Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 1: Xem mắt, lần đầu gặp gỡ

Ngày hè, ánh mặt trời thiêu đốt mặt đất, người đi lại trên đường ít đến thảm, cho dù có thì ai cũng đều mang dáng vẻ vội vã.

Phía trước một nhà hàng cơm Tây ở trung tâm thành phố, một chiếc xe buýt từ từ dừng lại ở trạm. Cửa xe mở ra, một cô gái bước xuống, mặt trái xoan, mày liễu cong cong, đôi mắt trong veo, lông mi dài khẽ rung động. Đây là một đôi mắt khiến cho ai từng gặp sẽ không thể nào quên được.

Cô có khuôn mặt với những đường nét sắc sảo, làn da trắng ngần, mái tóc dài được buộc thành kiểu đuôi ngựa gọn gàng, để lộ cần cổ trắng nõn. Cô mặc một chiếc áo ngắn tay thoải mái màu trắng, nhìn rất trẻ trung. Khuôn mặt trắng trẻo nõn nà, kết hợp với đôi mắt kia, khi cười rộ lên sẽ xinh đẹp tuyệt trần tới mức nào.

Có điều lúc này, trên gương mặt đó chỉ có vẻ trầm lặng.

Cô xuống xe, hơi nóng phả vào mặt, nhưng dường như cô không có cảm giác nào mà cứ đi thẳng vào nhà hàng cơm Tây.

Trước cửa nhà hàng, một cô gái mặc váy liền màu hồng trông thấy cô, hai mắt sáng bừng lên, chạy vọt về phía cô.

“Thanh Lan, cuối cùng cậu cũng đến rồi. Mình còn tưởng cậu cho mình leo cây chứ.”

Thẩm Thanh Lan hơi nghiêng người qua một bên, cô gái kia liền ôm hụt. Trên mặt cô nàng lại không có vẻ gì là ngoài ý muốn, nhanh chóng lấy lại thăng bằng, hiển nhiên là đã sớm biết kết quả này.

“Xin lỗi, vừa ra đến cửa lại có việc nên mình đến muộn.” Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời, giọng nói du dương êm tai.

Vu Hiểu Huyên khoát tay, “Không sao, không sao đâu, chỉ cần cậu tới được là tốt rồi. Cậu nói xem, mình mới có hai mươi mốt tuổi, vẫn còn nhỏ lắm. Vậy mà mẹ mình cứ bảo mình đi xem mắt, sợ không ai thèm lấy mình sao? May là có cậu đi cùng, nếu không thì chắc chắn mình sẽ không tới.”

Vu Hiểu Huyên vừa nói vừa theo Thẩm Thanh Lan bước vào nhà hàng.

“Cậu nói người đó ngồi ở đâu nhỉ? Làm sao chúng mình tìm được anh ta? Người này cũng thật là, không thể hẹn một chỗ nhỏ hơn để xem mắt à? Nhà hàng lớn như vậy, làm sao chúng mình tìm được đây.” Bước vào nhà hàng, Vu Hiểu Huyên hết nhìn bên này lại ngó bên kia, bĩu môi lầm bầm.

Dường như Thẩm Thanh Lan đã quen với một Vu Hiểu Huyên như vậy, cô không chút để ý đến lời lải nhải của cô ấy, nhìn quanh xung quanh tìm kiếm một lượt, rồi đi thẳng về một hướng.

Vu Hiểu Huyên vẫn còn đang lầm bầm, vừa quay đầu đã thấy Thẩm Thanh Lan đi rồi, bèn vội vàng đuổi theo.

Đi được nửa đường, tình cờ mắt Thẩm Thanh Lan chạm phải một đôi mắt sâu thẳm khác. Cô khẽ dừng, rồi như thể không có chuyện gì mà thu mắt lại, không chớp mắt đi thẳng tiếp.

Ở giữa phòng ăn, có một người đàn ông mặc âu phục thỉnh thoảng đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, vẻ mặt rõ ràng là mất kiên nhẫn.

Đúng lúc anh ta đang suy nghĩ có nên đi hay không thì một bóng người hiện ra trước mắt.

Người đàn ông kia vô thức ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một khuôn mặt xinh đẹp. Anh ta sững sờ nhìn khuôn mặt đó, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc trước vẻ đẹp đó.

“Vệ Lâm?” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhành hỏi.

Người đàn ông nở nụ cười, sự mất kiên nhẫn vừa rồi đã biến mất, “Đúng, tôi là Vệ Lâm, chắc cô là cô Vu! Chào cô.” Anh ta vừa nói vừa đưa tay phải ra làm tư thế bắt tay.

Thẩm Thanh Lan không vươn tay mà hơi nghiêng người, chỉ vào Vu Hiểu Huyên sau lưng rồi nói: “Anh nhận lầm người rồi, đây mới là Vu Hiểu

Huyên, tôi chỉ là bạn của cô ấy thôi.”

Vệ Lâm hơi xấu hổ, đưa mắt nhìn sang Vu Hiểu Huyên. Thấy cô gái mặc váy liền màu hồng này có vẻ ngoài không xinh đẹp, nụ cười trên mặt liền phai đi vài phần.

“Cô Vu, chào cô.” Cũng không bắt tay với cô ấy mà cười chào một cách lịch sự.

“Không biết xưng hô với vị tiểu thư này như thế nào?” Vệ Lâm nhìn Thẩm Thanh Lan chăm chú, trong mắt không hề che giấu vẻ ngẩn ngơ trước cái đẹp.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan điềm tĩnh, “Anh gọi tôi là cô Thẩm được rồi.”

Nhìn ra vẻ lạnh nhạt của Thẩm Thanh Lan, Vệ Lâm không tiếp tục hỏi nữa.

“Món bít tết ở nhà hàng này khá ngon, hai cô có muốn nếm thử không?” Vệ Lâm cầm thực đơn, hỏi ý kiến Vu Hiểu Huyên và Thẩm Thanh Lan.

“Chúng tôi không kén ăn, anh Vệ cứ chọn là được rồi.” Biết Thẩm Thanh Lan không thích ứng phó những trường hợp như vậy nên Vu Hiểu Huyên chủ động trả lời.

Vệ Lâm cười cười, cũng không từ chối nữa mà chọn đồ ăn.

“Nghe nói Vu tiểu thư là sinh viên?” Vệ Lâm chủ động mở miệng, mặc dù hỏi Vu Hiểu Huyên nhưng ánh mắt vẫn liếc Thẩm Thanh Lan.

Anh ta là thành phần trí thức cao cấp, thu nhập cao, cũng được coi như là đẹp trai, điều kiện gia đình cũng không tệ. Tất nhiên anh chẳng thiếu phụ nữ vây quanh, trong số đó cũng có không ít người đẹp. Nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gặp người xinh đẹp như Thẩm Thanh Lan. Hơn nữa, khí chất thanh cao lạnh lùng, cả thái độ lạnh nhạt của cô với anh ta, tự nhiên lại càng kích thích sự hứng thú của anh ta.

“Đúng vậy.” Vu Hiểu Huyên trả lời có phần qua loa. Cô cũng chẳng có cảm tình với người đàn ông này, nếu không phải hôm nay mẹ cô ép thì cô cũng chẳng tới.

“Cô Thẩm và cô Vu học cùng trường?”

“Đúng thế, cô ấy là bạn học của tôi.” Vu Hiểu Huyên không nói bọn họ là bạn cùng phòng. Cô đã đoán ra rằng Vệ Lâm nhìn trúng Thanh Lan rồi. Tuy anh ta vẫn luôn nói chuyện với mình, thế nhưng cứ nói gần nói xa để tìm hiểu thông tin của Thanh Lan.

Cô biết Thanh Lan không có kiên nhẫn trả lời những người đàn ông như vậy, trong lòng cảm thấy áy náy với chuyện mình nhờ cô ấy cùng đi xem mắt.

Thẩm Thanh Lan đang uống nước cam thì cảm giác được ánh mắt mang theo tính xâm chiếm không hề che giấu của người đối diện. Ngón tay cô thon thả vuốt ve thân ly, đây là động tác cô hay làm lúc mất kiên nhẫn.

Lúc này, Thẩm Thanh Lan không chú ý tới, có hai người đàn ông đang ngồi chéo góc với họ, người mà bọn họ đang thảo luận chính là cô.

Một trong hai người có khuôn mặt rất ma mị, dưới cặp mày kiếm là một đôi mắt đào hoa đa tình, bên trong chứa đầy sự ngang bướng, tai đeo khuyên ruby, càng khiến cho các đường nét ngũ quan trên khuôn mặt anh ta thêm phần quyến rũ.

Ngồi đối diện anh ta là một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, làn da rám nắng, đường nét rõ ràng, sắc sảo, mày kiếm mắt sáng, mang lại cho người khác cảm giác đây là một người rắn rỏi kiên cường.

Đây là hai người đàn ông có khí chất hoàn toàn khác nhau, nhưng đều thu hút ánh mắt người khác.

“Không ngờ lại gặp Nhị tiểu thư nhà họ Thẩm ở đây.” Người đàn ông có tướng mạo ma mị nhìn chằm chằm bóng dáng đi qua của Thẩm Thanh Lan rồi mở miệng.

“Cậu biết cô ấy?” Người đàn ông đối diện - Phó Hoành Dật mở miệng, giọng nói trầm thấp ôn hòa, rất êm tai.

“Cậu cũng biết đấy.” Hàn Dịch nói, “Cô ấy là em gái của Thẩm Quân Dục, chính là cô bé luôn theo sau chúng ta lúc nhỏ.”

Phó Hoành Dật chau mày, hiển nhiên là không có ấn tượng gì với chuyện Hàn Dịch nói. Nhưng nhà họ Thẩm và nhà họ Phó có quan hệ nhiều đời với nhau nên anh vẫn biết tình hình của Thẩm gia.

Tiểu thư nhà họ Thẩm - Thẩm Thanh Lan lúc năm tuổi bị bọn buôn người bắt cóc, nhiều năm không có tin tức, mãi mười một năm sau mới tìm về được.

“Cậu ở trong quân đội lâu năm, còn vị tiểu thư này bình thường sống kín tiếng, hiếm khi xuất hiện trước mặt người ngoài, cậu không biết cũng là điều dễ hiểu. Trước kia có nghe đồn, vị tiểu thư nhà họ Thẩm này lưu lạc bên ngoài từ nhỏ nên không được dạy bảo nhiều, vì vậy nhà họ Thẩm không để cô ấy xuất hiện trước mặt người ngoài. Mọi người chỉ biết Đại tiểu thư nhà họ Thẩm chứ không biết vị Nhị tiểu thư này. Hôm nay gặp, dường như không giống lời đồn lắm.” Hàn Dịch tùy tiện nói.

Anh ta đã gặp vô số người, tuy có bất ngờ với dung mạo xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan, nhưng anh ta thích mẫu phụ nữ quyến rũ hơn, không có hứng thú với kiểu người lạnh lùng như Thẩm Thanh Lan. Huống chi, với gia thế của nhà họ Thẩm, anh ta không thể tùy tiện trêu chọc được.

“Cậu cũng nói đây là lời đồn.” Phó Hoành Dật bình thản nói, ánh mắt dừng trên sống lưng thẳng tắp của Thẩm Thanh Lan một lát rồi lập tức dời đi.

Hàn Dịch nghe anh nói như thế thì chau mày, nhìn Phó Hoành Dật với vẻ

hứng thú, “Cậu có hứng với cô ấy à?”

Phó Hoành Dật lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, ánh nhìn có ý cảnh cáo, “Nếu tôi nhớ không lầm, năm nay cô ấy mới hai mươi mốt tuổi.” Ý trên mặt chữ, đây chỉ là một cô bạn nhỏ, dù sao năm nay anh cũng đã ba mươi mốt tuổi rồi.

Hàn Dịch không xem lời cảnh cáo ấy ra gì, trêu đùa: “Cậu không biết bây giờ đang có trào lưu đại thúc và loli sao?” Mặc dù loli này hơi lạnh lùng một chút.

Phó Hoành Dật không để ý tới lời trêu đùa của Hàn Dịch mà tùy ý nói, “Tối qua tình cờ gặp Hàn phu nhân và dì tôi. Có vẻ gần đây Hàn phu nhân nóng lòng muốn ôm cháu rồi. Bà ấy đang bàn với dì tôi giới thiệu cho cậu vài cô chiêu.”

“Đại ca, đại ca, em biết lỗi rồi, em không đùa nữa.” Hàn Dịch cầu xin tha thứ. Đối với loại người phong lưu đa tình như anh ta mà nói thì hôn nhân chính là lồng giam. Mà bây giờ, chuyện hôn nhân của anh ta là chuyện quan trọng nhất của cả gia đình.

**

Thẩm Thanh Lan cảm nhận được ánh mắt như có như không phía sau lưng, chỉ là trong ánh mắt đó không có chút nào ác ý nên cô không hề để ý.

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm tiểu thư là người ở đâu?” Vệ Lâm không thỏa mãn với thông tin Vu Hiểu Huyên cung cấp nên tự mình mở lời.

“Người Bắc Kinh.” Giọng điệu Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt.

“Thật là trùng hợp, tôi cũng là người Bắc Kinh, có thời gian thì chúng ta có thể gặp nhau nhiều hơn. Vừa khéo cuối tuần này chúng tôi có một bữa tiệc, Thẩm tiểu thư có thời gian thì đi cùng đi.” Vệ Lâm nở một nụ cười tự cho là lịch thiệp, miệng thì mời, nhưng trong mắt lại như vô tình cố ý khiêu khích.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh ta với vẻ nhàn nhạt, không lên tiếng trả lời.

“Thẩm tiểu thư không nể mặt tôi à?” Thấy cô không trả lời lời, Vệ Lâm có vẻ không vui. Anh ta thích người đẹp, cũng thích chinh phục người đẹp, nhưng không thích người đẹp không xem anh ta ra gì.

Tuy Vu Hiểu Huyên là người thi thoảng hơi ngờ ngệch nhưng cũng không ngốc. Nhận ra sự khiêu khích trong mắt Vệ Lâm, sắc mặt liền thay đổi. Mẹ cô nhìn người thế nào đây, mặt hàng như vậy cũng dám để cho cô gặp.

Đang định mở miệng châm chọc thì dưới bàn, một bàn tay nắm lấy tay cô. Bàn tay hơi lạnh, trong khoảnh khắc đã dội tắt hết lửa giận trong lòng cô.

Vu Hiểu Huyên hơi thả lỏng, sao cô có thể quên được, tuy tính tình Thanh Lan lạnh nhạt nhưng cô ấy không phải là một người dễ trêu chọc. Lần này

nhờ cô ấy đi xem mắt cùng cô cũng là để tăng sự can đảm cho bản thân.

“Người lớn trong nhà bị bệnh phải nằm viện, tôi định cuối tuần tới chăm sóc. Cảm ơn ý tốt của anh.” Thẩm Thanh Lan đáp, giọng nói vẫn lạnh nhạt như trước.

Người ta đã nói là người lớn trong nhà nằm viện, mặc kệ lời này có mấy phần thật thì Vệ Lâm cũng không thể bắt Thẩm Thanh Lan bỏ qua người lớn mà tới bữa tiệc được. Chỉ là, anh ta vẫn không từ bỏ ý định.

“Thẩm tiểu thư, cho xin số điện thoại đi! Có số điện thoại sẽ tiện liên hệ hơn. Cuối tuần chúng tôi thường đi phượt bằng xe hơi, Thẩm tiểu thư nếu rảnh có thể đi cùng chúng tôi. Tôi có xe, có thể chở cô.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan xẹt qua một tia không kiên nhẫn, lóe lên một cái rồi biến mất, nhanh đến mức khiến người ta khó mà nắm bắt được, “Xem ra anh Vệ đây không bận rộn như lời mình nói nhỉ.”

Giọng nói bình tĩnh, nhưng Vệ Lâm vẫn nghe ra sự mỉa mai bên trong lời Thẩm Thanh Lan. Ai đó vừa nói mình thường bận rộn công việc, thường xuyên tăng ca, ít có thời gian đi tụ họp, lời Thẩm Thanh Lan rõ ràng là bảo anh ta đang nói dối. Sắc mặt vẫn luôn ôn hòa của Vệ Lâm cuối cùng cũng thay đổi.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 2: Quấy rầy vị hôn thê của tôi, đã được tôi đồng ý chưa?

“Cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên về thôi. Cảm ơn anh Vệ đã chiêu đãi.” Vu Hiểu Huyên nhận ra không khí bữa cơm đã đông cứng lại, bèn mở lời phá tan sự im lặng.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy, lời của Vu Hiểu Huyên thật hợp ý cô.

Con người Vệ Lâm cũng chẳng lịch thiệp như anh ta vẫn tỏ vẻ. Thật ra anh ta là người vừa nhỏ nhen, lại vừa sĩ diện. Lời nói vừa rồi của Thẩm Thanh Lan đã làm anh ta xấu mặt. Vốn anh ta chỉ thấy hứng thú với Thẩm Thanh Lan, nhưng giờ đã chuyển thành căm hận cô.

Anh ta kéo tay Thẩm Thanh Lan lại, nở nụ cười có vẻ ngả ngớn, “Cô Thẩm, vội đi như thế à ? Chúng ta vừa mới ăn cơm trưa xong mà, còn lâu trời mới tối, chẳng bằng tới nơi khác chơi tiếp nhỉ?”

Thẩm Thanh Lan cụp mắt, nhìn bàn tay to đang nắm cổ tay mình, đôi mắt ánh tia lạnh.

“Tên nhóc này thật chẳng phong độ gì, cũng chỉ là từ chối thôi mà đã không chịu buông tha con gái nhà người ta.” Vẻ mặt Hàn Dịch như đang xem kịch vui.

Bàn của họ nằm chéo góc bàn Thẩm Thanh Lan, chỉ cách nhau một bàn, tuy rằng không cố tình nghe lỏm nhưng vẫn nghe được rõ những lời mà mấy người họ vừa nói.

“Không biết Thẩm đại tiểu thư sẽ xử lý tình huống này thế nào.” Ánh mắt của Hàn Dịch tràn đầy hứng thú. Anh ta vẫn rất có hứng với cô Đại tiểu thư ít xuất hiện của nhà họ Thẩm này, chỉ có điều chưa có cơ hội tiếp xúc. Ai bảo phía trên tiểu thư nhà họ Thẩm còn có một ông anh cuồng em gái như Thẩm Quân Dục chứ. Anh ta bảo vệ cô em gái này kín kẽ vô cùng. Lần duy nhất thấy Thẩm Thanh Lan là lần anh ta tới tìm Thẩm Quân Dục rồi vô tình gặp được. Mà lần đó cũng chỉ nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan thôi, sau đó đã bị Thẩm Quân Dục cảnh cáo rồi. Một thời gian dài sau đó, ánh mắt Thẩm Quân Dục nhìn anh ta vẫn còn đầy phòng bị.

Phó Hoành Dật không để ý đến lời nói của Hàn Dịch, tuy mắt vẫn nhìn vào ly nước trước mặt nhưng sự chú ý đã vô thức rơi vào bàn đằng sau. Chẳng hiểu sao, đôi mắt của Thẩm Thanh Lan lại khiến cho anh có cảm giác như đã từng quen biết.

“Vệ Lâm, anh buông tay ra.” Thẩm Thanh Lan còn chưa nói gì, Vu Hiểu Huyên đã nổi giận trước.

Vệ Lâm cũng chẳng thèm để ý Vu Hiểu Huyên, vẫn nhìn Thẩm Thanh Lan chăm chú.

Thẩm Thanh Lan khẽ cử động, tránh tay của Vệ Lâm ra, “Anh Vệ, trước mặt mọi người, xin anh tự trọng.”

http://tieulun.hopto.org

Tuy đây không phải là nhà hàng cao cấp nhưng cũng được xem là khá tốt. Lúc này lại đang giờ ăn trưa, có không ít người trong nhà hàng. Sự ồn ào bên này đã khiến một nhóm người chú ý tới.

Vệ Lâm sĩ diện nên tất nhiên không muốn mất mặt trước mọi người, nhưng lại không muốn buông tha cho Thẩm Thanh Lan như thế. Anh ta không biết thông tin liên lạc của Thẩm Thanh Lan, muốn tìm cô cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Vệ Lâm thu biểu cảm trên mặt lại, mỉm cười, “Cô Thẩm, hà tất phải xa cách như vậy, mọi người đã quen nhau thì đều là bạn. Đã là bạn, để lại cách liên lạc cũng là chuyện rất bình thường, cô nói có đúng không?”

“Chắc là tôi và anh không làm bạn được rồi. Đây là tiền bữa trưa, tôi nghĩ chia đôi sẽ hợp với chúng ta hơn.” Thẩm Thanh Lan lấy mấy tờ tiền trong túi ra, đặt xuống bàn.

Vệ Lâm nhìn mấy tờ tiền trên bàn, chỉ thấy chướng mắt vô cùng, điều này quả thực khiến anh ta cảm thấy nhục nhã. Cuối cùng anh ta cũng không giữ nổi vẻ lịch thiệp nữa, thậm chí còn quên mất lúc này vẫn đang ở nơi công cộng. Anh ta nắm lấy tay Thẩm Thanh Lan, gằn giọng nói, “Xem ra cô Thẩm không nể mặt Vệ Lâm tôi rồi.”

Mặt Vu Hiểu Huyên biến sắc, rất khó coi. Cô trợn mắt nhìn Vệ Lâm với vẻ không thể tin nổi, dường như trên đời này chẳng còn ai không biết xấu hổ như thế nữa.

http://tieulun.hopto.org

Sự lạnh lẽo trong ánh mắt Thẩm Thanh Lan nặng dần. Ngay lúc cô đang cân nhắc xem ra tay ở nơi công cộng có rước phải phiền phức không cần thiết hay không thì, một bàn tay đã nắm lấy cổ tay cô. Sau đó, một bàn tay to khác ôm ngang hông cô, cả người Thẩm Thanh Lan cứng đờ, sự lạnh lẽo trong mắt cũng lập tức biến mất.

“Anh đang làm phiền vị hôn thê của tôi đấy, đã được tôi đồng ý hay chưa?” Giọng nam trầm thấp vang, chỉ là giọng nói này chứa đầy sự lạnh lẽo.

Ánh mắt của mọi người dừng lại ở người đàn ông đang ôm Thẩm Thanh Lan. Lúc thấy rõ vẻ ngoài của anh thì đều khẽ giật mình, phải nói đây là một người đàn ông rất đẹp trai.

Thẩm Thanh Lan nghiêng người, trông thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông này thì mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, thì ra là anh ta.

“Hừ, anh nói cô ấy là vị hôn thê của anh thì có nghĩa là như thế thật à. Nếu cô ấy là vị hôn thê của anh thì sao còn ra ngoài xem mắt chứ.” Vệ Lâm nói nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan lại mang theo vẻ khinh thường, dường như đang nhìn một thứ gì đó rất bẩn thỉu. Tuy thua khí thế oai phong của Phó Hoành Dật, nhưng thua người chứ không thua trận, lại đang ở nơi công cộng, để xem người đàn ông này dám làm gì hắn.

Ồn ào bên này đã khiến người trong nhà hàng chú ý, ánh mắt mọi người cố ý hay vô tình đều rơi vào Thẩm Thanh Lan. Người đàn ông đẹp trai sánh đôi với cô gái đẹp tuyệt trần, là nữ thì ai cũng ghen tị, nhất là ai có bạn trai đang nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt kinh ngạc vì cái đẹp thì đều mắng thầm một tiếng “hồ ly tinh“. Lại nghe lời Vệ Lâm nói, bọn họ càng cảm thấy Thẩm

Thanh Lan đúng là chẳng đứng đắn gì, đã có chồng chưa cưới mà lại còn ra ngoài mèo mả gà đồng.

“Thanh Lan nào có ra ngoài xem mắt, cô ấy đi theo giúp tôi. Cái tên này, anh có biết xấu hổ không thế, thấy Thanh Lan đẹp liền quấn lấy người ta không chịu buông, chẳng biết tự nhìn lại bản thân mình.” Vu Hiểu Huyên nổi giận, tính tình của cô xưa nay rất tốt, nhưng hễ động đến chuyện liên quan tới Thanh Lan thì lại dễ tức giận, nhất là khi người khác ức hiếp Thanh Lan.

Lời giải thích của Vu Hiểu Huyên cũng bóc mẽ Vu Lâm luôn.

“Sao em ra ngoài mà cũng chẳng nói với anh một tiếng, vẫn còn giận anh à?” Phó Hoành Dật nói, mắt nhìn Thẩm Thanh Lan đầy vẻ dịu dàng yêu chiều, còn có vẻ bất đắc dĩ, như thể đang nhìn một đứa trẻ giận dỗi vậy.

Dù Thẩm Thanh Lan biết đối phương giả vờ nhưng khóe miệng vẫn không nén được mà khẽ giật, người đàn ông này…

“Có việc nên ra ngoài, lần sau nhất định sẽ nói trước với anh.” Người ta đã tới giúp thì Thẩm Thanh Lan cũng sẽ không vạch trần mà phối hợp với anh ta.

“Vị tiên sinh này, xin anh sau này đừng có làm phiền vợ chưa cưới của tôi nữa. Cô ấy khoan dung, không so đo với anh, nhưng tôi không dễ nói chuyện như vậy đâu. Nếu anh còn dám quấy rầy cô ấy thì lần tới, tôi sẽ không khách khí với anh như vậy nữa.”

Phó Hoành Dật nhìn Vệ Lâm, giọng điệu nghiêm túc. Sự lạnh lẽo trong đôi mắt kia như đao kiếm chém lên người Vệ Lâm.

Vệ Lâm vốn muốn nói gì đó, nhưng trông thấy đôi mắt lạnh lẽo đó liền ngậm miệng, trực giác mách bảo với anh ta rằng người đàn ông này không có đùa.

Hàn Dịch ngồi trên ghế trợn mắt há mồm quan sát mọi chuyện, nhất định anh ta đã nhìn ra trò giả dối này của Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật không để ý tới Vệ Lâm nữa mà kéo Thẩm Thanh Lan đi thẳng ra khỏi nhà hàng. Vu Hiểu Huyên thấy thế bèn vội xách túi đuổi theo, để lại mình Vệ Lâm đứng nguyên đó, sắc mặt tím xanh trắng lẫn lộn. À, còn có một người nữa, chính là Hàn Dịch đã bị Phó Hoành Dật quên béng đi mất.

Hàn Dịch đưa tay vuốt cằm, nhìn bóng lưng người bỏ đi kia, đáy mắt dần ánh lên vẻ hứng thú.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 3: Thẩm hi đồng trở lại

Vừa bước ra khỏi nhà hàng, Phó Hoành Dật liền buông Thẩm Thanh Lan ra, "Xin lỗi." Mặc dù là để giúp cô nhưng rốt cuộc vẫn là mạo phạm.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, "Là tôi nên cảm ơn Phó thiếu…" tướng, chữ cuối bị nuốt lại ngay khi cô nhìn thấy Vu Hiểu Huyên bước theo phía sau.

Phó Hoành Dật cũng không bất ngờ khi đối phương biết mình. Dù sao nhà họ Phó và nhà họ Thẩm cũng có mối quan hệ qua lại mấy đời, ông nội anh và Thẩm lão gia lại từng trải qua sinh tử với nhau. Mặc dù Thẩm Quân Dục không nối nghiệp gia đình gia nhập quân đội, thế nhưng khi còn bé bọn họ cũng đã lớn lên cùng nhau, nên tất nhiên quen biết.

"Em là em gái của Quân Dục, anh của em không có mặt, chăm sóc em đôi chút cũng là điều nên làm." Sắc mặt Phó Hoành Dật thản nhiên, thế nhưng ánh mắt lại dừng ở cổ tay của Thẩm Thanh Lan, chỗ đó in hằn một vệt đỏ, hiển nhiên là do Vệ Lâm làm. Da của cô trắng nõn nên vệt đỏ ấy càng hằn rõ hơn. Ánh mắt Phó Hoành Dật sâu thẳm, nhìn không ra cảm xúc gì.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, thấy Vu Hiểu Huyên đã bước đến gần liền nói: "Tôi còn có việc, không quấy rầy anh nữa, tạm biệt."

Phó Hoành Dật không nói gì, chỉ nghiêng người nhường đường.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên chạy tới, vội vã nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật kèm theo một nụ cười rực rỡ, người này đã giải vây giúp Thanh Lan, là người tốt.

Nếu như Thẩm Thanh Lan đọc được suy nghĩ này của Vu Hiểu Huyên thì nhất định sẽ phải câm nín mất, giúp giải vây một lần thì chính là người tốt sao, dựa vào đâu mà kết luận được như vậy chứ?

“Thanh Lan, anh đẹp trai vừa rồi là ai vậy, cậu quen sao?” Vu Hiểu Huyên ríu rít đi bên cạnh Thẩm Thanh Lan.

“Anh ta đúng là đẹp trai quá, quả đúng là hình mẫu bạn trai lý tưởng.” Mắt Vu Hiểu Huyên lấp lánh.

“Thanh Lan, cậu có lưu số của anh đẹp trai không? Sau này có thể liên lạc nhiều hơn. Hai người đứng cạnh nhau quả thật rất xứng đôi đó.”

Bên tai là giọng Vu Hiểu Huyên lải nhải, sắc mặt Thẩm Thanh Lan không đổi, nhưng đáy mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Chẳng phải chuyện cậu nên nghĩ nhất bây giờ là chuyện mẹ cậu đã căn dặn hôm nay sao?” Giọng nói du dương của Thẩm Thanh Lan vang lên, lập tức kéo Vu Hiểu Huyên trở về thực tại.

Vu Hiểu Huyên vỗ mạnh vào đầu, “Thảm rồi, thảm rồi! Tớ làm hỏng buổi xem mắt rồi, chắc chắn mẫu hậu nhà tớ sẽ không tha cho tớ đâu. Không được,

Thanh Lan, cậu phải giúp tớ, mẹ tớ thích cậu nhất mà.”

Vu Hiểu Huyên chắp tay, tỏ vẻ đáng thương.

“Cậu chỉ cần nói thật thôi, dì sẽ không làm khó cậu đâu.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, như không thấy dáng vẻ đáng thương của Vu Hiểu Huyên.

Cô nói thật lòng, tên Vệ Lâm này rõ ràng không phải là người tốt lành gì, chỉ cần Vu Hiểu Huyên nói thật, mẹ của cô ấy tất nhiên sẽ không nói gì, ngược lại có thể còn tìm đối phương tính sổ nữa.

Vu Hiểu Huyên là fan cuồng của Thẩm Thanh Lan, Thẩm Thanh Lan nói gì cô cũng đều làm theo như thánh chỉ. Nghe Thẩm Thanh Lan nói vậy, cô mới cảm thấy yên tâm đôi chút.

“Đúng rồi Thanh Lan, vậy bây giờ chúng ta quay về trường à? Chiều nay không có tiết, chúng ta đi chơi đi. Tớ nghe nói phố Tây bên kia mới mở một quán bar, chúng ta qua xem chút đi.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Buổi chiều tớ còn có việc không trở về trường, một mình cậu cũng đừng đến quán bar đấy nữa. Sắp thi cuối kỳ rồi, cậu về nhà ôn bài đi.”

Vu Hiểu Huyên nghe vậy thất vọng “ờ” một tiếng, lên xe buýt về trường dưới ánh mắt chằm chằm của Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đón một chiếc xe, đến bệnh viện hạng nhất trong thành phố.

Trước cửa một phòng bệnh cao cấp của bệnh viện hạng nhất thành phố, Thẩm Thanh Lan đang chuẩn bị mở cửa thì cửa phòng lại mở ra. Bác sĩ điều trị đi ra từ thấy Thẩm Thanh Lan liền chào một tiếng, “Thẩm Nhị tiểu thư.”

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng vào trong phòng bệnh, “Bác sĩ Chu, bà nội tôi thế nào rồi ạ?”

“Hôm nay tình trạng của bà rất tốt, vừa uống thuốc xong, đã đi ngủ rồi.”

“Tốt quá, cảm ơn bác sĩ Chu.”

Chào bác sĩ điều trị xong, Thẩm Thanh Lan rón rén đi vào phòng bệnh. Trên giường bệnh, một bà cụ đầu tóc bạc phơ nằm đó, mắt nhắm chặt, thở đều đều, có thể thấy bà đang ngủ say. Thẩm Thanh Lan lẳng lặng nhìn vẻ mặt bình thản khi ngủ của bà một lúc rồi cầm đống quần áo chưa kịp giặt vẫn vắt ở một bên đi vào phòng vệ sinh.

Thật ra những chuyện thế này cũng chẳng cần Thẩm Thanh Lan làm, trong nhà có mời một hộ lý chuyên môn tới chăm sóc Thẩm lão thái. Nhưng Thẩm Thanh Lan luôn muốn làm chút việc gì đó, để báo đáp người vẫn luôn coi cô là đứa cháu bà thương yêu nhất.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão thái ngủ không lâu, Thẩm Thanh Lan mới vừa giặt đồ xong thì bà đã tỉnh dậy.

“Lan Lan tới rồi à, sao không đánh thức bà dậy.” Ánh mắt Thẩm lão thái nhìn Thẩm Thanh Lan ngập tràn yêu thương.

“Thấy bà ngủ ngon nên cháu không nỡ đánh thức bà.” Tuy giọng nói của Thẩm Thanh Lan vẫn bình thản trước sau như một nhưng lại dịu dàng hơn bình thường rất nhiều, có thể thấy cô rất thân thiết với bà.

Cô phơi quần áo trong tay xong, rồi đi đến cẩn thận đỡ Thẩm lão thái ngồi dậy.

Thẩm lão thái bị ung thư gan giai đoạn cuối, mặc dù đã mời bác sĩ giỏi nhất, dùng thuốc tốt nhất, nhưng vẫn không thể chữa trị khỏi cho bà, thời gian còn lại của bà không được lâu nữa.

“Buổi chiều không phải đi học sao?” Thẩm lão thái nắm bàn tay dù đang là mùa hè nhưng vẫn hơi lạnh của cháu gái, quan tâm hỏi.

“Không ạ, cho nên cháu mới qua đây với bà.”

“Bà đã là một bà già rồi, có cái gì hay mà qua thăm, rảnh rỗi thì cháu nên đi ra ngoài chơi với bạn bè.” Tình tình đứa cháu gái này quá trầm lặng, ngoài cô bé tên Vu Hiểu Huyên ra thì chẳng có người bạn nào nữa.

“Mới có một ngày không gặp mà bà đã ghét bỏ cháu rồi à?” Hiếm khi Thẩm Thanh Lan nói đùa một câu.

Thẩm lão thái bật cười, “Bà thương cháu còn không kịp, làm sao có thể ghét bỏ. Có điều, dù sao cháu cũng còn trẻ, đang độ tuổi đẹp như hoa, nên đi chơi với bạn bè nhiều hơn. Hôm qua, ông nội cháu nói cháu còn giống ông cụ hơn ông ấy nữa kìa.”

Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi, không quá rõ nhưng lại khiến cả khuôn mặt cô tươi tắn lên nhiều trong nháy mắt, “Là do ông lo lắng nhiều quá thôi, hôm nay ông về nhà rồi ạ?” Bình thường đến bệnh viện, Thẩm lão gia đều sẽ ở trong bệnh viện với vợ.

“Bà bảo ông ấy về nghỉ ngơi rồi, ở chỗ này cũng không có việc gì.”

Hai bà cháu đang đang trò chuyện thì điện thoại của Thẩm Thanh Lan đổ chuông. Cô cầm lên nhìn thoáng qua, sắc mặt hơi thay đổi, bắt máy.

“Mẹ ạ.”

“Dạ, con biết rồi, tối con sẽ về nhà đúng giờ.” Thẩm Thanh Lan nói xong liền cúp điện thoại.

http://tieulun.hopto.org

“Điện thoại của mẹ cháu à?” Thẩm lão thái nhìn sắc mặt trầm tĩnh của Thẩm Thanh Lan hỏi.

Thẩm Thanh Lan thản nhiên gật đầu: “Thẩm Hi Đồng đã trở về, trong nhà làm bữa cơm mừng chị ấy về. Mẹ bảo cháu tối về ăn cơm.”

Vẻ mặt của Thẩm lão thái nhạt đi, tuy không nói gì, thế nhưng bàn tay lại nắm tay cháu gái chặt hơn.

Thẩm Thanh Lan vỗ nhè nhẹ lên tay bà nội, “Bà nội, bà yên tâm, cháu không sao.”

Thẩm lão thái nhìn bóng lưng lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan rời đi, thở dài một hơi, bà không còn nhiều thời gian. Bây giờ bà còn sống ít nhiều gì cũng có thể che chở cho đứa bé này. Nhưng đến khi bà đi rồi, thì cháu gái bà phải làm sao?

Lúc Thẩm Thanh Lan ra khỏi bệnh viện thì mặt trời đã ngả về Tây. Điện thoại trong túi xách lại vang lên, cô nhìn thoáng qua màn hình nhưng không bắt máy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 4: Thẩm hi đồng

Thẩm Thanh Lan vừa về đến cửa nhà đã nghe thấy giọng nữ lanh lảnh trong phòng khách truyền tới, còn có tiếng cười vui vẻ của mẹ cô - Sở Vân Dung. Cô dừng bước lại, gương mặt vẫn lạnh lùng vô cảm.

“Đứng ở cửa làm gì?” Phía sau truyền đến giọng nói ôn hòa của một người đàn ông.

Thẩm Thanh Lan xoay người lại, liền thấy anh trai Thẩm Quân Dục đang mỉm cười nhìn cô. Anh bước đến đưa tay xoa xoa tóc Thẩm Thanh Lan, “Hay là biết anh về nên cố ý đứng đây chờ anh?”

Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi, đáy mắt ánh lên chút ấm áp.

Thẩm Quân Dục ôm vai em gái, đi vào.

“Mẹ, chúng con về rồi.”

Trong phòng khách, hai mẹ con đang cười đùa bỗng ngừng lại.

“Quân Dục và Thanh Lan đã về rồi à, con không biết vừa rồi Đồng Đồng kể

chuyện cười buồn cười thế nào đâu, mẹ cười đến đau cả bụng.” Khuôn mặt Sở Vân Dung vẫn rạng rỡ nụ cười.

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía cô gái đang mỉm cười dịu dàng với bọn họ, tóc dài màu nâu xoăn nhẹ, khuôn mặt trái xoan được trang điểm khéo léo, mặc một bộ váy dài màu xanh, ưu nhã xinh đẹp, thoải mái tự tin. Đây chính là con gái nuôi của nhà họ Thẩm - Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Quân Dục nhếch miệng, “Chuyện cười gì mà vui vậy, kể cho anh nghe với nào.”

Thẩm Hi Đồng khẽ mỉm cười, “Đâu có vui đến vậy, là mẹ nói quá lên thôi. Anh, Thanh Lan, em về nước có mang quà cho hai người này, lát nữa cơm nước xong sẽ lấy cho hai người.”

Thẩm Quân Dục gật đầu, thái độ có cũng được không có cũng chẳng sao, còn Thẩm Thanh Lan thì thản nhiên nói một tiếng “cảm ơn“.

Thái độ lạnh nhạt của hai anh em khiến Thẩm Hi Đồng hơi xấu hổ, mắt ánh lên vẻ ấm ức nhưng cũng không nói gì thêm, ngược lại Sở Vân Dung đứng bên cạnh lại không hài lòng.

“Quân Dục, Thanh Lan, hai con sao vậy? Đồng Đồng ở xa về còn nhớ mua quà cho các con, hai con lại có thái độ thế này à?”

“Mẹ.” Thẩm Hi Đồng kéo tay áo Sở Vân Dung, khẽ lắc đầu.

Thẩm Quân Dục lại nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan, thấy tâm trạng cô không bị ảnh hưởng gì bèn vỗ vai cô tỏ vẻ an ủi.

Thẩm Thanh Lan có phần bất lực, chẳng lẽ mình trông yếu đuối vậy sao?

“Con đi gặp ông nội trước đây.” Thẩm Thanh Lan hoàn toàn không quan tâm lời nói của Sở Vân Dung, nói xong liền đi thẳng lên lầu.

Sở Vân Dung kinh ngạc nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của con gái, nhưng cuối cùng cũng chẳng nói được gì.

Thẩm Thanh Lan đi thẳng đến thư phòng, quả nhiên tìm thấy Thẩm lão gia đang luyện chữ trong phòng.

“Ông nội, ông đang luyện chữ à?”

Thẩm lão gia nhìn thấy người đi vào, mặt mày liền rạng rỡ, để bút xuống vẫy tay, “Đến đây đến đây, xem thử chữ ông viết.”

Thẩm Thanh Lan đi tới, trên bàn là hàng chữ “Tĩnh Mịch Chí Viễn” mà Thẩm lão gia mới vừa viết xong, nét chữ rồng bay phượng múa, mạnh mẽ có

lực.

* Tĩnh Mịch Trí Viễn: Những người kín đáo mới là những người sâu sắc.

“Chữ viết của ông nội càng ngày càng đẹp.” Thẩm Thanh Lan khen ngợi.

Nhà họ Thẩm là dòng họ có truyền thống quân đội hàng trăm năm nay. Từ thời nhà Thanh, con cháu trong nhà đã có chỗ đứng trong quân đội. Mặc dù các thế hệ không phải ai cũng tham gia quân đội, thế nhưng nhiều năm như vậy, sức ảnh hưởng trong quân đội cũng không nhỏ.

Khi còn trẻ, Thẩm lão gia đã kế thừa truyền thống nhập ngũ của gia đình, lăn lộn trong quân đội cả đời, sau này lớn tuổi mới xuất ngũ. Thường ngày ở nhà nhàn rỗi, ông thích nhất là luyện chữ, trồng hoa. Theo như ông nói thì ở trong quân đội nhiều năm như vậy, tính tình cũng trở nên nóng nảy thô bạo hơn, nên giờ viết chữ trồng cây tu thân dưỡng tính.

“Cháu chỉ biết nói ngọt.” Thẩm lão gia bật cười, mỗi lần thấy đứa cháu gái xinh đẹp nhưng lạnh lùng này, tâm trạng ông đều vô cùng tốt.

“Hôm nay cháu đến bệnh viện thăm bà nội à?”

“Dạ, cháu đến nói chuyện với bà nội một chút.”

“Ông nội, mẹ nói ăn cơm được rồi.” Hai ông cháu đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên giọng nói của Thẩm Hi Đồng.

“Biết rồi.” Thẩm lão gia cất lời, tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa.

Thẩm Thanh Lan bước tới đỡ tay Thẩm lão gia, “Ông còn chưa già đến nỗi đi không được, không cần đỡ.”

Mặc dù ngoài miệng Thẩm lão gia nói vậy, nhưng trong mắt vẫn ánh lên sự vui vẻ, cho dù không cần thì ông cũng không thể từ chối tấm lòng của cháu gái được.

Dưới lầu, Thẩm Hi Đồng đang giúp Sở Vân Dung dọn thức ăn ra, thỉnh thoảng còn nói gì đó với Sở Vân Dung, khiến khuôn mặt Sở Vân Dung tràn đầy niềm vui, nhìn qua giống như một đôi mẹ con có quan hệ rất thân thiết.

“Ông nội, mời ông ngồi ạ.” Thẩm Hi Đồng nhìn thấy Thẩm lão gia xuống bèn vội vàng kéo ghế ra, mời ông ngồi xuống.

Khi cả nhà đã ngồi xuống, Sở Vân Dung múc cho Thẩm Hi Đồng một bát canh, “Đồng Đồng, uống canh trước đi, đây là mẹ đặc biệt hầm cho con đấy, hầm mấy giờ liền.”

Thẩm Hi Đồng nhận bát canh, “Cảm ơn mẹ, vẫn là mẹ hiểu con nhất.” Câu nói này khiến cho Sở Vân Dung như mở cờ trong bụng, cầm lấy đũa, gắp một

đống đồ ăn mà Thẩm Hi Đồng thích vào bát cô ta.

“Ở nước ngoài chắc chắn không ăn cơm tử tế rồi, mẹ thấy con gầy đi đấy, hôm nay phải ăn nhiều một chút, đây đều là những món con thích.”

“Được rồi, Hi Đồng cũng chẳng phải cụt tay, muốn ăn cái gì thì tự nó gắp là được.” Thẩm lão gia hơi cau mày, mở miệng.

Tay cầm đũa của Sở Vân Dung cứng đờ, vẻ mặt ngượng ngùng, “Ông con nói đúng lắm, muốn ăn cái gì thì tự gắp đi.”

Thẩm Hi Đồng nhìn đồ ăn chồng chất như núi trước mặt mình, rồi so sánh với bát cơm trống trơn của Thẩm Thanh Lan thì cũng hơi xấu hổ.

Hiển nhiên Sở Vân Dung cũng ý thức được việc này, bèn gắp một miếng cà tím cho Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cà này không tệ, con nếm thử xem.”

“Cảm ơn mẹ.” Thẩm Thanh Lan nói cảm ơn nhưng không động vào. Cô không phải là một người kén ăn, nhưng cà lại là một trong số ít đồ ăn mà cô ghét. Điều này người trong nhà đều biết, ngoại trừ Sở Vân Dung.

Thẩm Quân Dục đưa đũa gắp quả cà trong bát Thẩm Thanh Lan ra, cho vào miệng ăn, “Mẹ, mẹ thiên vị quá, gắp thức ăn cho hai em, chỉ có con là không có.”

http://tieulun.hopto.org

Sở Vân Dung mỉm cười lườm con trai, “Muốn ăn thì cứ nói, còn giành đồ ăn trong bát em, chẳng có chút dáng vẻ của người làm anh gì cả.”

Mặc dù nói vậy nhưng vẫn gắp đồ ăn mà con trai thích cho anh.

“Ông nội, xương sườn tối nay chị Tống hầm mềm lắm, ông nếm thử xem.” Thấy Thẩm lão gia nhìn mình, Thẩm Thanh Lan bèn gắp một miếng xương sườn cho ông, nhẹ giọng nói.

Trên mặt Thẩm lão gia đầy ý cười, trong mắt lại ngập vẻ yêu thương.

“Đồng Đồng, lần này con về đã xin nghỉ với nhà trường chưa?” Thẩm Hi Đồng đi du học ngành dương cầm ở một học viện âm nhạc nổi tiếng của Vienna.

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Hi Đồng lại nở nụ cười, giọng nói mặc dù dịu dàng, nhưng lại không giấu được sự kiêu ngạo: “Sắp tới dàn nhạc của chúng con sẽ tham gia lưu diễn thế giới, trạm tiếp theo chính là Bắc Kinh. Lần này con đảm nhiệm đàn dương cầm.”

Thẩm Hi Đồng rất có thiên phú về dương cầm, tài nghệ dương cầm của cô ta là do chính Sở Vân Dung tự tay dạy. Vì để Thẩm Hi Đồng học tốt hơn, Sở Vân Dung còn mời không ít thầy dạy nhạc giỏi về hướng dẫn.

http://tieulun.hopto.org

“Thật sao, nếu được vậy thì quá tốt rồi, con gái của mẹ giỏi quá!” Quả nhiên Sở Vân Dung rất vui vẻ. Bà tốn rất nhiều tâm huyết vào đứa con gái này, chuyện khiến bà tự hào nhất chính là Thẩm Hi Đồng đạt được thành tích.

“Ai bảo con có một người mẹ ưu tú như vậy chứ.” Thẩm Hi Đồng nịnh đầm.

Sở Vân Dung cũng là một nhà dương cầm nổi tiếng, cho nên bà cực kỳ yêu thương một Thẩm Hi Đồng kế thừa trọn vẹn tài nghệ này của mình.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 5: Bây giờ không có người ngoài, chị giả vờ cái gì?

“Đúng rồi mẹ, con có lấy vé cho mọi người, đều là ghế khách mời danh dự, mọi người nhất định phải tới đấy nhé.”

“Được, mẹ nhất định sẽ tới.” Sở Vân Dung lập tức đồng ý.

Ánh mắt Thẩm Hi Đồng chuyển qua những người khác trên bàn, vẻ mặt chờ mong.

“Cả đời làm lính, nghe tiếng súng tiếng pháo quen rồi, mấy cái đàn Cello, dương cầm gì đó nghe không vào, ông già này sẽ không tới những nơi ồn ào như vậy.” Thẩm lão gia từ chối.

Mặc dù Thẩm Hi Đồng thất vọng nhưng cũng biết Thẩm lão gia xưa nay không có hứng thú với mấy việc này.

“Hôm đó anh phải đi công tác ở châu Âu, nên không đi được, khi về sẽ mua quà cho em.” Thẩm Quân Dục ôn hòa nói.

Vậy thì chỉ còn lại một người, ánh mắt tất cả đều tập trung trên người Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan để đũa xuống, “Sắp đến cuối kỳ rồi, còn rất nhiều kiến thức chưa ôn tập nên không đi được.”

“Đây là lần đầu chị con biểu diễn, sao con có thể vắng mặt được. Không phải chỉ là thi cuối kỳ thôi sao, còn có thể quan trọng bằng chị con?”

Thẩm Thanh Lan vừa dứt lời, Sở Vân Dung liền bất mãn, nhẹ giọng trách cứ.

“Vân Dung!” Thẩm lão gia quát một tiếng.

Thấy ánh mắt cảnh cáo của ba chồng, Sở Vân Dung ngượng ngùng ngậm miệng.

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan bình tĩnh, nhìn không ra vui buồn, “Ông nội, cháu về trường học trước.”

“Hôm nay đã trễ thế này, hay là ở nhà đi.” Thẩm lão gia không nỡ, cháu gái rất ít khi về nhà, ngay cả thời gian ở nhà cuối tuần cũng rất ít. Nguyên nhân là gì, ông cũng không phải là không biết.

“Sáng sớm ngày mai cháu có tiết, ở trong trường vẫn tiện hơn ạ, ngày kia là cuối tuần rồi, cháu sẽ về thăm ông.” Thẩm Thanh Lan đứng lên.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng thấy thế bèn đứng lên theo, “Thanh Lan, chị tiễn em.”

Thẩm lão gia thấy cháu gái đi rồi liền nhìn chằm chằm Sở Vân Dung, “Con theo ba lên tầng.”

Trên bàn ăn chỉ còn lại một mình Thẩm Quân Dục, ánh mắt hơi lóe lên, không ai biết được anh đang nghĩ gì.

“Thanh Lan, em không nên hiểu lầm mẹ, không phải mẹ cố ý đâu, bà ấy chỉ …” Thẩm Hi Đồng nói với vẻ áy náy, như một người chị hiểu chuyện đang khuyên giải đứa em gái cáu kỉnh không hiểu chuyện.

Thẩm Thanh Lan dừng bước, nhìn thẳng vào Thẩm Hi Đồng, trong mắt không chứa chút cảm xúc nào, “Thẩm Hi Đồng, bây giờ không có người ngoài, chị giả vờ cái gì? Không mệt à?”

Sắc mặt Thẩm Hi Đồng cứng đờ, nhưng chỉ chớp mắt đã trở lại bình thường, trên mặt vẫn giữ nụ cười rộng lượng, “Thanh Lan, chị biết vì mẹ tốt với chị nên em không vui. Nhưng mà, em cũng nên hiểu cho mẹ, dù sao em rời nhà nhiều năm như vậy rồi, người ở bên cạnh mẹ vẫn luôn là chị, mà tính tình của em lại trầm, thời gian ở chung với mẹ lại không nhiều, mẹ không thích ứng kịp được cũng phải thôi.”

Nghe Thẩm Hi Đồng khuyên bảo tận tình, ngoài mặt như đang khuyên giải, nhưng thực tế lại là đang ngầm khoe khoang. Thẩm Thanh Lan cô là con gái

ruột của mẹ thì sao, người mẹ thương nhất không phải là tôi sao, cho dù tôi và bà ấy không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì.

Thẩm Thanh Lan hiểu ý Thẩm Hi Đồng, chỉ là cô sớm đã không còn trẻ con nữa. Nếu như nói lúc mới đầu trở lại nhà họ Thẩm, cô còn ôm một chút ảo tưởng với Sở Vân Dung, thì bây giờ sáu năm đã trôi qua, một chút ảo tưởng đã bị hiện thực lu mờ chẳng còn gì nữa rồi.

“Thẩm Hi Đồng, chỉ mong chị có thể đeo cái mặt nạ Thẩm Đại tiểu thư sống hết đời.” Giọng nói Thẩm Thanh Lan dửng dưng, lời nói như một cây đao, cắm thật sâu vào đáy lòng Thẩm Hi Đồng, để lộ ra phần tâm hồn mục nát từ sâu bên trong.

Trong nháy mắt, sắc mặt Thẩm Hi Đồng trở nên khó coi, nhìn chằm chằm bóng lưng Thẩm Thanh Lan đi xa, ánh mắt lạnh lẽo.

“Lan Lan, lên xe.”

Xe Thẩm Quân Dục dừng lại trước mặt Thẩm Thanh Lan, cửa sổ xe hạ xuống, để lộ khuôn mặt anh tuấn của Thẩm Quân Dục.

Thẩm Thanh Lan ngồi lên ghế phụ, dọc đường hai người cũng không nói chuyện.

Cách cửa trường học còn một đoạn đường, Thẩm Quân Dục dừng xe lại.

Thẩm Thanh Lan định xuống xe thì Thẩm Quân Dục liền đè tay cô lại. Thẩm Thanh Lan nhìn anh với vẻ thắc mắc.

Thẩm Quân Dục liếm môi, cổ họng hơi khô đắng, “Lan Lan, em mãi mãi vẫn là em gái của anh, em gái anh thương yêu nhất.”

Thẩm Thanh Lan hiểu Thẩm Quân Dục đang nói chuyện gì, khóe môi cô khẽ cong lên, “Anh, em cũng không để bụng đâu.”

Thẩm Quân Dục nhìn khuôn mặt bình thản như mây gió của em gái, đáy mắt xoẹt qua chút khổ đau mơ hồ, là bởi vì trước giờ đều không quan tâm nên mới không để bụng?

“Một mình em ở trong trường phải tự chăm sóc bản thân thật tốt. Thứ sáu chờ anh, anh tới đón em về nhà.” Thẩm Quân Dục căn dặn.

Chẳng phải là Thẩm Thanh Lan không thấy vẻ đắng chát trong mắt Thẩm Quân Dục. Cô là người rất mẫn cảm với cảm xúc của người khác. Thẩm Quân Dục đang nghĩ gì, cô cũng đoán được tám chín phần. Không phải là trong lòng cô không quan tâm nhà họ Thẩm, chỉ là…

“Vâng ạ.” Thẩm Thanh Lan đồng ý, nếu làm vậy có thể khiến anh trai dễ chịu một chút thì cứ như vậy đi.

**

http://tieulun.hopto.org

Thư phòng nhà họ Thẩm.

Thẩm lão gia ngồi trên ghế, mãi chưa mở miệng. Sở Vân Dung ngồi một bên hơi bất an nắm tay lại.

“Ba, ba có gì dặn dò ạ?” Sở Vân Dung phá vỡ sự im lặng trước.

“Vân Dung, con được gả đến nhà chúng ta cũng hơn hai mươi năm rồi. Thẩm Khiêm là quân nhân, thường không ở nhà. Bao năm nay cái nhà này vẫn luôn vui vẻ hòa thuận đều do công lao của con.”

“Ba, ba đừng nói như vậy, đây đều là việc con phải làm. Mặc dù A Khiêm không trở về thường xuyên, nhưng anh ấy đối xử với con rất tốt. Con chưa từng hối hận khi gả cho anh ấy.” Sở Vân Dung dịu dàng nói.

Thẩm lão gia thở dài, “Công việc Thẩm Khiêm quá bận rộn, ngay cả lúc con sinh Quân Dục và Lan Lan đều không thể ở bên cạnh. Cuối cùng, vẫn là do nó khiến con phải chịu thiệt thòi.”

Dường như Sở Vân Dung cũng nhớ lại khoảng thời gian gian khổ đó. Mặc dù ba mẹ chồng đối xử với bà rất tốt, quan tâm từng li từng tí, nhưng chồng không ở bên cạnh, đây là việc mà bất kể ai cũng không tài nào bù đắp được, hốc mắt của bà ửng đỏ.

http://tieulun.hopto.org

“Nhớ lại lúc Lan Lan vừa mới đi, con đã như người điên, đi khắp mọi nơi để tìm nó, mỗi ngày đều luôn miệng nhắc tới Lan Lan. Thậm chí còn bởi vậy mà mắc bệnh trầm cảm. Sau cùng Thẩm Khiêm không chịu nổi nữa, nhận nuôi Hi Đồng từ cô nhi viện, con mới dần dần khá hơn.”

“Đồng Đồng là một đứa trẻ tốt, rất khôn khéo hiểu chuyện.” Nhắc tới Thẩm Hi Đồng, nụ cười trên mặt Sở Vân Dung càng tươi hơn.

Thẩm lão gia gật đầu, “Nó rất hiểu chuyện. Nhưng mà Vân Dung, bây giờ Lan Lan đã trở về, con không nên quên, nó mới là con gái mà con mang nặng đẻ đau. Nếu như không phải năm đó gặp chuyện ngoài ý muốn, nó đã không rời khỏi chúng ta bao năm như vậy. Nó cũng sẽ lớn lên trong sự quan tâm bảo vệ của chúng ta giống như Hi Đồng.”

“Ba, con biết Thanh Lan là con gái của con. Mấy năm gần đây, con vẫn luôn cố gắng bù đắp cho nó. Con biết có những lúc con thiên vị Đồng Đồng, nhưng Thanh Lan cũng như máu thịt trong lòng con.” Giọng nói Sở Vân Dung hơi nghẹn ngào.

“Có phải hay không, trong lòng con biết rõ nhất. Chỉ là ba hy vọng con làm mẹ, có thể đối xử công bằng với con gái mình. Đây cũng là nguyện vọng của mẹ con. Lan Lan là đứa bé mà bà ấy thương yêu nhất. Bây giờ thời gian của bà ấy không còn nhiều nữa, người bà ấy không yên tâm nhất chính là Lan Lan. Con đừng để bà ấy ngay cả thời gian cuối đời cũng không thể trôi qua thanh thản.”

“Con biết rồi, thưa ba.”

http://tieulun.hopto.org

Ngay cửa thư phòng, một góc váy màu xanh lá chợt lướt qua.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 6: Đến nhà họ phó

Khi Thẩm Thanh Lan về tới trường, trong ký túc xá chỉ có một mình Ngô Thiến - người ở đối diện giường cô. Phòng họ có bốn người, ba người là dân địa phương, chỉ có một mình Ngô Thiến là dân ngoại tỉnh. Trừ nghỉ đông và nghỉ hè ra, cô ấy đều không về nhà, cuối tuần nào cũng giành thời gian đi làm.

Ngoài Hiểu Huyên ra, còn một người nữa là Phương Đồng, hôm nay cô ấy đi hẹn hò với bạn trai.

Thẩm Thanh Lan chào hỏi Ngô Thiến, tắm rửa xong liền tung mình lên giường. Dù đã muộn rồi nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn chẳng buồn ngủ chút nào cả.

Không biết qua bao lâu, lúc cô đang mơ màng buồn ngủ thì màn hình điện thoại chợt sáng lên. Cô cầm lên nhìn, là một tin nhắn. Thấy dãy số lạ thì đôi mắt xinh đẹp hơi chớp, ngón tay mảnh khảnh của cô mở màn hình ra chọn xóa.

Thứ sáu, quả nhiên Thẩm Quân Dục tới sớm đón Thẩm Thanh Lan. Lúc cô về đến nhà cũng không nhìn thấy Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng đâu, chị Tống nói họ đi dạo phố rồi.

Thẩm Thanh Lan cũng không thích dạo phố, chỉ thỉnh thoảng đi vì bị Hiểu Huyên lôi kéo. Lần duy nhất đi với Sở Vân Dung chính là lúc cô vừa trở về

nhà họ Thẩm.

Thẩm Thanh Lan tìm thấy Thẩm lão gia trong vườn hoa phía sau biệt thự, ông đang cắt tỉa hoa và cây cảnh.

“Ông nội.”

“Lan Lan về rồi.” Thẩm lão gia thấy cháu gái thì cười. Cả đời ông sống trong quân đội, dù ngày trước không phải người nghiêm khắc nhưng rốt cuộc vẫn chịu ảnh hưởng ít nhiều, khó tránh khỏi việc hơi khắt khe, cũng không thích cười, lại càng khó mà thân thiết với con cháu, chỉ trừ Thẩm Thanh Lan.

“Cháu đã nói cuối tuần sẽ về với ông mà, đương nhiên là không nuốt lời được rồi.” Giọng điệu của Thẩm Thanh Lan thản nhiên, nhưng vẫn có thể thấy được sự thân thiết trong mắt cô.

Thẩm lão gia cầm kéo tỉa cành, vừa cắt tỉa cây cảnh, vừa nói với Thẩm Thanh Lan: “Cháu trai của ông Phó về rồi, ông ấy mời ông đến nhà chơi, ngày mai cháu qua đấy với ông đi!”

Cháu trai của ông Phó à? Phó Hoành Dật? Nhớ lại người gặp phải trong nhà hàng hôm đó, đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan khẽ nhướng lên, đáp vâng.

“Ông nội, cháu giúp ông.” Thẩm Thanh Lan nhận lấy cây kéo lớn trong tay

Thẩm lão gia, giúp cắt tỉa cây cảnh dưới sự chỉ dẫn của ông.

Đến lúc hai người làm xong, quay vào nhà, Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng cũng đã về.

“Mẹ, mẹ mặc bộ đồ màu tím hôm nay mua trông đẹp quá. Mẹ không biết đâu, lúc mẹ ra khỏi phòng thử đồ, nhân viên bán hàng còn hỏi đây là chị của con à. Lúc con nói là mẹ con, người ta còn không tin, cứ tưởng rằng con lừa cô ấy nữa chứ.” Giọng Thẩm Hi Đồng ngọt ngào, cho dù cách một cánh cửa nhưng vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Sở Vân Dung cười, “Cái đồ mồm mép này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bộ đó đúng là đẹp thật, con gái mẹ có mắt thẩm mỹ quá.”

Hai mẹ con trò chuyện rôm rả, không hề nhận ra hai người bước vào, cuối cùng vẫn là Thẩm Hi Đồng thấy họ trước.

“Ông nội, Thanh Lan, hai người tới đúng lúc lắm, cháu và mẹ đi dạo phố, có mua quần áo cho hai người đây.” Thẩm Hi Đồng lấy một chiếc áo màu nâu đậm ra khỏi túi, ướm thử lên người Thẩm lão gia, “Ông nội, chính tay cháu chọn cho ông đấy, ông có thích không ạ?”

Thẩm lão gia ôn hòa gật đầu, trả lời, “Cháu có lòng rồi, ông thích.”

Thẩm Hi Đồng nghe vậy liền cười ngọt ngào, “Ông thích là tốt rồi ạ.” Vừa

nói vừa lấy một bộ váy liền màu hồng nhạt ra, “Thanh Lan, đây là mẹ chọn cho em, mẹ vừa nhìn liền ưng chiếc này, thế nào, em thích không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía bộ váy liền kia, thiết kế cộc tay, trên thân váy không hề có hoa văn phức tạp. Chỉ là, ngay chỗ eo lại có một đóa hoa mẫu đơn màu trắng thật to, phong cách rất ngọt ngào, trông giống với bộ Thẩm Hi Đồng đang mặc.

“Thanh Lan, con thích bộ váy này không?” Sở Vân Dung nhìn Thẩm Thanh Lan, trong mắt lờ mờ chứa vẻ lo lắng, lời Thẩm lão gia nói tối qua vẫn còn văng vẳng bên tai bà.

Thẩm Thanh Lan đưa tay nhận bộ váy liền kia, “Rất thích, cảm ơn mẹ.” Không nói lời thừa thãi, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, chẳng phân rõ được vui buồn.

Sở Vân Dung trông thấy dáng vẻ này của con gái thì cảm xúc cũng phai nhạt. Mà Thẩm Hi Đồng ở bên cạnh, trong đáy mắt lại xẹt qua chút cảm xúc không muốn ai biết.

Lúc Thẩm Thanh Lan và Thẩm lão gia đến nhà họ Phó thì chỉ có một mình Phó lão gia ở nhà.

“Lão Phó, tôi tới rồi, ra đây.” Vừa vào cửa, giọng nói của Thẩm lão gia liền vang dội, ông vẫn luôn như thế trước mặt chiến hữu cũ.

“Tai tôi không điếc, gọi to thế làm gì.” Giọng nói của Phó lão gia vang vọng từ trên tầng xuống, sau đó liền có tiếng bước chân.

“Ông Phó ạ.” Thẩm Thanh Lan nhìn ông cụ hấp tấp, mắt ánh lên sự vui vẻ chân thành.

Mắt Phó lão gia sáng lên, “Thanh Lan cũng đến à, cái lão này, sao ông không nói sớm cho tôi biết là nó cũng tới.”

Phó lão gia quay sang thở phì phì với Thẩm lão gia.

Thẩm lão gia tỏ vẻ khó hiểu, hồi trước đến đây cũng có báo gì đâu.

Lúc này Phó lão gia lại thầm nghĩ, nếu ông sớm biết con bé sẽ tới thì chắc chắn hôm nay sẽ không thả thằng nhóc thối nhà ông ra ngoài, cho dù phải trói cũng bắt nó ở nhà.

Phó Hoành Dật đã hơn 30 tuổi, nhưng đến giờ vẫn chưa từng đưa bất cứ cô bạn gái nào về, cả ngày chỉ biết ở trong quân đội. Cháu nhà người ta thì con cái cũng đã lớn, còn biết phụ bố mẹ luôn rồi, cháu nhà mình thì… Phó lão gia buồn quá.

Còn con bé nhà họ Thẩm này, chưa nói đến chuyện nó là đứa cháu gái cưng của ông bạn chí cốt, chỉ riêng vẻ đẹp này thôi, đứng cạnh cháu ông thì đúng thật là một đôi trời sinh. Sau này hai đứa sinh con, chắc chắn đứa trẻ cũng sẽ

rất xinh đẹp. Vừa nghĩ tới chuyện mình được ôm đứa chắt trai xinh xắn đắc ý trước mặt đám bạn già, nhận được vô số ánh mắt vừa hâm mộ lẫn ghen tị, Phó lão gia nhìn Thẩm Thanh Lan mà chỉ thiếu điều chảy nước miếng nữa thôi.

May mà ý đồ này của Phó lão gia không bị Thẩm lão gia biết được, bằng không thì hai cái người tuổi đã được cả bó này sẽ đánh nhau mất. Cháu trai của ông đã ba mươi mốt rồi, cháu gái của tôi mới hai mốt thôi, với tuổi của cháu ông làm chú của cháu tôi cũng được ấy, nhúng chàm mà không biết ngại sao?

Thẩm Thanh Lan không biết suy nghĩ trong lòng Phó lão gia, chỉ thấy ông nhìn cô chằm chằm, lúc thì đấm ngực giậm chân, lúc thì mừng rỡ vô cùng, lúc thì ánh mắt lại như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cô vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã run rẩy rồi.

Phó lão gia cũng không rầu rĩ bao lâu, nhanh chóng tìm cớ vào phòng vệ sinh gọi điện thoại cho cháu mình. Vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, lệnh cho anh nhất định phải về gấp trong vòng một tiếng, còn mình thì ồn ào đòi Thẩm lão gia đánh cờ.

Thẩm lão gia vốn cũng không định ngồi lâu ở đây, buổi chiều ông và Thẩm Thanh Lan còn phải vào bệnh viện thăm vợ mình, nhưng bây giờ lại bị Phó lão gia quấn lấy. Biết thường ngày Phó lão gia chỉ lủi thủi ở nhà một mình, đứa con độc nhất và con dâu mất sớm, con gái thì gả cho người khác, hiếm khi về được một chuyến, cháu trai lại ở trong quân đội quanh năm suốt tháng, nên ông cũng mềm lòng đôi chút.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 7: Đây là em thanh lan của cháu.

Lần thứ hai Thẩm Thanh Lan gặp Phó Hoành Dật, lại kinh ngạc vì vẻ đẹp của anh.

Anh bước từ ngoài cửa vào, mặc một bộ quần áo rộng rãi màu xám, dáng người cao lớn. Ánh nắng rọi lên lưng anh, khiến cả người anh như được phủ một lớp ánh sáng màu vàng.

Vốn đã đẹp trai sẵn, cảnh tượng như vậy càng tôn thêm cho anh vẻ thần thánh. Lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan bị lóa mắt.

Phó Hoành Dật vào phòng khách liền bắt gặp ánh mắt của Thẩm Thanh Lan. Anh mỉm cười gật đầu, xem như chào hỏi.

Thẩm Thanh Lan lập tức nhìn sang chỗ khác, hệt như một đứa trẻ đang nhìn lén thì bị bắt gặp. Cô hơi mất tự nhiên, đôi tai được giấu sau mái tóc dài lặng lẽ đỏ ửng.

“Ông nội, cháu về rồi. Ông Thẩm, lâu rồi không gặp ông.” Phó Hoành Dật ân cần chào hỏi. Mặc dù ở trong quân đội rất nhiều năm nhưng tính anh không cứng nhắc như quân nhân. Khi cởi bỏ quân trang, anh lại giống một cậu công tử nhà giàu dịu dàng ôn hòa hơn.

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia thấy cháu trai về liền vung tay lên, chỉ trong nháy mắt, quân cờ được xếp ngay ngắn trật tự trên bàn đã bị văng lung tung, “Không chơi nữa, không chơi nữa.”

Thẩm lão gia bất đắc dĩ liếc ông, “Cái ông già này, chẳng có phẩm chất chơi cờ gì cả, lần nào sắp thua cũng chơi xấu.”

Da mặt của Phó lão gia đã sớm tôi luyện được đến trình độ dao đâm không thủng rồi, “Ai chơi xấu, không thấy cháu tôi về rồi à, vả lại cũng sắp đến giờ ăn cơm trưa rồi.”

Nói xong, không để ý tới Thẩm lão gia nữa, ông chỉ vào Thẩm Thanh Lan, mặt mày hớn hở, “Hoành Dật, đây là cháu gái ông Thẩm, em Thanh Lan của cháu. Lúc nhỏ hai đứa đã chơi với nhau đấy, có nhớ không?”

Thẩm Thanh Lan chỉ biết câm nín với lời giới thiệu này của Phó lão gia.

Phó Hoành Dật mỉm cười gật đầu, đưa tay ra với Thẩm Thanh Lan, “Phó Hoành Dật, lần đầu gặp.”

Thẩm Thanh Lan nhìn bàn tay to trước mặt, vươn tay ra nắm lấy, tay anh rất to, cũng rất thô ráp, ở giữa lòng bàn tay toàn vết chai, khiến người khác hơi ngứa.

“Thẩm Thanh Lan.” Ba chữ vô cùng đơn giản, không còn gì khác.

Hai ngày trước bọn họ vừa mới gặp nhau, chỉ là bây giờ hai người đều ăn ý lựa chọn quên đi.

Dường như Phó lão gia rất bất mãn với sự lạnh nhạt giữa hai người, “Con bé cũng chẳng phải lính của cháu, nghiêm túc như thế làm gì. Mới có hơn mười năm không gặp nhau mà sao lại lạnh nhạt thế hả? Lúc nhỏ cháu còn ôm con bé đấy, còn nói với ông rằng nó là em gái xinh đẹp nhất mà cháu từng gặp cơ mà.”

Vừa nói vậy, hai trong bốn người ở đây liền cứng mặt.

Phó Hoành Dật nhìn ông nội nhà mình, khuôn mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, nhiệt độ trên tai Thẩm Thanh Lan vừa giảm lại từ từ tăng lên.

Phó lão gia mặc kệ vẻ mặt của Phó Hoành Dật bây giờ là gì, khó khăn lắm thằng nhóc thối này mới được nghỉ ở nhà, lần này không tranh thủ để hai đứa nó vun đắp tình cảm một chút thì đến khi nào ông mới được ôm chắt trai đây.

“Em Thanh Lan của cháu hướng nội, ở Bắc Kinh cũng chẳng có bạn bè gì. Hiếm lắm cháu mới được nghỉ, hai cháu đã hơn mười năm không gặp, thừa dịp bây giờ có thời gian, cháu dẫn em ra ngoài chơi một chút, Bắc Kinh có không ít chỗ ăn ngon chơi vui mà.” Phó lão gia nghĩ kế.

Cuối cùng Thẩm lão gia, người nãy giờ vẫn không lên tiếng cũng đã nhận ra có điều gì đó sai sai. Thì ra là ông già này còn có ý khác, bảo sao, đang yên

lành lại gọi ông đến nhà thăm ông ấy, hóa ra là vừa mắt cháu gái mình.

Thẩm lão gia nghĩ đến đây liền xanh mặt, ánh mắt nhìn Phó lão gia còn như sắp phun cả lửa ra, chẳng qua là có đám trẻ ở đây nên ông không tiện nổi giận, chỉ biết nhịn một bụng lửa.

“Lan Lan, cũng muộn rồi, chúng ta phải đi thôi.” Thẩm lão gia không muốn ở đây nữa, cứ thế này thì chưa biết chừng cháu gái đơn thuần của ông sẽ bị hai con sói xấu bụng nhà họ Phó này tha đi mất thôi.

Trong mắt Thẩm lão gia, bất kể là Phó lão gia già rồi mà còn như trẻ con, hay Phó Hoành Dật dịu dàng thì đều là một đám bụng dạ đen tối như nhau.

Biết suy tính của Phó lão gia rồi, ánh mắt của Thẩm lão gia nhìn Phó Hoành Dật cũng không còn vẻ thưởng thức nữa, mà như đang nhìn một ông chú biến thái*.

*Từ gốc: 怪蜀黍 , ý chỉ đàn ông trung niên có xu hướng thích loli.

“Đừng mà, sắp đến giờ cơm rồi, ăn xong hẵng đi. Lát nữa cơm nước xong tôi bảo Hoành Dật đưa hai người về.” Phó lão gia ra sức giữ người. Ông không quan tâm đến việc Thẩm lão gia đi hay ở, nhưng nếu Thẩm Thanh Lan đi rồi thì cháu ông phải vun đắp tình cảm với ai đây.

Nhưng sau khi biết được ý đồ của ông ấy rồi, sao Thẩm lão gia có thể cho

ông ấy cơ hội này nữa, bèn kéo Thẩm Thanh Lan đi.

“Thằng nhóc thối, còn không mau tiễn ông Thẩm đi.” Nhìn hai ông cháu nhà họ Thẩm nhanh chân bỏ đi, lại nhìn cháu mình vẫn đang đứng nguyên xi, Phó lão gia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Đến lúc này rồi, thì sao Phó Hoành Dật lại không rõ ý của ông nội nhà mình được, nhìn dáng vẻ vừa rồi của ông Thẩm, e rằng ông ấy cũng đã nhìn ra rồi.

“Ông nội.” Phó Hoành Dật bất đắc dĩ nói.

Phó lão gia hừ lạnh, “Ông nội cái gì mà ông nội, còn không mau đi đi.”

“Ông nội, năm nay em ấy mới có hai mươi mốt tuổi thôi.” Cháu trai của ông đã ba mươi mốt rồi, ông không sợ người ta nói cháu trai của ông là trâu già gặm cỏ non à.”

Phó lão gia không hề sợ thật, chỉ e ông còn có thể kiêu ngạo mà nói rằng: Cháu tôi gặm được cỏ non là do nó tài giỏi, mấy người có giỏi thì cũng đi gặm một đứa cho tôi xem nào.

“Hai mươi mốt thì làm sao, hai mươi mốt thì cũng lớn rồi. Nếu không phải cháu chậm chạp không chịu kết hôn sinh con thì ông cần gì gấp gáp như vậy hả? Nói nhảm ít thôi, nhanh đi tiễn ông Thẩm đi.” Đôi mắt hổ* của Phó lão gia trừng lên.

http://tieulun.hopto.org

*Mắt hổ: chỉ những đôi mắt có ánh nhìn sắc nhọn.

Phó Hoành Dật đành chịu, bèn cất bước đuổi theo.

May mà đại viện* khá rộng lớn, hai nhà không xa nhau lắm, một phần cũng do Thẩm lão gia đã già rồi, không đi bộ nhanh được, nên anh nhanh chóng theo kịp.

*Đại viện: cách gọi khu nhà dành cho những người có quân công cao ở Trung Quốc.

“Ông Thẩm.” Phó Hoành Dật đuổi theo, “Tính tình của ông nội cháu là vậy, ông đừng trách.”

Thẩm lão gia bực ông già họ Phó ghép đôi linh tinh, nhưng Phó Hoành Dật là đứa trẻ lớn lên dưới mắt ông, nên ông hiểu rõ tính cách thế nào. Mà ông cũng không thể tức giận với chiến hữu cũ thật, bây giờ Phó Hoành Dật nói như thế, chút lửa giận còn sót lại trong lòng cũng biến mất.

“Bạn bè với nhau bao nhiêu năm rồi, làm gì có ai rõ tính tình ông già kia hơn ông, không sao, cháu về đi.”

“Cháu đưa ông về nhà trước.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia xua tay, “Không cần đâu, cũng chẳng còn mấy bước nữa, trong đại viện này còn có thể xảy ra chuyện gì hay sao.”

Cuối cùng, Phó Hoành Dật vẫn đưa Thẩm lão gia và Thẩm Thanh Lan về nhà.

“Em đừng để bụng lời của ông nội tôi.” Trước khi đi, Phó Hoành Dật nói khẽ bên tai Thẩm Thanh Lan.

Giọng nam trầm thấp êm ái luồn vào màng nhĩ, nghe như tiếng đàn Cello độc tấu, Thẩm Thanh Lan hơi ngẩn ngơ, chợt nhớ tới một câu mà Hiểu Huyên đã từng nói, “Nghe xong tai cũng có chửa luôn.”

Thẩm Thanh Lan nhìn bóng hình thẳng tắp cao lớn của người kia, ngay cả chính cô cũng không nhận ra đôi mắt vẫn luôn bình tĩnh của mình thoáng rung động.

Thẩm Hi Đồng nghe chị Tống nói Phó Hoành Dật đưa Thẩm lão gia trở về, chưa kịp sửa sang ngoại hình gì đã chạy ra. Nhưng lại khiến cô ta thất vọng rồi, bóng hình khiến cô ta nhớ thương đã chẳng thấy đâu nữa.

Thẩm Hi Đồng nhìn con đường lớn trống trải, đôi mắt khó dấu vẻ mất mát, đã ba năm rồi cô ta chưa gặp anh.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 8: Nguyện vọng của thẩm lão thái

Thẩm Thanh Lan không ở nhà lâu, vừa ăn cơm xong liền đến bệnh viện với Thẩm lão gia. Lúc đầu Thẩm Hi Đồng cũng muốn đi theo, nhưng lại nhận được điện thoại của đội trưởng dàn nhạc, không còn cách nào khác nên đành phải đến nơi ở tạm thời của dàn nhạc trước.

Bọn họ đến bệnh viện đúng lúc Thẩm lão thái vừa tỉnh giấc.

“Bà nó, chúng tôi tới rồi.” Thẩm lão gia nhìn vợ nằm trên giường, giọng đầy dịu dàng.

“Bà nội.” Thẩm Thanh Lan lại gần, giúp bà điều chỉnh lại tư thế để bà có thể ngồi thoải mái hơn.

“Lan Lan, chẳng phải đã nói cháu không cần đến bệnh viện rồi sao.” Thẩm lão thái nắm tay cháu gái.

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, “Hôm nay là cuối tuần, không cần đi học, cháu mà không đến thăm bà là lại không yên lòng.”

Thẩm lão thái nhìn cô đầy yêu thương, “Bà nội không sao, chắc chắn bà sẽ sống rất lâu. Bà còn muốn nhìn thấy Thanh Lan của bà kết hôn sinh con nữa mà.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan úp mặt vào lòng bàn tay Thẩm lão thái, hiếm khi nũng nịu như cô gái nhỏ, “Vâng, chắc chắn bà nội sẽ sống lâu khỏe mạnh.”

Thẩm lão gia ngồi trên ghế sofa bên cạnh, nhìn mặt vợ càng ngày càng hốc hác, vành mắt ông cay cay. Dù đã sớm chuẩn bị, nhưng khi ngày ấy đến thật, sự đau đớn trong lòng ông lại không hề giảm bớt chút nào.

Ai cũng nói “trẻ là vợ chồng, già là bạn”, ông và Thẩm lão thái đã sống với nhau mấy chục năm, chưa từng cãi nhau lần nào. Một phần vì bà ấy là tiểu thư khuê các nên không cãi nhau với ai, mặt khác là vì tình cảm vợ chồng bọn họ vẫn luôn khăng khít. Nếu như có điều gì bất đồng thì cũng sẽ thương lượng với nhau.

“Lan Lan, hôm nay bà nội muốn ăn bánh hoa quế của tiệm Trương Ký phố Đông, cháu đi mua cho bà nội được không?” Thẩm lão thái sờ mái tóc dài đen nhánh mềm mại của cháu gái, nhẹ giọng nói.

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan cứng lại, “Vâng ạ.” Cô đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Mãi cho đến khi tiếng bước chân đi xa dần, Thẩm lão thái mới không nhìn ra cửa nữa, thở dài một hơi.

Bà bỗng che miệng lại, ho dữ dội. Thẩm lão gia thấy thế bèn vội vàng lại gần vỗ lưng cho bà, “Bà này, sao rồi? Khó chịu ở đâu, để tôi gọi bác sĩ cho bà.”

Nói xong ông liền định ấn chuông ở đầu giường. Thẩm lão thái bèn đè tay ông lại, lắc đầu, “Tôi không sao.”

Thấy bà không còn ho nữa, Thẩm lão gia cũng không miễn cưỡng, giúp bà uống hớp nước.

Sau khi bà thuận khí lại nói, “Ông nó, thời gian của tôi không còn nhiều nữa.”

“Không được nói bậy.” Thẩm lão gia hơi tức giận, không muốn bà nói đến mấy chuyện không may này.

Nhưng Thẩm lão thái lại nhìn thoáng hơn, bà nắm tay ông. Bà rất gầy, cơn bệnh này giày vò bà đến xanh xao, cả người chỉ còn sót lại một bộ xương khô.

“Tôi hiểu cơ thể của tôi hơn ông. Sống đến từng này tuổi rồi, có một người chồng yêu thương tôi bảo vệ tôi, hai đứa cháu hiếu thảo, nghe lời, cả một đời cũng chẳng có gì buồn phiền, cuộc đời này có thể được như tôi cũng đáng. Nhưng mà ông nó này, trong lòng tôi vẫn còn một chuyện không yên lòng.”

Mắt Thẩm lão gia cay cay, nắm chặt tay bà, “Bà nói đi, tôi giải quyết giúp bà.”

http://tieulun.hopto.org

“Lan Lan của tôi, tính tình đứa bé này lạnh nhạt, từ nhỏ xa nhà, thời gian qua rất cực khổ, đều là do chúng ta không chăm sóc tốt cho nó mới khiến cho nó vất vả như vậy, chịu biết bao nhiêu khổ sở, là chúng ta có lỗi với nó.”

“Bà nó, tôi biết, tôi sẽ yêu thương Lan Lan thật nhiều, bù đắp tất cả thiếu thốn trước kia.”

Thẩm lão thái lắc đầu, “Điều tôi lo lắng nhất không phải việc này. Quan hệ giữa Lan Lan và mẹ nó không tốt. Mấy năm nay Vân Dung sống cũng chẳng dễ dàng, tôi không thể nói gì. Nhưng rốt cuộc thì Lan Lan cũng vô tội, thấy nó như vậy, tôi đau lòng lắm.”

Bà ôm ngực mình, mắt chứa đầy yêu thương.

“Cháu gái của tôi ưu tú như vậy, xinh đẹp như vậy, vốn nên là cô công chúa được người khác nâng niu trong tay, thế nhưng lại xa cách chúng ta hơn mười năm. Bây giờ tôi không còn nhiều thời gian nữa. Tôi muốn nhìn thấy cháu gái mình được hạnh phúc, tìm thấy một người thật lòng yêu nó, thương nó, bảo vệ nó cả đời.”

Nước mắt Thẩm lão thái trượt trên khuôn mặt già nua của bà, rơi xuống bàn tay đang nắm chặt của hai người, chất lỏng ấm áp khiến trái tim Thẩm lão gia như bị bỏng.

“Bà nó yên tâm, nhất định tôi sẽ tìm cho Lan Lan một người yêu nó, thương nó, bảo vệ nó, chuyện này cứ giao cho tôi.” Thẩm lão gia nhìn vợ, trịnh trọng cam kết.

Bên ngoài phòng bệnh, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, từ từ đi xa. Hai người trong phòng bệnh cũng không hề phát hiện ra.

Lúc Thẩm Thanh Lan trở về thì không thấy ông bà nội trong phòng nữa, hỏi y tá mới biết được ông đã đẩy bà xuống tầng rồi.

Cô tìm thấy hai người trong vườn hoa, lúc đó Thẩm lão gia đang đẩy Thẩm lão thái đi tản bộ. Ánh nắng chiếu rọi lên người bọn họ, hắt xuống hai cái bóng thật dài.

Mặt Thẩm lão gia đầy sự vui tươi, không biết ông đã nói gì với Thẩm lão thái mà mặt bà lại nhuộm vẻ hoài niệm.

Thẩm Thanh Lan không bước tới quấy rầy mà đứng nguyên tại chỗ, lẳng lặng nhìn hai người.

Nắm tay nhau, bên nhau đến già - câu này nói thì dễ, nhưng lại khó mà thực hiện được.

Trên đời này, hiểu lầm, lừa gạt, chết chóc… quá nhiều nhân tố khiến từng đôi vốn dĩ nên bên nhau đến già lại phải chia ly, nhưng từ ông bà, lần đầu tiên cô có cảm nhận sâu sắc về câu nói này.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng bao lâu sau, Thẩm lão gia không đẩy nữa mà ngồi xuống ghế dựa, cầm tay vợ mình, “Bà nó này, tôi già rồi, vô dụng rồi, ngay cả bà cũng không đẩy nổi.”

Thẩm lão thái cười dịu dàng, “Tóc ông cũng bạc trắng rồi, không già sao được. Tôi còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy ông, lúc đó ông vẫn còn là cậu trai trẻ đầu đầy tóc cơ mà. Chớp mắt một cái, hai ta đều đã già rồi.”

Nhắc đến chuyện lúc trẻ, Thẩm lão gia trút bỏ vẻ nghiêm túc lúc bình thường, nét mặt vui tươi, “Bà còn nói tôi à, năm đó bà chỉ là một cô bé, chẳng phải chỉ hái mấy trái đào nhà bà thôi sao, vậy mà bà còn tự leo lên cây bắt tôi, kết quả chính bà lại không xuống được.”

Thẩm lão thái bị chồng nhắc lại chuyện cũ nên xấu hổ, hờn dỗi lườm ông. Mặc dù khuôn mặt nhăn nheo làm động tác này không thể nói là đẹp, nhưng lại khiến Thẩm lão gia như nhìn thấy vợ lúc còn trẻ, dáng vẻ hờn dỗi rất dễ thương.

“Ông đưa tôi về nhà đi, tôi không muốn ở trong bệnh viện nữa.” Bà chợt nói.

Thẩm lão gia hơi giật mình, lập tức hiểu rõ ý bà.

“Tôi còn không rõ sức khỏe của mình hay sao, những ngày cuối cùng, tôi chỉ muốn ở bên mọi người. Bệnh viện lạnh lẽo quá, tôi không muốn ở nữa.”

Thẩm lão gia im lặng thật lâu, cuối cùng đành gật đầu trong ánh mắt mong đợi của vợ mình.

“Ông nội, bà nội, thì ra hai người ở đây à, làm con tìm lâu quá.” Thẩm Thanh Lan bước tới đúng lúc.

Thẩm lão gia nói quyết định của bà cho cô biết. Thẩm Thanh Lan chỉ im lặng nhìn thoáng qua ông và bà rồi đồng ý. Nếu như đây là nguyện vọng cuối cùng của bà, cô lựa chọn tôn trọng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 9: Ăn bữa cơm với tôi

Thẩm lão thái về nhà ngay hôm đó. Người phản đối chuyện này nhất chính là Sở Vân Dung.

“Mẹ, bác sĩ nói với tình trạng sức khỏe bây giờ thì của mẹ ở trong bệnh viện sẽ an toàn hơn.” Sở Vân Dung tận tình khuyên nhủ, bà rất lo lắng cho sức khỏe của mẹ chồng.

Chỉ là thái độ của bà cụ rất kiên quyết, cho dù Sở Vân Dung khuyên thế nào cũng không thành công.

“Thanh Lan, con khuyên bà con đi, bây giờ tình trạng sức khỏe của bà con không thể chịu được bất kỳ sơ suất nào đâu.” Sở Vân Dung nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đang ngồi một bên gọt táo cho Thẩm lão thái thì mắt sáng lên. Người mẹ chồng thương nhất chính là đứa cháu gái này, nếu Thanh Lan nói, chắc chắn bà ấy sẽ nghe.

Thẩm Thanh Lan cắt quả táo thành những miếng nhỏ bằng nhau, còn cẩn thận cắm tăm lên để Thẩm lão thái dễ ăn.

“Bà nội, táo hôm nay ngọt lắm, bà nếm thử đi.”

Thẩm lão thái vui vẻ nhận lấy.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, con có nghe mẹ nói không?” Thẩm Thanh Lan không nhanh không chậm, nhưng lòng Sở Vân Dung lại nóng như lửa đốt.

Thẩm Thanh Lan cầm khăn ướt bên cạnh, lau sạch tay rồi mới nhìn Sở Vân Dung, “Đây là quyết định của bà nội, con tôn trọng bà.” Bà muốn khoảng thời gian cuối cùng của mình có người nhà bầu bạn, phận con cháu như cô không nên phản đối nguyện vọng nhỏ bé này.

“Thanh Lan, cái con bé này, sao lại không hiểu chuyện như thế, sức khỏe bà thế nào mà con còn không biết sao? Lỡ như bà nội có chuyện gì thì con biết ăn nói thế nào với bố con hả?” Sở Vân Dung nhìn con gái mình, vô cùng tức giận. Bà bảo nó khuyên bà nội, nó thì chẳng những không khuyên giải mà còn ủng hộ. Đúng là uổng công bà nội yêu thương nó. Con gái như thế này thì nuôi làm gì chứ? Nuôi con heo còn tốt hơn.

“Vân Dung, đủ rồi.” Thẩm lão thái khẽ quát một tiếng, “Chuyện này là quyết định của một mình mẹ, không liên quan đến Lan Lan, con trách cứ nó làm gì.”

“Mẹ, con chỉ muốn tốt cho mẹ.” Sở Vân Dung bị quát lớn trước mặt con gái nên tủi thân.

Vẻ mặt Thẩm lão thái giãn ra, “Vân Dung, mẹ biết con chỉ muốn tốt cho mẹ, nhưng sức khỏe mẹ yếu quá rồi. Nếu đợi trong bệnh viện thì cũng chỉ là chịu khổ thêm mấy ngày thôi. Mẹ đã ở cái nhà này mấy chục năm, thành quen mất rồi, mẹ muốn ở đây trong thời gian cuối đời.”

http://tieulun.hopto.org

Lời nói này khiến nước mắt Sở Vân Dung rơi đầy mặt. Bà thật lòng xem Thẩm lão thái như mẹ ruột mình, nghe mấy lời này của bà ấy mà cảm thấy lòng quặn đau.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, là do con không tốt.” Sở Vân Dung lau nước mắt, “Mẹ, mẹ thích ăn cá viên con làm nhất, tối nay con sẽ làm cho mẹ ăn.”

Sở Vân Dung rời khỏi phòng khách. Thẩm lão thái nhìn cháu gái mình yên lặng ngồi bên cạnh thì lại âm thầm thở dài một hơi.

***

“Thanh Lan, điện thoại của cậu kêu kìa.” Ngoài phòng vệ sinh, giọng nói của Vu Hiểu Huyên vang lên.

“Ai thế?”

“Không biết, số lạ.” Hiểu Huyên lớn tiếng đáp, sợ Thẩm Thanh Lan đang tắm bên trong không nghe rõ.

Vì Thẩm lão thái mong cô về nhà ở nên dạo này Thẩm Thanh Lan không ở trong trường. Mặc dù Thẩm Thanh Lan không thích về đó, nhưng lại không thể từ chối tình yêu thương của bà được.

http://tieulun.hopto.org

Sở dĩ hôm nay cô tắm trong ký túc xá là vì lúc chiều có tiết thể dục, đánh một trận cầu lông với Vu Hiểu Huyên nên cả người đổ mồ hôi. Cô không thích cảm giác dinh dính cả người.

Thẩm Thanh Lan nghe thấy là số lạ nên cũng không để bụng, thong thả tắm rửa. Đợi đến khi cô đi ra, điện thoại đã không còn kêu nữa, cô nhìn cuộc gọi nhỡ, là số lạ, không hề có chút ấn tượng nào nên cũng không để ý.

Đang định đặt điện thoại xuống, màn hình lại sáng lên, vẫn là dãy số vừa rồi.

“Xin chào, tôi là Thẩm Thanh Lan.” Giọng nữ lanh lảnh truyền qua điện thoại đến nơi khác.

“Tôi là Phó Hoành Dật.”

Thẩm Thanh Lan thoáng nhìn điện thoại, dường như nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao anh lại gọi cho cô.

“Bây giờ em đang ở đâu?” Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Phó Hoành Dật vang lên.

“Ở ký túc xá trong trường.” Cô thành thật trả lời.

http://tieulun.hopto.org

“Tối nay có rảnh không, muốn mời em ăn bữa cơm.” Phó Hoành Dật vừa nói vừa nhìn Phó lão gia đứng bên cạnh, tai ông sắp dán lên mặt anh rồi.

Thẩm Thanh Lan hơi ngẩn ra, không nhận lời, cũng chẳng từ chối.

“Coi như là cảm ơn.” Phó Hoành Dật sợ Thẩm Thanh Lan lên tiếng trước, vì kiêng kỵ Phó lão gia đang ở đây nên anh cũng không nói rõ ràng, nhưng Thẩm Thanh Lan lại hiểu.

Cô nuốt lại lời từ chối đã lên đến miệng, “Vâng.”

Nghe thấy Thẩm Thanh Lan đồng ý, nét mặt Phó lão gia hớn hở, chắp tay sau lưng, vừa lẩm nhẩm hát vừa rời đi, không quan tâm đến chuyện cháu trai nói cảm ơn chút nào.

Thẩm Thanh Lan không thích nợ người khác. Mặc dù hôm đó ở nhà hàng, kể cả Phó Hoành Dật không ra tay thì cô cũng có thể giải quyết được, nhưng dù sao người ta cũng đã ra mặt giúp cô. Nếu như một bữa cơm có thể giải quyết được chuyện này thì Thẩm Thanh Lan nghĩ mình không nên từ chối.

Thẩm Thanh Lan không để Phó Hoành Dật đến đón mà tự bắt xe đến nhà hàng anh chọn. Nhà họ Thẩm đã mua xe cho cô, nhưng cô lại khiêm tốn đã quen, cũng không thích lái xe đi học.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật còn đến sớm hơn Thẩm Thanh Lan, nhìn cô gái đang từ từ bước vào nhà hàng. Dù cô chỉ mặc bộ đồ rộng rãi đơn giản, không hề trang điểm, nhưng bởi vì có khuôn mặt xinh đẹp kia, lại thêm vẻ dửng dưng khiến cô trở nên cao quý lạnh lùng hơn rất nhiều. Tựa như bông hoa ở trên núi cao, nhìn thấy được nhưng lại không hái được.

Phó Hoành Dật bất giác chau mày, ngay cả chính anh cũng không nhận ra, nhìn dáng vẻ như không hề để ý đến mọi việc của Thẩm Thanh Lan, anh còn thấy không thoải mái lắm.

Thẩm Thanh Lan vốn cho là Phó Hoành Dật có việc cần mình giúp, vậy mà từ đầu chí cuối anh lại không hề mở miệng, chỉ đơn giản là ngồi ăn cơm.

Thấy sắp ăn xong, Thẩm Thanh Lan không nhịn được, cứ liếc nhìn Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật là ai chứ, sao có thể không phát hiện ra sự dò xét không hề che giấu chút nào của Thẩm Thanh Lan, chỉ là lúc này anh cũng rất bất đắc dĩ. Anh cũng không thể nói với Thẩm Thanh Lan rằng hôm nay mình mời cô đi ăn là do bị ông nội ép buộc.

“Nghe nói bà Thẩm xuất viện rồi?” Phó Hoành Dật bèn tìm chủ đề.

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Bà đã xuất viện được ba ngày, với quan hệ giữa Thẩm gia và Phó gia, cô không tin đối phương lại không biết.

Chẳng hiểu sao, Thẩm Thanh Lan lại trông thấy sự luống cuống nho nhỏ từ khuôn mặt bình tĩnh của Phó Hoành Dật, đôi mắt xinh đẹp liền ánh lên vẻ ngạc nhiên.

Trong miệng ông nội cô, Phó Hoành Dật là điển hình của “con nhà người ta”, mặc dù trời xui đất khiến thế nào mà từ khi về nhà họ Thẩm, Thẩm Thanh Lan chưa từng gặp lại người này, thế nhưng lại nghe kha khá sự tích về anh.

Cô biết lúc anh mười ba tuổi đã được đưa ra nước ngoài du học, mười chín tuổi vào quân đội, cùng năm đó, anh được chọn vào bộ đội đặc công, sau đó năm ba mươi tuổi được phong hàm Thiếu tướng. Đây là Thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong nước, không có người thứ hai.

Nhà họ Thẩm là dòng dõi quân nhân, tất nhiên Thẩm Thanh Lan hiểu rất rõ rằng để được đặc cách phong hàm Thiếu tướng năm ba mươi tuổi, chỉ e rằng đơn vị của người này cũng chẳng phải là bộ đội đặc công bình thường.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 10: Tại sao cô lại đi cùng anh ấy

Rõ ràng là Phó Hoành Dật biết Thẩm lão thái đã xuất viện. Dù sao thì ngày hôm qua anh cũng đến nhà họ Thẩm để thăm bà, chỉ là lúc đó Thẩm Thanh Lan ở trường chứ không ở nhà mà thôi.

“Phó thiếu… Hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì?” Thấy nãy giờ Phó Hoành Dật không đề cập đến mục đích tìm mình, Thẩm Thanh Lan không muốn giải câu đố với anh nên bèn hỏi thẳng.

Mắt Phó Hoành Dật hiện chút xấu hổ, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh tự nhiên, “Em là em gái của Quân Dục, em về đây đã bao năm vậy rồi mà chúng ta vẫn chưa từng gặp nhau. Mấy ngày nữa tôi phải về đơn vị, vì thế trước khi đi, tôi muốn mời em ăn bữa cơm.”

Tất nhiên là Thẩm Thanh Lan không tin lý do của đối phương, chẳng qua cô không phải là người thích tìm hiểu cặn kẽ. Phó Hoành Dật không muốn nói thì cô cũng sẽ không hỏi nữa.

Trùng hợp là, hai người vừa dùng cơm xong, đi ra ngoài lại gặp phải Hàn Dịch, bên cạnh anh ta là một cô gái duyên dáng, mặc váy ngắn đỏ rực, xinh đẹp thướt tha. Cô gái kia kéo tay Hàn Dịch, thái độ rất thân mật.

“Hai người…” Hàn Dịch nhìn Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan xuất hiện cùng nhau liền giật mình, hai người này ở bên nhau từ bao giờ thế?

Mấy hôm trước người nào đó còn thề thốt là không gặm cỏ non, cảnh đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt, bây giờ chỉ mới qua mấy ngày mà đã tha "cỏ non" vào ổ mình rồi à?

Mặt Thẩm Thanh Lan trầm tĩnh, dường như tất cả mọi chuyện đều không thể gợi lên chút gợn sóng nào trên đó vậy.

"Dập tắt mấy suy nghĩ trong đầu cậu đi." Giọng điệu của Phó Hoành Dật hơi lạnh lùng. Anh em của mình, chỉ cần liếc qua thôi, Phó Hoành Dật cũng đã biết Hàn Dịch đang nghĩ gì rồi.

Hàn Dịch ngại ngùng, "Em Thanh Lan, trước đó chúng ta đã từng gặp nhau rồi, nhưng chắc em không biết anh, để anh tự giới thiệu về mình một chút. Anh tên là Hàn Dịch, bạn tốt của Phó Hoành Dật, cũng là bạn tốt của anh trai em."

Hàn Dịch vươn tay, khuôn mặt tươi cười lịch thiệp, đôi mắt không hấp háy như hoa đào nữa, kể cả cách xưng hô "Em Thanh Lan" được anh nói ra cũng chẳng hề có ý trêu đùa gì.

Thẩm Thanh Lan vươn tay ra, nắm nhẹ tay đối phương một cái, vừa chạm vào đã liền buông ra, "Chào anh Hàn."

Phó Hoành Dật nhìn tay hai người giao nhau, mày hơi chau lại rồi nhanh chóng giãn ra.

Hàn Dịch nhướng mày. Cô bé nhà họ Thẩm này quả không hổ là người đẹp băng giá, nhìn thấy mình thế này mà còn có thể bình tĩnh tự nhiên. À, không đúng, phải là không để tâm.

Ngoài sự tò mò, Hàn đại thiếu gia còn thấy hơi nhụt chí, chẳng lẽ vẻ đẹp trai của anh đã xuống dốc rồi ư?

“Chúng tôi còn có việc, đi trước.” Phó Hoành Dật kéo cổ tay Thẩm Thanh Lan, bước thẳng ra ngoài.

Hàn Dịch cau mày nhìn hai người rời đi với nhau, đôi mắt lóe lên đầy gian xảo.

“Lát nữa đi đâu, đến trường hay về nhà?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Về nhà.” Thẩm Thanh Lan vẫn đáp đơn giản rõ ràng như trước.

Xe Phó Hoành Dật dừng lại trước cổng chính của nhà họ Thẩm, anh không xuống xe.

“Cảm ơn.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên lên tiếng, mở dây an toàn định xuống xe.

http://tieulun.hopto.org

“Chờ đã.” Phó Hoành Dật gọi cô lại, “Em lưu số của tôi chưa?”

Thẩm Thanh Lan nhìn anh với vẻ thắc mắc.

“Có việc gì thì em có thể gọi điện cho tôi. Dù sao em cũng coi như là em gái tôi.” Phó Hoành Dật giải thích.

“Dạ.”

Lần này Phó Hoành Dật không ngăn cô lại nữa, thấy Thẩm Thanh Lan bước vào sân biệt thự rồi thì anh mới đạp chân ga.

“Thanh Lan.” Một giọng nữ ngọt ngào vang lên sau lưng.

Thẩm Thanh Lan dừng lại, quay người liền thấy Thẩm Hi Đồng đi tới từ đằng sau, nhìn cô với nét mặt phức tạp, “Người vừa rồi đưa em về là Phó Hoành Dật.”

“Đúng thế, thì sao?” Ánh mắt Thẩm Thanh Lan vẫn lạnh nhạt.

“Tại sao em lại đi cùng anh ấy?” Thẩm Hi Đồng hỏi, hai bàn tay siết chặt lại.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Hi Đồng từ trên xuống dưới, nét mặt luôn luôn lạnh lùng lại hiện vẻ thú vị, thì ra người Thẩm Hi Đồng thích là Phó Hoành Dật.

“Liên quan gì đến chị?”

“Thẩm Thanh Lan!” Thẩm Hi Đồng tức giận, việc này liên quan đến người trong lòng của mình, sao cô ta có thể không lo lắng được chứ. Phó Hoành Dật không gần gũi với phái nữ, quen anh ấy đã mấy năm rồi, từ trước tới nay chưa từng thấy anh thân mật với người khác phái nào, lần đầu thấy được lại là Thẩm Thanh Lan - người đã cướp đi tất cả mọi thứ của cô ta.

Chưa biết rõ ràng quan hệ giữa Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật thì Thẩm Hi Đồng không thể yên tâm được.

“Rốt cuộc em và anh ấy có quan hệ như thế nào, tại sao anh ấy phải đưa em về?” Thẩm Hi Đồng nhỏ giọng chất vấn. Cô ta không dám lớn tiếng, sợ bị người trong nhà phát hiện.

“Dù cho tôi và anh ấy có quan hệ thế nào cũng chẳng liên quan gì tới chị.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt đáp, nhưng lời nói đó lại khiến sắc mặt Thẩm Hi Đồng thay đổi ngay lập tức.

“Thẩm Thanh Lan, tôi cảnh cáo cô, không cần biết cô có suy tính gì với anh ấy, nhưng đó không phải là người mà cô có thể mơ tưởng tới, tốt nhất cô cách

xa anh ấy một chút cho tôi.” Thẩm Hi Đồng tới gần Thẩm Thanh Lan, nhỏ giọng cảnh cáo.

Nhưng Thẩm Thanh Lan là ai mà lại sợ lời cảnh cáo của Thẩm Hi Đồng chứ. Cô nhìn Thẩm Hi Đồng như nhìn một thằng hề đang nhảy nhót, “Thẩm Hi Đồng, cô lấy thân phận gì để nói lời này? Hử?” Âm cuối giương cao mang theo sự lạnh lẽo.

Hai người liền giương cung bạt kiếm.

“Hai chị em con ở đây làm gì thế?” Giọng nói Sở Vân Dung vang lên ngoài cổng. Thẩm Hi Đồng giật mình, nhưng nháy mắt đã lấy lại vẻ dịu dàng nhìn về phía cửa biệt thự.

“Lúc nãy ra ngoài tản bộ, đúng lúc thấy em gái về, lâu nay không gặp, mấy hôm rồi con lại bận bịu nên đứng nói chuyện với em ấy một chút.” Vẻ mặt Thẩm Hi Đồng đầy vui vẻ, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan hệt như một người chị gái tốt đang rất nhớ em gái vậy.

“Trong sân tối đen như mực, có cái gì hay mà nói chuyện chứ, mau vào đi.” Sở Vân Dung không hề nghi ngờ Thẩm Hi Đồng, “Mặc dù bây giờ là tháng sáu, nhưng ban đêm vẫn hơi lạnh, ở bên ngoài sẽ bị cảm đấy, nhất là Đồng Đồng, con sắp phải biểu diễn rồi, nếu như bị cảm sẽ phiền lắm.” Sở Vân Dung làu bàu.

Thẩm Hi Đồng cười bước đến, ôm tay Sở Vân Dung rồi tựa đầu trên vai bà, nũng nịu, “Mẹ, sức khỏe con rất tốt, sao dễ bị bệnh như vậy được.” Thái độ

của hai mẹ con rất thân mật.

Lúc nói chuyện với Sở Vân Dung, Thẩm Hi Đồng vẫn không quên nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt khiêu khích.

Liếc thấy con gái vẫn còn đứng trong sân, Sở Vân Dung đang định gọi con gái lại đây, chỉ là còn chưa cất tiếng đã bị Thẩm Hi Đồng kéo đi, “Đúng rồi, mẹ, lễ phục dạ hội con đặt đã được đưa đến, mẹ xem thử giúp con có hợp hay không.”

Sở Vân Dung bị Thẩm Hi Đồng kéo, chỉ chớp mắt đã quên mất Thẩm Thanh Lan còn đứng trong sân, đi theo Thẩm Hi Đồng vào phòng.

Phó Hoành Dật vừa mới vào đến cổng chính nhà họ Phó thì đã thấy Phó lão gia hai tay chống nạnh, đi tới đi lui ngoài cửa ra vào, thỉnh thoảng lại nhìn ra cổng chính. Trông thấy anh, đôi mắt ông lập tức sáng lên, nhưng chỉ chớp mắt đã liền bất mãn.

“Thằng nhóc thối, sao lại về sớm thế hử?”

Phó Hoành Dật nhìn ông với vẻ khó hiểu, “Bây giờ đã chín giờ tối rồi, còn sớm gì nữa?”

Sớm, sao lại không sớm được chứ, Phó lão gia còn ước gì cháu trai đi cả đêm không về ấy, như vậy ông mới sớm ngày ôm chắt trai được chứ.

“Chẳng phải cháu đi ăn cơm với Thanh Lan sao?”

“Ăn xong rồi nên về ạ.”

Phó lão gia tức giận, trợn mắt nhìn anh, như thể Phó Hoành Dật đã làm chuyện gì đến mức trời không dung, đất không tha vậy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 11: Chuyện cũ ba năm trước

Phó Hoành Dật bất lực đỡ trán, “Ông nội, cô ấy chỉ mới hai mươi mốt tuổi thôi.”

“Cháu đã ba mươi mốt, còn ông nội cháu cũng đã tám mươi tám tuổi rồi đấy. Thương thay ba mẹ cháu mất sớm, chỉ còn lại ông già như ông, vừa làm ba vừa làm mẹ, vất vả nhọc nhằn nuôi cháu khôn lớn, ông sống dễ dàng lắm sao? Bây giờ ông chỉ muốn trước khi chết được thấy cháu kết hôn sinh con, được ôm chắt trai mập mạp, ông đòi hỏi quá đáng lắm à? Quá đáng lắm hả?!”

Phó lão gia nói mà cảm xúc trào dâng, lúc thì đưa hai tay đặt lên ngực, lúc thì che mặt khóc thút thít, vẫn không quên lén nhìn sắc mặt của Phó Hoành Dật qua kẽ tay.

Nét mặt anh chẳng hề thay đổi, anh nhìn Phó lão gia diễn lần thứ một trăm lẻ tám mà trong lòng chỉ có bất đắc dĩ.

Một lát sau, Phó Hoành Dật thản nhiên đáp, “Cháu sẽ không cân nhắc về cô ấy, nhưng cháu sẵn lòng chấp nhận việc ông sắp xếp xem mắt.”

Phó lão gia lập tức ngưng khóc, buông tay xuống, trừng mắt nhìn cháu trai, “Cháu nói cái gì?”

Phó Hoành Dật không hiểu sao lại bị ông mình trừng, chẳng phải trước đó ông còn lấy cái chết ra để ép anh xem mắt sao? Bây giờ anh đồng ý rồi, tại sao ông lại tỏ vẻ thế này?

“Cháu nói cháu đồng ý xem mắt, ông thích thiên kim tiểu thư nhà nào thì cứ sắp xếp là được.” Phó Hoành Dật lặp lại một lần nữa.

“Thối lắm, ông đây muốn cháu xem mắt lúc nào?” Phó lão gia liền nổi giận, thậm chí còn quát cả câu nói tục đã lâu không dùng.

“Chẳng phải ông sốt ruột muốn ôm chắt trai sao?”

“Đúng là ông muốn ôm chắt trai, nhưng mà chắt trai này phải chui từ bụng Thanh Lan ra mới được.”

“Ông nội.” Phó Hoành Dật cắt lời Phó lão gia, anh day trán, “Cháu đã nói rồi, cô ấy mới có hai mươi mốt tuổi, cháu chỉ xem cô ấy như em gái thôi.”

Phó lão gia nổi giận, trợn mắt nhìn cháu trai như đang nhìn kẻ thù giai cấp, “Anh trai em gái cái gì? Cháu thôi làm trò với ông đi, ông nói cho cháu biết, cháu dâu ông phải là Thanh Lan, ông nhất quyết không chấp nhận người khác đâu, trừ khi ông chết.”

Phó lão gia nói xong liền phất tay bỏ đi, bước chân sải rất dài, rõ ràng là rất tức giận.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật đứng nguyên đó, khuôn mặt nghiêm túc, nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi, rõ ràng chỉ mới một năm không về nhà thôi mà sao ông nội lại thích cô bé nhà họ Thẩm như vậy.

Nói đến chuyện Phó lão gia thích Thẩm Thanh Lan thì phải bắt đầu từ ba năm trước.

Sau khi Phó lão gia nghỉ hưu, ông bắt đầu ở nhà dưỡng lão. Nhà họ Phó neo người, ông chỉ có một con trai một con gái. Con trai là ba của Phó Hoành Dật - Phó Tĩnh Chi. Hơn 20 năm trước, cả con trai và con dâu cùng hy sinh trong một nhiệm vụ. Con gái Phó Tĩnh Đình và con rể đều là nhà ngoại giao, quanh năm ở nước ngoài. Đứa cháu trai duy nhất lại là quân nhân, một năm chưa chắc đã về nhà được một lần, chỉ có mình ông cụ ở nhà khó tránh khỏi buồn chán.

Lúc còn trẻ, Phó lão gia cũng là một người ham chơi, sau vào quân đội, tính tình đã kiềm chế ít nhiều, nhưng từ khi nghỉ hưu, ông lại càng ngày càng giống trước kia.

Một ngày nào đó của ba năm trước, Phó lão gia dẫn theo một vệ sĩ ra ngoài, nói hoa mỹ là để thăm thú dân tình, trên thực tế là ông muốn ra ngoài chơi.

Ai bảo thân phận của ông đặc thù chứ, bình thường khi ra ngoài, cho dù là khiêm tốn thì bên cạnh cũng có không ít vệ sĩ.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ có điều, lần này Phó lão gia ra ngoài mà không xem lịch, ông và vệ sĩ không may lạc nhau. Bình thường ông không mang ví tiền trên người, cũng chẳng mang cả điện thoại, có thể nói là không một xu dính túi.

Phó lão gia cũng định đón xe về, đến cửa đại viện thì gọi điện thoại nhờ người đến trả tiền. Nhưng ông lại sĩ diện, nếu làm như vậy thì chắc chắn đám bạn già kia sẽ biết, không chừng bọn họ sẽ cười nhạo ông mất thôi, ông không thể mất mặt được.

Sắp tới trưa, Phó lão gia sờ sờ cái bụng rỗng tuếch, ông quyết định tìm một quán cơm gần đây ăn trước rồi ở đó chờ vệ sĩ tới tìm ông.

Phó lão gia đoán không sai, vệ sĩ có quay lại tìm ông thật, nhưng lại đúng lúc ông bước vào quán cơm. Vệ sĩ tìm khắp nơi gần đó mà không thấy, anh ta lo đến nỗi toát mồ hôi đầy trán, nếu để lạc Thủ trưởng thì có chết muôn lần cũng khó mà đền tội.

Cứ như vậy, vệ sĩ và Phó lão gia lạc nhau hẳn.

Phó lão gia không phải là một người bạc đãi chính mình, mặc dù trên người không có xu nào, nhưng ông vẫn gọi khá nhiều món đặc sản của quán.

Đến lúc ông ăn no, nhìn trái ngó phải cũng không thấy vệ sĩ đến tìm, mà phục vụ lại cứ liếc sang đây, dáng vẻ như sợ ông bỏ chạy, khuôn mặt của Phó lão gia liền hơi nóng lên.

http://tieulun.hopto.org

Thật không may là, ông lại không nhớ được số của vệ sĩ, nên cho dù có mượn điện thoại của người khác thì cũng không thể gọi cho anh ta được.

Đang lúc Phó lão gia vò đầu bứt tai không biết phải thế nào, Thẩm Thanh Lan ngồi bàn bên cạnh ông bỗng đứng lên, đi thẳng tới quầy tính tiền, sẵn tiện trả luôn cho ông.

Lúc đầu Phó lão gia không biết, đến lúc phục vụ đi tới đưa hai tờ tiền giấy cho ông, chỉ vào Thẩm Thanh Lan ở ngoài cửa, nói: “Vừa rồi cô gái kia đã thanh toán xong, đây là tiền thừa của ông, xin ông nhận lại.”

Nói là tiền thừa nhưng lại là hai tờ tiền chẵn, Phó lão gia ngớ người nhìn theo hướng phục vụ nói, nhưng chỉ thấy một bóng lưng dong dỏng.

Phó lão gia lập tức đứng dậy đuổi theo, ngay cả tiền thừa mà phục vụ đưa cũng không lấy.

Thẩm Thanh Lan không đi nhanh, Phó lão gia lập tức đuổi kịp.

“Cô bé, cô bé chờ ông một chút.”

Thẩm Thanh Lan loáng thoáng nghe có người gọi mình ở phía sau, bèn dừng chân lại.

Phó lão gia chạy mà thở hồng hộc, cũng đã già rồi, cơ thể hơn tám mươi sao mà so với người trẻ tuổi được.

“Cô bé này, cháu đi nhanh quá, lão già như ông suýt không theo kịp.” Phó lão gia lầm bầm.

Thẩm Thanh Lan chỉ liếc một cái là đã nhận ra ông cụ vừa gặp trong quán cơm. Chắc là không có tiền trả nên thấy ông ngồi tại chỗ vò đầu bứt tai, Thẩm Thanh Lan bèn trả tiền giúp.

“Thưa ông, có chuyện gì không ạ?” Thẩm Thanh Lan thản nhiên hỏi, giọng nói du dương êm tai.

Phó lão gia không ngờ cô bé giúp mình còn trẻ như vậy, trông chỉ khoảng mười bảy mười tám, nhưng lại có phong thái điềm tĩnh không phù hợp với độ tuổi, “Cô bé, cảm ơn cháu chuyện vừa rồi.”

Khuôn mặt già của ông ửng đỏ.

“Chỉ tiện tay thôi ạ, ông đừng để bụng.”

“À thì, cô bé này, tiễn Phật thì tiễn đến Tây Thiên… chuyện là, cháu có thể giúp lão già ông một chuyện không?” Phó lão gia ngẩng mặt mo lên hỏi.

Ông là người trọng sĩ diện, đây là lần đầu tiên nhờ một cô bé không quen biết giúp đỡ thế này.

“Ông nói đi ạ.” Thẩm Thanh Lan không phải là người thích xen vào việc của người khác, nhưng với người già cô luôn dành một phần tôn trọng. Huống chi, cô còn nhìn thấy bóng dáng của ông nội nhà mình từ ông cụ này.

“Ông và người nhà lạc nhau, trên người không còn tiền, cháu có thể đưa ông về nhà được không?”

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút, hôm nay cô không có việc gì cần làm nữa, bèn gật đầu đồng ý, “Được ạ. Ông sống ở đâu?”

Nghe Phó lão gia đọc địa chỉ, mắt Thẩm Thanh Lan hơi chớp.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 12: Kế hoạch của phó lão gia

Thẩm Thanh Lan đưa Phó lão gia đến cổng đại viện.

“Cô bé, cảm ơn cháu, thật sự cảm ơn cháu, nếu hôm nay không gặp cháu thì lão già này phải mất mặt rồi.” Phó lão gia nhìn Thẩm Thanh Lan, mặt mày rạng rỡ.

“Ông không cần khách sáo như vậy đâu, dù sao cháu cũng phải về nhà mà.” Giọng Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng. Phó lão gia chỉ cho rằng cô khiêm tốn chứ không nghĩ sâu về ý trong lời Thẩm Thanh Lan nói.

Mãi đến khi Thẩm Thanh Lan đi cùng ông vào cửa đại viện, mà vệ sĩ ở cửa không cản lại, lúc này Phó lão gia mới giật mình.

“Cô bé, cháu cũng ở đây à?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ông ở tòa nhà nào, để cháu đưa ông về ạ.”

Phó lão gia nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan mà không nhớ ra được ở đây có ai như vậy, chẳng lẽ là họ hàng nhà ai đến ở tạm à?

http://tieulun.hopto.org

“Cháu này, nhà cháu ở đâu thế?” Phó lão gia không trả lời, hỏi ngược lại.

Sau đó ông mới biết Thẩm Thanh Lan là đứa cháu gái thất lạc rồi tìm lại được của ông bạn già.

Phó lão gia ở trong đại viện, còn Thẩm Thanh Lan mới trở về ba năm trước, theo lý thì Phó lão gia không thể không biết cô, nhưng mấy năm qua sức khỏe Phó lão gia không được tốt lắm nên vào Nam an dưỡng, vừa về thành phố tuần trước.

Biết Thẩm Thanh Lan là cháu gái của ông bạn già họ Thẩm, ông lại càng thích Thẩm Thanh Lan hơn, còn cảm thấy thương tiếc. Khi cô còn bé, ông cũng đã thật lòng yêu thương cô bé này.

Sau đó, Phó lão gia dần dần nhận ra, Thẩm Thanh Lan không chỉ có tính cách điềm tĩnh hơn bạn cùng lứa tuổi, mà còn có học thức vô cùng uyên bác, lĩnh vực nào cô cũng hiểu biết đôi chút. Dù ông tìm cô chơi cờ hay là bàn luận thơ họa tâm đắc, cô đều đối đáp được như thường, kể cả thảo luận thời sự chính trị, cô cũng có thể nói ra được một hai. Làm người khiêm tốn lại nhã nhặn, thái độ đối với người già không nhiệt tình, nhưng lại rất kính trọng.

Hơn nữa Thẩm Thanh Lan còn rất kiên nhẫn, dù Phó lão gia có đi lại nước cờ bao nhiêu lần, cô cũng không giận.

Phó lão gia không có cháu gái, chỉ có một đứa cháu nội và một đứa cháu ngoại. Ấn tượng gặp gỡ lần đầu với Thẩm Thanh Lan vô cùng tốt, tiếp xúc càng lâu, ông lại càng thích Thẩm Thanh Lan nhiều hơn.

http://tieulun.hopto.org

Ngay từ đầu, ông không hề có ý định ghép đôi Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật lại với nhau. Dù sao thì lúc đó Thẩm Thanh Lan cũng chỉ vừa qua sinh nhật mười tám tuổi, còn Phó Hoành Dật vẫn chưa tới ba mươi. Tuy muốn ôm chắt trai, nhưng ông sẽ không ép buộc cháu mình.

Năm này qua năm khác, chớp mắt đã ba năm trôi qua, cháu trai vẫn hăng say với quân đội, không hề để tâm tới chuyện hôn nhân của mình. Cô bé kia cũng dần dần lớn lên, trở thành một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Có điều, cô bé lại càng trở nên dửng dưng lạnh nhạt hơn. Phó lão gia cũng biết chuyện của nhà họ Thẩm. Ông không thể hiểu được suy nghĩ của Sở Vân Dung và cũng không có tư cách để trách móc, nên lại càng thương yêu Thẩm Thanh Lan.

Ngày nào đó một năm trước, lúc Phó lão gia đang chơi cờ với Thẩm Thanh Lan, chẳng hiểu sao ông lại nghĩ đến cháu trai đang độc thân của mình, ngẫm lại tướng mạo của nó, rồi lại nhìn Thẩm Thanh Lan đang cầm quân cờ ngồi trầm tư ở đối diện, mắt Phó lão gia sáng bừng. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu ông, dần dần không thể kiểm soát được, càng nghĩ càng muốn khen mình vì ý nghĩ đó.

Vì vậy Phó lão gia chẳng buồn chơi cờ nữa, kích động chạy về phòng gọi điện thoại cho Thẩm lão gia thông báo quyết định của mình. Ai ngờ Thẩm lão gia vừa nghe xong liền cúp điện thoại, còn mắng ông một câu “nằm mơ giữa ban ngày“.

Sau đó, Thẩm Thanh Lan bị ông nội nhà mình gọi về nhà bằng một cuộc điện

thoại, mấy tháng liền không gặp Phó lão gia.

Phó lão gia biết ý định này của mình có vẻ không biết xấu hổ. Dù sao con gái nhà người ta vẫn còn là nụ hoa, còn thằng nhóc nhà mình đã là lão thịt khô rồi. Vì không muốn tiếp tục chọc giận Thẩm lão gia nên ông không nhắc lại chuyện này trước mặt Thẩm lão gia nữa.

Chỉ là, trong lòng ông vẫn âm thầm suy tính đủ kiểu âm mưu, đợi cháu trai về thì để nó theo đuổi được người trước đã, đến lúc cô bé đồng ý rồi, dù lão Thẩm không muốn cũng chẳng còn cách nào khác.

Nhưng trời không chiều lòng người, năm đó Phó Hoành Dật lại cực kỳ bận rộn, ngay cả lễ tết cũng không thấy đâu. Lần này, nếu không phải ông giả bệnh thì chắc chắn thằng nhóc thối đó cũng chẳng về.

Nghĩ tới đây, hai tay Phó lão gia chống nạnh. Ông đi loạn xạ trong phòng của mình, tức giận cháu trai không có chí tiến thủ.

Phó Hoành Dật không để ý đến tính trẻ con của Phó lão gia. Lần nghỉ phép này vốn không phải là ý của anh. Trong quân đội đang tuyển chọn thêm người mới. Bây giờ là lúc quan trọng, anh làm đội trưởng, đáng ra không nên vắng mặt mà lại bị ông cụ lấy lý do bệnh nặng lừa anh về.

Ban đầu, anh không biết nguyên nhân Phó lão gia lừa anh là gì, bây giờ ấy à, hơn nửa chính là vì cô bé nhà họ Thẩm kia rồi!

http://tieulun.hopto.org

Nhớ tới người xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng kia, khóe môi Phó Hoành Dật hơi cong lên, nở nụ cười mà chính anh cũng không nhận ra.

Chỉ là, những lời tối nay nói với Thẩm Thanh Lan là thật, xác định được sức khỏe của Phó lão gia vẫn ổn, ngày kia anh sẽ trở về quân đội, cũng chẳng biết bao giờ mới lại về nhà.

Nghĩ đến quân đội là Phó Hoành Dật lại nghĩ ngay đến kế hoạch huấn luyện còn chưa hoàn thành, bèn thừa dịp bây giờ đang rảnh rỗi, viết kế hoạch huấn luyện ra trước đã, nghĩ tới đây, anh liền đi thẳng tới thư phòng.

Chỉ khổ Phó lão gia còn ở trong phòng chờ Phó Hoành Dật qua nhận sai, sau đó theo đuổi được Thẩm Thanh Lan.

Ông đợi hoài đợi mãi mà vẫn không thấy Phó Hoành Dật, cuối cùng cũng biết cháu trai mình không có ý định cưới Thẩm Thanh Lan thật.

Này làm sao được? Thanh Lan là đứa cháu dâu do ông chọn, quyết không để người khác tha đi mất. Đừng tưởng ông không biết, thật ra có nhiều người dòm ngó con bé lắm. Lần trước ông đến trường tìm nó còn thấy có một nam sinh tặng hoa tỏ tình với nó nữa. Tuy nó đã từ chối, nhưng ai biết được còn có lần sau hay không, chẳng may bị người khác theo đuổi được thì ông quả thật không còn chỗ để khóc nữa mất.

Nghĩ tới đây, trong đầu Phó lão gia đã nảy ra một kế hoạch…

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm sau, toàn thủ đô có tin nhà họ Phó muốn chọn cháu dâu, tin tức vừa xuất hiện đã lập tức khiến toàn bộ thành phố nổ tung, khuấy động lòng xuân của các cô gái chưa kết hôn.

Nhà họ Phó là gia đình thế nào? Đó chính là hào môn của hào môn, quyền quý của quyền quý, là nhà mà các cô gái thành phố đều muốn được gả vào.

Phó Hoành Dật lại còn là người thừa kế đồng lứa xuất sắc nhất của nhà họ Phó, Thiếu tướng ba mươi mốt tuổi, chỉ điều này thôi cũng đủ để nhiều cô gái sứt đầu mẻ trán vì muốn được gả vào đó rồi. Huống chi anh còn có tướng mạo điển trai hơn cả minh tinh.

Nhưng các cô gái còn chưa kịp hành động thì một tin tức nữa đã lan ra, nghe nói nhà họ Phó đã chọn được cháu dâu, chính là con gái nhà họ Thẩm. Chỉ thoáng chốc, bất cứ đâu trong thành phố cũng nghe thấy được trái tim thiếu nữ vỡ tan thành từng mảnh, còn cô gái nhà họ Thẩm được chọn thì bị các cô gái còn lại trong thành phố mặc định xem là “hồ ly tinh“.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 13: Nhà họ phó tưng bừng

Tin tức do nhà họ Phó truyền ra, người kích động nhất không phải là các cô thiên kim trong thành phố, mà là Thẩm Hi Đồng của nhà họ Thẩm đang nằm trong tâm bão.

Lúc biết cháu dâu Phó lão gia chọn là Thẩm tiểu thư, dù có muốn cô ta cũng chẳng giấu nổi nét mừng rỡ như điên trong mắt. Con gái nhà họ Thẩm có tuổi tác tương đương với Phó Hoành Dật, trừ cô ta ra thì còn ai nữa?

Thẩm Hi Đồng rất tự tin với bản thân mình. Cho dù cô ta chỉ là con nuôi của nhà họ Thẩm nhưng vẫn cảm nhận được Sở Vân Dung nuôi dưỡng cô ta như con gái ruột. Trên thực tế, ngay cả con gái ruột Thẩm Thanh Lan cũng không được hưởng tình yêu của Sở Vân Dung.

Nhà họ Thẩm đối xử rất tốt với Thẩm Hi Đồng. Từ nhỏ cô ta đã được nhận nền giáo dục ưu tú. Chính bản thân cô ta cũng cố gắng phấn đấu, tốt nghiệp trường danh tiếng, chơi dương cầm tốt. Sở Vân Dung tham dự bất cứ hoạt động nào cũng dẫn cô ta theo, ngầm xem cô ta là người thừa kế.

Thẩm Hi Đồng rất xinh đẹp. Mặc dù có một tuổi thơ khổ sở, nhưng sau thời gian sống an nhàn sung sướng ở nhà họ Thẩm, trông cô ta cũng có vẻ quyền quý của thiên kim, lại còn có gia thế là nhà họ Thẩm nên rất nổi danh trong Bắc Kinh.

Còn Thẩm Thanh Lan thì ngược lại, khi cô vừa trở về nhà, trừ lần cô tham gia

tiệc do nhà họ Thẩm tổ chức ra thì không còn tham gia bất cứ buổi tiệc nào nữa. Trong thành phố này chẳng mấy ai biết đến cô, tuy ông bà nội đều rất thương yêu, nhưng trừ thành tích học tập xuất sắc thì cô còn có cái gì để mà so sánh đây?

À, cũng chẳng phải là không có, ít nhất khuôn mặt đó của cô cũng rất hấp dẫn. Ngay cả Thẩm Hi Đồng là phái nữ mà cũng phải thừa nhận rằng gương mặt Thẩm Thanh Lan đẹp đến mức làm người ta không thở nổi, khiến người khác… rất muốn phá hủy nó.

Nhưng thế thì sao, với gia thế của nhà họ Phó thì chắc chắn chọn vợ không chỉ nhìn mặt được, Thẩm Thanh Lan, hừ, đừng đùa.

Cũng trong hôm đó, Thẩm Hi Đồng vui mừng rạo rực đến trung tâm mua sắm, cô ta phải chuẩn bị quà cáp đến thăm hỏi Phó lão gia mới được.

Còn nam chính trong chuyện này - Phó Hoành Dật vẫn chưa hay biết gì. Đáng ra hôm nay anh phải về quân đội, nhưng vừa mới nói vậy, Phó lão gia đã liền ôm ngực, ra vẻ đau lòng gần chết, chỉ trích Phó Hoành Dật bất hiếu, ông nội bị bệnh nặng, chẳng còn bao nhiêu ngày nữa, khó khắn lắm mới chờ được anh về. Anh thì sao, lại muốn bỏ ông nội đang bệnh lại để về quân đội, bất hiếu, bất hiếu, bất hiếu quá.

Ông vừa gào lên vừa không quên lén lút xoay người, lấy gừng giấu trong tay áo ra chà chà vào khóe mắt, nước mắt lập tức tuôn đầy mặt.

Gân xanh trên thái dương Phó Hoành Dật nảy lên, nhìn Phó lão gia vì giữ anh

lại mà ngay cả gừng cũng lấy ra dùng luôn, hết cách đành thở dài, “Ông nội, cháu biết rồi, cháu gọi điện thoại liền đây, ở lại với ông nội thêm vài ngày.”

Phó lão gia vừa nghe anh nói xong thì liền ngừng gào, nhìn Phó Hoành Dật với vẻ nghi ngờ: “Thật không?”

Phó Hoành Dật gật đầu.

Phó lão gia nở nụ cười, bước lên vỗ vai anh, “Quả nhiên là cháu trai tốt của ông, không uổng công ông nội thương cháu.” Chỉ là nước mắt ông không tài nào ngưng chảy được, củ gừng này cay quá đi mất.

“Ông nội, lần sau muốn diễn kịch thì bảo vệ sĩ chuẩn bị cho ông một chai thuốc nhỏ mắt, không nên lấy gừng, mùi nồng lắm ạ.” Anh nói xong liền nhanh chân bước lên tầng.

Mặt Phó lão gia tái xanh, rồi lại không kìm được cúi đầu ngửi thử ống tay áo của mình, quả nhiên mùi gừng nồng nặc. Ông ghét bỏ chau mày rồi cũng đi lên theo.

Bất kể thế nào thì cháu trai cũng đã ở lại rồi, tiếp theo là đến cô bé nhà họ Thẩm.

Khóe môi Phó lão gia cong lên, đôi mắt sáng lòe lòe.

Tin tức của nhà họ Phó nhanh chóng lan khắp thành phố, đến cả tai Thẩm lão gia. Phản ứng đầu tiên của ông chính là lão Phó lại đang dòm ngó cháu gái bảo bối của mình rồi. Ông không để ý đến vợ già khuyên can, mặt mày xanh mét, nổi giận đùng đùng đuổi giết đến nhà họ Phó.

“Lão Phó, lão già khốn nạn, ông đi ra cho tôi.”

Thẩm lão gia đứng dưới phòng khách nhà họ Phó, ngước lên tầng mà gào. Nhưng người bị gọi đến không phải Phó lão gia mà lại là Phó Hoành Dật.

“Ông Thẩm, ông làm gì vậy ạ?” Phó Hoành Dật thắc mắc nhìn Thẩm lão gia nổi giận đùng đùng.

Thẩm lão gia vừa thấy Phó Hoành Dật thì mắt liền trợn tròn, “Cháu tới đúng lúc lắm, ông cho cháu biết, đừng tưởng hai người loan tin thì ông sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này. Ông sẽ không đồng ý chuyện của cháu và Lan Lan đâu.”

Sự thắc mắc trong mắt Phó Hoành Dật lại càng dày thêm, không hiểu tại sao Thẩm lão gia lại nói như thế.

“Ông nói không đồng ý thì là không đồng ý sao? Ông đã hỏi Thanh Lan chưa?” Phó lão gia từ bên ngoài xông vào, ông vừa mới ra ngoài đi dạo một lúc đã thấy vệ sĩ mang vẻ mặt khó xử chạy tới, nói với ông là Thẩm lão gia đến nhà tìm ông tính sổ.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy chính chủ, Thẩm lão gia lại càng tức giận, tay chỉ vào Phó lão gia cũng run run, “Tôi biết Lan Lan sẽ không đồng ý, cháu trai nhà ông đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn không biết xấu hổ, dám xuống tay với cháu gái của tôi sao?”

“Tuổi của cháu tôi có lớn đâu, đàn ông ba mươi một nhành hoa, cháu tôi đang ở đúng độ tuổi như hoa, sao lại không xứng với cháu gái của ông chứ? Theo tôi thấy, hai đứa nó chính là duyên trời tác hợp.” Phó lão gia chống nạnh cãi nhau với Thẩm lão gia.

Trong lòng ông ghét bỏ Phó Hoành Dật lớn tuổi là một chuyện, nhưng để người khác nói như vậy thì không được, nhất là Thẩm lão gia.

“Nếu cháu trai của ông như một cành hoa thì cháu gái của tôi chính là mầm non vừa nhú.” Thẩm Vân Dịch không cam lòng yếu thế.

Tuổi tác của hai người cộng lại đã hơn trăm mà bây giờ lại như hai đứa trẻ ngây thơ.

Phó Hoành Dật bình thường vẫn luôn bình tĩnh ung dung, vậy mà lúc này mặt cũng hơi đen.

Hai ông lão vẫn còn cãi nhau đến “vui vẻ”, quên mất nhân vật chính mà họ nói đến vẫn còn ở hiện trường, hai người càng nói càng thái quá, bốn mắt nhìn nhau, tóe lửa khắp nơi. Thấy sắp đánh nhau đến nơi, Phó Hoành Dật bèn

vội chen vào giữa hai người, ngăn cản một cuộc đại chiến sắp xảy ra.

“Hai ông ơi, có chuyện gì thì hai người cứ từ từ nói chuyện thôi.”

“Hừ, cái lão già ngoan cố này, ai muốn nói chuyện với ông ta chứ.” Đây là lời Phó lão gia.

“Hừ, ông ta nằm mơ giữa ban ngày, ông mới không thèm chấp nhặt.” Đây là lời của Thẩm lão gia.

Phòng khách im lặng như tờ.

“Hai ông, có ai nói cho cháu biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không ạ?” Phó Hoành Dật có thể đoán được đại khái, nhưng không rõ cụ thể thế nào.

Một câu nói đã nhắc nhở mục đích Thẩm lão gia tới đây ngày hôm nay, “Lão Phó, tôi cho ông biết, mặc kệ ông đã nói với người bên ngoài như thế nào, bây giờ ông phải đi ra giải thích rõ cho tôi. Cháu gái nhà tôi không có ý định vào nhà họ Phó, trước đó chỉ là lời đồn đại.”

“Có phải lời đồn hay không cũng chẳng do ông định đoạt. Nếu hai đứa trẻ thích nhau thì ông cũng không thể ngăn cản. Cháu nói đúng không, Hành Dật!” Nói xong, Phó lão gia lại nhìn Phó Hoành Dật, vẻ mặt đắc ý nếu như bỏ qua vẻ uy hiếp trong đôi mắt đó.

Thẩm lão gia nhìn về phía Phó Hoành Dật, rõ ràng là muốn nghe xem anh nói thế nào.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Thẩm lão gia, trong đầu Phó Hoành Dật bỗng hiện lên bóng dáng lạnh nhạt của Thẩm Thanh Lan, câu “cháu không thể lấy cô bé Thẩm Thanh Lan” đã đến bên miệng lại chẳng tài nào nói nên lời. Lòng anh mơ hồ có dự cảm, nếu nói lời này ra rồi thì chắc chắn sau này sẽ hối hận.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 14: Em ấy không cố ý

“Ông Thẩm, cháu không biết ông nội cháu đã nói gì với ông, nhưng cháu và Thanh Lan không phải như hai ông nghĩ đâu. Ít nhất là bây giờ không như thế, còn sau này… cho dù cháu và cô ấy có phát triển đến thế nào thì ít nhất, cô ấy vẫn luôn là em gái của cháu, cháu nhất định sẽ che chở cô ấy chu đáo.” Vẻ mặt Phó Hoành Dật nghiêm túc.

Anh không nói chắc như đinh đóng cột nên Thẩm lão gia cũng khó mà nói gì, thật ra trừ tuổi tác thì Phó Hoành Dật đúng là người trẻ tuổi xuất sắc nhất mà Thẩm lão gia biết.

Đời này của ông, sống đến bây giờ cũng không còn gì tiếc nuối, nếu như có thì chỉ là hy vọng cháu gái của mình tìm được một người thật lòng thương yêu, dốc hết sức để bảo vệ.

“Thôi, thôi, con cháu tự có phúc của chúng, ông già rồi, không xen vào nữa.” Thẩm lão gia phất tay, khẽ thở dài một hơi.

“Vậy mới đúng chứ, lão Thẩm, ông nghĩ xem, hai đứa nó có ngoại hình xuất sắc, lại còn thông minh. Nếu hai đứa nó kết hợp thì đứa trẻ sinh ra sẽ đáng yêu, thông minh đến nhường nào.” Phó lão gia bước lên nắm vai Thẩm lão gia thì thầm với ông.

Thấy hai người lại hòa hợp, Phó Hoành Dật đành lắc đầu về thư phòng, nếu không thể lập tức trở về quân đội thì phải gửi kế hoạch huấn luyện cho đội

phó Mục Liên Thành trước. Có anh ta trông coi, đám nhóc kia cũng không dám lười biếng.

Tin tức truyền trong Bắc Kinh nhanh chóng bị dập tắt, Thẩm Hi Đồng còn chưa kịp đến thăm hỏi đã nghe một người bạn nói lại, cháu dâu nhà họ Phó vừa ý là Thẩm Thanh Lan chứ không phải cô ta.

Lúc nghe bạn nói vậy, lại thấy ánh mắt hả hê đó, Thẩm Hi Đồng không kìm được cắn môi, mắt nóng lên.

Thẩm Thanh Lan có gì tốt chứ? Ngoại trừ gương mặt ra thì cái gì cũng tệ, lúc nào cũng chỉ mang bộ mặt như người chết, nhìn đã thấy ủ ê rồi. Trong mắt cô ta, người như vậy chính là đồ bỏ đi.

Vậy mà nhà họ Phó lại muốn chọn nó làm cháu dâu, Thẩm Hi Đồng không cam lòng, sao cô ta có thể cam lòng được?

Ngay từ lần đầu tiên thấy Phó Hoành Dật, cô đã biết kiếp này mình phải được gả cho người đàn ông ấy. Cô cố gắng trở nên ưu tú như vậy là để một ngày nào đó có thể sánh vai đứng bên cạnh anh.

Thứ cô ta cực khổ theo đuổi, Thẩm Thanh Lan lại chiếm được dễ như thế. Cô ta hận! Nếu Thẩm Thanh Lan không trở lại thì tất cả đều là của cô ta.

Thẩm Hi Đồng nhìn bóng người từ trên lầu đi xuống, đôi đồng tử đảo tròn,

trong lòng đã có ý đồ.

Thẩm Thanh Lan từ trên cao nhìn xuống người đứng trước mặt mình, sắc mặt cô không thay đổi, “Có việc gì?”

Thẩm Hi Đồng nhìn cô, mỉm cười, “Em gái, chị nghe nói Phó lão gia đã chọn em làm cháu dâu nhà họ, chị còn chưa chúc mừng em nữa.”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, không muốn để ý tới cô ta.

Liếc thấy một bóng người trên hành lang, môi Thẩm Hi Đồng cong lên một cách quái dị, hơi dịch gần lại Thẩm Thanh Lan, nhỏ giọng nói: “Em nói xem nhà họ Phó có thể nhận một cô gái lòng dạ rắn rết làm cháu dâu không?” Dứt lời, cả người cô ta liền ngã ra sau, tay vẫn không quên kéo mạnh góc áo của Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt kinh hoàng, miệng bất giác hét lên một tiếng.

Thẩm Thanh Lan bị động tác của Thẩm Hi Đồng kéo ngã xuống, mắt cô ánh lên vẻ rét lạnh, tay vịn chặt lan can để lấy lại thăng bằng, còn Thẩm Hi Đồng thì lăn thẳng từ trên lầu xuống mặt đất, nằm bất động ở đó.

“Đồng Đồng.”

Thẩm Thanh Lan bị đẩy mạnh sang một bên, một người chạy ngang qua cô xuống dưới chỗ Thẩm Hi Đồng.

“Đồng Đồng, con sao rồi? Con có sao không?” Sở Vân Dung quỳ bên cạnh Thẩm Hi Đồng, định đưa tay sờ nhưng lại sợ động vào sẽ làm vết thương trên người Thẩm Hi Đồng nặng thêm, trong phút chốc, bà nôn nóng không biết nên làm thế nào mới phải.

Lúc này, cả người Thẩm Hi Đồng đều đau nhức, cơn đau khiến mồ hôi lạnh toát đầy trên trán, có điều liếc xéo thấy người đứng trên lầu, khóe môi cô ta hơi cong lên một cách mờ ám.

Lúc cô ta ngẩng đầu lên lần nữa, nước mắt đã tuôn rơi đầy mặt, môi lại nở nụ cười, sắc mặt tái nhợt vì đau đớn, “Mẹ, Thanh Lan… em ấy không cố ý, mẹ đừng trách em.”

Sau đó lại nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, giọng nói yếu ớt, “Thanh Lan, chị biết vì mẹ thiên vị nên em không thích chị, nhưng thật sự chị không muốn tranh giành với em. Chỉ cần em muốn, chị đều có thể cho, chị chỉ hy vọng em có thể ở lại nhà, để chị có một gia đình của mình thôi. Trước đây chị không biết em cũng thích Hành Dật, nếu biết thì chắc chắn chị sẽ không giành với em.”

Sở Vân Dung khiếp sợ nhìn Thẩm Thanh Lan, dường như thật không ngờ cô lại đẩy chị của mình xuống tầng vì ghen tị. Bà chỉ thấy máu nóng xông thẳng lên não, đứng bật dậy, bước nhanh tới trước mặt Thẩm Thanh Lan.

“Bốp!” Một cái tát mạnh hằn lên mặt Thẩm Thanh Lan, khiến đầu cô bị lệch đi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan yên lặng nhìn Sở Vân Dung, trong mắt không có cảm xúc vui buồn gì, dường như chẳng hề cảm nhận được chút đau đớn nào trên mặt. Trái lại, Sở Vân Dung thì không dám tin mà nhìn tay mình, bà… bà lại đánh con gái ruột của mình.

"Vân Dung, con đang làm gì thế hả?" Tiếng gầm giận dữ của Thẩm lão gia vang lên trên hành lang, mọi người nhìn về hướng đó, chỉ thấy Thẩm lão gia đang giận dữ trợn mắt nhìn Sở Vân Dung, mà đứng bên cạnh ông lại là Phó Hoành Dật.

Đồng tử của Thẩm Hi Đồng co lại, trong mắt chợt ánh lên nét hoảng loạn, sao Phó Hoành Dật ở nhà họ Thẩm?

"Ba… con…" Sở Vân Dung lúng búng.

"Con đang làm gì?" Thẩm lão gia tức giận hỏi. Ông đang chơi cờ với Phó Hoành Dật trong thư phòng, nghe tiếng thét chói tai của Thẩm Hi Đồng mới ra xem có chuyện gì. Kết quả là vừa ra đã thấy Sở Vân Dung đánh Thẩm Thanh Lan.

Sở Vân Dung bừng tỉnh trong cơn khiếp sợ vì vừa đánh con gái mình, nhìn gương mặt sưng đỏ của Thẩm Thanh Lan, lại nhìn Thẩm Hi Đồng đang nằm yên dưới đất không động đậy, liền hắng giọng, "Ba, Thanh Lan vì ghen tị nên đẩy chị nó xuống tầng."

http://tieulun.hopto.org

“Con tận mắt thấy hả?” Mắt Thẩm lão gia sáng như đuốc, nhìn Sở Vân Dung chằm chằm.

“Không ạ.” Sở Vân Dung hơi giật mình.

“Ông nội.” Thẩm Hi Đồng lên tiếng, bởi vì đau đớn nên mặt cô ta đầy mồ hôi, chân mày cau chặt lại, “Ông nội, ông đừng trách mẹ, cũng đừng trách em, là do cháu không tốt, cháu không đứng vững nên tự ngã.” Nét mặt cô ta mang vẻ chịu đựng, tuy nói như vậy nhưng trong mắt lại đầy tủi thân.

Thẩm lão gia nhìn Thẩm Hi Đồng, ánh mắt lạnh nhạt, nhìn không ra tâm tình, trong lòng Thẩm Hi Đồng căng thẳng, “Còn đứng đó làm gì? Không mau gọi xe cấp cứu đi.” Ông nói với chị Tống.

Chị Tống vội vàng gọi điện thoại.

“Chuyện này dừng lại ở đây, ba không muốn nghe thấy bất kỳ lời nào nói rằng chị em nhà họ Thẩm không hòa thuận.” Thẩm lão gia nói với Sở Vân Dung, nhưng mắt lại nhìn Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Hi Đồng hoảng hốt cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào Thẩm lão gia.

Xe cấp cứu đến rất nhanh, bác sĩ kiểm tra sơ bộ, ngoài gãy xương cẳng chân bên phải và trầy xước da thì tạm thời không phát hiện vết thương nào khác

trên người Thẩm Hi Đồng.

Sở Vân Dung đi theo xe cấp cứu.

Từ đầu chí cuối, Thẩm Thanh Lan vẫn không nói một câu nào, thậm chí sắc mặt cũng không hề thay đổi, mặc dù lúc này mặt cô đã sưng lên như cái bánh bao.

Thẩm lão gia nhìn gương mặt của Thẩm Thanh Lan, ánh mắt đầy đau lòng, “Con bé này, mẹ cháu đánh mà cháu không biết đường tránh sao?”

Mắt Thẩm Thanh Lan hơi ấm lên, khẽ lắc đầu, “Ông nội, cháu không sao.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 15: Không đau à?

Thẩm lão gia nhìn gò má sưng đỏ của cháu gái, thấy trên mặt nó lại tỏ vẻ chẳng để ý gì, ông lại thở dài một hơi nặng nề.

“Chị Tống, lấy ít đá lại đây.” Phó Hoành Dật lên tiếng.

Chị Tống không xa lạ gì Phó Hoành Dật, biết quan hệ giữa hai nhà, nghe vậy liền vội vàng phòng bếp lấy nước đá.

“Ông nội, cháu không sao thật mà, ông về với bà nội đi, vừa rồi ồn ào, chắc bà nội cũng nghe thấy. Ông về giải thích với bà, cháu bây giờ thế này, không nên đi thì hơn, đỡ khiến bà lo lắng.”

Nhớ tới vợ già, Thẩm lão gia hơi bận lòng, ông nhìn kỹ lại gương mặt cháu mình, “Ông tin chuyện hôm nay không liên quan tới cháu. Trong lòng ông rất hiểu cháu là đứa trẻ thế nào, ông tin tưởng cháu.”

Trong lòng Thẩm Thanh Lan như có dòng nước ấm chảy qua.

“Ông Thẩm, ông đi xem bà trước đi, cháu trông em ấy giúp ông.”

http://tieulun.hopto.org

Không biết Thẩm lão gia nghĩ gì mà cũng không phản đối, Thẩm Thanh Lan hơi nhướng mày.

“Đi thôi, tôi đỡ em xuống dưới.” Thấy Thẩm lão gia ra ngoài, Phó Hoành Dật bèn nói.

“Em bị thương ở mặt, không phải chân.” Mặt Thẩm Thanh Lan vô cảm nói.

“Em chắc chắn là mình vẫn đi được chứ?” Phó Hoành Dật nhìn thoáng qua chân cô với ánh mắt thâm thúy.

Đôi mắt đẹp của Thẩm Thanh Lan chớp nhẹ, thật không ngờ anh lại chú ý tới cái chân bị thương của mình. Vì cô không đề phòng Thẩm Hi Đồng nên bị cô ta kéo một cái, tuy cô đúng lúc lấy lại thăng bằng, không để bị ngã, nhưng do bất ngờ không kịp cảnh giác nên chân vẫn bị trật. Không muốn tỏ ra yếu kém trước mặt Phó Hoành Dật, cô bèn nhấc chân đi xuống lầu, vừa đi được một bước, trán cô đã hơi chau lại rồi nhanh chóng giãn ra, sau đó tự nhiên bước xuống bậc thang.

Phó Hoành Dật đứng bên cạnh, thấy nét mặt cô thay đổi, lại nhìn dáng vẻ điềm nhiên như không, chẳng hiểu sao trong lòng anh lại hơi tức giận.

Anh vòng tay ôm Thẩm Thanh Lan lên đi nhanh tới phòng khách. Thẩm Thanh Lan vô thức ôm cổ anh, hai người dựa sát nhau. Thậm chí cô ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người anh, hình như là mùi hoa lài, mùi hương của sữa tắm.

http://tieulun.hopto.org

Hơi thở Thẩm Thanh Lan phả vào cổ Phó Hoành Dật, hơi nhột, khiến anh không kìm được mà ôm cô chặt hơn.

Phó Hoành Dật thả Thẩm Thanh Lan xuống ghế sofa, động tác thô lỗ, mang theo một chút tức giận khó hiểu. Anh không biết mình bị làm sao, chỉ là thấy dáng vẻ không coi thân thể mình ra gì của cô, trong lòng lại thấy hơi tức giận.

Phó Hoành Dật ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan. Không để ý sự ngăn cản của cô, anh cầm lấy chân phải, kéo ống quần lên, ngay lập tức, cổ chân sưng to hơn cái bánh bao của Thẩm Thanh Lan hiện ra trước mắt.

Phó Hoành Dật chau mày, mắt nhìn thẳng vào cô, “Không đau à?”

Thẩm Thanh Lan không kìm được mà thầm trợn mắt, cô cũng chẳng phải là người máy, sao lại không đau được? Chỉ là, so với những chuyện đã trải qua, chút đau đớn ấy lại chẳng nghĩa lý gì, cô… đã sớm quen rồi.

Nhìn gương mặt bình thản của Thẩm Thanh Lan, mặt Phó Hoành Dật đen lại, ngón tay đè xuống chỗ sưng đỏ của Thẩm Thanh Lan. Mặt cô biến sắc, cuối cùng cũng hiện vẻ đau đớn.

Phó Hoành Dật hài lòng rụt tay về, mắt hiện ý cười. Thẩm Thanh Lan cắn răng, biến thái từ đâu đến mà lại thích ức hiếp người bệnh thế này.

http://tieulun.hopto.org

Cũng may là chị Tống đã tới. Phó Hoành Dật nhận túi chườm nước đá chị đưa, một túi thì đưa cho Thẩm Thanh Lan, còn anh cầm một túi trong tay, chườm lên cổ chân của cô.

Cảm giác mát lạnh chợt đến khiến cô không nhịn được mà run rẩy, đôi mày liễu nhíu lại.

Chị Tống nhìn hành động của Phó Hoành Dật, mắt chứa vẻ tươi cười. Trong ba đứa trẻ ở cái nhà này, người chị Tống thích nhất là Thẩm Thanh Lan.

Tuy Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt, đối xử với ai cũng thế, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nhưng chị Tống là người sống trong nhà họ Thẩm lâu năm, chăm sóc từ bậc cha chú của cô ấy nên chị hiểu rõ tính tình của ba đứa trẻ này.

Đừng nhìn Thẩm Thanh Lan tỏ vẻ lạnh lùng, thật ra cô mới là người ấm áp nhất.

“Em chỉ là một cô gái, không cần phải kiên cường như vậy.” Phó Hoành Dật thản nhiên nói, hiền hòa như anh trai.

Thẩm Thanh Lan chau mày nhìn anh, nếu nói thật ra thì việc này cũng đều do anh cả. Không phải là cô không nghe thấy lời đồn rầm rộ ở Bắc Kinh mấy hôm nay, dù sao bên cạnh cô cũng có một bà tám là Vu Hiểu Huyên.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên biết rồi thì tức là Thẩm Thanh Lan cũng biết.

Thật ra, cô không hề tò mò về cái người được nhà họ Phó chọn làm cháu dâu mà mọi người đang bàn tán. Chỉ là tối hôm qua, ông nội lại như có như không ám chỉ với cô về nam chính trong chuyện này, khiến cô hứng thú hơn một chút.

Với một người từng gặp vô số trai đẹp như Thẩm Thanh Lan thì tướng mạo của Phó Hoành Dật vẫn thuộc loại cao cấp. Trong trí nhớ của cô, chỉ lác đác vài người là có thể so sánh ngoại hình với Phó Hoành Dật, Hàn Dịch gặp ngày hôm đó là một, anh của cô là một, cũng từng có một người nữa… chỉ tiếc là người kia đã…

Nhớ tới người này, Thẩm Thanh Lan lại hơi ngẩn ra. Chuyện quá khứ mới qua bao lâu, mà cô dường như đã không nhớ tới người đó nữa. Trải qua năm tháng, dường như nó thật sự đã chôn sâu trong dòng thời gian.

Thẩm Thanh Lan chỉ ngẩn người trong chớp mắt. Cô nhanh chóng bừng tỉnh lại, mắt nhìn chăm chú vào người đàn ông đang chườm đá cho mình.

Phó Hoành Dật ngồi xổm dưới đất, hơi cúi đầu. Thẩm Thanh Lan nhìn xuống anh từ trên cao, chỉ có thể thấy đỉnh đầu của anh từ góc độ này.

Chắc hẳn do vào quân ngũ nên anh để kiểu đầu đinh. Thật ra kiểu tóc này khá kén chọn, không hợp là nhìn rất quê mùa. Vậy mà nó vẫn không làm ảnh hưởng tới ngoại hình của anh. Anh có mái tóc gọn gàng, sợi tóc cứng. Có người nói người có tóc cứng thì tính tình cũng sẽ ương bướng.

http://tieulun.hopto.org

Cởi quân trang ra, dường như anh đã rũ bỏ sự sắc bén ác liệt, ngay cả đôi mắt nhìn người khác cũng trở nên dịu dàng. Ai mà ngờ được một người đàn ông nhìn hiền hòa như vậy lại là Thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong quân đội chứ.

Suy nghĩ của Thẩm Thanh Lan vẫn đang bay cao bay xa, cô hoàn toàn không nhận ra người nào đó đã ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt Phó Hoành Dật tĩnh mịch, tựa như một vùng biển sâu nhìn không thấy đáy, lại toát ra vẻ thần bí, hấp dẫn người ta lạc vào đó tìm hiểu bí mật.

Thẩm Thanh Lan vô thức chớp mắt, không khỏi oán thầm trong lòng, người đàn ông này đúng thật là một tai họa.

“Tôi và Thẩm Hi Đồng không có bất cứ quan hệ gì, lời cô ta không phải là sự thật.” Phó Hoành Dật bỗng lên tiếng.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, không hiểu lắm, quan hệ giữa anh và Thẩm Hi Đồng phải giải thích với cô sao?

Sau đó cô nhớ tới lời Thẩm Hi Đồng: “Trước đây chị không biết em cũng thích Hành Dật, nếu chị biết thì chắc chắn chị sẽ không giành với em“.

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Hi Đồng nói tôi đẩy cô ta xuống, mẹ tôi tin, anh thấy thế nào?” Thẩm Thanh Lan khẽ hỏi.

Tuy hôm nay Thẩm Hi Đồng chưa từng bảo Thẩm Thanh Lan đẩy cô ta, nhưng ý nói xa nói gần lại rất rõ ràng.

“Tôi tin em không làm vậy.” Phó Hoành Dật nói chắc chắn.

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, “Tại sao?”

“Vì em khinh.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 16: Con sẽ không xin lỗi chị ta

“Vì em khinh.” Giọng nói của người đàn ông vang vọng.

Trái tim Thẩm Thanh Lan khẽ chấn động.

Hóa ra, ngoài những mối quan hệ họ hàng ruột thịt, trên đời này vẫn có một người đàn ông hết lòng tin tưởng cô, cho dù họ gần như là hai người xa lạ.

Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt dịu dàng, “Em là một người đầy kiêu ngạo, em khinh thường việc dùng đến những thủ đoạn như vậy. Nhưng đôi khi, điều gì cần phải giải thích vẫn nên giải thích, suy cho cùng không phải ai cũng tin tưởng em như tôi.”

Thẩm Thanh Lan nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang đứng trước mặt, lần đầu tiên trái tim vốn bình lặng của cô vì một người đàn ông mà gợn sóng.

Khuôn mặt cô vẫn sưng đỏ, dù đã chườm đá cũng không đỡ hơn chút nào.

Thẩm lão gia không nỡ để Thẩm lão thái phải lo lắng nên giấu bà chuyện Thẩm Thanh Lan bị đánh, chỉ nói là hai chị em tranh cãi vài ba câu, Thẩm Hi Đồng không cẩn thận trượt ngã nên bị thương ở chân. Thẩm lão thái biết Thẩm Thanh Lan không sao cũng thấy yên lòng phần nào. Lúc nãy tiếng động cũng không nhỏ, nhưng bà nằm trên giường, đến ngồi dậy còn chẳng đủ

sức, không tài nào tự mình đi xem được, chỉ có thể lo lắng không yên trong lòng.

Mãi đến tối muộn, Sở Vân Dung mới về, vẻ mặt mệt mỏi.

“Hi Đồng sao rồi?” Thẩm lão gia hỏi.

“Bác sĩ nói chân phải con bé bị gãy, ngoài ra không có gì đáng ngại. Chỉ là buổi biểu diễn của Đồng Đồng sắp đến rồi, nay lại gặp phải chuyện này, chắc chắn không thể tham gia biểu diễn được nữa, tinh thần con bé hơi sa sút.”

Dù gì cũng là cơ hội khó khăn lắm mới có được, mặc dù Thẩm Hi Đồng cũng có chút tiếng tăm trong giới, nhưng những cơ hội như thế này lại rất quý giá đối với cô ta.

Sở Vân Dung dứt lời, nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đang yên lặng ngồi một bên, “Thanh Lan, dù sao thì chuyện hôm nay cũng là con có lỗi trước. Mẹ không cần biết giữa hai chị em có mâu thuẫn hay hiểu lầm gì. Nhưng Đồng Đồng vẫn là chị của con, con đẩy chị ngã là đã sai rồi. Bây giờ chị vì con mà để lỡ mất cơ hội ngàn năm có một, tuy Đồng Đồng nói rằng không trách con, nhưng con không thể không biết điều như vậy được. Ngày mai con đến bệnh viện với mẹ để xin lỗi chị con.”

Lúc này Thẩm Thanh Lan mới ngước mắt lên nhìn mẹ mình, ánh mắt cô lạnh lùng điềm tĩnh, không để lộ chút cảm xúc nào, “Con sẽ không xin lỗi chị ta.”

“Con… Con mắc lỗi lại còn không biết hối cải, dám cãi lại người lớn, bình thường mẹ dạy con như vậy sao?”

Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi, không rõ cảm xúc nói, “Con chỉ biết con là đứa trẻ mồ côi, không có cha mẹ, lại càng chẳng có ai dạy dỗ con, rất nhiều người còn gọi con là đứa con hoang không ai cần đến.”

Giọng của Thẩm Thanh Lan rất nhẹ, chỉ là lúc ấy phòng khách hết sức tĩnh lặng, từng câu chữ cô nói đều chạm đến tai của Thẩm lão gia và Sở Vân Dung, khiến nét mặt hai người lập tức trở nên khó coi.

Thẩm Thanh Lan vừa buột miệng nói ra đã biết mình sai rồi. Thấy sắc mặt của ông nội ẩn chứa đôi chút ân hận, cô vốn dĩ không hề muốn ông nội phải đau lòng.

“Được rồi, Vân Dung, ba đã nói rồi, chuyện này chấm dứt tại đây. Hi Đồng đã không thể tham gia biểu diễn được thì cứ để nó ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian. Lan Lan, chẳng phải ngày mai cháu còn có bài kiểm tra cuối kỳ à, hôm nay ngủ sớm chút đi.”

Thẩm lão gia giải quyết dứt khoát, rồi đứng dậy bước lên tầng.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy, cũng định đi lên.

“Thanh Lan, mẹ biết trong lòng con vẫn luôn oán trách mẹ. Nếu không phải

ngày xưa mẹ không trông chừng con cẩn thận, thì con đã không bị bọn buôn người bắt cóc, chẳng phải chịu khổ đến vậy. Con sẽ luôn được lớn lên trong sự yêu thương của chúng ta, sẽ là thiên kim tiểu thư được biết bao người hâm mộ của Thẩm Gia. Con có thể trách mẹ, nhưng Đồng Đồng vô tội. Con không biết rằng, năm đó để lạc mất con, mẹ gần như phát điên. Nếu không nhờ có Đồng Đồng, e rằng khi gặp lại con, mẹ cũng chỉ còn là một kẻ điên. Mẹ biết từ khi con trở về, mẹ quả thực có thiên vị Đồng Đồng, nhưng mẹ cũng không còn cách nào khác. Nếu khi con trở về, mẹ lại thiên vị con hơn, như vậy người ngoài sẽ nghĩ thế nào về mẹ, về Thẩm gia chúng ta đây?”

Sở Vân Dung nói xong mà mắt đỏ hoe. Trong chuyện này, người chịu uất ức không chỉ mình con. Thẩm Thanh Lan, mẹ còn uất ức hơn con. Mất đi đứa con gái ruột thịt, chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, ai có thể thấu hiểu nỗi đau của mẹ?

Thẩm Thanh Lan dừng bước, đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp chớp, “Mẹ nghĩ nhiều rồi, con chưa từng oán hận mẹ.”

“Không, con hận mẹ, con hận mẹ đã lạc mất con, hận mẹ đã không tìm kiếm con, hận mẹ đối xử với Đồng Đồng tốt hơn con. Con còn hận Đồng Đồng đã cướp mất tất cả mọi thứ vốn dĩ thuộc về con.” Sở Vân Dung tố cáo từng lời.

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan chợt thoáng qua một cảm xúc kỳ lạ, cô không hề quay lại, “Mẹ cho rằng thế nào thì là như thế, nếu chuyện đó có thể giúp mẹ vui lên đôi chút.”

Thẩm Thanh Lan không muốn tranh cãi với Sở Vân Dung.

Sở Vân Dung lại như bị kích thích, thoắt cái đã lao tới trước mặt Thẩm Thanh Lan, nhìn cô với ánh mắt đầy tức giận, “Lại còn thế nữa, Thẩm Thanh Lan, con lại trưng ra vẻ mặt như vậy, con cảm thấy mẹ vĩnh viễn nợ con đúng không? Bởi vậy cho dù mẹ có muốn bù đắp cho con, con cũng nhất định không chấp nhận.”

Thẩm Thanh Lan nhìn thái độ hơi mất kiểm soát của Sở Vân Dung, cô chau mày, “Con không hề nghĩ như vậy.”

“Không phải. Con nghĩ vậy.”

“Thanh Lan, lỗi sai của mẹ là do mẹ mà ra, con đừng trút giận lên Đồng Đồng. Con không vừa lòng điều gì đều có thể nói thẳng với mẹ, mẹ sẽ cố hết sức bù đắp cho con, nhưng Đồng Đồng không làm gì sai, ngày mai con hãy cùng mẹ đi xin lỗi chị, được không?” Sở Vân Dung hạ giọng.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan xen lẫn chút lạnh lùng, “Con nói rồi, con sẽ không xin lỗi chị ta.”

Sở Vân Dung bỗng giơ cao tay.

“Sao, vẫn muốn tát con thêm một cái nữa?” Thẩm Thanh Lan nhìn thẳng vào mắt Sở Vân Dung, đứng thẳng lưng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Vân Dung lùi lại hai bước, nhìn chằm chằm vào má trái Thẩm Thanh Lan. Ở đó, dấu vết của năm đầu ngón tay vẫn in hằn, rõ từng ngón, chẳng hề mờ hơn lúc chiều chút nào.

“Thanh Lan, mẹ… mẹ không cố ý.” Mắt Sở Vân Dung đỏ hoe, đưa tay ra, muốn chạm nhẹ vào vết thương trên mặt Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan quay mặt đi tránh né, cánh tay Sở Vân Dung chạm vào khoảng không.

Cô bước qua Sở Vân Dung, đi lên tầng.

Sở Vân Dung đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cánh tay phải. Hôm nay bà đã dùng chính cánh tay này tát đứa con gái mà bà vốn đang nợ rất nhiều.

Bà như đã chịu một cú shock lớn, lê bước đến ngồi sụp xuống ghế sofa.

Trong phòng, Thẩm Thanh Lan vùi đầu vào chăn, buồn bã vô cùng.

Đã sống an nhàn lâu quá rồi, đến cảm xúc của bản thân cũng không thể khống chế được nữa.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan tự cười giễu mình, đến bản thân còn không hiểu sự sắc bén lúc nãy đến từ đâu, rõ ràng đã không để tâm nữa rồi mà.

Nếu mấy người kia biết được e rằng sẽ chê cười mình mất, có chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được, vừa bị người ta hãm hại lại còn bị tát một cái, quả là càng sống càng tụt lùi.

Nghĩ vậy, cô bất chợt nhớ tới Phó Hoành Dật, dù rõ ràng là họ mới chỉ gặp mặt có vài lần mà anh lại có thể kiên định nói “tôi tin em”.

Thẩm Thanh Lan vuốt má, cố làm dịu khuôn mặt đang nóng bừng, nhưng lại quên mất trên đó có vết thương, đau đến nỗi phải kêu nhẹ ra tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 17: Từ biệt

Ngày hôm sau tỉnh dậy, khuôn mặt Thẩm Thanh Lan đã bớt sưng hơn nhiều, nhưng trên mặt vẫn in mờ vết đỏ. Cô nhìn mình trong gương, tiện tay với lấy mấy món đồ trang điểm trên bàn, chỉ một lát sau, vết hằn trên mặt đã được che phủ, không hề để lộ chút dấu vết gì, thậm chí còn chẳng nhận ra được là đã trang điểm.

Nếu có ai đó ở đây, nhất định sẽ phải cảm thán khen ngợi tài trang điểm khéo léo thành thạo của cô, mà rõ ràng thường ngày cô còn không hề trang điểm.

Có điều vết thương ở chân thì không thể khỏi trong chốc lát được. Tối hôm qua trước lúc ra về, Phó Hoành Dật còn quay lại đưa cho cô một chai dầu thuốc, giúp cô xoa bóp một lúc lâu, quả thật sáng nay tỉnh dậy đã không còn đau nữa.

Nếu là người khác, có lẽ hôm nay đi lại còn gặp khó khăn. Nhưng Thẩm Thanh Lan hoàn toàn có thể phớt lờ một chút đau đớn này. Bởi vậy khi cô đến trường, mọi người hoàn toàn không nhận ra sự khác thường của cô.

“Thanh Lan, chiều nay thi xong, chúng ta đến quán bar mà lần trước tớ nói với cậu nhé, được không?” Vu Hiểu Huyên ôm cánh tay cô, chớp chớp mắt ra vẻ đáng yêu.

Đôi mắt cười cong cong của Vu Hiểu Huyên khẽ chớp chớp, mặt cô có nét phúng phính như trẻ con, trông rất đáng yêu. Nhất là lúc tỏ vẻ làm nũng, thật

sự chẳng mấy ai có thể từ chối cô.

Hôm nay là môn thi cuối cùng của họ trong học kỳ này, thi xong là sẽ được giải thoát, Thẩm Thanh Lan nghĩ rồi gật đầu.

“Yeah, tớ biết Thanh Lan tuyệt vời nhất mà, thơm một cái.” Vu Hiểu Huyên mừng rỡ.

“Ngô Thiến, cậu có muốn đi chung với bọn tớ không?” Vu Hiểu Huyên hỏi Ngô Thiến nãy giờ vẫn đang vùi đầu vào ôn bài.

Ngô Thiến liếc nhìn Vu Hiểu Huyên, “Không.”

Thái độ hết sức lạnh lùng.

Vu Hiểu Huyên chép miệng, vốn biết sẽ như vậy mà. Ở cùng phòng với Ngô Thiến hơn ba năm, cô ấy chưa từng thật sự hòa nhập vào tập thể, không hề qua lại với bất cứ ai. Hằng ngày, nếu không phải lên lớp thì sẽ đi làm thêm. Chỉ e là lúc sát kỳ thi mới gặp được cô ấy trong phòng ngủ.

Còn những hoạt động trong phòng ký túc cô ấy cũng không tham gia, dù có mời cũng đều từ chối.

http://tieulun.hopto.org

Tính cách Vu Hiểu Huyên hoạt bát, lại rất biết cách giao tiếp với mọi người. Đến một người lạnh lùng như Thẩm Thanh Lan vốn không thích tiếp xúc với người khác cũng thích Vu Hiểu Huyên, vậy mà Ngô Thiến lại là một ngoại lệ.

“Phương Đồng, còn cậu, đi cùng không?”

Phương Đồng đang trang điểm, nghe Vu Hiểu Huyên hỏi vậy cũng không dừng tay, “Tối nay tớ hẹn đi xem phim với bạn trai rồi, không muốn làm tổn thương hội FA các cậu đâu.”

“Lại đi với bạn trai, Phương Đồng, cậu không thể có chút chí khí được à.” Vu Hiểu Huyên hờn dỗi.

“Tớ chính là kiểu người không có chí khí như vậy đó, sao nào, cậu cắn tớ chắc.” Phương Đồng cười nhạt, liếc xéo Vu Hiểu Huyên.

Hai người họ đúng là oan gia, ngày nào mà không xỏ xiên nhau đôi ba câu là lại khó chịu.

Thẩm Thanh Lan lẳng lặng nhìn hai người họ, mắt ánh lên chút niềm vui, thật ra một cuộc sống như vậy cũng rất tốt.

Buổi tối, chuyến đi đến quán bar của Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên cuối cùng vẫn không thành.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn người đàn ông đang nán lại trước mặt mình với ánh mắt nghi hoặc.

Còn Vu Hiểu Huyên thì mở to mắt, đây không phải… đây không phải là người mà…

Phó Hoành Dật không hề giải thích tại sao anh xuất hiện trước cổng trường, mà chỉ nhìn về phía Vu Hiểu Huyên, “Tôi tìm Thanh Lan có chút việc, cô cho tôi mượn cô ấy một lúc được không?”

Giọng nói trầm ấm dễ nghe của anh lọt vào tai Vu Hiểu Huyên cứ vang vọng như những âm thanh thần tiên. Vu Hiểu Huyên gật đầu như gà mổ thóc, vừa đi ra khỏi trường, vừa không quên vẫy vẫy tay với Thẩm Thanh Lan, “Vậy thôi Thanh Lan, tớ về trước đây. Cậu cứ từ từ nói chuyện với anh đẹp trai này nhé.”

Cô vừa nhìn đã nhận ra anh đẹp trai này chính là người đã giải vây cho họ ở nhà hàng. Thanh Lan lại còn nói là không quen biết, không quen mà còn tìm được đến tận trường à? Hừ hừ, Thanh Lan, cậu đúng là không thật thà rồi.

Vu Hiểu Huyên vừa nghĩ mà tức giận, lại vừa quay đầu nhìn trộm bóng dáng hai người họ.

Ôi, hai người này đứng cạnh nhau quả thật rất đẹp đôi.

Người ngoài đi rồi, nét ấm áp trên mặt Phó Hoành Dật tan dần, đôi mày kiếm của anh hơi chau lại, nhìn xuống chân Thẩm Thanh Lan, “Chân đang bị thương mà không ở nhà nghỉ ngơi, còn ra ngoài chạy nhảy làm gì?”

Giọng điệu nghiêm nghị, hệt như người anh cả đang dạy dỗ đứa em gái không biết nghe lời.

“Tôi không sao.” Thẩm Thanh Lan bị Phó Hoành Dật nhìn như vậy, cảm thấy không thích ứng được.

Phó Hoành Dật đã tự tay xử lý vết thương ở chân cô, đương nhiên sẽ biết rằng với vết thương như vậy thì dù người sắt cũng không hồi phục nhanh được. Nhưng vừa rồi, nhìn dáng vẻ cô bước đi, anh gần như không thể nhận ra chân cô đang bị thương.

“Sao em phải gượng ép bản thân mình như vậy.” Phó Hoành Dật thở dài một tiếng, giọng nói dịu đi.

Thẩm Thanh Lan cảm thấy hơi mất tự nhiên khi bị nói như vậy. Thật ra đây chỉ là thói quen của cô, không phải gượng ép, so với những việc đã từng trải qua, trong mắt cô, đây cũng chẳng được coi là vết thương.

Nhìn dáng vẻ trầm lặng của Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật lại càng bất lực, nhưng cũng không thể không tò mò rốt cuộc ngày xưa cô đã phải trải qua những gì mà khiến tính cánh cô trở nên kiên cường và dửng dưng đến vậy.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi sắp phải về quân đội rồi, hôm nay tôi đến là để nói với em một tiếng.” Phó Hoành Dật vào thẳng vấn đề.

Vì thế nên bây giờ anh đến tạm biệt cô? Thẩm Thanh Lan hiểu, chỉ là mối quan hệ giữa hai người thân thiết thế sao? Sắp về quân ngũ còn phải cố ý đến tạm biệt sao?

Trong mắt cô có một cảm xúc mơ hồ, nhưng Phó Hoành Dật vẫn nhìn thấy sự khó hiểu trong đôi mắt đó. Thật ra anh cũng cảm thấy khó hiểu, đi thì cũng sắp đi rồi, vậy mà anh vẫn cảm thấy không yên tâm về cô, không nhìn thấy cô ở nhà họ Thẩm liền chạy đến đây tìm cô.

Phó Hoành Dật day trán, đôi lông mày hơi nhíu lại, “Có chuyện gì em cứ gọi điện cho tôi, tôi còn có một chuyện muốn nhờ em.”

Thì ra là có việc cần cô giúp.

“Anh nói đi.”

“Ông nội tôi thường ở nhà một mình, tôi thấy ông rất quý em, hy vọng khi rảnh rỗi em có thể qua thăm ông một chút.”

Giọng điệu của Phó Hoành Dật rất trịnh trọng, cô nghe ra được sự quan tâm

thật sự của anh dành cho ông nội mình.

“Được.” Thẩm Thanh Lan trả lời không chút miễn cưỡng, cô cũng rất quý mến ông lão có tính tình như trẻ con ấy.

“Cảm ơn em.”

Phó Hoành Dật vừa nói xong liền quay người đi, không phải là anh không muốn đưa Thẩm Thanh Lan về, mà thật sự không kịp nữa. Vốn dĩ anh không phải về doanh trại sớm như vậy, nhưng hôm nay lại vừa nhận được thông báo, có một nhiệm vụ khẩn, thời gian cấp bách, cũng phải hết sức cố gắng mới có thể gặp được Thẩm Thanh Lan một lúc như vậy.

Vốn dĩ có thể gọi điện thoại cho cô, nhưng hôm nay Thẩm Thanh Lan có bài thi nên đã tắt máy, ra khỏi phòng thi lại quên luôn việc bật máy lên, nên Phó Hoành Dật mới không liên lạc được với cô.

Đi được vài bước, Phó Hoành Dật liền quay lại, rút thứ gì đó ra từ trong ngực, “Đừng ỷ còn trẻ mà không để tâm đến sức khỏe, vết thương trên chân em vẫn cần được điều trị cẩn thận, loại thuốc xoa bóp này rất có hiệu quả, nhớ bôi đấy.”

Lần này Phó Hoành Dật đi thật.

Thẩm Thanh Lan nhìn theo Phó Hoành Dật đến phía góc đường. Nghe thấy

tiếng xe Jeep quân dụng nổ máy, thấy anh bước lên xe, đóng cửa lại, nhìn bóng dáng chiếc xe biến mất nơi cuối đường rồi cô mới vẫy tay bắt taxi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 18: Tin tưởng và xa lánh

Phó Hoành Dật đi rồi, cuộc sống của Thẩm Thanh Lan lại bình yên như trước. Kết thúc kỳ thi cũng có nghĩa kỳ nghỉ hè đến, cô đã chuyển từ trường học về nhà. Chẳng biết Thẩm lão thái còn lại bao nhiêu ngày nữa, Thẩm Thanh Lan muốn giành nhiều thời gian hơn để chăm sóc người đã yêu thương và bảo vệ cô nhiều nhất.

Sau vụ Thẩm Hi Đồng ngã cầu thang được vài ngày, Thẩm Quân Dục từ nước ngoài trở về. Anh không ngờ rằng mình mới đi được một tuần mà trong nhà lại xảy ra chuyện như vậy.

“Lan Lan, em có bị thương không?” Thẩm Quân Dục nhìn khắp một lượt từ đầu xuống chân Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em không sao.” Người bị thương hiện giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện kia kìa.

“Em không sao là tốt rồi.” Anh vừa nói vừa xoa đầu Thẩm Thanh Lan, “Anh tin chắc rằng Thẩm Hi Đồng nhất định không phải do em đẩy ngã.”

Nét mặt Thẩm Thanh Lan chững lại, để mặc cho bàn tay Thẩm Quân Dục vuốt ve loạn xạ trên đầu mình, “Anh chưa hỏi câu nào đã tin tưởng em thế à? Nhỡ em đố kỵ, không chịu được việc Thẩm Hi Đồng giỏi hơn em, trong cơn tức giận xô chị ta ngã thật thì sao?”

http://tieulun.hopto.org

Chẳng phải mẹ cô cũng đã nghĩ như vậy sao. Sự mỉa mai lướt thoáng qua mắt Thẩm Thanh Lan.

“Lan Lan, anh biết em không làm chuyện đó.” Ánh mắt Thẩm Quân Dục đầy dịu dàng, anh vẫn luôn hiền hòa chiều chuộng đứa em gái này như vậy, “Mặc dù từ nhỏ em không sống chung với bọn anh, nhưng anh luôn biết rằng, Lan Lan của chúng ta là một đứa trẻ tốt bụng, không thể làm ra những chuyện như vậy.”

Thẩm Thanh Lan nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Thẩm Quân Dục, từ khi trở về nhà, cô đã biết người anh trai này rất tốt với cô. Trước kia, cô từng nghĩ cách đối xử này chỉ là một sự áy náy, muốn đền bù cho cô. Bây giờ nghĩ lại, quả thật cô đã nông cạn quá rồi.

“Em không tốt đẹp như vậy đâu.” Giọng nói của Thẩm Thanh Lan du dương, nhưng lại không có chút cảm xúc nào. Thẩm Quân Dục không nhận ra ẩn ý trong lời nói của cô.

Nếu như có một ngày, anh biết những việc đó, liệu rằng anh còn có thể tin tưởng em là một đứa con gái lương thiện giống như bây giờ không?

“Đứa ngốc này, dù em không tốt đẹp thì em vẫn luôn là em gái anh, con gái của nhà họ Thẩm.” Thẩm Quân Dục cảm nhận được sự xa cách toát ra từ phía Thẩm Thanh Lan, tim khẽ ngưng lại, dịu dàng cười đáp.

http://tieulun.hopto.org

Từ ngày đầu tiên Thẩm Thanh Lan quay về, Thẩm Quân Dục đã biết, đối với gia đình này, hoặc có thể nói đối với tất cả mọi người Thẩm Thanh Lan luôn có sự cảnh giác đề phòng. Anh không biết lúc nhỏ đứa em gái này của mình đã trải qua những chuyện gì mới mang tâm lý cảnh giác mọi người đến vậy.

Con bé chấp nhận gia đình này, nhưng không hoàn toàn hòa nhập, ngoại trừ ông bà nội ra, con bé luôn có khoảng cách với tất cả mọi người.

Con bé như một người ngoài cuộc, ở trong nhà những lại đặt mình ra ngoài, lạnh lùng nhìn mọi chuyện xảy ra ở đây.

Tất cả những điều này đều khiến Thẩm Quân Dục khó tránh khỏi đau lòng.

Cũng chính bởi vậy, Thẩm Quân Dục càng hiểu rằng Thẩm Thanh Lan vốn dĩ không thể vì ghen tị việc mẹ yêu thương Thẩm Hi Đồng mà đẩy cô ta ngã xuống cầu thang.

Chỉ là Thẩm Hi Đồng…

Đáy mắt Thẩm Quân Dục bỗng có một vệt đen tối.

***

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, loại rượu này khá ngon, cậu nếm thử xem.” Vu Hiểu Huyên đưa một ly đựng chất lỏng màu cam ra trước mặt Thẩm Thanh Lan.

Cô đón lấy uống một hớp, vị rượu vang trộn lẫn với mùi trái cây, mang theo hương vị ngọt ngào, quả thật không tồi.

Lúc này hai người họ đang ngồi trong quán bar mà Vu Hiểu Huyên đã nhớ thương từ lâu.

“Loại rượu này ngấm chậm lắm, cậu uống ít thôi.” Thẩm Thanh Lan nhìn Vu Hiểu Huyên uống một hơi cạn ly rượu, đang với tay định lấy ly thứ hai. Cô liền giữ tay cô ấy lại.

Vu Hiểu Huyên cười hì hì, vô tư xua tay, “Không sao đâu, tửu lượng của tớ cao lắm, cậu quên là lần trước tớ một mình cân hết cả nhóm cùng phòng uống đến bò lê ra đất hay sao.”

Vu Hiểu Huyên dương dương tự đắc. Thẩm Thanh Lan lườm một cái, thực sự không nhẫn tâm nhắc cho cô nàng nhớ vụ lần trước uống say xong, cô ấy đã hát cả một đêm khiến cô quản giáo ký túc gọi cả đám đến đọc tên phê bình.

“Được rồi Thanh Lan, tớ đảm bảo với cậu là sẽ không say. Cậu cho tớ uống thêm một ly thôi, chỉ một ly thôi.” Vu Hiểu Huyên giơ một ngón tay lên, làm ra vẻ đáng thương mà nhìn Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đành buông ra. Vu Hiểu Huyên nhanh tay nhanh mắt với lấy một ly rượu, uống một hớp, lộ rõ vẻ đắc ý.

Hai cô gái, một người xinh đẹp, một người thì đáng yêu, ngay từ lúc bước chân vào quán đã thu hút biết bao ánh nhìn. Chỉ là, nét mặt xa cách lạnh nhạt của Thẩm Thanh Lan tỏ rõ sự từ chối, khiến người ta chỉ dám đứng từ xa dõi theo.

Lúc nhìn thấy Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên đã bắt đầu uống đến ly rượu thứ hai, rốt cuộc cũng có người không nhẫn nại được nữa. Một người đàn ông với vẻ ngoài hào nhoáng cầm ly rượu trên tay, bước đến rồi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười mà gã cho là phong lưu.

“Em gái, nhìn em lạ quá, lần đầu đến đây à?”

Thẩm Thanh Lan đã sớm nhận ra có người tới gần, chỉ là đang ở nơi đông người nên đành phải nhường chỗ.

Cô vẫn thản nhiên nhấp rượu, chẳng thèm nhìn cái tên đầu bóng loáng kia lấy một cái.

Tên đầu bóng vẫn không biết ý, người đẹp mà, có quyền lạnh lùng làm cao.

“Đây là lần đầu tiên anh gặp em, thấy mình rất có duyên. Hôm nay hai em uống gì anh mời, muốn uống gì cứ gọi thỏa thích.” Tên đầu bóng vẫy tay lên

đầy hào phóng.

Những chuyện như thế này vẫn thường thấy trong những quán bar, mọi người đều cười cười với vẻ ngầm hiểu.

“Ồ? Rượu gì cũng được sao?” Cuối cùng Thẩm Thanh Lan cũng ngước mắt nhìn gã một cái, trong mắt không có sự xa cách lạnh lùng thường ngày mà đầy quyến rũ, đến nỗi gã đầu bóng kia cứ nhìn chằm chằm, ngẩn ngơ gật đầu, “Dĩ… Dĩ nhiên.”

Nhận được câu trả lời, Thẩm Thanh Lan giơ ngón trỏ lên, quay đầu nhìn về phía tủ rượu của quầy bar, thẳng thừng nói, “Lấy cho tôi hai chai R.P 82.”

Thẩm Thanh Lan vừa nói xong, Battender liền lúng túng nhìn gã đàn ông bóng lộn kia. Gã là khách quen ở đây, từ ngày quán bar này mở cửa đã thường xuyên đến. Dù nhân viên quầy bar không hiểu rõ gã có tiền hay không nhưng cũng biết được phần nào, đừng nói đến hai chai R.P 82, dù là một ly thôi gã cũng chẳng trả nổi.

“Anh nhìn anh đẹp trai này làm gì, chẳng phải vừa nãy anh ta đã nói rồi sao, hôm nay hay chúng tôi uống gì anh ta cũng trả hết, muốn loại rượu gì cũng được.” Giọng nói của Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt, bỗng chốc khiến gã đầu bóng bừng tỉnh.

Mặt gã tái mét, bây giờ gã sao còn chưa nhận ra là mình đang bị người ta đùa giỡn nữa. Nhìn thấy Battender sắp lấy chai rượu xuống, gã bèn vội vàng lên tiếng, “Chờ đã”. Nếu gọi chai rượu này thì thể nào lúc về gã cũng bị con cọp

cái trong nhà lột da mất. Thường ngày gã vẫn thích mời những người đẹp ở đây uống rượu, đổi lấy ấn tượng tốt. Nếu như người đẹp đồng ý, gã cũng không ngại mà tiến tới một mối quan hệ sâu hơn.

“Sao nào, bây giờ anh lại không đồng ý nữa à? Hóa ra lời nói của đàn ông đúng là không đáng tin thật.” Thẩm Thanh Lan nói, còn dửng dưng nhìn gã một cái, ánh mắt khinh miệt.

Sắc mặt của gã đầu bóng lại càng khó coi hơn, không thể mặt dày nhận mình không có tiền, đang định nổi cáu, nhưng trước đôi mắt lạnh như băng của Thẩm Thanh Lan, dường như trong đó còn thấy được núi tuyết cao, băng giá, nhưng cũng đẫm máu.

Trong nháy mắt, như có một ly nước lạnh đổ xuống đầu, gã không kìm được mà run lên, chân đi không vững, loạng choạng rời khỏi quầy bar.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 19: Người đàn ông cả người đầy máu

Chút việc xảy ra giữa chừng này chẳng mảy may thu hút sự chú ý của Vu Hiểu Huyên. Cô cầm ly rượu hoa quả màu cam, nhân lúc Thẩm Thanh Lan không chú ý, uống hết hớp này đến hớp khác.

Chờ Thẩm Thanh Lan giải quyết xong gã đầu bóng, trước mặt Vu Hiểu Huyên đã có đến bốn cái ly rỗng.

Một Thẩm Thanh Lan chẳng mấy khi để lộ cảm xúc ra ngoài mà giờ cũng phải chịu thua đỡ trán. Cô đã có thể tưởng tượng được thảm cảnh sắp tới.

Thấy Vu Hiểu Huyên vẫn còn muốn uống ly rượu thứ năm, Thẩm Thanh Lan vội đẩy ly rượu ra xa một chút. Xung quanh đám đàn ông bắt đầu rục rịch, muốn tiến đến làm quen, người đẹp như vậy thật là hiếm thấy.

Nhìn đôi mắt mê ly của Vu Hiểu Huyên, Thẩm Thanh Lan biết chắc là cô nàng này say rồi. Cô lấy vài tờ tiền đặt lên quầy bar, kéo Vu Hiểu Huyên đứng dậy bước ra khỏi quán.

May thay, trên đường lại không bị kẻ nào chặn lại, thuận lợi ra khỏi quán bar. Thẩm Thanh Lan đang định gọi xe, lại thấy Vu Hiểu Huyên mím chặt môi, ôm lấy một thân cây mà nôn ọe.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đứng phía sau vỗ nhè nhẹ lưng cô ấy.

“Ơ, sao lại có hai, không phải, có ba Thanh Lan?” Khó khăn lắm mới nôn hết ra được, Vu Hiểu Huyên lại lảo đảo, nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lan.

Thấy cô ấy sắp ngã sang một bên, Thẩm Thanh Lan liền bước lên đỡ lấy. Vu Hiểu Huyên lắc lắc đầu, “Ôi chao, Thanh Lan, cậu đừng lắc lư nữa, cậu lắc lư làm tớ chóng hết cả mặt đây này.”

“Được rồi được rồi, tớ không lắc lư nữa, cậu đứng vững đi.” Thẩm Thanh Lan dìu Vu Hiểu Huyên, đề phòng cô ấy ngã nhào.

“Được.” Vu Hiểu Huyên bèn ngoan ngoãn đứng vững.

Cũng may đoạn đường này nhiều quán bar, rất nhiều taxi, Thẩm Thanh Lan thuận tay vẫy một chiếc, rồi kéo Vu Hiểu Huyên vào xe, đọc địa chỉ nhà cô ấy.

“Thanh Lan, hôm nay tớ rất vui, tớ hát cho cậu nghe một bài nhé.” Vu Hiểu Huyên cười hì hì, nói xong liền cất giọng hát vang.

“Sông lớn đổ về biển Đông, những vì sao trời tụ họp về phương Bắc…” Giọng hát lạc nhịp rạch tan bầu trời. Thẩm Thanh Lan tin rằng, nếu lúc này có chú chim nào đứng gần, chắc chắn sẽ bị giọng hát của Vu Hiểu Huyên dọa cho bay mất, không thấy lúc nãy tay bác tài xế đang cầm vô lăng còn trượt

mấy lần hay sao.

Khó khăn lắm mới đến được địa điểm, bác tài xế vừa thả hai người xuống xe đã vội nổ máy chạy đi, sợ bị người ta gọi lại.

Giọng hát của cô gái này đáng sợ thật đấy, chẳng biết tối về có gặp ác mộng không nữa.

Cửa được mẹ Vu mở ra, Vu Hiểu Huyên vừa nhìn thấy mẹ là mắt liền sáng bừng lên, nhào qua ôm mẹ, “Mẹ ơi!”

Mẹ Vu vội đưa tay ra đón con gái, “Ôi, con uống bao nhiêu thế này.”

“Dì, cháu xin lỗi vì đã không trông chừng được cậu ấy.” Thẩm Thanh Lan áy náy.

Mẹ Vu xua xua tay ý nói không sao, bà hiểu rõ con gái mình, nó là con ma men chính hiệu, nhìn thấy rượu là mắt sáng lên, trong khi rõ ràng không uống được. Nếu như không uống được thì thôi, lại còn có thói xấu cứ uống rượu là lại ưa quấy rầy người khác. Nhìn trán Thẩm Thanh Lan đẫm mồ hôi, e là đã bị làm phiền không ít.

“Không liên quan đến cháu. Thanh Lan, cảm ơn cháu đã đưa con bé về đây. Con bé này gây không ít rắc rối cho cháu rồi.”

“Đâu có, con đâu phải là đứa rắc rối, đúng không Thanh Lan?” Vu Hiểu Huyên dựa vào lòng mẹ, bất mãn cất tiếng phản đối.

“Được rồi, được rồi, con không rắc rối, mẹ mới rắc rối được chưa.” Mẹ Vu đành nói.

“Dì, cháu giúp dì dìu Hiểu Huyên vào phòng.”

Nhà họ Vu là một căn nhà khép kín với đầy đủ tiện nghi. Vu Hiểu Huyên ở tầng hai. Với tầm vóc của dì Vu, muốn đưa Vu Hiểu Huyên đã say khướt lên phòng e chừng khá khó khăn.

Mẹ Vu đương nhiên là mong còn chẳng được.

“Vậy đành phiền cháu rồi, Thanh Lan.”

“Dì khách sáo quá rồi.”

“Mẹ ơi, hôm nay con rất vui, con yêu mẹ lắm đấy.” Vu Hiểu Huyên không chịu ngoan ngoãn, bám lấy cổ mẹ làm nũng.

“Mẹ cũng yêu con, nghe lời mẹ, đứng vững nào.” Giọng nói của mẹ Vu dịu dàng đầy yêu thương.

Vu Hiểu Huyên ngoan ngoãn đứng vững.

Vất vả lắm mới có thể đưa được Vu Hiểu Huyên vào phòng, khắp người Thẩm Thanh Lan với Mẹ Vu đều đầy mồ hôi. Vu Hiểu Huyên uống say quả thật biết cách hành hạ người khác.

“Thanh Lan, cũng muộn rồi, mình cháu về nhà giờ này không an toàn, đêm nay cứ ở lại nhà dì đi.” Mẹ Vu giữ cô lại.

Thẩm Thanh Lan khẽ lắc đầu, “Không cần đâu, dì, bạn cháu vẫn đợi cháu ở bên ngoài, cậu ấy đến đón cháu về.”

Mẹ Vu nghe nói có người sẽ đưa Thẩm Thanh Lan về, liền không cố giữ nữa. “Vậy được, cháu về cẩn thận nhé. Hôm khác sang nhà dì ăn cơm, dì sẽ làm món sườn mật ong mà cháu thích.”

“Vâng ạ.”

Thẩm Thanh Lan không để mẹ Vu tiễn, một mình bước ra khỏi khu nhà.

http://tieulun.hopto.org

Bên ngoài không hề có ai đợi Thẩm Thanh Lan, cô nói vậy cũng chỉ để mẹ Vu an tâm.

Nhà Vu Hiểu Huyên nằm trong một khu nhà cao cấp ở Bắc Kinh, khu này rất nhiều xe riêng, khó tìm taxi.

Không khí đêm nay khá dễ chịu, xua tan cái nóng nực của ban ngày, chìm trong sự mát mẻ của màn đêm, Thẩm Thanh Lan quyết định tản bộ.

Cô bước đi chầm chậm, ánh mắt nhìn bâng quơ. Cô trở lại thành phố này đã sáu năm, vậy mà những hình ảnh về nơi đây trong cô vẫn ít đến đáng thương, còn những ký ức ngày bé về nó đã bị lãng quên từ lâu.

Lướt qua trước mắt Thẩm Thanh Lan là biết bao bóng hình, ông nội, bà nội, bố, anh trai, mẹ, Thẩm Hi Đồng, Phó lão gia, Vu Hiểu Huyên, còn cả Phó Hoành Dật.

Mặc dù tiết trời mùa hè nóng nực, nhưng lúc này là đêm muộn, không khí vẫn hơi lạnh. Trên con đường vắng vẻ lành lạnh, chỉ có bóng hình đơn độc của Thẩm Thanh Lan. Đèn đường in dài bóng cô, cũng khiến cho bóng dáng cô lạnh lùng hơn.

Đột nhiên, Thẩm Thanh Lan nghe thấy tiếng đánh nhau, hình như là vọng ra từ con hẻm trước mặt.

http://tieulun.hopto.org

Cô dừng bước, đứng trong góc tối khuất của con hẻm nhỏ. Ánh sáng từ ngọn đèn đường yếu ớt giúp cô nhìn thấy một nhóm người đang ẩu đả. Chính xác hơn là một nhóm người đang quây vào đánh một người đàn ông.

Người đàn ông trên mình đầy vết thương, đang chảy máu, khắp mặt cũng toàn là máu, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng đã ra đến nông nỗi này, tay vẫn nắm chặt nắm đấm, mỗi lần tung cú đấm ra đều có thể khiến một kẻ địch gục xuống, cho dù khi đó người anh ta cũng có thêm một vết thương nữa.

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn tất cả, dù không đi nhưng cũng không tiến lên giúp đỡ.

“Cảnh sát đến, chạy mau.” Bỗng nhiên, tiếng còi cảnh sát hú lên thành hồi, vang vọng trong đêm tối, từ xa tiến lại gần đây khiến cả đám đang đánh nhau điên cuồng giật mình.

“Cảnh sát đến rồi, chạy thôi.” Một người thoảng thốt hét to rồi cùng đồng bọn bỏ chạy.

Rất nhanh sau đó, trong hẻm chỉ còn lại một người đàn ông khắp mình đầy máu, anh ta kiệt sức đứng dựa vào tường, thở hổn hển.

Đám người chạy đi trong hoảng loạn vốn không hề nhận ra họ chỉ nghe thấy tiếng xe cảnh sát chứ không hề thấy cảnh sát, thậm chí khi họ bỏ chạy rồi cũng không có cảnh sát nào đuổi theo.

http://tieulun.hopto.org

Mãi lâu sau, Thẩm Thanh Lan mới lặng lẽ bước ra từ trong bóng tối, đứng trước mặt người đàn ông kia, nhìn khắp một lượt từ trên xuống dưới.

Anh ta bị thương rất nghiêm trọng, thở hắt ra nhiều, mà hít vào khó khăn, trên người có một vết thương lớn đang chảy máu ròng ròng. Nhận ra có người lại gần, anh ta liền mở to mắt, nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt đầy ác liệt.

Chỉ là, sau khi nhìn rõ phía sau Thẩm Thanh Lan, anh ta mới chợt thả lỏng. Anh ta đưa tay ra, hình như muốn kéo lấy Thẩm Thanh Lan, nhưng lại không có sức nên tay lại rũ xuống, cuối cùng đầu nghiêng sang một bên, ngất đi.

Thẩm Thanh Lan nhìn rõ hai từ anh ta vẫn chưa kịp thốt lên - Cứu tôi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 20: Tôi tên là thạch phong

Khi tỉnh dậy, Thạch Phong mới nhận ra mình đang ở trong một căn phòng lạ lẫm. Ánh mắt anh ta thoáng qua một chút mê man, rồi lập tức tỉnh táo trở lại.

Anh nhớ rằng hôm qua mình bị kẻ địch sống còn - bang Hổ ám sát. Anh đã dùng hết tất cả mọi sức lực cũng không loại bỏ được hết kẻ địch. Ngay lúc cảm thấy mình sắp chết, anh lại nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, vốn nghĩ rằng mình nguy to rồi, không chết trong tay kẻ thù thì cũng rơi vào tay cảnh sát, nào ngờ cuối cùng xuất hiện trước mắt mình lại là một cô gái trẻ.

Ông vẫn chưa chết? Ha ha ha, ông đã không chết thì đợi khi ông trở về, chúng mày sẽ bị ông diệt trừ sạch.

Ánh mắt Thạch Phong đầy sự căm hận, khóe miệng nhếch lên một nụ cười dữ dằn nhưng vui vẻ. Anh nhìn những vết thương trên người, tất cả đều đã được xử lý, ngoài chiếc quần đùi thì anh cũng không mặc gì khác, nhưng cả người lại cuốn đầy băng, chẳng khác nào xác ướp cả.

Người cứu anh là cô gái nhỏ hôm qua?

Thạch Phong gắng gượng đứng dậy, bước ra khỏi phòng, đó là một căn hộ ba gian, trang trí đơn giản nhưng rất sạch sẽ.

http://tieulun.hopto.org

Ngoài ban công phòng khách còn có một cái giá vẽ, bên trên là một bức tranh vẫn chưa hoàn thiện.

Đúng lúc Thạch Phong nghĩ rằng không có ai ở nhà, ngoài cửa bỗng có tiếng chìa khóa mở cửa. Thạch Phong gồng mình lên, bày tư thế phòng thủ.

Cửa mở ra, nhìn thấy người vừa bước vào, Thạch Phong lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Thẩm Thanh Lan nhìn người đang đứng trong phòng khách, trên mặt hơi bất ngờ, “Anh vẫn chưa đi à?”

Thạch Phong nghe vậy, vẻ mặt hơi xấu hổ, anh vừa tỉnh lại cô đã về rồi.

Thẩm Thanh Lan cũng không để ý đến anh mà bước thẳng vào bếp. Lúc đó Thạch Phong mới thấy tay cô xách mấy túi đồ. Khi quay ra ngoài, cô cầm thêm vài cái bát, trong đó là bữa sáng: cháo, bánh bao, sủi cảo, tào phớ, quả là rất phong phú.

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống ăn một mình, cảm giác được ánh mắt đang dán vào mình, cô bèn nhìn về phía Thạch Phong, “Muốn ăn cùng không?” Thật ra cô cũng đã chuẩn bị cả đồ ăn cho anh.

“Nếu vậy, tôi cũng không khách sáo nữa.” Thạch Phong đáp khảng khái. Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ lặng lẽ ăn phần của mình.

Vất vả lắm Thạch Phong mới đi được đến bàn ăn ngồi xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan, với lấy bát cháo mà cô chưa hề động vào, húp một hơi. Tay phải của anh bị thương, không thể cầm đũa được, chỉ cầm một cái thìa, cúi đầu húp cháo.

Đã một ngày anh không ăn chút gì, lại còn đánh nhau lâu như vậy, sớm đã đói đến mức da bụng dính vào da lưng, một bát cháo đâu có đủ được. Anh ta với lấy một cái bánh bao, chỉ cắn hai ba miếng đã hết sạch.

Thẩm Thanh Lan lẳng lặng ăn bát tào phớ của mình.

Ăn uống no nê xong, cuối cùng cả người Thạch Phong cũng có được chút sức lực, cũng rảnh rỗi để quan sát Thẩm Thanh Lan.

Có lẽ Thẩm Thanh Lan trẻ hơn anh vài tuổi, khoảng tầm hai mươi, nhan sắc thật khiến người khác phải kinh ngạc. Chỉ là, mới ít tuổi như vậy mà cả người cô đã toát ra một cảm giác lạnh lùng xa cách.

“Tôi tên là Thạch Phong.” Thạch Phong mở lời.

“Ừ.”

Chỉ vậy thôi sao? Thạch Phong tự thấy mình cũng có chút tiếng tăm ở Bắc

Kinh. Những người khác nghe đến cái tên này thôi chắc chắn sẽ có chút phản ứng, đâu có giống như cô gái đang đứng trước mặt anh, cứ như thể không hề biết anh vậy.

Không biết mình sao? Thạch Phong đột nhiên nhận ra, đúng rồi, tên của mình nổi danh ở xã hội đen, không phải người trong nghề thì không biết cũng là điều dễ hiểu. Một cô gái như thế này, có lẽ là con cái của một gia đình giàu có nào đó, bằng không thì sao có thể ở trong một căn hộ đẹp như vậy.

“Cảm ơn cô tối qua đã cứu tôi, ơn này không thể đền đáp nổi bằng lời, sau này có chuyện gì cứ đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ không từ chối. Không biết cô tên gì?” Thạch Phong trịnh trọng nói.

Thẩm Thanh Lan ăn nốt miếng tào phớ cuối cùng, từ tốn dùng khăn giấy lau miệng, “Không cần, sau này không gặp lại nữa là tốt rồi.”

Dáng vẻ của Thạch Phong tối qua rõ ràng là bị kẻ địch báo thù, đây đúng là một rắc rối lớn, mà Thẩm Thanh Lan thì không hề thích sự rắc rối.

Lần này Thạch Phong thật sự xấu hổ, hình như mình vừa bị người khác ghét bỏ. Sống hơn ba mươi năm trên đời, đây là lần đầu tiên anh bị ghét bỏ như thế này.

Chỉ có điều, Thẩm Thanh Lan đã thực sự cứu anh một mạng. Thạch Phong anh mặc dù cũng là một tay anh chị, bình thường cũng làm không ít chuyện xấu xa, nhưng anh là kiểu người đã nói là làm, lời đã nói ra rồi thì nhất quyết không thể rút lại được nữa.

http://tieulun.hopto.org

“Cô bé này, dù sao tôi cũng phải cảm ơn cô.”

“Anh bị thương không nhẹ, tốt hơn hết vẫn nên tìm người đến xem sao, lát nữa tôi sẽ rời khỏi đây, phiền anh giúp tôi khóa cửa sau khi tôi đi.” Thẩm Thanh Lan đứng dậy, thu dọn bát đĩa, cô không thích nhà cửa bừa bộn.

Thạch Phong cứ đứng sau lưng cô, cũng không biết được cô gái này là người như thế nào, cứ coi như là không biết thân phận của anh đi chăng nữa, nhưng trong tình huống như tối hôm qua, những người khác nào dám giúp anh, gọi điện cho cảnh sát đã là có gan lắm rồi. Vậy mà cô gái này lại khác, không những giúp anh mà còn đưa anh về nhà, cũng không lo sợ anh là kẻ lấy oán báo ơn, sau khi tỉnh dậy sẽ giết cô diệt khẩu.

Trong lòng nghĩ vậy, Thạch Phong cũng hỏi thẳng ra.

Thẩm Thanh Lan lau khô giọt nước cuối cùng còn dính trên tay, không thèm nhìn anh dù chỉ một cái, “Anh vốn không đánh lại được tôi.”

Thạch Phong: …

Thẩm Thanh Lan nói thật, dù gì nhà họ Thẩm cũng xuất thân từ quân đội, trong nhà ngoại trừ Thẩm Hi Đồng chân yếu tay mềm không biết đánh đấm ra, Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục đều được ông nội rèn luyện, thân thủ đều rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

Vả lại, Thạch Phong đang mang thương tích đầy mình thế này, muốn làm hại Thẩm Thanh Lan, e rằng Thẩm Thanh Lan chỉ có thể tặng anh ta hai tiếng "ha ha" thôi.

Thẩm Thanh Lan đi rồi, không hề dông dài chút nào, chỉ để lại một mình Thạch Phong. Anh cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn gọi một cuộc.

Rất nhanh sau đó đã có tiếng gõ cửa, Thạch Phong gắng sức bước ra phía cửa, xác nhận rõ người đến là ai qua mắt mèo rồi mới mở cửa.

Người tìm đến nhìn dáng vẻ của Thạch Phong "Đại ca, sao anh lại thành ra thế này?"

"Vào đi đã." Thạch Phong để người kia vào, lê bước đến ngồi xuống ghế sofa.

Người đến cũng biết được tầm nghiêm trọng của vấn đề, "Đại ca, rốt cuộc hôm qua anh đã đi đâu vậy? Anh em trong bang nhận được tin, thằng khốn Hắc Hổ cho người chặn đường anh, bọn em vội vàng đến ứng cứu nhưng không tìm thấy anh đâu."

Nói đến Hắc Hổ, ánh mắt Thạch Phong lại tràn đầy vẻ ác liệt, "Nếu không phải ông đây mạng lớn, tối qua quả thật đã khiến Hắc Hổ đắc ý rồi. A Nam, trong bang có kẻ phản bội, bây giờ tôi chưa tìm ra. Cậu bí mật điều tra trước đi, đừng đánh rắn động cỏ. Ngoài ra, giúp tôi tìm hiểu xem chủ nhân căn hộ

này là ai.

Người được gọi là A Nam gật đầu đồng ý. Người biết được lộ trình của Thạch Phong tối qua không nhiều, đáng lẽ Hắc Hổ không thể có được tin tức. Nay không những biết tin mà còn phục kích được trên đường, ngoài việc có nội gián, A Nam cũng không nghĩ ra cách lý giải nào khác.

“Đại ca, sau khi tìm hiểu được chủ nhân của ngôi nhà này là ai xong, có cần phải…” A Nam làm động tác cứa cổ.

Thạch Phong lườm sang, nếu không phải chân tay đang bị thương thì anh thật sự muốn đá một cái, cái tên ngu ngốc này.

“Cô ấy là ân nhân cứu mạng tôi, cậu cứ thử động vào cô ấy xem.” Thạch Phong gằn giọng. A Nam vội rụt cổ lại.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 21: Ông cháu trò chuyện

Thạch Phong ở lại chỗ của Thẩm Thanh Lan nửa tháng, anh cho rằng Thẩm Thanh Lan sẽ nhanh chóng trở về, thế nhưng đến tận ngày cuối cùng cô vẫn chưa xuất hiện. Còn A Nam, sau khi điều tra, cuối cùng cậu ta cũng thăm dò được chủ phòng này là một người đàn ông, nhưng lại không tìm được người này ở Bắc Kinh.

Không còn cách nào khác, Thạch Phong chỉ có thể ngừng tìm kiếm, trở về bang Thạch.

Nửa tháng nay Thẩm Thanh Lan đã làm gì? Ngoài việc thỉnh thoảng ra ngoài chơi với Vu Hiểu Huyên, phần lớn thời gian cô đều ở nhà chăm sóc Thẩm lão thái.

Dạo này tinh thần của Thẩm lão thái càng ngày càng yếu, sắc mặt cũng ngày một kém hơn, chủ yếu thời gian trong ngày bà đều ngủ. Thẩm Thanh Lan cảm nhận được rằng bây giờ thời gian của Thẩm lão thái không còn nhiều nữa.

Cô ngồi bên giường của Thẩm lão thái, bà vừa mới ngủ. Cô nắm lấy bàn tay gầy như que củi của bà, nhìn vẻ mặt an tĩnh hiền hòa ấy.

Thẩm lão gia bước tới, vỗ nhẹ vai Thẩm Thanh Lan. Cô đứng lên đi theo ông nội ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Hai ông cháu đi ra vườn hoa.

Hiện đang là mùa hè, hoa dành dành nở rộ khắp vườn, khiến không khí thoang thoảng hương thơm.

Đây là loại hoa mà Thẩm lão thái thích nhất nên ông đã cố ý trồng vài cây ở mọi ngõ ngách trong vườn.

“Lan Lan, thấm thoắt cháu cũng đã hai mươi mốt tuổi, là một cô thiếu nữ rồi.” Thẩm lão gia nhìn sườn mặt tuyệt đẹp của cháu gái, cảm thán.

Mắt Thẩm Thanh Lan khẽ chớp, “Ông nội, ông muốn nói gì ạ?”

“Cháu vẫn luôn là một đứa trẻ thông minh. Có rất nhiều chuyện, cho dù chúng ta không nói ra, trong lòng cháu vẫn hiểu rõ. Đây là điều khiến ông và bà nội cháu vui mừng nhất, nhưng cũng là chuyện ông bà lo lắng nhất. Tục ngữ có thông minh quá ắt sẽ bị tổn thương.”

Ông chưa bao giờ phủ nhận sự thông minh của đứa cháu gái này, lúc nó còn bé, ông đã nhận ra được rồi. Thế nhưng, sau khi nó lớn lên, nhất là lúc Thẩm Thanh Lan trở lại nhà họ Thẩm, Thẩm lão gia tự nhận kiếp này đã gặp vô số người, nhưng rất ít người có thể khiến cho ông cảm thấy không hiểu rõ được, nếu quả thật phải nói có thì một là Phó Hoành Dật, hai là đứa cháu gái trước mặt ông.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan trông có vẻ dửng dưng lạnh lùng, nhưng thật ra tấm lòng rất ấm áp dịu dàng, nhưng nếu nói nó thiện lương, thì có đôi khi nó lại rất thờ ơ. Đây là sự thờ ơ đối với mọi việc cũng như với mạng sống.

Thẩm lão gia đã phái người điều tra cuộc sống của Thẩm Thanh Lan sau khi bị bọn buôn người bắt cóc, biết cô được một cặp vợ chồng nhận nuôi. Sau đó, cặp vợ chồng kia có con nên liền đưa cô đến trại trẻ mồ côi, vì vậy cô đã lớn lên ở đó, trừ việc đó ra, ông không điều tra được bất kỳ thông tin nào nữa.

Từ trước đến nay, Thẩm lão gia chưa bao giờ nghi ngờ Thẩm Thanh Lan không phải là con cháu của nhà họ Thẩm. Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như thế, muốn xét nghiệm thật giả chỉ là một chuyện rất đơn giản, huống chi năm đó nhà họ Thẩm đã cho làm xét nghiệm từ lâu.

“Ông nội, cháu không quá cố chấp, cháu chỉ muốn ở bên cạnh chăm sóc bà nội trong những ngày cuối cùng, để sau này không phải hối hận thôi.”

“Cháu nghĩ thông suốt được thì tốt. Bà nội cháu thấy mấy hôm nay cháu chỉ ở nhà, không đi đâu cả nên rất lo lắng. Ông và bà cháu đã già rồi, sớm muộn gì cũng có ngày này, ông bà đều đã chuẩn bị tâm lý, đồng thời cũng hy vọng cháu có thể suy nghĩ thông suốt hơn.” Lời nói của Thẩm lão gia rất chân thành, tuy rằng ông không hiểu được cô cháu gái này, nhưng lại thấy rõ rằng nó rất kính yêu vợ mình.

Thời gian của vợ ông không còn nhiều, ông sợ con bé sẽ chịu không nổi nỗi đau này mà không gượng dậy được.

“Bà nội cháu thường lải nhải với ông rằng Lan Lan của ông bà xinh đẹp như vậy, sau này không biết nên tìm người thế nào mới có thể xứng đôi với cháu gái của ông đây.”

“Đó là vì bà nội thương cháu, nên mới cảm thấy cái gì cháu cũng tốt, nhưng chắc trong mắt người khác, cháu cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.” Đôi mắt Thẩm Thanh Lan đượm vẻ ấm áp, chuyện này cô cũng từng nghe bà nội nói rồi.

Thẩm lão gia trợn mắt, “Bậy bạ, sao cháu gái của ông lại như vậy được, do mắt bọn họ mù thôi.”

Thẩm Thanh Lan khẽ cười, vẻ vui tươi hiếm thấy hiện lên khuôn mặt cô, “Ông nội, người khác mà biết sẽ gọi ông là Vua khoác lác mất thôi.”

“Ông đâu có như vậy, cháu cũng biết mà, ông Phó của cháu đã muốn lừa cháu đến nhà bọn họ làm cháu dâu từ lâu, mỗi lần thấy cháu là đôi mắt ông ta lại phát sáng.”

Lần này Thẩm Thanh Lan thật sự cười ra tiếng, “Ông nội, nếu để ông Phó nghe được, chỉ e là sẽ tìm ông liều mạng đấy ạ.”

“Ông sợ ông ta chắc!” Thẩm lão gia hừ lạnh, nhìn thấy nụ cười trên mặt cháu gái, tâm trạng ông cũng khá hơn nhiều.

Dạo này sức khỏe vợ mình ngày càng sa sút, Thẩm Hi Đồng lại vì gãy xương nên vẫn đang nằm viện. Sở Vân Dung suốt ngày chạy tới đó, về nhà lại nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ mặt oán giận. Nhất là vào hôm dàn nhạc biểu diễn, có người nói Thẩm Hi Đồng suýt chút nữa đã uống thuốc ngủ tự tử trong bệnh viện. Sở Vân Dung lại về nhà ầm ĩ một trận, cuối cùng vẫn là ông đứng ra giải quyết.

Mấy hôm nay, bầu không khí trong nhà rất nặng nề. Từ hôm đó về sau, ngoại trừ đến phòng bà, Thẩm Thanh Lan cũng chỉ ở trong phòng mình, ngay cả phòng khách cũng rất ít ra.

“Ông nội, hai người ở đây nói chuyện gì vậy?” Thẩm Quân Dục tan làm về nhà, nghe chị Tống nói Thẩm Thanh Lan và Thẩm lão gia đang ở vườn hoa nên ra đây tìm họ.

“Ông và em cháu đang nói chuyện phiếm, cháu ra góp vui cái gì.” Bây giờ Thẩm lão gia nhìn thấy đứa cháu trai này là lại bực mình, suốt ngày chỉ biết lo kinh doanh, cũng chẳng biết ở bên cạnh em gái.

Thẩm Quân Dục vô cớ bị ghét bỏ, bèn sờ mũi một cái, tỏ ra vô tội.

***

Trong quân đội, Phó Hoành Dật nhảy từ trên máy bay trực thăng xuống, về tới căn cứ xa cách đã lâu, nhiệm vụ lần này của bọn họ khó khăn hơn dự tính

ban đầu rất nhiều, cũng tốn nhiều thời gian hơn so với kế hoạch. Bọn họ vốn cho là nửa tháng có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại phải kéo dài đến một tháng mới xong.

“Đội trưởng, vừa nhận được chỉ thị của cấp trên, tháng sau trong đội chúng ta có một đợt diễn tập quân sự, lãnh đạo bảo chúng ta cử một tiểu đội làm quân cứu viện tham gia.” Đội phó Mục Liên Thành nói.

“Đã có danh sách chưa?” Phó Hoành Dật bình thản hỏi.

“Vẫn chưa, tôi biết hôm nay anh trở về nên chờ anh quyết định.”

“Chuyện này cậu quyết là được, kết quả tuyển chọn tân binh lần này sao rồi?”

“Danh sách sơ bộ đã có rồi, sơ tuyển ba trăm người. Kế tiếp bọn họ sẽ được huấn luyện trong nửa năm. Những người vượt qua sát hạch cuối cùng mới có thể ở lại chỗ chúng ta.”

“Ừ, thà ít chứ không được ẩu.”

“Rõ.”

Phó Hoành Dật về ký túc xá. Vì là đội trưởng nên anh được một căn phòng

độc lập. Bên trong căn phòng rất đơn giản, ngoại trừ một cái bàn, giường to, tủ và một phòng vệ sinh ra thì không có vật dụng thừa thãi nào.

Lúc này vẻ mặt anh hơi vội vã, sau khi vào ký túc xá, anh không đi tắm luôn mà lại mở ngăn kéo lấy chiếc điện thoại di động đã tắt nguồn một tháng ra.

Điện thoại đã hết pin từ lâu, anh sạc pin rồi mới vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Năm phút sau, Phó Hoành Dật sảng khoái đi từ phòng vệ sinh ra. Anh cầm điện thoại lên nhìn, không có cuộc gọi nhỡ nào, cũng không có tin nhắn đến, chẳng có cái gì cả.

Đôi mắt anh sâu thẳm, không nhìn rõ tâm trạng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 22: Tâm tư bị vạch trần, thẩm hi đồng bối rối

Thẩm Hi Đồng đã xuất viện, nhưng gân cốt bị tổn thương, phải điều dưỡng ba tháng, thạch cao trên chân cũng chưa được tháo ra. Sau khi cô ta trở về, trong nhà lại vui vẻ hơn ít nhiều.

“Thanh Lan, chị con xuất viện rồi. Nó bỏ lỡ buổi biểu diễn kia vì con, bây giờ tâm trạng rất suy sụp, mẹ hy vọng con có thể nhường nhịn chị con nhiều hơn, đừng chọc giận chị con nữa.” Sở Vân Dung kéo Thẩm Thanh Lan qua căn dặn.

Thẩm Thanh Lan nhìn Sở Vân Dung, ánh mắt tĩnh mịch. Sở Vân Dung bị nhìn vậy liền hơi mất tự nhiên, nghiêng đầu đi không muốn đối mặt với con gái.

“Người khác không động đến con thì con sẽ không bao giờ chủ động làm gì họ.” Nói xong, cô cũng không thèm nhìn Sở Vân Dung mà quay đi ngay.

“Bà nội, một tháng qua cháu vẫn ở trong bệnh viện, không tài nào về thăm bà được, cháu xin lỗi.” Trong phòng Thẩm lão thái, Thẩm Hi Đồng đang ngồi trên xe lăn.

Thẩm lão thái nhìn thoáng qua chân của Thẩm Hi Đồng, vì đang bó thạch cao nên không nhìn được vết thương thế nào, “Chân sao rồi?”

Thẩm Hi Đồng cười với vẻ xấu hổ, “Bác sĩ nói hồi phục rất nhanh ạ, nửa tháng nữa là có thể tháo thạch cao ra, sau đó chỉ cần chú ý điều dưỡng thật tốt, đừng bị thương lại thì sẽ không sao ạ.”

“Vậy là tốt rồi, tối nay bảo chị Tống hầm cho cháu một chút canh xương, cháu uống nhiều vào.” Vẻ mặt Thẩm lão thái yêu thương, xưa nay bà vẫn luôn đối xử với con cháu rất tốt.

“Cảm ơn bà nội. Có điều…” Thẩm Hi Đồng nhìn Thẩm lão thái, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Bà nội, cháu biết bởi vì chuyện của cháu nên mẹ vẫn oán trách Thanh Lan. Cháu đã giải thích với mẹ rằng không phải em ấy cố ý làm thế, là tự cháu không cẩn thận, đứng không vững. Cháu đã khuyên mẹ rất nhiều lần, là đừng trách cứ em ấy. Dù sao cháu cũng đã thật sự cướp mất tình thương của mẹ dành cho em ấy, em ấy trách cháu cũng phải. Bà nội, bà giải thích với mẹ cháu một chút được không, để mẹ đừng trách em ấy nữa ạ.”

Thẩm Hi Đồng nói rất chân thành, mắt cụp xuống, vẻ mặt khổ sở, nhưng cô ta lại không chú ý đến nụ cười trên mặt Thẩm lão thái đang dần dần biến mất.

“Hi Đồng, từ lúc chín tuổi cháu đã đến nhà ta phải không?” Thẩm lão thái không nhận lời Thẩm Hi Đồng, mà lại như vô tình hỏi thăm.

Lòng Thẩm Hi Đồng căng thẳng. Cô luống cuống ngước lên nhìn, đối diện với ánh mắt hiền hòa của Thẩm lão thái, cô bèn từ từ bình tĩnh lại, “Đúng ạ, cháu vẫn nhớ rõ lần đầu tiên tới căn nhà này, bà nội còn mua cho cháu rất nhiều quần áo mới nữa.”

“Lúc đó mẹ cháu đang suy sụp vì việc Lan Lan mất tích, ba cháu vì mẹ cháu nên nhận nuôi cháu từ trong trại trẻ mồ côi. Thật ra lúc đó bà và ông nội không đồng ý làm vậy. Thế nhưng ba cháu cứ kiên quyết, sau đó thấy cháu cũng thật sự ngoan ngoãn, vì vậy ông bà mới chấp nhận.”

Thẩm Hi Đồng cắn môi, “Bà nội, cháu…”

Thẩm lão thái xua tay, ý bảo Thẩm Hi Đồng không cần nói, “Đến giờ, bất kể là ba hay mẹ cháu, bọn họ đều thật sự coi cháu như con gái ruột, thậm chí người ngoài cũng nói cháu là con cháu nhà họ Thẩm. Chúng ta tự nhận bao năm qua chưa từng bạc đãi cháu, có phải thế không?”

Thẩm Hi Đồng cụp mắt xuống, gật đầu nói, “Vâng, mọi người trong nhà đều đối xử với cháu rất tốt, cháu cũng rất yêu ngôi nhà này.”

“Sau này Lan Lan trở về, bà thừa nhận, quả thật bà và ông nội cháu có thiên vị Lan Lan. Dù sao nó cũng là cháu gái ruột của ông bà, còn là đứa cháu ruột ông bà đã mắc nợ bao nhiêu năm. Thế nhưng ba cháu vẫn đối xử bình đẳng với hai cháu, chứ chưa nói đến mẹ cháu, nó thiên vị cháu, lơ là Lan Lan. Ở cái nhà này, chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra được.”

“Cháu biết, cháu cũng từng khuyên mẹ nên đối xử với em ấy tốt hơn, chỉ là

mẹ…” Thẩm Hi Đồng hơi tủi thân, đáp.

“Tạm thời không nói đến việc mẹ cháu. Bây giờ ở trong căn phòng này chỉ có hai chúng ta, cháu nói thật với bà một câu, Lan Lan đẩy cháu xuống cầu thang thật sao?”

Thẩm Hi Đồng ngước mắt lên, đối diện với ánh mắt như nhìn thấu hết mọi chuyện của Thẩm lão thái, trong mắt cô chợt hiện vẻ hoảng loạn, “Không phải ạ, là tự cháu không cẩn thận…”

“Đừng lấy cái vỏ bọc bề ngoài này của cháu làm lý do lừa gạt bà. Bà đã sống hơn tám mươi tuổi, có sóng to gió lớn gì chưa gặp. Cháu cho rằng bà không biết những tâm tư nhỏ nhen kia của cháu sao? Bà đã hỏi chị Tống rồi, mấy ngày nay trong thành phố có tin đồn rằng nhà họ Phó có ý định chọn Lan Lan làm cháu dâu nhà họ, mà cháu lại thích thằng bé Hành Dật kia đúng không?”

Thẩm Hi Đồng không ngờ bí mật nhỏ bé mà mình che đậy lại bị Thẩm lão thái nhìn thấu, còn bị lôi ra, nên khó tránh khỏi hơi bối rối, “Bà nội, không phải đâu!”

“Cho dù có hay không, hôm nay bà cũng nói cho cháu biết, đừng nên có những ý đồ không nên có. Cháu thích Phó Hoành Dật, cháu có thể quang minh chính đại cạnh tranh, bà nội chắc chắn không có ý kiến gì. Nhưng nếu như cháu muốn động đến Lan Lan, e rằng nhà họ Thẩm ta sẽ không tha cho cháu đâu.”

Thẩm Hi Đồng hoảng sợ, nhìn Thẩm lão thái với vẻ không dám tin, hốt

hoảng giải thích, “Bà nội, cháu không như thế thật mà. “

“Hi Đồng, bà nội biết cháu thông minh, thế nhưng đừng nên nghĩ rằng ai cũng là kẻ ngu. Mẹ cháu hết lòng thiên vị cháu, nên cháu nói gì cũng tin, nhưng mọi người không như thế. Mọi người hiểu rõ tính tình Lan Lan hơn cháu. Nếu như nó thật sự ghen tị vì mẹ thiên vị cháu, thì trái lại bà còn thấy mừng hơn.” Như vậy ít nhất còn cho thấy con bé thật sự coi mình là một phần của nhà họ Thẩm.

“Chuyện hôm đó, bà cũng không quan tâm là cháu cố ý hay không cẩn thận mà ngã. Bà cũng sẽ xem là cháu không cẩn thận. Có điều nếu sau này để bà nghe được những lời như Lan Lan ghen tị với cháu, thì cháu đừng mong dễ dàng như vậy. Mẹ cháu sẽ giúp cháu, nhưng ở cái nhà này còn chưa tới lượt mẹ cháu làm chủ đâu. Cho dù bà có chết thì cũng vẫn còn ông nội cháu.” Lời nói này của Thẩm lão thái rất nghiêm khắc, có thể nói là hoàn toàn không chừa cho Thẩm Hi Đồng chút mặt mũi nào.

Nếu đổi lại là trước kia, có lẽ bà sẽ không cần làm đến mức này, nhưng bây giờ bà không còn nhiều thời gian nữa. Những ngày có thể che chở cho Thẩm Thanh Lan cũng càng lúc càng ít, vì thế bà buộc phải làm như vậy.

Tuy rằng thường ngày bà luôn hiền hậu. Thế nhưng dù sao bà cũng đã cùng Thẩm lão gia đi qua bao năm thăng trầm, kinh nghiệm từng trải đã quá nhiều, cho nên trái tim cũng trở nên cứng rắn. Về mặt này, sao Thẩm Hi Đồng có thể là đối thủ của bà được. Bà chỉ mới nói mấy câu đã khiến cho Thẩm Hi Đồng hoàn toàn tổn thương.

Thẩm Hi Đồng vô cùng bối rối, từ khi đến nhà họ Thẩm, chưa từng có ai nói

những lời nghiêm khắc như vậy với cô ta, nên đã khiến cô ta quên mất rằng mình chỉ là con nuôi của họ. Ở cái nhà này, cô ta không có quan hệ máu mủ với bất kỳ ai cả, bọn họ có thể nâng cô ta lên, thì tất nhiên cũng có thể đạp cô ta xuống. Đây là lần đầu tiên cô ta nhận thức rõ ràng rằng, ở nơi này, bản thân cô ta không hề có chút vốn liếng nào để mà buông thả. Thứ duy nhất cô có thể dựa vào chỉ là sự yêu thương của Sở Vân Dung dành cho mình. Thế nhưng nói cho cùng, Sở Vân Dung cũng không phải là mẹ đẻ của cô ta, tình thương này có thể duy trì đến khi nào, có ai nói chắc được đâu?

Cô ta hồn bay phách lạc rời khỏi phòng của Thẩm lão thái, lại chạm mặt Thẩm Thanh Lan đang định tới thăm bà. Nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt của cô, Thẩm Hi Đồng cắn môi dưới của mình, mạnh đến nỗi hằn cả dấu.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 23: Anh có đồng ý lấy em không?

Từ sau hôm bị Thẩm lão thái vạch trần, Thẩm Hi Đồng đã đàng hoàng hơn nhiều. Tuy rằng mỗi ngày vẫn đến thăm hỏi Thẩm lão thái, nhưng cũng không nán lại lâu, thường chỉ nói mấy câu liền đi. Thẩm lão thái cũng không để ý.

Thẩm Thanh Lan vẫn ở bên cạnh Thẩm lão thái, trò chuyện với bà mỗi ngày như trước, hoặc đôi khi chỉ cầm một quyển sách mà bà thích, ngồi ở bên cạnh đọc cho bà nghe.

Thế nhưng Thẩm Thanh Lan lại nhận ra bà nội thường nhìn cô với ánh mắt đượm vẻ u sầu.

“Lan Lan, chỉ e bà nội không thể đợi được đến ngày cháu kết hôn sinh con rồi.” Ngày hôm đó, Thẩm Thanh Lan đang định đọc sách cho Thẩm lão thái nghe, thì bà lại nắm tay cô nói như vậy.

Thẩm Thanh Lan nở nụ cười nhạt, đáp: “Bà nội, bà nói gở gì vậy, trước đây, lúc vào chùa thắp hương chẳng phải chúng ta đã coi số mạng một lần rồi sao? Đại sư đã nói kiếp này bà nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, sống được đến hết tuổi thọ còn gì.”

Thẩm lão thái cười nói, “Lời của lão hòa thượng già lừa đảo mà cháu cũng tin à.”

“Cháu cảm thấy hòa thượng già kia không lừa cháu đâu, bà nội của cháu chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Thẩm lão thái mỉm cười, vỗ mu bàn tay của Thẩm Thanh Lan, “Cháu ấy à, chỉ biết dỗ cho bà vui thôi. Nhưng Lan Lan à, sức khỏe bà không thể kiên trì đến ngày sống lâu trăm tuổi được. Đời này bà không có nguyện vọng nào khác, chỉ hy vọng Lan Lan của bà gặp được một người đàn ông có thể thương yêu che chở cho cháu, như vậy thì bà nội có chết cũng nhắm mắt.”

Nghe Thẩm lão thái nói vậy, trong lòng Thẩm Thanh Lan buồn bã, mắt đỏ hoe, “Bà nội…”

Thẩm lão thái thở dài, nhẹ nhàng vỗ lưng Thẩm Thanh Lan, dỗ dành cô như khi còn bé.

Tối đến, Phó Hoành Dật về ký túc xá từ sân tập huấn. Hôm nay là ngày đầu tiên huấn luyện tân binh, anh thân là đội trưởng kiêm Tổng huấn luyện viên nên phải có mặt.

Nhìn điện thoại vẫn nằm im trong ngăn tủ, mặt Phó Hoành Dật hiện lên vẻ bất lực.

Anh nghĩ cũng đã lâu chưa gọi về cho ông nội, bèn gọi một cuộc về nhà.

http://tieulun.hopto.org

“Ông nội.”

“Hành Dật à.” Giọng nói già nua của ông Phó vang lên từ đầu dây bên kia.

Phó Hoành Dật dừng lại một lúc, đưa điện thoại tới trước mặt nhìn dãy số trên màn hình, đúng là số điện thoại nhà mà.

“Cháu có gọi cho con bé Thanh Lan không?” Phó lão gia hỏi.

Tim Phó Hoành Dật liền trầm xuống, giọng nói của ông cụ hơi lạ, khiến anh mơ hồ có linh cảm không hay.

“Không ạ, ở nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Nhà mình thì có chuyện gì được chứ, là nhà của ông Thẩm ấy. Sáng nay bà Thẩm đã hôn mê, được đưa vào bệnh viện cấp cứu rồi, mặc dù đã được cứu, nhưng lần này tình hình không tốt lắm, chỉ e khó lòng qua nổi. Hôm này chú Thẩm từ trong quân đội đã chạy về rồi. Cháu có rảnh thì gọi cho con bé Thanh Lan một cuộc. Nó rất gần gũi với bà nội, chỉ sợ đây sẽ là cú sốc lớn với nó.”

Tim Phó Hoành Dật rơi thẳng xuống đáy cốc, trong đầu anh liền nhớ lại bóng hình lạnh lùng cao ngạo của Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Cúp điện thoại của Phó lão gia rồi, Phó Hoành Dật nhìn tên của Thẩm Thanh Lan trên di động, sau đó ấn nút gọi.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, giọng nói du dương nhưng mệt mỏi của Thẩm Thanh Lan vang lên từ đầu dây bên kia, khiến trái tim của Phó Hoành Dật tự nhiên nhói đau.

“A lô.”

“Tôi là Phó Hoành Dật.”

“Tôi biết.”

Sau đó hai người đều im lặng, bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

“Có chuyện gì sao?” Cuối cùng vẫn là Thẩm Thanh Lan hỏi trước. Hôm nay cô đợi trong bệnh viện cả một ngày, mới vừa trở về chuẩn bị lấy quần áo đi tắm.

“Em có khỏe không?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, “Tôi vẫn khỏe, cảm ơn.”

“Nếu như có chuyện, lúc nào cũng có thể gọi cho tôi.”

“Vâng.”

Hai người lại không nói gì.

Ngay khi Thẩm Thanh Lan đang định cúp điện thoại, cô chợt nhớ tới gương mặt đầy tình thương của Thẩm lão thái, sau đó thốt lên.

“Anh có đồng ý lấy tôi không?”

Nói xong cô mới nhận ra mình vừa nói gì, có điều lời cũng đã nói rồi, chỉ có thể chờ xem đối phương phản ứng thế nào. Nhưng đợi mãi cũng không nghe anh trả lời lại, lý trí trở về, cô bèn lạnh nhạt nói, “Xin lỗi, tôi đường đột rồi.”

“Chờ một chút.” Phó Hoành Dật lên tiếng, “Vừa rồi em nói nghiêm túc à?”

Thẩm Thanh Lan nắm chặt điện thoại, mắt nhìn xuyên qua bóng tối về phía xa xa, “Vâng.”

“Em nên biết, tôi là quân nhân. Nếu em kết hôn với tôi, chỉ cần tôi không

đồng ý thì sau này em sẽ không thể ly hôn với tôi được. Nếu vậy, em vẫn bằng lòng kết hôn với tôi chứ?" Phó Hoành Dật nói rất nghiêm túc.

"Tôi bằng lòng."

"Nghĩ kỹ chưa?"

"Nghĩ kỹ rồi."

"Được, đêm nay tôi sẽ viết báo cáo gửi cho cấp trên. Chậm nhất là trưa mai, tôi nhất định sẽ trở về, em chuẩn bị chứng minh thư và hộ khẩu đi. 12 giờ trưa mai, gặp nhau ở cửa Cục Dân chính."

"Vâng."

Sau khi cúp điện thoại, tay Thẩm Thanh Lan buông thõng xuống. Cô cũng không biết quyết định này của mình là đúng hay sai. Chỉ là thấy bà nội hấp hối, cô không đành lòng để cho người mình yêu thương ra đi được không an lòng.

Thẩm Thanh Lan rất biết ơn vì Phó Hoành Dật đã phối hợp, thậm chí anh còn chẳng hỏi nguyên do lấy một câu.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vào phòng của ông bà nội. Hôm nay Thẩm lão gia cũng đã vất vả cả ngày trong bệnh viện, tuy rằng đã muộn rồi, ông cũng rất mệt mỏi, nhưng lại chẳng hề buồn ngủ.

“Ông nội, ông ngủ chưa ạ?” Cửa phòng bị gõ, sau đó Thẩm Thanh Lan xuất hiện ở cửa.

Thẩm lão gia vẫy tay, nói “Vào đi.”

Thẩm Thanh Lan ngồi bên giường, “Ông nội, sao ông vẫn chưa ngủ?”

“Người già mà, ngủ ít hơn thôi.” Gương mặt của Thẩm lão gia đượm vẻ mệt mỏi, trong mắt còn ẩn chứa nỗi buồn.

“Ông nội, Thanh Lan muốn xin ông một việc, hy vọng ông sẽ đồng ý.” Thẩm Thanh Lan chần chừ lên tiếng, không dám chắc Thẩm lão gia sẽ đồng ý chuyện này.

“Chuyện gì, cháu nói đi.”

“Cháu muốn kết hôn với Phó Hoành Dật, ngay trong ngày mai.”

“Vớ vẩn.” Cô vừa dứt lời, Thẩm lão gia liền quát lớn, đây là lần đầu tiên

trong qua bao năm qua ông nghiêm nghị trách mắng cháu gái mình.

Thẩm Thanh Lan quỳ xuống đất, nhìn Thẩm lão gia với vẻ mặt kiên cường, “Xin ông nội tác thành.”

Thẩm lão gia trợn mắt nhìn cháu gái, lửa giận hiện rõ, hiển nhiên là rất tức giận

Thẩm Thanh Lan quỳ dưới đất, không hề nhúc nhích. Hai ông cháu không ai lên tiếng, căn phòng rơi vào yên lặng.

“Cháu có biết mình đang làm cái gì không?” Thẩm lão gia thấp giọng khiển trách, không nén được sự tức giận.

“Thanh Lan biết, chuyện này không phải là quyết định nông nổi của cháu, mà cháu đã suy nghĩ cặn kẽ.”

“Thối lắm.” Thẩm lão gia giận sôi lên, “Cháu mới gặp Phó Hoành Dật có vài lần, cháu muốn kết hôn với nó, vậy có biết nó là hạng người gì không? Cháu hiểu gì về nó không?”

“Cháu tin tưởng ánh mắt của ông nội, người có thể khiến ông nội tán thưởng thì chắc chắn là không tệ.”

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Thanh Lan, ông thấy cháu điên rồi, cháu có biết Phó Hoành Dật lớn hơn cháu bao nhiêu tuổi không? Cháu có gọi nó một tiếng chú cũng không quá đâu.” Thẩm lão gia tức đến nỗi râu dựng đứng, mắt trợn to, nhìn đứa cháu gái này chằm chằm.

“Ông nội, xin ông tác thành.”

Thẩm Thanh Lan không nói lời nào, quỳ dưới đất, ánh mắt kiên cường.

“Thẩm Thanh Lan, ông cho cháu biết, cháu dẹp cái ý định này đi, ông sẽ không đồng ý chuyện này đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 24: Lấy giấy đăng ký

Cho dù Thẩm lão gia nói gì, Thẩm Thanh Lan vẫn cứ im lặng quỳ ở đó, ánh mắt kiên quyết.

Thẩm lão gia thấy cháu gái bướng bỉnh, trong lòng vừa tức lại vừa thương. Ông có thể đoán được nguyên nhân vì sao nó làm như thế, nhưng cũng bởi vì biết rõ, nên ông mới càng không thể đồng ý.

Ông không thể để cho Thẩm Thanh Lan vì muốn làm bà nội nó yên lòng ra đi mà hy sinh hạnh phúc cả đời mình. Phó Hoành Dật quả không tệ, nếu như Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật kết hôn vì yêu nhau thì ông sẽ hoàn toàn không phản đối, thậm chí còn ủng hộ hai tay, nhưng thế này thì không thể được.

Lúc Thẩm Quân Dục đến thì nhìn thấy cảnh này.

“Ông nội, có chuyện gì vậy ạ?” Thẩm Quân Dục giật mình, cứ tưởng Thẩm Thanh Lan đã làm sai chuyện gì nên ông nội mới tức giận.

Hai ông cháu không ai lên tiếng.

“Ông nội, Lan Lan còn nhỏ, nếu như lỡ làm chuyện gì khiến ông không vui, ông cũng đừng nên chấp nhặt với em ấy. Sàn nhà cứng như thế, quỳ lâu đầu

gối sẽ tê mất. Ông cho em ấy đứng lên trước đã, có được không ạ?”

Thẩm Quân Dục cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lại có thể đoán chắc là do Thẩm Thanh Lan làm sai, bằng không Thẩm lão gia không thể phạt Thẩm Thanh Lan như thế.

“Là ông không cho nó đứng lên à? Chính nó không muốn đứng ấy.” Cuối cùng Thẩm lão gia cũng lên tiếng, nhưng giọng nói có phần hổn hển.

“Lan Lan, xin lỗi ông nội đi.”

Thẩm Thanh Lan vẫn không động đậy, chuyện cô đã quyết thì không ai có thể thay đổi được.

“Thẩm Thanh Lan, cháu vẫn giữ ý định đó đúng không?” Giọng nói của Thẩm lão gia vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, hận không thể đánh cô vài cái cho tỉnh ra, nhưng ông lại không đành lòng.

“Vâng.” Thẩm Thanh Lan trả lời không chút do dự.

“Được, được, được, vậy thì cháu cứ quỳ đi, muốn quỳ bao lâu thì quỳ.”

“Ông nội.” Thẩm Quân Dục lên tiếng.

http://tieulun.hopto.org

“Cháu đi ra ngoài cho ông.” Thẩm lão gia trợn mắt với cháu trai, chỉ ra cửa.

Thẩm Quân Dục thoáng nhìn Thẩm Thanh Lan đang quỳ dưới đất, “Ông nội, cho dù em ấy đã làm sai điều gì thì em ấy cũng chỉ là một cô bé. Bây giờ bà nội lại đang trong viện, ông…”

“Cút ra ngoài cho ông.” Thẩm lão gia tức giận gầm lên.

Thẩm Quân Dục đành bất lực ra khỏi phòng. Bây giờ mọi người trong nhà đều ở trong bệnh viện, nên dù anh muốn tìm người giúp cũng không được. Quan trọng nhất là anh chẳng hề biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Thanh Lan quỳ suốt đêm. Cả đêm này Thẩm lão gia cũng không thể chợp mắt. Cháu gái ông thương yêu nhất đang quỳ ở đây, cầu xin ông đồng ý cho nó kết hôn với một người đàn ông mà nó không yêu, như vậy thì ông ngủ sao nổi.

Trời sáng dần, mặt trời từ từ lên cao, càng lúc càng gần đến 12 giờ trưa, cô và Phó Hoành Dật đã hẹn gặp nhau lúc 12 giờ ở cửa Cục Dân chính.

Trong lòng Thẩm Thanh Lan đã hơi sốt ruột, chỉ là mặt vẫn chẳng hề mảy may gì. Cô quỳ cả một đêm nên đầu gối đã tê cứng từ lâu.

http://tieulun.hopto.org

“Cháu quyết không đổi ý đúng không?” Thẩm lão gia khó mà dằn được cơn giận trong lòng.

“Xin ông nội tác thành.”

Thẩm lão gia chống nạnh đi tới đi lui trong phòng, thở hổn hển. Một lúc lâu sau, ông mới ném một quyển sổ màu đỏ xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Cầm lấy.”

Thẩm Thanh Lan nhặt quyển sổ dưới đất lên, dập đầu với Thẩm lão gia một cái. Thẩm Thanh Lan là người kiêu ngạo, cô lớn từng này tuổi mà chưa từng quỳ gối trước bất kỳ ai. Đến mức dập đầu thế này thì đây là lần đầu tiên, nhưng cô cam tâm tình nguyện, bởi vì cô đã làm tổn thương ông nội thật lòng thật dạ thương yêu mình.

“Thẩm Thanh Lan, đây là quyết định của chính cháu, dù sau này có hối hận thì cháu cũng đừng về tìm ông than khổ.”

“Cảm ơn ông nội.”

Thẩm lão gia nhắm mắt lại, không muốn nhìn người quỳ dưới đất nữa, bất lực phất tay một cái.

Thẩm Thanh Lan đứng lên, nhưng vừa mới cử động nhẹ thì đầu gối đã đau đớn khiến cô ngã ngồi xuống đất, không đứng dậy được.

Thẩm lão gia thấy vậy, muốn đến đỡ cô dậy, nhưng lại chỉ quay lưng đi.

Thẩm Thanh Lan đợi cơn đau kia qua đi mới từ từ đứng lên, lê bước đi ra cửa. Cô đi rất chậm, thật sự phải dùng từ lê bước, nhưng lưng lại thẳng tắp.

Thẩm lão gia nhìn bóng dáng cháu gái xa dần, thở dài một hơi thật sâu.

Trước cửa Cục Dân chính, lúc Thẩm Thanh Lan đến, Phó Hoành Dật đã chờ ở đó rồi.

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” Phó Hoành Dật thản nhiên nói, chăm chú nhìn sắc mặt của Thẩm Thanh Lan.

“Đi thôi.”

Thẩm Thanh Lan đi vào trước.

Phó Hoành Dật cất bước đuổi theo.

Lúc trở ra, trên tay hai người đã có thêm hai quyển sổ màu đỏ.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan theo sau Phó Hoành Dật, hai người không ai nói gì.

“Lên xe đi.” Phó Hoành Dật mở cửa xe.

Thẩm Thanh Lan ngồi vào, cũng không hỏi anh muốn đưa mình đi đâu.

Xe dừng lại ở trước một bệnh viện, Phó Hoành Dật xuống xe, còn Thẩm Thanh Lan vẫn đi theo sau anh.

Mãi đến khi lên tới tầng bảy, thang máy mở ra, Phó Hoành Dật mới quay lại nắm lấy tay Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan giãy ra.

“Nếu như em không muốn để cho người nhà lo lắng thì phối hợp một chút đi.” Phó Hoành Dật cúi người, nhỏ giọng nói bên tai Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan không giãy nữa, để mặc Phó Hoành Dật nắm tay cô đi vào phòng bệnh của Thẩm lão thái.

Trong phòng, ngoại trừ người nhà họ Thẩm ra thì Phó lão gia cũng ở đây,

nhìn thấy hai người nắm tay bước vào thì ngạc nhiên.

Kinh hãi nhất chính là người vẫn đang ngồi trên xe lăn - Thẩm Hi Đồng, sắc mặt cô ta tái nhợt nhìn chỗ tay đang giao nhau của hai người. Khớp xương của đôi tay nắm tay vịn xe trở nên trắng bệch.

Phó Hoành Dật dắt Thẩm Thanh Lan, đi tới trước giường bệnh của Thẩm lão thái, “Bà nội, cháu xin lỗi đã tới chậm.”

Thẩm lão thái nhìn dáng vẻ của hai người liền hiểu rõ mọi chuyện, sau đó quay sang nhìn Thẩm lão gia, ông mỉm cười gật đầu.

Nét mặt của Thẩm lão thái giãn ra, vẫy tay với Phó Hoành Dật, anh tiến lên một bước, “Cháu đang hẹn hò với Lan Lan nhà bà à?”

Phó Hoành Dật gật đầu, “Vâng ạ, thưa bà nội. Nói đúng hơn là cháu và Thanh Lan đã kết hôn, sáng này bọn cháu vừa làm giấy đăng ký xong.” Giọng điệu của Phó Hoành Dật rất ôn hòa.

Mặc dù Thẩm lão thái đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẫn giật nảy mình, ánh mắt nhìn Phó Hoành Dật bất giác mang theo sự nghiêm khắc. Bà quay đầu nhìn về phía những người khác, “Mọi người đi ra ngoài trước đi, Hành Dật ở lại đây.”

“Bà nội.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng.

Thẩm lão thái cười cười, “Bà có mấy câu muốn nói với Hành Dật, không ức hiếp nó đâu, cháu đi ra ngoài trước đi.”

Mọi người lần lượt đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm lão thái và Phó Hoành Dật.

Ngoài hành lang, Thẩm Khiêm nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt dò hỏi, “Thanh Lan, rốt cuộc là đã có chuyện gì? Con và Hành Dật yêu nhau từ lúc nào?”

“Được một thời gian rồi ạ, lần trước Hành Dật nghỉ phép trở về thì bọn con gặp gỡ nhau, sau đó lại tiếp xúc vài lần, cảm thấy không tệ nên đã thử xem thế nào. Ở bên nhau một thời gian, cả hai đều thấy rất hợp nhau. Hành Dật cũng không còn ít tuổi nữa, cho nên bọn con liền tính toán kết hôn.” Thẩm Thanh Lan nói qua loa.

Phó lão gia và Thẩm lão gia biết rõ chân tướng, nghe cô nói vậy thì khóe miệng hai người đều hơi giật.

“Em nói láo.” Thẩm Hi Đồng lớn tiếng cắt ngang, “Em đang lừa mọi người. Thời gian em và Hành Dật biết nhau không quá ba tháng. Số lần gặp nhau càng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nói gì đến chuyện yêu đương.” Môi cô ta hơi run rẩy, hiển nhiên là không tin hai người lại đã kết hôn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 25: Em còn có anh

Sắc mặt Thẩm Khiêm trầm xuống, “Thanh Lan, lời Hi Đồng nói là thật sao?”

Thẩm Thanh Lan bình tĩnh nhìn Thẩm Hi Đồng, “Có một câu là “vừa gặp đã yêu”, chị không như thế, không có nghĩa là người khác cũng không gặp được.”

Tay Thẩm Hi Đồng run run, chỉ vào Thẩm Thanh Lan, đang định nói gì nữa thì lại bị Thẩm lão gia cắt lời, “Được rồi, chuyện này ông đã đồng ý, hộ khẩu cũng do ông đưa cho Lan Lan, các con có ý kiến gì thì nói với ông.”

Vẻ mặt của Thẩm lão gia nghiêm nghị, ánh mắt quét qua từng người, nhất là khi nhìn tới Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng thì dừng lại một lúc.

Cuối cùng, Thẩm Quân Dục cũng hiểu tại sao tối qua Thẩm Thanh Lan lại phải quỳ dưới đất. Anh nhìn Thẩm Thanh Lan, đôi mắt u ám.

Thẩm lão gia đã lên tiếng, nên những người vốn định hỏi đều phải ngậm miệng lại.

Sở Vân Dung thấy sắc mặt của Thẩm Hi Đồng trắng bệch, hai mắt thất thần, rõ ràng đã phải chịu cú sốc lớn. Bà rất đau lòng, đôi mắt nhìn Thẩm Thanh Lan cũng mang theo sự oán trách.

Đương nhiên Sở Vân Dung biết Thẩm Hi Đồng thích Phó Hoành Dật. Bà cũng rất vui mừng và kỳ vọng vào chuyện này. Vậy mà bây giờ Thẩm Thanh Lan lại xen ngang vào, cướp Phó Hoành Dật đi. Nhưng Thẩm Thanh Lan là con ruột của mình, nên bà cũng không thể bắt nó ly hôn được. Sở Vân Dung cảm thấy Thẩm Thanh Lan lại mang tới cho bà một vấn đề nan giải.

Phó Hoành Dật nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, vẻ mặt anh bình tĩnh, không thể nhìn ra Thẩm lão thái đã nói gì với anh qua nét mặt này.

Sau đó, Thẩm Khiêm lại bị gọi vào, chỉ là ông cũng đi ra rất nhanh. Lúc ra ngoài ông lại nhìn Thẩm Thanh Lan một cái, mắt ông ửng đỏ, đầy vẻ đau buồn.

“Mẹ nói muốn gặp ba và Thanh Lan.”

Thẩm lão gia và Thẩm Thanh Lan nghe vậy liền đi vào phòng bệnh, còn Thẩm Hi Đồng lại nhìn về phía Phó Hoành Dật. Mắt cô ta đong đầy lệ buồn, trông rất đáng thương. Có điều lại dễ nhận thấy, Phó Hoành Dật không hề nhìn cô ta, anh chỉ chăm chú nhìn cánh cửa phòng bệnh đóng chặt, giống như đang nhìn xuyên qua nó để ngắm cô gái nhỏ lạnh lùng bên trong.

Hành lang trước phòng bệnh rơi vào im lặng, vẻ mặt của Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung tràn đầy đau thương. Họ biết có lẽ lần này Thẩm lão thái sẽ không qua khỏi thật rồi.

http://tieulun.hopto.org

Trong phòng bệnh, Thẩm lão thái nắm tay cháu gái, nhìn cô với vẻ yêu thương, “Lan Lan, cháu đã tìm được một người chồng tốt, lần này bà nội có thể yên lòng thật rồi.”

Thẩm Thanh Lan hơi nhoẻn miệng, “Thanh Lan tin vào ánh mắt của bà, bà nội nói tốt thì chắc chắn là rất tốt.”

“Chỉ đáng tiếc, bà nội không đợi được đến ngày cưới của Lan Lan nhà ta rồi. Lan Lan nhà mình chắc chắn là cô dâu xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất trên đời này.”

“Bà nội, bà đừng nói gở, nhất định bà sẽ khỏe lại, sau đó sẽ tận mắt nhìn thấy cháu bước vào lễ đường.”

Thẩm lão thái giơ tay lên, muốn sờ mặt của Thẩm Thanh Lan, nhưng đưa đến nửa chừng lại kiệt sức rũ xuống. Thẩm Thanh Lan vội cầm lấy tay bà, dán lên mặt mình. Cảm xúc thô ráp ấm áp, nhưng lại lan đến những giọt nước mắt ở sâu trong tim Thẩm Thanh Lan. Mắt cô đỏ hoe, những giọt nước mắt mà từ năm tuổi đã không còn rơi nữa tuôn trào trong nháy mắt.

Cảm nhận được sự ẩm ướt trong lòng bàn tay, mắt Thẩm lão thái cũng đỏ theo. Bà không nỡ, bà thật sự không xa cháu gái của bà được. Bà nhìn về phía Thẩm lão gia, ánh mắt mang theo sự khẩn cầu.

Thẩm lão gia nhìn người vợ già của mình, trịnh trọng gật đầu.

“Lan Lan, kiếp này cháu phải sống thật hạnh phúc, biết không? Trong lòng có chuyện gì cũng đừng kìm nén, phải nói ra. Sau này Hành Dật chính là người thân nhất của cháu. Hai đứa phải sống hạnh phúc cả đời…” Thẩm lão thái tha thiết căn dặn.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười gật đầu.

“Ông nó.” Thẩm lão thái đưa tay về phía Thẩm lão gia, ông liền nắm lấy tay bà.

“Tôi đây.”

“Ông nó, tôi xin lỗi, đã nói sẽ ở bên cạnh ông cả đời, cùng ông đi đến hết kiếp, vậy mà tôi vẫn phải nuốt lời.”

Thẩm lão gia run rẩy nói, “Tôi biết, tôi phạt bà kiếp sau phải đền bù cho tôi, được không?”

Thẩm lão thái bật cười, “Cái ông già này tham lam thật, kiếp này ức hiếp tôi chưa đủ sao, còn định kiếp sau.”

“Bà nói đi, có bằng lòng hay không.”

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Thẩm lão thái điềm đạm, “Được, tôi bằng lòng, vậy kiếp sau ông nhớ phải tìm tôi thật sớm đấy, không được để tôi chờ lâu.”

Trên khuôn mặt già nua của Thẩm lão gia đượm vẻ dịu dàng. Ông nhìn người vợ già, nở nụ cười cưng chiều, “Được, chúng ta đã hứa rồi đấy.”

“Ông nó, tôi phải đi trước một bước. Trước đây chúng ta đã nói sẽ cùng đi ra ngoài thăm thú một chút, vậy mà vẫn chưa đi được. Bây giờ tôi lại không thể đi nữa, ông phải nhớ đi ngắm thay tôi, sau đó nói cho tôi biết có đẹp hay không.”

“Được.” Thẩm lão gia nắm chặt tay vợ.

Thẩm lão thái lại nhìn Thẩm Thanh Lan đang không ngừng rơi lệ, “Lan Lan, đừng khóc, bà nội chỉ hơi mệt, muốn ngủ một giấc thật ngon.”

Thẩm Thanh Lan vô thức gật đầu, lần đầu tiên cô biết thì ra đau lòng lại là cảm giác như thế này.

Thẩm lão thái nhìn chăm chăm Thẩm lão gia và Thẩm Thanh Lan, dần dần khép hai mắt lại.

Hai hàng lệ đục ngầu chảy dọc theo khóe mắt Thẩm lão gia. Ông nhìn gương mặt bình thản của vợ, dáng người vốn thẳng tắp, chỉ chớp mắt đã còng xuống, thoắt cái trông già hơn mười tuổi.

Môi Thẩm Thanh Lan khẽ run rẩy, nước mắt đã che mờ tầm nhìn của cô từ lâu.

Không lâu sau, trong phòng bệnh liền vang lên tiếng khóc nức nở, của Sở Vân Dung, của Thẩm Hi Đồng, Thẩm Khiêm…

Mọi người quây đầy trước giường bệnh của Thẩm lão thái. Thẩm Thanh Lan bị đẩy vào trong góc phòng. Cô thẫn thờ ngồi dưới đất, không hề có cảm giác gì với mọi thứ xung quanh.

Trong lòng Phó Hoành Dật đau nhói, kéo Thẩm Thanh Lan từ dưới đất lên, ôm cô vào lòng.

Sau khi trở về từ bệnh viện, Thẩm Thanh Lan liền tự giam mình trong phòng. Dù là ai tới gõ cửa, cô cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Ba ngày ba đêm trôi qua, mọi người trong nhà đều bận rộn lo chuyện hậu sự của Thẩm lão thái. Thẩm Thanh Lan không ăn không uống cũng khiến cho hai bố con Thẩm Khiêm và Thẩm Quân Dục lo lắng không thôi.

“Thanh Lan, mở cửa đi, là ba đây.” Thẩm Khiêm lại đến gõ cửa một lần nữa, trong tay bê cái khay, trên đó có một bát cháo. Ở trước cửa phòng của Thẩm Thanh Lan còn đặt một khay cơm còn y nguyên chưa được động vào, đã ba ngày ba đêm cô không ăn uống gì.

http://tieulun.hopto.org

Cả nhà cũng không ngờ, Thẩm lão thái qua đời, người chịu cú sốc lớn nhất lại không phải là Thẩm lão gia, mà là Thẩm Thanh Lan.

Thẩm lão gia từ dưới lầu đi lên, theo sau là Phó Hoành Dật. Mấy ngày nay anh cũng không ngừng bận rộn. Mặc dù chưa cử hành hôn lễ, nhưng hai người đã đăng ký kết hôn, thế nên anh đã là con rể danh chính ngôn thuận của nhà họ Thẩm, xuất hiện ở đây cũng không có ai nói gì.

Thẩm lão gia nhìn Thẩm Khiêm, rồi lại nhìn cánh cửa phòng vẫn đóng chặt, thở một hơi thật dài.

“Ba.”

Thẩm lão gia xua tay, sau đó thoáng nhìn sang Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật gật đầu, dùng chìa khóa trong tay, cưỡng chế mở khóa. Cửa mở ra, nhưng người bên ngoài chưa nhìn thấy rõ bên trong thì cửa đã bị đóng lại.

Trong phòng tối đen, Phó Hoành Dật cũng không bật đèn. Đợi đến khi đôi mắt hoàn toàn thích ứng với bóng tối, anh mới thấy Thẩm Thanh Lan đang ôm đầu gối ngồi dưới sàn nhà bên đầu giường.

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt cô đờ đẫn, ánh mắt trống rỗng, nhìn cô lại càng lạnh lùng hơn xưa,

Phó Hoành Dật bước đến, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 26: Sau này

Giọng nói trầm thấp hấp dẫn vang lên trong bóng tối, lọt vào tai Thẩm Thanh Lan, khiến cô chớp chớp mắt.

Hơi thở xa lạ vờn quanh chóp mũi. Thẩm Thanh Lan lần đầu tiên cảm thấy, thì ra cái ôm này lại ấm áp đến vậy. Cô lẳng lặng tựa vào lòng Phó Hoành Dật, không giãy giụa.

“Cảm ơn.” Mãi lâu sau, Thẩm Thanh Lan mới thấp giọng. Đã lâu không nói tiếng nào, nên cổ họng cô hơi khàn vì thiếu nước.

“Bà nội đã mất, em vẫn còn có tôi. Sau này, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, bảo vệ em. Chỉ cần em không rời xa tôi, tôi cũng sẽ mãi mãi không rời xa em.” Anh nhẹ nhàng nói ra hai từ “mãi mãi” bằng giọng dịu dàng, đây là lời hứa hẹn lớn nhất trong cuộc đời này, mà anh luôn là người đã nói là làm.

Nhìn thấy người xuất hiện ở cửa ra vào, Thẩm lão gia cuối cùng cũng thở phào. Vợ vừa đi, nếu Thanh Lan lại xảy ra chuyện gì, ông sẽ chẳng còn mặt mũi nào mà gặp bà nữa.

“Ông nội, cháu xin lỗi, lại khiến ông lo lắng rồi.” Thẩm Thanh Lan nhìn đôi mắt đen láy của ông cụ mà thấy áy náy.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia yêu thương cười cười, “Đói bụng chưa, ăn chút cháo đã, được không?”

Thẩm Thanh Lan vốn định nói là ăn không vào, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lo lắng của Thẩm lão gia, cuối cùng cô vẫn gật đầu.

Mắt Thẩm Khiêm sáng lên, cuối cùng khuôn mặt nghiêm túc cũng hiện chút ý cười.

Thẩm Thanh Lan nhận cái bát trên tay Thẩm Khiêm, “Cảm ơn ba.”

Tang lễ của Thẩm lão thái rất long trọng. Nhà họ Thẩm dù sao cũng là gia tộc lớn. Mấy ngày nay, Phó Hoành Dật bận tới bận lui ở đây. Liên tưởng đến tin đồn ở Bắc Kinh vào thời gian trước, mọi người cũng đã suy đoán được chuyện giữa hai nhà Thẩm Phó.

Bất kể là vì quan hệ của nhà họ Thẩm, hay là quyền thế của nhà họ Phó, dù quen biết hay không, thì vẫn có rất nhiều người đến tham dự tang lễ của Thẩm lão thái.

Thẩm Thanh Lam mặc đồ đen, quỳ trước linh đường, đầu cúi thấp, bộ dạng đờ đẫn cùng Thẩm Quân Dục cúi chào khách đến viếng, bên tai là tiếng nức nở nghẹn ngào nho nhỏ của Thẩm Hi Đồng.

Mãi đến khi nhìn thấy tro cốt của Thẩm lão thái được chôn cất trong nghĩa

trang, Thẩm Thanh Lan mới lưu luyến không rời, trở lại nhà họ Thẩm.

Sau khi tang lễ của Thẩm lão thái trôi qua không bao lâu, Thẩm Thanh Lan chuyển ra khỏi nhà. Cô không về trường, mà chuyển đến một căn hộ trong nội thành của Phó Hoành Dật. Nơi này cũng không xa trường lắm.

Hai người dù sao cũng đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận. Mặc dù vì Thẩm lão thái qua đời, lại thêm Thẩm Thanh Lan vẫn chưa tốt nghiệp, nên họ chưa cử hành hôn lễ, nhưng nếu ở riêng thì cũng không hợp lý lắm. Sau khi mọi người trong hai nhà bàn bạc với nhau, bèn quyết định chờ Thẩm Thanh Lan tốt nghiệp rồi mới tổ chức sau.

Phó Hoành Dật mới xin phép nghỉ không lâu. Nên vừa qua tang lễ của Thẩm lão thái, anh đành đưa chìa khóa nhà cho Thẩm Thanh Lan rồi vội vàng trở về quân khu.

Thẩm Thanh Lan ngắm nhìn căn nhà xa lạ. Nội thất thiết kế bằng gam màu lạnh, rất phù hợp với hình tượng trước sau như một của Phó Hoành Dật.

Nơi này chỉ có hai phòng, trừ một gian phòng ngủ chính ra, cũng chỉ còn một gian thư phòng. Nhà cũng không rộng lắm. Nhưng đối với Thẩm Thanh Lan thì như vậy là đủ rồi.

Trong phòng ngủ có cửa sổ sát đất, nhìn ra được ban công trống trơn bên ngoài.

Trước khi đi, ngoại trừ để chìa khóa lại cho Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật còn đưa cho cô một chiếc thẻ, nói là chi phí trong nhà.

Thẩm Thanh Lan tham quan hết các phòng, nhìn ban công trống trơn kia, trán cô cau lại.

***

“Lan Lan, ở trong nhà không được à?” Thẩm Quân Dục bê một cái rương lớn, thở hồng hộc.

“Em đã kết hôn rồi.” Thẩm Thanh Lan bình thản nhắc nhở.

Thẩm Quân Dục nghẹn họng, trước đó vội vàng lo hậu sự cho bà nội, anh không kịp tìm Phó Hoành Dật tính sổ. Chờ đến khi anh tỉnh ra, cái tên khốn kiếp này đã chạy về quân đội rồi.

Từ khi biết Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật lấy giấy chứng nhận, trong lòng Thẩm Quân Dục cứ tức nghẹn, thở không ra hơi. Cái tên khốn Phó Hoành Dật này, chưa được sự đồng ý của anh mà đã dám bắt cóc em gái cưng của anh rồi. Anh hận không thể đến đó cắn chết cậu ta.

“Lan Lan, em đã suy nghĩ thật kỹ chưa, muốn sống hết đời với Phó Hoành Dật sao?” Thẩm Quân Dục không cam lòng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan bình thản nhìn anh, “Em đã lấy giấy đăng ký rồi. Trên danh nghĩa, em và anh ấy là vợ chồng.”

“Nhưng em yêu cậu ta sao?” Thẩm Quân Dục hơi khó thở. Người sáng suốt đều hiểu, Thẩm Thanh Lan vốn không hề yêu Phó Hoành Dật.

“Sau này em sẽ yêu anh ấy.” Cô nói sau này, chứ không phải bây giờ.

Thẩm Quân Dục nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của Thẩm Thanh Lan. Sau khi bà nội qua đời, anh chưa từng nhìn thấy cô cười, nhưng cũng chẳng hề có vẻ đau khổ. Khuôn mặt cô vẫn luôn thản nhiên như vậy, không vui không buồn. Dường như tất cả cảm xúc đều biến mất theo sự ra đi của Thẩm lão thái.

Thẩm Quân Dục đưa tay vò rối tóc Thẩm Thanh Lan, “Lan Lan, em không cần như thế, nếu như bà nội nhìn thấy em…”

“Anh.” Thẩm Thanh Lan ngắt lời, lẳng lặng nhìn Thẩm Quân Dục, nhưng không nói tiếp.

Thẩm Quân Dục ngậm miệng.

“Nếu sau này, Phó Hoành Dật dám ức hiếp em, thì em cứ về nói với anh. Anh sẽ đánh cậu ta.”

http://tieulun.hopto.org

“Anh đánh thắng được anh ấy?”

Với võ nghệ của Thẩm Quân Dục mà muốn đánh lại Phó Hoành Dật, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

“À.” Thẩm Quân Dục xấu hổ, “Vì em, cho dù đánh không lại thì anh cũng phải đánh.”

Thẩm Thanh Lan trang trí lại nhà cửa, mua thêm rất nhiều thứ linh tinh. Chẳng mấy chốc, trong nhà đã trở nên ấm cúng hơn, nhất là ban công.

Ban công trống trơn lúc đầu, giờ đã có thêm một chiếc ghế nằm, một cái bàn tròn be bé, một giá sách nhỏ sát đất. Ở góc còn có thêm một giàn hoa, phía trên là mấy chậu cây, trong đó có một chậu là hoa dành dành.

Hiếm khi thấy em gái hào hứng như vậy, Thẩm Quân Dục liền bỏ hết đống công việc quan trọng cần xử lý gấp, chạy tới nhà mới của em gái làm cu li.

“Anh đường đường là một tổng giám đốc, vậy mà ngày nào cũng chạy tới chỗ em, không phải là công ty sắp đóng cửa rồi chứ?” Thẩm Thanh Lan nhìn anh trai đầu đầy mồ hôi, giọng nói bình thản.

“Cái con bé này, em có lương tâm không vậy, anh làm thế là vì ai?” Thẩm

Quân Dục kéo tay áo, lau mồ hôi trên trán, không hề có chút hình tượng một tổng giám đốc công ty lớn gì cả, “Em yên tâm, ngay cả lúc công ty trên toàn thế giới có đóng cửa, thì công ty của anh trai em cũng vẫn mở. Anh sẽ không để thua lỗ tiền hồi môn của em đâu.”

Thẩm Thanh Lan cũng có cổ phần trong công ty của Thẩm Quân Dục. Trước đó, khi Thẩm Quân Dục lập nghiệp, Thẩm lão gia và Thẩm Khiêm đều không đồng ý, thậm chí còn cắt tiền của anh. Thẩm Quân Dục cũng rất kiên cường. Mọi người không cho con tiền, thì con sẽ tự kiếm. Để phát triển một công ty nhỏ thành doanh nghiệp quy mô như vậy, không thể phủ định đây cũng là bản lĩnh của Thẩm Quân Dục.

Việc này cũng không thể bỏ qua công lao của Thẩm Thanh Lan. Dù sao phần lớn nguồn vốn ban đầu cũng do cô bỏ ra. Mặc dù đã qua bao năm, nhưng Thẩm Quân Dục cũng không tìm hiểu rõ xem năm đó Thẩm Thanh Lan lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

Thẩm Thanh Lan không hứng thú với việc kinh doanh công ty, nên Thẩm Quân Dục liền cho cô cổ phần danh nghĩa*, năm nào anh cũng chia một phần hoa hồng cho Thẩm Thanh Lan.

* Cổ phần danh nghĩa: cổ phần không góp vốn mà được chia lãi.

“Đúng rồi, Lan Lan. Cuối tuần sau, anh định tham gia một buổi đấu giá từ thiện, em làm bạn gái đi cùng anh đi.” Thẩm Quân Dục nhớ tới mục đích hôm nay nói.

http://tieulun.hopto.org

“Nghe đồn trong số đồ đấu giá lần này có một tác phẩm của Lãnh Thanh Thu. Sắp đến sinh nhật ba rồi, anh muốn đấu giá được nó để tặng cho ba.”

Thẩm Thanh Lan hơi chớp mắt, “Không đi.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 27: Ngô thiến thay đổi

Bà nội qua đời. Phó Hoành Dật trở về quân đội. Trường học đã khai giảng. Mặc dù đã lên năm tư đại học, Thẩm Thanh Lan cũng đã học xong các môn chuyên ngành từ lâu. Dù không lên lớp cũng chẳng sao, nhưng cô vẫn quyết định tới trường.

“Thanh Lan, cuối cùng cậu cũng xuất hiện rồi, dạo trước cậu làm gì thế? Tớ gọi cho cậu nhưng chỉ thấy báo tắt máy?” Thẩm Thanh Lan vừa tới phòng ký túc, Vu Hiểu Huyên đã hỏi với vẻ mặt lo lắng.

Vu Hiểu Huyên không biết bà nội Thẩm Thanh Lan qua đời, thậm chí cô ấy còn chẳng biết cô là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm. Thẩm Thanh Lan bình thường vẫn luôn kín tiếng, cũng không xuất hiện trước mặt người khác mấy nên ở Bắc Kinh cũng chẳng có mấy ai biết cô. Dù bạn bè của Vu Hiểu Huyên ở khắp nơi, chỉ cần Thẩm Thanh Lan không nói, thì cô ấy không biết cũng là chuyện bình thường.

“Trong nhà có chút việc, bà nội qua đời.” Thẩm Thanh Lan nói với vẻ bình thản, đã chẳng còn nhìn thấy được sự đau khổ ngày đó trên khuôn mặt cô.

Vu Hiểu Huyên khựng lại, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan lại càng lo lắng hơn. Từ dáng vẻ lạnh lùng của cô, cô ấy có thể thấy chắc chắn rằng vị Thẩm lão thái này rất quan trọng với Thanh Lan.

“Thanh Lan, cậu không sao chứ?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan khẽ lắc đầu, “Tớ không sao.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy mình thật sự không sao nữa rồi. Việc bà nội qua đời là một cú sốc lớn với cô. Nhưng cô vẫn nhớ, bà hy vọng cô có thể sống hạnh phúc. Còn cô thì không muốn phụ sự mong đợi của bà.

Câu chuyện này quá nặng nề. Thấy Thẩm Thanh Lan có vẻ đã bình tĩnh hơn, Vu Hiểu Huyên cũng không muốn nhắc lại chuyện khiến cô đau lòng nữa, bèn chuyển chủ đề.

“Đúng rồi, Thanh Lan. Hôm nay tớ phát hiện ra, ngoài cổng trường mới mở một quán lẩu cay, tối nay chúng ta đi ăn đi.”

“Lẩu cay gì thế?” Giọng Phương Đồng vang lên từ bên ngoài.

“Bọn tớ đang nói, ngoài cổng trường mới mở một quán lẩu cay, thấy buôn bán được lắm, nên định tối nay đi ăn thử. Chắc cậu không đi đâu nhỉ?” Vu Hiểu Huyên liếc xéo Phương Đồng, từ khi cái cô này có bạn trai là hoàn toàn không cần các cô nữa.

“Đi, ai nói tớ không đi.” Phương Đồng lớn tiếng. Sau đó mới kịp nhận ra là mình phản ứng hơi quá. Cô bèn cười dịu dàng, vén tóc làm duyên, “Đêm nay bà đây quyết định lật thẻ bài của các nàng. Hai vị ái phi, chuẩn bị xong chưa?”

Vu Hiểu Huyên “Ọe” một tiếng, làm động tác nôn mửa. Thẩm Thanh Lan nhắm mắt lại, làm như không thấy.

“Phương Đồng, nói tiếng người.”

Phương Đồng hừ một tiếng, “Đinh Minh Huy hai ngày trước đã tìm được công ty thực tập. Hôm nay anh ấy đã chính thức bắt đầu đi làm rồi, nên không có ai ăn cơm với tớ.”

Đinh Minh Huy là bạn trai của Phương Đồng.

Vu Hiểu Huyên đảo mắt, “Tớ biết ngay là thế mà, cái đồ trọng sắc khinh bạn nhà cậu.”

“Hừ, cậu chỉ đang ao ước ghen tị thôi, có giỏi thì cậu cũng tìm một người đi.”

Hai người lại cãi nhau. Thẩm Thanh Lan đã tập mãi thành thói quen từ lâu, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy yên tĩnh. Cuộc sống quen thuộc, những người quen thuộc. Có lẽ thế này mới là tốt nhất.

“Ủa, Ngô Thiến đâu? Chẳng phải trước đây cô ấy luôn là người đến sớm nhất sao?” Phương Đồng chợt nói.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này, Vu Hiểu Huyên mới nhớ ra. Người mấy năm qua luôn đến sớm nhất – Ngô Thiến vẫn còn chưa tới.

“Chắc là xe đến muộn. Giao thông ở Bắc Kinh tắc nghẽn như thế, có lẽ là bị kẹt trên đường thôi.” Vu Hiểu Huyên không để ý lắm.

Phương Đồng cau mày, “Không đúng, hè này Ngô Thiến có về nhà đâu. Lúc nghỉ hè, tớ còn gặp cậu ấy làm phục vụ trong KFC cơ mà. Nếu không về nhà thì chắc hẳn cậu ấy đã sớm tới đây rồi chứ?”

“Hay cậu ấy chỉ làm một tháng, rồi sau đó về nhà? Không được rồi, gọi điện cho cậu ấy đi.”

Ngẫm thấy cũng đúng, Phương Đồng bèn lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Thiến. Cuộc gọi nhanh chóng được nối máy, Ngô Thiến nói bây giờ cô ấy đang ở phòng dưới tầng.

Ngay sau đó, Ngô Thiến liền xuất hiện trong phòng. Cô ấy mặc áo ngắn tay màu vàng nhạt, cùng với một chiếc quần jean đã giặt đến bạc thếch. Chân đi đôi giày vải hơn mười đồng, nhìn qua chẳng khác trước là mấy.

“Ngô Thiến, tối nay bọn tớ định đi ăn bún cay thập cẩm mới mở ngoài trường. Cậu đi không?” Phương Đồng hỏi. Mặc dù đã sớm biết đáp án, nhưng không hỏi một câu thì cô ấy lại thấy không hay lắm.

http://tieulun.hopto.org

“Được. Chờ tớ chút, tớ cất đồ đã rồi đi cùng các cậu. Nhanh thôi!”

Câu trả lời đầy bất ngờ khiến Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đều cảm thấy ngạc nhiên.

“À, được, không cần gấp đâu. Cậu dọn dẹp từ từ thôi.” Phương Đồng kịp phản xạ, đáp.

Ngô Thiến quay lưng lại, nên các cô không nhìn được gì. Nhưng Thẩm Thanh Lan lại thấy rất rõ, hai người Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên nháy mắt ra hiệu với nhau.

“Sao hôm nay cậu ấy lại đồng ý ăn cơm với chúng ta vậy?” Vu Hiểu Huyên hỏi.

“Sao tớ biết được, vừa rồi tớ chỉ khách sáo thôi.” Phương Đồng đảo mắt.

“Làm sao bây giờ? Cậu ấy đến thì xấu hổ lắm.”

“Cậu hỏi tớ thì tớ biết hỏi ai.”

http://tieulun.hopto.org

“À, đây là đặc sản quê tớ, mời các cậu nếm thử.” Ngô Thiến cầm ba túi đồ ăn vặt. Cô ấy để lên bàn rồi nói, còn xấu hổ gãi đầu, “Trước đây cũng muốn mang đi mời các cậu, chỉ là…”

Chỉ là cái gì, ba người còn lại đều hiểu rõ. Chỉ là điều kiện kinh tế không cho phép.

“Ngô Thiến, cậu khách sáo như vậy làm gì chứ? Chúng tớ cũng không có quà gì cho cậu mà.” Phương Đồng vừa cười vừa nói.

Ngô Thiến mỉm cười, khiến mắt ba người sáng lên. Thật ra Ngô Thiến khá ưa nhìn, là kiểu người đẹp thanh tú. Nhưng lúc trước chắc vì tự ti, nên cậu ấy thường hay cúi đầu. Khi nói chuyện với người khác thì luôn cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng, nên dù có xinh thì cũng kém sắc đi ít nhiều. Bây giờ cậu ấy ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ mỉm cười trông rất đẹp.

“Ba năm qua, các cậu luôn nhường nhịn, bao dung tớ. Trong lòng tớ biết hết, cảm ơn các cậu.”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên liếc nhau.

“Này, mọi người đều là bạn học, lại ở cùng một phòng, nói gì mà quan tâm hay không chứ.” Phương Đồng bước lên, vỗ vai Ngô Thiến, “Nếu cậu có lòng như vậy, chúng tớ cũng không khách sáo nữa đâu đấy.”

Nói xong cô ấy lại bóc một túi đồ ăn vặt ra, “Oa, là lưỡi vịt này. Ngô Thiến, cậu đúng là quá tri kỷ.” Phương Đồng tươi cười rạng rỡ, không hề khách sáo.

“Lại đây, lại đây, lại nếm thử hết đi, ngon lắm.” Phương Đồng chia lưỡi vịt cho Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên.

Nhìn dáng vẻ hài lòng của ba người, hình như Ngô Thiến thở phào nhẹ nhõm. Nụ cười của cô ấy cũng tươi hơn một chút.

Thẩm Thanh Lan nhìn lưỡi vịt trong tay, liếc Ngô Thiến qua khóe mắt, nét mặt cô như nghĩ ngợi điều gì. Mới hai tháng ngắn ngủi không gặp, tính tình một người lại đột nhiên thay đổi. Đây chẳng phải là chuyện rất kỳ lạ sao?

Nhưng việc Ngô Thiến thay đổi cũng không phải là một chuyện đáng để Thẩm Thanh Lan chú ý. Nói thẳng ra là, với cô, có lẽ Ngô Thiến chỉ thân hơn người qua đường Giáp một chút. Dù sao hai người bọn họ cũng coi như là quen biết.

Thẩm Thanh Lan cũng không để tâm đến sự thay đổi của Ngô Thiến mấy.

Tối hôm đó, bốn người trong phòng lần đầu tiên cùng đi ăn cơm. Nhưng có thêm một người nên tóm lại vẫn không thoải mái bằng lúc trước. Vì thế sau khi ăn cơm xong, Vu Hiểu Huyên cũng bỏ ý định dạo phố ban đầu, trở về phòng với mọi người.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 28: Nam thần của tớ

Buổi tối, Thẩm Thanh Lan ngồi trên giường, lật cuốn "Bá Tước Cristo"* ra xem. Trước khi tới trường, cô đã lấy cuốn sách này trong thư phòng của Phó Hoành Dật. Không ngờ một người trong quân đội như anh lại đọc sách văn học thế này.

* Bá tước Bristo: tác phẩm Bá tước Monte Bristo là một tiểu thuyết phiêu lưu của Alexandre Dumas cha. Cùng với một tác phẩm khác của ông là Ba chàng lính ngự lâm, tác phẩm được xem là tác phẩm văn học nổi tiếng nhất của Dumas (theo wikipedia).

"Thanh Lan, hôm nay chủ nhiệm lớp nhắn tin trong nhóm đấy. Cậu xem chưa?" Rửa mặt xong, đang bôi Essence lên mặt, Phương Đồng chợt nhớ tới một việc quan trọng.

"Chắc chắn Thanh Lan không xem rồi. Điện thoại cậu ấy còn chẳng cài wechat thì làm sao mà thấy được." Vu Hiểu Huyên nói toạc móng heo.

Phương Đồng nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ khó tin, "Không phải chứ?"

Nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của Phương Đồng, Thẩm Thanh Lan bình tĩnh gật đầu. Quả thật điện thoại của cô không cài Wechat. Nếu cần bình thường liên lạc với ai, cô thường hay gọi điện thoại.

“Trời đất ơi, Thanh Lan, có phải cậu đến từ cổ đại không?” Phương Đồng đập tay lên trán, vẻ mặt chẳng còn tha thiết gì.

Vu Hiểu Huyên che miệng cười, châm chọc tiếp, “Cậu mới quen Thanh Lan hôm đầu tiên à? Trong danh sách bạn tốt trên Wechat của chúng ta đã có cậu ấy bao giờ đâu?”

Phương Đồng hoàn toàn không muốn nói gì nữa. Cô ấy tuyệt đối không thừa nhận sự thật là mình không để ý.

“Hôm nay chủ nhiệm lớp nhắn tin gì thế?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phương Đồng lúc này mới nhớ tới chuyện chính, “Chủ nhiệm lớp nói, tất cả mọi người học kỳ này đều phải tìm một công ty thực tập trong hai tháng, sau đó sẽ viết một bài luận văn. Hai tháng sau bảo vệ thực tập. Quan trọng nhất là, phải nộp luận văn và con dấu của công ty thực tập cùng một lúc.”

“Đám người học chuyên ngành tiếng Trung như chúng ta thì tìm được công việc thế nào chứ?” Ngô Thiến ra khỏi phòng vệ sinh, tham gia vào đề tài đang nói.

Chủ động như thế, thật là hiếm thấy.

Phương Đồng nhún vai, “Phần lớn là thư ký. Nghe nói, có rất nhiều bạn nữ trong lớp chúng ta định tìm công việc này. Dù sao chủ nhiệm lớp cũng đã nói

rằng đây là thực tập chuyên ngành. Tốt nhất nên chọn công việc liên quan đến ngành thì hơn.”

“Vậy chẳng nhẽ chuyên ngành khảo cổ phải đi tìm hiểu, thăm dò cổ mộ sao?” Vu Hiểu Huyên hoảng sợ.

Phương Đồng tặng cô ấy một ánh mắt hiển nhiên.

“Thanh Lan, còn cậu? Cậu tính sao?” Vu Hiểu Huyên quay sang hỏi Thẩm Thanh Lan, “Nếu cậu không có công ty nào cũng không sao. Đến lúc đó, tớ sẽ bảo ba tớ tiện tay đóng dấu cho cậu luôn. Dù sao bài luận văn đó cũng không làm khó được cậu. Tớ đã có kế hoạch rồi. Hai tháng này, tớ sẽ ra ngoài chơi một vòng. Lúc về sẽ bảo vệ thực tập luôn.”

Thẩm Thanh Lan bình thản lắc đầu, “Không cần. Lúc đó tớ sẽ tìm trên mạng thử xem. Kiểu công việc này chắc không khó tìm đâu.”

Thật ra Thẩm Thanh Lan đã nói dối. Cô chẳng hề có ý định tìm công ty thực tập. Trong hai tháng này, cô muốn ra ngoài một chút. Tính ra, thời gian này sẽ dễ xử lý việc kia. Còn về con dấu, có anh cô ở đây, việc này chẳng phải vấn đề gì.

Vu Hiểu Huyên nghĩ chắc Thẩm Thanh Lan ngại, nên cũng không ép cô, “Vậy cũng được. Nếu cậu đổi ý thì lúc nào cũng có thể tìm tớ.”

http://tieulun.hopto.org

Ba mẹ Phương Đồng làm việc trong bộ máy nhà nước. Nghe nói ba cô ấy là chủ tịch thành phố Lâm. Vì mấy năm nay biểu hiện tốt, rất có thể năm sau ông sẽ được điều về Bắc Kinh, nên việc này chỉ dễ dàng như một bữa ăn sáng của Phương Đồng.

Vậy là chỉ còn lại một mình Ngô Thiến. Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên nhìn về phía cô ấy. Người ta đã chủ động tham gia vào chủ đề của các cô, thì cũng không thể lạnh nhạt được.

“Tớ, tớ cũng định sẽ tìm thử trước.”

“Dù sao tớ cũng tìm được rồi. Đinh Minh Huy nhà tớ nói, phòng thư ký trong công ty họ dạo này đang tuyển người, nên tớ định đi xem thử.”

“Ôi, cậu đúng là phu xướng phụ tùy. Nếu một ngày rời xa cậu ấy thì có phải cậu sẽ chết không hả.” Vu Hiểu Huyên hờn dỗi.

Phương Đồng đảo mắt, xoa mặt mình, nói, “Cậu thì biết cái gì. Đinh Minh Huy nhà tớ làm trong tập đoàn Quân Lan, công ty nằm trong top 500 doanh nghiệp toàn cầu đấy. Người được nhận vào đó đều trâu lắm.”

Tập đoàn Quân Lan? Bàn tay đang lật sách của Thẩm Thanh Lan khựng lại. Đây chẳng phải là công ty của anh cô sao?

“Quân Lan!” Giọng Vu Hiểu Huyên đột nhiên cao lên mấy tông. Hai tay cô

ấy ôm mặt mình, “Trời ạ, trời ạ, đây không phải là công ty nam thần của tớ sao?”

“Nam thần gì cơ?” Phương Đồng chẳng hiểu ra sao.

“Chính là Thẩm Quân Dục, người sáng lập tập đoàn Quân Lan đấy. Anh ấy chính là đại công tử nhà họ Thẩm. Rõ ràng có thể dựa vào gia đình, nhưng anh ấy lại tự ra ngoài lập nghiệp. Chỉ dựa vào bản lĩnh của mình, trong năm năm ngắn ngủi anh ấy đã khiến công ty phát triển lớn mạnh như thế. Quan trọng hơn nữa, năm nay Thẩm Quân Dục mới 29 tuổi, là kiểu thanh niên tuấn tú điển hình đấy. Không, thanh niên tuấn tú cũng không đủ để hình dung được anh ấy. Chỉ cần gương mặt đó thôi đã đủ đồ sát hết phần lớn nam thần trong giới giải trí rồi.”

Vẻ mặt Vu Hiểu Huyên mê mẩn. Cô thuộc những chuyện liên quan đến Thẩm Quân Dục như lòng bàn tay.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan biết, đến cả bạn thân còn mê muội anh trai mình.

“Cậu đã gặp Thẩm Quân Dục rồi à?” Phương Đồng thắc mắc. Cô cũng biết nhà Vu Hiểu Huyên thế nào, thật sự không tin cậu ấy quen Thẩm Quân Dục.

Vu Hiểu Huyên gật đầu như gà con mổ thóc. Đôi mắt cười híp lại, cong cong như hai mảnh trăng lưỡi liềm.

http://tieulun.hopto.org

“Đương nhiên rồi.” Mặc dù chỉ nhìn thấy từ xa trong tiệc thương mại, nhưng cũng là thấy tận mắt.

“Cậu nói tập đoàn Quân Lan đang tuyển người, có thật không?” Vu Hiểu Huyên nhìn Phương Đồng, đôi mắt lóe sáng.

Hai tay Phương Đồng che ngực, vẻ mặt phòng bị, “Cậu muốn làm gì? Tớ cho cậu biết, tớ sẽ không theo cậu đâu. Cậu bỏ ngay ý định đó đi.”

Vu Hiểu Huyên đảo mắt, đánh giá hai cục thịt trước ngực người nào đó, “Với cái dáng vẻ công chúa Phẳng này, thì cũng chỉ có Đinh Minh Huy nhà cậu mới để ý thôi.” Nói xong, cô ấy còn kiêu ngạo ưỡn ngực lên.

“A a a, Vu Hiểu Huyên, bà đây phải giết chết cậu.”

Bị đâm trúng chỗ đau, Phương Đồng hét một tiếng, lao về phía Vu Hiểu Huyên.

Trong phòng lập tức vang lên một trận ầm ĩ.

Thẩm Thanh Lan buồn cười lắc đầu, không nhìn nữa, tiếp tục đọc sách trong tay.

http://tieulun.hopto.org

Ngô Thiến nhìn cảnh này, trong mắt ánh lên vẻ hâm mộ vô cùng.

Cô ấy quay sang nhìn Thẩm Thanh Lan vẫn đang đọc sách, “Thanh Lan, cậu cũng định nộp sơ yếu lý lịch vào tập đoàn Quân Lan à?”

“Không.” Vào công ty anh trai thực tập, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Chẳng hiểu có phải vì biết bớt đi được một đối thủ cạnh tranh không, mà Ngô Thiến lặng lẽ thở phào. Tuy vừa rồi nói là muốn lên mạng xem một chút, nhưng thật ra cô ấy đã sớm biết tập đoàn Quân Lan đang tuyển người. Còn cô ấy cũng nộp sơ yếu lý lịch vào đó rồi. Những tưởng chỉ có mình biết chuyện này, ai ngờ Phương Đồng cũng biết, lại còn định nộp đơn vào đó. Nhưng bây giờ, e rằng còn có thêm một người nữa.

“Ối chà, Thanh Lan. Tớ mới nhận ra, cậu và nam thần của tớ cùng họ đấy. Nói không chừng năm trăm năm trước, hai người là người một nhà cũng nên.” Vu Hiểu Huyên thở hồng hộc nằm trên giường, đột nhiên nói.

“Có lẽ bây giờ tớ và anh ấy cũng là người một nhà.” Thẩm Thanh Lan liếc Vu Hiểu Huyên, bình thản nói.

“Thanh Lan, quả nhiên cậu rất hợp với việc kể chuyện cười.” Vu Hiểu Huyên đảo mắt.

http://tieulun.hopto.org

Rất rõ ràng, không ai trong phòng xem lời Thẩm Thanh Lan nói là sự thật.

Thẩm Thanh Lan nhún vai. Thời buổi này, nói thật cũng không ai tin.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 29: Anh nhớ em

Lúc mọi người đang cười đùa, màn hình điện thoại của Thẩm Thanh Lan sáng lên.

Thấy tên người gọi đến, nét mặt Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại. Cô khẽ chống tay vào thành giường, nhẹ nhàng đáp người xuống. Mấy người trong phòng đã quen với chuyện này từ lâu.

Thẩm Thanh Lan cầm điện thoại, đi thẳng ra ngoài ban công, thuận tay đóng cửa lại.

“A lô.” Giọng nói du dương truyền qua điện thoại, lọt vào tai Phó Hoành Dật.

“Ngủ chưa?” Phó Hoành Dật hỏi.

Quay đầu nhìn hai người trong phòng lại ồn ào, Thẩm Thanh Lan lắc đầu. Sau đó cô mới kịp nhớ ra là người đối diện không nhìn thấy.

“Vẫn chưa.”

Nghe thấy tiếng ồn ào loáng thoáng trong điện thoại, Phó Hoành Dật đoán,

“Em ở trường à?”

“Vâng.”

“Sao không về nhà? Do ở không quen sao?”

“Không ạ. Chỉ là mấy hôm nay, trong trường còn có chút việc, ở trong ký túc xá sẽ tiện hơn thôi.” Thẩm Thanh Lan giải thích, cũng không nói đến chuyện cô ngủ một đêm trong căn hộ, kết quả lại vì hơi thở xa lạ của Phó Hoành Dật quanh quẩn trong phòng khiến mình mất ngủ. Cô lại không muốn về nhà họ Thẩm, bèn dứt khoát đến ký túc xá ở.

Phó Hoành Dật không hỏi đến cùng, chỉ ừ một tiếng thản nhiên.

Thẩm Thanh Lan để điện thoại ra xa, nhìn giờ trên màn hình, “Anh vừa về à?”

“Ừ, tháng sau diễn tập quân sự, còn có đợt tuyển lính mới, nên dạo này hay về trễ.” Thật ra hôm nay Phó Hoành Dật đã về sớm hơn thường ngày rồi. Một tuần qua, ngày nào cũng phải hơn mười hai giờ, anh mới trở về ký túc xá. Vì không muốn đánh thức Thẩm Thanh Lan nên anh không gọi điện thoại cho cô.

Biết quy củ trong quân đội bọn họ rất nghiêm ngặt, Thẩm Thanh Lan cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò anh nhớ chú ý nghỉ ngơi.

http://tieulun.hopto.org

“Em đang quan tâm anh sao?” Giọng nói chứa ý cười của Phó Hoành Dật lọt vào tai Thẩm Thanh Lan, khiến gương mặt của cô hơi nóng lên.

“Anh là chồng em, chẳng lẽ em quan tâm anh là sai sao?” Thẩm Thanh Lan lại nói rất bình thản, nếu bỏ qua sắc mặt không bình thường của cô lúc này.

Lần này Phó Hoành Dật bật cười. Tiếng cười rầu rĩ quanh quẩn trong lồng ngực, cũng len lỏi trong tai Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan im lặng. Nghe thấy tiếng cười vương vấn bên tai, trái tim cô bình tĩnh lạ thường.

Sự yên tĩnh bao trùm lấy hai người họ, nhưng cũng không ai cảm thấy xấu hổ.

“Cuối tháng này, anh có ba ngày nghỉ.” Phó Hoành Dật nói.

Thẩm Thanh Lan khựng lại, một lúc lâu sau mới “à” một tiếng.

Phó Hoành Dật cười mỉm, “Anh không ở nhà, thì em phải tự chăm sóc mình thật tốt. Nếu như ở trong nhà không quen, thì về nhà cũ mà ở. Anh sẽ nói với ông nội trước.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đáp vâng.

“Cũng muộn rồi, đi ngủ sớm đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Thẩm Thanh Lan đang định tắt điện thoại, đột nhiên giọng Phó Hoành Dật vang lên trong điện thoại. Lời nói nhẹ nhàng ôn hòa, như lông vũ quét qua tim cô, kéo theo từng cơn ngứa nhè nhẹ.

Anh nói, “Thanh Lan, anh nhớ em.”

Cúp điện thoại, Phó Hoành Dật nhìn bầu trời đêm đen như mực, nở nụ cười mỉm. Cả tuần nay, mỗi khi rãnh rỗi, trong đầu anh sẽ hiện lên bóng hình của Thẩm Thanh Lan.

Lạnh nhạt, bình tĩnh, đau lòng… Chỉ không có lúc cô cười.

Lòng anh cảm thấy hơi đau. Đó là cô gái đầu tiên khiến anh lo lắng. Anh không biết đây có phải là tình yêu hay không, chỉ biết là, anh muốn nhìn thấy nụ cười của cô, muốn làm cô vui vẻ, muốn thấy cô cười hạnh phúc vì anh.

http://tieulun.hopto.org

Đây không chỉ là lời hứa hẹn của anh với Thẩm lão thái đã qua đời, mà còn là sự chờ đợi sâu nhất trong lòng anh.

Anh nghĩ, cô gái tên Thẩm Thanh Lan này đã thật sự bước vào, chiếm giữ trái tim anh. Nhưng anh không hề bài xích cảm giác đó, như thế này thật không tồi.

Thẩm Thanh Lan tắt điện thoại. Vừa vào phòng, cô liền trông thấy hai cặp mắt sáng ngời.

“Thanh Lan, thành thật khai báo. Vừa rồi cậu nói chuyện với anh đẹp trai kia đúng không?” Vu Hiểu Huyên cười xấu xa.

“Đúng vậy, thành thật khai báo. Đừng nói là chúng tớ đoán mò. Hai gò má đỏ bừng của cậu đã bán đứng cậu rồi.” Phương Đồng bổ sung, hiếm khi hai người lại cùng ý kiến.

“Các cậu đoán sai thật rồi, mặt tớ đỏ là vì bên ngoài nóng quá.” Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan bình tĩnh.

Cô nhìn thẳng vào mắt hai người, ba đôi mắt chạm nhau. Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên hậm hực thu mắt lại, chẳng còn hào hứng gì. Cứ tưởng rằng sẽ nghe được chuyện hay ho gì chứ!

Thẩm Thanh Lan làm như không có việc gì, leo lên giường của mình. Nhìn

xung quanh một lượt, cô không thấy Ngô Thiến, “Ngô Thiến đâu?”

“Vừa rồi cậu ấy nhận một cuộc điện thoại, liền vội vội vàng vàng cầm túi đi rồi. Hỏi có chuyện gì cậu ấy cũng không nói, chỉ bảo đi gặp một người bạn, ra vẻ thần thần bí bí.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy cũng không để tâm, chỉ vừa thuận miệng hỏi thôi. Cầm lấy quyển sách vừa đọc được một nửa, cô lật đến trang trước đó xem.

Năm phút trôi qua, Thẩm Thanh Lan lại chẳng đọc nổi một chữ, buồn bực để sách sang một bên, dứt khoát vùi đầu đi ngủ.

***

Một nơi khác, Ngô Thiến chạy tót xuống dưới tầng, đi thẳng đến chỗ người đang đứng đợi dưới gốc cây.

“Sao anh lại tới đây?”

Trần Kình Thiên nhìn Ngô Thiến với vẻ mặt dịu dàng, “Nhớ em, nên muốn tới đây thăm em một chút.”

Ngô Thiến cúi đầu thẹn thùng.

http://tieulun.hopto.org

Trần Kình Thiên nhìn Ngô Thiến, “Sao hôm nay lại không mặc quần áo mới mà anh mua cho?”

Ngô Thiến cười cười, “Em giặt rồi, vẫn chưa khô, nên…” Thật ra, cô sợ bị ba người trong phòng phát hiện nên không dám mặc. Dù sao với khả năng của mình, cô cũng chẳng mua nổi bộ đồ đó.

Trần Kình Thiên không để tâm. Anh ta khoát tay, bước lên kéo Ngô Thiến lại, đè cô vào giữa người mình và thân cây, “Không sao, ngày mai anh lại dẫn em đi mua thêm mấy bộ. Anh nhớ em lắm. Em có nhớ anh không?”

Trần Kình Thiên xích lại rất gần, hơi thở ấm áp phả vào cổ Ngô Thiến, khiến cô càng thẹn thùng hơn, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Dường như Trần Kình Thiên chưa thỏa mãn, càng lại gần hơn nữa. Đầu lưỡi như vô tình lướt qua tai Ngô Thiến, “Nói, nhớ anh không?”

Cơ thể Ngô Thiến khẽ run lên. Giọng nói cô nhỏ nhẹ, gần như không thể nghe thấy, “Có… có nhớ.”

Trần Kình Thiên hài lòng cười một tiếng. Một tay nâng cằm Ngô Thiến lên, anh ta hôn cô. Hai tay Ngô Thiến ôm cổ anh. Không kìm lòng được, cô đáp lại nụ hôn này.

http://tieulun.hopto.org

Trần Kình Thiên thuận tay luồn vào áo Ngô Thiến, trượt thẳng xuống phía dưới, nhéo mấy cái vào mông cô, “Tối nay về nhà với anh, nhé?” Âm cuối cao lên, đầy hấp dẫn.

Ngô Thiến gật đầu, hơi thở hổn hển. Cả người như bùn nhão, kiệt sức tựa vào lòng Trần Kình Thiên.

Trần Kình Thiên là bạn trai cô. Hai người quen nhau vào một tháng trước, trong thời gian cô làm ở KTV. Ban ngày cô làm nhân viên trong KFC, tối đến lại làm phục vụ ở KTV.

Mặc dù cô không nhiều lời, nhưng dáng vẻ xinh xắn. Trần Kình Thiên và bạn bè đi ra ngoài chơi. Nhìn thấy Ngô Thiến, anh ta liền bắt đầu theo đuổi cô một cách điên cuồng.

Anh ta rất lão luyện trong chuyện tình cảm nam nữ. Ra sức theo đuổi, sao cô bé thỏ trắng Ngô Thiến này có thể chống lại được. Chưa đến một tuần, hai người đã xác định quan hệ yêu đương, sau đó chưa đến hai ngày đã ở chung. Lúc trước, cô không về phòng sớm cũng là vì ở với Trần Kình Thiên.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 30: Du lịch một mình

Trần Kình Thiên mang đến cho Ngô Thiến một nhận thức hoàn toàn khác biệt. Trước đây, ngay cả mơ cô cũng không dám nghĩ đến thế giới như thế này. Việc ăn bữa cơm hơn một ngàn là chuyện bình thường. Lúc mua quần áo không cần phải nhìn giá, chỉ cần thích là được. Có thể tùy ý mua đồ trang điểm hàng hiệu, những nhãn hàng mà cô còn chưa từng nghe thấy…

Thông thường, tiền mua một bộ quần áo đã tốn hết tiền một tháng lương mà cô làm ròng rã, có khi còn hơn.

Tuy nói Trần Kình Thiên là con ông cháu cha, tài sản trong nhà nhiều, nhưng lại chẳng là gì trong đất Bắc Kinh nơi nơi đều quyền quý này. Có điều anh là con trai một, lại được ba mẹ cưng chiều, nên đã quen tiêu tiền như nước. Với lại đối với anh ta, tốn chút tiền đã có thể dỗ dành cô gái mà mình trước mắt vẫn đang thấy hứng thú, đây là một vụ mua bán rất có lời.

Trần Kình Thiên ôm Ngô Thiến đang đỏ bừng cả mặt, đi về phía xe thể thao của mình.

Đêm nay, Ngô Thiến không về phòng ký túc.

Ngày hôm sau, Phó lão gia quả nhiên gọi điện cho Thẩm Thanh Lan, hỏi cô lúc nào về nhà ăn cơm. Cô nghĩ buổi chiều cũng không có tiết, bèn dứt khoát về Đại Viện lúc giữa trưa.

http://tieulun.hopto.org

Nếu đã về thì buộc phải ghé qua nhà họ Thẩm, nên Thẩm Thanh Lan về đó trước. Trừ Thẩm lão gia ra thì chẳng có ai ở nhà cả. Điều này rất hợp ý Thẩm Thanh Lan.

“Ông nội, cháu về rồi.” Thẩm Thanh Lan chào Thẩm lão gia.

“Sao hôm nay lại về giữa trưa thế này. Chiều không có tiết trên trường à?” Thẩm lão gia mỉm cười, nhìn cháu gái. Sau khi vợ qua đời, ông liền dồn hết tinh thần lên cây cảnh.

“Ông Phó gọi cháu về nhà ăn cơm.” Thẩm Thanh Lan ăn ngay nói thật.

Thẩm lão gia lườm cháu gái, khiến Thẩm Thanh Lan chẳng hiểu gì.

“Sao còn gọi là ông Phó.”

Thẩm Thanh Lan giật mình, “Chẳng phải là vì đang nói chuyện với ông sao. Ông, ngày kia cháu định ra ngoài một chút, chắc sẽ khá lâu.”

Thẩm Thanh Lan không quên lý do cô về đây.

http://tieulun.hopto.org

“Đi ra ngoài một chút cũng tốt, cháu có đủ tiền không? Lát nữa ông nội cho cháu thêm một cái thẻ.” Thẩm lão gia cũng không hỏi cháu gái muốn đi đâu.

“Không cần đâu ạ, cháu vẫn còn tiền. Trước khi trở về quân đội, Phó Hoành Dật đã cho cháu một cái thẻ rồi. Với lại, thường ngày ba mẹ cũng cho cháu nữa.” Thẩm Thanh Lan không phải một người thích nói nhiều. Nhưng với người thân, lúc nào cô cũng kiên nhẫn hơn.

Thẩm lão gia nghe vậy, cũng không nói gì. Thấy đã muộn, ông bèn giục cháu gái đến nhà họ Phó. Dù sao cũng đã lập gia đình, mặc dù chưa tổ chức hôn lễ, nhưng giấy đăng ký cũng đã lấy, cô đã là người nhà họ rồi.

Haiz!

Thẩm lão gia thở dài. Ông nuôi cháu gái tốt đến thế, rồi lại bị Phó Hoành Dật cướp đi như vậy.

***

“Thanh Lan, mau vào đây, bên ngoài nóng lắm.” Vừa tới cửa nhà, cô đã nhìn thấy Phó lão gia đứng trước cổng.

Thẩm Thanh Lan bước nhanh hơn, “Phó… Ông nội, sao ông không ở trong phòng chờ cháu.”

“Ông vừa ra liền gặp cháu. Ông đã bảo Tiểu Triệu làm mấy món cháu thích, để cháu ăn ngon miệng hơn.”

Phó lão gia nhìn Thẩm Thanh Lan, cười tươi đến nỗi khuôn mặt già nua nhăn lại như một đóa hoa cúc. Lão già họ Thẩm chết tiệt kia, lúc trước còn sống chết không đồng ý. Chẳng phải bây giờ, Thanh Lan vẫn là người nhà họ Phó bọn họ đấy thôi.

Phó lão gia cảm thán sâu sắc. Cuối cùng Phó Hoành Dật cũng làm được một chuyện tốt.

Dì Triệu đang bê món cuối cùng lên bàn ăn, “Thanh Lan về rồi à? Vừa hay có thể ăn luôn, hôm nay có món cua sốt cam cháu thích đấy. Cua này được lão gia thuê người bắt trong hồ Dương Trừng ra, béo lắm.”

Thẩm Thanh Lan hơi nhoẻn miệng, “Cảm ơn dì Triệu, cảm ơn ông nội.”

Trước kia Thẩm Thanh Lan chính là khách quen của nhà họ Phó, cũng thường xuyên ở lại đây ăn cơm. Ít nhiều gì người trong nhà cũng biết khẩu vị của cô.

Phó lão gia trợn mắt, “Cảm ơn cái gì chứ. Người một nhà, không cần khách sáo như thế.”

Thẩm Thanh Lan hơi mỉm cười. Cô lại quên chuyện mình đã kết hôn với Phó Hoành Dật.

Mặc dù chỉ có hai người ăn cơm nhưng vẫn vui vẻ hòa thuận như trước. Thẩm Thanh Lan không nhiều lời, đa phần đều là Phó lão gia nói chuyện. Thẩm Thanh Lan thỉnh thoảng sẽ nói một hai câu, hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan cũng nói chuyện mình muốn ra ngoài một thời gian ngắn với Phó lão gia. Ông cũng không phản đối. Người trẻ tuổi mà, đi ra ngoài nhiều một chút cũng hay.

Thế là, sau khi ăn xong, Thẩm Thanh Lan về Giang Tâm Nhã Uyển - chung cư mình và Phó Hoành Dật ở để lấy vài bộ đồ, rồi lại về nhà mình trong chung cư Thượng Nhã Uyển.

Căn hộ vẫn giống như lúc cô đi. Chắc là trước khi Thạch Phong đi đã thuê người đến quét dọn, nên không để lại bất kỳ dấu vết gì. Chỉ là đã rất lâu không có người ở, trên mặt bàn phủ một lớp bụi mỏng. Cô gọi một cuộc cho công ty dọn dẹp, bảo người ta đến quét dọn vệ sinh một chút.

Trên bàn ăn còn có tờ giấy ghi một số điện thoại. Là của ai thì không cần nói cũng biết.

Thẩm Thanh Lan chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, rồi ném tờ giấy kia vào thùng rác.

http://tieulun.hopto.org

Cô đến căn phòng mà Thạch Phong tưởng là thư phòng kia. Thật ra đây là phòng vẽ tranh. Có mấy bức đã ký tên hoàn thành được tùy ý đặt trên tường, dưới đất.

Ở giữa phòng còn bày một cái giá vẽ, bên cạnh là các loại dụng cụ, thuốc màu rất đầy đủ.

Thẩm Thanh Lan đến trong góc, cầm một cuốn sổ ký họa, cùng với một cái giá vẽ xếp lại được. Sau đó cô lại lấy một cái ba lô, bỏ từng vật dụng cần thiết vào trong.

Cô không chờ dì giúp việc đến, mà đưa luôn chìa khoá cho người gác cổng, sau đó liền đeo một cái ba lô lớn ra cửa.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 31: Không đổi

Thẩm Thanh Lan đi thẳng đến nhà ga, không chọn máy bay. Cô thích thưởng thức phong cảnh dọc đường.

Không có đích đến cụ thể, Thẩm Thanh Lan bèn tiện tay mua một vé tàu sát giờ nhất. Cầm vé rồi, cô mới nhận ra đây là một vé đi Hàng Châu.

Thẩm Thanh Lan mua vé đường sắt cao tốc. Cũng khá may, đây là một ghế gần cửa sổ. Từ chỗ cô nhìn ra ngoài có thể dễ dàng ngắm phong cảnh ven đường.

Sau khi Thẩm Thanh Lan lên xe, có một cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi bước lên. Với lớp trang điểm dày cộp, và mái tóc dài màu đỏ rượu, cô ấy đeo ba lô trên vai, kéo một va ly hành lý lớn, dừng lại trước mặt cô. Thẩm Thanh Lan chỉ nghĩ là người ngồi cạnh mình nên cũng không để tâm.

Nhưng đối phương lại nhìn cô chằm chằm, không hề có bất kỳ động tác nào khác. Thẩm Thanh Lan nhìn lại, không biết cô ấy muốn làm gì?

Cô gái thấy Thẩm Thanh Lan chú ý tới mình, thì khẽ mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Lan, “Em không thích ngồi gần lối đi, chị đổi chỗ cho em được không? Em có thể đưa thêm tiền cho chị.”

Mặc dù lời nói khách sáo, nhưng đôi mắt cô gái lại không hề che giấu sự cao ngạo. Trong mắt cô, quần áo của Thẩm Thanh Lan bình thường, chắc gia cảnh cũng chỉ vậy thôi. Nếu cô chịu thêm tiền thì chắc chắn Thẩm Thanh Lan sẽ đồng ý.

Nếu chẳng phải vì không mua được vé máy bay, mà mình lại đang rất gấp, thì cô cũng không thèm ngồi cái loại tàu hỏa tồi tàn thế này đâu. Tàu hỏa thì coi như cũng tạm chấp nhận được, nhưng lại ngồi gần lối đi. Mọi người tới tới lui lui, ghét chết đi được.

Thẩm Thanh Lan nhìn thái độ của đối phương với nét mặt điềm tĩnh. Trước khi ra khỏi nhà, cô đã trang điểm qua loa, chỉ quẹt vài đường lên mặt đã khiến nhan sắc của mình bình thường hơn rất nhiều. Tuy cô vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng lại không khiến người khác cảm thấy kinh ngạc vì vẻ đẹp của mình.

Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nhìn cô gái, nhắm mắt lại, không nói gì cả.

Cô gái kia thấy Thẩm Thanh Lan không nhìn mình, liền thấy không vui, “Này, em đang nói chuyện với chị đấy, không nghe thấy sao?”

“Nghe rồi, thì sao?” Giọng nói du dương dễ nghe vang lên.

“Nghe thấy mà lại không nói gì, bất lịch sự. Em vừa nói, em muốn đổi chỗ với chị, em sẽ đưa thêm tiền cho chị.” Nói rồi, cô gái duỗi hai ngón tay ra, “Hai trăm.”

Thẩm Thanh Lan còn chẳng buồn ngước mắt lên. Trông cô thiếu tiền lắm à? Cô cúi đầu, nghiền ngẫm nhìn quần áo mình đang mặc.

Hai trăm, giá vé tàu chỉ hơn năm trăm. Hai trăm đúng là khá nhiều. Thẩm Thanh Lan không động đậy, nhưng những người khác lại bắt đầu thầm tính toán. Cô không đồng ý đổi, nhưng chúng tôi đồng ý. Chúng tôi không ngại ngồi gần lối đi đâu.

Rõ ràng là cô gái cũng trông thấy vẻ mặt của mấy người kia. Nét mặt cô ấy càng cao ngạo hơn. Cô đã nói mà, không có chuyện gì mà tiền không giải quyết được.

Ngay lúc cô gái chờ Thẩm Thanh Lan nhường chỗ cho mình, thì đôi môi màu đỏ lại lạnh nhạt nhả ra hai chữ “Không đổi“.

Nụ cười của cô gái kia cứng đờ. Cô nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ không tin nổi, “Này, chị đừng có lòng tham không đáy. 200 đã không ít rồi.”

Cô gái kia tưởng Thẩm Thanh Lan chê tiền ít, muốn lên giá.

Thẩm Thanh Lan thấy buồn cười, cũng không giải thích. Cô ngoảnh đầu sang một bên, nhắm mắt lại, lười lẳng nhằng với cô gái kia. Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ bị chiều hư thôi.

http://tieulun.hopto.org

Cô bé thấy Thẩm Thanh Lan không nhìn mình, thì mặt đỏ bừng lên, thở phì phò, trợn trắng mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, như thể muốn trợn cho đến khi trên người cô có một cái lỗ vậy.

Cũng may cô bé này là người cuối cùng lên tàu ở toa này. Nếu không, cô ấy cứ đứng chiếm chỗ trước lối đi nhỏ hẹp như vậy, thì chắc người phía sau sẽ phát điên lên mất.

Tính tình cô gái này cố chấp, thấy Thẩm Thanh Lan không chịu đổi, bèn lườm cô mãi. Cô gái không ngồi xuống, ra vẻ muốn lằng nhằng với Thẩm Thanh Lan đến cùng.

Nhưng mấy người khác lại không nhìn nổi nữa. Một người đàn ông trung niên vẫy tay, “Cô gái nhỏ, chú đổi cho cháu. Cháu đưa tiền cho chú.”

Cô gái nhìn về phía tiếng nói vang lên. Bên cạnh người đàn ông trung niên lại có một cô gái trẻ tuổi ngồi đó, đang ôm một đứa bé hơn một tuổi.

Cô gái bĩu môi vẻ ghét bỏ. Cô ghét nhất là trẻ con, ầm ĩ phát ghét.

Cô gái trẻ kia cũng nhìn thấy ánh mắt của cô. Sắc mặt hơi khó coi, cô ta kéo vạt áo của người đàn ông trung niên, lắc đầu. Người đàn ông đó tiếc nuối cười cười. Lúc đầu còn tưởng là có thể kiếm được hai trăm.

“Cô bé, dì đổi cho cháu.” Một người phụ nữ trung niên ngồi trước đó hai

hàng ghế nói. Bên cạnh bà là một bà cụ tóc trắng xóa.

Cô gái lại bĩu môi ghét bỏ tiếp. Đúng là cô muốn ngồi gần cửa sổ, nhưng mà cô còn thích yên tĩnh hơn.

Cô gái lại nhìn về phía Thẩm Thanh Lan lần nữa, vươn ba ngón tay ra, “Tôi cho chị 300, chị đổi với tôi.” 300 này là giới hạn cuối cùng của cô, không thể cao hơn được nữa.

Lần này, đến mở mắt ra mà Thẩm Thanh Lan cũng lười, “Không đổi.”

Cô gái tức giận, chỉ vào Thẩm Thanh Lan, kêu “chị” nửa ngày mà không nói nổi một câu.

Chỗ là của Thẩm Thanh Lan, cô không đồng ý đổi, cô gái kia cũng không còn cách nào khác.

Đứng đó thở phì phò một lát, cuối cùng cô gái vẫn phải đặt mông ngồi xuống. Hừ, không đổi thì thôi. Bản tiểu thư còn tiết kiệm được ba trăm nữa đấy.

Cuối cùng, trong xe cũng yên tĩnh trở lại. Có người thở phào, có người lại tiếc nuối.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ là trên đường đi, cô gái ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Lan vẫn cứ thở phì phì. Miệng lẩm bẩm liên tục, chắc là phàn nàn không khí trong xe này ô nhiễm quá, không dễ chịu như đi máy bay.

Thẩm Thanh Lan vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng buồn để ý cô bé.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 32: Nhan tịch

Đoàn tàu chạy qua từng ga một. Thẩm Thanh Lan nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ. Khuôn mặt tuấn tú của Phó Hoành Dật chợt hiện lên trong lòng cô. Lần này đi ra ngoài, mình vẫn chưa nói với anh.

Cô đang nghĩ ngợi linh tinh thì Phó Hoành Dật gọi đến. Thẩm Thanh Lan liếc nhìn đồng hồ, sáu giờ tối.

“A lô.”

“Ăn cơm chưa?” Nghe thấy giọng nói du dương của Thẩm Thanh Lan, khóe môi Phó Hoành Dật bất giác cong lên.

“Vẫn chưa, đang ở trên tàu.”

“Trên tàu?” Phó Hoành Dật vô thức cau mày, “Đi đâu thế?”

“Ra ngoài một thời gian, ngắm nhìn phong cảnh, giải sầu một chút.” Thẩm Thanh Lan nói với vẻ thờ ơ.

“Đến nơi nào thế?”

Thẩm Thanh Lan nhìn vé tàu, “Hàng Châu.”

“Sao đột nhiên lại muốn đến chỗ xa như vậy?” Phó Hoành Dật còn tưởng rằng cô chỉ đi xung quanh thành phố thôi, vậy mà lại đi thẳng từ Bắc vào Nam

“Em tùy tiện mua vé.”

“Người ta gọi đây là phượt đúng không?” Phó Hoành Dật cười khẽ.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, hình như là vậy thật.

Hai người hỏi qua đáp lại. Ngay cả Thẩm Thanh Lan cũng không nhận ra, bây giờ cô nói chuyện phiếm với Phó Hoành Dật rất nhiều.

“Sao hôm nay anh sớm thế?” Vì trong xe nhiều người, nên Thẩm Thanh Lan không nói rõ ràng. Cô tin Phó Hoành Dật nghe sẽ hiểu được.

“Bây giờ đang là lúc ăn cơm tối, lát nữa có một cuộc họp.”

Thẩm Thanh Lan à lên một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

“Em ra ngoài một mình, phải tự biết chăm sóc cho mình thật tốt, nhớ ăn cơm đúng giờ.” Phó Hoành Dật căn dặn.

Thẩm Thanh Lan đáp vâng.

“Nhớ chụp mấy tấm hình gửi cho anh xem.” Trước khi tắt điện thoại, Phó Hoành Dật đột nhiên nói.

Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan chớp chớp, “Vâng.”

“Ồ, nghe điện thoại của bạn trai à?” Vừa cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan liền trông thấy một đôi mắt to đầy tò mò, sáng lòe lòe đang nhìn cô.

Thẩm Thanh Lan hơi ngả ra sau, kéo dài khoảng cách với cô bé. Vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh như trước.

“Bạn trai chị làm nghề gì? Hai người yêu xa à? Em nghe nói, xa mặt cách lòng, dễ chia tay đấy. Nên lần này chị đi thăm bạn trai phải không?”

Thẩm Thanh Lan cụp mắt, không nói.

http://tieulun.hopto.org

“Em muốn đến Hàng Châu, chị đi đâu?” Thấy Thẩm Thanh Lan không nói gì, cô bé lại hỏi lần nữa.

Thẩm Thanh Lan nhắm mắt lại, không nhìn cô ấy.

“Này, đã ai nói với chị là khi người khác nói chuyện cùng, mà chị lại không để ý tới người ta là rất bất lịch sự chưa?”

“Còn nữa, sao lúc nãy chị không chịu đổi chỗ với em? Chẳng lẽ em trả ít tiền quá sao? Nhưng em đã trả khá nhiều rồi, cũng đến 300 cơ mà. Tuy em không thiếu 300, nhưng vé tàu chỉ có hơn 500 thôi. Chị không thể quá tham lam được.” Cô bé lải nhải, quên sạch là vừa rồi, ai đã đứng thở phì phì, trợn mắt lườm vì người ta không chịu đổi chỗ.

“Em tên là Nhan Tịch. Nhan trong nhan sắc, Tịch trong ánh trời chiều. Chị tên gì?”

Thẩm Thanh Lan nhắm mắt lại. Lần đầu tiên cô phát hiện ra, thậm chí có người còn nói nhiều hơn Vu Hiểu Huyên. Cô bé tên Nhan Tịch này đúng là một người tài ba. Thẩm Thanh Lan không nói một từ, vậy mà cô bé lại có thể lảm nhảm với cô cả đoạn đường.

Cô bé nói từ tên mình cho đến sở thích, từ sở thích tới bạn cùng trường, từ bạn cùng trường đến tiểu thịt tươi nào đó thật là đẹp trai, là nam thần của cô ấy. Sau đó, Nhan Tịch còn nói thêm mục đích đến Hàng Châu lần này. Nói chung, dọc đường đi, cô ấy đã nói tuốt tuồn tuột về cả những chuyện nên lẫn không nên nói.

http://tieulun.hopto.org

Theo lời cô bé, Thẩm Thanh Lan đã biết cô ấy là học sinh lớp mười hai, trường trung học trực thuộc Đại học B ở Bắc Kinh, là người trong thành phố. Kết hợp với họ của cô ấy, chắc là người nhà họ Nhan ở Nam Thành.

Gia đình này cũng giống nhà họ Thẩm, đều là thế gia quân nhân, nền tảng ở Nam Thành.

Mặc dù nhà họ Nhan có nhà cũ ở Bắc Kinh, nhưng nhà chính lại không ở đó. Nếu cô nhớ không lầm, thì cô bé tên Nhan Tịch này người trong nhà chính, sao lại học ở Bắc Kinh?

Thẩm Thanh Lan không nghĩ ra, liền dứt khoát không nghĩ nữa. Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Tàu đến ga, Thẩm Thanh Lan đứng lên, xách hành lý.

“Thì ra chị cũng đến Hàng Châu à? Trùng hợp quá. Ơ, sao chị mang theo ít đồ thế?” Nhan Tịch ngạc nhiên nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan thản nhiên liếc cô gái. Cô hơi đau đầu với cô bé tự tới làm quen này. Thẩm Thanh Lan không thích giao tiếp với người lạ. Nhưng cô bé này có tính cách khá giống Vu Hiểu Huyên, cô quả thật không có ác cảm gì.

http://tieulun.hopto.org

“Ôi, chị chờ em một chút. Nếu chúng ta cùng đích đến thì đi với nhau đi! Em có người tới đón, chị có thể đi nhờ xe của bọn em. Tuy chị không chịu đổi chỗ cho em, nhưng vì nãy giờ chúng ta đi chung cũng vui vẻ, nên em rộng lòng tha thứ cho chị. Chị không cần biết ơn em quá đâu.” Nhan Tịch tự quyết định.

Thẩm Thanh Lan: …

Rốt cuộc là em thấy chúng ta đi chung vui vẻ lúc nào thế?

Thẩm Thanh Lan không để ý đến cô bé mà tự đi. Nhan Tịch kéo một vali lớn, nhắm mắt theo đuôi cô.

Đồ của Thẩm Thanh Lan ít nên đi nhanh. Nhan Tịch thì hơi vất vả, chưa được bao lâu đã thở phì phò rồi.

“Chị đi chậm một chút, em không theo kịp. Anh trai em chờ ở khu Đông. Chúng ta đến đó ngồi xe.” Nhan Tịch thở hổn hển, lạc giọng.

Thẩm Thanh Lan dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía cô bé. Thấy sắc mặt Nhan Tịch hơi tái nhợt, cô cau mày, “Em đừng đi theo chị.”

“Ai đi theo chị? Vừa khéo em cũng đi đường này thôi.” Nhan Tịch mở to mắt, hờn dỗi.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 33: Không hiểu sao lại thích

“Ai đi theo chị? Vừa khéo em cũng đi đường này thôi.” Nhan Tịch mở to mắt, hờn dỗi.

“Ở đây là khu Tây.” Thẩm Thanh Lan nhắc nhở.

“…” Nhan Tịch nghẹn lời. Cô ấy phải qua khu Đông cơ mà.

“Chuyện là… chị gái ơi, chị đi cùng em đi.” Nhan Tịch vẫn muốn đi với Thẩm Thanh Lan. Chẳng biết có phải không đánh không quen biết hay sao, mà cô rất thích Thẩm Thanh Lan.

“Thôi, chúng ta không cùng đường.”

“Vậy, chị đi đâu thế? Em bảo anh trai em đưa chị đi.”

Thẩm Thanh Lan nhấc chân. Phía sau lập tức có tiếng bước chân, và cả tiếng thở dốc của Nhan Tịch. Cô dừng lại lần nữa.

“Chúng ta thật sự không cùng đường.”

http://tieulun.hopto.org

“Em có thể bảo anh trai em đưa chị đi, thật đấy.” Nhan Tịch nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ cố chấp.

Thẩm Thanh Lan không biết làm thế nào, “Sao em lại phải đi với chị?”

“Vì em thích chị mà.” Nhan Tịch thốt lên.

Thẩm Thanh Lan cạn lời. Từ trước đến nay, cô không hề biết là mình lại ăn sạch cả nam lẫn nữ.

“Ôi, chị gái ơi, em nghiêm túc thật mà. Em thật sự thích chị. Chị không muốn anh trai em chở đi cũng được. Chị nói với em bao giờ sẽ về Bắc Kinh, chúng ta sẽ cùng về.” Nhan Tịch lại đuổi theo. Cô bé không hiểu tại sao, chỉ biết là mình rất thích Thẩm Thanh Lan

“Chị là người Hàng Châu, chỉ đến Bắc Kinh chơi thôi.” Vì thế chúng ta không chung đường.

Thẩm Thanh Lan thuận miệng nói dối. Mặc dù không ghét Nhan Tịch, nhưng cô cũng không muốn đi cùng cô bé này. Cô muốn yên tĩnh một mình.

Nhan Tịch cuối cùng cũng dừng bước, “Chị, chị không phải người Bắc Kinh sao?” Giọng điệu đầy tiếc nuối, còn hơi tủi thân.

http://tieulun.hopto.org

“Bây giờ chị đi được chưa?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Nhan Tịch ủ rũ gật đầu. Thẩm Thanh Lan đi được vài bước, giọng Nhan Tịch bỗng vang lên ở sau lưng, “Chị, mấy ngày ở Hàng Châu, em đến tìm chị chơi được không?”

Thẩm Thanh Lan không để ý đến cô bé mà đi thẳng. Nên cô không thấy được sau lưng, đôi mắt Nhan Tịch ảm đạm vì không được cô trả lời.

Nhan Tịch ỉu xìu đi về khu Đông.

“Tiểu Tịch, sao em đi đường mà chẳng tập trung gì thế?” Lúc Nhan Tịch sắp đâm trúng cây cột, giọng một người đàn ông vang lên từ trên đầu cô.

Nhan Tịch ngẩng đầu. Trông thấy anh mình - Nhan Thịnh Vũ, môi cô hơi giật, “Anh.”

Nhan Thịnh Vũ nhận lấy hành lý trong tay cô, rồi ôm vai em gái, “Có phải đi tàu hỏa mệt quá không? Sao lại mất tinh thần thế này?”

Nhan Tịch không nói gì. Lên xe rồi, cô vẫn im lặng như trước, hoàn toàn khác dáng vẻ líu ríu lúc bình thường.

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ lo lắng nhìn cô em gái, tiện tay sờ trán. Thấy nhiệt độ bình thường, anh mới hơi yên tâm. Cô em gái này của anh từ bé đã yếu ớt lắm bệnh. Lúc vừa sinh ra, suýt nữa nó đã không sống được rồi. Nên người nhà luôn chăm sóc nó cẩn thận từng li từng tí.

“Tiểu Tịch, nếu em mệt thì ngủ một lát đi. Đến nơi anh sẽ gọi em.”

Nhan Tịch lắc đầu, nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Anh, anh nói xem, có phải em đáng ghét lắm không?”

“Sao lại thế được? Em là cô công chúa nhỏ của cả nhà mình. Sao lại đáng ghét được?”

“Vậy sao chị gái kia không muốn đi với em?” Nhan Tịch chu môi, vẻ mặt tủi thân.

“Chị gái nào?” Nhan Thịnh Vũ nghe cô nói mà chẳng hiểu gì.

“Là chị gái em gặp ở trên tàu hỏa, ngồi cạnh em, rất là đẹp…” Nhan Tịch líu lo, kể hết chuyện giữa mình và Thẩm Thanh Lan.

“Anh, em chưa từng thích một người xa lạ nào như thế. Em thật sự rất thích mùi hương của chị ấy, rất thích.” Nói “Rất thích” hai lần liên tiếp, có thể thấy

Nhan Tịch thật lòng thích Thẩm Thanh Lan. Mặc dù tình cảm này thật khó hiểu.

Nhan Thịnh Vũ lại không hề nghĩ em gái có ý nghĩ gì sai lầm với người chị gái mà cô bé đang nhắc đến. Nhưng anh cũng hơi tò mò về cô "chị gái" không để ý tới em mình này.

Anh hiểu em gái của mình. Vì yếu ớt từ nhỏ, phần lớn tuổi thơ đều ở trong bệnh viện, nên nó vốn không có bạn bè gì. Sau này sức khỏe ổn định hơn, nó mới bắt đầu đến trường. Nhưng tính tình Nhan Tịch kiêu ngạo, nó không thích loại người chơi với mình vì thân phận. Nên mặc dù trông nó rất vui vẻ, huyên thuyên, thật ra trong lòng lại rất cô đơn.

Nhan Thịnh Vũ xoa đầu em gái, "Chắc là người ta có việc thật, không tiện đi cùng chúng ta. Hơn nữa cô ấy cũng nói mình là người Hàng Châu không ở Bắc Kinh. Mấy hôm nữa chúng ta sẽ về Bắc Kinh, sau này cũng khó mà gặp lại."

Mặc dù biết như vậy, nhưng Nhan Tịch vẫn không thoải mái hơn được. Nhan Thịnh Vũ nghĩ hết cách để khiến em gái vui vẻ, nhưng vẫn không thấy nó cười lấy một cái.

Anh cũng muốn giúp Nhan Tịch tìm được "chị gái" đó. Nhưng dù sao nơi này cũng không phải là Nam Thành. Nhà họ không có nền tảng ở đây. Lần này họ đến chỉ để dự hôn lễ của một người bạn. Quan trọng hơn là, ngay cả tên của người ta Nhan Tịch cũng không biết. Cho dù muốn nhờ bạn đi tìm, thì cũng chẳng có cách nào.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 34: Lãnh thanh thu

Thẩm Thanh Lan ra khỏi nhà ga lúc trời đã tối đen. Cô ngẩng đầu lên nhìn trời. Đêm nay không có trăng. Bầu trời đầy sao, là cảnh tượng không thể thấy ở thành phố.

Cô tùy tiện vẫy một chiếc taxi rồi đọc địa chỉ.

Trên đường đi, Thẩm Thanh Lan nhận được vài tin nhắn wechat, đều là do Vu Hiểu Huyên gửi, hỏi cô đi đâu. Thẩm Thanh Lan chỉ trả lời một tin, nói là đi Hàng Châu rồi thoát khỏi wechat.

Phần mềm Wechat này do Vu Hiểu Huyên ép cài, vì trước đó cô bị Phương Đồng giễu cợt là người từ thời cổ đại. Trên đó chỉ kết bạn với vài người cùng phòng và một nhóm bạn trong lớp.

Biết Thẩm Thanh Lan đi Hàng Châu, Vu Hiểu Huyên liền kêu gào, đòi Thẩm Thanh Lan mang đặc sản địa phương về. Nếu không thì cấm cô bước vào phòng ký túc.

Thẩm Thanh Lan hơi nhoẻn miệng, gõ một chữ “Được.“.

Cô vừa để điện thoại xuống, liền có cuộc gọi đến từ Daniel.

“Ôi, đại tiểu thư của tôi ơi. Cuối cùng cô cũng chịu nghe điện thoại rồi.” Vừa nối máy, giọng nói nôn nóng của Daniel đã vang lên từ đầu dây bên kia.

“Có chuyện gì không?” Thẩm Thanh Lan vẫn mang dáng vẻ bình thản như mây gió. Còn đầu bên kia điện thoại, Daniel lại lập tức bùng nổ.

“Có chuyện gì sao? Cô còn dám hỏi tôi có chuyện gì sao? Đại tiểu thư của tôi ơi, có phải cô đã quên sạch chuyện tôi nói với cô vào tháng trước rồi không?”

Đôi mày xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan cau lại. Cô đúng là không nhớ chuyện Daniel nói thật.

Tuy không nhìn thấy, nhưng Daniel biết chắc chắn vị đại tiểu thư này đã quên rồi. Trong phút chốc, nước mắt anh ta tuôn như mưa, “Lần trước tôi nói với cô, tháng này ở Hàng Châu có tổ chức triển lãm tranh dành cho họa sĩ trẻ. Hiệp hội cũng đã mời cô, hy vọng cô có thể tham gia. Đừng nói với tôi là cô đã quên chuyện này đấy.”

Thẩm Thanh Lan quên thật. Daniel nói với cô vào khoảng một tuần trước khi Thẩm lão thái qua đời. Lúc đó cô đâu có tâm trạng mà tham gia triển lãm tranh gì chứ.

“Ừ, quên rồi.” Sợ Daniel chưa đủ sốc, Thẩm Thanh Lan còn trả lời anh ta một câu chắc nịch.

http://tieulun.hopto.org

Lần này Daniel thật sự nổi điên. Lần thứ một nghìn lẻ tám trăm, anh ta ghét bỏ mình sao lúc trước lại đồng ý nhảy vào hố, làm người đại diện của Thẩm Thanh Lan. Nhất định là lúc đó đầu mình bị úng nước, bị cửa kẹp. Chắc chắn là như vậy.

“Trời đất ơi, tôi đã đồng ý lời mời rồi, nói cô nhất định sẽ tham gia. Làm sao bây giờ? Không có tác phẩm, cô muốn ban tổ chức triển lãm không khí à? Tuy bây giờ, tranh của cô trên thị trường rất đắt giá. Nhưng cứ như vậy thì sau này còn ai trong giới dám mời cô nữa.” Daniel sốt ruột đi vòng quanh. Nếu bây giờ Thẩm Thanh Lan ở trước mặt mình, anh ta nhất định sẽ lao tới cắn chết cô.

Thật ra Thẩm Thanh Lan không để ý những chuyện này. Cô vẽ tranh hoàn toàn chỉ vì hứng thú trong phút chốc, không có ý định kiếm sống bằng nghề họa sĩ. Nếu không thì cô đã không lấy bút danh là Lãnh Thanh Thu rồi. Với gia thế của nhà họ Thẩm, chắc chắn giá tranh của cô sẽ cao hơn bây giờ nhiều.

“Bây giờ tôi đang ở Hàng Châu. Tôi đã chuẩn bị xong tranh mà anh cần rồi.” Một câu nói của Thẩm Thanh Lan lập tức cắt ngang mấy câu cằn nhằn của Daniel.

“Cô nói gì? Cô đang ở Hàng Châu? Không phải cô đang lừa tôi chứ? Thế, tranh đâu? Có mang theo không?” Daniel kích động. Nếu Thẩm Thanh Lan đang ở Hàng Châu thì dễ xử lý hơn rồi. Nhưng anh ta nghĩ lại, không đúng! Thẩm Thanh Lan chưa bao giờ ra mặt. Sao lần này chạy tới Hàng Châu được. Càng không nói đến việc mang tác phẩm theo.

http://tieulun.hopto.org

Trên đời này, e rằng chỉ có mình người đại diện là anh ta biết Lãnh Thanh Thu - họa sĩ trẻ tuổi nổi tiếng lại là Thẩm Thanh Lan.

“Tôi để tác phẩm ở nhà rồi. Chìa khoá gửi chỗ bảo vệ. Anh có thể tự đi lấy.”

“Tuyệt quá. Còn một tuần nữa mới tới triển lãm tranh. May là kịp. Bây giờ tôi lập tức tới nhà cô lấy tranh đây.” Daniel nhanh chóng quyết định, đi ngay về phía bãi đỗ xe.

“Đúng rồi. Sau khi triển lãm tranh kết thúc, còn có một cuộc họp mặt giữa các họa sĩ trẻ. Nếu cô đang ở Hàng Châu thì sẵn tiện tham dự, làm quen với các họa sĩ trẻ khác luôn đi. Người cùng trong một giới, mở rộng quan hệ xã giao cũng tốt.”

“Không đi. Anh tham dự thay tôi là được rồi. Tạm thời tôi chưa muốn người khác biết mình.” Thẩm Thanh Lan từ chối.

Daniel cũng không thất vọng. Dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu tiên cô từ chối.

“Được. Lần này cô đến Hàng Châu làm gì?” Đã biết tin tức của tác phẩm, Daniel không sốt ruột nữa, còn rảnh rỗi quan tâm hành trình của Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

“Tìm cảm hứng.”

Daniel hài lòng. Tìm cảm hứng, tốt. Tìm cảm hứng mới có tác phẩm. Có tác phẩm mới nổi tiếng được.

Lãnh Thanh Thu là một họa sĩ bỗng nhiên nổi danh vào ba năm trước. Không biết đó là bút danh của ai, cũng chẳng biết là nam hay nữ. Người này nổi tiếng nhờ nhờ vẽ tranh đẹp một cách cầu ky, màu sắc phá cách, bố cục đặc biệt. Ngòi bút của cô điêu luyện. Vốn tưởng rằng là một lão già, sau này Daniel tới nói chuyện mới chứng thực được rằng Lãnh Thanh Thu là một người trẻ tuổi.

Daniel là ai? Anh ta là người đại diện nổi tiếng trong giới họa sĩ. Các tác phẩm của họa sĩ do anh ta đại diện đều được nâng giá lên cao. Rất nhiều họa sĩ nổi tiếng mời anh ta làm người đại diện, nhưng anh đều từ chối. Chỉ chịu đại diện cho một tác phẩm tâm đắc nhất của mỗi họa sĩ.

Nhưng ba năm trước đây, Daniel đột nhiên thông báo: Từ nay về sau, anh ta sẽ không đại diện cho tác phẩm của bất cứ họa sĩ nào nữa, mà chỉ làm người đại diện cho Lãnh Thanh Thu. Tin tức vừa lan ra, liền khiến cả giới hội họa khiếp sợ.

Mọi người đều phỏng đoán xem Lãnh Thanh Thu là người như thế nào. Có điều đã ba năm trôi qua, mà Lãnh Thanh Thu vẫn chưa từng xuất hiện trước công chúng. Nếu không phải thỉnh thoảng lại có tác phẩm của cô ra đời, thì e rằng mọi người đã nghĩ đây là một nhân vật hư cấu.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Thanh Thu giống như một câu đố. Không biết tên thật, không biết ngoại hình, không biết tuổi tác, không biết gia thế. Ngoại trừ cô có bút danh Lãnh Thanh Thu, và là một cô gái trẻ tuổi, còn lại đều là ẩn số.

Tác phẩm của cô rất ít. Nhưng mỗi một bức đều tuyệt đẹp. Người ngoài đều nói, Lãnh Thanh Thu chắc chắn là một người rất nghiêm khắc với bản thân, thà ít chứ không ẩu.

Lần đầu tiên nghe được lời này, Daniel hừ một tiếng, cười nhạt. Cô đâu có thà ít mà không ẩu. Chẳng qua là cô lười, vui sẽ vẽ một bức, không vui thì nửa năm cũng chẳng động bút.

Vì thế lần này, nghe Thẩm Thanh Lan nói muốn đi tìm cảm hứng, Daniel mới vui mừng như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 35: Lần sau, tôi đi cùng em

“Thanh Lan, cô cứ an tâm tìm cảm hứng. Chuyện triển lãm tranh giao cho tôi. Chắc chắn tôi sẽ xử lý ngon lành cho cô.” Daniel vỗ ngực.

Mặc dù nói Thẩm Thanh Lan lười, nhưng cô đối xử với anh rất tốt. Tiền lương cao, đãi ngộ ổn. Quan trọng nhất là cô không phiền phức. Tuy phàn nàn, nhưng từ trước tới giờ Daniel chưa từng hối hận vì lúc đầu đã đồng ý làm người đại diện cho Thẩm Thanh Lan.

“Daniel, sắp tới ở Bắc Kinh sẽ diễn ra một buổi đấu giá, trong đó có một tác phẩm của tôi phải không?” Thẩm Thanh Lan nhớ tới chuyện Thẩm Quân Dục nói với mình, bèn hỏi.

“Đúng vậy, sao thế?”

“Không tham gia lần đấu giá này. Tôi cần dùng tác phẩm đó.”

“Nhưng mà…”

“Anh nói với người phụ trách, tôi sẽ gửi hai tác phẩm khác cho anh ta bán đấu giá sau.”

http://tieulun.hopto.org

“Được rồi, không thành vấn đề.” Daniel bảo đảm.

Tuy rút lại món hàng đấu giá sẽ gây ảnh hưởng không tốt, nhất là kiểu bán đấu giá từ thiện này. Nhưng nếu sau đó bù lại bằng nhiều tác phẩm, tin rằng chủ buổi đấu giá sẽ rất vui lòng.

Hơn nữa, Daniel cũng sẽ không để đối phương thiệt thòi. Không có tác phẩm của Lãnh Thanh Thu, thì còn có tác phẩm của những người khác.

Sau khi nói chuyện với Daniel xong, Thẩm Thanh Lan cũng vừa đến nơi.

Thẩm Thanh Lan tắm rửa xong liền đi ngủ ngay, thẳng giấc tới hừng đông.

Nhìn trời quang mây tạnh, cô mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, thuận tay đội một chiếc mũ che nắng, rồi liền ra ngoài.

Hàng Châu là khu vực sông nước điển hình của vùng Giang Nam. Mặc dù là một thành phố, nhưng nơi đây có núi có sông, có cầu có người.

Tháng chín, đang vào mùa hoa quế. Cả thành phố đều thoang thoảng hương hoa.

Thẩm Thanh Lan đi trên đường. Đây là một con phố cũ. Nhà ở cổ kính được

dựng bằng gỗ. Ở giữa là con đường lót đá xanh. Cửa hàng san sát, nối tiếp nhau ở hai bên. Ở đây cần gì cũng có, từ ăn, chơi, đến đồ dùng, quần áo, phụ kiện…

Hàng Thành có ba thứ nổi tiếng: trà Long Tĩnh, tơ lụa và quạt giấy. Cả ba thứ đó đều có thể tìm được trên con phố này.

Hương thơm ngọt ngào lan tỏa trong không khí. Có mùi hoa quế thoang thoảng, là của bánh hoa quế. Thẩm Thanh Lan lần theo mùi hương, tìm được cửa hàng.

Bánh hoa quế được xếp ngay ngắn trong tủ. Cô mua một cái. Cắn một miếng, vị ngọt mềm mại liền tan ra trong miệng, hòa lẫn mùi hoa quế thoang thoảng, ngọt mà không ngán.

Đôi mắt đẹp của Thẩm Thanh Lan nhắm lại. Cô thích mùi này. Cầm điện thoại lên chụp một tấm, Thẩm Thanh Lan mở danh bạ tìm số của Phó Hoành Dật, do dự một lát, nhưng vẫn bấm gửi.

Thẩm Thanh Lan không đợi tin trả lời, mà mua thêm vài cái bánh hoa quế. Cô cầm trong tay, rồi tiếp tục đi dạo đến cửa hàng tiếp theo.

Trên phố, có nghệ nhân già làm đồ chơi bằng đường. Thẩm Thanh Lan dừng chân, im lặng nhìn một lát, rồi lấy điện thoại di động ra. Thừa dịp lão nghệ nhân không để ý, cô lặng lẽ chụp một tấm.

Ngày hôm nay, cô đi ăn một trong mười quán mì nổi tiếng nhất Hàng Châu - Khuê Nguyên Quán. Ăn bánh hoa quế, bánh ngọt Định Thắng, thưởng thức trà Long Tĩnh chính tông ở Tây Hồ. Cô nhận ra trà Long Tĩnh ở Tây Hồ và bánh hoa quế mới là tuyệt phối.

Cũng hôm nay, điện thoại di động của Phó Hoành Dật có thêm vài tấm hình. Một bức chụp nghệ nhân già làm đồ chơi bằng đường; một bức chụp ly trà Long Tĩnh thoảng hương thơm; một bức chụp chiếc bánh hoa quế màu vàng nhạt bị cắn một góc, bên trên còn có dấu răng mờ mờ; một tấm hình một bé gái đang chạy, đầu thắt hai bím tóc, khuôn mặt tươi cười như hoa… Còn có bóng dáng một người bình thản đứng dưới bầu trời xanh biếc. Sườn mặt cô xinh đẹp. Dường như mưa bụi Giang Nam đã mang thêm chút dịu dàng, thanh thản, và nhẹ nhàng cho gương mặt này.

Buổi tối, lúc trở lại ký túc xá, Phó Hoành Dật ngắm ảnh chụp trong điện thoại với đôi mắt đầy ý cười. Anh gọi điện cho Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan lúc này đang cầm bút vẽ tranh. Hôm nay đi cả ngày, trong đầu có nhiều linh cảm. Cô muốn vẽ chúng vào tranh.

“Ngủ chưa?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thoáng nhìn tác phẩm đã vẽ được một nửa, Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Chưa ngủ, anh thì sao?”

“Vừa về.”

http://tieulun.hopto.org

“Hôm nay chơi có vui không?”

Vui không? Thẩm Thanh Lan nghĩ là có. Ngay cả cô cũng không nhớ, đã bao năm cô chưa được thả lỏng như vậy rồi.

Có điều người luôn giữ kín cảm xúc như cô không nói vui được, chỉ bình thản “vâng” một tiếng.

“Lần sau tôi đi cùng em, được không?”

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, “Được!” Đáy mắt dịu dàng như làn nước chảy trên núi.

Tắt điện thoại, Thẩm Thanh Lan nhìn tác phẩm đã hoàn thành một nửa trên giá vẽ. Cô cầm lấy bản phác thảo bên cạnh, quét vài nét bút. Bên trên hiện lên khuôn mặt một người đàn ông. Nét vẽ lập thể, đường nét rõ ràng, sống mũi cao thẳng, đúng là Phó Hoành Dật.

Nhìn khuôn mặt dưới ngòi bút, Thẩm Thanh Lan hơi ngẩn người.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 36: Tâm tư của thẩm hi đồng

Bắc Kinh, nhà họ Thẩm.

“Ba, vết thương của Đồng Đồng đã đỡ rồi. Con muốn tổ chức cho nó một buổi biểu diễn. Ba thấy thế nào ạ?” Lúc ăn cơm, Sở Vân Dung nhìn Thẩm lão gia, nói.

“Chuyện này con tự quyết định là được rồi. Hi Đồng lần này còn có ý định quay lại Vienna không?”

Bàn tay cầm đũa của Thẩm Hi Đồng hơi khựng lại. Cô ta nhìn về phía Thẩm lão gia với vẻ mặt cung kính, “Tạm thời cháu chưa có ý định quay lại. Cháu đã hoàn thành xong việc học từ lâu. Bây giờ dàn nhạc đã đi biểu diễn ở nơi khác. Thầy nói cháu ở nhà chăm chỉ luyện tập là được rồi. Nên cháu định ở nhà với ông nội và mẹ nhiều hơn.”

Từ khi Thẩm lão thái nói những lời đó với Thẩm Hi Đồng, cô ta đã kiềm chế hơn nhiều. Nhất là lúc ở trước mặt Thẩm lão gia, cô ta không dám chắc Thẩm lão thái đã nói bao nhiêu, nên không biết Thẩm lão gia đã hiểu được chừng nào về chuyện kia. Vì vậy cô ta vẫn luôn nơm nớp lo sợ một chút.

Cô ta không muốn ở xa nhà họ Thẩm, càng không muốn rời khỏi đây. Cô ta biết, nếu rời khỏi nơi này, thì cô chẳng là cái gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia gật đầu, “Vân Dung, ba không hiểu chuyện biểu diễn. Con tự xem mà làm. Chỉ là có một chuyện, hy vọng con sẽ để tâm.”

“Ba, chuyện gì ạ?”

Thẩm lão gia nhìn Thẩm Hi Đồng. Trong lòng cô ta bỗng nhiên dâng lên một cảm giác bất an mạnh mẽ.

“Lan Lan đã kết hôn với Hoành Dật rồi. Đợi sau khi nó tốt nghiệp, hai đứa sẽ cử hành hôn lễ. Hoành Dật là đứa trẻ tốt, chắc chắn sẽ đối xử tốt với Lan Lan. Ba cũng có thể yên tâm về con bé. Có điều, tuổi Hi Đồng đã không còn nhỏ nữa. Trước đây nó lo chuyện học hành nên ba không nói gì. Bây giờ nó đã trở lại. Con làm mẹ, cũng nên quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của nó.”

Mặt Thẩm Hi Đồng biến sắc. Tay cầm đũa của cô ta nắm chặt lại, “Ông nội, năm nay cháu mới hai mươi lăm tuổi. Chuyện này không vội. Cháu còn muốn ở cạnh ông và mẹ thêm mấy năm nữa.”

“Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Đến tuổi thì nên kết hôn. Ông nội không thể giữ cháu cả đời. Con gái lớn không thể giữ trong nhà, giữ tới giữ lui sẽ thành thù.” Tuy Thẩm lão gia cười, nhưng không ai hiểu rõ được cảm xúc trong đáy mắt ông.

“Nhưng cháu không muốn kết hôn sớm như vậy. Cháu chỉ muốn ở bên ông và ba mẹ.” Thẩm Hi Đồng nói lí nhí.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta không tài nào ngờ được, Thẩm lão gia bỗng nhiên nhắc đến chuyện kết hôn của mình. Nếu là trước đây thì cũng thôi. Nhưng bây giờ, Thẩm Hi Đồng không tin rằng ông không biết, người cô ta thích là Phó Hoành Dật. Thẩm Thanh Lan vừa mới kết hôn, liền không đợi được nữa mà muốn tống cô ta đi sao?

Trong mắt Thẩm Hi Đồng, hành động này của Thẩm lão gia chính là muốn tống cổ cô ta, dọn rào cản cho Thẩm Thanh Lan.

Chẳng lẽ việc có phải ruột thịt hay không thật sự quan trọng như vậy sao?

Thẩm Hi Đồng cụp mắt xuống. Cảm xúc trong đáy mắt khó mà hiểu được.

Sở Vân Dung nhìn con gái cúi đầu, rồi lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bố chồng, bèn hoà giải, “Ba, chuyện này tạm thời không vội. Nhưng con sẽ chú ý xem trong Bắc Kinh có thanh niên tài trí tuấn tú nào không.”

Thẩm lão gia thoả mãn gật đầu, “Có điều, nhà chúng ta không chú trọng dòng dõi. Quan trọng nhất là nhân phẩm của đối phương. Hi Đồng là con gái nhà họ Thẩm, nhất định phải tìm một người đàn ông tốt.”

Lời này vào tai Thẩm Hi Đồng lại thành một ý khác: Muốn gả cô ta cho người sa cơ thất thế, xóa bỏ hoàn toàn tâm tư của cô ta!

Thẩm Thanh Lan đến Hàng Châu đã mấy hôm. Thường thì ban ngày cô dạo

chơi ở những nơi nổi tiếng, ngắm phong cảnh, thưởng thức đồ ăn ngon. Thỉnh thoảng, cô lại tìm một nơi có cảnh đẹp nhưng ít người để dựng giá vẽ. Chỉ ngẩn người đã hết một ngày. Mãi đến khi mặt trời lặn ở phía Tây, cô mới trở về khách sạn.

Đôi khi, vì muốn xem cảnh đêm ở Tây Hồ, nên thậm chí cô còn đợi đến nửa đêm mới trở về.

Còn Phó Hoành Dật, anh chỉ gọi một cuộc vào tối hôm đầu tiên rồi liền không gọi nữa. Thẩm Thanh Lan đoán, chắc là anh đang chấp hành nhiệm vụ gì rồi.

Cô vẫn gửi một hoặc hai tấm ảnh chụp trên điện thoại cho Phó Hoành Dật hằng ngày, chẳng quan tâm anh có xem được hay không.

Trong thời gian đó, Daniel đã gọi cho Thẩm Thanh Lan một lần. Anh ta vốn định bảo Thẩm Thanh Lan tham dự buổi họp mặt. Nhưng vừa nghe Thẩm Thanh Lan nói đang vẽ tác phẩm mới, anh ta lập tức phấn chấn cúp điện thoại.

Thẩm Thanh Lan ở Hàng Thành một tuần. Cô tính ngày mai đi Quảng Châu xem thử. Có người nói đó là nơi bắt nguồn Việt kịch*, là cố hương của nhà thư pháp lớn Vương Hi Chi. Mặc dù cô không thích thư pháp, nhưng ông nội rất thích.

*Việt kịch” chỉ nhạc kịch Quảng Đông.

Nhớ tới việc Vu Hiểu Huyên nói không mang đặc sản về thì sẽ cấm cửa cô, Thẩm Thanh Lan bèn thay một bộ quần áo khác rồi ra ngoài. Cô định mua cho mấy người bạn cùng phòng ít thức ăn ngon, hoặc là tơ lụa. Dạo chơi ở đây đã vài ngày, cô đã nghe ngóng được rằng bánh hoa quế chính tông không phải loại cô ăn hôm đó, mà là trong một con hẻm nhỏ ở Thành Đông. Nơi đó có một bà lão chuyên làm bánh hoa quế, hương vị hơn hẳn những nơi khác.

Nơi đó hơi xa chỗ cô đang ở. Thẩm Thanh Lan đón một chiếc xe, báo địa chỉ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 37: Kiểu người chuyên thu hút rắc rối

Con hẻm nhỏ mang đậm chất văn hóa từ trăm năm của Hàng Châu. Trong hẻm chỉ có đèn đường mờ vàng, thấp thoáng rêu xanh và cỏ dại ở các góc nhà.

Thẩm Thanh Lan rẽ qua bảy tám ngã, cuối cùng cũng tìm được cửa tiệm kia. Cô đúng là may mắn, hôm nay bà cụ vẫn chưa đóng cửa.

“Bà ơi, xin hỏi còn bánh hoa quế không ạ?” Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng hỏi bà cụ tóc bạc trắng.

Thật sự là bạc trắng. Trên đầu bà cụ không có lấy một sợi tóc đen.

Bà cụ ngẩng đầu. Thấy là một cô bé xinh đẹp, nghe giọng không phải là người địa phương, bà vừa cười vừa nói, “Cô bé, bánh hôm nay làm đã bán hết rồi. Ngày mai cháu lại tới mua nhé!”

Thẩm Thanh Lan hơi tiếc nuối, “Ngày mai cháu đi rồi, chỉ sợ không tới được. Trước đó cháu nghe một ông cụ nói bánh hoa quế của bà là chính tông nhất, nên cháu tới đây, muốn mua vài cái về cho bạn cháu nếm thử. Xem ra bạn cháu không có lộc ăn rồi.”

Nhìn vẻ mặt từ ái của bà cụ, Thẩm Thanh Lan nhớ đến Thẩm lão thái đã qua

đời, khó tránh khỏi nói thêm vài câu.

Thấy Thẩm Thanh Lan quay người định đi. Bà cụ lại gọi cô, “Cô bé, cháu chờ một chút. Trong nhà bà còn ít nguyên liệu. Nếu cháu có thời gian thì chờ bà nửa tiếng. Bà sẽ làm thêm cho cháu một mẻ bánh.”

Mắt Thẩm Thanh Lan hơi sáng lên, hiếm khi để lộ tâm trạng, “Cảm ơn bà ạ.”

Bà cụ cười cười mời cô vào tiệm ngồi. Sau đó, một cô gái trẻ tuổi bước ra, trong tay nâng một tách trà, “Cô uống trà đi, bà nội tôi đang làm.”

“Cảm ơn.”

Cô gái trẻ khẽ cười, “Cô tới Hàng Châu du lịch à?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

“Tôi cũng đoán vậy. Cô tìm được đến đây cũng xem như là giỏi rồi. Ngay cả dân địa phương cũng nhiều người không biết nơi này. Nhưng rất nhiều người nếm bánh hoa quế bà tôi làm rồi đều không chỉ đến một lần. Cô ăn thử rồi, chắc chắn lần sau trở lại sẽ còn muốn ăn nữa.” Cô ấy có giọng nói êm dịu, là kiểu con gái Giang Nam điển hình. Trông cô ấy cũng dịu dàng, khiến người ta dễ liên tưởng đến bốn chữ ‘mưa bụi Giang Nam’.

Tuy cô gái trẻ không nói chuyện phiếm với Thẩm Thanh Lan nhiều, nhưng cũng không để thời gian chờ đợi trở nên buồn chán.

Nửa tiếng sau, bà cụ cầm mấy cái hộp đi ra. Bà bỏ hộp vào túi rồi đưa cho Thẩm Thanh Lan.

“Cô bé, bánh hoa quế này khó bảo quản lâu. Tốt nhất cháu nên ăn trong vòng vài ngày tới nhé.”

Thẩm Thanh Lan nhận bánh, “Cảm ơn bà.”

Lúc trả tiền, Thẩm Thanh Lan cố ý trả thêm một tờ.

“Cô gái.” Giọng nói của cô gái trẻ kia vang lên sau lưng, “Cô đi từ đây ra ngoài. Tới đầu đường là phố Xương Hoa, ở đó dễ đón xe.”

“Cảm ơn.” Thẩm Thanh Lan thân thiết cảm ơn. Cô vòng lại rồi đi dọc theo hướng cô gái trẻ kia chỉ.

Con hẻm này rất dài, rất yên tĩnh, chẳng có mấy người.

Nhưng chưa đi được bao lâu, Thẩm Thanh Lan đã nghe tiếng kêu cứu. Hình như là giọng của phụ nữ, nghe rất trẻ.

Thẩm Thanh Lan dừng bước. Mày cô chau lại, vẻ bất đắc dĩ. Sao cô luôn tình cờ gặp phải chuyện này thế nhỉ. Lần trước là Thạch Phong, lần này chỉ đi mua bánh hoa quế mà cũng gặp.

Chẳng lẽ cô chính là kiểu người chuyên thu hút rắc rối trong truyền thuyết(*)?

*Nguyên văn: Thể chất chiêu hắc (招黑体质): Chỉ kiểu người thường gặp rắc rối, hoặc gặp chuyện không đâu, gặp ma quỷ hay bị hại v.v…

Thẩm Thanh Lan không đi tiếp. Cô không phải thánh mẫu, cũng không có nghĩa vụ gì. Lần trước cứu Thạch Phong chỉ đơn giản là do chuyện ngoài ý muốn. Nếu không phải ánh mắt Thạch Phong nhìn về phía cô hệt như ánh mắt hung ác của con sói cô độc, thì dù anh ta có chết cô cũng không liếc nhìn.

Vài giọng đàn ông hèn hạ vang lên từ phía xa, nghĩ thôi cũng biết ở đó đang có chuyện gì.

Thẩm Thanh Lan vòng lại, xem ra mình phải đi về đường cũ rồi.

Nhưng vừa đi được hai bước, phía sau lại có tiếng con gái thét lên. Đôi mắt đẹp của Thẩm Thanh Lan chớp nhẹ. Cô bất đắc dĩ thở dài.

http://tieulun.hopto.org

“Buông cô ấy ra.” Giọng nói du dương vang lên trong bóng đêm, lập tức thu hút sự chú ý của đám người.

“Chà, đại ca, lại thêm một người nữa.” Một giọng đàn ông hèn hạ lên. Thẩm Thanh Lan nhìn theo giọng nói, là một tên tóc vàng. Nhìn có vẻ khá trẻ tuổi.

Còn người được cậu ta gọi đại ca là một thằng nhóc tóc đỏ, cũng còn khá trẻ. Ở đó còn có một cu cậu tóc xanh, trông như con rùa mai xanh vậy. Ba người cộng lại, vừa hay giống như đèn giao thông.

Thẩm Thanh Lan đồng thời liếc cô gái vừa thét lên. Lúc cô gái nương theo đèn đường mờ vàng để thấy rõ khuôn mặt Thẩm Thanh Lan, thì đôi mắt liền trợn tròn.

“Chị, chạy mau, ở đây nguy hiểm lắm.” Bất ngờ thay, đó lại là Nhan Tịch từng gặp một lần. Trên mặt cô bé còn có vệt nước mắt chưa khô.

Thẩm Thanh Lan không chạy. Cô thoáng nhìn Nhan Tịch. Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, thì quần áo trên người cô bé coi như vẫn còn ngay ngắn.

“Thì ra là quen biết nhau. Em gái này, em cũng tới đây chơi với bọn anh sao?” Người nói chuyện là tên tóc đỏ. Đôi mắt cậu ta nhìn Thẩm Thanh Lan lộ vẻ dâm đãng.

Hai tên còn lại nghe xong cũng cười rộ lên. Thằng nhóc tóc xanh còn duỗi tay

về phía Thẩm Thanh Lan. Nhan Tịch thấy vậy liền sốt ruột.

“Chị, chạy nhanh lên, đi tìm cảnh sát.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 38: Chị, em lấy thân báo đáp!

Bọn chúng là một nhóm côn đồ ở khu vực này, đã từng gây ra không ít chuyện trộm gà trộm chó nên thường xuyên ra vào Cục Cảnh sát. Đêm nay bọn chúng đang đi bộ gần quán bar thì trông thấy Nhan Tịch lạc đàn.

Lúc đầu, thấy cô nhóc dùng toàn đồ hiệu thì chúng định cướp tiền. Ai ngờ cô nàng lại có dáng người chuẩn như thế. Ba người gặp sắc nảy lòng tham, lôi Nhan Tịch vào con hẻm nhỏ ít người qua lại này.

Nhan Tịch thấy hai người bao vây Thẩm Thanh Lan thì rất lo lắng. Cô ấy muốn thoát khỏi tay tên tóc vàng. Nhưng sức quá yếu, cô vốn không giãy nổi. Chẳng thể làm gì khác, cô ấy đành gào thét, bảo Thẩm Thanh Lan chạy đi.

“Các anh biết tôi là ai không? Tôi nói cho các anh biết. Tốt nhất bây giờ các anh nên thả tôi và chị tôi ra. Tôi sẽ không so đo chuyện tối nay nữa. Nếu không, đợi người nhà tôi tìm đến, các anh cứ chờ mà ăn cơm tù cả đời đi!”

Vừa dứt lời, tên tóc vàng liền cười ha hả, “Chỉ bằng con nhóc như cô em sao? Nếu cưng có thể đưa anh đây vào ăn cơm tù cả đời, thì anh đây còn cảm ơn cưng nữa ấy chứ.”

Mấy người kia không sợ lời uy hiếp này. Trong mắt chúng, đây cũng chỉ là lời bốc phét.

Trong khi tên tóc vàng nói chuyện, hai tên tóc đỏ và tóc xanh chạy tới trước mặt Thẩm Thanh Lan. Khi tay của tên tóc xanh sắp chạm vào mặt Thẩm Thanh Lan, thì cậu ta cũng hét lên một tiếng thảm thiết xé trời.

Chỉ thấy Thẩm Thanh Lan tóm lấy cổ tay tên tóc xanh, rồi bẻ ngoặt thành một góc kỳ lạ. Sau đó tên tóc xanh đau đến mức quỳ một chân xuống đất. Rõ ràng tiếng thét thảm thiết vừa rồi chính là của cậu ta.

“Đau, đau, đau! Con mẹ thối, buông ra.” Tên tóc xanh hét lên. Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan không hề thay đổi. Cô tăng thêm lực tay. Tên tóc xanh hét một tiếng còn thảm thiết vang dội hơn lúc nãy. Cậu ta chống một tay khác xuống đất, đau không nói nên lời.

Tên tóc đỏ thấy vậy là biết gặp phải kẻ khó chơi rồi. Thấy một tay Thẩm Thanh Lan còn đang cầm đồ, cậu ta nhìn quanh, vớ lấy cây gậy bên cạnh thùng rác, rồi trợn mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, hung ác nói: “Thả người anh em của tao ra.”

Thẩm Thanh Lan thản nhiên liếc cậu ta một cái, không hề xem cây gậy trên tay cậu ta ra gì.

Vẻ mặt tên tóc đỏ hung ác. Cậu ta giơ cây gậy lên vung về phía Thẩm Thanh Lan, mục tiêu là cánh tay đang giữ tên tóc xanh của cô.

Thấy cây gậy sắp đánh trúng tay Thẩm Thanh Lan, Nhan Tịch hét lên một tiếng rồi nhắm tịt mắt lại.

“A.” Cùng lúc đó, tiếng đàn ông gào lên thảm thiết, nhưng lại không phải của tên tóc xanh.

Nhan Tịch mở to mắt. Lúc này, tên tóc đỏ đang nằm ôm bụng trong góc tường với vẻ mặt đau đớn. Còn Thẩm Thanh Lan thì thong thả thu chân về.

Mắt Nhan Tịch sáng lên, nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ đầy sùng bái.

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía tên tóc vàng, “Buông cô ấy ra.”

Bắt gặp ánh mắt của Thẩm Thanh Lan, tên tóc vàng run lên. Tay cậu ta bất giác rũ xuống. Vừa được tự do, Nhan Tịch liền lập tức chạy tới cạnh Thẩm Thanh Lan, nhìn ba tên kia với vẻ đắc ý.

“Đã nói với các anh, chúng tôi không phải là người dễ trêu vào mà. Các anh còn không tin. Bây giờ đã biết chị tôi lợi hại rồi chứ? Hừ.”

Thẩm Thanh Lan liếc thấy dáng vẻ diễu võ giương oai của Nhan Tịch. Đôi mắt đẹp của cô hơi hiện vẻ bất đắc dĩ. Chẳng biết vừa rồi là ai sợ đến mức thét lên.

Nhan Tịch mặc kệ hết. Cô chỉ biết là mình được gặp lại chị gái mình thích, lại còn được chị ấy cứu.

Thẩm Thanh Lan buông tay tên tóc xanh, nhìn ba người, “Còn chưa cút?”

Tên tóc vàng vội vã đỡ tên tóc đỏ ngã rạp dưới đất. Ba người loạng choạng lăn ra khỏi con hẻm nhỏ.

Thấy ba tên kia biến mất tăm, Nhan Tịch mới thở phào một hơi. Cô nhặt túi của mình rơi dưới đất, rồi chạy lại cạnh Thẩm Thanh Lan.

“Chị, cảm ơn chị đã cứu em.” Đôi mắt lấp lánh ánh sao.

“Sao em lại ở đây một mình?” Thẩm Thanh Lan thoáng nhìn khuôn mặt như mèo của cô ấy. Cô thật sự không hiểu nổi, sao khuôn mặt thế này mà ba tên kia cũng ra tay được.

Nhan Tịch lúng túng gãi đầu. Cô không thể nói mình gạt anh trai, lén chạy ra ngoài được.

Cô chỉ muốn đến quán bar để mở rộng kiến thức một chút. Bình thường người nhà quản rất chặt. Cô đâu có cơ hội đến quán bar gì chứ! Hôm nay thừa dịp anh trai có hẹn với bạn, nên cô mới lén chạy ra ngoài. Kết quả là lại gặp phải chuyện này.

Nhan Tịch nghĩ lại mà sợ. Chẳng biết nếu đêm nay Thẩm Thanh Lan không

xuất hiện, thì cô phải làm gì bây giờ.

Nghĩ đến đây, cô bé vô thức ôm tay Thẩm Thanh Lan.

Toàn thân Thẩm Thanh Lan cứng đờ. Cô không thích tiếp xúc tay chân với bất cứ ai, nhất là với người lạ. Nhưng bắt gặp đôi mắt ướt nhẹp của Nhan Tịch, cuối cùng cô vẫn không tránh.

“Gọi điện cho người nhà, bảo bọn họ đến đón em đi.”

Nhan Tịch lắc đầu như trống bỏi, “Đừng, chị, nếu anh trai em mà biết thì nhất định sẽ đánh chết em mất. Anh ấy dữ lắm.”

Cô bé lại đảo mắt, “Chị, chi bằng em về nhà chị nhé. Chẳng phải là chị ở Hàng Châu à. Em ở nhà chị một đêm, ngày mai sẽ gọi anh trai em tới đón, được không?”

“Không được.” Thẩm Thanh Lan lập tức từ chối. Cô đang ở khách sạn, nếu Nhan Tịch về với cô thì lời nói dối sẽ bị vạch trần mất. Tuy cô không quan tâm, nhưng tóm lại vẫn hơi xấu hổ.

“Chị, có được không?” Nhan Tịch ôm tay Thẩm Thanh Lan làm nũng. Nhưng bất kể cô bé làm nũng thế nào, Thẩm Thanh Lan vẫn không đổi ý.

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch bĩu môi, chán nản buông tay ra, “Vậy được rồi. Em gọi điện thoại cho anh trai. Nhưng mà chị, chị đợi anh ấy tới với em được không? Lát nữa em bảo anh ấy đưa chị về.”

Lần này Thẩm Thanh Lan không từ chối. Nhan Tịch lập tức vui vẻ gọi điện cho anh trai mình, hoàn toàn quên mất sự thật rằng anh ấy biết thì sẽ bị mắng.

Hai người đi ra đầu ngõ, chẳng mấy chốc đã đến đường Xương Hoa mà cô gái trẻ tuổi nói với cô. Thì ra ở đây là phố quán bar. Thảo nào cô ấy nói nơi này dễ đón xe.

Thẩm Thanh Lan đồng thời thoáng nhìn Nhan Tịch. Lúc nãy cô còn đang không hiểu sao một cô bé như Nhan Tịch lại dám tới con hẻm nhỏ thế này, xem ra bây giờ đã có câu trả lời rồi.

Nhan Tịch bị Thẩm Thanh Lan nhìn mà đỏ mặt. Cô bé xấu hổ cúi đầu, nhìn về phía tay Thẩm Thanh Lan. Nơi đó tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Chiếc mũi nhỏ xinh xắn hít hà, bụng đúng lúc vang lên tiếng ục ục. Nhan Tịch càng thêm xấu hổ, không dám ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn được đỉnh đầu của của cô bé. Có điều thấy hai bàn tay nhỏ bé đang vân vê, đáy mắt cô hiện ý cười. Cô bèn đưa túi bánh trong tay cho Nhan Tịch.

“Ăn đi.”

Mắt Nhan Tịch sáng lên. Cô cầm túi bánh, chỉ lấy hộp bánh trên cùng. Không thể chờ đợi thêm nữa, cô lấy một miếng bánh cho vào miệng.

“Ưm! Ưm! Ưm! Ngon quá! Ngon quá! Bánh ngon quá.” Quai hàm Nhan Tịch phồng lên, miệng nhồm nhoàm.

Nhan Tịch ăn hết một cái bánh nữa, “Chị, chị tốt với em như vậy, em nên báo đáp như thế nào đây? Hay là em lấy thân báo đáp nhé!”

Dường như cảm thấy đây là một ý hay, mắt Nhan Tịch sáng lên, nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ mặt mong đợi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 39: Đều tại anh

Thẩm Thanh Lan quay đi, không để ý đến cô bé nữa.

Dường như đã quen với sự lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan, Nhan Tịch cắm cúi ăn bánh của mình. Bánh này thật là ngon. Hôm nay cô bé vẫn chưa ăn cơm tối. Lúc nãy lại bị hoảng sợ như vậy, khóc một trận, sớm đã đói đến kiệt sức rồi.

Nhan Thịnh Vũ đến rất nhanh. Xe của anh ta vừa xuất hiện ở góc đường, Nhan Tịch đã nhìn thấy rồi. Cô bé chỉ vào xe của anh mình, nói với Thẩm Thanh Lan: “Chị, chị thấy không? Chiếc xe màu xanh kia là của anh trai em đấy. Em nói chị biết nhé, anh trai em rất đẹp trai. Chị nhìn thấy chắc chắn sẽ thích. Chị, nếu chị không cần em lấy thân báo đáp, chi bằng chị hãy làm chị dâu em đi.”

Nhìn về phía cô bé chỉ, Thẩm Thanh Lan quả nhiên thấy một chiếc ô tô màu xanh. Nhẩm tính khoảng cách từ chỗ này tới đó, cùng lắm chỉ một hai phút, chắc không thể xảy ra chuyện gì được.

Cô vẫy tay, gọi một chiếc taxi, “Người nhà đã đến đón em rồi, chị đi trước đây. Sau này không có việc gì thì đừng một mình đến những nơi thế này.”

Thẩm Thanh Lan dứt khoát đóng cửa xe, không để ý Nhan Tịch đang ra sức đập tay vào cửa kính ô tô, “Chị, chị đừng đi.”

http://tieulun.hopto.org

Nhìn chiếc xe đã chạy xa, Nhan Tịch hậm hực giẫm chân.

“Tiểu Tịch, sao em lại chạy đến đây, nguy hiểm lắm.” Vừa dừng xe, Nhan Thịnh Vũ liền chạy đến trước mặt Nhan Tịch. Anh ta nghiêm mặt hổ lại, dạy dỗ cô bé.

Nhan Tịch trơ mắt nhìn Thẩm Thanh Lan đi. Cô còn đang buồn, lại bị Nhan Thịnh Vũ quát như vậy, nên liền rơi nước mắt.

“Tất cả đều tại anh. Nếu không phải anh chậm chạp như vậy, chị ấy cũng chưa đi. Đều tại anh, tại anh hết.” Nhan Tịch khóc òa lên, không màng đến hình tượng nữa.

Nhan Thịnh Vũ vốn chỉ định dọa cô. Con bé này toàn chạy lung tung. Hôm nay chẳng qua là do anh không trông chừng nó, thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa, khiến anh lo lắng hết sức.

Ở đây lạ nước lạ cái. Nhỡ Nhan Tịch có xảy ra chuyện gì, anh biết ăn nói thế nào với cả nhà. Thế mà anh vừa nói có một câu, thì con bé đã khóc rồi. Trong phút chốc, Nhan Thịnh Vũ hoảng hốt, luống cuống tay chân dỗ dành con bé.

“Tiểu Tịch, em đừng khóc. Là do anh sai, anh không nên hung dữ với em như vậy. Em tha thứ cho anh được không?”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch lại càng khóc to hơn. Thật ra hôm nay cô bé đã bị dọa chết khiếp rồi. Dù gì cô cũng mới chỉ mười bảy tuổi. Trước đây gia đình đã quá bao bọc, gần như chưa từng gặp phải những chuyện thế này. Sau đó Thẩm Thanh Lan xuất hiện cứu cô. Nhan Tịch vẫn luôn chìm đắm trong niềm vui gặp được Thẩm Thanh Lan, vốn không có thời gian mà sợ hãi nữa. Bây giờ Thẩm Thanh Lan đi rồi, anh trai cũng đã xuất hiện, cảm xúc của Nhan Tịch mới hoàn toàn vỡ òa.

Cô ngồi xổm xuống đất, ôm gối khóc đến đau lòng.

Nhan Thịnh Vũ cũng ngồi xuống trước mặt cô bé. Gương mặt anh đầy lo lắng. Nhưng anh lại không biết phải dỗ cô thế nào, chỉ đành lặp đi lặp lại một câu “đừng khóc nữa.”

Khuôn mặt Nhan Tịch vốn được trang điểm lúc này bị nước mắt rửa trôi, trông lại càng thê thảm.

Cuối cùng cũng đã khóc đủ rồi, cô bé run rẩy đứng lên. Nhan Thịnh Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm. Con bé mà khóc nữa thì anh cũng khóc theo mất.

“Nhan Tịch, chúng ta về đã, ngày mai trở lại Bắc Kinh rồi.”

Nhan Tịch kéo tay Nhan Thịnh Vũ, nhìn anh với vẻ đáng thương, “Chưa về vội được không anh? Em muốn đi tìm chị.”

http://tieulun.hopto.org

“Nhan Tịch, biển người mênh mông. Em bảo anh phải tìm giúp em thế nào?”

“Anh cứ tìm thử xem, có lẽ sẽ tìm được thôi. Chị ấy xinh đẹp như vậy, chắc chắn rất dễ tìm.” Nhan Tịch vẫn chưa chịu từ bỏ. Cô thật sự rất muốn tìm Thẩm Thanh Lan.

Nhan Thịnh Vũ không đấu lại được dáng vẻ này của Nhan Tịch, đành thỏa hiệp, “Được rồi, được rồi, anh tìm giúp em. Nhưng trước tiên, em phải nói cho anh biết chị ấy tên gì đã.”

Nhan Tịch vừa nghe xong lại muốn khóc. Lúc nãy cô đã quên hỏi tên chị ấy rồi.

Tuy là vậy, nhưng đến ngày hôm sau, Nhan Thịnh Vũ vẫn nhờ bạn bè của anh ở Hàng Châu tìm người dựa vào những miêu tả của Nhan Tịch. Chỉ là lúc đó, Thẩm Thanh Lan đã rời khỏi Hàng Châu, trở về Bắc Kinh. Chắc chắn họ phải phí công vô ích rồi.

Đúng vậy, Thẩm Thanh Lan không đến Quảng Châu như kế hoạch ban đầu, mà quay trở lại Bắc Kinh. Lý do thật sự là mấy hộp bánh hoa quế be bé mà cô đang cầm.

Cô không nỡ phụ tấm lòng của bà cụ đã làm bánh cho cô trong đêm. Nhưng nếu đợi cô đi Quảng Châu rồi mới quay lại Bắc Kinhh, thì e rằng chỗ bánh hoa quế này sẽ hỏng hết. Cho nên cô buộc phải thay đổi lộ trình.

Cô trở về Bắc Kinh bằng máy bay. Nếu không phải Nhan Tịch làm loạn lên đòi tìm Thẩm Thanh Lan, thì có lẽ họ đã có thể gặp lại ở sân bay. Nhưng mọi chuyện như thể đã được sắp đặt trước, họ lại bỏ lỡ một lần nữa.

Điều đầu tiên Thẩm Thanh Lan làm khi về tới Bắc Kinh là về nhà cất hành lý, sau đó đến trường học. Lúc cô về cũng rất trùng hợp, trong phòng cũng đang có người.

“A A A! Thanh Lan! Cậu về rồi.” Vu Hiểu Huyên trông thấy Thẩm Thanh Lan thì rất vui mừng, định nhào tới ôm chầm lấy cô, nhưng lại bị cô né như mọi lần.

“Thanh Lan! Thanh Lan! Cậu về có mang quà cho tớ không?” Vu Hiểu Huyên chìa đôi bàn tay trắng trắng mềm mềm ra, vội vàng hỏi.

Thẩm Thanh Lan đưa mấy cái túi trong tay cho cô ấy.

“Oa! Thanh Lan, cậu thật tốt với tớ. Cậu mua cho tớ nhiều quà thế này, tớ ngại quá đi.” Miệng thì nói ngại, nhưng cô ấy lại cười tươi như hoa.

“Trong đó còn có quà của Phương Đồng và Ngô Thiến nữa.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói. Nụ cười trên mặt Vu Hiểu Huyên tắt ngóm. Phương Đồng thì đắc ý.

“Nghe thấy chưa, còn có phần của tớ nữa. Tớ biết là Thanh Lan sẽ không

quên tớ mà.”

Nói rồi, cô ấy bước đến kéo Vu Hiểu Huyên sang một bên, lấy mấy cái túi mà Thẩm Thanh Lan mang về. Bên trong ngoài mấy món đồ ăn vặt, còn có ba hộp quà được gói rất kỹ lưỡng, đẹp đẽ.

Phương Đồng cầm lấy một hộp, mắt sáng rực nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, đây là quà cho bọn tớ à?”

“Màu đỏ là quà tặng cậu. Màu hồng là của Vu Hiểu Huyên. Màu xanh là của Ngô Thiến.”

“Tớ cũng có?” Ngô Thiến được quan tâm mà ngạc nhiên. Cô ấy không ngờ Thẩm Thanh Lan lại chuẩn bị quà cho cả mình.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Còn có cả mấy món bánh đặc sản Hàng Châu nữa, cũng ngon lắm. Các cậu ăn thử đi.”

Vu Hiểu Huyên vốn chẳng cần Thanh Lan nói, đã sớm bóc một hộp bánh hoa quế ra ăn thử rồi.

“Ôi ôi, cái này ngon quá Thanh Lan ơi. Cậu mua ở đâu thế? Có mua được trên mạng không? Hôm nào tớ đặt mấy hộp. Bánh ngon thật đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Nhớ đến cửa hàng nhỏ nằm sâu trong ngõ, còn cả bà lão tóc bạc trắng đầu, Thẩm Thanh Lan lắc đầu.

“Đặt trên mạng chắc không được hương vị thế này đâu. Cậu mà thích thì tranh thủ ăn thêm chút đi.”

Nghe vậy, Vu Hiểu Huyên bỗng cảm thấy tiếc nuối. Thấy Phương Đồng vừa cầm thêm một miếng, cô ấy liền giật lấy hai cái nữa.

Ngô Thiến nhẹ nhàng cắn miếng bánh đang cầm trong tay. Nhìn Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng đang cười đùa rộn ràng, mắt cô ánh lên vẻ hâm mộ.

“Thanh Lan, chiếc khăn lụa này cậu mua đắt lắm phải không?” Phương Đồng đã bóc hộp quà, lấy một chiếc khăn quàng màu đỏ trông rất đẹp ra.

Chiếc khăn này được dệt bằng tơ lụa cao cấp. Phương Đồng vừa nhìn đã biết giá trị của chiếc khăn không nhỏ. Nghĩ đến gia cảnh của Thẩm Thanh Lan, cô ấy lập tức thấy ngại ngùng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 40: Xảy ra chuyện, người tới lúc nửa đêm

“Thanh Lan, để tớ trả tiền chiếc khăn lụa này cho cậu, coi như cậu mua hộ tớ.” Phương Đồng nói. Cô ấy có thể mua được một chiếc khăn lụa, nhưng Thẩm Thanh Lan thì…

Vu Hiểu Huyên cũng gật đầu theo, “Đúng, Thanh Lan. Mấy món đặc sản này đã tốn của cậu không ít tiền rồi. Bọn tớ không thể để cậu tốn kém thêm nữa. Cái khăn lụa này chắc chắn rất đắt. Cậu nói cho tớ biết giá cái khăn này đi, tớ đưa lại tiền cho cậu.”

Thẩm Thanh Lan liếc nhìn một lượt. Vì lời nói cùa bọn họ, khuôn mặt Ngô Thiến đã đỏ bừng cả lên.

“Không cần đâu. Mấy năm nay tớ đều có học bổng, bình thường cũng không tiêu đến. Trong túi tớ vẫn còn ít tiền. Còn một năm nữa mọi người cũng tốt nghiệp rồi, coi như tớ tặng quà tốt nghiệp sớm cho mọi người đi.”

“Nhưng dù là quà tốt nghiệp cũng không cần tặng thứ đắt đỏ đến vậy đâu.” Vu Hiểu Huyên lầm bầm, vẫn khăng khăng muốn trả lại tiền cho Thẩm Thanh Lan.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan đầy vẻ bất đắc dĩ. Cái đồ ngốc này!

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Phương Đồng lại kịp hiểu ra. Lúc nãy bọn họ buột miệng nói vậy, lại không nghĩ đến Ngô Thiến. Nhà Ngô Thiến chẳng mấy khá giả, bọn họ khăng khăng đòi trả tiền như vậy, chẳng phải đã khiến Ngô Thiến khó xử rồi sao.

Cô ấy nháy vắt với Vu Hiểu Huyên. Một lúc sau, người nào đó cuối cùng cũng nhận ra, liền ngại ngừng ngậm miệng lại.

Phương Đồng cười to, “Thanh Lan, vậy chúng tớ không khách sáo nữa. Cậu tặng thì chúng tớ nhận vậy.”

Thẩm Thanh Lan vui vẻ gật đầu.

Ngô Thiến ôm hộp quà, khẽ cảm ơn Thẩm Thanh Lan. Tâm trạng lại rối bời.

Cô ấy vốn tưởng rằng trong phòng, mình và Thẩm Thanh Lan bình đẳng với nhau. Bởi điều kiện kinh tế của gia đình bọn họ đều không khá giả. Nên bình thường cho dù thấy Thẩm Thanh Lan thân thiết với Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng, cô ấy cũng không ngưỡng mộ.

Nhưng bây giờ, cô ấy bỗng ý thức được rằng, thật ra trong phòng chỉ có mình là nghèo nhất. Mặc dù hằng năm cô ấy đều giành được học bổng, đủ tiền để trang trải học phí, nhưng phí sinh hoạt vẫn phải tự đi làm thêm để kiếm tiền trang trải.

Nhưng còn Thẩm Thanh Lan, suốt ba năm nay, cô ấy chưa từng nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đi làm thêm bao giờ. Mặc dù quần áo cô mặc cũng bình dân, nhưng nhìn dáng vẻ thường ngày của Thanh Lan, chắc cũng thuộc hàng không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc. Thậm chí người ta còn để được tiền học bổng, không cần tiêu đến.

Trong khoảnh khắc ấy, Ngô Thiến ý thức được rất rõ sự cách biệt giữa mình và Thẩm Thanh Lan. Cô ấy liếc nhìn hộp quà đẹp đẽ trong tay. Đôi mắt ánh lên những cảm xúc phức tạp.

“Đúng rồi, dạo trước các cậu đi ứng tuyển ở tập đoàn Quân Lan đúng không? Kết quả thế nào rồi?” Thẩm Thanh Lan hỏi, rõ ràng đang muốn chuyển chủ đề.

“Phương Đồng trúng tuyển, tớ trượt rồi.” Vu Hiểu Huyên mếu máo, “Tớ không được gặp nam thần rồi, hu hu hu.”

Hóa ra không phải buồn do trượt, mà vì không được gặp nam thần. Thẩm Thanh Lan cũng bị cái lý do to đùng này của Vu Hiểu Huyên đánh bại rồi.

“Ngô Thiến, cậu tìm được việc chưa?” Vu Hiểu Huyên vừa khóc được hai giây, đã lập tức trở lại bình thường.

Mắt Ngô Thiến hơi tối sầm lại, “Vẫn chưa tìm được. Nhưng tớ đã gửi vài bản CV rồi. Mấy ngày tới chắc sẽ có tin tức.” Cô ấy không nói việc mình đi ứng tuyển tập đoàn Quân Lan bị trượt.

http://tieulun.hopto.org

Vì tập đoàn Quân Lan phỏng vấn trong mấy ngày, cô ấy lại cố tình tránh Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên, nên hai người không hề biết họ cùng ứng tuyển vào một công ty.

“Thanh Lan, tớ định vài ngày nữa sẽ đến Tấn Ninh du lịch. Ở đó có một phim trường rất lớn. Cậu muốn đi cùng tớ không? Chưa biết chừng sẽ gặp được đoàn làm phim nào cũng nên.” Vu Hiểu Huyên ăn một miếng bánh hoa quế, nói với vẻ mặt phấn khởi.

“Tớ không đi đâu. Tớ định nghỉ ngơi vài ngày rồi tìm chỗ thực tập.”

Vu Hiểu Huyên nghe vậy, cũng không ép cô.

Làm xong những việc cần thiết, Thẩm Thanh Lan về thẳng nhà. Không phải về căn hộ riêng của cô, mà là nhà của cô và Phó Hoành Dật - Giang Tâm Nhã Uyển.

Căn hộ vẫn giống như khi cô đi, không hề thay đổi gì. Cũng phải thôi. Phó Hoành Dật ở trong quân đội vẫn chưa trở về. Căn hộ này không ai ở, có thể thay đổi được gì chứ.

Thẩm Thanh Lan thu dọn hành lý, chủ yếu là cất kỹ những bức tranh đã vẽ ở Hàng Châu. Cô cầm quyển phác họa lên, đặt vào một góc khuất ít được chú ý ở góc giá sách.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó, Thẩm Thanh Lan xắn tay áo lên, bắt đầu dọn dẹp vệ sinh. Tiếp đó, cô lột ga giường ra, thay một cái ga mới, lại đưa cái cũ đi giặt.

Sau khi cô làm xong hết việc nhà thì trời cũng đã chạng vạng tối. Nhớ tới những món quà mà mình mua về cho Phó lão gia và Thẩm lão gia, Thẩm Thanh Lan bèn nhanh chóng thay bộ đồ mới rồi đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan không gọi điện báo trước rằng cô sẽ đến. Khi cô về đến nhà họ Thẩm, cả nhà đang ăn cơm.

“Thanh Lan về rồi à?” Chị Tống ra mở cửa cho cô.

“Chị Tống, ông nội đâu rồi ạ?”

“Lão gia đang ăn cơm.”

Thẩm Thanh Lan đi thẳng vào phòng ăn, “Ông nội.” Nhìn thấy những người khác cũng đang có mặt ở đó. “Con chào mẹ, anh hai.” Cô lờ Thẩm Hi Đồng đi.

Thẩm lão gia thấy cháu gái, vẻ mặt ông trở nên dịu dàng, “Cháu ăn cơm chưa?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Cháu ăn rồi ạ. Ông, đây là trà Long Tỉnh cháu mua cho ông trong chuyến đi Hàng Châu lần này. Cháu uống thử rồi, trà không tệ, nên mang về biếu ông uống thử.”

Thẩm lão gia rất vui mừng, đón lấy gói trà trong tay cháu gái.

“Lan Lan, ông có quà, vậy anh thì sao?” Thẩm Quân Dục nhìn Thẩm Thanh Lan, mỉm cười.

“Quà của anh ở nhà. Em không mang qua đây. Ngày mai em đưa đến công ty cho anh.”

Thẩm Quân Dục hài lòng.

Thẩm Thanh Lan lại lấy hai hộp quà ra, lần lượt đưa cho Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng, “Mẹ, đây là quà tặng mẹ.”

Cô không gọi Thẩm Hi Đồng là chị. Mọi người trong nhà vốn đã quen rồi. Ngay cả Thẩm Hi Đồng cũng không để bụng, tươi cười nhận lấy món quà, “Thanh Lan đi chơi vẫn nhớ mua quà cho mọi người, em thật có lòng.”

“Nhân tiện thôi.” Thẩm Thanh Lan hơi mở đôi môi đỏ mọng, nhả ra ba chữ.

http://tieulun.hopto.org

“Ông nội, cháu còn phải đến nhà họ Phó một chuyến. Cháu đi trước đã, hôm khác cháu tới thăm ông.”

Tay Thẩm lão gia cứng đờ. Ánh mắt ông nhìn Thẩm Thanh Lan hơi phức tạp. Con gái lớn quả là không giữ được. Vừa gả đến nhà họ Phó mà con bé đã không cần nhà mẹ đẻ nữa rồi.

Thẩm Thanh Lan dứt khoát bước đi, không hề nhận ra rằng, Thẩm Hi Đồng nghe cô nói về việc đến nhà họ Phó, thì đáy mắt đầy vẻ căm hận.

Mấy hôm nay, Thẩm lão gia vẫn thúc giục Sở Vân Dung tìm kiếm đối tượng xem mắt cho cô ta. Ngày nào cô ta cũng bị ép phải gặp đủ kiểu đàn ông lạ mặt, nên cảm thấy vô cùng bực bội.

Đến mức ngay cả sự hào hứng trước buổi diễn tấu mà Sở Vân Dung tổ chức cho cô ta cũng dần giảm bớt đi rồi.

Thẩm Thanh Lan đến nhà họ Phó thăm Phó lão gia, ăn cơm tối cùng ông rồi mới trở về nhà mình. Lúc rời khỏi đó đã hơn mười giờ tối rồi. Cô không bắt xe, mà tự lái chiếc Ferrari màu đỏ Thẩm Quân Dục tặng cho mình vào sinh nhật năm ngoái.

Về đến nhà, Thẩm Thanh Lan vừa tắm xong đã đi ngủ luôn. Trong gian phòng vẫn vương mùi hương thoang thoảng của Phó Hoành Dật. Cô cứ ngỡ rằng mình sẽ bị mất ngủ như trước, nhưng không ngờ vừa nằm xuống đã

nhanh chóng thiếp đi.

Một giờ đêm, Thẩm Thanh Lan đang nằm trên giường ngủ ngon lành bỗng mở to mắt, đôi mắt sắc bén nhìn về phía cửa phòng.

Đêm hôm tĩnh lặng, có thể nghe rõ được tiếng bước chân cố tình nhón nhẹ ở ngoài cửa.

Người nọ bước đến trước cửa phòng ngủ thì dừng lại. Thẩm Thanh Lan ngồi dậy, nhẹ nhàng đứng lên. Cô đi chân trần, bước khẽ đến cạnh cửa. Nền phòng ngủ có trải thảm, không thể nghe thấy tiếng bước chân của cô.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 41: Cùng giường chung gối.

Cửa phòng ngủ từ từ bị mở ra, một dáng người cao lớn bước vào. Mắt Thẩm Thanh Lan tối sầm lại, tung một cú đá về phía anh ta, nhắm vào chỗ khiến đàn ông phải đau đớn nhất.

Người kia giật mình, nhanh như chớp bước giật lùi lại. Thẩm Thanh Lan lao người về phía trước, tung đòn đấm nhanh như điện xẹt, nhắm thẳng vào mặt đối phương. Không ngờ bản lĩnh của đối phương cũng không hề thua kém, thoắt cái đã tránh qua, né được đòn. Trong bóng tối, hai người đấu đá vài chiêu. Đôi mắt Thẩm Thanh Lan ngày càng sắc bén. Đã rất lâu rồi cô không gặp được một đối thủ giỏi giang đến vậy.

Thẩm Thanh Lan siết nắm đấm, đang định tung một cú vào bụng dưới của đối thủ thì đã bị anh ta giữ chặt tay lại, ra sức kéo mạnh một cái. Thẩm Thanh Lan đã nằm trong lòng anh ta rồi.

Sau lưng cô chạm phải một lồng ngực rắn chắc. Thẩm Thanh Lan lạnh mặt, nhấc tay định tấn công đối phương bằng cùi chỏ, lại bị anh ta giữ chặt tay.

“Là anh.” Giọng nói trầm ấm vang lên trong màn đêm, khiến Thẩm Thanh Lan ngẩn người.

Đèn sáng lên, khuôn mặt Phó Hoành Dật hiện ra trước mắt Thẩm Thanh Lan. Cô ngẩn ngơ nhìn anh, không ngờ kẻ đột nhập lại chính là Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

“Mới một tháng không gặp mà đã muốn ám sát chồng mình hay sao? Hửm?” Âm cuối được anh nâng cao lên.

Khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan hơi hiện vẻ xấu hổ. Nếu đòn đánh lúc nãy của cô thật sự trúng đích, e rằng sau này con cháu của nhà họ Thẩm sẽ phải do cô lo liệu rồi.

“Ai bảo anh đêm hôm còn lén lén lút lút như vậy.” Thẩm Thanh Lan nói lí nhí, hiếm khi có dáng vẻ con gái như vậy.

Phó Hoành Dật cười không ra tiếng, “Là do anh sai, đáng lẽ anh nên gọi điện trước cho em. Làm em giật mình rồi, xin lỗi.”

Anh xin lỗi nghiêm túc như vậy khiến Thẩm Thanh Lan lại chẳng biết nên nói gì nữa. Đây vốn là nhà của anh, anh về cần gì phải báo trước chứ.

“Vậy, hay là anh đi tắm đã?” Thấy quầng thầm dưới mắt anh, chiếc cằm vẫn lún phún râu chưa cạo, bộ quần áo huấn luyện quân đội vẫn lấm tấm bùn, Thẩm Thanh Lan chỉ tay về phía phòng tắm.

Phó Hoành Dật cũng mệt thật. Anh đã không nghỉ ngơi bốn, năm hôm liên tục rồi, cho dù có thể lực tốt cũng khó mà chịu nổi. Anh gật đầu, mở tủ đồ, định lấy bộ quần áo ngủ của mình.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy tủ quần áo treo đủ loại quần áo nữ, anh hơi ngẩn ra. Một bên đồ nam, một bên đồ nữ. Một nửa là của anh, một nửa là của cô. Hai bên trái phải, phân chia rõ ràng.

Khóe môi Phó Hoành Dật khẽ cong lên. Anh vô cùng vui vẻ, cầm lấy bộ đồ ngủ đi vào nhà tắm.

Trong nhà tắm, Phó Hoành Dật nhìn lên kệ phía trên bồn rửa mặt. Ở đó có thêm mấy món đồ dùng, sữa rửa mặt nữ, bàn chải đánh răng, cốc nước, dao cạo râu của anh, trong cốc của anh có một chiếc bàn chải mới thay…

Bên cạnh bồn rửa còn có thêm một chậu cây xanh. Không gian đơn điệu bỗng trở nên sống động hơn nhiều. Đáy mắt Phó Hoành Dật bỗng trở nên dịu dàng. Anh cảm thấy dường như cuộc sống hôn nhân như vậy không tệ chút nào.

Sau khi anh đi vào nhà tắm, khuôn mặt Thẩm Thanh Lan liền hiện vẻ suy sụp. Cô liếc nhìn chiếc giường rộng 2m, đôi lông mày xinh đẹp chau lại.

Đêm nay phải làm sao đây? Lúc trước Phó Hoành Dật chưa về, Thẩm Thanh Lan vẫn chưa nghĩ tới chuyện này. Bây giờ anh về rồi, cô mới nhận ra, trong phòng này chỉ có duy nhất một chiếc giường. Phải ngủ thế nào đây? Chẳng lẽ lại để Phó Hoành Dật nằm đất?

Hay cô ra phòng khách ngủ?

http://tieulun.hopto.org

Sống hai mươi mốt năm trên đời, lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan thấy bối rối như vậy.

Trong lúc Thẩm Thanh Lan còn đang lưỡng lự, Phó Hoành Dật đã tắm xong đi ra ngoài. Nhìn thấy trên người anh là bộ đồ ngủ chỉnh tề, Thẩm Thanh Lan thở phào.

Phó Hoành Dật nhìn người đang đứng bất động bên giường, ánh mắt anh đầy thắc mắc, “Sao em vẫn chưa ngủ? Hay lúc bị anh đánh thức, nên bây giờ em không ngủ được nữa?”

Thẩm Thanh Lan bối rối, vẫn chưa biết nên làm thế nào. Cô liền nhìn thẳng vào Phó Hoành Dật, “Hôm nay anh ngủ ở đâu?”

Rõ là quẳng vấn đề này sang cho Phó Hoành Dật quyết định.

“Đương nhiên là ngủ trên giường rồi!” Phó Hoành Dật trả lời với vẻ dĩ nhiên, đầy thẳng thắn.

Thẩm Thanh Lan hơi sững lại, “Vậy em ngủ ở phòng khách.” Vừa nói, cô vừa mở tủ lấy bộ chăn gối dự phòng ra.

“Khoan đã,” Phó Hoành Dật gọi cô lại, “Thanh Lan, chúng ta đã kết hôn rồi, đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận.”

http://tieulun.hopto.org

Toàn thân Thẩm Thanh Lan cứng đờ. Đúng vậy, giờ họ đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận. Cho dù Phó Hoành Dật yêu cầu cô thực hiện nghĩa vụ vợ chồng cũng là điều đương nhiên. Từ lúc chọn lựa việc kết hôn với Phó Hoành Dật, chẳng phải cô nên sớm biết điều này rồi sao?

Thẩm Thanh Lan không ra khỏi phòng, lặng lẽ lên giường, rồi nằm xuống.

Biết cô đã hiểu lầm rồi, nhưng Phó Hoành Dật cũng không giải thích. Anh nằm xuống nửa bên kia giường. Cảm giác thấy đệm bị lún xuống, cả người Thẩm Thanh Lan cứng đơ.

Phó Hoành Dật tắt đèn. Cả phòng ngủ lập tức chìm vào bóng tối. Trong phòng yên tĩnh tới mức chỉ còn nghe thấy tiếng thở của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật.

Thẩm Thanh Lan nằm quay lưng về phía Phó Hoành Dật. Anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng cũng có thể nhận ra Thẩm Thanh Lan đang lo lắng dựa trên dáng người căng cứng của cô.

Lần đầu tiên anh thấy hoài nghi về sức hút của mình. Chẳng lẽ trông anh giống một con sói háo sắc, đói bụng ăn quàng lắm sao?

Thẩm Thanh Lan không thấy Phó Hoành Dật có động tác gì. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đúng lúc cô tưởng Phó Hoành Dật đã ngủ, trên hông bỗng có thêm một bàn tay của đàn ông.

http://tieulun.hopto.org

Người Thẩm Thanh Lan lại càng trở nên cứng ngắc. Cô nhìn tủ quần áo, ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt.

Phó Hoành Dật ôm gọn Thẩm Thanh Lan vào lòng. Cảm thấy cơ thể mềm mại đã cứng lại trong vòng tay mình, anh liền nở nụ cười mỉm. Anh muốn để Thẩm Thanh Lan quen với sự hiện diện của anh.

“Em yên tâm. Chỉ cần em không muốn, anh sẽ không bao giờ làm gì em.” Phó Hoành Dật nói bên tai Thẩm Thanh Lan bằng giọng điệu dịu dàng ấm áp.

Thẩm Thanh Lan không lên tiếng.

Sau đó Phó Hoành Dật quả thật không tiến thêm một bước. Anh chỉ ôm eo cô, thậm chí còn không hề di chuyển vị trí đặt tay.

Mãi lâu sau, Thẩm Thanh Lan xác định hơi thở đều đều của người nằm sau. Thấy anh quả thật đã ngủ rồi, cô mới từ từ bình tĩnh lại. Thẩm Thanh Lan nhắm mắt, chìm vào giấc mộng.

Phó Hoành Dật mở mắt ra. Tuy không nhìn thấy, nhưng cảm nhận được Thẩm Thanh Lan đã ngủ thật rồi, anh mới khẽ nói hai tiếng bên tai cô, “Ngủ ngon”, rồi mệt mỏi nhắm mắt lại.

http://tieulun.hopto.org

Quả thật anh đã rất mệt. Dù Thẩm Thanh Lan có cho phép, anh cũng chẳng còn sức lực đâu mà làm nữa.

Anh không phải sắt đá. Liên tiếp bốn năm ngày liền thực thi nhiệm vụ nguy hiểm khiến cả thể chất và tinh thần anh đều hao mòn. Phó Hoành Dật vốn có thể không về, nhưng rốt cuộc anh vẫn không yên tâm về Thẩm Thanh Lan. Nhất là lúc thấy những tấm ảnh cô gửi. Anh chưa bao giờ vội vàng như thế, lái xe về nhà ngay trong đêm.

Lúc đến nhà, Phó Hoành Dật biết giờ này chắc hẳn Thẩm Thanh Lan đã ngủ rồi. Anh vốn không định đánh thức cô, mà chỉ tính vào phòng ngủ lấy một bộ đồ để tắm rửa, thay ra rồi liền đến phòng khách, ngủ trên ghế sofa. Ai ngờ Thẩm Thanh Lan lại nhạy bén đến thế. Anh đã cố tình bước thật nhẹ, vậy mà cô vẫn phát hiện ra.

Mặc dù chỉ qua mấy đòn đánh, nhưng Phó Hoành Dật vẫn nhận ra được võ nghệ của Thẩm Thanh Lan không tệ chút nào. Anh nghĩ nhà họ Thẩm vốn là thế gia quân đội, con cháu trong nhà biết được mấy chiêu cũng là chuyện bình thường.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 42: Vẫn hài lòng chứ?

Hai người ôm nhau ngủ, suốt một đêm, mãi tới khi trời sáng.

Thẩm Thanh Lan tỉnh dậy lúc bảy giờ hơn. Từ trước tới giờ cô luôn dậy lúc sáu giờ. Hôm nay hiếm khi mới ngủ quên thế này.

Thẩm Thanh Lan mở mắt. Vừa động đậy, cô liền nhận ra có gì đó không đúng lắm. Cô sờ tay xuống, nhưng lại rụt ngay về trong nháy mắt.

Vừa ý thức được đó là thứ gì, Thẩm Thanh Lan lập tức mở to hai mắt. Mặt cô đỏ bừng lên, nhanh tới nỗi mắt thường cũng nhìn thấy được, ngay cả cổ cũng đỏ.

“Em vẫn hài lòng chứ?” Giọng nói khàn khàn của Phó Hoành Dật lại vang lên bên tai Thẩm Thanh Lan. Cô nhảy dựng lên, quên mất lúc này mình vẫn đang nằm trong vòng tay của Phó Hoành Dật. Còn anh thì lại hơi ngẩng đầu nhìn cô.

Đầu Thẩm Thanh Lan va vào cằm Phó Hoành Dật. Cô hít một hơi, Phó Hoành Dật thì hừ một tiếng.

“Thanh Lan, em thật sự vẫn muốn mưu sát chồng mình sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Ai… ai bảo anh hư hỏng như vậy.” Cuối cùng Thẩm Thanh Lan cũng không giữ nổi dáng vẻ lạnh lùng nữa, lắp bắp.

Phó Hoành Dật đặt tay lên đầu Thẩm Thanh Lan, nhẹ nhàng xoa chỗ vừa bị đụng giúp cô.

Nghe cô nói vậy, mắt anh tối sầm lại, cắn răng, “Thẩm tiểu thư, năm nay tôi ba mươi mốt tuổi, không phải ba tuổi. Chẳng lẽ em không biết đàn ông đều rất dễ ham muốn vào buổi sáng hay sao?”

Mặt Thẩm Thanh Lan đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu rồi. Dù vốn bình tĩnh tự nhiên đi chăng nữa, lúc này cô cũng chỉ hận không thể tự đào hố chôn mình.

Cô luống cuống ngồi dậy, “Chuyện đó… Em, em đi làm bữa sáng.”

Phó Hoành Dật nắm cổ tay cô, khẽ kéo một cái. Thẩm Thanh Lan liền ngã vào lòng anh. Chỉ xoay một cái, hai người đã đổi vị trí.

Phó Hoành Dật cúi đầu nhìn người đang nằm dưới mình, đôi mắt nheo lại đầy vẻ nguy hiểm, “Châm lửa rồi lại muốn bỏ chạy sao?”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan đầy bối rối. Cô nhìn tứ phía, chứ không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Khoảnh khắc vô tình đụng chạm vừa rồi đã nhắc nhở cô

rằng, trước mắt cô chính là một con hổ vừa tỉnh giấc, vẫn đang đói, vẫn đang muốn ăn thịt.

Ngay cả cử động một chút thôi Thẩm Thanh Lan cũng không dám, “Chỉ có thể trách khả năng tự kiếm chế của anh không đủ thôi.”

Phó Hoành Dật bị cô chọc giận đến buồn cười. Sống ba mươi mốt năm trên đời, đây là lần đầu tiên anh bị người khác nói khả năng tự kiềm chế không đủ. Nếu như cấp dưới nghe thấy, thể nào anh cũng bị cười nhạo.

“Em ăn mặc thế này, còn chê anh không tự kiềm chế được? Em chắc chứ?” Phó Hoành Dật nhìn vào cơ thể trắng nõn nà đang nằm dưới mình, nói bằng giọng trầm tĩnh.

Thẩm Thanh Lan thấy khó hiểu. Nhìn theo ánh mắt anh, cô mới phát hiện ra đồ ngủ của mình đã bung ra hai cúc, để lộ một vùng xuân sắc lớn trước ngực.

Sức nóng vừa mới tiêu tan trên khuôn mặt cô lại bốc lên lần nữa. Thẩm Thanh Lan giãy giụa muốn đứng lên, nhưng Phó Hoành Dật lại giữ chặt hai tay cô.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn. Nhất là vì cô giãy giụa, làn da trắng muốt kia lấp ló. Phó Hoành Dật chỉ cảm thấy như có một ngọn lửa trong lòng, đang thiêu đốt lý trí, nuốt sống ý thức của anh.

Cảm thấy nhiệt độ trên người anh đang tăng vọt lên, đáy mắt Thẩm Thanh Lan lại càng hiện vẻ bối rối hơn. Cô đang định mở miệng nói gì đó, đôi môi đã bị một thứ mềm mại phủ lên.

Môi Phó Hoành Dật hơi man mát, hoàn toàn không giống cơ thể đang nóng bừng của anh. Làn môi anh mềm mại, hệt như miếng thạch hoa quả mềm mại, trơn mịn mà Thẩm Thanh Lan từng ăn trước đây.

Phó Hoành Dật hôn người nằm dưới, dịu dàng, đắm đuối. Thẩm Thanh Lan nhắm mắt lại, Phó Hoành Dật buông hai tay cô ra. Một tay anh luồn vào theo tà áo. Cảm nhận được xúc cảm nhẵn nhụi dưới tay mình, ánh mắt anh lại càng tối hơn.

Tay Thẩm Thanh Lan chẳng biết đã ôm lấy cổ Phó Hoành Dật từ lúc nào. Hàm răng cô bị đẩy ra, Phó Hoành Dật tiến quân thần tốc. Nụ hôn trước đó còn dịu dàng bỗng trở nên chiếm hữu.

Thẩm Thanh Lan chỉ thấy như mình trôi nổi trên đại dương bao la đầy sóng lớn. Từng đợt sóng lúc mạnh lúc nhẹ, không mát mẻ, mà hệt như nham thạch nóng chảy, thiêu đốt linh hồn cô.

Đúng lúc Thẩm Thanh Lan nghĩ rằng Phó Hoành Dật nhất định sẽ làm tới cùng, anh bỗng rút tay ra khỏi áo cô. Đầu anh vùi vào cổ cô. Thẩm Thanh Lan có thể cảm nhận rõ ràng được trái tim anh đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực, cùng với hơi thở hổn hển của anh.

Hai người không ai nói gì, cũng không động đậy.

http://tieulun.hopto.org

Mãi lâu sau, Phó Hoành Dật xoay người, gọn gàng xuống giường, “Anh đi tắm đây.” Sau đó anh không hề quay đầu, bước thẳng vào phòng tắm.

Tiếng nước ào ào nhanh chóng vang lên từ trong phòng tắm, còn lẫn với tiếng rên rỉ cố đè nén của đàn ông.

Một lúc lâu sau, phòng tắm trở nên yên tĩnh. Phó Hoành Dật nhìn tay phải của mình, cười khổ một tiếng. Đúng là tự làm tự chịu.

Trong phòng ngủ.

Mãi đến khi có tiếng nước ào ào trong nhà tắm, Thẩm Thanh Lan mới từ từ ngồi dậy. Bộ đồ ngủ đã bị mở hết cúc, cô không mặc gì bên trong. Lúc này bộ ngực mềm mại lộ hết ra ngoài. Nếu nhìn thấy cảnh ấy, e rằng Phó Hoành Dật có giỏi kiềm chế đến đâu cũng sẽ phải đầu hàng.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy thay bộ đồ khác. Nhìn những vết đỏ lấm tấm trên ngực mình trong gương, đến cả cổ cũng có, mặt cô lại đỏ bừng.

Ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua những vết hôn mờ tím ấy.

“Em yên tâm. Chỉ cần em không muốn, anh sẽ không bao giờ làm gì em.”

Lời Phó Hoành Dật nói bên tai cô đêm qua cứ lởn vởn trong đầu. Trước mắt hiển hiện hình ảnh Phó Hoành Dật không kiềm chế nổi, mồ hôi đầy đầu, nhưng đến giờ phút quan trọng vẫn dừng lại được lúc nãy.

Cô nở nụ cười bình thản. Dù lúc này Phó Hoành Dật có làm đến cùng, cô cũng không trách anh, dù gì họ cũng là vợ chồng. Nhưng chắc cô vẫn sẽ hơi thất vọng.

Thẩm Thanh Lan nhanh chóng thay ra bộ đồ khác. Cô vào bếp, rửa mặt bằng nước lạnh, nhiệt độ trên mặt lúc này mới giảm dần.

Thẩm Thanh Lan mở tủ lạnh, nhìn nguyên liệu nấu ăn đang có. Cô lấy mấy thứ ra, chuẩn bị làm bữa sáng. Không biết Phó Hoành Dật thích ăn món gì, nên cô định làm những món bình thường mình vẫn hay ăn.

Cô không thích đồ ăn sáng kiểu Tây. Mà những thứ như bánh bao thì bây giờ làm lại không kịp nữa. Nên Thẩm Thanh Lan chỉ định làm mì trứng cà chua.

Phó Hoành Dật tắm xong, vừa bước ra đã thấy Thẩm Thanh Lan mặc tạp dề, mái tóc được tùy ý búi lên, đang cầm đũa đảo món gì đó.

Một Thẩm Thanh Lan như vậy, bớt đi vẻ lạnh lùng thường ngày. Cô trở nên dịu dàng yên tĩnh, như thể một tiên nữ không vướng bụi trần biến thành người con gái bình thường, đời thường nhưng lại hấp dẫn Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

“Anh lấy đũa đi, sắp ăn được rồi đó.” Thẩm Thanh Lan nhìn thấy Phó Hoành Dật, chỉ nói một câu mà không dám nhìn anh.

Sắc mặt Phó Hoành Dật đã bình tĩnh trở lại. Anh bước đến, “Anh lấy mì cho. Em ra bàn ngồi chờ trước đi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, bước ra khỏi bếp.

Phó Hoành Dật lấy đầy hai bát mì, bê ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 43: Phó lão gia hiểu lầm rồi

Hai người yên lặng ngồi ăn. Mì không thể nói là ngon, chỉ ở mức bình thường, nhưng Phó Hoành Dật lại ăn rất ngon lành, như thể đây là món ngon nhất trên đời. Thỉnh thoảng anh lại liếc Thẩm Thanh Lan một cái.

Thẩm Thanh Lan bình tĩnh ăn mì, không dám ngẩng đầu nhìn Phó Hoành Dật lấy một lần.

“Lát nữa ăn xong, chúng ta về Đại Viện thăm hai ông nhé.” Phó Hoành Dật nói.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng.”

Hôm nay cô vốn định đến công ty của Thẩm Quân Dục để tìm anh có chút việc, nhưng vì Phó Hoành Dật đột nhiên trở về nên lỡ mất kế hoạch.

“Lần này anh được nghỉ phép ba ngày. Em có muốn đi đâu, hoặc có chuyện gì đặc biệt muốn làm không?” Phó Hoành Dật thấp giọng hỏi Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nghe vậy, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, “Tạm thời không có.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cũng không thất vọng, chỉ gật đầu, “Vậy nghe theo sự sắp xếp của anh nhé.”

Thẩm Thanh Lan nghĩ, vậy cũng được.

Bát đũa do Phó Hoành Dật rửa. Thẩm Thanh Lan về phòng ngủ, cho quần áo Phó Hoành Dật thay ra vào máy giặt, rồi quét dọn lại phòng ngủ một lượt.

Sau đó hai người lái xe về nhà Đại Viện.

Phó lão gia thấy cháu trai về thì vô cùng vui mừng, bèn bảo dì Triệu nấu món ngon cho hai người.

“Lần này cháu về mấy ngày?” Phó lão gia hỏi cháu trai.

“Ba ngày ạ.”

“Vậy cố gắng bên cạnh Thanh Lan đi. Cháu cả ngày ở trong quân đội, khó khăn lắm mới được về, phải giành nhiều thời gian bên vợ cháu một chút. Con bé ở một mình thật chẳng dễ dàng gì.” Phó lão gia hiếm khi nói ra một câu thấm thía như vậy.

http://tieulun.hopto.org

“Chỉ cần ông không trách cháu có vợ rồi quên ông là được.” Phó Hoành Dật bình tĩnh nói.

Phó lão gia trợn mắt, “Ông nội cháu đâu phải người không biết lý lẽ như vậy!”

Thấy Phó Hoành Dật lắc đầu, Phó lão gia mới hài lòng vuốt bộ râu hoa râm, cười ha hả đi tìm Thẩm Thanh Lan đánh cờ.

Đánh được một lúc, ánh mắt Phó lão gia bỗng dừng lại, nhìn về phía cổ Thẩm Thanh Lan. Thấy những vết mờ mờ ấy, mắt ông sáng lên.

Thẩm Thanh Lan bị Phó lão gia nhìn mà khó hiểu, “Ông nội, có chuyện gì vậy?”

Phó lão gia cười như một lão hồ ly, “Không có gì, không có gì. Ông nội chỉ thấy vui thôi.” Ông cũng không nói là vui mừng chuyện gì, chỉ ngồi đó cười rất vui vẻ.

Thẩm Thanh Lan chẳng hiểu gì.

Phó lão gia vứt quân cờ, “Không đánh nữa, không đánh nữa. Nhìn sắc mặt cháu không tốt, đêm qua ngủ không ngon sao?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan sờ mặt mình, chẳng lẽ rõ đến vậy sao? Trước lúc ra ngoài cô đã soi gương rồi, sắc mặt cũng đâu đến nỗi.

Phó lão gia cứ nghĩ bọn họ đêm qua sung quá, nên không ngủ ngon giấc. Cả hai lâu rồi không gặp lại nhau, hơn nữa tuổi tác đều còn trẻ, cũng dễ hiểu thôi.

Phó lão gia tự cho là mình đã đoán ra sự thật. Ông cười tươi như hoa, vội giục Thẩm Thanh Lan đi nghỉ ngơi.

“Bây giờ còn lâu mới tới bữa trưa. Cháu đi ngủ một giấc ngắn đi. Đến giờ cơm, ông bảo Phó Hoành Dật gọi cháu. Sau này nếu sáng không dậy nổi thì cứ ở nhà ngủ thêm một chút, không cần dậy sớm vậy đâu, biết chưa?”

Nói xong, ông còn thoáng nhìn Thẩm Thanh Lan rồi cười tủm tỉm. Chắt trai trắng nõn, mũm mĩm của ông, sắp rồi.

Đến lúc này thì Thẩm Thanh Lan còn gì mà không hiểu nữa. Cô muốn giải thích nhưng không biết nên mở miệng thế nào, đành nghiêm mặt bước vào phòng ngủ của Phó Hoành Dật.

Nằm trên giường của Phó Hoành Dật, cô lăn qua lăn lại mà chẳng tài nào ngủ được, bất giác nhớ lại cảnh trong phòng ngủ lúc sáng nay.

Ôm khuôn mặt nóng bừng, Thẩm Thanh Lan đưa tay che mắt lại, cười

ngượng ngùng. Mình đúng là càng sống càng tụt lùi, khả năng tự kiềm chế đâu rồi? Không ngờ lại bị nam sắc mê hoặc.

“Ông nội, chưa gì đã đánh cờ xong rồi sao?” Dưới tầng, Phó Hoành Dật đang đọc báo. Thấy Phó lão gia bước xuống một mình, anh liền hỏi.

Phó lão gia ngâm nga hát, rõ ràng tâm trạng đang rất tốt, nhìn cháu trai cũng thấy thuận mắt, “Không đánh nữa. Cháu dâu mệt rồi, phải cố gắng nghỉ ngơi. Hoành Dật à, sau này phải kiềm chế một chút, đừng khiến cháu dâu mệt, biết chưa? Nếu con bé mệt cứ để nó nghỉ ngơi thêm, đừng giống như tên đàn ông thô bạo.”

Phó Hoành Dật:… Cháu vốn là một người đàn ông thô bạo mà.

“Tiểu Triệu này, bữa trưa nay nhớ hầm thêm chút canh bổ, để bồi dưỡng cho đôi vợ chồng son chúng nó.”

Phó lão gia nói vọng vào trong bếp, rồi hạ giọng thì thầm, “Trẻ tuổi đúng là tốt thật, còn sung sức như vậy được. Sung cũng tốt, không thì đến bao giờ mình mới có thể trông thấy chắt trai của mình được.”

Phó Hoành Dật cười khổ. Biết ông nội hiểu lầm nhưng anh cũng không giải thích.

Biết Thẩm Thanh Lan đang nghỉ ngơi, Phó Hoành Dật cũng không lên tầng

quấy rầy cô mà đến nhà họ Thẩm.

“Hoành Dật, anh đến rồi.” Thẩm Hi Đồng đang định ra ngoài, trông thấy Phó Hoành Dật liền đặt túi xuống. Cô ta nhìn Phó Hoành Dật với vẻ mặt u buồn và oán giận.

Phó Hoành Dật chỉ lạnh lùng gật đầu, coi như chào hỏi rồi lướt qua cô ta.

“Hoành Dật.” Thẩm Hi Đồng gọi anh lại, “Anh thật lòng muốn lấy Thẩm Thanh Lan sao?”

Phó Hoành Dật dừng bước, nhìn về phía Thẩm Hi Đồng, “Cô cho rằng có ai ép được tôi làm việc mà tôi không thích sao?” Ý anh rất rõ ràng, cưới Thẩm Thanh Lan chính là ý muốn của anh.

Mặt Thẩm Hi Đồng hiện vẻ tổn thương, mắt cũng đỏ dần lên, “Rõ ràng anh biết.. Rõ ràng anh biết của tình cảm em dành cho anh…”

Phó Hoành Dật chau mày. Thấy cô gái trước mắt mình mang vẻ mặt đau lòng, muốn nói gì với anh nhưng lại thôi, anh hơi mất kiên nhẫn.

“Có chuyện gì, cô cứ nói đi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng nhìn anh, nhưng không nói gì.

Phó Hoành Dật liền nhấc chân đi.

“Phó Hoành Dật, anh không biết em yêu anh thật sao? Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã yêu anh rồi. Em cố gắng nỗ lực để trở nên xuất sắc thế này, cũng chỉ vì mong có một ngày được sánh đôi với anh. Chẳng lẽ anh không nhìn thấy những cố gắng của em sao?”

“Tôi nghĩ rằng từ trước đến giờ, tôi chưa từng làm gì khiến cô hiểu lầm.” Giọng nói lạnh lùng của Phó Hoành Dật vang lên, khiến sắc mặt Thẩm Hi Đồng bỗng trắng bệch.

“Không, không phải. Anh quan tâm đến em. Anh quên rồi sao? Lúc nhỏ, có một lần em bị mấy thằng bé trong viện bắt nạt, chính anh đã dạy dỗ chúng một trận giúp em. Nếu anh không thích em thì sao lại giúp em? Có phải vì anh kết hôn với Thanh Lan rồi, nên mới không dám thừa nhận?”

Phó Hoành Dật hoàn toàn không có ấn tượng gì về chuyện Thẩm Hi Đồng vừa nói, “Tôi chỉ tiện thể ra tay thôi. Lúc đó cho dù đổi thành bất cứ ai, tôi cũng đều làm như vậy.”

Thẩm Hi Đồng nhìn anh với vẻ không tin nổi. Cô ta đang định nói gì đó, lại bắt gặp ánh mắt sắc lẹm như chim ưng của Thẩm lão gia, “Các cháu đang cãi vã chuyện gì?”

http://tieulun.hopto.org

Mặt Thẩm Hi Đồng bỗng trắng bệch. Cô ta không biết Thẩm lão gia nghe được bao nhiêu trong cuộc đối thoại của họ, liền bối rối cúi đầu, lúng túng không nói gì.

“Ông nội.”

Phó Hoành Dật chào một tiếng.

Thẩm lão gia gật đầu, nhìn Thẩm Hi Đồng, “Chẳng phải mẹ cháu nói hôm nay cháu hẹn người ta ăn trưa ư? Sao giờ này vẫn còn ở nhà. Dù cháu là con gái nhưng cũng không thể đến muộn. Để người khác phải chờ đợi lâu rất bất lịch sự.”

“Cháu, cháu vừa nhìn thấy Hoành Dật… em rể đến, nên dừng lại chào hỏi một chút. Bây giờ cháu đi luôn đây.” Nói xong, cô ta liền cầm lấy túi xách, vội vàng ra khỏi nhà.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 44: Hẹn hò

“Thẩm Thanh Lan, Thẩm Thanh Lan. Lại là cô. Tại sao cô luôn muốn cướp đi những thứ thuộc về tôi? Ông bà nội, anh trai, bố. Bây giờ đến Phó Hoành Dật cô cũng muốn cướp đi. Cô dựa vào cái gì?!”

Thẩm Hi Đồng ngồi trong xe mình, gục đầu xuống vô lăng. Khuôn mặt cô ta đầy nước mắt, ánh mắt toát lên nỗi hận tận xương tủy.

“Thẩm Thanh Lan, cô chẳng qua chỉ dựa vào chút máu mủ của cô với nhà họ Thẩm để giương oai diễu võ. Nếu như không còn chút máu mủ đó, cô có điểm nào hơn tôi chứ. Cô cứ chờ đấy, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô. Tôi không dễ sống, thì cũng chẳng để cô được sống thoải mái.”

Phó Hoành Dật cũng không ở lại nhà họ Thẩm lâu. Sở Vân Dung chưa về thì anh đã đi rồi.

Lúc anh về, Thẩm Thanh Lan cũng vừa ngủ dậy, đi xuống tầng. Cô vốn không ngủ được, nhưng nằm trên giường, cơn buồn ngủ bỗng tìm đến, liền một mạch đến giờ cơm trưa.

Lúc ăn cơm, Phó lão gia ra sức gắp thức ăn cho Thẩm Thanh Lan, nói văn vẻ là gầy rồi, cần bồi bổ.

http://tieulun.hopto.org

Bát Thẩm Thanh Lan nhanh chóng chất đầy như một ngọn núi nhỏ. Cô nhìn cái bát đầy thức ăn, hơi buồn rầu. Thẩm Thanh Lan không ăn nổi những thứ này thật.

“Ăn được bao nhiêu thì ăn, không ăn hết thì đưa cho anh.” Phó Hoành Dật nói khẽ vào tai cô.

Phó lão gia là lão thành cách mạng, là người đã từng ra chiến trường giết kẻ thù. Những lúc khó khăn nhất, ông chỉ có thể ăn rễ cỏ, gặm vỏ cây. Vì thế, ông không cho phép mọi người trong nhà lãng phí đồ ăn. Ăn được bao nhiêu thì gắp bấy nhiêu. Không chỉ nhà họ Phó mà ngay cả nhà họ Thẩm cũng vậy.

Cũng vì Thẩm Thanh Lan biết quy tắc này nên mới buồn rầu.

Phó Hoành Dật thấy Thẩm Thanh Lan ăn hết một nửa đã cầm đũa ngồi im. Biết cô không thể ăn được nữa, anh liền với lấy bát của cô, chỉ hai ba miếng đã ăn hết đồ ăn còn lại trong bát, không hề cố sức chút nào.

Phó lão gia làm như không hề nhìn thấy. Đây là vợ của nó, cũng chính nó chọn ăn đồ ăn thừa của vợ. Ông già rồi, không xen vào việc của bọn trẻ.

“Ông nội, vậy bọn cháu đi đây.” Ăn xong, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan liền chuẩn bị đi.

Phó lão gia vừa nghe đã trợn mắt, “Ăn xong cơm là đi luôn. Cháu xem chỗ

ông là quán ăn sao? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Ngồi với ông thêm một lát không được à?”

Đôi mắt đẹp của Thẩm Thanh Lan hơi hiện vẻ xấu hổ, nhưng Phó Hoành Dật thì lại bình tĩnh, “Không phải ông muốn cháu có thêm thời gian bên cạnh vợ mình sao? Bây giờ cháu làm theo lời ông, định đưa cô ấy ra ngoài chơi. Bây giờ ông lại không đồng ý?”

Râu của Phó lão gia dựng đứng, “Ông nói không đồng ý lúc nào? Thằng nhóc này đừng hòng đổ lỗi cho ông. Đúng là rảnh rỗi thì cũng nên giành thời gian với vợ. Không phải nói muốn đi chơi hay sao? Còn đứng đây làm gì? Mau đi đi, mau đi đi.”

Phó lão gia phất tay đuổi người.

Phó Hoành Dật kéo Thẩm Thanh Lan, bình tĩnh ra khỏi nhà họ Phó.

“Chúng ta cứ đi thế này không hay lắm thì phải?” Thẩm Thanh Lan hơi lo lắng. Thật ra cô vẫn luôn biết, tuy nhìn bề ngoài Phó lão gia có tính tình như trẻ con, nhưng trong lòng ông vẫn rất cô đơn.

“Không có chuyện gì đâu. Ngày mai chúng ta sẽ lại đến thăm ông nội. Hôm nay chúng ta đi hẹn hò.”

Hẹn hò?

Thẩm Thanh Lan dường như không thể tin được, một từ như vậy lại do Phó Hoành Dật nói ra.

Mà Phó Hoành Dật lại thật sự dẫn cô đi hẹn hò, dạo phố, xem phim, ăn uống. Tất cả những việc mà các cặp tình nhân trẻ hay làm, Phó Hoành Dật đều đưa Thẩm Thanh Lan đi để thực hiện.

“Em có quần áo rồi, không cần mua đâu.” Thẩm Thanh Lan đứng trước cửa hàng chuyên kinh doanh các nhãn hiệu quốc tế cao cấp, không chịu đi vào.

“Chẳng phải mọi người đều nói tủ quần áo của phụ nữ luôn luôn thiếu đồ sao? Yên tâm, nhà mình khá lớn, đủ để em nhét thêm mấy bộ đồ đấy.” Phó Hoành Dật ôm chặt vai Thẩm Thanh Lan, dắt cô vào cửa hàng.

Thật ra, Thẩm Thanh Lan vẫn chưa đến mấy cửa hàng thế này mua quần áo bao giờ. Không phải do cô thiếu tiền, mà ngược lại, quần áo của cô đều do Thẩm Quân Dục đặt riêng hàng cao cấp cho cô. Mặc dù không có bất cứ nhãn hiệu gì trên đó, nhưng bất kỳ bộ nào cũng có giá trị cao hơn hẳn những bộ đồ ở đây.

Có điều bình thường Thẩm Thanh Lan luôn rất kín đáo, nên ngay cả kiểu dáng quần áo trên người cũng đơn giản, khiến rất nhiều người đều cho rằng chúng chỉ là quần áo bình thường chứ không phải thương hiệu nổi tiếng gì, hoàn toàn không ngờ được đó là thiết kế riêng.

http://tieulun.hopto.org

“Chào mừng quý khách.” Nhân viên phục vụ lễ phép chào đón.

Phó Hoành Dật từ chối những bộ bọn họ giới thiệu. Anh đứng tần ngần trước từng dãy trang phục. Thẩm Thanh Lan nhìn anh với vẻ hứng thú. Cô không biết Phó Hoành Dật lại còn nghiên cứu cả quần áo phụ nữ.

Nếu Phó Hoành Dật biết suy nghĩ trong lòng của Thẩm Thanh Lan, thì chắc chắn sẽ cảm thấy rất oan ức. Có trời mới biết đây là lần đầu tiên anh chọn đồ cho phụ nữ. Anh chỉ thấy quần áo của Thẩm Thanh Lan treo trong tủ đều có kiểu dáng đơn giản, nên mới muốn dẫn cô đến đây mua vài bộ.

Phó Hoành Dật cầm mấy bộ đồ đưa cho Thẩm Thanh Lan, “Em đi thử mấy bộ này xem?”

Thẩm Thanh Lan nhìn đồ trên tay anh, cau mày nói, “Em không mặc váy.” Trong tủ đồ của cô chưa bao giờ có váy.

“Đi thử một chút xem?” Phó Hoành Dật không bỏ quần áo xuống, mà lại nhìn cô với ánh mắt kiên trì vừa dịu dàng.

Thẩm Thanh Lan như bị cái nhìn của anh thiêu đốt. Cô nhận lấy quần áo trong tay anh rồi chui vào phòng thay đồ.

Phó Hoành Dật ngồi trên ghế sofa ở khu vực chờ, kiên nhẫn đợi cô. Anh không hề sốt ruột chút nào, cũng không để ý tới những lời xì xào bàn tán của

mấy nhân viên phục vụ cách đó không xa.

Thẩm Thanh Lan lề mề một lúc lâu mới ra khỏi phòng thay đồ. Mặc dù vẻ mặt cô vẫn lạnh lùng, thế nhưng bàn tay buông thõng bên người hơi siết lại, đây là biểu hiện khi hồi hộp của cô.

Rõ ràng chỉ là thay đồ, chẳng hiểu sao cô lại lo lắng thế này. Hệt như một một cô gái trẻ thẹn thùng chờ người yêu khen ngợi.

Thẩm Thanh Lan giật thót vì suy nghĩ của chính mình.

Phó Hoành Dật thấy Thẩm Thanh Lan bước ra thì mắt liền sáng lên. Quả nhiên bộ váy này rất hợp với cô. Hơn nữa khi mặc váy, vẻ lạnh lùng của cô cũng dịu bớt đi.

Phó Hoành Dật hài lòng gật đầu: “Em mặc váy trông rất đẹp.” Anh không tiếc lời khen ngợi cô.

Tuy ở trong quân đội được mệnh danh là huấn luyện viên trưởng ma quỷ, trong mắt người lớn lại là một người nghiêm túc xuất sắc, nhưng ở trước mặt cô, Phó Hoành Dật chỉ muốn làm một người đàn ông chiều chuộng, yêu thương cô, một người đàn ông có thể khiến cô trút bỏ sự lạnh lùng, trở nên hiền dịu.

Anh không phải kiểu người đã nghiện lại còn ngại. Một khi đã hiểu rõ trái tim

mình, anh cũng sẽ không che giấu. Phó Hoành Dật sẽ khiến cho Thẩm Thanh Lan hiểu rằng anh thích cô, sẽ ở bên cô đến suốt cả cuộc đời. Mục tiêu của anh là trái tim cô.

“Không quen.” Thẩm Thanh Lan cau mày nói.

“Mặc nhiều sẽ quen thôi.” Phó Hoành Dật kéo cô lại, không cho cô thay váy ra.

“Gói hết mấy bộ này lại cho tôi.” Phó Hoành Dật bình thản nói.

Nhân viên phục vụ vô cùng vui mừng. Bọn họ rất thích khách sộp thế này.

Ra khỏi cửa hàng, Phó Hoành Dật lại dẫn Thẩm Thanh Lan Đi xem một bộ phim hình sự nghe nói đang rất hot. Có điều, xem cảnh đánh nhau trong phim, cả hai điều không thấy hào hứng chút nào. Trong mắt khán giả thì đó là màn đánh nhau rất đặc sắc, nhưng trong mắt hai người họ thì có trăm ngàn chỗ hở. Bộ phim còn chưa kết thúc, hai người họ đã bỏ đi rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 45: Đây là vợ tôi

Ra khỏi rạp chiếu phim, Phó Hoành Dật nhìn thấy một cửa hàng bán kem ở trước cửa. Có rất nhiều đôi tình nhân đang xếp hàng mua ở đó. Anh thoáng nhìn Thẩm Thanh Lan, rồi đi tới mua hai cây.

Anh đưa cho Thẩm Thanh Lan một cái, “Nhân viên cửa hàng nói đây là vị đào, bán chạy nhất đấy. Em nếm thử xem.”

Người đàn ông ba mươi tuổi mang vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lại cầm hai cây kem trên tay. Hình ảnh này đánh mạnh vào thị giác của người khác. Ngay cả một người luôn bình tĩnh như Thẩm Thanh Lan cũng phải mở to mắt. Đúng là sáng mắt thật.

“Em không thích ăn đồ ngọt.”

“Thỉnh thoảng thử một chút cũng được.” Phó Hoành Dật đưa cây kem tới bên môi Thẩm Thanh Lan, ra hiệu cô cắn một cái.

Ánh mắt của mọi người xung quanh đều vô tình cố ý nhìn sang bọn họ. Thẩm Thanh Lan hơi xấu hổ, vội cúi đầu cắn một cái. Cô vốn tưởng rằng nó sẽ ngọt ngấy, nhưng đầu lưỡi lại có cảm giác lành lạnh, pha lẫn vị bơ ngọt ngào, không hề ngán, đúng thật là khá ngon.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đưa tay nhận lấy cây kem, cắn từng miếng một.

Phó Hoành Dật trông thấy dáng vẻ như nữ sinh bình thường của cô thì hài lòng. Anh cũng cắn một miếng kem, nhưng lại lập tức cau mày. Anh thật sự không thích mấy món ngọt thế này. Nhưng đã nói với Thẩm Thanh Lan thỉnh thoảng thử một chút cũng được, nên mặc dù khó ăn, Phó Hoành Dật vẫn nghiêm mặt, cắn hai ba miếng đã xong.

Ăn xong kem, Phó Hoành Dật đã hoàn toàn ghét cái món có nhiều mùi bơ và vị ngọt này.

Thẩm Thanh Lan lại cảm thấy kem ăn khá ngon. Nhưng cô mới ăn được một nửa, cây kem trong tay đã bị Phó Hoành Dật lấy đi, “Con gái không nên ăn nhiều đồ lạnh, nếm một chút là đủ rồi.”

Thẩm Thanh Lan tiếc nuối nhìn cây kem trong tay anh, nhưng cũng không giữ. Cô không quá thích món gì, ăn hay không cũng được hết.

Hai người đi ăn tối. Đây là lần thứ hai họ ăn ngoài. Phó Hoành Dật dẫn cô đi ăn món Trung.

Thức ăn ở nhà hàng này rất ngon. Trước khi rời đi, Thẩm Thanh Lan còn nhìn thoáng qua tên tiệm. Lần sau có thể dẫn Vu Hiểu Huyên đến đây ăn. Cậu ấy thích nhất là được ăn ngon.

http://tieulun.hopto.org

“Tiếp theo chúng ta làm gì?” Dạo phố, ăn uống, xem phim đều đã làm rồi. Có phải bây giờ nên về nhà không? Thẩm Thanh Lan nhìn lên bầu trời tối đen, thầm nghĩ.

“Chưa về vội. Anh dẫn em đến một chỗ.”

Thẩm Thanh Lan cũng không hỏi đó là chỗ nào. Dù sao anh cũng không bán cô đi được.

“Chỗ anh muốn dẫn em đến chính là nơi này sao?” Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu nhìn tên cửa tiệm - Mị Sắc.

Nếu như cô nhớ không lầm, thì đây là câu lạc bộ cao cấp nổi tiếng nhất Bắc Kinh, cũng là nơi tiêu tiền lớn nhất. Người tới chỗ này không phú cũng quý.

Phó Hoành Dật ôm vai cô, chỉ cười chứ không nói gì. Anh đưa một cái thẻ cho bảo vệ giữ cửa. Anh ta cung kính làm động tác mời.

Thật ra Thẩm Thanh Lan cũng không xa lạ gì với chỗ này. Thẩm Quân Dục là hội viên đây. Anh ấy đã từng đưa cô tới đây chơi.

Phó Hoành Dật dẫn cô đi thẳng lên phòng trong cùng ở tầng 5.

Lúc này, trong phòng có mấy người đang ngồi vây quanh một bàn chơi mạt chược. Nhìn thấy người bước vào, bọn họ dừng tay lại, đồng loạt nhìn về phía Thẩm Thanh Lan.

Bị nhiều người nhìn như vậy, Thẩm Thanh Lan vẫn không hề mất tự nhiên, ngược lại còn có tâm trạng quan sát những người đang ngồi đó. Ngoại trừ Hàn Dịch, cô không nhận ra ba người còn lại.

Phó Hoành Dật ôm chặt Thẩm Thanh Lan, "Đây là vợ tôi, Thẩm Thanh Lan. Đây là Hàn Dịch, em đã gặp rồi."

Tay Phó Hoành Dật chỉ vào Hàn Dịch. Anh ta chớp đôi mắt hoa đào. Phó Hoành Dật làm việc nhanh thật đấy. Lần trước còn nói không có hứng thú gì cơ mà. Bây giờ đã là chồng người ta rồi, đây gọi là không có hứng thú sao?

"Chào chị dâu." Hàn Dịch mỉm cười chào hỏi, đôi mắt hoa đào quyến rũ đầy ý cười.

Thẩm Thanh Lan bình thản gật đầu, "Hàn thiếu, lại gặp nhau rồi."

Phó Hoành Dật lại chỉ vào một người có ngoại hình nhã nhặn ngồi bên tay trái Hàn Dịch. Toàn thân anh ta toát lên phong độ của thanh niên trí thức, khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, "Đây là Giang Thần Hi."

Giang Thần Hi cười, chào một tiếng "Chị dâu".

http://tieulun.hopto.org

“Còn hai người kia, người trẻ hơn là con trai của cô anh, Cố Dương. Bên cạnh là anh họ của nó, Cố Khải.”

Cố Dương và Cố Khải cùng chào một tiếng “Chị dâu.”

“Anh, anh kết hôn bao giờ vậy? Sao em không biết?” Cố Dương nôn nóng, không kìm lòng được mà hỏi.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Phó Hoành Dật.

“Một tháng trước đã làm giấy đăng ký.” Phó Hoành Dật lời ít mà ý nhiều.

“Anh, thế này là anh không đúng rồi. Kết hôn sao lại không cử hành hôn lễ được?”

“Chờ Thanh Lan tốt nghiệp rồi mới tổ chức.” Phó Hoành Dật giải thích.

Cố Dương trợn to mắt, “Chị dâu, chị vẫn còn đang đi học sao? Vậy chẳng phải chị còn nhỏ hơn em sao?” Vẻ mặt anh ta hoảng sợ.

Thẩm Thanh Lan: …

Người sáng mắt đều nhìn là biết mà. Chẳng lẽ trông tôi già lắm sao?

“Mấy người này đều là anh em của anh. Sau này anh không ở đây, nếu có việc, em có thể tìm bọn họ.” Phó Hoành Dật dặn dò Thẩm Thanh Lan. Đây mới là mục đích anh dẫn Thẩm Thanh Lan tới chỗ này.

“Hoành Dật, chuyện của chị dâu sao tới phiên bọn tôi nhúng tay vào chứ? Nếu chị ấy thật sự có chuyện, thì cái tên Thẩm Quân Dục kia chắc chắn sẽ lao tới đầu tiên.” Đôi mắt đào hoa của Hàn Dịch như cười như không.

“Ủa, chị dâu có quan hệ gì với anh Thẩm vậy? Cũng là họ Thẩm, lẽ nào…” Vẻ mặt Cố Dương ngạc nhiên.

“Chính là như cậu nghĩ đấy. Chị dâu của chúng ta đúng là em gái cưng của tên cáo già chết tiệt - Thẩm Quân Dục. Bình thường anh ta luôn giấu kỹ, chẳng cho ai liếc nhìn lấy một cái.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 46: Gặp người quen

Cố Khải là một người điềm tĩnh. Chào hỏi Thẩm Thanh Lan xong liền không lên tiếng nữa. Mọi người ở đây đều đã quen nên thấy rất bình thường, có thể thấy tính cách của anh ta là như vậy.

Giang Thần Hi thì là một người ôn tồn lễ độ. Nhìn qua thấy anh ta có nét giống anh cô. Tuy vậy, nhìn kỹ mới thấy. Mặc cho hai người này đều tao nhã, nhưng một người là tính cách ăn sâu vào máu, còn một người thì lại làm bộ làm tịch, chứ thật ra bên trong là một con cáo già.

Vế trước là Giang Thần Hi, còn vế sau dĩ nhiên là anh trai của cô - Thẩm Quân Dục.

“Chị dâu xinh đẹp thật đấy. Anh Thẩm không phúc hậu gì cả. Có cô em gái xinh đẹp thế này mà lại không dẫn đến. Nếu như em quen chị dâu sớm hơn một chút, thì sao tới lượt anh trai em nữa.” Cố Dương chẳng màng tới gương mặt đen thui của Phó Hoành Dật, nói mà không sợ chết.

Đôi mắt đào hoa của Hàn Dịch đầy vẻ khâm phục. Thằng nhãi Cố Dương này vẫn to gan ngốc nghếch như thế, còn dám nói lời như vậy trước mặt Phó Hoành Dật, chẳng biết tiếp đến sẽ bị dạy dỗ thế nào.

Hàn Dịch nghĩ mà hả hê.

http://tieulun.hopto.org

“Lần trước cô nói chuyện điện thoại với ông nội là sức khỏe chú quá yếu ớt, không có chút khí khái đàn ông. Cô mong chú tiếp tục vào quân đội để học hỏi kinh nghiệm. Bây giờ chú đã tốt nghiệp trường quân đội rồi nhỉ?” Phó Hoành Dật cũng không tức giận, chỉ bình thản như mây gió.

Vẻ mặt của Cố Dương lập tức suy sụp. Cậu ta đã tốt nghiệp được một năm, vốn đã nên vào quân đội rèn luyện từ lâu rồi. Nhưng cậu ta không thích tham gia quân ngũ, nên vẫn không muốn đi. Tuy rằng Phó lão gia rất bất mãn nhưng cũng không muốn ép cậu ta.

Thấy Cố Dương ngoan ngoãn lại, Phó Hoành Dật lấy làm hài lòng.

Vợ của anh mà người khác cũng đùa được sao?

Người lắm lời nhất - Cố Dương cũng đã ngậm miệng, nên tất nhiên những người khác cũng không có gan khiêu khích Phó Hoành Dật nữa.

“Chị dâu, nếu sau này có việc gì, chị cứ gọi điện thoại cho tôi. Tôi là giáo sư của trường đại học A, không biết chị dâu học ở trường nào?” Cách nói chuyện của Giang Thần Hi cũng mang lại cảm giác dịu dàng, chín chắn như chính con người anh ta.

Thì ra là giáo sư đại học. Chẳng trách toàn thân toát lên phong độ của người trí thức. Dù là ngồi trên bàn xào bài cũng không khiến cho người khác cảm thấy anh ta đang làm việc không đàng hoàng.

“Đúng vậy, chị dâu. Chị đang học ở trường nào? Em đến tìm chị chơi.” Cố Dương lại không sợ chết mở miệng lần nữa.

Cố Khải đá cậu ta một cái dưới gầm bàn. Cái tên không biết quan sát này, không thấy Phó đại ca đã đen mặt rồi sao?

“Tôi học ở đại học B, khoa Ngôn ngữ Z.”

“A a a, chị là…” Cố Dương bỗng nhiên kêu lên, chỉ vào Thẩm Thanh Lan với vẻ mặt vô cùng kích động. Mọi người đồng loạt nhìn về phía cậu ta, “Chị là hoa hậu giảng đường của đại học B. Thảo nào vừa rồi mới nghe thấy tên của chị dâu, em còn cảm thấy hơi quen quen. Thì ra chị chính là cô hoa hậu giảng đường xinh đẹp lạnh lùng trong truyền thuyết của đại học B.”

Nói xong, cậu ta còn chăm chú nhìn mặt Thẩm Thanh Lan với vẻ tò mò, “Chị dâu, nghe đồn thư tình mà chị nhận được có thể chất đầy cả một cái xe tải lớn, có thật không?”

Hàn Dịch, Cố Khải và Giang Thần Hi lặng lẽ nhìn sang chỗ khác. Họ đã có thể đoán được tương lai thê thảm của Cố Dương rồi.

Thẩm Thanh Lan hơi nhoẻn miệng, “Cậu nghĩ sao?”

“Đương nhiên là… .” Thật rồi. Bắt gặp ánh mắt như cười như không của Thẩm Thanh Lan, Cố Dương liền lặng lẽ nuốt hai chữ cuối cùng lại, “Đương

nhiên là tin vịt rồi. Người vừa phong độ vừa đẳng cấp như chị dâu sao vừa mắt mấy tên không đứng đắn kia được.”

Đôi mắt xinh đẹp lấp lánh ánh sao của Thẩm Thanh Lan hiện vẻ thú vị khi nhìn Cố Dương. Cậu nhóc này biết điều quá.

“Chị dâu, bình thường chị có thích đua xe không? Dạo này ở Bắc Kinh có một trận thi đấu đua xe bí mật, rất đặc sắc. Chị có muốn cùng đi xem không?” Cố Dương không dừng lại được.

Có điều cậu ta vừa mới nói xong, giọng nói lạnh lùng của Phó Hoành Dật đã chợt vang lên, “Cô có biết chú đi đua xe không?”

Cố Dương run lên, máy móc quay đầu nhìn sang Phó Hoành Dật, đắc ý quá hóa lố rồi. Cậu ta lại quên mất Phó Hoành Dật cũng đang ở đây.

“Chuyện này… Anh, em vừa nói đùa với chị dâu đấy. Em chưa đua xe bao giờ, ngay cả đi xem cũng chưa đi lần nào cả. Thật đấy! Em thề.” Cố Dương vừa nói vừa giơ ba ngón tay lên trời thề.

Phó Hoành Dật nhìn cậu ta một cái thật kỹ rồi thu tầm mắt lại, quay đầu nói với Thẩm Thanh Lan, “Không được đi đua xe với tên nhóc kia.”

Thẩm Thanh Lan buồn cười, “Vâng.”

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá thoang thoảng. Thẩm Thanh Lan không thích lắm, nhưng vẫn không hề tỏ vẻ gì. Cô lại ngồi thêm một lúc rồi mượn cớ đi vệ sinh để ra ngoài.

Đi vệ sinh xong, trong lúc vô tình nhìn xuống dưới tầng, ánh mắt Thẩm Thanh Lan bỗng dừng lại ở một nơi.

Cô đi về phía trước một bước, tới gần lan can, nhìn xuống dưới, quả nhiên trông thấy một bóng người quen thuộc trong đám đông. Nhìn người trong sàn nhảy kia bị một người đàn ông xa lạ ôm vào lòng, dáng nhảy xinh đẹp, Thẩm Thanh Lan đưa tay sờ cằm một cái, đáy mắt hiện vẻ hứng thú.

Không biết nếu một Thẩm Hi Đồng xinh đẹp lòe loẹt thế này bị đám phóng viên giải trí chụp được thì sẽ thế nào nhỉ?

Thật ra hôm nay tâm trạng của Thẩm Hi Đồng không được vui. Buổi sáng bày tỏ với Phó Hoành Dật, nhưng tấm lòng của mình lại bị giẫm đạp dưới đất. Thêm vào đó, đối tượng xem mặt lại là một tên cực phẩm. Bản thân thì đã có ngoại hình không đứng đắn gì, lại còn dám đưa ra một đống yêu cầu với cô ta.

Thẩm Hi Đồng không muốn về nhà, cũng không có nơi khác để đi. Tuy có bạn bè ở Bắc Kinh này, nhưng cô ta đã đi du học ở nước ngoài nhiều năm, ít khi trở về, nên quan hệ với những người bạn kia cũng phai nhạt rồi. Dù thường xuyên liên lạc thì cũng chỉ là vì coi trọng cái danh phận thiên kim nhà họ Thẩm của cô ta, có mấy người thật lòng kết bạn đâu?

http://tieulun.hopto.org

Cô ta cũng không muốn làm trò hề cho bọn họ.

Đêm nay Thẩm Hi Đồng uống rất nhiều rượu. Đây là lần đầu tiên cô ta làm ra những chuyện phóng túng như vậy. Ngọn lửa cất giấu trong lòng cô ta cuối cùng cũng đã hoàn toàn bùng cháy khi bị Phó Hoành Dật từ chối vào hôm nay.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 47: Lần đầu tiên?

Ở một nơi xa lạ, cùng với một người đàn ông xa lạ, điên cuồng uốn éo cơ thể. Tất cả những điều này đều là những trải nghiệm mới mẻ khiến cô ta say mê.

Bàn tay của gã đang đặt lên đùi cô ta, thừa cơ sờ soạng. Thẩm Hi Đồng cũng không nổi giận, ngược lại còn dựa sát vào gã hơn một chút. Cô ta hà hơi bên tai gã, nụ cười vẫn nở trên khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp.

Gã đàn ông làm sao chịu được sự trêu chọc như vậy. Ôm Thẩm Hi Đồng càng chặt hơn, gã định kéo cô ta ra khỏi sàn nhảy. Thẩm Hi Đồng hơi lắc mình, rồi rời khỏi vòng tay của gã, chuyển sang một người đàn ông khác bên cạnh, rồi cùng nhau nhảy nhót.

Thẩm Thanh Lan đứng bên trên xem kịch hay. Đêm nay Thẩm Hi Đồng trang điểm rất đậm, ăn mặc thì hở hang gợi cảm, hoàn toàn khác với hình tượng nữ thần trong sáng thường ngày của cô ta. Tuy người không quen sẽ khó lòng nhận ra cô ta, nhưng cách trang điểm ăn mặc đó vốn không phải là vấn đề với Thẩm Thanh Lan.

Cô đã quá quen thuộc với Thẩm Hi Đồng, nên dù cô ta đã trang điểm như vậy, cô vừa liếc qua một cái cũng đã nhận ra cô ta ở trong đám đông.

“Đang nhìn gì vậy?” Giọng nói của Phó Hoành Dật vang lên, khiến Thẩm Thanh Lan hoàn hồn.

http://tieulun.hopto.org

“Sao anh lại ra đây?” Chẳng phải anh đang ở trong phòng sao?

“Ra ngoài hít thở không khí.” Phó Hoành Dật trả lời. Anh cũng không nói là vì thấy cô lâu quá không quay lại, lo cô xảy ra chuyện gì nên mới đi tìm cô.

“Muốn xuống dưới sao?” Phó Hoành Dật nhìn theo tầm mắt của Thẩm Thanh Lan, nhưng không thấy có gì đặc biệt. Anh chỉ cho rằng Thẩm Thanh Lan muốn xuống quầy bar chơi một chút.

Thẩm Thanh Lan nhìn sang chỗ khác, lắc đầu, “Không, hình như vừa rồi em trông thấy một người quen, sau đó mới biết nhìn nhầm. Chúng ta đi thôi.”

Phó Hoành Dật không hề nghi ngờ gì.

Lúc hai người trở lại phòng, mọi người lại bắt đầu chơi mạt chược.

“Chị dâu, có muốn chơi một ván không?” Hàn Dịch mời.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, từ chối, “Tôi không biết chơi.”

Đôi mắt đào hoa của Hàn Dịch sáng ngời, “Không biết chơi thì học. Chị dâu,

trò này rất đơn giản. Tôi dạy cho chị. Đêm nay thắng thì là của chị, thua thì tính cho Hoành Dật."

Thẩm Thanh Lan: "Bình thường chẳng phải nên nói là thua thì tính cho anh, thắng thì là của tôi sao?"

"Được, cứ theo lời của chị dâu đi. Thua thì tính cho tôi, thắng đều là của chị dâu cả." Hàn Dịch thoải mái đồng ý. Cô chỉ là tay mới, chẳng lẽ bọn họ còn không thắng được cô sao. Dù có thua thì cô cũng chẳng thua được bao nhiêu.

Cố Khải đứng lên, nhường chỗ cho Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống. Phó Hoành Dật kéo một cái ghế, ngồi bên cạnh cô.

Hàn Dịch thấy thế vội nói, "Nói trước nhé. Phó Hoành Dật, cậu không được giúp đỡ." Người này biết tính bài. Tất cả bọn họ cộng lại cũng không phải là đối thủ của anh.

Phó Hoành Dật cũng không thèm để ý anh ta, chỉ quay sang nói với Thẩm Thanh Lan: "Yên tâm mà chơi. Dù có thua sạch cũng không sao, chồng em có tiền."

Thẩm Thanh Lan nhìn anh một cái, không nói gì. Ai thua ai thắng, còn chưa chắc đâu.

Thẩm Thanh Lan đúng là tay mới. Ngay cả cách chơi bài cũng là Hàn Dịch chỉ thì cô mới biết. Nhưng cô nhớ rất dai, Hàn Dịch mới nói sơ qua một lần, cô đã nhớ kỹ tất cả các lá bài rồi.

Lúc chính thức bắt đầu chơi, ban đầu Hàn Dịch còn không để ý nên thu từ từ. Nhưng sau đó, anh ta đánh mà toát hết cả mồ hôi lạnh. Ngoại trừ ba ván đầu là Thẩm Thanh Lan thua, thì tất cả những ván sau cô đều ù.

Có nhiều lần, rõ ràng anh ta đã sắp ù đến nơi, lại bị Thẩm Thanh Lan chặn ù. Một lần hai lần thì là ngoài ý muốn, nhưng đến tận ba lần bốn lần, có đánh chết Hàn Dịch cũng không tin là Thẩm Thanh Lan vô tình.

“Chị dâu, chị lừa tôi. Chị hoàn toàn không phải là tay mới gì cả, mà là người giấu nghề mới đúng.” Lúc thua thêm một ván, Hàn Dịch không thèm chơi nữa, la lên.

Phó Hoành Dật liếc Hàn Dịch, “Thua không gỡ nổi thì đừng chơi.”

“Đúng là tôi thua không gỡ nổi đấy. Rõ ràng chị dâu giả heo ăn thịt hổ.” Hàn Dịch tức điên. Anh ta chưa từng thấy ai sát phạt anh em vì vợ như vậy.

“Đây quả thật là lần đầu tiên tôi chơi trò này.” Nếu không thì ngay cả ba ván đầu anh cũng không có cơ hội thắng đâu. Thẩm Thanh Lan thản nhiên nghĩ, ánh mắt vô tội.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi tin lời này của chị dâu.” Giang Thần Hi lên tiếng.

Cố Dương cũng gật đầu.

Đêm nay hai người bọn họ cũng thua không ít, nhưng chẳng hề đáng kể gì so với Hàn Dịch.

Hàn Dịch nửa tin nửa ngờ, “Thật sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu vô cùng quả quyết.

“Vô lý quá, tôi mà lại thua một người vừa mới học chơi sao.”

“Vì chị dâu biết tính bài.” Giang Thần Hi vạch trần huyền cơ chỉ bằng một câu.

Hàn Dịch nghẹn lời, nhìn Thẩm Thanh Lan như nhìn quái vật.

“Ngày mai nhớ chuyển tiền tiêu vặt cho vợ tôi vào tài khoản tôi. Số tài khoản cậu biết rồi đấy.” Phó Hoành Dật lên tiếng, còn không quên đòi số tiền vợ mình đã thắng được, “Cũng muộn rồi, chúng tôi về trước đây.”

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, anh cũng không nhìn mọi người ở đây, mà nắm lấy tay Thẩm Thanh Lan rời đi. Hai người không đi đâu nữa mà về thẳng nhà.

Về đến nơi, cả hai lần lượt tắm rửa. Cả đêm nay, Phó Hoành Dật cũng không làm gì, chỉ đơn thuần ôm Thẩm Thanh Lan ngủ.

Phó Hoành Dật đã từng nói, anh không chỉ muốn thân thể của Thẩm Thanh Lan, mà quan trọng hơn là trái tim của cô. Anh là người rất kiên nhẫn, có thể đợi đến ngày cô cam tâm tình nguyện.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 48: Người trong lòng

Ngày hôm sau, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan lại quay về Đại Viện, rồi ở nhà với Phó lão gia cả một ngày. Đương nhiên là còn có Thẩm lão gia nữa. Đến tối, họ cũng ngủ lại đó.

Hôm sau nữa, ăn cơm trưa xong, Phó Hoành Dật liền chạy về quân đội. Anh chỉ nói cuối tháng sẽ trở về, chứ không nói gì thêm nữa.

Buổi chiều rảnh rỗi, Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng nhớ ra Thẩm Quân Dục đã bị mình lãng quên, đành về nhà một chuyến, lấy quà đã mua mang đến cho Thẩm Quân Dục.

Đến tới dưới tầng tập đoàn Quân Lan, Thẩm Thanh Lan đang định vào thì bị nhân viên lễ tân ngăn lại.

“Xin hỏi cô tìm ai?”

“Thẩm Quân Dục.”

Nụ cười của nhân viên lễ tân hơi nhạt đi, lại là tìm tổng giám đốc, “Xin hỏi, cô có hẹn trước không ạ?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu. Cô chỉ đột nhiên muốn đến tìm Thẩm Quân Dục, làm gì hẹn trước chứ.

“Xin lỗi, tiểu thư, cô không có hẹn trước với tổng giám đốc nên không thể lên được. Hay là cô đăng ký đã nhé?” Nhân viên lễ tân lịch sự nói.

“Không cần, tôi chờ ở đây được rồi.” Thẩm Thanh Lan cũng không làm khó nhân viên lễ tân, mà chỉ vào sofa cách đó không xa, nói.

Nhân viên lễ tân cười nói, “Xin mời.”

Khi nhìn thấy túi quà mà Thẩm Thanh Lan cầm, nhân viên lễ tân liền thầm hiểu. Chắc lại là một người mến mộ tổng giám đốc tới đây bày tỏ nữa rồi. Có điều cô gái này lại đẹp và có thần thái hơn mấy cô đến tìm trước đây nhiều, chỉ là trông hơi lạnh lùng. Chẳng lẽ tổng giám đốc thích kiểu người thế này sao?

Thẩm Thanh Lan ngồi trên ghế sofa, lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Quân Dục.

“Anh, em đang ở dưới công ty của anh, nhưng bị ngăn lại. Anh cho người xuống lấy đồ đi.”

Thẩm Quân Dục đang họp. Nhận được điện thoại của em gái, anh ngạc nhiên nhướng mày, nghe thấy cô đang ở dưới lầu công ty, liền nhấc chân rời khỏi

phòng họp. Để lại một đám nhân viên cấp cao của công ty đang nhìn nhau, rối rít đoán xem người gọi điện cho ông chủ là ai.

“Sao em tới đây mà không báo trước một tiếng, anh sẽ xuống đón em ngay.” Thẩm Quân Dục vội vã ra khỏi thang máy chuyên dụng, vừa liếc qua một cái liền đã nhìn thấy người đang ngồi trên ghế sofa.

Thẩm Thanh Lan đưa cái túi trong tay cho anh, “Đột nhiên nhớ ra, nên thuận tiện mang quà đến cho anh đây.”

Thẩm Quân Dục không nhận túi quà, mà lại nhìn cô với vẻ mặt u oán, “Cuối cùng cũng nhớ tới anh rồi sao? Anh còn tưởng là em đã quên mất anh luôn rồi. Cái con bé vô lương tâm này.”

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan không hề thay đổi. Cô giơ cái túi đang cầm lên, “Không cần thì em tặng cho người khác vậy.”

Thẩm Quân Dục giật lấy túi, ôm vào lòng, “Mơ đi, đây là của anh.”

“Quà đã tặng rồi, vậy em đi về trước đây.”

“Đừng.” Thẩm Quân Dục kéo cô lại, “Đây là lần đầu em đến công ty, dù thế nào cũng phải vào tham quan một chút đã.”

Buổi chiều Thẩm Thanh Lan cũng không bận chuyện gì, nên không phản đối lời đề nghị của Thẩm Quân Dục. Cô đi theo anh vào thang máy chuyên dụng.

Lúc hai người đi vào thang máy, cuối cùng đôi mắt trợn tròn của nhân viên lễ tân khi nhìn thấy Thẩm Quân Dục xuống cũng trở lại bình thường.

Thì ra vị tiểu thư này là người yêu của tổng giám đốc thật. Thảo nào cô ấy có thể gọi thẳng tên của tổng giám đốc. Chắc tổng giám đốc rất yêu thương, quan tâm cô ấy. Nếu không thì sao lại đích thân xuống đón người chứ? Trước giờ có bao giờ thấy tổng tài đối xử tốt với ai như vậy đâu.

Thế là, ngay trong ngày hôm đó, tin tức tổng giám đốc có một cô bạn gái thần bí, lại còn rất yêu thương cô ấy đã lan truyền khắp tập đoàn Quân Lan.

Mà hai người đang đi lên tầng trên lại hoàn toàn không biết gì.

“Lan Lan, em vào phòng làm việc nghỉ ngơi một chút. Anh đi họp trước đã, không lâu lắm đâu.”

Thẩm Quân Dục căn dặn. Thấy Thẩm Thanh Lan gật đầu, anh mới trở lại phòng họp.

Không lâu sau, thư ký Lưu liền bê một ly trà xanh đi vào. Thẩm Thanh Lan thích uống trà chứ không thích cà phê.

“Cảm ơn.” Thẩm Thanh Lan lịch sự nói.

Cô đưa mắt quan sát phòng làm việc của Thẩm Quân Dục. Màu sắc trang trí chủ đạo là trắng đen, hơi khác với phong cách thường ngày của anh. Trong góc văn phòng làm việc là mấy chậu cây xanh. Trên tường còn có một giá sách rất lớn.

Thẩm Thanh Lan nhìn lướt qua giá sách. Tiện tay lấy một quyển, cô ngồi xuống sofa rồi lật ra xem.

Quả nhiên không lâu sau, Thẩm Quân Dục cũng đã họp xong. Lúc anh đi vào, theo sau lưng còn có phụ tá của anh - Dư Bân. Đương nhiên Dư Bân cũng nhìn thấy Thẩm Thanh Lan.

Anh ta biết Thẩm Thanh Lan, nên cũng không thấy ngạc nhiên khi thấy vừa rồi tổng giám đốc lại đột nhiên rời khỏi phòng hợp giữa chừng. Từ lâu Dư Bân đã biết, tổng giám đốc của bọn họ là một người cuồng em gái.

“Cô Thẩm, cô tới rồi.”

“Trợ lý Dư, đã lâu không gặp. Trong túi kia cũng có quà của anh, nhớ tới chỗ anh tôi lấy nhé.”

http://tieulun.hopto.org

Dư Bân được quan tâm nên ngạc nhiên, hỏi “Tôi cũng có sao?”

Thẩm Thanh Lan bình thản gật đầu, “Trước kia làm phiền anh nhiều như vậy, coi như là quà cảm ơn đi.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 49: Đổi ngôi nhà khác

Thẩm Quân Dục ghen tỵ. Thì ra Thanh Lan không chỉ tới tặng quà cho anh ta. Ánh mắt anh ta nhìn Dư Bân cũng mang theo chút bất mãn.

Dư Bân nhìn thấy sự lạnh lùng trong ánh mắt ông chủ, nên hơi xấu hổ. Anh ta nhắm mắt lấy món quà bỏng tay từ ông chủ, rồi vội vã chạy ra khỏi văn phòng.

Dư Bân nghĩ mình phải chủ động xin ông chủ đi công tác vài ngày mới được.

Trong phòng làm việc, Thẩm Quân Dục đã lấy quà của Thẩm Thanh Lan tặng mình ra. Đó là một cái hộp hình chữ nhật, dài khoảng nửa mét. Anh ta mở ra, bên trong là một bức tranh.

Lúc mở hết, mắt của Thẩm Quân Dục liền sáng lên, “Tranh của Lãnh Thanh Thu. Còn là bức tranh ban đầu định mang bán đấu giá, nhưng lại đột nhiên nói không bán đấu giá nữa.”

Anh nhìn Thẩm Thanh Lan, “Lan Lan, em lấy được bức tranh này từ đâu vậy?”

“Từ một người bạn.”

http://tieulun.hopto.org

“Bạn nào, sao anh lại không biết em còn có một người bạn như thế.” Thẩm Quân Dục thắc mắc. Em gái anh ta có tính cách điềm tĩnh, vốn chẳng có bạn bè gì.

“Một người bạn mới quen. Cô ấy hơi quen biết với người đại diện của Lãnh Thanh Thu. Biết em muốn có bức tranh này, nên cô ấy đã thương lượng với người đại diện của Lãnh Thanh Thu, mua lại bằng giá thấp giúp em.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

Cô không nói cho anh biết mình chính là Lãnh Thanh Thu. Tạm thời Thẩm Thanh Lan không muốn để cho người khác biết được thân phận này của mình.

Thẩm Quân Dục hoàn toàn không nghi ngờ lời giải thích của em gái mình, cực kỳ cẩn thận cất kỹ bức tranh, “Chắc chắn ba sẽ rất thích món quà này.”

Thẩm Thanh Lan không nói gì mà chỉ gật đầu. Cô hoàn toàn không quan tâm ông có thích hay không, chỉ không muốn Thẩm Quân Dục lãng phí tiền vào việc này thôi, cho dù nhà bọn họ cũng chẳng thiếu chút tiền này.

“Lan Lan, Phó Hoành Dật về quân đội rồi à?”

“Vâng.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục đã đoán được từ khi nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đến đây một mình.

“Vậy, tối nay đi ăn cơm với anh nhé. Anh mời.”

Thẩm Thanh Lan nhận lời, “Vâng.”

Ăn tối xong, Thẩm Quân Dục đưa Thẩm Thanh Lan về thẳng Giang Tâm Nhã Uyển, rồi đánh giá xung quanh căn nhà này.

“Ở đây hơi nhỏ. Lan Lan, hay là anh mua cho em một căn nhà lớn nhé?” Thẩm Quân Dục đề nghị.

“Không cần, ở đây rất tốt.”

Nghe Thẩm Thanh Lan từ chối, Thẩm Quân Dục cũng không ép cô. Vừa rồi anh cũng chỉ thuận miệng nói. Mặc dù căn nhà này hơi nhỏ, nhưng đồ đạc bên trong rất tốt. Quan trọng hơn là anh biết Thẩm Thanh Lan nói vậy không phải vì khách sáo với anh.

Thẩm Quân Dục không ở lại lâu, chỉ ngồi chừng mười phút rồi đi.

Thẩm Thanh Lan lấy quần áo phơi trên ban công vào. Cô gấp quần áo của

Phó Hoành Dật lại, rồi bỏ vào trong tủ quần áo. Khi chạm đến quần lót của anh, cô chợt nhớ đến thứ mà mình đã chạm phải vào sáng hôm đó, vội rút tay lại như bị điện giật.

Mặt cô đỏ bừng, bớt đi vẻ lạnh lùng thường ngày, rõ là đã nghĩ đến mấy chuyện trẻ con không nên biết. Thẩm Thanh Lan đưa tay xoa khuôn mặt nóng bừng của mình, rồi bỏ đồ lót của Phó Hoành Dật vào ngăn kéo bên dưới trong tủ quần áo.

Thẩm Thanh Lan ở nhà hai ngày, vẽ xong một bức tranh. Bức này không bị cô để tùy ý như những bức trước kia, mà lại được cô cẩn thận cất vào trong một chiếc hộp.

Nhớ đến việc đã mấy hôm không đi học, Thẩm Thanh Lan quyết định đến trường xem một chút, chủ yếu là tìm giáo viên hướng dẫn để chọn đề tài tốt nghiệp.

Giáo viên hướng dẫn đã thúc giục cô từ lâu, thế nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn luôn bận nhiều việc, không có thời gian để ý tới. Thừa dịp hôm nay có thời gian, cô định làm cho xong chuyện này trước đã.

Ra khỏi văn phòng của giáo viên hướng dẫn, Thẩm Thanh Lan thuận đường đi đến phòng ký túc. Cô vốn định tìm Phương Đồng đi ăn trưa, ai ngờ lại không gặp. Lúc này cô mới nhớ ra Phương Đồng đã đến tập đoàn Quân Lan thực tập. Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên thấy hơi may mắn, lúc đến tập đoàn Quân Lan không chạm mặt cô ấy.

http://tieulun.hopto.org

Trong phòng chỉ có Ngô Thiến. Lúc cô đi vào, trùng hợp thấy Ngô Thiến đang trang điểm. Cô ấy mặc một bộ váy vàng cam, là nhãn hiệu đồ nữ mà hôm đó cô và Phó Hoành Dật đã nhìn thấy khi đi dạo.

Ngô Thiến nhìn thấy cô thì hơi bối rối, thậm chí còn tô lem cả son.

“Thanh Lan, cậu… cậu về rồi.” Cô ấy bất an nhìn Thẩm Thanh Lan một cái. Thấy cô đang nhìn mấy món đồ trang điểm trên bàn mình, mắt Ngô Thiến lại càng hiện vẻ bất an hơn. Cô ấy gượng cười, “Đây… Đây phải do phải đi phỏng vấn sao? Nên tớ chỉ muốn trang điểm để trông có sức sống hơn một chút thôi.”

“Đẹp lắm.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

Ngô Thiến sững người, sau đó mới hiểu ra Thẩm Thanh Lan mới vừa nói gì, “Cảm… cảm ơn.”

“Tớ chỉ về phòng lấy ít đồ rồi lập tức đi ngay. Cậu cứ tiếp tục đi.”

Thẩm Thanh Lan nói xong, liền tiện tay cầm một quyển sách trên bàn rồi ra khỏi phòng ký túc.

Ngô Thiến nhìn Thẩm Thanh Lan rời đi, cảm thấy vô cùng may mắn vì cô không hỏi nguồn gốc của những thứ này.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đi trong sân trường, cả đường thưởng thức phong cảnh trong sân trường. Lần đầu tiên cô nhận ra khuôn viên của trường đại học B thật sự rất đẹp. Tốp năm tốp ba học sinh đi trên đường. Trong sân bóng, ai ai cũng có dáng người khỏe mạnh, mồ hôi đổ như mưa, nhưng lại tràn trề thanh tuổi xuân.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan cảm thấy, hình như ba năm qua mình đã bỏ lỡ rất nhiều điều.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 50: Nhan thịnh vũ

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan cảm thấy, hình như ba năm qua mình đã bỏ lỡ rất nhiều điều.

Cô nhìn xung quanh, không để ý có một người đang ôm một chồng sách che khuất tầm nhìn của anh ta đi tới ở phía trước.

Đột nhiên, một quả bóng trên sân bóng lao thẳng về phía Thẩm Thanh Lan. Cô chợt dừng bước, nghiêng người đi. Quả bóng liền lướt qua cô, bay vào sân cỏ bên cạnh.

Có điều cô tránh được quả bóng kia, nhưng không tránh được người đang đâm đầu tới. Hoặc nên nói là người kia không ngờ rằng Thẩm Thanh Lan lại bỗng nhiên xuất hiện, nên đâm sầm vào cô, làm mọi thứ trong tay rơi đầy ra đất.

“Xin lỗi, xin lỗi, không làm em bị thương chứ?” Người kia chưa kịp nhặt sách lên, mà hỏi thăm Thẩm Thanh Lan trước.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Tôi không sao.” Lúc này cô mới nhìn rõ mặt mũi đối phương.

Thì ra là Nhan Thịnh Vũ. Ngày đó anh ta tới đón Nhan Tịch, Thẩm Thanh

Lan đã nhìn thấy anh ta từ xa. Cô có trí nhớ rất tốt, dù chỉ gặp một lần nhưng vẫn liếc cái đã nhận ra anh ta.

Cô thoáng nhìn đống sách dưới đất. Hóa ra Nhan Thịnh Vũ cũng học ở đại học B.

Thật ra việc Thẩm Thanh Lan không biết Nhan Thịnh Vũ học ở đại học B hoàn toàn là do cô không để ý đến những chuyện bên ngoài. Nhan Thịnh Vũ cũng được coi như là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy ở trong trường. Nếu Thẩm Thanh Lan chú ý một chút thì chắc chắn sẽ biết.

Chỉ tiếc, Thẩm Thanh Lan vẫn luôn không thích quan tâm đến những chuyện khác, nên mới có thể không biết đến một tài tử nổi tiếng thế này ở đại học B.

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống, giúp anh ta nhặt sách dưới đất lên.

“Cảm ơn.” Nhan Thịnh Vũ nhận lấy. Lúc này anh ta mới nhận ra đây là hoa hậu giảng đường của đại học B - Thẩm Thanh Lan, “Chào bạn học Thẩm, tôi là Nhan Thịnh Vũ.”

“Anh quen tôi sao?” Thẩm Thanh Lan ngạc nhiên.

Nhan Thịnh Vũ cười, “Hoa hậu giảng đường nổi tiếng của đại học B, e rằng trong trường chẳng có mấy ai không biết em đâu.” Thật chẳng có chút tự giác của hoa hậu giảng đường gì cả.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Sau đó cô… bỏ đi

Nhan Thịnh Vũ nhìn theo bóng cô, lắc đầu bật cười, “Quả là như bọn họ nói, cô hoa hậu giảng đường này thật cao ngạo lạnh lùng.”

Cũng không biết lần va chạm này có phải đã va ra duyên phận hay không. Hai người trước đây chưa từng gặp nhau, mà vài ngày sau đó họ lại gặp lại.

“Thật trùng hợp. Bạn học Thẩm, chúng ta lại gặp rồi.” Nhan Thịnh Vũ cúi đầu nhìn cô gái đang nằm ở dưới sân cỏ, mỉm cười chào hỏi.

Bị một bóng râm lớn phủ lên, Thẩm Thanh Lan không thể không biết được. Cô mở mắt ra. Khi thấy rõ người nọ, đôi mắt cô liền hiện lên một cảm xúc phức tạp. Đây đã là lần thứ tư bọn họ gặp nhau trong vòng ba ngày, nói là trùng hợp, đến cả Thẩm Thanh Lan cũng không tin.

Ngoại hình của Nhan Thịnh Vũ cũng được xem là tuấn tú, lúc cười lên lại càng đẹp hơn, rực rỡ ấm áp như ánh mặt trời. Nhưng rõ ràng Thẩm Thanh Lan lại chẳng hề cảm nắng.

“Không trùng hợp. Nói đi, theo tôi nhiều lần như thế, rốt cuộc là anh muốn làm gì.” Thẩm Thanh Lan không thích vòng vo, nói thẳng.

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ sửng sốt, vẻ mặt anh ta hơi ngượng ngùng. Bị nhìn ra rồi!

Anh ta sờ mũi, “Hành động của tôi lộ liễu vậy sao? Rõ ràng tôi đã lên kế hoạch cả rồi mà.”

Thẩm Thanh Lan lạnh mặt, im lặng nhìn anh ta.

Nhan Thịnh Vũ bị nhìn đến xấu hổ, nên đành nói ra mục đích mấy ngày nay, “Chuyện này, cuối tuần này khoa Ngôn ngữ Z và khoa Công nghệ thông tin sẽ tổ chức hoạt động quan hệ hữu nghị. Tôi muốn mời em cùng tham gia.”

“Tôi nhớ anh đã là nghiên cứu sinh rồi mà.” Hoạt động quan hệ hữu nghị của trường đại học thì liên quan gì tới anh?

Tuy nửa câu sau không được nói ra, nhưng Nhan Thịnh Vũ vẫn hiểu như một phép mầu, “Dù sao tôi vẫn là học sinh của trường này mà. Cậu em khóa dưới mời, nghĩ lại dù sao cũng không có việc gì, nên tôi muốn đến xem. Em đi không?”

Thẩm Thanh Lan đứng lên, quay người bỏ đi, “Không.” Quan hệ hữu nghị là hoạt động của sinh viên mới. Người đã học năm thứ tư, sắp tốt nghiệp như cô sẽ không tham gia. Hơn nữa cô không hào hứng gì với mấy hoạt động thế này.

Nhan Thịnh Vũ đuổi theo, “Bạn học Thẩm, hiếm khi mới có dịp thế này.

Sang năm em cũng tốt nghiệp rồi, sau này sẽ không có cơ hội tham gia những hoạt động thế này nữa. Tại sao lại không nhân cơ hội này đi chơi một chút?”

Thẩm Thanh Lan không trả lời, chỉ bước nhanh hơn.

“Bạn học Thẩm, em vẫn luôn lạnh lùng với người khác như vậy sao?”

Thẩm Thanh Lan dừng bước, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn anh ta. Ánh mắt cô lạnh lùng, dường như có thể xuyên qua đôi mắt để nhìn thấu tận linh hồn của anh ta.

“Tôi không có thái độ tốt với người tiếp cận tôi có chủ đích. Tôi mặc kệ mục đích của anh là gì, nhưng yêu cầu anh đừng đi theo tôi nữa. Tôi không có hứng thú đùa giỡn với với đám công tử nhà giàu như anh.”

Vừa nói, cô vừa nhìn thoáng qua bụi cây ở sau lưng Nhan Thịnh Vũ, cách đó không xa. Có mấy cái đầu đang lén lút nhô lên đằng sau đó.

Khuôn mặt điển trai của Nhan Thịnh Vũ cứng đờ. Lần này anh ta thật sự xấu hổ. Nhìn Thẩm Thanh Lan bỏ đi, anh ta không đuổi theo nữa.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Thanh Lan nữa, mấy người vừa trốn sau bụi cỏ mới ùa ra.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 51: Từ chối

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Thanh Lan nữa, mấy người vừa trốn sau bụi cỏ mới ùa ra.

“Thịnh Vũ, sao rồi? Hoa khôi Thẩm có đồng ý không?” Một nam sinh dáng người cao gầy không chờ được nữa mà hỏi.

“Việc này còn phải hỏi sao? Nhìn là biết chắc chắn đã từ chối rồi, có phải không Thịnh Vũ?” Một cậu nam sinh hơi thấp nói.

Ở đây còn một nam sinh thứ ba, mặc áo sơ mi ca rô màu lam nhạt, có nụ cười như du côn, “Hot boy của chúng ta bị thua cược mất rồi.”

Thì ra hôm đó, ba người đã vô tình nhìn thấy Nhan Thịnh Vũ và Thẩm Thanh Lan đứng nói chuyện với nhau. Sau khi trở về ký túc xá, họ lập tức đánh cược Nhan Thịnh Vũ có thể mời Thẩm Thanh Lan tham gia hoạt động quan hệ hữu nghị vào cuối tuần không. Nếu mời được, ba người bọn họ sẽ phụ trách quét dọn vệ sinh phòng ngủ một tháng. Nếu không được, Nhan Thịnh Vũ sẽ giúp bọn họ giặt tất một tuần.

Nhan Thịnh Vũ cũng không phải là người thích tham gia mấy trò thế này, vậy mà lại lần đầu tiên đồng ý. Ba người còn lại dĩ nhiên càng vui sướng hơn.

Nhan Thịnh Vũ nhìn ba người, “Còn hai ngày nữa mới đến cuối tuần, gấp gì chứ.”

Ba người bĩu môi, cũng không chê cười cậu ấy mạnh miệng. Thanh niên hai mươi, đang độ tuổi háo thắng. Nhan Thịnh Vũ cũng không ngoại lệ.

Thẩm Thanh Lan từ chối, ngược lại đã kích động khát vọng chinh phục ẩn sâu trong lòng anh ta.

“Bạn học Thẩm, chúng ta lại gặp nhau rồi, cùng ăn một bữa cơm đi.” Nhan Thịnh Vũ đứng trước mặt Thẩm Thanh Lan, cười tủm tỉm, không hề có vẻ xấu hổ vì bị từ chối vào sáng nay.

Dường như đã bị Thẩm Thanh Lan nhìn thấu, Nhan Thịnh Vũ dứt khoát không tìm cớ ngẫu nhiên gặp nhau nữa, mà bây giờ rõ ràng là đi theo cô luôn.

Thẩm Thanh Lan không chớp mắt, vốn không thèm phản ứng lại với anh ta.

Chỉ là, hình ảnh này không biết bị ai chụp lại, đăng lên diễn đàn trong trường học. Rất nhanh sau đó, mọi người đều biết Nhan Thịnh Vũ - nghiên cứu sinh năm hai đại học B đang theo đuổi hoa khôi lạnh lùng - Thẩm Thanh Lan.

Tin tức vừa lan ra, trong trường lập tức sôi trào. Có người thấy tốt, hy vọng bọn họ sẽ ở bên nhau. Đương nhiên cũng có người lén lút nguyền rủa. Hầu hết các nam sinh đều cười trên nỗi đau của người khác. Ba năm đại học,

người theo đuổi Thẩm Thanh Lan cho dù không tới một nghìn thì cũng đến tám trăm. Nhưng từ trước tới nay, chưa từng thấy Thẩm Thanh Lan tỏ vẻ ôn hòa với bất kỳ ai. Thậm chí bên cạnh cô còn chẳng có lấy một người bạn là phái nam.

Còn Nhan Thịnh Vũ quả thật ưu tú đến nỗi bọn họ chỉ có thể ngước nhìn. Nhưng như vậy thì đã sao? Lúc Thẩm Thanh Lan vừa lên đại học, cũng có người gán ghép bọn họ. Chỉ tiếc ba năm trôi qua, hai người vẫn không hề có động tĩnh gì. Bây giờ lại có tin tức này, ai mà tin Nhan Thịnh Vũ có thể theo đuổi được Thẩm Thanh Lan chứ.

Còn các nữ sinh thì ghen ghét Thẩm Thanh Lan may mắn, lại được Nhan Thịnh Vũ yêu thích. Có ai mà không biết Nhan Thịnh Vũ là con cháu nhà danh môn, là Hồng Tam Đại* chân chính. Anh ta có ngoại hình đẹp trai, thành tích cao, là học sinh giỏi trong mắt các thầy cô giáo, tấm gương tốt cho các bạn học noi theo, là học bá của học bá**. Còn Thẩm Thanh Lan là cái thá gì chứ, ngoại trừ khuôn mặt và thành tích ra thì chẳng có gì hết, tính tình lại lạnh lùng kiêu ngạo.

* Hồng tam đại: Con cháu thế hệ thứ ba của những gia đình cách mạng, kế thừa ý chí của gia đình.

** Học bá: Ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ những người là hiện tượng trong trường, học giỏi, nhiều kiến thức, có thành tích cao.

Nhan Thịnh Vũ chính là bạch mã hoàng tử, là tình nhân trong mộng của các nữ sinh. Còn Thẩm Thanh Lan thì lại là hồ ly tinh quyến rũ hoàng tử.

Dù Thẩm Thanh Lan có ngốc đến mấy cũng nhận ra các bạn học không hòa nhã với cô. Cô loáng thoáng nghe được lời đồn, cũng chỉ cảm thấy vô lý. Để được yên tĩnh, cô còn về nhà ở một tuần. Đương nhiên, đây đều là những chuyện sau này.

Thẩm Thanh Lan không để ý đến Nhan Thịnh Vũ, nhưng anh ta vẫn mặt dày đi theo cô, "Bạn học Thẩm, anh không có ác ý, chỉ muốn mời em ăn bữa cơm thôi. Em không cần phải đề phòng như vậy. Mặc dù gia cảnh của anh chỉ tạm được, nhưng anh tự thấy nhân phẩm của mình khá ổn, không chơi mấy trò của con nhà giàu với em đâu."

Nhan Thịnh Vũ cho rằng, Thẩm Thanh Lan nghĩ anh ta là gã đàn ông trăng hoa, thích đùa giỡn tình cảm con gái, nên mới ghét anh ta như vậy. Anh ta đành phải giải thích.

Nghe Nhan Thịnh Vũ lải nhải không ngừng, Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng hiểu vì sao Nhan Tịch lại thích líu ríu như vậy. Thì ra là di truyền từ dòng họ. Chỉ là, Nhan Tịch khiến Thẩm Thanh Lan cảm thấy cô bé ấy đáng yêu. Còn cái tên trước mắt này, cô quả thật chỉ thấy anh ta om sòm.

Nếu Nhan Thịnh Vũ biết Thẩm Thanh Lan đánh giá anh ta như thế, đoán chừng sẽ khóc òa thật mất.

"Nhan Thịnh Vũ, tôi đã nói rồi. Mặc kệ anh có mục đích gì, xin anh hãy dừng lại. Tôi sẽ không đồng ý bất cứ yêu cầu gì của anh. Còn nếu anh cứ thích lằng nhằng không ngừng như thế, tôi tuyệt đối sẽ không khách sáo với anh đâu."

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 52: Được đoàn làm phim chọn

Sự lạnh lẽo trong mắt Thẩm Thanh Lan khiến Nhan Thịnh Vũ hốt hoảng, vốn định lẽo đẽo tiếp nhưng đành phải dừng lại.

Hành vi bám chặt không buông thế này vốn chẳng phải là tác phong của Nhan Thịnh Vũ. Nhưng anh ta bỗng nhiên cảm thấy tò mò về cô gái lạnh lùng này, nên ma xui quỷ khiến đồng ý với lời đề nghị vô lý của bạn cùng phòng, thậm chí còn coi là cái cớ để tiếp cận Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan mệt mỏi vì Nhan Thịnh Vũ cứ quấn lấy. Cô đến trường học cũng chỉ vì đột nhiên thấy hứng thú. Bây giờ xảy ra chuyện này, cô bèn dứt khoát trở về Giang Tâm Nhã Uyển. Có thời gian thì đọc sách, uống trà, thỉnh thoảng thuận tay vẽ phác họa một hai nét, hoặc là về Đại Viện trò chuyện với hai ông cụ. Thời gian trôi qua rất nhàn nhã.

Về Đại Viện, cô cũng không lần nào chạm mặt Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng. Nghe nói họ đang chuẩn bị buổi biểu diễn cá nhân cho Thẩm Hi Đồng.

Nhan Thịnh Vũ lấy được số điện thoại của Thẩm Thanh Lan từ người khác. Nhưng cuộc gọi vừa thông đã bị Thẩm Thanh Lan tắt máy. Anh ta cố tình gọi tiếp thì không gọi được nữa, liền biết mình đã bị chặn số.

Nhan Thịnh Vũ không biết phải làm sao. Chẳng lẽ anh ta khiến người khác ghét như vậy sao?

http://tieulun.hopto.org

**

Thẩm Thanh Lan nằm trên ghế sưởi nắng, đang cầm một quyển sách chậm rãi đọc. Chuông điện thoại di động vang lên, cô thấy tên người gọi đến liền bắt máy.

“Thanh Lan, Thanh Lan, tớ…” Điện thoại vừa thông, giọng nói hưng phấn của Vu Hiểu Huyên đã vang lên từ đầu dây bên kia.

“Thanh Lan, tớ kích động quá, tớ thật sự rất vui.”

“Tớ biết cậu vui rồi. Chúng ta cứ bình tĩnh trước đã. Cậu nói cho tớ biết, rốt cuộc có chuyện gì mà khiến cậu vui thế?” Giọng nói của Thẩm Thanh Lan từ tốn, dịu dàng êm tai, khiến Hiểu Huyên lập tức bình tĩnh lại. Nhưng nụ cười trên môi không tài nào tắt được.

“Thanh Lan, tớ được đoàn phim chọn rồi.” Giọng nói vui sướng của Vu Hiểu Huyên suýt nữa đã đâm thủng màng nhĩ Thẩm Thanh Lan. Cô để điện thoại ra xa một chút, tránh cho tai mình gặp nạn lần nữa.

“Được đoàn phim chọn? Chuyện gì xảy ra thế?”

“Việc đó, chẳng phải là tớ đến thành phố Tân Ninh du lịch sao? Vừa khéo, lại

gặp phải đoàn làm phim đang quay phim ở đó. Trong đó còn có minh tinh An Duyệt mà tớ thích. Tớ liền muốn đến đó chụp ảnh chung với cô ấy, nhưng cô ấy đang quay phim, không thể quấy rầy. Thế là tớ đứng cạnh đó để chờ. Cậu cũng biết đó, thời tiết bây giờ rất nóng, cả người chúng tớ đầy mồ hôi…" Vu Hiểu Huyên thao thao bất tuyệt.

"Kể đoạn chính." Thẩm Thanh Lan đen mặt.

"À à, đoạn chính là, trong đoàn làm phim có một diễn viên đột nhiên bị mệt, nên họ tuyển diễn viên ngay tại đó. Kết quả là tớ được chọn. Ha ha, Thanh Lan, tớ rất vui. Tớ có thể gặp gỡ An Duyệt ở cự ly gần rồi." Vu Hiểu Huyên vui đến nỗi không thể tự kiềm chế được.

"Cậu diễn vai gì?" Thẩm Thanh Lan hỏi.

"Đương nhiên là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe thủng xăm, là… người qua đường Giáp." Sau khi nói ba chữ cuối, giọng Vu Hiểu Huyên bé lại như muỗi kêu. Nếu như không có thính lực hơn người, e rằng Thẩm Thanh Lan cũng không nghe được.

Thẩm Thanh Lan: … Cô biết ngay là thế mà.

Diễn viên trong đoàn làm phim đã được chọn lựa kỹ càng trước đó. Cho dù trong lúc quay có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, họ cũng không thể tuyển diễn viên ngay tại trường quay, trừ diễn viên quần chúng.

http://tieulun.hopto.org

“Nhưng có sao đâu. Đây là lần đầu tiên tớ xuất hiện trước ống kính, lại còn là cổ trang. Tớ có cả ảnh chụp đây, đợi lát nữa tớ gửi cho cậu xem.” Vu Hiểu Huyên đầy phấn chấn.

Đây chính là lần đầu tiên cô ấy đóng phim! Mặc dù chỉ là người qua đường Giáp, nhưng vẫn là đóng phim mà.

Trái lại, Thẩm Thanh Lan không hề có ý cười nhạo cô bạn. Một Vu Hiểu Huyên đơn thuần vui vẻ như vậy mới là dáng vẻ mà cô thích nhất.

“Thanh Lan, không nói chuyện với cậu nữa, đến lượt tớ rồi.” Vu Hiểu Huyên vội vàng cúp điện thoại. Chẳng mấy chốc, Wechat trên điện thoại của Thẩm Thanh Lan đã có âm báo tin nhắn.

Thẩm Thanh Lan ấn mở, là một tấm hình. Vu Hiểu Huyên mặc một bộ đồ cổ trang bằng vải thô, đeo một món trang sức trên đầu, mặt được hóa trang đơn giản, tùy tiện. Có thể thấy thợ trang điểm làm dối, khiến nhan sắc của Vu Hiểu Huyên cũng bị kéo thấp xuống.

Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ. Đây chính là đồ hóa trang siêu đẹp mà Vu Hiểu Huyên nói sao?

Nhưng hiếm khi thấy Hiểu Huyên tỏ vẻ nhiệt tình với chuyện gì. Cô có nên ra tay giúp cậu ấy một chút không? Thẩm Thanh Lan chống cằm, trầm tư.

http://tieulun.hopto.org

Khoảng một giờ sau, Vu Hiểu Huyên lại gọi đến, “Thanh Lan, tớ đóng máy rồi.”

Thẩm Thanh Lan không nhịn được, hơi nhoẻn miệng. Ừ, một vai qua đường Giáp đã đóng máy rồi, tớ nên chúc mừng cậu sao? Cái đồ ngốc này.

“Hiểu Huyên, cậu thấy có hứng thú đối với việc đóng phim à?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 53: Ủng hộ cậu

Vu Hiểu Huyên gật đầu một cái thật mạnh, “Trước kia tớ vẫn luôn không biết, sau khi tốt nghiệp thì mình phải làm gì. Liệu có như ba tớ nói, sau khi tốt nghiệp thì đến công ty, làm theo những gì ba đã sắp xếp sẵn, tiếp quản công ty của ông ấy. Nhưng cậu cũng biết đấy, tớ không có hứng thú với việc kinh doanh. Nếu không thì lúc trước, tớ đã chẳng chọn chuyên ngành tiếng Trung rồi.”

“Thật ra dạo gần đây, tớ cũng rất mù mịt, không có kế hoạch gì cho tương lai, cũng không biết xây dựng kế hoạch thế nào. Mọi người trong phòng đều có mục tiêu. Phương Đồng thì chắc chắn sẽ đi theo bạn trai, hơn nữa bây giờ cậu ấy cũng đã vào tập đoàn Quân Lan. Cho dù sau này không thể tiếp tục làm ở đó, cậu ấy cũng có thể tìm được một công việc tốt, bởi vì cậu ấy biết mình muốn cái gì.”

“Ngô Thiến cũng vậy. Cậu ấy cũng có kế hoạch cho cuộc sống sau này của mình, mặc dù tớ cũng không biết cậu ấy định làm gì.” Mấy câu cuối cùng, giọng nói Vu Hiểu Huyên hơi sa sút. Thẩm Thanh Lan có thể cảm nhận được sự mù mịt trong lòng cậu ấy.

“Tớ cũng vậy, cũng không có kế hoạch gì cho tương lai.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng.

“Không, không giống đâu Thanh Lan. Mặc dù bình thường cậu không nói một lời, trông như không đặc biệt thích cái gì, nhưng tớ biết cậu là một người rất có chủ kiến. Cho dù bây giờ cậu không biết làm gì, nhưng chắc chắn cậu không hề mù mịt, bởi vì cậu là một người vô cùng thông minh.”

http://tieulun.hopto.org

“Còn tớ, tớ không quá thông minh, nhất là nhìn thấy một đống chữ số kia là tớ liền đau đầu. Cho nên dù có tiếp quản công ty của ba, thì tớ cũng không làm được. Nhưng tớ cũng không muốn làm công việc như thư ký, càng không muốn làm một người chỉ biết ăn bám.”

“Tớ vốn cho rằng sẽ vẫn luôn mù mịt như vậy. Nhưng bây giờ, Thanh Lan, tớ dường như đã tìm được phương hướng cho mình. Thanh Lan, tớ muốn làm diễn viên, tớ muốn vào giới giải trí. Cậu nghĩ tớ có thể làm được không?”

Giọng Vu Hiểu Huyên đầy kiên định, nhưng lại để lộ chút tự ti.

“Có thể, tớ tin tưởng cậu.” Đôi mắt xinh đẹp chuyển động, Thẩm Thanh Lan nói, “Hiểu Huyên, cậu thật sự đã quyết định gia nhập giới giải trí sao?”

“Ừ, Thanh Lan, tớ nghĩ kỹ rồi. Có lẽ cậu sẽ nói tớ chỉ xúc động nhất thời. Nhưng tớ thật sự muốn thử xem. Tớ cũng biết giới giải trí rất phức tạp, với tính tình của tớ, có thể tớ sẽ phải chịu thiệt. Nhưng tớ vẫn muốn thử. Cho dù tớ sẽ đầu rơi máu chảy vì quyết định này.”

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan nghe Vu Hiểu Huyên nói về mong muốn của cô ấy một cách nghiêm túc như vậy. Thường ngày, cô ấy luôn có dáng vẻ vô tư. Vu Hiểu Huyên thế này khiến Thẩm Thanh Lan kinh sợ.

“Nếu đã nghĩ kỹ thì làm đi. Tớ ủng hộ cậu!” Thẩm Thanh Lan nói.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, cảm ơn cậu. Chỉ có cậu mới có thể ủng hộ tớ vô điều kiện như thế.”

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, “Không phải cậu đã nói rồi sao? Chúng ta là bạn. Bạn bè thì không cần nói câu cảm ơn.”

Nụ cười khẽ khiến khuôn mặt Thẩm Thanh Lan càng xinh đẹp và mỹ lệ. Tiếc là Vu Hiểu Huyên không thể nhìn thấy qua điện thoại được. Nếu không thì chắc chắn cô ấy đã kích động thét lên. Cô ấy và Thẩm Thanh Lan quen biết đã ba năm, nhưng số lần thấy cô cười chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Nếu như cậu đã quyết định thật, tớ có thể cho cậu một đề nghị.” Thẩm Thanh Lan nhớ tới tin tức cô vừa biết được vào hai ngày trước, nói.

“Đề nghị gì?” Vu Hiểu Huyên tò mò hỏi.

“Dạo gần đây, Công ty Giải trí Thánh Huyên dự định khai mạc một bộ phim rất được quan tâm. Toàn bộ diễn viên đều là người mới. Họ đang tuyển chọn trong phạm vi toàn quốc, cậu có thể đi báo danh thử.”

“Tớ đi được ư? Công ty lớn như Thánh Huyên sao có thể để ý tớ chứ.” Vu Hiểu Huyên chần chờ.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đỡ trán, “Vừa rồi là ai nói cho dù đầu rơi máu chảy cũng muốn thử? Sao nào? Mới bước đầu tiên đã muốn lui rồi sao?”

“Thanh Lan, cậu nói đúng. Không thử một chút thì sao biết không được, nhỡ được thì sao?” Vu Hiểu Huyên lấy lại tự tin, “Thanh Lan, cậu nói làm sao để báo danh?”

“Việc này thì tớ không biết. Để hôm nào tớ hỏi giúp cậu?”

“Được. Bây giờ tớ lập tức mua vé về. Đây là một cơ hội hiếm, tớ không thể bỏ qua được.” Vu Hiểu Huyên nói xong lập tức cúp điện thoại, không cho Thẩm Thanh Lan cơ hội nói gì. Sau đó cô liền hấp tấp chạy đến nhà ga để mua vé.

Thẩm Thanh Lan nhìn điện thoại đã tắt, bất đắc dĩ cười cười, rồi gọi cho một người khác.

“Chị dâu, hôm nay ngọn gió nào thổi, mà chị lại gọi điện cho tôi vậy?” Giọng nói cợt nhả của Hàn Dịch vang lên từ đầu dây bên kia.

Anh ta còn đang ôm một người đẹp trong lòng, nhận được điện thoại của Thẩm Thanh Lan, liền đẩy người đẹp ra, ra hiệu cho cô ta ra ngoài. Người đẹp kia ai oán nhìn anh, lưu luyến không rời.

Hàn Dịch cầm tờ chi phiếu, ký tên, rồi đưa cho người đẹp kia. Cô ta liền vui

vẻ đi ra ngoài.

Nghe thấy bên kia đã yên tĩnh, Thẩm Thanh Lan nói, “Nghe nói gần đây công ty anh đang tuyển người trên diện rộng?”

Anh ta híp đôi mắt hoa đào, nở nụ cười, “Chị dâu, tin tức nhanh thật đấy.” Công ty Giải trí Thánh Huyên chính là của Hàn Dịch. Anh ta cũng không giấu giếm chuyện này với người ngoài. Thẩm Thanh Lan biết cũng không có gì là lạ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 54: Đề cử một người

“Tiến độ tuyển người bây giờ thế nào rồi? Thời gian đăng ký kết thúc chưa?”

“Mấy chuyện nhỏ nhặt này tôi đều giao cho cấp dưới xử lý. Chị dâu, chị hỏi tôi như vậy, tôi thật sự không biết. Thế này đi, chị dâu, chị đợi tôi một phút, không, ba mươi giây. Tôi sẽ hỏi trợ lý ngay.”

Hàn Dịch nói là làm, gọi điện thoại nội bộ hỏi trợ lý, lấy được câu trả lời chính xác, “Chị dâu, thời gian đăng ký đã kết thúc rồi. Cuối tuần bắt đầu chính thức casting.”

Thẩm Thanh Lan nghe nói thế thì hơi thất vọng, “Kết thúc rồi à.”

“Đúng, đã kết thúc rồi. Nhưng…” Hàn Dịch đột nhiên nói tiếp, “Nhưng nếu như chị dâu có hứng với chuyện này, tôi sẽ cho chị làm nữ chính ngay. Chỉ cần chị dâu có thể nói giúp tôi với Hoành Dật một tiếng. Bằng không, tôi sợ cậu ta biết sẽ giết tôi.”

“Không phải tôi. Chỉ là tôi muốn đề cử một người với anh.” Thẩm Thanh Lan nói.

“Ồ? Chị dâu muốn đề cử ai?” Hàn Dịch cảm thấy hơi hứng thú hỏi. Mặc dù chưa gặp Thẩm Thanh Lan được mấy lần, nhưng anh ta cũng có thể nhìn ra

được cô không phải là người thích làm phiền người khác. Người có thể khiến cô tự mình mở miệng, chắc chắn là có quan hệ không bình thường với cô. Hàn Dịch khó tránh khỏi tò mò về người mà cô nhắc đến.

“Một người bạn tốt của tôi, tên là Vu Hiểu Huyên.”

Vu Hiểu Huyên? Hàn Dịch tỏ vẻ chưa từng nghe đến. Chỉ là trong đầu anh ta lóe lên, chợt nhớ tới một đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, “Là người lần trước chị dâu đi xem mắt cùng?”

Thẩm Thanh Lan không ngờ Hàn Dịch lại nhớ Vu Hiểu Huyên. Cô gật đầu, “Chính là cậu ấy.”

“Chị dâu đã mở lời thì đương nhiên không thành vấn đề gì. Lát nữa tôi sẽ báo cho cấp dưới thêm tên cô ấy vào. Có điều, không biết chị dâu muốn cô ấy đóng vai nào?” Hàn Dịch vỗ ngực.

“Chỉ muốn báo danh tham gia là được rồi. Những chuyện khác, các anh nên làm gì thì cứ làm, không cần nể mặt tôi.”

“Chị dâu, chị không cần khách sáo với tôi. Chút chuyện nhỏ này tôi vẫn có thể làm chủ được.” Hàn Dịch chỉ cho là Thẩm Thanh Lan ngại mở lời.

Thẩm Thanh Lan: “Không phải khách sáo. Tôi có thể giúp cậu ấy lúc này, nhưng không thể giúp cả đời. Nếu chút chuyện này cũng cần tôi giúp, vậy

con đường sau này cậu ấy còn đi thế nào được.”

Thẩm Thanh Lan rất hiểu, nếu Vu Hiểu Huyên thật sự muốn đi con đường này, thì chắc chắn sau này sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề còn khó khăn hơn bây giờ. Cô đã không thể giúp cậu ấy cả đời, thì phải để cậu ấy sớm hiểu rõ.

“Được, chị dâu. Lát nữa chị gửi thông tin của cô ấy qua điện thoại cho tôi, để tôi gửi cho trợ lý.”

“Được. À đúng rồi,“ Thẩm Thanh Lan nhớ tới một chuyện, “Đừng nói với cậu ấy là tôi đề cử. Tôi không muốn để cậu ấy biết thân phận của tôi.”

Thân phận này ý là gì, Hàn Dịch chỉ đảo mắt một cái hiểu. Ai cũng nói nhị tiểu thư nhà họ Thẩm kín tiếng. Không ngờ, ngay cả người bạn thân mà cũng không biết thân phận của cô.

“Không thành vấn đề.” Hàn Dịch sảng khoái đồng ý.

“Cảm ơn. Hôm nào tôi mời anh ăn cơm.”

“Chị dâu, cần gì chờ đến hôm nào? Đêm nay có bàn chơi bài, chị có muốn đến chơi không?” Hàn Dịch vẫn canh cánh chuyện lần trước thua Thẩm Thanh Lan, luôn muốn lấy lại danh dự, nhưng lại khổ nỗi không có cơ hội. Vất vả lắm hôm nay cô mới gọi điện thoại, anh ta đương nhiên không muốn bỏ qua.

Thẩm Thanh Lan thản nhiên đáp, “Không được, tôi sợ anh sẽ khóc.” Nói xong, cô liền nhanh gọn cúp điện thoại.

Hàn Dịch: …

Quả nhiên là vợ của Phó Hoành Dật, đáng ghét y như cậu ta.

Vu Hiểu Huyên đã được thêm vào danh sách, Thẩm Thanh Lan cũng an tâm. Nếu không phải do cô chủ động nhắc đến chuyện này với Vu Hiểu Huyên, không muốn khi cậu ấy gấp gáp trở về lại thất vọng, Thẩm Thanh Lan cũng đã không nói chuyện này với Hàn Dịch.

Vu Hiểu Huyên quả là vội vàng thật. Chập tối hôm sau, cô ấy đã về đến phòng ký túc.

Không tìm thấy Thẩm Thanh Lan trong phòng, Vu Hiểu Huyên liền gọi thẳng cho cô.

“Thanh Lan, tớ về rồi. Cậu đang ở đâu thế?”

“Ở nhà tớ.”

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, chuyện lần trước cậu nói thế nào rồi?” Vu Hiểu Huyên lo lắng hỏi.

“Tớ đã báo danh giúp cậu xong rồi, thứ năm đến casting. Cậu còn một tuần để chuẩn bị. Tớ đã gửi nội dung và yêu cầu vào email cho cậu, nhớ xem kỹ đấy.”

“Tốt quá, Thanh Lan, tớ yêu cậu, moahz moahz!”

“Ủa, có chuyện gì mà vui thế, nói ra để tớ cũng vui cùng.” Phương Đồng đẩy cửa bước vào, thấy Vu Hiểu Huyên đang vui sướng nhảy nhót tưng bừng, liền hỏi.

Vu Hiểu Huyên cười tủm tỉm, giơ một ngón tay lên, nhẹ nhàng lắc lắc, “Không nói cho cậu biết.”

Mắt Phương Đồng trợn trắng, “Xấu tính.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 55: Casting

Lần này phạm vi casting của Công ty Giải trí Thánh Huyên rất rộng. Chỉ cần là vai trong kịch thì đều được, cũng không giới hạn độ tuổi tham gia dự thi, nghề nghiệp, thân phận. Nên lần này có rất nhiều người tham gia, có thể hình dung bằng câu đông nghìn nghịt.

Kịch bản lần này của Thánh Huyên được cải biên từ một bộ tiểu thuyết rất hot trên mạng, đang rất được chú ý. Lần này, bộ phim lại được đạo diễn nổi tiếng nhất trong giới - Lý Lập Quần đạo diễn. Lại thêm thực lực của Công ty Giải trí Thánh Huyên, nên lần này đã thu hút một lượng lớn minh tinh rối rít nhờ người đại diện gọi điện thoại đến hỏi thăm.

Ngay cả An Duyệt - người hai lần được đăng quang ảnh hậu cũng để người đại diện đến hỏi về vị trí nữ chính. Nhưng trước đó Thánh Huyên đã từng nói, kịch bản lần này sẽ dùng người mới hết, nên An Duyệt chỉ có thể tiếc nuối.

Có điều ảnh hậu An Duyệt này có sức ảnh hưởng rất lớn. Nên cuối cùng Thánh Huyên vẫn mời An Duyệt làm khách mời, đảm nhận một vai trong kịch bản. An Duyệt cũng vui vẻ nhận. Việc này thật ra là quan hệ đôi bên cùng có lợi.

Thánh Huyên là công ty giải trí uy tín lâu năm, rất có địa vị trong giới giải trí. Việc duy trì quan hệ hữu nghị với Thánh Huyên rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của An Duyệt.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù trụ sở chính của Thánh Huyên ở Bắc Kinh, nhưng địa điểm casting lại không ở đó mà là ở lễ đường của Học viện Điện ảnh. Nếu không, dù công ty Thánh Huyên có lớn bao nhiêu cũng chẳng thể chứa được nhiều người như vậy.

“Thanh Lan, cậu nói xem, chỉ casting ở Bắc Kinh thôi mà đã nhiều người như vậy. Tớ nhìn đám người này mà phát sợ.” Vu Hiểu Huyên đứng ở trường thi, nhìn mọi người nhốn nháo ở đây, tâm trạng lo lắng khó tả.

Hôm nay Thẩm Thanh Lan đeo một cặp kính râm thật to, che khuất nửa khuôn mặt cô, “Đừng lo, cậu chuẩn bị rất tốt. Chỉ cần phát huy bình thường theo những gì đã chuẩn bị thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

Giọng nói của cô vẫn lạnh lùng, không chứa chút cảm xúc, nhưng lại có tác dụng trấn an lòng người như một phép lạ. Vu Hiểu Huyên nặng nề gật đầu.

Đội ngũ rất dài, còn phải mất một lúc nữa mới đến lượt các cô. Vu Hiểu Huyên tùy ý nhìn quanh, nhận ra rất nhiều người cầm một tờ giấy trong tay, hình như là lời thoại. Có một số người đọc lời nhạc, còn một số khác thì đang soi gương trang điểm.

“Thanh Lan, cậu nhìn giúp tớ một chút, hôm nay tớ trang điểm thế nào? Có chỗ nào không ổn?” Vu Hiểu Huyên giữ chặt tay áo của Thẩm Thanh Lan, lo lắng hỏi.

Thẩm Thanh Lan cẩn thận nhìn mặt cô ấy rồi lắc đầu, “Không đâu, rất tuyệt vời.”

Nhận được câu khẳng định của Thẩm Thanh Lan, Vu Hiểu Huyên liền yên tâm.

Vòng đầu rất đơn giản, nêu cảm nghĩ về nhân vật mình muốn sắm vai. Sau đó lại biểu diễn một tài năng là được. Về phần nội dung tài năng thì hoàn toàn do chính bạn quyết định.

Vu Hiểu Huyên rất hiểu bản thân mình, cô ấy thậm chí không hề hướng tới nhân vật chính nào, mà là một cô bé thông minh lanh lợi bên cạnh nữ 3. Nhân vật này lại rất phù hợp với khí chất của cô ấy.

Trước khi Vu Hiểu Huyên theo ngành này, Thẩm Thanh Lan cũng không nhận ra. Mấy ngày nay giúp cậu ấy chuẩn bị dự thi, cô mới thấy thật ra Vu Hiểu Huyên rất có thiên phú làm diễn viên. Mặc dù bây giờ nói có kỹ năng diễn xuất thì hơi quá, nhưng cô ấy rất thông minh, rất nhập vai. Nếu gặp được một công ty quản lý tốt, thành tựu trong tương lai của Vu Hiểu Huyên chưa chắc đã thấp.

Với lại, có mối quan hệ với cô, chắc chắn Hàn Dịch sẽ quan tâm đến Hiểu Huyên một chút. Ít nhất, chỉ cần Vu Hiểu Huyên không tự nguyện, thì sẽ không xảy ra những chuyện như quy tắc ngầm.

Đây cũng là nguyên nhân Thẩm Thanh Lan dốc sức ủng hộ Vu Hiểu Huyên tiến quân vào ngành giải trí. Bạn bè của cô không nhiều, với số ít người này, cô bằng lòng giúp đỡ bọn họ trong phạm vi khả năng của mình.

http://tieulun.hopto.org

Xếp hàng gần một giờ mới đến lượt Vu Hiểu Huyên. Thẩm Thanh Lan tựa vào tường, khoanh hai tay trước ngực. Thấy Vu Hiểu Huyên vào rồi, cô thu tầm mắt lại.

Bỗng nhiên, Thẩm Thanh Lan phát hiện ra có người đang nhìn mình với ánh mắt ẩn chứa sự thù địch. Cô nhạy cảm quay đầu, liền thấy một cô gái xinh đẹp đứng cách đó không xa.

Thấy Thẩm Thanh Lan nhìn qua, cô ta cười với cô. Thẩm Thanh Lan thu mắt lại, không định để ý.

Ai ngờ, cô gái kia lại đi thẳng đến cạnh cô, “Xin chào, tôi là Đường Mễ Na. Chị cũng tới đây dự tuyển sao?”

Qua lớp kính râm mà Thẩm Thanh Lan vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt Đường Mễ Na nhìn cô tràn đầy sự dò xét và thù địch. Cô ta xem cô là đối thủ cạnh tranh sao?

Thẩm Thanh Lan nghĩ đến điều này thì hơi bất đắc dĩ. Cô hé đôi môi đỏ mọng, hờ hững nhả ra hai chữ, “Không phải.”

Sau đó, ánh mắt thù địch đang nhìn cô liền biến mất. Bây giờ Thẩm Thanh Lan có thể xác định trăm phần trăm, cô bé tên Đường Mễ Na này quả thật xem cô là đối thủ cạnh tranh.

http://tieulun.hopto.org

“Chị đi cùng bạn sao?” Đường Mễ Na lại hỏi.

Nhưng lần này, Thẩm Thanh Lan vốn chẳng thèm để ý đến cô ta. Đường Mễ Na xấu hổ, cũng nhìn ra thái độ lạnh nhạt của Thẩm Thanh Lan, bèn quay lại vị trí vừa rồi của mình.

Thật ra cô ta đã chú ý đến Thẩm Thanh Lan từ khi thấy cô đi cùng Vu Hiểu Huyên đến đây. Ai bảo Thẩm Thanh Lan nổi bật như vậy chứ.

“Thanh Lan, chúng ta đi thôi.” Vu Hiểu Huyên đi ra ngoài, kéo tay Thẩm Thanh Lan.

“Thông qua vòng sơ tuyển rồi?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại chắc chắn.

Vu Hiểu Huyên kinh ngạc nhìn cô, “Sao cậu biết? Tớ còn chưa nói gì mà.”

“Nhìn nét mặt của cậu là biết rồi.” Vu Hiểu Huyên là người đơn thuần, nhìn mặt cũng biết cô ấy đang nghĩ gì. Vừa rồi lúc đi ra, Vu Hiểu Huyên mặc dù không hề nói gì, nhưng đôi mắt lại chứa đầy ý cười, khóe môi cũng cong lên. Cô muốn giả vờ như không thấy cũng chẳng được.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 56: Gặp chuyện ngoài ý muốn trên đường

“Thật là, cậu cứ phải thông minh như vậy làm gì chứ? Muốn cho cậu bất ngờ cũng khó.” Vu Hiểu Huyên chu môi.

Thẩm Thanh Lan bật cười, “Là lỗi của tớ. Để nhận lỗi, cũng như ăn mừng, đêm nay tớ mời cậu ăn cơm. Muốn ăn gì thì cứ gọi, tớ trả tiền.”

Đôi mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên, “Thật ư?”

Thẩm Thanh Lan đáp lời cô ấy bằng một ánh mắt khẳng định.

“Vậy tớ muốn ăn tiệc! Tiệc xa hoa!”

“Được.”

“Địa điểm do tớ chọn.”

“Được.”

“Vạn tuế, vậy chúng ta đi thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Đi được một lát, Vu Hiểu Huyên bắt đầu kể cho Thẩm Thanh Lan nghe về sự lo lắng của mình lúc diễn, “Thanh Lan, cậu không biết đâu. Ở trong có năm vị giám khảo. Lúc tớ đi vào, tất cả bọn họ đều nhìn thẳng vào tớ, làm tớ lo muốn chết, suýt nữa là nói cũng không nên lời. Đến lúc quan trọng, tớ đột nhiên nhớ tới lời cậu nói, nên kịp thời tỉnh táo lại. Bằng không, e là tớ còn chẳng qua nổi vòng loại.”

“Bây giờ qua thuận lợi là được rồi. Họ có nói vòng hai bao giờ bắt đầu không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Thứ sáu tuần sau. Lần này vẫn yêu cầu biểu diễn một tiết mục như cũ. Thanh Lan, cậu nghĩ tớ nên biểu diễn gì thì được? Hát? Múa? Hay đọc thơ?”

Hai người vừa đi vừa thảo luận. Mặc dù chủ yếu là Vu Hiểu Huyên nói, nhưng mỗi khi cô ấy hỏi, Thẩm Thanh Lan đều cho ý kiến của mình.

Tuy Vu Hiểu Huyên luôn mồm nói muốn ăn tiệc, nhưng cuối cùng bọn họ lại vào một quán bán đồ ăn bình thường. Theo như lời Hiểu Huyên nói, bây giờ ăn tiệc thì sớm quá. Chờ đến khi cô ấy có thể trúng tuyển thật lại đi ăn tiệc cũng không muộn. Đến lúc đó, cô ấy chắc chắn sẽ không khách sáo với Thẩm Thanh Lan.

Một tuần sau, Vu Hiểu Huyên lúc nào cũng bận rộn chuẩn bị tiết mục. Lần này cô ấy chọn ca hát. Thẩm Thanh Lan hoàn toàn không hiểu gì về lĩnh vực này, đương nhiên sẽ không tùy tiện cho ý kiến.

Trong tuần này, Thẩm Thanh Lan cũng có việc riêng. Mấy ngày trước, cô nhận được điện thoại của Daniel, hỏi bao giờ cô đồng ý đưa hai bức tranh cho ông chủ của buổi đấu giá từ thiện. Lúc bấy giờ, Thẩm Thanh Lan mới nhớ ra chuyện đã bị mình quên lãng.

Mặc dù lần này cô từ Hàng Châu trở về có mang về mấy bức tranh, nhưng cô cũng không định bán chúng, mà lựa chọn vẽ thêm hai bức.

Trong đó, một bức đã được hoàn thành. Còn một bức nữa, Thẩm Thanh Lan quyết định vẽ mặt trời mọc.

Bắc Kinh không có núi cao, đương nhiên là chẳng có cảnh mặt trời mọc trên núi. Nhưng vùng ngoại ô ở phía Tây thành phố lại có một dãy núi liền kề. Mặc dù độ cao không quá ba trăm mét so với mặt biển, nhưng cũng đủ để ngắm mặt trời mọc rồi.

Dãy núi này cách Giang Tâm Nhã Uyển một đoạn. Để không bỏ lỡ cảnh mặt trời mọc, Thẩm Thanh Lan quyết định xuất phát vào ban đêm, sau đó dựng lều trên đỉnh núi.

Chuẩn bị xong những thứ cần thiết, Thẩm Thanh Lan liền xuất phát. Lần này cô không lái xe thể thao nhà họ Thẩm, mà lấy chiếc xe việt dã của Phó Hoành Dật vẫn đỗ trong ga-ra. Thẩm Thanh Lan tự lấy chìa khóa xe trong thư phòng.

Xe bon bon ra nội thành, xung quanh lập tức yên tĩnh lại. Mặc dù nơi đây là Bắc Kinh, nhưng phía Tây lại là vùng nông thôn giữa thành phố và thị trấn. Ở

đó còn có một đồng ruộng lớn. Trời vừa tối, nơi này đã rất yên tĩnh, khác với thành phố, còn có cuộc sống xa hoa trụy lạc về đêm.

Đột nhiên, phía trước có một tiếng vang thật lớn. Thẩm Thanh Lan khựng lại, đạp phanh xe. Mặc dù chỉ có một tiếng, nhưng Thẩm Thanh Lan rất chắc chắn vừa rồi là tiếng súng. Âm thanh quen thuộc như thế, người đã từng tự mình cảm nhận nhiệt độ lạnh lẽo trên thân súng như Thẩm Thanh Lan tuyệt đối sẽ không nghe lầm.

Phía trước đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có tiếng súng ở đây? Có nên đi về phía trước không? Thẩm Thanh Lan do dự. Cô không sợ phiền phức, nhưng cũng không muốn tự rước lấy phiền.

Ngay lúc do dự quay đầu xe, một luồng sáng đã chiếu vào mặt Thẩm Thanh Lan. Cô biết lúc này đã muộn, đối phương đã phát hiện ra cô.

“Phía trước là ai, xuống xe.” Trước xe, một người đàn ông hỏi, tay vẫn đảo đèn trên mặt cô.

Thẩm Thanh Lan mượn ánh đèn nhìn lại, nhận ra ở đó rất đông, khoảng chừng hai, ba mươi người. Bây giờ chắc không chạy kịp nữa rồi? Tính năng chiếc xe này của Phó Hoành Dật không tệ, chạy hết tốc độ tuyệt đối có thể thoát. Chỉ là, xe này có chống đạn không?

Thẩm Thanh Lan đang nhanh chóng suy nghĩ, nhưng lại không hề tỏ vẻ sợ hãi và lo lắng gì ra mặt.

Người vừa hỏi cũng đang báo cáo với một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, “Đại ca, hình như người ngồi trên xe vừa nghe thấy chúng ta nói rồi. Làm sao bây giờ?”

Người đàn ông được gọi là đại ca có vết sẹo nhàn nhạt trên trán, rõ ràng là vừa bị thương gần đây. Nếu như Thẩm Thanh Lan đứng đó, chắc chắn cô sẽ nhận ra đây chính là người từng được cô cứu - Thạch Phong.

Thạch Phong từ tốn lau sạch con dao vẫn còn nhỏ máu trong tay. Một người đàn ông máu me khắp người đang nằm dưới đất, không hề nhúc nhích, không rõ sống chết, “Xác định xem đối phương có nhìn thấy không? Nếu không thấy, tốt nhất đừng tuỳ tiện giết người. Nếu thấy, dùng tiền giải quyết được là tốt nhất, bằng không thì…”

Thạch Phong dừng lại. Tuy anh ta chưa nói xong, nhưng người đàn ông vừa hỏi - A Nam đã hiểu. Đôi mắt anh ta hiện vẻ tàn nhẫn.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 57: Gặp lại thạch phong

ANam đến bên xe Thẩm Thanh Lan. Thẩm Thanh Lan vẫn không chạy thật, vì xe của cô đang bị bao quanh. Nếu muốn đi, trừ phi nghiền nát những người này.

“Xuống xe.” A Nam quát vọng vào xe.

Thẩm Thanh Lan ngoan ngoãn bước xuống.

“Tối nay cô đã thấy gì?” A Nam không ngờ người lái lại là một cô gái xinh đẹp, giọng điệu hung dữ ban đầu cũng mềm mỏng đi một chút.

Thẩm Thanh Lan bình thản nhìn anh ta. Người này toàn thân lạnh lẽo, rõ ràng là người trong giang hồ. Vậy nên, cô đang vô tình gặp cảnh giang hồ báo thù?

“Tôi nói không nhìn thấy gì cả, anh tin không?”

“…” A Nam nghẹn lời. Thật ra anh ta không tin, nhưng Thẩm Thanh Lan quá bình tĩnh. Sự bình tĩnh này vốn không hợp với độ tuổi của cô.

Nếu là cô gái bình thường, đêm hôm khuya khoắt gặp phải một đám dữ tợn

như thế, dù không bị dọa đến mức khóc tu tu, thì ít nhất cũng trắng bệch cả mặt. Nhưng Thẩm Thanh Lan lại rất bình ổn, mặt không biến sắc, còn có thể bình tĩnh tự nhiên hỏi lại anh ta.

A Nam càng thêm cảnh giác, sự việc khác thường tất có ẩn chứa yêu ma quỷ quái.

Anh ta luồn tay ra sau lưng. Ở đó có dắt một khẩu súng.

“Tôi sẽ không cử động, khuyên anh tốt nhất cũng đừng động đậy.” Thẩm Thanh Lan chú ý tới động tác nhỏ của anh ta, nói.

Tay A Nam cứng đờ. Anh ta càng chắc chắn cô gái này không phải là người bình thường. Vẻ mặt anh ta dữ tợn, định rút súng ra giải quyết cô. Ai ngờ anh ta vừa cử động, Thẩm Thanh Lan đã hành động.

Cô nhanh chóng lao đến bên cạnh A Nam, vừa lắc tay một cái đã lấy được khẩu súng anh ta đang cầm, vừa dịch người đã chĩa súng vào trán A Nam.

“Tôi đã khuyên anh, không nên cử động rồi.” Giọng nói Thẩm Thanh Lan chẳng hề thay đổi, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt. Nếu như vừa rồi cô là bông hoa nở rộ trên núi băng cao chót vót, thì bây giờ cô chính là đóa mạn châu sa nở rộ trên đường xuống hoàng tuyền, xinh đẹp nhưng đầy nguy hiểm.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo trên trán, cơ thể A Nam cứng đờ

“Nếu lúc đầu các người thả tôi đi, thì tôi có thể xem như không thấy chuyện tối nay. Nhưng anh thì hay rồi, lại còn muốn giết người diệt khẩu. Tuy tôi tốt tính, nhưng cũng chẳng phải con cừu nhỏ mặc cho ai cũng có thể làm thịt. Còn bây giờ, tâm trạng tôi không tốt. Con người tôi ấy mà, tâm trạng xấu sẽ dễ mất kiềm chế. Nếu như anh hơi động đậy thôi, làm tôi căng thẳng, sơ ý một chút sẽ bóp cò. Vậy thì cái mạng này của anh coi như đi luôn.” Thẩm Thanh Lan nói bình thản như mây gió.

A Nam:…

Cô nói bao giờ vậy? Tôi ít đọc sách, nhưng cô cũng không thể lừa gạt tôi chứ!

Có điều, nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vì cái mạng nhỏ này của mình, A Nam vẫn không hề nhúc nhích. Không có ai nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Thẩm Thanh Lan. Nhìn tư thế cầm súng thành thạo của cô, nếu nói cô chưa dùng bao giờ, có bị đánh chết A Nam cũng không tin.

Trong phút chốc, cục diện lâm vào thế giằng co.

Phía A Nam xảy ra chuyện, hiển nhiên Thạch Phong cũng phải qua xem. Vừa qua anh ta liền thấy Thẩm Thanh Lan đang cầm súng chĩa vào trán A Nam.

“Ủa, cô bé, là em sao?” Vẻ mặt của Thạch Phong đầy kinh ngạc và vui mừng, dường như không nhìn thấy khẩu súng đã lên nòng kia đang chĩa vào đầu thủ

hạ của anh ta.

Thấy Thạch Phong, Thẩm Thanh Lan cũng hơi bất ngờ. Thoáng nhìn người đang bị mình chĩa súng, còn gì mà cô không hiểu nữa.

Thu súng lại, Thẩm thanh Lan thuận tiện ném về phía Thạch Phong. Anh ta đưa tay đón được, rồi đưa cho người bên cạnh, miệng tủm tỉm, “Cô bé, võ công không tồi.” Võ công của A Nam đứng số một số hai trong bang. Cô có thể khống chế A Nam trong tích tắc, Thạch Phong không tin hoàn toàn nhờ hành động bất ngờ.

Thẩm Thanh Lan nhếch môi, “Tôi cũng không ngờ lại gặp Thạch lão đại ở đây.”

Thạch Phong cười to, phẩy tay ra hiệu cho thủ hạ tản đi, “Thạch lão đại gì chứ, cứ gọi là anh Thạch. Lại nói, anh còn chưa cảm ơn em tử tế vì chuyện lần trước. Lần này may mắn gặp em, có muốn đến nhà anh Thạch ngồi chơi một chút không?”

Đây thuần túy chỉ là lời mời, không hề có chút uy hiếp.

Thẩm Thanh Lan cũng không nghĩ nhiều. Liếc cái miệng có thể nhét vừa một quả trứng gà của A Nam, cô chỉ xe mình, lắc đầu, “Không được, tôi còn có việc.”

“Cô bé, đêm hôm khuya khoắt, không sợ nguy hiểm, lái xe một mình đến chỗ vắng vẻ như thế làm gì?”

Thẩm Thanh Lan: “Tôi nghĩ người có thể động đến tôi chắc là không nhiều lắm đâu.” Cô lại liếc A Nam, không cần nói rõ ý.

Mặt A Nam đỏ lên, nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ không phục. Nếu như không phải Thẩm Thanh Lan đột nhiên đánh lén, sao anh ta lại bại bởi một cô bé được.

Thạch Phong thì lại cười ha ha, “Cô bé tuổi chưa cao, nhưng lá gan đã không nhỏ rồi. Được rồi, lần này em có việc, anh cũng không giữ em lại. Nhưng nếu lần sau rảnh thì phải đến nhà anh chơi. Em còn giữ thông tin liên hệ của anh không?”

“Nhớ rồi.”

“Vậy được, cô bé, để lại tên và số điện thoại đi. Anh sẽ nói một tiếng với đám bạn giang hồ, nhỡ có gặp em cũng không làm khó.”

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Không cần đâu. Bình thường cũng chẳng có ai làm khó tôi. Chỉ hy vọng lần sau bọn anh đừng xem tôi như nhân chứng là được.” Nói xong, cô còn nhìn A Nam đầy ẩn ý.

A Nam cười xấu hổ.

“Cô bé, anh thay mặt A Nam, xin lỗi em một câu vì chuyện tối nay.”

Tính tình Thạch Phong sảng khoái, có lỗi thì nhận.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 58: Một đề nghị

“Người không biết không có tội. Chỉ là, tôi có câu muốn nói, không biết Thạch lão đại có muốn nghe không?”

“Cô bé, có lời gì thì em cứ nói.”

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía tay Thạch Phong, nơi đó có vết máu vẫn chưa khô, rõ ràng là dính phải lúc nãy, “Dù sao Bắc Kinh cũng ngay dưới chân thiên tử, Thạch lão đại vẫn nên kín tiếng một chút.”

Thạch Phong bị Thẩm Thanh Lan nói mà thấy xấu hổ. Thật ra anh ta vẫn luôn kín tiếng, nhưng lần trước bị bang Hổ đánh lén, suýt nữa mất mạng, đương nhiên anh ta phải báo thù.

Vất vả lắm anh ta mới đợi được cơ hội này, lão đại bang Hổ quả thật cũng đã rơi vào tay anh ta. Thạch Phong vốn định bắt về tra tấn từ từ, ai ngờ tên khốn kiếp này còn giấu một khẩu súng. Nếu như không phải anh ta né nhanh, chỉ e lần này lại lật thuyền trong mương rồi.

Thạch Phong chắp tay, “Anh đã nhớ kỹ lời em gái nói, nhất định sẽ xử lý tốt chuyện hôm nay, không để lại bất kỳ hậu hoạn nào. Anh vẫn nói câu đó, đại ân không tài nào trả hết bằng lời. Nếu sau này em có việc thì cứ tới tìm anh. Dù lên núi đao, xuống biển lửa, chết vạn lần, anh cũng không chối từ.”

http://tieulun.hopto.org

“Tạm biệt.” Thẩm Thanh Lan thoải mái quay lưng lại với Thạch Phong, dáng đi đẹp tuyệt trần.

“Đại ca, cô bé này chính là người lần trước cứu anh sao?” A Nam đứng bên cạnh Thạch Phong, hỏi.

Ánh mắt Thạch Phong nặng nề, không rõ cảm xúc, “Chính là cô ấy.”

“Đại ca, rốt cuộc cô bé này là ai? Có vẻ cô ấy rất to gan, còn rất ranh mãnh.” Rõ ràng, nửa câu sau của anh ta là vì vẫn còn canh cánh chuyện mình bị khống chế.

“A Nam, cậu cho rằng chỉ cần to gan và ranh mãnh là đã có thể khống chế cậu làm con tin?” Thạch Phong lên tiếng.

A Nam giải thích: “Đó là vì em không đề phòng.”

Thạch Phong sầm mặt lại, giọng nói hơi nghiêm khắc lên, “Ồ, A Nam. Nếu hôm nay đổi lại, anh em trong bang thừa dịp cậu không chú ý mà đánh lén, liệu có thể đánh thắng được chỉ bằng một chiêu không?”

A Nam im lặng, cũng đã hiểu ý của Thạch Phong, cô gái này, không đơn giản.

“Đại ca, có cần phái người đi điều tra không?”

Thạch Phong lắc đầu, “Bây giờ cô ấy cũng không có ác ý với chúng ta, không cần thiết làm như thế. Hơn nữa, người ta cũng đã cứu anh, không báo ân thì cũng không thể lấy oán trả ơn được. Truyền lệnh anh, sau này gặp được cô bé đó trên đường, nếu như không liên quan đến lợi ích của chúng ta thì giúp đỡ cô ấy một chút.”

“Vâng.”

Đám người này nhanh chóng giải tán. Thẩm Thanh Lan đi chưa được bao lâu, nơi này liền yên tĩnh lại. Dưới đất cũng đã được dọn dẹp, không hề nhìn ra được dấu vết của trận hỗn chiến.

Thẩm Thanh Lan đi lên núi ngắm mặt trời mọc theo kế hoạch. Chuyện đêm nay không hề ảnh hưởng tới cô chút nào.

**

Cùng lúc đó, sát biên giới phía Tây Trung Quốc.

Nơi đây là một khu rừng rậm nguyên thủy. Màn đêm buông xuống, trong rừng yên tĩnh, không một tiếng động, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng chim hót, côn trùng kêu.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên, một nhóm khoảng mười người xuất hiện trong rừng. Một người đàn ông có dáng người cao lớn dẫn đầu.

Bọn họ mặc đồ ngụy trang trong rừng, mặt cũng vẽ vệt, đeo kính chuyên dùng ban đêm, được trang bị đầy đủ.

Bước chân của bọn họ rất nhẹ, đi lại trong rừng mà không phát ra tiếng động gì. Trên tai người đàn ông dẫn đầu còn đeo thiết bị liên lạc, tiếng báo cáo đang vang lên trong đó.

“Đội trưởng, đã xác định được tình huống. Ma túy được giấu ở căn nhà gỗ nhỏ trong rừng. Tổng cộng có hai mươi người được trang bị vũ khí tân tiến, quả thật là người trong tổ chức kia. Nhưng lần này không có người chỉ huy. Tên dẫn đầu chính là một người trong số bọn chúng. Chúng còn giữ hai con tin là một đứa bé và một người phụ nữ mang thai. Ban đầu còn có một người đàn ông, không hiểu sao đã bị đánh chết. Ba người này là một gia đình địa phương.”

“Người phụ nữ có thai và đứa trẻ bị bọn chúng nhốt trong một phòng nhỏ của căn nhà gỗ. Còn bọn chúng đang ở đại sảnh. Phía sau nhà có một cửa sổ, nhưng rất nhỏ. Chắc chỉ đủ cho đứa trẻ ba tuổi chui lọt. Cửa chính là lối vào duy nhất. Bây giờ tôi còn đang giám sát bọn họ, bước kế tiếp, chúng ta phải làm gì?”

Người đàn ông nghe vậy, liền trầm ngâm mấy giây rồi trả lời lại, “Cậu rút lui trước, chú ý an toàn.”

Giọng anh trầm thấp cuốn hút, đương nhiên là Phó Hoành Dật.

“Vâng.” Cuộc nói chuyện kết thúc.

Phó Hoành Dật nhìn bóng đêm chung quanh, phân biệt phương hướng. Anh nhìn về hướng Tây Nam. Hầu Tử nói căn nhà gỗ kia cách nơi này chưa đến một cây số.

Lần này, bọn họ phải giải cứu con tin bị một nhóm buôn ma túy bắt cóc. Nhiệm vụ thế này vốn không cần bọn họ ra tay. Nhưng bọn buôn ma túy lần này có thân phận đặc biệt, là thành viên của băng đảng buôn lậu thuốc phiện lớn nhất ở Tam Giác Vàng.

Băng đảng này rất đông, tổ chức kỷ luật mạnh, vũ khí trang bị tốt, lại hết sức tàn nhẫn. Nhiều năm qua, không có việc xấu nào mà chúng không làm. Lần này, chúng bị phát hiện lúc đang hoạt động ở biên giới, nên đã bắt cả gia đình người địa phương làm con tin.

Phó Hoành Dật đã va chạm với chúng nhiều năm, hiển nhiên rất hiểu bọn chúng. Cũng chính vì thế, cấp trên sau khi biết nhóm buôn ma túy là người của chúng, đã điều động đội của Phó Hoành Dật tham gia cứu viện lần này.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 59: Phó hoành dật bị thương

Phó Hoành Dật phất tay ra hiệu về một hướng. Chín người vốn đi theo phía sau lập tức di chuyển về hướng anh chỉ. Thoạt nhìn, động tác của họ rất chậm, nhưng thật ra lại đang nhanh chóng tiếp cận.

Phó Hoành Dật bám theo phía sau, luôn chú ý đến tình hình xung quanh. Rõ ràng có nhiều người hành động, nhưng trong đêm tối yên tĩnh vẫn chẳng có một tiếng động nào. Bọn họ lặng lẽ đi như những linh hồn trong đêm.

Căn nhà gỗ mà Hầu Tử nói đã xuất hiện trước mắt. Phó Hoành Dật ra hiệu, mọi người ẩn nấp ngay tại chỗ. Từ góc nhìn của Phó Hoành Dật, có thể trông thấy hai người đang cầm súng ở trước nhà gỗ, vừa đi vừa tuần tra. Bên hông nhà cũng có hai người. Tuy không thấy được sau nhà, nhưng mà anh dám chắc phía sau cũng có người canh gác. Về phần còn ai tuần tra bên ngoài nữa hay không thì anh không dám chắc.

Phó Hoành Dật đoán thời gian, lúc này chắc vừa rạng sáng. Bọn người này rất cảnh giác, bây giờ cũng không phải cơ hội tốt để ra tay.

Mọi người ẩn nấp ngay tại chỗ, chờ thời cơ ra tay tốt nhất. Trong lúc đợi, Phó Hoành Dật quả nhiên thấy một nhóm nhỏ gồm năm người từ bên ngoài trở về. Sau đó, một nhóm năm người khác bắt đầu xuất phát. Đây chắc chắn là đội tuần tra của chúng.

Phó Hoành Dật vẫn đợi tại chỗ. Họ đang nấp cách chỗ chúng khá xa. Nhóm

năm người kia chỉ tuần tra trong phạm vi 150 mét, không hề phát hiện ra đội của Phó Hoành Dật.

Nhóm tuần tra đổi phiên mỗi giờ một lần.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Mặc dù đã cuối tháng chín, nhưng trong rừng vẫn rất nhiều muỗi. Đội Phó Hoành Dật hiển nhiên trở thành thức ăn bổ béo của chúng. Dù bị muỗi đốt đầy người, nhưng vẫn không ai rên lên một tiếng.

Gần đến 3 giờ, Phó Hoành Dật gõ ba cái lên tai nghe. Mọi người tập trung tinh thần.

“Ba người một tổ: tổ 1 giải quyết nhóm năm tên tuần tra; tổ 2 đi vòng qua giải quyết những tên ở hai bên hông và phía sau; tổ 3 phụ trách yểm trợ. Ttôi sẽ đi đánh lạc hướng hai tên phía trước. Hành động!”

Vừa dứt lời, Phó Hoành Dật lập tức hành động trước, mượn bụi cỏ và thân cây để che chắn, thành công tiếp cận được căn nhà gỗ.

Bây giờ là 3 giờ sáng, chính là thời khắc con người mệt mỏi nhất trong ngày, cũng là lúc phòng bị yếu nhất. Hai tên trông coi trước nhà đã tựa vào bên căn nhà, đứng ngủ gật.

Phó Hoành Dật nhanh như chớp lẻn ra ngoài, ánh mắt sắc bén, chỉ tích tắc đã

đến trước mặt hai tên kia, trong tay hơi lóe lên, một tên trong đó đã ngưng thở mà không hề gây ra một tiếng động. Tên còn lại phát hiện ra điều gì đó, liền mở to mắt, đang định kêu lên gọi người đã bị Phó Hoành Dật dùng tay bịt miệng. Con dao nhọn trong tay anh lướt nhẹ một vòng trên cổ gã. Dòng máu nóng phun ra, có mấy giọt bắn lên mặt Phó Hoành Dật. Biểu cảm của anh không hề thay đổi, nhẹ nhàng đặt tên trong tay xuống đất, không hề phát ra tiếng động gì.

Bên kia, tổ của Mục Liên Thành chia nhau áp sát hai bên trái phải và phía sau, cũng giải quyết mấy tên đang ngủ gật.

Trong tai nghe có tin tổ 1 đã giải quyết năm tên kia. Sau đó, đội phó Mục Liên Thành chỉ huy tổ 2 báo tin hoàn thành nhiệm vụ. Vậy là, chỉ còn lại người trong nhà gỗ.

Phó Hoành Dật nhìn thẳng về cánh cửa nhà đang đóng chặt. Có lẽ trong đó còn bảy tên và hai con tin.

Phó Hoành Dật phất tay, ra hiệu cho tổ 3, đồng thời lui sang một bên, nhặt một viên đá từ dưới đất, ném vào trước cửa nhà. Tiếng động không lớn nhưng đủ khiến người trong nhà giật mình thức dậy.

“Ai.” Quả nhiên, một giọng nói vang lên bên trong.

Chẳng mấy chốc, cửa bị mở ra. một tên da đen cao lớn xuất hiện, cầm súng tiểu liên trong tay. Gã cảnh giác quan sát xung quanh, nhanh chóng phát hiện hai tên đồng bọn đã chết, liền quay đầu lại kêu lên một tiếng. Ngay sau đó, ba

tên khác cầm súng đi ra.

Hiện trong phòng chỉ còn lại hai người, Phó Hoành Dật chợt lách mình, phát ra một chút tiếng động, lập tức thu hút sự chú ý của bốn tên trước nhà gỗ. Tiếng súng vang lên, nơi Phó Hoành Dật vừa ẩn thân đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Tổ 3 cũng đồng thời nổ súng vào mấy tên đó, giải quyết thành công ba tên.

Súng trong tay Phó Hoành Dật nhắm ngay vào tên còn lại, chỉ nghe tiếng viên đạn găm vào thịt, tên kia đã ngã xuống đất, mất mạng ngay tại chỗ.

Mục Liên Thành thừa lúc bên này đang đánh nhau, lặng lẽ chui vào nhà, bắn hai phát vào hai tên đang giơ tay bên trong.

Lúc này, tất cả kẻ địch đều đã chết.

Sau đó, Mục Liên Thành bước đến, “Đội trưởng, tất cả hai mươi người, toàn bộ đã chết. Con tin ở bên trong.”

Phó Hoành Dật gật đầu, Mục Liên Thành tiên phong đi vào nhà. Trong góc phòng, một người phụ nữ đang ôm một đứa trẻ, ngồi run lẩy bẩy. Thấy có người tiến vào, cô ta mở to mắt, vẻ mặt hoảng hốt.

http://tieulun.hopto.org

Ý thức về nguy hiểm được bồi dưỡng qua bao nhiêu năm khiến Mục Liên Thành nhận ra điều gì đó không đúng. Anh ta định lui lại, nhưng không kịp nữa. Họng súng đen ngòn nhắm ngay vị trí tim của anh ta.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Phó Hoành Dật phản ứng đầu tiên, lao thẳng đến chỗ Mục Liên Thành. Hai tiếng súng lần lượt vang lên, kéo theo tiếng thét của người phụ nữ.

Đêm, lại yên tĩnh lần nữa…

**

“Chị dâu, xin lỗi. Đều là lỗi của tôi. Nếu như tôi không chủ quan, đội trưởng đã chẳng bị thương. Vì cứu tôi nên anh ấy mới…”

Trong hành lang bệnh viện, một người đàn ông cao lớn đứng trước mặt một cô gái trẻ tuổi, thấp giọng xin lỗi. Đường đường là đàn ông bảy thước, đáng lẽ phải đội trời đạp đất, nhưng lúc này, hai mắt anh ta lại đỏ ngầu, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn.

“Không đâu, mọi chuyện đều không liên quan đến anh Mục. Là do em không điều tra rõ tình hình của kẻ địch. Nếu như không phải em tính sót một người thì đội trưởng đã không bị thương. Chị dâu, chị muốn trách thì trách em đi. Chị muốn đánh, muốn phạt gì em cũng được.” Một người đàn ông cao gầy khác siết chặt hai tay, viền mắt đỏ hoe.

Cô gái rất trẻ, khoảng hai mươi tuổi, rất đẹp, cũng rất lạnh lùng, hiển nhiên là Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn chăm chăm cánh cửa phòng phẫu thuật đang đóng chặt, trả lời bằng giọng điệu lạnh lùng, “Xin lỗi thì không cần, anh là anh em của anh ấy, cứu anh là sự lựa chọn của anh ấy. Còn tôi thì tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy.”

Người đàn ông, cũng chính là Mục Liên Thành khẽ giật mình, nhìn Thẩm Thanh Lan chằm chằm. Anh đã chuẩn bị tư tưởng chịu sự trách cứ của Thẩm Thanh Lan. Nếu không phải do anh ta chủ quan, thì Phó Hoành Dật cũng không bị đưa vào phòng cấp cứu vì cứu anh ta.

Thẩm Thanh Lan nhìn Mục Liên Thành, “Các anh đều là anh em vào sinh ra tử của anh ấy. Tôi tin tưởng nếu hôm nay đổi lại là anh ấy rơi vào cảnh nguy hiểm, các anh cũng sẽ liều mình cứu anh ấy.”

Cô lẳng lặng nhìn Mục Liên Thành. Anh ta trả lời không chút do dự, “Đương nhiên.” Đổi lại là anh ta cũng sẽ làm như vậy.

Thẩm Thanh Lan hơi nhoẻn miệng, “Đã vậy thì không cần xin lỗi. Tôi không trách bất cứ ai trong các anh cả.”

Mục Liên Thành và Hầu Tử ngạc nhiên nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Thẩm Thanh Lan, mãi không nói nên lời.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 60: Xin lỗi, khiến em lo lắng rồi!

Ngày đó, Phó Hoành Dật đẩy mạnh Mục Liên Thành. Viên đạn vốn sẽ găm vào ngực Mục Liên Thành lại bắn trúng Phó Hoành Dật. Tuy đã hạ được bọn buôn ma túy, giải cứu được con tin, nhưng Phó Hoành Dật đến tận bây giờ vẫn còn đang cấp cứu.

Viên đạn kia nằm sát tim Phó Hoành Dật, bệnh viện địa phương vốn không đủ khả năng để làm phẫu thuật này, chỉ đành cầm máu, sau đó đưa anh đến bệnh viện quân đội ngay trong đêm. Có lẽ vì bỏ lỡ thời gian chữa trị tốt nhất, nên dù là chuyên gia cũng không dám chắc rằng phẫu thuật sẽ thành công. Một khi thất bại, Phó Hoành Dật sẽ…

Sau mọi người thương lượng, đã quyết định gọi điện thoại báo cho người nhà của Phó Hoành Dật. Nhưng người nghe máy không phải là Phó lão gia, mà là một người tự xưng vợ Phó Hoành Dật. Nhờ vậy bọn họ mới biết đội trưởng đã kết hôn rồi.

Thẩm Thanh Lan nghe điện thoại xong, liền tìm một cái cớ để rời khỏi nhà họ Phó, rồi liền đến gấp. Phó Hoành Dật là cháu trai duy nhất của nhà họ Phó, xảy ra chuyện như vậy, có thể tưởng tượng được Phó lão gia sẽ sốc thế nào. Vì sức khỏe của ông, tạm thời Thẩm Thanh Lan chưa nói cho ông biết.

Cô chưa từng nghĩ tới việc chẳng may Phó Hoành Dật không qua được, Phó lão gia không gặp được cháu trai mình lần cuối thì nên làm gì cho phải.

Trong suy nghĩ của Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật còn trẻ đã có thể làm tới vị trí đó, thì chắc chắn anh đã trải qua không ít nguy hiểm, mạng rất cứng, không chết dễ dàng thế được.

Nhóm Mục Liên Thành chờ ở bệnh viện, thấy người tới thì không tin vào mắt mình lắm. Thật sự là vì Thẩm Thanh Lan còn quá trẻ. Nhưng khi cô nói câu đầu tiên, bọn họ đã chắc chắn rằng người này là vợ của đội trưởng.

“Phó Hoành Dật sao rồi?” Thẩm Thanh Lan thậm chí còn chưa hỏi bọn họ là ai mà đã biết chính xác thân phận của họ.

“Cô là…?” Hầu Tử lên tiếng.

“Tôi là Thẩm Thanh Lan, vợ… Phó Hoành Dật.”

“Đội trưởng còn đang cấp cứu ở trong. Bác sĩ nói viên đạn nằm sát tim, lại bỏ qua thời gian chữa trị tốt nhất, nên phẫu thuật rủi ro cao, đội trưởng có thể sẽ…” Mục Liên Thành trầm giọng nói, giọng điệu xót xa.

“Sao anh ấy lại bị thương?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Cả nhóm im lặng, cuối cùng vẫn là Mục Liên Thành kể rõ chuyện đã xảy ra với Thẩm Thanh Lan. Đương nhiên, anh ta không nói nửa lời về những chuyện cơ mật với cô.

http://tieulun.hopto.org

“Chị dâu, xin lỗi.” Mục Liên Thành lại xin lỗi. Thẩm Thanh Lan không trách là do cô rộng lượng. Nhưng anh ta vẫn nợ câu xin lỗi này.

“Tôi đã nói sẽ không trách bất cứ ai trong các anh. Anh cũng đừng xin lỗi tôi nữa.”

Hành lang rơi vào im lặng lần nữa. Mọi người lặng lẽ nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật.

Thẩm Thanh Lan tựa nửa người lên tường, vẻ mặt trầm tĩnh, không có chút hoang mang nào. Nhưng bàn tay siết chặt đã để lộ sự lo lắng trong lòng cô.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng đèn phòng phẫu thuật cũng tắt. Cánh cửa đóng suốt mười mấy tiếng cuối cùng cũng được mở, bác sĩ mặc áo trắng bước ra.

“Ai là người nhà Phó Hoành Dật?”

Thẩm Thanh Lan đứng dậy, “Là tôi.”

“Phẫu thuật rất thành công, do bệnh nhân mất quá nhiều máu nên bây giờ vẫn đang hôn mê. Nhưng đã qua cơn nguy hiểm, hai ngày nữa bệnh nhân sẽ tỉnh lại.”

http://tieulun.hopto.org

Một câu nói khiến tất cả người ở đây thở phào. Nhất là Hầu Tử, viền mắt anh ta đỏ hoe, nghe xong lời bác sĩ liền rơi nước mắt.

May quá, may mà đội trưởng không sao. Nếu không… cả đời này cậu ta cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Mục Liên Thành cũng kích động như cậu ta. Dù sao Phó Hoành Dật cũng vì cứu anh ta nên mới bị thương.

Người tỉnh táo nhất ở đây có lẽ là Thẩm Thanh Lan. Từ đầu chí cuối, khuôn mặt cô chưa từng hiện vẻ hoảng sợ, lo lắng gì. Điều này khiến mọi người ở đây hơi nghi ngờ. Người này thật sự là vợ đội trưởng sao?

Nếu có ai quen thuộc với Thẩm Thanh Lan ở đây thì sẽ biết, không phải cô không lo lắng, mà là không biểu hiện ra ngoài.

Phó Hoành Dật được đẩy ra, Thẩm Thanh Lan theo sau vào phòng bệnh.

Phó Hoành Dật ở phòng bệnh cao cấp. Quân hàm của anh cao, nên đây là đãi ngộ anh được hưởng.

Anh lẳng lặng nằm ở trên giường, nhắm chặt mắt. Vì mất quá nhiều máu nên mặt anh không có chút sắc hồng nào.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan chưa từng thấy Phó Hoành Dật yếu ớt như vậy. Cô ngồi trên giường, lặng lẽ nhìn anh. Thấy hơi thở anh đều đặn, chỉ số trên thiết bị đo vẫn bình thường, cô dần dần thả lỏng.

Lúc này, Thẩm Thanh Lan mới cầm điện thoại lên gọi cho Phó lão gia, kể rõ tình huống của Phó Hoành Dật.

“Ông nội, cháu xin lỗi vì trước đó đã giấu ông.” Thẩm Thanh Lan nói. Chuyện này quả thật là cô không đúng, nhưng cô cũng không hối hận.

Phó lão gia im lặng một lát rồi nói, “Chuyện này không trách cháu. Bây giờ Hoành Dật sao rồi?”

“Bác sĩ nói đã qua cơn nguy hiểm, hai ngày nữa sẽ tỉnh lại. Nhưng vì viên đạn nằm sát tim nên dù phẫu thuật có thành công, thì cơ thể cũng bị tổn thương nặng nề, cần nghỉ ngơi một thời gian, tránh sau này để lại di chứng.”

“Ông biết rồi, ông sẽ xin cấp trên của nó cho nghỉ.” Phó lão gia nói, “Đợi Hoành Dật tỉnh lại thì chuyển nó về Bắc Kinh đi, để thuận tiện chăm sóc.”

Mặc dù Phó lão gia đã về hưu, nhưng lực ảnh hưởng trong quân đội vẫn còn không nhỏ. Kể cả Phó Hoành Dật là bộ đội đặc chủng, chỉ cần ông mở miệng xin nghỉ, cấp trên đương nhiên sẽ đồng ý. Huống chi lần này, Phó Hoành Dật bị thương là vì chuyện công.

http://tieulun.hopto.org

“Cháu cũng có ý này. Ông nội yên tâm, cháu sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.”

“Ngoan, Thanh Lan. Cháu cũng phải tự chăm sóc mình thật tốt.” Phó lão gia không quên dặn dò.

“Tôi đã gọi về nhà, chờ anh ấy tỉnh lại sẽ chuyển về bệnh viện ở Bắc Kinh. Chắc là các anh còn phải về báo cáo, cứ về trước đi! Ở đây có tôi được rồi.” Thẩm Thanh Lan nhìn nhóm người đang đứng trước cửa phòng bệnh, muốn vào nhưng lại không dám.

Mục Liên Thành nhìn thẳng vào mắt Thẩm Thanh Lan, “Chị dâu, tôi muốn đợi tới khi đội trưởng tỉnh lại rồi mới đi.”

“Em cũng vậy.”

“Em cũng vậy.” Những người khác phụ họa.

Không tận mắt thấy Phó Hoành Dật tỉnh lại, sao bọn họ có thể thật sự yên lòng.

Thẩm Thanh Lan nhìn họ, “Tùy các anh!”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật tỉnh lại vào ngày hôm sau. Lúc mở mắt ra, anh thấy Thẩm Thanh Lan đang nép vào giường bệnh, nhắm mắt ngủ. Dường như cô ngủ không yên, mày liễu nhíu chặt lại.

Phó Hoành Dật đang định di chuyển, liền phát hiện tay mình bị Thẩm Thanh Lan nắm lấy. Anh ngẩn người, sau đó nở nụ cười đẹp mắt.

Thẩm Thanh Lan bỗng mở mắt ra, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Phó Hoành Dật đang nhìn mình, cô ngẩn người, lập tức hỏi, “Tỉnh rồi à? Anh có khó chịu ở đâu không? “

Phó Hoành Dật nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn quầng thâm rõ ràng dưới mắt Thẩm Thanh Lan, liền thấy áy náy, “Xin lỗi, khiến em lo lắng rồi. Sau này sẽ không có tình huống như vậy nữa.”

Bây giờ anh không chỉ có một mình, mà còn một người vợ anh muốn che chở, yêu thương.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 61: Bài xích quân đội?

Biết Phó Hoành Dật tỉnh, mấy người Mục Liên Thành ùa vào như ong vỡ tổ. Thẩm Thanh Lan thấy thế, liền lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh, để không gian lại cho bọn họ.

“Đội trưởng, xin lỗi. Lần này đều do lỗi của em.” Hầu Tử cúi đầu, xin lỗi.

Vẻ dịu dàng trên mặt Phó Hoành Dật đã biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc của trước kia, “Sai ở đâu?”

“Không thăm dò rõ ràng tình hình của địch, khiến đồng đội rơi vào nguy hiểm.”

Phó Hoành Dật yên lặng nhìn cậu ta, “Nếu đã biết sai thì cần phải làm gì?”

Hầu Tử: “Rõ, lúc về em sẽ báo cáo với cấp trên.”

Lần này thật sự là do cậu ta sai. Có lỗi thì phải bị phạt, cậu ta không oán giận.

“Đội trưởng, chuyện này không thể hoàn toàn trách Hầu Tử.” Mục Liên Thành lên tiếng nói đỡ, “Do tôi chủ quan nên mới trúng kế của chúng. Việc

này tôi cũng có trách nhiệm.”

“Không, anh Mục, chuyện này không liên quan tới anh.” Hầu Tử vội nói.

Nhìn hai người tranh nhau chịu trách nhiệm, Phó Hoành Dật im lặng không nói. Một lát sau, anh lạnh nhạt lên tiếng, “Tôi tự có quyết định. Bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, các cậu không nên chần chừ ở đây quá lâu. Mau trở về căn cứ, e rằng sắp tới tôi phải nghỉ ngơi một thời gian. Chuyện trong đội sẽ do Liên Thành toàn quyền phụ trách. Nhất là chuyện tuyển chọn tân binh, cậu có toàn quyền quyết định, không cần hỏi ý kiến của tôi.”

“Vâng.”

Phó Hoành Dật lại cho vài ý kiến về chuyện tuyển chọn và huấn luyện tân binh, sau đó bảo bọn họ ra ngoài.

Mục Liên Thành đi cuối cùng, lề mề không chịu đi.

“Còn có chuyện gì?”

“Đội trưởng, cô gái kia thật sự là vợ anh?” Mục Liên Thành không nhịn được lòng tò mò .

http://tieulun.hopto.org

Cô gái kia là ai, không cần nói cũng biết.

Phó Hoành Dật lạnh nhạt liếc anh ta một cái, “Chẳng lẽ là của cậu?”

Mục Liên Thành đơ người, “Đội trưởng, chị dâu rất đẹp, anh thật có phúc.” Cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ người Phó Hoành Dật, Mục Liên Thành nói một câu rồi chuồn ra khỏi phòng bệnh.

Chỉ là anh ta càng nghi ngờ hơn, nhìn dáng vẻ của đội trưởng, thật sự không hiểu thái độ của anh đối với chị dâu là gì. Vậy nên, rốt cuộc tại sao hai người này lại kết hôn?

Lúc Thẩm Thanh Lan quay lại, nhóm Mục Liên Thành đã đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn một mình Phó Hoành Dật. Hình như anh đang gọi điện thoại, sắc mặt rõ ràng đã tái nhợt, nhưng giọng nói vẫn mạnh mẽ như cũ. Thấy cô bước vào, anh nhanh chóng tắt điện thoại.

“Em mua cho anh ít cháo. Anh uống bây giờ không?” Thẩm Thanh Lan giơ cái túi trong tay lên, hỏi Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật gật đầu, anh quả thật đã đói bụng.

“Em ăn chưa?” Phó Hoành Dật hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Rồi ạ. Em còn mua cho anh hai bộ quần áo để thay.”

Cô vừa ra ngoài mua quần áo để hai người tắm rửa thay đồ. Lúc tới đây, cô đi rất vội, vốn không đem theo quần áo gì, chăm sóc Phó Hoành Dật một ngày một đêm vẫn chưa tắm. Tuy cô không có bệnh sạch sẽ, nhưng cũng đã hơi khó chịu.

Nghĩ Phó Hoành Dật vừa phẫu thuật xong, Thẩm Thanh Lan mua cháo gan heo. Không biết cô mua ở đâu mà cháo rất ngon. Phó Hoành Dật uống một hơi hai chén.

Thấy Phó Hoành Dật húp cháo, Thẩm Thanh Lan cầm quần áo vào nhà vệ sinh. Đây là phòng bệnh cao cấp, trong phòng tắm có vòi sen.

Đến khi trở ra, Thẩm Thanh Lan đã sảng khoái tinh thần trở lại. Cô vừa gội đầu, mái tóc vẫn còn nước nhỏ giọt.

“Sao không lau khô tóc?” Phó Hoành Dật chau mày.

Thẩm Thanh Lan cầm một chiếc khăn trong tay, lau loạn xạ trên đầu. Phó Hoành Dật không nói gì, định vươn tay ra giúp, nhưng lại quên mình còn đang bị thương, vừa cử động đã chạm phải vết thương, mặt anh hơi biến sắc.

Thẩm Thanh Lan vội bước đến, kiểm tra vết thương của anh. Thấy không có máu chảy ra, cô hơi yên tâm, “Anh an tâm nằm, đừng di chuyển. Em đã bàn

với ông nội rồi, đợi vết thương của anh tốt lên một chút thì chuyển về bệnh viện ở Bắc Kinh.”

Phó Hoành Dật không có ý kiến gì, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Không biết nghĩ đến điều gì, anh đột nhiên nở nụ cười, khiến Thẩm Thanh Lan thấy khó hiểu.

“Anh vốn đang tiếc vừa kết hôn chưa lâu đã phải rời khỏi nhà, không có thời gian ở cạnh em. Lần bị thương này lại xem như là một chuyện tốt, có thể ở nhà với em một thời gian.”

Thẩm Thanh Lan: …

Sao nghe như thể không phải người này bị thương mà là đang nghỉ phép vậy?

Để tránh cho Phó Hoành Dật di chuyển nữa, Thẩm Thanh Lan tự lau khô tóc.

“Qua đây nói chuyện với anh!” Phó Hoành Dật vừa hôn mê lâu, nên bây giờ không buồn ngủ. Anh đang dưỡng thương, không thể làm gì khác, bèn vẫy tay gọi Thẩm Thanh Lan đang ngồi trên ghế sofa. Cô bước đến bên giường, kéo một chiếc ghế lại rồi ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

“Nói chuyện gì?” Thẩm Thanh Lan hỏi anh.

Phó Hoành Dật ngẩn tò te. Thật ra anh cũng không biết nói gì, chỉ muốn trò chuyện với cô một lát thôi.

“Mấy ngày nay, em ở nhà làm gì?” Phó Hoành Dật tìm chủ đề.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh chăm chú, không nói lời nào.

Mấy ngày này, mỗi buổi tối anh đều gọi điện thoại, nói vài câu với cô, sao không biết cô làm gì được?

Hiển nhiên Phó Hoành Dật cũng ý thức được điều này, nhưng lại không hề xấu hổ. Anh kéo tay cô lại, đặt vào lòng bàn tay mình, “Anh chỉ là muốn hiểu em hơn một chút.”

“Trước khi nhận điện thoại, em đang ăn cơm với ông nội. Lúc đầu em định tham gia vòng casting cuối với Hiểu Huyên, bây giờ chỉ có thể để cậu ấy tự đi.”

Thẩm Thanh Lan lên tiếng, không rút tay mình về mà tùy ý anh nắm, mặc dù cô không quen lắm.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật đã từng nghe Thẩm Thanh Lan nhắc đến việc Vu Hiểu Huyên tham gia casting tuyển chọn diễn viên trong công ty của Hàn Dịch, “Em đã từng nghĩ, sau khi tốt nghiệp em sẽ làm gì chưa?”

Thẩm Thanh Lan sửng sốt. Thật ra cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Phó Hoành Dật nhìn vẻ mặt của cô là đoán được, hơi cạn lời, nhìn cô, rồi chợt nhớ đến việc cô khá giỏi võ, “Võ nghệ của em do ông nội dạy?”

Chủ đề đổi hơi nhanh. Thẩm Thanh Lan khẽ chớp đôi mắt đẹp, gật đầu, “Vâng, ông nội nói con gái phải biết một chút võ phòng thân.”

“Ông nội suy nghĩ rất đúng.” Phó Hoành Dật tán thành, “Em đã từng nghĩ đến việc phát triển trong quân đội chưa?” Anh lại chuyển chủ đề

Nhà họ Thẩm là thế gia quân sự và chính trị. Nếu Thẩm Thanh Lan bằng lòng, với mối quan hệ của nhà họ, chắc chắn cô sẽ thuận buồm xuôi gió ở trong quân đội. Huống chi, cô còn có anh.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, nói chắc nịch, “Em sẽ không vào quân đội.”

Cô từ chối quá dứt khoát, khiến cho Phó Hoành Dật sững sờ, vô thức hỏi: “Tại sao?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan liếc anh, nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt khó dò, “Vì em không muốn.”

Lúc này, trên người cô bỗng toát ra hơi thở khác hẳn vẻ lạnh nhạt ngày thường. Tuy chỉ thoáng hiện rồi biến mất, nhưng Phó Hoành Dật dám chắc vừa rồi anh không nhìn lầm. Cô bài xích quân đội.

“Em không thích quân đội.” Mắt Phó Hoành Dật đầy vẻ dò hỏi.

“Không phải, chỉ không chịu khổ được thôi.” Thẩm Thanh Lan nói thản nhiên, nhưng Phó Hoành Dật lại nhận ra cô chỉ trả lời cho có. Biết cô không muốn nói nhiều, anh cũng không hỏi nữa.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 62: Ôm nhau ngủ

Lúc Thẩm Thanh Lan vừa ra đời trong Đại Viện, Phó Hoành Dật đã từng ôm cô.

Phó Hoành Dật nhớ mang máng Thẩm Thanh Lan lúc bé là một cô bé hoạt bát đáng yêu, rất thích cười, còn thích chạy theo bọn họ. Cô hơi yếu ớt, vấp ngã thì chỉ biết khóc, nước mắt nước mũi tèm lem. Anh cô - Thẩm Quân Dục có dỗ như thế nào cũng vô dụng. Vậy mà chỉ cần anh ôm cô một cái, cô sẽ nín khóc, sau đó chùi hết nước mắt nước mũi lên áo anh. Vì việc này mà Thẩm Quân Dục ghen tị khá nhiều.

Không ngờ lần tiếp theo gặp Thẩm Thanh Lan đã là mười sáu năm sau. Con mèo hoa nhỏ thích khóc năm đó đã trưởng thành, trở nên duyên dáng yêu kiều, thậm chí còn trở thành vợ của anh.

Từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật đã biết cô bé này chắc chắn đã từng trải qua chuyện gì đó. Tuy ánh mắt cô lạnh lùng, nhưng chôn sâu dưới sự lạnh lùng ấy, có nét gì đó khiến Phó Hoành Dật hơi đau lòng.

Phòng bệnh rơi vào im lặng.

“Lên đây.” Phó Hoành Dật từ tốn nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn anh với vẻ khó hiểu.

Phó Hoành Dật dịch sang bên cạnh, vỗ xuống bên nửa giường trống, “Lên một lát thôi.”

Thẩm Thanh Lan nhìn anh một cái, im lặng cởi giày, lên giường, nằm xuống cạnh anh.

Giường bệnh rất nhỏ. Mặc dù Thẩm Thanh Lan có dáng người gầy gò, nhưng sau khi cô nằm xuống, giường bệnh vẫn chật chội. Phó Hoành Dật đưa tay ôm cô vào lòng, cơ thể hai người lập tức dán sát nhau, không hề có khe hở.

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, kéo dài khoảng cách của hai người, tránh chạm phải vết thương của anh.

“Yên tâm ngủ đi, anh không sao.”

Giọng nói trầm thấp cuốn hút của Phó Hoành Dật vang lên. Vì khoảng cách gần nhau, hơi thở ấm áp phả lên tai Thẩm Thanh Lan, khiến cô cảm thấy hơi ngứa.

Phó Hoành Dật chỉ ôm vai cô, không có hành động khác. Ngửi thấy mùi thuốc đông y hòa lẫn mùi nước khử trùng trên người Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan từ từ nhắm hai mắt lại.

http://tieulun.hopto.org

Cô ngủ rất yên ổn, hơi thở đều đều.

Phó Hoành Dật lẳng lặng nhìn vẻ mặt yên tĩnh khi ngủ của cô. Thẩm Thanh Lan ngủ rất ngoan, không hề nhúc nhích. Phó Hoành Dật không dám di chuyển, chỉ sợ đánh thức cô.

Cô ngủ rất tỉnh, chỉ cần có chút tiếng động nhỏ là cô sẽ thức. Điều này anh đã biết từ lúc bị tấn công khi mình về nhà.

Cảnh giác như vậy, không thể luyện được chỉ trong một sớm một chiều. Rõ ràng là cô từng sống trong bất an và sợ hãi một thời gian dài, nên mới có thể cảnh giác hơn người như vậy.

Phó Hoành Dật hơi tò mò về cuộc sống trước đây của cô, muốn biết tất cả mọi chuyện mà cô đã trải qua, nhưng lại không muốn ép buộc cô. Anh muốn cô cam tâm tình nguyện kể cho anh nghe.

Nhìn vẻ mặt yên tĩnh lúc ngủ của cô, Phó Hoành Dật vốn không buồn ngủ nhưng mí mắt cũng dần dần nặng nề, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Thanh Lan ngủ một hơi đến sáng ngày hôm sau, ngay cả khi y tá vào hai lần mà cô cũng không tỉnh. Có lẽ là vì cái ôm của Phó Hoành Dật quá mức an lòng, mới có thể khiến cô bớt cảnh giác.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên, y tá chỉ vừa xuất hiện ở cửa phòng bệnh là Phó Hoành Dật đã tỉnh. Anh ra hiệu cho bọn họ ra ngoài rồi ngủ tiếp.

Thẩm Thanh Lan tỉnh dậy khi trời đã sáng rõ. Cô mở đôi mắt vẫn còn mơ màng ra. Dáng vẻ dễ thương ngơ ngác đó khiến mắt Phó Hoành Dật hiện ý cười.

Chỉ là, Thẩm Thanh Lan nhanh chóng tỉnh táo trở lại, khiến Phó Hoành Dật hơi tiếc nuối.

Phó Hoành Dật lần này bị thương rất nặng, nhưng may là thể lực của anh tốt. Sau khi vết thương ổn định, anh đi cùng với nhóm chuyên gia chuyển về Bệnh viện Quân y ở Bắc Kinh.

Thẩm Thanh Lan cũng về cùng Phó Hoành Dật bằng máy bay chuyên dụng. Họ vừa thu xếp ổn thỏa xong, Phó lão gia đã đến bệnh viện.

“Tên nhóc thối tha Phó Hoành Dật đâu?”

Thẩm Thanh Lan ở trong phòng bệnh mà còn nghe được giọng nói vang dội của Phó lão gia. Phó Hoành Dật rõ ràng cũng nghe được, chịu thua đỡ trán.

Phó lão gia nhanh chóng vào phòng bệnh. Đầu tiên, ông quan sát Phó Hoành Dật từ đầu xuống chân, thấy sắc mặt anh không tệ lắm, mới thở dài một hơi, “Xem ra không chết được.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan:…

Phó Hoành Dật:…

Y tá ở đó:..

Sau đó, Phó lão gia đi quanh Thẩm Thanh Lan một vòng, lắc đầu khiến cô chẳng hiểu gì.

“Ông nội?”

Phó lão gia bày ra vẻ mặt thương tiếc, “Thanh Lan, sao cháu lại gầy đi? Khó khăn lắm lão già ông mới nuôi được cháu thêm một chút thịt, bị Phó Hoành Dật lăn qua lăn lại như vậy, mất hết rồi.”

Thẩm Thanh Lan:…

Phó Hoành Dật: …

Y tá ở đó:…

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía Phó Hoành Dật, anh không phải cháu ruột của ông đúng không!?

Phó Hoành Dật chớp mắt mấy cái. Anh được nhặt về, em mới là ruột thịt.

Y tá nói rõ chi tiết bệnh tình và tình hình hồi phục của Phó Hoành Dật cho Phó lão gia. Biết anh hồi phục khá ổn, Phó lão gia đã hoàn toàn yên tâm. Không màng đến ánh mắt kháng nghị của Phó Hoành Dật, ông kéo Thẩm Thanh Lan về nhà, nói hoa mỹ là để bồi bổ sức khỏe cho cô.

“Ông nội, ông lo lắng cho anh ấy như vậy, sao không nói ra ạ?” Trên xe, Thẩm Thanh Lan hỏi.

Lúc này Phó lão gia nghiêm túc lại. Nghe Thẩm Thanh Lan hỏi, ông thở dài, “Từ khi nó lựa chọn con đường này, ông đã biết là sẽ có một ngày như vậy. Trước đây, ba Hoành Dật cũng hy sinh vì nhiệm vụ, nên khi Hoành Dật nói muốn vào quân đội, thật ra ông không đồng ý. Ông đã mất đứa con trai rồi, không muốn mất thêm cháu trai. Nhưng ông vốn không ngăn được ý định của Hoành Dật, chỉ đành tùy nó. Thật ra mỗi lần nó làm nhiệm vụ, ông đều kinh hồn bạt vía, chỉ sợ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh một lần nữa.”

“Lần đầu tiên Hoành Dật bị thương do làm nhiệm vụ là vào chín năm trước. Khi đó, nó tầm tuổi cháu, suýt đã không qua được, nhưng cuối cùng vẫn sống sót. Không phải là ông chưa từng khuyên nó, nhưng Hoành Dật lại nói, ông và ba nó đều là niềm kiêu ngạo của nó. Nó không thể bôi nhọ cái họ Phó này được.”

http://tieulun.hopto.org

“Lúc ấy, ông liền suy nghĩ cẩn thận. Nếu đó là lựa chọn của nó, người làm ông nội như ông, ngoại trừ ủng hộ thì có thể làm gì nữa đây? Chỉ khổ cho cháu, Thanh Lan. Bây giờ bỗng nhiên ông hơi hối hận vì trước đây đã tác hợp cho hai đứa ở bên nhau. Ông không biết làm như vậy là đúng hay sai.”

Thẩm Thanh Lan hơi nhoẻn miệng, “Ông nội, lấy anh ấy là sự lựa chọn của cháu. Cho dù có một ngày anh ấy hy sinh trong nhiệm vụ, cháu cũng sẽ không hối hận vì đã chọn như thế. Hơn nữa, cháu tin anh ấy. Hoành Dật là người có trách nhiệm. Biết trong nhà còn có chúng ta đang chờ, anh ấy sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm. Lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Phó lão gia yên lặng nhìn Thẩm Thanh Lan. Một lúc lâu sau, ông thở dài, bỗng cảm thấy may mắn vì người Phó Hoành Dật cưới là Thẩm Thanh Lan.

Thật ra, Phó lão gia lo Phó Hoành Dật bị thương lần này khiến Thẩm Thanh Lan có suy nghĩ gì về cháu mình. Bây giờ nghe cô nói như vậy, ông cũng đã yên lòng.

Còn Thẩm Thanh Lan chẳng lẽ lại không hiểu nguyên nhân Phó lão gia kéo cô ra ngoài? Cô hiểu, chỉ là Phó Hoành Dật do cô chọn. Trước đây là cô chủ động nói muốn kết hôn với anh, vậy chỉ cần sau này anh không phản bội cô, cô cũng sẽ vĩnh viễn không rời khỏi anh. Điều này không liên quan gì đến tình yêu.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 63: Chuyển nhượng cổ phần công ty

Hàn Dịch bằng cách nào đó biết tin Phó Hoành Dật bị thương nằm viện. Sáng sớm, anh ta xách một giỏ trái cây, xuất hiện trong phòng bệnh.

“Ôi ngài Phó, mới mấy ngày không gặp, sao ngài lại đến bệnh viện ở thế này?” Hàn Dịch cười tươi như hoa, dáng vẻ không giống như tới thăm bệnh, mà lại trông hơi hả hê.

Phó Hoành Dật chẳng buồn liếc anh ta.

Hàn Dịch bị bẽ mặt, bèn ngượng ngùng sờ mũi một cái, rồi quan sát xung quanh, nhưng lại không thấy Thẩm Thanh Lan.

“Ủa, cô vợ bé nhỏ lạnh lùng của cậu đâu?”

“Đến trường nộp luận văn rồi.” Phó Hoành Dật lạnh nhạt đáp lại.

Hàn Dịch à một tiếng, đôi mắt đào hoa bỗng nhiên lóe lên. Anh ta bước tới gần Phó Hoành Dật, “Này, tôi bảo, cái thân xử nam vạn năm của cậu đã bị phá hay chưa?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật liếc anh ta một cái, không ừ hữ nửa lời.

Hàn Dịch kêu toáng lên, “Không phải chứ, hai người kết hôn lâu như vậy rồi, mà cậu vẫn chưa xuống tay?” Nói xong, anh ta còn xấu xa thoáng nhìn qua nửa người dưới Phó Hoành Dật, vẻ mặt nghiêm túc.

“Người anh em, có phải cậu có bệnh gì khó nói? Nếu thế thật thì cậu muôn ngàn lần không thể giấu bệnh tránh thuốc. Mặc dù tôi không biết bác sĩ điều trị trong lĩnh vực này, nhưng vẫn có thể nhờ bạn bè tìm cho cậu. Có bệnh thì phải trị.”

Anh ta nói nghiêm túc, người không biết còn tưởng rằng trong chuyện đó, Phó Hoành Dật không được thật.

Sắc mặt Phó Hoành Dật đen sì, lạnh lẽo.

Hàn Dịch đã sớm quen với bản mặt lạnh của Phó Hoành Dật. Anh ta không hề để tâm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn giữa hai đùi Phó Hoành Dật, đáy mắt đầy ý cười sâu xa.

Sắc mặt Phó Hoành Dật đã gần sánh được với đít nồi, mắt nhìn anh ta như phóng dao găm. Anh không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn. Cuối cùng Hàn Dịch cũng kịp nhận ra là mình đùa quá trớn, khiến vị đại thần này cáu rồi.

“Việc đó, Hoành Dật, tôi chỉ đùa một chút, đùa thôi mà.”

Phó Hoành Dật lạnh lùng thu tầm mắt lại, “Không có chuyện thì cậu có thể cút đi được rồi.”

“Còn chứ, tôi đích thân tới thăm cậu mà.” Hàn Dịch nói xong, lại lấy một quả táo từ giỏ trái cây ra, cắn một miếng, “Cậu biết chuyện bạn cô vợ nhỏ nhà cậu tham gia đợt casting của công ty tôi không?”

“Kết quả như thế nào?”

Hàn Dịch nhớ đến cô bé có khuôn mặt trẻ con kia, liền híp đôi mắt hoa đào, “Đã qua được hai vòng. Có điều, cô bé đó quá ngây thơ. Đến vòng thứ ba là bán kết thì bị người ta hãm hại.”

“Trượt rồi?” Phó Hoành Dật hỏi bằng giọng thoải mái. Nếu không phải cô ấy là bạn của Thẩm Thanh Lan, thì anh còn chẳng buồn hỏi lấy một câu.

“Sao vậy được? Người do chị dâu tự mình gọi điện thoại qua nhờ chăm sóc, dù không có thực lực thì tôi cũng sẽ giữ cô ấy lại, phải nể mặt chị dâu chứ!”

“Thanh Lan nói vậy sao?” Phó Hoành Dật hoài nghi tính chân thật trong lời nói của anh ta. Thật sự là Thẩm Thanh Lan không giống kiểu người sẽ nói những lời này.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch sờ mũi một cái, “Không, chị dâu chỉ nói xin một slot dự thi, còn lại dựa vào thực lực của cô bé kia. Có điều, tôi nghĩ hiếm khi chị dâu mở miệng nhờ một lần, mà cô bé kia cũng coi như có tài, nên muốn cho cô bé một cơ hội.”

“Cậu đường đường là tổng giám đốc tập đoàn, lại quan tâm đến một người mới dưới trướng công ty như vậy từ bao giờ thế? Chẳng lẽ cậu thích cô bé kia sao?” Phó Hoành Dật trào phúng.

“Vớ vẩn! Tôi quan tâm cô ấy như thế là vì ai?” Hàn Dịch xù lông, “Hơn nữa, tôi thích những cô gái đẹp có ngực tấn công, mông phòng thủ. Thức ăn chay chỉ có nửa lượng thịt trước ngực như cô ấy, tôi còn thấy chướng mắt ấy.”

“Không phải thì tốt. Hàn Dịch, tôi chưa từng quản việc cậu chơi đùa như thế nào. Nhưng tôi không hy vọng cậu có ý đồ với bạn của Thanh Lan.”

Hàn Dịch nghe vậy liền tặc lưỡi, “Mới đó đã bảo vệ rồi. Đàn ông ấy mà, quả nhiên có thể đâm anh em mấy dao vì phụ nữ. Chả biết lúc trước, ai đó thề son sắt với tôi, rằng chỉ coi người ta như em gái. Kết quả là vừa đảo mắt, em gái đã trở thành vợ.”

“Nếu rảnh rỗi như vậy thì làm giúp tôi một chuyện.” Phó Hoành Dật lạnh lùng nói.

Hàn Dịch vô thức hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyển cổ phần công ty Thánh Huyên và Mị Sắc của tôi sang cho Thanh Lan.”

Hàn Dịch ngẩn tò te, “Cậu nói thật?”

“Nhìn tôi giống đang đùa lắm sao?” Vẻ mặt Phó Hoành Dật nghiêm túc.

Hàn Dịch lắc đầu, “Không, cậu trông đang giống sợ vợ hơn. Có điều, chị dâu biết chuyện cậu có cổ phần ở Thánh Huyên và Mị Sắc sao?”

“Sẽ biết ngay thôi. Dù sao tôi cũng là quân nhân, chuyển cổ phần cho cô ấy sẽ tốt cho tất cả mọi người.”

Hàn Dịch gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Vậy được, hôm nào tôi gọi luật sư soạn văn bản, chuyển cổ phần công ty sang cho chị dâu. Có điều, dạo này tôi nghe nói một việc có liên quan đến chị dâu. Cậu có hứng thú nghe thử không?” Hàn Dịch nhớ đến tin đồn mà mình vô ý nghe được vào hôm nào đó, liền nhìn Phó Hoành Dật mà cười đầy quái dị.

“Nói.”

http://tieulun.hopto.org

“Cả trường đều biết chị dâu được một học bá cao phú soái* trong trường theo đuổi, diễn đàn của trường đang sôi sùng sục. Tôi đã cố ý giúp cậu điều tra. Tên nhóc đó là người nhà họ Nhan ở Nam Thành.”

* Học bá: ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc. Cao phú soái: chỉ mấy anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, vừa giàu có, lại vừa trí thức.

Phó Hoành Dật sầm mặt, “Sao cậu biết chuyện này?”

Hàn Dịch ngẩn người, xấu hổ sờ mũi một cái, “Chuyện này sao? Cậu không cần biết, chỉ cần biết có chuyện như vậy là được.” Anh ta không thể nói, là thời gian trước anh ta quen một cô bạn gái trong đại học B của Bắc Kinh, nên nghe được tin này trong lúc tâm huyết dâng trào, đến trường tìm bạn gái.

“Thật ra, với sắc đẹp của chị dâu, có người theo đuổi cũng chẳng khó hiểu gì. Nếu không có thì mới lạ đấy. Có điều, Hoành Dật, cậu không sợ cô ấy bị người ta theo đuổi thành công sao?”

“Cô ấy sẽ không như thế.” Phó Hoành Dật đáp chắc nịch.

“Cậu tự tin thật. Tuy tôi phải thừa nhận cậu đẹp trai, gia thế tốt, nhưng cậu lại rất bận, không ở nhà thường xuyên. Còn cậu trai trẻ đẹp mã kia thì sao? Gia thế không kém cậu là bao, ngoại hình cũng không tệ. Quan trọng nhất là, tuổi người ta còn trẻ, lại có nhiều thời gian ở bên cạnh cô ấy. Cậu hoàn toàn không lo bọn họ lâu ngày sinh tình sao?”

“Tôi tin cô ấy.” Nếu người khác dễ dàng theo đuổi thành công như vậy thì đã chẳng tới lượt anh cưới cô rồi. Hơn nữa, Thẩm Thanh Lan rất chín chắn, vượt xa đám bạn cùng lứa. Cô cũng ngứa mắt với những tên được xưng tụng là trẻ tuổi đẹp mã kia. Chút tự tin này Phó Hoành Dật vẫn phải có.

“Được rồi, cậu đã nói đến vậy, tôi sẽ mở to mắt ra xem.” Hàn Dịch gặm quả táo, tùy ý nói. Thật ra anh ta chỉ thuận miệng kể lại, vẫn rất tin tưởng nhân phẩm của Thẩm Thanh Lan.

Hàn Dịch chưa ngồi được bao lâu đã nghe điện thoại rồi đi. Nhìn vẻ mặt hớn hở của anh ta, rõ ràng là có hẹn với người đẹp.

Phòng bệnh yên tĩnh lại, Phó Hoành Dật nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm suy tính về lời Hàn Dịch nói.

Người theo đuổi Thẩm Thanh Lan? Ha ha, đến một người giết một người, đến hai người giết cả đôi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 64: Bị hãm hại!

Thẩm Thanh Lan hôm nay đến trường, thứ nhất là để nộp luận văn, thứ hai là vì Vu Hiểu Huyên.

Đêm qua, Vu Hiểu Huyên gọi điện thoại cho cô, giọng nói nghẹn ngào. Cô ấy đoán mình sẽ bị loại ở vòng bán kết, nên rất buồn. Thẩm Thanh Lan an ủi cô ấy rất lâu qua điện thoại, nhưng cô không phải là người biết dỗ người khác, tất nhiên là không hiệu quả lắm.

Tuy Vu Hiểu Huyên cuối cùng vẫn nói cô ấy không sao, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn quyết định đi thăm.

Hôm qua, Vu Hiểu Huyên khóc rất lâu trong điện thoại, nên mắt đã sưng đỏ, vẫn chưa về nhà vì không muốn cha mẹ lo lắng. Lúc Thẩm Thanh Lan tới, cô ấy đang nằm quấn chăn.

Trong phòng ký túc chỉ có một mình Vu Hiểu Huyên. Phương Đồng và Ngô Thiến chẳng biết đi đâu.

“Hiểu Huyên.” Thẩm Thanh Lan đứng bên cạnh, gõ nhẹ thành giường.

Vu Hiểu Huyên giật giật trong chăn. Mất ngủ gần một đêm, mãi đến gần sáng cô ấy mới thiếp đi, bây giờ đang buồn ngủ gần chết.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gọi một tiếng nữa: “Tớ mang chocolate cậu thích ăn nhất đến này, cậu có ăn không?”

Vu Hiểu Huyên thò đầu ra ổ chăn, “Không ăn.” Giọng nói khàn khàn, uể oải.

Cô ấy hơi híp mắt, ngồi dậy trên giường, “Thanh Lan, cậu tới rồi.”

“Ừ.” Thẩm Thanh Lan thoáng nhìn sắc mặt Vu Hiểu Huyên, không phải rất tốt, nhưng cũng coi như cảm xúc ổn định. Cô hơi yên tâm, “Rửa mặt trước đã, lát nữa dẫn cậu đi ăn.”

Vu Hiểu Huyên trơ mặt, máy móc gật đầu. Cô ấy leo xuống giường, đi vào nhà vệ sinh.

Thẩm Thanh Lan ngồi trên ghế chờ, ánh mắt nặng nề. Tối qua Vu Hiểu Huyên gọi điện thoại cho cô, chỉ nói cô ấy trượt vòng ba rồi, nhưng lại không nói kỹ mà chỉ ngồi khóc.

Vu Hiểu Huyên ra khỏi phòng vệ sinh, đôi mắt đã sưng lên như quả óc chó. Cô ấy nằm bò ra bàn, không nói lời nào.

“Kể cho tớ nghe, rốt cuộc đã có chuyện gì?” Thẩm Thanh Lan vốn định đi cùng Vu Hiểu Huyên đến buổi casting vòng hai và vòng ba. Nhưng Phó

Hoành Dật lại nhập viện, cần có người chăm sóc. Cô không phân thân nổi, đành không đi. Ai ngờ lại xảy ra chuyện thế này.

Lúc đầu, theo quy trình tuyển chọn của Thánh Huyên, ngoại trừ vài nhân vật chính cần vào vòng chung kết, thì dạng nhân vật phụ như Hiểu Huyên chỉ cần test qua vòng hai vòng ba là được.

Vu Hiểu Huyên nghe Thẩm Thanh Lan hỏi, viền mắt lại đỏ lên.

“Không được khóc.” Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nói.

Bị cô mắng, Vu Hiểu Huyên sửng sốt, nén nước mắt vào trong, nghẹn ngào nói: “Ở vòng thứ ba, tớ vốn định hát. Nhưng lúc đó tớ rất hồi hộp, hơi khát nên uống một ly nước. Lúc đầu tớ không cảm thấy khó chịu gì, nhưng đến lượt mình, tớ mới nhận ra mình bị khàn giọng, sau đó…”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy liền trầm tư. Rõ ràng vấn đề nằm ở ly nước kia. Nhưng nhân vật Vu Hiểu Huyên chọn diễn chỉ là một cô bé, ai lại ra tay với cô ấy?

“Gần đây cậu đắc tội ai không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Vu Hiểu Huyên ngơ ngác, “Không, tớ chưa bao giờ chủ động làm gì ai, sao lại đắc tội với người ta được?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan rất hiểu tính Vu Hiểu Huyên. Vừa rồi cô hỏi như vậy chỉ là để xác định phương hướng.

“Cậu uống nước của chính cậu, hay của người khác đưa?”

Vu Hiểu Huyên: “Là nước của tớ, bên trong còn có quả ươi do mẹ tớ ngâm.”

Thẩm Thanh Lan đã mơ hồ đoán ra, “Có bao nhiêu người cạnh tranh vai diễn này?”

Vu Hiểu Huyên trầm tư, “Trừ tớ ra thì còn năm người.” Nói tới đây, Vu Hiểu Huyên mới kịp hiểu ra, “Thanh Lan, cậu nghi ngờ có người động tay động chân với ly nước của tớ?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Tính cách của cậu không dễ dàng đắc tội với người khác. Khả năng lớn nhất chính là cạnh tranh quyền lợi.”

“Sao lại như vậy? Chỉ là một nhân vật nhỏ, đâu phải là nhân vật chính. Sao lại ra tay độc ác như vậy?” Từ bé, Vu Hiểu Huyên đã sống trong môi trường đơn giản. Cô ấy không thể ngờ lại có ai hại người khác chỉ vì một chút quyền lợi như vậy.

“Cậu cảm thấy đây là nhân vật nhỏ, nhưng người khác lại không nghĩ thế.

Chẳng phải lúc trước cậu cũng cho rằng đây là một cơ hội rất tốt sao? Nếu có thể thuận lợi diễn tốt nhân vật này, thì có thể ký hợp đồng với Thánh Huyên. Nhân vật không quan trọng, quan trọng là hợp đồng với Thánh Huyên."

Vu Hiểu Huyên im lặng. Đúng vậy, chẳng phải thật ra lúc trước, cô ấy cũng nhắm vào hợp đồng với Thánh Huyên sao?

"Nhưng mà, ai muốn hại tớ?"

"Ngày thường, cậu có cảm giác ai rất ghét cậu không?"

Vu Hiểu Huyên lắc đầu, "Thật ra tớ giao tiếp với bọn họ khá ổn. Tuy mọi người đến từ các nơi khác nhau, nhưng phần lớn đều trạc tuổi nhau, tính tình đều dễ chịu. Nhất là một người ở Bắc Kinh giống tớ, tên là Đường Mễ Na. Hôm trước, bọn tớ còn đi dạo phố, ăn cơm với nhau nữa."

"Cậu vừa nói cô ta tên gì?"

"Đường Mễ Na, sao thế?"

Đường Mễ Na, Thẩm Thanh Lan nhớ lại ngày đầu tới thử vai, cô gái nói mấy câu khách sáo với cô cũng tên là Đường Mễ Na.

http://tieulun.hopto.org

Lúc trước chưa biết rõ thân phận cô, cô ta đã đến thăm dò, coi cô đối thủ cạnh tranh. Có thể thấy cô ta là một người rất đặt nặng lợi ích cá nhân. Người như vậy, biết Vu Hiểu Huyên là đối thủ cạnh tranh, cô ta còn có thể thoải mái chơi cùng sao?

Thẩm Thanh Lan tỏ ý nghi ngờ.

Vu Hiểu Huyên cũng hiểu Thẩm Thanh Lan ít nhiều, nhìn sắc mặt liền biết cô nghĩ gì, “Thanh Lan, có lẽ cô ấy không làm thế đâu.”

Thẩm Thanh Lan không trả lời, chỉ hỏi lại chuyện đã xảy ra vào ngày casting, “Hôm đó cô ta có chạm vào ly nước của cậu không?”

Vu Hiểu Huyên im lặng, “Cô ấy uống nước của tớ.” Hơn nữa, Đường Mễ Na uống rồi cô ấy mới uống, nhưng cô ta lại chẳng sao cả. Nên từ đầu chí cuối, Vu Hiểu Huyên chưa từng nghi ngờ vì ly nước đó nên cổ họng mình mới khàn.

“Thanh Lan, cậu nói xem, có phải tớ đần lắm không? Bị người ta hãm hại mà không biết, còn tưởng do trước hôm đó ăn cay nhiều nên cổ họng mới rát.”

Giọng cô ấy hơi nghẹn ngào, cứ nghĩ lại quen thêm một người bạn mới, kết quả lại là một người đẹp gian trá.

Thẩm Thanh Lan vỗ vai cô ấy, “Đừng khó chịu, chúng ta đến bệnh viện

khám họng xem thế nào đã.”

Vu Hiểu Huyên được Thẩm Thanh Lan nhắc nhở, rõ là cũng nhớ tới chuyện này, vẻ mặt bối rối, “Thanh Lan, cậu nghĩ cổ họng của tớ không sao chứ?”

Thẩm Thanh Lan: “Đừng lo, không sao đâu.”

Vu Hiểu Huyên thay quần áo, đến bệnh viện kiểm tra cùng Thẩm Thanh Lan. May mà tuy Đường Mễ Na độc ác, nhưng ra tay không đến nỗi. Cuống họng của Vu Hiểu Huyên không sao, uống thuốc vài ngày là khỏi.

Vu Hiểu Huyên thở phào.

“Hiểu Huyên, cậu định xử lý chuyện này như thế nào?”

Vu Hiểu Huyên ngơ ngác, “Tớ không biết. Tớ không muốn tha cho cô ta. Nhưng tớ không có chứng cứ, chứng minh rằng Đường Mễ Na hãm hại tớ. Cho dù tớ nói ra thì người khác cũng chẳng tin.”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 65: Biểu hiện không tồi, thưởng cho anh

Không có chứng cứ? Đôi mắt đẹp của Thẩm Thanh Lan lóe lên, trong lòng đã có tính toán.

Dẫn Vu Hiểu Huyên tới khu phố ăn vặt gần đó, ăn từ đầu tới cuối phố với cô ấy. Cuối cùng, khuôn mặt ỉu xìu của Vu Hiểu Huyên đã nở nụ cười.

“Thanh Lan, cậu thật tốt.” Lúc tạm biệt, Vu Hiểu Huyên xúc động nói. Cô ấy vốn định ôm Thẩm Thanh Lan một cái, nhưng nhớ ra cô không thích tiếp xúc chân tay với người khác nên thôi.

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, “Lúc về thì ngủ một giấc thật ngon, nhớ uống thuốc, đừng quan tâm chuyện thi tuyển nữa, biết đâu chuyện bỗng nhiên thay đổi.”

Thẩm Thanh Lan nói đầy ẩn ý. Vu Hiểu Huyên chỉ coi như Thẩm Thanh Lan đang an ủi mình. Cô ấy cười với Thẩm Thanh Lan, rồi trở về phòng ngủ.

Sau khi tạm biệt Vu Hiểu Huyên, Thẩm Thanh Lan quay lại bệnh viện. Không biết Phó Hoành Dật đã ăn hay chưa, cô vẫn mua cho anh một ít thức ăn trên đường. Nhưng vừa đi đến cửa phòng bệnh, cô chợt nghe giọng Thẩm Hi Đồng vang lên từ bên trong. Thẩm Thanh Lan dừng bước, không bước vào.

http://tieulun.hopto.org

Trong phòng bệnh, Thẩm Hi Đồng đứng cạnh giường bệnh, ngạc nhiên nhìn Phó Hoành Dật.

Từ lần bị Phó Hoành Dật từ chối, cô ta chưa từng gặp lại anh. Nếu không phải hôm nay về nhà, vô tình nghe Thẩm Quân Dục và Thẩm lão gia nói chuyện, thì cô ta còn chưa biết anh đã về Bắc Kinh, lại còn bị thương.

Cô ta hỏi thăm chị Tống về bệnh viện Phó Hoành Dật nằm, rồi vội vàng đến đây.

“Hoành Dật, nghe nói anh nằm viện. Em đến thăm một lát.” Thẩm Hi Đồng nhìn thẳng Phó Hoành Dật với vẻ nồng nàn.

Vẻ mặt Phó Hoành Dật bình thản như không thấy ánh mắt của cô ta, “Cảm ơn.” Anh nói vừa khách sáo, vừa xa cách.

Khuôn mặt tươi cười của Thẩm Hi Đồng cứng đơ, nhưng nhanh chóng bình thường lại, “Em hầm canh cho anh, bổ lắm. Anh có muốn uống một chút không?” Nói xong, cô ta liền mở hộp giữ nhiệt trong tay ra.

“Không cần phiền cô, tôi ăn rồi.”

Thẩm Hi Đồng dừng tay, ngại ngùng buông xuống, “Vậy chờ lúc anh đói bụng thì ăn. Canh này em mới làm hôm nay, phải hầm mất mấy tiếng, có lẽ anh sẽ thích.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không nói lời nào.

Anh cầm điện thoại di động, đang nhắn tin cho Thẩm Thanh Lan, hỏi bao giờ cô về.

Thẩm Thanh Lan thấy điện thoại di động rung lên, bèn lấy ra xem.

[Em vẫn đang ở trên đường, chắc khoảng nửa tiếng.] Thẩm Thanh Lan trả lời.

Vẻ mặt Phó Hoành Dật hờ hững. Biết còn nửa tiếng nữa Thẩm Thanh Lan mới về, nên anh không mấy vui vẻ.

Phó Hoành Dật không lên tiếng, Thẩm Hi Đồng cũng chẳng biết nên nói gì. Bầu không khí trong phòng bệnh đầy gượng gạo.

Thẩm Hi Đồng dường như không cảm nhận được điều đó, vừa nhìn Phó Hoành Dật đã không rời mắt nổi. Dù đã gần một tháng không gặp, anh vẫn đẹp trai như vậy, ngay cả quần áo bệnh nhân cũng không thể làm giảm sức quyến rũ của anh.

“Nếu cô bận thì cứ đi trước.” Phó Hoành Dật lên tiếng. Anh không phải người chết, sao lại không nhận ra ánh mắt nóng bỏng kia được.

http://tieulun.hopto.org

“Em không bận gì cả. Hôm nay chủ yếu là em đến thăm anh. Anh ăn trái cây không? Em gọt táo cho anh nhé.” Thẩm Hi Đồng giả vờ không hiểu ý đuổi khách trong lời của anh. Cô ta vừa cười vừa nói.

“Vợ tôi sắp về rồi. Tôi không muốn để cô ấy hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta, nên mời cô ra khỏi phòng bệnh của tôi ngay.”

Thẩm Hi Đồng tình nguyện giả câm điếc, nhưng Phó Hoành Dật không bằng lòng diễn kịch với cô ta mà nói thẳng.

Sắc mặt Thẩm Hi Đồng lập tức khó coi, “Hoành Dật, anh quan tâm đến cô ta như vậy à?”

Cô ta nhìn Phó Hoành Dật với vẻ đau lòng, như thể bị một người đàn ông phụ tình.

Phó Hoành Dật hơi chau mày, “Đúng vậy. Bây giờ cô đi được chưa?”

“Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan có cái gì tốt mà đáng để anh đối xử như vậy? Chẳng lẽ em không ưu tú hơn cô ta sao? Ngoại trừ khuôn mặt, cô ta có gì hơn em?”

Thẩm Hi Đồng không giữ được hình tượng thục nữ của mình nữa. Cô ta luôn

luôn kiên nhẫn, nhưng vừa liên quan đến Phó Hoành Dật, kiên nhẫn của cô ta đã hoàn toàn mất sạch.

Vẻ mặt Phó Hoành Dật thờ ơ, “Ngay cả khuôn mặt mà cô cũng không bằng cô ấy.”

Thẩm Thanh Lan đứng ngoài cửa, nghe những lời này của Phó Hoành Dật, đáy mắt cô liền hiện ý cười. Không ngờ Phó Hoành Dật còn có tính độc miệng như thế.

Dường như Thẩm Hi Đồng rất sốc. Cô ta lui ra sau một bước, nhìn Phó Hoành Dật với ánh mắt không dám tin.

“Được lắm! Phó Hoành Dật, anh quả thật vô tình!” Sắc mặt Thẩm Hi Đồng tái nhợt, nước mắt muốn rơi mà không rơi nổi. Ánh mắt cô ta nhìn Phó Hoành Dật chứa đầy hận thù. Hận anh vô tình với cô ta, hận cả Thẩm Thanh Lan chen ngang cướp tình yêu của cô ta.

“Phó Hoành Dật, em nhất định sẽ khiến anh hối hận vì hôm nay đã không chọn em.” Thẩm Hi Đồng xô cửa xông ra ngoài, lại gặp Thẩm Thanh Lan đang đứng trước cửa. Cô vẫn lạnh lùng như thế, ánh mắt nhìn cô ta không chứa chút tình cảm nào.

Thẩm Hi Đồng hung ác nhìn cô, “Thẩm Thanh Lan, cô đừng vội đắc ý. Thứ không phải của cô thì cuối cùng vẫn sẽ không thuộc về cô.”

Thẩm Thanh Lan nhún vai, không thèm nhìn cô ta mà đi thẳng vào phòng bệnh, liền bắt gặp đôi mắt như cười như không.

“Xem kịch đủ rồi?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đủ rồi, cũng không tệ lắm, còn hay hơn tin tức máu chó lúc tám giờ.”

Phó Hoành Dật chịu thua nhìn cô, lại thấy cô cầm hộp đồ ăn, “Mua cho anh ư? Sao còn chưa đưa anh?”

Thẩm Thanh Lan liếc anh một cái. “Anh đã có người đẹp tự mình mang đồ ăn tới rồi mà còn chưa no sao?”

“Anh có thể lý giải là em đang ghen không?” Phó Hoành Dật hỏi, mắt hiện ý cười.

Thẩm Thanh Lan nghẹn họng, “Em thích ăn cay, không thích ăn chua.” Cô đưa hộp thức ăn trong tay cho Phó Hoành Dật.

“Em mua cho anh ở trên đường về.”

Phó Hoành Dật cầm lấy, nhưng không mở ra mà hỏi: “Em ăn chưa?”

http://tieulun.hopto.org

Mắt Thẩm Thanh Lan hơi chớp. Đây không phải là lần đầu tiên Phó Hoành Dật hỏi cô như vậy. Mỗi lần đưa cơm cho anh, câu đầu tiên anh hỏi đều là cô ăn chưa.

“Em ăn với Hiểu Huyên rồi.” Đây là mua riêng cho anh.

Lúc này Phó Hoành Dật mới hộp thức cơm ra ăn.

Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh, lẳng lặng nhìn anh. Tốc độ ăn cơm của anh rất nhanh, nhưng lại rất lịch thiệp.

“Uống thêm canh nhé?” Thẩm Thanh Lan nhìn về phía hộp giữ nhiệt của Thẩm Hi Đồng.

Phó Hoành Dật thong thả xếp hộp cơm lại, ném vào thùng rác, “Anh sợ ăn không tiêu.”

Thẩm Thanh Lan: …

Cô không ngại mà anh lại còn già mồm.

http://tieulun.hopto.org

“Bỏ thì phí, em cho mấy cô y tá điều dưỡng uống.” Thẩm Thanh Lan nói xong, liền đứng lên đưa canh tẩm bổ do Thẩm Hi Đồng tự mình xuống bếp hầm mấy tiếng đến chỗ y tá đứng thật.

“Phu nhân, hôm nay anh biểu hiện tốt như vậy, có được thưởng không?” Phó Hoành Dật lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Lan đã trở lại, dịu dàng hỏi.

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, nhìn về phía Phó Hoành Dật, “Muốn được thưởng?”

Phó Hoành Dật gật đầu.

Thẩm Thanh Lan không trả lời, từ từ lại gần Phó Hoành Dật, ngồi xuống thành giường, sau đó từ từ tới gần anh. Hương thơm thiếu nữ vương quanh chóp mũi, mắt Phó Hoành Dật dần tối đi.

Mặt hai người càng lúc càng sát. Ngay khi Phó Hoành Dật đưa tay ôm hông Thẩm Thanh Lan, cô bỗng nhiên thì thầm một câu vào tai anh, sau đó lui ra rất nhanh.

“Biểu hiện không tệ, thưởng cho anh.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 66: Xinh đẹp như hoa và kiếm tiền nuôi gia đình

Người đẹp vốn đã đến miệng còn hụt, Phó Hoành Dật dở khóc dở cười nhìn Thẩm Thanh Lan. Ngay lúc này, khuôn mặt cô hiện vẻ đắc ý hiếm thấy, hệt như một đứa trẻ thực hiện được trò đùa. Anh lập tức cảm thấy mềm nhũn, nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều.

Thẩm Thanh Lan bị anh nhìn liền hơi mất tự nhiên. Mỗi khi Phó Hoành Dật nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, cô lại không nhịn được mà muốn xô cửa chạy trốn.

“Người bạn nhỏ của em có ổn không?” Để tránh làm Thẩm Thanh Lan xấu hổ, Phó Hoành Dật nói lảng sang chuyện khác.

“Không sao, cô ấy là người thoải mái, chỉ cần có ăn là dễ dỗ.”

“Anh nghĩ, nếu em gọi điện thoại cho Hàn Dịch, nhờ anh ta mở cửa sau thì có ổn không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Muốn giúp cô bạn kia?”

“Vâng.”

http://tieulun.hopto.org

“Không có gì là không ổn cả. Hôm nay Hàn Dịch đến đây. Cậu ta có nói cô bạn nhỏ của em bị người khác hãm hại. Tuy người đó rất cẩn thận, nhưng vẫn bị một cameras quay lại.” Phó Hoành Dật trả lời lại.

Thẩm Thanh Lan hơi giật mình. Cô vốn định hỏi Hàn Dịch xem hậu trường có cameras, quay lại được bằng chứng xác thực về việc Đường Mễ Na chơi xấu không. Không ngờ là có thật, hơn nữa Hàn Dịch cũng đã biết rồi.

“Hàn Dịch định xử lý chuyện này thế nào?” Nếu Hàn Dịch đã biết thì chắc sẽ không mặc kệ.

Phó Hoành Dật dịch người sang, vỗ xuống giường. Thẩm Thanh Lan tự nhiên bước đến, cởi giày, lên giường nằm nép vào lòng Phó Hoành Dật.

“Chuyện này Hàn Dịch sẽ xử lý, em không cần lo lắng.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Nếu Phó Hoành Dật đã nói vậy thì cô tất nhiên sẽ không nhúng tay vào.

Quả nhiên, chưa đến hai ngày sau, Thẩm Thanh Lan đã nhận được điện thoại của Vu Hiểu Huyên.

“Thanh Lan, Thanh Lan, tớ muốn nói cho cậu nghe một tin tốt.” Dù là qua

điện thoại, Thẩm Thanh Lan vẫn có thể cảm nhận được sự vui mừng của Vu Hiểu Huyên vào lúc này.

Mặc dù đã đoán được là có chuyện gì, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn phối hợp, hỏi, “Chuyện gì mà cậu vui thế?”

Vu Hiểu Huyên thở phì phò vì chạy thẳng lên phòng ngủ trên tầng năm. Cô ấy từ từ nói, “Tớ vừa nhận được thông báo ngày mai đến Thánh Huyên thử vai. Thanh Lan. Tớ không bị loại! Đúng là bỗng nhiên thay đổi thật! Cậu nói chuẩn quá! Thanh Lan, cậu chính là nữ thần may mắn của tớ.”

Mặc dù vẻ mặt Thẩm Thanh Lan không có cảm xúc gì, nhưng ý cười trong đáy mắt vẫn tiết lộ tâm trạng tốt của cô vào lúc này, “Chúc mừng cậu, Hiểu Huyên.”

“Thanh Lan, nữ thần may mắn của tớ, tớ yêu cậu.” Vu Hiểu Huyên thét lên ở đầu dây bên kia.

“Nếu ngày mai thử vai, thì bây giờ cậu mau chuẩn bị đi.” Thẩm Thanh Lan cắt ngang sự hưng phấn của cô ấy, nói vào chuyện quan trọng nhất.

“Ừ ừ ừ.” Vu Hiểu Huyên gật đầu lia lịa, “Tớ sẽ đi chuẩn bị ngay! Thanh Lan, tớ cúp máy đây. Tút… tút…”

Thẩm Thanh Lan buồn cười lắc đầu.

“Giải quyết xong việc rồi?” Phó Hoành Dật cười hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, xong rồi ạ.” Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì ngày mai Vu Hiểu Huyên có thể qua thử vai.

Chiều hôm đó, Thẩm Thanh Lan gặp phải Hàn Dịch trong phòng bệnh, còn có một người đàn ông xa lạ mặc âu phục, cầm một chiếc cặp đựng công văn đi cùng anh ta.

“Chị dâu, chị cũng ở đây sao? Vậy thì tốt quá, tôi vốn đang nghĩ có nên gọi cho chị không.” Cặp mắt đào hoa của Hàn Dịch hơi híp lại. Anh ta cười như yêu tinh.

“Tìm tôi?” Thẩm Thanh Lan không nhìn anh ta.

Hàn Dịch hơi khựng lại, vẻ mặt thất bại, cô lại không quan tâm diện mạo điển trai của anh ta một lần nữa. Cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của Phó Hoành Dật nhìn về phía mình, Hàn Dịch hốt hoảng, vẻ mặt nghiêm chỉnh.

“Chị dâu, lần này tôi tìm chị là có việc nghiêm túc.”

Nói xong, anh ta đưa mắt ra hiệu cho người đàn ông sau lưng. Người kia lấy một tập văn kiện từ trong túi công văn ra, đưa cho Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan thắc mắc cầm lấy. Vừa mới mở ra, cô đã nhìn thấy mấy từ chuyển nhượng cổ phần ngay trên trang đầu tiên.

“Đây là…?”

Hàn Dịch bĩu môi, “Chị dâu xem tiếp đã.”

Thẩm Thanh Lan lật văn kiện, thỉnh thoảng lại nhìn Phó Hoành Dật. Xem xong, cô khép văn kiện lại, nhìn về phía Phó Hoành Dật.

“Tại sao anh phải chuyển cổ phần công ty sang cho em?”

Cô không hỏi sao một quân nhân như Phó Hoành Dật lại có cổ phần công ty của Hàn Dịch, mà lại hỏi sao anh lại phải chuyển cổ phần công ty sang cho cô.

“Em là vợ anh. Kết hôn rồi, giao tiền cho vợ giữ chẳng phải là chuyện bình thường sao?” Phó Hoành Dật nói đương nhiên.

Hàn Dịch đen mặt, khó tin nhìn anh. Đây là Phó Hoành Dật mà anh ta biết sao? Đúng là cái tên sợ vợ.

http://tieulun.hopto.org

Khuôn mặt Thẩm Thanh Lan hơi hiện vẻ mất tự nhiên. Cô nhìn sang chỗ khác, chợt nhớ đến tấm thẻ anh đưa cô lúc phải về quân đội, nói là dùng để tiêu xài trong nhà. Cô vốn tưởng đó là thẻ lương của anh, bây giờ xem ra là không phải.

Thẩm Thanh Lan không vội ký ngay mà hỏi Hàn Dịch: “Ký cái này rồi có phải tham gia quản lý công ty không?”

Đôi mắt đào hoa của Hàn Dịch lóe lên, cười nói: “Nếu chị dâu bằng lòng đến công ty giúp một tay, thì đó là vinh hạnh của tôi.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không, nếu phải tham gia quản lý thì tôi sẽ không ký văn kiện này.”

Hàn Dịch: …

Lại là một bà chủ muốn phất tay mặc kệ.

“Cần phải tham gia sao?” Thẩm Thanh Lan lại hỏi.

Hàn Dịch nghiêm mặt, lắc đầu.

Thẩm Thanh Lan thấy thế, bèn dứt khoát ký tên của mình vào cuối văn kiện,

rồi đưa lại cho luật sư của Hàn Dịch.

Hàn Dịch làm xong việc liền trở về. Trong công ty còn có một đống công chuyện đang chờ anh ta xử lý.

Hàn Dịch đi rồi, Thẩm Thanh Lan như cười như không, nhìn Phó Hoành Dật, “Không ngờ em lại lấy một anh thổ hào.”

Mặc dù chỉ có 20% cổ phần công ty ở Thánh Huyên và Mị Sắc chứ không phải toàn bộ tập đoàn Hàn thị, nhưng chỉ thế thôi đã có quyền lợi khá cao rồi.

Mặt Phó Hoành Dật không biến sắc, “Phu nhân, bây giờ anh là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, chuyện kiếm tiền nuôi gia đình sau này còn phải nhờ phu nhân.”

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, nhìn anh, “Nhà người ta đều là chồng lo kiếm tiền nuôi gia đình, vợ lo việc xinh đẹp như hoa. Anh không cảm thấy chúng ta đang bị ngược sao?”

Phó Hoành Dật nghiêm trang lắc đầu, “Phu nhân biết lắm khổ nhiều. Còn anh, miễn cưỡng lo xinh đẹp như hoa được rồi.”

Rõ ràng là khuôn mặt nghiêm túc, lại nói ra những lời không đứng đắn như thế. Thẩm Thanh Lan có trái tim mạnh mẽ cách mấy cũng bị Phó Hoành Dật khiến cho nghẹn lời.

http://tieulun.hopto.org

Cẩn thận đánh giá khuôn mặt Phó Hoành Dật, một lát sau, cô gật đầu, “Với khuôn mặt này của anh, nói xinh đẹp như hoa vẫn chưa đủ. Vậy em phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình cũng được.”

Nói xong còn gật đầu chắc nịch.

Lần này, đến phiên Phó Hoành Dật nói không nên lời.

**

Vết thương của Phó Hoành Dật hồi phục rất nhanh. Qua thêm một tuần, sau khi bác sĩ kiểm tra, Phó Hoành Dật được xuất viện về nhà.

Vì vết thương chưa lành hẳn nên anh còn phải ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian. Vì thế, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan cùng trở về Giang Tâm Nhã Uyển.

Rời khỏi nhà một thời gian dài, lại ở trong bệnh viện nửa tháng, nên sau khi về đến nhà, Phó Hoành Dật liền đi thẳng vào nhà vệ sinh để tắm. Nhưng Thẩm Thanh Lan sợ vết thương của anh chạm nước, nên cuối cùng anh chỉ vắt khăn lông lau người.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 67: Cô ta không đủ tư cách

Hôm sau, vừa về đến nhà, Thẩm Thanh Lan đã nhận được một tấm thiệp mời do Thẩm Hi Đồng gửi, mời cô đến buổi biểu diễn dương cầm của cô ta.

Thẩm Thanh Lan lúc này mới nhớ, trước đó Sở Vân Dung đã từng nói muốn tổ chức một buổi biểu diễn dương cầm cho Thẩm Hi Đồng, cũng vẫn bận rộn chuẩn bị cho việc đó. Không ngờ lại tổ chức vào chính thứ sáu tuần này.

Cô vốn không định đi, nhưng Sở Vân Dung đã đích thân gọi điện, nói rằng Thẩm Khiêm có thể cũng tham gia, nên Thẩm Thanh Lan đành phải nhận lời.

Thẩm Thanh Lan phải đi, Phó Hoành Dật đương nhiên cũng sẽ đi cùng.

Thẩm Khiêm sẽ trở lại vào thứ 5, vì thế, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đều bị gọi trở về nhà họ Thẩm ăn cơm.

“Ba.” Thẩm Thanh Lan chào bằng giọng du dương.

“Ba.” Phó Hoành Dật cũng gọi theo cô, ôn hòa lễ phép. Mặc dù hơn hai mươi năm qua chưa xưng hô thế này, nhưng anh cất tiếng gọi lại không hề khó khăn hay có chút ngượng ngùng nào.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Khiêm vừa cười vừa gật đầu. Ông vốn định đưa tay xoa đầu con gái, nhưng chợt nhớ ra cô không thích họ động chạm vào người, nên cánh tay đã đưa ra đành đặt lên vai Phó Hoành Dật.

“Nghe nói lần này con bị thương, đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Cảm ơn ba, con đã đỡ hơn nhiều rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Thẩm Khiêm cười vui vẻ, ánh mắt nhìn Phó Hoành Dật đầy ấm áp. Cho dù con gái ông đòi kết hôn với cậu ta vì lý do gì, và chính ba ông tại sao lại đồng ý cuộc hôn nhân này, Thẩm Khiêm từ đầu đến cuối vẫn không thể hiện thái độ của mình, không phản đối, cũng chẳng tán thành.

“Lan Lan, giờ vẫn còn sớm. Con cùng ba ra vườn đi dạo một chút được không?” Thẩm Khiêm hỏi Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, gật đầu, “Vâng.”

“Hay anh về trước thăm ông nội đi?” Cô nói với Phó Hoành Dật.

“Em không cần để tâm đến anh đâu.” Phó Hoành Dật thân thiết nói.

Thẩm Thanh Lan quả thật cũng không để ý đến anh nữa, đi theo Thẩm Khiêm

ra ngoài.

“Lan Lan, cuộc sống sau khi kết hôn của con thế nào?” Thẩm Khiêm mở lời trước.

Thẩm Thanh Lan vẫn tưởng rằng Thẩm Khiêm sẽ không hỏi thêm về hôn nhân của cô nữa. Mắt cô chợt lóe lên, “Tốt lắm ạ, anh ấy đối xử với con rất tốt.”

Thẩm Khiêm nhìn con gái đang đứng trước mặt, dường như hơi xúc động: “Ba đã từng nghĩ con sẽ kết hôn với một doanh nhân, thầy giáo, bác sĩ, thậm chí là một nghệ sĩ, chỉ chưa từng nghĩ rằng con sẽ lấy một quân nhân.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Khiêm với ánh mắt tò mò.

“Vì con không thích quân đội đến vậy cơ mà.” Thẩm Khiêm nói một cách rất tự nhiên, nhưng Thẩm Thanh Lan lại thấy hơi kinh ngạc. Cô tự nhận mình rất giỏi che giấu, chưa từng để lộ cảm xúc bao giờ. Cô cũng không biết Thẩm Khiêm lại nhìn ra được điều đó từ đâu.

“Con vẫn luôn che giấu rất kỹ, nhưng Lan Lan, ba là ba ruột của con. Tuy rằng thời gian ba ở bên con không nhiều, nhưng cũng ít nhiều hiểu được tâm tư của con. Ba không biết mười một năm đó con đã gặp phải những chuyện gì ở bên ngoài, mới trở nên lạnh lùng thế này. Không biết con đã biết hay chưa, rằng thật ra lúc con vừa về, ông nội và ba đều sai người đi điều tra về con.”

Thẩm Thanh Lan im lặng. Cô biết chuyện này.

“Kết quả điều tra được y hệt những gì con tự nói ra, không thêm bớt chút nào. Nhưng Lan Lan, ba biết đó không phải những chuyện thật sự mà con đã từng trải qua. Ba cũng không thể hỏi con về những năm đó. Nếu con đã muốn giấu, thì chắc chắn là con không muốn để cho bất cứ ai biết.”

“Rốt cuộc ba đang muốn nói gì?” Thẩm Thanh Lan hỏi thẳng. Cô không đoán được mục đích của những lời mà Thẩm Khiêm nói với mình.

Thẩm Khiêm nhìn sự lạnh nhạt xa cách trên khuôn mặt Thẩm Thanh Lan, không biết làm sao, “Lan Lan, những lời ba nói với con hôm nay không hề có chút ác ý nào. Ba chỉ muốn nói với con rằng, cho dù mục đích của con khi trở về ngôi nhà này là gì, thì ba mẹ vẫn yêu thương con, nhất là bà nội con. Khi còn sống, bà yêu thương con nhất.”

“Con sẽ không làm hại đến gia đình này.” Thẩm Thanh Lan ngắt lời ông.

Thẩm Khiêm day trán, hơi đau đầu. Lần đầu tiên, ông cảm thấy nói chuyện với người khác là một việc mệt mỏi đến vậy, “Lan Lan, con hiểu lầm ý ba rồi. Ba biết con không hề có chút ý đồ xấu nào với gia đình này, chỉ là ba…”

“Chỉ là ba biết, con với Thẩm Hi Đồng bất hòa, người mà Thẩm Hi Đồng thích lại là Phó Hoành Dật, còn Phó Hoành Dật lại lấy con. Có phải ba nghĩ, mục đích con kết hôn với Phó Hoành Dật là để trả thù Thẩm Hi Đồng. Vì chị ta đã cướp đi tất cả mọi thứ vốn thuộc về con?”

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan đầy lạnh lùng xa cách, “Ba biết con không thích quân đội, nghĩ rằng con có thể lấy bất cứ ai, ngoại trừ người trong quân đội. Kết quả là mọi chuyện nằm ngoài dự đoán của ba, con lại lấy một quân nhân, chẳng những thế, đó còn là người trong lòng của Thẩm Hi Đồng. Ba mong muốn gia đình hòa thuận, hy vọng con và Thẩm Hi Đồng hòa hợp. Dù sao chị ta cũng gọi ba được mười mấy năm rồi. Còn con, trong mắt ba, con chỉ là một kẻ che giấu quá khứ, có ý đồ khác mới trở về nhà họ Thẩm, có phải không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn thẳng vào mắt Thẩm Khiêm bằng ánh mắt sắc nhọn.

Thẩm Khiêm bất ngờ. Ông mở miệng, định nói không phải. Nhưng bắt gặp ánh mắt sắc nhọn như thể muốn nhìn thẳng vào linh hồn người khác của Thẩm Thanh Lan, cuối cùng ông vẫn không nói được lời nào.

Thẩm Thanh Lan lại nhìn về một nơi xa xăm, ánh mắt tịch mịch, “Ba cứ yên tâm, con không có ý đồ gì với nhà họ Thẩm. Con về đây cũng chỉ vì biết mình là thành viên trong nhà này, chỉ vậy thôi. Trước đây con không hề làm chuyện gì tổn hại đến gia đình này, bây giờ cũng không, sau này lại càng không.” Nếu không vì lời nói của người đó, có lẽ cô cũng không trở về.

“Lan Lan, ba không có ý đó. Từ trước đến giờ, ba chưa từng nghi ngờ con.”

“Chưa từng nghi ngờ? Khả năng quan sát nhạy bén, thân thủ nhanh nhẹn, một quá khứ lại quá sạch sẽ. Ba chưa từng nghi ngờ những điều đó sao? Nếu là con, con chắc chắn sẽ nghi ngờ.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Khiêm không còn lời nào để phản bác lại. Ông thừa nhận, sâu thẳm trong ông, vẫn luôn nghi ngờ thân phận của Thẩm Thanh Lan và mục đích cô trở về đây, chỉ là, “Lan Lan, ba vẫn luôn biết, con là con gái ba, là con gái ruột của ba.”

Ông vẫn luôn biết rằng, người đứng trước mặt đây là đứa con gái mình đã lạc mất suốt mười một năm trời, đứa con gái ruột mà ông nợ cả đời.

Thẩm Thanh Lan hờ hững cong môi, “Có phải con nên thấy may mắn vì là con gái ruột của ba, nên mới được cái nhà này đối xử như vậy bao nhiêu năm qua?”

Trong đôi mắt lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan là chút mệt mỏi. Năm đó quay về nhà họ Thẩm, phải chăng là một sự sai lầm?

Một người đàn ông như Thẩm Khiêm lần đầu tiên cảm thấy mình đã lỡ lời, một người trước giờ vẫn luôn bình tĩnh, thong dong lúc này chợt sốt ruột, “Lan Lan, con nghe ba nói đã. Ba thừa nhận rằng mình đã từng nghi ngờ. Nhưng ba cũng thật lòng thương yêu con.”

Thẩm Thanh Lan khẽ thở dài, “Là lỗi tại con, do lúc nãy con kích động quá. Nếu con có nói gì không đúng, kính xin ba đừng để bụng. Con và Phó Hoành Dật kết hôn chỉ vì bà nội. Con muốn bà nhìn thấy con đã tìm được một người yêu thương mình, có thể chăm sóc cho mình cả đời, khiến bà yên tâm. Còn về Thẩm Hi Đồng, chị ta, vẫn chưa đủ tư cách để con phải báo thù bằng hạnh phúc cả đời.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đi rồi, Thẩm Khiêm vẫn đứng im ở đó, chỉ cảm thấy bất lực. Trong đầu ông vẫn vang vọng lời bà nội Thẩm nói với riêng mình trong bệnh viện.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 68: Tình mẹ con thắm thiết

Tối hôm đó, Thẩm Thanh Lan không ăn cơm ở nhà họ Thẩm mà lấy cớ rời khỏi đó với Phó Hoành Dật.

“Ba đã nói điều gì khiến em không vui sao?” Phó Hoành Dật hỏi bằng giọng ấm áp.

Thẩm Thanh Lan nghiêng đầu nhìn anh, “Em thể hiện ra rõ như vậy sao?”

Phó Hoành Dật lắc đầu, không nói. Không phải là rõ ràng, thậm chí nếu không quan sát tỉ mỉ sẽ không thể phát hiện, nhưng anh vẫn chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra rồi.

“Tối nay chưa ăn, về nhà anh nấu cơm cho em nhé?” Phó Hoành Dật đề nghị, chuyển chủ đề đúng lúc.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, nhìn thoáng qua chỗ lồng ngực anh, “Hay là ra ngoài ăn đi, em không muốn mệt thêm nữa.”

Phó Hoành Dật cũng không phản đối. Hai người liền tìm một nhà hàng, ăn tạm vài miếng rồi trở về nhà.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không kể về những điều cô và Thẩm Khiêm đã nói với nhau. Phó Hoành Dật cũng không hỏi thêm nữa.

**

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật hiếm khi mới mặc quần áo trang trọng. Thẩm Thanh Lan mặc một bộ đầm dạ hội màu xanh nước biển, càng làm tăng thêm khí chất lạnh lùng của cô. Phó Hoành Dật thì mặc một bộ vest đen, phối hợp với chiếc cà-vạt màu xanh ngọc.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan thấy Phó Hoành Dật mặc vest. Khác với những bộ quần áo thoải mái bình thường, trông anh lúc này lại giống một quý công tử bước ra từ truyện tranh. Đôi mắt trong trẻo của Thẩm Thanh Lan khẽ chớp.

Buổi biểu diễn được tổ chức trong một nhà hát nổi tiếng ở Bắc Kinh. Lúc họ đến đã có khá đông người ở đó. Không thấy Thẩm Hi Đồng đâu, có lẽ đang chuẩn bị phía sau cánh gà. Sở Vân Dung hôm nay ăn mặc rất lộng lẫy, lúc này đang nói chuyện với mấy vị quý phu nhân.

Thẩm Thanh Lan chưa từng đến những nơi thế này, cũng không nhận ra những người đang ở đó. Nhưng từ cách họ ăn mặc trang điểm, cô có thể thấy những gia đình này cực kỳ giàu có quyền quý.

Khán giả đều đã ngồi xuống, Thẩm Thanh Lan liếc một cái, liền nhận ra vài người quen. Hầu hết đều là những người bên họ ngoại, ông bà ngoại của Thẩm Thanh Lan, còn cả dì Sở Vân Cẩn và chồng của dì là Bùi Chấn cũng

đều có mặt, không thấy chị họ Bùi Nhất Ninh.

Phó Hoành Dật rõ ràng cũng nhìn thấy họ. Anh dẫn Thẩm Thanh Lan đến chỗ ngồi. Nhà họ Sở ngồi ngay bên cạnh chỗ của nhà họ Thẩm.

“Ông ngoại, bà ngoại, chú, dì.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng chào. Phó Hoành Dật cũng chào theo cô ngay.

Ông ngoại Sở Trạm trông thấy Thẩm Thanh Lan liền gật đầu cười. Ông nhìn về phía Phó Hoành Dật, không hề bất ngờ với cách xưng hô của anh, rõ ràng là đã biết về chuyện bọn họ kết hôn rồi.

Dù sao họ cũng đã tới dự tang lễ của Thẩm lão thái.

“Lan Lan, lại đây bà xem nào.” Vợ của Sở Trạm, cũng là bà ngoại của Thẩm Thanh Lan, Tề Mẫn vẫy tay gọi cô. Thẩm Thanh Lan bước đến, cúi xuống để hai ông bà có thể nhìn rõ cô hơn.

“Một thời gian không gặp, cháu lại gầy đi rồi, không ăn uống tử tế đúng không?”

Thẩm Thanh Lan hơi nhoẻn miệng, “Do bà ngoại quan tâm quá nên mới loạn đấy ạ. Hôm nay cháu thay quần áo, còn phát hiện ra lưng có thêm thịt đấy ạ.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật đứng bên cạnh, nhìn Thẩm Thanh Lan rất kiên nhẫn trò chuyện với Tề Mẫn. Anh nhận ra, mặc dù Thẩm Thanh Lan có tính cách lạnh lùng, nhưng cô đối xử với người già lại cực kỳ kiên nhẫn. Dù là người lớn nào trong nhà, cô cũng đều rất hòa hợp với họ.

Nhà họ Bùi nhiều đời kinh doanh, chưa từng qua lại với nhà họ Phó. Bùi Chấn lại càng không quen biết Phó Hoành Dật, lại không phải người dễ làm quen, nên ngoài lời chào hỏi ban đầu thì không hề nói thêm câu nào nữa.

Phó Hoành Dật đứng đó, hơi buồn chán. Những người khác lại vô tình hay hữu ý nhìn vào anh, rõ ràng đã nhận ra thân phận của anh. Họ cũng hơi tò mò về việc anh xuất hiện ở đây, nhưng lại càng tò mò hơn về người con gái đang đi cùng anh.

Nhưng bọn họ chưa quên, vừa rồi lúc Phó Hoành Dật bước vào, cô gái đó còn khoác tay anh. Hai người hết sức thân mật, nhưng cô gái đó vừa bước vào đã đi thẳng đến chỗ ngồi của nhà họ Sở, chẳng lẽ là họ hàng với nhà họ?

Mọi người đang đoán già đoán non thân phận của Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan làm như không biết những ánh mắt dò xét đang đổ dồn về phía mình, ngồi trò chuyện cùng nhà họ Sở một lúc rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Bọn họ ngồi ngay hàng đầu, có góc nhìn tốt nhất chỉ sau chỗ của mấy người lớn trong nhà, có thể thấy rõ từng khoảnh khắc trên sân khấu.

http://tieulun.hopto.org

Đèn tắt, tấm màn lớn trên sân khấu được kéo ra. Giữa sân khấu là một chiếc dương cầm màu đen. Thẩm Thanh Lan mặc dù không biết thương hiệu của nó, nhưng cô cũng có thể biết chiếc đàn này rất có giá trị.

Bỗng nhiên, một luồng sáng chiếu vào góc sân khấu. Thẩm Thanh Lan lúc này mới nhìn thấy Thẩm Hi Đồng mặc một bộ váy dạ hội màu trắng đứng đó, tóc búi gọn, chỉ để lại hai lọn tóc mai hai bên. Trên đầu cô ta đội một chiếc vương miện công chúa sáng lấp lánh, trông rất giống một cô công chúa cao quý.

Cô ta từ từ bước ra giữa sân khấu, nhìn xuống phía dưới khán giả. Thẩm Thanh Lan cảm nhận rất rõ ánh mắt của cô ta nhìn cô vài giây.

“Rất cảm ơn mọi người đã giành thời gian quý báu của mình để đến tham dự buổi diễn cá nhân của tôi. Hy vọng hôm nay, tôi sẽ đem lại cho mọi người một buổi tối vui vẻ.”

Thẩm Hi Đồng khẽ cúi người, làm một động tác cảm ơn khán giả đầy cao sang, rồi bước đến, ngồi xuống trước dương cầm.

Ngồi bên trái Thẩm Thanh Lan là Sở Vân Dung, bên phải là Phó Hoành Dật. Thẩm Quân Dục ngồi bên cạnh Phó Hoành Dật.

Tiếng đàn dương cầm du dương vang lên, ngón tay mảnh khảnh của Thẩm Hi Đồng lướt như bay trên phím đàn. Từng nốt nhạc trôi chảy vang lên trong

sảnh.

Thẩm Thanh Lan thừa nhận rằng Thẩm Hi Đồng chơi đàn rất khá. Cô thậm chí còn nghe thấy mấy vị chuyên gia ngồi phía sau đang nhỏ giọng khen ngợi cô ta.

Khuôn mặt Sở Vân Dung đầy vui vẻ, ánh mắt nhìn về cô gái đang ở trên sân khấu chan chứa sự tự hào. Đây là đứa con gái bà một tay nuôi dạy nên.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan điềm tĩnh. Cô lắng lặng lắng nghe, thi thoảng mới nhìn Phó Hoành Dật một cái, lại thấy anh không hề nhìn lên sân khấu, mà đang cúi đầu, không biết suy nghĩ điều gì.

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan hơi hiện ý cười. Cô dám chắc rằng Phó Hoành Dật đang không tập trung chút nào.

Cuối buổi biểu diễn, tiếng vỗ tay vang lên như thủy triều. Thẩm Hi Đồng đứng giữa sân khấu, cúi đầu ba cái, cảm ơn khán giả.

“Cảm ơn mọi người, cảm ơn. Nhân đây tôi cũng muốn cảm ơn một người,” Cô ta nhìn xuống hàng ghế khán giả, “Nếu như không có người ấy, hôm nay tôi cũng chẳng thể đứng trên sân khấu này, được chơi dương cầm mà tôi yêu thích nhất. Người này chính là mẹ của tôi.”

Ánh đèn chiếu về phía Sở Vân Dung. Khuôn mặt bà đầy bất ngờ và cảm

động. Bà bước lên sân khấu, đến tới cạnh Thẩm Hi Đồng, nắm tay cô ta. Hai mẹ con nhìn nhau đầy tình cảm, mắt chớp chớp ngấn lệ.

“Mẹ cũng rất cảm ơn trời xanh, đã ban cho mẹ một đứa con gái xuất sắc như con. Con là bảo bối của mẹ.”

Thẩm Hi Đồng cảm động, ôm lấy Sở Vân Dung, nghẹn ngào nói, “Cảm ơn mẹ yêu của con. Con yêu mẹ.”

“Mẹ cũng yêu con, bảo bối.”

Hai mẹ con ôm nhau đầy tình cảm, khiến khán giả phải thấy ghen tị.

Thẩm Thanh Lan lẳng lặng xem cảnh tượng trên sân khấu, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Hi Đồng. Đây chính là thủ đoạn của cô?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 69: Đốt lửa mà không dập

Tay phải của cô bỗng bị nắm chặt, giọng nói trầm ấm của Phó Hoành Dật vang lên: “Em cũng là bảo bối của anh, cảm ơn trời xanh đã cho anh gặp được em.”

Khuôn mặt lạnh băng của Thẩm Thanh Lan bỗng ửng đỏ. Cảm nhận được hơi ấm truyền tới từ tay phải, trong mắt cô hiện lên chút ấm áp, từ từ nắm lại tay Phó Hoành Dật.

Kết thúc buổi biểu diễn, có vài người đã rời khỏi, một số vẫn nán lại nói chuyện với Sở Vân Dung. Phần lớn đều đang khen ngợi tài năng tuyệt vời của Thẩm Hi Đồng, khen cô ta rất có phong phạm của Sở Vân Dung ngày trước, Sở Vân Dung biết cách dạy dỗ, con gái mới có thể xuất sắc hơn cả mẹ.

Thẩm Hi Đồng đứng bên cạnh Sở Vân Dung, cười dịu dàng lễ độ. Thẩm Khiêm đứng cạnh bọn họ, cả nhà ba người họ tạo nên một hình ảnh vừa tuyệt vời, vừa ấm áp.

“Lan Lan, đi thôi.” Thẩm Quân Dục bước đến.

Thẩm Thanh Lan hỏi: “Anh không thấy cảnh này rất đẹp sao?”

Thẩm Quân Dục thoáng nhìn qua, đáy mắt tối sầm, không thấy rõ cảm xúc

của anh, “Chẳng có gì đẹp cả. Tối nay anh vẫn chưa ăn cơm, hai em mời anh ăn tối đi.”

Phó Hoành Dật trả lời: “Được.” Anh nắm vai Thẩm Thanh Lan, kéo cô rời khỏi nhà hát.

Thẩm Thanh Lan tiếc nuối nhìn về phía cảnh tượng gia đình ba người đang đứng trước mặt. Người ta đã mất công dàn dựng vở kịch như vậy, cứ đi thế này không hay lắm thì phải?

Thẩm Quân Dục nói đi ăn cũng chỉ là kiếm cớ. Đến bãi đỗ xe, họ liền chia tay đường ai nấy đi. Nếu không phải do Thẩm Thanh Lan muốn đến, anh cũng đã chẳng đến cái buổi biểu diễn cá nhân quỷ quái này.

Người đề nghị đã đi rồi. Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cũng không định đi ăn nữa mà trở về nhà.

Phó Hoành Dật đi tắm trước. Đợi Thẩm Thanh Lan tắm xong, anh đã nằm sẵn trên giường, cầm một tờ báo lật đọc. Thẩm Thanh Lan liếc một cái, là cuốn tạp chí quân sự, cũng không biết anh lôi ra được từ xó nào.

Thẩm Thanh Lan gội đầu xong, trên tóc vẫn còn nước nhỏ giọt. Cô cũng không để ý, nhưng Phó Hoành Dật lại nhíu mày, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra, trên tay anh cầm theo một chiếc khăn lông khô và máy sấy tóc.

“Lại đây.” Anh vẫy vẫy tay gọi Thẩm Thanh Lan. Cô thoáng nhìn những thứ anh cầm, nghe lời bước về phía anh.

Phó Hoành Dật chuẩn bị cho cô một cái ghế. Thẩm Thanh Lan ngồi xuống. Phó Hoành Dật đứng phía sau, đặt tấm khăn khô lên đầu cô, che khuất tầm mắt của cô.

Phó Hoành Dật lau tóc cô cho khô một chút, rồi mới cầm máy để sấy. Động tác của anh rất vụng về, rõ ràng từ trước đến giờ chưa từng làm vậy. Nhưng anh lại rất nhẹ nhàng, không làm đau Thẩm Thanh Lan.

“Sau này nếu gội đầu thì nhất định phải sấy khô tóc, không được để vậy đi ngủ. Ngày hôm sau dậy sẽ bị đau đầu, rõ chưa?” Phó Hoành Dật ân cần căn dặn.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, nói: “Đã có ai nói là anh rất dài dòng chưa?”

Phó Hoành Dật chợt dừng tay, quả thật chưa có ai từng nói vậy với anh.

Sau khi sấy khô tóc cho cô, Phó Hoành Dật vào phòng tắm cất đồ. Lúc anh ra ngoài, Thẩm Thanh Lan đã lên giường rồi.

Phía giường còn lại hơi lún xuống. Ngay sau đó, Thẩm Thanh Lan đã rơi vào

vòng tay ấm áp quen thuộc.

Dạo gần đây, họ đều ngủ như vậy. Thẩm Thanh Lan đã sớm quen với vòng tay của Phó Hoành Dật. Thời gian đầu cô hơi mất ngủ, bây giờ đã có thể ngủ ngon lành rồi.

“Tối nay nhìn thấy cảnh đó, em thấy không vui sao?” Phó Hoành Dật khẽ hỏi.

Thẩm Thanh Lan: “Chẳng có gì là không vui cả.” Chỉ là, cô hơi thất vọng, vốn tưởng Thẩm Hi Đồng sẽ giở thủ đoạn cao thâm gì chờ đón cô, vậy mà lại chỉ có vậy. Nói thật, cô cảm thấy hơi vô vị.

Nếu biết được suy nghĩ của Thẩm Thanh Lan, e rằng Thẩm Hi Đồng sẽ phải tức điên. Cô ta vốn muốn cho Thẩm Thanh Lan thấy rằng cô ta giỏi giang hơn cô, là cô công chúa cao quý, bảo bối bố mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, là người mà Thẩm Thanh Lan sẽ không bao giờ sánh bằng. Cô ta cũng muốn Phó Hoành Dật thấy rằng anh đã lựa chọn sai lầm. Vậy mà cuối cùng những thứ cô ta sắp đặt cẩn thận này lại biến thành thứ nhãi nhép trong mắt Thẩm Thanh Lan.

Phó Hoành Dật nở nụ cười trầm thấp. Đây mới là câu trả lời của Thẩm Thanh Lan.

Nghe thấy tiếng cười phía sau lưng, Thẩm Thanh Lan quay người lại, nhìn về phía Phó Hoành Dật, hơi chau mày, “Buồn cười lắm sao?”

Phó Hoành Dật nghiêm túc gật đầu, “Hôm nay thấy một tên hề biểu diễn, quả thật rất buồn cười.”

Thẩm Thanh Lan:…

Anh đùa một cách nghiêm trang, không hề buồn cười chút nào.

Bốn mắt chạm nhau, Thẩm Thanh Lan nhìn khuôn mặt của Phó Hoành Dật, đôi mắt đẹp chợt hiện chút vẻ giảo hoạt. Đột nhiên, cô chủ động rướn người, hôn một cái lên môi anh, như một cánh chuồn chuồn lướt qua mặt nước, chỉ khẽ chạm đã rời đi.

Phó Hoành Dật nhìn vào làn môi căng mịn của cô, đôi mắt sắc dần tối lại. Anh xoay một cái, hai người đã đổi vị trí cho nhau.

Anh nhìn Thẩm Thanh Lan đang nằm dưới mình, “Là em chủ động quyến rũ anh.” Anh cúi đầu, hôn lên đôi môi cô.

Hai tay Thẩm Thanh Lan ôm lấy cổ Phó Hoành Dật, đáp trả anh. Mắt Phó Hoành Dật lại càng tối hơn, môi anh lướt đến bên tai Thẩm Thanh Lan, ngậm lấy vành tai mịn màng tròn đầy.

Xúc cảm nóng bỏng mà rạo rực. Thẩm Thanh Lan cảm thấy có một luồng

điện chạy dọc toàn thân mình, hơi tê tê.

Bàn tay Thẩm Thanh Lan chuyển tới nơi cúc áo của Phó Hoành Dật, từng chiếc một trượt ra dưới bàn tay cô. Phó Hoành Dật ngừng lại, nhìn thẳng vào cô.

Khuôn mặt Thẩm Thanh Lan ửng đỏ, tay vẫn không ngừng lại. Rất nhanh sau đó, chiếc áo ngủ trên người Phó Hoành Dật đã rơi xuống đất, để lộ nửa thân trên của anh. Miệng vết thương trên lồng ngực anh đập vào mắt Thẩm Thanh Lan, vảy máu màu tím đậm vẫn chưa bong ra. Cô nhìn chằm chằm vào miệng vết thương đó.

Bàn tay Thẩm Thanh Lan tiếp tục dịch chuyển. Lúc sắp chạm vào cạp quần ngủ của anh, cô bỗng dừng lại, không tiếp tục.

Phó Hoành Dật nhìn cô, chau mày, “Sao lại dừng lại rồi, sợ rồi ư?”

Thẩm Thanh Lan liếc anh một cái, mãi không động đậy.

Phó Hoành Dật mỉm cười, cũng không trông mong cô sẽ tiếp tục. Anh cúi đầu, hôn lên cổ Thẩm Thanh Lan, tay cũng không ngừng lại, chỉ chớp mắt, chiếc áo ngủ trên người Thẩm Thanh Lan đã biến đâu mất.

Anh vùi đầu vào trước ngực cô. Cảm giác hơi nhói kéo tâm hồn đang dần bay bổng của Thẩm Thanh Lan trở về. Cảm nhận được bàn tay Phó Hoành Dật

đang đặt ở cạp quần mình, chỉ cần kéo nhẹ một cái, cô sẽ hoàn toàn trần trụi trước anh. Cô hơi giật mình, giữ chặt tay Phó Hoành Dật lại.

Phó Hoành Dật nhìn cô đầy thắc mắc.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan trốn tránh, không dám nhìn anh. Phó Hoành Dật cảm thấy không ổn, lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Lan.

“Việc đó, dì cả nhà em đến.” Giọng nói như muỗi kêu.

Mắt Phó Hoành Dật bỗng tối đen. Nhìn người con gái sớm đã nhắm nghiền mắt đang nằm dưới mình, anh nghiến chặt răng, “Em cố tình.”

Nói xong, anh quay người bước xuống giường, đi vào phòng tắm.

Thẩm Thanh Lan mở to mắt, ngượng ngùng. Quả thật cô cố tình, chỉ là nhất thời muốn trêu chọc anh, ai ngờ người này lại chưa từng bị đùa như vậy.

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, nhớ đến vết thương đang đóng vảy của anh, cô bỗng thấy hơi áy náy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 70: Em muốn đi du lịch không?

Phó Hoành Dật tắm nước lạnh xong thì đi ra ngoài. Nhìn thấy cô gái trên giường đã ngủ không biết trời đất là gì nữa, anh tức giận nghiến răng, đứng ở bên giường trừng cô một hồi lâu, cuối cùng vẫn nằm xuống giường.

Anh vừa nằm, Thẩm Thanh Lan đã tự giác lăn vào lòng anh. Nhìn người đang nằm trong lòng, anh bất đắc dĩ thở dài, “Kiếp trước chắc chắn là anh nợ em.”

Phó Hoành Dật gần như cả đêm không ngủ. Bị cô gái nào đó thắp lửa trong lòng đến mức tắm nước lạnh cũng không thể dập tắt, nên ngày hôm sau trời vừa sáng, anh đã dậy rồi.

Ra ngoài đi dạo một vòng, khi về, trên tay anh đã xách vài cái túi. Sau đó, anh liền đi thẳng vào bếp.

Lúc Thẩm Thanh Lan ngủ dậy, không nhìn thấy Phó Hoành Dật. Nghe tiếng động vọng ra từ phòng bếp, cô bèn bước về phía đó, dựa người vào cửa phòng bếp, chỉ thấy toàn thân vừa lười biếng vừa thanh thản.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm thoang thoảng của cháo, hòa lẫn với hương thơm của táo đỏ.

http://tieulun.hopto.org

Dáng người của Phó Hoành Dật cao lớn, đứng trong nhà bếp nho nhỏ khiến nơi đây trở nên chật hẹp, nhưng lại khiến trái tim Thẩm Thanh Lan rung động một cách kỳ lạ.

Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng bước vào, vòng tay ôm lấy Phó Hoành Dật từ phía sau. Anh khẽ giật mình. Một Thẩm Thanh Lan chủ động như vậy khiến anh thấy hơi lạ lẫm. Chẳng lẽ con gái đang đến tháng là ngay cả tính cách cũng thay đổi sao?

“Sao vậy?” Phó Hoành Dật thân mật hỏi.

Thẩm Thanh Lan không đáp, lẳng lặng ôm anh. Phó Hoành Dật mặc kệ cô, mình thì bận rộn với công việc trong tay.

Thẩm Thanh Lan ôm anh khoảng năm phút rồi liền buông ra. Cô lấy một quả táo từ trong rổ, cắn một miếng, ung dung đi ra khỏi nhà bếp, không giải thích một lời cho hành động vừa rồi của mình,

Phó Hoành Dật buồn cười lắc đầu, quy kết những biểu hiện vừa nãy và tối qua của Thẩm Thanh Lan cho việc cô đến tháng.

Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan vốn định chủ động thu dọn bát đĩa, nhưng lại bị Phó Hoành Dật đuổi ra ngoài phòng khách. Cô nhún vai, ngồi trên ghế sofa buồn tẻ ấn điều khiển từ xa.

http://tieulun.hopto.org

“Chán lắm sao?” Rửa bát xong, thấy điệu bộ của Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, quả thật rất buồn chán. Cô không định đi thực tập. Cô đã nộp bản luận văn được dịch ra từ tiếng nước ngoài cho thầy giáo hướng dẫn rồi. Dạo này cô quả thật hết sức nhàn rỗi.

“Vậy em có muốn đi du lịch với anh không?” Phó Hoành Dật đề nghị. Kỳ nghỉ của anh vẫn còn nửa tháng nữa, vết thương trên người thật sự đã đỡ nhiều rồi. Bây giờ dù đã có thể về đơn vị rồi, nhưng anh vẫn muốn ở bên Thẩm Thanh Lan.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lóe sáng, đột nhiên nhớ tới việc Vu Hiểu Huyên đã qua vòng thi thử, đang đóng phim ở Tấn Ninh, “Chúng ta đến thành phố Tấn Ninh đi, sau đó đi tiếp nơi khác nữa.”

Nhìn dáng vẻ bỗng chốc tươi tỉnh hẳn lên của Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật gật đầu cười, “Được.”

Nói đi là đi, Thẩm Thanh Lan rút điện thoại ra, lên mạng đặt vé. Sau đó cô và Phó Hoành Dật sắp xếp vài bộ đồ đơn giản rồi khởi hành luôn.

Tấn Ninh nằm ở phía Nam của Hàng Châu, nhưng không có đường bay thẳng đến. Vậy nên, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan liền ngồi máy bay đến Hàng Châu, sau đó mới đi ô tô về Tấn Ninh.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không nói với Vu Hiểu Huyên rằng mình sẽ đến Tấn Ninh, chỉ gọi điện hỏi về tiến độ đóng phim, sau đó mới gián tiếp nghe ngóng lịch trình và địa điểm của cô ấy vào ngày hôm sau, rồi gác máy. Vu Hiểu Huyên không hề sinh nghi chút nào.

Khi bọn họ đến nơi thì trời đã tối rồi, bèn tìm đến một khách sạn để nghỉ ngơi. Phó Hoành Dật đứng trước cửa sổ phòng khách sạn, chỉ vào vòng đu quay lớn sáng rõ trong đêm ở cách đó không xa, “Có muốn đến đó chơi không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía anh chỉ tay, vẻ mặt đầy câm nín. Đây rõ ràng là một công viên giải trí, nhìn cô giống người thích đến khu vui chơi lắm ư?

Phó Hoành Dật đọc được ánh mắt của Thẩm Thanh Lan, chỉ khẽ cười, không nói gì. Anh kéo Thẩm Thanh Lan ra ngoài, đi về phía khu vui chơi.

Thấy Phó Hoành Dật đưa cô đến khu vui chơi thật. Thẩm Thanh Lan đen mặt. Cô đứng trước cổng, trân trân nhìn Phó Hoành Dật, không muốn vào. Ánh mắt người qua lại đều đổ dồn vào họ.

“Phó Hoành Dật, anh vẫn còn nhỏ quá sao?” Thẩm Thanh Lan cắn răng.

“Em vẫn còn nhỏ, có thể chơi, anh không cười em đâu.” Phó Hoành Dật nghiêm túc nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan liền quay người đi. Phó Hoành Dật nhìn dáng vẻ giận dỗi của cô, hơi cười cười. Dù là một Thẩm Thanh Lan giận dỗi cũng rất hoạt bát, còn anh lại thích dáng vẻ của cô thế này.

Phó Hoành Dật đuổi theo, kéo tay cô lại. Thẩm Thanh Lan muốn giãy ra, nhưng thử hai lần đều không thành công, đành đi theo anh.

Hai người họ nắm tay bước đi chầm chầm, trông như các cặp đôi bình thường khác.

Trên đường không có nhiều người, gió đang thổi, cuốn theo chút hơi lạnh. Giọng nói trầm ấm của Phó Hoành Dật hòa theo tiếng gió, bay vào tai Thẩm Thanh Lan, khơi lên một cơn sóng lớn trong lòng cô.

“Thanh Lan, em không cần suy nghĩ quá nhiều trước mặt anh, có thể bộc lộ cảm xúc thật của mình, muốn khóc cứ khóc, muốn cười cứ cười, có thể tùy hứng, ngây thơ, có thể gây sự vô cớ, làm bất cứ điều gì em muốn. Dù tương lai có như thế nào, anh cũng vẫn luôn ở bên em, sẽ không rời xa em.”

Thẩm Thanh Lan nhìn thẳng vào anh, “Đây có được coi là lời tỏ tình không?”

Phó Hoành Dật cũng nhìn thẳng vào cô với ánh mắt dịu dàng, “Em cảm thấy sao?”

Thẩm Thanh Lan hơi giật mình, nhìn sang chỗ khác, về phía những cửa hàng

ở hai bên đường. Bàn tay đang nắm tay Phó Hoành Dật chặt hơn.

**

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, hai người liền đến trường quay Tấn Ninh. Trong trường quay bao gồm sáu điểm chính. Theo như lời Vu Hiểu Huyên nói tối qua, hôm nay bọn họ sẽ quay phim ở điểm Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Thẩm Thanh Lan không đi tìm Vu Hiểu Huyên luôn, mà đi dạo xung quanh với Phó Hoành Dật. Những kiến trúc cổ xưa dù được xây dựng đẹp đẽ, tỉ mẩn, nhưng nhiều cây cối được trồng lộn xộn, nhiều hoa giả cây giả, hầu như đều được sắp xếp để quay phim.

Thẩm Thanh Lan không có hứng thú với những thứ hoa cỏ giả tạo ấy, nhưng lại thấy hào hứng với những kiến trúc này, hiếm khi rút điện thoại ra chụp vài tấm.

Phó Hoành Dật đi theo sau cô, nở nụ cười ôn hòa, ánh mắt chiều chuộng.

Thẩm Thanh Lan quay đầu lại, nhìn thấy Phó Hoành Dật. Bọn họ lúc này đang đứng trên một cây cầu, phía sau Phó Hoành Dật là một cái đình nhỏ. Thẩm Thanh Lan giơ điện thoại, chụp tách một cái.

Cô nhìn tấm ảnh vừa chụp được, chép miệng một cái. Quả nhiên là người có khuôn mặt đẹp chụp ảnh đều có lợi thế. Chỉ tùy tiện chụp một bức thôi đã ăn

đứt người khác đứng tạo dáng cả buổi.

Thẩm Thanh Lan cảm thán mà chẳng hề mảy may để ý, rằng chính bản thân cô cũng vậy.

Tổ hợp trai xinh gái đẹp luôn là tiêu điểm chú ý của đám đông. Suốt đường đi cùng nhau, cặp đôi nhan sắc tuyệt đẹp Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đã thu hút ánh mắt không ít người qua đường.

Mặc dù Thẩm Thanh Lan không hề nở nụ cười, ánh mắt điềm tĩnh, nhưng khí chất lạnh lùng của cô vẫn thu hút ống kính của biết bao người.

Phó Hoành Dật bước lên, cầm lấy điện thoại của Thẩm Thanh Lan, ôm cô vào lòng. Anh hơi cúi đầu, nhìn vào camera chụp một tấm.

Phó Hoành Dật ấn mấy cái, gửi bức ảnh đến điện thoại của mình, sau đó đặt nó làm hình nền điện thoại của Thẩm Thanh Lan, rồi mới hài lòng trả lại điện thoại cho cô.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 71: Bị đánh trên phim trường

Thẩm Thanh Lan nhìn anh một cái, không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhét điện thoại vào túi.

Hai người tiếp tục đi dạo.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Lan nhìn thấy một đám đông ở phía trước mặt, xem chừng đã đến đúng nơi cần đến. Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật từ từ bước đến.

Quả nhiên là có một đoàn làm phim đang quay, bên ngoài còn có bảo vệ, không thể vào trong. Thẩm Thanh Lan cũng không miễn cưỡng, họ liền đứng ngoài. Nhìn qua đám người, Thẩm Thanh Lan có thể thấy rõ cảnh tượng trong phim trường. Cô không nhận ra người đang quay phim là ai. Nhìn về hướng bên cạnh, cô thấy Vu Hiểu Huyên đang đứng không xa đó.

Cô ấy mặc một bộ đồ cổ trang trắng tinh, cầm vài trang giấy, đang cúi đầu chăm chú đọc, xem chừng đang học thuộc lời thoại. Lần này cô ấy được trang điểm kỹ hơn lần trước rồi.

“Không đến chào hỏi sao?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cô cũng chỉ muốn đến xem qua chút thôi. Đang

định rời khỏi đó, cô lại nghe tiếng đạo diễn gọi tên Vu Hiểu Huyên, rõ ràng đã đến lượt cô ấy. Thẩm Thanh Lan bèn dừng bước.

Trong trường quay, nghe tiếng gọi của đạo diễn Lý Lập Quần, Vu Hiểu Huyên đặt tập lời thoại trong tay xuống, vội vàng chạy lại.

Cảnh quay này chủ yếu diễn cảnh nhị tiểu thư của Vương phủ bắt nạt tam tiểu thư, mà vai diễn của Vu Hiểu Huyên chính là nha hoàn của tam tiểu thư. Vì bất bình trước cảnh nhị tiểu thư luôn ỷ thế ức hiếp người khác, vì vậy cô ấy liền đứng ra bênh vực tiểu thư của mình, vì thế nên bị nhị tiểu thư phạt.

Những người vào vai nhị tiểu thư và tam tiểu thư đều là các diễn viên mới được tuyển chọn trong lần casting này, đều là những sinh viên ưu tú của Học viện Điện ảnh Bắc Kinh, trước đây đã góp mặt trong mấy bộ phim truyền hình không nổi tiếng.

Ngay cả mấy diễn viên đóng vai nha hoàn của các diễn viên chính đều có xuất thân chính quy. Chỉ có Vu Hiểu Huyên là người ngoài ngành.

Tam tiểu thư dẫn theo nha hoàn Thanh Y đến vườn hoa của Vương phủ, vẻ mặt đượm buồn. Thanh Y nhìn thấy nỗi buồn của tiểu thư, cảm thấy rất phẫn uất, “Tiểu thư, chuyện này rõ ràng là do nhị tiểu thư gây ra. Lúc đó, sao tiểu thư không nói rõ mọi chuyện với phu nhân?”

Tam tiểu thư cười khổ: “Thanh Y, em không hiểu đâu. Nhị tiểu thư là con vợ cả. Dù ta nói ra thì liệu có ích gì? Phu nhân sẽ không bênh vực ta đâu.”

“Nhưng mà, chúng ta cũng không thể cứ chịu đựng thế được. Dạo này, nhị tiểu thư ngày càng quá đáng. Tiểu thư cứ lui bước, còn nhị tiểu thư lại chỉ càng được nước lấn tới.”

Tam tiểu thư chau mày, nhẹ giọng quát lên: “Thanh Y, câm miệng. Chuyện của chủ nhân không phải một đứa nô tỳ nhãi nhép như em được bàn tán.”

Thanh Y uất ức ngậm miệng.

“Ôi chao, tam muội, thật khéo quá.” Từ đằng sau, nhị tiểu thư và nha hoàn Phỉ Thúy khoan thai đi tới.

“Nhị tỷ.” Tam tiểu thư khẽ nhún gối.

“Nhị tiểu thư.” Thanh Y cũng hành lễ theo.

Nhị tiểu thư vênh váo liếc nhìn tam tiểu thư, “Tam muội, tỷ tỷ chúc mừng muội trước nhé.”

Tam tiểu thư nhướng mày, “Tại sao nhị tỷ lại nói như vậy.”

Nhị tiểu thư cười khanh khách, “Tỷ tỷ vừa ở chỗ mẫu thân về, nghe mẫu thân và phụ thân nói sẽ sắp xếp cho muội một mối hôn nhân tốt, để cho muội, làm phu nhân của Liễu Thượng Thư.”

Nhị tiểu thư vừa dứt lời, sắc mặt tam tiểu thư lập tức trắng bệch như tờ giấy. Liễu Thượng Thư là hộ bộ thượng thư, quyền cao chức trọng, nhưng năm nay đã 50 rồi, còn đủ tuổi làm ông nội của tam tiểu thư ấy chứ.

“Chúc mừng muội muội, chẳng mấy mà muội sẽ thành thượng thư phu nhân rồi, ha ha.”

“Nhị tiểu thư, cô đừng đứng đây ăn nói bừa bãi. Người phu nhân nói tới đích thị là cô mới phải.” Thanh Y lên tiếng, mặt đầy phẫn uất, “Bản thân cô không muốn bị gả cho Liễu Thượng thư, liền đẩy tiểu thư của tôi ra thế thân. Trên đời sao lại có loại người vô liêm sỉ như cô cơ chứ.”

Câu nói của Thanh Y khiến sắc mặt hai người ở đó trắng bệch. Tam tiểu thư sợ hãi, còn nhị tiểu thư thì tức giận.

Tay cô ta run run, chỉ vào mặt Thanh Y, “Hay cho thứ nô tỳ nhà ngươi, chủ nhân nói chuyện mà cũng dám tùy tiện xen vào. Bản tiểu thư hôm nay sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là phép tắc. Phỉ Thúy, vả miệng.”

Nha hoàn Phỉ Thúy xắn tay áo, cười ác độc bước đến. Thanh Y muốn chạy đi, nhưng bị hai nô tỳ lớn tuổi thô bạo giữ chặt lại, không thể giãy ra được.

Phỉ Thúy bước đến liền tát một cái. Tiếng bàn tay giòn giã vọng khắp phim trường. Thẩm Thanh Lan đứng ngoài còn nghe tiếng.

Cô có thể cảm nhận được cái tát đó của diễn viên đóng Phỉ Thúy là thật, hơn nữa còn ra tay không nể nang chút nào. Lông mày Thẩm Thanh Lan hơi chau lại.

Ở trường quay, Phỉ Thúy tát Thanh Y một cái, khiến mặt Thanh Y lệch cả sang một bên. Vốn nên tát thêm cái nữa, nhưng Phỉ Thúy lại đột nhiên bật cười, “Đạo diễn, xin lỗi, em cười mất rồi.”

Đạo diễn Lý Lập Quân chau mày, rất khó chịu, nhưng cũng không nói gì, “Quay lại cảnh này, từ đoạn hai nô tỳ giữ Thanh Y lại,” Ông ta lại nhìn thấy vết đỏ trên mặt Vu Hiểu Huyên, “Hóa trang, trang điểm lại cho Hiểu Huyên.”

Vu Hiểu Huyên ôm mặt, lặng lẽ nhìn diễn viên đóng vai Phỉ Thúy. Cô ta quay lại nhìn Vu Hiểu Huyên, nở nụ cười áy náy, chân thành nói, “Xin lỗi Hiểu Huyên, lúc nãy tớ không kiềm chế được lực tay, cậu không sao chứ?”

Vu Hiểu Huyên cắn răng, “Không sao.”

“Không sao là tốt rồi, tớ cứ sợ đánh cậu bị đau.”

Chuyên viên hóa trang dặm lại lớp trang điểm cho cô ấy. Vu Hiểu Huyên thở khẽ một tiếng, chuyên viên hóa trang chau mày, khẽ hỏi: “Em nói em có ngốc

không cơ chứ. Lúc cô ta tát em thì em phải thuận theo nghiêng đầu, chỉ cần trông giống như bị đánh rồi là được. Phải hiểu thế nào là diễn chứ? Làm gì có ai như em, thật sự chịu bị tát một cái."

Vu Hiểu Huyên cười cười, "Chẳng phải do em vẫn còn ít kinh nghiệm sao? Cảm ơn chị nhắc nhở, bằng không thì có lẽ lát nữa em lại phải chịu thêm cái tát."

Chuyên viên hóa trang cười cười. Vu Hiểu Huyên tốt tính, lại chịu khó, khi không đóng phim thường giúp họ những việc trong khả năng. Mọi người trong đoàn làm phim đều rất quý mến cô gái này.

Bắt đầu quay lại, Phỉ Thúy xắn tay áo bước đến, vung tay tát thẳng vào mặt Thanh Y. Cô ấy nghiêng đầu theo, tuy né được phần lớn lực, nhưng vẫn bị cái tát mạnh của Phỉ Thúy quét qua mặt.

Thẩm Thanh Lan thấy rõ ràng Vu Hiểu Huyên đau đến nỗi mặt trắng bệch, nhưng vẫn lặng lẽ diễn nốt cảnh này. Rõ ràng là một cảnh, mà phải diễn đi diễn lại bốn lần. Cũng có nghĩa là Vu Hiểu Huyên đã phải chịu bốn cái tát. Tuy những lần sau đều không mạnh như lần đầu, nhưng Thẩm Thanh Lan nhìn thấy vẫn đều rất khó chịu. Dù là kẻ đần cũng nhận ra, diễn viên đóng vai Phỉ Thúy kia cố tình làm vậy.

Thẩm Thanh Lan đứng ngoài trường quay, nhìn Vu Hiểu Huyên bị đánh hết lần này đến lần khác mà vẫn không lên tiếng. Lần đầu tiên, cô cảm thấy hối hận vì đã cổ vũ Hiểu Huyên bước vào giới nghệ sĩ này.

Sau khi cảnh quay kết thúc, Thẩm Thanh Lan nhìn thấy má trái của Vu Hiểu Huyên đã sưng vù lên, dù có dặm thêm lớp phấn nữa cũng không che nổi.

Do đó, đạo diễn đành cho Vu Hiểu Huyên nghỉ hôm nay, ngày mai sẽ diễn những cảnh còn lại.

“Đi thôi,” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, rời khỏi trường quay cùng Phó Hoành Dật, không đến gặp Vu Hiểu Huyên. Cô nghĩ rằng có lẽ cô ấy cũng không muốn bị họ nhìn thấy dáng vẻ như vậy của mình.

Mỗi lần Vu Hiểu Huyên gọi điện cho cô đều nói là đi đóng phim mặc dù rất mệt, nhưng lại rất vui, rất thú vị.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 72: Nhẫn cưới (1)

Sau khi trở về từ phim trường, Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên không còn hứng thú đi chơi nữa. Sáng sớm ngày hôm sau, cô đã cùng Phó Hoành Dật rời khỏi thành phố Tấn Ninh.

“Cảm thấy cô ấy phải chịu uất ức, nên không vui sao?” Trong khách sạn, Phó Hoành Dật ôm lấy cô từ phía sau, nhẹ nhàng hỏi. Từ lúc ở Tấn Ninh về, cô không hề nói nửa lời.

Thẩm Thanh Lan khẽ lắc đầu, “Không, chỉ là em không biết lúc trước ủng hộ cô ấy đi vào con đường đó liệu có phải là sai lầm không nữa.”

“Thanh Lan, cô ấy không phải là đứa trẻ con mà đã trưởng thành rồi. Đây là con đường do cô ấy tự lựa chọn, cho dù là em cũng không nên can dự quá nhiều.” Phó Hoành Dật nhẹ nhàng nói.

Thẩm Thanh Lan giật mình, quả thật cô đang lo chuyện bao đồng rồi, “Vâng, anh nói rất đúng.”

Ngày hôm sau, họ đến Tô Châu và Hàng Châu, nơi cùng được mệnh danh là thiên đường nơi trần thế. Ở đây có rất nhiều công viên nổi tiếng. Bước chậm giữa những kiến trúc vườn cổ, Thẩm Thanh Lan tuy vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt lấp lánh của cô khiến Phó Hoành Dật có thể nhìn ra tâm trạng cô không tệ lắm.

http://tieulun.hopto.org

Anh hơi cong môi, nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng.

Họ dạo chơi ở bên ngoài hơn một tuần. Còn bốn ngày nữa là Phó Hoành Dật phải trở về quân đội, nên Thẩm Thanh Lan quyết định quay trở lại Bắc Kinh.

Việc đầu tiên khi cô về đến nơi là cùng Phó Hoành Dật đến Bệnh viện Quân y khám tổng quát. Biết anh đã hoàn toàn bình phục rồi, Thẩm Thanh Lan mới hoàn toàn yên lòng.

Ra ngoài lâu như vậy, nhất định họ phải về Đại Viện. Họ về nhà họ Phó ăn cơm với Phó lão gia trước, sau đó mới đến nhà họ Thẩm.

Lần này về không may mắn lắm. Lúc đến nơi, không chỉ Sở Vân Dung mà cả Thẩm Hi Đồng cũng có mặt. Nhưng Thẩm lão gia và Thẩm Quân Dục lại không có nhà. Ông nội ra ngoài uống trà, còn anh trai thì vẫn đang đi làm ở công ty chưa về.

“Hoành Dật và Thanh Lan về rồi? Lần này đi du lịch có thuận lợi không?” Sở Vân Dung nhìn con gái và con rể về thì rất vui mừng.

Phó Hoành Dật mỉm cười gật đầu, “Rất thuận lợi ạ, đi được khá nhiều nơi, phong cảnh cũng rất đẹp.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng ở bên cạnh, nghe thấy những lời đó liền khẽ cắn môi, đáy mắt hơi hiện vẻ tổn thương.

Sở Vân Dung từ lúc bắt đầu gặp mặt Phó Hoành Dật đã thấy không được tự nhiên. Dù sao bà vẫn luôn hy vọng Thẩm Hi Đồng và anh có thể đến bên nhau, nhưng chuyện lại không thành. Bây giờ, anh và Thẩm Thanh Lan cũng đã đăng ký kết hôn rồi, bà cũng nghĩ thông suốt. Dù gì cũng đều là con gái mình, bà là mẹ, cũng chỉ có thể chúc phúc cho con.

Thẩm Thanh Lan đưa túi quà đang cầm cho Sở Vân Dung, “Lúc về có nhìn thấy vài món đồ thú vị.”

Sở Vân Dung mỉm cười nhận lấy.

“Thanh Lan, buổi diễn tấu lần trước vừa kết thúc em đã đi rồi, cũng không nói gì được với em. Lần này em vừa du lịch về, chắc tạm thời không đi đâu nữa nhỉ? Rảnh rỗi hai chị em mình cùng nhau dạo phố đi ăn nhé.” Thẩm Hi Đồng nói, khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô ta.

Thẩm Thanh Lan thoáng nhìn cô ta, ánh mắt lạnh băng, “Thời gian hai tháng hết rồi, tôi còn bận viết báo cáo thực tập, không rảnh.” Cô từ chối dứt khoát, khiến vẻ mặt Thẩm Hi Đồng hơi khó xử.

Thẩm Thanh Lan vốn không có lời nào để nói với Thẩm Hi Đồng. Cô cũng biết tôi không ưa cô, càng không thèm diễn vở kịch chị em tình cảm thắm thiết với cô, sao cô cứ không chịu hiểu, lần nào cũng phải diễn vậy?

http://tieulun.hopto.org

Trong ánh Thẩm Thanh Lan, loại người như Thẩm Hi Đồng rất giống với một loài côn trùng - con gián đánh mãi mà không chết, cứng đầu cứng cổ khiến người ta ghét. Cô thật sự khinh việc phải đối phó với cô ta.

Thẩm Hi Đồng tiếc nuối, “May mà có mẹ, lần biểu diễn vừa rồi rất thành công, chị quen biết được rất nhiều bạn mới. Chị vốn nghĩ Thanh Lan thích được yên tĩnh, không quen với mấy cô con gái nhà quyền quý ở Bắc Kinh. Hôm khác chị dẫn em đi làm quen bạn bè mới nhé.”

Mặc dù vẻ mặt cô ta đầy tiếc nuối, nhưng đôi mắt nhìn Thẩm Thanh Lan lại đầy sự đắc ý, như đang khoe khoang mọi người ở Bắc Kinh này chỉ biết đến Thẩm Hi Đồng, chứ không biết Thẩm Thanh Lan cô là ai.

Thẩm Thanh Lan thờ ơ, không muốn tốn chút thời gian nào với màn kịch cũ rích ngàn năm không đổi mới của Thẩm Hi Đồng nữa.

Sở Vân Dung lại như được Thẩm Hi Đồng nhắc nhở, “Đồng Đồng nói vậy làm mẹ nhớ ra. Thanh Lan, con sắp tốt nghiệp rồi, cũng đã đến lúc nên hoạt động nhiều hơn chút trong giới này rồi. Cuối tuần này có một buổi tiệc từ thiện, con đi cùng mẹ nhé.”

Sở Vân Dung vừa dứt lời, Thẩm Hi Đồng suýt nghiến nát hàm răng, Cô ta nói vậy cũng chỉ để khoe khoang, thật không ngờ lại khiến Sở Vân Dung muốn dẫn Thẩm Thanh Lan đến dự một hoạt động như vậy của giới thượng lưu. Lúc Thẩm Thanh Lan xuất hiện rồi thì vị trí của cô ta ở đâu?

Thẩm Thanh Lan bắt gặp sắc mặt của Thẩm Hi Đồng, lời từ chối suýt nói ra bỗng chuyển thành từ "Vâng". Dạo này cũng nhàm chán, thỉnh thoảng chơi trò trêu chó ghẹo mèo này cũng vui.

Cuối tuần này, Phó Hoành Dật đã trở về quân đội rồi. Anh cũng không muốn Thẩm Thanh Lan ở nhà cả ngày, cũng mong cô sẽ đi.

Sở Vân Dung dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ. Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan đồng ý xuất hiện ở những hoạt động như thế này với bà.

"Ngày mai mẹ sẽ đưa con đến trung tâm thương mại mua ít đồ. Đồng Đồng, con cũng đi cùng nhé." Sở Vân Dung hào hứng nói.

"Vâng ạ." Thẩm Hi Đồng ngoài mặt thì mỉm cười, nhưng trong lòng thì buồn bực.

"Ngày mai e là không được rồi. Hoành Dật hai ngày nữa phải về quân đội, con muốn ở bên anh ấy, thứ bảy đi." Thẩm Thanh Lan nói.

Sở Vân Dung nghĩ, vợ chồng trẻ gần nhau thì ít xa cách thì nhiều, muốn có thêm thời gian ở bên nhau cũng không có gì đáng trách. Năm đó bà với Thẩm Khiêm cũng chỉ tiếc không thể ở bên nhau từng phút từng giây. Điều này cho thấy tình cảm của đôi vợ chồng trẻ rất tốt. Người làm mẹ như bà cũng thấy yên lòng. Dù sao buổi tiệc cũng rơi vào chủ nhật, thứ bảy đi mua sắm vẫn còn kịp, vì thế bà liền đồng ý.

Sở Vân Dung nhìn con gái, rồi lại nhìn sang con rể, chợt dừng lại ở bàn tay của Thẩm Thanh Lan. Bà nhìn sang con rể: “Hoành Dật này, con xem, hai đứa đã kết hôn được một thời gian rồi, mặc dù chưa tổ chức hôn lễ, nhưng vẫn cần có nhẫn cưới. Hai đứa con định đặt làm hay đi mua?”

Thẩm Thanh Lan nhìn ngón đeo nhẫn trống trơn của mình, không nói gì. Từ trước tới giờ, cô chưa nghĩ đến chuyện này.

Phó Hoành Dật nhẹ nhàng nói, “Một tháng trước, con đã đặt làm xong rồi. Cửa hàng Thiên Châu Bảo hai hôm trước đã gọi điện báo làm xong. Con đang định đưa Thanh Lan đi lấy, coi như là đem lại cho cô ấy điều bất ngờ nho nhỏ. Bây giờ mẹ nhắc đến, làm hết bất ngờ rồi.”

Đôi mắt Sở Vân Dung hiện ý cười, “Quả thật là mẹ nhiều chuyện rồi.”

Mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên sự kinh ngạc, thật không ngờ một tháng trước Phó Hoành Dật đã đặt nhẫn cưới rồi.

Thẩm Hi Đồng cúi đầu. Cặp môi đỏ mọng của cô ta đã bị cắn hằn thành một vết sâu.

“Vân Dung, Thanh Lan, ăn cơm thôi.” Chị Tống gọi vọng ra từ phòng ăn.

Vốn đã có thể ăn từ sớm rồi, nhưng Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đột nhiên trở về, nên chị Tống bèn làm thêm mấy món mà Phó Hoành Dật và

Thẩm Thanh Lan thích ăn.

“Mẹ, sắp đến sinh nhật ba rồi. Lần này ba có về không ạ?” Giữa bữa ăn, Thẩm Hi Đồng hỏi.

“Hôm qua mẹ gọi điện cho ba con. Ông ấy nói lần sinh nhật này không về được, không tổ chức nữa.”

Thẩm Hi Đồng tiếc nuối: “Tiếc thật, con còn đặc biệt chuẩn bị quà, vốn định tự tay tặng cho ba.” Vừa nói, cô ta vừa nhìn Thẩm Thanh Lan, “Lần này Thanh Lan chuẩn bị quà gì cho ba?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 73: Nhẫn cưới (2)

Thẩm Hi Đồng đầy tò mò nhìn Thẩm Thanh Lan, như thể quả thật chỉ hỏi một cách vô tình. Sở Vân Dung cũng nhìn về phía Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan hờ hững nói, “Quà tôi đã đưa cho anh trai rồi. Anh ấy sẽ đưa cho ba một thể.” Lúc trước, ngoại trừ bức tranh Lãnh Thanh Thu muốn bán đấu giá, còn có một bức Sơn thủy mà cô đặc biệt vẽ tặng cho Thẩm Khiêm. Trong bức tranh có khảm tên của Thẩm Khiên, có thể nói là độc nhất vô nhị, đường nét hết sức độc đáo.

Thẩm Quân Dục nhìn thấy bức tranh đó cũng phải sững sờ một lúc lâu. Thẩm Thanh Lan nói với anh là cô đã phải bỏ rất nhiều tiền ra để mời Lãnh Thanh Thu vẽ bức này.

Do Thẩm Thanh Lan nói cô quen một người bạn có mối quan hệ khá tốt với quản lý Daniel của Lãnh Thanh Thu, nên Thẩm Quân Dục không hề nghi ngờ.

“Thanh Lan chuẩn bị quà gì cho ba thế? Có thể nói trước với mọi người được không, mọi người nhất định sẽ không nói cho ba biết.” Thẩm Hi Đồng rõ ràng không muốn buông tha Thẩm Thanh Lan dễ dàng như vậy. Nhưng dáng vẻ cố ý tỏ ra tò mò, ngây thơ này của cô ta khiến Thẩm Thanh Lan cảm thấy hơi buồn nôn.

Lông mày cô khẽ chau lại, đáy mắt hiện vẻ lạnh lẽo, nhưng chỉ là thoáng qua,

“Một bức tranh do Lãnh Thanh Thu vẽ mà thôi.”

Hai chữ “mà thôi” khiến mặt Thẩm Hi Đồng hơi cứng lại. Món quà cô ta chuẩn bị là một chiếc đồng hồ nam, mặc dù khá đắt, nhưng vẫn thua kém bức họa khó mà mua được của Lãnh Thanh Thu một chút. Huống chi, mọi người trong nhà đều biết không chỉ Thẩm Khiêm, mà Sở Vân Dung cũng rất thích tranh của Lãnh Thanh Thu, trong nhà đã sưu tầm hai bức.

Mắt Sở Vân Dung sáng bừng lên, “Thanh Lan, con mua được tranh của Lãnh Thanh Thu?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

“Là bức nào? Lúc trước, bức “Tri Thu” của Lãnh Thanh Thu vốn định để đấu giá, nhưng chẳng hiểu sao đột nhiên lại không bán nữa, không phải là bức đó chứ?”

“Không ạ, là một tác phẩm mới khác. Một người bạn của con quen với quản lý Daniel của Lãnh Thanh Thu, con nhờ anh ta mua giúp.” Thẩm Thanh Lan nói bằng giọng lạnh lùng.

“Bây giờ bức tranh đó đang ở đâu?” Sở Vân Dung nôn nóng.

“Anh trai đã cất đi rồi. Nếu mẹ thích, đợi đến sinh nhật mẹ, con sẽ nhờ người ta mua thêm một bức.” Lời nói của Thẩm Thanh Lan bình thản như mây gió,

nhưng đến tai Thẩm Hi Đồng lại rất chói tai.

“Xem ra Thanh Lan có quan hệ rất tốt với người quản lý này. Thứ người khác ao ước còn không có, em vừa mở lời đã mua được.”

Thẩm Hi Đồng cười nói. Ai chẳng biết tranh của Lãnh Thanh Thu khó sở hữu. Bao nhiêu người muốn lợi dụng các mối quan hệ để mua nhưng đều bị từ chối. Lúc đầu, chẳng phải cô ta cũng từng thử, nhưng vẫn không có cửa sao? Thậm chí đến Daniel cũng không gặp được, chứ đừng nói là Lãnh Thanh Thu. Cô ta không tin Thẩm Thanh Lan có thể mua được tranh của Lãnh Thanh Thu, giờ nói vậy cũng chỉ muốn làm Thẩm Thanh Lan mất mặt.

Thẩm Thanh Lan nghe thế, hơi nhoẻn miệng, “Cũng tạm được. Biết tôi mua để hiếu kính với phụ huynh, không vì bất cứ lý do kinh doanh nào, người ta tự nhiên sẽ đồng ý thôi.”

Sở Vân Dung cũng hơi bất ngờ trước mối giao thiệp của Thẩm Thanh Lan, nhưng vui mừng thì nhiều hơn. Con gái bà quen biết được càng nhiều nhân vật ưu tú, người làm mẹ như bà chỉ có thể vui lòng. Bao năm qua, cô không muốn xuất hiện trước người ngoài, Sở Vân Dung thật ra cũng có ý kiến, nhưng hai cụ trong nhà nói muốn để Thẩm Thanh Lan sống theo ý cô, nên bà không dám ép buộc.

Mắt Thẩm Hi Đồng hơi tối lại, nhưng lúc ngẩng đầu lên, vẻ mặt cô ta đã bình tĩnh lại, “Chị rất thích tranh của Lãnh Thanh Thu. Không biết em có thể giúp chị mua một bức không?”

Thẩm Thanh Lan liếc nhìn cô ta, ánh mắt lạnh như băng khiến Thẩm Hi Đồng cứng đờ người. Cô ta lại nhìn thẳng vào mắt cô, “Em không muốn sao?”

“Nhân tình từ trước đến giờ vẫn là thứ có qua có lại. Thanh Lan quen biết Daniel, nhưng dù sao cũng không phải là quen biết với Lãnh Thanh Thu. Cứ làm phiền người ta như vậy, e rằng không tiện, mẹ nghĩ có đúng không?” Phó Hoành Dật nãy giờ vẫn im lặng chợt nói trước khi Thẩm Thanh Lan kịp mở lời, nhưng lại là nói với Sở Vân Dung.

Thẩm Hi Đồng thấy Phó Hoành Dật vừa lên tiếng đã nói giúp Thẩm Thanh Lan, liền cảm thấy rất khó chịu.

Sở Vân Dung dù gì cũng là phu nhân nhà quyền quý, cũng là người hiểu rõ chuyện xã giao, dĩ nhiên bà hiểu đạo lý, bèn cười nói: “Phó Hoành Dật nói phải, vừa làm phiền người ta rồi, không nên như vậy mãi.”

Thẩm Hi Đồng nghe vậy cũng không nói gì, ngón tay cầm đũa trắng bệch.

Ăn cơm xong, Thẩm lão gia vẫn chưa về. Thẩm Thanh Lan cũng không muốn ngồi chung một nhà với Thẩm Hi Đồng. Vì thế, cô chào Sở Vân Dung rồi trở vè Giang Tâm Nhã Uyển với Phó Hoành Dật.

“Ba ngày nữa anh phải về quân đội rồi, lần này sẽ không trở về trong thời gian ngắn được. Em có việc gì muốn làm cùng anh không?” Lúc sắp ngủ, Phó Hoành Dật ôm cô vợ bé nhỏ vào lòng, dịu dàng hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đã ngủ rồi, vốn không nghe thấy câu hỏi của Phó Hoành Dật. Đã lâu không về đến nhà, anh hơi cúi đầu nhìn dáng vẻ yên tĩnh của cô khi ngủ, không khỏi bật cười.

Anh cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán Thẩm Thanh Lan, rồi nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ăn sáng xong liền bị anh kéo ra ngoài, hỏi đi đâu, anh cũng không nói. Sau Thẩm Thanh Lan không hỏi nữa, dù gì anh cũng chẳng bán cô đi.

Lúc xe vừa dừng, Thẩm Thanh Lan nhìn quanh chỗ đó, là một cửa hàng bán đồ trang sức. Nghĩ đến chuyện chiếc nhẫn cưới tối qua, cô khẽ chớp mắt, đã hiểu nguyên do.

Phó Hoành Dật kéo cô vào trong, đi thẳng đến trước quầy.

“Anh chị muốn mua gì ạ?” Nhân viên bán hàng chợt thức tỉnh sau mấy phút sững sờ trước ngoại hình của hai người, nhiệt tình hỏi.

“Tôi họ Phó, đến lấy nhẫn cưới mà tôi đã đặt ở đây.” Phó Hoành Dật bình thản trả lời.

http://tieulun.hopto.org

Nhân viên bán hàng lập tức hiểu ra, “Ngài Phó xin chờ một lát, đồ của anh đang nằm trong tủ bảo hiểm. Bây giờ tôi sẽ đi lấy cho anh.” Cô nói với Phó Hoành Dật, đợi anh gật đầu rồi mới đi.

Chỉ một lúc sau, cô nhân viên bán hàng đã quay lại, cầm theo một chiếc hộp nhỏ rất đẹp. Cô ấy đặt chiếc hộp trên quầy, làm động tác mời.

Phó Hoành Dật mở hộp ra, đưa đến trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Em thích không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn chiếc nhẫn, kiểu dáng của nó hết sức đơn giản, thân nhẫn là một vòng tròn mỏng, chỉ là ở chính giữa có một viên kim cương hồng được gọt giũa tuyệt đẹp. Viên kim cương này không to, nhưng những viên khác lại vây quanh viên ở giữa, như thể những vì sao đang quy tụ quanh viên kim cương như mặt trăng.

Thẩm Thanh Lan cầm chiếc nhẫn lên nhìn, “Đẹp lắm ạ.”

Tay tiếp xúc với mặt trong chiếc nhẫn, cô mới cảm thấy hơi lõm. Cô nhìn kỹ lại, hóa ra trên chiếc nhẫn còn có một hàng chữ nhỏ bằng tiếng Anh, là sự kết hợp tên anh và tên cô.

Phó Hoành Dật cầm lấy chiếc nhẫn trong tay cô, không đeo thẳng lên tay Thẩm Thanh Lan, mà chỉ vào quầy, chọn ra một sợi dây chuyền bạch kim, rồi lồng chiếc nhẫn vào, sau đó mới đeo lên cổ Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan thắc mắc nhìn anh. Cô còn tưởng anh sẽ đeo nhẫn lên cho cô chứ.

“Anh biết hiện giờ em không muốn người khác biết rằng em đã kết hôn. Đeo lên cổ thế này người khác sẽ không nhìn thấy.”

Thẩm Thanh Lan nhoẻn miệng cười, đôi mắt hiện vẻ ấm áp. Anh là một người đàn ông rất tinh tế.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 74: Ngô thiến?

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật lấy nhẫn xong liền rời khỏi cửa hàng bán trang sức. Phía sau lưng, nhân viên bán hàng nhìn theo bóng Thẩm Thanh Lan với vẻ mặt hâm mộ. Chiếc nhẫn này nhìn thì giản đơn, nhưng giá cả lại không hề thấp chút nào, lại còn là thiết kế của nhà thiết kế trang sức nổi tiếng trên thế giới Evan.

Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên không biết được ánh mắt đó. Dù có biết, cô cũng sẽ không để ý.

Trước khi ra ngoài, Thẩm Thanh Lan vô tình nhìn thoáng qua một chỗ, chợt dừng lại.

“Sao thế?” Phó Hoành Dật thắc mắc.

Thẩm Thanh Lan không trả lời anh, mà chỉ nhìn về một hướng. Ở đó, Ngô Thiến đang đi dạo trước tủ trưng bày cùng một người đàn ông trẻ tuổi. Cô ấy khoác tay người đàn ông kia, vẻ mặt tươi cười. Còn người đàn ông kia thỉnh thoảng lại nghiêng đầu sang nói chuyện với cô ấy. Cử chỉ cả hai người rất thân mật, rõ ràng là có quan hệ không bình thường.

Hai người dừng lại ở trước quầy. Chỉ một lát sau, nhân viên bán hàng đã lấy một món trang sức ra từ trong tủ. Nhìn điệu bộ khua tay múa chân trước mặt Ngô Thiến của người đàn ông kia, hẳn đó là một sợi dây chuyền. Nụ cười trên mặt Ngô Thiến càng tươi hơn, gật đầu với anh ta.

http://tieulun.hopto.org

Người đàn ông kia đeo dây chuyền lên cho Ngô Thiến. Cô ấy nhón chân, hôn lên môi anh ta một cái. Anh ta liền ôm chặt eo Ngô Thiến khiến nụ hôn càng sâu hơn. Hai người họ cứ hôn nhau cuồng nhiệt như vậy ở nơi công cộng.

Thẩm Thanh Lan không nhìn nữa, nói, “Đi thôi.”

Phó Hoành Dật cũng nhìn thấy cảnh đó, nhưng không hỏi nhiều. Hai người cùng nhau rời khỏi cửa hàng trang sức.

“Chúng ta đi đâu tiếp?” Thẩm Thanh Lan hỏi Phó Hoành Dật.

“Đi ăn, rồi dạo phố.”

Lại dạo phố, lần trước cũng vậy, lần này cũng thế. Khó mà nhận ra Phó Hoành Dật lại thích đi dạo phố như vậy.

Thẩm Thanh Lan thoáng nhìn Phó Hoành Dật, cũng không nói gì, coi như là đi với anh vậy.

Sau khi ăn uống xong, Phó Hoành Dật quả thật dẫn Thẩm Thanh Lan đến trung tâm thương mại, vẫn là nơi lần trước hai người đã đến.

http://tieulun.hopto.org

Lần này, hai người đi dạo trong trung tâm một lúc lâu, mua rất nhiều thứ. Đa số là quần áo, giầy, túi xách, thậm chí cả kính râm cho Thẩm Thanh Lan. Cô nhìn túi lớn túi bé trong tay Phó Hoành Dật. Dáng vẻ như muốn khuân cả trung tâm mua sắm này về nhà của anh khiến cô hoài nghi có phải anh đã thay đổi giới tính rồi không.

“Chúng ta đi xem đồ nam nhé.” Thẩm Thanh Lan chỉ vào một cửa hàng đồ nam một trước mặt.

“Anh không cần mua thêm. Dù sao cả ngày anh đều ở trong quân đội, chỉ mặc quân trang, mua nhiều cũng chỉ lãng phí.” Phó Hoành Dật lắc đầu. Hôm nay anh muốn lấp đầy tủ quần áo trong nhà. Mặc dù không biết trong tủ quần áo của phụ nữ rốt cuộc có bao nhiêu quần áo, nhưng anh dám chắc rằng tủ của Thẩm Thanh Lan tuyệt đối là ít nhất.

Thẩm Thanh Lan: “Em đã mua quá nhiều đồ rồi.” Số quần áo họ mua hôm nay đã gần bằng số cô mua trong cả năm rồi.

Cuối cùng, hai người vẫn đi vào cửa hàng đồ nam. Nhưng lúc này lại là Thẩm Thanh Lan chọn đồ cho Phó Hoành Dật.

Tay cô lướt qua từng dãy quần áo nam, cuối cùng dừng lại trên một chiếc áo khoác màu đậm. Bây giờ đã là cuối tháng mười, sắp sang tháng mười một, đúng lúc cần mặc áo khoác.

“Thử một chút đi?” Thẩm Thanh Lan lấy cái áo khoác, nhìn Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật đứng lên, nhận lấy rồi đi vào phòng thử đồ. Thẩm Thanh Lan tiếp tục đi dạo xung quanh cửa hàng, rồi chọn thêm một chiếc thắt lưng.

Không lâu sau, Phó Hoành Dật đã đi ra. Thẩm Thanh Lan nhìn anh, áo sơ mi trắng phối với quần tây, cùng với một chiếc áo khoác màu đậm, khác hẳn ngày thường. Phó Hoành Dật ăn mặc thế này càng giống một thương nhân hơn.

“Không đẹp sao?” Phó Hoành Dật chau mày.

“Không, rất đẹp.” Dáng người anh trời sinh mặc cái gì cũng đẹp, mặc thế này ra ngoài, chẳng biết sẽ làm cho bao nhiêu cô gái say mê.

Phó Hoành Dật rất hài lòng. Đây là đồ của vợ anh chọn cho anh, đương nhiên phải đẹp rồi.

Anh không thay ra, mà mặc luôn quần áo này để nhân viên tính tiền.

Lúc hai người bước ra ngoài lại gặp phải Ngô Thiến một lần nữa. Cô ấy vẫn đi với người đàn ông kia. Hai người họ nói nói cười cười, nên cô ấy không nhìn thấy Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn mấy chiếc túi trong tay người đàn ông kia. Đó là

những thương hiệu trang phục nữ nổi tiếng.

“Em quen à?” Rõ ràng Phó Hoành Dật cũng nhận ra Ngô Thiến, dù sao cũng vừa mới gặp ở cửa hàng trang sức.

“Bạn cùng phòng.” Thẩm Thanh Lan không nói nhiều, nhưng qua giọng điệu lạnh nhạt của cô, Phó Hoành Dật có thể đoán được ít nhiều.

Thẩm Thanh Lan đã hiểu rõ hoàn cảnh gia đình Ngô Thiến qua lời kể của Vu Hiểu Huyên từ lâu. Nhà cô ấy ở vùng nông thôn xa xôi, nơi mà kinh tế hết sức lạc hậu. Ngô Thiến có thể đến Bắc Kinh học đã là sự cố gắng hết sức của cả nhà rồi. Nhưng dù vậy, gia đình cô ấy cũng chỉ có thể gánh vác được một phần học phí, còn lại phải dựa vào học bổng của cô ấy. Ngay cả tiền sinh hoạt cũng do cô ấy tự kiếm thêm.

Ở chung phòng ba năm, ngoài lúc đi học và ngủ ra, cô rất ít gặp Ngô Thiến. Cô ấy luôn làm thêm không ngừng, quần áo cũng rất đơn giản.

Nhưng từ đầu học kỳ này, Thẩm Thanh Lan nhận ra Ngô Thiến đã thay đổi. Không chỉ tươi vui hơn, cô ấy dường như cũng ít đi làm hơn. Lần trước cô trở về phòng ngủ còn tình cờ thấy cô ấy đang trang điểm. Quần áo trên người Ngô Thiến cũng không phải loại cô ấy có thể mua nổi.

Cô nghĩ đến việc Phương Đồng từng nói, học kỳ này Ngô Thiến thường xuyên không về phòng ngủ, bây giờ nghĩ lại, chắc là có liên quan đến người đàn ông này rồi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cũng không phải là người rỗi chuyện. Cô hoàn toàn không hề tò mò về quan hệ giữa hai người họ. Không để ý nữa, cô liền về nhà với Phó Hoành Dật.

Cơm tối do Phó Hoành Dật làm. Tài nấu nướng của anh giỏi hơn Thẩm Thanh Lan rất nhiều. Cô nấu thì giỏi lắm cũng chỉ có thể ăn được thôi. Còn món mà anh nấu có thể được xưng là mỹ vị.

“Sau này, nếu anh không phục vụ quân đội nữa thì có thể mở quán ăn, nhất định sẽ buôn may bán đắt.” Thẩm Thanh Lan cắn một miếng sườn non sốt tương, nói.

Phó Hoành Dật liếc cô, “Có phải anh nên cảm ơn phu nhân đã suy nghĩ kỹ về con đường tương lai giúp anh không?”

Thẩm Thanh Lan uống một hớp canh, thong thả đáp lời, “Không cần như thế. Sau này ở trong nhà, anh chịu trách nhiệm nấu ăn là được.”

Cô không thích nấu ăn, trước đây học nấu nướng chỉ là để lấp đầy bụng. Hương vị hay cái gì đó, chỉ cần không quá khó nuốt là được.

Sống chung với cô một thời gian, Phó Hoành Dật sao có thể không biết một vài thói quen nhỏ của cô được.

http://tieulun.hopto.org

Đừng thấy cô vệ sinh nhà cửa rất sạch sẽ, dù nói là không một hạt bụi cũng chẳng quá, thế nhưng cô lại rất qua loa trong phương diện ăn uống.

“Mời một chị giúp việc nhà nhé, để phụ trách ba bữa hằng ngày cho em vào những lúc anh không có ở nhà.” Phó Hoành Dật để không muốn để bụng cô chịu tội, bèn đề nghị.

Thẩm Thanh Lan lập tức từ chối, “Không cần.” Cô không thích có người lạ xuất hiện trong nhà, “Em có thể tự nấu cơm.”

Cùng lắm cũng chỉ không ngon thôi, không chết đói được.

“Anh thật sự sợ lần sau về, lại nhìn thấy một cô vợ xanh xao vàng vọt, không đủ dinh dưỡng.”

Thẩm Thanh Lan: …

Cô nấu ăn dở như vậy sao? Lần trước anh còn ăn rất ngon miệng mà.

Thẩm Thanh Lan không lay chuyển được Phó Hoành Dật, cuối cùng vẫn đồng ý mời một người đến nấu cơm, chỉ thay một ngày ba bữa thành bữa trưa và bữa tối thôi.

http://tieulun.hopto.org

Biết đây đã là giới hạn của cô, Phó Hoành Dật cũng không ép nữa, bèn đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 75: Đây là con gái của tôi

Ba ngày loáng cái trôi qua. Kỳ nghỉ của Phó Hoành Dật đã kết thúc. Xế chiều hôm đó, đơn vị phái xe đến đón anh trở lại.

“Anh phải về quân khu, một mình em ở nhà phải chăm sóc bản thân thật tốt. Bình thường không có việc gì thì đi dạo chơi với bạn bè nhiều hơn, đừng ở mãi trong nhà, ăn cơm đúng ba bữa, không được ăn uống tạm bợ. Gội đầu xong nhất định phải sấy khô tóc, không được để tóc chưa sấy khô đi ngủ, sẽ đau đầu.”

Phó Hoành Dật không ngừng dặn dò, nhưng vẫn luôn thấy lo lắng đủ điều.

Thẩm Thanh Lan đeo vẻ mặt đờ đẫn. Từ khi ngủ dậy lúc sáng sớm đến bây giờ, anh đã niệm hơn nửa ngày rồi. Dù cô có kiên nhẫn đến mấy cũng bị tràng căn dặn hệt như ma âm này của anh khiến cho đầu óc như bị vòng kim cô siết lại.

“Ngài Phó, năm nay em hai mươi mốt, chứ không phải mười một tuổi.” Thẩm Thanh Lan không nhịn được nữa, cười lạnh nói.

Phó Hoành Dật ngậm miệng, hôm nay quả thật anh nói hơi nhiều. Nhưng ai bảo lúc nào cô cũng không để tâm đến việc sinh hoạt như thế.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng dù có lo lắng, khi tài xế gọi cú điện thoại thứ ba tới, Phó Hoành Dật vẫn phải đi. Nhìn bóng ô tô chạy xa dần, Thẩm Thanh Lan khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cô chưa bao giờ biết, Phó Hoành Dật còn có tính cách như mẹ già thế này.

Trong nhà chỉ còn lại một mình Thẩm Thanh Lan. Bác gái Phó Hoành Dật mời ngày mai mới đến làm. Cô làm tổ trên sofa, buồn tẻ bấm điều khiển tivi.

Thấy trời sắp tối, cô mới từ từ đi vào nhà bếp. Vốn định ăn mì gói, nhưng nghĩ đến những lời căn dặn của Phó Hoành Dật trước khi đi, cô vẫn mở tủ lạnh, lấy trứng gà và cơm nguội ra, làm cho mình một bát cơm chiên trứng.

Ăn xong, Thẩm Thanh Lan quét dọn phòng bếp, rồi lại tiếp tục làm tổ trên sofa xem phim truyền hình tẻ nhạt. Mãi cho đến mười giờ tối, cô mới tắm rửa rồi lên giường.

Trên chăn đệm ngập tràn mùi hương thoang thoảng trên người Phó Hoành Dật. Thẩm Thanh Lan vốn luôn ngủ ngon, đêm này lại hơi trằn trọc khó ngủ. Ngửi mùi hương quen thuộc trên chăn đệm, cuối cùng cô vẫn ngồi dậy.

Cô thay quần áo, rồi lái xe đến căn hộ ở Thượng Nhã Uyển, nhốt mình vào phòng vẽ tranh, ở trong đó nguyên một ngày một đêm. Đến khi Thẩm Thanh Lan từ phòng tranh đi ra đã là sáng thứ bảy. Cô trở lại Giang Tâm Nhã Uyển, ngủ một giấc thật say.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, mẹ đây. Có nhớ lần trước con có hẹn đi mua sắm với mẹ không?” Sở Vân Dung gọi đến lúc Thẩm Thanh Lan đang ngủ.

Thẩm Thanh Lan nhận điện thoại, đôi mắt còn hơi mơ màng. Một ngày một đêm không ngủ, bây giờ cô rất mệt mỏi, hoàn toàn không để ý Sở Vân Dung đang nói gì.

“Thanh Lan, con có đang nghe không?” Sở Vân Dung hỏi lại lần nữa.

Thẩm Thanh Lan lần này mới nghe rõ, nhớ ra ngày đó mình đã đồng ý tham dự một buổi tiệc từ thiện với Sở Vân Dung, “Mẹ, con vừa ngủ trưa dậy, bây giờ sẽ qua ngay.”

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan vào phòng tắm rửa, rồi mới lái xe trở về Đại Viện. Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng đã chờ ở đó, ba người cùng nhau đến trung tâm mua sắm.

“Thanh Lan, bộ này khá đẹp, em thử xem.” Thẩm Hi Đồng cầm một bộ màu xanh lá sen, quay sang nói với Thẩm Thanh Lan. Bộ váy đó hết sức nữ tính, tuy kiểu dáng rất đẹp, nhưng lại hoàn toàn không phù hợp với phong cách của Thẩm Thanh Lan. Nếu như cô mặc bộ váy này dự tiệc, chắc chắn sẽ bị mấy phu nhân tiểu thư của giới thượng lưu cười nhạo là không có đẳng cấp.

Mà mục đích của Thẩm Hi Đồng cũng chỉ là muốn nhìn thấy Thẩm Thanh Lan mất mặt trước những người đó mà thôi.

Thẩm Thanh Lan nhìn bộ váy đó, “Mắt thẩm mỹ không tệ, rất hợp với chị.” Nói xong, cô cầm một chiếc váy màu đen dài đến đầu gối trên kệ, giao cho nhân viên cửa hàng, “Chỉ bộ này thôi.”

Bị từ chối rõ ràng như thế, Thẩm Hi Đồng hơi xấu hổ, định tìm Sở Vân Dung mới thấy bà vừa đi vào phòng thử đồ. Cô ta cắn môi, đặt chiếc váy lại trên giá treo.

Cô ta đương nhiên biết bộ váy này không hợp với Thẩm Thanh Lan. Phong cách đó luôn là kiểu cô ta yêu thích.

“Tiểu thư, chiếc váy này không hợp với phong cách của vị tiểu thư vừa rồi, nhưng lại rất hợp cô. Cô có muốn thử một chút không?” Nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh rất không biết quan sát mà bước lên, quay sang nói với Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Hi Đồng hơi biến sắc, cười gượng một cái, “Không cần, tôi không thích kiểu này.”

Nhân viên cửa hàng còn muốn thuyết phục thêm, nhưng Thẩm Hi Đồng đã đi tới thẳng đến một kệ đồ khác, bèn tiếc nuối lắc đầu. Chiếc váy này thật sự rất hợp với cô ta.

Lúc Sở Vân Dung đi ra, Thẩm Thanh Lan và Thẩm Hi Đồng đều đã chọn đồ xong. Bà nhìn mấy bộ mà hai người chọn, không nói gì thêm, thoải mái thanh toán tiền.

http://tieulun.hopto.org

**

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan hiếm khi ngủ thẳng đến trưa mới dậy. Tối hôm qua cô lại mất ngủ một lần nữa. Thẩm Thanh Lan nhìn mình trong gương, khuôn mặt hiện vẻ ủ rũ hiếm thấy. Chỉ mới ở cùng Phó Hoành Dật một tháng, vậy mà cô đã bị mất ngủ vì không có anh bên cạnh.

Rửa mặt bằng nước lạnh xong, Thẩm Thanh Lan thay bộ lễ phục đã mua ngày hôm qua, rồi chải một kiểu tóc đơn giản, sau đó trang điểm nhẹ để che đi quầng thâm mờ mờ dưới mắt.

Lúc cô đến Thẩm gia, Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng vẫn đang chuẩn bị ở trên tầng. Cô nhờ chị Tống rót cho mình một ly trà, rồi ngồi trong phòng khách xem điện thoại di động. Trên màn hình điện thoại là bức ảnh lần trước cô và Phó Hoành Dật đã chụp ảnh chung lúc đến thành phố Trấn Ninh. Đây là bức ảnh chụp chung duy nhất của bọn họ cho đến lúc này, ngoại trừ ảnh trên giấy đăng ký kết hôn.

Ngón tay của Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng vuốt ve bức ảnh hai người trên màn hình.

“Thanh Lan, con đang nhìn gì đấy?” Giọng nói của Sở Vân Dung vang lên từ trên tầng.

Thẩm Thanh Lan cất điện thoại, vẻ mặt thản nhiên, “Không có gì, đi được

chưa ạ?”

Thẩm Hi Đồng theo sau Sở Vân Dung, mặc một bộ váy dài màu tím nhạt, đứng bên cạnh Sở Vân Dung đang mặc bộ lễ phục dạ hội màu tím đậm, trông hệt như đồ đôi của mẹ con.

Cô ta nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười kín đáo.

Hoạt động từ thiện lần này do nhà họ Mục ở Bắc Kinh tổ chức. Gia đình này và nhà họ Hàn chủ yếu hoạt động ở giới kinh doanh. Ba đời nhà họ Mục đều theo nghiệp này, chỉ trừ cháu đích tôn của thế hệ này - Mục Liên Thành. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta đã bất chấp sự phản đối của người lớn trong nhà, quyết không chùn bước phải vào quân đội, bây giờ đang là cấp dưới của Phó Hoành Dật.

“Phó phu nhân, tôi vừa nhắc sao hôm nay không thấy chị, thì chị đã tới rồi.” Họ mới vừa vào, một người phụ nữ hơn 40 tuổi, mặc một bộ sườn xám màu xanh ngọc đã bước đến chào đón.

“Mục phu nhân, tôi tới trễ, hơi tắc đường.” Người được gọi là Mục phu nhân là người tổ chức hoạt động lần này, cũng chính là phu nhân nhà họ Mục, mẹ của Mục Liên Thành.

Mục phu nhân nở nụ cười, “Cũng chưa muộn, buổi tiệc còn chưa bắt đầu mà.” Bà ấy nhìn sang Thẩm Hi Đồng và Thẩm Thanh Lan đứng bên cạnh Sở Vân Dung.

“Hi Đồng đúng là càng ngày càng xinh đẹp.”

Thẩm Hi Đồng cười tươi, “Dì Mục, dì mới là trẻ ra đấy ạ.”

Mục phu nhân cười khẽ, “Hi Đồng vẫn dẻo miệng như vậy.” Nói xong, bà ấy lại nhìn sang Thẩm Thanh Lan, “Vị này là?”

Sở Vân Dung cười cười, “Đây là con gái út của tôi, Thanh Lan.”

Vừa nghe vậy, Mục phu nhân liền hiểu, đây chính là đại tiểu thư thật sự của nhà họ Thẩm - Thẩm Thanh Lan.

“Quả nhiên là một người đẹp, rất giống chị. Con gái xinh đẹp thế này mà ngày thường cũng không thấy chị dẫn ra ngoài gặp gỡ một chút.”

Sở Vân Dung mỉm cười, “Con bé này ưa yên tĩnh, không thích ra ngoài. Lần này, tôi cũng phải khuyên mãi nó mới chịu đi cùng.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 76: Thẩm quân dục thỉnh cầu

Dù miệng thì trách cứ nhưng khuôn mặt bà vẫn vui vẻ, rõ ràng cũng chỉ là lời khách sáo. Mục phu nhân là người tinh ý nên dĩ nhiên hiểu ra ngay, âm thầm lắc đầu vì lời đồn đãi trong giới rằng Nhị tiểu thư của nhà họ Thẩm vì xa nhà từ nhỏ mà không được dạy dỗ đầy đủ, dẫn đến việc lời nói và cách hành động khiếm nhã.

Mục phu nhân không nhận ra được Thẩm Thanh Lan giống lời đồn ở chỗ nào. Nhìn phong thái của Thẩm Thanh Lan, rồi nhìn lại Thẩm Hi Đồng đứng bên cạnh, bà lại cảm thấy suy cho cùng ruột thịt vẫn là ruột thịt, dù không lớn lên ở nhà họ Thẩm nhưng Thẩm Thanh Lan bẩm sinh đã có phong thái nề nếp.

Mục phu nhân đánh giá Thẩm Thanh Lan một chút, sau đó đôi mắt liền lóe lên, đã có ý định, “Không biết Thanh Lan bây giờ có bạn trai chưa? Thằng bé nhà dì năm nay hai mươi tám, đến giờ vẫn chưa có bạn gái. Nếu Thanh Lan bằng lòng thì dì sẽ giới thiệu hai đứa làm quen nhé?”

Con trai bà đời này đã hạ quyết tâm nhập ngũ, nếu có gia đình vợ lớn mạnh thì tất sẽ rất có lợi cho việc phát triển của nó. Nhà họ Thẩm là thế gia Quân nhân, hiển nhiên là rất phù hợp.

Không phải trước kia bà chưa từng nghĩ đến Thẩm Hi Đồng. Thậm chí hôm nay, trước khi nhìn thấy Thẩm Thanh Lan thì cô ta vẫn là lựa chọn số một để làm con dâu của bà.

http://tieulun.hopto.org

“E là Thanh Lan nhà tôi không có cái phúc này, nó đã có đối tượng mất rồi.” Sở Vân Dung vừa cười vừa nói.

Trung tâm của cuộc trò chuyện - Thẩm Thanh Lan, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, cứ như hoàn toàn không biết bọn họ đang nói về cô, cũng không liên tưởng Mục phu nhân và người mà cô đã gặp - Mục Liên Thành có quan hệ với nhau.

Còn Thẩm Hi Đồng thì lại tức đến phát run. Cô ta đã biết Mục phu nhân có ý định với cô ta từ lâu. Bao nhiêu năm qua, lần nào bà ấy gặp cô ta cũng hết sức nhiệt tình, còn nhiều lần ám chỉ rằng con trai của bà ấy đang độc thân. Không phải là Thẩm Hi Đồng không biết bà ấy có ý gì.

Vậy mà bây giờ, chỉ vừa mới gặp Thẩm Thanh Lan một lần mà bà ấy đổi mục tiêu. Thẩm Hi Đồng không tin thứ bà ta xem trọng là ngoại hình, mà chắc chắn là vì thân phận ruột rà nhà họ Thẩm của Thẩm Thanh Lan.

Điều này mãi mãi là nỗi đau của Thẩm Hi Đồng. Cô ta căm hận nhất là người khác lôi thân phận con gái nuôi của cô ta ra để nói. Tuy mọi người đều gọi cô ta một tiếng Thẩm tiểu thư, nhà họ Thẩm cũng giới thiệu với người ngoài Thẩm Thanh Lan là con gái út của họ, nhưng phàm là người có chút thân phận địa vị ở Bắc Kinh đều biết Thẩm Hi Đồng được nhà họ nhận nuôi.

Mặc dù Mục phu nhân không nói rõ, nhưng biểu hiện thẳng thắn đã chứng tỏ bà coi thường cô ta, khiến Thẩm Hi Đồng rất căm tức.

Thẩm Thanh Lan dù đang chán muốn chết nhưng vẫn chú ý đến cô ta, nên đã

trông thấy đôi tay đang nắm chặt và khóe miệng hơi nhếch lên để lộ chút cảm xúc không tên của Thẩm Hi Đồng. Ngay cả tâm tình của mình mà cô ta cũng không khống chế được, việc này khiến cô chẳng có chút hào hứng nào mà chơi với cô ta.

Mãi đến lúc có người đến tìm, Mục phu nhân mới xin lỗi một tiếng rồi rời đi. Sở Vân Dung lại tiếp tục dẫn Thẩm Thanh Lan và Thẩm Hi Đồng đến trò chuyện với mấy vị phu nhân khác, chủ yếu là giới thiệu Thẩm Thanh Lan để mọi người biết mặt cô.

Đây cũng là lần đầu tiên mấy vị quý phu nhân ở Bắc Kinh chính thức gặp gỡ vị nhị tiểu thư thần bí của nhà họ Thẩm. Nhưng phàm là những ai đã gặp gỡ Thẩm Thanh Lan thì đều sẽ bất giác nhớ đến những lời đồn trước kia, rồi thầm cảm thán lời đồn đúng là lời đồn, không thể tin được.

Còn Thẩm Hi Đồng vẫn luôn thích được người khác vây quanh thì đêm nay lại hoàn toàn biến thành nền, khiến cô ta tức đến nỗi kiếm cớ đi vệ sinh để hít thở mấy lần.

Hình như Sở Vân Dung không hề nhận ra sự bất thường của Thẩm Hi Đồng, vẫn không ngừng dẫn Thẩm Thanh Lan đến trò chuyện với các vị phu nhân.

Tuy cả đêm Thẩm Thanh Lan đều rơi vào trạng thái buồn chán, nhưng lại hiếm khi nể tình không bỏ về giữa chừng mà mãi đến khi buổi tiệc kết thúc mới theo Sở Vân Dung trở lại nhà họ Thẩm.

Đúng vậy, đêm nay Thẩm Thanh Lan về nhà họ Thẩm, mất ngủ mấy ngày

liên tiếp khiến cô không muốn về Giang Tâm Nhã Uyển cho lắm.

Phòng của cô ở nhà vẫn y như trước lúc cô dọn đi, chị Tống mỗi ngày đều lên quét dọn nên bên trong rất sạch sẽ.

Lúc họ về thì Thẩm lão gia đã ngủ, Thẩm Thanh Lan liền không đi quấy rầy ông, rửa mặt xong cũng đi ngủ luôn.

Nằm trong căn phòng quen thuộc của mình, Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng ngủ được trước mười hai giờ. Nhế nhưng cô từ một người không bao giờ nằm mơ lại mộng mị cả đêm. Giấc mơ chỉ toàn là về một người đàn ông tên Phó Hoành Dật.

Năm giờ rưỡi sáng hôm sau, Thẩm Thanh Lan đã thức giấc. Cô nhìn đồng hồ rồi thay đồ ra ngoài chạy bộ, đúng lúc gặp Thẩm Quân Dục cũng thức dậy chạy bộ buổi sáng.

“Lan Lan, tối qua em ngủ ở nhà à?” Thẩm Quân Dục mang hai đôi mắt thâm quầng, nhìn thấy Thẩm Thanh Lan còn hơi kinh ngạc.

“Vâng, tối qua em tham gia một buổi tiệc cùng mẹ, về muộn nên ngủ ở nhà luôn.”

Thẩm Quân Dục nghe vậy liền đấm ngực giậm chân, “Nếu biết trước em ở nhà thì tối qua đã bắt em làm khổ sai rồi, thế thì anh đã chẳng cần xử lý công

việc đến hai giờ mới ngủ, sáng sớm hôm nay còn bị đồng hồ sinh học đánh thức. Em nghĩ xem, với tư cách là cổ đông công ty, có phải em nên giúp anh một chút hay không.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy cũng chẳng buồn dừng chân, “Em có thể chuyển hết số cổ phần trong tay sang cho anh.”

Thẩm Quân Dục: “…” Đây là em gái ruột sao?

“Lan Lan, tốt xấu gì anh cũng là anh ruột của em, em nỡ lòng nào để anh làm việc vất vả sao?” Thẩm Quân Dục chơi chiêu tình thân, đừng tưởng anh không biết, Thẩm Thanh Lan tuy học chuyên ngành tiếng Trung nhưng thiên phú về lĩnh vực kinh doanh của cô tuyệt đối không hề thua kém anh, chỉ là cô quá lười biếng mà thôi.

Không phải hôm nay Thẩm Quân Dục mới có ý nghĩ đó. Từ sau một lần vô tình phát hiện ra Thẩm Thanh Lan có thiên phú này, anh vẫn muốn kéo cô vào công ty, nhưng cân nhắc đến chuyện cô còn đang đi học nên mới không có hành động. Bây giờ thấy Thẩm Thanh Lan sắp tốt nghiệp, ý nghĩ này của Thẩm Quân Dục cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Lần này Thẩm Thanh Lan chẳng thèm nói gì.

“Lan Lan, anh trai em đã hai mươi chín tuổi rồi mà ngay cả một người bạn gái cũng không có. Em giúp anh một tay, để anh có chút thời gian tìm vợ được không?” Để kéo được Thẩm Thanh Lan vào công ty, Thẩm Quân Dục liều cả mạng. Rõ ràng là do bản thân chìm đắm trong niềm vui kiếm tiền,

không muốn tìm bạn gái khiến bản thân phân tâm mà anh lại nói là do công ty quá nhiều việc, không có thời gian tìm bạn gái.

Nhưng Thẩm Thanh Lan là ai chứ, sao có thể bị mấy lời bịa đặt ấy của anh lừa gạt được. Cô bước nhanh hơn, thoáng chốc đã kéo dài khoảng cách với Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục nhìn cô đi xa mà nghiến răng nghiến lợi. Con bé chết tiệt này quả nhiên thấy chết không cứu.

Thẩm Quân Dục cũng bước nhanh hơn, muốn đuổi theo để tiếp tục dùng lý lẽ và tình cảm để nói cho Thẩm Thanh Lan hiểu, nhưng dù anh tăng tốc thế nào thì khoảng cách giữa Thẩm Thanh Lan và anh vẫn cách nhau gần nửa mét, thậm chí còn có dấu hiệu càng ngày càng xa dần.

Mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Thanh Lan đâu nữa, Thẩm Quân Dục mới chống hai tay xuống đầu gối, thở phì phò.

Thoát được Thẩm Quân Dục rồi, Thẩm Thanh Lan đi chậm lại, chuyển sang chạy bước nhỏ. Tuy đã chạy hơn mười ki lô mét nhưng người cô vẫn khô ráo mát mẻ, không hề đổ chút mồ hôi nào, cứ như thể hơn mười ki lô mét này trong mắt cô chẳng khác mười mét là bao.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 77: Trở về phòng ngủ trị mất ngủ

Đợi đến khi Thẩm Thanh Lan chạy thể dục buổi sáng về thì Thẩm Quân Dục đã ra ngoài, cô trở về phòng tắm rửa rồi liền đi học.

Đã lâu không đến trường, Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên nhìn thấy sinh viên qua lại trong sân trường thì hơi hoảng hốt. Cô bước chầm chậm dưới bóng cây trên đường.

“Bạn học Thẩm, đã lâu không gặp, cuối cùng em cũng đến trường rồi.” Giọng nói của Nhan Thịnh Vũ vang lên bên cạnh. Thẩm Thanh Lan quay sang liền thấy anh ta đang cười rạng rỡ với cô, trong tay còn cầm mấy quyển sách chuyên ngành.

“Bạn học Thẩm, chuyện lần trước đã khiến em gặp nhiều phiền phức, anh xin lỗi.” Nhan Thịnh Vũ chân thành nói, mãi về sau anh ta mới biết chuyện trên diễn đàn trường. Lúc đó anh ta muốn tìm Thẩm Thanh Lan để giải thích, nhưng lại chẳng thấy cô đâu. Anh ta muốn hỏi bạn cùng lớp của cô để xin cách liên lạc, nhưng vừa gọi đến, Thẩm Thanh Lan đã cúp máy, gọi lại thì không được nữa. Sau đó Nhan Thịnh Vũ liền biết mình đã bị Thẩm Thanh Lan chặn số.

Đây cũng là lần đầu tiên Nhan Thịnh Vũ biết, thì ra mình còn có thể khiến người ta ghét bỏ.

Thẩm Thanh Lan nghe vậy cũng không hề có biểu cảm gì. Liếc thấy mấy

người ở xa xa đang cầm điện thoại di động quay về phía này, cô lạnh lùng nói, “Đã biết mình là người gây phiền phức thì cách xa tôi ra một chút.”

Nhan Thịnh Vũ sửng sốt, cứ như thật sự không thể ngờ rằng Thẩm Thanh Lan vừa mở miệng đã nói những lời không khách sáo như thế, nên bỗng chốc không kịp phản ứng, dừng chân lại.

Thẩm Thanh Lan tiếp tục đi về phía trước, mục tiêu của cô là phòng ký túc. Đêm nay cô định bắt đầu ngủ lại trong trường một thời gian ngắn. Cô không thích nhà họ Thẩm, nhưng ở Giang Tâm Nhã Uyển thì lại bị mất ngủ, có lẽ phòng ký túc sẽ là một lựa chọn không tồi.

Nhan Thịnh Vũ lại nhanh chóng đuổi theo, cứ như đã quên mất sự lạnh nhạt vừa rồi của Thẩm Thanh Lan, “Bạn học Thẩm, cuối tuần này là sinh nhật của anh, anh định mời mấy người bạn ra ngoài chơi, em cũng đi cùng nhé.”

Thẩm Thanh Lan từ chối, “Chúng ta không quen nhau.”

Nhan Thịnh Vũ xấu hổ sờ mũi, cảm giác bị một người từ chối đến ba lần thật không dễ chịu. Lần trước anh ta tiếp cận Thẩm Thanh Lan vì cá cược với bạn cùng phòng dẫn đến phiền phức cho Thẩm Thanh Lan, điều này khiến anh ta hơi áy náy trong lòng.. Lần này anh ta mời cô chân thành, nhưng hình như người ta cũng không chấp nhận.

Nhan Thịnh Vũ nhìn bóng dáng Thẩm Thanh Lan đi xa dần, tiếc nuối rời đi.

Không bị quấy rầy nữa, Thẩm Thanh Lan thuận lợi trở về phòng ký túc. Không ở trường một thời gian nên chăn, ga trải giường và nhiều thứ khác đều cần được giặt sạch. Cô lấy đồ dự phòng ra thay, rồi lại mang đồ bị thay đi giặt. Đến khi Thẩm Thanh Lan xong xuôi trở về thì rốt cuộc cũng nhìn thấy Phương Đồng đã lâu không gặp ở trong phòng ngủ.

Phương Đồng cũng đã về phòng ký túc từ hôm qua, thời gian thực tập chuyên ngành của cô ấy đã kết thúc.

“Thanh Lan, cậu cũng về rồi .” Phương Đồng cười chào hỏi.

Thẩm Thanh Lan hơi cong môi, “Đã lâu không gặp, thực tập vẫn suôn sẻ chứ?”

Phương Đồng cười cười, “Rất suôn sẻ, nhưng đáng tiếc là không thể tiếp tục ở lại tập đoàn Quân Lan. Chẳng phải là sắp tới chúng ta còn phải lo viết luận văn sao. Với lại tớ còn có hai học phần mới chưa qua, nên đăng ký một môn với sinh viên năm 3, sắp tới phải ở lại trường học chứ không đi làm được.”

“Đúng rồi, Thanh Lan, học phần của cậu thế nào?”

“Còn thiếu bảo vệ tốt nghiệp nữa thôi.” Thẩm Thanh Lan trả lời, cũng không nói với Phương Đồng rằng thật ra bây giờ học phần của cô đã đủ rồi, luận văn tốt nghiệp cô cũng đã hoàn thành, chỉ còn bảo vệ tốt nghiệp nữa thôi, trong khi những bạn học khác thì chỉ e bây giờ ngay cả phiên dịch ngoại ngữ cũng chưa bắt đầu.

http://tieulun.hopto.org

“Bài luận văn thực tập chuyên ngành của cậu thì sao?”

“Viết xong gửi đến hộp thư luôn rồi.”

Mắt Phương Đồng sáng bừng, “Có thể lấy bài của cậu cho tớ mượn xem một chút không? Hai ngày nay tớ đang phải viết luận văn. Nhưng trời biết, tớ sợ nhất là viết mấy thứ này. Cậu xem xem, tóc của tớ cũng hói mất một mảng rồi này.” Nói xong, cô ấy còn chỉ vào đầu mình như thật vậy.

“Được, lát nữa tớ sẽ gửi cho cậu.” Thẩm Thanh Lan không từ chối.

“Vẫn là Thanh Lan tốt nhất, tối này tớ sẽ mời cậu ăn cơm, không được từ chối.”

“Được, địa điểm do tớ chọn.”

“Không thành vấn đề! Đúng rồi, bao giờ Hiểu Huyên mới về? Cuối tuần phải bảo vệ luận văn thực tập rồi.” Phương Đồng nhớ ra Vu Hiểu Huyên vẫn đang ở thành phố Tấn Ninh, bèn hỏi.

Chuyện Vu Hiểu Huyên tham gia cuộc tuyển chọn lớn của Thánh Huyên cũng không phải bí mật ở đại học B. Rất nhiều người cũng biết cô ấy cuối cùng đã được chọn, thành công tham gia góp vai diễn trong một bộ phim

chuyển thể từ tiểu thuyết của Thánh Huyên. Vậy nên cô ấy cũng được coi như là một nhân vật hot ở đại học B.

“Hôm qua tớ đã liên lạc với Hiểu Huyên rồi, cậu ấy nói vai diễn của cậu ấy sắp đóng máy, muộn nhất là ngày kia sẽ trở về, kịp để bảo vệ luận văn thực tập.” Thẩm Thanh Lan nói.

Phương Đồng yên tâm, “Vậy thì tốt rồi, nếu không qua bảo vệ luận văn thực tập thì sẽ không lấy được học phần đó. Thanh Lan, hai tháng vừa rồi cậu làm gì vậy, xuất quỷ nhập thần, chẳng liên lạc được với cậu gì cả.”

Thẩm Thanh Lan cười mỉm, “Trong nhà có người bị bệnh nên tớ vẫn ở nhà chăm sóc.”

Cô không kể rõ ràng nên Phương Đồng cứ tưởng là người thân của cô, chứ hoàn toàn không ngờ Thẩm Thanh Lan không chỉ đã có đối tượng, mà còn là phụ nữ đã có chồng.

Thẩm Thanh Lan đeo chiếc nhẫn kết hôn mà Phó Hoành Dật đã đặt hàng trên cổ, nhưng dây chuyền khá dài nên chiếc nhẫn đã được ẩn giấu hoàn hảo dưới lớp áo, nên Phương Đồng cũng không nhìn thấy được.

“Có nặng không?” Phương Đồng lo lắng hỏi, Vu Hiểu Huyên đã kể cho cô ấy biết chuyện bà nội Thẩm Thanh Lan qua đời vào dịp hè.

Thẩm Thanh Lan khẽ cười, lắc đầu nói, “Không sao rồi.”

“Vậy là tốt, Thanh Lan, nếu có gì cần tớ giúp thì cậu nhất định phải nói cho tớ biết nhé.” Phương Đồng dặn dò. Làm bạn cùng phòng ba năm, tuy là người thích yên tĩnh, cũng hơi lạnh lùng với mọi người, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn luôn đối xử rất tốt với bạn bè. Bất kể là với cô hay với Vu Hiểu Huyên, thì Thẩm Thanh Lan vẫn luôn đóng vai trò là người chăm sóc họ.

Thẩm Thanh Lan cảm thấy ấm áp trong lòng, “Được.”

Phương Đồng nói nhiều như vậy rồi mới nhận ra Thẩm Thanh Lan đang sắp xếp đồ đạc trong phòng, “Thanh Lan, đêm nay cậu ngủ lại phòng à? Không về nhà sao?”

“Ừ, người nhà ra nước ngoài công tác rồi, tớ ngủ một mình ở nhà nên bị mất ngủ.”

Đây là lần đầu tiên Phương Đồng nghe nói ngủ một mình ở nhà gây mất ngủ, đặc biệt lại là do Thẩm Thanh Lan nói. Vẻ mặt cô kỳ quái, chẳng hiểu sao lại cảm thấy câu này là lạ.

Thẩm Thanh Lan không muốn nói nhiều, bèn nhanh chóng chuyển chủ đề, “Bạn trai cậu vẫn đang ở tập đoàn Quân Lan à?”

Nói đến chuyện này, nụ cười của Phương Đồng càng tươi tắn hơn, “Đúng

vậy, Đinh Minh Huy làm việc rất cố gắng, cấp trên rất tán thưởng anh ấy. Nếu không phải bây giờ anh ấy vẫn chưa tốt nghiệp thì có khi cấp trên của anh ấy đã cho anh ấy đi làm chính thức chưa biết chừng.”

Thẩm Thanh Lan đã từng gặp Đinh Minh Huy vài lần. Anh ta dáng người rất cao gầy, tướng mạo lịch sự, lên năm nhất đã hẹn hò với Phương Đồng. Tình cảm của họ mấy năm nay vẫn rất tốt.

“Đinh Minh Huy định ở lại Bắc Kinh lập nghiệp à?” Đinh Minh Huy là dân tỉnh lẻ, nghe nói quê ở nông thôn, hoàn cảnh gia đình không mấy khá giả.

“Ừ, anh ấy nói là muốn ở lại Bắc Kinh với tớ. Tớ vốn định cuối năm dẫn anh ấy về nhà, nhưng anh ấy muốn có chút thành tựu rồi mới theo tớ về. Như vậy cũng tốt, để cho ba mẹ tớ yên tâm hơn.” Phương Đồng nói với vẻ mặt vô cùng ngọt ngào.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 78: Nhan thịnh vũ đúng là kẻ gây phiền phức

“Cậu đã kể cho cậu ta nghe về gia cảnh của cậu chưa?” Thẩm Thanh Lan đột nhiên hỏi.

Ba của Phương Đồng là chủ tịch thành phố Lâm, rất có thể sang năm sẽ được thuyên chuyển về Bắc Kinh. Nhưng Phương Đồng là người kín tiếng, ngoài cô và Vu Hiểu Huyên ra thì bạn cùng lớp hoàn toàn không biết gia cảnh của cô ấy, nên Đinh Minh Huy đương nhiên cũng không biết.

Phương Đồng nghe vậy thì im lặng một lúc rồi nói, “Vẫn chưa, hay là tớ tìm cơ hội, hôm nào đó nói cho anh ấy biết nhỉ?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Tạm thời khoan đã, đợi đến khi các cậu tốt nghiệp rồi hẵng nói cũng chưa muộn.”

Phương Đồng nghĩ ngợi, “Cũng đúng, thời gian này không vội. Có điều, cậu nghĩ nếu anh ấy biết rồi thì có tức giận không? Dù sao tớ cũng đã giấu anh ấy lâu như vậy.”

Trước đây Đinh Minh Huy chỉ biết là nhà Phương Đồng ở Bắc Kinh, hơn nữa điều kiện cũng khá giả, nhưng cậu ta không hề biết bố mẹ Phương Đồng làm gì.

http://tieulun.hopto.org

Ban đầu, Phương Đồng quả thật đã cố ý giấu giếm, nhưng về sau thì lại do không biết nên nói thế nào.

“Cậu cũng đâu chỉ giấu một mình cậu ta. Cậu ta có lẽ sẽ hiểu thôi.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói.

Lời nói của Thẩm Thanh Lan khiến người khác rất yên tâm. Dù chỉ là một câu nói đơn giản như vậy nhưng Phương Đồng vốn đang có đôi chút thấp thỏm trong lòng cũng được trấn an lại.

Đợi đến khi Thẩm Thanh Lan sắp xếp đồ đạc xong, hai người liền cùng nhau đi ra ngoài cổng trường. Phương Đồng đã nói sẽ mời nên cô cũng không khách sáo với cô ấy. Họ đến một nhà hàng nhỏ gần đó, chọn mấy món ăn.

Hai người ăn xong không về thẳng phòng ký túc mà đi dạo trong sân trường theo lời đề nghị của Phương Đồng.

“Sắp phải tốt nghiệp rồi, đột nhiên thấy hơi tiếc nuối.” Nằm trên bãi cỏ ở sườn núi tình nhân, Phương Đồng phiền muộn nói.

Trời đã vào thu, cỏ trên sườn núi đã khô vàng, lại thêm không khí lạnh dần nên cũng không có nhiều người tới nơi này.

“Còn nửa năm nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng cười, “Nửa năm trôi qua nhanh lắm. Bây giờ tớ vẫn còn có thể nhớ rõ cảnh tượng ngày khai giảng. Vậy mà chỉ chớp mắt đã đến năm tư rồi. Vừa nghĩ đến chuyện sau khi tốt nghiệp sẽ rời xa các cậu là tớ lại thấy thật sự không nỡ.”

“Tớ và Hiểu Huyên đều ở Bắc Kinh, cậu cũng ở lại đây mà. Sau khi tốt nghiệp chỉ là không còn ở cùng một chỗ mà thôi, muốn gặp mặt thì chỉ cần a lô một cái là được.” Thẩm Thanh Lan diễn giải một sự thật bằng giọng du dương.

Phương Đồng sửng sốt, sau đó chợt cười vang, “Ha ha, nói cũng phải, sao tớ lại quên nhỉ? Thanh Lan, tuy cậu cùng tuổi với bọn tớ, nhưng nhiều lúc, tớ và Hiểu Huyên đều có cảm giác cậu là một người chị lớn hơn bọn tớ rất nhiều tuổi. Rõ ràng nếu tính theo tháng thì cậu còn nhỏ hơn bọn tớ mà.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì hơi ngẩn ra, sau đó lại khẽ cong môi.

“Thanh Lan, sau khi tốt nghiệp cậu định làm gì?” Phương Đồng yên lặng một chút rồi lại lên tiếng hỏi.

Thẩm Thanh Lan bầu trời đêm lác đác sao, trả lời, “Tạm thời còn chưa nghĩ ra, có lẽ tớ sẽ mở một quán cà phê, hoặc quán trà.”

“Sau khi tốt nghiệp, tớ còn muốn nộp hồ sơ vào tập đoàn Quân Lan thử xem, mặc dù biết hy vọng không lớn nhưng tớ vẫn muốn làm cùng công ty với

Đinh Minh Huy.”

Thẩm Thanh Lan quay sang thoáng nhìn qua gò má của Phương Đồng, thấy nụ cười hạnh phúc trên mặt cô ấy, chẳng hiểu sao trong đầu cô lại hiện lên sườn mặt cương nghị của Phó Hoành Dật, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, “Cậu sẽ được như ý thôi.”

Hai người chỉ ở lại sườn núi Tình Nhân một lúc rồi về, nhưng trên đường về lại gặp phải Nhan Thịnh Vũ một lần nữa. Nói đúng hơn là anh ta đã đặc biệt đứng chờ Thẩm Thanh Lan.

“Bạn học Thẩm.” Nhan Thịnh Vũ thấy Thẩm Thanh Lan đi tới thì liền chào hỏi.

Thẩm Thanh Lan không trả lời, nhưng Phương Đồng lại mỉm cười chào hỏi Nhan Thịnh Vũ, “Học trưởng Nhan.”

“Chào em.” Nhan Thịnh Vũ mỉm cười gật đầu rồi lại nhìn sang Thẩm Thanh Lan, “Bạn học Thẩm, anh thật lòng mời em đến tham dự tiệc sinh nhật của anh, cũng để cho anh có cơ hội xin lỗi về chuyện lần trước.”

Tiệc sinh nhật? Ánh mắt nghi ngờ của Phương Đồng đảo qua đảo lại hai người họ.

Thẩm Thanh Lan: “Nếu anh đã nói xong thì bây giờ có thể đi được rồi, sau

này cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Nói rồi, cô đi thẳng lên phòng ký túc trên tầng. Phương Đồng đang định nhấc chân đuổi theo thì lại bị Nhan Thịnh Vũ kéo tay lại.

“Học trưởng Nhan, anh có việc gì sao?”

Nhan Thịnh Vũ buông cánh tay Phương Đồng ra, hơi xấu hổ nói, “Việc này, thật ngại quá, nhưng em là bạn cùng phòng của bạn học Thẩm sao?”

“Đúng ạ.”

Mắt Nhan Thịnh Vũ sáng lên, “Là thế này, bạn học Thẩm có chút hiểu lầm với anh, anh muốn giải thích rõ với cô ấy, nhưng cô ấy không cho anh cơ hội. Em có thể giúp anh một chút không?”

Phương Đồng quan sát Nhan Thịnh Vũ từ trên xuống dưới, sau đó đột nhiên cảm thấy hot boy vạn người mê mà mọi người vẫn nói khiến người khác có một cảm giác hơi chán ghét. Cô ấy lạnh nhạt nói, “Học trưởng Nhan, nếu anh muốn nói về chuyện trên diễn đàn trường lần trước thì không cần giải thích, Thanh Lan sẽ không để ý đến những điều đó. Với lại chuyện đó đã qua lâu rồi, mọi người cũng chỉ cho rằng đó là một trò đùa, anh cần gì phải nghiêm túc như thế. Để người khác nhìn thấy lại cho là Thanh Lan của chúng tôi lằng nhằng với anh?”

http://tieulun.hopto.org

“Còn về lời mời tham dự bữa tiệc sinh nhật anh vừa nói, nếu Thanh Lan không muốn thì anh cũng đừng ép nữa. Anh cứ dây dưa như vậy thì thật mất phong độ quân tử quá.”

Nhan Thịnh Vũ bị Phương Đồng nói đến xấu hổ. Anh ta thật sự chỉ muốn mời Thẩm Thanh Lan tham dự tiệc sinh nhật của mình chứ không hề có bất cứ ác ý gì.

“Học trưởng Nhan, còn chuyện gì nữa không?” Phương Đồng hỏi.

Nhan Thịnh Vũ cười xấu hổ, nghiêng người nhường đường.

“Thanh Lan, có phải Nhan Thịnh Vũ kia theo đuổi cậu không?” Vừa vào phòng ngủ, Phương Đồng liền không nhịn được hỏi. Lúc lên phòng, càng nghĩ cô ấy càng thấy bất thường, nếu Nhan Thịnh Vũ không có tình ý gì với Thẩm Thanh Lan thì tại sao phải dây dưa như thế?

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan bình thản, “Cậu nhìn nhầm rồi.”

“Sao thế được, nếu anh ta không muốn theo đuổi cậu thì cứ mời cậu tham dự tiệc sinh nhật của anh ta làm gì? Trước kia hai người đâu có quen nhau.”

“Bây giờ cũng không quen.”

“Nhan Thịnh Vũ chính là một kẻ gây phiền phức, sau này cách xa anh ta một chút.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

Phương Đồng gật mạnh đầu. Sau khi nghe Thẩm Thanh Lan kể chuyện lần trước, cô ấy mới hiểu chuyện gì xảy ra. Chỉ mới nói chuyện mấy câu thôi đã bị người khác nói như thế, nếu thật sự ở bên Nhan Thịnh Vũ thì chắc nước bọt của nữ sinh toàn trường cũng đủ để dìm Thẩm Thanh Lan chết đuối rồi. Kiểu người yêu quốc dân như anh ta, nên trả lại cho quần chúng thì tốt hơn.

“Vẫn là Đinh Minh Huy của tớ tốt nhất, vừa có sắc vừa có tài, quan trọng nhất là không có những chuyện loạn xà ngầu như vậy.” Phương Đồng nói.

Cứ mở miệng ra là nhắc Đinh Minh Huy, Thẩm Thanh Lan đã miễn dịch với dáng vẻ mê muội này của Phương Đồng từ lâu. Cô đắp chăn, nhắm mắt lại định ngủ.

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên. Nhìn thấy dãy số gọi đến, Thẩm Thanh Lan chống hai tay ngồi dậy, nhảy thẳng từ trên giường xuống, đi ra ban công nghe điện thoại, bỏ lại Phương Đồng tò mò nhìn theo cô.

Cơn nhiều chuyện trong lòng bị nhen nhóm, Phương Đồng lấy điện thoại ra, gửi cho Vu Hiểu Huyên một tin nhắn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 79: Ngô thiến đã trở lại

Người gọi là Phó Hoành Dật. Anh hỏi han tỉ mỉ tình hình của Thẩm Thanh Lan mấy ngày qua, quan trọng là ăn uống thế nào. Nghe chuyện cô dọn về ký túc xá, đã ăn cơm tối với bạn học, anh lại thấy yên tâm.

Dù sao vẫn tốt hơn một mình cô ở nhà ăn mì gói.

Phó Hoành Dật dặn dò cô thêm vài câu nữa rồi mới cúp điện thoại.

Thẩm Thanh Lan nhìn màn hình tối dần, hơi bất đắc dĩ với cách chăm sóc cô như con gái của Phó Hoành Dật.

Vào phòng ngủ, cô thấy Phương Đồng đang ôm điện thoại, không biết trò chuyện với ai mà rất hồ hởi, mặt nở nụ cười thần bí, cũng không biết đang nói chuyện gì.

Thẩm Thanh Lan không để ý nữa mà lên giường, nhắm mắt lại. Lần này cô ngủ thẳng giấc đến khi trời hửng sáng, một đêm không mộng mị.

“Thanh Lan, sao lúc nào cậu cũng dậy sớm thế?” Nhìn bữa sáng trên bàn, Phương Đồng híp mắt, cầm điện thoại di động lên nhìn, quả nhiên chỉ mới bảy giờ.

http://tieulun.hopto.org

“Nhân lúc còn nóng ăn sáng đi, tớ tắm trước đã.” Mặc dù không ra nhiều mồ hôi nhưng Thẩm Thanh Lan đã quen tắm rửa sau khi chạy bộ buổi sáng về.

Phương Đồng nằm trên giường duỗi người, đang định bò dậy thì nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa phòng, sau đó liền thấy Ngô Thiến đi vào.

“Ủa, Ngô Thiến, cậu về rồi à?”

Khóe môi Ngô Thiến nhếch một cái, “Chào buổi sáng.” Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, cô ấy liền biết là Thẩm Thanh Lan ở bên trong.

Sắc mặt cô ấy tái nhợt, hai mắt thâm quầng, viền mắt đỏ hoe, dáng vẻ trông rất tiều tụy.

“Ngô Thiến, cậu sao thế? Trong người không thoải mái sao?” Phương Đồng chú ý tới sắc mặt của cô ấy, bèn quan tâm hỏi.

Ngô Thiến lắc đầu, “Tớ không sao, tối hôm qua làm việc suốt đêm nên hơi mệt, nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi.”

Tay cô ấy ôm bụng dưới, giọng nói hơi yếu ớt.

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng hoài nghi, “Không sao thật chứ?”

“Không sao.” Ngô Thiến vừa nói vừa đi đến giường mình, nhưng lại chỉ ngồi trên ghế chứ không leo lên giường.

Phương Đồng thấy cô ấy không muốn nhiều lời thì cũng không hỏi đến cùng nữa, bèn chỉ vào bữa sáng mà Thẩm Thanh Lan mua cho cô ở trên bàn, nói: “Thanh Lan mua đồ ăn sáng, cậu có muốn ăn chút gì không?”

“Lúc về tớ ăn rồi, cảm ơn.”

Phương Đồng bị từ chối cũng không nói gì nữa, chờ Thẩm Thanh Lan từ phòng vệ sinh ra.

Ngô Thiến ngồi một lúc lâu mới đứng dậy khỏi ghế, leo lên giường. Cô ấy leo rất chậm, qua một lúc lâu mới lên tới giường. Phương Đồng vẫn luôn nhìn cô ấy, chỉ sợ cô ấy không cẩn thận ngã xuống. Sắc mặt của Ngô Thiến thật sự quá đáng sợ, chỉ leo lên giường thôi mà mặt đã trắng bệch hơn, toát đầy mồ hôi.

Thấy cô ấy cứ ôm bụng, Phương Đồng đoán có thể cô ấy đang đến chu kỳ, bèn lấy túi sưởi ấm trong hộc tủ của mình ra rồi cắm điện, đợi đến khi nóng lên mới đưa cho Ngô Thiến.

“Thấy cậu cứ ôm bụng, có phải đến kỳ rồi không? Đặt cái này ở trên bụng sẽ

thoải mái hơn một chút.”

Ngô Thiến nhận túi giữ nhiệt, nhét vào trong chăn, khàn giọng nói, “Cảm ơn.” Giọng cô ấy ấm ách, hình như còn hơi nghẹn ngào.

Phương Đồng biết chắc là cô ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng người ta không muốn nói, cô cũng không tiện truy hỏi, đành nói: “Tối qua cậu không ngủ cả một đêm, hôm nay ngủ một giấc thật ngon đi, tớ sẽ mang bữa trưa về cho cậu.”

Ngô Thiến không nói gì, hình như đã ngủ thiếp đi.

Thẩm Thanh Lan tắm rửa xong đi ra. Phương Đồng đưa tay chỉ Ngô Thiến rồi ra dấu im lặng, cô bèn gật đầu.

Phương Đồng nhanh chóng rửa mặt rồi đi ra, ăn bữa sáng Thẩm Thanh Lan mua cho cô ấy rồi cùng cô rời khỏi phòng ngủ.

Đến khi trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh trở lại, Ngô Thiến mới thò đầu ra khỏi chăn. Viền mắt cô ấy càng đỏ hơn, nước mắt còn đang không ngừng lăn ra từ trong khóe mắt.

Ngô Thiến vừa mới nói dối. Tối qua không phải cô làm việc không ngủ cả đêm mà là đến bệnh viện để phá thai. Chiều hôm qua, cô đã đưa giấy khám thai cho Trần Kình Thiên.

http://tieulun.hopto.org

Khoảnh khắc nhận được kết quả khám thai, cô đã vui sướng, hạnh phúc như thế, nóng lòng muốn báo cho Trần kình Thiên biết tin này. Cô vốn cho rằng anh ta sẽ vui vẻ như mình. Nhưng ai ngờ anh ta nghe thấy tin này, chẳng những không vui mà trái lại còn rất tức giận.

“Lần nào chúng ta làm, anh cũng dùng biện pháp an toàn mà, sao em có thể mang thai đươc?” Trần Kình Thiên lạnh lùng nhìn cô, trong mắt không có lấy chút ấm áp nào.

Nhớ đến vẻ mặt của Trần Kình Thiên lúc nhìn xuống bụng mình, cứ như bên trong có thứ gì đó rất dơ bẩn, lòng Ngô Thiến lại quặn đau.

Cô không thể tin nổi rằng anh ta lại nghi ngờ cô không chung thủy. Cô vẫn luôn chỉ có một người đàn ông là Trần Kình Thiên, đứa bé này không phải là của anh ta thì còn có thể là của ai?

Tuy rằng mỗi lần bọn họ làm đều dùng biện pháp an toàn, nhưng ngay cả bác sĩ cũng nói thứ đó cũng chẳng phải an toàn 100%, thỉnh thoảng vẫn xảy ra trường hợp ngoài ý muốn, bọn họ chỉ là may mắn trúng thưởng mà thôi.

Ngô Thiến giải thích với Trần Kình Thiên, nhưng anh ta hoàn toàn không chịu nghe, “Một là bỏ nó ngay bây giờ, em vẫn sẽ là bạn gái của anh. Hai là chúng ta chia tay đi. Bây giờ anh không thể chấp nhận đứa bé trong bụng em được, sau này cũng sẽ không. Nó với anh không có chút quan hệ gì với nhau cả.”

Trần Kình Thiên ném lại những lời này xong liền bỏ đi, không hề màng đến những lời cầu xin đau khổ của Ngô Thiến.

Ngô Thiến gọi cho anh ta rất nhiều cuộc, nhưng Trần Kình Thiên đều không bắt máy.

Cô khóc to một trận. Giữa chia tay và không cần đứa bé này, cô chọn cái thứ hai. Cô đã rất yêu Trần Kình Thiên. Cô không thể mất anh ta được. Nếu xa anh ta thì cô sẽ chết mất.

Gọi cho Trần Kình Thiên một lần nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy, cô đành gửi một tin nhắn nói với anh ta rằng hôm nay mình sẽ đi phá cái thai này. Sau đó, Ngô Thiến nhận được điện thoại của Trần Kình Thiên. Anh ta bảo cô đứng tại chỗ chờ, anh ta sẽ lái xe tới đón.

Trần Kình Thiên nhanh chóng xuất hiện, đưa cô đến bệnh viện, tận mắt nhìn cô bước vào phòng phẫu thuật.

Ngô Thiến tuyệt vọng nhắm mắt lại. Anh ta không tin lời cô. Cô bỗng nhiên hoài nghi những lời đường mật trước đây của anh ta. Người đàn ông này thật sự yêu cô sao?

Phẫu thuật rất thành công. Khi Ngô Thiến đi từ trong phòng phẫu thuật ra, Trần Kình Thiên vẫn chờ cô ở bên ngoài. Lúc này, ánh mắt anh ta nhìn Ngô Thiến đã lại dịu dàng cưng chiều như trước.

http://tieulun.hopto.org

“Vừa làm phẫu thuật xong phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai anh sẽ mua canh gà cho em tẩm bổ. Chúng ta còn trẻ, sau này sẽ lại có con.” Trước giường bệnh, Trần Kình Thiên dịu dàng nói.

Ngô Thiến từ từ nhắm mắt lại, không lên tiếng. Cô vừa làm phẫu thuật xong, cơ thể vẫn rất suy yếu. Dù có ngốc đi nữa thì Ngô Thiến bây giờ cũng đã hiểu, thật ra từ đầu tới cuối Trần Kình Thiên chưa từng nghi ngờ đứa bé trong bụng cô không phải là của anh ta mà chỉ không muốn nó, nên mới tìm một cái cớ như vậy.

Hôm nay, Trần Kình Thiên vừa sáng sớm đã đi, nói là đi mua canh gà cho cô. Nhưng Ngô Thiến lại thừa lúc anh ta đi, trở về trường.

Ngô Thiến đặt tay lên bụng mình, nơi đó vốn có một sinh mạng bé nhỏ, nhưng đã bị cô giết chết. Cô đã chọn từ bỏ nó.

Ngô Thiến nhìn trần nhà trắng tinh, không ngừng rơi nước mắt.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 80: Lại gặp nhan tịch

Sau khi Thẩm Thanh Lan và Phương Đồng ra khỏi phòng ngủ liền mỗi người đi một ngả. Phương Đồng muốn đến thư viện tìm tài liệu để đọc. Còn Thẩm Thanh Lan lại về nhà mình – Thượng Nhã Uyển. Cô cần chỉnh sửa bức tranh trước đó lại một chút, rồi mới bảo Daniel tới lấy.

“Chị gái ơi, chị có biết Nhan Thịnh Vũ đang ở đâu không?” Vừa ra đến cổng trường, Thẩm Thanh Lan liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Cô quay đầu lại, nhìn về phía phát ra giọng nói thì liền thấy Nhan Tịch đã lâu không gặp đang đứng hỏi thăm một nữ sinh cách chỗ cô không xa.

Nữ sinh kia hình như là tân sinh viên nên chưa biết Nhan Thịnh Vũ, bèn lắc đầu. Nhan Tịch thất vọng, nhìn chung quanh, hình như đang tìm kiếm mục tiêu hỏi thăm kế tiếp.

Thẩm Thanh Lan bỗng có linh cảm không được tốt lắm, đang định tránh đi thì giọng nói của Nhan Tịch đã vang lên, “Chị!”

Sau đó, Thẩm Thanh Lan liền nhìn thấy một bóng người chạy nhanh về phía mình.

“Chị, đúng là chị rồi, vừa nãy em còn cho rằng mình nhìn lầm.” Nhan Tịch đứng trước mặt Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên.

Thẩm Thanh Lan cũng không tránh được nữa, đành phải kiên nhẫn đứng lại, chỉ là khuôn mặt cô từ trước đến nay vẫn luôn lạnh lùng, nên Nhan Tịch không hề nhận ra vẻ mặt của cô.

Có điều, sự vui mừng trên mặt Nhan Tịch đã nhanh chóng chuyển thành nghi hoặc, “Chị, chẳng phải chị là người Hàng Châu à? Sao chị lại xuất hiện ở đại học B? À, em biết rồi, chị là sinh viên đại học B, đúng không?”

Nhan Tịch cứ như đã phát hiện một bí mật gì đó rất lớn, sung sướng như một đứa trẻ. Tuy rằng trong mắt Thẩm Thanh Lan thì cô ấy cũng chỉ là một đứa trẻ.

Thẩm Thanh Lan không trả lời, “Tại sao em lại ở đây?”

Nhan Tịch cuối cùng cũng nhớ ra chuyện chính, “Em đến tìm anh trai em, anh ấy tên là Nhan Thịnh Vũ. Chị, chị có biết anh ấy không?”

“Không biết.” Thẩm Thanh Lan nói dối không chớp mắt, mặt không đỏ, tim không đập mạnh.

Nhan Tịch tiếc nuối, “Anh trai em rất nổi tiếng trong trường, sao chị lại không biết nhỉ? Nhưng không sao, em có thể giới thiệu hai người làm quen với nhau. Chị, em nói cho chị biết nhé, anh trai em rất đẹp trai, còn là hot boy của trường chị đấy. Chị nhất định sẽ thích anh ấy.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch càng nói càng hăng, hận không thể lập tức dẫn Thẩm Thanh Lan đến trước mặt Nhan Thịnh Vũ.

“Nếu em tới tìm anh trai em thì sao không gọi điện thẳng cho anh ta?” Thẩm Thanh Lan lên tiếng cắt đứt tràng độc thoại của Nhan Tịch.

“Em vốn đến tìm anh ấy để cùng đi ăn tối, nhưng lại mất điện thoại, không nhớ số điện thoại của anh ấy, nên đành phải hỏi thăm từng người một, thật không ngờ lại gặp chị ở đây.”

“Chị, chị biết không, sau khi chị cứu em lần trước, em đã bảo anh trai em đi tìm chị khắp nơi, nhưng không tìm thấy. Chúng em lại phải về Bắc Kinh gấp. Em cứ nghĩ sau này sẽ không được gặp lại chị nữa, nên còn buồn bã đau lòng một thời gian đấy.”

Thẩm Thanh Lan đi phía trước, Nhan Tịch theo đằng sau, lải nhải không ngừng, kể về nỗi nhớ của cô ấy dành cho cô trong thời gian vừa rồi.

“Không phải em phải đi tìm anh trai em sao? Đi theo chị làm gì?” Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ nhìn cô bé bên cạnh.

“Đương nhiên là đi theo chị rồi. Dù sao anh trai em cũng chỉ ở đây, không chạy mất. Vất vả lắm mới gặp được chị, em còn chưa trò chuyện với chị đủ mà.” Nhan Tịch nói với vẻ mặt đương nhiên.

http://tieulun.hopto.org

“Nếu anh trai em không tìm được em thì sẽ lo lắng đấy.” Thẩm Thanh Lan nói, vốn tưởng rằng như vậy thì cô bé này nhất định sẽ đi tìm anh mình, nhưng Nhan Tịch lại luôn khiến cô bất ngờ.

“Anh trai em hoàn toàn không biết em tới đây, nên sẽ không lo lắng đâu. Chị, chị để em đi theo chị đi. Em không mang theo tiền, bây giờ lại không tìm được anh trai, chị nhẫn tâm bỏ em lại một mình sao?” Nhan Tịch đáng thương nhìn Thẩm Thanh Lan.

Đối diện với đôi mắt trong sáng ầng ậng nước kia, Thẩm Thanh Lan hơi mềm lòng, “Chị có thể mời em ăn cơm, nhưng ăn xong em phải đi tìm anh trai em.”

Nhan Tịch ra sức gật đầu, còn về chuyện sau khi ăn xong thì cô ấy mặc kệ, đi theo trước đã rồi tính sau.

Nhan Tịch thật sự rất thích Thẩm Thanh Lan, nhất là sau lần cô cứu cô bé, sự yêu thích này càng sâu đậm hơn. Vừa rồi Nhan Tịch không nói dối, sau khi trở về Bắc Kinh, cô thật sự đã buồn bã rất lâu vì không tìm được Thẩm Thanh Lan.

Tuy Nhan Tịch ngây thơ nhưng lại không ngốc. Gặp được Thẩm Thanh Lan ở đây, nếu như nói ban đầu vì quá vui mừng ngạc nhiên mà không phản ứng kịp, thì bây giờ cô bé cũng đã hiểu, Thẩm Thanh Lan có lẽ không phải là người Hàng Châu. Thanh Lan nói như vậy chẳng qua chỉ để gạt cô.

Nếu người khác đối xử với mình như thế thì Nhan Tịch đã nổi trận lôi đình từ

lâu, nhưng đối phương lại là Thẩm Thanh Lan, nên trong lòng cô bé chỉ thấy may mắn vì cô không phải là người Hàng Châu, và các cô còn có thể gặp nhau.

Thẩm Thanh Lan dẫn theo Nhan Tịch nên tất nhiên không thể về Thượng Nhã Uyển được, đành phải thay đổi kế hoạch, đưa Nhan Tịch đi dạo xung quanh một chút.

Dọc đường đi, Nhan Tịch vẫn líu ríu kể về những chuyện thú vị mà cô bé đã gặp, Thẩm Thanh Lan tuy không nói nhiều, nhưng vẻ mặt lại không hề khó chịu mà rất kiên nhẫn lắng nghe.

“Năm sau em phải thi tốt nghiệp trung học rồi nhỉ?” Thẩm Thanh Lan hỏi. Cô nhớ Nhan Tịch đang học lớp mười hai.

Nhan Tịch bị cắt lời đột ngột liền hơi ngơ ngác, “Hả? À, đúng vậy, bây giờ bọn em đang ôn tập học kỳ một rồi.”

“Đã định đăng ký thi vào trường nào chưa?”

Nhan Tịch gãi đầu, “Em vẫn chưa nghĩ ra.” Cô ấy nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan, mắt sáng lên, “Em đăng ký vào đại học B nhé, như vậy thì có thể học cùng trường với chị rồi.” Càng nghĩ, cô ấy càng cảm thấy ý này rất hay, hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề dựa vào thành tích của cô ấy thì có thể thi vào đại học B hay không.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vô tình đập tan ảo tưởng tươi đẹp của cô bé, “Sang năm chị tốt nghiệp rồi.”

Nhan Tịch nghe vậy, nụ cười trên mặt cứng lại như bị người khác tạt một chậu nước lạnh lên người vào mùa đông.

Thẩm Thanh Lan thầm thấy buồn cười, đúng là một cô bé đơn thuần, tâm trạng thế nào đều viết hết lên mặt. Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô không tài nào ghét cô ấy được. Con người cô thích những thứ đơn thuần.

Thẩm Thanh Lan dẫn Nhan Tịch đến một cửa hàng thịt nướng ở gần đó, “Buổi trưa có ăn thịt nướng được không?” Thẩm Thanh Lan hỏi ý kiến Nhan Tịch.

Nhan Tịch ủ rũ gật đầu. Từ lúc biết năm sau Thẩm Thanh Lan sẽ tốt nghiệp, cô bé vẫn luôn ỉu xìu như thế.

“Tuy chị tốt nghiệp rồi nhưng sau này vẫn ở Bắc Kinh, lúc rảnh em có thể đến tìm chị.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói bằng giọng du dương, như dòng nước ngày hè tưới mát trái tim khô cạn của Nhan Tịch.

“Thật vậy sao chị, sau này em thật sự có thể tới tìm chị sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu khẳng định.

http://tieulun.hopto.org

Lần này Nhan Tịch rất vui mừng. Chị đã bằng lòng cho cô đến tìm chị ấy, chứng tỏ chị ấy bằng lòng đón nhận cô. Chuyện này còn khiến Nhan Tịch vui vẻ hơn cả việc nhận được món quà yêu thích đã lâu.

“Nhưng điều kiện tiên quyết là em phải thi đỗ đại học B.” Qua lời độc thoại của Nhan Tịch, Thẩm Thanh Lan biết thành tích của cô bé cũng không khá lắm.

“Chị yên tâm đi, em nhất định sẽ thi đỗ vào đại học B bằng thực lực của chính mình.” Nhan Tịch tràn đầy tự tin.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 81: Có phải đang yêu không?

Cô ấy nói là thực lực của chính mình khiến trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ hài lòng.

Trưa nay, Nhan Tịch ăn rất ngon miệng, không chỉ bởi vì Thẩm Thanh Lan dẫn cô ấy đến quán có nguyên liệu nấu ăn ngon, mà quan trọng nhất là những món này đều do Thẩm Thanh Lan tự tay nướng cho cô ấy ăn.

Ăn xong, Thẩm Thanh Lan nhìn Nhan Tịch vẫn đi theo cô, không hề có ý định đi tìm anh trai mình chút nào, đáy mắt cô đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Bây giờ em nên đi tìm anh trai mình rồi.” Thẩm Thanh Lan nhắc nhở.

Nhan Tịch giả vờ không hiểu, “Chị, em mất điện thoại rồi, chị đi mua một chiếc điện thoại với em được không?”

Vẻ mặt cô bé chân thành. Thẩm Thanh Lan nhìn Nhan Tịch một cái, không từ chối.

Nhan Tịch vui sướng đi theo.

http://tieulun.hopto.org

“Chị, chị nói xem chiếc điện thoại này có được không? Màu đỏ này mới ra năm nay đấy.” Trong cửa hàng bán điện thoại, Nhan Tịch chỉ vào hãng điện thoại nổi tiếng nào đó rồi nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua bảng giá, 6188.

Nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này liền cười đến híp cả mắt, “Cô bé này tinh mắt thật, đây là mẫu mới nhất. Lần đầu tiên nhãn hiệu này tung ra màu đỏ, vừa mới ra mắt mà mọi người đã giành nhau mua không còn cái nào. Chiếc này là hàng mới về của chúng tôi. Nếu em đến chậm hai ngày thì có thể phải đợi thêm một thời gian nữa mới có hàng.”

Nhan Tịch hơi dao động. Cô bé thật sự rất thích chiếc điện thoại này, không hề quan trọng chuyện giá cả.

Điện thoại của Thẩm Thanh Lan chỉ là một chiếc điện thoại trong nước, được mua đại trong cửa hàng, cũng không nhiều chức năng, giá chỉ hơn một nghìn đồng. Đối với cô mà nói, điện thoại chỉ cần nghe gọi được là đủ rồi.

“Vậy thì lấy cái này đi.” Nói xong, Thẩm Thanh Lan đang định lấy tiền ra thanh toán thì Nhan Tịch vội vàng cản cô lại.

“Chị, em có mang theo tiền.” Nói xong, cô ấy lấy thẻ trong ví ra đưa cho nhân viên bán hàng.

Thẩm Thanh Lan biết gia thế nhà cô bé nên cũng không giành trả tiền.

Nhan Tịch khoác tay cô, vẻ mặt mong đợi nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chị, số điện thoại của chị là bao nhiêu ạ?”

Thẩm Thanh Lan đọc số, Nhan Tịch vội vàng nhớ kỹ.

Sau cô lại giúp Nhan Tịch làm một thẻ sim. Nhìn Thẩm Thanh Lan lưu số điện thoại của cô vào điện thoại, cuối cùng cô ấy cũng thỏa mãn mỉm cười.

Bây giờ cô ấy không cần lo lắng việc không tìm thấy Thẩm Thanh Lan rồi.

“Chị, em vẫn luôn muốn hỏi chị, tên chị là gì ạ?”

“Thẩm Thanh Lan, Thanh trong thanh thủy (làn nước trong), Lan trong ba lan (gợn sóng).”

“Chị, tên của chị hay thật, hệt như con người chị vậy.” Nhan Tịch khen.

Trong mắt Nhan Tịch, tất cả những gì thuộc về Thẩm Thanh Lan đều đẹp. Nhìn vẻ mặt mê muội của cô bé, cô quả thật không biết phải làm sao.

http://tieulun.hopto.org

“Chị, chúng ta đi đâu tiếp đây ạ?” Vẻ mặt Nhan Tịch đầy chờ mong.

“Về trường, tìm anh trai em.”

Nhan Tịch dừng bước, không đi nữa. Thẩm Thanh Lan đi được mấy bước mới nhận ra Nhan Tịch không đi theo, bèn quay người lại, liền thấy vẻ mặt đau khổ cô bé.

“Chị, chị không thích em phải không? Nên cứ muốn đưa em về chỗ anh trai.”

Vẻ mặt Nhan Tịch như thể “nếu chị nói đúng thì em liền khóc cho chị xem”.

Thẩm Thanh Lan dở khóc dở cười, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Chiều nay chị thật sự có chuyện phải làm, không tiện dẫn em theo. Bây giờ em đã có số của chị rồi, còn sợ không tìm thấy chị sao?”

Nhan Tịch rất hiểu chuyện, nghe thấy Thẩm Thanh Lan nói có việc không thể dẫn mình theo, mặc dù hơi buồn nhưng cô bé cũng hiểu, nghe câu tiếp theo thì tâm trạng lại bắt đâu vui tươi trở lại.

Thẩm Thanh Lan dẫn Nhan Tịch đến trước cổng trường, “Chị đi trước, chắc em có cách liên lạc với anh trai em, chị sẽ không tiễn em vào.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch giữ chặt góc áo Thẩm Thanh Lan, “Chị, chị thật sự không muốn làm quen với anh trai em sao? Anh ấy rất đẹp trai, tính tình lại rất tốt. Chị mà gặp rồi thì chắc chắn sẽ thích thôi.”

Thẩm Thanh Lan nhớ đến kẻ gây phiền phức Nhan Thịnh Vũ, đôi mắt xinh đẹp hơi chớp, “Không được, chị không còn nhiều thời gian nữa, để lần sau đi.”

“Được ạ.” Nhan Tịch đành phải đồng ý, cứ đưa mắt nhìn Thẩm Thanh Lan đi, cho đến khi không nhìn thấy nữa thì mới lấy điện thoại ra gọi cho anh trai mình.

Nhan Tịch đã thuộc làu làu số của anh trai, nói không nhớ rõ chỉ là vì muốn ở cùng Thẩm Thanh Lan thêm một chút nên mới nói dối cô. Nhưng điện thoại cô bé thì bị mất thật.

**

Cuối cùng cũng dứt được Nhan Tịch, Thẩm Thanh Lan trở về Thượng Nhã Uyển.

Trong thời gian này, cô liên tục vẽ được không ít tác phẩm. Cô lấy mấy bức tranh đó, cất cẩn thận kỹ càng rồi mới gọi điện thoại cho Daniel.

Daniel nhận được điện thoại của Thẩm Thanh Lan, biết cô lại ra tác phẩm

mới thì quả thật là mừng rỡ như điên. Cúp điện thoại xong, anh ta không thể chờ được nữa mà chạy đến.

“Thanh Lan, bảo bối của tôi, lần này cô thật sự bỏ quá nhiều sức rồi. Tôi yêu cô chết mất.” Nhìn thấy mấy bức tranh trong phòng vẽ, hai má Daniel đỏ bừng vì hưng phấn.

“Ý, Thanh Lan, hình như phong cách mấy tác phẩm này của cô không giống trước lắm.” Daniel tỉnh táo lại từ trong hưng phấn, tỉ mỉ ngắm nghía tác phẩm hội họa của Thẩm Thanh Lan rồi nghi ngờ nói.

Tác phẩm trước đây của Lãnh Thanh Thu nghiêng về phong cách lạnh, nhất là một bức tên là “Vùng vẫy”, thậm chí còn làm cho người khác có cảm giác tuyệt vọng. Mặc dù mấy tác phẩm khác không khiến người khác có cảm giác mãnh liệt như vậy, nhưng hễ có người từng nhìn thấy tác phẩm của Lãnh Thanh Thu thì đều có thể cảm nhận được thế giới bên trong bức tranh kia là ghét bỏ thế giới. Tranh của cô vẽ quá âm u và tối tăm.

Theo lý mà nói, phong cách vẽ này sẽ không có nhiều người thưởng thức, dù sao thì mọi người đều thích những thứ tốt đẹp. Nhưng không ngờ tác phẩm của Lãnh Thanh Thu lại được hoan nghênh một cách bất ngờ. Không kể đến một số người đặc biệt mượn tác phẩm nghệ thuật này lăng xê kiếm tiền, ngay cả một số người trong nghề nổi tiếng cũng tán thưởng tác phẩm của cô.

Còn mấy bức tranh này, mặc dù sắc thái tình cảm vẫn nghiêng về tông lạnh như trước, vẫn tạo cho người khác cảm giác tuyệt vọng, nhưng trong tuyệt vọng lại ẩn chứa hy vọng. Như thể một người đang vùng vẫy trong tuyệt vọng, sắp rơi xuống địa ngục thì hai tay bỗng được người nào đó nắm, hai

cánh tay kia đang ra sức từ từ kéo cô ra khỏi vũng bùn.

Daniel ngắm rất nghiêm túc, đột nhiên quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cô thành thật nói cho tôi biết, có phải cô đang yêu không?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, quả thực phong cách vẽ của mấy bức tranh này có khác trước kia. Lúc cô vẽ, trong đầu luôn xuất hiện ánh mắt đầy dịu dàng và yêu chiều của Phó Hoành Dật.

Thẩm Thanh Lan uống một ngụm nước, mượn động tác này để che giấu cảm xúc khác thường nơi đáy mắt. Daniel không tìm được đáp án từ cô, cũng không tiếp tục rối rắm.

Anh ta đang nghĩ đến việc nên xử lý mấy tác phẩm này như thế nào.

“Thanh Lan bảo bối, gần đây có mấy người hỏi tôi về tác phẩm của cô. Cô định đấu giá mấy tác phẩm này hay tự bán cho mấy người đó?” Daniel trưng cầu ý kiến Thẩm Thanh Lan. Tuy đa số đều do anh ta quyết định, nhưng đôi khi anh ta cũng hỏi thăm ý kiến cô một chút.

“Những việc này anh tự xem rồi làm.”

Daniel biết ngay sẽ như thế mà. Thẩm Thanh Lan vẫn luôn chỉ phụ trách vẽ

tranh, hoàn toàn mặc kệ những chuyện khác.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 82: Vu hiểu huyên đã về

Daniel trầm tư mấy giây rồi nói, “Như vậy đi, trước mắt chúng ta không bán những bức tranh này. Chỗ tôi còn hai bức tranh cô vẽ lúc trước. Sắp tới cô tiếp tục vẽ thêm mấy bức, sau đó chúng ta tổ chức triển lãm tranh.”

Thẩm Thanh Lan không có ý kiến, dù sao mọi chuyện về triển lãm tranh cũng do Daniel toàn quyền phụ trách, cô không cần làm gì cả.

Daniel cẩn thận cất kỹ mấy bức tranh này rồi mới ngồi xuống, “Đúng rồi Thanh Lan, gần đây có người đang nghe ngóng quan hệ giữa tôi và cô.”

Daniel nói mập mờ.

Nhưng Thẩm Thanh Lan hiểu được ý của anh ta ngay lập tức, “Thẩm Hi Đồng?”

Daniel vô vị bĩu môi, “Thanh Lan bảo bối, phụ nữ quá thông minh sẽ không dễ thương.”

“Vậy cũng còn tốt hơn ngu xuẩn đến mức buồn cười.” Thẩm Thanh Lan nói bình thản như mây gió.

http://tieulun.hopto.org

Daniel không phản bác được.

“Thanh Lan, sao Thẩm Hi Đồng đột nhiên lại biết quan hệ giữa chúng ta?”

“Chắc bởi vì bức tranh ‘Chúc Thọ’ kia.”

Daniel cũng biết Thẩm Thanh Lan mới đây đã vẽ một bức “Chúc Thọ” để tặng Thẩm Khiêm, cô vừa nói như vậy thì anh ta đã hiểu.

“Mấy ngày trước, một người bạn gọi đến hỏi tôi có quen ai tên là Thẩm Thanh Lan hay không, còn hỏi tôi có quan hệ thế nào với cô ấy. Tôi đoán chắc có người khác đang nghe ngóng chuyện gì, bèn nói cho người bạn đó biết quan hệ giữa chúng ta rất tốt. Sau đó tôi hỏi cậu ta là ai hỏi. Lúc đầu cậu ta cứ ấp úng không chịu nói, sau đó vì tôi truy hỏi liên tục nên mới chịu cho tôi biết đó là Thẩm Hi Đồng. Thế nào, Thanh Lan bảo bối, có phải tôi rất thông minh không? Chưa trao đổi trước với cô mà đã có thể trả lời hoàn hảo như thế, tôi quả là thiên tài.”

Vừa mới đứng đắn được ba giây, Daniel đã lộ nguyên hình.

Daniel không biết nhiều chuyện liên quan đến nhà họ Thẩm lắm, nhưng vẫn biết Thẩm Hi Đồng là con gái nuôi nhà họ Thẩm, có quan hệ không tốt với Thẩm Thanh Lan.

“Không cần để ý tới chị ta. Còn nữa, chuyện lần này cảm ơn anh.”

http://tieulun.hopto.org

Daniel mỉm cười, “Thanh Lan bảo bối, giữa chúng ta còn phải khách sáo như vậy ư?”

Ban đầu quan hệ giữa Daniel và Thẩm Thanh Lan là chủ thuê và người bị thuê. Còn bây giờ, hai người đã trở thành bạn tốt từ lâu.

Thẩm Thanh Lan hơi nhếch môi, “Không cần.”

“Thanh Lan bảo bối, lại nói, chẳng lẽ cô định giấu giếm chuyện mình là Lãnh Thanh Thu cả đời sao?” Daniel hỏi, đồng thời cũng hơi tò mò, nếu đổi lại là người khác, bản thân là một họa sĩ nổi tiếng thì đã thông báo cho thế giới biết từ lâu rồi, đâu cần phải che giấu, ngay cả người trong nhà cũng không nói.

“Bây giờ không phải là cơ hội tốt, đợi qua một thời gian nữa rồi nói.” Thẩm Thanh Lan cũng không định giấu bọn họ cả đời, chỉ là bây giờ thời cơ quả thật chưa tới mà thôi.

Thẩm Thanh Lan lúc này cũng không ngờ rằng cơ hội thích hợp lại đến sớm như vậy.

Daniel không ngồi ở đây lâu, sau khi lấy tranh vẽ liền rời đi. Giá trị những bức tranh này rất cao, anh ta phải đến ngân hàng cất vào tủ bảo hiểm.

**

Sau khi Daniel đi, Thẩm Thanh Lan cũng rời khỏi Thượng Nhã Uyển. Cô không về trường luôn mà đến sân bay đón người. Lúc trưa cô nhận được tin nhắn của Vu Hiểu Huyên. Cô ấy đã từ thành phố Tấn Ninh trở về.

“Thanh Lan, tớ về rồi!” Ở sân bay, Vu Hiểu Huyên đeo một cặp kính râm, vẻ mặt vui sướng chạy như bay tới.

Thẩm Thanh Lan nhận lấy hành lý của cô ấy, cười nói, “Tất cả đều thuận lợi chứ?”

“Rất thuận lợi, tớ đã đóng máy rồi, đạo diễn rất hài lòng với biểu hiện của tớ. Tớ còn muốn nói cho cậu một tin tức tốt.” Vu Hiểu Huyên dừng một chút rồi tới gần Thẩm Thanh Lan, “Tớ đã chính thức ký hợp đồng với Công ty Giải trí Thánh Huyên. Bây giờ tớ đã trở thành nghệ sĩ dưới trướng Công ty Giải trí Thánh Huyên rồi. Bắt đầu từ tháng sau, công ty sẽ tiến hành đào tạo chuyên môn cho tớ.”

Vu Hiểu Huyên rất vui vẻ, Thẩm Thanh Lan cũng vui thay cô ấy, “Chúc mừng, để ăn mừng cậu thuận lợi như vậy, tối nay tớ mời.”

“Được, được, nhưng lần này nhất định tớ phải trả tiền. Tớ đã lấy được cát-sê rồi, mặc dù không nhiều lắm, nhưng vẫn đủ để mời khách. Đến lúc đó rủ Phương Đồng và Ngô Thiến, bốn người chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm thật no nê.”

http://tieulun.hopto.org

“Được.” Thẩm Thanh Lan đồng ý, sau đó làm như lơ đãng hỏi: “Quay phim thú vị không?”

Vu Hiểu Huyên gật đầu rồi lại lắc đầu, “Lúc mới bắt đầu thì cảm thấy rất thú vị, nhưng về sau tớ nhận ra thật sự rất mệt mỏi. Nhất là đạo diễn Lý Lập Quần rất nghiêm khắc, dù chỉ không hài lòng một chút thôi cũng phải làm lại. Lúc đầu vì tớ khẩn trương nên lúc nào cũng bị ông ấy mắng, có mấy lần còn bị mắng rất ác, khiến tớ vẫn muốn từ bỏ.”

“Nhưng sau đó tớ nghĩ, đây là cơ hội mà vất vả lắm tớ mới có được, nếu bỏ lỡ thì có thể đời này sẽ không còn cơ hội như thế nữa, thế là tớ liền cắn răng kiên trì.”

“Lúc tớ không có việc gì để làm thì sẽ nghiên cứu kịch bản, còn học hỏi những người trong đoàn phim. May mắn người trong đoàn phim của chúng tớ đều rất tốt. Lúc tớ hỏi, bọn họ đều sẵn lòng dạy tớ.”

Thẩm Thanh Lan chăm chú nghe, nhớ lại cảnh mình thấy ở thành phố Tấn Ninh, “Trong đoàn phim có ai gây khó dễ với cậu không?”

Vu Hiểu Huyên lắc đầu, “Không đâu, mọi người trong đoàn phim đều rất tốt, biết tớ là tay ngang, có nhiều thuật ngữ chuyên môn không hiểu, họ còn giải thích cho tớ nữa. Nhất là chị An Duyệt, mặc dù chỉ diễn vai khách mời, nhưng lại tập diễn với tớ. Thanh Lan, cậu biết không, lúc ấy tớ thật sự hạnh phúc đến mức muốn ngất đi. Ôi! An Duyệt, đó là ảnh hậu đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên không hề nói đến chuyện bị đánh ở studio. Bất kể là do cô ấy quên, hay không muốn cô lo lắng, Thẩm Thanh Lan cũng chỉ có thể giả vờ như không biết.

“Hiểu Huyên, nếu như cậu ở bên ngoài phải chịu uất ức gì thì có thể nói cho tớ biết. Mặc dù tớ không giúp được gì nhiều cho cậu, nhưng có thể cho cậu mượn bờ vai mãi mãi.”

Thẩm Thanh Lan rất ít khi nói những câu tình cảm, hôm nay có thể nói như thế này thật chẳng dễ gì.

Vu Hiểu Huyên thấy cảm động, ôm cánh tay Thẩm Thanh Lan, tựa đầu vào vai cô, “Thanh Lan, đời này có thể trở thành bạn của cậu thật tốt.”

Thẩm Thanh Lan cười khẽ một tiếng, đôi mắt xinh đẹp dịu dàng sáng long lanh.

Trở về ký túc xá, Phương Đồng không ở đây, chỉ có một mình Ngô Thiến. Cô ấy vẫn nằm trên giường, không có tiếng động gì, hình như là đang ngủ. Trên mặt bàn còn để một phần đồ ăn đã nguội lạnh.

Vu Hiểu Huyên chỉ vào giường Ngô Thiến, nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ mặt thắc mắc.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cô cũng không biết đã có chuyện gì.

http://tieulun.hopto.org

“Ngô Thiến, cậu đang ngủ sao?” Vu Hiểu Huyên khẽ gọi một tiếng.

Ngô Thiến không trả lời.

Vu Hiểu Huyên lại gọi một tiếng. Đúng lúc này thì Phương Đồng trở về, nhìn thấy Vu Hiểu Huyên, cô ấy rất vui vẻ.

“Hiểu Huyên, cậu về rồi.”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Ừ, nhớ tớ rồi phải không.”

Phương Đồng trợn trắng mắt, “Có quỷ mới nhớ cậu.”

Phương Đồng đột nhiên trông thấy hộp cơm chưa mở trên bàn Ngô Thiến, vẫn y như lúc trưa cô để đó, “Ngô Thiến, lúc trưa cậu không ăn cơm sao?”

Chăn của Ngô Thiến hơi động đậy, giọng nói rầu rĩ của cô ấy vang lên dưới lớp chăn, “Lúc trưa tớ không đói nên không ăn, xin lỗi cậu, lãng phí tấm lòng của cậu rồi.”

Phương Đồng cũng không để ý tấm lòng gì, “Ngô Thiến, trong người cậu vẫn

khó chịu như thế sao? Hay là chúng ta đến phòng y tế xem một chút nhé?”

Giữa trưa không ăn cơm, Phương Đồng chỉ cho là đến kỳ đau quá thôi.

http://tieulun.hopto.org

“Không cần, tớ chỉ là không nghỉ ngơi tốt, để tớ nghỉ một chút sẽ không sao đâu.” Ngô Thiến nói nhỏ, khó giấu được giọng khàn khàn.

Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng liếc nhau. Phương Đồng nói: “Thật sự không có chuyện gì sao? Hay là đến bệnh viện khám một chút đi.”

“Không cần thật mà, tớ chỉ muốn đi ngủ thôi.” Ngô Thiến hơi mất kiên nhẫn. Cô ấy không cần kiểu quan tâm này, chỉ muốn yên tĩnh mà thôi.

Vu Hiểu Huyên nhướng mày, hơi không vui, đang định mở miệng nói Ngô Thiến không biết tốt xấu thì cánh tay đã bị Thẩm Thanh Lan kéo. Cô nhìn Vu Hiểu Huyên, lắc đầu ra hiệu cho cô ấy đừng nói. Vu Hiểu Huyên bĩu môi.

“Đã vậy thì chúng tớ đi trước, tối nay chúng tớ định cùng nhau ra ngoài ăn cơm, lúc về sẽ mua cho cậu một bát cháo.” Phương Đồng nói xong rồi ra ngoài cùng Vu Hiểu Huyên và Thẩm Thanh Lan.

Ra khỏi phòng, Vu Hiểu Huyên còn có vẻ không vui: “Hôm nay Ngô Thiến ăn phải thuốc nổ sao? Chúng ta quan tâm cậu ấy thì có gì sai chứ?”

“Cậu ấy đến kỳ, cơ thể không thoải mái, đừng chấp cậu ấy.” Phương Đồng nói, mặc dù Ngô Thiến nói như vậy cũng khiến trong lòng cô không thoải

mái lắm.

“Làm như chỉ có một mình cậu ấy có dì cả thăm vậy. Lúc tớ đến kỳ cũng đau chết đi sống lại, nhưng cũng đâu như cậu ấy.” Vu Hiểu Huyên cụt hứng. Lúc đầu cô cũng thích Ngô Thiến lắm. Học kỳ này, Ngô Thiến trở nên cởi mở hơn nên cô cũng bỏ qua thành kiến đối với cô ấy. Nhưng bây giờ, xem ra vẫn là cô suy nghĩ quá nhiều, cô và Ngô Thiến vốn không phải người đi cùng một đường.

“Đương nhiên cậu khác cậu ấy rồi, cậu còn có thể giày vò Thanh Lan.” Phương Đồng oán Vu Hiểu Huyên. Vu Hiểu Huyên bị đau bụng tháng, mỗi lần đến kỳ là lại như bị thương nặng vậy. Đều là Thẩm Thanh Lan chạy lên chạy xuống chăm sóc Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên cười mê hoặc, “Tớ biết cậu ghen ghét tớ được Thanh Lan độc sủng, hừ hừ.”

Phương Đồng nhắm mắt lại, không thèm nhìn Vu Hiểu Huyên nữa.

Thẩm Thanh Lan đi phía trước, nghe hai người ở sau lưng lại bắt đầu tranh cãi với nhau thì buồn cười lắc đầu.

Vì Vu Hiểu Huyên muốn ăn vịt nướng nên ba người gọi xe đến tiệm vịt nướng ở trung tâm thành phố, vịt ở đây làm ngon hết chỗ chê.

“Thanh Lan, cậu không biết đâu, đồ ăn trong đoàn phim đúng là không nuốt nổi. Đồ ăn cho hết vào bát ô tô, mà ăn tới ăn lui cũng chỉ có mấy món như thế, tớ cũng sắp nôn luôn rồi.” Trên đường đi, Vu Hiểu Huyên đều than vãn đồ ăn trong đoàn phim không ngon.

“Tớ thấy cậu chụp ảnh rất vui vẻ mà.” Phương Đồng phá đám.

“… Đó là tớ tôn trọng nghề nghiệp có được không?”

“Tối nay muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn, chờ đến khi cậu vào Thánh Huyên sẽ không còn đãi ngộ này nữa đâu, phải giữ gìn vóc dáng.” Thẩm Thanh Lan nói xen vào, cắt ngang ý định tranh cãi của hai người.

Vu Hiểu Huyên bày vẻ mặt khóc tang, “Thanh Lan, cậu chẳng đáng yêu chú nào. Hôm qua người đại diện còn gọi điện thoại cho tớ, nói tớ béo quá, chờ cuối tuần kết thúc bảo vệ thực tập, tớ phải chính thức bắt đầu giảm béo. Thanh Lan, tớ thật sự rất mập ư?”

Thẩm Thanh Lan chăm chú đánh giá Vu Hiểu Huyên một chút, gật đầu, “Quả thật không gầy.”

Vu Hiểu Huyên: “…” con thuyền tình bạn này nói lật là lật.

Phương Đồng ở bên cạnh cười, thấy Hiểu Huyên sắp khóc mới vỗ vai cô ấy, “Ha ha, Thanh Lan trêu cậu đó. Cậu không béo chút nào, chỉ là mặt hơi ú như

trẻ con thôi, nhưng nhìn rất đáng yêu.”

Ú là từ để chỉ trẻ con, Vu Hiểu Huyên hai mươi mốt tuổi tỏ vẻ “nghe được lời an ủi này cũng chẳng thấy mình được an ủi chút nào”.

Lúc ba người đang cười cười nói nói thì đã đến tiệm vịt nướng. Tiếc là bọn họ đến quá muộn, trong tiệm đã ngồi đầy người, bên ngoài còn có một đội xếp hàng rất dài.

Hỏi ra mới biết còn phải chờ ít nhất hai tiếng, vẻ mặt Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng suy sụp.

“Chúng ta đổi quán khác là được mà. Tớ nhớ gần đây có một quán ăn Hàng Châu nổi tiếng, hương vị chính tông. Tớ dẫn các cậu đến đó nếm thử nhé?” Thẩm Thanh Lan thấy vẻ ỉu xìu của hai người, bèn nói.

Quán ăn Hàng Châu này tên là Sơn Thủy Nhân Gia, do một đôi vợ chồng trung niên người Hàng Châu mở, hương vị món ăn trong tiệm rất chính tông. Trước đây, Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục đã đến đây ăn thử một lần.

Món ăn Hàng Châu thiên về vị ngọt, rất khác với khẩu vị người phương Bắc. Trước đây Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên chưa ăn bao giờ, thỉnh thoảng ăn một lần cũng lạ miệng, vì thế ba người chuyển sang quán Sơn Thủy Nhân Gia.

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ không vào phòng riêng mà ngồi ở đại sảnh, trong tiệm được trang trí theo phong cách Giang Nam rõ rệt, ẩn chứa vẻ thanh tú đẹp đẽ, còn đượm chút hương vị cổ xưa.

Lúc này đang là giờ ăn cơm, trong sảnh có rất nhiều người, nhưng bọn họ đến vừa kịp lúc có một bàn mới ăn xong.

“Đây là menu.” Nhân viên phục vụ mang menu lên, Thẩm Thanh Lan liền đưa cho Vu Hiểu Huyên.

“Thanh Lan, cậu đã từng đi Hàng Châu, chắc chắn biết món nào ngon, hay là cậu gọi đi.” Vu Hiểu Huyên nhìn menu một cái, rồi đưa lại cho Thẩm Thanh Lan. Cô cũng không từ chối mà chọn luôn vài món.

Trong lúc chờ mang thức ăn lên, Phương Đồng nhận được điện thoại của Đinh Minh Huy.

“Em và bạn cùng phòng đang ăn cơm ở bên ngoài… Không ở gần trường học, ở trung tâm thương mại… Tối nay em về phòng ngủ. Vâng, anh ăn cơm thật ngon nhé, bao giờ kết thúc bảo vệ luận văn thực tập, em lại đến tìm anh.”

Phương Đồng nói chuyện điện thoại với Đinh Minh Huy bằng giọng thỏ thẻ, hoàn toàn không giống lúc giương nanh múa vuốt với Vu Hiểu Huyên. Vu Hiểu Huyên nhìn điệu bộ nũng nịu của cô ấy, vờ chà hai cánh tay mình một cách phô trương.

http://tieulun.hopto.org

“Ôi chao má ơi, buồn nôn quá.” Phương Đồng vừa cúp điện thoại, Vu Hiểu Huyên liền nói, “Cậu nghĩ nếu như Đinh Minh Huy nhìn thấy dáng vẻ chanh chua của cậu, thì liệu hình tượng nữ thần trong lòng cậu ta có biến mất không?”

Phương Đồng cười lạnh, “Anh ấy có như vậy hay không thì tớ không biết, nhưng mà tớ biết hình tượng nữ thần của cậu không còn từ lâu rồi.”

Vu Hiểu Huyên nhún vai tỏ ý chẳng sao cả, “Thanh Lan mới là nữ thần, tớ chỉ là nữ thần kinh, tớ sợ cái gì.”

“Không biết nếu quản lý của cậu nghe được câu này thì có phải cậu sau này còn chẳng có vịt nướng mà ăn hay không.” Phương Đồng nói bình thản như mây gió, Vu Hiểu Huyên cắn răng.

Quản lý cô là Lynda nổi danh trong giới, là quản lý chủ chốt, rất nhiều nghệ sĩ tuyến 1 đều do cô ấy dẫn dắt. Vu Hiểu Huyên với tư cách là người mới chưa biết gì cả, chẳng hiểu sao lại được phân vào dưới trướng Lynda. Rất nhiều người không phục, nhưng cũng có rất nhiều người đứng xem kịch vui. Vì Lynda nổi tiếng nghiêm khắc với người mới, rất nhiều người mới vì không chịu nổi sự nghiêm khắc của cô ấy mà bị mắng đến khóc lóc.

Về việc mình được phân cho Lynda, Vu Hiểu Huyên vừa vui lại vừa sợ.

“Phương Đồng, cậu có tin tớ cắn chết cậu không?” Vu Hiểu Huyên nhe răng, để lộ hai cái răng nanh đáng yêu.

Phương Đồng làm mặt quỷ, “Cậu đến đây.”

Vu Hiểu Huyên lập tức muốn nhào đến nhưng lại bị Thẩm Thanh Lan kéo lại, “Được rồi, đừng lộn xộn nữa, ở đây là nơi công cộng, nên chú ý một chút.”

“Hừ, nếu Thanh Lan đã mở lời thì lát nữa về tớ mới xử lý cậu.” Vu Hiểu Huyên thuận thế xuống nước, vẫn không quên khiêu khích Phương Đồng một chút.

Phương Đồng vốn không sợ cô ấy, “Ai xử lý ai còn chưa biết đâu.”

Thẩm Thanh Lan chịu thua. Nếu có một ngày hai người này có thể yên lặng thì chắc chắn mặt trời hôm đó sẽ mọc từ hướng Tây.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 84: Đây này là anh trai tớ - thẩm quân dục

Thẩm Thanh Lan không ngờ chỉ ăn một bữa cơm mà cũng gặp Thẩm Quân Dục. Nhìn anh xuất hiện trước mặt cô, rồi nhìn lại khuôn mặt tươi cười kinh ngạc của Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên, đầu cô đau âm ỉ.

“Em đi ăn với bạn học.” Thẩm Thanh Lan trả lời, không xưng hô với Thẩm Quân Dục, đang nghĩ xem phải giải thích thế nào với Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên.

Mặc dù không phải cố ý che giấu, nhưng rốt cuộc cô cũng đã giấu bọn họ nhiều năm như vậy.

Thế nhưng Thẩm Quân Dục không biết suy nghĩ của cô, lại nở nụ cười, chào hỏi Phương Đồng “Chào hai em, anh là anh trai của Lan Lan, tên là Thẩm Quân Dục.”

Hai người đã nhận ra từ lúc anh đến. Phương Đồng làm ở tập đoàn Quân Lan nên biết ông chủ của mình. Còn Thẩm Quân Dục lại là nam thần của Vu Hiểu Huyên, nên cô ấy cũng chẳng lạ gì.

Hai người vốn còn đang kinh ngạc rằng Thẩm Thanh Lan lại quen Thẩm Quân Dục. Khi nghe cách xưng hô của anh, hai người đã biết quan hệ giữa bọn họ không bình thường. Nhưng khi Thẩm Quân Dục vừa lên tiếng, hai người hoàn toàn cứng đơ ngay tại chỗ.

http://tieulun.hopto.org

“Anh… Anh trai?” Vu Hiểu Huyên không thể tin nổi, trợn mắt nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan lặng lẽ trừng Thẩm Quân Dục, rồi nhìn Hiểu Huyên, hơi gật đầu, “Ừ, đây là anh trai tớ, Thẩm Quân Dục.”

Phương Đồng: “…”

Vu Hiểu Huyên: “… Anh trai ruột?”

Thẩm Quân Dục mỉm cười: “Ruột thịt cùng mẹ sinh ra.”

Vu Hiểu Huyên: “…”

Ánh mắt u oán đâm vào người Thẩm Thanh Lan, cho dù cô không nhìn nhưng cũng có thể cảm nhận được trong đôi mắt ấy tràn đầy oán thán.

Thẩm Quân Dục đến lúc này mới kịp nhận ra hình như anh đã gây phiền phức không lớn mà cũng chẳng nhỏ cho Thẩm Thanh Lan rồi. Bắt gặp ánh mắt hơi lạnh của cô, anh hơi lúng túng cười cười.

http://tieulun.hopto.org

“Việc này, hiếm khi có dịp gặp nhau, nếu không ngại thì cùng ăn cơm đi?” Thẩm Quân Dục lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Không ngại.” Vu Hiểu Huyên vô thức trả lời.

“Có lẽ anh không đi một mình nhỉ?” Thẩm Thanh Lan nói.

“Dẫn khách hàng đến đây ăn cơm, vừa tiễn họ xong, nhưng chỉ uống rượu xã giao thôi, chưa ăn gì hết.” Thẩm Quân Dục đáng thương nói.

“Bọn em cũng mới tới, nếu tổng giám đốc Thẩm không ngại thì cùng ngồi ăn với bọn em đi.” Phương Đồng nói không được tự nhiên lắm. Cô ấy thật không ngờ rằng Thẩm Thanh Lan, người những tưởng là có gia cảnh kém nhất trong ba người, lại là thiên kim nhà họ Thẩm.

Các cô ngủ chung phòng ba năm, vậy mà không ai phát hiện ra, không, phải nói cả trường đều không có ai biết. Nếu không thì lúc trước trên diễn đàn, tất cả mọi người đã không nghiêng về một phe mắng Thẩm Thanh Lan.

Nếu thân phận Thẩm Thanh Lan lộ ra, có lẽ sẽ khiến cả trường xôn xao. Người này đích thực là thiên kim hào môn, gia thế nhà họ Thẩm còn trên cơ nhà họ Nhan.

“Các em thích ăn món gì thì cứ gọi, hôm nay anh mời, xem như cảm ơn các em mấy năm nay đã chăm sóc cho Lan Lan nhà anh nhiều như vậy.” Thẩm

Quân Dục khách sáo nói.

Vu Hiểu Huyên xua tay liên tục, “Không đâu không đâu, bình thường phần lớn là Thanh Lan chăm sóc bọn em ạ.”

Ánh mắt cô ấy nhìn Thẩm Quân Dục biến thành trái tim màu hồng, gương mặt ửng đỏ. Đây chính là nam thần của cô đấy. Không ngờ cô chẳng những có thể tiếp xúc với nam thần ở khoảng cách gần, mà thậm chí còn có thể ngồi ăn cùng bàn với anh nữa.

Mặc dù vẻ mặt Vu Hiểu Huyên si mê, nhưng ánh mắt cô rất trong sáng. Thẩm Quân Dục không hề có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, còn cười thiện ý với cô.

Mặt Vu Hiểu Huyên càng đỏ hơn. Thẩm Quân Dục thấy buồn cười, đang định trêu chọc Vu Hiểu Huyên thì chân lại truyền đến cảm giác đau đớn khiến mặt anh biến sắc. Bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Thanh Lan, anh lập tức bỏ suy nghĩ muốn chọc ghẹo Vu Hiểu Huyên.

Thẩm Thanh Lan bình tĩnh thu chân, gắp một cái cánh gà cho Vu Hiểu Huyên, “Cánh gà trứng muối này không tệ, cậu nếm thử đi.”

Vu Hiểu Huyên sững sờ gật đầu, “à” một tiếng rồi máy móc ăn chân gà.

Dù hồi hộp nhưng nhìn thấy dáng vẻ mê mẩn của Hiểu Huyên, Phương Đồng cũng cảm thấy hơi mất mặt.

“Lan Lan nhà anh trầm tính, bình thường cũng không có người bạn nào, nhưng anh thường xuyên nghe em ấy nhắc đến hai em. Nếu hai em rảnh thì có thể đến nhà chơi.” Giọng Thẩm Quân Dục ôn hòa như một người anh thân thiết.

“Thật ra tính Thanh Lan chỉ hơi lạnh lùng thôi, nhưng cậu ấy rất dễ gần. Chúng em đều rất thích cậu ấy.” Phương Đồng thỏ thẻ.

Thẩm Quân Dục nhìn sang mặt Phương Đồng, đột nhiên cảm thấy hình như đã nhìn thấy gương mặt này ở đâu đó, bèn hỏi, “Có phải trước đây chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?”

“Lúc trước em thực tập hai tháng trong tập đoàn Quân Lan, có thể anh đã gặp em ở đó.”

Vừa nghe vậy, Thẩm Quân Dục lập tức nhớ ra, “Em là thư ký mới đến trong phòng thư ký phải không?”

Phương Đồng gật đầu.

“Thế nào? Thực tập trong tập đoàn Quân Lan đã quen chưa?”

Phương Đồng hơi xấu hổ, “Bây giờ em không còn thực tập trong tập đoàn

nữa. Việc học ở trường còn nhiều lắm, em phải lo việc học trước.”

Thẩm Quân Dục gật đầu: “Sinh viên nên lấy việc học làm đầu. Nếu sau khi tốt nghiệp mà em vẫn còn muốn đến tập đoàn Quân Lan thì có thể hỏi Lan Lan địa chỉ email của anh rồi nộp thẳng CV vào đó.”

Phương Đồng nghe vậy thì có vẻ hơi được chiều mà hoảng. Chợt nhớ đến hôm đó thảo luận về dự định sau khi tốt nghiệp với Thẩm Thanh Lan, cô đã nói muốn gửi CV vào tập đoàn Quân Lan lần nữa, Thanh Lan đã nói cô sẽ được như ý muốn.

Lúc đó cô tưởng rằng cô ấy chỉ cổ vũ mình, không ngờ Thanh Lan lại là em gái ruột của ông chủ tập đoàn Quân Lan. Khoan đã, Quân Lan, Quân Lan, Thẩm Quân Dục, Thẩm Thanh Lan. Một suy đoán mạnh dạn lóe lên trong đầu Phương Đồng, khóe môi cô ấy hơi nhếch một cái.

Có lẽ không như cô nghĩ đâu. Nhưng nhìn thái độ Thẩm Quân Dục đối với Thẩm Thanh Lan, còn cả tên của tập đoàn Quân Lan, cô càng nghĩ càng thấy suy đoán của mình là chính xác.

“Trước đó anh nghe Lan Lan nói có một người bạn tham gia casting ở Thánh Huyên, chắc là em phải không?” Thẩm Quân Dục nhìn Vu Hiểu Huyên bằng ánh mắt ấm áp.

Vu Hiểu Huyên không ngờ ngay cả chút chuyện nhỏ này mà Thẩm Thanh Lan cũng kể với người nhà. Nhớ lại trước đó Thẩm Quân Dục nói cô thường xuyên nhắc đến hai người bọn họ, trong lòng cô ấy liền rất vui vẻ.

“Vâng… vâng ạ.” Vu Hiểu Huyên hơi khẩn trương.

Thẩm Thanh Lan thầm trợn trắng mắt. Cô chưa từng nhắc đến chuyện này với Thẩm Quân Dục. Anh ấy biết chắc chắn là do cái miệng rộng kia của Hàn Dịch rồi.

Đừng tưởng cô không biết quan hệ cá nhân giữa Thẩm Quân Dục và Hàn Dịch rất tốt.

“Sau này nếu có chuyện gì thì có thể gọi cho anh. Anh rất quen thân với tổng giám đốc của Thánh Huyên, có thể bảo cậu ấy quan tâm đến em một chút.”

Vu Hiểu Huyên lắc đầu, “Không, không cần, người trong công ty đối xử với em rất tốt.”

Thẩm Quân Dục cười cười, cũng không nhiều lời nữa. Nếu Hàn Dịch đã biết quan hệ giữa Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên thì cho dù anh không nói, anh ta cũng sẽ quan tâm đến cô ấy.

Không khí bữa cơm này hơi khẩn trương, chủ yếu là vì Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đột nhiên biết được thân phận thật của Thẩm Thanh Lan, thật sự không thể tiếp thu ngay lập tức được, nên lúc ăn cũng hơi bồn chồn.

http://tieulun.hopto.org

Ăn cơm xong, Thẩm Quân Dục chủ động thanh toán, “Hôm nay đã muộn rồi, các em còn về ký túc xá trong trường được không? Nếu không thì đến nhà bọn anh ở một đêm đi?”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên nghe vậy thì vội vàng xua tay, “Không cần, không cần, mười một giờ phòng ký túc mới tắt đèn, bây giờ bọn em vẫn còn về được.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 85: Thẳng thắn

“Còn Lan Lan có về nhà không?” Thẩm Quân Dục nhìn Thẩm Thanh Lan.

“Đưa bọn em về trường đi.”

“Được.”

Đưa ba nữ sinh về đến cổng trường, nhìn thấy bọn họ đi vào, Thẩm Quân Dục mới lái xe đi.

“Thanh Lan, có phải cậu nên giải thích với chúng tớ một chút không?” Giọng âm u của Vu Hiểu Huyên vang lên từ phía sau. Thẩm Thanh Lan dừng bước lại.

“Đi dạo trong sân trường một lát nhé?” Thẩm Thanh Lan nói.

Hai người kia không có ý kiến. Bọn họ ngồi ở sườn núi Tình Nhân trong sân trường.

“Tớ đúng là người nhà họThẩm mà hai cậu biết.’’ Thẩm Thanh Lan nói với giọng bình tĩnh.

http://tieulun.hopto.org

“Lúc tớ năm tuổi đã bị bọn buôn người bắt cóc, rồi được một đôi vợ chồng nhận nuôi. Nhưng sau này đôi vợ chồng đó có con nên đã đưa tớ đến cô nhi viện, vì vậy tớ lớn lên ở cô nhi viện. Năm mười lăm tuổi, đột nhiên có một cặp vợ chồng đến tìm tớ, nói tớ chính là con gái mà bọn họ đã thất lạc nhiều năm. Bọn họ đã mất mười năm mới tìm được tớ, sau đó tớ trở về nhà họ Thẩm.”

“Lúc tớ trở về nhà, tớ biết trên tớ có một người anh trai, chính là người vừa rồi các cậu nhìn thấy. Tớ còn một người chị được nhận nuôi. Nghe nói năm tớ bị thất lạc, mẹ tớ bị trầm cảm nghiêm trọng vì không tìm thấy tớ, suýt không còn nữa. Ba tớ vì mẹ nên đã nhận nuôi một bé gái trong cô nhi viện, sau đó bệnh tình mẹ tớ mới từ từ tốt lên.”

Thẩm Thanh Lan bình tĩnh kể về thân thế của mình giống như đang kể chuyện về một người không liên quan.

“Thanh Lan, tuổi thơ của cậu thật bi thảm quá.” Nước mắt Vu Hiểu Huyên rưng rưng.

Vẻ mặt Phương Đồng cũng ưu tư, buồn bã thay Thẩm Thanh Lan.

“Không đến nỗi khó khăn như các cậu nghĩ đâu. Trước năm mười lăm tuổi, tớ không biết thân thế của mình, cũng đã sống như vậy. Sau năm mười lăm tuổi, tớ trở về nhà họ Thẩm, tận hưởng cuộc sống áo cơm không lo, người trong nhà đều cảm thấy thiệt thòi cho tớ, nên đối xử với tớ rất tốt.”

“Nhưng cuộc sống tốt thế này cũng không bù đắp được mười năm thiếu thốn tình cảm gia đình.” Vu Hiểu Huyên nói.

Cô ấy biết, mặc dù phúc lợi trong cô nhi viện cũng tốt, nhưng mà điều kiện lại không ổn. Thậm chí còn có rất nhiều đứa bé chỉ có thể duy trì được ấm no. Cuối cùng bây giờ cô ấy cũng đã biết tính cách lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan được hình thành như thế nào. Chắc chắn lúc còn bé, cô thường xuyên bị người khác ức hiếp nên mới không thích kết bạn với mọi người như thế, càng không thích tiếp xúc thân thể với bất kỳ ai.

Thậm chí, Vu Hiểu Huyên còn tưởng tượng ra hình ảnh Thẩm Thanh Lan vì còn nhỏ tuổi, đánh không lại người khác nên bị ức hiếp, nhưng lại không có ai giúp cô, trong lòng càng đau khổ hơn.

Mặc dù Phương Đồng không phản ứng mạnh như Vu Hiểu Huyên, nhưng cô ấy cũng rất đau buồn.

“Thanh Lan, người nhà của cậu thật sự đối xử tốt với cậu sao?” Vu Hiểu Huyên lên tiếng, “Tại sao từ trước đến nay, tớ chưa từng nghe nói đến cậu?”

Ai ai cũng biết đại tiểu thư nhà họ Thẩm là Thẩm Hi Đồng, là một thiên kim nhà giàu tài mạo song toàn, nhưng lại chưa từng nghe nói còn một tiểu thư tên là Thẩm Thanh Lan.

Phương Đồng lại biết chuyện nhà họ Thẩm còn có một nhị tiểu thư, nhưng người này tên là gì, dung mạo ra sao thì không hề biết.

Không ngờ nhị tiểu thư bí ẩn đó lại chính là bạn học của cô ấy - Thẩm Thanh Lan, các cô còn ngủ chung phòng ba năm, có nói ra cũng chẳng ai tin.

“Thanh Lan, có phải cái người gọi là chị gái kia bắt nạt cậu, nên cậu mới như thế…” Đầu óc Vu Hiểu Huyên tự nhiên thông suốt.

Phương Đồng nhìn cô ấy một cái đầy khinh bỉ, “Thanh Lan là người dễ bị bắt nạt như vậy sao?”

Vu Hiểu Huyên sững sờ, “Cũng đúng, nếu ai dám ức hiếp Thanh Lan, tớ nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

“Là tớ muốn nhà họ Thẩm không công khai thông tin của tớ. Tớ chỉ muốn sống cuộc sống của người bình thường. Đối với tớ mà nói, việc có phải tiểu thư nhà họ Thẩm hay không chẳng hề quan trọng chút nào.”

“Nhưng giấu các cậu lâu như vậy, quả thật là tớ không đúng, xin lỗi.” Thẩm Thanh Lan chân thành xin lỗi. Cô rất quý trọng hai người bạn này, không muốn trong lòng họ có vướng mắc.

Hai người bọn họ nhìn nhau. Vu Hiểu Huyên cười nói: “Ôi chao, Thanh Lan, chúng tớ vốn không tức giận, chỉ là hơi bất ngờ thôi. Chúng ta đã quen biết ba năm, chẳng lẽ còn không hiểu cậu sao?”

Phương Đồng càng tỏ vẻ thấu hiểu, dù sao chính cô cũng lén che giấu thân phận của mình với Đinh Minh Huy.

Ba người bèn nhìn nhau cười. Có một số việc, trong lòng mọi người đã hiểu rõ là được, không cần phải giải thích quá mức rõ ràng.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên chợt nhớ đến chuyện Thẩm lão thái qua đời vào mấy tháng trước. Lúc đó, Thanh Lan cũng có nói bà nội cậu ấy qua đời, giống như nhà họ Thẩm cũng mất bà nội. Thật ra Thẩm Thanh Lan chưa từng cố ý che giấu bọn họ, nếu như bọn họ đủ thông minh thì nhất định có thể liên tưởng hai chuyện này với nhau.

“Thanh Lan, có phải nhà cậu ở trong Đại Viện kia không? Nơi đó thật sự có mấy anh lính đứng gác sao?” Vẻ mặt Vu Hiểu Huyên bỗng nhiên tò mò nhìn Thẩm Thanh Lan.

“Ừ, có người gác cổng, người ngoài muốn vào cần phải kiểm tra thân phận, hơn nữa còn phải kiểm chứng lại, ông tớ còn có cảnh vệ riêng.”

Đôi mắt Vu Hiểu Huyên trong veo, “Có phải mấy anh lính đó rất đẹp trai không? Có phải cậu thường xuyên được gặp những người chỉ xuất hiện trên tivi không?”

Vu Hiểu Huyên hỏi hết câu này đến câu khác. Mặc dù Phương Đồng không nói gì, nhưng cũng nghe rất chăm chú.

http://tieulun.hopto.org

“Nếu các cậu tò mò thì cuối tuần cứ đến nhà tớ chơi, tự mình cảm nhận một chút.” Thẩm Thanh Lan nói.

Vu Hiểu Huyên xua tay, “Thôi thôi, tớ nghe nói mấy anh lính đó đều cầm súng thật, lỡ như…”

“Cậu tưởng chỗ đó là chiến trường sao mà có thể tùy ý nổ súng được.” Phương Đồng xỉ vả.

Vu Hiểu Huyên: “…” Thật muốn chém cô gái chết bầm luôn thích chọc ngoáy cô này.

“Chúng tớ đến có gây phiền phức cho cậu không?” Phương Đồng hỏi. Cô biết người bên ngoài không thể tùy tiện vào những nơi đó.

“Không đâu. Thứ bảy để anh tớ đến đón chúng ta.”

Mọi việc được quyết định vậy, Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cũng không phản đối. Thẩm Thanh Lan lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Quân Dục, bảo anh thứ bảy đến đón bọn họ.

Trước khi trở lại phòng ngủ, Phương Đồng ra quán bán đồ ăn khuya ngoài cổng trường, mua cho Ngô Thiến một tô cháo rau quả.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ba người về thì Ngô Thiến đã ngủ. Phương Đồng gọi mấy tiếng mà cô ấy vẫn không động đậy, bèn không quấy rầy Ngô Thiến nữa. Nhìn đồ ăn trên bàn vẫn y nguyên, cô liền vứt tất cả vào thùng rác.

Ba người lần lượt rửa mặt rồi lên giường đi ngủ. Một đêm này, bọn họ đều ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, Thẩm Thanh Lan chạy bộ về vẫn mua đồ ăn sáng cho bọn họ như cũ, nhưng lần này còn có cả phần cho Ngô Thiến.

Trước kia Thẩm Thanh Lan mua bữa sáng cho bọn họ, Phương Đồng và Hiểu Huyên đều sẽ đưa tiền cho cô, hoặc mua cơm trưa cơm tối gì cũng vậy. Mặc dù Thẩm Thanh Lan vẫn luôn nói cô không thiếu chút tiền ấy, nhưng hai người chỉ xem đó là lời khách sáo. Nhưng sau buổi tối hôm qua, biết được thân thế của cô, biết cô thật sự không thèm để ý mấy đồng tiền đó, nên hôm nay bọn họ ăn không hề khách sáo.

Ngô Thiến cũng dậy, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng đã không còn trắng bệch như tờ giấy giống hôm qua.

“Ngô Thiến, tớ mua bữa sáng cho cậu đấy, ăn chút đi.”

Ngô Thiến cả ngày hôm qua không ăn cơm, nên lần này cũng không khách sáo với Thẩm Thanh Lan nữa, nhỏ giọng cảm ơn rồi yên lặng húp cháo loãng mà Thẩm Thanh Lan mua.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 86: Thực lực của thanh lan là bí mật

Ăn sáng xong, mọi người hôm nay đều không ra ngoài, ở trong phòng ngủ chuẩn bị để thứ hai bảo vệ.

Thẩm Thanh Lan là người nhàn nhã nhất. Cô chuyển ghế ra, ngồi dưới ánh mặt trời, cầm quyển sách chậm rãi lật xem.

“Thanh Lan, cậu biết cậu bây giờ đang gây thù không?” Vu Hiểu Huyên ghen tỵ nói, tay còn gõ phím lạch cạch. Hôm nay cô mới bắt đầu làm luận văn.

“Ai bảo lúc trước cậu lười, bây giờ thì biết sốt ruột rồi chứ?” Phương Đồng thong thả lắc lư.

“Cậu thì tốt hơn tớ chỗ nào chứ? Chẳng phải bây giờ cũng đang làm luận văn sao?” Đừng có chó chê mèo lắm lông.

Phương Đồng không nói gì nữa.

Ngô Thiến vẫn im lặng, không mấy yên lòng, thỉnh thoảng nhìn điện thoại một chút. Rõ ràng nó vẫn luôn ở trạng thái tắt máy, cũng chẳng hiểu cô rầu rĩ vì cái gì.

http://tieulun.hopto.org

Do dự một lúc, cuối cùng Ngô Thiến cũng đưa tay lấy điện thoại, bấm nút mở nguồn.

Cô ấy cài đặt thông báo cho điện thoại, nên vừa khởi động máy, mấy tin nhắn đã gửi tới, đều là của Trần Kình Thiên.

Ngô Thiến cúi đầu xem từng tin một, hầu hết đều hỏi cô ấy vì sao không chào một tiếng mà đã rời khỏi bệnh viện, cơ thể đã khá hơn chút nào chưa, bây giờ đang ở đâu.

Mắt Ngô Thiến mờ sương, không thấy rõ màn hình. Cô khẽ chớp mắt, trả lời một tin nhắn.

[Ở trường học, ổn hết.]

Chỉ một lát sau, chuông điện thoại di động đã vang lên, nhưng Ngô Thiến không bắt máy.

Chuông điện thoại vang lên không ngừng, Vu Hiểu Huyên khó hiểu nhìn Ngô Thiến, “Ngô Thiến, nghe đi.”

Ngô Thiến không nói gì, mà cầm điện thoại ra khỏi phòng.

http://tieulun.hopto.org

“Ngô Thiến hôm nay cứ là lạ thế nào ấy.” Vu Hiểu Huyên nói.

“Có lẽ là gặp chuyện gì đó, người ta không muốn nói thì chúng ta cũng đừng quan tâm, tranh thủ thời gian viết luận văn của cậu đi.” Phương Đồng nói.

Vu Hiểu Huyên cũng không nói thêm nữa.

Thẩm Thanh Lan ngồi trên ban công, từ vị trí của cô dễ dàng nhìn thấy cảnh dưới tầng. Cô thấy Ngô Thiến đi ra khỏi ký túc xá, đến chỗ cái cây lớn ở gần ký túc. Ở đó có một người đàn ông đang chờ, cô ấy hình như đang đi tìm người đàn ông này.

Thẩm Thanh Lan đã từng thấy anh ta vào hôm cô đi dạo phố với Phó Hoành Dật. Cô còn gặp bọn họ hai lần, cử chỉ của hai người khi đó rất thân mật. Xem ra tâm trạng không tốt lắm của Ngô Thiến hai hôm nay rõ ràng có liên quan đến người đàn ông này.

Không biết người đàn ông này nói gì mà cô ấy vẫn luôn cúi đầu. Anh ta liền ôm Ngô Thiến vào ngực, tay cô ấy đánh vào lưng anh ta. Thẩm Thanh Lan xem độ mạnh yếu kia liền biết chắc chắn là không dùng nhiều sức.

Rất nhanh sau đó, Ngô Thiến liền cùng người đàn ông kia lên một chiếc xe thể thao đang nằm bên cạnh.

Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan hơi chớp, rồi không nhìn nữa.

“Thanh Lan, trưa nay chúng ta ăn gì?” Vu Hiểu Huyên duỗi cái lưng mệt mỏi, hỏi Thẩm Thanh Lan đang ngồi trên ban công.

Thẩm Thanh Lan: “Cậu muốn ăn gì để tớ đi mua?” Bây giờ trong phòng chỉ có cô là người rảnh rỗi nhất.

Mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên, cô ấy là một người ham ăn, nói đến ăn thì tràn đầy sức sống, “Tớ muốn ăn pizza hải sản trong Pizza Hut, còn có mì Ý, chân gà cay và cánh gà nướng Orleans của KFC, cà phê Latte của Starbucks, còn cả…”

“Vu Hiểu Huyên, cậu là heo hả?” Phương Đồng ngắt lời Vu Hiểu Huyên, nhìn cô ấy với vẻ mặt khinh bỉ, “Mặc dù bây giờ cậu không nổi tiếng, nhưng dù sao cũng là một nghệ sĩ, nên chú ý hình tượng một chút. Nếu ăn hết thì cậu không sợ quản lý của cậu sẽ ngũ mã phân thây cậu luôn sao?”

Vu Hiểu Huyên suy sụp, “Nhưng bây giờ quản lý không ở đây mà, để tớ ăn một lần cuối cùng đi.”

Vẻ mặt và cả giọng nói vô cùng đáng thương, dáng vẻ Vu Hiểu Huyên bây giờ có hơi giống đứa trẻ bị vứt bỏ.

Tiếc là Phương Đồng không hề mắc lừa, liếc mắt, “Chiêu này vô dụng với tớ. Tớ chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Bây giờ cậu ăn ít một chút, sau này giảm béo cũng không đến nỗi khổ.”

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan…” Vu Hiểu Huyên quay sang nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan đóng sách lại, “Phương Đồng nói đúng, tớ nghe nói Lynda có yêu cầu rất cao đối với nghệ sĩ, điều tiên quyết là phải khống chế cân nặng của mình. Nếu cậu muốn thuận lợi sống sót dưới tay Lynda thì không nên ăn mấy thứ vô bổ này sẽ tốt hơn.”

Trước khi sắp xếp Vu Hiểu Huyên vào dưới trướng Lynda, Hàn Dịch đã hỏi ý kiến của Thẩm Thanh Lan, nên cô cũng hiểu rõ mấy yêu cầu cơ bản của Lynda.

Vu Hiểu Huyên cạn lời, khuôn mặt tỏ vẻ sống không còn gì đáng để lưu luyến.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Lan đặt đồ ăn trên mạng, không có mấy món Vu Hiểu Huyên vừa nói nhưng lại có món nạc thăn sốt chua ngọt mà cô ấy thích, xem như an ủi tâm hồn mong manh của cô ấy một chút.

Lúc Vu Hiểu Huyên nhìn thấy món nạc thăn sốt chua ngọt thì đã cảm động đến nỗi suýt òa khóc.

“Thanh Lan, tớ biết là cậu yêu tớ nhất. Nếu kiếp này tớ mà là đàn ông thì tốt biết mấy, chắc chắn tớ sẽ lấy cậu, dùng kiệu tám người khiêng, treo vải đỏ hết mười dặm.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan mỉm cười không nói gì, bình thản nghĩ, “cho dù kiếp này cậu là đàn ông thì cũng tới chậm một bước rồi”.

Cơm nước xong xuôi, Thẩm Thanh Lan phụ trách thu dọn, hai người bọn họ tiếp tục phấn đấu trên bàn phím, tranh thủ hôm nay giải quyết xong luận văn. Dù sao ngày mai cũng đã là thứ bảy, đã hẹn sẽ đến nhà Thanh Lan chơi rồi.

“Thanh Lan, rõ ràng cậu vốn không đi thực tập chuyên ngành, nhưng bài báo cáo thực tập này cậu viết như thật ấy, rốt cuộc sao cậu làm được thế?” Vu Hiểu Huyên nhìn báo cáo thực tập của Thẩm Thanh Lan, cảm giác trái tim như hứng chịu tổn thương trầm trọng.

Phương Đồng đã không còn kinh ngạc từ lâu, “Thực lực của Thanh Lan là bí mật, một bài báo cáo thực tập nho nhỏ này thì đã là gì. Cậu quên năm hai đại học, cậu ấy còn giúp học trưởng khoa Vật lý giải quyết một đề vật lý khó, kết quả là bị học trưởng kia tôn thành nữ thần, theo đuổi Thanh Lan hết một năm ròng, đưa bữa sáng hết một học kỳ, bất kể Thanh Lan có nói thế nào cũng vô dụng sao?”

Vu Hiểu Huyên cũng nhớ tới chuyện này nên bật cười. Tên học trưởng ngốc kia sau khi tốt nghiệp còn thường xuyên chạy đến trường học.

“Thanh Lan, về sau cậu đã nói gì với anh ta, tại sao sau này không thấy anh ta tới nữa?” Vu Hiểu Huyên tò mò.

Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời, “Không có gì, chỉ nói cho anh ta biết là tớ đã đính hôn, sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với chồng chưa cưới, với lại tình cảm của tớ và chồng chưa cưới rất tốt, hy vọng anh ta đừng quấy rầy cuộc sống của tớ mà thôi.”

Mà thôi… Vu Hiểu Huyên bội phục giơ ngón tay cái lên, “Lời này mà cậu cũng nghĩ ra, sao lúc đó cậu không nói sớm hơn một chút.”

“Người ta là một thanh niên đơn thuần, vất vả lắm mới coi trọng một nữ sinh, vậy mà lại đã có chủ. Cú sốc này hơi lớn, Thanh Lan không nói sớm cũng vì sợ người ta không gượng dậy nổi. Về sau, người ta tốt nghiệp nên đã được xã hội rèn luyện, sức chịu đựng cũng nhiều hơn trước chứ sao.” Phương Đồng thong thả nói.

Vu Hiểu Huyên nhìn Thẩm Thanh Lan, kết quả lại thấy cô không phản đối nên liền biết Phương Đồng nói đúng, trong lòng lặng lẽ mặc niệm cho nam sinh kia một giây.

Suy nghĩ trong lòng Thẩm Thanh Lan bây giờ lại là, lúc đó nói như vậy cũng không được coi là nói dối, quả thật bây giờ cô cũng là người đã kết hôn rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 87: Chị dâu, dẫn chị đi xem trò hay

Phòng ngủ yên tĩnh trở lại, Thẩm Thanh Lan quay ra ban công, tiếp tục đọc quyển sách trong tay. Nếu Vu Hiểu Huyên để ý thì sẽ phát hiện Thẩm Thanh Lan không phải đang xem sách giải trí mà là một quyển tổng quan về quản trị kinh doanh.

Thẩm Thanh Lan đọc sách rất nhanh, chưa được bao lâu đã lật sang trang kế tiếp. Không biết với tốc độ nhanh như vậy thì cô đọc có hiểu hay không.

Đang say mê đọc sách thì điện thoại vang lên, Thẩm Thanh Lan nhìn tên người gọi, là Cố Dương.

“A lô.”

“Chị dâu, tôi là Cố Dương.” Cố Dương nhiệt tình mở lời.

“Tôi biết.”

“Chị dâu, bây giờ chị đang ở đâu vậy?”

“Ký túc xá trường học.”

http://tieulun.hopto.org

“Vậy thì tốt quá.” Giọng nói vui vẻ của Cố Dương truyền đến từ đầu dây bên kia , “Chị dâu, bây giờ tôi đang ở gần trường học của chị, tôi sẽ tới đón chị ngay, chờ tôi.”

Nói rồi, anh ta không đợi Thẩm Thanh Lan trả lời mà cúp điện thoại luôn. Cô nhíu mày nhìn màn hình tối dần đi.

Mười phút sau, Cố Dương lại gọi đến. Thẩm Thanh Lan vốn không định nghe máy, nhưng nghĩ lại thì vẫn nghe máy.

“Chị dâu, tôi đến cổng trường chị rồi. Phòng chị ở ký túc xá nào? Tôi vào đón chị.”

Thẩm Thanh Lan nhìn người qua kẻ lại dưới tầng, “Không cần, bây giờ tôi ra cổng trường tìm anh.”

Nói xong cô liền cúp máy, đứng dậy chào Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng rồi ra ngoài, chỉ mang theo chìa khóa phòng ngủ và điện thoại.

Thẩm Thanh Lan nhanh chóng xuất hiện ở cổng trường. Cố Dương vẫn luôn chú ý bên này nên thấy cô trước. Anh ta mở cửa xe, vẫy tay với Thẩm Thanh Lan, “Ở đây, ở đây.”

http://tieulun.hopto.org

Giọng anh ta rất lớn, lập tức thu hút sự chú ý của những người gần đó. Có người nhận ra Thẩm Thanh Lan, dù sao cô ở trường cũng coi như là một nhân vật quan trọng, rất ít người không biết cô.

Hôm nay, Cố Dương lái chiếc Ferrari màu vàng, là mẫu Ferrari mới nhất năm nay, kiểu dáng sành điệu. Anh ta lại cao dáo, khuôn mặt đẹp trai, là một cao phú soái sáng lòe lòe.

Mà cao phú soái này bây giờ lại đến tìm Thẩm Thanh Lan. Nhớ đến tin đồn giữa cô và Nhan Thịnh Vũ lúc trước, mọi người như phát hiện ra một tin tức lớn, người nào người nấy lấy điện thoại ra lén lút chụp ảnh.

Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên là có chú ý đến phản ứng của mọi người xung quanh, âm thầm hối hận. Cô đang nghĩ có nên trở về, coi như không quen biết Cố Dương không thì anh ta lại thấy cô mãi chưa động đậy nên bèn chạy lại chỗ cô.

“Chị dâu, mau theo tôi. Tôi dẫn chị đến một nơi thú vị, bảo đảm chị sẽ xem được một màn đặc sắc.”

Cố Dương muốn kéo cánh tay Thẩm Thanh Lan nhưng bị cô tránh. Anh ta không xấu hổ, mà còn đưa tay làm động tác mời.

Thẩm Thanh Lan bỏ ý định trở về phòng ký túc, lên xe của Cố Dương.

http://tieulun.hopto.org

“Rốt cuộc anh tìm tôi có chuyện gì?” Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt. Cố Dương đến, cô có thể đoán được sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo. Tuy cô không để ý những lời đồn nhảm nhí đó, nhưng ra ngoài mà bị người ta lén bàn tán sau lưng, chỉ chỉ trỏ trỏ thì cũng rất khó chịu

“Chị dâu, đêm nay ở ngoại ô thành Nam có một trận đua xe rất đặc sắc, Cố Khải cũng sẽ tham gia. Chúng ta đi cổ vũ cho anh ấy.” Cố Dương nói mục đích của chuyến đi này.

“Không đi.” Tay Thẩm Thanh Lan đặt trên tay cầm cửa, chuẩn bị xuống xe.

Cố Dương kéo cô lại, “Đừng đi, chị dâu, trận đấu này ít gặp lắm, mỗi năm tổ chức một lần. Năm nay Cố Khải khó khăn lắm mới vào được trận chung kết, chị phải đi cổ vũ mới được.”

Quan trọng nhất là, có Thẩm Thanh Lan đi cùng, dù sau này Phó Hoành Dật có biết thì cũng sẽ không phạt nặng bọn họ. Cố Dương cảm thấy kéo cô xuống nước theo là cách tốt nhất anh ta có thể nghĩ ra. Ai bảo Phó Hoành Dật không bao giờ cho phép bọn họ tham gia mấy trận đấu như thế này chứ.

Lần trước anh ta và Cố Khải tham gia, Phó Hoành Dật biết đã bắt bọn họ thao luyện suốt hai tháng ròng, đến mức bọn họ mất cả niềm tin vào cuộc sống.

Thẩm Thanh Lan nhìn vào chỗ cánh tay mà Cố Dương kéo của mình. Anh ta buông ra, chắp hai tay trước ngực, “Chị dâu, xin chị đó, đi cùng đi. Tôi bảo đảm đây sẽ là một trận đấu chính quy.”

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng Thẩm Thanh Lan vẫn không xuống xe mà theo Cố Dương đến một nhà hàng, theo lời anh ta nói là không ăn no làm sao có sức đi cổ vũ được.

Khi bọn họ ăn xong, đến sân đua thì đã là bảy giờ tối. Nửa tiếng sau, trận đua sắp bắt đầu, nhưng bọn họ không thấy Cố Khải ở trường đua.

“Thằng nhóc chết tiệt này chạy đi đâu rồi? Chị dâu, chị ở đây đợi tôi, tôi đi gọi điện thoại cho anh ấy.” Giọng Cố Dương hơi sốt ruột, nhưng vẻ mặt lại không nôn nóng lắm. Anh ta lấy điện thoại ra gọi cho Cố Khải mấy cuộc liên tục, nhưng đều không có ai nghe máy. Lúc này Cố Dương mới thật sự nóng nảy.

“Chị dâu, không gọi được, có phải Cố Khải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi, “Trước đó anh ấy nói với anh thế nào?”

“Tôi với anh ấy cùng ăn trưa xong thì tôi tới tìm chị, anh ấy về nhà một chuyến, sau đó chúng ta sẽ gặp nhau ở đây.”

“Thi đấu bắt đầu lúc mấy giờ?”

“7 giờ 30 phút.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn đồng hồ, “Còn nửa tiếng, vẫn kịp giờ, chắc anh ấy đang trên đường tới, đừng nôn nóng, chúng ta tìm một chỗ chờ.”

Giọng Thẩm Thanh Lan du dương bình thản khiến Cố Dương thoáng bình tĩnh lại. Anh ta hơi ngại ngùng nhìn Thẩm Thanh Lan. Rõ ràng anh ta lớn hơn cô hai tuổi, nhưng khi gặp chuyện lại không tỉnh táo đươc như cô.

Cố Dương hơi xấu hổ.

“Ủa, ai thế này? Đây chẳng phải là Cố thiếu tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta sao?” Một giọng nói lưu manh vang lên. Thẩm Thanh Lan nhìn sang thì thấy một chàng trai tóc vàng với ngoại hình trung bình, mặc bộ đồ da, đứng ở cách đó không xa, nhưng vẻ mặt chẳng hiểu sao lại khiến người ta không mấy dễ chịu.

Sau lưng gã còn có vài người ăn mặc giống gã, vẻ mặt cũng y chang.

Cố Dương thấy người tới là ai thì liền sầm mặt lại, “Lâm Hạo, mày tới làm gì? Thi đấu vẫn chưa bắt đầu đâu.”

Lâm Hạo cười, ánh mắt nhìn sang Thẩm Thanh Lan rồi liền dính chặt vào cô, “Người đẹp này lạ mắt quá, lần đầu tiên tới sao?” Lâm Hạo giả vờ lịch thiệp nói.

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, còn chưa trả lời thì Cố Dương đã đứng trước mặt cô, ngăn ánh mắt của Lâm Hạo lại, “Lâm Hạo, đôi mắt chó của mày nhìn đi đâu thế? Mày không cần chúng nữa phải không?”

Mặt Lâm Hạo biến sắc, “Cố Dương, cái thằng bại tướng dưới tay tao, bao giờ mày thắng thì hẵng kiêu ngạo. Còn bây giờ, ở đây không có chuyện của mày.” Nói xong, gã lại nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười tự cho là lịch thiệp.

“Người đẹp, tôi tên là Lâm Hạo, thiếu gia của doanh nghiệp Lâm Thị. Xin hỏi tên của người đẹp là gì?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 88: Chỉ sợ anh chơi không nổi

Tập đoàn Lâm thị lớn nhất nhì ở Trung Quốc, có trụ sở ở Bắc Kinh, chủ yếu kinh doanh công nghiệp thực phẩm và dịch vụ khách sạn, có thể nói là bá chủ của hai ngành công nghiệp này.

“Lâm Hạo, cô ấy không phải là người mày có thể trêu vào đâu, nếu không muốn xui xẻo thì cút xa một chút cho tao. Chẳng phải lát nữa có trận đua đó sao? Đêm nay chọ bọn mày thua tâm phục khẩu phục.” Cố Dương một bước cũng không nhường, kiên định đứng ở trước mặt Thẩm Thanh Lan, ngăn ánh mắt của Lâm Hạo.

Anh ta dẫn Thẩm Thanh Lan ra ngoài nên đương phải đảm bảo an toàn của cô.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lạnh lùng, không hề liếc nhìn Lâm Hạo.

Mắt Lâm Hạo tối lại, cảm thấy Thẩm Thanh Lan không nể mặt mình, lại đảo mắt nhìn sang Cố Dương, “Như vậy đi, mười triệu tiền đặt cược lúc đầu ít quá, chúng ta tới chơi lớn hơn một chút. Tao đặt thêm 40 triệu, người thua cho người thắng 50 triệu, và phải đồng ý một điều kiện của người thắng.”

Cậu ta nhìn sang Thẩm Thanh Lan, “Yêu cầu của tao không cao, nếu bọn mày thua thì phải đưa người đẹp này cho tao. Nếu tao thua thì tùy bọn mày xử lý.”

http://tieulun.hopto.org

“Vớ vẩn.” Cố Dương giận tím mặt, xắn tay áo định đánh Lâm Hạo. Thẩm Thanh Lan đặt tay một tay lên vai anh ta.

Rõ ràng chỉ tùy ý nhấn một cái mà lại khiến cho Cố Dương không thể nhúc nhích.

“Tùy chúng tôi xử lý, nói lời giữ lời?” Thẩm Thanh Lan bình thản hỏi.

“Đương nhiên.” Lâm Hạo vỗ ngực, “Muốn thế nào cũng được.” Nói xong còn mập mờ nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan.

“Chỉ sợ anh chơi không nổi.” Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng nhạo báng.

Mặt Lâm Hạo biến sắc như vừa bị sỉ nhục, “Lâm Hạo tôi là ai? Đã từng này tuổi này, chỉ có cái tôi không chơi chứ không có cái tôi không dám chơi. Nếu tôi thua thì tùy các người xử lý, hơn nữa còn quỳ xuống dập đầu với cô, gọi cô một tiếng bà cô.”

Thẩm Thanh Lan chỉ cần những lời này, vỗ tay một cái, “Được, chúng tôi đồng ý, bây giờ anh có thể đi.”

“Chị…” Cố Dương nóng nảy, muốn nói nhưng lại bị một ánh mắt của Thẩm Thanh Lan ngăn lại.

Đám Lâm Hạo trước khi đi còn nhìn thoáng qua Cố Dương, nói đầy thâm thúy, “7 giờ 30 phút tối nay thi đấu. Bọn mày nhớ đừng đến muộn, nếu muộn thì coi như bỏ cuộc.”

Nói xong, gã liền cười ha ha dẫn đám đàn em đi.

“Chị dâu, sao chị có thể đồng ý yêu cầu này của chúng nó. Nếu chẳng may chúng ta thua thì chị bảo tôi nói thế nào với anh của tôi. Anh ấy sẽ giết tôi mất.” Cố Dương nóng nảy, sớm biết thế thì đã không dẫn Thẩm Thanh Lan tới.

Thẩm Thanh Lan bình tĩnh, “Các anh sẽ thua?”

“Đương nhiên là không, lần trước thua là do ngoài ý muốn, nếu không phải hắn ta giở trò thì tôi đã không thua.” Cố Dương vô thức nói.

“Vậy là được rồi, nếu sẽ không thua thì đây chỉ là một lần cá cược mà thôi, sợ cái gì.” Cho dù có thua thật thì Thẩm Thanh Lan cũng tự tin rằng với thân thủ của mình, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Được rồi, hay là gọi cho Cố Khải trước, hỏi anh ta tới chưa, sắp đến giờ rồi.” Thẩm Thanh Lan nhắc nhở.

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương chợt bừng tỉnh, tiếp tục gọi điện thoại cho Cố Khải. Lần này Cố Khải bắt máy rất nhanh, nói anh ta sẽ đến ngay, tối đa là năm phút.

Bây giờ còn khoảng mười lăm phút nữa mới bắt đầu đua, vẫn còn kịp, Cố Dương cuối cùng cũng thả lỏng được một nửa.

“Anh nói cho tôi biết trận đua này là sao? Không phải là trận đua chính quy sao? Người vừa rồi là thế nào?”

Cố Dương nghe vậy liền lúng túng, “Đây thật sự là trận đua chính quy, tuy là đua xe ngầm, nhưng một năm chỉ tổ chức một lần. Trước đó tôi và Cố Khải cùng báo danh tham gia đua, Lâm Hạo cũng báo danh. Chúng tôi đã không ưa nhau từ lâu, lúc ở đấu trường gặp thì cược một vãn, tiền cược là năm triệu và một chiếc xe đua. Kết quả là vào lúc tranh tài, thằng nhóc này lại giở trò khiến tôi thua.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Xe đua của các anh đâu?” Thẩm Thanh Lan hỏi. Thông thường, ở các cuộc tranh tài như vậy, xe đua sẽ do tuyển thủ tự chuẩn bị.

“Đỗ trong ga-ra, để tôi đi lái đến.”

Xe bọn họ chuẩn bị là một chiếc xe đua màu xanh nhạt. Thẩm Thanh Lan đi quanh xe đua một vòng rồi gật đầu, đáy mắt hiện vẻ hài lòng.

Xe đua này đã được độ lên, xem ra bọn họ đã chi một số vốn rất lớn, tìm một cao thủ độ xe.

“Xe khá lắm.” Thẩm Thanh Lan bình thản khen một câu.

Mắt Cố Dương sáng lên, vẻ mặt đắc ý, “Chị dâu thật tinh mắt. Chiếc xe này được tôi đặc biệt chuẩn bị vì lần tranh tài này, độ lên tận mấy tháng, chỉ tiền độ thôi đã cao hơn giá trị vốn có của nó rồi. Chị dâu, tôi nói cho chị biết…”

Cố Dương nói tới chiếc xe này như nói về tình yêu của mình, vẻ mặt hưng phấn.

Từng giây từng phút trôi qua, sự hưng phấn trên mặt Cố Dương dần dần thay thế bằng ủ rũ lo lắng.

Bởi vì chỉ còn năm phút nữa là tới giờ thi đấu, mà Cố Khải đáng ra đã tới từ năm phút trước vẫn chưa xuất hiện.

Cố Dương gọi điện thoại cho anh ta, nhưng lại không có ai nghe máy.

“Chẳng phải nói năm phút nữa tới sao? Bây giờ đã mười phút rồi, tên nhóc này đâu rồi?” Cố Dương sốt ruột xoay vòng quanh.

http://tieulun.hopto.org

Cách đó không xa, Lâm Hạo thấy điệu bộ nôn nóng của Cố Dương thì đắc ý. Xem lần này Cố Dương phải làm sao. Cố Khải chạy xe tốt hơn Cố Dương. Nếu Cố Khải đến thi đấu, thì thắng thua giữa gã và Cố Khải thật sự là một ẩn số.

Lâm Hạo ghét nhất là thứ gã không thể khống chế được.

Nên Lâm Hạo đã động tay chân một chút với Cố Khải. Mặc dù anh ta có thể tới tham gia trận đấu nhưng tuyệt đối sẽ không thắng được. Tiền cược và người nắm chắc trong tay gã rồi. Nghĩ đến đây, đáy mắt Lâm Hạo không giấu nổi vẻ hưng phấn.

“Cố Dương, anh tới rồi.” Lúc Cố Dương nhịn không được mà sắp nổi đóa thì Cố Khải xuất hiện, chỉ là dáng vẻ của anh ta hơi chật vật, không chỉ sắc mặt tái nhợt mà cái trán còn có vết máu, chắc là vừa mới bị thương. Vết máu còn chưa khô, quan trọng là Cố Khải bước đi khập khễnh, rõ ràng là bị thương ở chân.

Cố Dương sầm mặt lại, “Anh làm sao thế?”

Sắc mặt Cố Khải rất khó coi, “Chẳng biết buổi trưa ăn gì hỏng không mà bị tiêu chảy, uống thuốc mới khá hơn một chút thì anh lập tức chạy tới. Kết quả là đi được nửa đường thì bụng đau dữ dội, xe đâm phải luống hoa ven đường.”

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương vừa nghe vậy liền nhớ lại câu nói đầy ẩn ý của Lâm Hạo trước khi đi, mặt lại biến sắc, “Lâm Hạo, con rùa khốn kiếp, mày dám chơi bẩn, ông đây liều mạng với mày.”

Ánh mắt anh ta dữ tợn, định đi qua liều mạng với Lâm Hạo thì bóng dáng Thẩm Thanh Lan lóe lên, xuất hiện trước mặt Cố Dương, đứng thẳng người chắn trước mặt anh ta.

“Chị dâu, chị tránh ra, tôi phải làm thịt con rùa khốn kiếp Lâm Hạo kia.” Cố Dương định đẩy Thẩm Thanh Lan ra nhưng lại phát hiện không đẩy được.

“Anh làm việc lúc nào cũng không động não như vậy sao? Chỉ biết làm bừa chứ không để ý hậu quả?” Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan lọt vào tai Cố Dương.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 89: Tôi đua

Đôi mắt đỏ ngầu của Cố Dương nhìn dáng vẻ chật vật của Cố Khải, lúc nhìn sang Lâm Hạo còn thấy gã cười đắc ý với mình.

“Cái con rùa khốn tiếp kia gian lận. Lần trước hại tôi, lần này hại Cố Khải. Nếu tôi bỏ qua cho nó như vậy thì tôi còn là một thằng đàn ông sao?” Cố Dương gầm lên, mặt đỏ phừng phừng.

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn Cố Dương, “Anh trai anh dạy anh làm chuyện như vậy sao? Người ta có thể hại anh là do anh không có bản lĩnh, chỉ có người ngu xuẩn mới dùng vũ lực để giải quyết.”

“Chị biết cái gì, tôi không hèn hạ như nó, lúc nào cũng dùng âm mưu thủ đoạn.” Cố Dương hét lên với Thẩm Thanh Lan. Anh ta vốn đang tức giận, lại nghe được cô nói anh ta ngu xuẩn nên liền tức điên.

Ý lạnh trong mắt Thẩm Thanh Lan càng nhiều hơn, nhìn người trước mắt như một con dã thú bị người chọc giận, “Người ta đích thị là muốn anh tức giận, mà anh còn đần độn làm theo kịch bản của người ta. Đây không phải là ngu xuẩn thì là cái gì?”

Cố Dương dữ tợn trừng Thẩm Thanh Lan. Cô nhìn lại anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Mắt thấy hai người đối mặt, trong lòng Cố Khải cũng có chút nóng nảy, lê cái chân đi tới kéo Cố Dương.

“Cố Dương, bình tĩnh một chút. Chị dâu nói không sai, nếu em đánh Lâm Hạo thì em cũng chẳng có lợi gì.”

Thật ra Cố Dương nghe Thẩm Thanh Lan nói như vậy thì đã từ từ bình tĩnh lại, nhưng vẻ tức giận trên mặt không hề biến mất, nhìn Lâm Hạo chằm chằm bằng ánh mắt chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống gã.

Lâm Hạo cười đến đắc ý, Cố Dương càng tức giận thì cậu ta càng vui.

Trọng tài đã báo tên đội tham gia, Lâm Hạo dẫn người qua bên kia, trước khi đi còn khiêu khích nhìn Cố Dương.

Cố Dương siết chặt tay, ngay cả Cố Khải thấy dáng vẻ đó của Lâm Hạo thì trong mắt cũng hiện lửa giận, chỉ hận không thể lao lên đánh mấy quyền.

Thẩm Thanh Lan đương nhiên sẽ không bỏ lỡ ánh mắt mờ ám nhìn cô của Lâm Hạo, mắt chợt hiện tia lạnh lẽo.

“Cố Dương, lần này anh không thể tham gia đua, em lên đi.” Cố Khải nói.

http://tieulun.hopto.org

Hình thức của cuộc đua xe ngầm lần này là chỉ cần người trong đội thì đều có thể lên đua. Cố Khải bị thương, Cố Dương hoàn toàn có thể thay thế.

“Được, lần này em tham gia.” Dường như đã hạ quyết tâm, Cố Dương nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, “Chị dâu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không thua, nếu thua thì dù có liều mạng, tôi cũng sẽ khiến con rùa khốn kiếp Lâm Hạo đó không động được vào một sợi tóc của chị.”

Cố Khải nghe xong nửa câu đầu còn không có cảm thấy gì, nhưng nghe hết nửa câu sau, lông mày bất giác chau lại. Trực giác mách bảo rằng có chuyện gì đó mà anh ta không biết đã xảy ra, hơn nữa còn là chuyện ngoài dự đoán.

“Đợi đã, Cố Dương, ý em là gì? Cái gì gọi là liều mạng cũng phải bảo vệ chị dâu?” Cố Khải kéo Cố Dương đang muốn đến chỗ trọng tài lại.

Vẻ mặt Cố Dương hơi ảo não, dưới ánh mắt bức người của Cố Khải, anh ta đành kể sơ lại chuyện thay đổi tiền đặt cược với Lâm Hạo. Có điều, anh ta không nói người đồng ý tiền đặt cược này là Thẩm Thanh Lan, mà chỉ nói mình không chịu nổi kích thích, trong cơn xúc động đã đồng ý.

Cố Khải nghe vậy thì chỉ hận không thể bổ đầu Cố Dương ra xem bên trong chứa gì. Nhớ lại lời Thẩm Thanh Lan vừa rồi, anh ta thật sự cảm thấy chị dâu nói rất đúng, Cố Dương đúng là một tên ngốc không có đầu óc, dám đồng ý điều kiện như vậy. Chưa nói kết quả cuối cùng như thế nào, nếu Phó Hoành Dật biết bọn họ lấy vợ anh làm tiền cược, không chém hai người bọn họ mới là lạ.

http://tieulun.hopto.org

“Cố Dương, đầu óc của em bị heo ăn hết rồi có phải không?” Cố Khải tức giận nói.

Anh ta nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt đầy áy náy, cũng có sự kiên quyết như Cố Dương, “Chị dâu, xin lỗi vì đã kéo chị vào chuyện này. Chị yên tâm, chúng tôi sẽ không để bất kỳ kẻ nào động tới một sợi tóc của chị.”

Thẩm Thanh Lan nghe hai người này nói giống nhau thì trong lòng hơi buồn cười, bọn họ thật đáng yêu.

“Hai người lên khán đài chờ tôi. Tối nay tôi nhất định sẽ thắng đẹp.” Cố Dương cứ như một chiến sĩ sắp anh dũng hy sinh, rất có không khí “gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh”*.

* Trích trong bài Dịch Thủy Ca: “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn *Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn”, nghĩa là “Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh* Tráng sĩ một đi, không trở về”.

“Cố Dương hay Lâm Hạo lái xe tốt hơn?” Thẩm Thanh Lan hỏi Cố Khải.

Đáy mắt Cố Khải có chút lo lắng, “Nếu là tôi thì là 5:5, còn Cố Dương…” Anh ta chưa nói hết lời, nhưng Thẩm Thanh Lan đã hiểu ý.

Thẩm Thanh Lan sầm mặt lại. Trước đó Cố Dương vẫn nói nếu lần trước Lâm Hạo không giở trò thì bằng vào kỹ thuật lái xe của anh ta nhất định sẽ

thắng, khiến cô tưởng rằng kỹ thuật lái xe của anh ta khá tốt, ai ngờ lại là tự tin thái quá.

Thẩm Thanh Lan bỗng hơi hối hận vì đã đồng ý với điều kiện của Lâm Hạo. Giao mình vào tay Cố Dương, cô tỏ ý rất lo lắng cho tương lai của mình.

Dù sao trận này cũng là đua xe ngầm. Ngay cả đua xe chính quy cũng không thể bảo đảm tuyệt đối, huống chi là đua ngầm như vậy. Vì thế, mỗi tuyển thủ trước khi ra sân đều phải ký một bản cam kết tương tự như giấy sinh tử, chứng minh mình chịu trách nhiệm về tính mạng của bản thân.

Thấy Cố Dương sắp ký tên vào bản cam kết, một bàn tay mảnh khảnh chặn cây bút đang hạ xuống. Anh ta ngẩng đầu nhìn sang, “Chị dâu, chị làm gì vậy?”

“Trận này, tôi sẽ đua.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

Cố Dương nghe vậy liền nhìn cô với vẻ không dám tin, cứ như nghe được một chuyện không thể tưởng tượng nổi, quả thật là không tưởng.

“Chị… chị dâu, chị vừa nói gì?” Cố Dương lắp bắp.

Thẩm Thanh Lan không trả lời mà cầm bút và bản cam kết trong tay Cố Dương.

“Chờ đã.” Cố Dương chặn cây bút sắp hạ xuống trong tay Thẩm Thanh Lan, nhìn thẳng cô nói: “Chị dâu, chị biết mình đang làm gì không? Đua xe khác lái xe, chị biết lái xe không có nghĩa là biết đua xe.” Ánh mắt anh ta nghiêm túc, đã không còn vẻ cợt nhả như trước.

“Đúng vậy, người đẹp, đua xe khác lái xe.” Lâm Hạo ký tên xong, nghe cuộc nói chuyện của hai người liền cười đến xấu xa, “Có điều, nếu người đẹp tự mình ra sân, thì yên tâm, tôi sẽ nương tay, không để người đẹp thua quá khó coi.”

Gã chỉ nghĩ đến việc Thẩm Thanh Lan sẽ đích thân tham gia trận đua nên không chú ý đến cách xưng hô của Cố Dương với cô, vẫn cho rằng Thẩm Thanh Lan chỉ là bạn của Cố Dương.

Sắc mặt Cố Dương rất khó coi, “Lâm Hạo, mày đừng đắc ý. Trận đua chưa bắt đầu, chưa chắc chắn ai thua ai thắng đâu.”

Thẩm Thanh Lan không quan tâm Lâm Hạo, dứt khoát ký tên vào bản cam kết. Cố Dương quay sang, thấy cô đã ký tên thì quả thật khóc không ra nước mắt.

Lần này bất luận thắng hay thua, anh ta và Cố Khải cũng xong đời rồi. Cố Dương đã có thể tưởng tượng được kết cục của bọn họ khi Phó Hoành Dật trở về.

http://tieulun.hopto.org

“Chị dâu, chị đã từng đua xe lần nào chưa?” Ôm hy vọng may mắn trong lòng, Cố Dương hết sức mong đợi hỏi một câu.

Kết quả là câu nói tiếp theo của Thẩm Thanh Lan liền khiến anh ta trở về thực tại.

“Chưa.” Đây là lần đầu tiên cô tham dự một trận đua chuyên nghiệp như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 90: Cô tham gia đua rồi

Trận đua này được tổ chức tại trường đua xe quốc tế Kim Điền, Bắc Kinh.

Trường đua này có diện tích 770ha, với đường đua F3, đường đua off-road, đường đua go-kart, các loại sân kiểm tra và cơ sở vật chất liên quan khác. Lần này, cuộc thi diễn ra ngay trên đường đua F3.

Đường đua quốc tế F3 dài 2.4km, chỗ hẹp nhất 12m, rộng nhất 20m, được thiết kế cho vận tốc tối đa là 180 km/ giờ, tốc độ trung bình 120 km/ giờ, có thể chứa được 25 chiếc xe đồng thời xuất phát. 16 khúc cua, 14 trọng tài, 12 camera, hơn 4 chỗ có khúc cua liên tiếp, mạo hiểm kích thích, rất có tính khiêu chiến.

Trong trận đua này, tổng chiều dài đường đua là 12km, nghĩa là phải chạy 5 lần vòng quanh đường đua F3. Trận chung kết có 16 tuyển thủ, 16 chiếc xe có màu sắc khác nhau đang cùng đỗ ở điểm xuất phát.

Cố Khải nhìn Thẩm Thanh Lan đứng cạnh xe, sắc mặt đen như đít nồi.

“Cố Dương, sao em có thể để chị dâu vào chứ?”

“Em có cách nào đâu? Chị ấy thừa dịp em không chú ý, giật bút ký vào bản cam kết rồi, dù em muốn phản đối cũng không kịp.” Cố Dương rất oan ức.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ nói gì cũng không kịp rồi, Cố Khải chỉ có thể hy vọng trước đây Thẩm Thanh Lan đã từng đua xe, “Trước đây, chị dâu đã đua xe bao giờ chưa?”

Cố Dương lắc đầu.

“Là em không biết hay chị dâu chưa từng?” Giọng Cố Khải rất thấp, trời biết bây giờ anh ta muốn phát điên đến mức nào.

“Chưa từng.” Vẻ mặt Cố Dương buồn rười rượi.

Lòng Cố Khải chợt trầm xuống, chưa từng đua xe mà lại dám lên trường đua. Bây giờ anh ta hoàn toàn không quan tâm thắng thua nữa, chỉ cầu mong Thẩm Thanh Lan có thể bình an vô sự ra khỏi trường đua.

Trong trận đua xe này, đa số người tham gia là nam, chỉ có mình Thẩm Thanh Lan là nữ.

Không mặc quần áo đua xe như các tay đua chuyên nghiệp khác, Thẩm Thanh Lan vẫn mặc bộ đồ giản dị lúc tới, có vẻ không hợp với chỗ này lắm.

Vì đặc biệt nên Thẩm Thanh Lan trở thành tiêu điểm của toàn trường đua. Hầu hết mọi người đều nhìn Thẩm Thanh Lan, không chỉ vì cô khác biệt về

giới tính và cách ăn mặc, mà còn vì khuôn mặt xa lạ của cô.

Những người có thể vào vòng chung kết thường là đi lên từ vòng loại, về cơ bản thì sẽ không thay người, nhưng Thẩm Thanh Lan lại chưa từng xuất hiện.

“Người đẹp, bây giờ nhận thua còn kịp đấy. Nếu em chủ động nhận thua thì em thuộc về tôi, 50 triệu tiền đặt cược thuộc về em, thế nào?” Vị trí đỗ xe của Lâm Hạo ở ngay bên trái Thẩm Thanh Lan. Gã tựa vào xe đua, vẻ mặt nhàn nhã.

Gã không mong đứng đầu trong cuộc đua này, chỉ cầu thắng được Cố Khải, à không, bây giờ là Thẩm Thanh Lan rồi.

Thẩm Thanh Lan không hề đổi sắc mặt, thậm chí còn không nhìn Lâm Hạo. Thấy sắp đến giờ, cô liền ngồi vào xe đua, trước tiên là kiểm tra tính năng của chiếc xe này một chút.

Quan sát tổng thể một lần, ánh mắt vốn lạnh nhạt của Thẩm Thanh Lan hiện vẻ hài lòng hiếm có.

“Chuẩn bị…” Giọng nói của trọng tài vang lên.

Thẩm Thanh Lan đặt chân lên chân ga. Một tiếng còi to rõ ràng vang lên, 16 chiếc xe như 16 cơn gió biến mất tại chỗ, chỉ để lại một làn khói màu đen.

http://tieulun.hopto.org

Trên khán đài, tiếng reo hò rung trời.

Cố Dương và Cố Khải nhìn chằm chằm vào xe Thẩm Thanh Lan. Mọi người nhanh chóng nhận ra xe cô có tốc độ chậm nhất, chỉ theo sát tốc độ của mọi người mà thôi. Chiếc xe nhanh nhất đã vượt lên bốn chiếc xe để dẫn đầu.

Tốc độ xe rất nhanh, mặc dù Thẩm Thanh Lan đã lái chậm, nhưng xe vẫn vừa qua một khúc cua thì đã đến một khúc cua liên tiếp khác trong chớp mắt.

Cố Dương siết chặt hai tay, vì lo lắng nên trán đổ đầy mồ hôi. Anh ta nhìn chằm chằm vào xe Thẩm Thanh Lan không chớp mắt, kiểu khúc cua liên tục này rất nguy hiểm, không qua được là có khả năng sẽ xe hỏng người chết.

Nhìn Cố Khải có vẻ bình tĩnh hơn Cố Dương, nhưng lòng bàn tay đầy mồ hôi đã bán đứng sự lo lắng trong lòng anh ta.

Ngược lại, từ lúc lên xe, vẻ mặt Thẩm Thanh Lan chưa từng đổi, vẫn lạnh lùng như cũ.

Nếu có người cẩn thận quan sát thì sẽ nhận ra từ đầu đến cuối, Thẩm Thanh Lan vẫn luôn theo sát sau xe Lâm Hạo. Gã tăng tốc thì cô cũng tăng tốc, theo sát phía sau, ngay cả khoảng cách cũng chưa từng thay đổi, lực khống chế đáng kinh ngạc như vậy hoàn toàn không khớp với lời nói chưa từng đua xe của cô trước đó.

http://tieulun.hopto.org

Có điều, lúc này mọi người đều tập trung nhìn chiếc xe vượt lên ba chiếc xe dẫn đầu nên không ai chú ý đến cô. Trừ Cố Dương và Cố Khải cũng chỉ đang lo lắng cho an toàn của cô.

Vừa bắt đầu đua, Lâm Hạo đã thu lại vẻ bất cần đời, chỉ toàn tâm toàn ý lái xe, không hề để ý đến việc Thẩm Thanh Lan vẫn theo sát ở phía sau mình.

Chạy đến khúc cua liên tục, Lâm Hạo vô thức giảm tốc độ. Thẩm Thanh Lan cũng giảm theo, thuận lợi vượt qua khúc cua này. Cố Dương và Cố Khải thở phào một hơi, may quá, không xảy ra chuyện gì.

Vòng thứ nhất đã qua dưới tốc độ không nhanh không chậm của Thẩm Thanh Lan.

Vòng thứ hai, vòng thứ ba cũng vậy. Lâm Hạo đua xe không tồi, mặc dù không nằm trong top 3 nhưng cũng ở vị trí giữa, cách ba chiếc xe đầu nửa vòng.

Gã không coi trọng thứ tự cuộc đua này mà chỉ muốn thắng Thẩm Thanh Lan, nên dù có thể vượt lên trước, nhưng nhìn vào kính chiếu hậu lại không thấy Thẩm Thanh Lan theo sau thì liền lái với tốc độ vừa phải. Nhìn báo hiệu vòng thứ tư ở phía trước, anh ta nhoẻn miệng nở nụ cười đắc ý, còn một vòng cuối cùng là kết thúc cuộc đua.

Trên màn hình điện tử ở khu vực khán giả, bình luận viên đang tường thuật

cuộc đua, âm thanh reo hò càng lúc càng to hơn. Cố Dương và Cố Khải thấy sắp qua bốn vòng mà Thẩm Thanh Lan không hề xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Bọn họ không còn cần kết quả nữa, chỉ cần cô bình an là tốt rồi.

Còn về phần cược, tiền có thể cho, nhưng nếu Lâm Hạo dám động vào một sợi tóc của Thẩm Thanh Lan, hừ hừ, con rùa khốn kiếp đó cứ chờ chết đi.

Hai người đứng đó thở phào một hơi, nên không thấy sự thay đổi đột ngột trong trường đua.

Bây giờ đang ở vòng đua thứ tư, chỉ cần người cuối cùng vượt qua khúc cua liên tục là kết thúc vòng bốn. Đúng lúc này, Thẩm Thanh Lan vốn không nhanh không chậm theo sau Lâm Hạo đột nhiên tăng tốc, giẫm mạnh chân ga đến tốc độ cao nhất.

Xe như mũi tên rời cung, lập tức lao vút lên, lướt qua xe Lâm Hạo, chỉ suýt nữa thì hai chiếc xe đã đâm sầm vào nhau.

Trước mắt Lâm Hạo hiện lên một cái bóng màu xanh nhạt. Anh ta đang hoảng hốt thì bỗng nhiên phát hiện cái bóng đó chính là xe của Thẩm Thanh Lan mà anh ta cho rằng đã bỏ lại sau lưng.

Sắc mặt anh ta thay đổi hẳn, đang định tăng tốc đuổi theo, chợt thấy phía trước là khúc cua liên tiếp, với tốc độ của Thẩm Thanh Lan thì tám chín phần là sẽ đâm phải hàng rào bảo vệ, cũng có thể là xe hỏng người chết.

http://tieulun.hopto.org

Gã chậc chậc vài tiếng, nở nụ cười tàn nhẫn, “Lần đầu tiên thấy có người vội tìm chết như vậy, thật tiếc cho khuôn mặt đó.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 91: Tôi thắng rồi, tiền đặt cược đâu?

Có điều, anh ta lập tức không cười nổi nữa. Thẩm Thanh Lan xoay tay lái, đầu xe vốn đang lao thẳng về phía vòng bảo hộ chợt xoay lại, xe rê đuôi tạo thành một đường drift đẹp đẽ. Tiếp đó, mọi người ở đây đã nhìn thấy một màn biểu diễn liên hoàn với kỹ thuật thần kỳ.

Cố Dương và Cố Khải vẫn luôn chú ý Thẩm Thanh Lan liền biến sắc.

“Chị dâu muốn làm gì?” Cố Dương hét chói tai.

Mắt Cố Khải rất tối, trái tim căng cứng, thậm chí anh ta còn nghe tiếng huyết áp của mình tăng vọt.

“Trời ạ.” Cố Dương há to miệng, nhìn đường drift đẹp đẽ của Thẩm Thanh Lan, quả thật không dám tin vào mắt mình nữa. Nhưng vẫn chưa hết, Thẩm Thanh Lan liên tục drift ba lần, vượt qua khúc cua liên tiếp, từ đầu đến cuối vẫn không hề giảm tốc độ xe.

Miệng Cố Dương bây giờ đã có thể nhét cả một rổ trứng gà. Anh ta kéo mạnh tay Cố Khải, “Cố Khải, anh nói cho em biết, có phải em đang nằm mơ không?”

Cố Khải hoàn toàn không cảm giác được đau đớn trên cánh tay. Anh ta cũng

đang khiếp sợ vì Thẩm Thanh Lan.

“Chẳng phải em nói chị dâu chưa từng đua xe sao?” Cố Khải nặng nề hỏi. Thế này mà gọi là chưa từng đua xe thì bọn họ là cái gì?

“Chị dâu… chị dâu nói như thế mà.” Cố Dương lắp bắp. Đến giờ phút này, sao anh ta còn không rõ mình bị Thẩm Thanh Lan lừa.

Nếu sớm biết kỹ thuật lái xe của cô tốt như vậy, thì bọn họ còn lo lắng cái cọng lông ấy, ngồi đợi lấy tiền là được rồi.

Trong lòng Cố Dương hơi hối hận, 50 triệu hơi ít rồi, nếu sớm biết như thế này thì lúc đó nên cược 100 triệu.

“Vậy phải xem em có thể bỏ ra 100 triệu không.” Cố Khải lạnh lùng trả lời, thì ra Cố Dương đã vô tình nói lời trong lòng ra.

Bình luận viên vẫn còn tường thuật trận đua rất sôi nổi, nhưng lúc này sự chú ý đã chuyển sang chiếc xe “hắc mã”* của Thẩm Thanh Lan.

* Hắc mã: Xuất phát từ tiếng lóng trong đua ngựa, chỉ con ngựa lúc đầu không được chú ý đến, nhưng cuối cùng lại bất ngờ giành chiến thắng.

http://tieulun.hopto.org

Trên đường đua, Thẩm Thanh Lan đã vượt qua Lâm Hạo vào vòng đua thứ năm. Gã kịp bừng tỉnh từ cơn kinh ngạc ban đầu, sắc mặt liền trở nên khó coi, đạp chân ga đuổi theo.

Có điều, lúc này Thẩm Thanh Lan không quan tâm đến Lâm Hạo nữa. Cô nhìn về phía chiếc xe màu đỏ dẫn đầu trên đường đua, từ từ đạp mạnh chân ga đến mức cao nhất. Tốc độ xe không ngừng tăng vọt, vượt qua một chiếc, hai chiếc, ba chiếc…

Dần dần, ngoại trừ hai chiếc xe dẫn đầu, các xe còn lại đều bị cô vượt lên, hai chiếc xe trước mặt vẫn đang giằng co, chợt thấy một chiếc xe "hắc mã" đang lao lên. Cảm giác nguy cơ kéo tới, người đàn ông chạy chiếc xe màu đen đang theo sát xe màu đỏ hung ác bẻ nhẹ tay láy, thân xe rẽ sang hướng bên cạnh, kéo dài khoảng cách với xe màu đỏ, cũng thành công chặn đường Thẩm Thanh Lan. Cô muốn vượt lên thì trừ phi là bay qua hai chiếc xe đó.

Số trên đồng hồ xe Thẩm Thanh Lan vẫn đang tăng vọt, trên khuôn mặt lạnh lẽo xuất hiện vẻ hưng phấn hiếm có, dường như máu toàn thân đang sôi trào hết lên.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan hơi hoảng hốt, dường như cảm giác máu nóng sôi trào cách cô rất xa xôi, đến nỗi cô còn cho rằng đây là một giấc mộng.

Vuốt vô lăng quen thuộc, đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên vẻ điên cuồng. Tốc độ xe lần lại tăng vọt, khoảng cách giữa chiếc xe màu xanh da trời và chiếc xe màu đen lập tức gần hơn. Thấy chúng sắp đâm sầm vào nhau, trên khán đài vang liên những tiếng thét xé ruột xé gan. Rất nhiều người thậm chí còn nhắm hai mắt lại. Bọn họ đã có thể tưởng tượng tiếp theo sẽ là một màn

đẫm máu.

Nhưng tiếp đó không phải là tiếng thét hoảng sợ, mà là tiếng hoan hô dời núi lấp biển. Thì ra vào khoảnh khắc xe Thẩm Thanh Lan sắp đâm phải chiếc xe màu đen thì thân xe chợt nghiêng sang, liền lướt qua khe hẹp giữa chiếc xe màu đỏ và chiếc xe màu đen, ổn định rơi xuống đất.

Xe tăng tốc, chạy thẳng về đích. Tiếng hoan hô như thủy triều vây lấy Thẩm Thanh Lan.

Cô bước xuống khỏi xe. Cố Dương và Cố Khải chạy ra nghênh đón.

“Chị dâu, chị thật ngầu quá, không ngờ kỹ thuật lái xe của chị tốt như vậy.” Khuôn mặt Cố Dương hưng phấn, chỉ là giọng nói lại đầy u oán.

“Anh chỉ hỏi tôi đã từng tham gia đua xe chưa.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, rõ ràng mới vừa trải qua một trận đua kịch liệt, nhưng vẻ mặt cô không có chút dao động nào, ngay cả sắc mặt cũng chẳng khác gì trước lúc trận đua bắt đầu.

“Cô chơi tôi!” Lâm Hạo âm trầm đi tới. Nếu đến lúc này mà gã còn không biết mình bị Thẩm Thanh Lan chơi thì gã không phải là Lâm Hạo rồi.

Nhớ lại bốn vòng đầu Thẩm Thanh Lan cố ý tỏ ra yếu thế, Lâm Hạo nghiến răng ken két. Từng tuổi này rồi mà từ trước tới nay đều là gã chơi người

khác, làm gì có chuyện bị người ta chơi lại bao giờ, vậy mà hôm nay lại thua một cô gái.

“Do mày tài nghệ không bằng người, bây giờ còn dám đến hỏi tội. Lâm Hạo, mặt mũi của mày vứt đi đâu rồi?” Cố Dương lên tiếng.

Mặc dù Cố Khải không nói, nhưng lại đứng ở bên cạnh Thẩm Thanh Lan, tư thế bảo vệ, lạnh lùng nhìn Lâm Hạo.

“Có chơi có chịu, anh thua.” Thẩm Thanh Lan nhìn Lâm Hạo, bình tĩnh nói.

Đáy mắt Lâm Hạo chợt ánh lên vẻ ác độc, lôi một tờ chi phiếu ra từ trong ví, ném sang, “50 triệu, không thiếu một xu.” Sau đó, gã liền định bước đi.

“Chờ đã.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng.

“Còn có chuyện gì?” Lâm Hạo mất kiên nhẫn.

“Có phải anh quên chuyện gì không?” Thẩm Thanh Lan nhắc nhở gã.

Mặt Lâm Hạo biến sắc, tất nhiên gã không quên chuyện đánh cược, cũng nhớ rõ mình đã nói cái gì. Gã cho rằng chỉ cần mình không nhắc tới thì chuyện này coi như bỏ qua, dù sao gã cũng đã trả 50 triệu rồi.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng vậy, Lâm Hạo, có chơi có chịu. Chẳng biết vừa rồi ai nói không có chuyện mình không dám chơi. Sao thế, bây giờ thua thì muốn quỵt?” Cố Dương trông có vẻ hả hê.

Lâm Hạo dữ tợn trừng Cố Dương, “Cố Dương, mày đừng quá đáng.”

Cố Dương giễu cợt, “Tao quá đáng? Lâm Hạo, tao hỏi mày, nếu hôm nay người thua là chúng tao thì mày sẽ để yên như vậy?”

Đương nhiên là không, Lâm Hạo vô thức nghĩ. Nếu gã thắng thì phải nồng nhiệt “thương yêu” người đẹp một phen.

Có điều, gã như thế thì được, còn người khác dám làm như vậy với gã thì Lâm Hạo chỉ muốn chém chết đối phương ấy chứ.

Cố Dương vừa nhìn đã biết Lâm Hạo đang suy nghĩ gì, lạnh giọng nói, “Lâm thiếu gia, có cần tao nhắc nhở mày đã nói gì không?”

Ánh mắt vô tình cố ý đảo qua đầu gối Lâm Hạo.

Sắc mặt Lâm Hạo càng ngày càng đen. Gã không để ý Cố Dương mà nhìn thẳng vào Thẩm Thanh Lan, “Người đẹp, chừa lại một con đường, sau này còn dễ nói chuyện.”

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt gã đầy uy hiếp

Thẩm Thanh Lan không đổi ý, “Tôi là người có thù báo thù, có oán báo oán, không thích lấy ơn báo oán.”

Câu nói này khiến sắc mặt Lâm Hạo còn đen hơn đít nồi.

“Cô không sợ nhà họ Lâm trả thù sao?” Lâm Hạo uy hiếp trắng trợn.

Cố Dương và Cố Khải nghe vậy thì bật cười. Nếu là người khác nghe câu uy hiếp như thế này thì sẽ rút lui, nhưng đây là Thẩm Thanh Lan. Chưa nói đến nhà họ Phó và nhà họ Thẩm, chỉ cần một Thẩm Quân Dục đã đủ cho nhà họ Lâm một vố rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 92: Sau này, thấy chúng tôi thì đi đường vòng là được rồi (1)

“Anh có thể thử xem tôi có sợ không.” Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan không hề thay đổi, ngay cả giọng nói cũng chẳng mảy may dao động, vẫn lạnh nhạt như cảm giác cô mang đến cho người khác.

Sắc mặt Lâm Hạo rất khó coi, không để ý đến Thẩm Thanh Lan nữa mà nhìn về phía Cố Dương và Cố Khải: “Bọn mày định vì một đứa con gái mà kết thù với Lâm thị? Nếu người lớn trong nhà biết, thì bọn mày cũng sẽ khó nói mà.”

Cố Dương nghe Lâm Hạo nói liền thấy buồn cười, mà đúng là anh ta đã cười ra tiếng thật, sắc mặt Lâm Hạo càng khó coi hơn.

“Mày cười cái gì?”

Cố Dương cười ha hả, “Lâm Hạo, mày cho rằng mâu thuẫn giữa đám trẻ có thể nâng lên thành mâu thuẫn doanh nghiệp?” Mày quá coi trọng mình rồi.

Tuy Cố Dương không nói câu sau, nhưng nhìn sắc mặt của anh ta là Lâm Hạo đã hiểu. Mặt gã lúc xanh lúc trắng, trông rất đẹp mắt.

Cố Dương nói rất đúng, mâu thuẫn nhỏ giữa bọn trẻ, nếu người trong nhà biết được thì cùng lắm cũng chỉ mắng vài câu, tuyệt đối không có chuyện đấu đá

giữa hai doanh nghiệp. Huống hồ Lâm thị và Cố thị là hai doanh nghiệp lớn không hề có quan hệ cạnh tranh.

“Lâm Hạo, đừng kéo dài thời gian nữa, mau thực hiện lời hứa đi, là đàn ông thì nói lời phải giữ lời, đừng hòng chơi xấu.” Cố Dương tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

“Bọn mày đừng khinh người quá đáng. Đại ca của tao cho 50 triệu coi như là đã nể mặt bọn mày lắm rồi, đừng có không biết xấu hổ.” Phía sau Lâm Hạo, một tên tóc xù tức giận quát.

“Ấy, chủ còn chưa lên tiếng mà chó đã sủa rồi.” Cố Dương nở nụ cười du côn.

Tên tóc xù biến sắc, “Mày mắng ai là chó?”

“Người nào trả lời người đó là chó.”

Trán tên tóc xù nổi gân xanh, dù có là người tốt tính thì nghe mắng như vậy cũng tức giận, chứ đừng nói đến cậu ta chưa bao giờ tốt tính.

“Triệu Tam, tao khuyên mày tốt nhất đừng ra tay.” Thấy tên tóc xù muốn đánh Cố Dương, Cố Khải lạnh lùng nói, “Hôm nay, nếu mày dám ra tay thì ngày mai, tao có thể khiến cho công ty nhà mày đóng cửa. Đừng nghĩ rằng tao không dám, tuy tao không có cách gì với Lâm thị, nhưng với một Triệu thị kinh doanh ăn uống nho nhỏ thì dù không thông qua tập đoàn Cố thị, tao

cũng sẽ có cách khiến nhà mày không thể tiếp tục kinh doanh, mày không tin thì có thể thử.”

Tên tóc xù được gọi là Triệu Tam, nghe Cố Khải quát thì khuôn mặt hiện vẻ do dự và sợ hãi. Nhà cậu ta vốn là một công ty ăn uống nhỏ, hai năm trước bám được Lâm thị nên mới phát triển, vì vậy cậu ta tình nguyện đi theo Lâm Hạo làm trâu làm ngựa.

Cậu ta không dám chắc nếu Cố thị đối phó Triệu thị thì Lâm thị sẽ ra tay giúp đỡ hay không, nhưng tám chín phần là không.

Lâm Hạo tất nhiên cũng thấy vẻ do dự của Triệu Tam, thầm mắng một tiếng đồ bỏ đi. Gã nhìn một người đàn ông vóc dáng thấp bé sau lưng Triệu Tam, tên là Vương Ba, cũng là đàn em của Lâm Hạo, coi gã là chủ, ngày thường hay ỷ vào thân phận của gã mà hoành hành ngang ngược ở Bắc Kinh.

Vương Ba thấy ánh mắt của Lâm Hạo nhưng lại do dự không dám lên trước. Dù sao anh ta cũng nghe được lời Cố Khải vừa nói. Gia nghiệp nhà họ Vương cũng không chịu được sự giày vò của Cố thị.

Lâm Hạo thấy cậu ta đứng yên, ánh mắt liền nghiêm khắc hơn. Vương Ba phát run lên, kiên trì bước ra.

“Cố thiếu, Lâm thiếu nhà chúng tôi có chơi có chịu, đã đưa 50 triệu tiền đặt cược cho các anh rồi. Các anh thấy được thì lấy, làm người phải biết chừa đường lui cho kẻ khác.”

http://tieulun.hopto.org

Vương Ba làm việc cho Lâm Hạo nhưng rất hạn chế đắc tội với người khác. Bây giờ cũng vậy, nếu cúi đầu có thể dàn xếp mọi việc thì cậu ta tự nguyện cúi cái đầu này của mình.

Lâm Hạo nghe cậu ta nói vậy sắc mặt tối sầm lại, nhưng cũng không nói gì.

Cố Dương cười hì hì nhìn Vương Ba, “Vương Mập, thiếu gia tôi chỉ biết câu “nam tử hán đại trượng phu”, “một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi”. Còn về cái quái gì mà đường lui đó, tôi chưa từng nghe thấy.” Nói xong, anh ta còn làm bộ làm tịch ngoáy tai.

Vương Ba trở nên lúng túng, nhưng thấy sắc mặt Lâm Hạo càng khó coi hơn thì bèn cắn nhẹ môi, nhắm hai mắt, quỳ phịch xuống đất, đồng thời dập mạnh đầu một cái, “Bà cô, lần thi đấu này chúng tôi thua.”

Hành động này của Vương Ba khiến mấy người ở đó giật mình, không ngờ cậu ta lại quỳ thay Lâm Hạo.

Mặc dù Thẩm Thanh Lan hơi ngoài ý muốn nhưng vẻ mặt lại chẳng thay đổi là bao, thấy Vương Ba quỳ trên đất, ánh mắt cô nhìn Lâm Hạo đã lạnh hơn vài phần.

“Thì ra Lâm đại thiếu tiếng tăm lừng lẫy cũng chỉ có thế này.” Giọng điệu khinh miệt, ánh mắt chế giễu, thái độ khinh thường của Thẩm Thanh Lan khiến Lâm Hạo cảm thấy hết sức nhục nhã.

http://tieulun.hopto.org

Gã nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt hung ác độc địa, hệt như một con dã thú ăn thịt người, đâu còn chút tình nghĩa thiết tha gì nữa. Bây giờ gã chỉ muốn dạy dỗ cô ả không biết điều này một trận ra trò.

Lâm Hạo gã lăn lộn ở Bắc Kinh như vậy nhiều năm, chưa từng có đứa con gái nào dám làm gã mất mặt như thế.

Hai tay siết lại, gân xanh nổi lên, gã không phải chính nhân quân tử gì đó, chẳng hề ngại chuyện đánh phụ nữ.

Cố Dương thấy động tác của Lâm Hạo thì ánh mắt liền hiện vẻ lạnh lẽo, nắm tay lại đánh trước. Lâm Hạo không đề phòng anh ta nên bị đánh lảo đảo một cái.

“Mẹ kiếp, Cố Dương, mày dám đánh tao!” Mặt Lâm Hạo bị đánh lệch sang. Cố Dương ra tay nặng, dù chỉ là một quyền nhưng khóe miệng gã đã rỉ máu.

Bình thường Lâm Hạo tuy hay đối đầu với Cố Dương, nhưng bàn về vũ lực, gã tuyệt đối không phải là đối thủ của anh ta. Dù sao ông ngoại anh ta cũng là Phó lão gia.

Biết mình đánh không lại Cố Dương, Lâm Hạo nhổ chút bọt máu ra, lấy điện thoại gọi một cuộc, “Anh Tôn, đúng, là em! Bây giờ em đang ở trường đua xe quốc tế Kim Điền, gặp một tên khốn kiếp không có mắt. Vâng, được, anh Tôn, em chờ anh.”

http://tieulun.hopto.org

Cúp điện thoại, Lâm Hạo nhìn Cố Dương như nhìn một kẻ sắp chết. Tuy anh Tôn đến cũng sẽ không lấy mạng Cố Dương nhưng cũng khó tránh được phải đau một trận. Dám động đến gã, hôm nay gã không lột da Cố Dương thì gã không phải là Lâm Hạo.

Còn hậu quả sau khi đánh là gì không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lâm Hạo. Gã bây giờ đã bị lửa giận chi phối lý trí từ lâu rồi.

“Cố Dương, mày có gan thì đứng đây chờ cho ông. Nếu hôm nay mày dám đi ra khỏi đây thì mày không phải là đàn ông.”

Cố Dương xoa xoa bàn tay vừa mới đánh, ra tay quá nặng nên nắm đấm của anh ta cũng đau. Da tên Lâm Hạo này dày quá.

Anh ta biết Lâm Hạo gọi người, không chừng là côn đồ ở đâu đó. Nếu chỉ có một mình thì anh ta không sợ, nhưng bây giờ bên cạnh có một cô gái, còn Cố Khải lại đang bị thương. Bản thân mang theo hai gánh nặng thì tất nhiên không thể lấy cứng chọi cứng với đối phương. Cô Dương đang định chuồn thì lại bị bốn tên đà em của Lâm Hạo chặn lại.

Có hai người từ đầu chí cuối vẫn chưa nói gì, cũng không làm gì, nhưng sau khi Lâm Hạo cúp điện thoại, bọn chúng liền tự giác xông tới, rõ ràng là muốn giữ bọn họ lại.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 93: Sau này, thấy chúng tôi thì đi đường vòng là được rồi (2)

Mắt Cố Dương tối sầm lại, “Lâm Hạo, mày có ý gì?”

Lâm Hạo đang xoa mặt mình, nghe hỏi vậy thì cười lạnh một tiếng, “Có ý gì sao? Cố Dương, mày cho rằng đánh tao rồi mà lại còn có thể thoải mái bỏ đi? Mày coi Lâm Hạo tao là bùn nặn chắc?”

“Thiếu gia Lâm Thị, cũng chỉ đến thế này.” Thẩm Thanh Lan bình thản lên tiếng, chỉ một câu nói đã khiến mâu thuẫn hai bên càng thêm gay gắt.

Sắc mặt Lâm Hạo đã không thể dùng từ khó coi để hình dung nữa. Gã lạnh lùng nhìn Thẩm Thanh Lan, “Tôi sẽ để cô hiểu thật rõ sự chênh lệch giữa thiếu gia Lâm thị và bọn dân đen như các cô. Làm phụ nữ phải thông minh một chút mới tốt, nhất là cái miệng kia. Nếu không quản lý được thì chết như thế nào cũng không biết đâu. Cô cho rằng Cố thị sẽ vì cô mà đối đầu với Lâm thị?”

Cố Dương và Cố Khải nghe lời Thẩm Thanh Lan nói thì vẻ mặt liền cứng đờ, cười khổ trong lòng. Bọn họ vốn là muốn hòa giải mâu thuẫn, rời khỏi nơi này trước đã rồi nói sau. Hôm nay bọn họ hoàn toàn không chiếm ưu thế. Bọn họ đã nghĩ đến chuyện nói thân phận của Thẩm Thanh Lan cho Lâm Hạo biết, nhưng sợ chuyện này ầm ĩ đến tai người lớn. Nếu để nhà họ Thẩm, nhà họ Phó và Phó lão gia biết, thì hai người bọn họ cũng chẳng yên thân.

http://tieulun.hopto.org

Trường đua xe vốn đầy người, bây giờ đã đi gần hết. Có nhiều người nhận ra Lâm Hạo và Cố Dương. Tuy cũng có không ít người muốn ở lại xem kịch vui, nhưng biết cái giá để xem màn kịch này không rẻ, bất cẩn một chút là dẫn lửa thiêu thân, bèn vội vã rời khỏi đó.

Trường đua xe rộng rãi chỉ còn lại vài người bọn họ.

Thẩm Thanh Lan không biết suy nghĩ trong lòng Cố Dương và Cố Khải, chẳng hề coi cục diện trước mắt này ra gì. Tính cô luôn lạnh nhạt, rất ít khi ghét ai đó, nhưng từ khi trở về Bắc Kinh thì cô lại ghét hai người, một là Thẩm Hi Đồng, người còn lại chính là Lâm Hạo đã gặp hôm nay.

Mặc dù cô không thích phiền phức, nhưng đối với một vài người, cô sẽ không ngại phải phiền một chút. Thẩm Thanh Lan đang đợi người Lâm Hạo gọi đến, có những việc phải giải quyết sạch sẽ trong một lần.

Có vài người, nếu bạn không khiến gã sinh lòng sợ hãi với bạn trong lần đầu tiên thì sau này sẽ còn phiền phức liên tục. Nếu vậy, Thẩm Thanh Lan thà hôm nay phiền hà một chút.

Mặc dù bây giờ Cố Dương và Cố Khải muốn đi, nhưng bị đám Lâm Hạo canh chừng nên có muốn đi cũng không được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người Lâm Hạo vừa gọi đến rất nhanh. Nhóm này không đông lắm mà chỉ khoảng mười lăm người, dẫn đầu là một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi, da ngăm đen, vóc người không cao lắm, chỉ khoảng 1m7, đeo sợi dây chuyền to bằng ngón tay út, trên cổ tay là

hình xăm màu đen, vẻ mặt hung thần ác sát.

Thẩm Thanh Lan thấy Lâm Hạo chào hắn ta một tiếng anh Tôn, liền biết người bọn họ đợi đã đến. Sau lưng anh Tôn là mười lăm thanh niên, người nào người nấy đều mang vẻ mặt không mấy hiền lành, cách ăn mặc có vẻ côn đồ.

“Lâm thiếu, rốt cuộc là kẻ nào không có mắt mà dám trèo lên đầu chú vậy?” Anh Tôn làm bộ làm tịch hỏi, thật ra hắn ta đã nhìn thấy ba người bị vây ở giữa từ nãy.

Lâm Hạo chỉ vào Cố Dương, “Chính là bọn chúng. Anh Tôn, em không yêu cầu cao, anh chỉ cần giúp em dạy dỗ chúng một chút là được rồi. Hôm nào em mời các anh em đi ăn.”

Anh Tôn liền hiểu ý, “dạy dỗ” tức là có thể đánh, nhưng không được đánh chết người, cũng không thể đánh đến tàn phế, cùng lắm cũng chỉ bị thương vừa phải, nằm dưỡng thương cả tháng là được.

Lý trí Lâm Hạo bây giờ đã từ từ trở lại, nhưng gã không cam lòng với cú đấm của Cố Dương, nên mới ra lệnh anh Tôn như vậy

Anh Tôn nhìn về phía Cố Dương, thấy chỉ là một thằng nhóc khoảng hai mươi tuổi, bên cạnh là một thằng nhóc khác đang bị thương thì liền không coi ra gì. Đến khi nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, mắt anh Tôn sáng bừng lên.

Vừa rồi anh Tôn chỉ lo quan sát Cố Dương mà không chú ý rằng trong nhóm người này còn có một báu vật như vậy. Ánh mắt dâm tà đảo quanh người Thẩm Thanh Lan, hắn ta âm thầm nuốt nước miếng. Bình thường hắn ta thích nhất là người đẹp, kiểu nào cũng được.

“Vị này là?” Anh Tôn hỏi Lâm Hạo.

Lâm Hạo nhìn theo mắt anh Tôn thì thấy Thẩm Thanh Lan vẫn lạnh lùng đứng đó, đôi mắt gã liền hiện vẻ ác độc, xấu xa nói: “Chỉ cần anh Tôn giúp em dạy dỗ hai thằng nhóc đó thì người đẹp này sẽ thuộc về anh.”

Anh Tôn nghe vậy liền thỏa mãn gật đầu, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan càng suồng sã hơn.

Bọn họ nói chuyện không hề cố khống chế âm lượng nên tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ mồn một. Người anh Tôn mang đến cất tiếng cười ha hả đầy ác ý.

Sắc mặt Cố Dương và Cố Khải đen kịt, cả người lạnh lẽo, trong lòng thầm trách Thẩm Thanh Lan bộp chộp. Nếu không phải cô nói như vậy thì bọn họ hoàn toàn có thể rời khỏi đây trước, ngày khác lại tính sổ với Lâm Hạo. Nhưng đồng thời, trong lòng bọn họ lại có phần áy náy, thật ra cô hoàn toàn là bị hai người bọn họ liên lụy.

“Lâm Hạo, mày biết cô ấy là ai không? Là người nhà họ Thẩm ở Bắc Kinh. Nếu mày dám động đến một sợi tóc của cô ấy thì tin tao đi, không cần Cố thị ra tay, Lâm thị của mày cũng sẽ sụp đổ nhanh thôi.” Cố Dương lạnh lùng mở

miệng, nói toạc thân phận của Thẩm Thanh Lan ra.

Thẩm Thanh Lan không ngăn cản, nói đúng hơn là không quan trọng. Nếu bọn họ có thể biết khó mà lui vì điều này thì tốt, đỡ phải ra tay, còn nếu không … ha ha, cô cũng đã lâu không hoạt động gân cốt rồi.

Lâm Hạo ngây người, do dự nhìn về phía Thẩm Thanh Lan. Nếu cô ả này thật sự là người của nhà họ Thẩm thì gã không dám dây vào. Gã dám đánh Cố Dương là vì hai người đã đánh nhau từ bé đến lớn. Nhà họ Cố và nhà họ Phó cũng không làm gì Lâm thị, nên lần này gã mới yên tâm ra tay.

Nhưng chỉ chớp mắt, vẻ do dự trên mặt Lâm Hạo đã biến mất, gã cười khinh bỉ, “Cố Dương, sợ thì cứ nhận thua luôn là được, bản thiếu gia rộng lượng, chỉ cần mày ngoan ngoãn trả 50 triệu lại cho tao, thì tao sẽ để cho mày đi. Mày nghĩ tao chưa từng gặp đại tiểu thư nhà họ Thẩm phải không? Nếu cô gái này là đại tiểu thư nhà họ Thẩm, vậy thì bản thiếu gia tao chính là Phó Hoành Dật của nhà họ Phó.”

Sắc mặt Cố Dương xanh mét, ngay cả vẻ mặt Thẩm Thanh Lan cũng hơi thay đổi, không phải là vì đối phương không tin vào thân phận của mình, mà là bởi vì gã nhắc đến Phó Hoành Dật.

“Lâm Hạo, nói vậy là không thể giải quyết êm đẹp chuyện hôm nay?” Cố Khải trầm giọng nói.

“Có thể chứ.” Lâm Hạo cười đắc ý, “Để chi phiếu và cô gái này lại, tao tha cho bọn mày.”

Anh Tôn híp mắt đánh giá Thẩm Thanh Lan. Ban đầu nghe Cố Dương nói vậy gã cũng thấy hoảng sợ trong lòng. Dù sao thì nhà họ Thẩm không phải là người mà bọn chúng có thể đắc tội nổi. Nhưng nghe Lâm Hạo nói xong, hắn ta lại lại yên lòng, Lâm Hạo sẽ không đến nỗi nhận lầm người.

“Người đẹp, anh là người của bang Thạch. Nếu em theo anh thì chắc chắn sẽ được ăn ngon uống đã, muốn cái gì có cái đó. Thế nào, có muốn theo anh không?” Anh Tôn mở lời.

Hắn ta thích người đẹp, nhưng còn thích người đẹp cam tâm tình nguyện hơn. Tuy mạnh mẽ chiếm lấy cũng rất thích thú, nhưng rốt cuộc vẫn không thú vị bằng tự nguyện.

Thẩm Thanh Lan nghe vậy, đôi mắt đẹp liền lóe lên, bang Thạch…

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 94: Sau này, thấy chúng tôi thì đi đường vòng là được rồi (3)

Sắc mặt Cố Dương và Cố Khải rất khó coi, cảm thấy được mọi chuyện bắt đầu rắc rối to rồi. Bọn họ cũng không ngờ anh Tôn này lại là người của bang Thạch.

Bang Thạch là bang phái nổi danh lừng lẫy ở Bắc Kinh, từ trước đến nay vẫn tranh bá Bắc Kinh với bang Hổ. Vốn dĩ chuyện hai con hổ tranh đấu cũng không có gì đáng nói, nhưng tiếc là thời gian trước, đại ca của bang Hổ bị bang Thạch thủ tiêu. Bang Thạch chiếm lấy địa bàn của bang Hổ, một mình bành trướng ở Bắc Kinh.

Chuyện trong giang hồ người bên trên luôn đau đáu muốn trừ tận gốc nhưng không lần nào làm được. Nhất là đối với những bang phái lớn như bang Thạch, càng dễ bị rút dây động rừng. Câu nói “quan phỉ cấu kết” không chỉ đúng trong xã hội ngày xưa mà ngay cả ở Trung Quốc hiện tại cũng không hiếm, chỉ là dân thường ít ai biết đến.

Mặc dù bang Thạch sẽ không vô duyên vô cớ nhắm vào những người có thân phận như họ, nhưng nếu động chạm đến chúng thì hôm nay bọn họ tuyệt đối không được yên thân.

“Chị dâu, một lát nữa em và Cố Khải bảo vệ chị. Chị trốn lên xe, tìm cơ hội chạy trốn trước, cùng lắm bọn chúng sẽ đánh bọn em một trận, cũng không làm gì được bọn em.” Cố Dương thì thầm vào tai Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan không gật đầu cũng chẳng lắc đầu. Cố Dương xem sự im lặng của cô là đồng ý, bèn nhìn Cố Khải một cái, định ra tay trước chiếm ưu thế để cô có cơ hội chạy thoát.

Chân của Cố Khải bị thương, hành động chậm hơn một bước, nhìn thấy rõ ràng Thẩm Thanh Lan vốn vẫn đứng nguyên tại chỗ bỗng chạy lên trước bọn họ, siết tay lại, đấm thẳng vào bụng kẻ đứng gần bọn họ nhất. Người kia lập tức ngã lăn xuống đất, ôm lấy bụng đau đớn lăn lộn, mãi vẫn không đứng dậy nổi.

Diễn biến bất ngờ khiến tất cả những người ở đó giật mình hốt hoảng. Nắm đấm của Cố Dương vẫn chưa kịp lao ra, liền cứng đơ tại chỗ, giữ nguyên tư thế hết sức buồn cười.

Anh Tôn hơi híp mắt, “Cứ tưởng là một người đẹp lạnh lùng, không ngờ lại là cô bé hạt tiêu, thú vị, thú vị.” Hắn ta le lưỡi liếm môi một cái, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan lại nóng bỏng hơn, không thèm nhìn người vừa gục ngã dưới đất.

Thẩm Thanh Lan nghe hắn nói, sắc mặt không chút thay đổi mà ra tay nhanh như chớp. Chỉ trong nháy mắt, mấy người anh Tôn dẫn theo đều ngã gục xuống hơn một nửa. Đến lúc hắn nhận ra thì ánh mắt nhìn cô rốt cuộc đã thay đổi.

Cô gái này ra tay quá tàn ác, mỗi một chiêu đều nhắm đánh vào yếu điểm của đối phương. Anh Tôn tin rằng, nếu như cô không tự khống chế được sức lực thì e rằng đôi tay nhìn có vẻ yếu ớt kia đã biến thành lưỡi hái tử thần rồi.

http://tieulun.hopto.org

“Cô rốt cuộc là ai?” Anh Tôn lạnh lùng hỏi.

Lâm Hạo lúc này cũng đã nhận ra có điều gì đó không đúng, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan cuối cùng đã hơi sợ hãi. Một cô gái chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể hạ gục mười ba người đàn ông lực lưỡng khỏe mạnh, bản thân thì lại không chút tổn thương sao có thể không khiến người khác sợ hãi cho được?

Còn Cố Dương mắt chữ A mồm chữ O, người bên cạnh mà anh ta vốn tưởng rằng yếu đuối nhất hóa ra lại là cao thủ ẩn mình. Anh ta đột nhiên hiểu ra tại sao đại ca đẹp tựa thiên thần của mình chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã kết hôn với Thẩm Thanh Lan.

“Cố Khải, chị dâu ngầu quá.” Cố Dương không kìm được mà thốt lên. Nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng của Thẩm Thanh Lan là biết, vừa rồi cô vốn chưa tung hết toàn bộ sức lực ra.

Mặc dù Cố Khải không nói gì nhưng cũng gật gật đầu, trong mắt ẩn chứa vẻ bái phục tột độ. Đua xe hay như vậy, đánh nhau cũng giỏi như thế, đây có thật là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm?

“Tôi là ai, chẳng phải lúc nãy đã nói rồi sao?” Chỉ là tự đám các anh không tin thôi.

Anh Tôn bỗng tối sầm mặt lại, nhìn Lâm Hạo, gã vội lắc đầu, “Cô ta không thể là đại tiểu thư nhà họ Thẩm được. Tôi gặp vị đại tiểu thư đó rất nhiều lần

rồi, rõ ràng không phải cô ta.”

Nhìn Lâm Hạo đáp chắc nịch, anh Tôn cũng hơi yên tâm, chỉ cần không phải người của nhà họ Thẩm là tốt rồi. Nhưng trước mắt, hắn cũng không muốn đối đầu với Thẩm Thanh Lan. Đến Cố Dương còn nhận ra cô chưa dùng hết sức, lẽ nào hắn lại không nhận ra.

“Người đẹp, việc hôm nay là do chúng tôi sai. Cô cũng làm mấy người anh em của tôi bị thương rồi, chi bằng chuyện hôm nay dừng lại ở đây thôi.”

Hắn lên tiếng, nhưng lại là cầu hòa. Lâm Hạo giật mình nhìn anh Tôn. Hôm nay, gã đã đắc tội với Thẩm Thanh Lan, nếu anh Tôn không giải quyết cô giúp gã, ngộ nhỡ sau này cô báo thù, gã biết phải làm sao.

Anh Tôn đã quyết như vậy rồi thì dĩ nhiên sẽ không dễ gì thay đổi, bèn làm lơ ánh mắt cầu khẩn của Lâm Hạo, chỉ nhìn Thẩm Thanh Lan.

Mặc dù hắn và Lâm Hạo cũng có chút thân quen, nhưng cũng chỉ vì gã rất hào phóng. Một khi liên quan đến lợi ích cá nhân, mối quan hệ này rất dễ bị phá vỡ.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng hỏi.

Sắc mặt anh Tôn tối sầm lại, “Người đẹp, hôm nay tôi cũng chỉ đến giúp người ta. Bây giờ người của cô không hề bị thương dù chỉ là một sợi tóc,

nhưng mấy người anh em tôi thì vẫn còn nằm la liệt chưa dậy nổi.”

“Thì sao?”

“Cô thật sự muốn trở thành kẻ thù của bang Thạch?” Anh Tôn nói.

Thẩm Thanh Lan bình thản cong môi, “Tôi đương nhiên sẽ không trở thành kẻ thù của bang Thạch.”

Vẻ mặt anh Tôn thả lỏng hơn một chút, “Vậy…”

“Chỉ là tâm trạng hôm nay không thoải mái, mà một khi đã khiến tôi khó chịu thì các người cũng nên trả giá một chút.”

Vừa dứt lời, Thẩm Thanh Lan đã tiếp tục ra tay. Lần này cô toàn không hề nương tay, dù anh Tôn đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng cũng không thể chống trả nổi ba chiêu của Thẩm Thanh Lan.

Anh Tôn và đám thuộc hạ đều nằm dưới đất, hoàn toàn không có sức chiến đấu nữa. Thẩm Thanh Lan nhìn về phía đám năm người còn lại của Lâm Hạo.

“Bây giờ cũng nên đến lượt các anh rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt Triệu Tam và Vương Ba trắng bệch, nhìn Thẩm Thanh Lan mà như thấy sứ giả địa ngục, “Không… không liên quan đến chúng tôi, đều là Lâm Hạo sai chúng tôi làm cả.”

Triệu Tam run rẩy nói, đến giọng nói cũng phát run lên, rõ ràng đang lo sợ vô cùng.

Vương Ba và ba người khác tuy không nói gì, nhưng ánh mắt cũng tỏ ý như lời Triệu Tam.

Sắc mặt Lâm Hạo trắng bệch, nhìn thấy bốn người đều làm phản thì đáy mắt bùng lửa giận. Nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh băng của Thẩm Thanh Lan, gã lại không dám mở miệng.

“Bây giờ là lúc tiễn anh lên đường rồi.” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng lên tiếng.

Sắc mặt Lâm Hạo vẫn trắng bệnh, đứng im tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Thẩm Thanh Lan cũng không vội, trên tay chẳng biết đã xuất hiện một đồng xu từ lúc nào, bàn tay mảnh khảnh đang tung lên tung xuống đồng xu ấy.

Đột nhiên, đồng xu rời khỏi bàn tay Thẩm Thanh Lan, bay thẳng đến phía

Lâm Hạo, mục tiêu chính là đầu gối gã.

Chỉ nghe một tiếng kêu “Á” thảm thiết, Lâm Hạo đã quỳ một chân xuống đất, một tay ôm lấy đầu gối.

Gã muốn đứng lên, nhưng lại bị Thẩm Thanh Lan ném trúng đầu gối bên kia, liền thật sự quỳ cả hai chân xuống đất.

“Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ cố giúp anh một tay.”

Giọng nói vẫn du dương, êm tai như cũ, nhưng lúc này lại như đâm vào tai Lâm Hạo.

“Cô quả thật không sợ nhà họ Lâm sẽ trả thù sao?” Vẻ mặt Lâm Hạo độc địa, nếu ánh mắt của gã là một lưỡi dao thì e rằng Thẩm Thanh Lan lúc này đã bị đâm ngàn dao vào tim từ lâu rồi.

“Tôi tên là Thẩm Thanh Lan, nhị tiểu thư nhà họ Thẩm mà anh nhắc đến, hoan nghênh anh tìm tôi trả thù vào bất cứ lúc nào.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 95: Một nhân tình

Thẩm Thanh Lan đứng đó, cả người đầy vẻ lạnh lùng, đôi môi hơi hé, thốt ra câu nói khiến sắc mặt tất cả mọi người có mặt lúc đó, trừ Cố Dương và Cố Khải, đều phải thay đổi.

Lâm Hạo nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ không dám tin. Gã đương nhiên biết rằng nhà họ Thẩm có một vị nhị tiểu thư, nhưng trong giới vẫn luôn đồn đại rằng cô ta không được dạy dỗ đầy đủ, hành vi thô lỗ nên không được người nhà coi trọng. Vì vậy, ngay khi nghe Cố Dương nói cô là người nhà họ Thẩm, gã vốn không hề có chút liên tưởng đến vị nhị tiểu thư kia.

“Không thể nào, sao cô lại có thể là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm được?” Lâm Hạo quả thật không dám tin.

Cố Dương cười đến nỗi không thấy mặt trời, “Chẳng phải lúc nãy tao đã nói với mày rồi sao? Là do mày không tin lời tao nói thôi.”

Lâm Hạo nghe vậy thì suýt ói máu, ai biết được mày có gạt tao hay không, tao mà tin mày mới là quái lạ ấy.

Lâm Hạo muốn đứng dậy, nhưng Thẩm Thanh Lan lúc nãy ra tay không hề nể nang gì. Cơn đau trên đầu gối khiến gã toát mồ hôi đầy đầu, đâu còn chút sức lực nào để dứng dậy. Đau đớn khiến gã quên đi việc phải kiêng nể nhà họ Thẩm, nhìn cô với ánh mắt oán hận, “Cho dù cô là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm đi chăng nữa thì sao, có thể làm nhục người khác như vậy ư?”

Thẩm Thanh Lan đột nhiên thấy buồn cười, câu nói “chỉ cho quan đốt nhà chứ không cho dân thắp đèn” chính là như vậy.

Nếu hôm nay cô và gã đổi vị trí cho nhau, thì với tính cách của gã, ba người bọn họ chắc chắn sẽ phải khốn đốn.

“Lâm Hạo, mày đúng là ông tổ mặt dày. Hôm nay chúng tao muốn làm nhục mày đấy, mày có thể làm gì được nào?” Cố Dương cười lạnh lùng. Anh ta khó chịu với Lâm Hạo đã lâu, nhưng được mãn nguyện như hôm nay thì quả là lần đầu tiên. Anh ta không khỏi nhìn về phía Thẩm Thanh Lan với một ánh mắt tràn đầy sự sùng bái, cô vợ này của đại ca quả thật là quá tuyệt.

Anh ta quyết định rồi, từ nay thần tượng của anh ta sẽ đổi thành Thẩm Thanh Lan, vừa biết đua xe, vừa biết đánh nhau, quả xứng đáng làm nữ thần trong lòng anh ta, hoàn mỹ!

Ánh mắt Cố Khải nhìn Thẩm Thanh Lan cũng tán thưởng như vậy.

Thẩm Thanh Lan đứng từ trên cao nhìn xuống Lâm Hạo, môi hé mở, thản nhiên nói: “Có chơi có chịu, tôi chỉ có một yêu cầu, từ sau nhìn thấy bọn tôi thì nhớ tránh mặt đi, nếu không tôi gặp lần nào sẽ đánh lần đó. Đừng nghĩ rằng tôi đang đùa với anh, tôi không phải là người thích đùa.”

Giọng điệu của cô rất bình tĩnh, thậm chí còn không có chút ý lạnh nào, nhưng chẳng hiểu sao lại khiến đám Lâm Hạo rùng mình. Nhất là đám

Vương Ba, chỉ hận không thể lập tức biến mất trước mắt Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan vừa dứt lời liền không nhìn bọn chúng nữa, quay người đi, chỉ nói một câu, “Cút.”

Triệu Tam và Vương Ba cuống quýt chạy lên trước đỡ Lâm Hạo đứng dậy. Năm người lẳng lặng rời khỏi trường đua. Lâm Hạo trước khi đi vẫn độc ác nhìn bóng lưng của Thẩm Thanh Lan, rõ ràng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Thẩm Thanh Lan có thể cảm nhận được cái nhìn ác ý hướng về phía mình. Tuy cô muốn giải quyết tên Lâm Hạo này dứt điểm trong một lần, nhưng cũng có loại người dù đâm sầm vào tường cũng không quay lại. Lâm Hạo lại rõ ràng là hạng người như thế. Đã vậy, cô cũng không ngại chơi đùa với gã, chỉ không biết gã có thể gánh chịu nổi kết cục cuối cùng không.

Anh Tôn đã bớt đau, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan tràn đầy vẻ không cam tâm. Chỉ qua hai chiêu cô gái này đã khiến hắn ngã lăn xuống đất, sắc mặt Anh Tôn đương nhiên là không tốt. Nhưng hắn cũng nghe thấy những lời Thẩm Thanh Lan nói lúc nãy rồi. Nhà họ Thẩm đúng là một trong những gia tộc mà bang Thạch phải kiêng kỵ. Nhị tiểu thư nhà họ vẫn danh chính ngôn thuận là người nhà họ Thẩm, bang Thạch không thể tùy tiện động đến cô ta. Những thiệt thòi ngày hôm nay, cho dù anh Tôn không cam tâm thì cũng đành phải nhịn nhục.

Biết được thân phận của Thẩm Thanh Lan, ngược lại hắn lại không hề hoài nghi nào về thân thủ của cô. Thiên kim nhà họ Thẩm giỏi võ thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

http://tieulun.hopto.org

“Cô Thẩm, chuyện hôm nay là do anh Tôn tôi đây không làm rõ mọi chuyện, tuy chúng tôi đắc tội với cô, nhưng cũng không làm người của cô bị thương, chuyện này coi như hòa, thế nào?”

Nghe sự không cam tâm ẩn chứa trong giọng điệu khách sáo của đối phương, Thẩm Thanh Lan khẽ nhoẻn miệng, “Tôi nói rồi, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, các anh đã khiến tâm trạng tôi khó chịu, chưa trả giá mà đã muốn chạy sao?”

Cô là người không dễ cáu giận, nhưng vốn dĩ trong lòng cô hôm sau đã có sẵn ngọn lửa bị khơi lên do đám người này nhắc đến Phó Hoành Dật.

Tuy bây giờ cô chưa xác định được tình cảm của mình dành cho Phó Hoành Dật là gì, nhưng khi nghe đám người này nhắc đến anh, trong lòng cô lại thấy rất khó chịu.

Cô không phải kiểu người có thể chịu uất ức. Nếu đã có người làm cô không vui, cô đương nhiên sẽ muốn đòi lại công bằng.

Thẩm Thanh Lan ghé sát vào anh Tôn, vẻ mặt hắn liền đầy đề phòng, vô thức lùi ra sau, “Cô muốn làm gì?”

Câu nói này kết hợp với những biểu cảm trên mặt hắn, khiến cho những người không biết chuyện gì mà nhìn thấy sẽ tưởng Thẩm Thanh Lan là cô gái háo sắc đói bụng ăn quàng.

Thẩm Thanh Lan hơi híp mắt lại, nhìn anh Tôn bằng ánh mắt u ám, “Anh Thạch sáng suốt như vậy lại có một thuộc hạ như anh, ha ha.”

Anh Tôn giật mình, “Cô quen anh Thạch!”

Cố Dương và Cố Khải cũng khẽ giật mình. Mặc dù bọn họ không biết anh Thạch mà hai người đang nói đến, nhưng xâu chuỗi lại liền đoán ra thân phận của người này. Cả hai hít một hơi, liếc nhìn nhau, ánh mắt nghiêm trọng.

Nhà họ Thẩm vốn là Thế gia Quân Nhân, nhưng bang Thạch lại là xã hội đen, đường ai nấy đi. Thẩm Thanh Lan đột nhiên lại có quen biết với đại ca của bang Thạch, tin này mà để người trong giang hồ biết thì chỉ e…

Thẩm Thanh Lan không để ý đến anh Tôn, mà rút điện thoại ra ấn một dãy số, đầu bên kia nhanh chóng có người bắt máy.

“Ai đấy?” Giọng nói thô kệch của Thạch Phong truyền tới từ phía bên kia.

Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói: “Anh Thạch, vẫn nhớ ân tình lúc trước chứ?”

Ngày trước cô cứu Thạch Phong, anh ta vẫn nợ cô một ân tình.

“Ha ha, hóa ra là em sao, cô bé? Cuối cùng em cũng gọi điện cho anh rồi. Nói đi, có việc gì cần anh giúp đỡ.” Thạch Phong cũng thoải mái. Thẩm Thanh Lan đã lâu như vậy rồi vẫn không tìm đến, hôm nay lại chủ động gọi điện cho anh ta thì rõ ràng là phải có việc tìm anh ta.

“Cũng không có gì, chỉ là động đến vài người của bang Thạch, hy vọng Thạch lão đại có thể nể mặt, đừng truy cứu tôi đến cùng.” Thẩm Thanh Lan nói rõ mục đích của mình. Cô không hề lo sợ bang Thạch sẽ truy cứu, nhưng dù sao bây giờ cô cũng là người của nhà họ Thẩm, ít nhiều gì cũng phải nghĩ trên lập trường của gia tộc.

Ánh mắt Thạch Phong hơi tối lại, “Là kẻ nào không có mắt đắc tội với em? Em nói cho đại ca biết, đại ca sẽ thay em dạy dỗ nó.” Lần trước, sau khi về, anh ta đã sai A Nam tung tin trên giang hồ là phải bảo vệ Thẩm Thanh Lan, thật không ngờ lại có kẻ dám tìm đến gây rắc rối cho cô, hơn nữa lại là người của bang Thạch. Thạch Phong tỏ ý bây giờ tâm trạng của anh ta đang rất không tốt.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 96: Nói chuyện cuộc đời, bàn về lý tưởng

Thẩm Thanh Lan thoáng nhìn sắc mặt trắng bệch của anh Tôn, “Cũng không cần phải dạy dỗ nữa, tôi đã tự tay dạy bọn họ rồi, chỉ là hy vọng anh Thạch khi gặp lại họ sẽ không thấy đau lòng.”

Thạch Phong cười vang, “Em gái nói gì vậy? Bọn chúng đắc tội với em, em dạy cho chúng một bài học là điều nên làm. Về sau nếu còn gặp chuyện như vậy, cho dù em có ra tay thì anh đây tuyệt đối sẽ không nói hai lời.”

“Anh Thạch nói vậy thì tôi cũng yên tâm rồi.” Thẩm Thanh Lan cúp máy.

Thạch Phong nhìn cuộc gọi vừa kết thúc, vẻ mặt khong vui lắm, “A Nam, cậu đi điều tra xem đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là đứa nào có mắt như mù, lá mặt lá trái?”

A Nam đáp một tiếng, đi vài bước liền dừng lại, nhìn Thạch Phong với vẻ mặt khó xử, “Đại ca, đến tên của cô ấy chúng ta còn không biết thì điều tra như thế nào đây?”

Thạch Phong im lặng, một lúc sau mới đành xua tay, “Thôi vậy, chuyện này không cần điều tra nữa.”

**

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt anh Tôn nhìn Thẩm Thanh Lan lúc này đã hoàn toàn khác biệt. Nếu như lúc nãy còn có chút không cam lòng thì bây giờ đã hoàn toàn là sự sợ hãi.

Hắn đâu ngờ Thẩm Thanh Lan lại quen đại ca của bang Thạch, xem chừng mối quan hệ cũng không đơn giản. Hắn cũng chỉ là tên cầm đầu một nhóm nhỏ trong bang, bình thường cũng đâu được tiếp xúc với anh Thạch.

Hắn đã từng nghi ngờ Thẩm Thanh Lan đang lừa mình. Nhưng nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay, anh Tôn có linh cảm rằng Thẩm Thanh Lan sẽ không làm như vậy.

“Việc đó, cô Thẩm, hôm nay tôi có mắt mà không thấy thái sơn, đắc tội với cô rồi, kính mong cô thứ lỗi. Sau này tôi tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa. Nếu trên đường có gặp phải Thẩm tiểu thư, tôi sẽ lập tức đi vòng hướng khác, lập tức tránh mặt.” Anh Tôn vẫn chưa quên lời mà Thẩm Thanh Lan nói với đám Lâm Hạo lúc nãy, vội nói.

“Hôm nay là Lâm Hạo gọi anh đến, xem ra mối quan hệ giữa hai người cũng không tồi nhỉ?” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói bằng giọng điệu bình tĩnh.

Anh Tôn vội vàng lắc đầu, “Không, không, tôi và Lâm Hạo chỉ là cùng ăn vài bữa. Nhà cậu ta giàu, bình thường cũng hào phóng nên tôi mới thỉnh thoảng giúp cậu ta.” Nếu biết trước người mà Lâm Hạo muốn nhờ hắn dạy dỗ một trận lại là một nhân vật tầm cỡ thế này, thì dù có đánh chết hắn cũng không đến. Bây giờ trong lòng anh Tôn hận Lâm Hạo muốn chết.

“Nếu đã vậy, mong anh giúp tôi một việc, nếu thành công thì mọi chuyện ngày hôm nay sẽ chấm dứt tại đây.”

Mắt anh Tôn sáng lên, nhịn đau mỉm cười một cái, “Cô nói đi, đừng nói là một chuyện, đến mười chuyện, một trăm chuyện cũng không thành vấn đề.”

“Lâm Hạo…” Thẩm Thanh Lan vừa nói hai từ này, anh Tôn đã vội tiếp lời, “Hiểu rồi, hiểu rồi, tên nhóc này có mắt không tròng, tâm địa độc ác, tôi sẽ giúp cô Thẩm dạy dỗ cậu ta cẩn thận.”

“Không phải là dạy dỗ,” Thẩm Thanh Lan giơ một ngón tay lên, nhẹ nhàng lắc lắc, “Mà là tìm anh ta để nói chuyện cuộc đời, bàn về lý tưởng.”

Anh Tôn gật đầu, “Đúng, đúng, đúng, chính là nói chuyện cuộc đời, bàn về lý tưởng.”

Thẩm Thanh Lan đã hài lòng, bèn xua xua tay. Anh Tôn và đám người của hắn nhanh chóng chạy biến, trong trường đua chỉ còn lại Thẩm Thanh Lan cùng với hai người Cố Dương và Cố Khải đã ngây như phỗng.

“Định đứng nghệt ra đây thành hai khúc gỗ sao?” Thẩm Thanh Lan nhìn hai người vẫn không hề nhúc nhích, bình thản nói.

Cố Dương và Cố Khải chợt bừng tỉnh, nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt kỳ dị.

“Chị dâu, chị vừa gọi điện cho đại ca của bang Thạch thật sao?” Cố Dương hỏi.

“Chẳng thế thì sao?” Thẩm Thanh Lan tò mò nhìn anh ta một cái, chứ chẳng lẽ là gọi cho anh sao?

Vẻ mặt Cố Dương nghiêm túc, “Chị dâu, có lẽ chị biết bang Thạch làm cái gì đúng không? Từ trước đến nay…”

“Chỉ vô tình giúp Thạch Phong một chút thôi, không được coi là có dính dáng.” Thẩm Thanh Lan ngắt lời Cố Dương.

Anh ta nghe vậy thì trong lòng cũng hơi yên tâm, không có dính dáng gì là tốt. Còn về phần giúp việc gì thì Cố Dương cũng không hỏi.

“Mọi chuyện kết thúc rồi, đi thôi.” Thẩm Thanh Lan đi trước về phía xe của Cố Dương.

Xe của Cố Khải đã hỏng rồi, lúc nãy anh ta vừa gọi taxi đến, bây giờ chỉ đành ngồi xe Cố Dương về.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn Thẩm Thanh Lan ngồi vào ghế sau, Cố Dương nói, “Chị dâu, kỹ thuật lái xe của chị tốt như vậy, chi bằng chị cầm lái đi!”

Anh ta vẫn không thể quên được kỹ thuật lái xe điêu luyện của Thẩm Thanh Lan, ánh mắt nhìn cô không khỏi tỏa sáng, “Nếu chị dâu có thể biểu diễn lại một lần nữa thì lại càng hay.”

Câu nói của cậu ta khiến hai mắt Cố Khải cũng sáng bừng. Đa số đàn ông đều có ước mơ về tốc độ và cảm xúc mãnh liệt, nhìn thấy một màn đua xe đặc sắc tuyệt trần như vậy, bọn họ lúc này cũng đang sục sôi trong lòng. Nhất là Cố Khải, đua xe vốn là thứ anh ta yêu thích nhất. Nếu chẳng phải vì người nhà không đồng ý, e rằng giờ này anh ta đã là một tay đua chuyên nghiệp rồi.

Thẩm Thanh Lan lẳng lặng mở cửa xe ngồi vào hàng ghế sau trong ánh mắt sục sôi nóng bỏng của hai người bọn họ, hoàn toàn không có ý muốn sẽ biểu diễn cho hai người họ xem.

May thay xe của Cố Dương là loại xe thể thao bốn chỗ, bằng không thì ba người bọn họ đã không ngồi vừa.

Nhìn Thẩm Thanh Lan lên xe, Cố Dương thất vọng bĩu môi, ngồi vào sau vô-lăng. Bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, ánh mắt lại sáng bừng nhìn Thẩm Thanh Lan: “Chị dâu, hay là tôi nhận chị làm sư phụ nhé? Tôi không có yêu cầu gì khó, chỉ mong chị dạy cho tôi cách drift khúc cua liên hoàn là được rồi.”

Cố Khải: “…” Yêu cầu này lại còn không khó? Cố Khải quay sang nhìn

Thẩm Thanh Lan, thật ra anh ta cũng muốn học.

Thẩm Thanh Lan cúi đầu nhìn điện thoại. Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên nhắn tin hỏi lúc nào cô trở lại.

Không thấy Thẩm Thanh Lan trả lời, Cố Dương cũng không thất vọng mà vẫn không ngừng cố gắng, “Chị dâu, chị dạy cho tôi đi! Tôi rất thông minh, bảo đảm học cái biết liền.”

Thẩm Thanh Lan vẫn không hề để ý.

Trên đường, Cố Dương vừa lái xe vừa dùng đủ cách xin Thẩm Thanh Lan dạy anh ta lái xe. Ngay cả Cố Khải cũng không chịu đựng nổi nữa, lườm cậu ta đến mấy lần.

“Anh không học được.” Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng cất lời, vừa mở miệng đã đả kích Cố Dương.

Nụ cười trên mặt Cố Dương bỗng cứng đờ, “Sao lại thế được? Tôi thông minh như vậy, sao lại không học được. Chỉ cần chị chịu dạy thì tôi nhất định sẽ học được.”

Nhìn thấy vẻ mặt không chịu từ bỏ ý định của cậu ta, Thẩm Thanh Lan cũng chỉ nói một câu, “Ngày mai anh đến đón tôi, tôi cho anh cảm nhận một lần.” Nếu sau khi xuống xe mà anh ta vẫn muốn học thì cô nhất định sẽ dạy.

http://tieulun.hopto.org

Mắt Cố Dương sáng bừng, lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, “Được, được, chị dâu yên tâm, tôi đảm bảo sẽ học thật giỏi.” Nói rồi, anh ta nhìn sang Cố Khải với vẻ mặt đắc ý, “Sao nào, bám riết lấy chị ấy chắc chắn sẽ có tác dụng đấy chứ.”

Cố Khải không chịu nổi dáng vẻ đắc chí này của anh ta, bèn lẳng lặng nhìn sang chỗ khác, chỉ nhìn Thẩm Thanh Lan muốn nói rồi lại thôi.

“Chân anh bị thương, không được.”

Đôi mắt của Cố Khải bỗng trở nên ảm đạm, nhìn chân mình bằng mặt rầu rĩ.

“Chị dâu, tôi có cần chuẩn bị gì không?” Cố Dương hết sức hào hứng.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười bình thản, “Không cần.”

Quả thật đến hôm sau, ngay khi bước xuống khỏi chiếc xe do cô lái với sắc mặt trắng bệch, việc đầu tiên Cố Dương làm là lết đến bên lề đường nôn thốc nôn tháo, suýt nữa đã nôn hết tim gan phèo phổi ra. Từ đó về sau, anh ta không hề nhắc đến chuyện học lái xe với Thẩm Thanh Lan nữa, thậm chí còn chẳng dám ngồi xe cô lái.

Không ai biết Cố Dương đã trải qua những gì khi ngồi trên xe của Thẩm

Thanh Lan. Cố Khải hỏi biết bao nhiêu lần cũng không được. Mỗi lần vừa hỏi, Cố Dương đều tỏ ra kinh hồn bạt vía. Sau vài lần không có được câu trả lời, Cố Khải cũng không nhắc lại nữa.

Đương nhiên, đây đều là những chuyện sau này.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 97: Đến nhà họ thẩm chơi

Cố Dương đưa Cố Khải đến Bệnh viện Quân y để bác sĩ kiểm tra. Cố Khải chỉ bị trầy xước và bầm tím, thương tích không nghiêm trọng lắm, băng bó lại rồi uống thuốc tan máu bầm là được.

Bây giờ đã muộn nên dù Thẩm Thanh Lan có về trường học thì cũng không vào được. Cô không về trường nữa mà bảo Cố Dương đưa về Giang Tâm Nhã Uyển.

Trên đường về, Cố Dương nhớ lại ánh mắt của Lâm Hạo trước khi đi, bèn nói: “Chị dâu, hôm nay Lâm Hạo chịu uất ức như vậy, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Gặp chiêu nào thì phá chiêu đó, nhưng tôi không hy vọng còn có người khác biết chuyện hôm nay.” Thẩm Thanh Lan dặn dò.

Cố Dương gật đầu tỏ ý đã hiểu, “Yên tâm đi chị dâu, chuyện này chỉ có ba người chúng ta biết, tôi sẽ không nói ra đâu.” Nếu để cho người trong nhà biết được thì người gặp rắc rối chính là anh ta và Cố Khải, “Nhưng mà chị dâu à, Lâm Hạo sẽ không đi nói lung tung chứ?”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, nói chắc nịch, “Không đâu.”

Cố Dương nghĩ cũng đúng. Người mất mặt hôm nay là Lâm Hạo, gã chỉ ước gì tất cả mọi người không biết chuyện này, sao còn đi nói lung tung được.

“Ha ha, lần đầu tiên tôi thấy Lâm Hạo chật vật như vậy, thật là quả hả giận.” Cố Dương không nhịn được mà cười.

Khuôn mặt vốn không có cảm xúc gì của Cố Khải cũng nở một nụ cười, thấy Lâm Hạo kinh ngạc quả thật là mát lòng mát dạ.

Đúng như Thẩm Thanh Lan dự đoán, Lâm Hạo mấy ngày sau đó cũng không có hành động gì. Lâm thị và Cố thị vẫn nước giếng không phạm nước sông như trước.

Trên thực tế, không phải Lâm Hạo không muốn trả thù mà là bây giờ gã đang trốn trong phòng mình, căn bản không dám ra ngoài gặp ai. Buổi tối sau ngày hôm đó, gã định tìm vài người thương lượng cho Thẩm Thanh Lan một bài học. Ai ngờ lại gặp phải anh Tôn không nói một lời đã dẫn người lên đánh gã một trận đến sưng mặt sưng mũi, ngay cả cha mẹ gã cũng không nhận ra. Với cái đầu heo này thì gã đâu còn dám ra ngoài nữa, mặt mũi cũng chẳng đủ để mà mất.

Cố Dương đưa Thẩm Thanh Lan đến cổng tiểu khu, thấy cô vào trong rồi mới lái xe đi.

“Cố Khải, anh nói xem, chị dâu làm thế nào mà luyện được mấy chiêu võ đấy nhỉ?” Cố Dương lên tiếng hỏi Cố Khải. Anh ta thật sự không hiểu được tài lái xe và thân thủ nhanh nhẹn của Thẩm Thanh Lan là ở đâu ra.

Nếu nói thân thủ là do người trong nhà dạy thì anh ta tin. Nhưng Thẩm Thanh Lan ra tay tàn nhẫn, từng chiêu đều nhắm vào điểm yếu của con người, chỉ cần một chiêu mà cô đã đánh cho cả đám đàn ông cao lớn khỏe mạnh đến nỗi không bò dậy nổi. Thân thủ như vậy, không giống người nhà họ Thẩm sẽ dạy cho con gái mình.

Từ nhỏ đã bị Phó lão gia huấn luyện, Cố Dương và Cố Khải tỏ ý, cho dù là bọn họ cũng không làm được, trừ phi là Phó Hoành Dật.

Còn kỹ thuật đua xe thì càng không cần phải nói. Người nhà họ Thẩm không ai biết đua xe, kể cả Thẩm Quân Dục cũng không động vào.

“Đây không phải là chuyện chúng ta có thể quản.” Cố Khải lạnh lùng nói.

Cố Dương ngậm miệng, anh ta chỉ tò mò nên mới hỏi thế, nghiêm túc như vậy làm gì?

**

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thanh Lan theo thường lệ thức dậy chạy bộ, tắm rửa rồi đến phòng ký túc xá.

Lúc cô đến nơi, Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng cũng đã thức dậy, rửa mặt

xong xuôi, đang chờ Thẩm Thanh Lan. Không như ngày bình thường, ngay cả Vu Hiểu Huyên luôn ăn mặc tùy tiện cũng mặc một chiếc váy liền nhìn rất thục nữ, còn trang điểm nhẹ.

"Thanh Lan, cuối cùng cậu cũng đến, tớ đang định gọi điện thoại cho cậu đây." Vu Hiểu Huyên thấy Thẩm Thanh Lan thì hai mắt sáng lên.

Thẩm Thanh Lan đưa bữa sáng cho bọn họ, "Tớ mua bữa sáng cho các cậu, ăn trước đã."

"À…" Vu Hiểu Huyên xoắn ngón tay, "Anh cậu… lúc nào anh cậu đến đón chúng ta?"

Kể từ khi biết anh Thẩm Thanh Lan chính là nam thần Thẩm Quân Dục trong lòng mình, Vu Hiểu Huyên luôn ở trong trạng thái hưng phấn. Chỉ cần nghĩ đến việc hôm nay có thể gặp nam thần là cô ấy đã sung sướng đến không ngủ được, sáng lại dậy sớm.

Dáng vẻ si mê quá rõ ràng của cô ấy khiến Phương Đồng không nhịn được mà lên tiếng trêu ghẹo Vu Hiểu Huyên, "Chỉ là một người đàn ông thôi mà, mất mặt quá đi." Cô thừa nhận Thẩm Quân Dục thật sự rất đẹp trai, từ cái nhìn đầu tiên đã cho người ta cảm giác "mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song"*. Nhưng Phương Đồng vẫn có thể cảm giác được vẻ nguy hiểm trên người đàn ông này. Trực giác mách bảo cô rằng không thể đến gần anh.

* Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: Người đàn ông tuấn tú, có một không hai.

Không nhắc đến nam thần nữa thì Vu Hiểu Huyên vẫn là Vu Hiểu Huyên, trêu ngược lại, “Đúng vậy, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, cả ngày dính như hồ dán, một ngày gọi ba cuộc điện thoại.”

Phương Đồng hừ lạnh một tiếng, không nói gì, tự coi như Vu Hiểu Huyên đang ước ao ghen tị.

“Ngô Thiến đâu?” Thẩm Thanh Lan không thấy Ngô Thiến nên hỏi.

Phương Đồng nhún vai, “Không biết, ngày hôm qua đi rồi vẫn chưa trở về, gọi điện thoại cũng không nghe.”

Mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên. Ngày hôm qua, Ngô Thiến đã đi theo một người đàn ông.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên từ sáng sớm đã thay đồ trang điểm nên quả thật chưa kịp ăn, bèn lấy bữa sáng Thẩm Thanh Lan mua, bắt đầu ăn.

“Thanh Lan, bọn tớ tay không đến nhà cậu thì không hay lắm. Chi bằng, lát nữa trên đường đi, chúng ta ghé cửa hàng bách hóa mua đồ, người nhà cậu thích gì?” Phương Đồng ăn xong, bỗng hỏi.

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Đúng vậy, Thanh Lan, chúng ta đi mua đồ đi! Nếu

không thì tớ đến xấu hổ không dám bước vào cửa nhà cậu mất.”

Thật ra, hôm qua cô ấy và Phương Đồng đã bàn đến vấn đề này. Nhưng Thẩm Thanh Lan chưa về, bọn họ không biết mua gì, muốn đi mua nhưng lại sợ không hợp ý.

Thẩm Thanh Lan thấy dáng vẻ như gặp kẻ thù lớn của bọn họ thì buồn cười, “Trong nhà không thiếu gì cả, không cần mang gì hết. Các cậu chỉ cần tới nhà tớ làm khách là được rồi. Đâu phải bảo các cậu đi gặp bố mẹ chồng đâu mà khẩn trương như vậy làm gì?”

Thẩm Thanh Lan hiếm khi nói đùa.

Tiếc là bây giờ cả Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đều đang hồi hộp, không có tâm trạng đùa.

Đúng là chỉ đến chơi, nhưng nhà họ Thẩm là ai chứ, đó là thế gia quân nhân tiếng tăm lừng lẫy. Thẩm lão gia cũng là nhân vật nổi danh vang dội, ra ngoài đều có người đi theo bảo vệ. Mẹ Thẩm Thanh Lan là nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng. Ba cô hôm nay không ở nhà, nhưng chỉ cần hai cái tên này thôi đã đủ khiến bọn họ khẩn trương rồi.

“Ông nội tớ là người rất dễ gần, tuy khuôn mặt nghiêm túc nhưng rất tốt với con cháu. Hôm qua nghe tớ nói muốn dẫn bạn về, ông còn cố ý ở nhà chờ các cậu nữa.” Thẩm Thanh Lan vốn định an ủi hai người, không ngờ lại hoàn toàn phản tác dụng. Nghe xong lời này, khuôn mặt nhỏ xinh của Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đều nhăn lại như cái bánh bao.

“Thanh Lan, bây giờ chúng tớ không đi thì còn kịp không?” Vu Hiểu Huyên hỏi.

Thẩm Thanh Lan quơ chiếc điện thoại đang rung lên, “Hình như không kịp nữa rồi.”

Vu Hiểu Huyên thấy tên người gọi đến thì liền ủ rũ nằm bò ra bàn, ngay cả sự vui sướng khi sắp được nhìn thấy nam thần cũng biến mất.

“Thôi được rồi, chẳng phải chỉ là gặp người lớn nhà bạn bè sao, đâu phải ra chiến trường, có gì mà phải lo chứ?” Phương Đồng cắn răng, vẻ mặt hùng hồn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 98: Làm khách (1)

“Trên đường đi, anh gặp phải chút chuyện nên đã đến muộn. Xin lỗi, không để các em đợi lâu chứ?” Thẩm Quân Dục đứng cạnh xe ở ngoài cổng trường, nhìn thấy ba người đi ra bèn cười nói.

Lúc này, Vu Hiểu Huyên được gặp nam thần liền ném hết sự khẩn trương lúc trước đi, đỏ mặt đáp, “Không đâu ạ, chúng em cũng mới vừa dậy không lâu.”

Phương Đồng âm thầm trợn trắng mắt một cái, thật chẳng có tiền đồ gì cả. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng động tác nhỏ này của mình lại lọt cả vào mắt Thẩm Quân Dục, đáy mắt anh hiện ý cười, mở ra xe ghế sau nói, “Mời lên xe.”

Giọng điệu lịch sự, động tác lại càng lịch sự hơn. Con nai nhỏ trong lòng Vu Hiểu Huyên chạy loạn lên, không hổ là nam thần của cô ấy, lịch thiệp làm sao.

Thẩm Thanh Lan ngồi vào ghế phụ. Thẩm Quân Dục vừa lên xe liền đưa cho cô một cái túi, “Chị Tống đã cố ý làm từ sáng sớm, sợ các em chưa ăn gì.”

“Anh đến muộn, bọn em đã ăn rồi.” Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan không hề có biểu cảm gì.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục bất đắc dĩ thở dài, “Vậy coi như ăn tráng miệng đi.”

“Anh không định để cho bọn em ăn trưa sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Tay Thẩm Quân Dục cứng đờ, cầm túi về, tiện tay để một bên, rồi xoa tóc Thẩm Thanh Lan, “Con bé này đúng là càng ngày càng không có lương tâm.”

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn không thay đổi. Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên nhìn nhau, đáy mắt hiện vẻ hâm mộ vô cùng. Hai người họ đều là con một, trong nhà không có anh chị em gì cả. Trước kia vẫn không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nhìn thấy cách chung đụng của anh em nhà họ Thẩm, bỗng nhiên họ nghĩ có một người anh trai cũng rất tốt.

Đại Viện cách trường của bọn họ hơi xa, lại thêm tắc đường nên khi đến cổng thì đã là hơn hai tiếng sau.

Ban đầu, Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên còn không dám nói gì, nhưng Thẩm Quân Dục rất hài hước và biết cách trò chuyện nên đã nhanh chóng khiến hai người thả lỏng.

Chỉ là lúc vừa đến cửa Đại Viện, nhìn thấy mấy anh lính vác khẩu súng thật đã lên nòng trên vai, Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên liền hoảng sợ. Tưởng tượng ra là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Thẩm Quân Dục dừng xe, hạ cửa kính xuống. Anh lính gác cổng liền làm

động tác chào Thẩm Quân Dục một cái rồi cho họ vào.

“Chẳng phải là cần giấy tờ tùy thân sao, ngay cả chứng minh thư tớ cũng đã lấy ra rồi này.” Vu Hiểu Huyên cầm chứng minh thư trong tay, hơi rối rắm xoắn xuýt.

“Có anh dẫn các em vào thì tất nhiên là không cần rồi.” Thẩm Quân Dục cười nói.

Từ khi đi được nửa đường thì Thẩm Thanh Lan đã bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, tối qua về quá muộn, cả đêm lại mơ thấy mấy giấc mơ mà trong đó đều có Phó Hoành Dật, khiến cô tỉnh lại rất nhiều lần, nên buổi sáng hơi mệt mỏi.

Cả đường đi, Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đều nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong Đại Viện xanh mát, có thể thấy được nhiều loại cây cao to ở khắp mọi nơi. Tuy đã là cuối thu, lá cây rụng nhiều, nhưng vẫn còn một số cây xanh tươi rậm rạp.

Đi thêm mười phút nữa thì xe đỗ lại trước một toà nhà ba tầng.

“Đến rồi.” Thẩm Quân Dục dừng hẳn xe rồi nói.

Thẩm Thanh Lan xuống xe trước. Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cũng xuống xe theo. Ngước nhìn tòa nhà mang đậm hơi thở kiến trúc lịch sử này, sự khẩn trương khó khăn lắm mới giảm đi của hai người lại ùa về.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, Quân Dục, hai đứa về rồi.” Một người phụ nữ mặc sườn xám mỉm cười ra đón. Bà vốn đang chào hỏi hai anh em Thẩm Thanh Lan, lại nhìn Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên, bèn cười nói: “Hai cháu đây chính là bạn học của Thanh Lan đúng không? Mau vào đi!”

“Đây là mẹ tớ.” Thẩm Thanh Lan giới thiệu.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên chào một tiếng dì. Sở Vân Dung trông còn trẻ đẹp hơn trên tivi.

“Thật là hai cô bé xinh đẹp.” Sở Vân Dung hiền hòa nói.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên ngại ngùng cười cười, khi đứng cạnh Thẩm Thanh Lan, hai cô cũng không tính là đẹp được.

“Ông nội đợi các con đã lâu rồi đấy.” Sở Vân Dung nói với Thẩm Thanh Lan, giọng điệu ôn hòa không giống trách cứ mà lại như một câu trần thuật hơn.

“Tắc đường nên bọn con về hơi muộn.” Thẩm Thanh Lan bình tĩnh nói.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên hơi áy náy. Thật ra nếu không phải hai cô trên đường nhất quyết đòi xuống xe mua quà thì bọn họ đã đến nơi một tiếng trước rồi.

http://tieulun.hopto.org

Đường phố ở Bắc Kinh rất hay tắc nghẽn, Sở Vân Dung biết vậy nên cũng không nói gì.

“Thanh Lan, bọn tớ cởi giày trước đã.” Vu Hiểu Huyên đứng ở cửa, nói với vẻ hơi thận trọng.

Sở Vân Dung xua tay, “Không cần cởi giày, cứ vào luôn đi.”

Thẩm Thanh Lan cũng không nói gì, chỉ để nguyên giày đi thẳng vào. Thẩm Quân Dục vốn đang định thay giày, thấy vậy thì đáy mắt hiện ý cười, cũng theo em gái đi vào, “Nhà bọn anh không cần thay giày, vào đi.”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên thấy chủ nhà không thay giày ra nên cũng yên tâm mạnh dạn đi vào.

Sở Vân Dung thấy cảnh này thì hơi ngẩn ra. Đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy Thẩm Thanh Lan ở cùng bạn bè, không ngờ cô lại là đứa trẻ chu đáo như thế. Hình như bà… không hiểu gì về con gái mình cả.

Sở Vân Dung khẽ thở dài, nhớ tới những lời chồng dặn dò trước khi về quân khu. Bà quả thật nên tìm hiểu về đứa con này của mình một chút.

“Ông nội, cháu về rồi.” Thẩm Thanh Lan vào phòng khách, chào Thẩm lão

gia đang ngồi trong phòng.

“Về là tốt rồi, mau mời bạn cháu ngồi xuống đi, đứng hết ra đó làm gì.” Gương mặt nghiêm túc của Thẩm lão gia nở nụ cười, rõ ràng tâm tình của ông lúc này đang rất tốt.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đứng một bên, rất dè dặt. Hai bàn tay nhỏ bé của Vu Hiểu Huyên không ngừng xiết vào nhau. Còn Phương Đồng tuy có vẻ bình tĩnh hơn Vu Hiểu Huyên, nhưng đôi mắt cứ chớp liên tục đã bán đứng sự khẩn trương trong lòng cô ấy.

“Ông nội, đây là Phương Đồng, còn đây là Vu Hiểu Huyên, họ đều là bạn của cháu. Đây là ông nội tớ.”

“Chào… ông Thẩm ạ.” Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên lắp bắp chào hỏi.

“Ông nội, ông dọa hai cô bé rồi kia.” Thẩm Quân Dục cười nói.

Thẩm lão gia trừng mắt, “Trông ông đáng sợ lắm à, sao lại dọa người ta?”

“Không đâu, không đâu, ông Thẩm trông rất hiền lành. Trước đây bọn cháu chỉ có thể thấy ông trong tivi, bây giờ cuối cùng cũng đã được gặp người thật nên mới khẩn trương thôi ạ.” Phương Đồng đỏ mặt giải thích.

Thẩm lão gia nở nụ cười: “Ha ha, cô bé, đừng căng thẳng, ông là ông nội Lan Lan, không phải là người ngoài.”

“Đúng vậy, đừng căng thẳng, lại đây uống nước trái cây đi.” Sở Vân Dung bê nước trái cây ra.

Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng liền vội vàng đứng lên, đưa hai tay ra nhận ly nước trái cây, “Cảm ơn dì ạ.”

Ly của Thẩm Thanh Lan lại là trà, “Cảm ơn mẹ.”

Thẩm lão gia và Sở Vân Dung có thể nhận ra Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đều được dạy dỗ rất tốt, ánh mắt cũng rất trong sáng, từ khi bước vào nhà họ Thẩm, ngoại trừ lúc mới đầu vì tò mò nên có hơi đưa mắt quan sát một chút, thì sau đó không còn nhìn lung tung nữa.

Hai người thầm thấy hài lòng, tuy họ mong Thẩm Thanh Lan quen biết nhiều bạn bè, nhưng cũng hy vọng là bạn bè tốt. Bây giờ xem ra mắt chọn bạn của Thẩm Thanh Lan rất tinh.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 99: Làm khách (2)

“Tiểu Đồng và Hiểu Huyên là người ở đâu vậy?” Sở Vân Dung tươi cười thân thiết, giọng nói dịu dàng.

“Bọn cháu đều là người Bắc Kinh ạ.” Vu Hiểu Huyên trả lời, “Dì, dì còn đẹp hơn khi bọn cháu thấy trên tivi nữa. Dì không biết đâu, mẹ cháu rất thích dì đấy ạ. Nếu như hôm nay bà biết cháu được gặp người thật thì chắc chắn sẽ rất hâm mộ cháu.”

Sở Vân Dung cười khanh khách, “Đúng lúc tháng sau dì định một tổ chức một buổi diễn tấu ở Bắc Kinh. Đến lúc đó dì sẽ tặng các cháu mấy tấm vé để các cháu dẫn người nhà đi cùng.”

Hai mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên: “Thật thế ạ?”

Sở Vân Dung mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên là thật rồi.”

Thẩm lão gia cũng nói hùa theo: “Sau này các cháu có thời gian thì hãy thường xuyên đến nhà chơi. Lan Lan không có nhiều bạn bè. Bao nhiêu năm vậy rồi mà đây lại là lần đầu tiên ông thấy nó dẫn bạn về nhà.”

“Vâng, vâng, ông Thẩm, bọn cháu sẽ thường xuyên đến. Chỉ cần ông không chê bọn cháu phiền là được ạ.” Vu Hiểu Huyên mỉm cười, để lộ hai cái răng

khểnh.

Vu Hiểu Huyên vốn tính cởi mở, sau khi buông bỏ sự căng thẳng ban đầu, nhìn thấy Trầm lão gia và Sở Vân Dung đều thân thiện như thế thì đã nhanh chóng hoạt bát trở lại.

Phương Đồng thì không thoải mái như Vu Hiểu Huyên. Dù sao nhà cô cũng theo chính trị, từ bé đã thấy nhiều chuyện nên tâm tư cũng kín đáo hơn Vu Hiểu Huyên một chút. Gia đình như nhà họ Thẩm chắc chắn có không ít người muốn lôi kéo quan hệ, cô không muốn người lớn nhà Thẩm Thanh Lan nghĩ cô thân thiết với cô ấy là vì gia thế nhà họ.

“Ông nội, cháu dẫn bọn họ lên phòng cháu trước ạ.” Thẩm Thanh Lan thấy Phương Đồng vẫn không nói gì nhiều, liền lên tiếng.

Thẩm lão gia cười gật đầu, biết bọn trẻ không được tự nhiên trước mặt người lớn, bèn ôn hòa nói, “Đi đi, lát nữa ông sẽ bảo anh cháu gọi các cháu xuống ăn cơm.”

Thẩm Thanh Lan dẫn hai người họ lên phòng mình. Vừa vào phòng, Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên liền cùng ngồi lên chiếc giường lớn của cô, “Ôi, hồi hộp chết tớ rồi, tớ còn không dám nói gì luôn, chỉ sợ sẽ nói sai điều gì.”

Vu Hiểu Huyên nhe răng trợn mắt.

http://tieulun.hopto.org

“Cậu như vậy còn gọi là không dám nói gì à? Cậu đã lảm nhảm nhiều lắm rồi.” Phương Đồng cãi lại.

“Thanh Lan, mẹ cậu thật sự trông rất trẻ. Nếu đứng bên cạnh cậu, nói dì là chị cậu cũng sẽ có người tin đấy.” Vu Hiểu Huyên chép miệng một cái. Cô vừa rồi đã ăn một miếng bánh ngọt ở dưới tầng, mùi vị rất ngon.

Phương Đồng gật đầu tán thành, “Lại còn rất bình dị thân thiện nữa. Tớ cứ tưởng rằng những nghệ sĩ nổi tiếng như mẹ cậu thì nhất định đều kiêu ngạo lạnh lùng chứ.”

“Còn ông cậu nữa, ông ấy chính là tướng quân đấy. Không ngờ tớ lại được gặp một vị tướng quân còn sống sờ sờ.” Khuôn mặt nhỏ xinh của Vu Hiểu Huyên đỏ bừng vì hưng phấn.

Hai cô cứ mỗi người một câu, bàn tán sôi nổi, Thẩm Thanh Lan nghe đến đen mặt.

“Nếu thích thì sau này hai cậu có thể thường đến chơi.”

Hai người lại đồng loạt lắc đầu, “Chuyện này thì thôi.” Tới một lần đã sợ đủ rồi.

“Nói thật, Thanh Lan, người nhà cậu rất tốt với cậu.” Vu Hiểu Huyên nghiêm túc nói, “Bọn tớ có thể nhìn ra, ông nội và mẹ cậu cũng đều vì cậu nên mới

thân thiện với tớ và Phương Đồng như thế. Bọn họ chắc chắn rất yêu quý cậu, nên mới quan tâm đến bạn bè của cậu.”

Phương Đồng ở bên cạnh cũng gật đầu, hoàn đồng ý với câu nói này của Vu Hiểu Huyên. Cô cảm thấy từ trước đến nay, đây có lẽ là câu nói có chiều sâu nhất của Vu Hiểu Huyên.

Thẩm Thanh Lan hơi ngẩn ra, cứ như đây là lần đầu tiên nhận ra được điều này.

Ông nội quả thật luôn là một người hiền hòa, nhưng cũng chưa từng bình dị gần gũi như hôm nay. Nghĩ đến lời nói của Vu Hiểu Huyên, trong lòng cô chợt ấm áp.

“Cốc cốc.” Có người gõ cửa.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy đi mở cửa. Thẩm Quân Dục đang bê một cái khay đựng bánh ngọt mà vừa rồi chị Tống dọn lên, “Lúc nãy, mẹ thấy bạn em thích ăn bánh này nên bảo anh mang lên.”

Thẩm Thanh Lan nhận lấy khay bánh rồi cảm ơn.

Thẩm Quân Dục nhìn cửa phòng đóng lại, sờ mũi đi xuống.

http://tieulun.hopto.org

“Wow, bánh đậu xanh.” Thấy Thẩm Thanh Lan bê bánh ngọt vào, mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên.

Thẩm Thanh Lan đưa bánh cho cô, “Ăn ít thôi, lát nữa còn ăn cơm.”

Vu Hiểu Huyên nhét bánh vào trong miệng, gật đầu qua loa, “Ừ, chờ tớ ăn xong cái này, rồi ăn thêm hai cái nữa sẽ nghỉ ăn.”

“Đồ ăn chị Tống nấu ngon lắm, cậu chắc chắn là ăn bánh ngọt rồi lát nữa vẫn ăn được cơm?” Thẩm Thanh Lan bình thản hỏi.

Vu Hiểu Huyên ngừng nhai bánh, nhìn Thẩm Thanh Lan, hỏi lại: “Ngon thật sao? Ngon hơn cả bánh ngọt?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Vu Hiểu Huyên quả quyết rút tay lại, “Không nên ăn vặt trước khi ăn cơm.”

Phương Đồng yên lặng nhìn cô bạn, không nói lời nào, sự chú ý của cô đã chuyển tới trong phòng Thẩm Thanh Lan.

Phòng Thanh Lan rất rộng. Phương Đồng luôn thấy phòng mình đã rộng rồi, vậy mà phòng của Thẩm Thanh Lan còn rộng gấp đôi phòng cô. Cách bài trí

trong phòng đơn giản, lấy màu vàng nhạt làm chủ đạo, cửa sổ sát đất to. Bên ngoài phòng có ban công, trên đó đặt một chiếc ghế quý phi, còn có một bàn tròn nhỏ có đặt một bộ trà cụ.

Phương Đồng bước ra, cầm một cái chén thưởng thức một lát. Mặc dù cô không hiểu gì nhưng cũng nhìn ra bộ trà cụ này rất chất lượng. Ngay cả bộ được sưu tầm trong thư phòng của ông nội cô cũng kém bộ này, có thể đoán được giá trị của nó. Vậy mà Thẩm Thanh Lan lại tùy tiện để nó ngoài ban công.

Phòng Thẩm Thanh Lan có rất nhiều món đồ trang trí nho nhỏ, được bày biện ngay ngắn, không tạo cảm giác lộn xộn, mỗi một món đều có giá cao, là minh chứng hoàn hảo cho câu “xa hoa một cách khiêm tốn”.

“Thanh Lan, người nhà cậu đối xử với cậu thật tốt.” Phương Đồng khẽ thở dài.

Đôi mắt đẹp của Thẩm Thanh Lan lóe lên, không nói gì thêm. Thật ra, rất nhiều món đồ nhỏ trong phòng đều là quà do Thẩm Quân Dục đi công tác về tặng cho cô. Bao nhiêu năm trôi qua, cộng nhiều món nhỏ lại đúng là không ít. Còn cả quà sinh nhật, ví dụ như bộ trà cụ kia là quà sinh nhật Thẩm lão gia tặng cô vào năm hai mươi tuổi.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cảm thấy rất hứng thú với những món trang trí nhỏ đến từ các quốc gia trong phòng Thẩm Thanh Lan. Hai cô thưởng thức từng món, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng thảo luận.

Thẩm Thanh Lan ngồi một bên, để bọn họ tùy ý quan sát.

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, giọng Thẩm Quân Dục truyền vào từ bên ngoài, “Lan Lan, ăn cơm thôi.”

“Em biết rồi.” Thẩm Thanh Lan trả lời.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cũng nghe thấy, bèn theo Thẩm Thanh Lan xuống lầu.

Trong phòng ăn, Thẩm lão gia và Sở Vân Dung đã ngồi xuống. Ông chỉ vị trí bên tay trái mình, “Các cháu ngồi ở đây.”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên không tiến lên mà lén đưa mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, thấy cô bước vào ngồi, bọn họ mới ngồi xuống cạnh cô.

“Sao Hi Đồng vẫn chưa về?” Thẩm lão gia hỏi, “Không biết hôm nay trong nhà có khách sao? Bắt cả nhà đợi nó, còn ra thể thống gì nữa?” Giọng điệu Thẩm lão gia bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nghe ra sự bất mãn trong lời ông.

Bầu không khí lập tức cứng lại, Sở Vân Dung hơi im lặng, rồi cười nói: “Con vừa gọi cho nó, thấy bảo là tắc đường, nhưng sắp về đến nơi rồi ạ.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 100: Đây là thẩm hi đồng?

Sắc mặt Thẩm lão gia dịu lại, “Chúng ta ăn trước, không đợi nó nữa.” Nói rồi, ông nhìn sang Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên, cười tủm tỉm, “Lan Lan cũng không nói các cháu thích ăn gì nên chỉ làm mấy món, nếu có gì không hợp thì nhất định phải nói với ông đấy.”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên gật đầu liên tục: “Ông Thẩm, ông đừng khách sáo, khẩu vị của chúng cháu không khác Thanh Lan lắm, không kén ăn đâu ạ.”

Thẩm lão gia càng cười hiền hòa hơn, “Vậy tối nay nhất định phải uống nhiều canh một chút. Món này ông đã đặc biệt bảo chị Tống hầm, nghe nói có tác dụng đẹp da, rất tốt cho mấy cô gái trẻ các cháu.”

“Cảm ơn ông Thẩm.” Hai người cười cảm ơn.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên từ ngoài cửa. Chỉ một lát sau, một dáng người yểu điệu đã xuất hiện ở cửa phòng ăn. Cô ta mặc một bộ váy lụa dài màu trắng, mái tóc dài xoăn nhẹ, khuôn mặt trang điểm rất đẹp đẽ, toàn thân toát lên khí chất thục nữ của các cô chiêu.

Cô ta tỏ vẻ áy náy, “Ông nội, mẹ, con xin lỗi, tắc đường nên con về muộn.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia nhìn cô ta một cái, rồi dửng dưng nói: “Về rồi thì ăn cơm đi.”

Thẩm Hi Đồng ngồi xuống bên cạnh Sở Vân Dung, cười áy náy với Thẩm Thanh Lan, “Hai vị này chính là bạn em à? Chị xin lỗi, vốn định về sớm một chút, nhưng không ngờ lại tắc đường quá, để các em đợi lâu rồi.”

Nụ cười của cô ta rất chân thành, lời nói cũng rất ân cần, khiến người khác có ấn tượng rất tốt.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cười một tiếng, “Chào… chị Thẩm.” Không biết nên xưng hô thế nào, cuối cùng hai cô vẫn thêm vào một tiếng chị, dù sao đối phương cũng thật sự lớn tuổi hơn họ.

Nụ cười trên mặt Thẩm Hi Đồng càng chân thành hơn, “Tính cách của Thanh Lan nhà chị hơi hướng nội, nên không có nhiều bạn bè lắm, càng hiếm khi dẫn bạn về nhà. Các em có thể đến nhà chơi, cả nhà thật sự rất mừng.”

Trong tất cả mọi người ngồi bên bàn ăn, chỉ có một mình Thẩm Hi Đồng tự biên tự diễn. Cô ta cũng không hề cảm thấy xấu hổ, bày ra dáng vẻ chủ nhà tiếp đãi Phương Đồng và Vu hiểu Huyên. Ai không biết còn tưởng rằng cô ta mới là bạn của các cô.

“Chẳng phải bận rộn bên ngoài cả ngày sao, không đói bụng à?” Thẩm Quân Dục hờ hững hỏi.

Nụ cười trên mặt Thẩm Hi Đồng hơi cứng lại trong chốc lát, rồi lập tức tự nhiên trở lại, “Quả thật là hơi đói, các em đừng khách sáo, cứ coi như đang ở nhà mình nhé.”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên không nhịn được mà thầm trợn trắng mắt. Cuối cùng các cô cũng đã hiểu tại sao khi nhắc đến người chị nuôi này, Thẩm Thanh Lan lại có thái độ lạnh lùng như vậy. Người này quả nhiên không khiến cho người ta thích nổi.

Đang suy nghĩ thì một cái bát bỗng xuất hiện trước mắt Phương Đồng, một bàn tay có khớp xương rõ ràng đang rời khỏi chén. Giọng nói quyến rũ của Thẩm Quân Dục vang lên từ trên đầu, “Ông nội nói canh này rất tốt cho con gái, các em uống nhiều một chút.”

Sau đó, anh lại cầm lấy một cái bát khác, múc cho Hiểu Huyên một bát nữa, rồi đến Thẩm Thanh Lan, hoàn toàn không để ý tới Thẩm Hi Đồng.

Phương Đồng lại chẳng cảm thấy gì, bình tĩnh cảm ơn một tiếng. Còn Vu Hiểu Huyên thì ngược lại, chỉ một câu nói như vậy đã khiến vành tai cô phiếm hồng. Phương Đồng thấy Hiểu Huyên như thế thì thở dài một tiếng, thật sự không thể hiểu nổi sự say mê của cô ấy dành cho Thẩm Quân Dục từ đâu mà đến.

Còn Thẩm Hi Đồng bị Thẩm Quân Dục xem nhẹ thì sắc mặt hơi khó coi. Ba cô gái đều có, chỉ mỗi mình cô ta không có, nếu nói anh không cố ý thì cô ta cũng không tin. Thẩm Hi Đồng cụp mắt xuống, hít một hơi thật sâu, tự nhủ bản thân đừng so đo làm gì.

http://tieulun.hopto.org

“Lan Lan, lát nữa cơm nước xong thì dẫn bạn cháu đi dạo trong Đại Viện một lát, buổi tối ăn cơm ở nhà luôn.” Thẩm lão gia nói.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên còn chưa kịp từ chối thì Thẩm Thanh Lan đã thản nhiên đồng ý.

Thẩm Hi Đồng giật mình. Mặc dù chỉ là một câu nói, nhưng cô ta lại nghe ra được Thẩm lão gia rất thích hai người bạn của Thẩm Thanh Lan.

Nhớ lại thời học cấp 3, Thẩm Hi Đồng cũng từng dẫn bạn học của mình về nhà chơi. Lần đó, đừng nói là ngồi ăn cơm cùng bàn, đến tận lúc bạn học của cô ta về, Thẩm lão gia còn nói thẳng với cô ta một câu rằng sau này cô ta đừng tự ý dẫn người ngoài về nhà. Từ đó về sau, cô ta không còn mời bạn đến nhà mình nữa.

Còn Thẩm Thanh Lan thì sao, đều là dẫn bạn về nhà mà thái độ của Thẩm lão gia lại trái ngược hẳn. Tuy vẫn biết rằng Thẩm lão gia thiên vị cô, nhưng trong lòng Thẩm Hi Đồng khó tránh khỏi khó chịu.

“Ông nội con nói rất đúng, Thanh Lan, lát nữa con và bạn đi chơi trong Đại Viện một lát đi. Phong cảnh nơi này cũng đẹp, để mẹ bảo chị Tống làm bánh ngọt cho các con ăn. Mẹ thấy Hiểu Huyên rất thích tay nghề của chị ấy.” Sở Vân Dung cười hùa theo.

Vu Hiểu Huyên cười, hơi xấu hổ, “Làm phiền dì rồi ạ.”

http://tieulun.hopto.org

“Chuyện này có gì mà phiền, Thanh Lan không thích ăn đồ ngọt, Đồng Đồng thì vẫn luôn phải giữ dáng nên cũng không hay ăn. Chị Tống biết các con thích thì chẳng biết sẽ vui đến mức nào đâu.”

Chị Tống có vui hay không thì Thẩm Thanh Lan không biết, nhưng cô biết vào lúc này, Thẩm Hi Đồng đang rất khó chịu. Tuy cô ta vẫn luôn hơi cúi đầu, nhưng động tác cắn môi của cô ta lại bị Thẩm Thanh Lan nhìn thấy hết.

Thẩm Hi Đồng tự cho là che giấu rất tốt, nhưng lại không biết rằng mỗi khi không vui thì cô ta sẽ vô thức làm động tác này.

Thẩm Hi Đồng, lòng dạ cô vẫn hẹp hòi như thế, chỉ chút việc nhỏ cũng có thể chọc cô ghen tức rồi.

Thẩm Thanh Lan cười nhạt, lẳng lặng uống canh.

Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan dẫn Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đi dạo một vòng trong Đại Viện.

Từ khi ra khỏi nhà họ Thẩm, vẻ mặt của Phương Đồng vẫn luôn suy tư, “Thanh Lan, quan hệ giữa cậu và người chị nuôi kia không được tốt lắm phải không?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan hơi dừng chân lại một chút, “Tớ thể hiện rất rõ sao?”

Phương Đồng lắc đầu, “Không phải cậu, mà là chị ta. Hình như chị ta rất bất mãn với việc người nhà cậu thiên vị cậu.” Phương Đồng nói với vẻ không chắc chắn lắm, dù sao đây cũng chỉ là trực giác của cô.

“Ủa, Phương Đồng, cậu cũng thấy vậy sao? Tớ còn tưởng rằng tớ cảm giác sai.” Vu Hiểu Huyên lên tiếng, hơi khó hiểu, “Có điều, chị ta bất mãn cái gì chứ? Cậu vốn là con ruột của mẹ cậu, cháu gái ruột của ông Thẩm. Bọn họ đối xử tốt với cậu chẳng phải là điều nên làm sao.”

“Có một số người tư duy không theo cách của người thường.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, liền khẳng định suy đoán của hai cô bạn. Vẻ mặt hai người hơi giật mình.

“Thanh Lan, các em ở đây à? Chị tìm các em nãy giờ.” Giọng nói của Thẩm Hi Đồng vang lên từ đằng sau.

Ba người quay lại nhìn thì thấy Thẩm Hi Đồng đang đứng đó, mỉm cười dịu dàng nhìn bọn họ.

“Ông nội và mẹ muốn ngủ trưa. Anh hai cũng bận chuyện gì đó. Chị ngủ không được nên muốn đi dạo cùng các em. Các em không để bụng chứ?” Thẩm Hi Đồng vừa giải thích, vừa nhìn Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên, tươi cười thân thiết.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên liếc nhau, không đoán ra được rốt cuộc cô ta đã xuất hiện ở sau lưng bọn họ từ lúc nào, nghe được bao nhiêu lời của bọn họ. Nếu như đã nghe hết mà vẫn có thể cười nói với bọn họ như thế thì phải công nhận rằng sự nhẫn nại của cô ta rất đỉnh.

Thẩm Thanh Lan tỏ ý bọn họ đã suy nghĩ quá nhiều. Thẩm Hi Đồng chỉ vừa tới mà thôi, hoàn toàn không nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Tôi nghĩ tôi rất để bụng.” Thẩm Thanh Lan hờ hững đáp.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 101: Khiêu khích

“Tôi nghĩ tôi rất để bụng.” Thẩm Thanh Lan hờ hững đáp.

Nụ cười trên mặt Thẩm Hi Đồng cứng đờ, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan mang theo sự u buồn, oán thán, “Thanh Lan, chị chẳng qua là ở nhà một mình thấy chán thôi, nên mới… Nếu em không thích thì chị đi là được.”

Vẻ mặt cô ta đầy vẻ nhẫn nhịn như phải chịu ấm ức gì to lớn lắm. Có mỗi yêu cầu nho nhỏ này của cô ta mà Thẩm Thanh Lan cũng từ chối khiến cô thành ra thật hẹp hòi.

Thẩm Hi Đồng vốn cho rằng nói như vậy, dù Thẩm Thanh Lan không đồng ý thì bạn bè cô cũng sẽ khuyên cô ta ở lại. Nhưng khi cô ta hơi liếc mắt qua lại thấy Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên một người nhìn lên trời, một người nhìn xuống đất, chẳng hề nhìn sang chỗ cô ta.

Thẩm Hi Đồng thầm oán hận, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, không hổ là bạn của Thẩm Thanh Lan, cũng khiến người ta ghét y như nó.

Cô ta vốn cũng không hề coi trọng bạn của Thẩm Thanh Lan. Trong mắt cô ta, họ cũng chỉ là những kẻ lụn bại thôi. Cô ta coi thường họ, nhưng thái độ của Thẩm lão gia và Sở Vân Dung đối với hai người họ khiến Thẩm Hi Đồng có cảm giác nguy cơ.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia thì không nói, ông vốn thiên vị Thẩm Thanh Lan nên mặc dù không cam lòng thì cô ta cũng quen rồi. Nhưng Sở Vân Dung thì lại khác, bà vẫn luôn thiên vị cô ta. Ấy thế mà hôm nay Sở Vân Dung lại rất nhiệt tình với hai người bạn của Thẩm Thanh Lan, ngay cả cô ta mà bà cũng không chú ý đến, đây không phải là dấu hiệu tốt.

Ở trong ngôi nhà này, cô ta đã mất đi sự yêu thương của Thẩm lão gia và Thẩm Quân Dục. Nếu như lại đánh mất tình cảm của Sở Vân Dung thì cô ta còn có thể sống yên ổn ở cái nhà này sao?

“Đi thong thả.” Hình như sợ Thẩm Hi Đồng chưa đủ tức, Thẩm Thanh Lan còn chân thành nói một câu.

Dáng vẻ châm chọc thú vị như vậy của Thẩm Thanh Lan rất hiếm thấy, mặt của Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên biến sắc, vất vả lắm mới nhịn cười được.

Còn vẻ mặt của Thẩm Hi Đồng lập tức trở nên khó coi. Nhưng vẫn phải duy trì phong độ tốt đẹp của mình, cô ta bèn cố nhếch môi gượng cười, “Thanh Lan, dù sao em cũng rất ít về đây nên chắc hẳn không quen thuộc Đại Viện này bằng chị, chi bằng cứ để chị dẫn các em đi tham quan nhé? Bạn em có lẽ cũng mới tới chơi lần đầu tiên, sau này có thể cũng không có cơ hội đến đây nhiều, nhân cơ hội hiếm có này ngắm kỹ một chút.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ lạnh lẽo, Thẩm Hi Đồng này đúng là bản tính khó dời. Cô nhìn thoáng qua nụ cười nhạt dần trên mặt Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên rồi trả lời, “Thẩm Hi Đồng, chị nghĩ nếu như tôi kể lại với ông nội nguyên văn những lời chị vừa nói thì ông sẽ làm thế nào?”

Mắt Thẩm Hi Đồng hiện vẻ bối rối, nhưng lại giả vờ bình tĩnh. Vừa rồi chỉ là cô ta tức giận nên mới nói năng không lựa lời, nào ngờ Thẩm Thanh Lan lại không buông tha.

“Thanh Lan, dù em có nói chuyện này với ông nội thì ông cũng sẽ không tin đâu.”

“Ồ? Vậy sao? Có muốn thử một chút hay không? Để xem ông nội sẽ tin chị hay tin tôi.”

Thẩm Hi Đồng cắn răng, còn phải nói sao, chuyện ngã cầu thang lần trước cũng không thể khiến Thẩm lão gia tin tưởng chứ đừng nói là lần này. Thật ra sự việc đó cũng là chuyện khiến Thẩm Hi Đồng hối hận nhất. Từ sau lần đó, cô ta có thể cảm nhận rất rõ ràng rằng Thẩm lão gia không thích cô ta. Ngay cả Thẩm Quân Dục cũng vì vậy mà xa cách với cô ta hơn nhiều.

Thật ra Thẩm Hi Đồng cũng bị cơn đố kỵ làm mờ mắt. Nếu như khi Thẩm Thanh Lan trở về nhà họ Thẩm rồi mà cô ta vẫn an phận, không tranh giành hơn thua, thì nhà họ Thẩm tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô ta. Nhưng cô ta lại cố tình muốn giành giật với Thẩm Thanh Lan. Cho dù Thanh Lan chẳng để ý đến những thứ đó thì Thẩm lão gia cũng tuyệt đối không cho phép một người ngoài cưỡi lên đầu lên cổ cháu gái của ông.

Đừng nói đến chuyện lần trước không phải do Thẩm Thanh Lan làm. Dù cô có làm thì Thẩm lão gia cũng sẽ khiến cho người khác cảm thấy là không phải.

“Thẩm Thanh Lan, đừng tưởng rằng cô là con gái của nhà họ Thẩm thì có thể phách lối như vậy. Trong mắt người ngoài, có mấy người biết tiểu thư nhà họ Thẩm cô chứ.” Thẩm Hi Đồng xị mặt xuống, không duy trì nổi nụ cười nữa.

“Dù thế thì vẫn tốt hơn một số người tu hú chiếm tổ mà còn không biết xấu hổ.” Vu Hiểu Huyên cướp lời trước, không hề che dấu vẻ mặt khinh thường.

Thẩm Hi Đồng cởi bỏ mặt nạ ngụy trang, dữ tợn trừng mắt với Vu Hiểu Huyên, “Chỉ là một đứa nghèo mạt kiếp chẳng biết từ đâu đến mà cũng dám nói xằng nói bậy ở đây sao? Người hạ đẳng đúng là người hạ đẳng, vô giáo dục.”

Thẩm Thanh Lan sầm mặt lại, nhìn Thẩm Hi Đồng với ánh mắt lạnh băng. Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên tái mặt, gia cảnh của bọn họ quả thật không thể so sánh với nhà họ Thẩm, nhưng cô ta thì có hơn gì?

Thẩm Thanh Lan từ từ đến gần cô ta. Trông thấy ánh mắt lạnh lẽo của cô, Thẩm Hi Đồng vô thức lui ra sau hai bước.

Thẩm Thanh Lan kề sát tai Thẩm Hi Đồng, rồi khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nói “Trước khi được nhà họ Thẩm nhận nuôi, chị cũng chỉ là một đứa mồ côi phải tranh giành miếng ăn trong cô nhi viện thôi. Nếu người ngoài biết cô chiêu Thẩm Hi Đồng chính là loại người hạ đẳng chính miệng chị nói đến, chẳng biết sẽ còn bao nhiêu người tôn sùng chị như nữ thần đây?”

Giọng nói của cô rất lạnh lùng, tuy không hề chứa chút tức giận nào nhưng lại khiến cho Thẩm Hi Đồng thấy rét run trong lòng, sắc mặt cô ta trắng bệch, “Tôi không biết cô đang nói gì cả.”

Sau đó vội vã bỏ đi.

“Xin lỗi.” Thẩm Thanh Lan nói với Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên.

Phương Đồng lắc đầu, không thèm để ý chuyện vừa rồi. Thẩm Hi Đồng là Thẩm Hi Đồng, Thẩm Thanh Lan là Thẩm Thanh Lan.

“Thanh Lan, chẳng trách cậu lại ghét chị ta. Miệng chị ta thối hoắc, uổng công trước đây tớ còn cảm thấy chị ta là cô chiêu đệ nhất Bắc Kinh, đúng là mù mắt chó của tớ rồi.” Vu Hiểu Huyên tức tối.

“Được rồi, đừng để ý đến hạng người này nữa.” Phương Đồng lười so đo với Thẩm Hi Đồng.

Bị Thẩm Hi Đồng quấy rối nên ba người cũng không có hứng đi dạo tiếp nữa, chỉ đi vài bước đã vòng lại.

Về đến nơi, chị Tống đã làm xong bánh trôi ủ rượu, trên mặt bánh có rải hoa quế, rất thơm.

http://tieulun.hopto.org

“Chị Tống, chị là người phương Nam sao?” Phương Đồng nếm thử một miếng rồi hỏi, bánh trôi ủ rượu là bánh ngọt đặc sản phương Nam.

Chị Tống cười gật đầu, “Chị quả thật là người phương Nam, mới đến Bắc Kinh được mấy năm thôi. Bánh trôi ủ rượu này có ngon không?”

Vu Hiểu Huyên gật đầu lia lịa, “Ngon lắm ạ, đây là lần đầu tiên em được ăn bánh trôi ủ rượu ngon như vậy đấy.”

Phương Đồng cũng gật đầu theo. Cảm giác không vui vì Thẩm Hi Đồng vừa rồi cũng đã tiêu tan hơn nửa.

Chị Tống càng cười tươi hơn, “Các em thích ăn là tốt rồi. Thanh Lan, bát của em chị không cho đường nên có lẽ cũng không ngọt lắm đâu, có cần cho thêm chút đường vào không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không cần đâu, vừa đủ rồi ạ, chị đi làm việc trước đi, ở đây có em rồi.”

“Được, muốn ăn cái gì nữa thì nói cứ với chị, chị sẽ làm cho các em.”

“Cảm ơn chị Tống.” Vu Hiểu Huyên cười hết sức ngọt ngào.

http://tieulun.hopto.org

Ăn bánh ngọt xong, Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên liền muốn tạm biệt ra về. Nhưng trước đó đã đồng ý ở lại ăn cơm chiều với ông nội Thẩm, nếu về bây giờ sẽ không hay lắm, nên trong phút chốc họ lại thấy hơi khó xử.

Thẩm Thanh Lan nhìn Phương Đồng, “Ông nội tớ ngủ trưa có lẽ đã dậy rồi, chắc là bây giờ đang ở thư phòng, lên đó xem thử.”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đang không biết làm gì để giết thời gian, nghe vậy thì liền lên tầng với Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 102: Mặt nạ của thẩm hi đồng không giữ nổi nữa

Thẩm lão gia quả nhiên đã ngủ trưa dậy, đang luyện chữ ở trong thư phòng.

“Ông nội.” Thẩm Thanh Lan gõ cửa rồi gọi một tiếng.

“Chẳng phải là nói ra ngoài đi dạo sao, sao lại trở về nhanh như vậy?” Thẩm lão gia cười tủm tỉm, vẫy tay với họ, ba người liền bước vào.

“Bên ngoài hơi lạnh, chơi trong nhà vẫn thoải mái hơn. Bọn cháu không có chuyện gì làm nên lên đây trò chuyện với ông.”

Thẩm lão gia mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chẳng mấy khi bạn cháu đến nhà chơi, lên với ông già này làm gì.”

Phương Đồng cười cười, “Ông Thẩm, chúng cháu cũng muốn lên thăm ông, cơ hội này mới hiếm có đấy ạ.”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy, đây vẫn là lần đầu tiên cháu nhìn thấy một vị tướng quân thật sự đấy. “

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia cười ha hả, “Già rồi, tướng quân cái gì chứ. Bây giờ đất nước đã là của lớp trẻ các cháu rồi.”

“Ông Thẩm, nghe nói ông đã thật sự chiến đấu trên chiến trường, ông có thể kể chuyện ngày xưa xông pha giết địch của ông được không ạ?” Vu Hiểu Huyên nhìn Thẩm lão gia, trong mắt là vẻ tôn sùng không hề che giấu.

Thẩm lão gia nghe vậy thì rất vui vẻ, “Nếu các cháu không chê ông già này phiền phức thì ông sẽ kể cho các cháu nghe một chút.”

“Vâng ạ.” Phương Đồng mỉm cười gật đầu, rõ ràng là hết sức hào hứng.

Thẩm lão gia quả thật bắt đầu kể chuyện ông đã dẫn binh đánh giặc ngoại xâm năm xưa. Ông đã trải qua nhiều trận chiến, từng chứng kiến rất nhiều cảnh tượng oanh liệt. Mặc dù Thẩm lão gia không ăn nói hùng hồn, nhưng Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó.

Ban đầu chỉ bất chợt hứng thú, nhưng cuối cùng hai người đều nghe đến say mê. Mãi cho đến khi chị Tống lên gọi xuống ăn cơm, bọn họ vẫn còn chưa thỏa mãn lắm.

Qua một buổi chiều ngồi cùng nhau, Thẩm lão gia cũng đã ít nhiều thật lòng thích hai một cô gái này. Lúc ăn cơm, ông còn bảo bọn họ ăn nhiều một chút.

“Không biết gia đình hai em làm nghề gì?” Đang ăn dở, Thẩm Hi Đồng vẫn im hơi lặng tiếng từ nãy giờ bỗng nhiên hỏi, dù mỉm cười nhưng trong mắt cô ta lại chẳng hề có vẻ vui tươi gì.

Vừa dứt lời, nhất thời không khí trên bàn cơm liền rơi vào yên lặng.

“Ba tôi là một thương nhân nhỏ, tự mở một nhà máy may mặc để nuôi gia đình.” Mặc dù Vu Hiểu Huyên biết Thẩm Hi Đồng không có ý tốt, nhưng cô ấy cũng chẳng để ý. Gia đình cô ấy cũng đâu phải là làm gì xấu hổ không dám để ai biết.

“Ba tôi chỉ là nhân viên hành chính thôi.” Phương Đồng cũng nói qua loa.

“Vậy thì thật khéo, anh cũng có một công ty trang phục, có cơ hội thì chúng ta có thể hợp tác rồi.” Thẩm Quân Dục thân thiết nói, phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

Thẩm Hi Đồng vốn định làm hai người khó xử, nhưng lại bị một câu nói của Thẩm Quân Dục phá hoại. Cô ta rất không cam lòng, còn định nói gì thêm nhưng lại bị Sở Vân Dung lườm, ánh mắt chứa vẻ không hài lòng khiến cô ta hoảng hốt, không nói gì nữa.

Sở Vân Dung chỉ đơn giản là cảm thấy Thẩm Hi Đồng đêm nay hơi vô lễ. Dù sao Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cũng là khách, không nên suồng sã như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng không còn thọc gậy bánh xe nữa, nên bữa tối này, cả khách và chủ đều ăn uống rất vui vẻ. Thẩm lão gia vốn còn định giữ Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên ở lại nhà họ Thẩm một đêm, nhưng nói gì hai người cũng không chịu.

“Vậy Quân Dục đưa Tiểu Đồng và Hiểu Huyên về trường đi, phải đưa đến nơi an toàn đấy.” Thẩm lão gia căn dặn.

“Dạ vâng, ông nội.” Thẩm Quân Dục đồng ý.

“Không cần đâu, ông nội, cháu cũng quay về trường, cháu lái xe đi là được.” Thẩm Thanh Lan nói.

“Ngày mai không phải lên lớp, cháu không ở lại nhà sao?” Thẩm lão gia không nỡ.

“Cuối tuần phải bảo vệ thực tập rồi, ở trong trường tiện hơn ạ.”

“Vậy cũng phải để cho anh cháu đưa các cháu về, lái xe buổi tối không an toàn.”

Thẩm Quân Dục: “…”

http://tieulun.hopto.org

Cháu gái của ông lái xe buổi tối không an toàn, vậy cháu thì an toàn sao? Ông nội, ông còn có thể thiên vị hơn nữa được không?

Đưa ba người về trường, Thẩm Quân Dục không xuống xe mà chỉ nhìn ba người đi vào cổng trường rồi rời đi.

“Thanh Lan, dạo này trên diễn đàn trường chúng ta đang bàn tán về một người đẹp Loli đấy.” Vu Hiểu Huyên tắm rửa xong lại bắt đầu lên diễn đàn xem. Cô ấy đã rất lâu không dạo trên đó rồi.

“Sinh viên mới?” Phương Đồng vừa thoa kem dưỡng da vừa hỏi.

“Hình như không phải, nghe nói là một du học sinh, học rất giỏi, có vẻ như là người đẹp nước H.” Vu Hiểu Huyên tìm kiếm trong diễn đàn, đọc bình luận ở dưới. Trên mạng có đăng một tấm ảnh của cô gái này, nhưng hình như do chụp lén ở khoảng cách xa nên cũng không rõ lắm.

“Ai chụp bức ảnh này vậy, mờ thế này mà cũng có thể nhìn ra người này là người đẹp thì cũng thánh thật.” Vu Hiểu Huyên bĩu môi.

Phương Đồng rướn người quá nhìn thử, “Người đẹp nước H đều dao kéo cả thôi, đẹp cái gì chứ? Cậu còn còn chưa ngắm đủ người đẹp tự nhiên thuần khiết này của phòng chúng ta sao?”

Vu Hiểu Huyên chớp mắt mấy cái, gật đầu đồng ý, “Cũng phải, bất kể là

người đẹp nào đứng chung một chỗ với Thanh Lan cũng không thể tỏa sáng nổi nữa. Thanh Lan quả thật là đẹp chết người mà.”

Phương Đồng: “Cũng không phải ngày đầu tiên cậu biết chuyện này. Đây chắc là do người nào đó buồn chán quá nên pha trò thôi, đừng xem nữa. Đúng rồi, chẳng phải bảo vệ thực tập xong là cậu phải về Thánh Huyên rồi sao?”

Vu Hiểu Huyên nghe vậy thì liền suy sụp, nằm úp mặt lên bàn, mặt ủ mày chau. Phương Đồng khó hiểu nhìn cô ấy một cái, “Sao thế? Chẳng phải cậu rất muốn làm nghệ sĩ sao? Bây giờ hối hận rồi à?”

“Không đâu, tớ phải trở thành đại minh tinh, không hối hận đâu. Do chiều nay chị Tống làm bánh trôi ủ rượu ngon quá, tớ liền chụp ảnh đăng lên Wechat, lại quên mất chị Lynda cũng kết bạn với tớ. Sau đó tớ liền thê thảm, chị Lynda nói ngày mai vừa bảo vệ thực tập xong là tớ phải lập tức đến công ty báo cáo, bắt đầu buổi huấn luyện kín ba tháng. Nếu như ba tháng sau thịt trên mặt tớ không nói tạm biệt với tớ, thì chị ấy sẽ phải bye bye tớ.”

Phương Đồng chớp mắt, bỗng nhiên nhìn Vu Hiểu Huyên với vẻ đồng cảm, có thể thấy cuộc sống tương lai của cô ấy thê thảm đến mức nào, đúng là minh chứng cho câu ‘không làm không chết’.

Vu Hiểu Huyên cũng nghĩ đến điều này, nhớ tới bức ảnh mình đã đăng lên Khoảnh Khắc, cô ấy tỏ ý rất muốn khóc.

Lúc Thẩm Thanh Lan ra khỏi phòng tắm lại thấy dáng vẻ ủ dột này của Vu Hiểu Huyên. Cô nhìn Phương Đồng một cái. Cô ấy cười xấu xa với cô, chỉ

lên mặt Vu Hiểu Huyên rồi lại chỉ vào cằm mình. Thẩm Thanh Lan lập tức hiểu ý, đôi mắt hiện ý cười.

“Sáng mai cậu bắt đầu chạy bộ với tớ đi.” Thẩm Thanh Lan nói với Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên kêu thảm thương một tiếng, “Thanh Lan, đừng mà.” Cô ấy ghét nhất là chạy bộ, kỳ thi thể dục chạy bộ tám trăm mét đã lấy mất nửa cái mạng cô ấy rồi.

“Với lại, chỉ hai ngày thì có ích lợi gì chứ?” Vu Hiểu Huyên lắc đầu.

Thẩm Thanh Lan: “Với thể chất bây giờ của cậu, cậu có chắc là chống lại được sự tàn phá của Lynda chứ?”

Nói đến Lynda, Vu Hiểu Huyên liền nín thinh. Thẩm Thanh Lan liền coi sự im lặng của cô ấy là cam chịu.

Quả nhiên sáu giờ sáng hôm sau, Vu Hiểu Huyên đang ở trong chăn chơi cờ cùng Chu công lại bị Thẩm Thanh Lan gọi dậy. Hiểu Huyên mắt nhắm mắt mở bò xuống giường, đi rửa mặt thay quần áo hệt như mộng du, sau đó xuống tầng với Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 103: Thẩm thanh lan được bao nuôi?

Đầu tháng mười một, bầu trời lúc sáu giờ sáng vẫn còn sót lại chút bóng tối cuối cùng trước bình minh. Lúc xuống tầng thì trời vẫn còn tối. Gió lạnh thổi qua khiến Vu Hiểu Huyên rùng mình một cái, cuối cùng cũng tỉnh táo.

Trong sân tập không đông mà chỉ lác đác mấy người. Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên tập vài động tác khởi động, sau đó mới bắt đầu chạy.

Để phối hợp với Vu Hiểu Huyên, tốc độ chạy của cô cũng không nhanh.

Lúc đầu, Vu Hiểu Huyên còn có thể chạy song song với Thẩm Thanh Lan. Nhưng dần dần, cô ấy đã tụt lại phía sau cô. Tiếp đó, cô ấy bắt đầu há to miệng để thở dốc, cuối cùng thì biển hẳn thành ốc sên tản bộ luôn.

Thẩm Thanh Lan giảm tốc độ theo cô ấy, về sau khi nhìn thấy Hiểu Huyên chạy đến nỗi mặt mày trắng bệch thì cuối cùng cũng dừng lại, “Thôi được rồi, hôm nay đến đây thôi.”

Vu Hiểu Huyên lắc đầu, “Không… Không được, đã nói là sẽ chạy bộ với cậu rồi mà, dù chỉ chạy hai ngày tớ cũng phải kiên trì đến cùng.”

“Cậu còn chạy được không?”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên chỉ gật đầu.

Vì vậy, trong sân tập, Vu Hiểu Huyên chạy với tốc độ ốc sên. Thẩm Thanh Lan đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn bạn, chỉ sợ không chú ý một chút thôi là người này sẽ té ngã.

Tuy chạy chậm nhưng Vu Hiểu Huyên vẫn không dừng lại, có điều động lực của cô không phải là Lynda, mà là vì câu nói vừa rồi của Thẩm Thanh Lan… vận động để ăn ngon hơn.

Trên sân trường đã dần đông người hơn. Vu Hiểu Huyên ban đầu chỉ tập trung chạy bộ không hay biết gì, nhưng qua một lúc, cô mới nhận ra rằng có rất nhiều người đều đưa mắt nhìn hai cô, không biết đang bàn tán chuyện gì.

“Thanh Lan, cậu có phát hiện hôm nay có rất nhiều người nhìn chúng ta không, chẳng lẽ hôm nay chúng ta đẹp lắm sao?” Vu Hiểu Huyên hỏi nghiêm túc.

Thẩm Thanh Lan: “…”

“Thanh Lan, lẽ nào cậu không phát hiện ra sao?”

Thẩm Thanh Lan: “Có, chạy nửa vòng nữa rồi chúng ta về thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Cô chẳng những phát hiện ra điều đó, mà còn nhận thấy được những ánh mắt ẩn chứa ác ý kia.

Mười phút sau, cuối cùng Vu Hiểu Huyên cũng bò xong nửa vòng sân cuối cùng rồi lết về phía nhà ăn với Thẩm Thanh Lan.

Lúc này, Vu Hiểu Huyên càng cảm nhận rõ rệt hơn rằng người qua người lại quả thật đều nhìn về phía hai cô.

“Chính là cô ta sao?” Một người nữ sinh thấp giọng hỏi bạn học bên cạnh.

Bạn học đó liếc nhìn cô rồi gật đầu, “Chính là cô ta, tớ đã thấy ảnh họ gửi rồi, quả thật là chính cô ta.”

Vẻ mặt nữ sinh A kia liền thay đổi thành khinh thường, “Không ngờ trông ngoại hình trong sáng thế kia mà bên trong lại là một người như vậy, nghe nói còn không chỉ là một người đâu.”

Nữ sinh B đi cùng, “Bị khui ra là có bốn người, ai biết sau lưng còn mấy người nữa, quả thật là ‘không thể trông mặt mà bắt hình dong’.”

Nữ sinh A gật đầu vẻ tán thành, “Lại còn là hoa khôi giảng đường lạnh lùng nữa chứ. Tớ thấy cô ta không phải là lạnh lùng cao quý, mà là coi thường

người ta thì đúng hơn. Ai bảo chúng ta đều là sinh viên nghèo, không như những lão già kia của người ta chứ, ra tay một lần là hơn mấy trăm triệu." Ánh mắt và giọng nói của cô ta ngập tràn kinh thường, nhưng nếu như tinh ý thì còn nghe ra được chút ghen tị ở trong đó.

Nữ sinh B phụ họa: "Chúng ta đều bị biểu hiện giả dối của cô ta che mắt rồi, có điều cô ta cũng can đảm thật, lại dám một chân giẫm lên n chiếc thuyền, không sợ lật thuyền chết đuối sao?"

Nữ sinh A: "Người ta chân dài, lại có bản lĩnh, dù có đạp hụt thật cũng không chết chìm được đâu. Chưa biết chừng cô ta còn dựa vào khuôn mặt đó mà ôm được cái đùi càng to hơn ấy chứ. Cậu không thấy trong mấy bức ảnh kia, đàn ông đưa cô ta về càng lúc càng lái xe xịn hơn sao?"

Hai người họ nghĩ là mình nhỏ giọng, nhưng Vu Hiểu Huyên và Thẩm Thanh Lan không phải là người điếc, sao lại không nghe thấy được? Thẩm Thanh Lan thì không có biểu cảm gì, nhưng Vu Hiểu Huyên lại tức điên lên. Nghe một lúc, cuối cùng cô ấy cũng hiểu rõ là chuyện gì.

"Mấy cái bà tám này, rảnh rỗi không việc gì làm lại đi nói bậy bạ gì đó? Còn dám nói lung tung nữa là tôi sẽ kiện các cô tội phỉ báng đấy." Vu Hiểu Huyên lao đến trước mặt hai người kia mà quát ầm lên.

Bọn họ bị Vu Hiểu Huyên đột nhiên xuất hiện trước mặt dọa cho hoảng sợ, ánh mắt hơi chột dạ, nhưng nghĩ lại mới thấy sao phải sợ chứ? Mấy lời đó cũng đâu phải do các cô nói lung tung? Vì thế, hai cô gái lập tức đứng thẳng lưng.

Nữ sinh A: “Cô ta dám làm mà còn không cho người ta nói sao?”

Nữ sinh B: “Đúng vậy, tự cô ta làm ra chuyện không biết xấu hổ mà còn dám vác mặt đến trường, đừng có làm ô uế bầu không khí của trường.”

Vu Hiểu Huyên tức đến nỗi thở phì phò: “Các cô có bằng chứng không? Nếu không thì tôi kiện các cô tội phỉ báng là còn nhẹ đó.”

Nữ sinh A khinh thường nhìn Thẩm Thanh Lan một cái, “Trên diễn đàn đã lan truyền cả rồi, cô ta được mấy người đàn ông khác nhau bao nuôi, còn có ảnh làm chứng rõ ràng.”

Mắt Thẩm Thanh Lan tối lại, vẻ mặt của Vu Hiểu Huyên cũng trở nên rất khó coi. Nhưng hai nữ sinh đó chỉ cho rằng bọn họ bị vạch trần nên chột dạ, vì thế vẻ mặt họ lại càng đắc ý hơn, nhìn Thẩm Thanh Lan như đang thấy cái gì bẩn thỉu vậy.

“Bây giờ biết chột dạ rồi chứ gì? Biết thế sao còn làm, lại còn hoa hậu giảng đường thuần khiết nữa chứ, đúng là chết cười.” Nữ sinh A nói.

“Đúng vậy, chẳng biết đã ngủ với bao nhiêu đàn ông rồi.” Nữ sinh B phụ họa.

Vu Hiểu Huyên tức đến đỏ cả mặt, nhìn chằm chằm vào hai nữ sinh đang ăn nói lung tung. Thẩm Thanh Lan thì ngoài việc vẻ mặt lạnh lùng hơn bình

thường một chút ra lại không còn phản ứng gì khác nữa. Thấy Hiểu Huyên đang định tranh luận tiếp với họ, cô bèn kéo tay cô ấy đi thẳng.

Hai người không đến nhà ăn mà quay về phòng ngủ luôn, dọc đường đi lại gặp phải vô số ánh mắt xem thường và cả những lời mỉa mai khó nghe.

Vu Hiểu Huyên nổi giận, thẳng chân đạp cửa phòng ngủ ra, khiến Phương Đồng vẫn đang ngủ hốt hoảng ngồi bật dậy, vẻ mặt hoang mang khiếp sợ.

Đến khi hoàn hồn, cô ấy liền run run chỉ vào Vu Hiểu Huyên: “Vu Hiểu Huyên, mới sáng sớm cậu đã nổi điên cái gì thế?”

Vu Hiểu Huyên không để ý đến lời của Phương Đồng mà đi thẳng đến mở máy tính, lên diễn đàn trường, quả nhiên liền thấy một bài viết với tiêu đề là “Bàn về hoa khôi giảng đường xinh đẹp lạnh lùng vụng trộm với đàn ông” ở ngay đầu trang, click vào xem thì thấy comment đã bùng nổ ở bên dưới, vừa nhìn sơ qua đã có hơn vài trăm bình luận. Đa số bình luận đều mắng Thẩm Thanh Lan bằng lời lẽ thô tục, thật sự rất khó coi.

Chỉ có lác đác mấy bình luận nói giúp cho Thẩm Thanh Lan, nhưng đều bị những người đó vây lại tấn công nên không dám nói gì nữa.

Vu Hiểu Huyên kéo xuống dưới xem mấy tấm ảnh bị đăng lên, một tấm là Phó Hoành Dật lái xe Jeep quân dụng đến đón Thanh Lan. Một tấm bị chụp hôm Cố Dương đến tìm Thanh Lan. Tấm còn lại là hình ảnh tối hôm qua Thẩm Quân Dục đưa ba bọn họ về. Nhưng trong ảnh chụp không có Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên, chỉ có Thẩm Thanh Lan cúi người, đang nói gì đó

với Thẩm Quân Dục ở trong xe.

Vu Hiểu Huyên càng xem thì sắc mặt lại càng khó coi. Thẩm Thanh Lan đứng sau lưng cô bạn, nhìn vào màn hình máy tính bằng ánh mắt sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì.

Phương Đồng rõ ràng cảm thấy được bầu không khí trong phòng ngủ khang khác, bèn leo xuống giường, nhìn vào màn hình máy tính. Vẻ mặt cô liền khó coi y hệt Vu Hiểu Huyên.

“Bài viết này là do ai đăng thế?”

Vu Hiểu Huyên trầm giọng: “Không biết, người đăng giấu tên. Nếu để bà đây biết là tên khốn kiếp nào ngấm ngầm bịa đặt hãm hại Thanh Lan, bà đây mà không đánh chết hắn ta thì sẽ không mang họ Vu nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 104: Ai giở trò quỷ?

Bài viết được đăng vào mười một giờ rưỡi tối qua. Bọn họ lúc đó đã đi ngủ từ lâu. Ngoài Vu Hiểu Huyên ra, bọn họ thường ngày cũng không có ai thích lên diễn đàn trường, nên tất nhiên không biết chuyện này.

Ồn ào cả đêm, đến sáng hôm nay thì cả trường đều biết chuyện này.

Phương Đồng im lặng, sau đó nhìn sang Thẩm Thanh Lan: "Thanh Lan, cậu biết ai làm không?"

Thẩm Thanh Lan lắc đầu.

"Không phải là cái cô chị nuôi Thẩm Hi Đồng kia chứ?" Vu Hiểu Huyên động não, "Hôm qua chúng ta nói chị ta như vậy khiến chị ta tức điên lên, cố ý hãm hại cậu."

Vừa dứt lời, Phương Đồng liền đảo mắt nhìn sang, "Vu Hiểu Huyên, tớ phát hiện ra cậu đúng là một con heo."

"Chẳng lẽ tớ nói không đúng sao, Thanh Lan bình thường có xích mích với ai đâu. Đang yên đang lành, ai lại hại cậu ấy thế này? Ngoài Thẩm Hi Đồng ra thì còn ai nữa chứ?"

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng: “Sao cậu không dùng não nghĩ thử xem Thẩm Hi Đồng làm như vậy thì có lợi ích gì? Thanh Lan học ba năm trong trường mà vẫn không có ai biết thân phận của cậu ấy. Cậu cho rằng cô ta lại muốn người khác biết chuyện Thanh Lan là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm sao?”

“Đương nhiên là chị ta không muốn rồi.” Vu Hiểu Huyên vô thức trả lời, “Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến chuyện cô ta mắng chửi Thanh Lan chứ?”

Phương Đồng nhìn Hiểu Huyên với vẻ hết thuốc chữa, “Bây giờ rõ ràng là có người hại Thanh Lan. Xảy ra chuyện thế này, nếu cuối cùng điều tra ra là do Thẩm Hi Đồng làm, cậu cảm thấy người nhà họ Thẩm còn có thể chứa chấp chị ta sao? Chị ta sẽ ngu xuẩn tự tay hủy hoại tương lai như thế sao?”

Vu Hiểu Huyên ngây ra, “Không phải là chị ta thì là ai?”

Phương Đồng đảo mắt, “Tớ mà biết thì còn hỏi cậu làm gì nữa.”

Nói rồi, cô quay sang nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cậu định giải quyết chuyện này thế nào? Có cần công bố chuyện cậu là thiên kim nhà họ Thẩm ra ngoài không?”

Mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên, “Đúng vậy, nếu người khác biết Thanh Lan là người nhà họ Thẩm thì những lời đồn kia sẽ tự biến mất ngay.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Tạm thời không cần.”

“Nhưng bây giờ nếu không làm sáng tỏ, đến khi mọi chuyện ồn ào hơn, cho dù cuối cùng có giải thích cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến cậu.” Phương Đồng cau mày. Cô ấy dù sao cũng đã gặp nhiều chuyện từ bé, nên suy nghĩ nhạy bén hơn Vu Hiểu Huyên.

“Đúng vậy, Thanh Lan, nếu bọn họ biết được thân phận của cậu thì chắc chắn sẽ là mấy cái vả mặt bôm bốp.”

Thẩm Thanh Lan không muốn để người khác biết thân phận của cô, vì điều đó mang đến cho cô rất nhiều phiền phức. Chưa nói đến chuyện khác, ở đại học B có rất nhiều thiên kim, công tử quyền quý ở Bắc Kinh, trong đó có không ít người muốn bám víu lấy nhà họ Thẩm. Nếu bị bọn họ biết thì ngày tháng yên tĩnh của cô cũng sẽ chấm dứt.

Thẩm Thanh Lan nhìn vào màn hình máy tính, xem ID xa lạ kia, đôi mắt xinh đẹp khẽ lóe lên, đặt ngón tay dài xuống bàn phím, nhưng còn chưa làm gì thì màn hình máy tính đã tối sầm lại, không thấy gì nữa.

Vu Hiểu Huyên sửng sốt, “Cúp điện sao?”

“Cậu ngốc à, đây là laptop, bị cúp điện cũng đâu có tắt máy nhanh như vậy.” Phương Đồng lại khinh bỉ chỉ số thông minh của Vu Hiểu Huyên một lần nữa, rồi nhìn sang Thẩm Thanh Lan hỏi, “Thanh Lan, cậu đã làm gì thế?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không phải tớ.” Cô vẫn chưa kịp làm gì thì website đã bị hack.

“Chẳng lẽ là vị đại hiệp nào đó không nhìn nổi nữa nên gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ?” Vu Hiểu Huyên phấn khởi hỏi.

Phương Đồng chịu thua đỡ trán, “Tớ đã nói với cậu từ lâu là bớt xem mấy loại tiểu thuyết không thực tế này lại đi mà. Cậu vốn đã không thông minh rồi, bây giờ lại càng ngốc hơn.”

Vu Hiểu Huyên sửng sốt, sau đó liền nổi đóa, “Phương Đồng, cậu mà mắng tớ ngốc nữa là tớ sẽ liều mạng với cậu đấy.”

Nhưng Phương Đồng hoàn toàn không ngờ rằng Vu Hiểu Huyên lần này quả thật đã đoán trúng.

Trong phòng ngủ nào đó của đại học B, những ngón tay thon dài gõ một cái, môi cong lên nở một nụ cười xinh đẹp, “Xong!”

Chỉ một lát sau, trang web đã trở lại bình thường, nhưng bài viết tối qua đã biến mất, dù có tìm kiếm thế nào cũng không thấy. Có người đã down những bức ảnh kia xuống, thấy bài viết lúc đầu biến mất liền định đăng lên một lần nữa, nhưng vừa đăng lên chưa được ba mươi giây thì máy tính đã bị hack tiếp. Có người không từ bỏ ý định, đăng bài đến mấy lần, sau đó máy tính liền bị nhiễm virus.

http://tieulun.hopto.org

Cũng có người muốn đăng những hình ảnh này lên mạng, nhưng cũng xuất hiện tình huống tương tự. Dù có đăng lên website nào thì hình ảnh cũng sẽ bị xóa trong vài giây, hoàn toàn không để bất cứ người nào kịp nhìn thấy.

Thẩm Thanh Lan đương nhiên không biết được những chuyện này. Cô bây giờ đang thao tác trên máy tính, muốn tìm ra nơi phát tán hình ảnh. Những bức ảnh này được chụp rất rõ ràng, chứng tỏ đã được chụp ở khảng cách gần. Hơn nữa thời gian giữa những lần chụp cách nhau khá xa, cũng không giống như vô tình chụp được. Nói cách khác là cô đã bị ai đó theo dõi mà không hề hay biết gì. Đương nhiên cũng không loại trừ một loại khả năng là có người vẫn luôn chú ý đến cô, rồi nhân cơ hội chụp ảnh lại.

Ngón tay thon lướt nhanh trên bàn phím, gõ từng dòng ký tự bí ẩn. Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên nhìn cô với vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Tuy không biết những ký tự đó, thế nhưng cả hai người đều có thể nhìn ra Thẩm Thanh Lan đang xâm nhập vào máy tính của người khác, như người ta thường gọi là “Hacker“.

Sau khi hết khiếp sợ, Vu Hiểu Huyên liền sùng bái nhìn Thẩm Thanh Lan, trong đôi mắt sáng ngời như viết, “Nữ thần, cậu đúng là thần tượng của tớ, còn có cái gì mà cậu không biết làm không?”

Phương Đồng dù không thái quá như vậy, nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan cũng đầy vẻ nghiên cứu và thán phục. Quen biết cô ba năm, mỗi lần Phương Đồng cho rằng đã hiểu rõ cô, thì cô đều mang lại cho cô ấy một bất ngờ lớn hơn.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên Phương Đồng hơi tò mò với cách nhà họ Thẩm dạy dỗ Thẩm Thanh Lan. Rốt cuộc là cách giáo dục phải ưu tú thế nào thì mới có thể nuôi dạy nên một Thẩm Thanh Lan như vậy.

Chỉ là dần dần, vẻ mặt vốn luôn trầm tĩnh của Thẩm Thanh Lan bỗng hơi rối rắm, chân mày của cô cau lại, ánh mắt nhìn vào màn hình máy tính hơi nghiêm túc.

Cô có thể cảm nhận được rất rõ có người đang cản trở cô điều tra. Nhưng hình như người này không có ý xấu mà chỉ đơn giản là không muốn cho cô điều tra thôi.

Thẩm Thanh Lan cảm nhận được đối phương là một cao thủ máy tính, đã lâu rồi cô không gặp phải một đối thủ ngang tài ngang sức như vậy. Vẻ hiếu thắng hiếm có xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan.

Những ngón tay mảnh khảnh gõ bàn phím càng lúc càng nhanh hơn. Đến cuối cùng, Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên chỉ có thể nhìn thấy ngón tay của Thẩm Thanh Lan lướt như bay trên bàn phím.

Vu Hiểu Huyên ngáp một cái, xem hơn mười mấy phút, cảm giác mới lạ của cô cũng đã qua. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Thẩm Thanh Lan, cô biết Thanh Lan đã tìm được cách giải quyết chuyện này nên cũng không cuống cuồng nổi đóa nữa. Sáng nay thức dậy sớm, lại tiêu hao quá nhiều năng lượng, Vu Hiểu Huyên tỏ ra rất buồn ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên chống cằm, mắt từ từ híp lại, đầu gật gà gật gù, trông hết sức đáng yêu.

Phương Đồng thấy vậy thì bật cười, sau đó thay đồ rồi ra khỏi phòng ngủ. Cô muốn đi mua bữa sáng. Vừa bảnh mắt đã gặp chuyện bực mình như thế, nên ba người vẫn chưa có tâm trạng ăn sáng.

Trong trường có không ít người nhận ra Phương Đồng ở cùng phòng Thẩm Thanh Lan. Tuy rằng trang web đã bị hack, bài viết cũng bị xóa, nhưng đã có rất nhiều người đã đọc được đang không ngừng bàn tàn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 105: Hiệu trưởng cho mời

“Tớ bảo này Phương Đồng, Thẩm Thanh Lan không biết xấu hổ như vậy, các cậu có biết không? Các cậu ở chung phòng chắc cũng phải biết được ít nhiều chứ.” Trên đường đi, Phương Đồng gặp phải một nữ sinh gần phòng, cô ta nói với vẻ hả hê.

Phương Đồng nhìn cô ta, không nổi giận mà chỉ nói với vẻ thâm thúy: “Sự việc không thấy tận mắt thì vẫn nên nói ít lại, để sau này đỡ phải tự vả, đau lắm.”

Nữ sinh kia biết Phương Đồng không dễ trêu vào, lén trừng mắt với cô ấy rồi hừ lạnh, “Có hay ho gì mà phách lối chứ, không chừng lại là cá mè một lứa cả thôi, hừ.”

Phương Đồng nhanh chóng mua bữa sáng xong, vừa vào phòng ngủ thì đã thấy Thẩm Thanh Lan đang định ra ngoài, “Thanh Lan cậu đi đâu vậy?”

“Vừa nhận được điện thoại của giáo viên hướng dẫn, gọi Thanh Lan đến phòng hiệu trưởng một chuyến.” Vu Hiểu Huyên giải thích, vẻ mặt lo lắng.

Phương Đồng khó hiểu hỏi, “Sao hiệu trưởng lại biết chuyện này?”

“Thanh Lan, tớ đi với cậu.” Phương Đồng để bữa sáng lên bàn rồi nói.

“Không cần, tớ chỉ đi một lúc, không có việc gì đâu, các cậu đừng lo lắng.”

Nhưng hai người vẫn không yên lòng mà muốn đi theo, nhất là Phương Đồng. Ba Phương Đồng là chủ tịch thành phố Lâm. Hiệu trưởng biết thân phận của cô nên ít nhiều cũng sẽ nể mặt cô một chút.

“Không cần thật mà, tớ chỉ đi một lát.”

Sau đó Thẩm Thanh Lan một mình đến phòng hiệu trưởng, để lại Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên ở lại phòng ngủ, bốn mắt nhìn nhau, không nói gì.

Bỗng, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Vu Hiểu Huyên: “Di động cậu đổ chuông kìa, mau nghe đi.”

Phương Đồng: “Không phải của tớ.”

Cả hai đồng loạt nhìn sang bàn học của Thẩm Thanh Lan, quả nhiên trông thấy điện thoại di động của cô đang nằm trên bàn vang lên một cách vui vẻ. Thẩm Thanh Lan quên mang theo điện thoại.

http://tieulun.hopto.org

Tiếng chuông dừng lại rồi nhanh chóng vang lên lần nữa. Phương Đồng ban đầu không muốn để ý tới, nhưng lại sợ đối phương có chuyện gì gấp nên liền bắt máy. Tên báo trên màn hình là “Phó Hoành Dật“.

“Thanh Lan,“ Giọng nói trầm thấp cuốn hút, mang theo chút mệt mỏi và nhớ thương của Phó oành Dật vang lên từ đầu dây bên kia.

Phương Đồng sửng sốt, đưa điện thoại ra nhìn một cái rồi lại kề vào tai, “Xin lỗi, Thanh Lan bây giờ không có ở đây, tôi là bạn cùng phòng của cô ấy. Nếu anh có chuyện gì gấp thì có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lời giúp anh. Còn nếu không có việc gấp thì anh có thể đợi khoảng nửa… một tiếng nữa rồi gọi lại.”

Vốn định nói nửa tiếng, nhưng lại nghĩ chắc Thẩm Thanh Lan không thể kết thúc bên kia nhanh như vậy, cô ấy bèn đổi lại thành một giờ.

Giọng nói xa lạ khiến Phó Hoành Dật hơi im lặng một lúc, “Thanh Lan đi đâu vậy?”

Giọng nói của anh đã trở lại bình thường.

Phương Đồng do dự, không rõ đối phương có quan hệ thế nào với Thẩm Thanh Lan. Nhưng giọng nói của đối phương rất quen, hình như còn có quan hệ không tồi với cô ấy.

http://tieulun.hopto.org

“Cô ấy có chút việc phải ra ngoài, quên điện thoại ở phòng ký túc.” Suy nghĩ một lúc, Phương Đồng vẫn quyết định không nói.

“Nếu cô ấy quay lại thì xin phiền cô chuyển lời, bảo cô ấy gọi lại cho tôi.” Phó Hoành Dật nói.

“Được.”

Phó Hoành Dật cúp điện thoại, day day trán. Anh vừa tham gia một trận diễn tập quân sự về. Đã ba ngày không liên lạc với Thẩm Thanh Lan nên anh thấy hơi nhớ cô. Bỗng nhiên, động tác day trán của anh khựng lại, anh nhìn điện thoại rồi gọi lại lần nữa.

Người nhận điện thoại vẫn là Phương Đồng.

“Có phải Thanh Lan đã xảy ra chuyện gì không?” Phó Hoành Dật hỏi. Nếu Thẩm Thanh Lan ở nhà thì quả thật có thể không cầm điện thoại theo, nhưng khi ra ngoài, cô nhất định sẽ mang điện thoại.

Thẩm Thanh Lan đi về phía phòng hiệu trưởng, trên đường nhận phải vô số ánh mắt rèm pha công khai hoặc lén lút, còn có tiếng xì xào bàn luận lọt vào tai. Vẻ mặt của cô không thay đổi, không hề để ý đến ánh mắt của những người đó.

Lúc đi qua một khúc ngoặt thì bỗng có một người chặn đường, khiến Thẩm

Thanh Lan dừng bước.

Người chặn đường là một chàng trai, vóc dáng không cao lắm, khuôn mặt bình thường, thuộc kiểu nếu rơi vào trong biển người thì sẽ không thể nhận ra.

Cậu ta nở nụ cười khinh khỉnh, đánh giá Thẩm Thanh Lan từ trên xuống dưới rồi lên tiếng, “Nói đi, bao nhiêu tiền?”

Thẩm Thanh Lan hơi dừng lại, mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

“Tôi biết cô đã ngủ với không ít đàn ông, nhưng tôi không ngại đâu. Cô ra giá đi, chỉ cần không quá cao thì tôi có thể bao trọn cô. Tuy rằng tôi không bỏ ra nhiều tiền như mấy lão già kia, nhưng tôi trẻ hơn bọn họ. Nếu như cô chịu theo tôi, thì tôi chắc chắn sẽ khiến cô thỏa mãn hơn bọn họ nhiều.”

Tầm mắt của cậu ta lưu luyến trên khuôn mặt Thẩm Thanh Lan một lát, cuối cùng trượt xuống ngực cô.

Gương mặt trầm tĩnh của Thẩm Thanh Lan lạnh xuống, nhìn đối phương với đôi mắt lạnh băng, đôi môi hơi hé, “Cút.”

Mặt cậu trai kia biến sắc, “Đừng có không biết xấu hổ, cũng chỉ là một đứa bán thân, còn giả vờ giả thanh cao cái gì chứ? Ông đây bằng lòng bao cô đã là để mắt cô rồi. Cô không tự nhìn xem mình đã qua tay bao nhiêu thằng rồi.”

Cậu ta nói toàn những câu bẩn thỉu, khiến đôi mắt Thẩm Thanh Lan càng lạnh lẽo hơn. Vừa so tài với Hacker kia cả buổi mà lại khó phân thắng bại, cuối cùng đối phương vẫn hơn một chút, chạy thoát được, đã lâu không nếm trải cảm giác thất bại nên tâm trạng của cô lúc này không được tốt lắm.

“Tôi nói một lần cuối, cút.” Giọng nói lạnh băng.

Cậu trai kia vốn định chửi ầm lên, nhưng bắt gặp ánh mắt của Thẩm Thanh Lan thì lập tức nín thinh, chạy trối chết.

Thẩm Thanh Lan tiếp tục đi về phía phòng hiệu trưởng, lần này không gặp phải mấy kẻ không có mắt nữa.

Trong phòng không chỉ có hiệu trưởng mà còn cả chủ nhiệm khoa, giáo viên chủ nhiệm và giáo viên hướng dẫn của các cô, những người cần tới đều đã có mặt.

Thẩm Thanh Lan vừa đi vào thì tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc và soi mói.

Bầu không khí trong văn phòng rất căng thẳng, nhưng hình như Thẩm Thanh Lan lại không hề cảm nhận được. Cô đứng ở giữa phòng, sống lưng thẳng tắp, vẻ mặt bình tĩnh.

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Thanh Lan, chúng tôi tìm em đến đây là vì chuyện gì, chắc em cũng đã rõ rồi phải không?” Giáo viên hướng dẫn mở lời.

“Không rõ ạ.” Thẩm Thanh Lan hờ hững đáp ba chữ khiến vẻ mặt của những người khác trong văn phòng cứng đờ.

Giáo viên hướng dẫn đẩy mắt kính trên sống mũi, “Vậy chúng tôi sẽ nói thẳng, nội dung của bài viết hôm qua trên diễn đàn trường có phải là thật không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn ông một cái, đôi mắt lạnh lùng, “Chẳng lẽ giáo viên bây giờ đều thích tin vào mấy lời đồn mà không cần điều tra sự thật sao?”

Vẻ mặt của giáo viên hướng dẫn cứng đờ. Sắc mặt của hiệu trưởng cũng rất khó coi. Từ trước đến giờ ông chưa từng gặp học sinh nào kiêu ngạo như vậy.

“Thẩm Thanh Lan, chúng tôi chỉ hy vọng em có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện.”

“Em không làm chuyện gì thì sao lại phải giải thích?” Thẩm Thanh Lan vô tội trả lời, giọng điệu cũng hơi khó chịu.

Giáo viên chủ nhiệm và chủ nhiệm khoa liếc nhìn nhau. Sau đó chủ nhiệm lớp lên tiếng: “Hiệu trưởng, tôi cũng thấy chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi. Tôi hiểu Thẩm Thanh Lan, em ấy là một học sinh có thành tích học tập cực

kỳ xuất sắc, hằng năm đều đạt được học bổng hạng nhất. Bình thường cũng cư xử rất có phép tắc, tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện như vậy đâu.”

Chủ nhiệm khoa cũng nói: “Thầy Lý nói rất đúng, tôi là người hướng dẫn em ấy làm luận văn tốt nghiệp, có thể cam đoan nhân phẩm của em ấy. Những hình ảnh trên mạng kia có lẽ không phải là thật, dù sao bây giờ cũng có rất nhiều người biết dùng photoshop, chỉnh sửa vài tấm ảnh là điều rất dễ dàng.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 106: Thẩm thanh lan đã kết hôn?

Hiệu trưởng im lặng. Không phải là bọn họ chưa thảo luận về chuyện này. Sáng sớm hôm nay đã có người gọi điện thoại đến báo cho ông biết chuyện này. Ông liền vội vàng đến trường học tập hợp chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm khoa và cả giáo viên hướng dẫn của Thẩm Thanh Lan lại với nhau, chỉ để bàn bạc chuyện của Thẩm Thanh Lan.

Chủ nhiệm lớp và chủ nhiệm khoa cùng nhất trí cho rằng chuyện này có thể chỉ là hiểu lầm.

Nhưng mà chuyện này vẫn cần Thẩm Thanh Lan đưa ra một lời giải thích hợp lý. Dù sao thì cũng vì chuyện này mà danh dự của trường sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Tuy chuyện này không thể khiến cho một ngôi trường đã thành lập được trăm năm như đại học B phải chịu tổn thất gì lớn, nhưng vẫn là ảnh hưởng, người làm hiệu trưởng như ông không thể bỏ mặc làm ngơ được.

“Thẩm Thanh Lan, các thầy đều tin tưởng em sẽ không làm ra chuyện như thế này, nhưng dù sao thì chuyện này cũng gây ảnh hưởng rất lớn, chúng ta cũng cần phải công bằng với các bạn học khác.” Hiệu trưởng nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Vì thế?” Thẩm Thanh Lan nhìn hiệu trưởng bằng ánh mắt hờ hững.

Hiệu trưởng hơi im lặng, “vì thế em phải cho chúng tôi một lời giải thích hợp

lý.”

Thẩm Thanh Lan như thể không hiểu ý hiệu trưởng, vẫn đứng đó, giữ im lặng.

Chủ nhiệm lớp nhìn hiệu trưởng, vẻ mặt dịu lại, hết sức ôn hòa nói: “Thanh Lan, chuyện này quả thật ảnh hưởng rất lớn, sáng nay cũng đã có người gọi điện thoại cho hiệu trưởng. Chúng tôi đều nhất trí cho rằng chuyện này không phải là thật, nên mới muốn mời em qua đây để phối hợp một chút. Nếu như em biết là ai làm thì cũng có thể nói cho chúng tôi biết, chúng tôi nhất định sẽ làm chủ cho em.”

“Nếu đã biết không liên quan gì đến em thì các thầy nên đi tìm người gây ra chuyện này, chứ không phải ở đây khua môi múa mép đấu khẩu với em.” Thẩm Thanh Lan nói. Đối mặt hiệu trưởng vẫn luôn đối đầu với cô, kiên nhẫn của cô bị mài mòn từng chút một

Vẻ mặt các thầy giáo đều khó coi, ngay cả chủ nhiệm khoa - người vẫn luôn thích cô bây giờ cũng trở nên khó chịu. Mặc dù lời Thẩm Thanh Lan nói có lý, nhưng câu trả lời lại không hề nể mặt ai chút nào, khiến bọn họ bẽ mặt.

Hiệu trưởng đang định nói chuyện thì điện thoại trong phòng vang lên. Ông nhận máy, chẳng biết đối phương đã nói gì, mà sắc mặt ban đầu còn bình thường liền thay đổi. Ông nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan rồi gật đầu liên tục: “Chuyện này chúng tôi cũng cảm thấy là hiểu lầm nên đang điều tra. Một khi tra ra thì nhất định sẽ xử lý nghiêm túc. Đúng, ngài yên tâm.”

Cúp điện thoại, ánh mắt hiệu trưởng nhìn Thẩm Thanh Lan trở nên hòa ái dễ gần, hoàn toàn khác hẳn với cái người nghiêm túc vừa rồi

“Thẩm Thanh Lan, chúng tôi đều biết là em vô tội trong chuyện này nên nhất định sẽ điều tra rõ ràng, trả lại công bằng cho em. Em cứ ở nhà yên tâm chờ mấy ngày.”

“Bây giờ em có thể đi rồi chứ?”

“Đương nhiên.” Hiệu trưởng cười chân thành.

Thẩm Thanh Lan không hề dài dòng, trước khi đi còn thoáng nhìn điện thoại đặt trong phòng làm việc của hiệu trưởng với đôi mắt ẩn ý, đoán xem người vừa gọi điện thoại là ai.

**

Trong phòng ngủ, Phương Đồng nhìn điện thoại đã bị cúp, vẻ hốt hoảng không hề vơi đi chút nào, rồi lại nhìn mặt Vu Hiểu Huyên cũng đờ đẫn, “Vừa rồi chắc không phải là ảo giác của chúng ta chứ?”

Vu Hiểu Huyên máy móc lắc đầu, “Chắc không phải đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Hai người liếc nhau, trăm miệng một lời: “Thế nên, Thanh Lan thật sự đã kết hôn?!”

Hai người ngồi phịch xuống ghế, tiêu hóa tin tức vừa mới nhận được.

Lúc Phương Đồng lại nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật, đang cảm thấy quái lạ thì đã nghe anh hỏi thẳng rằng có phải Thẩm Thanh Lan đã xảy ra chuyện gì hay không. Cô vốn định phủ nhận, nhưng câu nói tiếp theo của anh đã chặn luôn lời cô lại, nói không được mà nuốt cũng chẳng trôi.

“Tôi là chồng Thanh Lan, xin nói cho tôi biết rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì?”

“Chồng… Chồng Thanh Lan!” Phương Đồng thét lên, rồi hỏi lại, “Sao Thanh Lan kết hôn mà chúng tôi lại không biết?” Trong giọng nói của cô đầy sự hoài nghi.

Vu Hiểu Huyên nghe câu này liền hoảng sợ đến mức nhảy dựng lên từ trên ghế, trợn mắt nhìn điện thoại trong tay Phương Đồng.

“Chúng tôi chỉ vừa đăng ký, chờ sau khi Thanh Lan tốt nghiệp mới tổ chức hôn lễ.” Phó Hoành Dật biết đây là bạn tốt của Thẩm Thanh Lan nên nhẫn nại giải thích.

Phương Đồng im lặng một lúc, cuối cùng cũng kể chuyện xảy ra hai ngày nay

cho Phó Hoành Dật nghe. Trực giác mách bảo cô rằng người đàn ông này không lừa cô, Thẩm Thanh Lan thật sự đã kết hôn.

Phương Đồng không nhìn thấy vẻ mặt Phó Hoành Dật ở đầu bên kia điện thoại u ám dần, lại có vẻ đau lòng và buồn bực. Thẩm Thanh Lan gặp chuyện gì cũng luôn thích tự mình gánh vác, từ trước đến giờ đều không sẵn lòng nói với anh, để anh chia sẻ với cô.

Phó Hoành Dật im lặng một lúc, sau đó lại cầm điện thoại lên gọi một cuộc.

**

Lúc Thẩm Thanh Lan trở lại phòng ngủ liền trông thấy hai đôi mắt sáng ngời rất có thần.

Dù là người vẫn luôn bình tĩnh như Thẩm Thanh Lan cũng bị cảnh này khiến giật nảy mình, “Làm gì thế?”

Vu Hiểu Huyên tiến lên, “Thanh Lan, có phải cậu giấu chúng tớ chuyện gì không?”

Giấu các cậu thì nhiều chuyện lắm, ý các cậu nói là chuyện nào? Thẩm Thanh Lan hơi khó hiểu.

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng cười xấu xa, “Chúng tớ nhắc nhở cậu một chút, ừm, hai chữ, đàn ông.”

Đàn ông? Đôi mắt Thẩm Thanh Lan hơi lóe lên, “Mấy người trên ảnh đó, một người là anh trai tớ, các cậu đã biết, một người nữa là người thân trong nhà.” Ừm, bây giờ Cố Dương quả thật là người thân của cô, cô đâu nói sai.

“Còn một người nữa thì sao?” Trong khoảng thời gian Thẩm Thanh Lan không có ở đây, Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đã đoán thử xem người đàn ông trên bức ảnh nào mới là chồng của Thẩm Thanh Lan.

Rõ ràng là Vu Hiểu Huyên đã quên chuyện gặp phải Phó Hoành Dật trong nhà hàng, cũng không hề liên tưởng đến anh.

Lúc Phương Đồng nghe điện thoại cũng quên nói người gọi là Phó Hoành Dật, cháu đích tôn nhà họ Phó.

Thật ra bức ảnh có Phó Hoành Dật kia chỉ chụp được Thẩm Thanh Lan, anh ngồi trong xe nên không nhìn thấy người.

“Còn một người là… bạn của tớ.”

Phương Đồng nhìn cô với vẻ mặt viết rõ mấy chữ tớ không tin cậu, “Thật sự chỉ là bạn?”

Thẩm Thanh Lan nhìn cô ấy, gật đầu.

Vu Hiểu Huyên nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay, “Thanh Lan, không thành thật nhé.”

Thẩm Thanh Lan thắc mắc nhìn bạn.

“Vừa rồi có một người đàn ông tự xưng là chồng cậu gọi điện đến.” Phương Đồng nói hời hợt.

Thẩm Thanh Lan khựng lại, cuối cùng cũng hiểu rõ hai người này đang nói gì. Liên tưởng đến chuyện trong phòng làm việc của hiệu trưởng, cô rất chắc chắn rằng cuộc điện thoại đó là do Phó Hoành Dật gọi.

Không biết anh đã nói gì với hiệu trưởng mà thái độ của ông ấy đã thay đổi 180 độ.

Trái tim Thẩm Thanh Lan hơi rung động một chút, bỗng nhiên rất muốn gặp người đàn ông này.

Dù không có Phó Hoành Dật thì cô cũng có thể giải quyết được chuyện này. Nhưng việc anh ra tay quả thật đã giúp cô giảm bớt không ít phiền phức.

http://tieulun.hopto.org

“Anh ấy quả thật là chồng tớ.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, đôi mắt hiện ý cười, “Chúng tớ đăng ký vào dịp hè.”

“WOW.” Vu Hiểu Huyên mắt chữ A mồm chữ O, “Thanh Lan, cậu thật sự đã kết hôn rồi.”

Mặc dù sớm đã nghĩ đến việc đó, nhưng nghe thấy chính miệng Thẩm Thanh Lan thừa nhận, Vu Hiểu Huyên vẫn tỏ ý rằng cú sốc này hơi lớn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 107: Tìm được người giở trò

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Xin lỗi vì đã giấu các cậu lâu như vậy.”

Đôi mắt Vu Hiểu Huyên sáng lấp lánh, nhìn Thẩm Thanh Lan, “Anh ấy là ai, làm nghề gì? Cao chừng nào? Cân nặng bao nhiêu? Có đẹp trai không?”

Phương Đồng nghe thấy hai câu hỏi trước vẫn còn cảm thấy bình thường, nhưng khi nghe tiếp thì trên trán hiện đầy vạch đen. Cái cô Vu Hiểu Huyên này lại tái phát bệnh mê trai rồi.

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi, “Anh ấy tên là Phó Hoành Dật, là quân nhân. Cao… 1m85, cân nặng không biết, rất đẹp trai.”

Vu Hiểu Huyên vừa nghe đến câu rất đẹp trai thì đôi mắt liền lấp lánh ánh sao, “Có ảnh không? Cho tớ xem thử.”

Thẩm Thanh Lan cũng không do dự mà cầm điện thoại di động của mình, mở bức ảnh chụp chung duy nhất của cô và Phó Hoành Dật ra. Lúc đầu anh đã cài ảnh này làm hình nền điện thoại, sau đó cô cảm thấy khoe khoang quá nên đổi lại.

Vu Hiểu Huyên cướp điện thoại, chụm đầu sóng vai với Phương Đồng.

http://tieulun.hopto.org

“Ủa!” Vu Hiểu Huyên kêu lên một tiếng, “Hình như tớ đã gặp người này ở đâu rồi.”

“A, người này… chẳng phải là người mà lần trước chúng ta gặp trong nhà hàng đó sao?” Vu Hiểu Huyên kinh ngạc kêu lên.

Thẩm Thanh Lan: “Là anh ấy.”

“Thanh Lan, không ngờ cậu lại thật sự ở bên anh ấy, lại còn đính hôn rồi?” Vu Hiểu Huyên kinh hãi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Vu Hiểu Huyên ôm ngực mình, vẻ mặt như sắp ngất đi.

Phương Đồng nói: “Anh ấy chính là cháu đích tôn nhà họ Phó?”

Thẩm Thanh Lan lại gật đầu lần nữa.

Vẻ mặt vừa mới bình tĩnh Vu Hiểu Huyên lại lập tức đần thối ra, “Nhà họ Phó ở Bắc Kinh đó sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Nếu không thì còn nhà họ Phó nào nữa?” Phương Đồng lại khinh bỉ liếc Vu Hiểu Huyên.

“Thanh Lan, cậu quá đáng thật, chuyện lớn như vậy mà cũng không nói cho chúng tớ biết.” Vu Hiểu Huyên nhìn cô với vẻ mặt như vừa phải chịu tổn thương, nhưng sự ranh mãnh trong đáy mắt lại không thoát nổi mắt Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan hơi nhếch môi, nở nụ cười rất nhẹ, “Là tớ sai, chờ hôm nào anh ấy về, tớ bảo anh ấy mời cậu ăn cơm.”

Cái đầu nhỏ xinh của Vu Hiểu Huyên gật lia lịa. Phương Đồng nhấc tay, “Tớ cũng muốn đi.”

“Sao thiếu cậu được.”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cũng đã hài lòng.

“Các cậu đang nói gì thế?” Một giọng nữ quen thuộc vang lên từ cửa. Ba người quay đầu nhìn lại, thì ra là Ngô Thiến đã biến mất hai ngày nay.

Lúc này, sắc mặt Ngô Thiến không còn tái nhợt như hôm trước nữa, đáy mắt còn chứa ý cười dịu dàng.

“Không có gì, chúng tớ đang bàn xem trưa nay ăn gì.” Phương Đồng chuyển chủ đề.

Ngô Thiến hơi im lặng, biết các cô không muốn nói với mình nên đáy mắt hơi tối sầm lại, nhưng lập tức trở lại bình thường, nhìn Thẩm Thanh Lan, “Vừa rồi lúc tớ quay về nghe thấy chút chuyện, cậu không sao chứ?”

Lời nói này của Ngô Thiến có ý quan tâm, cũng có ý thăm dò. Mặc dù nghe thấy những lời đồn đại kia, ý nghĩ đầu tiên của cô ấy là không thể nào, nhưng lòng người khó dò, ai có thể nói chính xác được chứ.

Ngoại hình của Thẩm Thanh Lan rất đẹp, rõ ràng điều kiện gia đình cũng bình thường, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy cô thiếu tiền. Nếu quả thật giống như bọn họ nói, là được… Ngô Thiến cảm thấy cũng không khó lý giải. Các cô gái xinh đẹp luôn có vốn liếng hơn người bình thường.

Vu Hiểu Huyên không nghe ra lời này là lạ, nhưng Phương Đồng lại thấy rõ ánh mắt thăm dò của Ngô Thiến. Mặt Phương Đồng thoáng hiện vẻ không vui, “Cũng chỉ là vài đứa bị đau mắt tự nhiên tung tin đồn nhảm nhí thôi, trường học sẽ điều tra rõ ràng. Người khác không biết Thanh Lan là hạng người gì, chúng ta mà cũng không biết sao.”

Khóe miệng Ngô Thiến hơi méo, “Tớ không có ý đó, chỉ lo lắng thôi.”

“Không có gì đáng lo cả, thanh giả tự thanh, hơn nữa hiệu trưởng cũng đã nói rằng ông ấy sẽ điều tra chuyện này rõ ràng, lấy lại công bằng cho Thanh Lan.”

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan không sao là tốt rồi.” Ngô Thiến ỉu xìu nói một câu, sau đó như nhớ đến điều gì, nhấc cái túi trong tay lên, “Đây là vịt nướng tớ mang về cho các cậu.”

Vu Hiểu Huyên không quá thích Ngô Thiến, nên cũng chẳng mấy hứng thú với vịt nướng của cô ấy. Thẩm Thanh Lan đang nhìn màn hình máy tính, phải nói là đang xem một email, nên nghe câu này cũng chẳng trả lời gì.

Ngô Thiến lúng túng đứng đó. Cô ấy vẫn luôn biết quan hệ của ba người còn lại trong phòng rất tốt, cũng muốn cố gắng để dung nhập vào nhóm nhỏ này, nhưng…

Cuối cùng vẫn là Phương Đồng nhận lấy vịt nướng trong tay Ngô Thiến, “Thơm quá đi mất, tiệm vịt nướng của nhà này đắt hàng lắm, chắc cậu xếp hàng lâu lắm nhỉ?”

Có người cho bậc thang nên Ngô Thiến thở phào một hơi, cười nói, “Vừa khéo đi qua đó, trông thấy ít người xếp hàng nên tớ liền vào mua một con.”

“Vừa đúng giờ ăn trưa. À, vừa nãy chúng tớ định gọi thức ăn ngoài, cậu có muốn ăn cùng không?”

Ngô Thiến gật đầu, “Có.”

http://tieulun.hopto.org

“Trưa nay tớ không ăn cùng với các cậu được, có chút chuyện phải ra ngoài một chút.” Thẩm Thanh Lan nói.

Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng nhìn cô như thể đang hỏi chuyện gì.

Thẩm Thanh Lan không nói gì. Trong phòng ngủ có người khác nữa nên Phương Đồng cũng không tiện hỏi nhiều, “Vậy được, chúng tớ định trưa nay ăn pizza, sẽ chừa cho cậu một chút để cậu về ăn nhé?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu tùy ý, tạm biệt ba người rồi đi.

Cô đến ký túc xá của nam sinh năm 4 khoa Công nghệ thông tin, chờ dưới ký túc xá mười một tầng, nhìn lên cửa sổ phòng ngủ nào đó ở tầng ba, đôi mắt cô hiện vẻ lạnh lẽo.

“Bạn học, xin chào, tớ muốn tìm Triệu Đông ở phòng 306, cậu có thể gọi giùm tớ một chút không?” Thẩm Thanh Lan giữ chặt một nam sinh đang đi qua.

Nam sinh kia nhìn thấy mặt Thẩm Thanh Lan thì sững sờ, mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không nói gì mà chỉ gật đầu, vội vàng đi lên tầng.

“Triệu Đông, có người tìm cậu.”

Triệu Đông còn chưa tỉnh, đang nằm trên giường, đầu tóc rối bù, “Ai thế?”

“Một người đẹp, bây giờ đang đứng dưới tầng chờ cậu đấy.” Cậu bạn kia trả lời với giọng điệu hơi mập mờ.

Triệu Đông nghe thấy là người đẹp thì đảo mắt. Nghĩ đến điều gì đó, cậu ta lập tức tỉnh táo, đứng dậy đi ra ban công, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Thanh Lan, bèn cười cười rồi trở về phòng ngủ, bắt đầu từ tốn rửa mặt.

Đến khi anh ta ra khỏi phòng ngủ thì đã là hơn nửa tiếng sau. Thẩm Thanh Lan vẫn đứng chờ ở đó, ánh mắt tĩnh lặng, không hề có chút mất kiên nhẫn nào. Mọi người đi qua đều liếc nhìn nhưng cô bỏ qua toàn bộ, xem như không thấy.

Nhìn người đang đi về phía mình, cô hỏi, “Cậu chính là Triệu Đông?”

Triệu Đông gật đầu, cười nhìn Thẩm Thanh Lan, “Người đẹp Thẩm đại giá quang lâm có gì chỉ bảo sao?”

Chân mày Thẩm Thanh Lan hơi chau lại, hình như cô đã gặp Triệu Đông này ở đâu rồi.

Thấy Thẩm Thanh Lan nhìn cậu ta như nhìn một người xa lạ, đôi mắt Triệu Đông liền hiện vẻ tức giận, giọng nói lạnh lùng, “Quả nhiên Người đẹp Thẩm là quý nhân mau quên.” Cậu ta cố ý nhấn mạnh hai chữ “quý nhân” với giọng

điệu châm chọc.

Thẩm Thanh Lan nhớ ra cô quả thật đã từng gặp người này. Một năm trước, cậu ta đã chặn cô ở nhà ăn, kiêu căng thổ lộ với cô trước mặt toàn bộ người ở đó, nhưng lại bị cô từ chối.

Nghĩ đến email tối qua đã chỉ ra bài post đó là do cậu ta đăng, lúc đầu Thẩm Thanh Lan còn không nghĩ ra là vì lý do gì, bây giờ xem ra đáp án chính là như thế.

“Xem ra người đẹp Thẩm đã nhớ lại rồi.” Triệu Đông nói.

“Đi theo tôi.” Thẩm Thanh Lan nói.

Triệu Đông: “Dựa vào cái gì?”

Thẩm Thanh Lan nhìn người qua lại xung quanh. Thỉnh thoảng lại có người đưa mắt nhìn hai người bọn họ, “Cậu chắc chắn là muốn nói ở đây?”

Triệu Đông hơi mất tự nhiên, bèn lẳng lặng đi theo Thẩm Thanh Lan đến một góc vắng trong trường.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 108: Em chỉ không muốn anh lo lắng

“Nói đi, rốt cuộc cô tìm tôi có chuyện gì?” Triệu Đông hơi mất kiên nhẫn.

Thẩm Thanh Lan nhìn cậu ta, “Bài post trên diễn đàn là do cậu đăng?”

Triệu Đông tỏ vẻ không hiểu, “Tôi không biết cô đang nói gì.”

Nếu là do cậu ta đăng thì sao nào? Chỉ cần cậu ta không thừa nhận thì Thẩm Thanh Lan có thể làm gì cậu ta? Dù sao cậu ta cũng không đăng từ phòng ký túc, người khác làm sao mà điều tra ra cậu ta được, ha ha.

“Phải thừa nhận rằng kỹ năng của cậu cũng khá, không chỉ ra ngoài trường để đăng mà còn đổi cả địa chỉ IP. Nhưng cậu đã quên một câu, núi này cao còn có núi khác cao hơn. Cậu có thể làm được chuyện đó thì người khác cũng có thể làm được như vậy. Huống chi, camara giám sát trong tiệm Internet đã quay lại hành vi của cậu rồi.”

Đây là câu dài nhất mà Thẩm Thanh Lan nói với Triệu Đông, nhưng cậu ta lại chẳng hề cảm thấy vui mừng gì.

Lúc này, vẻ mặt cậu ta đã hơi khó coi. Triệu Đông cũng là người chưa trải đời, Thẩm Thanh Lan chỉ nói bừa mấy câu mà cậu ta đã căng thẳng không chịu nổi.

“Đừng tưởng chỉ dựa vào miệng lưỡi của cô mà có thể mặc sức vu oan cho tôi. Cô có bằng chứng không?” Triệu Đông cố gắng giữ bình tĩnh.

Thẩm Thanh Lan hơi nhếch môi, “Tôi có nói linh tinh hay không thì trong lòng cậu hiểu rõ nhất. Tôi có bằng chứng hay không, cậu cũng có thể thử xem. Nếu bây giờ cậu xin lỗi tôi, công khai thừa nhận chuyện này là do cậu nói xấu tôi, thì tôi có thể không truy cứu chuyện này nữa. Nhưng nếu cậu cứ khăng khăng nói mình không sai thì tôi sẽ báo chuyện này với hiệu trưởng. Đến lúc đó tôi không thể khống chế kết quả như thế nào được đâu.”

Khuôn mặt của Triệu Đông biến sắc, “Chuyện này là do tôi làm thì sao chứ? Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm. Nếu như cô đoan chính thì người khác có thể nắm được điểm yếu của cô sao? Tôi chỉ nói sự thật cho mọi người biết mà thôi, cũng đâu phải nói xấu cô.”

Dù sao cũng đã thừa nhận nên Triệu Đông đã hơi thả lỏng, nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ khinh miệt không hề che dấu, “Cũng chỉ là một đôi giày rách bị người ta chơi thôi, uổng cho tôi lúc đầu còn xem cô như nữ thần, tôi đúng là bị mù.”

“Cậu tận mắt nhìn thấy tôi được người khác bao nuôi?” Thẩm Thanh Lan cũng không hề tức giận, chỉ nhẹ nhàng hỏi với giọng điệu bình tĩnh.

“Trong trường có ai mà không biết gia cảnh nhà cô bình thường. Đám đàn ông đưa cô về chạy xe gì, cô có thể mua nổi sao? Đừng nói bọn họ đều là bạn cô. Người thuộc tầng lớp như bọn họ, nếu cô không trả giá gì đó thì người ta sẽ đích thân lái xe đưa cô về sao?”

http://tieulun.hopto.org

Ngày đó cậu ta còn nhìn thấy người đàn ông lái xe thể thao kia đối xử rất nhiệt tình với Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan hờ hững nhìn cậu ta, “Chỉ dựa suy đoán của mình mà cậu đã đăng một bài vô trách nhiệm như thế.”

“Là suy đoán hay là sự thật còn cần phải nói sao? Nếu không phải là thật thì hôm nay cô có thể đến tìm tôi ư?”

Theo như Triệu Đông thấy, lần này Thẩm Thanh Lan đến tìm cậu ta chính là hy vọng cậu ta có thể giúp đỡ làm sáng tỏ chuyện này. Mặc dù bài post đó đã bị xóa ngay trong ngày, nhưng cũng có không ít người biết đến. Nếu không có ai đứng ra làm sáng tỏ thì cô sẽ rơi vào vũng bùn, muôn đời muôn kiếp không thể thoát ra được.

Triệu Đông hoàn toàn không hối hận vì đã đăng bài post đó. Điều cậu ta muốn chính là để mọi người đều thấy rõ con người thật của Thẩm Thanh Lan, không bị bề ngoài của cô lừa bịp.

Thẩm Thanh Lan thấy dáng vẻ có chết không hối cải của cậu ta thì cũng chẳng nói thêm gì nữa, quay người rời đi.

Thẩm Thanh Lan đã điều tra về Triệu Đông, biết điều kiện gia đình cậu ta không tốt, có thể thi đỗ vào đại học B đã là một chuyện vô cùng khó khăn.

Trong nhà chu cấp cho cậu ta đi học cũng rất vất vả. Cậu ta đã sắp tốt nghiệp rồi. Ban đầu, cô còn muốn cho đối phương một cơ hội, nhưng người ta đã không cần thì cô cũng sẽ không nhân từ nương tay làm gì.

Trước khi Thẩm Thanh Lan rời đi, cô chợt nhìn về một góc cách đó không xa, nhưng ở đó lại trống trơn, đôi mắt cô hiện vẻ nghi ngờ.

Thấy Thẩm Thanh Lan không nói gì đã đi khiến Triệu Đông ngẩn người, như vậy là xong rồi? Cậu ta cho rằng ít nhất cô sẽ van xin, vậy mà lại cứ đi như thế?

Thẩm Thanh Lan rời khỏi đó nên không nhìn thấy, khi cô dời mắt khỏi góc kia thì một dáng người nhỏ bé liền vỗ ngực, khuôn mặt xinh đẹp hơi nở nụ cười, “Thật là… cảm giác vẫn nhạy bén như thế, suýt chút nữa là bị phát hiện rồi.”

Sau khi Thẩm Thanh Lan rời đó cũng không trở về phòng ngủ mà gọi cho Phó Hoành Dật. Điện thoại nhanh chóng được nhận, giọng nói ôn hòa ấm áp của anh vang lên.

“Thanh Lan.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Là em.” Nụ cười ẩn chứa sự ấm áp, hòa tan toàn bộ vẻ lạnh lùng trên mặt, tiếc là lúc này Phó Hoành Dật lại không nhìn thấy được.

http://tieulun.hopto.org

“Mấy hôm trước anh đang làm nhiệm vụ sao?” Mấy ngày trước, điện thoại của Phó Hoành Dật tắt máy, không gọi được, Thẩm Thanh Lan nghĩ có lẽ anh đang làm nhiệm vụ.

Phó Hoành Dật lặng lẽ nở nụ cười, anh có thể lý giải là Thẩm Thanh Lan đang quan tâm đến anh không? “Không phải, chỉ tham gia một đợt diễn tập quân sự thôi. Yên tâm, anh chỉ huy thôi, không bị thương, cũng không chạm vào vết thương cũ.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy liền thả lỏng. Mặc dù lúc anh về quân đội, vết thương trên người đã tốt hơn, nhưng nếu như bị thương lần nữa thì sẽ ảnh hưởng xấu đến việc hồi phục.

Thẩm Thanh Lan nói chuyện phiếm với Phó Hoành Dật, kể về cuộc sống mấy ngày này, nhưng không hề nhắc đến chuyện xảy ra đối với cô hai ngày vừa qua. Trong lòng anh hơi bất đắc dĩ, “Thanh Lan, sau này có chuyện gì thì nhất định phải nói cho anh biết. Anh là chồng của em, có thể trở thành điểm tựa để em dựa vào. Còn em, không cần phải mạnh mẽ như vậy, gặp chuyện gì thì chỉ cần đứng sau lưng anh là được rồi, anh có thể giải quyết giúp em.”

Thẩm Thanh Lan lặng thinh, đôi mắt gợn sóng. Không phải là cô không nghĩ đến Phó Hoành Dật, chỉ là trong mắt cô, việc này vốn chẳng to tát gì, cô không muốn làm anh lo lắng.

“Chỉ là không muốn làm anh lo thôi.” Thẩm Thanh Lan lần đầu tiên giải thích thật lòng như thế.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành thân thiết nói, “Thanh Lan, cái gì em cũng không nói cho anh biết mới khiến anh lo lắng. Mặc dù anh không thể ở bên cạnh em mỗi ngày, nhưng nếu em có chuyện gì, anh nhất định sẽ xuất hiện đầu tiên. Lần này chỉ là việc ngoài ý muốn, chờ mấy hôm nữa anh sẽ trở về, em đợi anh.”

Trong lòng Thẩm Thanh Lan như có dòng nước ấm áp chảy qua, nghe thấy anh sắp về liền vội nói, “Đừng, anh gọi điện thoại cho hiệu trưởng, em cũng đã điều tra được người giở trò, chuyện này đã kết thúc rồi. Anh vừa về không lâu, xin nghỉ phép liên tục cũng không tốt. Em không muốn trở thành gánh nặng, gây phiền phức cho anh.”

“Thanh Lan, em chưa bao giờ là gánh nặng, cũng không phải là phiền phức của anh.” Phó Hoành Dật nói.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, hình như số lần cô mỉm cười hôm nay hơi nhiều, “Vâng, sau này có chuyện gì, em nhất định sẽ nói cho anh biết.”

Lúc này Phó Hoành Dật mới hài lòng. Hai người lại nói chuyện thêm một lát nữa rồi Thẩm Thanh Lan mới cúp điện thoại.

Cô không đến phòng hiệu trưởng mà gửi thẳng bức thư mà mình nhận được cho ông ấy, sau đó gọi điện thoại cho Cố Dương. Lần trước cô đã đồng ý cho cậu ta cảm nhận niềm vui thú đua xe một chút, chuyện bây giờ đã giải quyết xong, thỏa mãn cậu ta một chút cũng không sao.

Cố Dương nhận được điện thoại của Thẩm Thanh Lan thì lập tức hối hả chạy đến.

Ba giờ chiều hôm đó, trường học thông báo xử lý hành vi của Triệu Đông trước toàn trường. Cậu ta chỉ vì mong mà không được nên đã vu oan, gây hậu quả nghiêm trọng đến danh dự của bạn học, nên đặc biệt cảnh cáo, kỷ luật nghiêm khắc. Vụ kỷ luật này sẽ bị ghi vào danh bạ của cậu ta, đi theo cậu ta cả đời.

Lúc Triệu Đông nhận giấy kỷ luật thì ngây cả người, vội lao đến phòng hiệu trưởng, định giải thích rằng Thẩm Thanh Lan vu khống. Nhưng khi hiệu trưởng đưa cậu ta xem video ghi lại cảnh cậu ta đăng bài, Triệu Đông liền á khẩu không nói được gì.

Lúc này, Triệu Đông mới hiểu Thẩm Thanh Lan thật sự có bằng chứng chứ không phải lừa bịp cậu ta.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 109: An, đã lâu không gặp

Triệu Đông rất hối hận, muốn xin xỏ rằng cậu ta đột nhiên bị mỡ heo làm mê muội tâm trí, nhưng cậu ta cũng đâu nói hươu nói vượn? Thẩm Thanh Lan thật sự có quan hệ không rõ ràng với mấy người đàn ông kia. Nhưng hiệu trưởng đã biết trước thân phận của cô từ miệng Phó Hoành Dật. Người có thân phận thiên kim nhà họ Thẩm lại làm ra chuyện như vậy sao, quả thật là một câu chuyện cười.

Triệu Đông bản tính khó dời, tung tin đồn hiệu trưởng nhận hối lộ từ Thẩm Thanh Lan, dập lửa giúp cô để lấy việc công làm việc tư, cậu ta phải đến Bộ Giáo dục tố cáo ông ấy. Hiệu trưởng cười lạnh, đúng là trẻ con ngây thơ.

Triệu Đông về sau lại đi tố cáo thật, người của Bộ Giáo dục đến xác minh trường hợp của hiệu trưởng, kết quả cuối cùng không cần phải nói. Triệu Đông ban đầu chỉ bị cảnh cáo kỷ luật, nhưng sau đó đã bị đuổi thẳng cổ, trở thành học sinh đầu tiên bị đại học B đuổi học trong lịch sử.

Chuyện này gây ồn ào rất lớn. Thậm chí về sau vì chuyện này nên việc Thẩm Thanh Lan là thiên kim nhà họ Thẩm cũng nhanh chóng bị lan truyền. Đương nhiên, đây đều là những chuyện sau này.

Lúc Thẩm Thanh Lan trở về thì đã là buổi tối. Người lái xe là Cố Dương, chỉ là vẻ mặt anh ta rất mệt mỏi.

Lúc cô đến cổng trường thì dừng chân lại, không đi vào mà rẽ vào con ngõ

nhỏ yên tĩnh ở gần trường.

Đi được một lát, xác định xung quanh không có ai nữa, cô mới dừng bước.

“Theo tôi một ngày mà không mệt sao?” Giọng nói du dương của Thẩm Thanh Lan vang vọng trong bóng đêm.

Sau lưng không hề có bất cứ tiếng động nào.

Thẩm Thanh Lan cũng không vội, chỉ đứng yên tại chỗ chờ đợi. Cô rất chắc chắn rằng ngay từ lúc ra khỏi trường đã có người theo dõi mình. Cô định cắt đuôi người đó, nhưng không ngờ người này lại có thân thủ rất tốt, cũng chẳng có ác ý với cô, nên cô mới không để ý đến.

Mấy phút sau, vẫn không có ai xuất hiện. Thẩm Thanh Lan đột nhiên xoay người. Ngay lúc này, một bóng người đánh về phía cô, ra tay tàn nhẫn, nhắm thẳng vào điểm yếu của cô. Nếu bị đánh trúng, Thẩm Thanh Lan chắc chắn sẽ bị thương.

Đôi mắt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, nghiêng người sang một bên, tránh được một đòn, đưa tay đánh về phía người tấn công.

Người nọ có thân thủ rất tốt, Thẩm Thanh Lan đánh qua đánh lại với cô ta một lúc lâu mà vẫn không phân thắng bại.

http://tieulun.hopto.org

Đánh khoảng mười phút, Thẩm Thanh Lan tóm được một sơ hở, bắt được yết hầu người kia, chỉ cần hơi dùng sức thôi là người kia sẽ phải bỏ mạng.

“Đánh tiếp không?” Thẩm Thanh Lan bình thản mở lời.

Người kia ra sức lắc đầu, Thẩm Thanh Lan buông tay ra.

“Bà cô này, ra tay vẫn ác độc như vậy.” Người kia ho khan vài tiếng, chỉ vào Thẩm Thanh Lan, nói với giọng căm hận.

Thì ra hai người quen biết nhau. Người kia là một cô gái có dáng người nhỏ xinh, mái tóc dài, khuôn mặt xinh đẹp, trông có vẻ như còn rất nhỏ tuổi, khoảng chừng hai mươi. Cô ta có làn da trắng nõn, đôi mắt rất to, là một người đẹp đúng tiêu chuẩn.

“Sao cậu lại đến đây?” Thẩm Thanh Lan nhìn cô ấy, hơi chau mày lại.

Kim Ân Hi sờ lên cần cổ đang âm ỉ đau, “Đương nhiên là đến tìm cậu rồi.”

Cô nhìn Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười tươi tắn, giang hai tay ra, “An, đã lâu không gặp.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn cô ấy chằm chằm, một lúc lâu sau mới nhếch môi, vẻ mặt ấm áp hiếm thấy, từ từ tiến lên, “Đã lâu không gặp.”

Hai người cũng không ôm lâu mà lập tức tách nhau ra. Họ đều không phải là người tình cảm, vẻ mặt nhanh chóng trở lại bình thường.

“An, mấy năm không gặp, không ngờ võ nghệ của cậu chẳng yếu đi chút nào. Trước khi đến, tớ còn đánh cuộc với bọn họ rằng lần này tớ chắc chắn có thể đánh thắng cậu, không ngờ vẫn bị cậu đánh bại.” Giọng điệu Kim Ân Hi rất thất vọng.

Thẩm Thanh Lan hơi im lặng, “Bọn họ cũng đến?”

“Việc này ấy à, chỉ có một mình tớ thôi. Sicily và Andrew đang bận kiếm tiền. Dạo trước Eden còn liên hệ, nhưng gần đây lại biến mất không thấy đâu, chắc là chạy đến xó xỉnh nào đó để nghiên cứu thuốc nước quái đản nào đó rồi.”

“Cậu đến lúc nào thế?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Kim Ân Hi nghiêng đầu, nghĩ ngợi, “Một tuần trước, tớ vốn định đến lúc mới khai giảng, nhưng lại có việc bận.” Nói đến đây, Kim Ân Hi hơi vui sướng, “Không ngờ tớ vừa mới đến đã thấy một vở kịch vui. An, kỹ thuật lái xe của cậu thật đúng là càng ngày càng đỉnh, lúc nào chúng ta đua một trận đi?”

Ân Hi kích động xắn tay áo lên.

Thẩm Thanh Lan không trả lời, Kim Ân Hi cũng không để ý. Cô đã biết tính tình của Thanh Lan từ lâu, nếu có thể trò chuyện với nhau cả nửa ngày thì cô mới kinh ngạc.

“Người buổi sáng gửi email cho tớ là cậu.” Thẩm Thanh Lan nói chắc nịch.

Kim Ân Hi cũng không phủ nhận, “Đúng vậy, phải nói là con mắt của đám sinh viên trong trường cậu đúng là mù dở. Chẳng lẽ mắt bọn họ mọc trên mặt chỉ để trang trí thôi sao?”

Kim Ân Hi bĩu môi, không hề giấu vẻ khinh bỉ trong mắt.

“Ân Hi.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói.

Kim Ân Hi ra dấu im lặng, không nói nữa.

“Lúc nào về?”

Kim Ân Hi buồn bã nhìn cô, “Chúng ta vừa mới gặp nhau mà cậu đã đuổi tớ về, đã nói là thanh mai trúc mã rồi mà?”

http://tieulun.hopto.org

Câu thanh mai trúc mã được dùng như thế sao? Thẩm Thanh Lan đen mặt.

“Tớ không định về, tớ đến đại học B nhập học.”

Thẩm Thanh Lan chau mày, “Ân Hi.”

Nụ cười của Kim Ân Hi biến mất. Cô nhìn Thẩm Thanh Lan chằm chằm với vẻ mặt nghiêm túc, “An, tớ biết cậu muốn nói gì. Yên tâm, tớ sẽ không gây chuyện, tớ biết là tớ đã nuốt lời.” Lúc trước đã nói không gặp nhau nữa. Sáu năm qua, mấy người bọn họ cũng thật sự chưa từng gặp An. Nhưng Kim Ân Hi do dự mãi, cuối cùng vẫn đến Trung Quốc để tìm Thẩm Thanh Lan.

“An, tớ nhớ cậu, thật đấy.”

Mắt Thẩm Thanh Lan hơi hấp háy, nhớ lại thời gian mấy năm trước ở cùng họ. Mãi lâu sau, cô mới khẽ thở dài, “Đừng quên là cậu đã đồng ý với tớ, không được gây chuyện.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Kim Ân Hi nở nụ cười thật tươi, gật đầu, “Tớ cam đoan.” Rõ ràng là lớn hơn Thẩm Thanh Lan vài tuổi, nhưng ở trước mặt Thẩm Thanh Lan, cô ấy lại như một đứa trẻ chưa lớn.

“Bọn họ có biết chuyện cậu đến đây không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi, “Không, tớ không nói với bọn họ. Nhưng bọn họ sẽ biết nhanh thôi.” Ai bảo bọn họ vẫn luôn chú ý đến Thẩm Thanh Lan chứ.

Thẩm Thanh Lan cũng không nói gì nữa, “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Tạm thời ở ký túc xá, mấy ngày nay đang tìm phòng.”

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi, “Tớ có một căn hộ bỏ trống, rất gần trường, tạm thời cậu ở lại đó đi.”

“Cậu cũng ở đó chứ?” Kim Ân Hi nghĩ, nếu có thể ở cùng Thẩm Thanh Lan thì tốt hơn.

“Tớ không ở đó.”

Kim Ân Hi hơi thất vọng.

“Ân Hi, tớ đã kết hôn rồi, chồng tớ là một quân nhân.” Thẩm Thanh Lan bất chợt nói.

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh lại.

Kim Ân Hi im lặng một lúc, mãi sau mới chậm rãi hỏi, “An, anh ấy có biết quá khứ của cậu không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu.

“An, nếu có một ngày anh ấy biết, cậu…”

“Nếu như thật sự có ngày đó, tớ sẽ tôn trọng lựa chọn của anh ấy.” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng nói.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 110: Cảnh trong mơ, quá khứ (1)

Kim Ân Hi giật mình. Cô nghe ra được sự sợ hãi và không nỡ mơ hồ trong câu nói đó của Thẩm Thanh Lan. Cô hơi đau lòng, định tiến lên an ủi Thanh Lan một chút, nhưng lại chẳng biết nói gì.

Bọn họ đều là người sống trong địa ngục.

“An, bất kể thế nào thì cuối cùng cậu vẫn còn có chúng tớ.” Kim Ân Hi nói.

Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ cười cười.

Chia tay với Kim Ân Hi, Thẩm Thanh Lan trở về phòng ký túc.

“Thanh Lan, cậu về rồi! Cậu biết không, thì ra người bôi đen cậu là một nam sinh, tên là cái gì Triệu Đông ấy. Bây giờ cậu ta đã bị cảnh cáo kỷ luật nghiêm khắc, dán cả thông báo rồi.” Cô vừa về phòng ngủ, Vu Hiểu Huyên đã chờ không nổi mà nói.

Bây giờ Thẩm Thanh Lan mới nhớ đến việc trước khi đi, cô đã gửi email kia cho hiệu trưởng. Vì đã biết kết quả từ trước nên cô hoàn toàn không ngạc nhiên.

http://tieulun.hopto.org

“Cậu biết từ trước rồi?” Phương Đồng hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Tớ đi tìm cậu ta.”

Ngô Thiến lúc này mới nói, “Thanh Lan, chúc mừng cậu.”

Ba người ngơ ngác nhìn cô ấy, việc này có gì hay mà chúc mừng.

“Chẳng lẽ chuyện đã được làm sáng tỏ không đáng để chúc mừng sao?” Ngô Thiến giải thích.

Vu Hiểu Huyên nói, “Chuyện này vốn là do có người cố ý hãm hại Thanh Lan, có cái gì đáng để chúc mừng chứ? Loại người này nên bị tẩn cho một trận.”

Mặt Ngô Thiến cứng đờ, “Chắc chắn… những hình kia đều do cậu ta photoshop.”

Vu Hiểu Huyên nói, “Không phải đâu, chúng tớ đều biết mấy người đó, chỉ là bạn của Thanh Lan, thuận đường nên đưa Thanh Lan về thôi. Chẳng biết cậu ta chụp được từ đâu mà mà dám nói hươu nói vượn.”

Phương Đồng vốn định ngăn Vu Hiểu Huyên, kết quả là cái người này lại

không biết nhìn gì cả. Cô ấy âm thầm giật khẽ góc áo của Vu Hiểu Huyên, ý bảo im miệng.

Vu Hiểu Huyên kịp nhớ ra. Ngô Thiến lại hỏi về thân phận của mấy người đó, kết quả là Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng đều không nói gì. Đôi mắt Ngô Thiến tối sầm lại, biết bọn họ không muốn nói nên đành cười rồi im lặng không nói nữa.

Thẩm Thanh Lan tắm rửa xong liền leo lên giường, nhắm mắt lại ngủ. Chỉ có điều, một tiếng trôi qua mà cô vẫn không ngủ được.

Việc gặp được Kim Ân Hi hôm nay đúng là nằm ngoài dự liệu của cô.

Chuyện cũ hiện lên từng cảnh, đôi mắt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, không biết đang nghĩ gì.

Chẳng biết qua bao lâu, cô mới ngủ được.

Cô hình như đang nằm mơ, một giấc mơ thật dài, như thể cách cô rất xa, lại như gần trong gang tấc.

Thẩm Thanh Lan mơ thấy năm cô 5 tuổi, khoảng trước sinh nhật cô vài ngày, cô và mẹ cùng đi ra ngoài. Cô nhìn thấy ven đường có bán kẹo đường nên bất giác dừng chân lại, nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi mẹ đâu.

Cô muốn tìm mẹ, nhưng có quá nhiều người nên dù cô có tìm thế nào cũng không thấy. Thẩm Thanh Lan rất sợ hãi, khóc òa lên. Lúc này, một người đàn ông xấu xí đi đến, nói muốn giúp cô tìm mẹ.

Cô có trực giác không thích người này, nên không chịu đi mà muốn chạy. Nhưng người đàn ông kia lại lấy một cái khăn tay ra, bịt miệng cô lại, sau đó cô liền ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi cô tỉnh lại lần nữa thì đang ở trong một căn phòng tối lờ mờ, ở đó có mấy đứa trẻ xấp xỉ tuổi cô, cả trai lẫn gái.

Nhìn thấy bạn đồng lứa, nỗi sợ đã vơi đi, cô cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Căn phòng này rất hẹp, thậm chí còn không có giường, bọn họ đang an vị trên đống rơm lác đác rải dưới đất.

Tính cả cô thì có bảy đứa trẻ, ba gái, bốn trai. Hình như bọn họ đến sớm hơn cô nhiều, vẻ mặt đều sợ hãi, nhưng lại không khóc lóc làm loạn.

Một lát sau, cửa phòng bị mở ra, một người phụ nữ đi vào, cầm theo mấy cái bánh bao, “Ăn đi.”

Ném bánh bao sang một bên rồi đi ra ngoài, cô ta vẫn không quên khóa cửa lại.

http://tieulun.hopto.org

Những đứa trẻ kia chỉ chờ người phụ nữ đó đi là liền chạy đến cướp bánh bao, Thẩm Thanh Lan không hề cử động.

Một cậu bé đi đến, đưa cho cô một cái bánh bao, “Ăn đi, nếu không ăn sẽ chết đói.”

Thẩm Thanh Lan không nhận, chỉ nhìn cậu bé kia mà không nói câu nào.

Cậu bé cũng không khuyên cô, chỉ lấy bánh bao nhét vào ngực cậu ấy, rồi ngồi xuống bên cạnh cô ăn bánh bao của mình.

Mấy đứa trẻ khác đều cướp được một cái bánh bao, ngồi một bên lẳng lặng ăn.

“Đây là đâu?” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng hỏi. Cô vẫn còn bé, đột nhiên bị đưa đến một nơi xa lạ nên giọng nói không giấu được vẻ sợ hãi.

Cậu bé nhìn cô, “Bọn tớ cũng không biết, cậu cũng bị bắt đến đây sao?”

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi rồi gật đầu.

“Bọn tớ cũng thế, bọn họ là bọn buôn người, chuyên lừa bịp trẻ em. Cậu biết bọn buôn người không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, mặc dù còn bé nhưng cô đã nghe ông nội nhắc đến từ này với cô, nên mới biết bọn buôn người chính là người xấu.

Cậu bé tiếp tục nói, “Bọn họ bắt mấy đứa trẻ đến đây rồi bán cho những người không có con. Dạo trước, ở đây còn có mấy đứa trẻ nữa. Hai ngày trước có người đến, đưa mấy đứa trẻ đó đi. Tớ nghe lén lúc bọn họ nói chuyện, thấy bảo họ định đưa mấy đứa trẻ đó bán vào trong núi.”

“Cậu đến đây lâu lắm rồi sao?” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng hỏi.

Cậu bé cắn một miếng bánh bao, “Cũng không phải lâu lắm, chắc khoảng một tháng, cậu ấy,“ Cậu bé chỉ chỉ một cô bé ngồi trong góc, “Cậu ấy đến lâu nhất, nghe nói đã được nửa năm rồi, nhưng vì là con gái nên không có ai chọn, vẫn luôn chờ ở đây.”

Thẩm Thanh Lan nhìn lại, cô bé khoảng chừng tám chín tuổi, rất gầy, chắc là vì không đủ dinh dưỡng trong thời gian dài nên sắc mặt vàng vọt, trông có vẻ đờ đẫn. Cô bé ấy nghe thấy bọn họ nói chuyện cũng không nói gì, chỉ cúi đầu ăn bánh bao.

“Bọn họ sẽ bán chúng ta đi đâu?”

Cậu bé lắc đầu, “Tớ cũng không biết, chỉ nghe nói là sẽ rất xa, xa đến nỗi chúng ta vĩnh viễn không tìm được nhà. Nhà cậu ở đâu?”

“Trong một cái viện rất rộng lớn, ở đó có rất rất nhiều anh lính, ba tớ là quân nhân.” Thẩm Thanh Lan trò chuyện với cậu bé, không lo lắng như lúc vừa tỉnh lại nữa. Nhắc đến ba mình, đôi mắt cô óng ánh.

“Ba của cậu là quân nhân cơ đấy.” Cậu bé tỏ ý kinh ngạc, thán phục. Trẻ con trời sinh luôn có cám giác sùng bái đối với quân nhân.

Thẩm Thanh Lan kiêu ngạo gật đầu, “Ba tớ giỏi lắm, lại còn cao nữa. Ba tớ hay cho tớ cưỡi ngựa lớn, mua cho tớ rất nhiều đồ ăn ngon, chơi trò chơi với tớ. Nhưng mà…” Giọng nói của cô dần bé lại, “Bây giờ tớ sẽ không còn được gặp lại ba nữa.”

Cô khóc khiến cậu bé luống cuống lau nước mắt cho cô, “Đừng khóc, tớ sẽ bảo vệ cậu. Tớ nhất định sẽ giúp cậu chạy thoát, sau đó cậu đi tìm chú cảnh sát để chú ấy đưa cậu về nhà.”

Thẩm Thanh Lan ngừng khóc, rưng rưng nhìn cậu bé, “Thật sao?”

Cậu bé gật đầu chắc nịch, “Thật mà, tớ nhất định sẽ giúp cậu.”

Thẩm Thanh Lan nín khóc, mỉm cười, sờ lên bụng mình, đáng thương nói, “Tớ đói.”

Cậu bé đưa bánh bao cho cô, “Ăn đi.”

Thẩm Thanh Lan cắn một miếng bánh bao, bánh rất cứng, chẳng ngon chút nào. Cô cắn một miếng đã muốn nhè ra, cậu bé vội vàng che miệng cô lại.

“Không ăn được cũng phải ăn, nếu không bọn họ sẽ không cho cậu ăn nữa, cậu sẽ chết đói đấy, đến lúc đó không gặp được ba cậu nữa đâu.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cuối cùng không nhè bánh bao ra nữa, mà cắn từng miếng ăn hết chiếc bánh bao cứng ngắc đó.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 111: Cảnh trong mơ, quá khứ (2)

Ba ngày liên tiếp, bọn họ đều sống như vậy. Đến giờ cơm, người phụ nữ kia sẽ đến đưa bánh bao, bữa nào cũng như bữa nào. Trong phòng có một bình nước, khát sẽ có nước, còn có một cái bô, nếu muốn đi vệ sinh thì bọn họ nhất định phải giải quyết ở trong phòng, vì thế trong phòng đầy mùi khó ngửi.

Nói trắng ra là ngoại trừ căn phòng này, bọn họ không được đi đâu cả.

Trong ba ngày, cậu bé luôn trò chuyện với Thẩm Thanh Lan. Mặc dù cô rất muốn về nhà, vẫn sợ như trước, nhưng nỗi sợ trong lòng đã dần dần vơi đi ít nhiều.

“Bây giờ chúng ta chưa ra ngoài được, đợi đến lúc có thể ra, tớ sẽ nghĩ cách để cậu trốn đi, cậu phải đi tìm chú cảnh sát, biết chưa?” Đây là câu cậu bé hay nói với cô, lần nào nghe cô cũng đều ngoan ngoãn gật đầu.

Thẩm Thanh Lan phát hiện ra một cái lỗ rất nhỏ ở góc phòng, từ cái lỗ này có thể thấy căn phòng bên cạnh.

Trong phòng bên cạnh đó có giường, hình như có người ở. Tối nào trong phòng đó vang lên tiếng ư ư a a kỳ lạ, có một người đàn ông thích nằm lên trên một người phụ nữ, gặm cắn cô ta, sau đó cái giường sẽ lắc lư rất lâu mới dừng lại.

http://tieulun.hopto.org

Vì cô nghe thấy tiếng động lạ vào buổi tối nên mới phát hiện ra cái lỗ kia.

Thẩm Thanh Lan cho rằng cậu bé sẽ ở cùng cô thật lâu, nhưng chưa hai ngày, cậu ấy đã bị mang đi.

Lúc những người đó muốn dẫn cậu bé đi, cậu ấy không chịu, vùng vẫy không đi. Thẩm Thanh Lan trơ mắt nhìn bọn họ lấy một cái khăn bịt miệng cậu ấy lại, sau đó cậu ấy cũng bị mang đi. Từ đó về sau, cô không còn gặp cậu bé đó nữa.

Người đã nói bảo vệ cô, giúp cô chạy trốn, đã biến mất trong cuộc sống của cô như vậy.

Còn có vài cậu bé khác và hai cô bé bị mang đi cùng cậu ấy.

Trong phòng chỉ còn lại cô bé lúc đầu và Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan rất sợ. Từ khi cậu bé kia bị dẫn đi, cô lại càng sợ hơn. Cô muốn về nhà, nhưng cô không trốn được. Cửa bị khóa, trong phòng chỉ có một cửa sổ nhỏ rất cao, cho dù cô có nhón chân lên cũng với không tới.

Trong căn phòng sát vách, mỗi tối đều có tiếng động kỳ lạ. Thẩm Thanh Lan đã thành quen, cô nằm ngủ trên đống rơm, mấy hôm nay cô đều ngủ trên đó.

http://tieulun.hopto.org

Rơm rạ rất khó chịu, còn có các loại côn trùng nhỏ cắn cô, khiến cho trên người cô nổi nhiều nốt đỏ.

Thẩm Thanh Lan ngủ không yên giấc, lúc cửa phòng bị mở ra là cô liền tỉnh, hoảng sợ nhìn gã đàn ông cao gầy đi vào.

“Này, bé ngoan, có muốn chơi một trò chơi với chú không?” Gã đàn ông gầy nhìn khuôn mặt non nớt của Thẩm Thanh Lan bằng vẻ mặt thèm thuồng

Lúc đó, Thẩm Thanh Lan không biết ánh mắt đó có ý nghĩa gì, cô chỉ biết sợ hãi lui ra sau.

Gã đàn ông gầy còm xoa xoa tay, “Bé ngoan, đừng sợ, chú cháu mình chơi một trò chơi.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, không ngừng lùi lại.

Cô bé kia cũng tỉnh, nhưng chỉ đờ đẫn nhìn tất cả mọi việc, ôm chân trốn trong góc phòng.

Lúc này, người phụ nữ kia vào, kéo gã kia lại, “Lão Tam, có thể sửa cái tính này của mày đi được không? Mấy đứa trẻ này được giữ lại để bán lấy tiền, nếu bị mày chà đạp thì sao mà bán ra ngoài được nữa?”

Người được gọi là lão Tam hừ một tiếng, “Đều là hàng lỗ vốn, không bằng để tao chơi đùa.”

Người phụ nữ kia đánh vào tay lão Tam một cái không nhẹ, chỉ vào Thẩm Thanh Lan, “Không được động vào cô bé này. Lão đại đã nói rồi, khuôn mặt này có giá nhất trong đám này, lão đại còn đang mong có thể bán được giá cao đấy. Nếu mày hủy hoại nó thì xem lão đại xử mày như thế nào.”

Lão Tam bĩu môi, nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt tiếc nuối, “Không chạm vào thì không chạm vào, nhưng đứa kia thì được chứ, nửa năm không bán được rồi, giữ cũng chỉ lỗ vốn.”

Người phụ nữ kia biết tính tình lão Tam, mà cô bé kia quả thật là không bán được, nên cũng không phản đối nữa. Lão Tam đi về phía cô bé kia, trên khuôn mặt đờ đẫn của cô bé cuối cùng cũng lộ vẻ hoảng sợ.

“Đừng, đừng lại đây.”

Không màng đến tiếng thét của cô bé, người phụ nữ liền bỏ đi, trước khi đi còn không quên dặn dò lão Tam ra ngoài thì nhớ khóa kỹ cửa.

Lão Tam xua tay cho có lệ, rồi kéo cô bé ra khỏi phòng, rồi đóng sầm cửa lại. Thẩm Thanh Lan đi nhanh đến, nghe tiếng vặn chìa, cửa phòng đã bị khóa lại.

Thẩm Thanh Lan lui về góc phòng, ngồi yên lặng, hai tay ôm đầu gối.

Chỉ một lát sau, Thẩm Thanh Lan nghe thấy tiếng khóc của cô bé vang lên từ phòng sát vách, cô từ từ đến chỗ cái lỗ nhỏ kia, nhìn qua đó.

Cô bé bị gã đàn ông gầy gò kia kéo lên trên giường, sợ hãi lui ra sau, đến góc tường thì không thể lui được nữa.

Gã kia xoa xoa tay,“Tuy mày không xinh đẹp như bé ngoan, nhưng khuôn mặt này cũng coi như ưa nhìn. Lúc đầu tao vốn không muốn chạm vào mày, nhưng ai bảo nửa năm rồi mà vẫn không ai muốn mua mày. Bây giờ chơi với chú một lát, nếu chú hài lòng thì chú sẽ cho mày ăn ngon.”

Gã ta vừa nói vừa cởi quần áo của mình, rất nhanh sau đó, trên người gã chỉ còn lại một cái quần lót.

Cô bé muốn chạy, nhưng căn phòng này không rộng, mà sức bé lại không bằng gã đàn ông kia, có thể chạy đi đâu được? Cô bé nhanh chóng bị gã đàn ông đè lên giường, rồi xé quần áo của cô bé.

Thẩm Thanh Lan thấy gã nằm sấp lên người cô bé như trước đây, không biết gặm cái gì mà cô bé gào khóc xé ruột xé gan, tiếng kêu thảm thiết như vậy khiến Thẩm Thanh Lan nghe thấy mà phát run lên.

http://tieulun.hopto.org

Cô lấy tay bịt kín tai mình, không nhìn, không nghe, trốn trong góc phòng, cơ thể run lên nhè nhẹ, nhưng dù có làm như vậy thì tiếng kẽo kẹt của giường và tiếng gào khóc của trẻ con vẫn lọt vào tai cô…

Một lúc lâu sau, phòng bên cạnh đã yên tĩnh lại. Thẩm Thanh Lan dè dặt nhìn qua lỗ nhỏ, muốn biết cô bé kia ra sao rồi, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy cô bé kia đâu.

Một lát sau, tiếng tra chìa khóa mở cửa phòng vang lên. Thẩm Thanh Lan vội nằm xuống giả vờ ngủ. Cửa bị mở ra, một dáng người như giẻ rách bị người ta ném vào, rơi xuống đất, tạo thành một tiếng “bịch”.

Cửa phòng nhanh chóng bị khóa lại. Thẩm Thanh Lan lén lút mở mắt ra, nương theo ánh trăng vào từ cửa sổ, cô nhìn thấy cô bé kia nằm dưới đất, không nhúc nhích, chẳng biết còn sống hay đã chết, trên người không có lấy một mảnh vải che thân.

Thẩm Thanh Lan rất sợ, muốn khóc nhưng lại không dám, cô sợ gã đàn ông kia đến đây, chỉ đành dịch chân, bò đến cạnh cô bé kia.

Cô bé nhắm chặt mắt, khuôn mặt toàn vệt nước mắt. Nhờ ánh trăng, Thẩm Thanh Lan thấy hình như trên đùi cô bé có vết máu.

Cô sợ hãi lui sau mấy bước, không dám nhúc nhích chút nào.

Cô cứ ngồi bên cạnh cô bé kia như vậy, không hề động đậy, chỉ nhìn cô bé cho đến khi cơ thể không chịu nổi nữa mới lăn ra đất ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 112: Cảnh trong mơ, quá khứ (3)

Lúc thức dậy vào sáng sớm, cô bé kia vẫn chưa tỉnh, giữ nguyên tư thế tối qua. Trời đã sáng bảnh, vết thương trên người cô bé trông rõ rệt hơn tối qua, khắp người cô bé toàn là vết xanh xanh tím tím, nhất là ở phía dưới người cô bé ấy có một vết máu lớn.

Thẩm Thanh Lan sợ hãi hét lên, tiếng mắng nhiếc vang lên từ ngoài cửa ,“La hét cái gì? Sáng sớm gọi hồn hả?”

Rất nhanh sau đó, cửa bị mở ra, người phụ nữ đi vào. Thấy cảnh trong phòng, cô ta chau mày mắng, “Cái lão Tam chết tiệt này, đã bảo kiềm chế mà nó lại làm ra chuyện thế này.”

Cô ta thoáng nhìn qua Thẩm Thanh Lan, “Ngoan ngoãn cho tao, nếu dám chạy lung tung thì tao sẽ đánh mày giống như nó, biết chưa?”

Thẩm Thanh Lan sợ hãi gật đầu. Lúc này người phụ nữ kia mới hài lòng, nhìn cô bé kia vẻ ghét bỏ rồi đi ra ngoài.

Chẳng biết qua bao lâu, một người trông giống như bác sĩ vào đưa cô bé kia đi.

Người phụ nữ kia vào quét dọn vết máu dưới đất, sẵn tiện ném cho Thẩm

Thanh Lan một cái bánh bao.

“Bao giờ đưa con bé này đi?” Một người đàn ông xấu xí đi vào, Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn một cái đã nhận ra đây chính là người đã bắt cô.

Người phụ nữ kia theo vào, “Lão đại nói đã liên lạc với người mua rồi, hai ngày nữa thôi.”

Người đàn ông xấu xí kia gật đầu, dặn dò cô ta, “Trông chừng lão Tam, giá con bé này cao lắm, lão đại đã nhận tiền đặt cọc rồi, không thể để lão Tam chạm vào được.”

Người phụ nữ kia gật đầu,“Hiểu rồi, tôi sẽ trông chừng thằng đó.”

Người đàn ông xấu xí đã hài lòng, bèn đi ra ngoài. Thẩm Thanh Lan trốn trong góc phòng, hai tay ôm gối, cúi đầu không dám nhúc nhích.

Lúc cô lại trông thấy cô bé kia lần nữa là vào hai ngày sau.

Trong hai ngày này, vì chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan trong phòng, mà cô lại rất nghe lời, không khóc không làm loạn. Từ khi vào đây, cô chưa từng gào khóc, cho nên người phụ nữ kia cũng lơ là việc trông chừng cô, thậm chí có một lần còn không khóa cửa, chỉ đóng cửa lại mà thôi.

Hôm nay, cửa phòng lại không khóa, Thẩm Thanh Lan thấy người phụ nữ kia đi rồi nhưng chưa trở về, bèn lén lút đi đến mở cửa phòng. Cô không đi ra ngoài ngay mà cẩn thận ló đầu ra xem, phát hiện không có ai mới dám đi ra ngoài.

Ở đây là một đại viện, tường rất cao, ít nhất là vào lúc đó, Thẩm Thanh Lan thấy nó cao đến mức không nhìn sang được phía bên kia mà chỉ thấy một khoảng trời trên đầu. Hôm đó là một ngày đẹp trời, ánh nắng rất rực rỡ.

Cô cẩn thận bước đi, muốn tìm cửa ra, nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng nói chuyện ầm ĩ.

Ma quỷ xui khiến, cô đang đi về phía trước lại vòng về phía có tiếng nói.

Tiếng nói vọng ra từ trong một căn phòng, cửa phòng mở rộng ra. Thẩm Thanh Lan đến cạnh cửa, cẩn thận nhìn vào.

Trong phòng có ba người, người phụ nữ, gã đàn ông xấu xí, còn cả cái người trông giống bác sĩ kia, dưới đất còn có một người nữa, chính là cô bé đó.

Ba người đều đang chú ý cô bé dưới đất nên không hề phát hiện ra Thẩm Thanh Lan.

“Thật sự phải làm như vậy sao?” Người phụ nữ chau mày.

Người đàn ông xấu xí hơi sốt ruột,“Nếu không thì còn làm thế nào được? Ngoại hình của nó bình thường, bây giờ lại còn bị lão Tam… Ai còn muốn mua? Bây giờ hiếm khi có người đồng ý mua, không nhanh tay lên thì chẳng lẽ còn giữ lại cung phụng như tổ tiên sao?”

Hình như người phụ nữ kia không đành lòng lắm, “Ăn xin thôi mà, cũng không cần cho nó tàn. Hay là chúng ta…”

Người đàn ông xấu xí cắt lời cô ta,“Đừng quên chúng ta đang làm gì, bây giờ nói chuyện lương tâm với tôi, cô không thấy buồn cười sao?”

Người phụ nữ kia trả lời : “Tôi không có ý này, chỉ muốn nói là có thể đưa người cho bọn họ luôn, để bọn họ tự mình ra tay không? Để chúng ta làm, việc này… dù sao chúng ta cũng chưa từng làm mà.”

Gã đàn ông kia không nhịn được mà lườm người phụ nữ, “Nếu không phải người ta ra giá cao thì cô nghĩ tôi sẽ đồng ý sao? Bây giờ đã gây mê cho nó rồi, mau ra tay đi.” Vừa nói, gã vừa nhìn cái người trông giống bác sĩ kia.

Bác sĩ nam gật đầu, cầm lấy một thanh mã tấu ở cạnh đó, thân dao sáng loáng, rất sắc bén. Hắn ta đến bên cạnh cô bé, bắt đầu cởi đồ của cô ấy ra, để lộ hai cánh tay của cô bé rồi giơ tay lên chém xuống. Hai cánh tay liền rời khỏi cơ thể, máu lập tức phun ra khắp mặt đất. Cô bé kia hét lên một tiếng thảm thiết.

Người phụ nữ kia hình như không dám nhìn cảnh trước mắt, bèn quay người đi thì liền thấy Thẩm Thanh Lan đứng ở cửa.

Thẩm Thanh Lan kinh hãi nhìn cảnh đó, sợ đến nỗi quên cả hét lên.

Trước mắt cô là hai cánh tay bị chặt mất của cô bé đó và máu tươi chảy đầy dưới đất, lan đến trước mắt Thẩm Thanh Lan.

Lúc này, những người khác cũng đã trông thấy Thẩm Thanh Lan. Gã đàn ông xấu xí tát lên mặt người phụ nữ kia, “Chẳng phải bảo cô khóa chặt cửa ư? Sao nó lại chạy đến đây? Còn không mau dẫn nó đi!”

Bác sĩ nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan, sau đó cúi đầu xử lý vết thương trên người cô bé, không nói gì.

Người phụ nữ kia bị tát một cái cũng không dám ừ hữ gì, bước qua ôm Thẩm Thanh Lan đi.

Thẩm Thanh Lan nhắm mắt, ngất xỉu.

Đêm đó, Thẩm Thanh Lan sốt cao, hôn mê bất tỉnh.

Hình như cô mơ mơ màng màng nghe thấy có người nói chuyện.

“Bây giờ bị nó thấy rồi, làm sao đây?” Đó là giọng nói của người đàn ông.

“Nó còn nhỏ, sẽ nhanh quên thôi, tôi thấy chúng ta mặc kệ đi.”

“Kệ? Nếu nó còn nhớ thì làm sao bây giờ? Tôi thấy chi bằng xử nó luôn đi.” Một giọng đàn ông khác nói.

“Xử? Anh nói thì hay lắm, nhưng đã nhận cọc rồi, đối phương là người chúng ta có thể đắc tội sao?”

“Vậy làm thế nào bây giờ?”

“Mặc kệ. Chẳng phải họ nói sẽ mang ra nước ngoài sao? Sau này có về được hay không cũng là một vấn đề. Nó biết thì làm được gì, ngày mai là đưa nó đi rồi, chúng ta cũng không thể ở đây nữa, đưa nó đi xong thì chúng ta cũng phải đi ngay.”

Những người khác không có ý kiến gì, bọn họ bèn đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan mơ màng cảm giác mình bị người ta ôm lên một chiếc xe. Xe chạy rất lâu mới dừng, sau đó cô lại bị một người khác ôm đi thêm một lúc lâu, rồi lại bắt đầu ngồi xe.

Qua nhiều lần đổi xe như vậy, đến lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh lại thì đã thấy mình bị nhốt trong một căn phòng tối nhỏ cũng giam một đám trẻ con cả trai lẫn gái.

Căn phòng này khác với lúc trước, trong này rất lắc lư, thỉnh thoảng còn rung rất mạnh.

Sau này Thẩm Thanh Lan mới biết được, căn phòng mà cô cứ nghĩ là buồng giam đó thật ra là khoang tàu.

Nơi cô sắp đến còn kinh khủng hơn địa ngục, tràn đầy máu tanh, khắc nghiệt, tàn nhẫn vô tình, khắc sâu vào tận xương Thẩm Thanh Lan, khiến cô cả đời này không thể quên nổi.

Thẩm Thanh Lan bỗng mở bừng mắt, tỉnh lại từ giấc mộng, hơi thở cô nặng nề, tim vẫn đang đập kịch liệt.

Cô sờ vào vị trí trái tim, nó đang đập, chứng tỏ cô còn sống.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 113: Đó là địa ngục (1)

Lúc này, trời vẫn chưa sáng, ba người còn lại trong phòng đều đang ngủ, phát ra tiếng hít thở đều đều. Mọi thứ đều đang nói cho cô biết rằng cô đã rời xa nơi đó, cả đời này sẽ không quay lại nữa.

Cô lẳng lặng nằm trên giường, nhưng không ngủ được nên bèn đứng dậy.

Động tác của cô rất nhẹ nhàng, không đánh thức ba người đang ngủ. Thẩm Thanh Lan mặc quần áo tử tế, mở cửa ban công, nhìn ra bên ngoài, tìm một chỗ rồi nhảy xuống.

Đây là tầng ba, nếu là người bình thường làm như vậy thì không ngã chết cũng sẽ bị thương, nhưng Thẩm Thanh Lan lại khác. Hai tay cô ôm ống nước, tuột theo đường ống rơi xuống đất một cách nhẹ nhàng.

Cô cũng nghĩ đến chuyện đi cửa chính, nhưng cửa dưới tầng ký túc giờ này đã khóa, vốn không ra được.

Cô đi vào sân tập, chạy từng vòng quanh đường bằng, nhưng vẫn chẳng tài nào gạt bỏ hình ảnh trong giấc mộng đi được.

Thẩm Thanh Lan và một đám trẻ kia lênh đênh trên biển rất rất lâu. Sau đó bọn họ bị dẫn đến một đảo hoang.

http://tieulun.hopto.org

Nói là đảo hoang cũng không đúng, ở đó còn có không ít người.

Thẩm Thanh Lan bị bọn họ dẫn đến một căn phòng rộng và sáng hơn căn phòng vừa tối vừa nhỏ kia rất nhiều.

Lúc này, Thẩm Thanh Lan mới nhìn rõ trong phòng đó không chỉ có bọn họ, mà còn có nhiều đứa trẻ khác, da vàng, da trắng, da đen, mắt xanh, mắt đen… đủ loại dân tộc, quốc gia.

Tuổi của đám trẻ ở đây không lớn lắm, lớn nhất cũng chỉ bảy tám tuổi, bé nhất khoảng cùng tuổi với Thẩm Thanh Lan.

Bọn họ đều có vẻ mặt giống nhau, hoang mang, sợ hãi, bất lực.

Thẩm Thanh Lan ngồi trong một góc, bên cạnh cô không có người khác, cô đơn ôm đầu gối, nước mắt lưng tròng. Cô nhớ ba mẹ, nhớ ông bà nội, nhớ anh, cô muốn về nhà.

Tại sao lâu như vậy rồi mà ba vẫn chưa đến cứu cô? Có phải bọn họ không cần cô nữa không?

Giọt nước mắt to như hạt đậu rơi tí tách xuống đất, Thẩm Thanh Lan khóc rất đau lòng, nhưng không hề phát ra tiếng gì mà chỉ yên lặng rơi nước mắt.

http://tieulun.hopto.org

Cô mặc chiếc áo bông cũ rách, là người phụ nữ kia thay cho cô. Qua một thời gian khó khăn trắc trở dài như thế nên quần áo đã bẩn, không còn nhận ra được hình dáng ban đầu.

“Sao em lại khóc?” Một giọng nói trẻ con non nớt, nhẹ nhàng, dịu dàng vang lên từ trên đầu.

Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu lên liền trông thấy một cô bé khoảng tám tuổi đứng nhìn xuống cô từ trên cao

Thẩm Thanh Lan không nói gì, cô bé ngồi xổm xuống,“Sao em lại khóc?”

“Em muốn về nhà.” Nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc, Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng mở miệng.

Cô bé đưa tay xoa đầu Thẩm Thanh Lan, “Đã đến đây là không về được nữa rồi. Em đừng khóc, nếu để bọn họ thấy thì bọn họ sẽ đánh em đấy. Hôm qua, chị thấy một đứa trẻ vì khóc nên bị bọn họ đánh đến cả người đầy máu.”

Khuôn mặt nhỏ xinh của Thẩm Thanh Lan tái nhợt. Cô mở to đôi mắt đầy kinh hoàng, nhớ lại cô bé nằm dưới đất, máu me khắp người kia.

Cô lau nước mắt, không dám khóc nữa. Thẩm Thanh Lan về sau mới biết, cô

bé này tên là Tần Mộc.

Thẩm Thanh Lan lắc lắc đầu, cố gắng vứt bỏ hình ảnh trong đầu ra ngoài, nhưng những hình ảnh đó lại càng thêm rõ ràng.

Bọn họ bị bán cho một tổ chức sát thủ quốc tế, mỗi ngày đều phải chịu đủ kiểu huấn luyện. Bên cạnh luôn có người trông chừng bọn họ, chỉ cần bọn họ khóc, hoặc kiệt sức thì sẽ bị đánh một trận.

Rõ ràng chỉ là một đám trẻ con mới vài tuổi, vậy mà những người đó có thể xuống tay chẳng hề nể nang, không thèm chớp mắt.

Thẩm Thanh Lan tận mắt thấy bọn họ đánh chết một đứa trẻ còn sống sờ sờ, xác đứa trẻ đó bị bọn họ vứt xuống biển làm mồi cho cá.

Thẩm Thanh Lan cũng từng bị đánh, cô nhỏ tuổi, cường độ huấn luyện lại nặng nên thường xuyên bị kiệt sức. Khi cô bị đám người kia đánh, Tần Mộc luôn lao lên, bảo vệ cô trong lòng.

Tần Mộc lớn hơn Thẩm Thanh Lan hai tuổi, cũng chỉ mới bảy tuổi mà thôi. Mỗi khi cô không kiên trì nổi đều được cô ấy cổ vũ. Lúc cô bị những người đó đánh, cô ấy lại che chở cho cô.

Dần dà, Thẩm Thanh Lan rất ỷ lại chị gái Tần Mộc này.

http://tieulun.hopto.org

Trừ lần đầu tiên khóc khi mới tới đây, Thẩm Thanh Lan chưa từng rơi một giọt nước mắt, dù bị đánh đến nỗi cả người đầy vết thương, cô cũng chưa từng khóc.

Lúc đầu, cô còn mong đợi ba đến cứu, nhưng từng ngày trôi qua, sự mong đợi này dần dần biến thành tuyệt vọng.

Năm bảy tuổi, Thẩm Thanh Lan bị đám người đó ném vào rừng nguyên sinh. Người quản lý của bọn họ nói, chỉ có ba người sống sót đi ra khỏi khu rừng này mới được sống tiếp.

Mà trên người bọn họ lại chẳng có gì cả, trừ một con dao găm.

Thẩm Thanh Lan bảy tuổi đã cao hơn một chút, mặc bộ đồ đen liền thân, vẻ mặt căng thẳng, tóc đã bị cắt ngắn đến lỗ tai.

Cô đi theo Tần Mộc. Tần Mộc bảo vệ cô ở sau lưng, “Tiểu Thất, em phải đi theo bên cạnh chị, chị nhất định sẽ dẫn em ra ngoài. Chúng ta đều phải sống, sống thật tốt.”

Từ khi đến nơi này, Thẩm Thanh Lan chỉ có một danh hiệu là Thất, không tên, không họ, không quốc tịch.

http://tieulun.hopto.org

“Yên tâm đi, chị Mộc Mộc, bây giờ em rất lợi hại, sẽ không vướng chân chị đâu.” Thẩm Thanh Lan gần bảy tuổi đã có chút dáng vẻ của bây giờ, khuôn mặt cười vô cảm.

Mộc Mộc cười nhạt,“Ừ, Tiểu Thất của chị rất giỏi.”

Dọc đường đi, bọn họ bị tấn công rất nhiều, có lúc là dã thú trong rừng, cũng có lúc là đồng bọn. Tần Mộc vẫn luôn che chở Thẩm Thanh Lan, mãi cho đến ngày thứ bảy mà tay cô vẫn sạch sẽ, không dính máu của bất cứ ai.

Trái lại, bộ đồ đen trên người Tần Mộc đã trở nên thô cứng do vết máu khô tạo thành, trên người còn có rất nhiều vết thương.

Thẩm Thanh Lan xách một con thỏ mà cô vừa mới bắt, định nướng nó làm bữa tối no nê.

Tần Mộc đang băng bó vết thương. Cô cầm cây thuốc do Thẩm Thanh Lan hái, bỏ vào miệng nhai, sau đó đắp lên miệng vết thương.

“Chị Mộc Mộc, lần sau chị đừng chỉ lo cho em nữa, em làm được mà.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng. Vì bọn họ đến cùng một quốc gia nên Tần Mộc vẫn luôn che chở cô.

Tần Mộc cười cười, lơ đãng nói: “Đây chỉ là vết thương nhỏ, không sao đâu. Tiểu Thất, những người như chúng ta nhất định không thể sạch sẽ được. Chị

cũng biết rằng chị luôn che chở cho em chưa chắc đã là một chuyện tốt, nhưng nhìn đôi mắt trong veo của em, chị muốn nó luôn trong veo như thế, không muốn em giống như những người ở đây, biến thành một cỗ máy giết người lạnh lẽo.”

Mộc Mộc chín tuổi lại nói chuyện như một người già đã trải qua vô số sương gió.

Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ lẳng lặng nướng thỏ. Tần Mộc cũng không nói nữa, nhắm mắt lại, tranh thủ nghỉ ngơi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 114: Đó là địa ngục (2)

Còn bảy ngày nữa là kết thúc đợt huấn luyện lần này. Chỉ cần bảy ngày nữa thôi, nếu bọn họ đánh bại được những người khác mà sống sót đi ra ngoài, bọn họ sẽ tạm thời an toàn.

Bọn họ đang ở trong một hang động trên núi, cửa động không to lắm, nhưng bên trong lại khá rộng, rất an toàn, tạm thời không ai có thể tìm được bọn họ.

Hai người lẳng lặng ăn thỏ nướng, Thẩm Thanh Lan nói, “Chị Mộc Mộc, chị nghỉ ngơi trước đi, em canh chừng cho.”

Tần Mộc không phản đối, hôm nay tiêu hao quá nhiều thể lực, cô cần nghỉ ngơi một lát.

“Được, hai tiếng nữa gọi chị dậy canh.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Chỉ là cuối cùng bọn họ vẫn không thể bình yên vượt qua một đêm này. Ba giờ sáng, ngoài cửa động vang lên những tiếng nho nhỏ. Tần Mộc và Thẩm Thanh Lan đồng thời mở mắt ra, nhìn nhau, không nói lời nào mà chỉ nắm chặt dao trong tay.

http://tieulun.hopto.org

Khẽ gật đầu, hai người lặng lẽ đến tới gần cửa động, đánh giá sơ qua thì ngoài động có bảy người, tất cả đều là đồng bọn lần này.

Tần Mộc và Thẩm Thanh Lan lại không hề cảm thấy những người này đến tìm bọn họ để kết minh.

Nhóm bọn họ tổng cộng có chín mươi người, mà chỉ có ba người được sống, có thể tưởng tượng được mức độ cạnh tranh kịch liệt và tàn khốc đến nhường nào.

Tần Mộc không nói nhiều, canh đúng cơ hội, phóng con dao trong tay về phía người trông có vẻ yếu nhất.

Lúc này Tần Mộc đang bị thương, nếu không thể đảm bảo một lần tấn công là trúng thì chỉ có thể chọn kẻ yếu nhất để ra tay, giải quyết được tên nào hay tên ấy.

Người kia hét lên một tiếng rồi ngã xuống, sáu người còn lại kinh hoảng, tấn công về phía bọn họ. Đó là một cuộc đọ sức đẫm máu.

Sau đó thì thế nào?

Thẩm Thanh Lan nằm trên sân tập, thở hổn hển, thời tiết tháng mười một,

trán cô đổ đầy mồ hôi.

Cô nhìn hai tay của mình, rất sạch sẽ, rất mảnh mai, ai nhìn cũng sẽ cảm thấy đây là một đôi tay đẹp, nhưng có ai ngờ rằng đôi tay sạch sẽ này đã vấy máu.

Đêm đó, hai người Tần Mộc và Thẩm Thanh Lan đối đầu với sáu người, lao vào một cuộc ác chiến. Tần Mộc giết chết hai người. Lúc cô định tấn công người thứ ba lại liếc thấy có người giơ dao lên sau lưng Thẩm Thanh Lan, chuẩn bị đâm mạnh xuống.

Tần Mộc kinh hãi, không kịp cản người đó. Trong lúc cấp bách, cô chỉ có thể lấy thân đỡ cho Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan cảm giác sau lưng là lạ, xoay người lại đã thấy trên ngực Tần Mộc có một con dao đâm xuyên từ sau lưng ra trước người. Thẩm Thanh Lan còn có thể trông thấy mũi dao sắc nhọn, từng giọt máu đỏ tươi trượt theo mũi dao, rơi xuống thấm vào đất bùn màu nâu.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan là dáng vẻ Tần Mộc mỉm cười nhìn cô, miệng còn lẳng lặng nói gì đó. Cô nhìn thấy rõ khẩu hình này, Tần Mộc nói: “Hãy sống.”

Mắt Thẩm Thanh Lan đỏ ngầu, cô giơ dao găm trong tay lên, đâm thẳng vào tim người ở gần nhất bằng một đòn không hề do dự, chẳng hề không đành lòng, chỉ có sự tàn nhẫn. Ai mà tin được đó là lần đầu cô giết người chứ.

Bàn tay non nớt dính đầy máu, vừa ấm nóng, lại vừa lạnh giá như lòng cô.

Những người khác thấy thế liền cùng nhau bao vây, tấn công Thẩm Thanh Lan.

Thân thủ của cô nhanh nhẹn, vì trước đó được Mộc Mộc che chở nên cô không bị thương. Trong khoảng thời gian ngắn, ba người còn lại không làm gì được cô.

Vì cái chết của Tần Mộc, Thẩm Thanh Lan như mất đi lý trí, không hề quan tâm đến mạng sống của mình, dùng cách lấy một mạng đổi một mạng, tự tay giết chết ba người còn lại.

Máu tươi thấm ướt quần áo của cô, có máu của cô, cũng có máu của người khác. Mùi máu tươi rất nồng nặc, khiến dạ dày cô cuộn trào.

Cô không để ý đến vết thương trên người, mà bước đến ôm thi thể vẫn còn hơi ấm của Tần Mộc vào lòng, nhẹ nhàng tựa đầu vào trán cô ấy, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống mặt Tần Mộc, lạnh thấu xương.

“Xin lỗi.” Giọng nói rất nhẹ, dịu dàng, tan biến trong gió đêm.

Thẩm Thanh Lan chôn thi thể Tần Mộc ở ngay đó. Cô không muốn Tần Mộc phơi thây nơi hoang dã, dùng bàn tay nhỏ nhắn đào bùn đất. Vì để dã thú không phát hiện, cô đã đào hố rất sâu, sau đó tự tay chôn kỹ thi thể.

http://tieulun.hopto.org

Trong cuộc huấn luyện đó, Thẩm Thanh Lan còn sống, mặc dù vết thương chằng chịt, lại còn hấp hối, nhưng cô vẫn còn sống. Có hai người sống sót với cô, một trong hai người chính đó là Kim Ân Hi.

Về sau, Thẩm Thanh Lan đã trải qua vô số khảo nghiệm sống còn tương tự như thế, trở thành một sát thủ ưu tú.

Năm 11 tuổi, Thẩm Thanh Lan lần đầu làm nhiệm vụ, thành công giết chết mục tiêu. Sau đó là nhiệm vụ đến liên tục, cái tên "Mị" vang danh quốc tế. Không ai biết Mị là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi, chỉ biết là vóc người cô thấp bé, thân thủ quái đản, có nhiều khuôn mặt, mỗi lần xuất hiện trước mặt người khác đều mang thân phận và khuôn mặt khác nhau. Mục tiêu nào bị Mị nhắm đến chắc chắn không trốn thoát được.

Cũng có người bị Mị nhắm vào đã sợ hãi, dùng nhiều tiền để mời người đến bảo vệ mình, hoặc giết chết Mị, nhưng không có một ai thành công.

Mị, là một thần thoại bất bại trong giới sát thủ.

Nhưng bốn năm sau đó, Mị đã biến mất trong quốc tế, không ai nghe thấy tin tức của cô, đồng thời tổ chức nghe tên đã khiến người ta sợ mất mật kia cũng biến mất. Có người nói Mị đã bị giết vì nhiệm vụ thất bại, cũng có người nói cô bị tiêu diệt cùng tổ chức kia.

**

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đặt tay lên che lại màu đỏ tươi trong mắt, nhếch miệng cười giễu, thiên kim thế gia quân nhân lại là một sát thủ giết người không chớp mắt, buồn cười hơn là cô lại lấy một quân nhân.

Cô không biết nhà họ Thẩm hoặc Phó Hoành Dật nếu một ngày biết được thân phận của cô thì sẽ lựa chọn thế nào, cô… cũng không muốn nghĩ.

Trời sáng hẳn, cô đứng dậy từ dưới đất, mái tóc hơi ướt, đó là dấu vết của sương sớm.

Cô ngửa đầu nhìn mặt trời từ từ lên cao trên bầu trời, bỗng nhiên rất muốn nghe thấy giọng nói của anh. Thế là, Phó Hoành Dật sáng sớm vừa từ canteen trở về ký túc xá đã nhận được điện thoại của cô.

“Phó Hoành Dật.” Thẩm Thanh Lan khẽ gọi, không khác gì ngày thường.

Nhưng Phó Hoành Dật vừa nghe đã cảm nhận được rõ ràng Thẩm Thanh Lan lúc này hơi lạ, ánh mắt anh hơi dừng lại, “Thanh Lan, anh đây.”

Nghe giọng nói quen thuộc, lòng dạ lo lắng của Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên bình tĩnh lại. Nhìn mặt trời màu đỏ phía chân trời, khóe môi hơi nhếch lên, cô nở nụ cười trong sáng.

http://tieulun.hopto.org

“Em chỉ muốn nói với anh, ở trong quân đội phải chăm sóc tốt cho mình, đừng để bị thương.”

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Lần trước là ngoài ý muốn, sẽ không có lần sau.” Rõ ràng không phải là một người hay giải thích, vậy mà anh luôn kiên nhẫn với Thẩm Thanh Lan hơn ít nhiều.

“An, nếu có một ngày anh ấy biết thì cậu sẽ làm sao?” Lời nói của Kim Ân Hi quanh quẩn bên tai, mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, từ từ hỏi:

“Phó Hoành Dật, nếu có một ngày, anh nhận ra em không phải là người mà anh biết thì anh sẽ làm thế nào?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 115: Em không rời, anh không bỏ

Sắc mặt Phó Hoành Dật hơi thay đổi, từ tốn trả lời, “Anh nói rồi, chỉ cần em không rời, thì anh sẽ không bỏ, những lời này vĩnh viễn có hiệu lực.”

Thẩm Thanh Lan nở nụ cười, độ cong nơi khóe môi rộng hơn, vừa xinh đẹp mà lại vừa cởi mở, làm lác mắt chàng trai ở cách đó không xa.

“Phó Hoành Dật, em chờ anh trở lại.”

“Được.” Giọng nói của Phó Hoành Dật ấm áp, vẻ mặt dịu dàng.

Thẩm Thanh Lan đến canteen mua đồ ăn sáng rồi trở về phòng ngủ.

Những người khác vẫn chưa thức dậy, cô không gọi bọn họ mà chỉ yên tĩnh ngồi một chỗ đọc sách, đợi đến giờ rồi mới gọi bọn họ dậy.

Hôm nay phải bảo vệ thực tập, không thể đến muộn được.

Sau khi bảo vệ thực tập kết thúc, Vu Hiểu Huyên vội vàng trở về phòng ký túc, lấy vài bộ quần áo rồi đi như một cơn gió. Lynda đã phái xe đến cổng trường chờ cô ấy.

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng đến chỗ bạn trai ở. Ngô Thiến cũng dọn đồ, không nói là đi đâu.

Thẩm Thanh Lan tạm thời đã ổn, sắp tới cô không cần trở lại trường học nên định trở về Giang Tâm Nhã Uyển. Tuy còn nửa tháng nữa mới đến cuối tháng, nhưng giờ phút này, cô muốn về ngôi nhà của cô và Phó Hoành Dật.

Cô không có gì phải thu dọn nên ngoại trừ một chiếc ba lô và một cái máy tính xách tay ra thì chẳng còn gì cả.

Vừa ra khỏi kí túc xá, cô đã trông thấy Nhan Thịnh Vũ đợi ở bên ngoài. Thấy cô đi ra, anh ta lập tức đi về phía cô. Thẩm Thanh Lan có muốn giả vờ không thấy anh ta thì cũng không kịp nữa.

“Có chuyện gì?”

Nhan Thịnh Vũ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, đáy mắt hiện lên một chút đau lòng, “Em vẫn ổn chứ?”

Thẩm Thanh Lan khó hiểu nhìn anh ta.

“Tôi vừa biết chuyện bài post trên mạng, hôm qua tôi không ở trong trường.” Nhan Thịnh Vũ giải thích.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan càng khó hiểu hơn, anh ta ở nhà hay ở trường thì có liên quan gì đến cô?

“Tôi chỉ muốn nói, tôi tin em không phải là người như vậy.”

“Trường học đã thông báo rõ rồi.” Ý của cô nằm ngay trong mặt chữ, trường cũng đã điều tra rõ rồi, anh ta có tin hay không thì liên quan gì đến cô?

Nhan Thịnh Vũ cảm thấy hơi thất bại. Thật ra anh ta chỉ muốn thể hiện sự quan tâm dành cho cô, nhưng dường như mỗi lần đều không nói ra được điểm quan trọng.

“Tôi còn có việc, nếu không có chuyện gì thì xin nhường đường.”

Nhan Thịnh Vũ ảm đạm, tránh sang bên cạnh.

Thẩm Thanh Lan đi lướt qua anh ta, chỉ là mới đi được hai bước thì chuông điện thoại vang lên. Cô dừng lại, cầm điện thoại nhìn tên người gọi đến, ánh mắt hơi là lạ, liếc nhìn Nhan Thịnh Vũ rồi nghe máy.

“Chị, chị đang ở đâu thế?” Giọng nói nghẹn ngào của Nhan Tịch vang lên từ đầu dây bên kia.

http://tieulun.hopto.org

“Ở trường.”

“Chị, em đang ở cổng trường chị, em đến tìm chị được không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn ngày giờ trên điện thoại, xác định đúng là thứ hai,“Hôm nay em không đi học sao?”

“Có ạ, nhưng em không muốn đi học. Chị, chị đi với em được không?” Giọng nói nghẹn ngào, còn hơi khàn khàn, hình như cô bé đang khóc.

Câu “quay về đi học” của Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại. Cô lên tiếng đồng ý, nhìn thoáng qua Nhan Thịnh Vũ, xem ra anh ta không biết em gái mình trốn học.

Nhớ đến giọng nói nghẹn ngào của cô bé, Thẩm Thanh Lan không định nói chuyện Nhan Tịch trốn học với Nhan Thịnh Vũ.

Ngoài cổng trường, Thẩm Thanh Lan vừa ra đã thấy Nhan Tịch đứng cạnh phòng bảo vệ. Nhan Tịch cúi đầu nhìn mũi chân, tóc xõa ra nên cô không thấy rõ nét mặt của cô bé.

“Nhan Tịch.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch nghe thấy có người gọi tên mình, bèn ngẩng đầu, thấy là Thẩm Thanh Lan thì nước mắt lại bất chợt lưng tròng.

“Chị.” Không cách nhau một cái điện thoại nên giọng nói khàn khàn của cô bé càng rõ rệt hơn.

“Ừ.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng.

“Đi thôi, dẫn em đi ăn kem.” Vu Hiểu Huyên đã nói, ăn đồ ngọt thì tâm trạng sẽ tốt hơn. Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên có tính cách khá giống nhau, vậy thì khẩu vị cũng sẽ không khác nhau lắm.

Nhan Tịch nghe đến kem cũng không vui hơn, chỉ đi theo sau lưng Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan bắt xe, dẫn Nhan Tịch đến một cửa hàng bánh ngọt gần đó, gọi vài ly kem khác vị.

“Mỗi loại chỉ được ăn một miếng.” Thẩm Thanh Lan dặn dò.

Nhan Tịch gật đầu, cầm thìa lên múc một miếng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gọi một ly nước lọc. Cô không thích đồ ngọt nên chỉ yên lặng nhìn Nhan Tịch ăn, không nói gì.

Nhan Tịch rất nghe lời, mỗi loại chỉ ăn một miếng là dừng.

“Bây giờ em có thể nói xảy ra chuyện gì chưa? Tại sao không đi học?”

Nhan Tịch nghe cô hỏi, viền mắt liền đỏ hoe, “Chị, ba mẹ em muốn đưa em ra nước ngoài.”

Thẩm Thanh Lan không hiểu chuyện này có gì mà phải buồn, rất nhiều đứa trẻ muốn ra nước ngoài nhưng lại không có điều kiện thế này.

“Em nói muốn học đại học B, cùng trường với chị.” Nhan Tịch rất khó chịu, chỉ cần nghĩ đến chuyện sau khi ra nước ngoài là không được gặp chị nữa thì liền rất khó chịu.

Thẩm Thanh Lan: “… Sang năm chị tốt nghiệp rồi, dù em có thi đậu đại học B thì chúng ta cũng sẽ không học chung trường.”

“Nhưng mà ít nhất chúng ta vẫn sống cùng một thành phố, em muốn là có thể tìm được chị.”

Thẩm Thanh Lan thật sự không hiểu sao Nhan Tịch lại thích và ỷ lại cô như thế. Rõ ràng bọn họ chưa gặp nhau nhiều, hơn nữa lần gặp đầu cũng không thoải mái, nếu nói vì cô cứu Nhan Tịch nên cô bé mới ỷ lại cô như thế, thì cũng cố mà hiểu được.

Nhan Tịch vẫn cúi đầu, “Chị, có phải chị thấy em rất không biết điều phải không? Con nhà người ta muốn ra nước ngoài mà không được, vì muốn ra nước ngoài mà cãi nhau với người nhà.”

Thẩm Thanh Lan không nghĩ như vậy, mỗi người đều có cách nghĩ và lựa chọn riêng của mình.

“Em có thể nói ý nghĩ của mình với người nhà.”

Nhan Tịch lắc đầu, “Em nói rồi, bọn họ nói em còn nhỏ, hoàn toàn không biết bản thân đang làm cái gì, còn nói bọn họ là ba mẹ của em nên sẽ không làm hại em.”

“Ba mẹ em nói cũng đúng.” Cha mẹ ở Trung quốc thích lên kế hoạch tỉ mỉ cho con mình, chỉ hận không thể gây dựng một tiền đồ tươi sáng cho bọn trẻ.

Tuy Thẩm Thanh Lan không thích nhưng vẫn có thể hiểu được cách làm này.

Nhan Tịch nghe vậy, giọng nghẹn ngào, “Nhưng chẳng phải con đường tương lai là do em tự đi sao? Nếu là cuộc sống của em thì sao em không thể

tự lựa chọn? Bởi vì trong mắt bọn họ, em vẫn còn nhỏ sao? Nhưng em đã lớn rồi, có thể tự làm chủ cuộc sống của bản thân.”

“Sao ba mẹ em lại muốn em ra nước ngoài?”

Nhan Tịch ngẩn ra, lúng ta lúng túng, không nói gì.

Thẩm Thanh Lan cũng không vội.

“Bởi vì thành tích của em không tốt, không thi nổi một đại học tốt trong nước.”

Thẩm Thanh Lan chau mày, xem ra cô bé Nhan Tịch rất tự hiểu mình.

“Vậy em cảm thấy mình có thể thi đậu sao?”

Nhan Tịch gật đầu, “Em làm được, còn nửa năm nữa mới đến kỳ thi tuyển sinh đại học, tuy thời gian rất ngắn, nhưng em sẽ cố gắng, chắc chắn có thể thi đậu.”

Nhan Tịch rất kiên quyết, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan đầy mong mỏi được người khác công nhận, còn có vẻ ỷ lại cô.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan sửng sốt, khuôn mặt của người trước mắt cứ như chồng lên người nào đó trong trí nhớ, khiến lòng cô tê dại.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 116: Thì ra hai người quen nhau

Trước kia cô cũng từng gặp một người như vậy, người đó đã dịu dàng nhìn cô rồi nói, “Tiểu Thất, em rất giỏi, rất tuyệt. Dù có khó khăn đến mức nào thì em cũng phải kiên trì. Phải sống sót, còn sống mới còn hy vọng, mới có thể… về nhà.”

Bây giờ cô đã về nhà, mang theo hy vọng trở về nhà của người đó.

“Chị?”

Thẩm Thanh Lan chớp mắt một cái, quay đầu lại nhìn gương mặt non nớt của Nhan Tịch, từ tốn nói, “Em có thể thuyết phục ba mẹ để em thử một lần. Nếu như em không thể thi đậu vào đại học B, hoặc thành tích thi không cao, không vào được các trường đại học tốt trong nước, thì đến lúc đó em sẽ nghe theo sự sắp xếp của ba mẹ, ra nước ngoài du học. Chị nghĩ ba mẹ em sẽ đồng ý.”

Nhan Tịch nhìn cô, “Sẽ có tác dụng sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu chắc nịch, “Có.”

Nhan Tịch sáng mắt lên, nín khóc mỉm cười. Đôi mắt của Thẩm Thanh Lan cũng hiện ý cười, đúng là trẻ con, lúc khóc lúc cười.

http://tieulun.hopto.org

“Có điều, nếu sau này gặp phải chuyện gì thì cũng phải học cách đối mặt, trốn tránh không thể giải quyết vấn đề, đừng khiến cho người nhà lo lắng.” Thẩm Thanh Lan nói, nhưng giọng điệu không nghiêm túc mà lại giống như đang tán gẫu với bạn bè hơn.

Nhan Tịch có hơi xấu hổ, cũng không dám nói mình thường xuyên trốn học.

“Sau này em sẽ không như vậy nữa.”

Tâm trạng Nhan Tịch tốt lên nên nhìn thấy đồ ăn ngon trên bàn là lại thèm, “Chị, em có thể ăn một miếng nữa không? Mỗi loại một miếng thôi là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, nhìn dáng vẻ híp mắt thưởng thức ăn đồ ngọt của Nhan Tịch, dường như tâm trạng cô cũng trở nên tốt hơn.

“Bây giờ chị sẽ đưa em về trường.” Thẩm Thanh Lan đi cùng Nhan Tịch ra khỏi tiệm bánh ngọt, nói.

Nhan Tịch ra sức lắc đầu, “Em không về. Chị, chị cho em theo chị đi. Chị cứ làm việc của chị, em tuyệt đối sẽ không quấy rầy chị đâu.”

Thẩm Thanh Lan chợt dừng bước lại, nhìn cô bé, “Em theo chị làm gì?”

Nhan Tịch sửng sốt. Cô cũng không biết, chỉ đơn giản muốn đi theo Thẩm Thanh Lan thôi.

“Chị thật sự còn có việc, không tiện dẫn theo em. Hoặc là chị đưa em về trường, hoặc là em tự về nhà.”

Đôi mắt Nhan Tịch trở nên ảm đạm, nhìn Thẩm Thanh Lan cứ như một đứa trẻ bị vứt bỏ, nhưng Thanh Lan lại bỏ qua ánh mắt đáng thương của cô bé ấy.

“Thôi được, vậy chị có thể đưa em đến chỗ của anh trai em được không?” Nhan Tịch chọn con đường thứ ba. Vừa nãy ý này bất chợt nảy đến, cô bỗng nhớ ra việc cô vẫn luôn muốn giới thiệu Thẩm Thanh Lan làm quen với anh trai nhưng lại không có dịp. Chẳng phải bây giờ cơ hội đã tự đến gõ cửa rồi sao?

Nếu Thẩm Thanh Lan có thể thành chị dâu của cô thì… ha ha ha, Nhan Tịch nở nụ cười vì ý nghĩ của chính mình.

Thẩm Thanh Lan không biết trong lòng Nhan Tịch đang nghĩ gì. Tuy rằng không muốn tiếp xúc quá nhiều với Nhan Thịnh Vũ, nhưng thấy Nhan Tịch không mang theo gì trừ một cái điện thoại nên cuối cùng cô vẫn đồng ý.

Thẩm Thanh Lan vốn định đưa Nhan Tịch đến cửa trường học rồi đi, nhưng cô bé lại sống chết không đồng ý, cầm chặt tay cô không chịu buông. Mãi đến khi Nhan Thịnh Vũ xuất hiện, Nhan Tịch mới cười hì hì, kéo cô đến

trước mặt anh ta.

Lúc Nhan Thịnh Vũ trông thấy Thẩm Thanh Lan đi cùng em gái mình thì rất kinh ngạc.

“Anh, anh, em từng nói với anh, em…”

“Bạn học Thẩm, sao em lại đi cùng với em gái tôi?” Giọng nói thắc mắc của Nhan Thịnh Vũ và giọng điệu hớn hở của Nhan Tịch đồng thanh vang lên.

Nhan Tịch sửng sốt, “Hai người quen nhau sao?”

“Không quen.”

“Quen.”

Thẩm Thanh Lan và Nhan Thịnh Vũ đồng thanh trả lời.

Vẻ mặt của Nhan Thịnh Vũ hơi xấu hổ. Nhan Tịch nghi hoặc nhìn qua nhìn lại cả hai người.

http://tieulun.hopto.org

“Anh, đây là chị gái mà em từng nhắc đến với anh. Lần trước ở Hàng Châu, chính chị ấy đã cứu em.”

Nhan Thịnh Vũ hiếm khi mở to hai mắt, không ngờ Thẩm Thanh Lan lại chính là cô chị mà em gái anh ta vẫn hay nhắc đến. Người mà trước đó anh ta đã phái người bỏ rất nhiều công sức ra vẫn không tìm được, thì ra đã xuất hiện trước mặt anh ta từ lâu. Phải nói rằng, duyên phận thật là một điều rất kỳ diệu.

Nhan Thịnh Vũ cảm thấy anh ta và Thẩm Thanh Lan có một mối duyên phận thần kỳ.

“Không ngờ em lại là người đã cứu em gái tôi. Tôi vẫn luôn muốn cảm ơn em nhưng không có cơ hội. Bạn học Thẩm, chi bằng cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?” Nhan Thịnh Vũ nhân cơ hội ngỏ lời mời.

“Không cần, tôi còn có việc.”

Thẩm Thanh Lan từ chối rồi liền đi ngay.

Nhan Tịch muốn giữ cô lại, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã thấy một người xuất hiện chặn đường Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn kỹ lại, là Triệu Đông.

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Thanh Lan, có phải cô đã tố cáo tôi với hiệu trưởng không?” Vẻ mặt của Triệu Đông rất khó coi. Từ sau khi biết mình bị cảnh cáo, còn bị ghi vào hồ sơ, cậu ta chưa từng được ngủ ngon.

Cậu ta không tin hiệu trưởng có thể điều tra được rằng cậu ta là người gây chuyện nhanh như vậy. Nhưng hiệu trưởng bây giờ chẳng những đã biết chuyện là do cậu ta làm mà còn có chứng cứ. Cậu ta không tin là không có ai tố cáo.

Thẩm Thanh Lan vừa mới đến tìm cậu ta thì sau đó hiệu trưởng đã biết, không phải cô thì là ai?

Thẩm Thanh Lan không định giải thích, chỉ nhìn cậu ta, “Đúng thì sao?” Giọng nói đã trở lại lạnh lùng như trước, vẻ mặt cũng không có bất kỳ cảm xúc gì.

Triệu Đông xanh mặt, “Thẩm Thanh Lan, đồ đàn bà độc ác này, tôi chỉ nói ra sự thật tôi biết được, cô dựa vào đâu mà tố cáo tôi? Cô có biết bị xử phạt như thế sẽ ảnh hưởng đến tương lai của tôi thế nào không?”

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn cậu ta, “Tôi cũng chỉ nói ra sự thật mà tôi biết, còn về hậu quả thế nào, anh đã có gan làm thì phải có gan chịu.”

Nhan Tịch không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Triệu Đông nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt là lạ, hơn nữa lời nói cũng rất khó nghe nên

vẻ mặt cô bé liền lạnh đi, không còn vui vẻ nữa.

“Này, tôi nói anh đấy, anh là ai? Dựa vào đâu mà vừa mở miệng đã mắng người khác?” Nhan Tịch chống nạnh, rất có khí thế của một đại tiểu thư điêu ngoa.

Tâm trạng Triệu Đông vốn đang rất tệ vì chuyện xử phạt, bây giờ lại trông thấy một con nhóc đứng chắn trước mặt mình, nên liền giơ tay ra đẩy một cái, “Con bé xấu xí này từ đâu chui ra thế, cút sang một bên!”

Nhan Tịch không đề phòng nên bị cậu ta đẩy lảo đảo, may mà có Thẩm Thanh Lan nhanh tay lẹ mắt đỡ lại.

Nhan Thịnh Vũ lạnh mặt, bước lên, “Cậu làm gì thế hả?”

Triệu Đông nhìn kỹ, rồi lại nhìn sang Thẩm Thanh Lan một cái, cười nói, “Thẩm Thanh Lan, cô quả nhiên là một con đàn bà thối lắng lơ, không biết xấu hổ, ở ngoài trường thì được mấy lão già bao nuôi, ở trong trường còn dụ dỗ thêm một tên, quả là tài giỏi.”

Khuôn mặt của ba người còn lại đều biến sắc, biểu cảm của Nhan Tịch và Nhan Thịnh Vũ rất khó coi. Tuy Nhan Tịch còn nhỏ, nhưng không có nghĩa là cô bé chẳng hiểu gì cả.

Đôi mắt lạnh băng của Thẩm Thanh Lan nhìn Triệu Đông đã có vẻ sát ý âm ỉ.

Cô nắm chặt tay, đè nén sự lạnh lẽo đó xuống.

Nhan Thịnh Vũ thì lại tiến lên rồi thẳng tay tung một cú đấm. Triệu Đông bị anh ta đánh ngã xuống đất. Thẩm Thanh Lan kéo Nhan Tịch lui sang một bên.

Triệu Đông dĩ nhiên không cam lòng bị đánh, định đánh trả lại, nhưng cậu ta đâu phải là đối thủ của Nhan Thịnh Vũ, bị anh ta áp đảo hoàn toàn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 117: Tình hình trở nên nghiêm trọng (1)

Vụ xô xát ở đây thu hút người xung quanh. Rất nhiều người vây đến xem, chỉ trỏ. Trông thấy Thẩm Thanh Lan và hai người đang đánh nhau dưới đất, trong đầu họ liền tự động biên soạn một vở kịch yêu hận tình thù. Còn có người lấy điện thoại ra chụp ảnh, quay clip.

Trông thấy càng lúc càng nhiều người, Thẩm Thanh Lan khẽ chau mày, lạnh lùng nói, “Đừng đánh nữa.”

Nhan Thịnh Vũ nghe vậy liền hạ nắm đấm vừa định tung ra xuống, “Lần sau nhớ mồm miệng sạch sẽ một chút, nếu còn nói hươu nói vượn nữa thì tôi sẽ không khách sáo với cậu đâu.”

Hình tượng của Nhan Thịnh Vũ vẫn luôn là chàng trai cởi mở, hướng ngoại và nhã nhặn. D vẻ ác liệt thế này chẳng những không khiến cho người khác cảm thấy khó chịu, mà còn làm ánh mắt của rất nhiều nữ sinh ở đây hóa thành hình trái tim, không ngừng khen ngợi anh ấy thật ngầu, thật nam tính.

Triệu Đông bò dậy từ dưới đất, trên mặt cậu ta có vài vết tím xanh, khóe miệng rướm máu, có thể thấy Nhan Thịnh Vũ ra tay không hề nể nang gì.

Cậu ta dữ tợn trừng mắt với Thẩm Thanh Lan, “Thẩm Thanh Lan, cô đợi đấy! Đừng tưởng rằng cô dùng thủ đoạn khiến hiệu trưởng thiên vị cô thì chuyện này có thể cho qua như vậy. Tôi nhất định sẽ vạch trần bộ mặt thật của cô trước công chúng, để mọi người thấy rõ bên trong lớp vỏ thánh thiện

thuần khiết của cô bẩn thỉu đến thế nào.”

Triệu Đông chật vật bỏ đi, mọi người xung quanh thấy không còn gì để hóng nữa nên cũng giải tán.

Nhan Tịch lo lắng nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chị, vừa rồi là ai thế? Sao anh ta lại nói chị như vậy?”

“Chỉ là một con chó điên thôi.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói.

“Có cần tôi giúp gì không?” Nhan Thịnh Vũ hỏi.

“Không cần.”

Lần này, Thẩm Thanh Lan đi thật. Nhan Thịnh Vũ nhìn theo bóng lưng cô bỏ đi, cảm thấy hết sức bất lực. Hình như lần nào anh ta cũng chỉ thấy cô quay lưng bỏ đi.

“Anh, chị ấy…”

“Không sao đâu, anh sẽ xử lý chuyện này.” Nhan Thịnh Vũ không muốn nói những chuyện này với em gái, “Tại sao em lại ở đây, còn đi với cô ấy? Chẳng phải lúc này đáng ra em đang ở trên lớp sao?”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch lúng ta lúng túng, đan mấy ngón tay vào nhau, “Chuyện này…”

Nhan Thịnh Vũ bất đắc dĩ thở dài, “Tiểu Tịch, em lại trốn học rồi.”

Nhan Tịch cúi đầu không đáp.

Nhan Thịnh Vũ cũng không mắng Nhan Tịch nữa. Anh ta hiểu rõ tính tình em gái mình, huống chi tối qua ba mẹ anh ta vừa mới gọi điện về.

“Tiểu Tịch, em không muốn ra nước ngoài phải không?”

Nhan Tịch gật đầu.

Nhan Thịnh Vũ xoa đầu cô ấy, “Anh biết rồi, chắc hẳn bây giờ em cũng không muốn đi học. Anh định đến thư viện, em có muốn đi cùng không?”

Nhan Tịch nghĩ Thẩm Thanh Lan đã bỏ đi, còn mình thì đã tự nói phải thi vào đại học B, bèn ngẩng đầu nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Anh, em muốn thi vào đại học B. Nhưng em biết thành tích của em kém, vì thế, anh giúp em ôn tập nhé.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ ngạc nhiên nhìn Nhan Tịch, đứa em gái từ bé đã không thích học hành giờ lại chủ động yêu cầu việc học. Mặc dù bất ngờ và hoài nghi em gái chỉ nhiệt tình chốc lát, nhưng anh ta vẫn đồng ý.

Về sau, Nhan Tịch đã chứng minh rằng mình không nói đùa, cũng chẳng phải chỉ nhiệt tình chốc lát mà thật sự muốn thi đậu vào đại học B, cũng sẽ nỗ lực hết sức mình. Cô không chỉ xin ba mẹ mời mấy gia sư về dạy kèm ở nhà, mà còn thường học tập đến tận một hai giờ đêm.

Mẹ Nhan thấy con gái cố gắng hết sức như thế cũng rất đau lòng, muốn khuyên con gái nếu như không thi nổi thì thôi, bọn họ có thể cho cô bé ra nước ngoài du học. Nhưng lại không nỡ làm tổn thương lòng tự tin của con gái, nên mẹ Nhan chỉ đành bắt đầu đích thân chăm nom, quan tâm đến cuộc sống hằng ngày của cô bé.

Thời gian không phụ người có quyết tâm, nửa năm sau, Nhan Tịch đã thi đỗ vào đại học B như mong muốn. Đương nhiên, đây đều là những chuyện sau này.

Sau khi bỏ đi, Triệu Đông càng nghĩ càng không cam lòng, bèn đăng một bài viết lên một trang web, phao tin rằng một nữ sinh viên vì muốn có cuộc sống tốt hơn nên đã bán thân, cặp với mấy người đàn ông cùng một lúc, có người tố cáo nhưng ban lãnh đạo nhà trường chẳng những không xử lý nữ sinh viên kia, mà còn bao che cho cô ta vì lợi ích cá nhân, xử phạt ngược lại người tố cáo.

Cậu ta đăng bài trên một trang web lớn, mặc dù không chỉ đích danh là ai nhưng đã vô tình cố ý ám chỉ đến trường đại học B trong bài viết. Cậu ta còn

đăng thêm mấy hình ảnh mà cậu ta từng đăng trên diễn đàn trường. Vốn dĩ, những bức ảnh trong máy tính và điện thoại của cậu ta đều đã bị người khác xóa, nhưng vì từng đăng lên mạng nên có không ít người đã tải những bức ảnh đó về, Triệu Đông liền download lại từ người khác.

Tuy rằng những bức ảnh đó đã bị làm mờ, nhưng chỉ cần là người quen thì liếc mắt thôi đã có thể nhận ra người trong bài viết chính là Thẩm Thanh Lan.

Bài viết này đề cập đến một đề tài tương đối nhạy cảm hiện nay, nên vừa đăng lên đã lập tức gây chấn động lớn, chỉ trong một thời gian ngắn đã thu hút hơn một vạn lượt chia sẻ, lượt thích vô số, bình luận bên dưới cũng bùng nổ.

Đám người tự cho mình là người tri thức yêu chính nghĩa nhảy vào cào bàn phím, lên án đại học B và Thẩm Thanh Lan, lại còn có người bắt đầu tìm hiểu về cô. Nếu Kim Ân Hi không kịp thời phát hiện để phong tỏa thông tin của cô, thì chỉ e thân phận thiên kim nhà họ Thẩm của Thẩm Thanh Lan sẽ lập tức bại lộ.

Tuy rằng chỉ cần thân phận này của Thẩm Thanh Lan bị lộ thì tin đồn này sẽ lập tức bị đánh tan, nhưng cô tự nguyện để lộ và bị người khác điều tra ra là hai chuyện khác nhau.

“An, trên mạng đã ầm ĩ hết cả lên rồi, có muốn tớ hack hết mấy trang web này không?” Kim Ân Hi xem trang web, nhìn thấy đủ kiểu bình luận khó nghe. Tuy vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh nhưng lời nói thốt ra lại khiến cho người ta giật mình. Phải biết rằng đó không phải là một trang web mà là tận mấy trang, cô nói về việc hack mà cứ đơn giản như uống một hớp nước vậy.

Thẩm Thanh Lan đang cầm cọ vẽ tranh, hôm nay bỗng nhiên có cảm hứng, rất muốn vẽ nên cô đã đến Thượng Nhã Uyển, kết quả lại phát hiện Kim Ân Hi đang đã ở trong nhà, nằm trên giường của cô rồi.

“An, cậu định giải quyết chuyện này thế nào? Theo tớ, cậu cứ công khai thẳng thừng thân phận thiên kim nhà họ Thẩm của cậu đi, che giấu làm gì? Cũng đâu phải là chuyện mất mặt gì?” Kim Ân Hi không hiểu cách làm của Thẩm Thanh Lan lắm. Nếu là cô ấy thì đã công bố từ lâu rồi, đâu còn xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thật ra đến tận bây giờ, Kim Ân Hi vẫn không thể hiểu được, năm đó sau khi Thẩm Thanh Lan dẫn dắt bọn họ, chỉ dựa vào sức của vài người đã phá huỷ cả một tổ chức mà vừa nghe tên đã khiến người khác sợ hãi, rõ ràng có thể sống tự do tự tại, nhưng tại sao cô còn muốn quay về Trung Quốc, tìm người thân cái quỷ gì chứ?

Bọn họ đều là cô nhi, bị người khác dẫn đi bằng cách nhận nuôi từ cô nhi viện, rồi đưa vào tổ chức kia, không như Thẩm Thanh Lan là bị kẻ lừa đảo bắt cóc.

“An, cậu có nghe tớ nói không?” Kim Ân Hi ngờ rằng Thẩm Thanh Lan hoàn toàn chỉ lo vẽ vời chứ không hề nghe cô ấy nói chuyện.

“Nghe thấy rồi, không nên hack website. Hack diễn đàn trường không làm người khác chú ý, nhưng nếu nhiều trang web bị hack cùng một lúc thì sẽ dẫn đến không ít phiền phức. Thân phận của tớ chẳng che giấu được bao lâu nữa, có thể yên tĩnh được bao lâu hay bấy lâu.” Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng

lên tiếng.

Các cô giao tiếp bằng tiếng Anh, tuy Kim Ân Hi nói tiếng Trung rất giỏi, nhưng cô ấy vẫn quen dùng tiếng Anh hơn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 118: Tình hình trở nên nghiêm trọng (2)

Nếu có người nghe thấy giọng Anh thuần của Thẩm Thanh Lan thì hẳn sẽ rất kinh ngạc. Giọng tiếng Anh bản địa thế này cũng không thể luyện được chỉ trong một sớm một chiều.

Nhóm Kim Ân Hi vẫn luôn lấy Thẩm Thanh Lan làm trung tâm. Bọn họ rõ ràng đều lớn hơn cô, nhưng chẳng hiểu sao, trên người Thẩm Thanh Lan lại có khí thế khiến bọn họ bất giác muốn nghe theo.

“Ân Hi,“ Thẩm Thanh Lan nói, “Hồ sơ thân phận mà tớ đã nhờ cậu làm giả, cậu chắc chắn rằng thật sự không một ai có thể điều tra ra chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Kim Ân Hi trả lời, còn tỏ ra hơi cụt hứng vì Thẩm Thanh Lan hoài nghi lĩnh vực sở trường của mình, “Chỉ cần không giỏi hơn tớ rất nhiều, hoặc là tự cậu không tự nói ra thì sẽ không ai có thể điều tra được quá khứ đó cả. Hơn nữa, lúc tớ làm giả thân phận cho cậu quả thật cũng đã có một người như vậy. Nhưng người đó đã chết trong một tai nạn vào sáu năm trước. Cậu chỉ giả mạo lý lịch của cô ấy thôi.”

Thẩm Thanh Lan hiểu rất rõ năng lực của Kim Ân Hi. Trên đời này có thể có người tài giỏi như cô ấy, nhưng không một ai có thể giỏi hơn cô ấy nhiều. Tuy rằng tổ chức kia vô cùng tàn nhẫn và mất nhân tính, nhưng nó quả thật cũng đã dạy cho bọn họ trở nên tài giỏi, bất cứ ai có thể sống sót thoát khỏi tổ chức kia thì năng lực chiến đấu cũng không hề thua kém một bộ đội đặc công được đào tạo bài bản của bất cứ quốc gia nào, đây cũng điểm đáng sợ của tổ chức đó.

Nhưng một tổ chức kinh khủng như vậy lại bị nhóm Thẩm Thanh Lan tự tay phá hủy, khiến kẻ đứng đầu và đám người có liên quan đều bị táng thân dưới biển rộng.

“Mấy bình luân trên mạng này thật là chướng mắt.” Kim Ân Hi nhìn trang web, gương mặt trẻ con có vẻ bực bội.

“Đừng để ý đến chúng, chuyện này sẽ kết thúc nhanh thôi.”

Quả thật không ngoài dự đoán của Thẩm Thanh Lan, sau khi đăng bài viết đó, Triệu Đông thấy gây ra xôn xao lớn như vậy nên đã hài lòng, lại gửi thêm một lá thư tố cáo đến lãnh đạo Bộ Giáo dục.

Người nhận được bức thư này là một nhân viên quèn, chưa từng có kinh nghiệm gì nên khi nhận được lá thư kia thì rất để tâm, lập tức giao cho lãnh đạo của mình. Vị lãnh đạo này đã ngồi ở nguyên vị trí nhiều năm, vẫn luôn muốn thăng tiến nhưng lại không có cơ hội. Bây giờ cơ hội đã đưa đến tận miệng rồi thì làm sao chịu bỏ qua được, ông ta lập tức dẫn theo vài người đến đại học B điều tra mọi chuyện.

Lúc vị lãnh đạo nhỏ đó cùng với vài nhân viên đến đại học B điều tra thì Triệu Đông đang ở đối diện trường. Tận mắt nhìn thấy hiệu trưởng ra tiếp đón, cậu ta liền biết bọn họ là người của Bộ Giáo dục nên đang thầm thấy vui vẻ. Kết quả là chưa được bao lâu, cậu ta đã thấy mấy người vừa đến đi ra với vẻ mặt giận dữ, nghênh ngang lên xe bỏ đi.

http://tieulun.hopto.org

Trong văn phòng của hiệu trưởng, sau khi vị lãnh đạo nhỏ kia đến, việc đầu tiên ông ta làm là chỉ trích hiệu trưởng lấy việc công làm việc tư, lấy quyền thế để thiên vị, sau đó lại yêu cầu hiệu trưởng gọi Thẩm Thanh Lan đến, lập tức đuổi học cô.

Hiệu trưởng vốn đang tươi cười, nhưng vừa nghe thấy vị lãnh đạo nhỏ kia nói vậy thì liền lạnh mặt, ngay cả trà cũng không thèm mời bọn họ, vừa thản nhiên ngồi uống trà, vừa nghe bọn họ tự cằn nhà cằn nhằn.

Chuyện này vốn là do Triệu Đông khi không gây sự, nếu người của Bộ Giáo dục ăn nói dễ nghe thì hiệu trưởng còn sẵn lòng nói sự thật cho bọn họ biết, nhưng với thái độ này của bọn họ thì… ha ha, cứ mặc bọn họ tự điều tra thôi, nếu có bản lĩnh đuổi Thẩm Thanh Lan thì bọn họ cứ đuổi. Dù sao cũng chẳng phải là ông đắc tội với nhà họ Thẩm và nhà họ Phó, ông không sợ.

Hiệu trưởng đã nghĩ rõ ràng nên khi vị lãnh đạo kia bảo ông đuổi học Thẩm Thanh Lan, ông liền trả lời hai chữ, “Không được.”

Vị lãnh đạo kia vô cùng tức giận, tuy rằng chức vụ của ông ta không cao, nhưng dù gì cũng là một lãnh đạo trong Bộ Giáo dục, làm gì có hiệu trưởng trường nào dám không nể mặt ông ta ít nhiều. Nhưng vị hiệu trưởng này lại dám như vậy với ông ta. Gương mặt già nua của ông ta tức đến tái nhợt, thở phì phò rời khỏi đại học B.

Lúc bọn họ định đi điều tra một lần nữa thì lại nhận được một cuộc điện thoại của Bộ trưởng Bộ Giáo dục. Nghe được sự thật từ chính miệng Bộ trưởng, ông ta căm hận đến mức suýt cắn chết Triệu Đông, đồng thời cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi vì hành vi biết rõ sự thật nhưng lại giấu giếm của hiệu

trưởng.

Vị lãnh đạo kia lần này đừng nói thăng chức, có thể giữ được vị trí này đã là tốt lắm rồi, đúng là minh chứng cho câu “trộm gà không được còn mất nắm gạo”. Cơn tức trong lòng ông ta không có chỗ xả, người nhân viên quèn đã đưa bức thư tố cáo kia cho ông ta dĩ nhiên đã trở thành đối tượng bị giận cá chém thớt.

Cần câu cơm bằng vàng khó khăn lắm mới kiếm được cứ thế mất luôn.

Sự việc quá ồn ào nên dĩ nhiên có người nhận ra Thẩm Thanh Lan, nhiều người biết cô là thiên kim của nhà họ Thẩm, bèn gọi điện thoại báo cho Thẩm lão gia.

Thẩm lão gia nổi trận lôi đình. Người không dễ nổi giận, khi tức lên mới đáng sợ. Ông gọi điện thoại đến Bộ Giáo dục, lãnh đạo của bộ ban đầu vừa nhận được điện thoại còn rất ngạc nhiên, đến khi biết được đầu đuôi chuyện liền cuống quít vỗ ngực cam đoan rằng nhất định sẽ xử lý chuyện này thật thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không để Thẩm Thanh Lan chịu ấm ức.

Thẩm lão gia vừa cúp điện thoại, Bộ trưởng lập tức gọi cho cấp dưới. Khi nghe nói cấp dưới đã dẫn người đến đại học B, đồng thời còn xảy ra xung đột với hiệu trưởng của trường, Bộ trưởng chợt cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm lại.

Ông gọi vị lãnh đạo kia đến văn phòng, nghiêm túc phê bình dạy dỗ ông ta một trận, sau đó lại đích thân đến đại học B, vốn muốn gặp vị thiên kim nhà

họ Thẩm để thay mặt cấp dưới xin lỗi cô, nhưng người ta lại không có ở trường.

Lúc này, Bộ trưởng cũng chẳng dám gọi điện thoại bảo Thẩm Thanh Lan quay về, không thấy Thẩm lão gia đã tức giận rồi sao? Tuy nhà họ Thẩm tham gia quân đội, thế nhưng từ xưa đến nay quân sự và chính trị không tách rời nhau, không thể xem thường mối quan hệ và sức ảnh hưởng của Thẩm lão gia.

Mà Triệu Đông - đầu sỏ gây ra chuyện này dĩ nhiên cũng không trốn thoát được. Từ ban đầu chỉ là cảnh cáo, lúc này anh ta đã bị đuổi thẳng cổ khỏi đại học B, còn bị nhà họ Thẩm khởi tố vì tội phỉ báng và lan truyền tin đồn thất thiệt, phải chịu trách nhiệm hình sự.

Thẩm lão gia đã hay tin thì Thẩm Quân Dục cũng phải biết. Anh chẳng những dập tắt dư luận trên mạng, mà còn nhanh chóng tìm các phương tiện truyền thông nổi tiếng nhất Bắc Kinh để lên tiếng thanh minh, công bố thân phận thiên kim nhà họ Thẩm của Thẩm Thanh Lan.

“An, không ngờ năng suất làm việc của nhà họ Thẩm lại cao như vậy, mọi việc chưa gì đã giải quyết xong rồi.” Kim Ân Hi như người không xương nằm trên sofa lướt xem tin tức, tay còn cầm một quả táo.

Thẩm Thanh Lan xoa xoa chân mày, cảm thấy hơi buồn phiền. Việc thân phận của cô đã bị phơi bày chắc chắn sẽ khiến cho cả trường học chấn động, vì thế trong một thời gian ngắn, cô đừng hòng nghĩ đến việc đi học nữa.

Đúng như dự đoán của Thẩm Thanh Lan, sau khi thân phận của cô bị phơi bày, cả trường đều xôn xao, một cô hoa khôi giảng đường cứ ngỡ là dân nghèo, vậy mà lại là thiên kim nhà giàu, lại còn siêu giàu nữa chứ. Tin tức này còn có sức công phá hơn cả chuyện cô được người khác bao nuôi.

Thật ra Thẩm Thanh Lan không hề biết là chuyện này có thể được giải quyết nhanh như vậy. Nhà họ Thẩm ra tay một phần, nhà họ Phó cũng góp không ít công sức, nhất là Phó Hoành Dật vẫn luôn quan tâm chuyện này. Khi mọi việc vừa bắt đầu trở nên nghiêm trọng, anh đã gọi điện thoại sai người đè tin tức này xuống, bằng không thì đâu chỉ trên internet, mà ngay cả báo chắc chắn cũng đã đăng ầm ĩ rồi.

Phó Hoành Dật không hề kể những chuyện này với Thẩm Thanh Lan. Anh đã từng nói, mặc dù không thể ở bên cạnh chăm sóc cô từng giờ từng phút, nhưng anh sẽ tạo cho cô một khoảng trời riêng, che chở cô bình an vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 119: Tớ phải ăn chực

“Ân Hi, cậu giúp tớ điều tra một chuyện.” Thẩm Thanh Lan không hề quan tâm đến chuyện trên mạng, nói ra việc mà bấy lâu nay cô vẫn luôn canh cánh.

“Ừm?” Kim Ân Hi ngẩng đầu khỏi máy tính, nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chuyện gì, cậu nói đi.”

“Giúp tớ điều tra một người.”

Kim Ân Hi ra dấu OK, “Không thành vấn đề, ai? Tớ bảo đảm sẽ tra ra được mười tám đời tổ tông của người đó cho cậu.”

“Tần Mộc.” Cô hé môi, thốt ra một cái tên.

Kim Ân Hi vẫn chờ cô nói tiếp, nhưng lại thấy Thẩm Thanh Lan nói ra hai chữ này thì không lên tiếng nữa.

“Hết rồi?”

“Số 6.” Thẩm Thanh Lan bổ sung một câu.

http://tieulun.hopto.org

Ban đầu, vẻ mặt của Kim Ân Hi rất ngơ ngác, sau đó đột nhiên biến sắc, rõ ràng đã nghĩ đến một người. Nhưng người đó đã chết từ lâu, còn là cách đây hơn mười năm.

“An, người mà cậu nói không phải là người tớ biết đấy chứ?” Trên mặt Kim Ân Hi hiện rõ sự ngạc nhiên và nghi ngờ, cô ấy ở cùng một nhóm với Thẩm Thanh Lan và Tần Mộc nên dĩ nhiên biết chuyện Tần Mộc đã mất mạng trong một đợt huấn luyện. Tuy không biết Tần Mộc đã chết như thế nào, nhưng mọi người trong nhóm đều biết tình cảm giữa Thẩm Thanh Lan và Tần Mộc rất tốt. Trong địa ngục mất nhân tính ghê tởm kia, thứ tình cảm đó càng quý giá và đáng trân trọng hơn.

“Tớ muốn biết lai lịch của chị ấy, trên đời này còn có người nhà của chị ấy hay không.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng, trong giọng nói lãnh đạm ẩn chứa chút đau thương.

Tần Mộc luôn dặn dò cô phải kiên trì thì nhất định có thể trở về nhà, sau đó sẽ được gặp người thân của mình, sống hạnh phúc với họ. Cô nghĩ, chắc hẳn Tần Mộc đã từng sống trong một gia đình vô cùng hạnh phúc, thế nên mới có thể khiến chị ấy nhớ thương đến như vậy.

Quay về được sáu năm, Thẩm Thanh Lan đã từng thăm dò lai lịch của Tần Mộc, nhưng cô không tìm ra chút manh mối nào.

Kim Ân Hi im lặng một lát, rồi từ tốn nói, “An, tài liệu của tổ chức kia lúc trước đã bị tớ hủy hoàn toàn, không thể tìm lại được. Đó là còn chưa nói đến việc chị ấy đã chết nhiều năm như thế, tớ cũng không tìm thấy tài liệu trước

đây của chị ấy trong kho tà liệu.” Kẻ thất bại, ngay cả tư cách để được lưu giữ tài liệu trên đời này cũng chẳng có.

“Tớ biết chuyện này rất khó, nhưng tớ vẫn muốn thử.”

Kim Ân Hi nghe vậy liền cụp mắt suy nghĩ một lúc, sau đó ngước mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, “Được, tớ sẽ cố hết sức điều tra giúp cậu.”

Kim Ân Hi đã đồng ý thì dĩ nhiên sẽ làm đến cùng. Có điều chuyện này như mò kim đáy biển, Thẩm Thanh Lan đã bỏ ra rất nhiều tâm tư và sức lực nhưng cũng không tra ra chút manh mối nào.

Tuy thất vọng, nhưng Thẩm Thanh Lan đã chuẩn bị tâm lý từ trước nên cũng không nói gì thêm.

**

Mấy ngày nay, bởi vì thân phận thiên kim nhà họ Thẩm bị phơi bày nên cô vẫn không đến trường, không ở Thượng Nhã Uyển thì lại là Giang Tâm Nhã Uyển, thỉnh thoảng cũng sẽ về Đại viện một chuyến.

Vu Hiểu Huyên được đào tạo kín nên tuy rằng rất lo lắng cho Thẩm Thanh Lan. Cô cũng không thể ra ngoài được, chỉ có thể gọi điện quan tâm đến tình hình cuộc sống của Thanh Lan. Cô biết với bản lĩnh của Thẩm Thanh Lan, cô hoàn toàn không cần lo lắng.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, cậu biết không, hiện giờ mọi người trong trường ai cũng bàn tán về thân phận của cậu. Sau khi thân phận thiên kim nhà giàu của cậu bị phơi bày, có rất nhiều người tìm đến muốn làm quen với tớ. Vì cậu mà bây giờ tớ đã trở thành một nhân vật hot chạm tay cũng bị bỏng được rồi.” Phương Đồng trêu ghẹo nói.

Lúc này, Phương Đồng đang ở trong nhà của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật. Hôm nay, Thanh Lan đã gọi điện nhờ Phương Đồng đưa ít đồ đến giúp cô.

“Trong nhà không có nước trái cây, cậu uống trà nhé.” Thẩm Thanh Lan đặt một ly trà xanh xuống bàn trà ngay trước mặt Phương Đồng rồi nói.

Phương Đồng nâng lên uống một ngụm, “Chậc chậc, trà Long Tĩnh chính tông. Thanh Lan, vẫn là cậu biết hưởng thụ.”

Thẩm Thanh Lan khẽ mỉm cười, “Nếu cậu thích thì lát nữa mang về một ít đi, lần trước tớ về nhà được ông nội cho đấy.”

“Tớ sẽ không chiếm đoạt đồ tốt của người khác đâu. Tớ cũng chỉ thích trà bình thường thôi. N không phải do ba tớ rất thích uống trà, tớ thậm chí còn không phân biệt được loại trà nào nữa cơ. Trà ngon thế này mà đưa cho tớ thì khác nào cho bò nhai mẫu đơn, lãng phí lắm.”

Phương Đồng lấy một quyển sách trong balo đang đeo trên vai, đưa cho

Thẩm Thanh Lan, “Này, đây là quyển sách cậu cần. Tớ bảo này, Thanh Lan, cậu là sinh viên khoa tiếng Hán, cần sách tiếng Pháp làm gì? Cậu còn biết cả tiếng Pháp?”

Phương Đồng quen Thẩm Thanh Lan đã hơn ba năm, đây là lần đầu tiên cô biết Than Lan còn biết cả tiếng Pháp.

“Rảnh rỗi nên đọc chơi thôi.” Thẩm Thanh Lan trả lời, cô thích đọc các loại sách, tổ chức kia tuy đã mang đến cho cô nhiều ký ức vô cùng đau khổ, thế nhưng cũng đã dạy cho cô rất nhiều thứ. Thật ra với trình độ của cô vốn chẳng cần học cấp 3, hay lên đại học làm gì, kiến thức lý thuyết của cô đã vượt xa trình độ của các giáo sư đại học.

“Đúng rồi, dạo này cậu có gặp Ngô Thiến không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cô còn chẳng đến trường nữa là.

“Có lẽ Ngô Thiến đã biết thân phận của cậu từ trên mạng. Hôm đó cậu ấy quay về hỏi có phải tớ đã biết thân phận của cậu từ lâu bằng giọng điệu rất quái đản.”

Thẩm Thanh Lan cười nhạt.

“Không chỉ vậy, cậu ấy còn hỏi tớ rằng có phải cậu đã chặn số rồi hay không. Cậu ấy gọi cho cậu nhưng cậu không bắt máy, còn nói cậu vừa trở thành

thiên kim nhà họ Thẩm là liền coi thường người khác, ngay cả bạn học cũng không thèm liên lạc.” Nói đến đây, Phương Đồng bật cười, “Tớ chỉ thấy tư duy logic của cậu ấy kỳ lạ quá đi mất. Cậu nói xem, cậu cũng đâu phải mới trở thành thiên kim nhà họ Thẩm ngày đầu tiên, cậu ấy nói vậy chẳng lẽ không tự cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Rừng rộng lớn thì nhiều loại chim, không cần để ý.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói, cô quả thật đã cài đặt chế độ chặn số điện thoại lạ.

Thật ra suy nghĩ của Ngô Thiến rất dễ hiểu, chỉ là trước kia cô ấy vẫn cho rằng điều kiện gia đình của cô cũng không mấy khá giả như cô ấy nên vẫn cảm thấy được an ủi. Nhưng khi biết ra cô thật ra lại là thiên kim nhà giàu, vì thế trong lòng cô ấy thấy ghen tức mà thôi.

“Đúng rồi, cậu ấy còn hỏi bao giờ cậu đến trường, bạn trai cậu ấy muốn mời mọi người trong phòng chúng ta cùng đi ăn một bữa.” Phương Đồng nói.

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi một chút, liền nhớ ra bạn trai Ngô Thiến chính là người đàn ông mà cô đã từng gặp mấy lần. Ai sáng suốt đều chỉ cần nhìn là thấy anh ta không thật lòng với Ngô Thiến, chỉ có cô ấy ngốc nghếch nên mới có thể ngây thơ tin tưởng anh ta.

Thẩm Thanh Lan tự động không để tâm đến chuyện ăn cơm.

Phương Đồng cũng chỉ thuận miệng nhắc đến, cũng chẳng có chút hứng thú gì với chuyện đi ăn cùng bạn trai của Ngô Thiến. Trước kia, Phương Đồng vẫn cảm thấy Ngô Thiến tuy không thích giao tiếp với mọi người nhưng tính

tình cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ xem ra, ha ha, vẫn là do ánh mắt của cô không chuẩn thôi.

Bây giờ Phương Đồng đã hơi hiểu tại sao mấy người nhà giàu đều không hay qua lại với những người có gia cảnh bình thường rồi, không phải do sự chênh lệch giàu nghèo mà là sự chênh lệch về suy nghĩ và quan niệm. Bọn họ chỉ nghĩ người có tiền đều lòng dạ hiểm độc, coi thường người không có tiền như bọn họ, mà lại không biết rằng thứ những người nhà giàu ghét chỉ là tư tưởng dân thường này của bọn họ mà thôi.

Mặc dù người giàu kiếm tiền dễ hơn người bình thường một chút, những đó cũng là do bọn họ dựa vào nỗ lực của bản thân để đạt được. Có năng lực để làm cho cuộc sống của mình tốt hơn, hà cớ gì lại phải khổ sở?

“Thanh Lan, quen nhau đã nhiều năm như vậy mà tớ còn chưa từng được đếm thử tài nấu nướng của cậu, hôm nay tớ phải ăn chực.”

Thẩm Thanh Lan nhìn cô ấy, “Cậu chắc chứ?”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 120: Phó gia trở về

Phương Đồng vốn rất chắc chắn, nhưng sau khi bị Thẩm Thanh Lan hỏi vậy thì trong lòng cũng sinh ra chút nghi ngờ, hỏi dò: “Cậu biết nấu cơm chứ?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, nấu cơm thì vẫn làm được, chẳng qua là mùi vị bình thường thôi.

Phương Đồng yên tâm, “Vậy tớ chắc chắn.” Cô ấy không chỉ muốn ăn, mà còn phải chụp hình gửi cho Vu Hiểu Huyên để cậu ấy ganh tị chết luôn.

Tủ lạnh trong nhà không có nhiều đồ ăn lắm, ngoài cà chua và trứng gà ra thì cũng chỉ còn có mì sợi. Vì thế, Thẩm Thanh Lan và Phương Đồng phải ra ngoài mua thức ăn.

“Thanh Lan, trưa nay tớ muốn ăn sườn ướp tỏi cậu biết làm không?” Phương Đồng cầm một hộp sườn lợn, hỏi.

Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan thoáng hiện vẻ do dự. Cô chưa từng làm món này, nhưng vẫn lấy hộp sườn lợn trong tay Phương Đồng, lên mạng tra cách nấu rồi làm theo, chắc là không khó.

Hai người lại mua thêm một ít rau cải nữa rồi mới về. Vừa vào nhà, Thẩm Thanh Lan đã cảm thấy bất thường, trong nhà có người.

http://tieulun.hopto.org

Trên tủ giày ở cạnh cửa có đặt một đôi giày nam. Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan sáng lên, cô đã đoán được đó là ai. Nghe thấy tiếng động từ trong bếp, cô liền bước nhanh vào.

Chắc hẳn lúc về anh đã thay quần áo, lúc này anh mặc một bộ đồ ở nhà thoải mái, đeo tạp dề, đang xào rau. Mùi thơm của thức ăn lan tỏa từ phòng bếp, trên thớt ở bên cạnh còn bày rau củ đã cắt xong.

“Anh về lúc nào thế?” Thẩm Thanh Lan lẳng lặng nhìn dáng người cao lớn đó, khẽ giọng hỏi.

Phó Hoành Dật quay đầu lại, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, “Vừa về không lâu, anh trở lại quân khu ở Bắc Kinh tham gia một cuộc họp, tiện đường ghé về nhà thăm em một lát, buổi tối sẽ trở lại quân đội.”

Chẳng trách từ sáng sớm cô đã nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật, hỏi cô hôm nay định làm gì, thì ra là anh định làm cô bất ngờ. Có điều, cô thật sự rất thích bất ngờ này.

Thẩm Thanh Lan tiến lên, định giúp anh rửa số thức ăn vẫn chưa rửa xong ở trong chậu nước.

“Ở đây không cần em làm gì cả, em ra ngoài chờ là được rồi.”

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, sao cậu đi nhanh thế? Đồ ăn cũng không…” Phương Đồng im bặt khi nhìn thấy dáng người cao lớn trong phòng bếp.

Người có thể xuất hiện trong nhà của Thẩm Thanh Lan, ngoài trừ ông chồng trong truyền thuyết kia ra thì đâu còn ai khác. Đôi mắt xinh đẹp của Phương Đồng trừng lớn.

Thẩm Thanh Lan hoàn toàn quên mất chuyện trong nhà còn một người nữa, nên khi trông thấy Phương Đồng xuất hiện ở cửa phòng bếp, vẻ mặt cô liền hơi mất tự nhiên.

Phó Hoành Dật thì ngược lại, tuy hơi ngạc nhiên vì trong nhà còn có người khác, nhưng anh vẫn không hề biểu hiện ra mặt.

“Chào em.” Anh đang xào rau, nên không tiện ra chào hỏi người khác, chỉ đành chào một tiếng.

Phó Hoành Dật quay đầu lại, nên Phương Đồng liền thấy được tướng mạo của anh. Đáy mắt cô hiện vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức trở lại như thường. Nghe thấy đối phương nói vậy, cô cũng mỉm chào một tiếng.

Thẩm Thanh Lan đi đến cần lấy cái túi trong tay Phương Đồng, “Cậu ra phòng khách ngồi một lúc trước đã nhé?”

Phương Đồng gật đầu liên tục, “Vừa rồi tớ còn định nói là tớ chưa xem tivi

xong, nên định xem tiếp.” Cô là người rất biết điều, không làm bóng đèn.

“Còn muốn nấu thêm không?” Thẩm Thanh Lan giơ cái túi trong tay lên, hỏi.

Phó Hoành Dật gật đầu, “Anh cứ tưởng rằng chỉ có hai chúng ta nên nấu hơi ít, làm thêm hai món nữa vậy.”

Thẩm Thanh Lan tự giác đi rửa rau, lần này Phó Hoành Dật lại không đuổi cô ra ngoài nữa.

Phương Đồng đứng ở cửa phòng bếp, lặng lẽ nhìn vào trong. Người đàn ông đeo tạp dề làm cơm, còn Thẩm Thanh Lan đứng bên cạnh giúp thái rau. Thân hình của anh rất cao lớn, cô đứng bên cạnh anh trông hơi nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng lại xứng đôi đến bất ngờ.

Tuy rằng hai người bọn họ không nói gì với nhau, nhưng chẳng hiểu sao hình ảnh này lại trông rất ấm áp. Từ bọn họ, Phương Đồng nhìn thấy một thứ gì đó gọi là “năm tháng êm đềm”. Không kìm lòng được cô bèn lấy điện thoại ra, chụp bóng lưng hai người một tấm, sau đó tìm Wechat của Vu Hiểu Huyên rồi gửi ảnh sang.

“Thái rau xong rồi thì cứ để đó, em ra ngoài với bạn trước đi, anh xào hai món nữa là xong rồi.” Phó Hoành Dật thoáng nhìn qua gò má của Thẩm Thanh Lan, mới mấy ngày không gặp mà hình như cô lại gầy đi rồi.

http://tieulun.hopto.org

Biết trước cô sẽ không nghe lời, tự chăm sóc bản thân thật tốt, nên Phó Hoành Dật đã không về nhà luôn mà đến siêu thị mua đồ ăn, định cải thiện bữa ăn cho cô.

Thẩm Thanh Lan là người biết nghe lời phải, rửa sạch tay đi ra ngoài, liền bắt gặp một đôi mắt cười xấu xa.

Thẩm Thanh Lan nhìn thẳng vào mắt cô ấy, bình tĩnh ngồi xuống sofa.

“Không ngờ chồng cậu chẳng những đẹp trai, dáng đẹp, tài giỏi mà còn là một người đàn ông tốt ở nhà. Haiz, đúng là hâm mộ chết tớ rồi.” Phương Đồng ra vẻ cực kỳ hâm mộ, cảm thán.

Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời, “Nếu cậu tình nguyện đá Đinh Minh Huy nhà cậu, tớ sẽ lập tức giới thiệu cho cậu một người đàn ông tốt. Quân đội bọn họ không dư gì cả, chỉ nhiều dân độc thân thôi.”

Phương Đồng liền nghẹn lời, ước ao thật đấy, nhưng Đinh Minh Huy nhà cô ấy cũng rất tốt, vừa rồi cô ấy chỉ trêu ghẹo Thẩm Thanh Lan thôi.

“Vừa rồi trong tin nhắn, Vu Hiểu Huyên cũng sắp khóc đến nơi rồi, nói là lần sau chờ cậu ấy trở về, anh đẹp trai cũng phải nấu cơm cho cậu ấy, bằng không thì cậu ấy sẽ tuyệt giao với cậu đấy.” Phương Đồng lắc lắc điện thoại trong tay, thông minh chuyển chủ đề.

http://tieulun.hopto.org

“Được.” Thẩm Thanh Lan thoải mái đồng ý, dù sao cũng không phải cô nấu cơm.

Phó Hoành Dật nấu rất nhanh, hai cô chưa trò chuyện được bao lâu thì anh đã bê đồ ăn lên.

“Thanh Lan, giúp anh lấy bát đũa đi.” Phó Hoành Dật nói bằng giọng điệu tự nhiên.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy đi vào phòng bếp. Phương Đồng không mặt dày làm người rảnh rỗi được, bèn đứng dậy đi theo cô.

“Em là khách, chẳng mấy khi đến chơi, ngồi đó là được rồi.” Phó Hoành Dật hiền hòa nói. Cởi bỏ trang phục quân nhân, anh luôn là một quý công tử ôn hòa, lịch sự.

Nhìn Phó Hoành Dật theo Thẩm Thanh Lan vào bếp, Phương Đồng rất biết điều ngồi xuống. Nhà người ta tiểu biệt thắng tân hôn, cô ấy vẫn đừng nên đi làm bóng đèn sáng mù mắt người ta thì hơn.

“Lại ăn cơm đi.” Thẩm Thanh Lan gọi Phương Đồng. Cô ấy đặt điện thoại xuống, đi về phía bàn ăn.

“Wow, tay nghề của ngài… Phó giỏi quá, sắc hương vị đều đủ cả.” Nhìn đồ ăn trên bàn, Phương Đồng không kìm được mà thốt lên cảm thán.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cười mỉm, “Lần này hơi vội, em cố ăn trước vậy. Đợi lần sau anh được nghỉ trở về sẽ bảo Thanh Lan mời các em đến nhà chơi, lại nấu cho các em một bữa ra trò.”

Mắt Phương Đồng sáng lên, mỉm cười gật đầu, “Đã biết là Thanh Lan lấy một ông chồng tốt từ lâu, nhưng vẫn chưa có cơ hội chứng kiến, lần sau chắc chắn chúng em sẽ đến.”

Phó Hoành Dật nghe vậy, chỉ liếc Thẩm Thanh Lan rồi cười chứ không nói gì.

Anh lại múc thêm cho Thẩm Thanh Lan một bát súp, “Trước khi ăn cơm thì uống ít súp đi.”

Gò má của Thẩm Thanh Lan hơi nóng lên. Trước kia lúc hai người ở nhà nên không cảm thấy gì, nhưng có người ngoài ở đây, cô vẫn thấy hơi xấu hổ.

Phương Đồng cảm thấy như bị đút cho một miếng cẩu lương vậy, vùi đầu lặng lẽ ăn cơm. Ừm, tay nghề của anh Phó rất tốt, có thể sánh với đầu bếp năm sao. Có thức ăn ngon an ủi, tâm hồn bị tổn thương của cô coi như đã được bù đắp phần nào.

Ăn cơm xong, Phó Hoành Dật chủ động vào phòng bếp rửa bát. Phương Đồng cũng đã ăn cơm rồi, biết anh không được ở nhà lâu, bèn hết sức biết điều ra về, chừa lại không gian riêng cho hai người.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 121: Nụ hôn chủ động

Lúc Phó Hoành Dật đi ra liền thấy Thẩm Thanh Lan đang ngồi trên ghế sofa đọc sách.

“Bạn em về rồi à?” Phó Hoành Dật ngồi xuống ghế sofa, thuận thế kéo Thẩm Thanh Lan vào lòng. Cô cũng rất tự nhiên nép vào ngực anh.

“Vâng, anh còn được ở nhà bao lâu?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Ba giờ chiều họp,“ Phó Hoành Dật xem đồng hồ, “Còn hai tiếng nữa.”

Thật ra cuộc họp lần này vốn chỉ cần phái đội phó Mục Liên Thành đến là được, trước đây anh cũng đều làm như vậy. Có điều gần đây chuyện thân phận của Thẩm Thanh Lan rất ầm ĩ, dù biết mọi chuyện đã được giải quyết, nhưng không tận mắt nhìn thấy cô thì Phó Hoành Dật vẫn không yên tâm. Vì thế anh Phó vốn là một người không thích đi họp, đẩy được cho ai là đẩy luôn, lần đầu tiên lại chủ động đến quân khu ở Bắc Kinh để họp, khiến mấy người trong căn cứ kinh ngạc đến rơi cả cằm.

“Dạo này ăn cơm không ngon miệng sao? Anh cảm thấy em lại gầy mất một chút.” Phó Hoành Dật để tay trên lưng Thẩm Thanh Lan nói, đôi mày khẽ cau lại.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vô thức phản bác, “Đâu có, em còn tăng một cân đấy.”

Phó Hoành Dật cũng không tranh cãi với cô. Anh sờ vào là đã biết gầy hay béo rồi.

“Cuối tháng anh có ba ngày nghỉ nên sẽ quay về một chuyến, sau đó đến cuối năm mới về được.” Phó Hoành Dật ấm áp nói.

Cảm giác không nỡ dâng lên trong lòng Thẩm Thanh Lan. Bây giờ là tháng mười một, còn một tháng nữa là đến Tết, cũng có nghĩa là hơn một tháng trời cô không có cách nào để gặp anh.

“Chuyện lần này khá ồn ào, có buồn không?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, nói với vẻ không để tâm, “Chỉ là một đám người râu ria, để ý đến chuyện này làm gì.”

Phó Hoành Dật lắc đầu bật cười, quả nhiên không thể nghĩ tâm trạng của vợ anh như người bình thường được. Nếu là người khác, gặp chuyện như vậy chắc chắn sẽ tức giận, khả năng chịu đựng kém một chút thôi e rằng còn đau lòng khóc mấy ngày.

“Ừ, có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại cho anh.” Phó Hoành Dật không quên căn dặn vợ.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan hơi nhếch môi, vô thức ôm eo Phó Hoành Dật, “Vâng.”

Phó Hoành Dật vốn ôm eo cô bằng một tay, lúc này đổi thành cả hai tay để tránh cô không cẩn thận bị ngã.

Cô nép vào lòng anh, vòng tay ôm như thế, hai người càng sát vào nhau hơn. Thẩm Thanh Lan chỉ cần hơi ngẩng đầu là đã có thể nhìn thấy yết hầu lên xuống của Phó Hoành Dật.

Cô không kìm được, le lưỡi liếm nhẹ, cả người Phó Hoành Dật liền cứng đờ, yết hầu bất giác trượt lên trượt xuống, cực kỳ mẫn cảm với đầu lưỡi nóng rực kia, khiến cả người anh lại càng căng thẳng.

Thật ra cơ thể Thẩm Thanh Lan bây giờ cũng đang cứng đơ, đôi tai đỏ bừng. Trừ lần trước chủ động đùa giỡn với Phó Hoành Dật ra, cô đã không còn làm chuyện như vậy nữa.

Cảm nhận được cơ thể anh cứng lại, đôi tay ôm eo cô siết chặt hơn, Thẩm Thanh Lan nhắm hai mắt lại, hôn lên yết hầu của Phó Hoành Dật lần nữa. Nụ hôn này chạy dọc theo hầu kết, chầm chậm lướt lên trên, hai đôi môi kề vào nhau.

Hơi thở của Phó Hoành Dật hơi hổn hển vì động tác này của Thẩm Thanh Lan, đôi tay ôm eo Thẩm Thanh Lan cũng không ngừng siết chặt.

http://tieulun.hopto.org

Đôi tay lúc đầu ôm eo anh, từ lúc nào đã vòng lên cổ Phó Hoành Dật. Cả người cô ngồi quỳ giữa hai chân anh, vì tư thế đó nên cô cao hơn anh nửa cái đầu.

Thẩm Thanh Lan nhìn xuống, anh ngửa đầu lên, bốn mắt chạm nhau. Màu hồng phấn phơn phớt khiến khuôn mặt cao lãnh của cô khoác lên một vẻ quyến rũ hiếm thấy.

Thẩm Thanh Lan hơi cúi đầu, lại hôn lên đôi môi lành lạnh khẽ mím lại của Phó Hoành Dật. Cô cẩn thận đưa lưỡi lướt trên đường cong môi anh.

Phó Hoành Dật cũng không động đậy, mặc cho cô hành động. Nhưng anh chờ rất lâu mà môi Thẩm Thanh Lan vẫn chỉ dừng lại trên môi anh, không hề tiến thêm một bước nào.

Một tay Phó Hoành Dật giữ eo cô, đề phòng cô ngã, một tay khác đỡ gáy cô, chủ động làm nụ hôn này sâu hơn.

Âm thanh vang lên trong phòng khách, khiến người ta mặt đỏ tim run.

Mãi lâu sau, Phó Hoành Dật mới buông Thẩm Thanh Lan ra, khóe miệng kéo theo một sợi chỉ bạc ám muội. Thẩm Thanh Lan đỏ mặt hơn, nhưng không né tránh ánh mắt anh nhìn cô, đôi mắt trong veo sáng ngời.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật duỗi ngón tay ra, lau sợi chỉ bạc ở khóe miệng cho cô, sau đó ôm cô xoay người một cái, Thẩm Thanh Lan liền nằm trên ghế sofa.

Nụ hôn tiếp diễn, nhiệt độ trong phòng khách không ngừng tăng lên.

Đến lúc anh buông Thẩm Thanh Lan ra thì hai người đều đã thở hổn hển. Trán Phó Hoành Dật lấm tấm mồ hôi. Cô cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, biết người đàn ông này đang chịu đựng cái gì, liền nép vào lòng anh, không hề dám động đậy.

Phó Hoành Dật ổn định lại hơi thở, nhìn Thẩm Thanh Lan, dịu dàng lên tiếng, “Anh đi tắm trước.”

Thẩm Thanh Lan khẽ gật đầu, nhìn Phó Hoành Dật bước vào phòng ngủ rồi mới đưa tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt nóng hổi của mình.

Thẩm Thanh Lan chờ đến khi nhiệt độ trên mặt hạ xuống mới vào phòng ngủ. Phó Hoành Dật vẫn chưa đi ra.

Có lẽ là nghe thấy tiếng Thẩm Thanh Lan bước vào, Phó Hoành Dật mở hé cửa phòng tắm ra, “Thanh Lan, đưa cho anh một bộ đồ.”

Thẩm Thanh Lan vâng một tiếng, nhìn cửa phòng tắm đóng lại rồi mới mở tủ quần áo ra, lấy một bộ đồ ở nhà của Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

Mở ra ngăn tủ cuối cùng, nhìn đồ lót của Phó Hoành Dật được xếp chỉnh tề, nhiệt độ vừa hạ trên mặt Thẩm Thanh Lan lại có xu hướng từ từ tăng lên.

Cô lắc đầu, xua mấy hình ảnh không dành cho trẻ con trong đầu ra, tiện tay lấy một cái rồi đưa cùng bộ đồ ở nhà cho Phó Hoành Dật.

Anh duỗi một cánh tay ra ngoài phòng tắm. Thấy cánh tay anh cường tráng mạnh mẽ, cơ bắp rõ ràng, Thẩm Thanh Lan liền có thể liên tưởng đến hình dáng của bộ phận khác.

Cảm thấy bản thân có suy nghĩ quái đản nên Thẩm Thanh Lan đưa quần áo cho Phó Hoành Dật xong liền vội vàng ra khỏi phòng ngủ, cầm sách tiếng Pháp của Phương Đồng đưa đến đọc.

Lúc Phó Hoành Dật đi ra liền thấy dáng vẻ tựa trên ghế sofa đọc sách của Thẩm Thanh Lan, bèn dựa vào cửa phòng ngủ, lặng lặng ngắm cô.

Có điều mãi nửa ngày trôi qua vẫn không thấy Thẩm Thanh Lan lật sang trang khác, Phó Hoành Dật liền bật cười.

Thẩm Thanh Lan nghe thấy tiếng anh mới hoàn hồn, ý thức được thái độ ngớ ngẩn của mình bị Phó Hoành Dật trông thấy thì hơi tức giận, lườm anh một cái, khiến anh càng cười to hơn.

http://tieulun.hopto.org

Anh thích dáng vẻ đầy sức sống này của Thẩm Thanh Lan, nhất là khi sức sống này vì anh nên mới có.

Sau đó, hai người không tiếp tục đùa giỡn nữa. Phó Hoành Dật ngồi trên ghế sofa, còn Thẩm Thanh Lan thì nép vào lòng anh, cùng nhau xem "Bá tước Cristo".

Thời gian từ từ trôi qua, kim đồng hồ chỉ vào hai giờ. Phó Hoành Dật thấy cũng gần đến giờ, bèn vào phòng ngủ thay quân phục.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan trông thấy dáng vẻ mặc quân phục của Phó Hoành Dật. Dù đây chẳng phải lần đầu tiên cô thấy người khác mặc quân phục, nhưng đây lại là lần đầu cô thấy có người mặc lên lại đẹp trai đến thế.

Nhìn ngôi sao lấp lánh trên vai Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan hơi thất thần.

"An, nếu có một ngày, Phó Hoành Dật biết thân phận của cậu thì cậu sẽ làm gì?" Câu nói của Kim Ân Hi lại văng vẳng trong đầu, trái tim cứng rắn của Thẩm Thanh Lan như bị bóp chặt.

Phó Hoành Dật không để ý thấy vẻ khác thường trong mắt Thẩm Thanh Lan. Anh bước đến ôm cô vào lòng, dịu dàng dặn dò, "Lúc anh không ở nhà, em nhất định phải tự chăm sóc bản thân thật tốt. Muộn nhất là nửa tháng nữa anh sẽ trở về. Nếu như thấy em gầy đi thì xem anh sẽ xử lý em thế nào."

http://tieulun.hopto.org

“Vâng.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 122: Lòng tốt bị coi là lòng lang dạ sói

Thẩm Thanh Lan đưa mắt nhìn bóng Phó Hoành Dật đi vào thang máy, sau đó mới từ từ đóng cửa lại. Căn phòng vốn ấm áp giờ đây lại có vẻ hiu quạnh.

Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ cười khổ, cô quyến luyến một người đàn ông nhiều đến thế từ bao giờ?

Cô đi vào phòng ngủ, cầm lấy bộ đồ ở nhà mà Phó Hoành Dật vừa thay ra, mang vào phòng tắm. Giặt quần áo sạch sẽ xong, Thẩm Thanh Lan lại quét dọn nhà cửa từ trong ra ngoài. Màn đêm buông xuống lại càng khiến căn nhà nhỏ này trở nên hiu quạnh hơn. Thẩm Thanh Lan suy nghĩ, rồi gọi điện cho Kim Ân Hi.

***

Trong quán bar Khuynh Thành nổi tiếng nhất Bắc Kinh.

Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi bao trọn một phòng ở tầng hai của quán bar, nhìn xuống tầng một qua cửa sổ.

“Tớ nói này An, làm gì có ai đến quán bar chơi mà còn bao phòng chứ? Chi bằng chúng ta xuống dưới đó đi.” Kim Ân Hi thấy buồn chán muốn chết. Thẩm Thanh Lan không phải một người thích nói chuyện, trong phòng lại chỉ

có mỗi hai người, ngoại trừ uống rượu ra thì cô thật sự không tìm thấy chuyện gì khác để làm.

“Cậu muốn xuống thì đi đi.” Thẩm Thanh Lan hờ hững trả lời, hơi cảm thấy hối hận vì đến quán bar.

Kim Ân Hi hừ một tiếng tẻ nhạt, cầm mấy viên xúc xắc trong tay tự giải trí.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan vẫn nhìn xuống tầng, chính xác hơn là một bàn ở dưới tầng. Ở đó, Ngô Thiến và bạn trai của cô ấy đang uống rượu, còn có một người đàn ông đi cùng, bàn tay không biết vô tình hay cố ý khoác lên phía sau ghế Ngô Thiến. Gã bạn trai của cô ấy rõ ràng cũng thấy nhưng lại làm như không nhìn, chỉ lo ngắm cô gái với dáng người nóng bỏng trong sàn nhảy.

Người đàn ông đi cùng đang khuyến khích Ngô Thiến uống rượu. Ngô Thiến đã gặp anh ta mấy lần, biết là bạn của Trần Kình Thiên, hơn nữa lại còn thân thiết nên dù không giỏi uống rượu, nhưng cô ấy vẫn nể mặt nên không từ chối. Tửu lượng của cô ấy cũng không cao lắm, uống mấy ly đã ngà ngà say.

Tay của người đàn ông từ từ trượt xuống, chuyển sang vai cô ấy. Ngô Thiến hơi cứng đờ, lấy cớ vào phòng vệ sinh để tránh né.

“A Thiên, cậu chắc chắn là cho tớ cô gái này chứ?” Chu Lượng hỏi Trần Kình Thiên.

http://tieulun.hopto.org

Trần Kình Thiên nghe vậy cũng chẳng thèm quay đầu lại, vẫn nhìn cô gái có dáng người nóng bỏng xinh đẹp trong sàn nhảy, đôi mắt tỏa sáng, cười cười vẻ không để tâm, “Nếu như cậu thích thì cho cậu.”

Chu Lượng cũng cười, “Chẳng phải trước kia cậu rất thích cô ấy sao? Cậu còn bỏ bao nhiêu công sức theo đuổi như thế, bây giờ lại cho tớ. Tớ cũng không khách sáo với cậu đâu, cậu đừng hối hận đấy.”

Trần Kình Thiên cuối cùng cũng dời mắt khỏi người cô gái kia, “Cũng chỉ là một cô gái thôi, anh em chúng ta cần gì phải xa lạ như thế.”

Chu Lượng cũng không nói gì, chỉ cười cười. Hai người bọn họ đã làm chuyện thế này rất nhiều, đối với loại người như bọn họ mà nói, phụ nữ thật sự không là gì cả.

Sau lần Ngô Thiến nói với Trần Kình Thiên chuyện mình mang thai, anh ta đã mất đi hứng thú với cô. Về sau anh ta dỗ dành cô chỉ đơn giản là cảm thấy tiếc công sức đã bỏ ra để theo đuổi, không nỡ lắm. Nhưng sau khi quay lại, anh ta liền hối hận, vì dạo này Ngô Thiến càng ngày càng bám lấy anh ta, còn quản lý rất nhiều.

Ví dụ như hôm nay, Trần Kình Thiên vốn định đi bar để săn mồi, vừa hay thay đổi khẩu vị, ngủ với một cô gái nhiều cũng thấy chán ngấy. Nhưng anh ta vừa ra khỏi nhà thì Ngô Thiến đã sống chết đòi đi theo. Trần Kình Thiên làm sao vui nổi, định từ chối nhưng lại chợt nhớ ra lần trước đã nghe Chu Lượng nhắc đến Ngô Thiến, nghe giọng điệu có vẻ cũng có chút hứng thú với cô. Lúc đó anh ta vẫn còn có tình cảm với Ngô Thiến nên quả quyết không đồng ý. Nhưng bây giờ, Trần Kình Thiên đang lo không biết làm sao để hất

Ngô Thiến ra liền có một cách, lập tức gọi điện thoại cho Chu Lượng, vì thế mới có chuyện ba người đến quán bar chơi như đêm nay.

Thấy Ngô Thiến đi về phía toilet, Thẩm Thanh Lan cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, Ngô Thiến đang đứng trước gương rửa mặt để dặm lại lớp trang điểm. Đôi mắt cô ấy hơi mơ màng, rõ là đã hơi có men say.

“Ngô Thiến.” Thẩm Thanh Lan gọi.

Ngô Thiến quay đầu lại, nhìn Thẩm Thanh Lan một hồi lâu sau mới nhận ra cô, “Thẩm Thanh Lan, là cậu sao?”

“Cậu uống say rồi.”

Ngô Thiến muốn lắc đầu, nhưng đầu hơi choáng váng. Cô ấy lấy lại bình tĩnh, “Chỉ hơi chóng mặt thôi, không say.”

Thẩm Thanh Lan bình thản nhìn Ngô Thiến. Thấy hai mắt cô ấy mơ màng, cô chớp mắt, “Nếu chóng mặt thì về đi, quán bar không phải là nơi thích hợp để ở lâu.”

http://tieulun.hopto.org

“Tớ đi cùng bạn trai tớ, không phải một mình.” Ngô Thiến nói.

Chính vì có gã bạn trai kia nên Thẩm Thanh Lan mới nói câu này.

Cô đứng trên tầng hai, trông thấy rõ ràng người đàn ông đi cùng bọn họ không có ý tốt với Ngô Thiến. Bạn trai cô ấy cũng biết nhưng thậm chí còn một mắt nhắm một mắt mở.

“Bạn trai cậu không phải người tốt, cậu vẫn nên tránh xa anh ta một chút đi.” Thẩm Thanh Lan nghĩ rồi mới nói.

Ngô Thiến vốn vẫn canh cánh trong lòng vì chuyện Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đều biết thân phận của Thẩm Thanh Lan, chỉ có một mình cô ấy là không biết. Bây giờ Thẩm Thanh Lan còn nói về bạn trai của cô ấy, sự tức giận bị Ngô Thiến đè nén trong lòng lập tức trào ra.

“Thẩm Thanh Lan, tôi biết cô bây giờ là thiên kim nhà họ Thẩm, thân phận cao quý. Nhưng cô cũng không thể tự tiện nói xấu người khác được. Bạn trai tôi có phải người tốt hay không, tôi hiểu rõ hơn cô, không cần cô đứng đây giả vờ tốt bụng.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy, đôi mắt liền lạnh lẽo. Cô yên lặng nhìn Ngô Thiến rồi quay người bỏ đi.

Hiếm khi cô tốt bụng một lần mà người ta lại coi là lòng lang dạ thú. Điều

nên nói cô cũng đã nói, không cần biết cô ấy nghe hay không.

Vừa rẽ qua góc tường, cô liền nghe thấy một tiếng huýt sáo. Kim Ân Hi đang dựa vào tường, khuôn mặt trẻ con hiện vẻ vô lại, nhưng không làm mất đi vẻ đẹp mà còn thêm phần phóng khoáng.

“An, lần đầu tớ thấy cậu xen vào việc của người khác đấy. Cậu trở nên mềm lòng như thế từ bao giờ vậy?” Kim Ân Hi trêu ghẹo.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, thản nhiên nghĩ có lẽ là bị Phó Hoành Dật ảnh hưởng.

Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi ra khỏi quán bar luôn, ai về nhà nấy.

Đợi đầu óc tỉnh táo hơn một chút, Ngô Thiến quay về bàn. Lúc này, chỉ còn một mình Chu Lượng ngồi đó.

“Kình Thiên đâu?” Ngô Thiến hỏi.

“Đi vệ sinh rồi, hai người không gặp nhau sao?”

Ngô Thiến nghe vậy, nói: “Chắc là chênh thời gian, tôi đi tìm anh ấy.”

http://tieulun.hopto.org

Chu Lượng kéo tay Ngô Thiến, nhưng không nắm chặt mà lập tức buông ra. Ngô Thiến cũng không để ý, “Cậu ấy vào nhà vệ sinh thôi, không lạc được đâu. Nếu em đi tìm e là lại không gặp, chi bằng chờ ở đây một lát.”

Ngô Thiến nghĩ cũng đúng, bèn ngồi xuống, nhưng lại cách Chu Lượng hơi xa.

“Vừa rồi anh thấy hình như tửu lượng của em không cao lắm. Anh vừa gọi cho em một ly nước trái cây, em uống thử đi.” Chu Lượng cứ như không thấy Ngô Thiến tránh xa, chỉ cười đưa cho cô ấy một ly nước trái cây.

Ngô Thiến nhận lấy. Cô ấy quả thật không muốn uống rượu nữa, uống chút nước trái cây cũng được, bèn nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Chu Lượng cười cười.

Anh ta không kể, vừa rồi Trần Kình Thiên đã thừa dịp Ngô Thiến vào nhà vệ sinh, dụ dỗ một cô gái xinh đẹp nóng bỏng nên đã đi rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 123: Bằng chứng đâu?

Trên bàn chỉ có Ngô Thiến và Chu Lượng. Mặc dù quán bar ầm ĩ nhưng Ngô Thiến vẫn cảm thấy rất xấu hổ, thỉnh thoảng cô lại nhấp một ngụm nước trái cây, nhìn linh tinh xung quanh.

Nhưng chờ mãi vẫn chẳng thấy Trần Kình Thiên về, người cô lại càng lúc càng nóng. Ngô Thiến còn tưởng rằng là do không khí trong quán bar bí bách, nóng nực nên cũng không để ý, lấy điện thoại ra định gọi cho Trần Kình Thiên.

Chu Lượng không cản cô ta, chỉ ung dung nhìn.

Điện thoại đổ chuông nhưng không có ai nghe máy. Ngô Thiến gọi cuộc thứ hai thấy đổ chuông, gọi cuộc thứ ba cũng đổ chuông, nhưng lại bị từ chối, gọi lại thì thấy đã tắt máy.

Trong lòng cô thầm thấy hơi bất an, “Điện thoại của Kình Thiên tắt rồi, không có chuyện gì chứ?”

Mặt Ngô Thiến hiện vẻ lo lắng. Ở đây là quán bar, loại người nào cũng có, không thể đảm bảo rằng không có mấy tên biến thái thích đàn ông.

Cô đứng dậy, định đi tìm Trần Kình Thiên, nhưng tay chân lại không có chút

sức lực nào, liền ngã sụp xuống đất.

Chu Lượng dịch lại gần, ân cần hỏi: “Sao thế?”

Ngô Thiến lắc đầu, “Có lẽ là vừa uống rượu nên hơi choáng váng. Tôi không sao, chúng ta mau đi tìm Kình Thiên đi, tôi sợ anh ấy đã xảy ra chuyện rồi.”

“Đi, anh đi tìm với em.” Chu Lượng nói xong liền định tiến lên dìu Ngô Thiến.

Ngô Thiến lúc này không từ chối nữa, thuận theo sức kéo của Chu Lượng để đứng dậy. Hai người đi dọc theo đường đến nhà vệ sinh, không tìm thấy Trần Kình Thiên, mà người Ngô Thiến lại càng lúc càng nóng, trong người luôn có cảm giác trống rỗng.

Da cô nóng đến đáng sợ, gương mặt ửng đỏ, đôi mắt mơ màng. Chu Lượng thấy thuốc đã phát huy tác dụng, cánh tay vốn đang đỡ cô chuyển sang ôm eo, “Anh nghĩ Kình Thiên chắc là uống say nên về trước rồi. Anh đưa em về tìm cậu ấy.”

Tâm trí Ngô Thiến đã hơi lơ mơ, cảm giác trống rỗng ập đến từng cơn, ăn mòn lý trí của cô. Cô chỉ cảm thấy cơ thể bên cạnh mát rượi, bất giác dựa sát vào Chu Lượng.

Ngô Thiến không nghe rõ Chu Lượng nói gì, gật đầu theo anh ta ra khỏi quán

bar. Chu Lượng đưa chìa khóa xe cho tài xế lái thuê đã chờ sẵn ở cửa quán bar, báo địa chỉ của một khách sạn ở gần đó.

Ngô Thiến ngồi phía sau với Chu Lượng, cơ thể uốn éo không yên, tay vô thức kéo cổ áo, chẳng mấy chốc, một phần cảnh xuân trước ngực đã lộ ra.

Khách sạn cách đó không xa, Chu Lượng nhanh chóng dìu Ngô Thiến xuống xe, bước vào thang máy của khách sạn. Tựa người vào vách thang máy lạnh băng, Ngô Thiến bị sự lạnh lẽo của kim loại kích thích nên tỉnh táo lại ít nhiều. Cô nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện ra có gì đó không đúng.

“Đây không phải nhà tôi, đây là đâu?”

Chu Lượng cười cười, “Em uống say nên nhìn nhầm rồi, đây chính là nhà em. Chúng ta đang ở trong thang máy, sẽ về đến nơi nhanh thôi.”

Tuy đầu óc Ngô Thiến lúc này không tỉnh táo, nhưng vẫn còn sót lại một chút lý trí, “Đây không phải nhà của tôi, thang máy nhà tôi không phải như thế này.”

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra. Ngô Thiến giãy giụa muốn đi ra ngoài, Chu Lượng tiến lên một bước, dễ dàng ghì cô ta ở trong lòng mình.

“Được rồi, chúng ta đến rồi. Sẽ ổn ngay thôi, ngoan nào.”

Ngô Thiến tiếp tục giãy giụa, muốn rời khỏi nơi này. Nhưng cô vừa uống rượu, lại vừa bị Chu Lượng bỏ thuốc nên làm sao có thể là đối thủ của anh ta được, nhanh chóng bị kéo vào một phòng.

Chu Lượng kéo Ngô Thiến vào thẳng chiếc giường trong phòng, ném cô xuống. Ngô Thiến liền ngã xuống giường.

Trong phòng mở lò sưởi, Ngô Thiến vốn đã tỉnh táo hơn ít nhiều, nhưng vì cảm giác ấm áp này mà cơ thể lại càng lúc càng nóng.

Chu Lượng khóa trái cửa phòng xong cũng không để ý đến cô mà vào phòng vệ sinh để tắm rửa.

Lúc anh ta tắm xong đi ra, Ngô Thiến vẫn nằm ở trên giường như trước. Chỉ là lúc này, trên người cô chỉ còn lại độc một chiếc quần lót.

Cô thở hổn hển, rên rỉ đứt quãng.

Chu Lượng cười cười, nhìn cơ thể ngọc ngà trắng như tuyết ở trên giường, mắt tối lại, cởi khăn tắm ngang hông, tiện tay ném xuống đất rồi đè lên người cô.

Anh ta vừa tắm rửa xong, làn da man mát, vừa đến gần Ngô Thiến thì cô liền

tự động ôm lấy anh ta. Lúc này, Ngô Thiến đang rất nóng, hơn nữa trong người cảm thấy trống rỗng. Cô không còn là thiếu nữ, tất nhiên biết cảm giác này có nghĩa là gì.

Hơi thở của đàn ông phả vào mặt, cô bị thuốc giày vò gần như mất hết lý trí, sao còn nhận ra được người đàn ông trước mắt này là ai nữa, chỉ nhắm mắt lại đã liền hôn lên.

Đêm đó, tiếng thở dốc của đàn ông và phụ nữ vang lên rất lâu.

Sáng hôm sau.

Lúc Ngô Thiến tỉnh dậy, khung cảnh lạ lẫm liền đập vào mắt. Đầu óc cô vẫn còn hơi mông lung, cảm thấy cơ thể là lạ, nhất là bên dưới rất khó chịu, trong đầu hiện lên những hình ảnh rời rạc.

Ý thức được chuyện gì xảy ra, sắc mặt cô trở nên trắng bệch. Cô quay sang bên cạnh, một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ đập vào mắt. Cô đần mặt ra, sau đó thét lên một tiếng thất thanh

Chu Lượng đang ngủ ngon, tối qua suýt chút thì kiệt sức mà chết rồi.

Anh ta bị tiếng thét đó dọa đến ngồi bật dậy trên giường, “Mới sáng ra mà, khóc tang gì thế?”

Vì anh ta đột nhiên ngồi dậy nên chăn trượt xuống, để lộ cảnh sắc trước ngực Ngô Thiến. Cô nhìn xuống, liền trông thấy dấu vết chằng chịt trước ngực, sao còn không biết là đã có chuyện gì nữa?

Cô kéo chăn lên trùm kín người lại, “Anh, anh đã làm tôi?”

Ngón tay cô run rẩy chỉ vào Chu Lượng.

Chu Lượng mắc tật cáu ngủ rất nặng, bị cô đánh thức nên sắc mặt rất khó coi, “Đã xảy ra chuyện gì, cô không biết nhìn sao?”

“Tôi là bạn gái của Kình Thiên, sao anh có thể làm như vậy với tôi? Anh không sợ làm Kình Thiên thất vọng sao?” Ngô Thiến tức giận nói, cơ thể bất giác phát run lên.

Chu Lượng liền cười, “Nếu không phải Kình Thiên ngầm đồng ý thì cô nghĩ tôi sẽ chạm vào cô sao?”

Sắc mặt Ngô Thiến trắng nhợt,“Không, không phải, Kình Thiên sẽ không làm như vậy với tôi.”

Chu Lượng nhìn vẻ mặt cắt không còn giọt máu của cô, hiếm khi nổi lòng thương hại, “Nói cho cô hay, Kình Thiên đã chán cô từ lâu, chơi đùa với cô

thôi. Chỉ có cô ngốc nghếch nên mới coi cậu ta như chân mệnh thiên tử.”

“Cô cho rằng tại sao tối qua Kình Thiên lại bỗng nhiên đi mất? Là bởi vì cậu ấy có mục tiêu mới nên vội vàng đi mây mưa với cô ta.”

“Không phải, không thể nào, Kình Thiên yêu tôi, anh ấy sẽ không phản bội tôi, anh lừa tôi.” Ngô Thiến không tin, ra sức lắc đầu.

“Nếu đã không tin thì cô sợ cái gì, run cái gì?” Chu Lượng vạch trần cô, “Bây giờ Kình Thiên không cần cô nữa, nể tình hôm qua cô nhiệt tình, tôi tạm thời nhận cô. Cô yên tâm, tôi luôn hào phóng với phụ nữ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô.”

Ngô Thiến nhìn anh ta bằng vẻ mặt hận thù, “Anh nằm mơ, chuyện tối qua không phải là tôi tự nguyện mà là anh ép buộc tôi. Tôi phải đi nói cho Kình Thiên biết là anh cưỡng hiếp tôi, tôi phải báo cảnh sát!”

Chu Lượng biến sắc, ánh mắt nhìn Ngô Thiến trở nên nguy hiểm, đưa tay nắm cằm cô ta, “Tôi cưỡng hiếp cô? Tối qua, là ai ôm tôi không buông, liên mồm kêu là muốn, có cần tôi giúp cô nhớ lại không?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 124: Sao cô lại đến đây?

Ngô Thiến bị ép ngẩng đầu nhìn anh ta, mắt cô hiện vẻ hung ác, “Nếu không phải anh bỏ thuốc vào đồ uống của tôi thì tôi hoàn toàn không thể ở đây với anh.”

Tuy cả tối qua cô luôn mơ màng, nhưng cũng không phải là chẳng hề có ấn tượng gì với những chuyện đã xảy ra. Về việc cô không kiềm chế được mình tối qua, Ngô Thiến nghĩ đi nghĩ lại, vấn đề chỉ có thể là ở ly nước trái cây mà cô đã uống sau khi quay lại đó.

Chu Lượng cười nhạt, “Ha ha, xem ra không ngốc, nhưng thế thì sao, tôi cưỡng hiếp cô, bằng chứng đâu?”

Ngô Thiến lúc này đã lâm vào cảnh nghèo còn mắc cái eo, dù không tin Trần Kình Thiên sẽ làm vậy với cô, nhưng cô cũng nghe lọt những lời Chu Lượng nói.

“Tôi chính là bằng chứng.” Cảm giác bên dưới dinh dính khó chịu, Ngô Thiến biết bằng chứng ở ngay trên người cô. “Chẳng phải muốn bằng chứng sao, tôi đến bệnh viện làm kiểm tra, anh cho rằng anh có thể chạy thoát? Cùng lắm thì tôi chẳng thèm để ý mặt mũi nữa.”

Chu Lượng siết chặt cằm cô, “Quả nhiên là cái đứa từ quê ra, ngây thơ thật. Chỉ cần tôi nói tối qua cô vì tiền nên đã cam lòng ngủ với tôi, có điều sau khi thức dậy vào sáng hôm sau, cô không hài lòng với mức giá tôi đưa ra, cô nghĩ

cảnh sát tin cô hay tin tôi?”

Vẻ mặt Ngô Thiến hết sức khó coi, vì bị anh ta nắm cằm nên chỉ có thể bị ép nhìn anh ta, “Anh thật vô liêm sỉ!”

Chu Lượng hất cằm cô ra. Ngô Thiến liền ngã xuống giường, đầu đập vào thành tủ đầu giường khiến cô xuýt xoa một tiếng vì quá đau.

Anh ta đứng nhìn xuống cô từ trên cao, “Đã cho cô thể diện mà cô còn không biết xấu hổ, vậy thì cô cứ báo cảnh sát đi, xem cuối cùng người thua là ai. À, đúng rồi, Trần Kình Thiên nhờ tôi chuyển lời cho cô, bây giờ cậu ấy không có bất cứ quan hệ gì với cô, về sau mỗi người một ngả.”

Trước khi đi, Chu Lượng rút mấy tờ tiền trong ví rồi ra ném vào mặt Ngô Thiến, “Đây coi như là phí phục vụ tối qua của cô.”

Viền mắt Ngô Thiến đỏ hoe, nhìn mấy tờ tiền chăm chăm. Cô vẫn còn giữ nguyên tư thế bị Chu Lượng đẩy ngã, cúi gằm xuống, bị mái tóc dài che khuất nên không thấy được rõ vẻ mặt của cô.

Bỗng, cô trần như nhộng lao vào phòng tắm, đứng dưới vòi sen, để mặc nước ấm xả xuống. Cô ra sức chà chà cơ thể, cứ như có cái gì đó rất bẩn. Cô ngồi xổm trong phòng tắm, cuối cùng cũng khóc òa lên.

Ngô Thiến hồn xiêu phách lạc ra khỏi khách sạn, lời Chu Lượng nói vẫn văng

vẳng trong đầu. Cô không trở lại trường học, mà đến nhà của cô và Trần Kình Thiên.

Vừa lấy chìa khóa ra mở cửa, cô đã nhìn thấy một đôi giày cao gót màu đỏ ngoài cửa, đôi giày này không phải của cô.

Theo giày cao gót, từ cửa nhà đến cửa phòng ngủ còn có thể trông thấy những thứ đồ của phụ nữ bị vứt tùy tiện dưới đất, tất chân, áo khoác, đồ lót… áo sơmi nam, cà-vạt…

Mặc dù không nhìn thấy nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng được hai người chiến đấu kịch liệt thế nào, nóng vội ra sao.

Sắc mặt Ngô Thiến trắng bệch, nghe Chu Lượng nói là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Cô lê từng bước về phía phòng ngủ, dù đã đoán được cảnh tượng trong phòng, nhưng chưa tận mắt chứng kiến thì cô vẫn chưa chịu hết hy vọng.

Cô đặt tay lên cửa phòng ngủ, chưa mở chốt đã nghe thấy âm thanh da thịt va chạm đầy mờ ám từ bên trong. Mặt cô lập tức trắng bệch, bàn tay nắm chốt cửa phát run lên.

Đứng ngoài cửa một lúc lâu, nghe thấy giọng nói nũng nịu của phụ nữ, và cả giọng nói không thể quen thuộc hơn của Trần Kình Thiên ở bên trong, Ngô

Thiến dù không muốn thì cũng phải tin.

Trái tim cô vỡ vụn, mở cửa phòng ngủ ra, người phụ nữ kia nhìn thấy cô trước, liền hét lên một tiếng rồi kéo chăn lên che người. Trần Kình Thiên thì ngược lại, nhìn thấy cô vẫn không hề ngạc nhiên, còn thong thả lấy quần áo mặc vào.

“Sao cô lại đến đây?” Anh ta hỏi cô.

Sắc mặt Ngô Thiến tái mét, không còn chút máu nào, nhìn Trần Kình Thiên với vẻ không thể tin nổi, “Cô ta là ai?”

“Chẳng phải cô đã thấy rồi sao? Cô ấy là người yêu mới của tôi.” Trần Kình Thiên thoải mái trả lời, nói xong còn vuốt ve gương mặt của người phụ nữ kia một cái.

“Cô ta là người yêu mới của anh, vậy tôi là cái gì? Anh coi tôi là gì?” Ngô Thiến nghiêm giọng chất vấn.

Trần Kình Thiên cau mày, “Chúng ta đã kết thúc rồi, cô muốn là gì thì chính là cái đó, liên quan gì đến tôi?”

“Vậy nên anh vì người đàn bà này, bỏ lại tôi một mình ở trong quán bar? Anh có biết tối qua tôi đã gặp phải chuyện gì không?” Mắt Ngô Thiến ngân ngấn nước, nhưng vẫn kiên cường không chịu để nước mắt rơi xuống.

http://tieulun.hopto.org

Trần Kình Thiên nhìn cô với vẻ mất kiên nhẫn, “Cô xong chưa? Tôi tìm người phụ nữ khác thì làm sao? Chẳng phải tối qua cô cũng đã ngủ với Chu Lượng sao?”

Ngô Thiến vô cùng khiếp sợ, thì ra lời Chu Lượng là sự thật, Trần Kình Thiên quả thật đã đẩy cô cho người đàn ông khác.

“Trần Kình Thiên, anh là đồ khốn nạn! Tại sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?” Ngô Thiến xông lên, giơ tay định đánh Trần Kình Thiên, nhưng lại bị anh ta nắm chặt cổ tay.

Sau đó anh ta trở tay tát Ngô Thiến ngã xuống đất, “Đừng có mặt dày, mọi người đều đã là trưởng thành rồi, chơi đùa một chút mà thôi. Sao nào, còn nghĩ tôi sẽ cưới cô sao? Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa! Sao không tự nhìn lại thân phận của mình là gì xem, đồ nhà quê.”

Rồi anh ta lại chỉ ra cửa, “Đây là nhà của tôi, cô lập tức cút ra ngoài cho tôi! Sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Một tay Ngô Thiến chống xuống đất, một tay ôm bên mặt vừa bị đánh đến đau rát của mình, uất hận nhìn Trần Kình Thiên.

Người phụ nữ kia nhìn Ngô Thiến nhếch nhác dưới đất, trong mắt hiện chút thương hại, nhưng chỉ là trong thoáng chốc. Cô ta thông cảm cho cảnh ngộ của Ngô Thiến, nhưng vẫn cười nhạo cô quá ngây thơ.

http://tieulun.hopto.org

Ngô Thiến đi thẳng về trường, nhìn thấy Phương Đồng liền tiến lên hỏi, “Thẩm Thanh Lan đâu? Cô ta đang ở đâu?”

Viền mắt Ngô Thiến đỏ hoe, một bên mặt còn bị sưng đến đáng sợ, dáng vẻ cũng vô cùng chật vật. Phương Đồng nhìn cô ta mà hốt hoảng, “Ngô Thiến, cậu bị sao thế? Cậu tìm Thanh Lan làm gì?”

“Tôi hỏi cậu, Thẩm Thanh Lan đang ở đâu?” Đáy mắt của Ngô Thiến đầy vẻ hung ác và căm hận.

“Thanh Lan không có ở đây, lâu rồi cậu ấy không đến trường.”

“Tôi đương nhiên biết cô ta không có trong trường. Tôi đang hỏi cậu là nhà cô ta ở đâu? Các người thân với nhau như vậy, chắc chắn là biết, đúng không?”

Linh cảm của Phương Đồng mách bảo rằng Ngô Thiến tìm Thẩm Thanh Lan không có chuyện gì tốt, nên dù biết địa chỉ nhà Thẩm Thanh Lan, nhưng thấy chuyện này không được bình thường thì sao Phương Đồng có thể nói cho cô ta được.

“Tớ không biết, tớ chưa từng đến nhà cậu ấy bao giờ.” Phương Đồng phủ nhận.

http://tieulun.hopto.org

Ngô Thiến dĩ nhiên là không tin, thấy điện thoại của Phương Đồng để trên bàn, cô ta liền vồ lấy. Trước khi Ngô Thiến trở lại, Phương Đồng vẫn đang nhắn tin với Thẩm Thanh Lan trên WeChat, điện thoại còn không có mật khẩu nên Ngô Thiến dễ dàng tìm được số điện thoại của Thẩm Thanh Lan để gọi .

Phương Đồng muốn giật điện thoại lại, nhưng chẳng biết hôm nay Ngô Thiến uống nhầm thuốc gì mà lại khỏe đến kinh người, cô làm thế nào cũng không thể cướp lại được.

“Ngô Thiến, rốt cuộc cậu muốn làm gì? Trả điện thoại lại cho tớ.” Phương Đồng cũng nổi giận.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 125: Thấy chết không cứu?

Ngô Thiến vừa trở về đã hệt như một chó điên, bây giờ còn cướp điện thoại của Phương Đồng, cho dù cô có tốt tính đến mấy cũng không chịu được.

“Không phải việc của cậu.”

Lúc nhận được điện thoại của Phương Đồng, Thẩm Thanh Lan vẫn còn hơi buồn bực. Vừa rồi họ còn đang tán gẫu trên WeChat, sao đột nhiên cô ấy lại gọi điện thoại? Dù thắc mắc nhưng cô vẫn bắt máy.

Nghe thấy tiếng cãi cọ của Phương Đồng và Ngô Thiến ở đầu dây bên kia, mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe lên.

“Thẩm Thanh Lan, cô cố ý phải không?” Giọng nói chất vấn của Ngô Thiến vang lên trong điện thoại.

Thẩm Thanh Lan thầm nghĩ, “Quả nhiên“.

“Hôm qua rõ ràng cô có thể nói rõ với tôi, vậy mà lại cố tình chỉ nói một nửa. Cô chính là cố ý muốn thấy tôi thành trò cười, đúng không?” Ngô Thiến gào vào điện thoại, trút hết sự bất mãn và oán hận trong lòng mình.

http://tieulun.hopto.org

Nếu tối hôm qua Thẩm Thanh Lan nói rõ ra, hoặc dẫn cô ta đi, thì cô ta đã không đến mức bị Chu Lượng…

Nhưng Thẩm Thanh Lan biết rõ hai người kia có vấn đề mà vẫn để cô ta lại một mình trong quán rượu, việc này quả thật là thấy chết không cứu.

“Hôm qua tôi đã nhắc nhở cậu, là chính cậu không tin.” Thẩm Thanh Lan dửng dưng nói.

“Cô như vậy mà là nhắc nhở sao? Cô rõ ràng là xem tôi làm trò cười. Có phải cô muốn cười nhạo tôi mù mắt, quen một người đàn ông như vậy không? Tôi bây giờ đã như cô mong muốn rồi, có phải cô vui sướng lắm không?”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan trở nên lạnh lẽo. Lúc này, cô đang ngồi ngoài ban công, ngước mắt lên nhìn bầu trời xanh biếc, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở nụ cười giễu cợt. Ân Hi nói rất đúng, làm người quả nhiên không thể quá tốt bụng.

“Cậu và tôi không có bất kỳ quan hệ gì. Cậu có tốt lành hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi không cần xem trò cười của cậu, cũng không cảm thấy cậu có trò cười gì đáng để tôi xem. Ngô Thiến, đừng coi tình cảm của người khác như điều đương nhiên.”

Thẩm Thanh Lan cúp điện thoại, Ngô Thiến gào lên với cái điện thoại đã bị ngắt, “Thẩm Thanh Lan, cô là một con đàn bà ác độc, cô sẽ không được chết tử tế.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng thừa cơ giật điện thoại lại, “Ngô Thiến, cậu phát điên cái gì thế hả?”

Ngô Thiến cười lạnh nhìn Phương Đồng, “Tôi phát điên thì cũng là bị Thẩm Thanh Lan ép. Cậu cũng nên cẩn thận một chút, coi chừng một ngày nào đó bị Thẩm Thanh Lan bán đứng cũng không biết.”

Nói rồi Ngô Thiến liền rời khỏi phòng ngủ. Phương Đồng cũng không thèm hỏi cô ta đi đâu. Qua lời nói của Ngô Thiến vừa rồi, cô cũng lờ mờ đoán được chút lý do.

Cô gọi lại cho Thẩm Thanh Lan, thế nhưng cô ấy lại không bắt máy. Phương Đồng suy nghĩ một chút rồi gửi một tin nhắn cho Đinh Minh Huy, hủy cuộc hẹn chiều nay, sau đó bắt xe đến nhà Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn thấy Phương Đồng còn hơi ngạc nhiên, hỏi, “Sao cậu lại tới đây?”

Phương Đồng nhìn cô, “Cậu không sao chứ?” Mấy lời Ngô Thiến nói trong điện thoại thật sự rất khó nghe. Phương Đồng thấy lo cho Thẩm Thanh Lan.

“Tớ thì có chuyện gì được chứ?” Thẩm Thanh Lan trả lời, Ngô Thiến còn chưa có sức ảnh hưởng lớn đến vậy với cô. Dù sao trong mắt Thẩm Thanh Lan, cô ta cũng chỉ là một người bình thường không hề quan trọng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan hoàn toàn đã quên rằng, người có thể hủy hoại thứ gì đó thường cũng là một nhân vật bình thường như vậy. Cô lúc này hoàn toàn không hề hay biết rằng chính cái người bình thường mà cô không hề quan tâm này, lại gây ra cho cô biết bao phiền toái vào một ngày trong tương lai, chỉ vì mang lòng oán hận cô.

Phương Đồng vào nhà, “Không sao là tốt rồi. Ngô Thiến bị làm sao thế? Hôm nay vừa về đã phát điên rồi.”

Thẩm Thanh Lan có thể đoán được tối qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng những chuyện thế này không cần thiết phải nói ra, tránh cho ô uế tai của bạn tốt.

“Ai biết.”

Phương Đồng thấy Thẩm Thanh Lan không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi thêm nữa, nói sang chuyện khác, “Ba tớ đã nhận được lệnh thuyên chuyển rồi, cuối năm ông ấy sẽ trở về Bắc Kinh.”

“Chúc mừng.” Với năng lực của Phương Vĩ Sơn, được điều về Bắc Kinh chỉ là chuyện sớm hay muộn, vì thế Thẩm Thanh Lan cũng không thấy bất ngờ về chuyện này.

Phương Đồng cũng rất vui. Cô và mẹ sống ở Bắc Kinh, chỉ có một mình ba cô ở thành phố Lâm. Dù ở đó cũng không xa Bắc Kinh lắm, chỉ mất khoảng ba tiếng lái xe, nhưng họ vẫn không thể sống chung với nhau. Bây giờ ba

được điều về Bắc Kinh, sống cùng mẹ con cô nên Phương Đồng tất nhiên rất vui vẻ.

“Tớ định chờ đến cuối năm, sau khi ba trở lại thì tớ sẽ dẫn Đinh Minh Huy về nhà.” Phương Đồng nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn cô ấy, “Đã suy nghĩ kỹ rồi sao?”

“Ừ, Minh Huy nói anh ấy đã được ở lại tập đoàn Quân Lan, chỉ cần tốt nghiệp là sẽ có thể trở thành nhân viên chính thức. Tập đoàn Quân Lan dù gì cũng là công ty lớn. Có công việc này rồi, Minh Huy đến nhà tớ cũng sẽ tự tin hơn. Với lại, sang năm tốt nghiệp rồi, anh ấy muốn sau khi tốt nghiệp sẽ đính hôn ngay.”

Không ngờ hai người họ đã nói đến chuyện cưới xin rồi! Thẩm Thanh Lan ngạc nhiên nhìn cô ấy. Trước đây cô nàng này còn nói tuyệt đối sẽ không kết hôn trước năm hai mươi sáu tuổi.

“Anh ta đã biết chuyện gia đình cậu chưa?”

“Tớ vẫn chưa nói cho anh ấy biết. Bây giờ cũng sắp đến cuối năm rồi, đến lúc đó tớ sẽ nói cho anh ấy biết.” Phương Đồng cười tươi rói, mỗi lần nhắc tới Đinh Minh Huy, cô ấy liền có tinh thần hơn cả trăm lần.

Thẩm Thanh Lan khẽ cười, không nói gì.

“Đúng rồi, Thanh Lan, ngày mai cậu có bận gì không?” Phương Đồng hỏi.

“Sao thế?”

“Vu Hiểu Huyên nói trưa mai cậu ấy rảnh, muốn hẹn chúng ta đi ăn cơm.”

“Được.”

***

Trưa hôm sau, Thẩm Thanh Lan lái xe chở Phương Đồng đến Thánh Huyên.

Cô gọi điện cho Vu Hiểu Huyên, cô ấy nói sẽ lập tức xuống ngay.

“Chị dâu, sao chị lại ở đây?” Hàn Dịch xuất hiện bên cạnh xe, chào hỏi Thẩm Thanh Lan.

Chiếc xe này là Hàn Dịch tặng cho Phó Hoành Dật, bây giờ anh ở trong quân đội, dĩ nhiên là không phải anh ngồi trên xe. Mà người được lái xe của anh thì chỉ có thể là Thẩm Thanh Lan, thế nên Hàn Dịch mới qua xem thử, quả nhiên là cô.

http://tieulun.hopto.org

“Đợi bạn.” Thẩm Thanh Lan vẫn nói chuyện ngắn gọn như trước đây.

Hàn Dịch đảo mắt một vòng liền biết cô đang đợi ai, lại nhìn ra sau xe Thẩm Thanh Lan thì liền trông thấy Phương Đồng, “Hey, chào người đẹp.”

Anh ta cười tươi rói, đôi mắt đào hoa sáng rực. Phương Đồng nhìn thấy mà chói cả mắt, không hề giấu sự kinh ngạc vì vẻ đẹp trai của anh ta.

Hàn Dịch đã quen với những ánh mắt thế này từ lâu, chẳng qua thấy cô gái này hoàn hồn rất nhanh, anh ta không hứng thú nữa.

“Chào anh.” Phương Đồng lịch sự chào hỏi.

“Thanh Lan.” Vu Hiểu Huyên vừa ra khỏi cửa công ty đã nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, liền gọi to chạy đến.

Hàn Dịch thấy cô hấp ta hấp tấp thì chỉ biết lắc đầu. Chẳng phải Lynda đang huấn luyện cô ấy à? Sao cô vẫn lanh chanh hấp tấp thế này? Dáng vẻ thục nữ của cô ấy đâu rồi?

Vì Hàn Dịch đến chào hỏi nên Thẩm Thanh Lan đã xuống xe, lúc này đang tựa trên cửa xe, vì thế Vu Hiểu Huyên mới có thể thấy cô nhanh như vậy.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, tớ gặp được cậu rồi. Mấy ngày không gặp, cậu có nhớ tớ không?” Vu Hiểu Huyên nhào qua.

Thẩm Thanh Lan lúc này tất nhiên không thể nhanh chóng tránh né, đành phải duỗi tay ra ngăn Vu Hiểu Huyên lại.

“Chú ý hình tượng một chút.” Thẩm Thanh Lan nhắc nhở. Mặc dù bây giờ Vu Hiểu Huyên vẫn chưa nổi tiếng, nhưng ít nhiều gì vẫn là một nghệ sĩ, phải chú ý hình tượng trước công chúng.

Vu Hiểu Huyên le lưỡi, trông vô cùng dí dỏm đáng yêu.

Hàn Dịch khẽ bật cười. Lúc này Vu Hiểu Huyên mới nhận ra ở đây còn có một người ngoài nữa. Sau khi thấy rõ người đó là ai, đôi mắt lưỡi liềm của Vu Hiểu Huyên liền mở to, “Ông chủ, sao anh lại ở đây?”

Cô là nghệ sĩ của Thánh Huyên nên dĩ nhiên là biết Hàn Dịch.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 126: Học nấu ăn vì anh

Hàn Dịch nghẹn họng, một chàng trai tài hoa số dzách như anh ta đứng ở đây mà đến bây giờ cô ấy mới thấy, đôi mắt kia mờ đến mức nào thế hả?

Hàn Dịch lườm cô ấy một cái. Vu Hiểu Huyên bị lườm mà chẳng hiểu gì cả, nhưng cũng không dám lườm lại mà chỉ vô tội nhìn anh ta.

“Chúng tôi còn có việc nên đi trước đây.” Thẩm Thanh Lan đẩy mạnh Vu Hiểu Huyên vào xe, tạm biệt Hàn Dịch.

Hàn Dịch bày ra động tác mời, “Chờ lần sau Hoành Dật về thì cùng tụ tập.”

Thẩm Thanh Lan trả lời, “Được.”

Hàn Dịch nhìn chiếc xe đã đi xa, vốn định vào Thánh Huyên lại chuyển bước về phía trụ sở Tập đoàn Hàn Thị.

Gần đây, trong nội bộ Tập đoàn Hàn Thị có mấy ông cổ đông già không chịu yên thân cho lắm nên đã gây ra chút chuyện cho anh ta, khiến anh ta bận rộn đến nỗi chẳng có cả thời gian để nghỉ ngơi. Lúc đang mệt mỏi, chợt nhớ ra lần trước Lynda vô tình nói với anh ta rằng Vu Hiểu Huyên rất cố gắng, Hàn Dịch bị ma xui quỷ khiến, lái xe đến Thánh Huyên.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù Thánh Huyên là công ty của Hàn Dịch, nhưng lại không thuộc danh nghĩa Tập đoàn Hàn Thị, mà lại được anh ta đồng sáng lập với Phó Hoành Dật khi chưa kế thừa Tập đoàn Hàn Thị.

Không ngờ về sau, công ty lại làm ăn phát đạt. Sau khi Hàn Dịch thừa kế Tập đoàn Hàn thị, đã có nhiều cổ đông đề nghị anh ta sáp nhập Thánh Huyên vào Hàn Thị, nhưng đều bị anh ta từ chối.

Đám quỷ đói này, một Hàn Thị còn chưa đủ đút cho bọn họ no bụng, lại còn dám lăm le sản nghiêm khác của anh ta.

Hàn Dịch nhếch môi, đáy mắt tối lại, xem ra gần đây tính tình anh ta quá tốt, nên mấy lão già kia mới ngứa da.

***

Trong nhà hàng, Vu Hiểu Huyên ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Lan, sờ sờ mặt mình, “Thanh Lan, cậu nhìn tớ xem, có phải gầy đi không?”

Thẩm Thanh Lan quan sát cô ấy một chút, “Ừ, gầy thật.” Khuôn mặt non nớt đã bớt béo hơn một chút, nhưng vẻ mặt thì vẫn khá ổn.

Vu Hiểu Huyên tỏ ra đáng thương, “Tớ biết ngay mà, Lynda kia quả nhiên là

Diệt Tuyệt sư thái, thảm thiết quá đi mất. Bây giờ tớ chỉ ăn sáng bằng nửa quả chuối tiêu, một miếng bánh bao toàn lúa mạch, thêm một ly sữa bò, giữa trưa thì như cho mèo ăn vậy, một bát cơm nhỏ, buổi tối còn hơn thế nữa, chỉ có một phần rau quả salad ít đến đáng thương, cô ấy xem tớ là trâu để cho ăn đây mà."

"Thanh Lan, đã lâu lắm rồi tớ không được ăn thịt."

"Nhìn ra được rồi." Phương Đồng tiếp lời, chẳng trách cái cô này vừa nhìn món thịt trên menu là đôi mắt đã phát sáng.

Nếu không phải Phương Đồng ngăn cản thì có lẽ buổi trưa sẽ biến thành bữa tiệc toàn thịt mất.

Vu Hiểu Huyên ngồi bên cạnh líu lo trút hết bất mãn về Lynda ra, kể những ngày này mình vất vả thế nào, nhưng mắt cô ấy lại có vẻ sáng lấp lánh nhàn nhạt. Rõ ràng tuy bây giờ vất vả như vậy, nhưng cô ấy rất vui vẻ.

Thẩm Thanh Lan yên tâm phần nào.

Món ăn được dọn lên, đến khi thật sự nhìn thấy thịt, Vu Hiểu Huyên lại không thể động đũa được, chỉ gắp ít thức ăn chay.

Đôi mày liễu của Thẩm Thanh Lan chau lại, gắp cho Vu Hiểu Huyên một miếng cánh gà kho coca mà cô ấy thích nhất, "Dù là giảm béo cũng không

thể chỉ ăn chay được, thịt gà không có nhiều calo, ăn một miếng cũng không sao.”

“Thanh Lan, vẫn là cậu tốt với tớ nhất.” Vẻ mặt Vu Hiểu Huyên đầy cảm động.

Phương Đồng buồn cười, gắp cho cô ấy một miếng cá, “Cá này tươi lắm, lại là hấp nên không có nhiều calo đâu, ăn đi.”

“Phương Đồng, tớ yêu cậu.” Vu Hiểu Huyên nước mắt rưng rưng.

Phương Đồng chà cánh tay, “Nói chuyện tử tế, giới tính của tớ bình thường, không có hứng với cậu.”

Vẻ mặt cảm động lập tức biến mất tăm, Vu Hiểu Huyên đảo mắt, cắn một miếng.

Thời gian nghỉ trưa của Vu Hiểu Huyên không nhiều. Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan liền đưa cô ấy về công ty.

Phương Đồng ăn xong lại nhận được điện thoại của bạn trai, liền vẫy tay bye bye bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

“Cái cô Phương Đồng này, lúc nào cũng trọng sắc khinh bạn.” Vu Hiểu Huyên mắng mỏ.

“Cậu cũng có thể tìm một người mà.”

“Bây giờ tớ muốn tập trung cho sự nghiệp. Tớ vẫn nên tránh xa một chút những sinh vật sẽ cản trở tiền đồ tươi sáng của tớ như đàn ông thì tốt hơn.” Vu Hiểu Huyên nói, “Chờ đến khi tớ trở thành ảnh hậu, tớ sẽ gom một đống nam thần về tay, khi đó bản nữ vương liền có thể đêm xuân vắn vủn có ngần* rồi.”

*Đêm xuân vắn vủn có ngần: trích trong bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, do Tản Đà dịch thơ. Nguyên văn: Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Dịch nghĩa: Đêm xuân tiếc rằng ngắn ngủi, mặt trời lên cao, mới trở dậy.

Nghĩ đến việc gom góp trai đẹp, Vu Hiểu Huyên bất giác liếm môi.

“Nước miếng chảy ra hết rồi.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

Vu Hiểu Huyên vô thức đưa tay lau khóe miệng, sau đó mới kịp hiểu ra, “Thanh Lan, cậu học phải thói xấu rồi, không còn là Thanh Lan yêu tớ nữa, cậu thay đổi rồi. A hu hu…”

Chỉ là là đến một ngày nọ, lúc tên trai đẹp ma mị nào đó lột sạch Hiểu Huyên rồi nuốt vào bụng, khi nghe nói cô ấy đã từng phát ngôn cái câu hùng hồn này

thì liền nhếc khóe môi cười gian ác. Từ đêm đó trở đi anh ta đều tự mình thử nghiệm, cho Hiểu Huyên biết cái gì gọi là ‘đêm xuân vắn vủn có ngần’, khiến Hiểu Huyên mỗi sáng sớm đều phải xoa bờ eo thon thả của mình, thầm hận thể lực của tên ma quái nào đó quá đáng sợ, sau đó than khóc rằng dàn trai đẹp cách cô ấy càng ngày càng xa.

Sau khi đưa Hiểu Huyên về, Thẩm Thanh Lan lái xe đến hiệu sách, lúc đi ra đã cầm mấy quyển sách dạy nấu ăn thật dày. Sau đó, cô đến siêu thị một chuyến, lúc đi ra đã đẩy một xe chở đầy nguyên liệu nấu ăn.

Trước khi đi, Phó Hoành Dật cũng đã chất đầy tủ lạnh, đồ Thẩm Thanh Lan mua lại nhiều nên hoàn toàn không thể cho vào được. Cô nhìn tủ lạnh chứa toàn nguyên liệu nấu ăn, còn có mấy túi lớn dưới đất mà rầu rĩ.

Thế là hôm đó, Thẩm Thanh Lan lại trở về nhà họ Phó một chuyến, xách theo mấy túi nguyên liệu nấu ăn lớn.

“Về thì về chứ sao còn mua nhiều đồ ăn như vậy làm gì? Xách về nhiều lại mệt.” Phó lão gia nhìn mấy cái túi lớn kia, nói.

Thẩm Thanh Lan cười đáp, “Cháu vừa hay phải đi siêu thị mua thức ăn, nên nghĩ mua nhiều một chút, với lại cháu lái xe về nên cũng không mệt lắm.”

Phó lão gia cũng biết chỉ ít đồ này chắn chắn sẽ không khiến Thẩm Thanh Lan mệt, nhưng rốt cuộc vẫn đau lòng. Cháu dâu của nhà họ Phó bọn họ không cần phải làm mấy việc này, chỉ là con cháu hiếu thảo nên ông vẫn rất vui mừng.

“Nếu đã về thì buổi tối ở lại ăn cơm đi.”

Thẩm Thanh Lan vâng dạ. Dì Triệu đã xách nguyên liệu nấu ăn vào phòng bếp, cô nghĩ ngợi rồi đi vào theo.

“Dì Triệu, để cháu giúp dì.”

Dì Triệu ngây người, xua tay liên tục, “Không cần không cần, cháu ra ngoài trò chuyện với lão gia là được. Trong phòng bếp nhiều dầu mỡ, không tốt cho da con gái.”

“Dì Triệu, cháu muốn học nấu ăn với dì. Cuối tháng này Hoành Dật sẽ về, cháu muốn làm cho anh ấy nếm thử.” Thẩm Thanh Lan nói với chất giọng lành lạnh.

Dì Triệu, “Được rồi, cháu muốn học cái gì thì nói với dì Triệu, dì dạy cho cháu.”

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi, “Phức tạp quá thì tạm thời cháu không học được, vậy thì đơn giản một chút đi ạ.” Mặc dù cô biết nấu cơm, nhưng hương vị không ngon lắm. Cô muốn tự tay nấu một bữa thật ngon cho Phó Hoành Dật. Ý nghĩ này đột nhiên nảy ra lúc trưa hôm qua cô về nhà, thấy anh đeo tạp dề đứng xào rau trong phòng bếp.

“Được, dì Triệu dạy cháu làm trứng xào cà chua, Hoành Dật thích ăn món này, lại đơn giản dễ học.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Phó lão gia đứng ngoài cửa phòng bếp, nghe thấy cuộc đối thoại bên trong liền cười híp mắt vuốt râu, rồi chắp tay sau lung, đi vào phòng khách xem tivi.

Tình cảm đôi vợ chồng tốt thì ông sẽ sớm ngày được ôm chắt trai, a ha ha.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 127: Rửa tay nấu nướng

Tay nghề dì Triệu rất cao, Thẩm Thanh Lan vốn cũng không ngốc, chỉ là trước kia không chú tâm học mà thôi. Bây giờ cô đã để ý học nên tiến bộ rất nhanh.

“Lão gia, những món này đều do Thanh Lan làm đấy, ông nếm thử xem thế nào?” Dì Triệu bê đồ ăn lên bàn, nói với Phó lão gia.

Phó lão gia cười tủm tỉm, nhìn đồ ăn trông rất ngon lành ở trên bàn mà hết sức thoải mái, “Được, được, được, để ông nếm thử.”

“Ừm, ngon lắm, Thanh Lan lần đầu tiên nấu mà đã được như vậy, giỏi lắm, giỏi lắm.” Phó lão gia khen không dứt miệng.

Dù là người vẫn luôn bình tĩnh như Thẩm Thanh Lan, được Phó lão gia khen như thế cũng nóng bừng mặt.

Từ đó về sau, Thẩm Thanh Lan trưa nào cũng đều về Đại viện học nấu ăn với dì Triệu. Phó lão gia vui mừng hớn hở, ăn được hai ngày, nhịn không được lại gọi cho Thẩm lão gia để khoe khoang. Thẩm lão gia ở trong nhà càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Đứa cháu mà ông nuôi bao nhiêu năm như vậy cũng chưa nấu được cho ông một bữa cơm nào, vậy mà bây giờ lại nấu cho ông Phó ăn.

http://tieulun.hopto.org

Thế là Thẩm lão gia ôm lòng bất bình, trưa ngày thứ ba liền chạy đến nhà họ Phó.

“Ông nội, sao ông lại tới đây?” Thẩm Thanh Lan nhìn thấy ông nội nhà mình thì hơi bất ngờ.

Thẩm lão gia hừ lạnh một tiếng, “Nếu ông không đến thì làm sao biết được đứa cháu gái ông nâng trong lòng bàn tay lại lại làm trâu làm ngựa cho người ta ở nhà chồng chứ?”

Thẩm Thanh Lan: “…”

Cô làm trâu làm ngựa cho người ta bao giờ thế?

“Lão Thẩm, ông đừng có nói vớ vẩn nhé! Tôi bắt Thanh Lan làm trâu làm ngựa bao giờ hả?” Phó lão gia ngồi bên trong nghe vậy liền bất mãn cãi lại.

“Không phải là bắt nó làm trâu làm ngựa cho các người hả? Ngày nào ông cũng bắt nó nấu cơm cho ông ăn. Cháu gái của tôi, tôi còn không nhẫn tâm bảo nó nấu một bữa cơm, nó không phải cháu ông nên ông đâu có đau lòng!” Thẩm lão gia càng nói càng tức, vốn chỉ muốn đến đây xỉa xói, ai bảo lão Phó không có việc gì làm lại khoe khoang với ông, nhưng bây giờ nói như vậy, ông lại thật sự đau lòng cho cháu ông.

Thẩm Thanh Lan cạn lời, “… Ông nội, ông nói gì thế? Cháu chỉ muốn học dì

Triệu nấu mấy món, sau đó nhờ ông nội nếm thử giúp con một chút thôi mà.”

Phó lão gia đắc ý nhìn Thẩm lão gia, “Có nghe thấy không? Tôi chỉ giúp nếm thử đồ ăn thôi.”

“Vậy cũng không được, con gái mà lúc nào cũng vùi đầu trong phòng bếp, biến thành mấy bà nội trợ luống tuổi thì phải làm sao bây giờ?” Thẩm lão gia bướng bỉnh.

Thẩm Thanh Lan hơi đau đầu. Ông nội cô vốn là người thận trọng, nghiêm túc, nhưng một khi trẻ con lên thì cũng sẽ rất khó dỗ.

Thẩm Thanh Lan tiến lên, dìu Thẩm lão gia ngồi xuống ghế sofa, nói nhỏ vào tai ông, “Trưa nay cháu nấu món sườn heo hấp bột gạo mà ông thích nhất, được không ạ?”

Mắt Thẩm lão gia phát sáng, nhưng lại e dè thân phận trưởng bối của mình, bèn ngồi thẳng lên, chẳng nói chẳng rằng.,

Thẩm Thanh Lan cười cười, biết ông nội đã đồng ý, bèn liếc mắt ra hiệu với Phó lão gia rồi đi vào phòng bếp.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai ông cụ. Phó lão gia nhìn ông, “Muốn ăn đồ cháu gái ông nấu thì cứ việc nói thẳng đi, cứ làm như tôi không cho ông ăn ấy, còn ầm ĩ một trận như thế. Để người khác nghe thấy chắc còn tưởng tôi

ngược đãi cháu dâu bảo bối của tôi thật ấy chứ.”

Khuôn mặt già nua của Thẩm lão gia đỏ ửng, hừ một tiếng, mãi lâu sau mới nói, “Chuyện lần trước tôi nói với ông lúc Hoành Dật bị thương, ông suy nghĩ thế nào rồi?”

Ánh mắt Phó lão gia khựng lại, vẻ mặt nghiêm túc, từ tốn trả lời, “Cuối tháng này Hoành Dật sẽ trở về, đến lúc đó tôi sẽ nói chuyện với nó một chút.”

Hai nhà đều biết chuyện Phó Hoành Dật bị thương lần trước. Bọn họ đều xuất thân từ quân đội, dù không hiểu bộ phận của Phó Hoành Dật lắm, nhưng cũng biết công việc của anh rất nguy hiểm.

“Lão Phó, ý tôi không phải là ép Hoành Dật đổi nghề, chỉ là dù sao bây giờ nó cũng đã kết hôn với Lan Lan, là người đàn ông đã có gia đình, tôi không muốn có ngày Lan Lan sẽ phải đối mặt với việc… Tôi không phản đối nó làm quân nhân, chính chúng ta cũng là quân nhân nên tôi biết tình cảm của một người lính rất trung thành với quốc gia. Tôi chỉ mong rằng Hoành Dật có thể rút khỏi tiền tuyến, hoặc là về quân khu ở Bắc Kinh cũng được.”

“Lão Thẩm, tôi hiểu ý ông. Tôi sẽ nói chuyện này với Hoành Dật thật tử tế.” Phó lão gia nói, trong mắt hiện vẻ đau buồn. Con trai và con dâu của ông đã hy sinh trong một lần làm nhiệm vụ, ông hiểu rõ nỗi đau khổ ấy hơn bất cứ ai.

Thẩm lão gia cũng không nói tiếp về vấn đề này nữa, ông biết ông đang đâm một dao vào vết sẹo trong lòng bạn tốt. Nhưng Lan Lan là cháu gái ông, ông

phải nghĩ cho nó.

Ăn cơm trưa xong, Thẩm Thanh Lan đi theo Thẩm lão gia về nhà họ Thẩm.

“Mẹ cháu trùng hợp phải ra nước ngoài biểu diễn nên không biết trong nhà xảy ra chuyện gì, cháu cũng đừng trách nó.” Trên đường về, Thẩm lão gia mở lời. Mối quan hệ giữa Lan Lan và mẹ nó đã đủ căng thẳng rồi, ông không muốn hai mẹ con ngày càng xa cách.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Ông nội, đó vốn cũng chẳng phải là chuyện gì, cháu cũng không để trong lòng. Với lại, chuyện đó chưa hẳn là chuyện xấu với cháu, bây giờ cháu đi học, mọi người đều muốn nịnh bợ cháu đấy ạ.”

Thẩm lão gia cười cười, “Cháu ấy à, có việc gì cũng không nói cho người trong nhà biết. Cháu là cháu gái của Thẩm Nguyên Dịch ông, nếu người khác dám ức hiếp cháu thì cháu cứ việc ức hiếp lại, xảy ra chuyện gì còn có ông nội đây.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy ấm áp, ông nội lúc nào cũng hết lòng bao dung cô.

“Ông nội, cháu thật sự không sao đâu, hơn nữa chẳng phải sau đó đã có anh trai giúp cháu giải quyết rồi sao?”

“Đó là chuyện nó phải làm, nếu không phải do nó sơ ý chủ quan thì sao mọi

chuyện có thể ầm ĩ đến thế?" Thẩm lão gia hơi bất mãn với việc Thẩm Quân Dục không kịp phát hiện chuyện này sớm để giải quyết, vì thế mấy hôm nay ông nhìn cháu trai đều thấy chướng mắt.

Thẩm Quân Dục đã từng kể khổ với Thẩm Thanh Lan không chỉ một lần. Bây giờ lại nghe ông nội trách mắng anh ấy, cô cũng phải thấy đáng thương thay cho người anh trai này.

Hai ông cháu về đến nhà gặp đúng lúc Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng đã đi biểu diễn ở nước ngoài về.

"Thanh Lan," Sở Vân Dung nhìn thấy Thẩm Thanh Lan liền vội vàng tiến lên đón. Hôm nay, bà vừa về đã nghe chị Tống kể lại chuyện xảy ra với con gái gần đây, nên vẫn cảm thấy áy náy vì bà không biết rõ tình hình.

"Con không sao chứ?"

Sự vui vẻ trong mắt Thẩm Thanh Lan nhạt đi, dần dần trở lại vẻ hờ hững thường ngày, "Không sao."

"Mẹ…" Sở Vân Dung muốn nói mình ra nước ngoài biểu diễn nên không biết, nhưng lời đã đến môi lại chẳng tài nào nói ra được.

"Mẹ vừa về, chắc là rất mệt, nghỉ ngơi sớm một chút."

Sở Vân Dung nhìn bóng lưng Thẩm Thanh Lan, cuối cùng vẫn không nói gì.

Thẩm Hi Đồng chỉ chào Thẩm Thanh Lan một câu rồi lên tầng điều chỉnh lại tình trạng chênh lệch múi giờ. Bây giờ cô ta đã vào dàn nhạc của Sở Vân Dung, thường xuyên đi theo bà ra nước ngoài biểu diễn. Người trong giới đều biết Sở Vân Dung nuôi dạy cô ta như người thừa kế, người nào người nấy đều khen ngợi cô ta không ngớt.

Thẩm Hi Đồng rất thích cảm giác được vạn người chú ý này. Nhưng vẫn chưa đủ, cô ta muốn cướp lại tất cả những ánh mắt nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, bao gồm cả người đàn ông đó.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 128: Phó hoành dật, sinh nhật vui vẻ

Thẩm Hi Đồng muốn người đàn ông đó hiểu rõ rằng, cô ta mới là cô gái duy nhất có thể sánh vai với anh.

Quan hệ giữa hai người từ trước đến nay vẫn bất hòa. Thẩm Hi Đồng trước kia còn cam lòng giả vờ giả vịt, nhưng lần trước bị cô làm mất mặt ngay trước mặt Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên, cô ta cũng lười phải đeo mặt nạ. Hơn nữa Thẩm Thanh Lan cũng rất ít khi về nhà họ Thẩm, nên số lần hai người chạm mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tiếc là lần này cô ta biết quá muộn nên mới khiến Thẩm Thanh Lan dễ dàng thoát thân khỏi chuyện xấu như vậy. Nếu lúc đó cô ta ở đây… Thẩm Hi Đồng thầm nghĩ, thật đáng tiếc, một cơ hộ tốt như vậy.

Thẩm Thanh Lan cũng không ở nhà họ Thẩm lâu, chỉ nói chuyện với chị Tống một lát, tiện thể hỏi cách làm một món rồi liền đi.

***

Thấm thoắt đã đến cuối tháng, hôm nay là ngày Phó Hoành Dật trở lại. Tối hôm qua, Thẩm Thanh Lan vừa nói chuyện điện thoại với anh nên biết giữa trưa anh sẽ về đến nhà.

http://tieulun.hopto.org

Mới sáng sớm, Thẩm Thanh Lan đã dậy quét dọn cả nhà từ trong ra ngoài, phải dọn sạch sẽ không sót hạt bụi nào. Xong xuôi, cô lại đi siêu thị mua một xe nguyên liệu nấu ăn về, sau đó mới cột tóc lên, xắn tay áo đi vào phòng bếp.

Nửa tháng nay, hầu như ngày nào cô cũng về Đại viện, học nấu ăn với chị Tống hoặc dì Triệu. So với trước đây, tay nghề nấu ăn của cô đã tiến bộ hơn rất nhiều, mặc dù không thể sánh được với Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật về nhà nhưng không nhìn thấy Thẩm Thanh Lan trong phòng khách, đang định vào phòng ngủ xem thử thì lại thấy cô đang ở trong phòng bếp.

Mấy ngày nay, anh gọi điện cho Phó lão gia nên biết Thẩm Thanh Lan vẫn luôn học nấu ăn. Phó Hoành Dật không miêu tả được cảm giác của anh lúc đó là gì, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, như có người đang đốt lên một ngọn lửa, nỗi nhớ thương sâu sắc bắt đầu dâng trào, muốn được nhìn thấy cô, ôm cô vào lòng ngay lập tức.

Phó Hoành Dật bước đến, đứng ngoài cửa phòng bếp. Bước chân của anh rất nhẹ, Thẩm Thanh Lan lại đang chăm chú nấu ăn nên hoàn toàn không phát hiện ra là có người đến.

Cô đang xào rau, có lẽ là vì chưa quen nấu món này lắm nên cô đang gọi điện thoại cho dì Triệu để hỏi cụ thể định lượng, trình tự thả nguyên liệu vào thế nào. Cô mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, tóc được cột tùy ý bằng một sợi dây màu đen, tay áo xắn lên, để lộ cánh tay trắng nõn.

http://tieulun.hopto.org

Không như mấy cô gái bây giờ thích nhuộm uốn tóc, tóc của cô đen thẳng tự nhiên, rất mềm mại. Việc Phó Hoành Dật thích làm nhất là vuốt tóc cô, để làn tóc cô xen kẽ qua ngón tay anh.

Đây là lần đầu tiên Phó Hoành Dật trông thấy bộ dạng trong phòng bếp của cô, vẫn bóng lưng lạnh lùng đó, nhưng cô lúc này lại khiến Phó Hoành Dật cảm thấy dịu dàng khác thường, dường như tất cả vì sao đều lấp lánh trong nháy mắt.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt dịu dàng đến nỗi sắp hóa thành nước.

Hình như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của anh, Thẩm Thanh Lan quay đầu lại. Bắt gặp đôi mắt dịu dàng của anh, cô nở nụ cười như bông hoa nở rộ.

Phó Hoành Dật xắn tay áo lên, “Ở đây giao cho anh, em ra ngoài trước đi.” Anh cảm thấy rất vui vẻ vì Thẩm Thanh Lan tình nguyện nấu nướng cho anh, nhưng lại không nỡ để cô làm mấy việc nặng nhọc thế này.

Thẩm Thanh Lan dùng khuỷu tay đẩy anh ra, “Ở đây không cần anh, anh đi thay quần áo hoặc tắm rửa trước đi, em xong ngay đây.” Bữa cơm này, cô muốn tự tay nấu cho anh ăn.

Nhìn vào vẻ mặt kiên trì của cô, Phó Hoành Dật cũng không kiên trì nữa mà chỉ bước đến, đặt một nụ hôn lên trán cô, “Cảm ơn bà xã.”

http://tieulun.hopto.org

Cảm nhận được cảm xúc ấm áp trên trán, gò má Thẩm Thanh Lan hơi nóng lên.

Phó Hoành Dật cười cười, ra khỏi phòng bếp.

Đến khi Phó Hoành Dật thay quần áo xong đi ra thì Thẩm Thanh Lan cũng đã dọn đồ ăn lên bàn. Bốn món mặn, một món canh: canh sườn hầm củ từ, ớt xanh xào thịt băm, khoai tây xắt sợi xào chua cay, thịt lợn hầm, cà chua xào trứng. Tất cả đều là những món ăn bình thường trong gia đình, nhưng trông có vẻ rất ngon mắt.

“Hôm nay là ngày gì mà lại thịnh soạn thế?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Chờ chút đã.” Thẩm Thanh Lan cười cười, đứng dậy vào phòng bếp. Lúc đi ra, trên tay cô bê một chiếc bánh gatô nhỏ đường kính 60cm.

Trên chiếc bánh có cắm hai cây nến số 3 và 1, “Phó Hoành Dật, sinh nhật vui vẻ.” Thẩm Thanh Lan vừa cười vừa nói, chẳng biết rèm cửa trong nhà đã bị cô kéo vào từ bao giờ, phòng khách hơi tối, ánh nến hắt lên, phản chiếu nụ cười nhẹ nhàng trên gương mặt cô. Thẩm Thanh Lan nhìn anh, vừa chăm chú vừa dịu dàng.

Cảnh này khắc sâu vào tâm trí Phó Hoành Dật, cả đời không quên.

Vẻ mặt của Phó Hoành Dật hơi kinh ngạc. Thật ra ngay cả chính anh cũng đã

quên rằng hôm nay là sinh nhật của mình. Từ ngày nhập ngũ, mấy năm nay anh đã không còn đón bất cứ sinh nhật nào. Vào ngày này trong mấy năm qua, Phó lão gia cũng chỉ gọi điện thoại cho anh, đôi lúc anh đang làm nhiệm vụ nên không nghe máy được, dần dà chính anh cũng đã quên.

Không ngờ Thẩm Thanh Lan lại nhớ sinh nhật anh, lại còn vì anh mà chuẩn bị nhiều như vậy. Anh chợt hiểu ra tại sao mấy ngày trước cô lại hỏi anh có thể về nhà hôm nay hay không.

Trái tim Phó Hoành Dật khẽ rung động.

“Em vốn định tối nay mới mang ra, nhưng đã hứa với ông nội là buổi tối sẽ về nhà ăn cơm, nên chỉ có thể tổ chức vào giữa trưa.” Thẩm Thanh Lan hỏi Phó Hoành Dật, “Anh muốn cầu nguyện không?” Cô biết trước khi ăn bánh sinh nhật thì phải cầu nguyện.

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Nguyện vọng của anh đã thực hiện được rồi.” Anh đã từng mong mỏi một mái nhà ấm áp, khi về đến nhà sẽ có người chờ anh, để lại một ngọn đèn còn sáng vì anh. Bây giờ nguyện vọng đó đã thực hiện được, nên anh không còn cầu mong gì nữa.

Thẩm Thanh Lan không phải tuýp người tình cảm, thấy anh nói không ước thì liền nghe lời đặt bánh gatô xuống trước mặt anh, “Vậy thì thổi nến đi.”

Phó Hoành Dật thổi nến, đây là lần đầu tiên anh được thổi nến kể từ sau khi anh mười tám tuổi.

Xích lại gần nhìn, Phó Hoành Dật mới phát hiện mặc dù bánh gatô này rất đẹp, nhưng vẫn có một chút tỳ vết nhỏ, có lẽ là do người nào đó tự tay làm.

Thẩm Thanh Lan cắt bánh gatô, đưa cho Phó Hoành Dật, “Nếm thử đi.”

Phó Hoành Dật cầm lấy thìa xắn một muỗng, nhưng không ăn mà kề vào sát miệng Thẩm Thanh Lan. Cô nhìn anh một cái rồi liền ăn hết.

Ừm, cho ít đường nên không ngọt lắm. Cô và Phó Hoành Dật đều không hảo ngọt, thế này lại vừa khéo.

Bỗng, khuôn mặt tuấn tú của Phó Hoành Dật phóng đại trước mắt cô, đôi môi ấm áp hạ xuống.

Phó Hoành Dật chỉ kéo nhẹ một chút, Thẩm Thanh Lan đã tựa vào lòng anh, ngồi trên đùi anh. Anh ôm trọn eo cô, tay Thẩm Thanh Lan vòng lên cổ anh.

Mãi lâu sau hai người mới tách nhau ra. Phó Hoành Dật cười cười nhìn cô, nói, “Ngon lắm.” Nói rồi, anh còn mập mờ liếm môi, cũng chẳng biết anh nói ngon lắm là chỉ bánh gatô, hay là người nào đó.

Ngoại hình Phó Hoành Dật vốn tuấn tú, bây giờ làm một động tác như thế nên trông có thêm vẻ vô lại. Nhịp tim Thẩm Thanh Lan đập mạnh lên, nhiệt

độ trên mặt tăng cao.

“Nếu không ăn thì đồ ăn sẽ nguội mất.” Thẩm Thanh Lan cố gắng giả vờ bình tĩnh nói, chỉ là đôi tai lại đỏ ửng lên.

Cô đứng dậy kéo rèm cửa ra, ánh nắng lập tức tràn vào phòng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 129: Chúng ta không thân quen!

Phó Hoành Dật cũng không muốn phụ lại tất cả tâm huyết của Thẩm Thanh Lan, nên không tiếp tục quấy rối nữa mà cầm bát đũa lên.

“Có ngon không?” Thẩm Thanh Lan ngồi đối diện, nhìn anh hỏi, vẻ mặt vẫn đạm nhiên như cũ, chỉ là bàn tay cầm đũa hơi nắm chặt lại để lộ sự hồi hộp trong lòng cô.

“Ngon lắm, đây là món ngon nhất mà anh từng ăn.” Phó Hoành Dật cười đáp.

Thẩm Thanh Lan thở phào một hơi, “Thích thì ăn nhiều một chút.”

Quả nhiên Phó Hoành Dật tiêu diệt sạch sẽ tất cả món ăn do Thẩm Thanh Lan nấu. Đây lần đầu tiên anh ăn no đến vậy.

Phó Hoành Dật rửa bát đũa, Thẩm Thanh Lan nhân lúc này đến phòng vệ sinh tắm rửa. Ở trong phòng bếp cả buổi sáng, cả người cô toàn mùi dầu mỡ.

Lúc Phó Hoành Dật dọn phòng bếp sạch sẽ rồi ra ngoài thì Thẩm Thanh Lan cũng đã tắm xong, vừa mới gội đầu nên tóc cô vẫn còn ướt. Phó Hoành Dật thấy cô lại không sấy tóc thì lại hơi bất đắc dĩ, bèn bước đến lấy khăn trong tay cô, sau đó đảm nhiệm việc lau khô tóc cô. Phó Hoành Dật đôi khi lại có ảo giác rằng không phải anh cưới một người vợ, mà là nuôi một đứa con gái,

luôn quan tâm lúc anh không ở đây, Thẩm Thanh Lan có tự chăm sóc mình thật tốt không.

Lần trước anh đã nói tìm một dì về giúp nấu cơm, kết quả là cô lại chuyển thẳng vào phòng ký túc, sau khi trở lại nhà cũng không nhắc đến chuyện này nữa nên vẫn chẳng giải quyết được gì. Phó Hoành Dật cũng biết Thẩm Thanh Lan không thích người lạ vào nhà, về sau cũng không nói đến nữa.

Dọn dẹp xong, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật trở về Đại viện.

“Hoành Dật, Thanh Lan, các cháu về rồi.” Dì Triệu mở cửa, thấy là hai vợ chồng thì rất vui vẻ.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật chào hỏi dì Triệu. Vừa đi tới phòng khách lại nhìn thấy một người ngồi trên ghế sofa, Thẩm Thanh Lan nhìn dì Triệu, tại sao cô ta lại ở đây?

“Thẩm tiểu thư nói đã lâu không tới thăm lão gia nên hôm nay ghé qua.” Dì Triệu giải thích.

“Ông nội.” Thẩm Thanh Lan chào một tiếng, Phó lão gia cười gật đầu, sau đó gọi Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, qua đây ngồi đi.”

“Hoành Dật, đã lâu không gặp.” Thẩm Hi Đồng đứng lên chào hỏi, nụ cười dịu dàng, nhưng ánh mắt lại dính chặt vào Phó Hoành Dật, tham lam nhìn

mặt anh, không hề che giấu sự lưu luyến và nhớ nhung trong mắt chút nào.

Phó Hoành Dật lạnh lùng, dửng dưng gật đầu rồi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thanh Lan, “Ông nội.”

Phó lão gia nhìn cháu trai, thấy sắc mặt không tệ, cũng không gầy đi, “Lần này về nhà mấy ngày?” Số ngày nghỉ mỗi lần của Phó Hoành Dật đều không cố định, nên lần nào Phó lão gia nhìn thấy cháu trai trở về cũng hỏi câu này đầu tiên.

“Ba ngày rưỡi.”

Phó lão gia hài lòng gật đầu, quả nhiên là đàn ông đã kết hôn, không như trước, mấy năm cũng không chịu về nhà lấy một lần.

“Hoành Dật, em vừa biết hôm nay là sinh nhật anh nên không có chuẩn bị quà, xin lỗi.” Thẩm Hi Đồng nói với vẻ mặt áy náy. Cô ta nào phải chưa bao giờ biết, mà thật ra đã biết hôm nay là sinh nhật của Phó Hoành Dật, cũng đã thăm dò được hôm nay anh sẽ về nên mới cố ý đến nhà họ Phó.

“Ban đầu cũng không định tổ chức gì.” Phó Hoành Dật lạnh nhạt nói.

“Một năm chỉ có một lần sinh nhật, mấy năm qua anh cũng không trở về, năm nay hiếm khi mới về được, dù sao cũng nên tổ chức một lần. Thế này đi, để em chủ trì đặt một nhà hàng, hai nhà chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.”

Thẩm Hi Đồng tự mình nói ra mục đích tới đây hôm nay.

“Được.” Phó Hoành Dật đang định từ chối, nhưng Thẩm Thanh Lan lại lên tiếng đồng ý, nên anh bèn ngậm miệng, đâu thể phá bĩnh vợ mình được.

Thẩm Hi Đồng nhìn Thẩm Thanh Lan, đáy mắt chợt lóe vẻ ghen ghét. Nếu như không phải Thẩm Thanh Lan nẫng tay trên, thì người ngồi bên cạnh Phó Hoành Dật hôm nay chính là cô ta.

Thế là bữa tiệc gia đình của nhà họ Phó lại biến thành tiệc liên hoan của hai nhà Thẩm Phó.

Thẩm Hi Đồng đặt nhà hàng trong trung tâm thành phố. Biết là sinh nhật của Phó Hoành Dật nên cô ta còn mua một cái bánh sinh nhật rất lớn, nhưng anh lại chẳng hề ăn miếng nào của chiếc bánh này.

Trên bàn tiệc, Phó Hoành Dật, Phó lão gia, Thẩm lão gia và Thẩm Quân Dục đã uống khá nhiều rượu. Tửu lượng của Phó Hoành Dật cũng không bị coi là thấp lắm, nhưng rượu hôm nay được lấy từ hầm rượu nhà họ Thẩm nên nồng độ rượu hơi cao, anh lại uống khá nhiều nên hơi váng đầu.

“Không sao chứ?” Thẩm Thanh Lan nhỏ giọng hỏi.

Phó Hoành Dật xoa tay cô, ra hiệu anh không sao, cảm xúc trong lòng bàn tay mềm mịn, anh không vội buông tay.

http://tieulun.hopto.org

“Cháu đi ra ngoài một chút.” Phó Hoành Dật đứng lên, nói.

Thẩm Thanh Lan biết anh chắc hẳn phải đi ra ngoài cho tỉnh táo, nên cũng không nói gì thêm mà chỉ lạnh lùng nhìn anh trai mình, cái người vừa mời rượu vui vẻ nhất.

Thẩm Quân Dục không hiểu tại sao bị em gái lườm, đành vô tội nhìn cô. Nhưng Thẩm Thanh Lan lại dời mắt đi, trò chuyện với Thẩm lão gia.

Lúc Phó Hoành Dật ra khỏi phòng vệ sinh lại nhìn thấy Thẩm Hi Đồng đang chờ bên ngoài. Anh định vòng qua cô ta về phòng, nhưng lại bị cô ta kéo tay áo lại, “Hoành Dật, anh chờ một chút.”

Phó Hoành Dật dừng bước, nhìn cô ta, “Có việc gì?”

Thẩm Hi Đồng lấy một chiếc hộp đẹp đẽ trong túi áo ra, là một chiếc đồng hồ nam, “Đây là quà sinh nhật em tặng anh, mong anh sẽ thích.” Đây là món quà cô ta cố ý chọn cho anh lúc theo Sở Vân Dung ra nước ngoài biểu diễn.

Phó Hoành Dật không nhận, tay Thẩm Hi Đồng cứ duỗi ra như vậy đến là xấu hổ, nhưng lại kiên quyết không chịu rút lại.

“Nhận tấm lòng, nhưng còn quà thì cô vẫn nên cất đi.”

http://tieulun.hopto.org

Nụ cười trên mặt Thẩm Hi Đồng cứng đờ, “Hoành Dật, đây là món quà em cố ý chọn cho anh.”

“Không cần.” Giọng Phó Hoành Dật lạnh lùng.

Thẩm Hi Đồng nhìn anh với ánh mắt lưu luyến, “Hoành Dật, anh nhất định phải đối xử lạnh nhạt với em như vậy sao? Tốt xấu gì chúng ta cũng coi như là lớn lên với nhau từ bé mà.”

Từ lúc Thẩm Hi Đồng lần đầu tiên nhìn thấy Phó Hoành Dật vào năm chín tuổi, ánh mắt cô ta đã luôn nhìn về phía anh. Nhưng còn Phó Hoành Dật thì sao, trong mắt anh chưa từng có cô ta. Dù Thẩm Hi Đồng thất vọng nhưng cũng không đau lòng, dù sao trong mắt anh cũng không hề có bất kỳ cô gái nào khác. Nhưng bây giờ, tận mắt nhìn thấy anh quan tâm Thẩm Thanh Lan, trái tim cô ta đã vỡ vụn.

Nhất là lúc trên bàn tiệc vừa rồi, dáng vẻ Phó Hoành Dật bóc tôm, chăm chú gỡ xương cá cho Thẩm Thanh Lan, nếu không phải sức tự chủ của cô ta mạnh mẽ thì e rằng đã khóc ngay tại chỗ.

“Chúng ta không thân quen.” Phó Hoành Dật nói bằng giọng lạnh nhạt.

Khóe miệng Thẩm Hi Đồng nhếch lên, “Không thân quen? Chúng ta quen biết mười bảy năm, anh nói với em là không thân quen? Chẳng lẽ em là ôn dịch sao? Anh phải trốn tránh em như vậy sao?”

http://tieulun.hopto.org

Trong mắt Phó Hoành Dật, hành vi của Thẩm Hi Đồng chính là điển hình của cố tình gây sự, là kiểu phụ nữ mà anh ghét.

Anh nhấc chân định bỏ đi, nhưng lại bị Thẩm Hi Đồng kéo góc áo lại lần nữa, “Phó Hoành Dật, trong mắt anh, em không hề có bất kỳ cảm giác tồn tại nào như vậy sao?”

Vẻ mặt Phó Hoành Dật hơi khó chịu. Anh vốn cũng chẳng phải kiểu người kiên nhẫn gì, Thẩm Hi Đồng lại còn dùng dằng mấy lần như vậy đã sắp mài mòn hết sự nể nang của anh rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 130: Quà sinh nhật

“Thẩm Hi Đồng, tiểu thư nhà quyền quý được giáo dục như thế sao?” Giọng nói du dương của Thẩm Thanh Lan vang lên. Thẩm Hi Đồng giật mình, vô thức buông lỏng bàn tay đang giữ chặt góc áo của Phó Hoành Dật ra, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Thẩm Thanh Lan đứng đó, vẻ mặt lãnh đạm không có một chút gợn sóng nào, ngay cả ánh mắt của cô cũng tĩnh lặng, nhưng lại khiến Thẩm Hi Đồng có cảm giác chật vật khác thường.

“Thẩm Thanh Lan, tại sao cô lại ở đây?” Vẻ mặt Thẩm Hi Đồng khó chịu, lời nói cũng không khá hơn chút nào.

Thẩm Thanh Lan bình thản nhìn cô ta, “Tôi đến tìm chồng tôi.” Cô còn cố ý nhấn mạnh chữ “chồng”, thành công khiến mặt Thẩm Hi Đồng trắng bệch.

Nhìn chiếc hộp trên tay cô ta, Thẩm Thanh Lan đã đoán được bảy tám phần, lại liếc nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Phó Hoành Dật, đáy mắt hiện ý cười, cô bước đến, “Uống nhiều quá à?”

Phó Hoành Dật lắc đầu, nắm tay cô, “Sao lại ra đây làm gì?”

Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên không thể nói là vì nhìn thấy Thẩm Hi Đồng đi ra,

nhưng lại không thấy Phó Hoành Dật trở về, sợ cô ta giở trò quỷ nên mới ra ngoài xem, “Sợ anh uống say bị ngã.”

Phó Hoành Dật cười khẽ, cũng không vạch trần cô. Hai người liếc nhau rồi cùng bỏ đi. Thẩm Hi Đồng nhìn bóng lưng hai người, đứng bất động ở đó thật lâu.

Một lúc lâu sau, Thẩm Hi Đồng mới đi vào, “Đồng Đồng, cơ thể không thoải mái à? Sao sắc mặt con sao lại khó coi thế này?” Sở Vân Dung quan tâm hỏi.

Thẩm Hi Đồng nhếch môi, nở nụ cười hơi gượng gạo, “Rượu của ông nội dễ uống quá, vừa rồi con uống nhiều thêm vài chén nên hơi say.”

Sở Vân Dung trách móc nhìn cô ta bằng giọng đau lòng, “Con còn không hiểu tửu lượng của con thấp sao, còn uống nhiều như vậy.”

Thấy mọi người cũng không ăn gì thêm, Sở Vân Dung liền đề nghị về nhà nghỉ ngơi, mọi người cũng không có ý kiến gì.

Tối nay, Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung đều không uống rượu nên bọn họ phụ trách lái xe.

Sở Vân Dung, Thẩm Hi Đồng, Thẩm lão gia và Thẩm Quân Dục ngồi chung một xe, xe còn lại là Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan và Phó lão gia.

Đưa Phó lão gia về Đại viện rồi, Thẩm Thanh Lan mới về nhà với Phó Hoành Dật.

Vừa về đến nơi, Thẩm Thanh Lan liền chui vào phòng tắm trước, không hề nói câu nào với Phó Hoành Dật. Anh sờ mũi một cái, hiểu ra chắc là cô không thích chuyện Thẩm Hi Đồng trong nhà hàng, thế nhưng trong lòng anh lại thầm vui sướng.

Thẩm Thanh Lan tắm rửa xong thì đến lượt Phó Hoành Dật. Anh vẫn luôn tắm rửa rất nhanh, chưa được mấy phút đã đi ra. Thẩm Thanh Lan đang tựa nửa người trên giường, lần đầu tiên nghịch điện thoại.

Phó Hoành Dật đến xem thử, hình như đang trò chuyện Wechat với Vu Hiểu Huyên.

Anh đi đến bên kia giường rồi nằm xuống, bàn tay đặt trên eo Thẩm Thanh Lan một cách tự nhiên, động tác gõ chữ của cô dừng lại một chút, nhưng cũng không có phản ứng nào khác mà lại tiếp tục gõ phím.

Đợi một lát, thấy bà xã đại nhân nhà anh hoàn toàn không có phản ứng gì, Phó Hoành Dật đành đưa tay lấy điện thoại di động của cô, “Muộn rồi, chúng ta nên đi ngủ thôi.”

Thẩm Thanh Lan cũng không giằng điện thoại lại mà ngoan ngoãn tắt đèn nằm xuống ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật: "…"

Anh nằm xuống theo cô, tự nhiên ôm Thẩm Thanh Lan vào lòng, "Bà xã, hôm nay là sinh nhật anh." Giọng Phó Hoành Dật trầm thấp, hấp dẫn, lọt vào tai Thẩm Thanh Lan.

"Vậy nên?" Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

"Quà sinh nhật của anh đâu?"

Đèn đã tắt nên anh không thấy rõ nét mặt của Thẩm Thanh Lan, chỉ có thể nghe thấy giọng nói bình thản, không nghe được cảm xúc của cô, "Chẳng phải đã có người tặng quà cho anh rồi sao?"

"Bà xã, em cũng nhìn thấy rồi đấy, anh không muốn nhận quà của người ta." Phó Hoành Dật tỏ ý anh rất vô tội.

Thẩm Thanh Lan đương nhiên đã nhìn thấy, cũng biết việc này hoàn toàn là do một mình Thẩm Hi Đồng. Nhưng nhìn thấy Phó Hoành Dật ở một mình với Thẩm Hi Đồng, trong lòng cô lại thấy bực bội, nên anh dĩ nhiên trở thành người bị giận chó đánh mèo.

Thấy Thẩm Thanh Lan không lên tiếng, Phó Hoành Dật lại nói tiếp, "Bà xã,

em không chuẩn bị quà sinh nhật cho anh sao?”

Đây là lần đầu tiên trong ba mươi mốt năm cuộc đời, Phó Hoành Dật mở miệng đòi quà người khác. Nếu để đám anh em nhìn thấy thì chắc chắn bọn họ sẽ ngạc nhiên đến lọt cả tròng mắt.

Thẩm Thanh Lan cũng bị dáng vẻ trẻ con đòi ăn đường này của Phó Hoành Dật chọc cho bật cười, vốn cô cũng không tức giận, bây giờ lại càng không thể nào tức giận với anh được.

Phó Hoành Dật thả lỏng, cuối cùng cũng cười rồi.

Thẩm Thanh Lan vùi vào lòng Phó Hoành Dật. Anh vuốt tóc cô, không khí giữa hai người rất ấm áp.

Chẳng biết từ lúc nào, Phó Hoành Dật đột nhiên nhìn vào chỗ từ cổ Thẩm Thanh Lan trở xuống. Vì hôm nay cô đã thay một bộ đồ ngủ, một khoảng da trắng như tuyết bị lộ ra.

Đôi mắt Phó Hoành Dật càng tối hơn, cứ nhìn cô chằm chằm, sau đó từ từ cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Thẩm Thanh Lan đã quen với sự thân mật của Phó Hoành Dật, quen thuộc vòng tay qua cổ anh. Nụ hôn này vẫn chưa đủ với Phó Hoành Dật, tay anh luồn vào theo vạt áo ngủ.

Tay của anh hơi thô ráp, kéo theo cảm giác ngứa ngáy rất nhẹ. Cơ thể mềm nhũn của Thẩm Thanh Lan khẽ run lên, không kìm được tiếng rên rỉ trong miệng, rồi liền ngẩn cả người, âm thanh quyến rũ vừa rồi quả thật là do cô thốt ra sao?

Mắt Phó Hoành Dật âm u, lập lòe, hầu kết bỗng trượt lên trượt xuống, lại càng hôn sâu hơn.

Tay anh càng lúc càng hướng lên trên, chạm vào nơi mềm mại kia. Anh dừng lại một chút, nhìn Thẩm Thanh Lan bằng đôi mắt sáng rực, “Thanh Lan, có được không?”

Thẩm Thanh Lan chậm chạp “Ừ” một tiếng bằng giọng rất nhỏ.

Trong mắt Phó Hoành Dật thoáng hiện vẻ vui mừng, ngón tay khẽ cong lên, áo ngủ của Thẩm Thanh Lan liền rơi xuống khỏi giường, làn da trắng muốt đập vào mắt anh.

Nhiệt độ trong phòng ngủ càng lúc càng tăng cao. Rất nhanh sau đó, trên sàn nhà đã vứt đầy quần áo.

Thẩm Thanh Lan kêu lên một tiếng, chau mày. Phó Hoành Dật cứng đờ, không dám động đậy nữa, chờ cơn đau của cô trôi qua.

http://tieulun.hopto.org

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Lan mới cảm thấy đỡ hơn, ngẩng đầu hôn vào cằm Phó Hoành Dật.

Nhận được mệnh lệnh, Phó Hoành Dật mới bắt đầu từ từ chuyển động.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng tròn nấp sau áng mây, như thể không dám nhìn cảnh sắc chốn nhân gian này.

Hôm sau, Thẩm Thanh Lan tỉnh lại lúc trời đã sáng bảnh. Lần đầu tiên đồng hồ sinh học của cô mất hiệu lực. Cô chớp mắt mấy cái, đầu óc vẫn còn hơi mơ hồ.

“Bà xã, chào buổi sáng.” Giọng nói trầm thấp của Phó Hoành Dật vang trên đỉnh đầu cô, sau đó là một nụ hôn ấm nóng in lên trán.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Chào buổi sáng.” Sau đó khuôn mặt cô đỏ lên, vì cô nhìn thấy dấu răng còn rướm máu nổi bật trên cổ Phó Hoành Dật, đó là do tối qua bị cô cắn.

Cảnh tượng tối hôm qua lần lượt hiện lên trong đầu, Thẩm Thanh Lan hơi mất tự nhiên. Ừm, tối qua, cô đã tặng mình để làm quà sinh nhật cho Phó Hoành Dật.

Ngài Phó tỏ ý rằng anh rất thích món quà này của bà xã đại nhân.

http://tieulun.hopto.org

Biết da mặt Thẩm Thanh Lan mỏng, Phó Hoành Dật cũng không trêu ghẹo cô nữa mà đứng dậy, “Anh đi nấu bữa sáng, em ngủ thêm một lát đi.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 131: Anh là phao cứu sinh của cô

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cô tỉnh rồi thì không ngủ lại được nữa.

Phó Hoành Dật đứng dậy, không màng đến việc anh đang trần như nhộng mà đến cạnh tủ quần áo để lấy đồ. Nhìn thấy từng vết cào trên lưng anh, Thẩm Thanh Lan lại càng mất tự nhiên, quay sang chỗ khác không nhìn anh.

Mãi đến khi Phó Hoành Dật ra khỏi phòng ngủ, Thẩm Thanh Lan mới rời giường. Cô xoa chỗ eo và đùi đau nhức, phải thầm cảm thán thể lực của ngài Phó tốt thật.

Cơ thể cô sạch sẽ thoải mái, tối qua lúc xong việc, Thẩm Thanh Lan mệt đến mức không chịu nổi mà ngủ thiếp đi, Phó Hoành Dật phải bế cô vào tắm rửa.

Lúc cô rửa mặt xong thì Phó Hoành Dật cũng đã nấu xong bữa sáng, bánh trứng gà và một ly sữa tươi.

Thẩm Thanh Lan không thích uống sữa tươi, nhưng lúc Phó Hoành Dật về nhà đều chuẩn bị cho cô một ly sữa tươi mỗi ngày. Đối diện với đôi mắt kiên trì của anh, dù không thích thì Thẩm Thanh Lan vẫn sẽ uống hết.

Ăn sáng xong, hai người liền làm tổ trong nhà, xem tivi, không đi đâu cả. Phó Hoành Dật vốn định hôm nay sẽ dẫn Thẩm Thanh Lan ra ngoài đi dạo một

chút, nhưng biết người cô đang không thoải mái nên vẫn quyết định ở nhà nghỉ ngơi một ngày đã.

Phó Hoành Dật ngồi trên ghế sofa, Thẩm Thanh Lan nép vào lòng anh, tivi hình như đang chiếu một bộ phim truyền hình về tuổi thanh xuân, rất tẻ nhạt.

Xem được một lúc, Thẩm Thanh Lan liền ngủ mất. Nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, Phó Hoành Dật cười dịu dàng, kéo chăn mỏng ở bên cạnh sang đắp lên người cô. Anh không ôm Thẩm Thanh Lan lên giường vì biết dù cô ngủ thiếp đi rồi cũng rất dễ tỉnh giấc.

Để cô ngủ thoải mái hơn một chút, Phó Hoành Dật giữ nguyên tư thế này, không hề động đậy. Anh cúi đầu, lẳng lặng nhìn vẻ mặt đang yên tĩnh ngủ say của cô, đột nhiên có cảm giác như đang ôm cả thế giới trong lòng.

Đến lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh lại thì nửa người Phó Hoành Dật đã tê dại.

“Em ngủ thiếp đi à? Sao anh không gọi em dậy?” Thẩm Thanh Lan vừa tỉnh ngủ, ánh mắt vẫn còn hơi mơ màng.

“Thấy em ngủ ngon nên không nỡ gọi.” Phó Hoành Dật cười đáp, không màng đến cánh tay đang đau buốt.

Thẩm Thanh Lan ngồi dậy từ trong lòng Phó Hoành Dật. Anh vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi vì bây giờ anh không động đậy được.

Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên cũng để ý thấy, bèn ngồi xổm xuống xoa bóp cho anh, “Sau này nếu em lại ngủ thiếp đi thì nhớ gọi em dậy.” Đồ ngốc này, cứ để cho cô gối lên như vậy.

Phó Hoành Dật không để ý mà chỉ cười cười, hưởng thụ cảm giác được bà xã mát xa phục vụ, cũng không trả lời.

“Được rồi, có thể động đậy rồi.” Cảm thấy tay hơi có cảm giác lại, Phó Hoành Dật liền bảo Thẩm Thanh Lan dừng tay, sợ cô mệt mỏi.

“Trưa nay muốn ăn gì, anh nấu.”

Thẩm Thanh Lan vừa tỉnh ngủ nên không muốn ăn lắm, “Gì cũng được.”

Phó Hoành Dật thấy điệu bộ không hứng thú của cô thì cười cười, cũng không hỏi cô nữa mà đi thẳng vào phòng bếp.

Đến lúc anh bước ra, trên tay đã bê hai bát mì tương, không biết anh thả gì vào mà nước dùng rất thơm, dù Thẩm Thanh Lan không đói lắm nhưng vẫn ăn sạch một tô mì.

Làm ổ trong nhà đến tận trưa, buổi chiều Thẩm Thanh Lan cũng không muốn ra ngoài, nhưng lại không muốn chỉ tẻ nhạt xem phim truyền hình. Cô đảo

mắt, nhìn Phó Hoành Dật, quan sát anh từ trên xuống dưới.

Phó Hoành Dật bị cô nhìn với vẻ tính toán như thế thì liền thấy khó hiểu, “Sao thế?”

Thẩm Thanh Lan đi vòng quanh người Phó Hoành Dật, dường như đang suy nghĩ gì đó. Cô đã biết vóc dáng Phó Hoành Dật đẹp từ lâu, nhưng tối qua nhìn thấy, cô lại càng biết rõ dưới vỏ bọc quần áo ở nhà này là cơ bắp cuồn cuộn cỡ nào, ẩn chứa sức lực rất mạnh.

“Làm người mẫu cho em nhé?” Thẩm Thanh Lan hỏi, đôi mắt đầy hứng thú.

Phó Hoành Dật lại nhìn cô một cái, “Em biết vẽ?”

Trên ban công trong nhà quả thật có bày một cái giá vẽ, nhưng đến tận bây giờ, Phó Hoành Dật vẫn chưa từng thấy cô vẽ, nên cho rằng cô chỉ bày ở đó để trang trí.

Thẩm Thanh Lan cười cười, ngầm thừa nhận, “Không bằng lòng?”

“Được phục vụ cho phu nhân là niềm vinh hạnh của tôi.” Phó Hoành Dật mỉm cười, đi theo Thẩm Thanh Lan vào thư phòng mới nhận ra chẳng biết giá vẽ trên ban công đã được cô chuyển vào thư phòng từ lúc nào. Tay của anh để trên vạt áo, “Có cần cởi sạch không?” Anh không ngại vẽ khỏa thân.

http://tieulun.hopto.org

Gò má của Thẩm Thanh Lan nóng bừng, cô lườm anh một cái, tên lưu manh này. Trong mắt Phó Hoành Dật lại thoáng hiện vẻ tiếc nuối.

Phó Hoành Dật ngồi trên ghế sofa theo chỉ thị của Thẩm Thanh Lan. Cô lấy một cái ghế đẩu, đặt trước giá rồi cầm bút vẽ lên.

Đây là lần đầu tiên Phó Hoành Dật nhìn thấy Thẩm Thanh Lan vẽ tranh. Khuôn mặt cô trầm tĩnh, có cảm giác năm tháng tĩnh lặng. Anh nhìn cô chăm chú, dịu dàng. Cô nhìn chằm chằm vào bức vẽ, rất nghiêm túc.

Thẩm Thanh Lam vẽ tranh không xong nhanh được, cũng không yêu cầu Phó Hoành Dật giữ nguyên một động tác không thay đổi.

Thật ra chờ đợi như vậy rất buồn tẻ, nhưng vẻ mặt Phó Hoành Dật không hề có vẻ thiếu kiên nhẫn gì, ánh mắt anh nhìn cô đầy dịu dàng, quyến luyến. Thỉnh thoảng, bốn mắt lại chạm nhau, hai người sẽ cười cười nhẹ nhàng.

Thẩm Thanh Lan như vậy đã bớt đi vẻ cảnh giác và lạnh lùng, trông giống như một cô gái hai mươi mốt tuổi bình thường.

Đến chập tối, Thẩm Thanh Lan mới đặt bút vẽ xuống. Phó Hoành Dật đứng dậy, “Vẽ xong rồi?” Anh đi đến, vừa nhìn vào giá vẽ lại khẽ giật mình.

http://tieulun.hopto.org

Trên giá vẽ là một bức tranh với màu sắc không đậm lắm, màu xanh nhạt tươi mát làm chủ đạo, hình như là một dốc núi. Một người đàn ông đang nằm trên đồng cỏ xanh, dáng người cao lớn, mặc bộ đồ thường ngày, một chân gập lên, tay để trên đầu gối, còn một chân khác thì thoải mái duỗi ra.

Một tay anh ta che mắt nên không thấy rõ khuôn mặt, nhưng từ sườn mặt, có thể thấy đường nét góc cạnh và sống mũi cao thẳng của anh.

Cách đó không xa có một cây đại thụ, một cô gái ngồi trên nhánh cây đang chăm chú nhìn người đàn ông trên đồng cỏ.

Người đàn ông này chính là Phó Hoành Dật, còn cô gái đó là Thẩm Thanh Lan.

“Ngày mai anh sẽ mang bức tranh này đi đóng khung, sau đó treo trong thư phòng.” Phó Hoành Dật nói, đưa tay định lấy bức tranh, nhưng Thẩm Thanh Lan ngăn anh lại, “Bức tranh này còn chưa khô, để ở đây hong khô trước đã.”

Phó Hoành Dật thấy vết mực trên bức tranh chưa khô, bèn thu tay lại, để mặc Thẩm Thanh Lan kéo anh ra khỏi thư phòng.

Phó Hoành Dật không nhìn thấy, ở bên dưới bức tranh, còn có một bức tranh khác, không có màu sắc tươi sáng như vừa rồi mà lại lấy màu đen làm chủ đạo, chiếm hết ba phần năm bức tranh, chỉ có một góc màu trắng như thể ánh rạng đông lóe lên trong bóng tối.

http://tieulun.hopto.org

Trong bóng tối trập trùng, một cánh tay mảnh khảnh, tái nhợt của một cô gái vươn ra từ dưới đất, trên cánh tay còn có vết máu đỏ tươi, vết thương chằng chịt, cố gắng với về một phương hướng như đang với lấy cái gì đó.

Nhìn theo hướng cánh tay đó, có thể thấy một cánh tay lớn màu lúa mạch với vết chai trong lòng bàn tay, đằng sau cánh tay đó lại bừng sáng.

Dưới góc phải của bức tranh là hai chữ mờ nhạt – Phao cứu sinh.

Anh là phao cứu sinh của cô.

Chương 132.: Cuộc sống đâu đâu cũng toàn là máu chó

Cơm tối vẫn do Phó Hoành Dật nấu, hai món mặn một món canh. Có lẽ là lúc chiều vẽ tranh lâu quá, nên Thẩm Thanh Lan tối nay thấy ngon miệng, ăn khá nhiều.

Để tránh cho cô bị khó tiêu, ăn cơm xong, Phó Hoành Dật kéo cô xuống chung cư tản bộ. Giang Tâm Nhã Uyển là chung cư cao cấp của Bắc Kinh, những người ở đây đều rất có điều kiện. Dọc đường có mấy người chào hỏi Thẩm Thanh Lan. Ở đây đã mấy tháng, cô thường gặp được mấy hộ gia đình vào lúc chạy bộ buổi sáng. Người khác chào hỏi cô, thông thường cô đều đáp lại, dần dà cũng quen biết mấy người.

“Không ngờ em lại còn quen biết nhiều người hơn anh.” Phó Hoành Dật trêu

cô.

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, cũng không nói gì.

Phó Hoành Dật nắm tay cô, bàn tay của anh rất ấm áp, không như Thẩm Thanh Lan, vừa đến mùa đông là tay chân đều lạnh buốt.

Tiết trời cuối tháng mười một đã trở lạnh, nên Phó Hoành Dật cũng không dẫn Thẩm Thanh Lan đi dạo ở bên ngoài lâu, thấy không còn sớm nữa liền cùng cô trở về nhà.

Buổi tối, Phó Hoành Dật nhận được điện thoại của Phó lão gia, chưa nói được mấy câu anh đã đi vào thư phòng. Thẩm Thanh Lan cũng không vào cùng, ông cháu nhà người ta tâm sự, cô đi theo làm gì?

Trong thư phòng, vẻ mặt Phó Hoành Dật rất nặng nề, đôi mắt sáng ngời, chẳng biết đang nghĩ gì.

Trong điện thoại, giọng nói già nua của Phó lão gia truyền đến, “Hoành Dật, không phải ông nội ép cháu, nhưng dù sao bây giờ cháu cũng kết hôn rồi. Cháu không chỉ là một người lính, mà còn là một người chồng, về sau sẽ là một người cha. Trên vai cháu còn phải gánh trách nhiệm thuộc về cháu, dù không vì bản thân thì cháu cũng nên vì Thanh Lan, sau này còn phải suy nghĩ cho các con của cháu nữa. Không phải ông nội không cho cháu làm quân nhân. Các thế hệ trong nhà họ Phó chúng ta đều tòng quân. Cháu có thể vào quân đội, dốc sức vì quốc gia, ông nội rất tự hào vì cháu. Ông nội chỉ mong cháu có thể xin được thuyên chuyển về quân khu ở Bắc Kinh.”

http://tieulun.hopto.org

“Ông nội.” Phó Hoành Dật lên tiếng, “Chuyện này ông cho cháu một chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ.”

Phó lão gia không nói tiếp, hai ông cháu cúp điện thoại.

Phó Hoành Dật không ra khỏi phòng ngay mà đứng trước cửa sổ, tay vô thức đút vào túi quần, hình như muốn lấy thuốc lá, nhưng không sờ được gì mới nhớ ra anh đã cai thuốc từ lâu.

Phó Hoành Dật từng nghiện thuốc rất nặng, về sau đã cố gắng cai, nhưng hôm nay anh đột nhiên lại rất muốn hút thuốc.

Anh nhập ngũ từ năm mười tám tuổi, đến nay đã được mười ba năm, từ lâu đã có tình cảm rất sâu sắc với quân đội. Tất cả những thứ trong quân đội đều đã được khắc sâu vào xương máu anh.

Nhưng anh cũng không thể bỏ qua lời ông nội. Bản thân anh chính là một ví dụ điển hình, từ lúc còn rất nhỏ, bố mẹ anh cũng đã hy sinh vì nhiệm vụ, anh được ông nội một tay nuôi nấng.

Anh không dám nghĩ đến nếu một ngày lỡ như anh cũng xảy ra chuyện gì, thì Thẩm Thanh Lan phải làm thế nào? Nhưng, rời khỏi quân đội…

http://tieulun.hopto.org

Lần đầu tiên Phó Hoành Dật gặp phải một vấn đề khiến anh khó lòng lựa chọn.

Không muốn để Thẩm Thanh Lan phát hiện được gì, anh nhanh chóng trở lại phòng ngủ. Cô đã nằm trên giường, Phó Hoành Dật cũng lên giường, chăm chú ngắm nhìn cô một lúc lâu.

“Sao thế?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật cười lắc đầu, cũng không nói với cô mấy lời mà tối nay ông nội đã nói. Có một số việc, chỉ cần anh gánh vác là đủ rồi.

“Chẳng qua chỉ cảm thấy tối nay bà xã của anh rất đẹp, đến mức khiến anh không thể dời mắt được.”

Thẩm Thanh Lan: “…” Cô cảm thấy từ tối hôm qua, người đàn ông này liền bắt đầu nói ngon nói ngọt, quả thật như auto vậy, hạ bút thành văn.

Đêm nay, Phó Hoành Dật lại để Thẩm Thanh Lan cảm nhận việc được người khác đưa lên mây một lần nữa. Trước khi đi ngủ, cô thầm nghĩ, một khi trai tân đã được ăn mặn thì sẽ hệt như một con sói đói, đáng sợ quá đi mất!

***

http://tieulun.hopto.org

Đã làm ổ trong nhà cả ngày nên hôm sau Thẩm Thanh Lan không định tiếp tục ở nhà nữa. Bây giờ đã đến mùa đông, Thẩm Quân Dục đã đưa quần áo mùa đông của cô đến. Thấy quần áo mùa đông trong tủ đồ của Phó Hoành Dật ít đến thảm thương, cô định hôm nay sẽ ra ngoài dạo phố.

Nhớ đến hai lần trước đều do Phó Hoành Dật dẫn cô đi dạo phố, Thẩm Thanh Lan nở nụ cười.

“Đang cười gì thế?” Phó Hoành Dật cười hỏi.

Thẩm Thanh Lan chỉ cười chứ không trả lời.

Vẫn là trung tâm thương mại lúc trước, Thẩm Thanh Lan đột nhiên phát hiện ra, hình như Phó Hoành Dật rất thích trung tâm thương mại này, bèn hỏi anh.

Phó Hoành Dật im lặng một chút rồi nói, “Anh không biết trung tâm thương mại nào khác.”

Có trời mới biết cái trung tâm thương mại này còn là do anh gọi điện thoại hỏi Hàn Dịch mới biết. Anh ta còn nói phụ nữ đều thích mua mua mua, nên anh mới dẫn Thẩm Thanh Lan đi dạo ở đây.

Hai người đến trung tâm thương mại, vào mấy cửa hàng bán đồ nam. Thẩm Thanh Lan chỉ chọn quần áo cho Phó Hoành Dật, còn anh thì phụ trách thử đồ, quẹt thẻ, xách túi.

http://tieulun.hopto.org

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan phát hiện cô còn có tiềm năng trở thành người cuồng mua sắm, nhìn Phó Hoành Dật sắp không cầm nổi túi đồ nữa mà cô chỉ biết đỡ trán.

“Còn muốn mua gì nữa không?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi, quần áo của Phó Hoành Dật cũng mua được nhiều rồi, hay là mua cho hai ông cụ ở nhà một ít. Cô bèn nói với Phó Hoành Dật, anh dĩ nhiên là không có ý kiến gì.

“Tìm nhà hàng nào đó ăn chút gì đã nhé?” Phó Hoành Dật nhìn đồng hồ, đã gần giữa trưa rồi. Bọn họ đi dạo cả một buổi sáng, dù Thẩm Thanh Lan mang giày đế bằng nhưng cũng cần nghỉ ngơi một chút.

Thẩm Thanh Lan cũng không mệt, cỡ này với cô còn đơn giản hơn cả ăn kẹo, nhưng bụng cô thì lại hơi đói, đành theo chân Phó Hoành Dật đi tìm nhà hàng nào ở gần đây. Trên tầng bốn của trung tâm có rất nhiều nhà hàng, chỉ là bây giờ đang giờ ăn, lại đúng dịp cuối tuần nên rất nhiều người đến đây ăn. Phó Hoành Dật tìm thấy mấy quán ăn thì đều có người xếp hàng dài. Hết cách, bọn họ đành phải tìm một quán ít người, lấy số xếp hàng thì còn phải chờ hai bàn nữa.

Nhà hàng có khu chờ để khách sếp hàng có thể ngồi nghỉ ngơi ở đây, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

Vị trí của họ ngồi cạnh lan can nên có thể nhìn xuống tầng dưới. Thẩm Thanh Lan chợt dừng mắt ở một chỗ, trong đầu chợt nhớ đến câu Vu Hiểu Huyên từng nói, cuộc sống đâu đâu cũng toàn là máu chó. Chẳng phải sao? Lần thứ ba cô đi shopping, cũng là lần thứ ba bắt gặp Ngô Thiến. Kể từ nửa tháng trước, lúc Ngô Thiến lấy điện thoại của Phương Đồng để gọi điện ầm ĩ với cô một trận, cô không còn nghe thấy tin tức về cô ta nữa. Vậy mà hôm nay, cô lại nhìn thấy cô ta ở trung tâm thương mại này.

Bên cạnh cô ta vẫn có một người đàn ông, nhưng lại không phải là người lần trước mà cô nhìn thấy. Người đàn ông này rất lạ mặt, thoạt nhìn khoảng bốn mươi bảy, bốn mươi tám tuổi, mặc toàn hàng hiệu, dáng người hơi béo, còn có cả bụng bia. Ngô Thiến khoác cánh tay người đàn ông, điệu bộ thân mật. Người đàn ông kia đặt tay lên ngực cô ta, thỉnh thoảng bóp một cái, quan hệ của hai người không cần nói cũng biết. Ánh mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe lên, nhìn sang chỗ khác.

Quả nhiên, người này một khi đã từng hưởng hương vị phú quý thì không thể trở lại hoàn cảnh bần hàn trước kia, cho dù cuộc sống như vậy phải bán rẻ tôn nghiêm của chính cô ta.

Chỉ không biết nếu cha mẹ Ngô Thiến biết hành vi của con họ bây giờ thì sẽ có cảm giác thế nào.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 132: Ngài phó là công tử bột?

Ngô Thiến và người đàn ông kia cũng đến ăn cơm. Trùng hợp thay, bọn họ cũng chọn nhà hàng mà Thẩm Thanh Lan chọn. Lúc Ngô Thiến nhìn thấy cô liền trừng cô chăm chăm, đôi mắt như chứa nọc độc. Cô ta hận Thẩm Thanh Lan chết đi được.

Thẩm Thanh Lan đã nhìn thấy Ngô Thiến từ trước, chọn cách làm như không thấy ánh mắt của đối phương, vẫn thấp giọng nói chuyện với Phó Hoành Dật.

“Thẩm Thanh Lan, thật trùng hợp, không nghĩ lại có thể gặp cô ở đây.” Ngô Thiến lên tiếng chào hỏi Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười ngọt ngào, khác hẳn với dáng vẻ lườm cô lúc nãy.

Đã bị điểm danh, Thẩm Thanh Lan cũng không thể giả vờ như không nhìn thấy được nữa. Cô ngẩng đầu, tuy phải ngước lên nhìn Ngô Thiến nhưng lại không hề có cảm giác bị người khác nhìn xuống từ trên cao chút nào, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như cũ.

Vì cô ngẩng mặt lên nên người đàn ông kia thấy rõ dung mạo của cô, đôi mắt ông ta hiện vẻ kinh ngạc vì sắc đẹp của cô, bất giác nuốt nước miếng. Ngô Thiến cảm thấy được sự thất thố của ông ta, trong mắt hiện rõ vẻ ghét bỏ.

Phó Hoành Dật đương nhiên cũng để ý thấy người đàn ông kia thất thố, bèn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn ông ta. Người đàn ông đó thấy rõ khuôn mặt của Phó Hoành Dật thì lập tức giật mình. Nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của

Phó Hoành Dật, ông ta đột nhiên toát mồ hôi lạnh khắp lưng.

Lại nhìn Thẩm Thanh Lan, liên tưởng đến cách Ngô Thiến gọi Thẩm Thanh Lan, ông ta đoán chắc hẳn đây chính là Thẩm Thanh Lan - thiên kim nhà họ Thẩm đã gây ồn ào dạo trước. Mồ hôi lạnh sau lưng ông ta càng túa ra nhiều hơn, may mà kịp thời nhận ra thân phận của hai người này.

Mặc dù Ngô Thiến mấy ngày nay đã biết nhà họ Thẩm là hào môn ở Bắc Kinh, nhưng lại không biết nhiều về quyền thế của nhà họ Thẩm. Dù sao với thân phận của cô ta cũng không thể tiếp xúc với tầng lớp đó, càng đừng nói đến việc hiểu rõ.

Nhìn người đàn ông bên cạnh Thẩm Thanh Lan, đáy mắt cô ta lộ vẻ xem thường. Vừa nhìn đã biết tuổi tác của người đàn ông này lớn hơn Thẩm Thanh Lan nhiều, xem ra chính Thẩm Thanh Lan cũng chẳng phải người tốt gì, còn là thiên kim Thẩm gia nữa chứ, chắc hẳn ở nhà cô cũng không được coi trọng. Nhưng cô ta lại hoàn toàn không để ý đến việc Thẩm Quân Dục từng công khai tuyên bố rằng Thẩm Thanh Lan là em gái mà anh thương yêu nhất.

“Vị này là…?” Ngô Thiến cũng không thèm quan tâm việc Thẩm Thanh Lan vốn chẳng nói gì nhiều với cô ta, tự nhìn về phía Phó Hoành Dật. Đến lúc cô ta nhìn thấy rõ ngoại hình của anh, sự ghen tị trong mắt lại càng nhiều hơn. Không ngờ người đàn ông này lại đẹp trai đến vậy, ngay cả Trần Kình Thiên cũng không thể so với anh chứ đừng nói đến lão già bên cạnh cô ta.

Lão già vừa rồi bị Phó Hoành Dật trừng vẫn còn chưa tỉnh táo lại, nên không chú ý đến Ngô Thiến.

http://tieulun.hopto.org

“Chồng tôi.” Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời. Phó Hoành Dật nghe vậy thì khóe môi liền cong lên, cho thấy tâm trạng của anh bây giờ rất tốt. Đây là lần đầu tiên Thanh Lan công khai thừa nhận quan hệ của bọn họ.

Vì nụ cười này nên Ngô Thiến vẫn luôn chú ý đến anh hơi thất thần, nghe thấy Thẩm Thanh Lan nói vậy, mắt cô ta hiện vẻ kinh ngạc, “Thẩm Thanh Lan, cô đã kết hôn rồi?”

Ngô Thiến không thể không ngạc nhiên được, trong trường chưa từng nghe nói đến tin tức Thẩm Thanh Lan đã kết hôn. Cô ta đảo mắt, đột nhiên nghĩ có thể thân phận của người đàn ông này cũng không cao sang gì, thậm chí gia đình Thẩm Thanh Lan còn không thừa nhận người đàn ông này nên người ngoài không biết tin tức bọn họ kết hôn. Thậm chí trong đầu Ngô Thiến còn vẽ ra vỡ kịch Thẩm Thanh Lan yêu tên trai bao tuấn tú nào đó, sau đó làm loạn với người nhà, đòi kết hôn với anh, nhưng lại bị gia tộc đuổi đi.

Nếu như Thẩm Thanh Lan biết ý nghĩ trong đầu cô ta thì nhất định sẽ tặng cô ta một câu: “Cô gái, không có việc gì thì ít xem mấy bộ phim máu chó đi.”

Vì nghĩ theo suy đoán trong đầu nên ánh mắt Ngô Thiến nhìn Phó Hoành Dật cũng mang vẻ khinh bỉ, chỉ là một tên công tử bột, chắc hẳn là dựa vào khuôn mặt ưa nhìn kia thôi. Uổng công cô ta vừa rồi còn tưởng anh là người giàu sang, có thân phận gì ghê gớm lắm chứ.

Xin hỏi vị tiểu thư này, ngoại hình Phó tôi giống công tử bột ở chỗ nào? Đầu óc của cô đâu rồi?

http://tieulun.hopto.org

Rõ ràng, hôm nay chỉ số thông minh của Ngô Thiến không online.

“Chẳng hay vị tiên sinh này làm nghề gì?” Ngô Thiến cười hỏi, chỉ là nụ cười này nhìn sao cũng thấy không tốt lành gì.

Phó Hoành Dật lúc này cũng đã nhìn ra, mặc dù cô gái này quen biết Thanh Lan, nhưng quan hệ chắc hẳn cũng không tốt lắm.

Thẩm Thanh Lan không để ý đến câu hỏi của Ngô Thiến mà nhìn thoáng qua người đàn ông già bên canh cô ta, hỏi ngược lại, “Vị này là…?”

Nụ cười của Ngô Thiến cứng đờ, không ngờ Thẩm Thanh Lan lại phản dame cô ta, nhưng bây giờ cô ta không thể đá câu hỏi này lại, cũng không thể mặc kệ không để ý, dù sao người đàn ông già này vẫn còn ở đây.

Từ khi ở cùng Trần Kình Thiên, cô ta liền bỏ hết những công việc trước kia. Có Trần Kình Thiên, cuộc sống của cô ta đã tốt hơn thời phải đi làm thuê nhiều. Tuy Trần Kình Thiên lăng nhăng nhưng cũng coi như là hào phóng với Ngô Thiến. Chỉ là sau khi chia tay với Trần Kình Thiên, không còn nguồn cung cấp kinh tế nữa, cũng không thể mở miệng vòi tiền người nhà, không còn cách nào khác, Ngô Thiến lại đành tìm một công việc mới - tiểu thư tiếp rượu trong hộp đêm. Dù sao đây cũng là con đường kiếm tiền nhanh nhất.

Bị Trần Kình Thiên nuôi thành kiểu người cần có nhiều tiền, Ngô Thiến làm sao còn để mắt đến mấy công việc partime bình thường đó nữa.

Trong khoảng thời gian ở bên Trần Kình Thiên, không phải Ngô Thiến chẳng thu hoạch được gì. Tối thiểu là cô ta cũng kén chọn hơn, bắt đầu cẩn thận chưng diện, cũng là một người đẹp, nếu không thì đã chẳng được lão già này coi trọng.

Mặc dù ông ta lớn tuổi nhưng rất hào phóng, Ngô Thiến cũng ỡm ờ theo ông ta.

“Vị này là cha nuôi tôi, Tổng giám đốc Trịnh của tập đoàn Hối Phong.” Ngô Thiến vừa cười vừa giới thiệu, cũng chính câu này đã kéo suy nghĩ của ông ta về.

Tổng giám đốc Trịnh thấy Ngô Thiến lại quen biết Thẩm Thanh Lan thì mừng thầm, nếu có thể nương nhờ chiếc thuyền lớn nhà họ Thẩm thì sau này ông còn phải phát sầu vì không có việc sao?

Ông ta xoa xoa tay, định bắt tay với Thẩm Thanh Lan, nụ cười đượm vẻ lấy lòng, “Thẩm tiểu thư, lần đầu gặp mặt, hân hạnh hân hạnh, kẻ hèn tên là Trịnh Phong.”

Thẩm Thanh Lan không đưa tay ra. Trịnh tổng tuy hơi xấu hổ nhưng lại không dám khó chịu chút nào. Một Hối Phong nho nhỏ không thể đắc tội nổi với hai nhà Phó Thẩm, nếu đắc tội rồi thì ông ta cũng đừng mong có đất sống ở Bắc Kinh Nữa

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Phong không xấu hổ, nhưng Ngô Thiến lại không vui, cảm thấy Thẩm Thanh Lan không coi ai ra gì, “Thẩm Thanh Lan, tôi biết cô là thiên kim nhà họ Thẩm, nhưng chẳng lẽ nhà họ Thẩm không dạy cô lễ phép cơ bản nhất sao? Người khác chào hỏi cô mà cô lại tỏ ra ăn trên ngồi trước là có ý gì?”

Không khí ở đây lập tức như bị đóng băng lại. Khuôn mặt Phó Hoành Dật đột nhiên tối sầm lại, nhìn Ngô Thiến với ánh mắt lạnh như băng. Ngô Thiến cứng người, không ngờ chỉ một tên công tử bột mà lại có khí thế khiến người ta sợ hãi như thế.

Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo nhìn về phía Trịnh Phong, “Tổng giám đốc Trịnh, người ta thường nói chỉ nuôi không dạy là lỗi của cha, tuy là con gái nuôi nhưng cũng là con gái…”

“Bốp!” Thẩm Thanh Lan chưa dứt lời, Trịnh Phong đã vung tay tát vào mặt Ngô Thiến khiến cô ta hơi lảo đảo.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 133: Ngài phó là công tử bột?

Ngô Thiến và người đàn ông kia cũng đến ăn cơm. Trùng hợp thay, bọn họ cũng chọn nhà hàng mà Thẩm Thanh Lan chọn. Lúc Ngô Thiến nhìn thấy cô liền trừng cô chăm chăm, đôi mắt như chứa nọc độc. Cô ta hận Thẩm Thanh Lan chết đi được.

Thẩm Thanh Lan đã nhìn thấy Ngô Thiến từ trước, chọn cách làm như không thấy ánh mắt của đối phương, vẫn thấp giọng nói chuyện với Phó Hoành Dật.

“Thẩm Thanh Lan, thật trùng hợp, không nghĩ lại có thể gặp cô ở đây.” Ngô Thiến lên tiếng chào hỏi Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười ngọt ngào, khác hẳn với dáng vẻ lườm cô lúc nãy.

Đã bị điểm danh, Thẩm Thanh Lan cũng không thể giả vờ như không nhìn thấy được nữa. Cô ngẩng đầu, tuy phải ngước lên nhìn Ngô Thiến nhưng lại không hề có cảm giác bị người khác nhìn xuống từ trên cao chút nào, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như cũ.

Vì cô ngẩng mặt lên nên người đàn ông kia thấy rõ dung mạo của cô, đôi mắt ông ta hiện vẻ kinh ngạc vì sắc đẹp của cô, bất giác nuốt nước miếng. Ngô Thiến cảm thấy được sự thất thố của ông ta, trong mắt hiện rõ vẻ ghét bỏ.

Phó Hoành Dật đương nhiên cũng để ý thấy người đàn ông kia thất thố, bèn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn ông ta. Người đàn ông đó thấy rõ khuôn mặt của Phó Hoành Dật thì lập tức giật mình. Nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của

Phó Hoành Dật, ông ta đột nhiên toát mồ hôi lạnh khắp lưng.

Lại nhìn Thẩm Thanh Lan, liên tưởng đến cách Ngô Thiến gọi Thẩm Thanh Lan, ông ta đoán chắc hẳn đây chính là Thẩm Thanh Lan - thiên kim nhà họ Thẩm đã gây ồn ào dạo trước. Mồ hôi lạnh sau lưng ông ta càng túa ra nhiều hơn, may mà kịp thời nhận ra thân phận của hai người này.

Mặc dù Ngô Thiến mấy ngày nay đã biết nhà họ Thẩm là hào môn ở Bắc Kinh, nhưng lại không biết nhiều về quyền thế của nhà họ Thẩm. Dù sao với thân phận của cô ta cũng không thể tiếp xúc với tầng lớp đó, càng đừng nói đến việc hiểu rõ.

Nhìn người đàn ông bên cạnh Thẩm Thanh Lan, đáy mắt cô ta lộ vẻ xem thường. Vừa nhìn đã biết tuổi tác của người đàn ông này lớn hơn Thẩm Thanh Lan nhiều, xem ra chính Thẩm Thanh Lan cũng chẳng phải người tốt gì, còn là thiên kim Thẩm gia nữa chứ, chắc hẳn ở nhà cô cũng không được coi trọng. Nhưng cô ta lại hoàn toàn không để ý đến việc Thẩm Quân Dục từng công khai tuyên bố rằng Thẩm Thanh Lan là em gái mà anh thương yêu nhất.

“Vị này là…?” Ngô Thiến cũng không thèm quan tâm việc Thẩm Thanh Lan vốn chẳng nói gì nhiều với cô ta, tự nhìn về phía Phó Hoành Dật. Đến lúc cô ta nhìn thấy rõ ngoại hình của anh, sự ghen tị trong mắt lại càng nhiều hơn. Không ngờ người đàn ông này lại đẹp trai đến vậy, ngay cả Trần Kình Thiên cũng không thể so với anh chứ đừng nói đến lão già bên cạnh cô ta.

Lão già vừa rồi bị Phó Hoành Dật trừng vẫn còn chưa tỉnh táo lại, nên không chú ý đến Ngô Thiến.

http://tieulun.hopto.org

“Chồng tôi.” Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời. Phó Hoành Dật nghe vậy thì khóe môi liền cong lên, cho thấy tâm trạng của anh bây giờ rất tốt. Đây là lần đầu tiên Thanh Lan công khai thừa nhận quan hệ của bọn họ.

Vì nụ cười này nên Ngô Thiến vẫn luôn chú ý đến anh hơi thất thần, nghe thấy Thẩm Thanh Lan nói vậy, mắt cô ta hiện vẻ kinh ngạc, “Thẩm Thanh Lan, cô đã kết hôn rồi?”

Ngô Thiến không thể không ngạc nhiên được, trong trường chưa từng nghe nói đến tin tức Thẩm Thanh Lan đã kết hôn. Cô ta đảo mắt, đột nhiên nghĩ có thể thân phận của người đàn ông này cũng không cao sang gì, thậm chí gia đình Thẩm Thanh Lan còn không thừa nhận người đàn ông này nên người ngoài không biết tin tức bọn họ kết hôn. Thậm chí trong đầu Ngô Thiến còn vẽ ra vỡ kịch Thẩm Thanh Lan yêu tên trai bao tuấn tú nào đó, sau đó làm loạn với người nhà, đòi kết hôn với anh, nhưng lại bị gia tộc đuổi đi.

Nếu như Thẩm Thanh Lan biết ý nghĩ trong đầu cô ta thì nhất định sẽ tặng cô ta một câu: “Cô gái, không có việc gì thì ít xem mấy bộ phim máu chó đi.”

Vì nghĩ theo suy đoán trong đầu nên ánh mắt Ngô Thiến nhìn Phó Hoành Dật cũng mang vẻ khinh bỉ, chỉ là một tên công tử bột, chắc hẳn là dựa vào khuôn mặt ưa nhìn kia thôi. Uổng công cô ta vừa rồi còn tưởng anh là người giàu sang, có thân phận gì ghê gớm lắm chứ.

Xin hỏi vị tiểu thư này, ngoại hình Phó tôi giống công tử bột ở chỗ nào? Đầu óc của cô đâu rồi?

http://tieulun.hopto.org

Rõ ràng, hôm nay chỉ số thông minh của Ngô Thiến không online.

“Chẳng hay vị tiên sinh này làm nghề gì?” Ngô Thiến cười hỏi, chỉ là nụ cười này nhìn sao cũng thấy không tốt lành gì.

Phó Hoành Dật lúc này cũng đã nhìn ra, mặc dù cô gái này quen biết Thanh Lan, nhưng quan hệ chắc hẳn cũng không tốt lắm.

Thẩm Thanh Lan không để ý đến câu hỏi của Ngô Thiến mà nhìn thoáng qua người đàn ông già bên canh cô ta, hỏi ngược lại, “Vị này là…?”

Nụ cười của Ngô Thiến cứng đờ, không ngờ Thẩm Thanh Lan lại phản dame cô ta, nhưng bây giờ cô ta không thể đá câu hỏi này lại, cũng không thể mặc kệ không để ý, dù sao người đàn ông già này vẫn còn ở đây.

Từ khi ở cùng Trần Kình Thiên, cô ta liền bỏ hết những công việc trước kia. Có Trần Kình Thiên, cuộc sống của cô ta đã tốt hơn thời phải đi làm thuê nhiều. Tuy Trần Kình Thiên lăng nhăng nhưng cũng coi như là hào phóng với Ngô Thiến. Chỉ là sau khi chia tay với Trần Kình Thiên, không còn nguồn cung cấp kinh tế nữa, cũng không thể mở miệng vòi tiền người nhà, không còn cách nào khác, Ngô Thiến lại đành tìm một công việc mới - tiểu thư tiếp rượu trong hộp đêm. Dù sao đây cũng là con đường kiếm tiền nhanh nhất.

Bị Trần Kình Thiên nuôi thành kiểu người cần có nhiều tiền, Ngô Thiến làm sao còn để mắt đến mấy công việc partime bình thường đó nữa.

Trong khoảng thời gian ở bên Trần Kình Thiên, không phải Ngô Thiến chẳng thu hoạch được gì. Tối thiểu là cô ta cũng kén chọn hơn, bắt đầu cẩn thận chưng diện, cũng là một người đẹp, nếu không thì đã chẳng được lão già này coi trọng.

Mặc dù ông ta lớn tuổi nhưng rất hào phóng, Ngô Thiến cũng ỡm ờ theo ông ta.

“Vị này là cha nuôi tôi, Tổng giám đốc Trịnh của tập đoàn Hối Phong.” Ngô Thiến vừa cười vừa giới thiệu, cũng chính câu này đã kéo suy nghĩ của ông ta về.

Tổng giám đốc Trịnh thấy Ngô Thiến lại quen biết Thẩm Thanh Lan thì mừng thầm, nếu có thể nương nhờ chiếc thuyền lớn nhà họ Thẩm thì sau này ông còn phải phát sầu vì không có việc sao?

Ông ta xoa xoa tay, định bắt tay với Thẩm Thanh Lan, nụ cười đượm vẻ lấy lòng, “Thẩm tiểu thư, lần đầu gặp mặt, hân hạnh hân hạnh, kẻ hèn tên là Trịnh Phong.”

Thẩm Thanh Lan không đưa tay ra. Trịnh tổng tuy hơi xấu hổ nhưng lại không dám khó chịu chút nào. Một Hối Phong nho nhỏ không thể đắc tội nổi với hai nhà Phó Thẩm, nếu đắc tội rồi thì ông ta cũng đừng mong có đất sống ở Bắc Kinh Nữa

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Phong không xấu hổ, nhưng Ngô Thiến lại không vui, cảm thấy Thẩm Thanh Lan không coi ai ra gì, “Thẩm Thanh Lan, tôi biết cô là thiên kim nhà họ Thẩm, nhưng chẳng lẽ nhà họ Thẩm không dạy cô lễ phép cơ bản nhất sao? Người khác chào hỏi cô mà cô lại tỏ ra ăn trên ngồi trước là có ý gì?”

Không khí ở đây lập tức như bị đóng băng lại. Khuôn mặt Phó Hoành Dật đột nhiên tối sầm lại, nhìn Ngô Thiến với ánh mắt lạnh như băng. Ngô Thiến cứng người, không ngờ chỉ một tên công tử bột mà lại có khí thế khiến người ta sợ hãi như thế.

Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo nhìn về phía Trịnh Phong, “Tổng giám đốc Trịnh, người ta thường nói chỉ nuôi không dạy là lỗi của cha, tuy là con gái nuôi nhưng cũng là con gái…”

“Bốp!” Thẩm Thanh Lan chưa dứt lời, Trịnh Phong đã vung tay tát vào mặt Ngô Thiến khiến cô ta hơi lảo đảo.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 134: Chuyện kinh hoàng trong trung tâm thương mại (1)

Ngô Thiến lấy lại thăng bằng, nhìn ông ta với vẻ không thể tin được. Cô ta trút giận giúp Trịnh Phong, vậy mà ông ta lại tát cô ta.

Lúc Ngô Thiến đứng thẳng lại, Thẩm Thanh Lan mới thấy gương mặt cô ta lập tức sưng phù lên vì bị đánh, năm ngón tay in rành rành trên mặt, có thể thấy vừa rồi Trịnh Phong đã ra tay không hề nề tình.

Tuy Thẩm Thanh Lan không thích loại đàn ông đánh phụ nữ, nhưng cô lại không hề đồng tình với Ngô Thiến, người đáng thương tất có chỗ đáng trách.

“Thẩm tiểu thư, Phó tiên sinh, Ngô Thiến không hiểu chuyện, tôi đã dạy dỗ nó xong, lúc về tôi nhất định sẽ nghiêm khắc dạy bảo, xin hai vị rộng lượng, đừng tính toán với nó làm gì.” Trịnh Phong nói bằng giọng điệu chân thành tha thiết.

“Tại sao ông lại đánh tôi? Tôi có nói gì sai ư? Nhà họ Thẩm thì sao chứ? Nhà họ Thẩm thì có thể coi thường người khác sao? Lại còn là thiên kim nhà giàu nữa chứ.” Ngô Thiến không nuốt nổi cơn tức này, nhất là khi lão già này mấy ngày qua có thể nói là cô ta bảo sao nghe vậy, khiến cô ta càng phách lối hơn. Bây giờ bị ông ta đánh, cô ta lập tức làm ầm lên.

Ngay từ lúc Trịnh Phong đánh cô ta đã thu hút sự chú ý của mọi người, may mà nhà hàng này ở góc trong cùng, có ít người chờ đợi nên cũng không nhiều

người vây xem cho lắm.

Ngô Thiến còn chưa dứt lời thì sắc mặt Trịnh Phong đã thay đổi. Thấy vẻ mặt của Phó Hoành Dật càng ngày càng sầm lại, ông ta đổ mồ hôi lạnh khắp trán. Lần đầu tiên ông ta thấy hối hận vì đã mù mắt chọn phải một người đàn bà thế này, chẳng những không giúp được gì cho ông ta, mà rất có thể còn khiến ông ta rơi vào cảnh muôn đời muôn kiếp không trở mình được. Ông ta hoàn toàn quên mất vừa rồi ông ta còn đắc ý vì Ngô Thiến quen biết Thẩm Thanh Lan, có thể lôi kéo quan hệ với nhà họ Thẩm giúp ông ta.

“Cô câm miệng cho tôi, nếu không thì về sau cút xéo đi.” Trịnh Phong quát nhẹ, ánh mắt ngầm cảnh cáo.

Ngô Thiến rụt người lại, nhận ra ông ta thật sự không đùa nên đành không cam lòng mà ngậm miệng.

Ngô Thiến đã yên tĩnh lại, thế nhưng tâm tình của Trịnh Phong vẫn thấp thỏm bất an, bởi vì ánh mắt lạnh như băng của Phó Hoành Dật vẫn nhìn chăm chăm vào ông ta.

Tuy rằng trong cả câu chuyện, Phó Hoành Dật chưa hề mở miệng nói câu nào, nhưng sức uy hiếp của anh mới là lớn nhất.

Dù sao nhà họ Phó cũng là gia tộc giàu sang quyền thế bậc nhất Bắc Kinh, nếu bàn về địa vị và sức ảnh hưởng thì còn trên cả nhà họ Thẩm. Vừa rồi ông ta lại còn nghe thấy Thẩm Thanh Lan là vợ của Phó Hoành Dật.

Trịnh Phong lấy tay áo lau lau mồ hôi lạnh trên trán, đang giữa mùa đông mà sau lưng ông ta lại ướt đẫm mồ hôi.

“Phó tiên sinh, Thẩm tiểu thư, hôm nay đều là lỗi của Trịnh mỗ, ngày khác tôi nhất định sẽ đến nhà tạ lỗi, hy vọng hai vị không để bụng.”

Giọng điệu của ông ta càng khiêm tốn, thái độ càng thành khẩn hơn.

“Đến nhà tạ lỗi thì không cần, chỉ mong rằng tổng giám đốc Trịnh sau này có thể mở to mắt một chút, chọn một người phụ nữ thông minh có thể giúp sự nghiệp của ông tiến xa hơn, chứ chọn phải một người phụ nữ ngu xuẩn thì…” Tuy chưa nói hết, nhưng ý đã rất rõ ràng.

Trịnh Phong liên tục gật đầu nói phải, sau đó được Phó Hoành Dật ngầm cho phép mới kéo Ngô Thiến, chật vật rời đi.

Vừa đi khỏi tầm mắt của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, Trịnh Phong liền hất Ngô Thiến ra, nhìn cô ta vẻ ghét bỏ, “Thành sự không thấy mà bại sự đã có thừa, sau này đừng để tôi nhìn thấy cô nữa.”

Nếu trong trung tâm thương mại không có nhiều người thì ông ta thật muốn đánh cái đồ ngu xuẩn này một trận.

http://tieulun.hopto.org

Ngô Thiến nhếch nhác ngã dưới đất, nhìn theo phương hướng Trịnh Phong bỏ đi bằng ánh mắt thâm hiểm. Lão già hèn nhát! Sau đó, cô ta lại nhìn lên tầng, Thẩm Thanh Lan, cô chờ đó, sẽ có một ngày cô khiến cô phải trả giá thật đắt.

Người đến kẻ đi trong trung tâm thương mại. Thấy ánh mắt soi mói của mọi người, Ngô Thiến cúi đầu, lấy túi xách che mặt mình rồi rời khỏi đó.

“Thật không nhìn ra phu nhân còn có năng lực chiến đấu đáng kinh ngạc như thế.” Sau khi hai người kia đi rồi, Phó Hoành Dật mới cười nói bằng giọng điệu trêu đùa, đâu còn vẻ mặt sa sầm như lúc nãy.

Thẩm Thanh Lan thản nhiên nhìn anh, im lặng không nói gì.

Chẳng lâu sau đã đến phiên bọn họ. Sự hào hứng của hai người hoàn toàn không bị chuyện vừa rồi làm ảnh hưởng. Hai người vui vẻ ăn trưa, sau đó lại nghỉ ngơi một lúc rồi mới bắt đầu mua đồ cho nhà hai ông cụ ở nhà.

Mua quá nhiều đồ nên Thẩm Thanh Lan bảo Phó Hoành Dật để đồ vào xe trước, còn cô ở đây chờ anh. Ngài Phó dĩ nhiên rất sẵn lòng cống hiến sức mình vào chút việc nhỏ này, dặn Thanh Lan chờ ở đây rồi xách đồ đến ga-ra.

“A, ai cứu với! Giết người! Giết người…” Bỗng, một tiếng thét chói tai vang lên ở phía trước, còn mọi người thì chạy tán loạn.

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, nhìn về phía đó. Cách chỗ cô không xa, mọi người vừa trốn chạy tứ phía, vừa la hét ầm ĩ. Thẩm Thanh Lan giữ một đàn ông chạy qua cô, hỏi, “Bên kia có chuyện gì vậy?”

Người đàn ông đột nhiên bị kéo lại nên suýt ngã, nghe Thẩm Thanh Lan hỏi vậy liền hoảng hốt trả lời bằng giọng nói vô cùng run rẩy, “Có một tên điên, cầm dao găm đi khắp nơi đâm người ta, máu me nhiều lắm…”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan căng thẳng, cô buông người đàn ông kia ra rồi đi về phía trước, nhưng cổ tay bị ông ta kéo lại, “Đừng qua đó, tên kia là kẻ điên, gặp ai cũng đâm.”

Thẩm Thanh Lan giằng tay ông ấy ra, bình thản nói, “Tôi không sao đâu.”

Dọc đường gặp phải nhiều người đang hoảng hốt chạy lung tung, thậm chí Thẩm Thanh Lan còn vết máu trên người một người. Phía trước, tiếng la hét vang lên không ngừng, cô bước đi nhanh hơn, sau đó nhanh chóng thấy rõ tình hình ở đó.

Tai nạn xảy ra trong một cửa hàng đồ lót nữ, một thanh niên cầm dao đứng trong cửa hàng, hắn ta còn bắt giữ một người phụ nữ có thai, bụng đã rất lớn. Con dao nhọn của hắn ta đang kề trên cổ của cô ấy.

Dưới chân người thanh niên cầm dao còn có một người đàn ông nằm bất động, hình như anh ta đã bị đâm mấy nhát, toàn thân đầy máu, không hề động đậy, chẳng biết còn sống hay đã chết.

Bên cạnh người thanh niên kia là hai nữ nhân viên trong cửa hàng, bọn họ cũng bị thương, đang nằm đó rên rỉ.

“Tất cả các người không được di chuyển! Nếu ai dám di chuyển thì tôi sẽ đâm chết cô ta ngay.” Người thanh niên đứng đó gào lên, vẻ mặt vô cùng điên cuồng và tàn nhẫn.

Thẩm Thanh Lan nhìn người thanh niên cầm dao, phát hiện hắn ta còn rất trẻ tuổi, cùng lắm cũng chỉ hai mươi lăm tuổi, nhưng trên mặt hắn lúc này còn có vết máu, hơn nữa vẻ mặt rất điên cuồng nên trông rất dữ tợn và đáng sợ.

Người phụ nữ có thai bị khống chế khoảng ba mươi tuổi, bụng rất lớn, xem ra đã sắp sinh, lúc này mặt cô ấy trắng bệch, lem luốc nước mắt vì hoảng sợ.

Thẩm Thanh Lan quan sát một lúc thì thấy người thanh niên kia nhìn ra ngoài, rồi lùi vào trong cửa hàng, con dao nhọn kề sát vào cổ của người phụ nữ có thai, chỉ cần dùng thêm một chút sức là có thể cắt đứt động mạch cổ của cô ấy, hoàn toàn không thể lén lút cứu cô ấy được, lúc này chỉ có thể khiến cho người đàn ông kia bỏ dao ra khỏi cổ của người phụ nữ có thai trước.

Bên ngoài cửa hàng có rất nhiều người vây quanh, phần lớn đều là những thanh niên trẻ tuổi, còn có một người trông rất hoảng hốt và lo lắng, nhìn chằm chằm vào người người phụ nữ có thai trong tay người thanh niên cầm dao.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi xin cậu, đừng làm hại vợ tôi, cô ấy sắp sinh rồi! Xin cậu, đừng làm hại cô ấy.” Anh ta cầu xin.

Người thanh niên cầm dao cứ như không nghe thấy gì, con dao kề trên cổ của người phụ nữ có thai vẫn không hề xê dịch, “Các người không ai được qua đây, nếu dám qua thì tôi sẽ lập tức đâm chết cô ta.”

Quả nhiên đám đông xung quanh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 135: Chuyện kinh hoàng trong trung tâm thương mại (2)

Người thanh niên cầm dao đột nhiên cười ha ha, vì gã cười điên cuồng nên con dao trong tay cũng run run, lập tức rạch một đường trên cổ người phụ nữ có thai. Máu chảy ra, sắc mặt cô ấy càng trắng bệch, nước mắt càng tuôn trào hơn. Người đàn ông vừa tự nhận là chồng cô ấy vội hét lớn, "Đừng."

"Đừng, tôi cầu xin cậu đừng làm hại vợ tôi, chuyện này không liên quan gì đến vợ tôi! Cô ấy chỉ vào cửa hàng mua mấy bộ quần áo thôi, không phải người của cửa hàng này. Tôi xin cậu thả cô ấy ra đi, cầu xin cậu." Người đàn ông ấy nói xong liền bật khóc.

Người phụ nữ có thai thấy chồng mình như vậy thì lại càng khóc lớn hơn.

Chuyện này thật là tai bay vạ gió, vì gần đến ngày dự sinh nên hôm nay cô ấy mới cùng chồng đến trung tâm thương mại để mua một số vật dụng hằng ngày. Khi đi ngang cửa hàng đồ lót, bọn họ liền vào xem một chút. Bởi vì trong cửa hàng toàn là phụ nữ nên chồng cô ấy ngại, không vào cùng mà ở ngoài cửa hàng chờ. Kết quả là đột nhiên có một cậu thanh niên xông vào, gặp ai cũng giơ dao đâm chém, cô ấy bụng lớn đi lại bất tiện, chưa kịp chạy đã bị hắn bắt làm con tin.

"Vô tội? Vậy chẳng lẽ bạn gái của tôi có tội? Nhưng tên súc sinh này…" Người thanh niên cầm dao nhìn sang người đàn ông chẳng biết còn sống hay đã chết đang nằm dưới đất, "Tên súc sinh này chỉ vì thấy bạn gái tôi xinh đẹp nên đã mượn cớ mời nhân viên ăn cơm, chuốc say cô ấy rồi cưỡng bức! Bạn gái tôi không chịu nổi cú sốc đó nên muốn đi tố cáo hắn ta. Nhưng hắn ta lại

chụp ảnh khỏa thân của bạn gái tôi, uy hiếp cô ấy rằng nếu dám tốt cáo, hắn ta sẽ đăng những tấm ảnh đó lên mạng, khiến cô ấy thân bại danh liệt. Hắn ta còn muốn đạp đổ chén cơm của tôi, khiến cho tôi không có đường sống ở Bắc Kinh nữa. Bạn gái của tôi không thể chấp nhận kết quả này nên đã nhảy lầu tự tử từ tầng mười lăm xuống, chết tại chỗ. Lẽ nào bạn gái của tôi không vô tội sao?"

Mọi người thật không ngờ trong chuyện này còn ẩn tình như vậy, ánh mắt nhìn người thanh niên cầm dao bỗng hơi đồng tình. Có lẽ hắn và bạn gái rất yêu nhau, bằng không thì đã chẳng điên cuồng vì cái chết của bạn gái đến mức này.

Nhưng mặc dù chuyện này có nguyên nhân, mọi người có thể hiểu được lý do người thanh niên này điên cuồng, nhưng vẫn không đồng tình.

"Dù vậy thì cậu cũng không nên giết người, cậu có thể báo cảnh sát để họ giúp đỡ cậu mà." Không biết ai trong đám đông hô lên, khiến đôi mắt của người thanh niên vừa mới tỉnh táo được một chút lại lập tức đỏ quạch. Thẩm Thanh Lan thầm nghĩ không hay rồi, chắc hắn đã chọc giận anh ta rồi.

Quả nhiên, người thanh niên cầm dao đạp một cái lên vết thương của người đàn ông nằm dưới đất, làm máu càng chảy nhiều hơn, "Báo cảnh sát? Báo cảnh sát có tác dụng sao? Cảnh sát cũng cùng một phe với hắn! Các người cho rằng tôi chưa từng báo cảnh sát sao? Tôi là luật sư, điều đầu tiên tôi làm chính là báo cảnh sát. Nhưng kết quả thì sao? Cảnh sát nói tôi vu khống, bắt giam tôi mười lăm ngày. Đến khi tôi được thả ra ngoài thì thi thể của bạn gái tôi đã bị hoả táng, ngay cả lần cuối cùng tôi cũng không được gặp mặt cô ấy. Một tháng nữa thôi chính là hôn lễ của chúng tôi, bạn gái của tôi đã mang thai hai tháng, qua tám tháng nữa là tôi sẽ được làm ba rồi, sẽ có một gia đình hạnh phúc, một đứa con đáng yêu. Thế nhưng tất cả đều bị tên súc sinh này bị

hủy hoại, tất cả đều bị hủy hoại. Người yêu của tôi, con của tôi đã mất, hắn dựa vào đâu mà vẫn có thể sống tự do tự tại?”

Tâm trạng của người thanh niên cầm dao rất kích động. Thẩm Thanh Lan thấy sắc mặt của người phụ nữ có thai càng lúc càng tái nhợt, tay cô ấy còn vô thức ôm bụng, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Thẩm Thanh Lan chau mày, e rằng người phụ nữ có thai này sắp sinh rồi. Quả nhiên không lâu sau, một dòng chất lỏng chảy xuống từ trên đùi người phụ nữ có thai xuống, chỉ e là đã vỡ ối.

Chồng của người phụ nữ có thai dĩ nhiên cũng chú ý thấy vẻ mặt đau đớn của vợ mình, khuôn mặt càng nôn nóng hơn, “Vợ tôi sắp sinh rồi! Tôi xin cậu thả cô ấy đi, tôi sẽ thay cô ấy làm con tin, tôi sẽ qua đó.”

Vẻ mặt của người thanh niên cầm dao vẫn rất điên cuồng, “Tôi không đánh lại một người đàn ông như anh, đổi lấy anh thì chẳng phải tôi tự tìm đường chết sao? Dù sao tôi cũng không muốn sống nữa, đúng lúc sẽ kéo cô ta chôn cùng. Ha ha ha ha!” Giọng cười điên cuồng vang dội khắp nơi.

Chồng của người phụ nữ có thai đã bật khóc ra tiếng, quỳ “phịch” xuống đất, “Tôi cầu xin cậu, thả vợ tôi ra đi, van xin cậu.” Anh ta khóc lóc van xin, vẻ mặt dường như đã tuyệt vọng.

Người phụ nữ có thai thấy ông chồng vì mình mà quỳ xuống đất cầu xin thì cũng nước mắt giàn giụa.

Trong đám đông, hình như có người cũng nhỏ giọng khóc nức nở, nhưng lại không một ai dám tiến lên. Thậm chí Thẩm Thanh Lan còn thấy có người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, quay phim.

Mắt cô lạnh đi, nhìn người thanh niên cầm dao, từ từ tiến lên một bước.

“Tôi sẽ làm con tin của anh, anh thả cô ấy ra đi.”

Giọng nói du dương xuyên qua đám đông, lọt vào tai người thanh niên và tất cả những người có mặt ở đây.

Ánh mắt của mọi người đồ dồn về phía phát ra giọng nói lạnh lùng kia, không ngờ người lên tiếng lại là một cô gái còn trẻ đến thế.

Trong đám đông, chẳng biết ai đã lặng lẽ cúi đầu, ánh mắt dao động, dường như không dám đối mặt.

Người thanh niên cầm dao liếc nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt hung ác.

Thẩm Thanh Lan bình tĩnh nhìn hắn ta, “Tôi là phụ nữ, tay trói gà không chặt. Tôi sẽ thế chỗ cho cô ấy, làm con tin của anh.”

http://tieulun.hopto.org

Chồng của người phụ nữ có thai nhìn Thẩm Thanh Lan, khóe miệng mấp máy, cuối cùng vẫn không lên tiếng ngăn cản. Tuy áy náy trong lòng nhưng dù sao người bị bắt bây giờ cũng là vợ anh ta.

Thẩm Thanh Lan chỉ vào người đàn ông quỳ dưới đất, "Có câu dưới gối đàn ông có vàng, nhưng vì vợ, anh ta lại bằng lòng quỳ xuống cầu xin anh, chứng tỏ anh ta rất yêu vợ mình, cũng như anh yêu bạn gái của anh. Tình cảm như thế, anh nhẫn tâm khiến anh ta tan nhà nát cửa sao?"

Người thanh niên cầm dao không nói gì, nhưng vẻ mặt đã hơi buông lỏng.

Thẩm Thanh Lan nói tiếp, "Vợ của anh ta sắp sinh rồi, anh ta cũng sắp được làm ba. Chắc anh hiểu được tâm tình này của anh ta, tuy người đàn ông này…" Thẩm Thanh Lan chỉ vào người đàn ông nằm dưới chân hắn, "Hắn ta đáng bị trừng phạt, nhưng sự việc không hề liên quan gì đến người phụ nữ có thai này, anh kéo người vô tội vào thì có khác gì hắn ta?"

Vẻ mặt người thanh niên cầm dao do dự.

"Cô ấy đã vỡ nước ối rồi, nếu không đưa đến bệnh viện thì nhất định sẽ một xác hai mạng. Anh là một luật sư, chẳng lẽ lại nhẫn tâm để một đứa bé chưa được nhìn thấy thế giới này lần nào đã phải ra đi sao? Anh nhẫn tâm để người làm cha làm mẹ vốn đang vui vẻ chào đón một sinh mạng mới, nhưng chỉ vì một người không hề liên quan gì đến bọn họ mà đau đớn mất đi sinh mạng bé nhỏ đáng yêu này sao?"

Thẩm Thanh Lan đứng ở đó, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói thản nhiên, cứ như

kẻ trước mặt không phải là một tên côn đồ hung ác tàn bạo.

“Cảnh sát đến rồi.” Chẳng biết ai trong đám đông la lên, sau đó mười mấy người mặc đồng phục cảnh sát vây quanh bốn phía, bao vây cửa hàng.

Người thanh niên cầm dao vốn dĩ đã sắp đồng ý đổi con tin, bỗng thấy cảnh sát ập đến, vẻ mặt hắn lập tức biến đổi, bàn tay nắm con dao thật chặt.

Thẩm Thanh Lan thầm than một tiếng.

“Bỏ vũ khí xuống, thả người phụ nữ có thai kia ra.” Một người có vẻ là đội trưởng lên tiếng, trên tay còn cầm thanh súng đã lên nòng, họng súng chĩa vào người thanh niên cầm dao.

Người thanh niên cầm dao như thể chẳng nhìn thấy họng súng đang chĩa vào mình, chỉ cười điên cuồng khi thấy cảnh sát ập đến nhanh như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 136: Chuyện kinh hoàng trong trung tâm thương mại (3)

“Chuyện tôi đề nghị, anh thấy sao?” Thẩm Thanh Lan không nhìn những cảnh sát kia, mà quay sang nói với người thanh niên cầm dao.

“Được, cô qua đây, tôi đồng ý trao đổi con tin. Nhưng tôi có một cái điều kiện, bảo bọn họ cút ra xa cho tôi.” Thẩm Thanh Lan vốn không còn chút hy vọng nào nữa, nghe người thanh niên nói vậy, cô hơi dừng lại, nhìn sang vị đội trưởng kia.

“Ngài cảnh sát này, phiền ông dẫn người của ông lui ra sau một chút.” Thẩm Thanh Lan quay sang nói với người đội trưởng kia.

Ông ta nghe vậy liền liếc nhìn Thẩm Thanh Lan, đáy mắt có vẻ coi thường và phiền hà, “Cô gái trẻ, đừng ở đây quấy rối nữa.”

Giọng điệu của ông ta rất mất kiên nhẫn, tình huống lúc này đã rất phiền phức rồi, vậy mà cô gái trẻ này còn làm loạn thêm.

“Cảnh sát, xin ông, mau cứu vợ tôi đi.” Chồng của người phụ nữ có thai nhìn thấy cảnh sát thì rất kích động, kéo tay áo ông ta cầu xin.

Vị cảnh sát kia cũng không hất tay anh ta ra mà chỉ bình tĩnh nói, “Chúng tôi

nhất định sẽ cứu vợ anh, trước tiên anh hãy chờ một bên đã.”

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?” Một giọng nói trầm thấp nam tính vang lên từ ngoài đám đống, mang theo khí thế mạnh mẽ, Thẩm Thanh Lan khẽ giật mình.

Đám đông tránh đường, dáng người của Phó Hoành Dật xuất hiện trong tầm mắt Thẩm Thanh Lan. Anh không nhìn Thẩm Thanh Lan mà quét một vòng trong cửa hàng. Khi thấy rõ tình hình bên trong, anh chau mày, hiểu ra vấn đề.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Phó Hoành Dật thấp giọng hỏi người cảnh sát. Ông ta vốn đang bực mình, nhưng khi thấy anh lấy thẻ sĩ quan trong túi ra thì lập tức kính nể, khẽ giọng giải thích tình hình khái quát cho anh. Cuối cùng, Thẩm Thanh Lan thậm chí còn có thể cảm thấy ánh mắt của vị cảnh sát kia đang nhìn sang cô, chắc là đang nói với anh chuyện cô muốn làm con tin thay.

Sau đó, Thẩm Thanh Lan cảm nhận có một ánh mắt rất sắc bén rất rõ ràng nhìn về phía cô.

“Nhanh lên, bảo mấy tên cảnh sát này cút ra xa cho tôi, bằng không tôi sẽ giết chết người phụ nữ này.” Người thanh niên cầm dao thấy cảnh sát không có hành động gì một lúc lâu nên vô cùng sốt ruột, gào to.

Thẩm Thanh Lan lại nhìn thấy chất lỏng màu đỏ đã chảy ra trên đùi người phụ nữ có thai, nếu không đưa đến bệnh viện ngay thì e rằng sẽ một xác hai

mạng thật.

Cô tiến lên một bước, nhưng bị Phó Hoành Dật kéo tay lại. Thẩm Thanh Lan nhìn vào đôi mắt nặng nề của Phó Hoành Dật, ở đó đen nhánh, không nhìn ra được cảm xúc gì.

Thẩm Thanh Lan nhìn thẳng vào anh, ánh mắt sáng trong nói với anh rằng cô sẽ không sao.

Phó Hoành Dật dời mắt đi, không muốn nhìn cô nữa, nhưng vẫn nắm tay cô buông ra.

“Làm theo lời tôi, lui về phía sau.” Phó Hoành Dật trầm giọng lên tiếng, sắc mặt rất khó coi.

Viên cảnh sát ngẩn ra, “Vị sĩ quan này, chuyện đó…”

Phó Hoành Dật lặp lại một lần nữa, “Lui về phía sau.”

Anh vốn có khí thế mạnh mẽ, bây giờ còn đanh mặt lại nên càng uy nghiêm hơn. Viên cảnh sát phất tay một cái, mấy cảnh sát kia liền lui về phía sau.

“Cảnh sát đã lui ra sau, bây giờ tôi sẽ qua đó. Anh nói lời phải giữ lời, thả cô

ấy ra.” Thẩm Thanh Lan quay sang nói với người thanh niên cầm dao bằng giọng điệu bình tĩnh, không chút khẩn trương hoảng loạn.

“Cô qua đây trước.” Người thanh niên cầm dao nhìn những cảnh sát sau lưng cô chằm chằm, kề sát con dao lên động mạch cổ của người phụ nữ có thai, không mảy may xê dịch.

Thẩm Thanh Lan cất bước, từ từ đến gần người thanh niên cầm dao. Sau lưng cô, Phó Hoành Dật chăm chú nhìn cô, hai tay nắm chặt. Thật ra anh có thể ngăn không cho Thẩm Thanh Lan làm chuyện này, chỉ là vừa rồi trong giây phút nhìn vào đôi mắt cô, trong long Phó Hoành Dật xuất hiện một cảm giác khó nói, cứ thế buông tay cô ra.

Tất cả mọi người có mặt đều dõi theo Thẩm Thanh Lan, liền thấy bước chân của cô rất ổn định, đi từng bước vững vàng về phía người thanh niên cầm dao.

Người thanh niên cầm dao cũng nhìn Thẩm Thanh Lan chằm chằm, thấy cô không cầm theo thứ gì mới thấy yên tâm hơn. Nhưng bàn tay nắm con dao của anh ta vẫn không lúc nào lơi lỏng, mắt hắn vẫn đỏ ngầu, rõ ràng tâm trạng vẫn còn rất kích động.

Vẻ mặt của người phụ nữ có thai càng lúc càng đau đớn, trên trán đầy mồ hôi hột, quần áo trên người đã bị mồ hôi làm ướt đẫm. Tay cô ấy đang ôm bụng, máu trên đùi chảy mỗi lúc một nhiều hơn, đã đọng một bãi nhỏ dưới đất.

“Gọi 120 chưa?” Phó Hoành Dật hỏi, thật không ngờ anh chỉ đi cất đồ một

lúc, quay về đã nhìn thấy cảnh Thẩm Thanh Lan chủ động xin đi làm con tin. Trong giây phút đó, biết chắc cô sẽ không sao nhưng Phó Hoành Dật vẫn tức giận, vì cô hoàn toàn không lo nghĩ đến an nguy của bản thân.

Đầu óc của viên cảnh sát u mê, chưa kịp trả lời câu hỏi của Phó Hoành Dật thì có một người trong đám đông bên cạnh nghe vậy, bèn đáp, “Vừa rồi đã có người gọi cấp cứu, lúc này chắc cũng sắp đến rồi.”

Khoảng cách không còn xa, Thẩm Thanh Lan đi tới trước mặt người thanh niên cầm dao, “Tôi đến rồi, anh thả cô ấy ra đi.”

Người thanh niên cầm dao vẫn không nhúc nhích, mà nhìn về phía cảnh sát, “Các người lui ra sau thêm đi, còn tên kia nữa, chính là tên đang cầm súng, ném khẩu súng xuống đất cho tôi.”

Viên cảnh sát hơi lưỡng lự, bọn họ lúc này đã cách người thanh niên khá xa, không thể nhanh chóng tiếp cận được, muốn cứu con tin, chỉ có thể nổ súng chế ngự người thanh niên kia trong khoảnh khắc trao đổi con tin, nếu không có súng…

“Làm theo lời hắn đi.” Phó Hoành Dật từ từ lên tiếng, hai tay nắm thật chặt, ánh mắt nhìn bóng lưng Thẩm Thanh Lan chằm chằm, không dám dời đi dù chỉ một giây.

Viên cảnh sát theo lời anh, dẫn cấp dưới lại lui ra sau mấy bước, đặt súng xuống bên chân mình. Nếu như động tác nhanh nhạy, ông ta vẫn có thể chớp cơ hội nổ súng.

“Cô qua đây.” Người thanh niên cầm dao nói với Thẩm Thanh Lan, nhưng lại nhìn cảnh sát.

Người phụ nữ có thai cũng nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt ngập tràn mong đợi.

Thẩm Thanh Lan khẽ mỉm cười với người phụ nữ có thai, trấn an nhìn cô ấy, rồi đến gần người thanh niên cầm dao.

Người thanh niên kia dời con dao khỏi cổ người phụ nữ có thai. Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan lóe lên, chính là lúc này.

Bước chân của cô đột nhiên tăng tốc, chỉ chớp mắt đã đến sau lưng người thanh niên cầm dao, xoay cổ tay một cái. Sau đó, nương theo âm thanh răng rắc là tiếng thét đau đớn của hắn ta, con dao sắc nhọn nhuộm đỏ máu cũng rơi xuống đất.

Thẩm Thanh Lan trở tay, một tay của người thanh niên liền bị bắt chéo ra sau lưng, tay còn lại thì rũ xuống bên người.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, kẻ bắt cóc hung ác đã bị Thẩm Thanh Lan khống chế chỉ bằng hai ba động tác. Tất cả mọi người có mặt ở đây, ngoài Phó Hoành Dật ra, đều vô cùng sững sờ.

http://tieulun.hopto.org

Người phụ nữ có thai vẫn chưa nhận ra là cô ấy đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ ôm bụng ngã xuống. Khuôn mặt Thẩm Thanh Lan trầm xuống, không kịp đỡ cô ấy, nhưng nếu cô ấy cứ ngã thẳng xuống thế này thì đứa bé…

Chợt, một bóng người lao đến, Phó Hoành Dật đã đỡ được cô ấy một giây trước khi người phụ nữ ngã xuống đất. Chồng cô ấy lúc này mới kịp nhận ra, chạy nhào đến ôm lấy người phụ nữ có thai trên tay Phó Hoành Dật.

Những cảnh sát khác cũng hoàn hồn. Viên cảnh sát nhặt khẩu súng lục dưới đất lên, chạy đến, lấy còng ra còng người thanh niên lại.

Ngay lúc này, nhân viên y tế cũng chạy tới hiện trường, nhưng khi nhìn thấy đưới đất đầy máu thì lại đột nhiên không biết bắt tay từ đâu.

“Cứu người phụ nữ có thai kia trước đi, nước ối của cô đã chảy khô rồi.” Thẩm Thanh Lan trầm giọng lên tiếng, đổi lại là ánh mắt vô cùng cảm kích của chồng cô ấy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 137: Ngài phó tức giận

“Còn người đàn ông dưới đất kia nữa, mất máu quá nhiều, không rõ thương tích thế nào.” Thẩm Thanh Lan bổ sung thêm một câu.

Nhân viên y tế lập tức chia làm hai nhóm, phân ra chữa trị cho người đàn ông dưới đất và người phụ nữ có thai.

“Hắn là đồ súc sinh, là một kẻ đáng chết! Ai cho các người cứu hắn? Không được cứu! Không ai được cứu hắn!” Người thanh niên cầm dao bị khống chế chỉ mới im lặng được một lúc, nhưng vừa nghe thấy phải cứu người đàn ông kia thì lập tức kích động, giãy giụa muốn đứng lên, lại bị mấy cảnh sát ấn mạnh xuống đất.

Mặt hắn dán chặt dưới đất, nhưng lại nhìn về phía Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt vô cùng hung ác “Hắn chính là một tên súc sinh! tại sao cô lại muốn cứu hắn? Hắn ta đáng chết!”

Phó Hoành Dật đã đi đến bên cạnh Thẩm Thanh Lan, cẩn thận quan sát cô, thấy cô không bị thương chỗ nào mới yên tâm thả lỏng. Nhưng anh vẫn rất không vui với hành động vừa rồi của cô, chỉ cần không cẩn thận một chút thì người bị thương đã chính là cô rồi.

Người phụ nữ có thai và người đàn ông kia được đặt trên băng ca đưa đi, còn hai nhân viên cửa hàng bị thương chỉ xây xát ở cánh tay, không nghiêm trọng lắm nên có thể tự đi theo nhân viên y tế. Hiện trường chỉ còn lại cảnh sát và

đám đông vây xem.

Thẩm Thanh Lan ngồi xổm xuống trước mặt người thanh niên cầm dao, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Nếu bạn gái của anh biết anh vì báo thù cho cô mà làm thế này, anh cho rằng cô ấy sẽ an lòng nhắm mắt sao? Rõ ràng là một luật sư, bản thân anh chính là vũ khí tốt nhất, vậy mà anh lại chọn con đường ngu xuẩn nhất.”

Đôi mắt của người thanh niên cầm dao lập tức đỏ ngầu, “Cô thì biết cái gì? Bọn nhà giàu thì thông đồng với bọn quan chức, bọn chúng đều cùng một giuộc cả. Tôi báo án nhưng cảnh sát có xử lý sao?” Hắn tức giận thét lên, ra sức giãy giụa, giọng nói vô cùng giận dữ và không cam lòng. Hắn cũng biết mình là luật sư, nên chọn con đường luật pháp, cũng đã làm thế, nhưng có tác dụng sao? Đổi lại được gì chứ?

“Tại sao bạn gái anh cuối cùng lại từ bỏ kháng án, lẽ nào anh không rõ sao? Cô ấy cũng chỉ muốn bảo vệ anh, vậy mà anh lại phụ lòng cô ấy.” Thẩm Thanh Lan nói xong liền đứng lên, không nhìn đến người thanh niên dưới đất nữa.

Một lát sau, tiếng gào khóc và tiếng thét gầm bất lực của người thanh niên cầm dao vang lên sau lưng.

“Vị tiểu thư và sĩ quan này, việc hôm nay thật sự rất cảm ơn hai vị.” Viên cảnh sát đi đến cảm ơn Phó Hoành Dật, rồi khách sáo nói, “Có điều vẫn phải mời hai người theo tôi về để tường trình chuyện này, yên tâm, sẽ không làm mất thời gian của hai người lắm đâu.”

“Phối hợp với công việc của các anh là điều nên làm mà, tôi sẽ theo các anh về đồn cảnh sát.” Phó Hoành Dật từ tốn nói.

***

Lúc bọn họ ra khỏi đồn cảnh sát đã là bảy giờ tối, đồn trưởng khách sáo tiễn Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đến tận cửa.

“Chuyện hôm nay thật đúng là nhờ có Phó tiên sinh và Thẩm tiểu thư.” Đồn trưởng cười tít mắt, nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thẩm tiểu thư không hổ là con cháu nhà tướng, phụ nữ mà không hề thua kém đấng mày râu, rất có phong phạm của Tham mưu Thẩm.” Tham mưu Thẩm chính là Thẩm Khiêm - ba của Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi, “Đồn trưởng quá khen.”

“Nếu không có chuyện gì nữa thì chúng tôi đi trước.” Phó Hoành Dật nói.

Đồn trưởng làm động tác mời, “Mời ngài, mời ngài.”

Thấy xe của Phó Hoành Dật dần dần khuất hẳn ở góc đường, đồn trưởng mới quay vào đồn cảnh sát.

http://tieulun.hopto.org

Trong xe yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được cả tiếng kim rơi. Vẻ mặt của Phó Hoành Dật vô cùng nặng nề. Từ lúc ra khỏi đồn cảnh sát, anh vẫn không nói thêm câu nào.

Thẩm Thanh Lan ngồi bên ghế phụ, liếc nhìn một bên mặt của anh. Thấy sườn mặt anh căng chặt, đôi môi mỏng cũng mím lại, không ừ hữ gì, tất cả đều đang nói cho cô biết rằng anh tức giận.

Kết hôn đã mấy tháng, Phó Hoành Dật chưa từng nổi giận với cô, thậm chí ngay cả nghiêm mặt cũng không, hôm nay là lần đầu tiên.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh mà hơi đau đầu. Cô không biết cách dỗ dành người khác, càng không biết làm thế nào để dỗ dành một người đàn ông đang giận.

Thế là cô đành phải tiếp tục giữ im lặng.

Nhiệt độ trong xe mỗi lúc một thấp, tốc độ xe càng lúc càng nhanh. Nhìn những con số trên đồng hồ không ngừng tăng lên, Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng lên tiếng, “Ngày mai cảnh sát giao thông có lẽ sẽ đến nhà thu tiền phạt mất.”

Phó Hoành Dật tuy không trả lời, nhưng tốc độ xe đã chậm lại.

Cả quãng đường, hai người đều không nói lời nào. Chẳng bao lâu họ đã đến

nhà xe dưới tầng hầm Giang Tâm Nhã Uyển, Phó Hoành Dật lẳng lặng mở cửa xuống xe.

Thẩm Thanh Lan chịu thua đỡ trán, mở cửa xuống theo. Phó Hoành Dật không chờ cô mà đi thẳng đến thang máy, cô bèn vội bước nhanh hơn.

Hai người vào thang máy nhưng vẫn không nói gì. Thẩm Thanh Lan nhìn vẻ mặt vẫn âm trầm của Phó Hoành Dật trên tường thang máy, chỉ cảm thấy trái tim đang đập thình thịch.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng mười tám, Phó Hoành Dật sải đôi chân dài đi ra thang máy trước, rồi mở cửa bước vào nhà, đi thẳng vào phòng ngủ. Thẩm Thanh Lan vào theo, đang định lên tiếng giải thích với Phó Hoành Dật thì đã thấy anh lướt thẳng qua cô vào phòng tắm, còn khóa trái cửa lại.

Thẩm Thanh Lan nhìn cửa phòng tắm đóng chặt mà muốn nổi đóa.

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Thanh Lan tự nhủ chuyện này là lỗi của cô, đừng so đo với anh, không được so đo, sau đó mới từ từ ép được cơn bực dọc trong lòng xuống.

Ra khỏi phòng ngủ vào phòng khách ngồi, Thẩm Thanh Lan cau chặt mày, do dự thật lâu mới gọi điện thoại cho Phương Đồng.

“Thanh Lan, sao thế?” Giọng nói của Phương Đồng truyền đến từ đầu dây

bên kia, nghe giọng thì có vẻ tâm trạng khá tốt.

Thẩm Thanh Lan do dự một lát rồi mở lời, “Cậu đã từng cãi nhau với bạn trai cậu chưa?”

Phương Đồng sửng sốt, không hiểu lắm, “Đương nhiên là có rồi, trước đây bọn tớ thường hay cãi nhau, nhưng gần đây cả hai đều bận nên không gây sự nữa.”

“Vậy lúc cãi nhau, các cậu thường làm hòa thế nào? Cậu có dỗ dành anh ta không?” Thẩm Thanh Lan lại hỏi.

“Sao lại là tớ dỗ anh ấy được? Thế thì hời cho anh ấy quá, phải là anh ấy dỗ tớ.” Phương Đồng nói tiếp, “Nếu anh ấy không dỗ thì tớ sẽ không để ý đến anh ấy. Qua một lúc lâu, anh nhất định sẽ đến dỗ tớ thôi.” Phương Đồng nói xong lại bỗng nhận ra có điều gì đó sai sai. Sao Thẩm Thanh Lan lại đột nhiên hỏi cô ấy vấn đề này.

“Thanh Lan, cậu cãi nhau với vị kia nhà cậu đúng không?” Phương Đồng hỏi dò.

Thẩm Thanh Lan im lặng, sau đó trả lời, “Không tính là cãi nhau.” Chỉ là anh ấy đơn phương tức giận mà thôi.

Phương Đồng: “…”

“Vậy là do cậu chọc giận người ta à?” Phương Đồng hỏi một câu trúng tim đen.

Thẩm Thanh Lan: “…” Tại sao lại là tớ chọc giận anh ấy chứ không phải anh ấy chọc giận tớ?

Phương Đồng cảm thấy cô ấy đã đoán đúng chân tướng, “Thanh Lan, có phải cậu làm ra chuyện gì rồi không? Ừm, mấy chuyện liên quan đến an nguy của cậu đó.”

Thẩm Thanh Lan nghi hoặc hỏi, “Sao cậu lại hỏi vậy?”

“Tớ cảm thấy vị kia nhà cậu rất quan tâm đến cậu, thậm chí dù cậu có thật sự làm chuyện gì sai trái thì anh ấy cũng sẽ không nỡ giận cậu đâu. Vậy mà bây giờ anh ấy lại tức giận, vậy chắc chắn là do cậu đã làm chuyện gì nguy hiểm, không lo nghĩ đến an nguy của cậu nên anh ấy mới như thế.”

Phương Đồng buộc phải nói thật, đồng thời Thẩm Thanh Lan cũng phải cảm thán rằng cô ấy đúng là một cô gái vừa thông minh, lại vừa thấu tình đạt lý hiếm thấy.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 138: Anh trai đến

Thấy Thẩm Thanh Lan im lặng, Phương Đồng biết ngay là cô ấy lại đoán đúng, bèn cười nói, “Thật ra cậu cũng không cần quá lo lắng đâu. Vị kia nhà cậu quan tâm cậu như vậy, cho nên dù có giận thật cũng sẽ không giận lâu đâu. Biết đâu sáng mai tỉnh dậy sẽ không sao nữa. Nếu không thì cậu cứ làm nũng với anh ấy thử xem, dịu dàng giải thích, bảo đảm anh ấy sẽ nguôi giận ngay thôi.”

Thẩm Thanh Lan: “… Làm nũng như thế nào?”

Phương Đồng nghẹn lời, tưởng tượng đến bộ mặt lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan được thay bằng vẻ nũng nịu thì liền phát run lên, “Chuyện này, hay là đừng làm nũng nữa, cậu chỉ nói vài câu ngon ngọt dỗ anh ấy là được.”

Phương Đồng quyết định vẫn nên từ bỏ cách làm nũng này đi.

Thẩm Thanh Lan ồ một tiếng rồi cúp điện thoại.

Cô lại đi vào phòng ngủ một lần nữa, Phó Hoành Dật lúc này đã tắm xong, vừa đi ra. Thẩm Thanh Lan nhìn anh, nhưng vẫn chưa nghĩ ra phải nói như thế nào, chỉ đành phải vào phòng vệ sinh tắm rửa trước.

Đến khi cô tắm rửa xong đi ra thì đã thấy Phó Hoành Dật nằm trên giường,

hơi thở đều đều, rõ ràng đã ngủ rồi. Còn về chuyện ngủ thật hay chỉ giả vờ ngủ…

Thẩm Thanh Lan lẳng lặng thở dài, đành tạm gạt chuyện xin lỗi qua một bên, lên giường nằm xuống theo anh.

Trước kia, chỉ cần cô vừa nằm là Phó Hoành Dật sẽ ôm cô vào lòng, nhưng hôm nay anh lại không làm như vậy, ngược lại còn quay lưng lại phía cô.

Gương mặt của Thẩm Thanh Lan hiện vẻ rầu rĩ. Cô nhìn bóng lưng Phó Hoành Dật một lúc lâu, định mở miệng mấy lần nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ tắt đèn đi ngủ.

Mãi đến khi Thẩm Thanh Lan ngủ say, Phó Hoành Dật vốn đã ngủ từ sớm mới mở mắt ra, quay người lại kéo cô vào lòng.

Thẩm Thanh Lan đã quen với mùi của Phó Hoành Dật nên không hề đề phòng anh chút nào, động tác như vậy cũng không khiến cô thức giấc. Cô còn tìm một một tư thế thoải mái trong lòng anh, tiếp tục ngủ thật say.

Phó Hoành Dật nhìn cô, “Đúng là cô bé không có lương tâm, anh còn chưa nguôi giận mà em đã ngủ say như vậy rồi.”

Anh đưa tay, muốn đánh thức cô nhưng lại không nỡ, cuối cùng chỉ hôn nhẹ lên môi cô một cái, sau đó mới thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, vừa tỉnh lại đã không thấy Phó Hoành Dật trên giường nữa, Thẩm Thanh Lan đưa tay sang sờ, chỗ của anh đã lạnh, xem ra anh đã thức dậy được một lúc lâu.

Cô rời giường, vừa ra khỏi phòng ngủ đã thấy Phó Hoành Dật xách bữa sáng đi từ ngoài vào nhà, vẻ mặt anh đã bình tĩnh trở lại. Mắt Thẩm Thanh Lan hơi sang lên, “Phó Hoành Dật.”

Phó Hoành Dật không nhìn cô mà lại đi thẳng vào nhà bếp, bày bữa sáng lên đĩa rồi bê ra, “Ăn đi.”

Giọng anh lạnh nhạt, không dịu dàng như ngày thường. Thẩm Thanh Lan cau mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ đến ngồi xuống cạnh bàn, im lặng ăn sáng.

Xem ra Phó Hoành Dật lần này đã tức giận thật rồi, đến bây giờ còn chưa hết giận, chẳng lẽ cô thật sự phải làm nũng như Phương Đồng nói?

Nhưng Thẩm Thanh Lan biết đánh nhau, biết vẽ tranh, cũng biết xuống bếp, chỉ không biết làm nũng.

Cô còn đang nghĩ phải làm gì để Phó Hoành Dật hết giận thì chuông cửa đã vang lên dồn dập, có thể thấy người ngoài cửa rất gấp.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật đứng dậy đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, Thẩm Quân Dục đã gạt Phó Hoành Dật qua một bên rồi đi vào, gào lên với Thẩm Thanh Lan một trận, “Thẩm Thanh Lan, bây giờ em ăn gan báo rồi đúng không? Chuyện gì cũng dám làm!”

Vẻ mặt anh ta vô cùng tức giận, rõ ràng là đang tức điên. Thẩm Thanh Lan bị anh ta gào mà chẳng hiểu tại sao.

Thẩm Quân Dục thấy dáng vẻ không biết ân hận của Thẩm Thanh Lan, cơn giận trong lòng lại không trút ra được, đang định mắng cô tiếp thì lại bị Phó Hoành Dật ngăn cản, “Cô ấy còn chưa ăn sáng xong.”

“Ăn cái gì mà ăn?” Thẩm Quân Dục gào lên. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Phó Hoành Dật, anh ta lại nuốt mấy lời trong miệng vào, xua xua tay, hung dữ trừng Thẩm Thanh Lan, “Lát nữa sẽ tính sổ với em tiếp.” Nói rồi, anh ta đi ra phòng khách ngồi xuống, nhìn cô chằm chằm.

Thẩm Thanh Lan hết sức bình tĩnh, thong thả ăn bữa sáng của mình.

Lúc Thẩm Thanh Lan ăn sáng xong đã là hai mươi phút sau, thế nhưng cơn giận của Thẩm Quân Dục vẫn chưa hề giảm đi chút nào.

“Chuyện gì?” Thẩm Thanh Lan hỏi, lời ít ý nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục vừa nghe vậy liền nổi đóa, đứng bật dậy chỉ vào Thẩm Thanh Lan, “Còn dám hỏi anh chuyện gì sao? Anh hỏi em, hôm qua em đã làm gì?”

Hôm qua? Mắt Thẩm Thanh Lan khẽ lóe lên, đã hiểu ra, nhưng lại thầm thấy nghi ngờ, sao Thẩm Quân Dục lại biết được? Cô nhớ cửa hàng kia không phải của Thẩm Quân Dục mà.

Thẩm Quân Dục nhanh chóng giải đáp thắc mắc trong lòng cô, “Thẩm Thanh Lan, có phải anh nên vỗ tay chúc mừng em đã trở thành người hùng thích làm việc nghĩa không? Bây giờ trên mạng đều gọi em là nữ anh hùng xinh đẹp nhất rồi đấy.”

Anh ta lại cười nhạt, “Thật là anh dũng, ha hả. Cảnh tượng máu me đầm đìa, dao găm sắc bén như vậy mà em không hề chớp mắt đã xông lên, em cho rằng em là nữ hộ pháp sao? Đám cảnh sát và đàn ông ở đó đều là người chết hay sao mà một cô gái yếu đuối như em phải xông vào làm anh hùng?”

Thẩm Quân Dục tức giận chỉ vào Thẩm Thanh Lan mà khiển trách. Cô hoàn toàn không tưởng tượng được đâu, lúc xem đoạn video do một người có mặt ở hiện trường quay lại rồi đăng lên mạng, nhìn thấy cảnh Thẩm Thanh Lan xông vào nguy hiểm, anh đã bị dọa đến nỗi trái tim sắp ngừng đập đến nơi, lập tức chạy đến như ngựa không dừng vó, chỉ sợ cô có điều gì bất trắc.

Thẩm Thanh Lan bị Thẩm Quân Dục chỉ trỏ trách mắng cũng không cãi lại, thậm chí mặt còn chẳng biến sắc chút nào, cứ như người anh mắng hoàn toàn không phải là cô.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Phó Hoành Dật lại không nhìn được nữa. Anh đến chắn trước mắt Thẩm Quân Dục, “Cô ấy là vợ tôi.” Muốn dạy dỗ thì cũng nên là anh dạy dỗ.

Thẩm Quân Dục trợn mắt, “Vợ cậu thì sao? Nó vẫn là em gái ruột của tôi. Sao, tôi làm anh trai của nó mà còn không thể dạy được sao?” Anh ta nói một hơi, nhìn Phó Hoành Dật bằng ánh mắt vô cùng bất mãn, “Còn cậu nữa, cậu chăm sóc nó thế vào vậy hả? Chẳng phải cậu đi cùng nó sao, cứ trơ mắt nhìn nó xông vào nguy hiểm như vậy là cách chăm sóc mà cậu đã nói sao?”

Phó Hoành Dật nhìn anh ta, mặt trầm xuống, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, nhưng dù không vui thì anh vẫn có thể chấp nhận sự chỉ trích của Thẩm Quân Dục, bởi vì anh đã thật sự không chăm sóc tốt cho Thẩm Thanh Lan. Nhưng anh không cho phép anh ta trách mắng cô như vậy, dù người này có là anh trai của cô đi nữa.

Thẩm Quân Dục lớn lên cùng anh, sao có thể không nhận ra tâm tình của Phó Hoành Dật chứ. Anh ta bĩu môi, giọng nói hòa hoãn hơn một chút, “Được rồi, dù nó là vợ cậu, nhưng cậu cũng nên lo cho nó chứ? Sao có thể để mặc nó làm liều? Lần này là nó may mắn nên mới không bị thương, chẳng may lần sau thì sao?”

“Không có chẳng may.” Phó Hoành Dật trầm giọng nói, anh cũng sẽ không bao giờ để cho cô có chuyện chẳng may.

Thẩm Quân Dục tức đến bật cười, “Được, hai người là vợ chồng, nó là người nhà của cậu, tôi không thể quản nó, vậy tôi không xía vào nữa. Thế nhưng…”

Anh nói tiếp, trừng Thẩm Thanh Lan, “Thẩm Thanh Lan, anh cho em biết, nếu lần sau em còn làm mấy chuyện khiến mình rơi vào nguy hiểm thì em đừng có gọi anh là anh trai nữa.”

Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, không hề nói đùa với Thẩm Thanh Lan. Nếu xảy ra chuyện thế này một lần nữa thì dù anh không có bệnh tim cũng sẽ bị Thẩm Thanh Lan dọa đến mắc bệnh tim mất thôi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 139: Nổi danh trong bắc kinh

Thẩm Quân Dục bỏ đi, chỉ sợ nếu còn ở lại chỗ này nữa thì anh ta sẽ bị hai vợ chồng này làm tức chết mất.

Sáng sớm đã bị Thẩm Quân Dục mắng, còn tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ anh em, nhưng tâm trạng của Thẩm Thanh Lan vẫn rất tốt, vì thật ra cô thấy được sự lo lắng và sợ hãi ngập tràn trong mắt anh trai.

Tuy cô không biết vì sao chuyện này lại bị lan truyền lên mạng, nhưng Thẩm Quân Dục đã biết thì chắc hai ông cụ trong nhà cũng biết. Đang suy nghĩ thì điện thoại nhà vang lên, Thẩm Thanh Lan nhìn màn hình, là số điện thoại của nhà họ Thẩm. Phó Hoành Dật nhìn cô một cái, thấy cô không hề có ý định bắt máy thì liền đi đến nhận điện thoại.

“Ông nội… Thanh Lan không bị thương… Cháu biết… Cháu sẽ nói với cô, ông yên tâm.”

Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh nhìn Phó Hoành Dật nghe điện thoại của Thẩm lão gia xong, lại nhận được điện thoại của Phó lão gia. Trấn an hai ông cụ xong xuôi, Phó Hoành Dật mới đi vào bếp rửa bát, vẫn không nói câu nào với cô.

Đợi đến khi Phó Hoành Dật rửa bát xong, thấy anh đi thẳng đến phòng sách, Thẩm Thanh Lan bèn đi theo anh. Sáng mai anh đã phải quay lại quân đội rồi, cô không muốn để anh ôm mâu thuẫn về quân khu. Phương Đồng nói, có

hiểu lầm thì phải nhanh chóng giải quyết mâu thuẫn, không thể kéo dài được.

Cô ôm lấy Phó Hoành Dật từ phía sau, không nói câu nào.

Phó Hoành Dật nhìn đôi tay ôm eo mình, ngón áp út của tay trái có đeo chiếc nhẫn anh mua cho cô, đó là chiếc nhẫn anh đã tự mình đeo lên tay cô vào buổi sáng hôm trước.

“Phó Hoành Dật, anh còn muốn giận em tới khi nào?” Thẩm Thanh Lan khẽ hỏi.

“Em còn biết là anh đang giận sao?”

Thẩm Thanh Lan: “…” Anh đã thể hiện rõ ràng như vậy, em có thể không biết ư?

“Em biết chuyện hôm qua là do em quá bốc đồng, nhưng em đã nắm chắc an toàn của bản thân nên mới đứng ra.” Thẩm Thanh Lan giải thích, với bản lĩnh của cô, người thanh niên kia sao có thể khiến cô bị thương được.

Phó Hoành Dật chẳng nói chẳng rằng. Dù biết người thanh niên kia không thể làm cô bị thương được, nhưng anh vẫn không thể yên tâm.

http://tieulun.hopto.org

“Phó Hoành Dật, sau này em sẽ không làm những chuyện tương tự nữa đâu.” Thẩm Thanh Lan bảo đảm. Cô vốn cũng chẳng phải là người tốt, ngày hôm qua làm như vậy chỉ vì cảm thông với người phụ nữ có thai kia thôi.

Phó Hoành Dật đẩy tay cô ra, xoay người lại ôm cô vào lòng, “Lần này coi như bỏ qua, nhưng lần sau không được viện lý do này nữa.” Cô nhỏ nhẹ nhận lỗi, anh cũng chỉ có thể buông vũ khí đầu hàng.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, biết hôm qua cô đã làm anh sợ, khiến anh lo lắng.

Cô nhón chân, chủ động hôn lên môi Phó Hoành Dật. Đôi mắt anh tối lại, ôm lấy eo cô, hôn sâu hơn.

Hôn một lúc, Phó Hoành Dật không hề thoả mãn với một cái hôn, bèn bế cô lên, đi vào phòng ngủ…

***

Tối đó, Phó Hoành Dật dẫn Thẩm Thanh Lan về Đại viện.

Chuyện Thẩm Thanh Lan dũng cảm trấn áp kẻ bắt cóc ở trong trung tâm thương mại hôm qua không chỉ làm dậy sóng trên internet, mà còn lên cả tin tức. Sau đó, chẳng biết ai đã nhận ra cô, còn nói ra thân phận của cô. Phút chốc, ba chữ Thẩm Thanh Lan đã khiến cả Bắc Kinh dậy sóng.

http://tieulun.hopto.org

Trong trường, số người sùng bái Thẩm Thanh Lan ngày càng nhiều, đặc biệt là fan não tàn số một của cô, cô bé Nhan Tịch. Lúc không thể gọi điện thoại được cho Thẩm Thanh Lan, cô ấy đã xem đi xem lại đoạn video kia mấy lần, còn chạy ra đường mua hết mấy tờ báo đưa tin cô cứu người trong ngày hôm đó, cẩn thận cắt bài báo đó ra, dán vào một quyển sổ tay thật đẹp.

Thậm chí, một vài lãnh đạo quân khu còn gọi điện thoại cho Thẩm lão gia, khen Thẩm Thanh Lan hổ phụ không sinh khuyển nữ, con gái mà không thua kém đấng mày râu, khen ngợi thổi phồng cô lên thành một đóa hoa, sẵn tiện còn dò hỏi xem cháu gái của Thẩm lão gia ưu tú như vậy, chẳng hay có ý định vào quân đội học hỏi kinh nghiệm không?

Thẩm lão gia cười tít mắt không thôi, đáp: Cháu gái trong nhà là bảo bối của người vợ quá cố, bà ấy yêu thương con bé nhất. Trước khi lâm chung, bà ấy đã nói, mong rằng cháu gái được sống thoải mái theo ý mình, không được ép buộc nó. Nay bà đã qua đời, ông tôn trọng sự lựa chọn của cháu gái.

Chỉ một buổi chiều, Thẩm lão gia đã nhận được mấy cuộc điện thoại như vậy. Ông hãnh diện vì Thẩm Thanh Lan, đồng thời cũng hơi tiếc nuối, sao ông lại không biết Thẩm Thanh Lan rất có thiên phú trong lĩnh vực này chứ? Nhưng tham gia quân ngũ quá cực khổ, ông không đành lòng, hơn nữa chính Thẩm Thanh Lan cũng thật sự không muốn.

Phương Đồng lúc này mới biết đã xảy ra chuyện gì, thảo nào ngài Phó lại tức giận như thế. Cô ấy gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, biết cô đã dỗ được Phó Hoành Dật rồi, bèn nhỏ giọng hỏi, “Cậu dỗ anh ấy thế nào vậy?”

http://tieulun.hopto.org

Gò má Thẩm Thanh Lan hơi nóng lên, không trả lời.

Phương Đồng cười mờ ám, nhưng cũng không hỏi tiếp nữa.

Vu Hiểu Huyên cũng nhận được tin tức này, liền nhân lúc nghỉ ngơi rảnh rỗi gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, liên tục lải nhải rằng cô ấy rất sùng bái cô.

Hình ảnh của Thẩm Thanh Lan cũng bị đăng lên mạng, nên Thạch Phong đương nhiên cũng biết tin. Anh ta ngạc nhiên nhìn người trong bài báo, thật không ngờ cô lại là người của nhà họ Thẩm. Đồng thời, anh ta càng không hiểu tại sao trước đây Thẩm Thanh Lan lại phải giúp anh ta.

Lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đến nhà họ Thẩm thì Phó lão gia cũng ở đó. Hai ông cụ đang ngồi trong phòng khách đánh cờ.

Thẩm Quân Dục không ở nhà, sáng sớm đã bực tức, biết hôm nay Thẩm Thanh Lan sẽ về nhà, mà anh bây giờ vẫn còn chưa hết giận nên không muốn gặp đứa em gái tùy tiện làm liều này.

Thẩm Hi Đồng cũng chẳng thấy bóng dáng, không biết đã đi đâu

Sở Vân Dung nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, đầu tiên là quan sát cô từ trên xuống dưới, xác định trên người cô không bị thương chỗ nào mới thở phào nhẹ nhõm, “Không bị thương là tốt rồi.”

http://tieulun.hopto.org

“Con không sao, cảm ơn mẹ.” Thẩm Thanh Lan nói.

Thấy vẻ khách sáo của con gái, Sở Vân Dung há mồm, nhưng lại không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ gật đầu cười cười, đáy mắt ánh lên vẻ bất đắc dĩ.

Vào phòng khách chào hỏi hai ông cụ xong, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan ngồi một bên xem hai ông cụ chơi cờ. Sở Vân Dung thì vào nhà bếp, căn dặn chị Tống nấu canh bồi bổ sức khỏe cho Thẩm Thanh Lan.

Hai ông cụ cũng không hỏi thêm điều gì. Nhất là Thẩm lão gia, ông là người đã dạy Thẩm Thanh Lan cách chiến đấu, đương nhiên biết rõ năng lực của cô, lại nghe thấy cô không bị thương nên cũng yên lòng, không phản ứng quá như Phó Hoành Dật và Thẩm Quân Dục.

Hai ông cụ đều là quân nhân nên trời sinh đã tự ý thức trách nhiệm. Trong mắt bọn họ, Thẩm Thanh Lan có thể làm như vậy tuyệt đối là một chuyện đáng khen ngợi.

Cũng vì chuyện này, danh tiếng của Thẩm Thanh Lan ở Bắc Kinh hiện giờ có thể nói là càng ngày càng nổi. Mọi người cũng không ngờ rằng vị thiên kim nhà họ Thẩm ngày thường mờ nhạt đến mức gần như không có chút tiếng tăm gì mà lại có bản lĩnh lợi hại như vậy.

Trong chuyện này, người bất mãn nhất phải kể đến Thẩm Hi Đồng. Trước đây, mọi người chỉ biết đại tiểu thư Thẩm Hi Đồng của nhà họ Thẩm xinh

đẹp, tài năng, khí chất cao sang, ai gặp cô ta cũng đều khen ngợi. Nhưng bây giờ thì sao, đi đâu cũng nghe nhắc đến tên Thẩm Thanh Lan.

“Thẩm Thanh Lan, Thẩm Thanh Lan, đủ lắm rồi, cũng chỉ làm chuyện của mấy tên thô lỗ thôi, có gì hay mà đáng nhắc đến chứ? Lại còn ‘phụ nữ mà không thua kém đấng mày râu’ nữa, thật vớ vẩn!” Trong nhà vệ sinh, Thẩm Hi Đồng ném mạnh xấp báo xuống đất, thậm chí thấy chưa hả giận, còn giẫm hai chân lên đó.

Mãi đến khi mặt báo toàn là dấu giày, không thấy rõ mặt mũi Thẩm Thanh Lan nữa cô ta mới hài lòng.

Sửa sang lại váy áo, lấy một cái gương nhỏ ra soi, cô ta cong môi cười, lúc đi ra ngoài thì đã trở lại dáng vẻ tiểu thư nhà giàu vạn người mê.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 140: Vô tình gặp phải thẩm hi đồng

Mọi người ăn cơm tối ở nhà họ Thẩm. Thẩm Hi Đồng gọi điện thoại về nhà báo buổi tối có hẹn đi ăn với bạn nên không về. Sở Vân Dung cũng không hỏi gì nhiều, còn Thẩm Khiêm thì lại về nhà ngay trước bữa tối.

Thấy Thẩm Khiêm về, tất cả mọi người đều rất kinh ngạc. Sở Vân Dung nhìn thấy chồng thì rất vui mừng, “A Khiêm, sao hôm nay anh về mà không gọi điện báo trước?”

Thẩm Khiêm cười dịu dàng. Mặc dù làm quân nhân nhiều năm nhưng ông vẫn ôn hòa như một công tử. Thật ra thì tính tình của Thẩm Quân Dục giống ông hơn, có điều anh ta chỉ có vẻ ngoài ôn hoà, còn bản chất lại giống một thương nhân gian xảo.

“Ba.” Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đồng thanh chào. Thẩm Khiêm cười đáp lại.

“Chú Phó.” Thẩm Khiêm chào Phó lão gia một tiếng bằng giọng điệu tôn kính, sau đó mới chào hỏi Thẩm lão gia.

“Ăn cơm trước đã.” Thẩm lão gia nói.

Cả nhà ngồi xuống ăn cơm, Thẩm Khiêm lúc này mới nhận ra Thẩm Quân

Dục và Thẩm Hi Đồng đều không có mặt, “Quân Dục và Hi Đồng đâu?”

“Tối nay Quân Dục tăng ca, Hi Đồng thì nói buổi tối có hẹn đi ăn với bạn nên không về.” Sở Vân Dung đáp.

***

Trong phòng VIP của Mị Sắc.

Thẩm đại công tử nghe nói tăng ca lúc này lại đang chơi mạt chược với mấy người bạn.

“Ài, tôi bảo này, em gái anh đúng thật là lợi hại, chớp mắt đã chế ngự được tên điên đó, oách thật.” Hàn Dịch ném một quân bài ra, vừa cười vừa nói. Sau khi xem hết mấy tin trên thời sự và trên mạng, anh ta quả thật phải nhìn Thẩm Thanh Lan bằng con mắt khác xưa. Không hổ là người do đích thân Thẩm lão gia dạy dỗ, thân thủ thật lanh lẹ.

Vẻ mặt Thẩm Quân Dục thối hoắc, liếc Hàn Dịch một cái, lạnh lùng nói, “Cậu không nói thì cũng chẳng ai bảo cậu câm đâu.”

Hàn Dịch ngơ ngác nhìn anh, “Hôm nay anh làm sao thế? Ăn nhầm thuốc nổ à?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục lại không nói gì.

Hai anh em Cố Dương và Cố Khải cũng ở đây. Giang Thần Hi ngày mai có giờ lên lớp nên không tới.

Cố Dương và Cố Khải vẫn không nói gì, nhất là Cố Dương vốn lắm lời mà hôm nay lại nói ít đến đáng thương. Hàn Dịch đụng phải Thẩm Quân Dục đóng cửa không tiếp khách, đưa mắt nhìn Cố Dương ở phía đối diện mới phát hiện hình như cậu ta đêm nay rất im lặng.

“Tiểu Dương, hôm nay cậu cũng không được bình thường.”

Cố Dương “oh” một tiếng, “Sao tôi lại không bình thường chứ? Tôi rất ổn.”

Hàn Dịch lắc đầu, “Không đúng, nếu như thường ngày thì trong phòng nhất định sẽ toàn là tiếng cậu. Hôm nay sao lại im lặng như vậy? Đây vốn không phải tác phong của cậu.”

“Đừng nói như tôi là một tên nói lắm như vậy.” Cố Dương trợn mắt.

Hàn Dịch: “…” Chẳng lẽ cậu không phải vậy sao?

Thật ra không chỉ một mình Cố Dương, mà ngay cả Cố Khải cũng vậy. Từ

lúc bọn họ xem tin tức hôm nay mới biết thì ra Phó Hoành Dật đã trở về. Tuy rằng trong video chủ yếu là quay Thẩm Thanh Lan, chỉ thấy sườn mặt của anh nhưng Cố Dương và Cố Khải vẫn nhận ra.

Nghĩ đến chuyện lần trước đã kéo Thẩm Thanh Lan đi đua xe, còn chọc phải đám người Thạch Phong, đánh nhau một trận, bọn họ vô cùng chột dạ trong lòng. Có điều Cố Khải bình thường hay lạnh mặt, cũng không nói nhiều nên Hàn Dịch mới không nhận ra sự khác thường của anh ta.

Nếu Phó Hoành Dật biết bọn họ kéo Thẩm Thanh Lan đi làm những việc đó thì anh sẽ lột da bọn họ mất. Bọn họ còn lòng dạ nào mà ca ngợi sự tích anh dũng của cô nữa? Huống chi, trong trận đua xe lần trước, bọn họ đã biết rõ được năng lực của Thẩm Thanh Lan.

Cả ngày hai người đều thấp thỏm không yên, muốn biết Phó Hoành Dật đã hay chuyện chưa, nhưng lại không dám gọi điện thoại dò hỏi, vì sợ anh vốn chưa biết, nếu làm thế thì lại thành không đánh mà khai rồi.

“Cậu thật sự không sao chứ?” Hàn Dịch hoài nghi, cứ luôn cảm thấy Cố Dương đêm nay là lạ.

“Tôi thì có chuyện gì được?” Cố Dương lại trợn mắt, quăng ra một quân bài ra.

“Ù rồi.” Giọng Thẩm Quân Dục vang lên. Vẻ mặt Cố Dương cứng đờ, nhìn ván bài mới thấy mình đã để Thẩm Quân Dục ù toàn hàng.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch giương ánh mắt “Còn nói không sao nữa chứ” cậu ta.

Đánh được hai ván, tâm trạng của Thẩm Quân Dục vẫn không hề tốt lên, nhất là khi còn có hai tên cứ thấp tha thấp thỏm lúc đánh. Anh đẩy bài qua một bên, nói, “Không chơi nữa.”

Anh rút một điếu thuốc trong túi ra, bắt đầu nhả khói, khuôn mặt chìm trong làn khói thuốc, lúc ẩn lúc hiện.

Hàn Dịch cảm thấy đề nghị đánh bài đêm nay chính là một quyết định sai lầm nên cũng không có tâm trạng đánh tiếp. Anh ta cũng như Thẩm Quân Dục, lấy một điếu thuốc ra, đưa lên miệng ngậm, nhưng lại không châm lửa.

Thẩm Quân Dục hút hết một điếu thuốc rồi đi ra ngoài, nói là đi vệ sinh. Hàn Dịch nhìn về phía phòng vệ sinh ngay trong phòng, cười cười không nói gì.

“Xem ra Thẩm đại công tử của chúng ta đã nảy mầm xuân rồi.” Hàn Dịch cứ cho rằng Thẩm Quân Dục đêm nay bất thường là vì cô gái nào đó. Quả thật cũng đúng là thế, chỉ có điều không phải chuyện như anh ta nghĩ thôi.

Gia quy nhà họ Thẩm rất nghiêm, mặc dù đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, cũng có không ít giai nhân mỹ nữ theo đuổi, nhưng Thẩm Quân Dục chưa từng có scandal với bất kỳ cô gái nào, không không có bất cứ cô gái nào xuất hiện bên cạnh anh.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này trong đầu của Cố Dương và Cố Khải chỉ nghĩ đến chuyện rốt cuộc Phó Hoành Dật đã biết chuyện kia chưa, đâu còn tâm trí mà nghĩ nhiều như Hàn Dịch. Hàn Dịch độc thoại một lúc, cảm thấy thật vô vị nên cũng đứng dậy ra khỏi phòng. Tầng dưới chính là quầy bar, anh ta xuống uống một ly rượu.

***

Ở quầy bar tầng dưới, Vu Hiểu Huyên hôm nay hiếm khi được rảnh rỗi nên muốn đến đây chơi. Cô ấy vốn định gọi cả Thẩm Thanh Lan đi cùng, nhưng nghĩ đến Phó Hoành Dật đã về, vợ chồng son nhà người ta khó khăn lắm mới gặp nhau một lần nên cũng không tiện quấy rầy. Vu Hiểu Huyên bèn gọi điện thoại cho Phương Đồng, kết quả là cô nàng lại đang hẹn hò với bạn trai.

Vu Hiểu Huyên cũng không muốn đi với người khác, đành một mình đến quán bar, đang uống rượu thì lại xui xẻo gặp phải Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Hi Đồng và mấy người bạn ăn cơm xong, có người đề nghị đến quán bar nên mọi người lại đến đây. Cô ta hiện tại đã về nước, cũng định phát triển trong nước nên tất nhiên phải qua lại với mấy thiên kim công tử ở Bắc Kinh, dù sao đây cũng đều là mạng lưới quan hệ của cô ta.

Cô ta có thân phận người nhà họ Thẩm làm chỗ dựa. Mặc kệ có phải ruột thịt hay không, mọi người đều sẽ nể mặt nhà họ Thẩm, cho cô ta chút mặt mũi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng vừa đi vào đã nhìn thấy Vu Hiểu Huyên ngồi bên quầy bar. Nhớ lại lần trước ở Đại viện, Thẩm Thanh Lan đã sỉ nhục cô ta ngay trước mặt bọn họ, cô ta đảo mắt, đi về phía Vu Hiểu Huyên.

“Đây chẳng phải là bạn của em gái tôi đó sao? Tên là gì ấy nhỉ?” Cô ta nghiêng đầu, làm như đang cố gắng nhớ lại, “Xin lỗi, trí nhớ của tôi không được tốt lắm, đều không thể nhớ tên những người không cùng đẳng cấp.”

Cô ta vừa nói xong, ba bốn người đi cùng cô ta đều hiểu ra là cô gái này có quan hệ không tốt với Thẩm Hi Đồng, hơn nữa xuất thân còn không cao.

Bọn họ đều là những cậu ấm cô chiêu nhà quan chức hoặc thương gia ở Bắc Kinh, thân phận kém hơn Thẩm Hi Đồng nên dĩ nhiên luôn nghe lời cô ta răm rắp.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 141: Đánh nhau

Trong số đó, có một cô gái tóc xoăn khinh bỉ nhìn Vu Hiểu Huyên một cái rồi nói, “Hi Đồng, mắt đứa em gái kia của cậu rốt cuộc là bị làm sao mà lại đi kết bạn với hạng người người thấp kém này vậy? Nó không sợ hạ thấp thân phận của nó à?”

Vẻ mặt Thẩm Hi Đồng hình như hơi mất tự nhiên, “Cậu cũng đừng nói vậy, em gái tớ… dù sao cũng không lớn lên ở Bắc Kinh, sau này về nhà cũng không có bạn bè, khó khăn lắm mới quen được vài người, tất nhiên là sẽ thân thiết rồi.”

“Vậy cũng đâu thể gặp ai cũng kết bạn được chứ? Cậu về nhà nhớ khuyên em gái cậu vài câu đi, bảo nó kết bạn thì phải tìm hiểu kỹ thân phận của đối phương, dù chỉ kết bạn cũng phải để ý chuyện môn đăng hộ đối.” Cô gái tóc xoăn ám chỉ.

Vu Hiểu Huyên vốn không muốn để ý đến bọn họ, nhưng bọn họ càng nói càng khó nghe. Cuối cùng, cô không nhịn được nữa, đặt mạnh ly rượu trong tay xuống quầy bar, trừng mắt nói với cô gái tóc xoăn, “Thân phận của tôi thế nào thì mắc mớ gì đến mấy người? Nếu rảnh quá thì sao không tự coi lại mình đi? Cũng chỉ là con chó theo đuôi người ta thôi, còn không biết xấu hổ mà nói người khác.”

Sau đó lại trừng mắt với Thẩm Hi Đồng, “Còn cô nữa, cũng không coi lại thân phận của mình đi! Chỉ là con nuôi của nhà họ Thẩm mà cũng dám nói xấu sau lưng Thanh Lan. Nếu mấy câu nói hôm nay bị nhà họ Thẩm nghe được thì cái thân phận của cô cũng không cần đến nữa đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Cô gái tóc xoăn bị Vu Hiểu Huyên mắng đến sắc mặt thoắt xanh thoắt trắng, sau đó chuyển sang đen kịt. Nét mặt của Thẩm Hi Đồng cũng rất khó coi. Cô ta không ngờ hôm nay không có Thẩm Thanh Lan ở đây mà con nhỏ chết tiệt này vẫn còn dám phách lối như vậy.

Nhưng hình tượng của Thẩm Hi Đồng ở bên ngoài luôn rất tốt. Dù lúc này trong lòng đã muốn lao lên xé xác Vu Hiểu Huyên, song cô ta vẫn không thể hiện ra mặt, mà lại nghẹn ngào nói, “Chị biết vì mẹ thương chị hơn nên Thanh Lan vẫn rất ghét chị. Em là bạn của Thanh Lan, nên không thích chị cũng phải, nhưng xin em cũng nên chú ý cách ăn nói một chút. Chị không có ý nói xấu Thanh Lan mà chỉ có ý tốt, muốn qua đây chào hỏi em mà thôi.”

Cô gái tóc xoăn thấy Thẩm Hi Đồng phải xuống nước giải thích như vậy thì cơn tức liền bùng lên, “Mày là cái thá gì chứ? Chỉ là một đứa nghèo hèn thấp kém mà cũng dám phách lối mắng chửi người khác vậy sao? Còn mắng tao là chó? Hôm nay tao sẽ dạy cho mày biết cái gì gọi là gia giáo.”

Cô gái tóc xoăn vừa mắng vừa xông đến định đánh Vu Hiểu Huyên, nhưng Vu Hiểu Huyên sao lại có thể đứng yên được? Trước khi cái tát của cô gái tóc xoăn giáng xuống thì cô đã tát lên mặt cô ta một cái.

Cô gái tóc xoăn không ngờ Vu Hiểu Huyên dám đánh trả, nhìn Vu Hiểu Huyển với vẻ mặt không dám tin. Cô ta từ nhỏ đến lớn luôn là cục cưng trong lòng người nhà, đừng nói là bị đánh, đến cả mắng cô ta cũng chưa bị bao giờ. Hôm nay lại chịu thiệt thòi như vậy, sao cô ta có thể bỏ qua.

Thẩm Hi Đồng đứng bên cạnh, thấy cô gái tóc xoăn bị đánh liền tỏ ra hoảng sợ, “Viện Viện, cậu không sao chứ.”

Cô gái được gọi là Viện Viện đẩy Thẩm Hi Đồng ra. Cô ta ban đầu chỉ muốn xả giận thay Thẩm Hi Đồng, nhưng bây giờ lại bị Vu Hiểu Huyên đánh đến nổi đóa, “Hi Đồng, cậu tránh ra, hôm nay nếu tớ không dạy cho con này một trận thì tớ không mang tên Lâm Viện nữa.”

Thẩm Hi Đồng bị đẩy qua một bên thì tỏ ra vô cùng lo lắng, nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ đắc ý.

Thấy hai người họ sắp đánh nhau, Thẩm Hi Đồng lo lắng nhìn hai người đàn ông đi cùng cô ta, “Các anh mau đi khuyên cậu ấy đi, đừng để bọn họ đánh nhau, lỡ bị thương thì phải làm sao.”

Một người đàn ông trong đó phất tay, tỏ ý lực bất tòng tâm, “Hai người họ đều phụ nữ. Phụ nữ đánh nhau, đàn ông xen vào thì còn ra thể thống gì nữa.”

Người đàn ông đứng bên cạnh cũng gật đầu đồng ý, vẻ mặt chỉ muốn xem kịch vui.

Thật ra hai người họ đều nhìn ra là Vu Hiểu Huyên đã uống say, vừa rồi khi cô đứng lên đánh Lâm Viện thì bước chân hơi loạng choạng, hơn nữa nếu không phải do Lâm Viện không đề phòng thì cô vốn không đánh Lâm Viện được. Biết Lâm Viện sẽ không chịu thiệt, bọn họ cần gì phải đứng ra.

Thẩm Hi Đồng cũng biết vậy, chẳng qua muốn làm màu một chút thôi. Thấy hai người họ không tiến lên thì cô ta cũng chỉ đứng tại chỗ kêu lên, “Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động tay động chân.” Cô ta không thèm động đậy, ánh mắt nhìn Vu Hiểu Huyên còn có chút hả hê.

Vu Hiểu Huyên thấy Lâm Viện muốn đánh mình thì định tránh đi, nhưng lại thấy đầu hơi váng. Thấy cái tát kia sắp giáng xuống, cô nhắm chặt hai mắt lại.

Sự đau đớn như trong dự đoán không ập đến. Cô từ từ mở mắt, lại thấy một bàn tay chẳng biết từ đâu đưa ra, nắm chặt cổ tay Lâm Viện. Nhìn theo cánh tay đó, cô liền thấy gương mặt yêu nghiệt hại nước hại dân của Hàn Dịch.

Hàn Dịch cười như không cười nhìn Lâm Viện, “Là con gái thì tốt nhất đừng nên động tay động chân, coi chừng sau này không ai thèm lấy đấy.”

Mặt Lâm Viện đỏ bừng lên. Cô ta dĩ nhiên đã nhận ra đây là một trong sáu thiếu gia Bắc Kinh - Hàn Dịch.

Hàn Dịch buông cổ tay cô ta ra. Lâm Viện ngượng ngùng hạ tay xuống, không ra tay nữa, thế nhưng biểu cảm trên mặt vẫn rất khó coi, “Hàn thiếu, anh quen biết con nhỏ nghèo hèn này sao?”

Hàn Dịch nhìn sang “con nhỏ nghèo hèn” Vu Hiểu Huyên, thấy cô không ngừng xoa huyệt thái dương, dĩ nhiên là dáng vẻ say rượu không thoải mái. Trong mắt anh chợt lóe lên vẻ không vui rồi vụt tắt, không để ai thấy được.

“Biết.”

“Không biết.”

Giọng nói của Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên đồng thanh vang lên, người trước là Hàn Dịch, còn người sau là Vu Hiểu Huyên.

Hàn Dịch tối sầm mặt lại, trừng mắt nhìn Vu Hiểu Huyên. Cái con bé chết tiệt không có lương tâm này, anh vừa mới giúp cô, cầu còn chưa qua hết mà đã bắt đầu rút ván rồi.

Vu Hiểu Huyên không cam lòng chịu yếu thế trừng ngược lại anh, để cái tên ẻo lả này bắt gặp ở đây, thật là xui xẻo.

Hàn Dịch thân là ông chủ của Vu Hiểu Huyên, cô không hay gặp gỡ Hàn Dịch, vốn cũng không nên chống đối anh như vậy. Nhưng dạo trước vừa xảy ra một việc, khiến cho Vu Hiểu Huyên vừa thấy Hàn Dịch thì liền phát cáu.

***

Một tuần trước, vì trong thời gian huấn luyện Vu Hiểu Huyên đã cố gắng chịu khó và có biểu hiện tốt khiến cho Lynda rất hài lòng, nên đã cho cô ấy nghỉ làm một ngày, bảo cô nghỉ ngơi một chút. Vu Hiểu Huyên lâu rồi chưa

về nhà, vì vậy liền về thăm ba mẹ. Cả nhà hiếm khi được đoàn tụ, ba Vu quyết định vung tiền một bữa, dẫn con gái và vợ đến nhà hàng, bao một phòng riêng.

Giữa bữa cơm, Vu Hiểu Huyên đột nhiên muốn đi vệ sinh, lúc trở về đi ngang qua một phòng riêng thì nghe bên trong truyền ra tiếng khóc của một cô gái, lại thấy cửa phòng không khóa kín, nên cô đã tò mò hé mắt nhìn vào trong.

Sau đó cô nhìn thấy Hàn Dịch mặc đồ vest phẳng phiu ngồi trên ghế, dáng vẻ như một đại gia. Còn trước mặt anh lại là một cô gái đang khóc như mưa. Cô ấy đưa lưng về phía cô nên cô không thấy rõ khuôn mặt cô ấy, nhưng từ dáng hình và tư thế lưng lả lướt kia thì có thể tưởng tượng ra ngoại hình cũng sẽ không tệ.

“Dịch, đứa bé này thật sự là của anh mà, anh đừng vứt bỏ nó được không?” Cô gái khẽ nói bằng giọng điệu khẩn cầu tha thiết.

Hàn Dịch lạnh mặt trả lời, “Đừng để tôi nói lại lần nữa, lập tức đến bệnh viện bỏ nó đi.”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 142: Nguyên nhân

Cô gái kia nghe vậy thì bỗng quỳ sụp xuống dưới chân Hàn Dịch, ôm hai chân anh, đau khổ khẩn cầu, “Dịch, đây là đứa con đầu tiên của anh và em. Em xin anh hãy giữ lại nó. Em đảm bảo tuyệt đối sẽ không dùng nó để kiểm soát gì anh cả, càng không cần anh lấy em. Em chỉ là yêu anh, muốn sinh một đứa con thuộc về anh mà thôi. Dịch, em cầu xin anh giữ nó lại.”

Hàn Dịch ghét bỏ nhìn cô ta, hay nói đúng hơn là nhìn đôi tay của cô ta đang ôm chân anh, “Buông ra.”

Giọng điệu của anh ta lạnh lẽo, mắt như kết thành băng. Cô gái kia trắng bệch cả mặt, đành buông tay.

Vu Hiểu Huyên nghe đến đó liền hiểu, thì ra là làm người ta ễnh bụng xong lại muốn vứt bỏ người ta. Không ngờ cái tên trông điển trai này lại cặn bã như thế. Vu Hiểu Huyên liền nổi đóa, lui ra sau một bước rồi đạp cửa phòng riêng ra.

“Cái tên đàn ông phụ bạc, đồ cặn bã này. Không ngờ anh lại là loại người đó, làm người ta ễnh bụng đã không muốn chịu trách nhiệm mà còn ép người ta đi phá thai. Anh có còn là người không hả?” Vu Hiểu Huyên chỉ vào Hàn Dịch mà chửi ầm lên.

Hàn Dịch và cô gái ở dưới đất cũng không ngờ lại có người đến nên ngẩn ra. Sau đó, sắc mặt cô gái dưới đất càng trắng hơn, còn mặt Hàn Dịch thì đen sì.

“Ở đây không có chuyện của cô, đi ra ngoài!” Hàn Dịch lạnh giọng nói, nhìn Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên lại không sợ hãi mà nhìn thẳng vào anh, “Sao nào? Dám làm không dám nhận? Uổng cho anh có ngoại hình đẹp như thế, đúng là phí phạm cái gương mặt này, thật không phải đàn ông.”

Hàn Dịch nổi đóa, “Cô thì biết cái gì mà đứng đây nói hươu nói vượn.” Chuyện còn chưa làm rõ đâu.

Vu Hiểu Huyên không sợ chết mà trừng anh.

“Cô trước hết cút ra ngoài cho tôi.” Hàn Dịch không nhìn Vu Hiểu Huyên mà lạnh lùng nhìn cô gái ngồi dưới đất. Cô ta bị anh nhìn như vậy thì cả người phát run lên, cầm lấy túi của mình, chật vật đi ra khỏi phòng.

“Ôi, cô đừng đi, quay lại đây, tôi sẽ giúp cô.” Vu Hiểu Huyên thấy cô ta đi rồi liền định đuổi theo kéo cô ta lại, nhưng lại bị Hàn Dịch nắm cổ tay.

“Bây giờ tính sổ chuyện chúng ta.” Hàn Dịch mỉm cười nhìn cô, sa sầm nói.

Vu Hiểu Huyên có linh cảm không hay, định chạy trốn thì bị Hàn Dịch nắm tay nên không trốn được, đành trừng anh, “Tôi với anh thì có sổ gì mà tính?”

“Cô vừa mới nói ai không phải là đàn ông?” Hàn Dịch cười đến là dịu dàng.

Vu Hiểu Huyên nghẹn họng, “Chẳng nhẽ tôi nói sai sao? Làm người ta lớn bụng rồi lại không chịu trách nhiệm, đây là chuyện mà đàn ông làm ư?”

Thấy cô nhắc lại chuyện đó, sắc mặt Hàn Dịch đen thui, nhưng nụ cười lại càng dịu dàng, “Bây giờ tôi sẽ cho cô biết, tôi có phải đàn ông hay không.”

Nói xong, anh liền cúi đầu hôn lên cái miệng đang lải nhải, khiến anh ta hận đến ngứa răng của Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên ngẩn tò te, nhìn gương mặt yêu nghiệt phóng to trước mắt mà đầu óc trống rỗng.

Môi của cô lại mềm mại đến bất ngờ, Hàn Dịch không nhịn được, đưa lưỡi ra liếm, sau đó thuần thục cạy hàm răng của cô ra, bắt đầu chiếm đóng. Anh phải thừa nhận rằng mùi vị của cô bé này thật ra rất ngon.

“Bốp!!!” Vu Hiểu Huyên hoàn hồn, đẩy mạnh anh ra rồi tát một cái lên mặt anh, bịt miệng, sắp phát khóc, “Đồ ẻo lả nhà anh, đồ lưu manh.”

Hàn Dịch sa sầm mặt, ánh mắt càng hiện vẻ tức giận hơi, nhưng thấy đôi mắt long lanh của cô thì liền sững sờ, cơn giận chợt biến mất tăm như một phép

mầu.

Anh trơ mắt nhìn Vu Hiểu Huyên

Anh đưa tay sờ lên khuôn mặt bị Vu Hiểu Huyên tát, khẽ hít một hơi. Con bé chết tiệt này, ra tay đúng là ác độc thật. Nhưng trong lòng anh lại ẩn chứa chút áy náy, thật ra anh vừa rồi chỉ muốn đùa với cô bé này một chút, ai ngờ lại mất kiểm soát như vậy.

***

Thẩm Hi Đồng lúc này lại không chú ý Hàn Dịch mà lại nhìn ra sau lưng anh, nơi Thẩm Quân Dục đang đứng lạnh lùng nhìn cô ta.

Sắc mặt cô ta trắng bệch. Không biết Thẩm Quân Dục đến lúc nào, đã thấy được bao nhiêu, nghe được những gì. Nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của anh, cô ta liền túm váy, đây là biểu hiện lúc khẩn trương của cô ta.

“Anh.” Thẩm Hi Đồng gượng gạo nở nụ cười, lên tiếng.

Lúc này, hai người đàn ông kia mới nhìn thấy Thẩm Quân Dục, đang định đi tới nói vài câu thì đã thấy anh đi đến, liền vui vẻ trong lòng.

http://tieulun.hopto.org

“Hơn nửa đêm không về nhà mà đến quán bar lăn lộn với người không đứng đắn, phẩm chất của em ở đâu?” Thẩm Quân Dục lãnh đạm hỏi, không hề khách khí.

Thẩm Hi Đồng tái mặt, vốn tưởng rằng trước mặt mọi người, Thẩm Quân Dục sẽ cho cô ta chút mặt mũi, nhưng thật không ngờ anh lại…

Hai người đàn ông không đứng đắn và Lâm Viện: “…”

Hai gã còn chưa trả lời, Lâm Viện đã nhìn Thẩm Quân Dục với vẻ không đồng ý, “Ngài Thẩm, anh nói không đúng rồi, thế nào gọi là người hư hỏng? Chúng tôi là bạn của Hi Đồng, không phải là người hư hỏng mà anh nói, có điều cô em gái còn lại của anh,“ Vừa nói, cô ta vừa nhìn thoáng qua Vu Hiểu Huyên, “Người không được giáo dục từ nhỏ rất thích giao du với mấy kẻ không đứng đắn, may là không ảnh hưởng đến danh dự của Hi Đồng.”

Lâm Viện vừa dứt lời, sắc mặt Thẩm Hi Đồng lại càng tái hơn, thầm trách cô ả nói năng không suy nghĩ.

Sắc mặt Thẩm Quân Dục càng lạnh hơn,“Cô Lâm thật có giáo dục, hôm nào tôi nhất định phải chào hỏi cha cô, ngài Lâm, để xin chỉ dạy vấn đề cách giáo dục của nhà họ Lâm mới được.”

Sắc mặt Lâm Viện trắng bệch, lúc này mới ý thức được hình như cô ta đã gây họa.

Nhớ lại dạo trước, Thẩm Quân Dục đã nói trên một chương trình truyền hình rằng Thẩm Thanh Lan là em gái anh ta yêu thương nhất, chẳng lẽ đây không phải là lời xã giao nói cho người bên ngoài nghe mà lại là thật?

Cô ta nghi ngờ nhìn Thẩm Hi Đồng, chẳng phải nói đây mới là vị thiên kim mà nhà họ Thẩm coi trọng sao? Bà Thẩm đi đâu cũng dẫn cô ta theo, còn con gái ruột rất ít xuất hiện ở bên ngoài. Hơn nữa, nghe Thẩm Hi Đồng nói xa nói gần rằng anh trai cô ta, cũng chính là Thẩm Quân Dục rất cưng chiều cô ta.

“Anh, Viện Viện không có ý đó, cô ấy chỉ…” Thẩm Hi Đồng muốn giải thích thay Lâm Viện. Ở đây, thân phận của Lâm Viện khá là cao, là thiên kim của tập đoàn Lâm Thị, quen biết không ít người.

“Cô ấy chỉ vì cô Vu nói chuyện không khách khí, nên tức giận thay em thôi, chứ không có ý xấu gì.”

“Ha ha.” Hàn Dịch cười khẽ một tiếng, “Hi Đồng, vừa nãy tôi với anh cô vừa xem hết một màn kịch hay lắm đó.”

Ý tức là, chuyện vừa xảy ra bọn họ đều đã thấy hết, không phải Thẩm Hi Đồng cô nói cái gì là bọn họ sẽ tin cái đó.

Cả người Thẩm Hi Đồng cứng đờ, lúng túng nhìn Thẩm Quân Dục, “Anh, em không…”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục cắt lời cô ta, “Không cần giải thích, anh không quan tâm trước đó em đã nói gì làm gì. Bây giờ anh nói rõ cho em biết, đừng nên mơ thứ không thuộc về mình, em không gánh nổi kết quả đâu.”

Sắc mặt Thẩm Hi Đồng trắng bệch như tờ giấy, nhìn Thẩm Quân Dục với vẻ không thể tin nổi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 143: Nói chuyện

Lâm Viện và hai người đàn ông khác cũng xấu hổ đứng đó, đi không được, ở lại cũng chẳng xong. Lâm Viện lén lút nhìn sắc mặt trắng bệch của Thẩm Hi Đồng, trong mắt hiện lên cảm xúc khác thường.

“Nam thần, anh thật oai phong!” Vu Hiểu Huyên kêu lên, gương mặt sùng bái hưng phấn, ánh mắt nhìn Thẩm Quân Dục toàn là sao.

Hàn Dịch tối sầm mặt lại, hung hăng lườm cái kẻ vong ân bội nghĩa này. Cô đối xử với anh thì hung thần ác sát, còn với tên hồ ly nham hiểm Thẩm Quân Dục thì cười như một đứa mê trai.

Vu Hiểu Huyên cũng trừng lại, đồ ẻo lả, đồ lưu manh, mắt to thì giỏi lắm à? Tôi cũng trừng, mắt tôi còn to hơn mắt anh đấy.

Thẩm Hi Đồng choáng váng nhìn Thẩm Quân Dục, khóe môi giật giật.

“Anh.”

Thẩm Quân Dục cũng không đoái hoài đến cô ta nữa mà nhìn sang Vu Hiểu Huyên, giọng nói dịu dàng, “Em có thể tự đi không?” Đây là bạn tốt của Thanh Lan, nếu gặp thì phải quan tâm một chút.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên gật đầu, cười rạng rỡ, “Em đi được ạ.” Nói xong liền đứng dậy, nhưng lại hoa mắt, suýt ngã nhào về phía trước. Thẩm Quân Dục lanh tay lẹ mắt đỡ cô. Hàn Dịch đứng sau lẳng lặng rụt tay lại.

“Cẩn thận một chút.” Thẩm Quân Dục thấy cô đứng vững thì thu tay về.

Vu Hiểu Huyên lại càng cười vui vẻ hơn,“Cảm ơn nam thần.”

Hàn Dịch bĩu môi, nhỏ giọng mắng cô là đồ mê trai.

Thẩm Quân Dục và Hàn Dịch dẫn Vu Hiểu Huyên đi, để lại Thẩm Hi Đồng ngây ngốc đứng đó.

Hai người đàn ông kia nhìn nhau, một gã bước lên nói: “Hi Đồng, không còn sớm nữa, chúng ta giải tán thôi.”

Thẩm Hi Đồng hoàn hồn, trên mặt đã lại nở nụ cười tao nhã thường ngày, “Thật xin lỗi về chuyện hôm nay, khiến các anh chê cười rồi. Trước đó em và Thanh Lan có chút chuyện không vui, nên anh ấy có chút hiểu lầm em.”

Cô ta cố gắng giải thích, chỉ là ba người kia nghe thấy lời này, làm sao cũng thấy có ý giấu đầu hở đuôi.

http://tieulun.hopto.org

“Bọn tôi biết mà, mâu thuẫn với người nhà là chuyện bình thường, trước đây tôi và anh trai còn đánh nhau nữa là.” Một người đàn ông khác nói.

Chỉ có Lâm Viện vẫn không nói gì. Đêm nay cô ta đã mất hết mặt mũi, hơn nữa nếu không phải vì nịnh bợ Thẩm Hi Đồng thì cô ta đã chẳng thành ra như vậy. Nhưng dường như địa vị của Thẩm Hi Đồng ở nhà họ Thẩm không như người ngoài đồn đãi, chẳng lẽ cô ta đánh cuộc sai rồi?

Lâm Viện trầm tư, ngay cả chuyện bị Vu Hiểu Huyên tát một cái cũng bỏ qua. Cô ta tiếp cận Thẩm Hi Đồng là vì muốn bám víu vào nhà họ Thẩm. Nếu địa vị của Thẩm Hi Đồng ở căn nhà đó không quan trọng như Thẩm Hi Đồng nói, thì cô ta tất nhiên không thể lãng phí thời gian và tình cảm của mình nữa.

“Hôm nay cũng muộn rồi, hôm nào chúng ta lại tụ tập, lần sau em mời.” Thẩm Hi Đồng mỉm cười nói, cứ như người chật vật vừa rồi không phải cô ta vậy.

Ba người gật đầu đồng ý, bây giờ bảo bọn họ tiếp tục ở lại thì bọn họ cũng không muốn.

Thẩm Hi Đồng đi theo bọn họ ra ngoài, chia tay nhau ở cửa quán bar. Ngồi vào xe, sắc mặt Thẩm Hi Đồng tối sầm lại, u ám, siết chặt tay lái, gân xanh nổi lên mu bàn tay.

“Thẩm Quân Dục, tốt xấu gì tôi cũng gọi anh một tiếng anh hơn mười năm,

vậy mà anh lại làm tôi mất thể diện trước mặt người ngoài. Còn cả bà già kia nữa, cái gì gọi là không thể nhòm ngó thứ không thuộc về mình? Những thứ này vốn là của tôi, là Thẩm Thanh Lan cướp đi tất cả mọi thứ thuộc về tôi. Sớm muộn cũng có một ngày, tôi sẽ khiến Thẩm Thanh Lan nhả ra hết. Cho dù phải hủy thứ tôi muốn, thì tôi cũng sẽ không để Thẩm Thanh Lan có được."

Vẻ mặt cô ta tàn nhẫn, đôi mắt độc địa.

Một lúc sau, cô ta mỉm cười lái xe đi.

***

Nhà họ Thẩm.

Thẩm Khiêm hiếm khi trở về, nên cả nhà cùng nhau ăn cơm rất vui vẻ hòa thuận.

Thẩm Thanh Lan thích ăn cá, nhưng ghét gỡ xương. Phó Hoành Dật chăm chú gỡ xương cá, rồi gắp thịt vào bát của cô, Thẩm Thanh Lan tự nhiên gắp lên ăn. Một người gỡ, một người ăn, phối hợp hết sức ăn ý.

Ngay từ đầu, Sở Vân Dung còn mặt mày rạng rỡ, nhưng dần dần lại chau mày, nhìn về phía Phó lão gia vẫn đang vui vẻ, rồi lại nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt hiện vẻ lo lắng.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật quan tâm Thẩm Thanh Lan là chuyện tốt, nhưng làm vậy trước mặt Phó lão gia sẽ khó tránh khỏi việc khiến người lớn nhà chồng bất mãn với cô.

Ngay cả bà lúc còn trẻ có tình cảm tốt với Thẩm Khiêm, cũng phải kiềm chế trước mặt người lớn.

Nhưng trái lại, Phó lão gia vui vẻ trò chuyện với Thẩm lão gia, thỉnh thoảng hỏi tình hình của Thẩm Khiêm trong quân đội, làm như không thấy vợ chồng son thân mật.

Ăn xong, Sở Vân Dung tìm một cái cớ để gọi Thẩm Thanh Lan đi.

“Thanh Lan, con đã kết hôn với Hoành Dật mấy tháng rồi, nó có đối xử tốt với con không?” Sở Vân Dung đắn đo rồi mới hỏi.

Thẩm Thanh Lan: “Anh ấy đối xử rất tốt với con.”

Sở Vân Dung đang quan sát vẻ mặt của cô. Thấy lúc cô nhắc đến Phó Hoành Dật thì nét mặt bất giác hiện vẻ dịu dàng, bà hơi yên lòng, “Mẹ thấy Hoành Dật tốt với con. Nhưng mà, Thanh Lan, bây giờ con đã là vợ người ta, không còn như lúc là con gái ở nhà. Nhất là khi trước mặt người lớn, con không thể để một mình Hoành Dật chăm sóc con mà cũng phải đối xử tốt với nó một chút.”

http://tieulun.hopto.org

Lúc đầu, Thẩm Thanh Lan không hiểu Sở Vân Dung bỗng gọi cô lên lầu làm gì. Bây giờ nghe vậy, sao cô còn không hiểu được nữa, thầm bật cười trong lòng.

“Tuy trên con không có mẹ chồng, không tồn tại mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, nhưng Phó lão gia là ông nội của Hoành Dật. Người ta cưới cháu dâu là vì muốn có người chăm sóc cháu trai, kết quả lại là cháu trai chăm sóc cháu dâu, con bảo người ta sẽ nghĩ thế nào về con?” Sở Vân Dung nói những lời từ tận đáy lòng, dù sao cũng là con ruột của mình, nói không quan tâm là giả.

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn lạnh nhạt, nghe Sở Vân Dung nói cũng không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ đơn giản lắng nghe, còn có lọt tai hay không lại là chuyện khác.

Sở Vân Dung hiểu tính cách của Thẩm Thanh Lan nên không nói nhiều nữa mà chỉ chốt lại,“Thanh Lan, dù sao con cũng là con gái ruột của mẹ. Mẹ chỉ mong con được hạnh phúc.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Cảm ơn mẹ.”

Sở Vân Dung nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của con gái. Lúc đối mặt với bà, đôi mắt đó không bao giờ gợn sóng. Cuối cùng bà chỉ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Thẩm Thanh Lan ra khỏi phòng ngủ của Sở Vân Dung thì liền gặp Thẩm

Khiêm đang định gõ cửa, bèn nghiêng người nhường đường cho ông, nhưng ông lại không vào mà chỉ cười cười nhìn cô.

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, hôm nay hai vợ chồng này đã bàn bạc nên đều tìm cô nói chuyện sao?

Thẩm Khiêm không ngờ Thẩm Thanh Lan đang ở trong phòng của bọn họ. Ông vốn định vào hỏi vợ xem con gái ở đâu, “Đi bộ một lát không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, mặc dù cô không thân thiết với người cha này, nhưng cô vẫn tôn kính ông.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 144: Vào quân đội

Lúc xuống tầng, bắt gặp ánh mắt của Phó Hoành Dật, thấy anh nở nụ cười trấn an với mình, Thẩm Thanh Lan không nhịn được mỉm cười.

“Ba, hôm nay ba về tìm con đúng không?” Thẩm Thanh Lan đi thẳng vào vấn đề.

Thẩm Khiêm cười, “Thanh Lan vẫn thông minh như lúc nhỏ, ba còn chưa nói mà con đã biết.”

Thẩm Thanh Lan không trả lời, Thẩm Khiêm tiếp tục nói: “Lúc bé, con thích nhất là ngồi trên vai ba, để ba cõng con chạy, còn nói khi lớn lên, con muốn làm quân nhân để bảo vệ quốc gia giống ba.”

Nhắc tới chuyện lúc nhỏ, Thẩm Thanh Lan ngẩn người, trong trí nhớ ít ỏi của mình, cô nhớ người cô thích nhất lúc nhỏ là ba. Trong lòng cô, ba là một anh hùng vĩ đại, rất giỏi giang, không có gì là không làm được.

Từ khi nào mà ba ở trong lòng cô đã dần xa cách? Là khi bị bọn buôn người bắt cóc, ngày đêm chờ ba đến cứu nhưng không chờ được? Là lần đầu tiên cô bị người trong tổ chức đánh suýt chết, chỉ còn một hơi thở yếu ớt? Là lần đầu tiên cô giơ dao lên đâm vào tim người khác?

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vẫn im lặng, nhưng khí chất trên người càng thêm lạnh lẽo.

Thẩm Khiêm dường như không phát hiện sự khác thường của con gái, chỉ tự nói tiếp: “Chắc con không biết, lúc ba tìm được con thì trong lòng ba vui vẻ biết bao. Nhưng không lâu sau đó, ba nhận ra con không thích quân nhân nên đã rất thất vọng, luôn không kìm được nhớ đến cô bé ôm cổ ba, nói muốn làm đại anh hùng như ba.”

Thẩm Thanh Lan nghe Thẩm Khiêm nhắc lại quá khứ thì ánh mắt dần mơ màng.

“An, lần này chúng ta bị gài bẫy, đã bị quân đội bao vây, trang bị của bọn họ tốt hơn chúng ta, e rằng lần này không trốn thoát được rồi.”

“An, tôi bị thương rồi. Cậu đừng lo cho tôi, tôi sẽ chỉ liên lụy đến cậu thôi.”

“An, lát nữa tôi đánh lạc hướng bọn họ, cậu nhân cơ hội chạy đi! Không có tôi liên lụy, cậu nhất định có thể đi ra an toàn. Sau khi đi ra ngoài, nhất định phải tìm ra người đứng sau tính kế chúng ta, báo thù cho tôi.”

“An, đi mau, đừng để ý đến tôi.”

“An, đừng quay lại.”

Là ai? Ai hét bên tai cô, bảo cô chạy mau, dùng máu tươi để mở ra một con đường sống cho cô?

Trước mắt Thẩm Thanh Lan như có ánh sáng lóe lên. Cô hoàn hồn lại từ trong trí nhớ xa xôi, ánh mắt lập tức trở nên ác liệt.

Thẩm Khiêm cuối cùng cũng phát hiện con gái có điều gì là lạ, “Thanh Lan, con làm sao vậy?”

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan tỉnh táo trở lại, sự lạnh lẽo quanh người biến mất, “Ba nói tiếp đi.”

Thẩm Khiêm nhìn cô, tiếp tục nói: “Hôm nay, bạn ba gửi cho ba xem một video, hỏi ba đó có phải con gái của ba không. Lúc đầu ba còn hơi bối rối, đến khi xem xong video, ba biết con gái ba vẫn là một đứa trẻ lương thiện dũng cảm.”

Thẩm Thanh Lan dường như hiểu mục đích hôm nay Thẩm Khiêm tìm mình, liền mím môi.

“Thanh Lan, sau khi tốt nghiệp thì vào quân đội đi. Tuy con không tốt nghiệp quân đội chính quy, nhưng với thân thủ của con, còn có ba, sau này con nhất định sẽ có thành tựu không tệ trong quân đội.” Thẩm Khiêm nói ra mục đích tối nay.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhếch môi cười giễu, cúi đầu không trả lời, đáy mắt lại lạnh băng.

Cô nhìn tay mình, ngón áp út bên tay trái đeo một chiếc nhẫn. Ánh mắt cô dán chặt vào đó, lớp băng ở đáy mắt dần tan ra.

“Con từ chối.” Thẩm Thanh Lan từ từ nói.

Câu trả lời trong dự đoán, Thẩm Khiêm không có thất vọng mà ngược lại còn thả lỏng. Trước khi về nhà, ông cũng đã đoán được kết quả này, nếu không phải lãnh đạo trong đội bảo ông làm người thương thuyết, không nên bỏ qua mầm tốt như vậy thì ông đã không nói với cô rồi.

Ông mỉm cười, vỗ vai Thẩm Thanh Lan, “Con hãy suy nghĩ kỹ đề nghị của ba. Nếu con không thích thì ba sẽ không ép con.”

Khuôn mặt khác hẳn với lúc khuyên khiến Thẩm Thanh Lan hơi bất ngờ. Cô cho rằng Thẩm Khiêm nhất định sẽ khuyên cô vào quân đội.

Thẩm Khiêm thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan thì cười dịu dàng, “Thật ra là do đồng đội của ba thấy video kia, cảm thấy hứng thú với con, mong rằng con có thể gia nhập quân đội nên mới bảo ba làm người thương thuyết.” Ông thành thật, thuyết phục không thành thì liền bán đứng đồng đội, ai bảo vừa rồi ông nhận ra sau khi bản thân nói đến mục đích, Thẩm Thanh Lan đã trở nên xa cách với ông chứ.

http://tieulun.hopto.org

Con gái từ lúc trở về vẫn không thân thiết với ông lắm. Nếu vì chuyện này mà xảy ra hiềm khích thì ông muốn khóc cũng không có chỗ khóc.

“Thanh Lan, bỏ qua thân phận quân nhân, đứng trên góc độ làm cha, dù con có lựa chọn thế nào thì ba cũng đều ủng hộ.” Không chỉ vì mẹ đã căn dặn trước khi qua đời, mà còn vì sự áy náy của một người cha. Lần nói chuyện trước, ông đã để lại cho Thẩm Thanh Lan một ký ức không vui.

Nhìn Thẩm Khiêm, Thẩm Thanh Lan không nói gì cả, nhưng ý lạnh trong đáy mắt dần dần bị một cảm xúc không tên thay thế.

“Thật ra ba rất vui vì được về nhà. Gần đây, trong quân đội có nhiều chuyện nên ba không có thời gian để về, hiếm khi được dùng cơm chung với mọi người, nói đi nói lại thì vẫn là nhờ phúc của con.” Thẩm Khiêm nở nụ cười.

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, thầm nghĩ có phải trước đây cô đã có cái nhìn phiến diện về người cha này rồi không?

Thấy Phó Hoành Dật đang đi về phía này, Thẩm Khiêm cười cười, “Mới xa vợ một lát mà lo lắng rồi?”

Phó Hoành Dật cũng cười, “Ông nội nói mệt, nên con đưa ông nội về trước. Con đến tìm Thanh Lan để báo một tiếng, đợi lát nữa con sẽ tới đón cô ấy.”

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút, “Em đi cùng anh.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Khiêm. Thấy ông xua xua tay, đôi vợ chồng son liền ra về.

“Sao tay vẫn lạnh như vậy?” Phó Hoành Dật vẫn nắm tay Thẩm Thanh Lan cảm nhận được sự lạnh lẽo trên tay cô, anh nhíu mày, sau đó nhét tay cô vào túi áo khoác của mình.

Thẩm Khiêm thấy con gái trở nên ấm áp khi đứng cạnh Phó Hoành Dật thì vui mừng cười cười.

**

Thẩm Quân Dục và Hàn Dịch dẫn Vu Hiểu Huyên ra khỏi quán bar. Thấy Vu Hiểu Huyên đã ngà ngà, Thẩm Quân Dục nói, “Nhà em ở đâu? Anh đưa em về.”

Vu Hiểu Huyên còn chưa trả lời thì Hàn Dịch đã cướp lời, “Tôi biết nhà cô ấy ở đâu, tôi đưa cô ấy về. Cậu về trước đi.”

“Tôi không muốn tên ẻo lả nhà anh đưa về, tôi muốn nam thần.” Vừa nghe lời nói của Hàn Dịch, Vu Hiểu Huyên liền xù lông lên.

Hàn Dịch cắn răng, “Con bé chết tiệt kia, cô nói ai là đồ ẻo lả?”

“Nói anh đó, đồ ẻo lả, đồ lưu manh, đồ cặn bã.” Vu Hiểu Huyên lập tức mắng lại, rõ ràng là đã say bí tỉ, nhưng cái miệng vẫn không chịu yên dù chỉ một giây.

Mắt Hàn Dịch bùng lửa giận, thật sự muốn bóp chết con bé chết tiệt này.

Thẩm Quân Dục nhíu mày, nói: “Hay là để tôi đưa cô ấy về. Cậu nói địa chỉ cho tôi biết.” Anh thật sự sợ hai người này đánh nhau, mặc dù Hàn Dịch chưa bao giờ đánh phụ nữ.

Hàn Dịch nghiến răng nói: “Không cần, tôi đưa cô ấy về. Tôi không tin tôi không trị được con bé chết tiệt này.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 145: Đừng hối hận

“Hàn Dịch, cậu đừng làm bậy, cô gái này là bạn tốt của Lan Lan.” Thẩm Quân Dục nói.

Hàn Dịch đen mặt, “Thẩm Quân Dục, cậu coi Hàn Dịch tôi là loại người gì? Tôi là người bụng đói ăn quàng sao?”

Thẩm Quân Dục xấu hổ, “Được, được, được, cậu đưa, cậu đưa.”

“Không được.” Vu Hiểu Huyên níu chặt cánh tay Thẩm Quân Dục, “Em không muốn đồ ẻo lả này đưa về. Nam thần, em muốn anh đưa em về.”

Hàn Dịch kéo mạnh cánh tay Vu Hiểu Huyên, không để ý đến việc cô giãy giụa mà nhét cô vào trong xe của mình, sau đó đóng cửa xe, lao vút đi.

Thẩm Quân Dục bật cười, sau đó mới nhớ ra Cố Dương và Cố Khải vẫn còn ở trong phòng, bèn gọi điện thoại cho hai người rồi lái xe về nhà.

“Đồ ẻo lả, mở cửa xe cho tôi.” Vu Hiểu Huyên bị Hàn Dịch ném ra ghế sau thì đập cửa xe, la hét với anh.

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt Hàn Dịch đen thui, ra vẻ mắt điếc tai ngơ với tiếng hét của cô. Một lúc sau, anh mới nhận ra là mình không biết địa chỉ nhà Vu Hiểu Huyên, vừa rồi nói như vậy chỉ là tùy tiện tìm cớ. Anh bèn nhìn kính chiếu hậu rồi hỏi: "Vu Hiểu Huyên, nhà cô ở đâu?"

Vu Hiểu Huyên không mở cửa xe được, rượu ngấm lâu nên bây giờ đầu cô rất choáng váng. Thế là cô ôm cánh tay ngồi phía sau, nghe Hàn Dịch hỏi thì chỉ hừ lạnh một tiếng, chẳng nói chẳng rằng.

"Hỏi cô đó, nhà cô ở đâu?"

Vu Hiểu Huyên thong thả trả lời, "Anh nói biết địa chỉ nhà tôi mà, bây giờ hỏi tôi làm gì? Tôi không nói cho anh biết."

Hàn Dịch giận quá hóa cười, "Cô tin tôi ném cô xuống xe không?"

"Có giỏi thì làm đi, đồ ẻo lả chết tiệt."

Két một tiếng, xe đỗ phịch lại. Vu Hiểu Huyên không kịp đề phòng nên đầu đập mạnh vào thành ghế, đau đến mức khiến cô "ối" một tiếng.

Hàn Dịch nhấn nút mở cửa xe, "Xuống xe."

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên ngẩng đầu lên, “Cái đồ ẻo lả kia, ngay cả xe cũng không biết lái, hừ.” Cô hừ lạnh một tiếng rồi xuống xe. Vừa đóng cửa xe lại thì chiếc xe đã lao vút đi.

Vu Hiểu Huyên bĩu môi, đang định đón xe mới chợt phát hiện túi của mình vẫn còn trên xe Hàn Dịch, “Đồ ẻo lả, đồ khốn kiếp, anh quay lại cho tôi.”

Trên đường phố yên tĩnh đã không thấy bóng dáng xe Hàn Dịch từ lâu. Vu Hiểu Huyên hung dữ giậm chân.

“Khốn kiếp, lần sau đừng để bản tiểu thư gặp anh, nếu không… tôi nhất định sẽ cắn chết anh.”

Không có tiền, không có điện thoại, đầu còn choáng váng, Vu Hiểu Huyên cảm thấy mình bây giờ đúng là thảm của thảm. Gió lạnh thổi qua khiến cô tỉnh táo hơn môt chút. Cô lắc lắc đầu, đi dọc bên đường, vừa đi được vài bước đã cảm thấy đeo giày cao gót rất khó chịu, bèn cởi giày ra, xách trong tay.

Cả đường đi, sắc mắt Hàn Dịch tối sầm, chỉ cần nghĩ tới Vu Hiểu Huyên không biết tốt xấu, còn thích cắn bậy là anh liền giận không biết trút vào đâu.

Lúc đợi đèn xanh đèn đỏ, vô tình quay đầu lại, anh mới phát hiện túi của Vu Hiểu Huyên bỏ trên xe, sắc mặt lại đen hơn một chút, thầm mắng một tiếng rồi quay đầu xe.

Lúc Hàn Dịch tìm được Vu Hiểu Huyên thì cô đang ngồi nhắm mắt dựa vào một gốc cây ở ven đường, không biết có phải đang ngủ không, giày cao gót cởi ra ném qua một bên, đôi chân trắng nõn toàn đất bẩn.

Hàn Dịch khẽ cười cười, mở cửa xuống xe, dùng chân đá đá Vu Hiểu Huyên, "Này, dậy đi."

Thật ra Vu Hiểu Huyên không ngủ mà chỉ thấy đi lại hơi mệt, lại còn chóng mặt nên mới ngồi nghỉ một lát. Bị Hàn Dịch đá một cái, cô liền mở mắt ra.

Thấy người trước mắt là ai, đáy mắt Vu Hiểu Huyên lóe vẻ hung ác, đứng dậy phủi đất rồi liền đánh lên người anh. Hàn Dịch sợ cô ngã nên vội vươn tay đỡ lấy. Sau đó, anh liền không nhịn được một tiếng hét thảm, "Con bé chết tiệt này, buông ra."

Chỉ thấy Vu Hiểu Huyên nhào vào lòng anh, sau đó cắn một cái lên cổ anh. Sức cô không nhỏ, Hàn Dịch dám chắc là đã chảy máu rồi.

Con bé chết tiệt này là chó sao? Gặp người là cắn!

Vu Hiểu Huyên cắn được rồi mới nhả ra, cười đắc ý nhìn Hàn Dịch lấy tay bịt miệng vết thương, "Hừ, cho anh vứt tôi lại nè, tôi cắn chết anh."

Hàn Dịch nhoẻn miệng cười, đôi mắt hoa đào hấp háy khiến Vu Hiểu Huyên phải ôm ngực lui ra sau một bước, cảnh giác nhìn anh, "Anh muốn làm gì?

Tôi nói cho anh biết, tôi có thể hét lên anh sàm sỡ tôi đấy.”

Hàn Dịch càng cười tươi hơn, nháy mắt với Vu Hiểu Huyên, “Hét đi, dù cô có hét thì cũng có thể để người ta phân xử xem trong hai chúng ta, rốt cuộc là ai sàm sỡ ai?”

Vu Hiểu Huyên bĩu môi, ngoại hình đẹp thì giỏi lắm à, đồ ẻo lả.

“Lên xe.” Hàn Dịch nói, sau đó phất tay mà đi.

Vu Hiểu Huyên suy nghĩ một chút, nhấc chân đuổi theo, còn không quên cầm giày cao gót lên.

“Địa chỉ.” Hàn Dịch lời ít ý nhiều, không khí trong xe áp lực đến đáng sợ.

“À… tôi quên rồi.” Vu Hiểu Huyên vô tội nhìn anh.

Hàn Dịch cười nhạt, “Cô quên rồi? Sao cô không quên luôn cả bản thân cô đi. Nói mau, nếu không thì tôi lại ném cô xuống đấy.”

Vu Hiểu Huyên tiếp tục vô tội nhìn anh ta, “Tôi quên thật rồi.” Trong mắt cô hiện vẻ giảo hoạt, chẳng phải anh nói biết nhà tôi sao, tôi không nói cho anh biết đấy, để xem anh làm thế nào.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng cô đã quên, có một câu nói là vui quá hóa buồn, còn có một câu nữa là tự làm tự chịu.

Hàn Dịch nhìn cô một lúc lâu, nở nụ cười, đôi mắt đào hoa lóe lên, “Được, đừng hối hận.”

“Anh đừng hối hận thì có!”, Vu Hiểu Huyên thầm nghĩ, sau đó chờ Hàn Dịch hỏi cô lần nữa, chỉ cần hỏi một lần nữa thì cô sẽ nói cho anh ta biết.

Nhưng chờ mãi mà không thấy Hàn Dịch hỏi nữa, Vu Hiểu Huyên mệt mỏi tựa lên cửa sổ xe, ngủ thiếp đi, ngay cả Hàn Dịch chở đi hướng nào cũng không biết.

Lúc xe dừng lại thì Vu Hiểu Huyên vẫn đang ngủ. Hàn Dịch nhìn vào kính chiếu hậu, cô ngủ rất yên tĩnh, khuôn mặt không biết là do nóng hay do ngủ mà hơi hồng, cái miệng nhỏ xinh hơi nhếch lên, rất đáng yêu.

Hàn Dịch nhìn mặt cô, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Lúc ngủ đáng yêu hơn.”

Sau khi mở cửa xe, anh định đánh thức cô dậy, nhưng nghĩ thế nào lại khom lưng ôm cô từ trong xe ra. Cả quá trình này, Vu Hiểu Huyên vẫn không tỉnh.

Hàn Dịch cũng thấy phục, cô không cảnh giác như vậy, ngày nào đó bị người

ta bán cũng không biết.

Ôm cô lên tầng, Hàn Dịch cố hết sức để ấn phím tầng 16. Khó khăn lắm mới mở được cửa, anh đặt cô lên giường ở phòng khách, thở phào nhẹ nhõm, trông cô gầy teo mà không ngờ lại nặng như vậy.

Lau mồ hôi trán, Hàn Dịch cởi áo khoác cho Vu Hiểu Huyên, kéo chăn đắp cho cô rồi mới trở về phòng ngủ chính để tắm rửa.

Đây là căn hộ trong trung tâm thành phố của anh, rất ít khi đến ở, chỉ dặn người đúng giờ tới quét dọn. Ở đây rất gần trụ sở chính của Hàn Thị, thỉnh thoảng tăng ca mệt mỏi thì anh sẽ đến đây ngủ.

Tắm rửa xong, vào phòng khách thấy Vu Hiểu Huyên vẫn còn yên tĩnh ngủ, nhưng chăn lại bị cô ấy đạp xuống giường, anh không nhịn được bật cười một tiếng, cam chịu nhặt chăn đắp lên người cô.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 146: Con sâu rượu nhỏ

Vu Hiểu Huyên nửa đêm bị khát nên tỉnh, dậy uống nước mới nhận ra đây không phải là nhà của mình, cũng không phải nơi ở công ty cấp. Trong lòng cô hoảng hốt, mặt mũi trắng bệch, vội nhìn quần áo trên người, thấy ngoại trừ áo khoác, những thứ khác vẫn còn mặc ngiêm chỉnh trên người, cô mới thở phào nhẹ nhõm, đánh bạo đi ra ngoài.

Trong phòng khách tối đen như mực, Vu Hiểu Huyên sờ tay lên vách tường, mò đến một cái công tắc gì đó rồi ấn xuống, phòng khách lập tức sáng bừng lên.

Vu Hiểu Huyên vô thức nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lại bị cảnh tượng trước mắt làm lóa mắt: tường màu cà phê cổ điển, đèn treo thủy tinh rất to, ghế sofa bọc da, dưới đất trải thảm lông cừu… tất cả đều đang nói lên rằng đây là một căn phòng xa hoa tinh tế.

Cô hít một hơi thật sâu, chủ căn nhà này thật biết hưởng thụ. Nhìn qua một tấm hình trong tủ, thấy rõ người trên hình là ai, cô liền bừng tỉnh, thì ra ngôi nhà này là của cái đồ ẻo lả. Nếu thế thì đúng rồi, cái đồ ẻo lả kia quả thật là người theo chủ nghĩa hưởng thụ.

Biết chủ nhà là Hàn Dịch, Vu Hiểu Huyên liền yên tâm hoàn toàn. Có lẽ cô ngủ quên trên xe, mà anh ta không biết nhà cô ở đâu nên mới chở cô về đây. Cô không biết Hàn Dịch đi đâu, cả ngôi nhà yên tĩnh, cứ như trừ cô ra thì không có ai khác, có lẽ Hàn Dịch đang ở bên bóng hồng nào đó rồi.

Phòng bếp được thiết kế mở, còn có một quầy rượu bày các loại ly. Vu Hiểu Huyên nhìn thoáng qua, cũng đẹp đấy chứ, chỉ tiếc là cô không nghiên cứu gì về các loại ly rượu. Cô rót một ly nước, uống cạn một hơi, nhưng hình như chưa đủ nên cô lại uống thêm một ly nữa, lúc này mới thỏa mãn đặt ly xuống.

Vu Hiểu Huyên vừa ngủ một giấc nên bây giờ không buồn ngủ. Cô tò mò đi dạo trong phòng khách, sau đó hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào một tủ rượu rất lớn, còn cao hơn cô, trên đó bày không ít chai rượu.

Vu Hiểu Huyên đi qua nhìn, có nhiều loại rượu, rượu vang, bia, rượu tây, rượu đế… có thể nói là cần rượu gì cũng đều có, tất cả đều là rượu ngon.

Ánh mắt của cô bị một chai rượu vang ở trên cùng hấp dẫn. Cô nhón chân, với tay lên lấy, tiếc là không đủ chiều cao. Cô nhảy lên vẫn không lấy được, đành nhìn xung quanh thì bỗng thấy có một chiếc ghế đẩu trong góc phòng phong cách hoàn toàn khác với bài trí trong phòng.

Cô chạy đến lấy cái ghế, ừm, vừa đủ cao.

Cô lấy chai rượu xuống rồi xem kỹ chữ viết phía trên… ha ha, nó biết cô, nhưng cô thì không biết nó.

Dụng cụ mở nắp được đặt trong một ngăn vuông của tủ rượu. Vu Hiểu Huyên mở rượu, đến quầy lấy một cái ly đế cao đẹp đẽ. Rượu vang từ từ được rót vào ly, Vu Hiểu Huyên cầm ly lắc nhẹ, lại ngửi ngửi, ừm, mùi thơm thật.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên cầm ly rượu ngồi trên ghế sofa, lấy điều khiển mở tivi ra, tùy ý mở một bộ phim thần tượng đã từng xem.

Đây là một bộ phim truyền hình bi kịch từ một năm trước, lúc cô xem phim đã khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem, bây giờ xem lại vẫn thấy hay như thế.

Vừa xem tivi, vừa thỉnh thoảng nhấp một hớp rượu, Vu Hiểu Huyên cảm thấy lúc này là khoảng thời gian cô thoải mái nhất trong suốt những thời gian qua.

Hàn Dịch nửa đêm tỉnh lại vào nhà vệ sinh thì nghe thấy tiếng động loáng thoáng truyền đến từ trong phòng khách, khiến đầu óc vốn mơ màng của anh ta lập tức tỉnh táo, chẳng lẽ có kẻ trộm vào nhà? Ánh đèn xuyên qua khe cửa nói lên việc lúc này trong phòng khách đang sáng trưng, ăn trộm thời buổi này đều to gan như vậy sao? Đến trộm đồ mà còn quang minh chính đại như thế.

Hàn Dịch đứng dậy, đi một vòng trong phòng nhưng không tìm được vũ khí gì tiện tay. Anh suy nghĩ một lát rồi cầm giày lên, tốt xấu gì nó cũng được coi là một vũ khí.

Hàn Dịch lén lút mở cửa, âm thanh của tivi lọt vào tai anh một cách rõ ràng khiến anh dừng lại một chút rồi chợt nhớ tới gì đó, sắc mặt anh hơi đen, buông chiếc giày trong tay xuống, đi ra ngoài xem.

Quả nhiên là con bé Vu Hiểu Huyên chết tiệt.

http://tieulun.hopto.org

“Hơn nửa đêm, cô không ngủ mà làm cái gì đó?” Hàn Dịch gầm lên với Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên ngẩng đầu lên, thấy Hàn Dịch thì nở nụ cười, “Oh, đồ ẻo lả, là anh hả?”

Mặt cô đầy nước mắt, dưới mũi còn có hai thứ khả nghi treo toòng teng. Hàn Dịch ghét bỏ rút hai tờ giấy đưa cho Vu Hiểu Huyên.

“Hơn nửa đêm còn khóc cái gì? Buồn nôn muốn chết.”

Vu Hiểu Huyên không trả lời, nước mắt lại càng chảy nhiều hơn, “Anh ấy chết rồi.”

Cô chỉ vào tivi, “Anh ấy chết vì cứu nữ chính, nhưng nữ chính không biết anh ấy chết, còn tưởng là anh ấy đã phản bội mình nên lấy người khác để trả thù anh ấy. Anh nói xem, sao trên đời này lại có người đàn ông si tình như thế chứ? Sao tôi lại không gặp được người đàn ông như vậy?”

Hàn Dịch nhìn theo hướng cô ấy, nét mặt sa sầm. Phim thần tượng như thế này, dùng để lừa gạt mấy cô gái trẻ thì được, nhưng cô đã lớn đến mức nào rồi mà còn khóc vì cái cốt phim thế này?

http://tieulun.hopto.org

Dường như càng nói càng đau lòng, Vu Hiểu Huyên nấc lên một cái, sau đó cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Hàn Dịch lúc này mới chú ý đến ly rượu trên tay cô, liền trợn to mắt. Khi thấy rõ chai rượu được đặt bừa bãi trên ghế sofa, anh liền tái cả mặt.

“Vu Hiểu Huyên, cô… cô…” Anh chỉ vào cô, tức giận nói không nên lời.

Vu Hiểu Huyên vẫn còn đắm chìm trong tình tiết của bộ phim, đâu chú ý đến người bên cạnh đã tức giận đến sắp phun ra lửa.

Hàn Dịch cầm chai rượu gần cạn mà đau lòng muốn khóc. Đây là chai rượu vang quý hiếm mấy ngày trước anh ta sai người ra nước ngoài đấu giá hàng trăm nghìn đô la, vừa lấy được hôm nay, còn chưa cầm nóng tay đã bị Vu Hiểu Huyên nốc sạch không còn một giọt.

Hàn Dịch lúc này chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Vu Hiểu Huyên luôn. Anh ta có sở thích sưu tầm rượu, chai rượu này không phải quý giá nhất, nhưng tuyệt đối là chai rượu mà anh sở hữu trong thời gian ngắn nhất.

“Vu Hiểu Huyên.” Giọng nói Hàn Dịch u ám, đây là khúc nhạc dạo trước bão tố.

Vu Hiểu Huyên ngẩng đầu nhìn anh, lắc lắc đầu, “Đồ ẻo lả, anh đừng lắc nữa, lắc đến mức đầu tôi choáng váng mất rồi.”

Cô ấy rất không vừa lòng.

Đôi mắt đào hoa của Hàn Dịch đầy băng tuyết, miệng lại cười dịu dàng. Anh từ từ cúi đầu, lúc cách Vu Hiểu Huyên một khoảng thì dừng lại, cất giọng dịu dàng, “Vu Hiểu Huyên, cô uống rượu của tôi, nên bồi thường như thế nào đây?”

Vu Hiểu Huyên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đâu còn nghe được Hàn Dịch nói gì. Thấy khuôn mặt đẹp trai phóng to trước mắt, cô híp mắt, vươn tay trùm lên mắt Hàn Dịch, “Đôi mắt này thật là đẹp.”

Bàn tay ấm áp mềm mại, mang theo chút mùi hương của rượu vang. Hàn Dịch ngẩn người, không hề cử động.

Vu Hiểu Huyên lại xoa xoa mặt Hàn Dịch, “Da còn đẹp hơn da của tôi, đúng thật là…” Cái miệng nhỏ xinh hơi bĩu.

Bàn tay cô từ má lướt xuống môi, cảm xúc rất dễ chịu khiến cô không chịu được mà ấn xuống. Ừm, đàn hồi, sờ hơi giống thạch rau câu. Vu Hiểu Huyên nghĩ vậy liền lè lưỡi liếm liếm. Ủa? Không ngọt?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 147: Anh đã làm gì tôi?

Đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp của Hàn Dịch lóe sáng, anh không cử động, cứ ngây ra nhìn động tác của Vu Hiểu Huyên. Anh đương nhiên biết Vu Hiểu Huyên bây giờ đã say rồi, cô uống hết một chai rượu vang, có thể không say sao?

Vu Hiểu Huyên lại đưa lưỡi liếm môi Hàn Dịch, vẫn không ngọt. Cô nhíu mày, hình như hơi hoang mang nên lại ngửa đầu ra sau, kéo dài khoảng cách với Hàn Dịch, sau đó lại cúi đầu như đang tự hỏi sao thạch rau câu này không ngọt.

Cảm xúc trên môi biến mất khiến Hàn Dịch bất mãn nhíu mày. Anh nhìn Vu Hiểu Huyên đang cúi đầu, tối sầm mắt lại, đưa tay kéo cô vào lòng rồi cúi đầu xuống hôn.

Đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng Vu Hiểu Huyên ra, tiến quân thần tốc, bắt đầu hoành hành. Mùi rượu ngập tràn trong miệng khiến Hàn Dịch nhắm hai mắt lại.

Vu Hiểu Huyên nhíu chặt mày, đến lúc Hàn Dịch phát hiện có điều gì đó là lạ thì chỉ kịp nghiêng đầu ra.

Mùi hôi chua của thức ăn đã tiêu hóa và mùi rượu nồng nặc tràn ngập trong không khí. Cảm giác ươn ướt trên ngực và cổ khiến sắc mặt Hàn Dịch còn đen hơn đáy nồi, cả người trở nên lạnh lẽo

http://tieulun.hopto.org

Anh thậm chí không dám nhìn xuống người, sợ sau khi nhìn xuống sẽ không nhịn được mà chém cái người trước mặt.

Vu Hiểu Huyên nôn xong đã thoải mái hơn, cơ thể mềm oặt, ngã xuống đất. Cơ thể Hàn Dịch phản ứng nhanh hơn đầu óc, bước tới đỡ cô, bãi nôn vốn chỉ có trên người anh cũng dính lên người Vu Hiểu Huyên.

Anh chịu đựng sự khó chịu cồn cào trong dạ dày, kéo Vu Hiểu Huyên vào nhà tắm trong phòng khách, để cô đứng dưới vòi sen rồi mở nước ấm.

Đợt nước ban đầu lạnh buốt khiến Vu Hiểu Huyên phát run lên. Hàn Dịch kéo vòi sen ra, sau khi thử thấy nước ấm thì mới xối lên người cô.

Anh nhìn trên người mình, lại nhìn Vu Hiểu Huyên hai mắt mơ màng, suy nghĩ một chút rồi cố định vòi hoa sen lên trên, sau đó đi ra ngoài.

Hàn Dịch tắm rất nhanh, sau đó quay lại, tay cầm áo choàng tắm. Vu Hiểu Huyên vẫn còn ngồi dưới đất, nhắm hai mắt lại như đang ngủ, vòi sen vẫn đang phun nước.

Hàn Dịch tức đến bật cười, như vậy mà cũng ngủ được, cô là heo sao, Vu Hiểu Huyên?

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch tắt nước, thấy quần áo trên người Vu Hiểu Huyên đã ướt đẫm thì do dự một chút, sau đó tiến lên, nhắm mắt cởi quần áo ướt của cô.

Cảm xúc mịn màng trơn trượt dưới tay khiến cho Hàn Dịch muốn tiến xa hơn, anh ra sức nuốt từng ngụm nước miếng, động tác trên tay nhanh hơn, sau đó quấn cả người cô vào áo choàng tắm, sau đó mới mở hai mắt ra.

Ôm cô về giường, vào nhà tắm lấy khăn lau khô tóc cho cô xong, anh mới vào nhà tắm quét dọn sạch sẽ.

“Con bé chết tiệt kia, bây giờ tạm tha cho cô, ngày mai chờ cô thức dậy, tôi sẽ tính sổ với cô.” Hàn Dịch vừa cọ nhà vệ sinh vừa hung ác nói.

Hàn Dịch quét dọn xong nhà vệ sinh thì đã là bốn giờ sáng, mắt anh sắp không mở nổi nữa rồi. Lúc đi qua giường Vu Hiểu Huyên nằm, anh mới phát hiện con bé này lại đá chăn xuống giường. Hàn Dịch trừng mắt, rất muốn tắt hệ thống sưởi để cho con bé này chết cóng đi.

Hàn Dịch rất muốn làm như không thấy, nhưng đi được vài bước, anh vẫn vòng lại đắp chăn cho cô. Nhưng anh chưa đến cửa đã nghe thấy tiếng Vu Hiểu Huyên kêu khát từ phía sau, đành quay trở lại, cho cô ấy uống nước.

Lăn qua lăn lại như vậy, Hàn Dịch ngồi cạnh giường Vu Hiểu Huyên, nhìn cái người ngủ như heo đó chằm chằm, nhưng dù vậy thì cô vẫn không có phản ứng gì, còn hai mắt của anh thì lại cay xè

“Chắc chắn là đời trước tôi thiếu nợ cô rồi.” Hàn Dịch lẩm bẩm.

***

“A a a a a, bệnh hoạn, dê xồm, đồ ẻo lả chết tiệt!!!!!” Tiếng hét chói tai gọi Hàn Dịch thức dậy từ trong mộng, chưa đợi anh mở mắt, một chiếc gối đã đập xuống đầu anh.

Sắc mặt Hàn Dịch đen thui, “Vu Hiểu Huyên, cô làm gì thế hả!?” Anh ta hung dữ nhìn cô chằm chằm, mắt bốc lửa. Mới vừa ngủ chưa được bao lâu đã bị người khác đánh thức, tâm trạng tốt được mới lạ.

Vu Hiểu Huyên kéo chăn lên che kín người, mặt trắng bệch, chỉ tay vào anh, “Anh… đồ dê già này… anh đã làm gì tôi?”

Làm gì? Anh có thể làm gì cô? Đôi mắt Hàn Dịch ban đầu vẫn hơi mù mờ, sau khi thấy rõ động tác và vẻ mặt bị ức hiếp của Vu Hiểu Huyên, sắc mặt anh liền không thể đen hơn được nữa.

“Thôi nghĩ bậy bạ đi.” Hàn Dịch giễu cợt, còn không quên nhìn cô từ trên xuống dưới, “Cô cần ngực không có ngực, cần mông không có mông, tôi làm gì cô? Tôi còn sợ cô làm gì tôi ấy chứ.”

Vu Hiểu Huyên vừa xấu hổ vừa giận dữ, bị Hàn Dịch chọc tức đến mức nói không nên lời, “Anh… anh…” Bỗng nhiên, cô nhìn xuống người mình,

“Quần áo tôi mặc đâu?”

“Trong thùng rác nhà vệ sinh.” Hàn Dịch hơi mất kiên nhẫn, bây giờ anh rất mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi ngay.

“Anh thay quần áo cho tôi?” Vu Hiểu Huyên hoảng sợ.

Hàn Dịch cười lạnh, “Nếu không thì cô nghĩ thế nào?”

“Hàn Dịch, đồ lưu manh, tôi cắn chết anh.” Vu Hiểu Huyên tức điên hét lên, lao đến định cắn chết Hàn Dịch. Anh biến sắc, nhìn răng hổ của cô mà cái cổ liền phát lạnh, vết thương do bị cô cắn tối qua còn chưa lành đâu. Anh vội vàng tránh né khiến cô vồ hụt, nhân lúc cô chưa kịp phản ứng thì vặn ngược hai tay cô ra sau lưng. Vu Hiểu Huyên bị ép nằm lên giường, tư thế hơi chật vật.

“Hàn Dịch, tên khốn kiếp, buông ra.” Vu Hiểu Huyên giãy giụa, nhưng sức lực giữa nam và nữ chênh lệch nhau nhiều, Hàn Dịch dễ dàng giữ được cô.

Hàn Dịch ngồi trên đùi Vu Hiểu Huyên, một tay khống chế hai tay của cô, nhìn xuống từ trên cao, thầm đắc ý trong lòng. Cho cô cắn tôi này, bây giờ xem cô làm sao cắn được nữa.

“Buông cô ra để cô cắn tôi à? Cô nghĩ hay quá.” Hàn Dịch không ngốc, sao buông Vu Hiểu Huyên ra được, “Vu Hiểu Huyên, bản thiếu gia nói cho cô

biết, tuy người thay đồ cho cô là tôi, nhưng tôi không liếc nhìn lấy một cái, bản thiếu gia còn chướng mắt dáng người xấu xí của cô ấy chứ.”

Vu Hiểu Huyên đâu quan tâm đến việc anh nói cái gì, chỉ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng càng ra sức giãy giụa thì Hàn Dịch càng siết chặt. Cuối cùng, Vu Hiểu Huyên đau đến nhíu mày, không nhịn được mà kêu đau một tiếng. Hàn Dịch sửng sốt, buông lỏng tay hơn.

“Hàn Dịch, anh là cái đồ lưu manh, khốn kiếp, chỉ biết ức hiếp tôi…” Không biết vì đau hay là vì cái khác mà giọng Vu Hiểu Huyên hơi nghẹn ngào, viền mắt đỏ lên.

Hàn Dịch lần này thật sự ngạc nhiên, vô thức buông lỏng tay cô ra, xuống khỏi đùi cô rồi ngồi một bên. Vu Hiểu Huyên cũng không đứng dậy mà cứ nằm ở đó khóc.

“Hu hu hu, tên khốn kiếp này, thừa dịp người ta uống say để lợi dụng.” Vu Hiểu Huyên rất uất ức.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 148: Thẹn quá hóa giận

“Tôi đâu có.” Hàn Dịch giải thích, nhưng trong mắt lại hiện chút chột dạ. Ừm, nửa đêm hôm qua, lúc nhìn khuôn mặt khi ngủ của Vu Hiểu Huyên, ma xui quỷ khiến nên quả thật anh làm vài chuyện. Đúng, chỉ vài chuyện! Nhưng con bé này ngủ sâu như vậy, có lẽ không biết đâu.

“Anh cởi đồ của tôi.” Vu Hiểu Huyên lên án.

“Tối qua cô uống trộm rượu của tôi, còn nôn lên người tôi và cô, tôi không thay đồ cho cô thì chẳng lẽ cô định cứ mặc như vậy một đêm?”

Tiếng khóc của Vu Hiểu Huyên nhỏ hơn một chút, hình như nhớ ra một chút, vẻ mặt đầy ghét bỏ, mặc quần áo dính bãi nôn ngủ một đêm? Cô chỉ tưởng tượng thôi mà dạ dày đã cồn cào rồi.

“Vậy… vậy anh có thể gọi dì giúp việc đến thay cho tôi cơ mà.”

Hàn Dịch cười lạnh, “Chị gái ơi, tôi ở một mình, lấy đâu ra dì giúp việc?”

Anh gọi ai là chị gái? Anh mới là chị gái, cả nhà anh là chị gái! Vu Hiểu Huyên oán hận.

http://tieulun.hopto.org

“Chẳng phải người có tiền đều mời dì giúp việc sao?” Vu Hiểu Huyên nói.

“Ai nói với cô rằng kẻ có tiền thì nhất định phải mời dì giúp việc?” Anh ta không thích có người lạ trong nhà nên không thuê giúp việc, chỉ thuê người đến quét dọn nhà vào khung giờ nhất định mà thôi.

“Nhưng dù vậy thì anh cũng không thể thay đồ cho tôi. Dù sao cũng là anh ức hiếp tôi…” Vu Hiểu Huyên ăn vạ, cô là con gái, chẳng lẽ Hàn Dịch nhường cô một chút không được sao?

Hàn Dịch: “…”

“Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Vu Hiểu Huyên nghẹn lời, làm sao cô biết được bản thân muốn như thế nào? Cô chỉ uất ức vì nghĩ có thể cô uống say rồi bị người này sàm sỡ thôi, bây giờ Hàn Dịch hỏi như vậy đúng là hỏi khó cô rồi.

Suy nghĩ một chút, Vu Hiểu Huyên nói: “Anh… anh lấy cho tôi một bộ đồ để thay trước đã.” Bây giờ cô vẫn đang mặc áo choàng tắm, rất không không thoải mái.

“Trong nhà không có đồ của phụ nữ, chỉ có đồ của tôi, cô lấy không?”

“… Lấy.”

Hàn Dịch đi ra ngoài, chỉ một lát sau đã cầm một bộ quần áo đi vào, ném lên giường, “Đây đều là đồ mới cả, tôi chưa từng mặc đâu.” Nói rồi anh lại đi ra ngoài.

Đến khi cửa bị đóng lại, Vu Hiểu Huyên mới xuống giường, khóa trái cửa lại.

Hàn Dịch đưa cho cô một bộ đồ thể thao, dáng người anh cao lớn nên cô mặc bộ đồ này cứ như trẻ con mặc trộm đồ của người lớn. Cô nhìn mình trong gương, nhíu mày, xắn tay áo lên.

Hàn Dịch ở ngoài gõ cửa.

“Chuyện gì?” Giọng Vu Hiểu Huyên đầy cảnh giác.

“Trong nhà tắm có đồ vệ sinh cá nhân, rửa mặt xong thì tự đi ra.” Hàn Dịch đứng ngoài cửa nói, sau đó nhấc chân rời đi.

Vu Hiểu Huyên thở dài một hơi, cảm thấy mình thần hồn nát thần tính. Tình hình tối qua như vậy mà người ta còn không làm gì, lúc này hình như cô không cần lo lắng.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ thông suốt rồi, Vu Hiểu Huyên liền an tâm, chuyện Hàn Dịch giúp cô thay đồ đã bị cô ném ra sau đầu.

Vu Hiểu Huyên rửa mặt xong đi ra. Hàn Dịch đang ngồi ăn sáng. Anh mặc áo sơmi màu hồng, kết hợp với chiếc quần tây, không thắt cà vạt, hai cúc áo trên cùng tháo ra, để lộ xương quai xanh gợi cảm. Ánh mắt của Vu Hiểu Huyên nhìn về vết cắn màu đỏ trên cổ anh.

Cô có chút ấn tượng với chuyện tối qua, biết vết cắn từ đâu mà có nên mặt hơi nóng lên.

Hàn Dịch nhìn Vu Hiểu Huyên, sau đó thu mắt lại, đơ mặt hỏi: “Không ăn?”

Vu Hiểu Huyên đã đói bụng từ lâu, thấy trên bàn có bữa sáng thì dĩ nhiên là muốn ăn, nhưng Hàn Dịch chưa mở miệng mời nên cô hơi ngại. Bây giờ anh vừa nói, cô lập tức hớn hở ngồi xuống, cầm một bắp ngô lên gặm.

Bữa sáng này có lẽ được Hàn Dịch gọi đặt đồ, mùi vị rất ngon.

Vu Hiểu Huyên ăn đến nỗi mặt mày hớn hở, quên hết chuyện không vui buổi sáng, nhìn Hàn Dịch cũng thuận mắt hơn một chút. Mặc dù người này đôi khi rất đáng ghét, nhưng cũng có ưu điểm, ít nhất là… vẫn rất quân tử.

Hàn Dịch vẫn luôn liếc Vu Hiểu Huyên, thấy vẻ mặt thỏa mãn khi được ăn của cô thì trong mắt hiện ý cười, đúng là cái người dễ thỏa mãn.

http://tieulun.hopto.org

“Vu Hiểu Huyên, tôi thật không hiểu, tốt xấu gì tôi cũng là ông chủ của cô, cho dù cô không nịnh hót tôi thì ít nhất cũng phải lễ độ tôn trọng chứ. Sao cô thấy tôi là lại như thấy kẻ thù thế?” Hàn Dịch nghĩ mãi không ra. Anh đã ăn sáng xong, bèn nhìn người đang ứa nước bọt trước mắt rồi hỏi.

Nghe Hàn Dịch hỏi, Vu Hiểu Huyên trả lời không hề suy nghĩ, “Vì anh là tên đàn ông cặn bã, làm người ta lớn bụng xong không chịu trách nhiệm, đồ cặn bã mà ai ai cũng phải tiêu diệt.”

Hàn Dịch đen mặt, quả nhiên là vì chuyện này, nhưng anh rất oan ức mà. Đúng là anh có qua lại với cô gái đó một thời gian, nhưng anh thề với trời rằng đứa con trong bụng cô ta không phải của anh. Mặc dù có một buổi tối anh uống say, ngủ cùng người phụ nữ đó một đêm, nhưng anh tự hiểu rõ cơ thể mình, biết mình có làm hay không. Lúc còn qua lại với anh, người phụ nữ đó còn mờ ám với một người đàn ông khác. Sau này biết được, anh đã bỏ cô ta không chút do dự. Ai ngờ một tháng sau, cô ta lại tìm đến, nói đã mang thai con của anh, chính anh còn phải kêu oan đấy.

Nhưng chuyện này có thể nói với Vu Hiểu Huyên sao? Nói rằng anh đường đường là Hàn thiếu mà lại bị người ta cắm sừng, suýt phải đổ vỏ?

Có đánh chết anh cũng không nói.

Hàn thiếu mất hứng, mặt đen sạm lại, sau đó phất tay bỏ đi.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên bĩu môi, chỉ cho là anh thẹn quá hóa giận. Cô nhìn theo bóng lưng của Hàn Dịch, lắc đầu rồi tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Đúng vào lúc này thì chuông cửa vang lên. Vu Hiểu Huyên vốn định gọi Hàn Dịch ra mở cửa, nhưng thấy cửa phòng đóng chặt, lại nghĩ đến khuôn mặt đen thui của Hàn Dịch, cô bèn đứng dậy.

Người gõ cửa là một người đàn ông, Vu Hiểu Huyên cảm thấy anh ta hơi quen mắt, sau đó mới nhớ ra đây là trợ lý của Hàn Dịch mà cô đã từng gặp trong công ty.

Trợ lý thấy Vu Hiểu Huyên thì ngạc nhiên, nhưng không thể hiện ra mặt mà chỉ mỉm cười nói: “Cô Vu, đây là quần áo mà tổng giám đốc bảo tôi đưa cho cô, được mua theo size của cô.” Nói rồi, anh ta đưa một cái túi cho Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên nhận lấy, lại nghe trợ lý nói tiếp, “Tổng giám đốc nói đã xin Lynda cho cô nghỉ rồi. Buổi chiều cô đến cũng được. Công ty còn có việc, tôi đi trước. Cô Vu, hẹn gặp lại.”

Vu Hiểu Huyên ngơ ngác đứng nhìn theo bóng lưng của trợ lý, vẫn chưa kịp hồi hồn. Cô nhìn cái túi trong tay, thấy quả thật là một bộ đồ nữ, bèn lắc đầu, đóng cửa rồi vào phòng ngủ thay quần áo.

Quả nhiên là mua theo size của cô, rất vừa vặn. Nhưng sao trợ lý biết size của cô?

Tất nhiên là trợ lý không biết size của cô, nhưng Hàn Dịch biết, vì tối qua thay đồ cho cô, không cẩn thận nên anh đã thấy được.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 149: Cậu vẽ?

“À… cảm ơn anh chuyện tối qua, tôi sẽ gửi tiền quần áo vào thẻ của anh. Số tài khoản của anh là gì, gửi vào số tôi đi.” Vu Hiểu Huyên đứng bần thần trước cửa phòng Hàn Dịch một lúc lâu rồi mới gõ cửa, nói với người ở trong phòng. Sợ anh không nghe được, cô còn cố ý cao giọng.

Chỉ là bên trong không có âm thanh gì nên Vu Hiểu Huyên không xác định được Hàn Dịch có nghe hay không, chỉ đành nói lại lần nữa. Vẫn không có ai trả lời, cô nghĩ chắc là Hàn Dịch không muốn để ý đến cô, nên cũng không nói nữa.

“Tôi đi trước, anh nhớ gửi số tài khoản qua điện thoại cho tôi.” Vu Hiểu Huyên lại nói thêm, bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

Cô bĩu môi, người ta thường nói phụ nữ hay thay đổi, theo cô thấy thì đàn ông mới hay thay đổi ấy.

“Rầm.” Cửa phòng sau lưng vang lên một tiếng, Vu Hiểu Huyên hoảng hốt xoay người, liền thấy Hàn Dịch đen mặt đứng trước cửa, tay cầm áo vest.

“Chẳng phải nói phải đi sao? Tôi đưa cô đi.”

Vu Hiểu Huyên xua tay, “Không… không cần, tôi tự đi được.” Nhìn khuôn

mặt đen thui ác sát của anh, cô nào dám để anh đưa đi. Lúc này. Vu Hiểu Huyên không chút nghi ngờ rằng nếu có cơ hội thì Hàn Dịch nhất định sẽ muốn xé xác cô.

“Ở đây cách chỗ đón xe gần nhất 3km, nếu cô muốn đi thì tôi cũng không phản đối.” Hàn Dịch lạnh mặt nói.

Vu Hiểu Huyên rụt cổ, do dự một chút, “Vậy… làm phiền anh.”

Hàn Dịch đi ra cửa trước, Vu Hiểu Huyên theo sau lưng. Nhìn áo sơ mi trên người anh, cô lại thắc mắc chẳng lẽ người này không biết lạnh sao?

Hàn Dịch chở Vu Hiểu Huyên đến gần Thánh Huyên thì dừng, dù sao cô cũng là nghệ sĩ của công ty, mà anh lại là ông chủ, nếu bị người ta nhìn thấy rồi đoán linh tinh thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô.

Hàn Dịch hoàn toàn không lo lắng về Lynda. Cô ấy là người lâu năm trong công ty, tất nhiên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Lynda thấy Vu Hiểu Huyên trở lại thì chỉ bảo cô ấy nhanh chóng đi luyện tập, không hỏi tối qua cô ấy đi đâu, sao lại không liên lạc được. Vu Hiểu Huyên vốn cho rằng sẽ bị mắng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

***

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan hôm nay thức dậy, thấy bên cạnh không có ai, chẳng biết Phó Hoành Dật đã đi từ lúc nào. Tối qua hai người ngủ muộn, nên sáng nay lúc cô tỉnh dậy, Phó Hoành Dật nói vẫn còn sớm, bảo cô ngủ tiếp nên cô liền ngủ thêm một lúc. Anh đi lúc nào cô cũng không biết.

Trên chăn vẫn còn vương mùi của Phó Hoành Dật. Thẩm Thanh Lan thấy hơi buồn bã, nằm trên giường một lát mới đứng dậy.

Trên bàn cơm đặt một tờ giấy của Phó Hoành Dật để lại, “Bữa sáng để trong nồi cho nóng, nhớ ăn.”

Thẩm Thanh Lan hơi cong môi, đôi mắt đầy ý cười. Cô đi vào nhà bếp, trong nồi là cháo trứng bắc thảo, bên cạnh còn có một qủa trứng gà luộc và một chiếc bánh bao.

Phó Hoành Dật bật chế độ hâm nóng, nên lúc này đồ ăn vẫn còn bốc hơi.

Thẩm Thanh Lan nếm thử, rất ngon. Cô vốn không đói mà ngửi thấy cũng sôi bụng, bèn ngồi xuống, từ từ ăn.

Vừa ăn xong, cô liền nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật.

“Dậy chưa?” Phó Hoành Dật dịu dàng hỏi.

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Dậy rồi ạ.”

“Bữa sáng để trong nhà bếp, nhớ ăn.”

Thẩm Thanh Lan nhìn cái bát trống không, “Em ăn rồi, rất ngon.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Sao lúc sáng dậy không gọi em?” Cô vốn định tiễn anh.

“Thấy em ngủ ngon nên không nỡ gọi em dậy.” Phó Hoành Dật dịu dàng nói, “Nếu hôm nay vẫn còn mệt thì ngủ thêm một lúc đi.” Biết tối qua đã giày vò cô thê thảm nên giọng Phó Hoành Dật hơi đau lòng.

Gò má Thẩm Thanh Lan hơi nóng lên, vì sắp xa nhau, mà lần xa này còn là hơn một tháng nên tối qua cô bèn nhiệt tình chủ động, ai ngờ lại đốt lên một ngọn núi lửa.

Cúp điện thoại, cô xoa xoa cái lưng hơi đau, sau đó quét dọn nhà bếp sạch sẽ.

Sau đó, Thẩm Thanh Lan liền nhận ra hình như cô không còn chuyện gì để

làm nữa. Ở trường không cần phải lên lớp, chỉ cần đến tháng sáu năm sáu, tham gia bảo vệ tốt nghiệp xong là cô đã có thể tốt nghiệp. Bây giờ cô không có việc làm nên cũng không cần đi làm, hình như chính cô đã trở thành một người rảnh rỗi.

Nhận ra điều này, Thẩm Thanh Lan lần đầu tiên nghiêm túc suy nghĩ về dự định sau tốt nghiệp, nhưng chưa nghĩ xong thì đã nhận được điện thoại của Daniel.

Từ sau lần liên lạc với cô để lấy bức tranh thì Daniel đã không liên lạc nữa, cô cũng không hỏi anh ta lấy bức tranh đó đi làm gì.

“Daniel, chuyện gì thế?”

“Thanh Lan, sắp tới tôi sẽ ra nước ngoài một chuyến, ở bên đó sắp tổ chức cuộc thi hội họa dành cho người trẻ tuổi, tôi đã báo danh cho cô rồi. Cô xem lúc nào đến phòng làm việc của tôi, chọn một tác phẩm dự thi. Cô đừng vội từ chối, tôi cho cô biết, khó lắm tôi mới giành được cơ hội này cho cô đấy. Nếu cô dám nói không tham gia thì tôi sẽ tuyệt giao với cô, ngay bây giờ!” Daniel nói.

Thẩm Thanh Lan cạn lời, cô cũng đâu có ý định từ chối, “Biết rồi, tôi sẽ tham gia. Nhưng tôi đã có ý định về tác phẩm lần này rồi.”

Daniel ngạc nhiên nhìn điện thoại, “Cô nói cô đã chuẩn bị xong tác phẩm?”

“Ừ.”

“Thanh Lan, có phải cô đã biết có cuộc thi này từ trước nên mới chuẩn bị tác phẩm sớm?” Daniel hỏi.

Thẩm Thanh Lan đen mặt, “Chẳng phải anh nói chỉ vừa mới giành được một slot dự thi cho tôi thôi sao?”

Daniel nghĩ cũng đúng, bèn không nhắc lại vấn đề tác phẩm nữa, “Thanh Lan, cô để tác phẩm dự thi ở đâu?”

“Anh đến nhà tôi một chuyến, tác phẩm để ở nhà tôi.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan đi vào thư phòng, lấy bức tranh mang tên “Cứu rỗi” ở trong góc ra. Vì đề phòng Phó Hoành Dật thấy bức tranh này nên cô giấu rất kỹ.

Cô lái xe đến Thượng Nhã Uyển, Kim Ân Hi ra mở cửa, “An, sao cậu lại đến đây? Chẳng phải cậu đang ở nhà với chồng sao?” Hai ngày trước, cô gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, kết quả là cái cô này lại nói phải ở nhà với chồng.

http://tieulun.hopto.org

“Ừ, qua đây có chút việc.”

Kim Ân Hi lúc này mới để ý đến đồ trên tay Thẩm Thanh Lan.

“Cậu cầm gì thế?”

Thẩm Thanh Lan đưa bức tranh đã được cô đóng khung, đựng trong một cái túi cho cô ấy. Kim Ân Hi lấy ra xem, “Lãnh Thanh Thu là ai? Rất nổi tiếng sao?”

Mặc dù Lãnh Thanh Thu nổi tiếng trong nước, nhưng ở nước ngoài lại không có tiếng tăm gì. Kim Ân Hi vừa đến nên không biết cũng rất bình thường.

“Một hoạ sĩ nhỏ thôi.” Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời.

“Tuy chỉ là một họa sĩ nhỏ nhưng vẽ rất đẹp, bố cục gọn gàng phóng khoáng, cách sử dụng màu sắc tạo bạo, nét vẽ đẹp, rất có tình cảm. An, bức tranh này rất đẹp, tặng tôi đi.” Kim Ân Hi nói.

“Nếu cậu thích thì hôm nào tặng cậu một bức, bức này tớ cần dùng rồi.”

“Được.” Kim Ân Hi không thất vọng, chỉ hơi im lặng rồi nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt nghi ngờ, “An, đừng nói là cậu vẽ bức tranh này đấy nhé?”

http://tieulun.hopto.org

Dưới cái nhìn chăm chú của Kim Ân Hi, Thẩm Thanh Lan bình tĩnh gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 150: Bức tranh của lãnh thanh thu?

Kim Ân Hi hoảng sợ nhìn Thẩm Thanh Lan, “An, trên đời này còn có cái gì mà cậu không biết không?” Người nào trong nhóm bọn họ cũng có sở trường riêng, ví dụ như cô ấy giỏi máy tính, Eden yêu thích y thuật, Sicily rành thôi miên, mà An thì hầu như cái gì cũng biết, năng lực chiến đấu cá nhân mạnh nhất trong nhóm bọn họ. Thế mà cô lại còn biết vẽ.

Thẩm Thanh Lan nghiêng đầu, hếch cằm ra vẻ trầm tư, “Hình như không có.”

Kim Ân Hi thấy Thẩm Thanh Lan nói đùa thì vẻ mặt lại càng hoảng sợ. Mới mấy năm không gặp, An hình như không còn giống trước kia mà có… hơi người hơn trước đây, hơi người, đúng, chính là hơi người.

Daniel đến rất nhanh, chuông cửa vang lên lúc Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi vẫn còn đang trò chuyện.

“Thanh Lan, tác phẩm mới ở đâu?” Daniel vừa vào đã bắt đầu nhìn tới ngó lui, hoàn toàn không thấy trong nhà còn người thứ ba.

Thẩm Thanh Lan chỉ cái túi trên ghế sofa. Daniel sáng mắt lên, vội vàng lấy bức tranh bên trong ra, hoàn toàn không để ý đến Kim Ân Hi đang ngồi trên ghế sofa.

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi tò mò nhìn người đàn ông ẻo lả này, hơi khó chịu vì hành vi bỏ qua mình của đối phương. Cô ấy đã nghe Thẩm Thanh Lan nói đây là người đại diện của cô.

“Thanh Lan, nếu đưa bức tranh này đi thi thì chắc chắn sẽ đoạt giải.” Daniel rất kích động, “Đợi cuộc thi kết thúc, chúng ta sẽ mang bức tranh này đi đấu giá, đến lúc đó nhất định có thể hét giá cao, giá các bức tranh khác của cô cũng sẽ tăng thêm.”

“Tôi không định bán bức tranh này.” Daniel còn chưa nói hết thì đã bị Thẩm Thanh Lan tạt một xô nước lạnh.

Vẻ mặt Daniel cứng đờ, nhìn cô với vẻ không thể tin được, “Tại sao? Thanh Lan, cô tin tôi đi, nếu bán bức tranh này thì chắc chắn sẽ hét được giá cao.”

Daniel thuyết phục, nhưng Thẩm Thanh Lan không phải là một người dễ dàng bị thuyết phục, dù anh ta có nói như thế nào thì cô cũng không thay đổi ý định.

“Thanh Lan, cô suy nghĩ kỹ đề nghị của tôi đi.” Daniel ôm tia hy vọng cuối cùng.

Thẩm Thanh Lan kiên quyết lắc đầu, “Daniel, tôi tuyệt đối không bán bức tranh này, nhưng những triển lãm tranh sau này, tôi đồng ý đưa bức tranh này ra triển lãm.”

http://tieulun.hopto.org

Daniel vui vẻ ra mặt, mặc dù không có hiệu quả tốt như bán đấu giá, nhưng nếu Thẩm Thanh Lan bằng lòng triển lãm thì cũng một cách nâng cao độ nổi tiếng.

“Quyết định vậy đi.” Mặt mày Daniel rạng rỡ, “Có điều, nếu muốn tham gia cuộc thi thì phải dời triển lãm tranh đã định vào Tết âm lịch lại, đến khi kết thúc cuộc thi mới mở lại.”

“Anh quyết định là được rồi.” Thẩm Thanh Lan không có ý kiến, thậm chí có làm triển lãm tranh hay không chẳng có vấn đề.

Daniel cẩn thận cầm bức tranh đi rồi mới nhận ra trong phòng còn có một người khác, “Ủa, cô là ai? Sao cô lại ở đây?”

Kim Ân Hi ngoáy ngoáy tai, “Tôi vẫn luôn ở đây mà, với lại, tôi sống ở đây.” Cô ấy nói tiếng Trung rất lưu loát, Daniel không hề phát hiện cô ấy không phải là người Trung Quốc.

“Cô ấy là bạn tôi, Kim Ân Hi.” Thẩm Thanh Lan giới thiệu.

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, đưa tay ra, “Chào anh, tôi là Kim Ân Hi, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Chào… chào cô.” Daniel lắp bắp. Nhìn vào đôi mắt to tròn sáng ngời của Kim Ân Hi, anh ta đột nhiên cảm thấy tim đập hơi nhanh.

Nhìn ẻo lả vậy mà cũng biết ngại, ánh mắt Kim Ân Hi càng hiện vẻ hứng thú. Cô ấy bắt tay Daniel, thấy anh ta lại đỏ mặt thì bật cười.

“À… Thanh Lan, tôi còn có việc, tôi đi trước.” Daniel càng xấu hổ hơn, nói xong liền cầm bức tranh, tông cửa bỏ chạy.

Kim Ân Hi cười to hơn, thậm chí còn cười lăn cả ra ghế sofa.

“Ha ha, An, người đại diện này của cậu thú vị thật.”

Thẩm Thanh Lan bình thản nhìn cô ấy, “Không tệ là được, anh ấy là người đại diện, cũng là bạn của tôi, cậu có chừng mực một chút.”

Cô buộc phải cảnh cáo cô ấy, đừng thấy Kim Ân Hi trông loli đáng yêu trước mặt cô mà lầm, thật ra tính cách cô ấy rất xấu xa, rất thích trêu chọc người khác. Ngoại trừ cô thì những người còn lại đều từng bị cô ấy trêu chọc, không có ai ngoại lệ.

Còn Thẩm Thanh Lan không phải là chưa từng bị Kim Ân Hi trêu chọc, mà là cô ấy không thành công, lại còn bị cô dạy dỗ mấy lần, sau đó liền rút kinh nghiệm

Kim Ân Hi gật đầu, “Biết rồi, tôi đảm bảo không trêu chọc anh ta.” Thấy

Thẩm Thanh Lan không tin, cô ấy duỗi ba ngón tay, “Xin thề với trời.”

“Nếu để tôi biết thì cậu lập tức rời khỏi đây đấy.” Thẩm Thanh Lan hạ một đòn nặng tay.

Kim Ân Hi không ngờ lại bị Thẩm Thanh Lan nhìn thấu, “Được rồi, được rồi, biết rồi mà.”

Kết quả là chưa được hai ngày, Thẩm Thanh Lan đã nhận được điện thoại của Daniel, giọng anh ta rất nghiêm túc, “Thanh Lan.”

“Sao thế, Daniel?” Hai ngày nay, Thẩm Thanh Lan vẫn ở Thượng Nhã Uyển làm bạn với Kim Ân Hi.

“Trên thị trường rò rỉ mấy bức tranh được cho là của Lãnh Thanh Thu, tôi cố ý đi mua một bức thì phát hiện rất giống phong cách vẽ của cô, có thể nói là giống như thật, nếu không biết cô thì quả thật sẽ bị lừa.”

Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi nhìn nhau. Cô mở loa ngoài nên cô ấy cũng nghe thấy lời Daniel nói.

“Tôi đã sai người đi điều tra rồi, nhưng không tra được người vẽ. Cô có muốn tôi đứng ra làm sáng tỏ chuyện mấy bức tranh đó không phải do cô vẽ không?” Daniel nói.

http://tieulun.hopto.org

Ai cũng biết Daniel là người đại diện của Lãnh Thanh Thu, các tác phẩm của Lãnh Thanh Thu đều từ tay Daniel mà ra, chỉ cần anh ta đứng ra nói những tác phẩm đó không phải của cô, thì chẳng cần biết người đó là ai, mọi người sẽ không tin nữa, cũng sẽ không có ai đi mua mấy bức tranh giả đó.

Thẩm Thanh Lan im lặng một lát rồi nói: “Tạm thời không cần, đối phương dùng hết tâm tư để bắt chước tôi, chắc là còn chiêu tiếp, chúng ta cứ án binh bất động đã.”

“Được, nhưng mà Thanh Lan, sao người đó lại muốn bắt chước cô? Chẳng lẽ là mượn cơ hội để xuất đầu lộ diện?” Daniel suy đoán.

“Dù mục đích là gì thì chúng ta cứ yên lặng theo dõi tình hình là được rồi.”

“Vậy được, Thanh Lan, ngày mai tôi phải ra nước ngoài một chuyến, đưa bức tranh của cô tham gia triển lãm, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Biết rồi.”

Cúp điện thoại, Kim Ân Hi xáp lại, “An, có cần tôi giúp cậu điều tra một chút không?”

“Bây giờ chưa cần.” Thẩm Thanh Lan không để bụng chuyện này.

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi nhún vai, thấy hơi vô vị.

“An, cậu định sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì?”

“Bây giờ vẫn chưa nghĩ ra, khi nào cậu trở về?”

“An, tôi vừa mới tới không lâu, sao cậu cứ vội đuổi tôi đi thế?” Kim Ân Hi đáng thương nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan thờ ơ.

“An, hay là cậu tốt nghiệp xong thì làm nghiên cứu sinh đi, vừa hay làm bạn với tôi.” Kim Ân Hi vứt bỏ vấn đề kia, hào hứng nói.

“Không được.”

Kim Ân Hi bĩu môi, “Cũng đúng, đối với cậu thì chương trình học đại học chỉ là một bữa ăn sáng, có học cao hơn cũng chẳng khác gì.” Nếu không phải là cần một lý do để đến tìm Thẩm Thanh Lan thì Kim Ân Hi đã chẳng muốn học đại học gì đó. Mấy cái người được gọi là thầy kia, không biết là bọn họ dạy cô hay là cô ấy dạy nữa.

http://tieulun.hopto.org

“Nếu cậu không có chuyện gì thì trở về sớm một chút, tôi đi trước.” Thẩm Thanh Lan thu dọn đồ đạc, khoác ba lô lên rồi đi rất tiêu sái.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 151: Quen với lãnh thanh thu

Nhà họ Thẩm.

Thẩm Thanh Lan hiếm khi trở về nhà một lần, nhưng thật không đúng lúc, ngoại trừ Thẩm Khiêm ra thì những người khác đều ở đây.

“Thanh Lan về rồi.” Thẩm Hi Đồng mỉm cười chào hỏi, khác hẳn thường ngày.

Thẩm Thanh Lan liếc cô ta. Lần trước cô về đây cô ta còn lười giả vờ giả vịt cơ mà, sao bây giờ lại làm trò rồi?

Thẩm Hi Đồng tươi cười, hình như tâm trạng rất tốt, cũng không hề để ý đến chuyện Thẩm Thanh Lan trước giờ vẫn lơ cô ta.

“Lan Lan.” Thẩm Quân Dục gọi Thẩm Thanh Lan. Cô nhìn anh một cái, thấy anh lắc đầu tỏ vẻ không có gì, vì thế cô liền lên tầng tìm Thẩm lão gia. Hôm nay cô về đây chủ yếu là muốn thăm ông nội.

“Ông nội.” Thẩm lão gia không ở trong thư phòng. Thẩm Thanh Lan gõ cửa phòng ông.

http://tieulun.hopto.org

“Vào đi.” Trong phòng truyền đến giọng nói của Thẩm lão gia.

Thẩm Thanh Lan đẩy cửa bước vào, thấy Thẩm lão gia đang đứng trước tủ, hình như đang bỏ cái gì đó vào ngăn tủ. Cô nhìn thoáng qua thì thấy một góc album ảnh bị lộ ra ngoài, là album ảnh của ông bà nội.

Đôi mắt Thẩm Thanh Lan hơi tối lại, bước tới đỡ cánh tay Thẩm lão gia, “Ông nội, ngày mai con cùng ông đi thăm bà nội nhé.” Cũng đã lâu cô không đến nghĩa trang thăm bà nội. Thật ra từ sau khi Thẩm lão thái được an táng ở nghĩa trang, Thẩm Thanh Lan cũng rất ít khi đến thăm bà. Không phải là cô không nhớ, mà vì quá để ý, dù cô đã quen thấy cảnh sống chết, khi nhìn bia mộ lạnh lẽo của bà nội, sâu trong trái tim cô vẫn cảm thấy đau đớn.

Thẩm lão gia vỗ tay cô, “Bây giờ chưa cần đi. Đừng lo, ông nội không sao đâu, chỉ hơi nhớ bà cháu nên muốn trò chuyện với bà ấy thôi. Sao cháu lại về đây?”

“Mấy ngày không gặp ông nên muốn về thăm ông một chút.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

Thẩm lão gia mỉm cười ôn hòa, “Sức khỏe ông vẫn tốt, cháu không cần lo lắng. Ăn cơm chưa?” Đã quá giờ dùng cơm trưa, nhưng Thẩm lão gia lo cháu gái đói bụng.

“Cháu ăn cơm với bạn ở bên ngoài rồi mới đến đây.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia gật đầu, “Vậy là được rồi, dạo này không đến trường sao?”

“Vâng, việc học xong gần hết rồi nên dạo này đều ở nhà.”

Hai ông cháu tán gẫu chuyện gia đình, tuy những gì Thẩm lão gia hỏi đều là việc vặt vãnh, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn kiên nhẫn trả lời.

Cuộc trò chuyện này kéo dài đến tối, Thẩm Thanh Lan chắc chắn phải ở lại ăn cơm rồi.

“Thanh Lan, tối nay có món cá rô mà em thích, ăn nhiều một chút nhé.” Chị Tống vừa cười vừa nói.

“Cảm ơn chị Tống.” Đôi môi đỏ mọng của Thẩm Thanh Lan hơi cong lên.

Bữa cơm này rất yên tĩnh, chỉ trừ ánh mắt Thẩm Hi Đồng thỉnh thoảng liếc nhìn cô đầy đắc ý.

Sau bữa ăn, Thẩm Thanh Lan lại ngồi thêm một lát, đang định về thì bị Thẩm Hi Đồng gọi lại.

“Thanh Lan, em đừng về vội. Chị dạo này nhờ quan hệ của một người bạn nên làm quen được với Lãnh Thanh Thu, đã mua một bức tranh của cô ấy, em

xem thử giúp chị đi.”

Bước chân vừa định rời đi của Thẩm Thanh Lan dừng lại, cô nhìn Thẩm Hi Đồng lên tầng rồi mang một bức tranh xuống.

Nghe thấy tên Lãnh Thanh Thu, Thẩm lão gia, Sở Vân Dung và Thẩm Quân Dục đều ở lại.

“Chị cũng mới quen cô ấy gần đây thôi, không ngờ cô ấy lại còn trẻ như thế.” Thẩm Hi Đồng tươi cười, nhìn Thẩm Thanh Lan mà không hề che giấu vẻ đắc ý trong mắt, “Trước đó nghe em nói là có quen biết người đại diện của Lãnh Thanh Thu, còn nhờ cô ấy vẽ một bức tranh chúc thọ ba, nến chắc hẳn em có quan hệ rất tốt với người đại diện của cô ấy.”

Không biết Thẩm Hi Đồng âm mưu điều gì, Thẩm Thanh Lan vẫn rất nể mặt hơi gật đầu, người ta đã muốn diễn kịch cho cô xem thì với tư cách là khán giả, cô vẫn có thể giúp một tay. Huống chi, mấy ngày trước vừa nghe Daniel nhắc đến việc có người giả mạo tranh cô vẽ, bây giờ người này lại quen biết với Thẩm Hi Đồng, quá nhiều trùng hợp, Thẩm Thanh Lan không thể không hoài nghi.

Thấy Thẩm Thanh Lan gật đầu, nụ cười trên mặt Thẩm Hi Đồng càng tươi, “Hôm qua chị còn nhắc đến chuyện này với Thanh Thu, nhưng mà hình như cô ấy không biết em. Để hôm nào chị giới thiệu hai người với nhau nhé? Chị cũng gặp Thanh Thu mấy lần, tuy cô ấy kín tiếng nhưng lại rất dễ gần, quan hệ của chị với cô ấy cũng tốt lắm.”

Vừa nói với Thẩm Thanh Lan, cô ta vừa đưa bức tranh trong tay ra. Bức tranh này không khác mấy bức tranh dự thi mà Thẩm Thanh Lan đưa cho Daniel lắm. Cô lại gần nhìn kỹ một chút, quả thật người này bắt chước rất giống, bất kể là phong cách hay nét vẽ đều bắt chước giống đến 99%, kỹ thuật vẽ tranh cũng thấy được chút ít, chỉ là… ánh mắt Thẩm Thanh Lan đột nhiên nhìn góc trái bên dưới bức tranh, hơi nhếch khóe miệng lên.

“Hình như bức tranh này không phải do Lãnh Thanh Thu vẽ.” Thẩm Quân Dục đột nhiên nói, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nụ cười trên mặt Thẩm Hi Đồng cứng đờ, nhìn Thẩm Quân Dục, “Sao thế được? Bức tranh này do chính Thanh Thu vừa hoàn thành cách đây không lâu, cô ấy còn cố ý tặng cho em mà. Sao lại không phải do chính cô ấy vẽ chứ?”

“Đúng vậy, Quân Dục, đây chẳng phải là tác phẩm của Lãnh Thanh Thu sao?” Sở Vân Dung cũng nói, bà ấy cũng có chú ý đến tác phẩm của Lãnh Thanh Thu, nên cũng hiểu rõ phong cách và nét vẽ của cô ấy.

Thẩm lão gia nhìn bức tranh một chút, trong mắt hình như hơi hiện vẻ nghi ngờ, nhưng lại không nói gì.

Mọi người đều nhìn về phía Thẩm Quân Dục, chỉ thấy anh ấy chau mày, hình như nghi ngờ gì đó.

“Thật ra con cũng không chắc lắm, chẳng qua là cảm thấy phong cách của bức tranh này không giống với Lãnh Thanh Thu.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng thở phào một hơi, còn tưởng rằng Thẩm Quân Dục thật sự biết cái gì đó, “Anh, lúc hoạ sĩ vẽ tranh thì tâm trạng cũng có thể thay đổi mà, vẽ ra phong cách tác phẩm khác trước cũng không có gì lạ.”

Lời cô ta nói có lý, Thẩm Quân Dục cũng không diễn tả được ý nghĩ trong đầu, nhưng khi nhìn bức tranh này, anh luôn cảm thấy là lạ chỗ nào đó, nhìn vào chỗ ký tên ở góc trái bên dưới, ánh mắt càng nghi ngờ.

Thẩm Thanh Lan chú ý đến nét mặt của anh, trong mắt cô ẩn chứa ý cười, không ngờ anh trai cô lại là người đàn ông tỉ mỉ như vậy. Bản thân cô chính là Lãnh Thanh Thu, nên hiển nhiên biết chỗ ký tên ở góc dưới bên trái có gì đó là lạ. Nhưng Thẩm Quân Dục chỉ nhìn một cái là biết khiến cô cảm thấy hơi bất ngờ.

“Đồng Đồng, con và Lãnh Thanh Thu thân lắm sao?” Sở Vân Dung hỏi.

Thẩm Hi Đồng mỉm cười, “Rất thân, con cũng chỉ vô tình quen biết cô ấy thôi, bèn tùy ý trò chuyện mấy câu, lại thấy rất ăn ý với nhau, sau đó qua lại một hai lần liền thân.”

“Nếu có cơ hội thì mời cô ấy đến nhà chơi, người trong nhà đều rất thích tác phẩm của cô ấy.” Sở Vân Dung lên tiếng mời.

Thẩm Hi Đồng cười nói, “Vâng, thưa mẹ, để hôm nào con nói với cô ấy, chỉ là Thanh Thu gần đây đang bận tham gia cuộc thi tranh tài họa sĩ quốc tế, sau

đó còn phải chuẩn bị triển lãm tranh ở Bắc Kinh, chắc là không có thời gian rảnh đâu.”

Sở Vân Dung hơi tiếc nuối, “Vậy thì tiếc quá, nhưng nếu lần sau có cơ hội, con nhất định phải mời người ta đến nhà chơi nhé.”

Thẩm Hi Đồng cười gật đầu, “Con biết rồi, mẹ.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan cứng lại, hình như đối phương biết rất rõ chuyện của cô, thậm chí còn biết cả cuộc thi này, cả triển lãm tranh sang năm sẽ diễn ra.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 152: Môn đăng hộ đối có quan trọng không? (1)

Chẳng hiểu sao, trong lòng Thẩm Thanh Lan mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ, hình như sẽ có chuyện gì đó vượt qua khỏi tầm kiểm soát của cô.

Thẩm Hi Đồng thấy Thẩm Thanh Lan cụp mắt không nói gì thì nghĩ là đối phương đang hâm mộ cô ta quen biết Lãnh Thanh Thu, còn mình thì không, ý cười trong mắt càng thêm đắc ý.

Thật ra Thẩm Hi Đồng cũng không thích tranh của Lãnh Thanh Thu, nhưng người trong nhà lại đều thích. Vì muốn làm bọn họ vui nên cô ta mới giả vờ như mình cũng thích.

**

Ở nhà trọ nào đó ở Bắc Kinh, cô gái đang cầm điện thoại nói chuyện với một người.

“Đúng vậy, tôi đã tìm được cơ hội làm quen với người nhà họ Thẩm, cô ta không hề nghi ngờ thân phận của tôi, cho rằng tôi chính là Lãnh Thanh Thu… Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng giữ quan hệ tốt với gia đình bọn họ.”

Giọng cô ta cung kính, hình như hơi e ngại người cô ta đang trò chuyện, vẻ

mặt cô ta hơi nghi ngờ, “Nhưng tôi không hiểu, tại sao chúng ta lại bỏ nhiều công sức như vậy để mạo danh Lãnh Thanh Thu, còn phải tiếp cận người nhà họ Thẩm nữa?”

Rõ ràng những vấn đề liên quan đến việc cô ta có phải là Lãnh Thanh Thu hay không, chỉ cần Daniel đứng ra nói một câu thì tất cả đều sẽ bị vạch trần. Vậy thì mọi chuyện bọn họ làm trước đây đều sẽ uổng phí, đã vậy, bây giờ làm như thế thì có nghĩa lý gì? Cô ta nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Hình như người đầu dây bên kia cũng không có ý định giải thích cho cô ta hiểu, chỉ lạnh nhạt nói một câu, “Những chuyện này cô không cần quan tâm.” Sau đó liền cúp máy.

Cô gái nghe thấy giọng nói lạnh đến thấu xương mà cơ thể phát run lên, nhìn điện thoại đã tắt với vẻ mặt không dám tranh cãi.

**

Loáng cái đã sắp hết một tháng, Phó Hoành Dật cũng đã đi được gần một tháng. Thẩm Thanh Lan ngồi trên ban công, nhìn mưa rơi tí tách tí tách ngoài cửa sổ, vẻ mặt hiện chút gì đó gọi là nhớ nhung.

Thẩm Thanh Lan cầm một quyển sách trong tay, nhưng mãi lâu vẫn không lật sang trang khác.

http://tieulun.hopto.org

Chuông điện thoại chợt vang lên, trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ vui sướng. Cô lập tức cầm điện thoại lên, nhưng đến khi thấy rõ tên người gọi thì trong mắt hiện chút thất vọng khó nhận ra, ngón tay mảnh khảnh lướt qua màn hình.

“A lô, Phương Đồng.”

“Thanh Lan, cậu đang làm gì đó?” Phương Đồng hỏi với giọng hơi buồn.

Mắt Thẩm Thanh Lan khẽ chớp, “Ở nhà.”

“Tớ có thể đến tìm cậu không?”

“Được.”

Thẩm Thanh Lan cúp máy chưa đến nửa tiếng, chuông cửa nhà cô đã vang lên. Cô đứng dậy mở cửa, quả nhiên Phương Đồng đang đứng ngoài .

Hình như tâm trạng Phương Đồng hơi sa sút. Cô đi theo Thẩm Thanh Lan vào nhà, ngồi trên ghế sofa, cũng không nói năng gì.

Thẩm Thanh Lan đi rót một ly nước ấm rồi đưa cho Phương Đồng. Cô ấy nhận lấy, nhưng không uống mà chỉ cầm trong tay.

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng không nói lời nào, Thẩm Thanh Lan cũng chỉ ngồi bên cạnh mà không nói gì, cô là một người rất kiên nhẫn.

“Thanh Lan, cậu nghĩ môn đăng hộ đối thật sự quan trọng như vậy sao?” Rất lâu sau, Phương Đồng mới mở miệng, giọng nói vẫn buồn buồn như trước.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe, “Mỗi người có một ý.”

“Hôm qua ba tớ trở về, lúc ăn cơm tối, tớ có nói đến chuyện tớ đang quen một người bạn trai với ba mẹ…” Phương Đồng nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, rủ rỉ với Thẩm Thanh Lan.

Lệnh thuyên chuyển Phương Thừa Chí, ba của Thẩm Hi Đồng đã được đưa ra một tháng trước. Ông đã hoàn thành công việc được giao từ trước, trưa hôm qua vừa về nhà ở Bắc Kinh.

Phương Thừa Chí trở về, Phương Đồng và mẹ của cô, Phó Phương Hoa đều rất vui mừng. Còn Phương Đồng thấy ba về nhà liền nhớ đến chuyện muốn dẫn Đinh Minh Huy về nhà ra mắt ba mẹ.

Ban đầu, cô còn muốn tìm một cơ hội thích hợp, kết quả là lúc tối qua ăn cơm thì cơ hội đã xuất hiện.

http://tieulun.hopto.org

Trong bữa cơm, người một nhà cùng nhau vui vẻ. Phương Thừa Chí ngày thường bận rộn công việc, hầu như đều ở thành phố Lâm, rất ít khi trở về. Cho dù Phó Phương Hoa thường xuyên dẫn Phương Đồng đến thành phố Lâm, thì người một nhà vẫn gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Bây giờ ba cô cuối cùng đã được thuyên chuyển về Bắc Kinh, sau này cả nhà có thể được đoàn tụ, Phương Thừa Chí nói không vui thì là giả.

Ông bị chuyển đến thành phố Lâm làm việc mất năm, sáu năm, con gái cũng đã từ một cô bé lớn lên thành một cô gái như hoa như ngọc. Nhìn gương mặt hiền dịu của con gái, Phương Thừa Chí rất xúc động, chợt nhớ đến chuyện mà bạn già đã nói với ông cách đây mấy ngày, bèn quay đầu nhìn vợ cười.

“Phương Hoa, ngày mai dẫn Đồng Đồng đến trung tâm thương mại mua hai bộ quần áo đi, con gái lớn phải ăn mặc xinh đẹp một chút.”

Phương Đồng nghiêng đầu, gương mặt xinh xắn, “Ba, sao ba đột nhiên lại tốt với con thế?”

Phương Thừa Chí giả vờ tức giận, “Chẳng lẽ bình thường ba đối xử với con không tốt?”

Phương Đồng cười nịnh nọt, “Đương nhiên không phải rồi, nhưng hôm nay cực kỳ tốt với con, khiến con được chiều mà sợ. Ba, ba thành thật nói cho con biết, có phải ba giấu con chuyện gì không?”

Cô ấy vốn chỉ thuận miệng hỏi một chút, nhưng không ngờ Phương Thừa Chí lại gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng là có chút chuyện, ngày kia chú Lý muốn tới nhà chơi.”

“Chú Lý nào?” Phương Đồng hỏi.

“Chính là chú Lý Duy Lý của con đó. Ông ấy là bạn cũ của ba con, lúc trước còn cùng về nông thôn làm thanh niên trí thức. Chỉ là sau này chú Lý con đi biển kinh doanh, cả nhà họ đều không ở Bắc Kinh, nên mấy năm nay hơi ít liên lạc.” Phó Phương Hoa nói tiếp.

Bà vừa nói thế, Phương Đồng đã nhớ ra. Lúc cô còn nhỏ, chú Lý thường đến nhà bọn họ, lại rất tốt với cô, mỗi lần đến đều sẽ mang thật nhiều quà và đồ ăn ngon cho cô.

“Nếu chú Lý là bạn tốt của ba, vậy con sẽ ăn mặc như bình thường thôi, cần gì phải đặc biệt ra ngoài mua quần áo chứ, cũng đâu phải ra mắt.” Phương Đồng nói đùa.

“Con trai chú Lý là Bác Minh vừa du học trở về, ngày kia cũng sẽ đến đây. Mấy năm nay bọn con cũng không gặp nhau, nên khi gặp mặt cũng không thể thất lễ quá.” Phó Phương Hoa nói.

Phương Đồng lờ mờ hiểu rõ ý định của ba mẹ. Quả đúng là ra mắt thật, cô ấy chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

http://tieulun.hopto.org

“Mẹ, con gái mẹ còn chưa tốt nghiệp mà, việc này không cần nôn nóng.”

Phó Phương Hoa trừng con gái, “Con cũng đã nói là sắp tốt nghiệp rồi, chuyện này sao còn không vội được chứ? Độ tuổi đẹp nhất của phụ nữ là mấy năm này, không thừa lúc còn trẻ mà lựa chọn cho kỹ, định chờ đến sau này làm gái lỡ thì hả? Thằng bé Bác Minh này cũng được xem là thanh mai trúc mã với con, hai nhà lại hiểu rõ nhau, có gì không tốt chứ.”

Tốt ở đâu? Phương Đồng đảo mắt, nhớ đến tên mập mạp toàn mước miếng trong trí nhớ kia thì liền buồn nôn.

“Mẹ, con không có tình cảm gì với cái tên mập kia, với lại, con có bạn trai rồi.” Phương Đồng dứt khoát nói ra, vốn lúc đầu còn định tìm một cơ hội để nói, bây giờ thì hay rồi, ngay cả cơ hội cũng không cần tìm.

Phương Đồng vừa dứt lời, Phương Thừa Chí và Phó Phương Hoa đều nhìn về phía cô.

“Con có bạn trai? Từ lúc nào?” Phó Phương Hoa nghi ngờ nhìn con gái. Bình thường con gái ở ký túc xá trong trường, cuối tuần về nhà cũng không nhắc đến chuyện này với bà nên bà không tin lắm, hay là nó lấy cớ để không phải xem mắt?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 153: Môn đăng hộ đối có quan trọng không? (2)

Người ta nói hiểu con gái không ai bằng mẹ, câu này nói ngược lại cũng rất đúng. Phương Đồng nhìn vẻ mặt mẹ liền đoán được bà đang nghĩ gì, “Thật ra đã hẹn hò nhiều năm rồi, con sợ mẹ nói con không làm việc đàng hoàng nên mới không dám nói cho mẹ biết.”

Phó Phương Hoa cười, “Ôi dào, mẹ cũng đâu phải là người gia trưởng cổ hủ, cũng chỉ là yêu đương thôi, thì có gì mà không thể nói.”

Phương Đồng thấy mẹ thật sự không trách móc gì nên cũng yên tâm.

Phương Thừa Chí cũng không nói gì về việc con gái yêu đương ngoài một câu, “Đồng Đồng, chuyện con có bạn trai nên sớm nói cho ba biết chứ, nếu vậy ba đã không đồng ý với chú Lý. Bây giờ con mới nói ra chuyện này, chú Lý sẽ tưởng ba cố ý đùa với gia đình họ.”

Phương Đồng cũng thật sự cảm thấy có lỗi, nhỏ giọng giải thích, “Thật ra dạo này con cũng định tìm một cơ hội nói với ba mẹ, sau đó sẽ dẫn anh ấy về ra mắt mọi người. Nhưng con còn chưa kịp nói, mọi người đã…”

Phương Thừa Chí cũng biết việc này là do ông có lỗi trước, bèn không nói gì nữa, “Được rồi, chuyện đó ba sẽ gọi cho chú Lý để giải thích với ông ấy một chút, chắc chú Lý con sẽ hiểu thôi. Nhưng sau này không được như vậy nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng nháy mắt mấy cái, cười tủm tỉm, “Con chắc chắn lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Đồng Đồng, thằng bé kia làm nghề gì?” Phó Phương Hoa hỏi.

“Anh ấy học cùng trường với con, cùng khóa với con, chỉ khác chuyên ngành. Anh ấy học chuyên ngành Công nghệ thông tin, bây giờ đang làm trong tập đoàn Quân Lan, chờ sang năm tốt nghiệp thì có thể chính thức ký hợp đồng với tập đoàn Quân Lan.”

Phó Phương Hoa gật gật đầu, có thể thi đỗ đại học B, ít nhất đã chứng minh được đầu óc không kém, trình độ thế này cũng được. Hơn nữa cậu ta còn có thể ở lại Quân Lan, cũng chứng tỏ năng lực không tệ. Bà hơi hài lòng nhìn cô, rồi tiếp tục hỏi, “Tướng mạo của nó thế nào?”

“Anh ấy à, vừa cao vừa đẹp trai, đứng cùng con gái của bố mẹ thì chính là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.” Trong mắt Phương Đồng đầy ý cười.

Phó Phương Hoa cũng cười, lườm cô, “Có cô gái nào mà tự khen mình như thế chứ, đúng là không biết xấu hổ.”

Phương Thừa Chí cũng cười, không quan tâm tướng mạo của thằng bé lắm, có thể được đứa con gái mắt cao hơn đầu nhà ông coi trọng thì chắc chắn tướng mạo cũng không tệ được. Hai đứa còn có thể yêu nhau bao nhiêu năm, thì chắc nhân phẩm cũng không tệ.

http://tieulun.hopto.org

“Hôm nào mời nó về nhà chơi.” Phương Thừa Chí lên tiếng.

Phương Đồng gật đầu, “Dạ được.” Trường đã nghỉ học từ lâu, nhưng bây giờ Đinh Minh Huy đang thực tập, công ty thì không nghỉ sớm như vậy nên anh ấy còn ở Bắc Kinh. Cô thầm nghĩ ngày mai sẽ gọi điện hỏi bao giờ anh ấy rảnh, dù sao rèn sắt cũng tốt nhất phải nhân lúc còn nóng.

Nhưng Phó Phương Hoa còn nhớ đến một vấn đề khác, “Đồng Đồng, người nhà nó làm gì? Là người Bắc Kinh sao?”

Phương Đồng nói, “Anh ấy ở tỉnh G, nhà ở nông thôn.”

Nụ cười trên mặt Phó Phương Hoa nhạt đi, liếc mắt nhìn Phương Thừa Chí rồi hỏi, “Ba mẹ nó làm nghề gì?”

Phương Đồng cười, “Mẹ, mẹ đang điều tra hộ khẩu người ta đấy.”

Phó Phương Hoa mỉm cười, “Chẳng phải là mẹ tùy ý hỏi một chút sao, nhà chúng ta gả con gái, phải biết rõ người ta làm nghề gì.”

“Ba mẹ anh ấy chỉ là nông dân bình thường, trong nhà có vài mẫu đất. Anh ấy có thể học đại học B được là đều dựa vào mấy mẫu đất đó.” Phương Đồng nói, những chuyện này đều do Đinh Minh Huy nói với cô. Nếu mẹ đã hỏi thì

cô cũng sẽ trả lời. Theo Phương Đồng thấy, đây cũng không phải là bí mật không thể nói.

Nụ cười trên mặt Phó Phương Hoa biến mất, nhưng Phương Đồng không hề chú ý đến điểm này, “Ba mẹ, dạo này hai người có thời gian rảnh lúc nào, con sẽ dẫn anh ấy về để hai người xem.”

Phó Phương Hoa đặt đũa xuống, từ tốn nói, “ Đồng Đồng, con gái lúc còn trẻ yêu đương mấy lần cũng không có gì cả, nhưng nếu nói đến chuyện cưới xin thì vẫn cần phải môn đăng hộ đối, hoặc chí ít thì điều kiện hai nhà cũng không thể chênh lệch quá nhiều, nếu không thì sau khi kết hôn sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức.”

Tuy không nói gì nhưng Phương Thừa Chí rõ ràng cũng đồng ý với vợ. Ông cũng không trông cậy con gái được gả vào nhà giàu, nhưng ít nhất phải có nhà có xe. Mặc dù nhà ông không đến mức giàu nứt đố đổ vách, nhưng điều kiện gia đình cũng không tệ. Con gái từ lúc còn bé đã được bọn họ cưng chiều nuôi nấng, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, ăn mặc ở đều chưa từng chịu chút thiệt thòi nào.

Nhưng nghe ý trong lời con gái ông thì nhà thằng bé kia ở nông thôn, thậm chí ngay cả học phí để học đại học cũng phải do ba mẹ vất vả mới tích lũy được. Điều kiện gia đình như vậy, cho dù năng lực của nó xuất sắc, liệu nó có thể mua được nhà ở Bắc Kinh tấc đất tấc vàng này trong thời gian ngắn không? Nếu không mua được nhà, chẳng lẽ bắt con gái cưng của ông theo nó ở phòng thuê, chen chúc trên xe buýt và tàu điện ngầm sao?

Dù Phương Đồng bằng lòng, thì người làm cha mẹ như bọn họ cũng không

đồng ý.

Thái độ ba mẹ hoàn toàn khác trước chỉ trong tích tắc khiến Phương Đồng trợn tròn mắt, cô nhìn mẹ, “Mẹ, bây giờ đã là thời đại nào rồi, đâu còn nói đến chuyện môn đăng hộ đối nữa chứ?”

Đây đều là tư tưởng truyền thống cũ rích rồi, bây giờ là thời đại tự do yêu đương, còn có cả cưới khỏa thân nữa ấy chứ.

Suy nghĩ của Phương Đồng rất đơn giản, đối với cô, kết hôn là phải lấy người mình yêu, chứ không phải tìm một người không yêu để sống qua ngày chỉ vì miếng ăn. Cuộc sống như vậy không phải hôn nhân mà là mộ phần. Còn cô thì thà chết đói cũng không muốn có một cuộc hôn nhân không tình yêu.

Thấy Phương Đồng không thèm để ý, Phó Phương Hoa kiên nhẫn giải thích, “Đồng Đồng, bây giờ con còn nhỏ, có thể chưa hiểu, chờ sau khi con kết hôn sẽ hiểu, yêu đương là tình cảm của hai người, chỉ cần hai người yêu nhau là được. Nhưng hôn nhân lại không như thế. Hôn nhân là sự kết hợp giữa hai gia đình, là chuyện của hai nhà. Khoan hẵng nói, mẹ hỏi con, sau này con và nó kết hôn rồi cũng phải mua nhà, mà tình hình nhà nó như thế liệu có mua nổi nhà ở Bắc Kinh không?”

“Bây giờ anh ấy chưa mua nổi, nhưng không có nghĩa là sau này cũng thế. Khả năng làm việc của anh ấy rất tốt, bây giờ đã được cấp trên để mắt đến, chờ sau khi tốt nghiệp, chưa đến mấy năm là anh ấy đã có thể mua được nhà ở Bắc Kinh rồi.” Phương Đồng cố gắng nói tốt giúp Đinh Minh Huy trước mặt ba mẹ.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Phó Phương Hoa lại không tin được, “Mấy năm là mấy năm? Ba năm, năm năm hay là mười năm? Đồng Đồng, con là con gái, có mấy năm thanh xuân để chờ đợi chứ?”

“Vậy chúng con có thể kết hôn trước rồi mới mua nhà mà, ban đầu sẽ nghèo một chút, chúng con có thể thuê nhà để ở, chuyện này thì có sao đâu.”

Thật ngây thơ. Phó Phương Hoa thầm nghĩ, thoáng nhìn qua chồng, ra hiệu ông nói chuyện.

Phương Thừa Chí nhìn thấy ánh mắt của vợ, nghĩ ngợi rồi nói, “Đồng Đồng, ba mẹ cũng không phải loại người ghét nghèo thích giàu, nhưng mẹ con nói rất đúng. Hôn nhân không phải là chuyện của riêng hai đứa con. Nếu con chỉ nói đến chuyện yêu đương thì ba mẹ tuyệt đối sẽ không phản đối. Nhưng nếu kết hôn, với điều kiện của nhà bọn họ thì không được. Môn đăng hộ đối mà mẹ con nói không chỉ là điều kiện kinh tế trong nhà, mà quan trọng hơn hết là tư tưởng quan niệm.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 154: Môn đăng hộ đối có quan trọng không? (3)

Lúc còn trẻ, Phương Thừa Chí đã từng về nông thôn làm thanh niên trí thức. Vào thời đại đó, đâu đâu cũng có mấy đứa trẻ như thế. Mấy thiếu nam thiếu nữ sớm chiều ở chung nên đã nảy sinh tình cảm với nhau, rất nhiều người về nông thôn làm thanh niên trí thức, gặp được "tình yêu", rồi kết hôn. Nhưng sau khi trở về thành phố thì lại rất nhiều đôi ly hôn, là vì lý do gì?

Không phải vì không có tình cảm, mà do thói quen sinh hoạt, tư tưởng quan niệm khác biệt quá nhiều. Sau khi cảm xúc mạnh mẽ trôi qua, tình yêu dần bị củi gạo mắm muối thay thế. Sống cùng nhau sẽ càng hay va chạm thói quen sinh hoạt hơn, có thể là vì những gì trải qua từ bé, hoàn cảnh sống không giống nhau, dẫn đến thói quen sinh hoạt và quan niệm khác nhau, nên trong quá trình va chạm sẽ khó tránh khỏi xảy ra mâu thuẫn. Một khi cái mâu thuẫn này không cách nào giải quyết được thì hai người sẽ bắt đầu cãi vã. Một lần có thể không sao, hai lần cũng không quan trọng, vậy ba lần, năm lần, mười lần thì sao? Tình cảm nhiều đến mấy cũng không chịu được việc ngày càng hao mòn vì cãi vã, có rất nhiều người đã vì vậy mà đi đến bước cuối cùng.

Đây đều là những chuyện mà Phương Thừa Chí tận mắt nhìn thấy. Ông không muốn thấy con gái rượu của mình đi đường vòng.

Rõ ràng môn đăng hộ đối có hơi phong kiến bảo thủ, nhưng cũng không phải là không đúng. Hai người có môi trường sống không khác nhau lắm thì khi sống cùng nhau thật sự sẽ ít xung đột hơn những người có điều kiện chênh lệch nhau quá nhiều. Nhất là trong trường hợp của bọn họ lúc này, điều kiện của Phương Đồng tốt hơn đối phương quá nhiều.

“Đồng Đồng, ba đã từng gặp rất nhiều người vì một số xung đột, mâu thuẫn nhỏ dẫn đến cãi nhau túi bụi, cuối cùng thì ly hôn. Con là con gái của ba, ba không muốn con phải đi đường vòng.”

Phương Thừa Chí nói rất chân thành. Phương Đồng im lặng, sau đó nhìn ba rồi nói, “Ba, con thừa nhận ba nói đúng, nhưng nếu có mâu thuẫn thì có thể giải thích, hai người ngồi xuống giải thích tử tế với nhau thì có vấn đề gì không thể giải quyết được chứ?”

“Đồng Đồng, chẳng lẽ ba mẹ lại hại con ư? Mẹ cũng không nói nhà đối phương nhất định phải có nhiều tiền, nhưng điều kiện gia đình đối phương phải tốt hơn một chút, không chênh lệch với nhà chúng ta quá nhiều, như thế mẹ sẽ không phản đối. Nhưng điều kiện nhà bọn họ thế này, mẹ không đồng ý.”

Phương Đồng nóng nảy, “Mẹ, mẹ chưa từng gặp anh ấy, sao có thể dễ dàng từ chối người ta như vậy? Làm thế là không công bằng với anh ấy.”

“Công bằng? Cái gì là công bằng? Đồng Đồng, có phải bình thường ba mẹ bảo vệ con quá tốt nên mới khiến con ngây thơ như thế? Thế giới này đâu có cái gì gọi là công bằng. Nếu thằng bé có thể lập tức mua một căn nhà của riêng mình ở Bắc Kinh thì mẹ tuyệt đối sẽ không nói hai lời.”

“Mẹ, mẹ đây là ghét nghèo thích giàu.” Sắc mặt Phương Đồng khó coi, hét vào mặt Phó Phương Hoa. Mẹ thế này khiến cô chỉ cảm thấy lạ lẫm, “Ba, ba xem mẹ kìa, đâu ra người như vậy chứ?”

http://tieulun.hopto.org

Phương Thừa Chí nhìn sắc mặt khó coi của con gái, lại nhìn vẻ tức giận trong mắt vợ, biểu cảm của ông nghiêm túc, “Đồng Đồng, con không thể ăn nói với mẹ như vậy, chưa nói đến việc mẹ nói đúng hay sai nhưng thái độ của con có vấn đề. Đây là thái độ của con với người lớn hả?”

Mặt Phương Đồng cứng đờ, cũng ý thức được vừa rồi cô thật sự quá đáng. Mẹ thương yêu cô như vậy, nhưng cô lại hét vào mặt mẹ. Nghĩ vậy, cô thấy rất áy náy, bèn cúi đầu nhận lỗi, “Mẹ, con xin lỗi.”

Phó Phương Hoa không vui, nhưng cô là con gái của bà, có thể làm thế nào được, đành thở dài, “Đồng Đồng, con cũng đừng trách mẹ không nói lý. Chuyện gì ba mẹ cũng có thể chiều con, nhưng chuyện này liên quan đến hạnh phúc sau này của con, mẹ tuyệt đối không cho phép con liều lĩnh như vậy. Ngoan ngoãn nghe lời mẹ, tìm cơ hội thích hợp nói rõ ràng với thằng bé kia, sau đó gặp con trai của chú Lý một lần. Nếu con không thích con trai chú Lý cũng không sao, mẹ biết rất nhiều con trai của đồng nghiệp, trong đó có mấy đứa cũng không tệ…”

“Mẹ, đừng nói nữa.” Phương Đồng ngắt lời Phó Phương Hoa, “Con sẽ không chia tay anh ấy! Con yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu con. Con muốn sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với anh ấy.”

“Vớ vẩn!” Phó Phương Hoa giận dữ mắng, nhìn đứa con gái cứng đầu, “Phương Đồng, mẹ nói không đồng ý chính là không đồng ý. Con muốn kết hôn với nó? Được thôi, nhưng con sẽ không còn là con gái của nhà họ Phương chúng ta nữa.”

Phương Đồng nhìn Phó Phương Hoa với vẻ không dám tin. Phương Thừa Chí vội đứng dậy làm dịu cơn tức của vợ, “Con gái còn nhỏ, có gì chúng ta từ từ nói với nó, nó sẽ hiểu thôi.”

“Từ từ? Chẳng phải em đang từ từ nói với nó sao, nhưng nó có nghe không? Động chút là kết hôn kết hôn, con đã từng hỏi người ta có đồng ý kết hôn với con hay không chưa? Người nhà người ta chấp nhận con không? Mẹ và ba con có đồng ý không?”

Phương Đồng từ nhỏ đã là một đứa trẻ rất nghe lời, nhất là mấy năm trước, sau khi chồng bà bị điều đến thành phố Lâm làm việc, phần lớn thời gian đều là hai mẹ con họ sống nương tựa lẫn nhau nên tình cảm mẹ con cực kỳ tốt. Phương Đồng vẫn luôn là áo bông nhỏ tri kỷ của bà. Phó Phương Hoa yêu thương Phương Đồng hơn bất cứ ai. Hôm nay bà thật sự đã bị Phương Đồng chọc tức điên lên rồi, bằng không thì đã chẳng nói ra mấy lời như vậy.

Thấy khuôn mặt tái nhợt không thể tin được của con gái, trong lòng Phó Phương Hoa âm ỉ hối hận vì lời nói quá đáng của mình, định mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói.

Phương Thừa Chí vỗ vào tay vợ, rồi đi đến bên cạnh con gái, “Đồng Đồng, vừa rồi chỉ là mẹ con tức giận quá nên hơi nặng lời một chút thôi, nhưng cũng không hoàn toàn là sai. Có lẽ thằng bé đó rất ưu tú, có lẽ chưa đến mấy năm nữa, nó đã có thể dựa vào năng lực của bản thân để mua một căn nhà ở Bắc Kinh. Nhưng bây giờ thì chắc chắn không được. Nếu con ở bên nó, vậy mấy năm đầu các con phải tiết kiệm tiền mua nhà, cuộc sống sẽ không thoải mái như con bây giờ.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Thừa Chí phân tích kỹ lưỡng những điều lợi và hại cho con gái, “Con là đứa con duy nhất của ba mẹ, nhà mình nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhưng nhìn xuống cũng chẳng ai bằng mình. Con từ nhỏ chưa từng chịu khổ cực gì, cũng chưa phải ưu sầu vì tiền, bình thường con muốn mua cái gì, cũng không cần cân nhắc đến vấn đề tiền bạc, ba mẹ đều sẽ mua cho con. Nhưng nếu như con định ở cùng với thằng bé đó thì sẽ không còn như bây giờ nữa. Con phải tự kiếm tiền nuôi sống mình. Vì muốn mua nhà, con thấy thứ gì yêu thích cũng phải nhịn. Người khác nghỉ ngơi có thể đi du lịch, ăn tiệc, còn các con thì nhất định phải ăn bớt lại. Những chuyện này con đã nghĩ đến chưa?”

Phương Đồng im lặng, cô thật sự chưa từng nghĩ đến mấy vấn đề này. Cô nghĩ lúc ở cùng Đinh Minh Huy, tuy bọn họ không mua nổi nhà, nhưng bọn họ sẽ thuê nhà, còn những gì mà ba nói, cô hoàn toàn không nghĩ tới.

“Ba mẹ chỉ có một đứa con là con, tất cả những gì trong nhà đều sẽ cho con. Con có thể nói các con kết hôn thì nhà mình sẽ mua nhà, ba mẹ cũng không có ý kiến về vấn đề này, nhà chúng ta cũng thừa sức làm việc này, nhưng nhà bọn họ có đồng ý không? Cho dù nhà bọn họ đồng ý đi chăng nữa, thì thằng bé sẽ nghĩ thế nào? Người ta sẽ nói nó là phượng hoàng nam, ban đầu có lẽ nó sẽ không để ý, nhưng về lâu dài thì sao? Đồng Đồng, lòng người đều sẽ thay đổi.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 155: Môn đăng hộ đối có quan trọng không? (4)

“Ba con nói rất đúng, Đồng Đồng, chờ sau mười năm nữa, nếu người ta thay lòng, đến lúc đó con sẽ làm gì?” Phó Phương Hoa cũng tận tình khuyên bảo, cùng thuyết phục.

Mắt Phương Đồng lấp lánh nước, nhìn ba mẹ, nhỏ giọng cầu xin, “Những chuyện hai người nói đều là chuyện tương lai, chẳng phải bây giờ vẫn chưa xảy ra sao? Anh ấy thật sự rất tốt, rất ưu tú, hai người nên gặp anh ấy trước, đừng từ chối anh ấy nhanh như vậy, được không?”

Phó Phương Hoa lại định nổi giận. Phương Thừa Chí đè tay vợ xuống, khẽ lắc đầu. Bà nhìn chồng một chút rồi không nói gì.

“Được rồi, ba đồng ý với con là sẽ gặp nó một lần. Nhưng nếu như sau khi gặp, ba mẹ vẫn cảm thấy không được thì con cũng phải đồng ý với ba là sẽ xem xét đề nghị của ba mẹ thật kỹ.”

Biết đây là sự thỏa hiệp lớn nhất của ba mẹ, Phương Đồng khẽ gật đầu, “Cảm ơn ba mẹ.”

Sau đó Phương Đồng trở về phòng.

http://tieulun.hopto.org

Phó Phương Hoa nhìn chồng, “Sao lúc nãy ông không cho tôi nói?”

“Bà bây giờ có nói gì nó cũng không nghe lọt. Chúng ta cứ đi gặp, cũng không mất cái gì. Đồng Đồng có thể tự suy nghĩ kỹ lưỡng mới là tốt nhất.”

Phó Phương Hoa nghe xong cũng cảm thấy có lý nên không nói gì nữa, đứng dậy chuẩn bị dọn dẹp bát đũa.

“Được rồi, để tôi làm cho.” Phương Thừa Chí nói, nhận cái bát trong tay vợ rồi đứng dậy đi vào phòng bếp.

Phương Đồng về phòng của mình, tâm tình vẫn không thể bình tĩnh được. Cuộc trò chuyện với ba mẹ hôm nay hình như đã mở ra rất nhiều vấn đề mà trước kia cô không để tâm suy nghĩ. Tình huống như vậy khiến trong lòng cô bất chợt cảm thấy hoang mang. Cô cầm điện thoại di động lên gọi cho Đinh Minh Huy.

Nhưng đầu điện thoại bên kia không có ai bắt máy. Cô mới đột nhiên nghĩ anh ấy chắc là đang bận, chẳng phải nói cuối năm liên tục tăng ca sao.

Cô bèn nhắn qua Weibo cho Đinh Minh Huy, bảo anh ấy nếu có thời gian thì lập tức gọi điện thoại cho cô.

Bên kia vẫn chưa hồi âm, Phương Đồng dù lo lắng nhưng cũng không gọi nữa, sợ quấy rầy công việc của anh.

http://tieulun.hopto.org

Mãi gần mười một giờ, Đinh Minh Huy mới gọi lại cho cô.

“Đồng Đồng, có chuyện gì không?” Giọng nói của Đinh Minh Huy lộ rõ vẻ mệt mỏi, hình như còn hơi khàn khàn.

Phương Đồng im lặng một chút, “Minh Huy, hôm nay anh còn tăng ca ở công ty sao?”

“Ừm, cuối năm rồi nên hơi nhiều việc, vẫn luôn phải tăng ca, dạo này không có thời gian ở với em, xin lỗi em.”

Phương Đồng nghe giọng nói áy náy của Đinh Minh Huy thì sao còn có thể tức giận được, tâm trạng không vui vì cãi nhau với ba mẹ cũng vơi đi một chút, “Dạo này anh bận rộn công việc, phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, anh không cần lo lắng cho em, em rất khỏe.”

Đinh Minh Huy cười cười, giọng nói dịu dàng, “Cảm ơn em đã có thể hiểu cho anh như vậy, Đồng Đồng.”

“Giữa chúng ta cần gì phải nói cảm ơn.”

“Đúng rồi, Đồng Đồng, hôm nay em tìm anh có chuyện gì không? Lúc đó anh đang họp nên không cầm điện thoại theo, sau đó cứ bận mãi nên bây giờ

mới nhìn thấy tin nhắn của em.” Đinh Minh Huy tiện thể giải thích lý do vì sao mình trả lời điện thoại trễ.

Phương Đồng hơi do dự, vẫn không kể lại cuộc trò chuyện với ba mẹ tối nay cho Đinh Minh Huy biết, mà hỏi, “Minh Huy, anh phải bận đến khi nào?”

Đinh Minh Huy nghĩ nghĩ, “Chắc là đến cuối năm, đêm ba mươi bọn anh mới được nghỉ. Anh đã mua vé xe vào tối ngày hai chín, chỉ cần ngồi chờ xe ở trạm một chút, về đến nhà chắc là có thể ăn cơm tất niên.”

Nhà anh ở một vùng nông thôn nhỏ thuộc tỉnh G, cũng không có xe lửa từ Bắc Kinh chạy thẳng về đó, nên anh chỉ có thể ngồi xe đến tỉnh lỵ của tỉnh G, sau đó lại ngồi ô tô ba tiếng mới có thể đến nhà.

Mấy năm qua trường nghỉ sớm nên vé xe của anh ấy cũng không khó mua, năm nay vì thực tập, không biết trước thời gian trở về được, phải đặt vé gấp nên anh ấy phải tốn rất nhiều công sức, cuối cùng vẫn là nhờ một đồng nghiệp đặt gấp giùm anh một vé.

“Cuối tuần này anh có rảnh không? Lâu lắm chúng ta không gặp nhau rồi.” Phương Đồng nói, tính ra đã gần nửa tháng, cô và Đinh Minh Huy chưa gặp nhau.

Lần này đến lượt Đinh Minh Huy do dự, “E là cuối tuần này không được rồi, quản lý của anh vừa nói phải tăng ca.”

Phương Đồng hơi thất vọng.

Đinh Minh Huy nói tiếp, “Đồng Đồng, xin lỗi, không thể ở bên em. Thế này đi, chờ hết năm nay thì công ty của anh chắc không bận rộn vậy nữa, đến lúc đó anh sẽ ở bên cạnh em thật nhiều, có được không?”

Phương Đồng nhoẻn miệng cười, “Được.”

“Minh Huy, cậu qua đây một chút.” Một giọng nữ truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, Đinh Minh Huy lên tiếng trả lời.

“Đồng Đồng, quản lý đang gọi, anh cúp máy đây, hôm nào nói chuyện tiếp.”

Phương Đồng nhìn điện thoại bị cúp, vẻ mặt chán nản.

***

Thẩm Thanh Lan nghe hết chuyện đã xảy ra cũng không biết nên nói gì. Cô chưa từng trải qua những chuyện này, cũng không thể nào hiểu được, không biết khuyên Phương Đồng thế nào.

Thật ra Phương Đồng cũng không trông cậy Thẩm Thanh Lan khuyên cô ấy mà chỉ muốn tìm một người để thổ lộ hết mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, cậu nghĩ hôn nhân có thật sự là một chuyện phiền phức như vậy không? Cậu đã kết hôn với ai kia rồi, cậu có gặp những chuyện phiền lòng này không?” Phương Đồng nhìn Thẩm Thanh Lan, hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Hoàn cảnh của tớ khác với cậu.” Nếu lúc đó không phải vì bà nội, Thẩm Thanh Lan nghĩ cô đã không lấy Phó Hoành Dật, lúc đó anh là lựa chọn duy nhất của cô.

Nhà cô và Phó Hoành Dật vốn có quan hệ nhiều đời, có thể nói là một ví dụ điển hình cho câu “Môn đăng hộ đối” mà mẹ Phương Đồng nói. Số người trong nhà họ Phó rất ít. cô của Phó Hoành Dật phần lớn thời gian là ở nước ngoài. Phó lão gia cũng rất dễ gần, nên cô gặp phải những vấn đề mà ba mẹ Phương Đồng nhắc đến.

Phương Đồng ngẫm lại thấy cũng đúng, cô thật đúng là tuyệt vọng nên gì cũng thử được.

“Cậu định làm thế nào?” Thẩm Thanh Lan thấy Phương Đồng mặt mày ủ rũ, bèn hỏi.

Phương Đồng lắc đầu, “Bây giờ tớ cũng không biết. Lúc đầu vất vả lắm mới thuyết phục được ba mẹ để bọn họ gặp Đinh Minh Huy một chút, nhưng dạo này anh ấy đều phải tăng ca, hoàn toàn không có thời gian. Tớ cũng không thể nói thẳng với Đinh Minh Huy là ba mẹ tớ không hài lòng về gia cảnh của anh ấy. Bây giờ tớ đã rơi vào tình thế khó xử rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan im lặng, dù sao cô cũng là người ngoài nên không tiện tùy ý đánh giá chuyện này được.

“Không sao đâu Thanh Lan, cậu không cần thấy khó xử. Tớ cũng chỉ muốn tới tìm cậu để trút hết nỗi buồn thôi. Nói chuyện với cậu một chút, tâm trạng của tớ cũng tốt hơn rất nhiều.” Phương Đồng thấy vẻ khó xử trên mặt Thẩm Thanh Lan thì mỉm cười.

Thẩm Thanh Lan nhìn Phương Đồng, thấy cô thật sự đã đỡ hơn nhiều nên không nói nữa. Bầu không khí lại im lặng nhưng không hề gượng gạo.

“Đúng rồi, Thanh Lan, dạo này Hiểu Huyên đang bận gì vậy? Hình như đã lâu không gặp cậu ấy rồi.” Phương Đồng chợt nhớ đến Vu Hiểu Huyên đã lâu không gặp, bèn hỏi.

Chuyện này thì Thẩm Thanh Lan biết, “Hai ngày trước, cậu ấy gọi điện thoại cho tớ. Đợt huấn luyện của cậu ấy sắp kết thúc rồi. Dạo này Lynda nhận cho cậu ấy làm nữ 2 trong bộ phim chiếu mạng, hình như hôm nay đi quay thử.”

“Phim chiếu mạng?”

“Ừ, cậu ấy nói vậy.”

“Bộ phim nào?” Bây giờ có rất nhiền bộ phim chiếu mạng, còn có không ít diễn viên mới đã nổi tiếng nhờ một bộ phim như thế.

“Không rõ nữa.” Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cô từ trước đến nay chưa từng chú ý đến mấy chuyện này, làm sao biết được.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 156: Xem quán

Phương Đồng cũng không trông cậy vào cô, lúc đầu chỉ thuận miệng hỏi một chút.

“Xem ra dạo này Hiểu Huyên cũng sẽ rất bận rộn.” Lynda đã nhận kịch bản này cho cô ấy thì casting cũng chỉ là đi cho có mặt thôi.

Phương Đồng nằm sấp trên ghế sofa, cảm thấy chán muốn chết, “Thanh Lan, sau khi tốt nghiệp, cậu định làm gì?”

Thẩm Thanh Lan sững sờ, trả lời, “Định mở một quán cà phê.” Đây là ý tưởng đột nhiên xuất hiện vào một buổi sáng nào đó, lúc cô nói với Kim Ân Hi còn bị cô ấy cười nhạo.

Phương Đồng khẽ giật mình, sau đó tiền bật cười, “Lúc đầu tớ còn tưởng cậu nói là sẽ vào tập đoàn Quân Lan chứ.” Dù sao cũng là công ty của anh trai cô, với lại dựa theo tên công ty thì hình như Thanh Lan cũng có phần trong đó.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, nếu cô muốn vào tập đoàn Quân Lan thì đã vào đó từ lâu rồi, đâu cần chờ đến bây giờ. Chưa nói đến tập đoàn Quân Lan, trong tay cô còn có cổ phần của Thánh Huyên và Mị Sắc, tất cả đều là của Phó Hoành Dật chuyển cho cô. Cẩn thận tính thử, Thẩm Thanh Lan mới nhận ra cô chính là một phú bà nho nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

“Nhưng với tính cách của cậu thì mở quán cà phê cũng không tệ. Tớ cảm thấy cậu có thể ngồi yên tĩnh đọc sách cả buổi trưa trong quán.” Phương Đồng tưởng tượng ra khung cảnh như vậy thì cười rộ lên.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, ý tưởng mở quán cà phê cũng chỉ là chợt lóe lên, rốt cuộc có mở hay không thì cô còn chưa nghĩ kỹ. Nếu nói mở quán cà phê, thật ra cô lại muốn mở quán trà hơn.

“Đã định mở quán cà phê, thế cậu chọn địa điểm xong chưa?”

“Chưa.”

“Còn đồ đạc thì sao?”

“Chưa.”

“Nguồn hàng?”

“Chưa.”

Phương Đồng càng hỏi, mặt lại càng đen, xem ra đây thật sự chỉ mới là giai đoạn dự định, chưa hề chuẩn bị gì cả.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, hay là bây giờ chúng ta đi tìm cửa hàng trước đi. Chẳng cần phải rảnh rỗi không có chuyện gì làm.” Phương Đồng đẩy phấn khởi nói.

Thẩm Thanh Lan sững sờ nhìn cô ấy, “Bây giờ?”

“Đúng, nếu như cậu định mở quán thì sớm muộn gì cũng phải tìm mà. Sai người khác tìm thì không thể khiến mình hài lòng được. Dù gì bây giờ chúng ta cũng có thời gian, vậy thì đi xem một chút, biết đâu tìm được thì sao? Còn không tìm được thì cứ coi như đi dạo phố.”

Thẩm Thanh Lan thấy Phương Đồng quả thật có hứng thú, mà cô cũng cần phải đến một chỗ xem thử, bèn gật đầu đồng ý, “Vậy cậu chờ tớ một chút, tớ vào phòng thay quần áo.”

Cô thay nhanh chóng rồi lập tức đi ra. Phương Đồng theo cô ra ngoài, “Oa, Thanh Lan, là xe Ferrari.” Phương Đồng dạo quanh chiếc xe thể thao màu đỏ, không ngừng thán phục hâm mộ.

“Ừm, anh tớ tặng vào sinh nhật năm ngoái của tớ.”

“Anh cậu đối xử với cậu tốt thật, nếu tớ cũng có một người anh trai như thế thì tớ sẽ hạnh phúc chết mất, tiếc là đời này tớ không có ai để dựa vào.” Phương Đồng ra vẻ tiếc nuối, tuy ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhưng lại trong veo không lẫn tạp chất.

“Lên xe đi.” Thẩm Thanh Lan mở cửa xe.

Phương Đồng ngồi vào xe, miệng còn đang cảm thán, “Thanh Lan, càng ở chung với cậu, tớ càng cảm thấy cậu vô cùng kín tiếng. Nếu cậu sớm lái xe này đến trường thì trước đây những người đó sao còn dám nói cậu như thế chứ.”

“Chỉ sợ tin đồn sẽ lan càng mạnh, càng mới lạ hơn.” Thẩm Thanh Lan nói thản nhiên.

Phương Đồng ngẫm thấy cũng đúng, không chừng còn biên soạn Thanh Lan dựa vào đàn ông như thế nào đấy, những kẻ ghen tị ở đâu mà chẳng có.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Dù là Phương Đồng đề nghị đi tìm địa điểm để mở quán, nhưng cô ấy lại không biết đi xem ở đâu.

“Trước tiên đến phía Nam thành phố xem một chút.” Thẩm Thanh Lan nói.

“Phía Nam thành phố?” Ở đó chẳng phải chủ yếu là tứ hợp viện sao? Hơn nữa nơi đó quả thật được coi là tấc đất tấc vàng, muốn mở quán ở đó, hình như…

*Tứ hợp viện: là nhà ở của một gia đình với nhiều thế hệ cùng chung sống.

Giữa các thành viên gia đình cũng như nhà ở của họ được sắp xếp theo một trật tự nghiêm ngặt. Nhà chính hay nhà trên là nhà ở của chủ hộ và cũng là trung tâm tụ họp của cả gia đình.

Xe lao vút đi. Vì trời đang đổ mưa nên Thẩm Thanh Lan đóng mui xe lại, không thể cảm nhận được gió lướt qua vù vù, hình như ngay cả vẻ lành lạnh của xe thể thao cũng bớt đi phần nào.

“Thanh Lan, chờ tạnh mưa, cậu chở tớ ra ngoài hóng mát nhé.” Phương Đồng nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn cô ấy, “Bây giờ là mùa đông, bên ngoài âm mười mấy độ, cậu chắc chứ?”

“À…” Phương Đồng rụt cổ lại, “Vậy chờ đến mùa xuân rồi hẵng nói.”

Chặng đường cũng không xa lắm, không quá nhiều xe cộ trên đường nên bọn họ đến đó rất nhanh.

“Nếu sau này tớ cũng có một tòa tứ hợp viện như vậy thì tốt quá.” Phương Đồng đứng ở đầu phố, nhìn vào từng tòa tứ hợp viện. Trong con phố heo hút phủ đá xanh, còn có rêu xanh theo năm tháng. Chỉ một tòa tứ hợp viện như vậy mà giá trị ít nhất cũng nghìn vạn trở lên, đời này cô đừng hòng nghĩ đến.

Thẩm Thanh Lan lại không có cảm giác gì với những ngôi nhà này lắm. Dọc

đường đi, cô đã gọi một cuộc điện thoại. Biết cô đang tìm người nên Phương Đồng cũng không vội, từ từ đi theo Thẩm Thanh Lan vào ngõ, mặc cho lúc này gió đang gào thét. Phương Đồng lạnh đến nỗi cổ cũng cứng ngắc lại.

Mặt đường phủ đá xanh, trời lại mưa nên càng trơn trượt. Để không bị ngã, Phương Đồng trốn dưới ô của Thẩm Thanh Lan, khoác cánh tay cô.

Thẩm Thanh Lan nhanh chóng dừng trước một tòa tứ hợp viện, ấn chuông cửa. Một loạt tiếng bước chân truyền ra từ bên trong. Cửa mở, để lộ một khuôn mặt đàn ông, có vẻ tuổi tác không lớn lắm.

“Cô là Thẩm tiểu thư?” Người nọ nhìn Thẩm Thanh Lan, cười hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, người nọ đón hai bọn họ vào trong.

Phương Đồng bước vào mới phát hiện toà tứ hợp viện này còn đẹp hơn suy nghĩ của cô nhiều. Trong sân có hòn non bộ và nước chảy, trong hồ có trồng hoa sen. Nhưng hiện giờ đang là mùa đông, chỉ còn lại một ao sen tàn, thấp thoáng có thể thấy cá bơi dưới đáy hồ.

Thêm vào đó, còn có ít hoa cỏ cây cối, chắc bởi vì đang là mùa đông nên trông hơi tiêu điều, nhưng người khác vẫn không khó để tưởng tượng khung cảnh ở đây sẽ đẹp đến dường nào khi mùa xuân đến.

Bỗng, Phương Đồng hít hà, hương hoa dễ chịu vương vấn quanh chóp mũi,

“Ủa, đây là mùi thơm của hoa gì thế? Thơm thật đấy, giữa mùa đông mà vẫn có hương hoa.”

Người đàn ông dẫn đường quay đầu nhìn Phương Đồng, ôn hòa nói, “Là mai vàng.” Ông ấy chỉ tay về góc Tây Nam.

Phương Đồng nhìn theo ngón tay ông ấy, quả nhiên nhìn thấy một gốc cây đầy hoa màu vàng ở góc Tây Nam. Từ xa nhìn lại, ở đó giống như một tấm tơ lụa màu vàng lan tỏa hương thơm. Cách góc đó không xa còn có một gốc hồng mai với những đóa hoa đỏ tươi, thêm màu sắc và sức sống cho khoảng sân tiêu điều này.

Phương Đồng nhìn về phía hai gốc hoa mai, sau đó nói thầm vào tai Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, chúng ta đến đây làm gì?”

“Xem quán.”

“…” Phương Đồng nghi ngờ đánh giá một chút, ở đây tuyệt đối không giống nơi để mở quán cà phê. Trong không khí hình như còn thoang thoảng hương trà, càng phù hợp với phong cảnh trong viện này hơn.

Chủ nhân nơi này là một người nhã nhặn.

“Mở quán cà phê ở đây cũng có người đến sao?” Phương Đồng nhỏ giọng thầm thì.

Thẩm Thanh Lan cười không nói gì.

Người đàn ông kia dẫn Thẩm Thanh Lan và Phương Đồng đến một phòng hình như là phòng trà, một người phụ nữ trung niên đang ngồi bên trong.

Người phụ nữ đó mặc sườn xám, ngồi quỳ dưới sàn lưng thẳng tắp, dáng người ưu nhã. Thẩm Thanh Lan liền cởi giày, ngồi xuống đối diện bà ấy. Phương Đồng do dự một chút rồi cũng vào theo.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 157: Chuyển nhượng

Người phụ nữ cười với bọn họ, hơi khom người, hình như là đang thi lễ. Thẩm Thanh Lan đáp lễ lại. Phương Đồng làm theo động tác của Thẩm Thanh Lan.

Trước chỗ ngồi của các cô bày một bộ dụng cụ pha trà. Phương Đồng chưa từng nghiên cứu về mấy thứ này nên không biết tên của chúng, chỉ cảm thấy trông rất đẹp.

Người phụ nữ không lên tiếng mà cầm lấy ấm nước trà trên bàn, bắt đầu pha trà.

Phương Đồng thấy Thẩm Thanh Lan cũng không nói gì thì liền yên lặng ngồi đó, nhìn động tác của người phụ nữ.

Động tác của bà ấy rất đẹp đẽ và thanh lịch, như nước chảy mây trôi. Lần đầu tiên Phương Đồng trông thấy một người pha trà mà cũng có tư thế đẹp như thế. Đây đúng là mẫu phụ nữ ưu nhã từ tận xương tủy. Không phải loại ưu nhã ngoài xã hội thượng lưu kia, mà như một phu nhân quý tộc thời cổ xưa, lộ vẻ cao quý và ưu nhã bẩm sinh. Vẽ ưu nhã đó khắc sâu vào trong xương cốt, thể hiện qua từng hành động và cử chỉ của bà ấy.

Một lát sau, người phụ nữ đưa một ly trà đến trước mặt Thẩm Thanh Lan. Ngón trỏ và ngón giữa tay phải của Thẩm Thanh Lan gập lại, gõ nhẹ hai cái trên bàn. Phương Đồng biết đây là đang nói cảm ơn, bèn học theo động tác

của cô, cảm ơn người phụ nữ kia.

Bà ấy vẫn cười dịu dàng, ra hiệu với các cô.

Thẩm Thanh Lan nâng chén trà lên, ngửi một chút rồi mới nhấp môi, “Kỹ thuật phà trà của phu nhân càng ngày càng điêu luyện.”

Người phụ nữ kia khẽ cười, “Cháu cũng đã lâu không đến, nếu lần này không phải cô gọi điện thoại cho cháu, có phải cháu cũng không định đến tìm cô không?”

Thẩm Thanh Lan hơi nhếch môi. Phương Đồng ngạc nhiên nhận ra Thẩm Thanh Lan thản nhiên nở nụ cười, không hề có vẻ lạnh nhạt, “Cháu vốn định trước năm mới đến thăm cô một chút, không ngờ cô đã gọi điện thoại cho cháu trước.”

“Cô nhớ một năm trước từng nghe cháu nói, về sau nếu không có việc gì làm thì mở một quán trà giống như vậy.”

“Không ngờ phu nhân vẫn còn nhớ.” Thẩm Thanh Lan cười, giọng điệu ôn hòa.

Người phụ nữ kia cũng cười, thấy chén của Thẩm Thanh Lan đã hết thì lại rót thêm cho cô một chén, “Nhưng chẳng hay bây giờ cháu còn có ý định vậy không?”

Thẩm Thanh Lan cảm ơn, khẽ nói, “Cháu nghĩ là mình đã biểu hiện rất rõ ràng.”

Lúc đầu Phương Đồng còn không rõ sao Thẩm Thanh Lan nói đến xem quán mà bây giờ lại biến thành uống trà hỏi thăm bạn cũ, nhưng khi nghe thấy lời của người phụ nữ kia thì đã hiểu đôi chút. Nhưng chẳng phải đã nói mở quán cà phê sao?

“Lần này là vì chồng cô muốn ra nước ngoài, cô phải đi với ông ấy, nếu không thì cô thật sự không muốn giao lại quán trà do ông nội để lại cho người khác.” Người phụ nữ kia nói bằng giọng chứa vẻ không nỡ.

Quán trà này là do ông nội bà mở ra để kinh doanh. Bà đã lớn lên ở đây, rồi tiếp nhận quán trà từ ông nội, tình cảm mấy chục năm, làm sao không sâu nặng được.

Nhưng chồng và con trai con gái bà đều muốn định cư ở nước ngoài. Bà cũng không thể ở lại đây một mình được. Dù tiếc đến mấy bà cũng chỉ có thể từ bỏ.

“Phu nhân thật sự yên tâm giao quán trà này lại cho cháu ư?” Thẩm Thanh Lan bình thản hỏi lại, giọng có vẻ đùa giỡn.

Người phụ nữ kia khẽ cười, “Giao cho cháu thì có cái gì không yên tâm chứ? Dù cô cháu mình biết nhau chưa lâu, nhưng rốt cuộc vẫn là duyên phận.

Trong số những người cô quen biết, cháu là người khiến cô yên tâm nhất. Giao cho cháu, có lẽ cảm giác không nỡ của cô cũng bớt đi phần nào.”

Bà và Thẩm Thanh Lan quen biết là do ngẫu nhiên, nhưng lại mới quen đã thân. Tuy Thẩm Thanh Lan rất ít đến đây, nhưng tình cảm giữa hai người thật sự sâu đậm.

Thẩm Thanh Lan cười mỉm, nâng chén trà lên uống một hớp.

Nói xong chuyện chính, người phụ nữ kia mới nhìn Phương Đồng, “Chắc cháu là bạn của Thanh Lan?”

Phương Đồng gật đầu, “Cháu là bạn cùng phòng, cũng là bạn của Thanh Lan.”

Người phụ nữ kia mỉm cười, “Lần đầu tiên cô thấy cháu dẫn bạn đến. Trước đây mỗi lần đến, cháu đều đi một mình. Đúng rồi, ở đây bọn cô có mấy món điểm tâm cũng được lắm, cháu có thể nếm thử xem.”

Người phụ nữ nhấn một cái nút trên bàn, cửa phòng nhanh chóng được mở ra. Người đàn ông vừa rồi dẫn bọn họ vào đây mở cửa, nhìn vào bên trong.

“Lấy mấy đĩa bánh ngọt đến đây, đừng ngọt quá.”

http://tieulun.hopto.org

Người đàn ông đi rồi nhanh chóng quay lại, trong tay bê một cái khay đựng mấy đĩa điểm tâm ngon mắt. Ông ấy cẩn thận đặt từng đĩa điểm tâm xuống, sau đó lui ra ngoài.

“Cháu có thể nếm thử xem, khá ngon đấy.” Người phụ nữ mỉm cười nhìn Phương Đồng.

Cũng không hiểu sao, Phương Đồng lúc đối diện với người phụ nữ này luôn rất câu nệ.

“Cảm ơn cô.” Phương Đồng cầm một miếng bánh ngọt, cho vào miệng. Bánh ở đây rất nhỏ, chỉ có một miếng nhỏ nên cũng không cần lo lắng bị trôi son.

Bánh ngọt mà không ngán, ăn vào còn có mùi thơm, hình như là bánh mơ hạnh. Mùi mơ hạnh lan ra trong miệng, Phương Đồng nhịn không được lại ăn thêm một cái.

“Cháu không nếm thử sao?” Người phụ nữ kia nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cô không thích mấy loại bánh ngọt này. Bà ấy cũng biết nên không ép.

“Người làm ở đây cô đều không mang đi, nếu cháu muốn thuê thì giữ lại, nếu cảm thấy không được thì cháu tìm người khác, không cần nể mặt cô.” Người phụ nữ kia nói.

http://tieulun.hopto.org

“Vẫn nên thuê những người đó đi ạ, cháu tin tưởng vào mắt nhìn của cô. Nếu tìm người khác thì cháu cũng không có thời gian và sức lực.” Thẩm Thanh Lan nói.

Người phụ nữ biết sẽ như thế nên không thấy bất ngờ, lấy hợp đồng ra, “Lát nữa cô sẽ thông báo cho bọn họ. Đây là hợp đồng chuyển nhượng, cháu xem thử có gì thắc mắc không.”

Thẩm Thanh Lan cầm lấy rồi mở ra, dừng một chút ở chỗ giá cả, chỉ vào đó. Người phụ nữ kia nhìn thoáng qua, “Nếu cháu thấy không hài lòng thì cô có thể lấy rẻ hơn một chút.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Là do cô để quá rẻ.” Khu vực thế này mà bà ấy chỉ lấy tám triệu, quả thật là vừa bán vừa cho. Nếu bà ấy bán hai mươi triệu thì vẫn có người muốn cướp lấy, dù sao chỉ riêng tòa tứ hợp viện này thôi đã không có giá này, huống chi là toà nhà này còn trang trí thành quán trà, vừa nhìn đã biết phải bỏ vốn rất nhiều.

Người phụ nữ kia nghe vậy mỉm cười, “Người khác đều muốn trả giá, cháu thì hay rồi, lại còn khuyên người bán tăng giá. Bây giờ cô hơi lo lắng, không biết quán trà này giao cho cháu, liệu chẳng bao lâu nữa có đóng cửa, không thể tiếp tục kinh doanh hay không đây.”

“Rất có thể ạ.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói, “Vì thế cô có muốn suy nghĩ lại thật kỹ không?”

Người phụ nữ kia mỉm cười lắc đầu, “Bán cho cháu.” Vốn chỉ là một câu nói đùa nên cũng không ai để bụng.

Thẩm Thanh Lan cũng không nói gì nữa, cầm chiếc bút người phụ nữ kia đưa cho cô, lật đến trang sau cùng rồi dứt khoát ký tên mình.

Người phụ nữ thu hợp đồng lại, “Các thủ tục còn lại, cô sẽ nhanh chóng cho người làm hết rồi gọi điện thoại cho cháu.”

Thẩm Thanh Lan dễ tính gật đầu.

Người phụ nữ kia lại nói, “Cô cũng sẽ nói trước với nhà cung cấp hàng. Bọn họ đều là bạn hợp tác nhiều năm nên sẽ nể tình cô, cam đoan chất lượng tốt nhất, điều này thì cháu có thể yên tâm.”

“Phu nhân làm việc, cháu không có gì lo lắng.” Thẩm Thanh Lan mỉm cười nói. Hương trà nhẹ nhàng lan tỏa trong phòng. Phương Đồng chợt có cảm giác Thanh Lan lúc này dịu dàng như gió xuân.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 158: Mời cơm trưa

Đến gần giữa trưa, người phụ nữ kia giữ Thẩm Thanh Lan ở lại ăn cơm nhưng bị cô từ chối. Lúc gần đi, bà ấy sai người trong quán gói mấy hộp điểm tâm cho Phương Đồng mang theo.

Ra khỏi quán trà, Phương Đồng mới thở phào một hơi, vỗ ngực mình, "Bây giờ tớ mới nhận ra rằng ở cùng kiểu phụ nữ như vậy rất áp lực."

"Kiểu phụ nữ như vậy là như thế nào?" Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phương Đồng nghĩ ngợi, "Kiểu phụ nữ đã trải qua năm tháng thăng trầm. Thanh Lan, sao cậu lại biết bà ấy?" Từ lúc bắt đầu nhìn thấy bà ấy, Phương Đồng rất tò mò, nhưng cô ấy không tiện hỏi ngay trước mặt người ta.

Thẩm Thanh Lan cười cười, "Chỉ vô tình thôi, đến đây uống trà với ông nội, sau đó quen biết."

Phương Đồng vốn cho là nhất định có câu chuyện gì đó, không ngờ lại chẳng thú vị gì hết.

Mặc dù sự hào phóng bỏ ra cả mấy triệu của Thẩm Thanh Lan vừa rồi khiến Phương Đồng hơi trố mắt, nhưng cô rốt cuộc vẫn là con gái được nhà họ Phương nuôi nấng, cũng đã từng nhìn thấy những chuyện trong xã hội nên

cũng không kinh ngạc quá.

Đã gần trưa, Thẩm Thanh Lan và Phương Đồng đều chưa ăn cơm trưa. Hai người bèn lái xe đến trung tâm thành phố, tìm một quán ăn gần đó.

“Ủa, Thanh Lan, ở đây chẳng phải là gần tập đoàn Quân Lan sao?”

Thẩm Thanh Lan nhìn xung quanh một chút, quả đúng là ở đây thật.

“Vậy tớ có thể gọi điện thoại cho Đinh Minh Huy, gọi anh ấy xuống đây ăn cơm cùng không?” Phương Đồng cầm điện thoại hỏi ý Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, Phương Đồng liền gọi cho Đinh Minh Huy, thế một hồi lâu điện thoại mới được nhận.

“Đồng Đồng.”

“Minh Huy, ăn cơm trưa chưa?”

“Đang định ăn.”

http://tieulun.hopto.org

“Vậy đừng ăn, em đang ở gần công ty anh, cùng ăn cơm với bọn em đi, Thanh Lan cũng ở đây.”

Hình như Đinh Minh Huy hơi khó xử, “Đồng Đồng, anh không đến được, trưa nay anh phải cùng quản lý tham dự một bữa tiệc xã giao nên không tiện.”

Phương Đồng hơi thất vọng, nhưng đột nhiên lại cảm thấy kỳ lạ, “Chẳng phải anh làm bên kỹ thuật ư? Sao còn phải ra ngoài xã giao nữa?”

Đinh Minh Huy nhìn về phía quản lý đang chờ anh ta ở cách đó không xa đang tỏ vẻ mất kiên nhẫn rõ ràng, hơi hoảng hốt nói với Phương Đồng, “Đồng Đồng, bọn anh phải đi rồi, không nói chuyện với em nữa, đợi anh về rồi giải thích với em sau.”

Điện thoại bị cúp, Phương Đồng hơi khó chịu, nhưng lại không muốn thể hiện ra trước mặt Thẩm Thanh Lan, nhếch môi nói, “Thanh Lan, anh ấy không rảnh, chúng ta ăn đi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

“Thanh Lan, hay là cậu gọi anh cậu ra đây ăn cùng đi, chỉ có hai người ăn cơm thì hơi buồn.” Phương Đồng chợt nói.

Thẩm Thanh Lan dễ tính, nghĩ đến việc cũng đã lâu không ăn cơm với Thẩm Quân Dục, bèn gọi điện thoại cho Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục nhận được điện thoại của em gái đúng lúc anh đang bảo trợ lý ra ngoài mua đồ ăn, nghe thấy em gái mời cơm trưa thì lập tức ngăn trợ lý đang cầm áo khoác rời khỏi văn phòng lại.

Chỗ Thẩm Thanh Lan chọn quả thật cách tập đoàn Quân Lan không xa. Thẩm Quân Dục đến rất nhanh, chắc lúc đi ra ngoài không che ô nên vai hơi ướt.

Thẩm Thanh Lan rút khăn giấy đưa cho anh. Thẩm Quân Dục nhận lấy, cười với Phương Đồng. Gặp lại Thẩm Quân Dục, Phương Đồng thoáng cảm thấy hối hận vì đã bảo Thẩm Thanh Lan gọi anh đến đây.

Cô vẫn cảm thấy đây là một người đàn ông nguy hiểm, cần phải giữ khoảng cách.

Thẩm Quân Dục cũng chỉ chào hỏi Phương Đồng một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thanh Lan, “Hôm nay sao lại có lòng tốt mời anh đến đây ăn cơm vậy?”

Thẩm Thanh Lan nhìn thức ăn đầy bàn, “Đồ ăn quá nhiều, ăn không hết.”

Thẩm Quân Dục: “…” Tim anh vỡ nát rồi, em gái.

http://tieulun.hopto.org

“Hoành Dật chắc sắp về rồi phải không?” Trong bữa cơm, Thẩm Quân Dục thân thiết hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Vâng, ngày 9 tháng sau.” Sáng nay, lúc Phó Hoành Dật gọi điện thoại đã nói với cô.

Tháng này Phó Hoành Dật gần một tuần không gọi điện thoại cho cô. Thẩm Thanh Lan đoán có lẽ lúc ấy anh lại ra ngoài chấp hành nhiệm vụ gì đó. Bây giờ cô vẫn còn sợ hãi về nhiệm vụ của anh, tuy không biểu hiện gì ra mặt nhưng trong lòng vẫn lo lắng. Cô không thể quên được dáng vẻ lúc anh bị thương lần trước, suýt nữa không về được. Mãi đến sau này, Phó Hoành Dật gọi điện thoại cho cô, nghe thấy giọng nói của anh không có gì khác thường, Thẩm Thanh Lan mới yên tâm.

Thẩm Quân Dục nghĩ ngợi, ngày 9 tháng sau, là hai mươi tám âm lịch, “Năm nay có ăn Tết ở nhà không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Quân Dục bằng ánh mắt bình thản, nhưng anh vẫn nhìn thấy được vẻ xem thường trong mắt cô. Được rồi, Thẩm Quân Dục sờ mũi, quả nhiên con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, lễ tết cũng không đón ở nhà nữa.

Lại nói, Thẩm đại thiếu gia, anh có từng thấy có cô gái nào đã gả đi mà ăn Tết ở nhà mẹ đẻ không? Huống chi còn là năm đầu tiên nữa?

Phương Đồng lẳng lặng ăn cơm của mình, thật ra cô vẫn luôn cúi đầu ăn cơm. Tuy Thẩm Quân Dục cho người khác cảm giác luôn nhã nhặn lịch sự,

nhưng cô vẫn cảm thấy áp lực quá lớn.

Một đôi đũa chợt xuất hiện trước mắt, sau đó một miếng xương sườn kho tương xuất hiện trong bát cô. Phương Đồng ngẩng đầu, đang định nói cảm ơn Thẩm Thanh Lan thì lại trông thấy đôi mắt dịu dàng của Thẩm Quân Dục, anh đang thu tay lại

“Thấy em vẫn ăn cơm trắng, nên ăn nhiều thức ăn một chút. Con gái tốt nhất là đừng ăn kiêng.” Thẩm Quân Dục khẽ mỉm cười, nói với dáng vẻ anh trai một cách nghiễm nhiên.

Nét mặt Phương Đồng hơi mất tự nhiên, đứng dậy, “Em… em đi vệ sinh một lát.”

Thẩm Quân Dục nhìn Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt hình như hơi thất bại, “Ngoại hình của anh đáng sợ lắm hả?” Anh dĩ nhiên có thể nhận ra Phương Đồng rất xa cách với mình.

Thẩm Thanh Lan cũng không rõ lắm về thái độ của Phương Đồng với Thẩm Quân Dục nên cũng không nói gì, chỉ yên lặng uống ngụm canh.

Thẩm Quân Dục cười cười, chợt cảm thấy hai người bạn của em gái rất thú vị. Một người thì gọi anh ta là nam thần, lần nào gặp anh ta là đôi mắt đều biến thành trái tim. Người kia thì tránh anh ta như tránh rắn, cứ như sợ anh ta sẽ ăn luôn cô ấy không chừng.

Phương Đồng ra khỏi phòng ăn, thở một hơi thật sâu, rốt cuộc cũng thở ra được một hơi bị dồn ép trong lòng rồi. Cô giữ một người phục vụ lại, hỏi nhà vệ sinh ở đâu. Trên đường đi đến đó, mắt cô thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, rồi chợt dừng ở một chỗ.

Ở đó, Đinh Minh Huy đang ngồi ăn cơm với một người phụ nữ. Mặc dù anh ta đưa lưng về phía Phương Đồng, nhưng cô chỉ cần liếc bóng lưng của anh ta một cái là đã có thể nhận ra.

Hình như người phụ nữ ngồi đối diện cũng đã hơi có tuổi, khoảng ba mươi tuổi. Phương Đồng nhớ lại buổi trưa Đinh Minh Huy nói phải cùng quản lý ra ngoài xã giao, chẳng lẽ chính là người phụ nữ này? Nhưng đó đâu phải là quản lý anh ta, vậy quản lý của anh ta nơi nào rồi?

Phương Đồng vô thức lấy điện thoại ra gọi cho Đinh Minh Huy, nhưng sờ soạng một lúc mới phát hiện mình đã để điện thoại trong túi xách. Dừng chân thêm một lát, thấy hai người chỉ ăn cơm bình thường, không có cử chỉ thân mật nào khác, Phương Đồng mới đè nén sự bất an trong lòng xuống, lắc đầu bật cười. Có lẽ cô bị lời nói của ba mẹ ảnh hưởng rồi, chỉ ăn cơm với khách hàng thôi mà, nghi thần nghi quỷ gì chứ?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 159: Có khách đến

Phương Đồng cảm thấy may mắn khi không mang điện thoại theo. Nếu lúc nãy gọi điện thoại, chẳng biết Đinh Minh Huy sẽ nghĩ về cô thế nào nữa.

Trở về phòng riêng, Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục cũng chỉ yên lặng ăn cơm. Phương Đồng ngồi xuống. Thẩm Thanh Lan đẩy một bát canh đến trước mặt cô.

“Thấy cậu lúc nãy không ăn được bao nhiêu, uống một chén canh trước đã, canh này cũng ngon.”

Phương Đồng mỉm cười cảm ơn, nhưng trong mắt lại không có ý cười. Trong đầu cô bất giác nhớ lại cảnh vừa nhìn thấy.

Phương Đồng máy móc uống canh. Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục đều nhận ra vẻ thất thần của Phương Đồng, liền liếc nhìn nhau, trong mắt đều chứa vẻ nghi ngờ.

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua Phương Đồng vẫn không yên lòng, nghĩ ngợi rồi nói, “Anh, dạo này công ty có nhiều việc lắm sao?”

Đột nhiên được quan tâm, Thẩm Quân Dục hơi khó hiểu, bèn nhìn em gái, “Sắp cuối năm rồi, đương nhiên là tương đối nhiều việc, mà tiệc cuối năm lại

sắp đến nên cần phải chuẩn bị nhiều hơn.”

Nói đến họp cuối năm, Thẩm Quân Dục liền hăng hái, “Cuối tuần chính là tiệc cuối năm của công ty chúng ta, em có muốn đến không?” Nói rồi, anh lại nhìn Phương Đồng, “Nếu Phương tiểu thư thấy hứng thú thì cũng có thể đến. Cuối buổi tiệc còn có tiết mục rút thưởng, nếu hai em không ngại thì đến chơi.”

Tiệc cuối năm không phải do anh sắp xếp, nhưng anh có xem qua các phương án, cảm thấy cũng khá hay.

Phương Đồng nghe mọi người nói đến mình thì cuối cùng cũng không im lặng nữa, “Em không đi được, sắp cuối năm rồi, còn phải giúp mẹ em chuẩn bị đồ Tết.”

Thẩm Quân Dục cũng không ép, nhìn sang Thẩm Thanh Lan, thấy vẻ mặt cô hoàn toàn không hứng thú thì cười cười, “Đến lúc đó, anh sẽ đưa thư mời cho Thanh Lan, nếu các em muốn tham gia thì lúc nào cũng hoan nghênh.”

Thẩm Thanh Lan thì không sao cả, lại hỏi đến vấn đề không liên quan, “Tất cả mọi người trong công ty đều có thể tham gia tiệc cuối năm ư?”

Phương Đồng giỏng tai lên.

“Các nhân viên làm việc ở trụ sở chính đủ ba tháng đều có thể đến. Còn các

nhân viên ở chi nhánh thì sẽ nhận thư mời từ quản lý, hoặc cấp trên.”

Tiệc cuối năm của công ty bọn họ năm nay rất long trọng. Vì thế, Thẩm Quân Dục cố ý bao một chiếc du thuyền cỡ lớn xa hoa làm địa điểm tổ chức.

“Có được dẫn người nhà theo không?” Thẩm Thanh Lan lại hỏi, thoáng nhìn sang Phương Đồng.

“Được chứ.”

“Được, đưa thư mời cho em, đến lúc đó em sẽ đến xem một chút.” Thẩm Thanh Lan nói.

Vừa rồi còn không muốn đi, bây giờ cô đột nhiên lại đổi ý khiến Thẩm Quân Dục cảm thấy bất ngờ. Nhưng em gái đồng ý tham gia nên anh rất vui vẻ, liền cười đồng ý.

Sau đó, ba người im lặng ăn cơm, cũng không ai nói chuyện nữa.

Một bữa cơm kết thúc trong không khí yên tĩnh, hóa đơn dĩ nhiên là do Thẩm Quân Dục trả. Tính tiền xong, ba người rời khỏi phòng riêng. Lúc đi đến đại sảnh, Phương Đồng vô thức nhìn về một hướng nào đó, không thấy người thì mới thầm thở phào một hơi.

http://tieulun.hopto.org

Đến cổng ba người liền mỗi người đi một ngả. Thẩm Quân Dục trở về công ty. Thẩm Thanh Lan thấy anh không mang ô theo thì dứt khoát đưa ô của mình cho anh, sau đó cùng lên xe với Phương Đồng.

“Chở cậu về nhà nhé?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phương Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, không quay đầu lại, “Có thể về nhà cậu được không?”

Thẩm Thanh Lan không nói gì nữa mà lái xe trở về nhà, ừm, tiện thể đem Phương Đồng về.

Về đến nhà, Thẩm Thanh Lan đi vào thư phòng, “Tớ có một số việc cần xử lý một chút, cậu cứ tự nhiên.”

Phương Đồng gật đầu, tựa vào ghế sofa, chẳng nói chẳng rằng.

Thẩm Thanh Lan chỉ mở máy tính, gửi tiền vào tài khoản của chủ quán trà, lại nói chuyện với bà ấy mấy câu rồi đi ra.

Lúc cô ra ngoài, Phương Đồng vẫn giữ động tác như cũ, vẻ mặt đờ đẫn, không biết đang nghĩ gì.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vào phòng bếp rót cho cô một ly nước chanh mật ong.

“Đang nghĩ gì thế?”

Phương Đồng hoàn hồn, nhận lấy ly nước rồi đặt xuống bàn, lắc đầu, “Cũng không có gì, chỉ là không kiềm chế được nên nghĩ lung tung thôi.”

“Cuối tuần cậu nên tham gia tiệc cuối năm với Đinh Minh Huy.” Thẩm Thanh Lan chuyển chủ đề, người ta đã không muốn nói thì cô sẽ không hỏi.

Phương Đồng nhớ Thẩm Quân Dục đã nói chỉ cần nhân viên làm ở chi nhánh chính trong vòng ba tháng là có thể tham gia, bèn khẽ gật đầu, “Ừ, nếu anh ấy đi.”

Phương Đồng ở nhà Thẩm Thanh Lan chưa được bao lâu thì Phó Phương Hoa gọi điện thoại đến, cô liền về nhà.

Vì cả nhà chú Lý thứ hai sẽ đến nên Phó Phương Hoa muốn dẫn Phương Đồng đi mua quần áo.

“Mẹ, con không muốn đi.” Phương Đồng cực kỳ không muốn.

Phó Phương Hoa cũng không nói lý với Phương Đồng, mà từ tốn nói, “Dù

không phải ra mắt thì bạn của ba con đến nhà chơi, chẳng phải con cũng nên ra dáng chủ nhà sao?”

Phương Đồng im lặng. Nền giáo dục mà cô nhận được từ bé đang nói với cô rằng mẹ nói đúng, đành im lặng theo mẹ ra ngoài mua hai bộ đồ, sau đó lại đến siêu thị mua ít nguyên liệu nấu ăn.

Sáng sớm hôm sau, Phương Đồng đã bị mẹ gọi dậy. Tối qua cô ngủ không được ngon nên hôm nay rời giường không có tinh thần lắm, vẻ mặt cũng không thể xinh đẹp được.

“Đồng Đồng, con không thoải mái ở đâu hả?” Nhìn gương mặt khó coi của con gái, Phó Phương Hoa hỏi.

Phương Đồng lắc đầu, “Tối qua không ngủ ngon, đợi lát nữa con trang điểm một chút là được.”

Phó Phương Hoa yên tâm, nhưng vẫn căn dặn, “Con có thể không thích con trai của chú Lý, nhưng không thể trưng cái mặt này cho người ta xem được. Dù sao người ta cũng là khách, biết chưa?”

Phương Đồng mỉm cười, “Mẹ, con là người không hiểu chuyện như vậy sao?”

Phó Phương Hoa cũng cười, thúc giục con gái mau đi ăn sáng, còn bà thì đi

vào phòng bếp. Tuy nhà bà có đủ khả năng để mời người giúp việc, nhưng bình thường cũng chỉ có hai người là bà và Phương Đồng, nhất là sau khi Phương Đồng học đại học thì chỉ có cuối tuần mới về, nên bà cũng chẳng muốn mời người giúp việc.

Phương Thừa Chí không ở nhà mà ra ngoài đón gia đình Lý Duy.

Lúc chuông cửa vang lên, Phương Đồng đang giúp mẹ nhặt rau, bèn đứng dậy mở cửa thì liền thấy được cả nhà ba người chú Lý. Mặc dù đã nhiều năm không gặp nhưng Phương Đồng chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra Lý Duy, “Chú Lý, đã lâu không gặp.”

Lý Duy nhìn cô gái duyên dáng yêu kiều cười nói tự nhiên trước mặt, mỉm cười, “Không ngờ Đồng Đồng của chúng ta đã lớn như vậy rồi, đúng là càng ngày càng đẹp, suýt nữa làm chú không nhận ra.”

Người phụ nữ đứng bên cạnh là vợ ông ấy, nhưng không phải là vợ cả mà là người vợ hai sau khi vợ cả của chú ấy mất. Đây cũng là lần đâu tiên Phương Đồng gặp nên không biết.

Phương Thừa Chí giới thiệu, “Đây là Quý Nịnh, vợ của chú Lý, con gọi dì Quý là được.”

Phương Đồng cười tủm tỉm, “Chào dì Quý.”

Quý Nịnh cũng cười. Tuổi của người phụ nữ này không lớn lắm, khoảng chừng hơn ba mươi, lại chăm chút rất kỹ, “Con là Đồng Đồng mà lão Lý nhắc đến đấy ư? Hôm nay xem như được nhìn thấy người thật rồi. Trước đó lão Lý nhắc đến con, lúc nào cũng nói con khéo léo hiểu chuyện, hôm nay được gặp, quả đúng như vậy.”

Mấy câu nói này khiến những người đang có mặt ở đây đều cười rộ lên.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 160: Lý bác minh

“Được rồi, đừng đứng ngoài cửa nữa, vào đi.” Phương Thừa Chí gọi mọi người vào nhà.

Phương Đồng lúc này mới phát hiện, đã nói là cả nhà chú Lý, nhưng giờ lại không thấy Lý Bác Minh đâu.

Hình như hiểu được thắc mắc của cô, Lý Duy nói trước, “Bác Minh đang lấy đồ trên xe, sẽ đến đây nhanh thôi.”

Mọi người ngồi xuống, Phương Đồng đứng dậy pha trà cho khách. Hôm qua vừa được chứng kiến màn trà đạo nghệ thuật đẹp như vậy, bây giờ cô thấy trà trong ly thủy tinh thì lại cảm thấy hơi xấu hổ.

Phó Phương Hoa chào hỏi mấy người mới vừa đến một tiếng rồi vào phòng bếp.

Chuông cửa lại vang lên, Phương Đồng đứng dậy mở cửa, vốn cho rằng người đang đứng ngoài cửa là tên Lý Bác Minh mập mạp kia, nhưng khi mở cửa thì lại thấy một người đàn ông cao gầy nhã nhặn, khuôn mặt thanh thanh, đeo một cặp kính, “Xin hỏi, anh tìm ai?”

Người đàn ông kia nhìn thấy Phương Đồng thì cười nói, “Đồng Đồng, mấy

năm không gặp, cậu không nhận ra tôi nữa sao?”

Phương Đồng trợn tròn mắt, nhìn anh ta với vẻ không thể tin, “Cậu là Minh Béo?” Minh Béo là biệt danh lúc nhỏ Phương Đồng đặt cho Lý Bác Minh.

Lý Bác Minh nở nụ cười, “Không ngờ cậu còn nhớ cái biệt danh này, nhưng mà bây giờ tôi không còn mập nữa rồi.” Nói rồi, anh ta quay một vòng trước mặt Phương Đồng.

Phương Đồng cười xấu hổ, bây giờ người ta đã là anh đẹp trai cao lớn rồi, lại thêm ba anh ta nữa, quả là một Cao Phú Soái.

*Cao phú soái: Cao ráo, giàu có, đẹp trai

“Không mời tôi đi vào nhà ngồi à?” Lý Bác Minh nhìn Phương Đồng, cười dịu dàng.

Phương Đồng ngây ra, vội vàng nghiêng người sang một bên để Lý Bác Minh đi vào.

“Bác Minh, con gặp lại Đồng Đồng cũng không nhận ra được đúng không?” Lý Duy cười ha ha, hỏi con trai mình.

Lý Bác Minh ngồi xuống ghế sofa, nhìn Phương Đồng ngồi đối diện anh ta, “Cô ấy vẫn xinh đẹp như hồi bé, con nhìn một cái là đã nhận ra rồi.”

Mặt Phương Đồng hơi đỏ, hết sức xấu hổ, đành tìm một cái cớ chui tọt vào phòng bếp. Những người khác cười xòa, nghĩ cô đang thẹn thùng.

“Đồng Đồng, sao con lại vào đây rồi?” Phó Phương Hoa thấy Phương Đồng, bèn nhìn ra ngoài cửa, “Có phải muốn lấy cái gì không?”

“Mẹ, con vào giúp mẹ một tay.”

“Không cần con giúp, con cũng không biết nấu ăn, càng giúp thì chỉ càng thêm phiền toái cho mẹ thôi, con ra ngoài đi!” Phó Phương Hoa từ chối, bà cũng không nấu nhiều món, nên không cần phải giúp.

Phương Đồng không chịu, “Vậy con có thể giúp mẹ nhặt rau mà.”

Thấy cô ăn vạ không chịu đi, Phó Phương Hoa cũng không ép nữa.

Trong phòng khách, Phương Đồng đi rồi, Phương Thừa Chí bèn mỉm cười giải thích, “Con bé Đồng Đồng này sợ người lạ.”

Lý Duy không hề để bụng, nói bằng giọng hâm mộ, “Con gái mà, nhưng

Đồng Đồng đúng là càng lớn càng đẹp. Ông Phương, ông thế mà lại nuôi được một đứa con gái tốt đấy nhé.”

Lúc ông ấy còn trẻ cũng muốn có một đứa con gái, nhưng sau khi sinh Lý Bác Minh vợ ông lại bị xuất huyết rất nhiều, tổn thương đến cơ thể nên không thể sinh con được nữa. Mấy năm trước đã sinh bệnh rồi qua đời.

Người vợ bây giờ mới kết hôn được hai năm, mặc dù không cố gắng tránh thai, nhưng chẳng hiểu sao vẫn không mang thai được. Dần dà, Lý Duy cũng không miễn cưỡng nữa.

“Bác Minh bây giờ cũng tốt nghiệp tiến sĩ rồi nhỉ?” Phương Thừa Chí chuyển chủ đề sang Lý Bác Minh.

Nói đến con trai, nụ cười trên mặt Lý Duy càng rạng rỡ, con trai là niềm kiêu ngạo lớn nhất của ông ấy, “Đúng vậy, nó đã học xong học phần từ trước nên mới về nước, nói là nhiều năm không ăn Tết ở nhà, cuối cùng năm nay cũng có thể trở về ăn Tết với tôi.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì năm nay Bác Minh mới hai mươi lăm tuổi, vậy mà đã tốt nghiệp tiến sĩ rồi. Lão Lý, ông cũng nuôi được một đứa con trai giỏi giang thật đấy.”

Lý Duy càng cười thoải mái hơn, con trai được người khác khích lệ chính là chuyện khiến ông ấy vui vẻ nhất, “Nào có, không ưu tú bằng Đồng Đồng nhà ông được.”

Nhưng Lý Bác Minh được khen thì vẫn giữ nụ cười ôn hòa, cho dù được khen trước mặt mọi người thì ánh mắt cũng không hề dương dương tự đắc chút nào. Phương Thừa Chí càng thấy hài lòng hơn. Lý Bác Minh chính là mẫu con rể mong muốn của ông.

"Ăn cơm được rồi." Phó Phương Hoa bê đồ ăn đến phòng ăn, gọi với vào phòng khách.

Lúc Lý Bác Minh đi tới thì thấy Phương Đồng đang giúp mẹ bê thức ăn lên. Có lẽ là do bát quá nóng, sau khi cô đặt lên bàn thì liền sờ hai tay vào vành tai. Anh ta cười mỉm, vẫn giống y như hồi bé.

"Chị dâu, đồ ăn chị nấu vẫn ngon như ngày xưa." Lý Duy nếm thử một miếng rồi khen ngợi.

Phó Phương Hoa mỉm cười, "Nếu thích thì ăn nhiều một chút."

Nói đoạn, bà bảo với Lý Bác Minh, "Bác Minh, con cũng ăn nhiều một chút. Mấy năm không gặp, không biết khẩu vị của con có thay đổi không, nên dì vẫn nấu mấy món theo sở thích lúc bé của con. Nếu con đặc biết muốn ăn món gì thì cứ nói với dì, dì sẽ nấu cho con."

Lý Bác Minh cười hiền hòa, "Sở thích của con vẫn thế, nhưng mấy năm qua con ở nước ngoài, chỉ toàn ăn bánh mì sữa tươi, bây giờ thật chẳng dễ gì có thể ăn được đồ ăn quê hương nên cực kỳ thích ăn."

http://tieulun.hopto.org

Phó Phương Hoa nghe vậy thì hơi đau lòng, năm Lý Bác Minh ra nước ngoài học, mẹ nó cũng qua đời, mới mười bảy tuổi vẫn còn là trẻ con, nhưng vì ở nước ngoài nên nó còn chẳng được nhìn mặt mẹ lần cuối.

Tang lễ năm đó bà cũng tham gia. Nhìn đứa trẻ khóc như mất đi cả thế giới, Phó Phương Hoa chỉ cảm thấy cực kỳ đau lòng.

Loáng cái đã tám năm trôi qua, mà lão Lý cũng đã cưới người mới. Phó Phương Hoa nhìn thoáng qua Quý Nịnh. Bà chỉ gặp Quý Nịnh một lần trong hôn lễ hai năm trước, bây giờ gặp lại cũng không thân thiết với người phụ nữ này lắm.

“Chị dâu, tay nghề của chị giỏi thật, hôm nào dạy cho em một chút nhé. Em cũng muốn nấu cho ông Lý ăn.” Quý Nịnh chủ động nói, nở nụ cười chân thành

Không thể đánh người mặt cười, thái độ người ta thân mật, Phó Phương Hoa cũng không thể xị mặt cho người ta xem, bèn mỉm cười, “Đương nhiên là được rồi. Sau này nếu có thời gian thì đến nhà chơi.”

Nói rồi, bà nhìn Bác Minh, “Bác Minh cũng thế, cháu cứ coi đây là nhà của mình, về sau có rảnh thì thường xuyên đến đây chơi một chút. Dì nghe ba cháu nói là cháu định ở lại Bắc Kinh làm việc?”

Lý Bác Minh gật đầu, “Dạ, đã liên lạc xong cả rồi. Học trưởng cháu quen

trước đây có mở công ty, cháu định đến công ty anh ấy học hỏi hai năm.”

“Sao không vào thẳng công ty ba con?” Phó Phương Hoa hỏi, vốn cho là cậu muốn đến chi nhánh công ty ở Bắc Kinh của Lý Duy để làm việc.

Lý Duy nghe vậy thì nói, “Thằng nhóc thối này nói ở công ty nhà mình không thể rèn luyện thật sự được, nên mong muốn có thể học hỏi ở bên ngoài hai năm rồi mới trở về giúp tôi. Tôi đã bảo, nếu tôi không nói nó là con trai tôi thì trong công ty ai biết được.”

“Người trẻ tuổi như tụi nó có suy nghĩ của riêng mình, đều có chủ kiến cả, chúng ta là người lớn thì cứ làm theo tụi nó đi. Thằng bé Bác Minh cũng là người thận trọng, không sao đâu.” Phương Thừa Chí nói gần nói xa, đều là khen ngợi Lý Bác Minh.

Lý Bác Minh mỉm cười, cũng không giải thích. Anh ta làm vậy thì dĩ nhiên là có cái lý riêng.

Giọng điệu của Lý Duy thay đổi, “Có điều, nó ở Bắc Kinh cũng tốt, quan hệ nó và Đồng Đồng lúc bé rất tốt, bây giờ đều ở thành thị cũng có thể liên lạc nhiều hơn. Đều là người trẻ tuổi mà, cuối tuần đi chơi cũng có bạn đi cùng.”

Phó Phương Hoa cười nói tiếp, “Đúng vậy, Đồng Đồng nhà tôi quá hướng nội, đến bây giờ vẫn chưa có bạn trai, làm tôi và ba nó phát sầu.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 161: Cãi vã

Phương Đồng biến sắc đang định mở miệng thì lại bị Phó Phương Hoa đè tay ở dưới bàn lại. Cô nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của mẹ nên không dám mở miệng, nhưng nụ cười trên mặt đã nhạt đi một chút.

“Thằng bé nhà tôi chẳng phải cũng như vậy sao. Người ta ở nước ngoài mấy năm, không biết đã quen được mấy người bạn gái. Nhưng nó thì hay rồi, chỉ đâm đầu vào học. Tôi còn sợ nó sẽ thành một con mọt sách mất.” Lý Duy rõ ràng là phàn nàn, nhưng trong giọng nói lại không có chút trách cứ nào.

Quý Nịnh rất ít nói, chỉ nở nụ cười, lẳng lặng ăn cơm, lâu lâu lại nói với Phó Phương Hoa mấy câu.

Bầu không khí trong bữa cơm rất hòa hợp, Phương Đồng ăn lại không yên lòng lắm.

Mẹ biết cô có bạn trai, cũng đã đồng ý sẽ gặp Đinh Minh Huy, nhưng bây giờ lại nói như thế, rõ ràng vẫn chướng mắt Đinh Minh Huy. Trong lòng cô không vui, nhưng lại e ngại đang có khách nên không thể hiện ra ngoài.

Cơm nước xong xuôi, Quý Nịnh giúp Phó Phương Hoa dọn dẹp bát đũa. Phương Đồng muốn đến giúp đỡ nhưng lại bị Phó Phương Hoa đuổi ra, “Ở đây không cần con. Bây giờ còn sớm, con dẫn Bác Minh xuống dưới đi dạo một chút cho tiêu cơm đi.”

http://tieulun.hopto.org

“Mẹ.” Phương Đồng kêu lên một tiếng, kéo dài giọng.

Phó Phương Hoa cứ như không nghe được vẻ không vui trong giọng con gái, nhìn cô một cái với hàm ý cảnh cáo, “Nhanh lên.”

Phương Đồng đành phải nhấc chân, đi xuống lầu cùng Lý Bác Minh.

Chung cư nhà Phương Đồng cũng được coi là cao cấp. Căn hộ này vừa được mua hai năm trước, điều kiện rất tốt. Trên đường đi trong chung cư, Phương Đồng và Lý Bác Minh đều không nói gì.

“Minh…” Phương Đồng nói, chợt nhớ ra người ta đã gầy, nếu gọi biệt danh này thì không thích hợp lắm, bèn kịp thời sửa lại, “Lý Bác Minh, thật ra tôi đã có bạn trai rồi, cậu đừng để bụng những lời ba mẹ tôi nói.”

Phương Đồng hạ quyết tâm, nói.

Mắt Lý Bác Minh tối sầm lại, nhưng Phương Đồng đi bên cạnh anh ta nên không nhìn thấy, chỉ nghe anh ta cười cười, “Đồng Đồng, đó chỉ là lời nói đùa của người lớn thôi, cậu cũng đừng để bụng. Tôi không biết hôm nay bọn họ có mục đích này, nếu biết thì tôi đã không đến. Gây phiền phức cho cậu rồi, xin lỗi.”

http://tieulun.hopto.org

Người ta thật lòng thành tâm xin lỗi lại khiến Phương Đồng cảm thấy xấu hổ, ngại ngùng nói, “Chuyện đó…”

“Đồng Đồng, cậu đừng xấu hổ. Chúng ta từ bé đã quen biết nhau. Dù xa cách mấy năm qua, nhưng chẳng phải vẫn là bạn bè sao?”

Phương Đồng hơi giật mình, nhìn người cao lớn bên cạnh một chút rồi mỉm cười, “Cậu nói đúng, Lý Bác Minh, chúng ta là bạn bè, vẫn luôn là bạn bè.”

“Nếu cậu cảm thấy không quen thì có thể gọi tôi là Minh Béo, cậu gọi tên làm tôi cảm thấy không quen lắm.”

“Sau này tôi nên vẫn gọi cậu là Bác Minh thì hơn.”

“Được, tùy cậu.”

Đã trải lòng rồi nên Phương Đồng cũng thả lỏng hơn nhiều, ít nhất không khí ngột ngạt giữa hai người đã không còn nữa. Phương Đồng kể lại kỹ càng sự thay đổi ở Bắc Kinh mấy năm qua cho Lý Bác Minh nghe.

“Sau này nếu cậu có thời gian rảnh thì có thể đến tìm tôi chơi. Tôi sẽ làm hướng dẫn viên cho cậu. Cậu đã rời khỏi đây nhiều năm như vậy, chắc chắn chưa quen với Bắc Kinh đâu.”

Lý Bác Minh mỉm cười, nhìn nụ cười của Phương Đồng rồi từ tốn gật đầu: “Được, nhưng cậu cũng đừng chê tôi phiền nhé.”

Phương Đồng vỗ vai Lý Bác Minh, “Yên tâm đi, chắc chắn sẽ không chê.”

Hai người đi dạo một vòng ở dưới tầng rồi lên, bây giờ đang là mùa đông, thời tiết rất lạnh.

Thấy hai người vừa nói vừa cười trở về, Lý Duy và Phương Thừa Chí nhìn nhau, đáy mắt đầy ý cười.

Ba người nhà họ Lý chào ra về, Phương Thừa Chí ra ngoài tiễn khách, khi trở về lại thấy Phương Đồng đang cãi nhau với mẹ.

“Mẹ, mẹ biết rõ con có bạn trai rồi, sao mẹ còn nói thế? Như vậy chẳng phải là lừa dối người ta sao?”

Phó Phương Hoa ngưng cười, nhìn Phương Đồng, “Con không biết sao mẹ nói như vậy ư? Mẹ không đồng ý chuyện của con với thằng bé kia.”

“Nhưng mẹ đã đồng ý gặp anh ấy một lần rồi, sao mẹ lại lật lọng?”

“Mẹ lật lọng bao giờ? Mẹ chỉ đồng ý gặp mặt cậu ta chứ không đồng ý cho

các con ở bên nhau.”

Phương Đồng oán giận: “Mẹ, mẹ nói không giữ lời.”

“Mẹ nói không giữ lời thì sao? Mẹ là mẹ con, mẹ còn hại con sao?”

“Nhưng lúc mẹ với ba bên nhau, ông bà ngoại cũng đâu phản đối mà.”

“Mẹ với ba con là môn đăng hộ đối, con và thằng bé kia thì sao? Hả?”

“Lại là môn đăng hộ đối. Mẹ, mẹ đừng lấy địa vị ra nói được không? Con yêu anh ấy, cho dù anh ấy có nghèo, không có gì cả thì con cũng bằng lòng. Vì anh ấy, con có thể không mua túi, không mua giày, không mua quần áo, tự nấu cơm ăn, cái gì con cũng bằng lòng hết.”

Sắc mặt Phó Phương Hoa trắng bệch, chỉ vào Phương Đồng, “Mẹ thấy con điên rồi.”

Bà phất tay, đi vào phòng ngủ rồi đóng sầm cửa lại.

Phương Thừa Chí nhìn viền mắt đỏ hoe của con gái, “Đồng Đồng.”

Phương Đồng cúi đầu, “Ba, ba đừng nói nữa. Con biết ba muốn nói con quá ngây thơ, đúng không? Nhưng ba ơi, tình yêu là nền tảng của hôn nhân. Hai người không yêu nhau mà bị ép buộc ở bên nhau, đó là một chuyện đau khổ đến mức nào. Ba, đây là hạnh phúc cả đời con, lẽ nào ba thật sự muốn thấy con vì vấn đề môn đăng hộ đối mà đau khổ cả đời sao?”

Nhìn viền mắt đỏ hoe của con gái, Phương Thừa Chí có chút không đành lòng, bèn ngồi xuống bên cạnh rồi ôm con gái vào lòng, “Đồng Đồng, ba mẹ không ép con chia tay với cậu bé kia, có điều…” Hình như ông không biết nên giải thích thế nào.

“Có điều, ba chỉ hy vọng con đường của con có thể dễ đi hơn một chút. Bây giờ con chưa kết hôn, không hiểu được tấm lòng của ba mẹ. Làm cha mẹ, chúng ta chỉ hy vọng con gái mình được thuận buồm xuôi gió, không sầu không lo. Ba hiểu tình cảm của con, dù sao lúc trẻ ba cũng từng trải qua. Như vậy đi, hôm nào chúng ta đi gặp cậu bé kia. Nếu nó thật sự tốt thì ba sẽ nói chuyện với mẹ con. Nhưng ngoại trừ nhân tố gia đình mà các mặt khác của cậu ta không thể làm ba hài lòng thì con phải nghiêm túc suy nghĩ ý kiến của ba mẹ, được không?”

Nghe ba nói, Phương Đồng dần dần tỉnh táo lại, “Được, ba, con tin ba chắc chắn sẽ thích anh ấy.”

Sau đó, cô lại do dự nói: “Chỉ là mẹ… hình như đã tức giận rồi.”

Phương Thừa Chí vỗ vai con gái, “Không sao, lát nữa ba đi dỗ mẹ con. Sau này không được phép chọc giận mẹ con nữa. Mấy năm nay mẹ con một mình nuôi con cũng chẳng dễ dàng gì. Lần trước con làm mẹ tức giận, buổi tối mẹ

còn lén khóc rất lâu đấy.”

Phương Đồng càng thêm áy náy, “Ba, con đi dỗ mẹ, xin lỗi mẹ.”

“Bây giờ không nên đi, mẹ con đang tức giận, để bà ấy tỉnh táo lại đã. Con gọi cho thằng bé kia, hỏi xem sắp tới nó có thời gian hay không thì sắp xếp gặp ba mẹ.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 162: Tiệc cuối năm (1)

Phương Đồng nghe vậy thì hơi khó xử, “Ba, sắp tới cuối năm rồi, gần đây công ty anh ấy hay tăng ca đến khuya, e là…”

Phương Thừa Chí cười thông cảm, “Vậy thì đợi sang năm mới đi.”

Dỗ xong con gái, Phương Thừa Chí lại đi dỗ vợ, quả nhiên vợ ông đang ngồi trên giường khóc.

“Đã mấy chục tuổi rồi mà sao còn mau nước mắt, bị con gái thấy được thì nó lại cười cho.”

Phó Phương Hoa nghe vậy lại nổi đóa: “Chẳng phải là do con gái bảo bối của ông sao? Phí công tôi nuôi nó nhiều năm như vậy.”

“Đúng, đúng, đúng, là tôi sai, tôi không dạy dỗ con gái tốt, làm vợ tôi uất ức, bây giờ tôi sẽ đi dạy dỗ nó ngay.” Phương Thừa Chí giả vờ đi tìm Phương Đồng tính sổ.

“Aizz, ông quay lại đây.” Phó Phương Hoa kéo Phương Thừa Chí lại, “Nó vẫn còn nhỏ, ông nói nó làm cái gì? Bây giờ tôi thấy uất ức, lát nữa thì hết thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Thừa Chí biết điều, “Hết thật sao?”

Phó Phương Hoa liếc ông, “Nếu thật sự có chuyện thì ông sẽ đánh nó thật sao?”

Phương Thừa Chí trừng mắt, “Đương nhiên, bà là mẹ nó, khổ cực nuôi nó khôn lớn mà nó không hiếu thuận với bà, làm bà tức phát khóc, tôi đánh nó là còn nhẹ đấy.”

“Ông dám? Nếu ông dám đánh nó một cái thì tôi sẽ không để yên cho ông đâu.” Mặc dù biết Phương Thừa Chí chỉ nói thôi nhưng Phó Phương Hoa vẫn thấy không vui.

Tức giận thì tức giận, nhưng bà không nỡ đánh Phương Đồng.

Phương Thừa Chí ôm vai vợ, “Được rồi, đừng giận nữa, tôi đã nói chuyện với Đồng Đồng, nó biết nó sai rồi.”

Phó Phương Hoa nghi ngờ: “Thật sự biết sai rồi?”

“Đương nhiên, có điều bà nên thay đổi tính tình một chút, đừng nóng nảy như thế, cứ nói rõ ràng là nó hiểu được. Bỏ qua chuyện hôm nay đi, sau này bà chú ý cách nói chuyện một chút. Bây giờ nó đang yêu thằng bé kia, chắc chắn

không nghe lọt tai lời chúng ta nói. Thôi thì cứ gặp mặt một lần, lỡ cậu ta tốt thật thì sao? Nếu không tốt thì lúc đó chúng ta có đủ lý do để khuyên Đồng Đồng."

Phương Thừa Chí kiên nhẫn khuyên vợ, thật ra trong lòng ông cũng rất khổ, con gái và vợ cãi nhau, ông còn phải lần lượt dỗ từng người.

Phó Phương Hoa nghe lọt tai, bất đắc dĩ nói: "Vậy thì gặp xem, có điều tôi nói trước, nếu tôi không hài lòng thì ông có nói thế nào tôi cũng không đồng ý đâu."

"Được. Không cần bà nói, bản thân tôi cũng không đồng ý." Phương Thừa Chí thẳng thắn trả lời.

"Vậy thì hẹn nhanh đi, kéo dài cũng không có nghĩa lý gì."

"Tôi đã nói với Đồng Đồng rồi. Trước Tết, công ty người ta có nhiều việc cần làm nên hẹn sang năm."

Phó Phương Hoa vừa nghe liền hơi khó chịu, "Cái người gì thế này? Còn muốn chúng ta đợi sao nó, chiều theo nó nữa."

"Được rồi, không còn sớm nữa, nghỉ ngơi đi."

Đêm nay, Phương Đồng không ngủ ngon. Cô không muốn cãi nhau với mẹ, nhất là khi nghe ba nói lần trước cô làm mẹ tức phát khóc. Có lẽ lần này cô lại càng làm mẹ đau lòng hơn.

Phương Đồng nhìn đồng hồ, đứng trước cửa phòng ba mẹ một lúc lâu mà vẫn không dám gõ. Thấy ánh đèn qua khe cửa đã biến mất, biết ba mẹ đã ngủ rồi cô bèn trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, Phương Đồng dậy thật sớm làm bữa sáng cho ba mẹ. Lúc thấy Phó Phương Hoa, cô thấp thỏm gọi: “Mẹ.”

Phó Phương Hoa nhìn con gái rồi thở dài, “Được rồi, ăn sáng đi.”

Phương Đồng nở nụ cười, nhìn Phương Thừa Chí rồi kéo Phó Phương Hoa lại bàn ngồi.

**

Phương Đồng vốn cho rằng Đinh Minh Huy sẽ gọi điện thoại mời cô tham gia tiệc cuối năm của công ty nên đã chuẩn bị xong lễ phục. Nhưng đến một ngày trước khi diễn ra bữa tiệc, Minh Huy vẫn không gọi cho cô.

Phương Đồng không nhịn được gọi điện thoại cho Đinh Minh Huy. Trong điện thoại, giọng anh khàn khàn, hình như vừa tỉnh ngủ. Phương Đồng nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ trưa rồi.

“Minh Huy, anh vừa ngủ dậy sao?”

“Ừ, tối qua về muộn. Đồng Đồng, có chuyện gì sao?” Tối qua anh tăng ca đến bốn giờ sáng mới xong việc, lúc ngủ đã là năm giờ.

Phương Đồng do dự không biết nói như thế nào, “Minh Huy, công ty của anh có tiệc họp cuối năm không?”

Mắt Đinh Minh Huy tỉnh táo lại đôi chút, “Có, vào ngày mai.”

“Anh có tham gia không?”

Đinh Minh Huy chần chừ một chút rồi nói: “Không, anh chưa trở thành nhân viên chính thức nên không có tư cách tham gia.”

Tim Phương Đồng đập thịch một nhịp, “Em nghe nói tất cả nhân viên công ty anh đều được tham gia mà.”

Đinh Minh Huy sửng sốt, vô thức hỏi, “Ai nói?”

“Hình như là nghe người khác nói, có lẽ em nhớ nhầm rồi.” Phương Đồng

nói qua loa.

Vẻ mặt Đinh Minh Huy thả lỏng, “Chắc chắn là em nhớ nhầm rồi, chỉ có nhân viên chính thức mới được tham gia. Anh là nhân viên thực tập nên không được. Có điều năm sau là được rồi. Tiệc cuối năm có thể dẫn theo người nhà, năm sau anh sẽ dẫn em cùng đi.”

Phương Đồng cười cười, “Được, cứ tưởng năm nay anh được tham gia. Nghe nói năm nay tiệc cuối năm được tổ chức trên du thuyền, em còn muốn đi xem cho biết, bây giờ thì không có cơ hội rồi.”

Đinh Minh Huy nghe vậy bèn an ủi: “Không sao, lần này không được thì còn lần khác. Năm sau, anh chắc chắn sẽ dẫn em đi.”

“Vâng. Tối qua anh ngủ muộn, bây giờ nghỉ cho khỏe đi.”

“Được, em cũng phải chăm sóc tốt cho mình.”

Cô vừa cúp điện thoại thì Thẩm Thanh Lan gọi đến, “Alo, Thanh Lan.”

“Là tớ, đã chuẩn bị xong lễ phục để ngày mai tham gia tiệc cuối năm chưa? Có cần tớ đón cậu không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Thanh Lan, ngày mai tớ không đi, Minh Huy là thực tập sinh nên không được tham gia Tiệc cuối năm.” Phương Đồng giải thích.

Mặt Thẩm Thanh Lan đanh lại, “Đinh Minh Huy nói với cậu?”

“Ừ, tớ vừa nói chuyện điện thoại với anh ấy xong. Ngày mai cậu đi một mình được không?” Cô ấy hỏi xong mới thấy bản thân vừa hỏi một vấn đề ngu ngốc. Đó là công ty của Thẩm Quân Dục, sao Thẩm Thanh Lan có thể đi một mình được?

“Phương Đồng.” Thẩm Thanh Lan đổi giọng, “Đinh Minh Huy ngày mai sẽ tham gia tiệc cuối năm.”

Phương Đồng tưởng Thẩm Thanh Lan muốn giúp Đinh Minh Huy lấy thư mời. Dù sao nếu Thanh Lan nói thì Thẩm Quân Dục chắc chắn sẽ không từ chối, “Thanh Lan, không sao đâu. Minh Huy bây giờ là thực tập sinh, nếu quan tâm đặc biệt thì sẽ bị người trong công ty nói. Chỉ là một bữa Tiệc cuối năm mà thôi, lần này không tham gia thì để lần sau.”

“Tớ đòi xem danh sách tham gia Tiệc cuối năm của anh tớ, có tên Đinh Minh Huy. Anh ta sẽ tham gia tiệc cuối năm của năm nay.” Thẩm Thanh Lan trả lời, giọng nói lạnh nhạt xuyên qua điện thoại lọt vào tai Phương Đồng.

Sắc mặt Phương Đồng rất khó coi, một lúc lâu vẫn không nói gì.

“Thanh Lan, cậu nói thật sao?” Giọng Phương Đồng hơi nghèn nghẹn.

“Thật.” Thẩm Thanh Lan trả lời, “Tớ còn dư một thiệp mời, nếu cậu muốn thì tớ sẽ dẫn cậu đi.”

Phương Đồng im lặng, sau đó mới trả lời, “Được, Thanh Lan, làm phiền cậu ngày mai đến đón tớ.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 163: Tiệc cuối năm (2)

Sáng hôm sau, Thẩm Thanh Lan đến trước cổng khu nhà của Phương Đồng rồi mới gọi điện thoại. Phương Đồng chào ba mẹ, sau đó đi ra ngoài.

Vẫn là chiếc Ferrari màu đỏ, sau khi Phương Đồng lên xe, Thẩm Thanh Lan đưa cô ấy đến salon lần trước. Vì có hẹn nên hai người không cần xếp hàng. Khi hai người trang điểm xong đã là buổi chiều. Nơi tổ chức tiệc là trên du thuyền, cách chỗ này hơi xa, bây giờ đi là vừa kịp.

“Thanh Lan, Hiểu Huyên đâu?” Cô ấy đã nghe Thẩm Thanh Lan nói Vu Hiểu Huyên cũng có đi.

“Cậu ấy không đi cùng chúng ta, bây giờ cậu ấy đã đến hội trường rồi.”

Dọc đường, hai người chỉ im lặng. Đến nơi rồi, Phương Đồng mới nhận ra đây hình như là một khu nghỉ mát bên bờ biển, “Tiệc cuối năm kết thúc rất muộn nên ở lại đây ngủ một đêm. Anh tớ đã đặt phòng cho chúng ta rồi. Đây là phòng cậu.” Thẩm Thanh Lan vừa nói vừa đưa thẻ phòng cho Phương Đồng.

Phương Đồng gật đầu, cho thẻ vào túi xách. Hôm nay, cô mặc một chiếc váy trắng dài, còn Thẩm Thanh Lan mặc lễ phục dạ hội màu đen, để lộ tấm lưng và một khoảng lớn trước ngực, khoác thêm áo ngoài, che gần hết cảnh xuân.

http://tieulun.hopto.org

“Lan Lan.” Một chiếc xe thương vụ màu đen đỗ ở ngoài. Thẩm Quân Dục xuất hiện ở cửa, thấy em gái trong đại sảnh liền bước lại chào hỏi, “Cô Phương, lại gặp nhau rồi.”

Phương Đồng lễ phép cười, “Tổng giám đốc Thẩm.”

Ánh mắt Thẩm Quân Dục quan sát Thẩm Thanh Lan, rồi lại nhìn sang Phương Đồng, anh nhíu mày, “Sao không mặc áo khoác?”

Nói rồi, anh cởi áo khoác trên người mình ra, đang hơi lưỡng lự, không biết nên khoác cho em gái hay là Phương Đồng, thì Thẩm Thanh Lan đã lấy áo khoác trong tay anh, khoác lên người Phương Đồng.

Cô mặc áo khoác rồi nên sẽ không lạnh, huống chi cô chịu lạnh tốt hơn Phương Đồng.

Lúc áo khoác ấm áp phủ lên người, Phương Đồng ngẩn ra, hết nhìn Thẩm Thanh Lan rồi lại nhìn sang Thẩm Quân Dục, hình như hơi khó xử.

“Khoác đi, nếu không sẽ cảm lạnh đấy.” Thẩm Thanh Lan nói, “Anh tớ da thịt dày, không bị chết cóng đâu.”

Người da thịt dày nào đó như cười như không, hết nhìn Thẩm Thanh Lan rồi lại đến Phương Đồng, dịu dàng nói: “Lan Lan nói rất đúng, em khoác đi. Phải một lát nữa mới bắt đầu tiệc rượu.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng nói cảm ơn, nhưng trong lòng đã hơi hối hận. Đáng lẽ lúc ra ngoài, cô ấy nên mặc áo khoác mới phải.

“Thanh Lan.” Một dáng người màu hồng chạy lại từ xa, đồng thời tiếng kêu to của Vu Hiểu Huyên vang lên.

Thẩm Thanh Lan hơi nghiêng người, tránh cái ôm mãnh liệt của Vu Hiểu Huyên. Nhưng Phương Đồng đứng cạnh Thẩm Thanh Lan không tốt số như vậy mà bị Vu Hiểu Huyên ôm vào lòng. Vì đột nhiên bị một lực tác động nên Phương Đồng đứng không vững, lùi ra sau, may là Thẩm Quân Dục nhanh tay lẹ mắt đỡ cô.

“Cẩn thận.”

Thẩm Quân Dục đỡ eo Phương Đồng, đợi cô đứng vững thì rút tay lại.

Nhưng độ ấm còn trên eo vẫn khiến gò má Phương Đồng phiếm hồng.

“Nam thần, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Vu Hiểu Huyên thấy Thẩm Quân Dục bèn cười tươi hơn.

Thẩm Quân Dục cười gật đầu. Hàn Dịch đi sau lưng Vu Hiểu Huyên, nghe cô nói như thế thì sắc mặt hơi đen. Con bé chết tiệt kia, nếu không phải nhờ anh

ta thì hôm nay cô có thể xuất hiện ở đây sao? Vậy mà cô lại chỉ coi anh ta như tài xế miễn phí, dùng xong thì vứt.

“Chị dâu, đã lâu không gặp.” Hàn Dịch chào Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan “ừ” một tiếng, hình như không hề tò mò sao Hàn Dịch lại xuất hiện cùng Vu Hiểu Huyên.

“Nhóm Cố Dương chưa đến sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi Thẩm Quân Dục. Lúc thấy Hàn Dịch, cô liền đoán ra nhóm Cố Dương cũng được mời.

“Đã gửi thư mời rồi, bọn họ nói tối nay sẽ đến.”

Vu Hiểu Huyên chào hỏi Thẩm Quân Dục xong liền đứng cạnh Phương Đồng, hai người đã lâu không gặp. Trong thời gian này, cường độ huấn luyện của Vu Hiểu Huyên tăng không ngừng, ngay cả thời gian để liên lạc với bọn họ cũng rất ít chứ chưa nói đến chuyện gặp nhau.

Vu Hiểu Huyên gầy hơn trước rất nhiều, nét trẻ con trên mặt đã không còn nữa, cằm nhọn hơn, ánh mắt càng thêm sáng ngời.

“Công việc dạo này thế nào? Có vất vả lắm không?” Phương Đồng hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên tươi cười, “Không vất vả lắm, mấy hôm trước chị Lynda dẫn tớ đi thử vai, một thời gian ngắn nữa sẽ bắt đầu quay phim, sau đó sẽ quay quảng cáo. Dù nó chỉ là một quảng cáo nhỏ nhưng tớ rất vui! Đồng Đồng, bây giờ tớ mới phát hiện sống có mục tiêu là chuyện có ý nghĩa nhường nào.”

Nhìn tia sáng trong mắt Vu Hiểu Huyên, còn cả nụ cười lúc cô ấy nhắc đến công việc, Phương Đồng cũng cười theo, “Tớ tin sau này cậu cũng sẽ như An Duyệt, xuất hiện trên màn ảnh, khiến cho hàng ngàn hàng vạn người thấy cậu, thích cậu.”

Vu Hiểu Huyên ra sức gật đầu.

“Qua bên kia ngồi một lát đã.” Thẩm Quân Dục nói, mấy người còn lại không có ý kiến, thế là bọn họ đến một quán cà phê ở tầng một của khách sạn. Thẩm Thanh Lan không thích uống cà phê nên bèn gọi một ly nước ấm.

“Chị dâu, bao giờ Hoành Dật về?” Hàn Dịch hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Ngày 9 tháng sau.”

“Vậy thì tốt quá rồi, mọi người lại có thể tụ tập, lúc đó chúng ta lại chơi một ván.”

Thẩm Thanh Lan như cười như không nhìn anh ta, “Lần trước còn chưa thua đủ?”

Hàn Dịch cứng mặt lại, nhớ đến lần thảm bại trước thì trong lòng liền khó chịu, nhích lại gần Thẩm Thanh Lan một chút, “Chị dâu, lần trước thật sự là lần đầu tiên chị chơi?” Anh ta vẫn chưa tin.

“Anh thấy thế nào?” Thẩm Thanh Lan hỏi ngược lại.

Thẩm Quân Dục không hiểu hai người đang nói cái gì, “Hai người đang nói gì vậy?”

Hàn Dịch im bặt. Anh ta còn lâu mới nói cho Thẩm Quân Dục biết ngay cả một tay mạt chược mới mà mình cũng bị thua sạch sành sanh.

Thẩm Thanh Lan cười, không nói gì.

May mà đã sắp đến giờ, Thẩm Quân Dục dẫn mọi người đi về phía bến tàu. Khu nghỉ của khách sạn cách bến tàu không xa, chỉ khoảng hơn 10 phút đi bộ, từ xa đã có thể trông thấy một du thuyền xa hoa đỗ ở bến tàu, thân thuyền to lớn, có thể chứa tới 5.000 người cũng được chứ chẳng đùa.

“Chậc chậc, lần này Quân Dục bỏ hết vốn liếng ra rồi.” Hàn Dịch chép miệng cảm thán.

Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn thoáng qua rồi dời mắt. Phương Đồng và Vu Hiểu

Huyên thì tò quan sát chiếc du thuyền xa hoa này.

Lên thuyền rồi, Thẩm Thanh Lan mới phát hiện khoang thuyền ở tầng một được bài trí xa hoa có khá nhiều người.

Tối nay, Thẩm Thanh Lan là bạn gái tham dự cùng Thẩm Quân Dục. Vu Hiểu Huyên là bạn gái của Hàn Dịch, đây là một trong các điều kiện để anh ta đồng ý dẫn cô ấy tới.

Còn Phương Đồng, thấy cô vừa lên thuyền đã bắt đầu nhìn ngó xung quanh. Biết Phương Đồng đang tìm ai nên Thẩm Thanh Lan cũng giúp cô để ý người qua lại.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 164: Tiệc cuối năm (3)

Tiệc cuối năm được tổ chức ở khoang thuyền dưới tầng một, tầng hai là phòng nghỉ. Trong khoang thuyền có rất nhiều người, Phương Đồng trong phút chốc cũng không tìm thấy Đinh Minh Huy được.

“Thanh Lan, cậu nghĩ có phải anh ấy không đến không?” Phương Đồng nhẹ giọng hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Không đâu, đợi lát nữa sẽ thấy.” Thẩm Thanh Lan nói.

“Lan Lan, chúng ta lên tầng hai nghỉ một lát.” Thẩm Quân Dục thấy Thẩm Thanh Lan đứng yên đó, bèn nói.

“Anh đi trước đi, em ở đây một chốc, lát nữa em lên tìm anh.”

Thẩm Quân Dục lên lầu trước. Vu Hiểu Huyên vốn định ở lại nhưng lại bị Hàn Dịch kéo đi.

Thẩm Thanh Lan và Phương Đồng đi vào trong hội trường. Cô cầm một ly nước trái cây trên tay, tách ra hai hướng với Phương Đồng để tìm người.

http://tieulun.hopto.org

“An.” Vai bị người khác vỗ một cái, Thẩm Thanh Lan quay đầu lại, liền thấy Kim Ân Hi mặc một bộ lễ phục đỏ rực.

Thẩm Thanh Lan chau mày, “Sao cậu lại ở đây?”

“Đương nhiên là đến chơi rồi! Ở đây náo nhiệt như thế, sao có thể thiếu tớ được?” Kim Ân Hi mặt mày tươi rói.

“Tối nay là tiệc cuối năm của công ty anh tớ, cậu không được làm loạn, nếu không…” Cô không hỏi Kim Ân Hi vào bằng cách nào. Nếu cô ấy muốn vào thì tất nhiên sẽ có hàng ngàn cách.

Kim Ân Hi làm động tác xin tha, “An, tớ hứa sẽ không làm loạn mà.”

Thẩm Thanh Lan không nhìn Kim Ân Hi nữa, nếu cô ấy đã hứa thì đương nhiên sẽ làm được.

Cô tiếp tục tìm người. Rất nhiều ánh mắt ở đây như vô tình hữu ý nhìn về phía cô. Dù sao thì Thẩm Thanh Lan cũng là kiểu người dù không nói câu nào mà chỉ cần đứng trong đám người thôi, thì cũng đã trở thành tiêu điểm của mọi người rồi.

Tiệc cuối năm của tập đoàn Quân Lan đều mời bạn bè trên thương trường của Thẩm Quân Dục, vì thế không có người của nhà họ Thẩm xuất hiện, ngay cả Thẩm Hi Đồng cũng không nhận được thư mời. Sau này, Thẩm Hi Đồng biết

Thẩm Thanh Lan tham gia bữa tiệc cuối năm của tập đoàn Quân Lan còn bực một trận.

Ảnh và video về việc Thẩm Thanh Lan cứu người từng gây bão trên mạng, nên có rất nhiều người nhận ra cô. Biết cô là em gái của Thẩm Quân Dục thì đương nhiên có người muốn đến làm quen, nhưng thấy khuôn mặt lạnh lùng xa cách của cô thì không ai dám tiến lên.

Thẩm Thanh Lan nhìn khắp một vòng, không thấy Đinh Minh Huy đâu, nhìn quanh một lát thì quả nhiên thấy anh ta đang đứng cạnh một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tư thế của hai người không hề thân mật.

Cô đang định gọi điện thoại cho Phương Đồng, nhưng vừa quay đầu đã không thấy Đinh Minh Huy đâu nữa, đành buông điện thoại xuống.

***

Bên kia, lúc Đinh Minh Huy thấy Phương Đồng thì liền lắp bắp kinh hãi. Phương Đồng đứng cách đám người nhìn về phía anh ta, trong mắt đầy vẻ thất vọng.

Cô ấy quay người đi. Đinh Minh Huy thấy vậy, trong mắt đầy bối rối, nhấc chân đuổi theo.

Bước chân của anh ta rất nhanh, chẳng bao lâu đã đuổi kịp Phương Đồng,

kéo cổ tay cô lại rôi hỏi “Đồng Đồng, sao em lại ở đây?”

Phương Đồng dừng bước, lạnh lùng nhìn anh ta, “Anh dĩ nhiên là không mong em xuất hiện ở đây rồi.”

Vẻ mặt Đinh Minh Huy hơi bối rối, “Không phải, Đồng Đồng, em nghe anh giải thích. Anh có thể giải thích.”

Khuôn mặt Phương Đồng vẫn lạnh tanh, ánh mắt nhìn anh ta đầy vẻ thất vọng. Bởi vì người đàn ông này đã lừa cô. Phương Đồng tin anh ta như vậy mà anh ta lại lừa cô.

Đinh Minh Huy hơi mất tự nhiên khi bị Phương Đồng nhìn, nhưng buộc phải giải thích, “Đồng Đồng, anh vốn định dẫn em đến tham gia tiệc cuối năm lần này, nhưng lúc anh định gọi điện thoại nói với em thì quản lý của bọn anh tìm anh, nói chị ấy không có bạn trai cùng đến tiệc cuối năm, mong anh có thể làm bạn trai đi cùng của chị ấy. Em cũng biết đó, ở nơi làm việc mà đắc tội với cấp trên thì sau này rất khó thăng chức, vì thế… vì thế anh đã đồng ý với chị ấy. Xin lỗi, Đồng Đồng, anh không cố ý lừa em.”

Vẻ mặt lạnh như băng của Phương Đồng không hề dịu đi vì lời giải thích của anh ta. Lúc vừa thấy Đinh Minh Huy, chỉ nhìn một cái là cô đã nhận ra cô gái đứng bên cạnh anh ta chính là người lần trước cô nhìn thấy cùng ăn cơm anh ta trong nhà hàng. Cô vốn tưởng đó là khách hàng của Đinh Minh Huy, thì ra là quản lý.

Phương Đồng bỗng rùng mình. Đây là lần đầu tiên Đinh Minh Huy lừa dối cô

ấy sao? Lần trước anh ta nói ăn cùng khách hàng cũng là lừa dối?

Phương Đồng nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy rất xa lạ.

Sự xa lạ trong mắt Phương Đồng khiến Đinh Minh Huy khủng hoảng. Anh ta ôm lấy Phương Đồng, "Đồng Đồng, em tin anh đi, anh không cố ý nói dối em, anh…"

Phương Đồng để mặc cho anh ta ôm, chỉ là cái ôm cô ấy luôn thấy ấm áp lúc này lại lạnh thấu xương.

Thấy người trong lòng không có chút phản ứng, Đinh Minh Huy càng thêm khủng hoảng, bèn ôm chặt Phương Đồng hơn, "Đồng Đồng, em nói gì đi, được không? Anh biết lỗi rồi, sau này anh không bao giờ gạt em nữa, có chuyện gì cũng nói với em, được không? Em đừng bỏ mặc anh mà."

Câu cuối cùng của Đinh Minh Huy hơi nghẹn ngào. Sự lạnh lẽo trong mắt Phương Đồng bớt đi một chút. Cô muốn ôm lại Đinh Minh Huy, nhưng vòng tay được một nửa lại bỏ xuống.

"Buông ra!" Phương Đồng từ từ lên tiếng, "Lần này coi như bỏ qua, nhưng nếu để em phát hiện anh lại lừa em, thì Đinh Minh Huy, chúng ta hết thật rồi. Trong thế giới của em không chấp nhận sự lừa dối."

Mắt Đinh Minh Huy ánh lên vẻ vui mừng, gật đầu liên tục, "Đồng Đồng, em

yên tâm, đây chắc chắn là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Sau này, anh tuyệt đối sẽ không lừa em.”

Phương Đồng không hề nghi ngờ quan hệ giữa Đinh Minh Huy và người quản lý kia. Cô cảm nhận được tình yêu của anh ta dành cho cô.

Đinh Minh Huy cúi đầu nhìn Phương Đồng trong lòng mình, muốn hôn lên môi cô nhưng lại bị cô nghiêng đầu tránh đi. Nụ hôn rơi vào má cô, mắt Đinh Minh Huy tối sầm lại.

“Được rồi, anh về đi, chẳng phải anh đi cùng quản lý tới sao? Không quay lại thì người ta sẽ tìm anh đấy.” Phương Đồng lạnh nhạt nói.

“Vậy còn em?” Đinh Minh Huy hỏi.

“Em đến cùng Thanh Lan, đợi lát nữa em đi tìm cậu ấy.”

Đinh Minh Huy dĩ nhiên biết Thẩm Thanh Lan, cũng biết cô không chỉ là em gái ông chủ mà còn là bạn của Phương Đồng, thảo nào Phương Đồng có thể đến tham gia tiệc cuối năm.

“Nếu không thì anh đợi cùng em nhé?” Vừa cãi nhau với Phương Đồng, Đinh Minh Huy không quên được sự xa cách trong mắt cô ấy.

“Không cần, cậu ấy ra ngay thôi. Anh vào trước đi.” Phương Đồng từ chối.

Đinh Minh Huy không nói gì nữa, lại nhìn Phương Đồng rồi đi vào.

Phương Đồng không gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan mà chỉ đứng trên boong thuyền, nhìn biển đêm đen tuyền trước mặt.

Bây giờ đang là mùa đông, gió Bắc gào thét, quét qua khiến người ta lạnh run, mà Phương Đồng cứ như không hề thấy lạnh. Cô ấy lẳng lặng ngắm nhìn mặt biển, không biết suy nghĩ điều gì.

“Em đang muốn giày vò bản thân đến nỗi vào viện sao?” Giọng nói lạnh nhạt của Thẩm Quân Dục vang lên từ trên đầu, sau đó trên vai có cảm giác ấm áp.

Phương Đồng ngạc nhiên xoay người, đã thấy Thẩm Quân Dục đang đứng sau lưng cô.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 165: Tiệc cuối năm (4)

Vóc dáng của anh rất cao, dù cô đi giày cao gót, thì cũng phải ngẩng đầu lên mới có thể thấy rõ ánh mắt của anh.

Lúc này, anh không còn nở nụ cười ôn hòa thường ngày nữa mà chỉ có vẻ mặt trầm tĩnh, trông lại càng có nét giống Thẩm Thanh Lan hơn.

“Em vì người đàn ông đó nên mới đến tham gia tiệc cuối năm?” Thẩm Quân Dục từ trên cao nhìn xuống bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Không thích bị người ta nhìn như vậy nên Phương Đồng lùi một bước, kéo giãn khoảng cách với Thẩm Quân Dục. Nghĩ đến câu hỏi của anh, mắt cô tối sầm lại. Nói cách khác, anh đã nghe hết những lời vừa rồi? Người này đã đứng ở đây đã bao lâu, nghe được bao nhiêu rồi?

Dường như biết cô đang nghĩ gì, Thẩm Quân Dục bình thản nói: “Anh đã thấy hết những việc nên lẫn không nên nhìn.”

Phương Đồng nghe vậy thì cả người cứng đờ, vẻ mặt hơi tức giận, “Không ngờ Thẩm đại thiếu gia lại có sở thích nhìn trộm.”

“Anh không nhìn trộm, anh nhìn một cách quang minh chính đại.” Thẩm Quân Dục hờ hững nói. Anh thấy Thẩm Thanh Lan vẫn chưa đi lên thì bèn

xuống tìm cô, kết quả là thấy được một trò hay trên boong thuyền.

Anh không có ấn tượng với người đàn ông kia, có lẽ là bạn trai của cô bé này. Ngoại hình của cô bé ưa nhìn, nhưng mắt nhìn người thì lại chẳng hề tốt.

May mà Thẩm đại thiếu gia chỉ nghĩ ở trong lòng, nếu bị Phương Đồng biết thì cô lại ấm ức rồi.

Bực bội vì lời nói của Thẩm Quân Dục, Phương Đồng giật cái áo trên vai xuống, ném vào lòng Thẩm Quân Dục, “Cảm ơn áo của Thẩm đại thiếu gia, nhưng bây giờ tôi không lạnh.”

Vừa nói xong, cô đã hắt xì ba cái liên tục, cơ thể bất giác run lên. Sao trên boong thuyền lại lạnh thế này? Sao vừa rồi cô lại đứng trên boong thuyền một thời gian dài như vậy được?

Vẻ mặt Thẩm Quân Dục hình như hơi bất đắc dĩ, khoác áo lên cho cô lần nữa, ánh mắt nhìn Phương Đồng giống như nhìn một đứa trẻ bốc đồng, “Đã nói với em là sẽ bị cảm lạnh mà, còn không nghe lời.”

Phương Đồng bị giọng điệu dạy dỗ trẻ con của anh chọc giận, muốn lấy áo trên vai xuống nhưng lại bị anh đè tay, “Đừng đùa với sức khỏe của mình.”

Phương Đồng nhìn vào ánh mắt của anh thì chợt giật mình, buông lỏng tay, tùy ý để anh kéo áo kín lại.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục như có như không đảo mắt qua gò má cô, rồi bỗng giơ tay sờ gò má, nhẹ nhàng miết gò má cô, sau đó rút tay lại.

“Trên mặt bẩn.” Thẩm Quân Dục thản nhiên nói bằng giọng điệu ôn hòa.

Phương Đồng sững sờ, “Cảm… cảm ơn.” Thẩm Quân Dục bỗng nhiên thay đổi thái độ khiến cô rất mất tự nhiên.

“Lan Lan đâu?” Không muốn người trước mắt xấu hổ, Thẩm Quân Dục bèn nói lảng sang chuyện khác.

“Chắc Thanh Lan còn ở bên trong, để em gọi điện thoại cho cậu ấy.”

“Không cần, anh xuống dưới tìm Lan Lan. Trên boong thuyền lạnh, em cũng vào đi thôi.”

Phương Đồng lần này không từ chối nữa mà ngoan ngoãn đi vào.

Thẩm Quân Dục đi theo Phương Đồng, xác định được vị trí của cô rồi mới bắt đầu tìm Thẩm Thanh Lan. Anh không tìm trong đám người, mà tìm trong các góc, quả nhiên nhanh chóng tìm được cô.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục bước đến, mới phát hiện Thẩm Thanh Lan đang nói chuyện với một cô gái. Người đó đưa lưng về phía anh, mặc lễ phục dạ hội đỏ rực, không thấy rõ khuôn mặt, đã đi trước khi anh bước đến.

Thẩm Quân Dục nhìn theo bóng lưng của cô gái kia, “Ai thế?”

“Một người bạn, không ngờ lại gặp nhau ở đây nên trò chuyện vài câu.” Thẩm Thanh Lan trả lời qua loa. Thẩm Quân Dục cũng không để tâm mà chỉ vào chỗ Phương Đồng đang đứng:

“Bạn em đang đứng đó đợi em, em qua đó đi. Sắp đến phần rút thăm trúng thưởng rồi, em đừng đi lung tung.”

Sợ Thẩm Thanh Lan không nghe lời, Thẩm Quân Dục còn kéo tay cô ra ngoài, đi về phía Phương Đồng.

Thẩm Thanh Lan đi theo lực kéo của Thẩm Quân Dục. Bọn họ vốn đứng trong góc nên lúc này đi ra ngoài cũng không có ai chú ý.

“Phương Đồng.” Thẩm Thanh Lan đi đến cạnh Phương Đồng, thấy vẻ mặt cô ấy vẫn như bình thường nên cô không biết cô ấy đã gặp Đinh Minh Huy hay chưa.

Phương Đồng chủ động mở lời, “Tớ gặp anh ấy rồi, anh ấy cũng đã giải thích rồi. Thanh Lan, tớ không sao.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy cũng không hỏi nhiều, “Hiểu Huyên đâu?”

Phương Đồng cười cười, chỉ về một hướng khác. Thẩm Thanh Lan nhìn theo hướng cô chỉ, liền thấy Vu Hiểu Huyên đang cầm một cái đĩa, đứng trong khu vực đồ ăn để gắp thức ăn. Nhìn hai cái má phính lên của cô ấy, có lẽ còn chưa nuốt hết đồ trong miệng.

Thẩm Thanh Lan thấy buồn cười, đúng là một kẻ tham ăn, đi đến đâu cũng không quên ăn uống.

***

Ánh đèn trong phòng tiệc tối dần, MC cầm micro bước ra sân khấu.

“Bây giờ là phần kích động lòng người nhất - rút thăm trúng thưởng…” MC đứng trên sân khấu nói. Thẩm Thanh Lan buồn chán đứng dưới nghe, còn Phương Đồng đang cầm ly champagne, nghe mấy cô gái bên cạnh nhỏ giọng bàn tán về Thẩm Quân Dục.

Một cô gái trong số đó nhìn Thẩm Quân Dục, vẻ mặt mê trai, “Tổng giám đốc chúng ta vẫn đẹp trai như vậy, càng nhìn càng hấp dẫn, ngay cả bóng lưng cũng quyến rũ như thế.”

http://tieulun.hopto.org

Cô gái bên cạnh khinh bỉ nhìn cô ta, “Lau nước miếng của cô đi.” Mặc dù ánh mắt cô gái này nhìn Thẩm Quân Dục không có vẻ gì, nhưng giọng điệu hết sức tôn sùng anh, “Tổng giám đốc của chúng ta dĩ nhiên là đấng tinh anh rồi, nếu không thì sao còn trẻ tuổi mà đã có thể gây dựng sự nghiệp như vậy? Anh ấy còn là con trai nhà họ Thẩm, gia thế tốt, nhưng không ăn bám như mấy nhị thế tổ nhà khác, mà tự mình làm việc đàng hoàng.”

Bọn họ nói rất nhỏ, nhưng khoảng cách thật sự gần nên không chỉ Phương Đồng mà cả Thẩm Thanh Lan cũng nghe thấy. Cô ngước mắt nhìn về phía Thẩm Quân Dục, cười cười, thật không tài nào tưởng tượng được nếu anh trai mình là một nhị thế tổ, thì sao có thể sống sót dưới bàn tay của ông nội. Cô đã từng nghe bà nội kể , Thẩm Quân Dục hồi bé rất nghịch ngợm, bị ông nội đánh không ít đòn.

Ông nội có một cây roi, là chiến lợi phẩm lấy được từ bọn cướp trong chiến tranh. Đã qua bao nhiêu năm nhưng ông vẫn giữ lại, là gia pháp của nhà họ Thẩm, nếu con cháu trong nhà không nghe lời thì sẽ ăn roi. Không chỉ Thẩm Quân Dục từng bị đánh mà ngay cả Thẩm Khiêm cũng vậy.

Thẩm lão gia là quân nhân, ra tay dĩ nhiên sẽ không nể tình. Thẩm lão thái từng kể, lần Thẩm Quân Dục bị đánh nghiêm trọng nhất là nửa tháng không xuống giường được, khiến Sở Vân Dung đau lòng khóc sướt mướt.

Thẩm Quân Dục lúc bé không chững chạc như bây giờ, da rất dày, lăn lộn với đám bạn trong sân, lúc nào cũng gây rắc rối nên hay bị đánh.

Nhưng về sau, lúc Thẩm Thanh Lan bị bọn buôn người bắt cóc, Thẩm Quân Dục cứ như trưởng thành chỉ trong một đêm, không chơi bời, cũng không gây

chuyện nữa, nên không còn phải nếm tư vị cây roi của Thẩm lão gia nữa.

Trong đám con cháu của nhà họ Thẩm, chỉ có cô và Thẩm Hi Đồng là chưa bị Thẩm lão gia đánh.

Hai cô gái trước mặt vẫn còn thảo luận, “Nghe nói đêm nay có một phần thưởng may mắn, người nhận được phần thưởng này sẽ được khiêu vũ với tổng giám đốc.”

Một cô gái khác ngạc nhiên hỏi, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, tôi nghe người của phòng kế hoạch nói đấy.”

Vậy thì tin tức này chắc chắn là thật, khuôn mặt hai cô gái kia đầy kích động.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 166: Ngoài ý muốn

Phương Đồng bĩu môi, sao con gái bây giờ chỉ nhìn mặt mũi mà nói chuyện thế nhỉ? Cô ấy thừa nhận rằng nếu chỉ nhìn khuôn mặt, thì Thẩm Quân Dục này chắc chắn là một người đẹp trai. Phó Hoành Dật khí thế mạnh mẽ, Hàn Dịch tướng mạo ma mị, còn Thẩm Quân Dục là kiểu người khiêm tốn điển hình.

Nhưng nếu lột vẻ ngoài này đi thì người này chính là một con sói đội lốt cừu, đến gần anh ta sẽ bị anh ta ăn lúc nào cũng chẳng biết.

“Bây giờ, chúng tôi sẽ công bố giải thưởng may mắn nhất tối nay, phần thưởng là màn nhảy mở đầu với ngài Thẩm Quân Dục, tổng giám đốc của chúng ta.” Giọng MC vang lên trong hội trường, khuôn mặt hai cô gái kia đầy hồi hộp chờ mong.

Phương Đồng tùy ý nhìn xung quanh, lại nhận ra đa số các cô gái ở đây đều mang vẻ mặt như thế. Cô ấy cảm thấy hơi buồn cười, không ngờ Thẩm Quân Dục lại rất được hoan nghênh.

“Mời tiểu thư số 0894 lên sân khấu.” Cô đang ngẩn người thì giọng nói của MC lại vang lên, những tiếng kêu tiếc nuối vang lên trong hội trường.

“Mời tiểu thư số 0894 lên sân khấu.” MC lặp lại.

http://tieulun.hopto.org

Trước khi bọn họ vào hội trường thì trước ngực các cô gái đều được cài một đóa hoa hồng, bên dưới là một cái thẻ nhỏ ghi số mà MC sẽ đọc.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan hơi bất ngờ. Cô nhìn xuống trước ngực Phương Đồng, quả nhiên thấy trên thẻ của cô ấy là số “0894“.

Thẩm Thanh Lan đẩy Phương Đồng, “Đi lên đi.”

Phương Đồng sửng sốt, lúc này mới nhận ra MC đang gọi cô.

Chắc là thấy Phương Đồng không có phản ứng nên Thẩm Thanh Lan cầm tay cô giơ lên, ánh đèn bỗng rọi vào Phương Đồng. Toàn hội trường lập tức nhìn về phía Phương Đồng, đến mức khiến cô không được tự nhiên. Cô có được đưa số cho người khác không? Cô không muốn khiêu vũ với Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục thấy là Phương Đồng thì cũng hơi bất ngờ, mỉm cười, đi xuống rồi lịch thiệp đưa tay ra, “Tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể mời em nhảy một bản không?”

Giọng nói ấm áp, động tác ưu nhã, chỉ chớp mắt đã hớp hồn một đám thiếu nữ.

Mặt Phương Đồng hồng hồng, không phải xấu hổ, mà là hồi hộp. Dù là ai thì khi bị 80% phụ nữ trong hội trường nhìn chằm chằm bằng ánh mắt hâm mộ

và ghen ghét như vậy cũng đều sẽ hồi hộp. Cảm thấy từng ánh mắt đâm vào người mình, lòng bàn tay Phương Đồng hơi ướt. Sớm biết thế này thì cô đã không tới tham gia bữa tiệc cuối năm này rồi.

“Ai thế? Hình như không phải nhân viên công ty chúng ta.” Có người nhìn Phương Đồng, nhỏ giọng bàn luận.

Có người chỉ vào Thẩm Thanh Lan, “Cô ấy đi cùng em gái ông chủ, chắc là bạn.”

“Cô ấy thật may mắn, được khiêu vũ với ông chủ. Sao không phải là tôi chứ? Tôi cũng muốn được ông chủ mời khiêu vũ.” Có người hâm mộ nói.

“Ai bảo người ta quen biết em gái ông chủ chứ? Người ta đã sớm quen biết ông chủ rồi.” Giọng nói chua chua.

Thẩm Quân Dục vẫn giữ tư thế mời. Phương Đồng nhìn bàn tay khớp xương rõ ràng của anh, từ từ đặt tay lên đó.

Âm nhạc vang lên, Thẩm Quân Dục nhẹ nhàng kéo một cái, Phương Đồng đã bị anh dẫn vào sàn nhảy.

Tối nay, Thẩm Quân Dục mặc một bộ vest màu xanh da trời, Phương Đồng mặc lễ phục màu trắng. Hai đứng cạnh nhau rất hợp, trai xinh gái đẹp khiến mọi người ồ lên thán phục.

Thẩm Thanh Lan không ngờ Phương Đồng biết khiêu vũ. Mặc dù là Thẩm Quân Dục dìu cô ấy, động tác của cô ấy cũng hơi gượng gạo, nhưng khả năng cảm nhận tiết tấu của Phương Đồng rất mạnh, lập tức đi theo nhịp điệu.

Tay Thẩm Quân Dục đặt lên eo Phương Đồng, tay Phương Đồng khoát lên vai Thẩm Quân Dục, tay kia đan vào tay anh. Cô bị anh kéo, làn váy tung lên thành một độ cong duyên dáng. Xoay người, khom lưng, xoay tròn, mỗi một động tác đều là bức tranh xinh đẹp.

Tiếng nói ghen tị vì không được chọn ở xung quanh dần biến mất, thay vào đó là những lời khen ngợi cặp đôi trên sân khấu.

“Aiz, nói đi cũng phải nói lại, hình ảnh sếp và cô gái kia đứng cạnh nhau cũng đẹp thật đó.”

“Tôi cũng thấy thế. Thật ra ngoại hình cô gái kia cũng rất xinh đẹp.”

“Nam đẹp trai, nữ xinh gái, nếu bọn họ ở bên nhau thì đứa con sinh ra chắc chắn sẽ vô cùng xinh xắn đáng yêu.”

Thẩm Thanh Lan nghe người xung quanh khe khẽ bàn tán mà trán đổ mồ hôi, mấy người này trí tưởng tượng bay quá xa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Trong một góc hội trường khác, Đinh Minh Huy nhìn hai người khiêu vũ trên sàn nhảy, đáy mắt bốc lửa. Nhất là khi nghe tiếng bàn tán xung quanh, anh ta siết chặt tay, nhìn chằm chằm bóng lưng Thẩm Quân Dục như thiêu thành một cái lỗ ở trên đó vậy.

Nhìn Thẩm Quân Dục ôm Phương Đồng vào lòng, nhìn dáng vẻ rực rỡ và e ấp như chú chim nhỏ của Phương Đồng, trong lòng Đinh Minh Huy lúc này ngoại trừ sự khổ sở còn có lửa giận hừng hực. Nếu không phải anh ta mạnh mẽ đè nén thì e rằng anh ta đã xông đến từ lâu rồi.

Thẩm Quân Dục như cảm giác được gì đó, nhìn về phía đám người nhưng lại không tìm thấy ánh mắt ác ý kia, bèn cúi đầu, nhìn khuôn mặt vô cảm của Phương Đồng rồi cười cười.

“Khiêu vũ với tôi khiến em rất khó chịu?”

Phương Đồng sửng sốt, mù mờ nhìn Thẩm Quân Dục.

“Nếu không thì sao em lại có biểu cảm như vậy. Người khác nhìn thấy còn tưởng là tôi ức hiếp em nữa đấy.”

Thẩm Quân Dục nói bên tai Phương Đồng. Nhìn từ xa, tư thế hai người rất thân mật, đám người xung quanh đã sắp bị hớp hồn hết rồi.

Phương Đồng thấy anh đột nhiên tới gần thì không quen, hơi ngửa người ra

sau, kéo dài khoảng cách. Cô nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Thẩm Quân Dục, hệt như bóng đêm bao trùm lên biển, thần bí và nguy hiểm. Cô bèn dời ánh mắt, không dám nhìn thẳng anh.

Người ngoài trông thấy cảnh này lại cứ như cô bé lọ lem và hoàng tử nhảy vũ điệu tình yêu, sau đó tâm hồn thiếu nữ bắt đầu thổn thức.

Thẩm Thanh Lan nhìn hai người đang khiêu vũ trên sàn rồi chợt nhìn về một góc vắng vẻ nào đó, nhưng lại không thấy gì cả. Đôi mắt đẹp của cô hiện lên vẻ khó hiểu, vừa rồi cô quả thật cảm giác được có một ánh mắt như có như không nhìn về phía cô.

“Chị dâu, thì ra chị ở đây. Em đang định tìm chị đây.” Cố Dương cười híp mắt đi đến trước mặt Thẩm Thanh Lan. Mặc dù anh ta mặc đồ vest cao cấp màu đỏ thẫm nhưng lại vẫn không có chút khí chất quý công tử nào, mà trông giống như một đứa trẻ không lớn.

Đi cùng anh ta là Giang Thần Hi từng có duyên gặp một lần, cũng mặc đồ vest, tôn lên khí chất nho nhã của anh ta.

“Chị dâu, đã lâu không gặp.” Anh ta mỉm cười nói bằng giọng ấm áp như ngọc.

Thẩm Thanh Lan: “Đã lâu không gặp.”

http://tieulun.hopto.org

“Chị dâu, tôi cũng vừa chào chị đó, sao chị chỉ để ý đến anh ta mà không để ý tới tôi?”

“Bởi vì em quá ồn ào.” Giọng Cố Khải truyền đến, sau đó Thẩm Thanh Lan trông thấy Cố Khải mặc bộ vest đen, rất hợp với khuôn mặt vô cảm của anh ta, trông lại có phần giống cậu công tử lạnh lùng.

Ba người này có khí chất hơn hẳn người thường, lại thêm bề ngoài nổi bật nên đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của phái nữ. Còn Thẩm Thanh Lan bị bọn họ bao vây lại nhận được những ánh mắt thù địch như có như không.

Cuối cùng âm nhạc cũng đã ngừng, Phương Đồng dừng bước, lùi ra xa Thẩm Quân Dục. Anh nhìn dáng vẻ như tránh rắn rết của cô thì trong mắt như hiện vẻ bất đắc dĩ.

Âm nhạc lại vang lên lần nữa, tất cả mọi người cùng bạn nhảy của mình vào sân khiêu vũ.

Phương Đồng nhìn xung quanh, không thấy Thẩm Thanh Lan đâu nhưng lại bắt gặp ánh mắt của Đinh Minh Huy nhìn cô từ xa. Phương Đồng dời mắt trước, sau đó thấy Thẩm Thanh Lan đang bị ba người vây ở giữa.

“Chị dâu, em có vinh hạnh mời chị nhảy một bản không?” Cố Dương chắp một tay sau lưng, một tay đưa đến trước mặt Thẩm Thanh Lan, hơi khom người.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn bàn tay trước mặt, còn chưa kịp hành động gì thì một bàn tay khác đã vươn ra đánh vào tay Cố Dương.

Mặc dù xung quanh ầm ĩ nhưng mọi người vẫn nghe được một tiếng "bốp" vang lên.

"Ối, ai đánh tôi thế hả?" Cố Dương kêu lên, xoa xoa mu bàn tay.

"Ông nội đây." Thẩm Quân Dục nói.

Cả người Cố Dương cứng đờ, ngượng ngùng, "Anh Thẩm, chẳng phải anh đang khiêu vũ với người đẹp ư? Sao lại ở đây?"

Người đẹp nào đó dừng bước lại, không biết nên tiếp tục bước đến hay là đi luôn. Nhưng Thẩm Thanh Lan đã thấy Phương Đồng trước. Phương Đồng suy nghĩ một chút rồi nhấc chân bước đến.

Từ góc nhìn của Đinh Minh Huy không nhìn thấy Thẩm Thanh Lan mà chỉ thấy Phương Đồng đang đi về phía Thẩm Quân Dục, gân xanh trên tay cầm ly rượu của anh ta nổi lên rõ rệt.

"Minh Huy, cậu nhìn gì thế?" Lưu Tuệ nhìn theo ánh mắt của Đinh Minh Huy, nhưng lại không thấy gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Nghe câu hỏi của Lưu Tuệ, Đinh Minh Huy hồi hồn, nhìn quản lý của mình rồi cười cười, “Vừa mới thấy tổng giám đốc của chúng ta. Hình như anh ta còn rất trẻ, nên tôi liền nhìn thêm một chút.”

Lưu Tuệ nghe vậy thì nở nụ cười, thấy Đinh Minh Huy tò mò bèn hăng hái giới thiệu với anh ta, “Đừng thấy anh ấy trẻ tuổi mà lầm, thật ra anh ấy rất có thủ đoạn. Mặc dù là công tử nhà họ Thẩm nhưng anh ấy lại dựa vào năng lực của chính mình, tạo ra một khoảng trời vang dội trong giới kinh doanh.”

Đinh Minh Huy không cho là đúng, cái gì mà không dựa vào gia đình chứ? Mặc dù nhà họ Thẩm theo quân đội nhưng chắc chắn vẫn quen biết không ít người. Nói Thẩm Quân Dục không dựa vào quyền thế của gia đình, anh ta không tin.

Nhất là đêm nay, khi nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Quân Dục ôm Phương Đồng khiêu vũ, hoàn toàn là kiểu playboy ỷ trong nhà có tiền.

“Anh ta có bạn gái chưa?” Đinh Minh Huy hỏi.

Lưu Tuệ nhìn Đinh Minh Huy bằng ánh mắt mập mờ, “Sao sao? Trong nhà có em gái hử? Có em gái thì cũng đừng mơ, thân phận của tổng giám đốc là gì chứ? Sao có thể thích người bình thường được? Cho dù dáng vẻ cô em gái của cậu có sắc nước hương trời, nếu được tổng giám đốc thích thì cuối cùng cũng chỉ có thêm một khoản tiền, chứ không thể gả vào nhà họ Thẩm được.”

Cô ta cho rằng Đinh Minh Huy thấy Thẩm Quân Dục còn trẻ tuổi nên muốn giới thiệu em gái nhà mình cho Thẩm Quân Dục, từ đó bám víu vào anh.

Nghĩ đến đây, mắt Lưu Tuệ hiện vẻ khinh miệt, đúng là trẻ tuổi, có dã tâm, nhưng không có mắt, Tổng giám đốc của bọn họ nào dễ tính toán như thế?

Không ngờ Đinh Minh Huy nghe xong lời Lưu Tuệ nói liền hận không thể xông lên đánh Thẩm Quân Dục một trận. Trong mắt anh ta, Thẩm Quân Dục để ý Phương Đồng cũng chỉ là muốn đùa bỡn tình cảm của cô ấy.

Anh ta rất muốn dẫn Phương Đồng ra ngoài, sau đó nói cho cô biết sự thật. Nhưng Lưu Tuệ đang nhìn anh ta chằm chằm, căn bản là không đi được, chỉ có thể đứng xa xa mà xem. Nhưng cách một đám người, anh ta không thấy rõ được tình hình chỗ Phương Đồng.

Cố Dương tò mò nhìn Phương Đồng, “Cô có phải bạn cùng lớp của chị dâu tôi không?”

Phương Đồng không quen biết Cố Dương, nghe anh ta hỏi xong thì suy nghĩ một lúc mới biết “chị dâu” mà anh ta đang nói đến là Thẩm Thanh Lan, bèn gật đầu, “Chào anh, tôi là Phương Đồng.”

“Tôi là Cố Dương, Phó Hoành Dật là anh họ tôi.”

Phương Đồng hiểu ra, thảo nào anh ta lại gọi Thanh Lan là chị dâu.

“Thanh Lan, mọi người trò chuyện đi, tớ đi tìm Hiểu Huyên đây.” Phương Đồng nói.

http://tieulun.hopto.org

Lúc mới vào còn thấy Vu Hiểu Huyên ở chỗ tiệc đứng ăn gì đó, nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy đâu nữa. Vu Hiểu Huyên mê rượu, ở một nơi như hôm nay, Phương Đồng thấy lo lắng cho cô ấy.

“Tớ đi với cậu.” Ở đây cũng không có chuyện gì, Thẩm Thanh Lan không muốn ở lại nói chuyện tào lao với bọn họ.

Thẩm Quân Dục đã đi rồi. Hôm nay là bữa tiệc cuối năm của tập đoàn Quân Lan, không chỉ có nhân viên công ty mà còn có đối tác làm ăn trên nhiều lĩnh vực nữa nên anh ấy phải đi xã giao.

“Ủa, Hàn Dịch đâu?” Cố Dương chợt nhận ra là thiếu một người, bèn hỏi.

Cố Khải và Giang Thần Hi lắc đầu, bọn họ cũng không nhìn thấy Hàn Dịch.

***

Lúc này, hai người đang được mọi người lo lắng thật ra cũng không đi xa mà đang ở trong một phòng nghỉ trên tầng hai.

Vu Hiểu Huyên ngồi trên ghế sofa, trừng mắt lườm người đàn ông kia, “Hàn Dịch, anh dẫn tôi đến đây làm gì?”

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch nhìn cô, cặp mắt đào đào tối tăm, nhưng trên môi lại nở nụ cười, “Làm gì? Cô nói xem là làm gì?”

Nhớ đến cảnh vừa bị Vu Hiểu Huyên thấy được, Hàn Dịch liền tức giận đến cháy ruột cháy gan, chỗ nào cũng thấy đau.

Anh ta đâu ngờ ở đây mà cũng tình cờ gặp phải một người phụ nữ mà anh ta đã từng qua lại, kẻ mà mọi người thường gọi là người yêu cũ. Mặc dù anh ta không nhớ đây là cô bạn gái thứ mấy, nhưng thật sự vẫn là người yêu cũ.

Anh ta và cô người yêu cũ này qua lại một thời gian khá dài, là một trong những cô bạn gái mà anh ta công khai thừa nhận. Có điều, sau này vì tính cách không hợp nên họ đã chia tay. Sau khi chia tay, bọn họ không liên lạc gì nhiều, nhưng thật sự vẫn có thể coi là bạn bè. Hơn nữa, hai người còn hợp tác làm ăn.

Hôm nay tình cờ gặp nhau ở đây, hai người dĩ nhiên là phải trò chuyện đôi câu. Nhưng âm thanh bên ngoài quá lớn, không nghe rõ được, thế là hai người bèn đi vào một lối nhỏ.

Lúc bọn họ đang trò chuyện thì Vu Hiểu Huyên đi từ nhà vệ sinh ra, kết quả là đã bắt gặp bọn họ. Chuyện này cũng không có gì đáng nói, chỉ là khi đó có một người chạy đến va vào cô người yêu cũ kia, khiến cô ta đứng không vững, Hàn Dịch bèn đưa tay đỡ. Sau đó Vu Hiểu Huyên nhìn thấy Hàn Dịch ôm một người phụ nữ vào lòng với tư thế thân mật.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên thật không ngờ đi ra khỏi nhà vệ sinh mà cũng có thể tình cờ gặp một cảnh máu chó như vậy. Hơn nữa lần nào cô trông thấy cảnh này thì nam chính đều cùng là một người, còn nữ chính thì mỗi lần mỗi khác.

Vu Hiểu Huyên không biết cảm giác của cô lúc này là gì, chỉ biết là vào giây phút đó, cô hận không thể đi đến giẫm mạnh lên hai chân Hàn Dịch, sau đó đạp anh ta xuống biển.

“Hàn công tử, dù ngài có nóng vội thì cũng phải để ý đến hoàn cảnh chứ? Tốt xấu gì thì đây cũng là nơi công cộng, người đến người đi. Hai người đứng đây diễn cảnh hạn chế người xem, không thích hợp đâu.”

Vu Hiểu Huyên tựa vào vách tường, khoanh hai tay trước ngực, ung dung nói.

Hàn Dịch thật không ngờ Hiểu Huyên sẽ xuất hiện ở đây, còn bắt gặp tình cảnh như vậy. Nghe thấy lời cô nói, anh ta tối sầm mặt lại, cắn răng.

Cô người yêu cũ nhìn Vu Hiểu Huyên, đúng là một cô gái xinh đẹp, đôi mắt cong cong rất đáng yêu, chỉ là tính cách… Cô thoáng nhìn về phía Hàn Dịch, đôi mắt hiện ý cười, không ngờ khẩu vị của Hàn Dịch bây giờ là như vậy.

“Em đi trước đây.” Cô người yêu cũ vẫy tay rời đi, để lại Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên mắt to mắt nhỏ lườm nhau.

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt Hàn Dịch đen kịt, nhưng Vu Hiểu Huyên chẳng sợ chút nào, còn nhìn thẳng vào anh ta.

Nhìn vẻ mặt "Sao nào? Bị tôi phá hỏng gian tình còn không cho tôi nói?" của Vu Hiểu Huyên, Hàn Dịch bị chọc tức đến bật cười, trong lòng rất buồn bực. Tại sao lần nào cũng bị Vu Hiểu Huyên bắt gặp chuyện thế này vậy?

Anh ta bước đến, kéo cổ tay Vu Hiểu Huyên đi lên tầng.

"Này, anh làm gì thế hả? Buông tôi ra." Vu Hiểu Huyên nhéo cánh tay Hàn Dịch, nhưng dù cô có dùng sức thế nào thì Hàn Dịch vẫn không buông ra. Vu Hiểu Huyên bị ép đi theo Hàn Dịch đến phòng nghỉ ở tầng hai. Cô ngồi phịch xuống ghế sofa ở trong phòng, trừng mắt nhìn Hàn Dịch.

"Chuyện cô thấy vừa rồi là hiểu lầm." Một lát sau, Hàn Dịch nói bằng giọng hơi trầm.

Vu Hiểu Huyên sửng sốt. Hàn Dịch lại tiếp tục giải thích.

"Cô ấy là bạn hợp tác làm ăn, chúng tôi đang nói chuyện công việc thì có người chạy đến va phải cô ấy, khiến cô ấy suýt ngã sấp xuống, nên tôi mới đưa tay kéo lại."

Cuối cùng Vu Hiểu Huyên cũng hiểu Hàn Dịch đang giải thích chuyện vừa rồi với cô, nhưng sao anh ta phải giải thích? Có điều không hiểu sao nghe

thấy lời giải thích của Hàn Dịch, cảm giác bực bội trong lòng cô liền biến mất.

“À.” Vu Hiểu Huyên không biết nên nói cái gì, đôi mắt hiện vẻ ngại ngùng vì đã hiểu lầm Hàn Dịch.

Chỉ vậy thôi? Hàn Dịch nhìn cô, cặp mắt đào hoa chứa vẻ không tin nổi. Cô đã hiểu lầm anh ta, bây giờ anh ta đã giải thích rõ, chẳng lẽ Vu Hiểu Huyên không nên xin lỗi anh ta sao?

“Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.” Vu Hiểu Huyên đứng dậy định đi.

“Này, con bé thối tha!” Hàn Dịch gọi cô lại.

Trông thấy ánh mắt nghi ngờ của Vu Hiểu Huyên, Hàn Dịch càng cảm thấy buồn bực hơn, xua xua tay, “Đi mau, đi mau, đừng đứng đây chướng mắt tôi.”

Vu Hiểu Huyên bĩu môi, nhìn anh ta bằng ánh mắt khó hiểu rồi mở cửa đi ra ngoài. Cái người này đúng là bị bệnh, kéo cô đến đây chỉ để nói một câu như vậy, bây giờ còn ra vẻ như cô bám lấy anh ta. Vừa ra boong thuyền, Vu Hiểu Huyên đã thấy Thẩm Thanh Lan đang tìm mình.

“Thanh Lan.” Vu Hiểu Huyên chạy chậm đến chỗ Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn theo hướng Vu Hiểu Huyên chạy lại, đáy mắt hiện vẻ nghi ngờ, “Cậu đi đâu thế?”

“Vừa rồi ăn nhiều nên khó chịu, tìm một chỗ nghỉ ngơi thôi.” Vu Hiểu Huyên cười hì hì, không nói mình và Hàn Dịch vừa ở cùng nhau.

Thẩm Thanh Lan cũng không hỏi nhiều mà chỉ nói, “Còn một lúc nữa thuyền mới cập bến, tớ lên tầng nghỉ ngơi một lát, cậu thì sao?”

“Tớ đi cùng cậu.”

Thẩm Thanh Lan gọi cho Phương Đồng, ba người cùng nhau lên tầng hai tìm phòng nghỉ ngơi. Trong phòng có giường, Thẩm Thanh Lan hơi mệt nên chỉ nằm một lát đã ngủ luôn.

Đến lúc Thẩm Thanh Lan dậy thì thuyền đã cập bờ, thì ra trời đã rạng sáng. Thẩm Quân Dục vốn đang định đánh thức cô, nhưng thấy cô đã tỉnh liền thu cánh tay về, “Tỉnh rồi thì dậy đi, về khách sạn ngủ tiếp.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, vừa thức dậy nên mắt vẫn hơi mơ màng. Cô bèn ngồi một lát, đợi tỉnh táo rồi mới theo Thẩm Quân Dục đi ra ngoài.

“Hiểu Huyên và Phương Đồng đâu?” Thẩm Thanh Lan không có thấy hai

người kia nên hỏi.

“Lúc thuyền cập bến, anh bảo bọn họ đi trước rồi.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì không nói gì nữa.

Về đến phòng khách sạn, Thẩm Thanh Lan tắm rửa xong thì lấy điện thoại ra xem giờ. Đã 1 giờ đêm rồi, vừa mới ngủ một lát nên bây giờ cô ngủ lại không được.

[Ngủ chưa?] Cô gửi tin nhắn cho Phó Hoành Dật trên wechat vào account mà anh đã tạo lúc về lần trước.

[Sao khuya rồi mà chưa ngủ?] Phó Hoành Dật trả lời ngay.

Thẩm Thanh Lan cười cười, gọi điện thoại cho anh.

“Thanh Lan.”

“Vâng.”

http://tieulun.hopto.org

“Sao còn chưa ngủ?” Hai người đồng thanh hỏi, sau đó vẻ mặt đều hiện ý cười.

“Vừa đi tiệc cuối năm của công ty anh trai về, trên đường về có ngủ một giấc nên bây giờ không buồn ngủ.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

“Tiệc cuối năm vui không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, chợt nhận ra Phó Hoành Dật không nhìn thấy nên nói: “Cũng tạm được, có điều…” Cô chợt đổi giọng, “Gặp vài chuyện thú vị.”

“Oh?” Phó Hoành Dật hứng thú hỏi: “Chuyện thú vị gì?”

Thẩm Thanh Lan đảo tròn mắt, “Đợi em xác minh được thì sẽ nói cho anh biết.”

Phó Hoành Dật không hỏi thêm nữa, cười cười đổi chủ đề: “Lần này không về mua sắm đồ Tết với em được rồi.” Giọng anh đầy tiếc nuối. Anh vốn định tranh thủ về sớm một chút, nhưng trong quân đội quá nhiều việc nên anh hoàn toàn không đi được. Với lại, mọi người đều nghỉ vào ngày 28, anh nghỉ sớm cũng không ổn.

Thẩm Thanh Lan lại không có vấn đề gì, “Em đã nói với dì Triệu rồi, ngày mai sẽ đi mua đồ Tết với dì.” Nghĩ một lát, cô lại kể chuyện cô dùng 8 triệu

để mua một quán trà với Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật nghe vậy chỉ nói, “Em thích là được rồi.” Giọng nói không hề bất mãn vì chuyện Thẩm Thanh Lan vung tay một cái đã mất 8 triệu. Như thể trong mắt anh, 8 triệu và 80 đồng chẳng khác gì nhau cả.

“Em mở quán trà, người vui nhất có lẽ là hai ông.”

Nghe Phó Hoành Dật nói, Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi. Thẩm lão gia và Phó lão gia đều yêu trà, có nghiên cứu về trà đạo. Nghệ thuật trà đạo của Thẩm Thanh Lan cũng là do Thẩm lão gia và Phó lão gia cùng dạy.

Cô biết quán trà đó là do Thẩm lão gia dẫn đến.

“Không có cảm nghĩ gì về hành vi tiêu tiền như nước của em sao?” Thẩm Thanh Lan trêu chọc.

Phó Hoành Dật dịu dàng cười, nói bình thản như nước chảy mây bay: “Anh là chồng em, vợ tiêu tiền của chồng là chuyện đương nhiên. Anh đưa tiền cho em là để em tiêu.”

Thẩm Thanh Lan nghe xong, tuy không nói gì nhưng đôi mắt đầy ý cười ấm áp.

“Em tiêu tiền như nước thế này, nếu cái nhà này bị em tiêu sạch thì làm sao bây giờ?”

“Cho dù có tiêu sạch thì anh cũng sẽ không để em chịu đói.” Phó Hoành Dật trả lời tự nhiên, ý cười trong mắt Thẩm Thanh Lan lại càng rõ rệt hơn.

Hai người chỉ trò chuyện một lát, Thẩm Thanh Lan đã thấy sắp đến 2 giờ rồi, bèn bảo anh nghỉ ngơi.

Thẩm Thanh Lan vẫn không buồn ngủ, cũng không đọc sách như lúc ở nhà. Cô buồn chán nằm trên giường, mở to mắt nhìn trần nhà.

Nhớ lại cả đêm không thấy Kim Ân Hi đâu, lòng cô hơi lo lắng, bèn đứng dậy gọi điện thoại cho Kim Ân Hi thì không liên lạc được. Thẩm Thanh Lan nhíu mày, gọi lại lần nữa nhưng vẫn không liên lạc được, đành phải thôi.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thanh Lan dậy sớm hơn thường ngày. Việc đầu tiên cô làm là gọi điện thoại cho Kim Ân Hi. Lúc này điện thoại mới kết nối, trò chuyện vài câu với Kim Ân Hi thì biết tối qua cô ấy về nhà sớm. Trong lòng Thẩm Thanh Lan có cảm giác quái đản khó nói nên lời, nhớ đến ánh mắt như có như không mà cô cảm thấy tối qua.

“Ân Hi, cậu… chú ý an toàn.” Cuối cùng, Thẩm Thanh Lan cũng chỉ dặn dò một câu.

http://tieulun.hopto.org

Ở đầu dây bên kia, Kim Ân Hi một tay cầm điện thoại, tay còn lại cầm một con dao găm. Lúc này, con dao kia đang đặt trên cổ một cô gái, trên môi cô nở nụ cười ấm áp, nhưng tay cầm dao không hề nhúc nhích, rõ ràng không hề nhìn người phụ nữ kia nhưng cô ta vẫn hiểu rằng chỉ cần cô ta dám cử động một cái, thì con dao đó sẽ không chút do dự cắt động mạch cổ của cô ta.

Kim Ân Hi cúp điện thoại, thấy cô ả kia đàng hoàng ngồi đó, không hề nhúc nhích, bèn rút dao lại, nhưng không cất đi mà cầm trong tay vuốt vuốt. Con dao sắc bén trong tay cô cứ như một món đồ chơi đang lóe lên, nhưng lại nghe lời lạ thường.

Khuôn mặt trẻ con của Kim Ân Hi nở nụ cười đáng yêu, nhưng ánh mắt nhìn người phụ nữ lại lạnh như băng, “Nói xem, tại sao lại theo dõi Thẩm Thanh Lan?”

Cô ả kia có khuôn mặt phương Đông với đường nét xinh đẹp, nhưng rất lạ mặt. Lúc này, cô ta không hề có biểu cảm gì, nói đúng hơn là từ lúc bị Kim Ân Hi bắt đi tối hôm qua, vẻ mặt cô ta vẫn như thế. Dù Kim Ân Hi kề dao găm lên cổ cô ta, tính mạng cô ta đang nằm trong tay người khác, thì ánh mắt của cô ta vẫn không hề dao động.

“Xí, còn không nói? Cô cho rằng cô không nói thì tôi không còn cách nào?” Chẳng biết từ lúc nào, trên tay Kim Ân Hi có thêm một quả táo, dao găm bay múa trên đầu ngón tay cô. Chỉ một lát sau, một đóa hoa táo xinh đẹp đã nở rộ trên tay cô.

Kim Ân Hi nhìn đóa hoa táo, dường như rất hài lòng với tác phẩm này. Cô đặt nó sang một bên rồi lại cầm một quả táo khác, nhưng không gọt mà lại kề

con dao đến sát mặt cô ả kia, chỉ còn cách một chút nữa là đã có thể chạm vào mặt cô ta. Cô ta thậm chí còn có thể cảm giác được sự lạnh lẽo trên mũi dao nhọn.

“Nếu con dao này khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô bị thương thì làm sao bây giờ?” Kim Ân Hi cười híp mắt hỏi.

Khuôn mặt cô ả kia hơi biến sắc, nhưng lại lập tức bình thường trở lại.

“Ái chà, không sợ cơ đấy! Cũng phải, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, cho dù hủy cả khuôn mặt thì chỉ cần phẫu thuật thôi là lại xinh đẹp, nhưng mà có được như khuôn mặt này hay không thì khó nói lắm.”

Thấy trong mắt cô ta chợt hiện vẻ hoảng loạn, Kim Ân Hi cười càng vui vẻ hơn, gí dao găm sát vào mặt cô ta hơn, “Đương nhiên, chỉ cần cô nói cho tôi biết tại sao lại theo dõi Thẩm Thanh Lan, theo dõi rồi thì sẽ làm gì thì tôi sẽ tha cho cô, thế nào? Tôi là người rất dễ nói chuyện, lại còn nói được làm được. Cuộc mua bán này rất có lời, cô có muốn cân nhắc một chút không?”

Cô ả kia nhìn Kim Ân Hi, cuối cùng cũng nói câu đầu tiên, “Cô không quen biết Thẩm Thanh Lan, tại sao phải giúp cô ta?”

“Muốn dụ tôi nói sao?” Kim Ân Hi cười khanh khách, dùng dao vỗ nhẹ lên mặt cô ta, “Tôi mà dễ dàng dính kế của cô như vậy, nếu bị người khác biết được thì mặt mũi Kim Ân Hi tôi còn giấu vào đâu được? Tôi khuyên cô đừng có giở trò với tôi, tốt nhất là nên thành thật nói cho tôi biết mục đích cô theo dõi Thẩm Thanh Lan là gì.”

http://tieulun.hopto.org

Cô ả kia nhìn thẳng vào Kim Ân Hi, “Tôi không theo dõi cô ta.”

“Chậc chậc chậc, vẫn không chịu nói thật.” Kim Ân Hi thở dài, đặt dao găm sang một bên, rồi tát mạnh vào mặt cô ta một cái. Sức cô khá lớn nên khóe môi cô ả kia liền rớm máu.

“Cô nghĩ tôi mù à?” Kim Ân Hi thổi thổi lòng bàn tay đỏ bừng, khuôn mặt trẻ con hơi hiện vẻ đau lòng. Da mặt cô ả này dày thật, tay cô đánh mà phát đau, sớm biết thế này thì rút giày ra đánh rồi.

Sắc mặt cô ả kia lúc này tái nhợt, mắt nhìn Kim Ân Hi như phun ra lửa.

Kim Ân Hi càng cười vui vẻ hơn, “Thế này thì đúng rồi, vẻ mặt như thế mới đúng, cái vẻ mặt vô cảm vừa rồi quả thật khiến tôi thấy không được tự nhiên.” Tôi còn tưởng là đang đối mặt với An chứ, cô nhỏ giọng thầm thì.

“Tôi nói tôi không theo dõi Thẩm Thanh Lan, chỉ là cùng đường thôi.”

“Ôi chao, cô không muốn nói thật thì cứ đợi ở đây đi. Dù sao thì tôi cũng đang không có việc gì làm, phí thời gian cho cô cũng không tệ, có người trò chuyện cùng tôi mà.”

Sắc mặt cô ả kia càng khó coi, trong mắt hiện vẻ lo lắng không dễ phát hiện.

http://tieulun.hopto.org

Còn Kim Ân Hi vẫn ung dung ngồi trên ghế sofa xem tivi. Đây là một phòng trong khách sạn nào đó ở Bắc Kinh, cô ấy không về Thượng Nhã Uyển vì sợ Thẩm Thanh Lan đột nhiên đến tìm.

Cô ả này theo dõi Thẩm Thanh Lan đã một ngày, nếu không phải Kim Ân Hi trùng hợp tìm Thẩm Thanh Lan có việc thì đã chẳng phát hiện ra. Nếu không phải vì theo dõi cô ả này thì Kim Ân Hi cũng đã không xuất hiện trong bữa tiệc cuối năm của tập đoàn Quân Lan. Cô vốn định giải quyết cô ta trong bữa tiệc luôn, nhưng vừa lên thuyền đã mất dấu cô ta, cô phí rất nhiều sức mới bắt lại được.

***

Đầu dây bên kia, Thẩm Thanh Lan cúp điện thoại, ánh mắt nặng nề. Cô biết Kim Ân Hi có việc gạt mình, nhưng cô cũng tin cô ấy sẽ không làm tổn thương cô. Nếu Kim Ân Hi không muốn nói thì cô sẽ không hỏi.

Theo Thẩm Quân Dục trở lại Đại viện, cô đến nhà họ Phó một chuyến trước, biết Phó lão gia ra ngoài thăm bạn rồi thì mới trở về nhà họ Thẩm.

“Mẹ, lát nữa chúng ta đi đâu trước?”

Vừa đến cửa, cô đã nghe được giọng nói của Thẩm Hi Đồng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đẩy cửa vào. Sở Vân Dung nhìn thấy cô thì vừa cười vừa nói, “Thanh Lan, sao về nhanh vậy con?”

“Ông nội ra ngoài thăm bạn rồi, không ở nhà.” Thẩm Thanh Lan hờ hững nói.

“Chị và mẹ đang định ra ngoài sắm Tết, em có muốn đi cùng không?” Thẩm Hi Đồng cười nhìn Thẩm Thanh Lan, hình như tâm trạng rất tốt.

Sở Vân Dung tiếp lời, “Đúng vậy, Thanh Lan đi cùng đi, Hoành Dật trở về là sang năm mới rồi, lúc đó chắc chắn mua không kịp đâu.”

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý với đề nghị của Thẩm Hi Đồng.

Cô theo hai người ra ngoài. Sở Vân Dung lái xe, Thẩm Hi Đồng đi trước ngồi trên ghế phụ, Thẩm Thanh Lan ngồi vào ghế sau.

Dọc theo đường đi, Thẩm Hi Đồng trò chuyện với Sở Vân Dung vui vẻ, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng cười của Sở Vân Dung do bị Thẩm Hi Đồng trêu.

Thẩm Hi Đồng và Sở Vân Dung quả thật thoạt nhìn còn giống hai mẹ con hơn cô, Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nghĩ, trong lòng không hề gợn sóng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng luôn chú ý đến vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan, thấy vẻ mặt cô không hề thay đổi thì buồn bực trong lòng, khẽ cắn môi.

“Đúng rồi mẹ, mẹ còn nhớ lần trước con từng nhắc đến Lãnh Thanh Thu với mẹ không?” Thẩm Hi Đồng bỗng nhiên nói, cố ý nhấn mạnh ba chữ “Lãnh Thanh Thu“.

“Có chuyện gì sao?”

“Lần trước mẹ nói muốn mời cô ấy đến nhà chơi, con đã nói lại với Thanh Thu rồi. Cô ấy nói cuối tuần có thời gian, mẹ thấy cuối tuần này được không?”

“Đương nhiên là được, tiếc là ba con vẫn chưa về.”

“Không sao, đợi đến lúc ba về, con lại mời Thanh Thu đến nhà là được.”

“Thanh Lan, cuối tuần này em cũng về đi, sẵn tiện giới thiệu cho em làm quen.” Thẩm Hi Đồng quay đầu lại, cười nói với Thẩm Thanh Lan.

“Được.” Thẩm Thanh Lan đồng ý, trong mắt Thẩm Hi Đồng hiện vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn cười rất dịu dàng.

http://tieulun.hopto.org

“Chị tin là bọn em nhất định sẽ vừa gặp đã thân.”

Thẩm Thanh Lan từ chối cho ý kiến. Cô muốn biết người giả mạo cô là thần thánh phương nào, mục đích của người đó là gì.

Đến trung tâm mua sắm, Thẩm Thanh Lan lần đầu tiên thấy được sức chiến đấu của Sở Vân Dung, ngoại trừ mua mua mua thì cũng chỉ là cầm thẻ quẹt quẹt quẹt. Rõ ràng rất nhiều thứ đã có ở nhà nhưng bà ấy vẫn mua thêm hết thứ này đến thứ kia.

“Đây là của ông nội con, đây là của Phó lão gia, đây là của ông ngoại bà ngoại, đây là của dì…” Sở Vân Dung vừa mua vừa nhỏ giọng nói, trên tay Thẩm Hi Đồng và Thẩm Thanh Lan đều là chiến lợi phẩm của bà.

Ngay cả người có thể lực tốt như Thẩm Thanh Lan mà cũng thấy mệt, hết sức cảm giác được việc đồng ý đi mua đồ Tết với Sở Vân Dung là một quyết định sai lầm.

Càng không nói đến người có thể lực bình thường như Thẩm Hi Đồng, cô ta đã sớm mệt tới mức đi không nổi rồi.

Sở Vân Dung nhìn túi mua sắm đầy đất, vẫn chưa thỏa mãn, nếu không phải Thẩm Hi Đồng nói đói bụng rồi thì e rằng bà vẫn còn tiếp tục mua mua mua.

Sau khi nhờ nhân viên mang túi lên xe cất, ba người chuẩn bị tìm một chỗ để

ăn cơm.

“Mẹ, gần đây có một nhà hàng rất ngon, lần trước con đi ăn với bạn, chi bằng hôm nay chúng ta đến đó ăn đi.” Thẩm Hi Đồng kéo cánh tay Sở Vân Dung, tư thế thân mật.

Thẩm Thanh Lan đi theo phía sau, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Thanh Lan, con thấy sao?” Sở Vân Dung không trả lời Thẩm Hi Đồng mà quay đầu lại hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Sao cũng được.”

Sở Vân Dung nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của con gái, đành chép miệng, đôi mắt ảm đạm.

Nhà hàng ở ngay gần đó. Sở Vân Dung không có ý định trở về lấy xe nên ba người đi bộ tới.

Nhà hàng ở một con phố khác, rẽ qua góc đường, đi thêm một con phố là đến.

Ba người vừa đi đến giữa đường thì một chiếc xe đột nhiên lao ra từ góc rẽ, chạy thẳng về phía bọn họ.

“Thanh Lan, cẩn thận.” Thẩm Thanh Lan đang định băng qua đường thì giọng nói hoảng sợ của Sở Vân Dung vang lên. Cô còn chưa kịp hồi hồn thì đã bị một sức mạnh kéo sang một bên.

Thẩm Thanh Lan chỉ kịp thấy người trong xe hốt hoảng trợn to hai mắt, tiếng thắng gấp chói tai vang lên.

“Thanh Lan, con có sao không? Có bị thương ở đâu không?” Sở Vân Dung kéo Thẩm Thanh Lan, nhìn cô từ trên xuống dưới với vẻ mặt hoang mang.

Thẩm Thanh Lan không trả lời Sở Vân Dung mà nhìn về một phía khác.

Ở đó, Thẩm Hi Đồng ngã bệt dưới đất, sắc mặt tái mét, còn chiếc xe kia thì dừng ngay trước mặt Thẩm Hi Đồng, chỉ cách cô ta một nắm tay.

Sở Vân Dung hình như lúc này mới nhận ra, vừa rồi dưới tình huống cấp bách, bà chỉ kịp kéo Thẩm Thanh Lan ra, bỏ lại Thẩm Hi Đồng, nếu chiếc xe kia không thắng kịp thì…

Bà vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi, “Đồng Đồng, con sao rồi? Đụng trúng chỗ nào sao?”

Sắc mặt Thẩm Hi Đồng trắng bệch, vẻ mặt vẫn còn hoảng sợ. Nghe thấy

giọng Sở Vân Dung, trong mắt cô ta hình như mới có chút thần thái. Cô ta từ từ quay đầu sang, nhìn thẳng vào mặt Sở Vân Dung, nhếch môi lên, muốn nói "con không sao", nhưng đau đớn truyền đến từ lòng bàn tay khiến cô ta nói không nên lời.

Sở Vân Dung lúc này mới nhìn thấy lòng bàn tay của cô ta sượt xuống đất nên bị mài mất một lớp da lớn, còn đang chảy máu.

"Xin lỗi, xin lỗi, tôi không nhìn thấy, có bị thương ở đâu không? Tôi đưa mọi người đến bệnh viện khám." Một cậu bé trẻ tuổi bước xuống xe, vẻ mặt đầy hoang mang và áy náy. Đây là lần đầu tiên cậu ta tự lái xe, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, may mà không gây tai nạn, nếu không thì… cậu ta nghĩ mà sợ hãi.

Sở Vân Dung đỡ Thẩm Hi Đồng dậy. Cậu bé kia muốn đưa tay đỡ giúp, nhưng thấy áo khoác đắt tiền của Thẩm Hi Đồng thì tay khựng lại.

"Chị không sao chứ?" Cậu bé cẩn thận hỏi. Cậu ta đương nhiên thấy Thẩm Hi Đồng bị thương ở tay, nhưng không biết cô ta còn bị thương ở chỗ nào khác không.

"Cậu nói có sao không? Cậu lái xe kiểu gì vậy? Không nhìn đường sao? May là thắng lại kịp, nếu không thì mất ba cái mạng rồi." Sở Vân Dung còn chưa hết bàng hoàng, đùng đùng dạy dỗ cậu bé một trận.

Cậu bé không cãi lại mà chỉ cúi đầu lặng lẽ nghe. Chuyện này vốn là lỗi của cậu ta, người ta mắng vài câu cũng đúng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn tay của cậu ta, bàn tay rất thô ráp, trên đó còn có vết chai dày. Chiếc xe này cũng chỉ là xe vận tải bình thường, có lẽ chỉ là ngoài ý muốn.

“Tôi… tôi đưa mọi người đến bệnh viện. Khám cho vị tiểu thư này trước, sau đó làm kiểm tra chi tiết, tôi sẽ chịu hết các loại phí.” Đợi Sở Vân Dung nói xong, cậu bé kia mới trả lời.

“Không cần, chúng tôi tự đến bệnh viện được rồi, cậu đi đi.” Trước khi Sở Vân Dung nói gì, Thẩm Thanh Lan đã trả lời. Cô nhìn quần áo cậu bé đã biết là cậu ta không có bao nhiêu tiền, với lại đây là chuyện ngoài ý muốn. Thái độ nhận sai của cậu bé cũng rất tốt, chút tiền đó không là gì với bọn họ, nhưng e rằng đó là một số tiền không nhỏ với cậu ta.

Sở Vân Dung không đồng ý nhìn Thẩm Thanh Lan, nhưng vẫn không nói gì. Còn cậu bé kia lại cầm một tờ giấy và một cây bút, viết vội một dãy số rồi đưa cho Thẩm Thanh Lan, “Đây là số điện thoại của tôi. Nếu sau khi đến bệnh viện kiểm tra có vấn đề gì thì có thể tìm tôi. Tôi sẽ trả tiền thuốc men.”

Thẩm Thanh Lan nhận tờ giấy, chẳng biết nó được dùng để gói cái gì mà bên trên còn dính dầu mỡ, “Được.”

Thằng bé xin lỗi lần nữa rồi mới lái xe đi. Sở Vân Dung lên tiếng hỏi, “Thanh Lan, sao con lại thả cậu ta đi? Cậu ta lái xe đụng phải chị con mà.”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 167: Mong em được thế giới đối xử nhẹ nhàng

“Không đụng phải.” Vết thương trên người Thẩm Hi Đồng là do tự cô ta ngã.

Sở Vân Dung nghẹn họng, “Là vì sơ suất của cậu ta nên Đồng Đồng mới ngã.”

Thẩm Hi Đồng đã hồi hồn từ một màn hoảng sợ vừa rồi, bèn miễn cưỡng cười cười, “Mẹ, Thanh Lan nói đúng, vừa rồi là con tự ngã. Thái độ của cậu bé kia cũng rất tốt, bỏ qua đi.” Người cũng đã đi rồi, tất nhiên không thể để một mình Thẩm Thanh Lan làm người tốt.

“Nhưng tay con đã bị thương thành ra như vậy…” Sở Vân Dung rất đau lòng, “Không được, chúng ta mau đến bệnh viện đi.” Nói rồi, bà liền kéo Thẩm Hi Đồng ra bắt xe.

Bà ném chìa khóa lại cho Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, con tự về nhà đi. Mẹ đưa chị con đến bệnh viện.”

Thẩm Thanh Lan cầm chìa khóa xe, đi về phía ga ra nên không nhìn thấy lúc Thẩm Hi Đồng đi còn quay lại nhìn cô, trong mắt đầy hận thù tận xương tủy.

Vì vừa xảy ra tai nạn giao thông nên Thẩm Thanh Lan không còn hứng thú đi

dạo, đành lái xe của Sở Vân Dung về nhà.

Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng đến bệnh viện, kiểm tra kỹ càng, ngoại trừ bị trầy da tay ra thì không còn bị thương chỗ nào khác.

“May là không có chuyện gì, vừa rồi mẹ thật sự rất sợ.” Sở Vân Dung xoa ngực, vẻ mặt vẫn còn nét kinh hoàng.

Thẩm Hi Đồng mỉm cười, chỉ là lúc nhìn bàn tay bị băng bó thành bàn chân gấu, ánh mắt cô ta hiện vẻ lạnh lùng.

Trở về nhà, Thẩm Hi Đồng đi thẳng lên phòng, ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Cô ta nằm trên giường, dùng bàn tay còn lại xoa xoa bàn tay bị thương. Mặc dù đã bôi thuốc nhưng lòng bàn tay vẫn đau đớn, cứ như đang nhắc nhở cô ta rằng hôm nay cô ta suýt chết dưới bánh xe. Nhưng rõ ràng là cô ta đã có thể không bị thương, vì lúc đó cô ta gần Sở Vân Dung hơn.

Khi gặp nguy hiểm, Sở Vân Dung lại cứu Thẩm Thanh Lan trước, hoàn toàn không nghĩ đến cô ta.

Lẽ nào đây chính là sự khác biệt giữa việc có quan hệ huyết thống hay không sao? Mẹ, chẳng phải mẹ yêu con nhất sao? Mẹ cưng chiều con, bỏ qua Thẩm Thanh Lan, thậm chí còn vì con mà đánh con gái ruột của mẹ, sao hôm nay

mẹ không cứu người gần mẹ hơn là con?

Ánh mắt cô ta tối sầm lại, hai tay siết chặt, thậm chí còn không phát hiện ra vết thương lại chảy máu vì động tác này.

***

Buổi sáng cuối tuần, Thẩm Thanh Lan chạy bộ về, theo thường lệ tắm rửa một lượt, rồi làm bữa sáng cho chính mình xong mới thong thả đi ra ngoài. Hôm nay cô phải về nhà họ Thẩm. Tối qua Thẩm Hi Đồng gọi điện thoại nói hôm nay Lãnh Thanh Thu đến nhà chơi.

Thẩm Thanh Lan nhớ đến giọng điệu đắc ý của Thẩm Hi Đồng thì lại hơi buồn cười. Cô ta hình như đến tận bây giờ vẫn không biết rõ vị trí của bản thân.

Hôm nay cô không lái xe mà ra khỏi tiểu khu rồi đến bến xe bus, nhưng bến xe bus cách Đại viện hơi xa. Thẩm Thanh Lan xuống xe, rồi lại từ từ đi bộ về Đại viện, lúc đến nơi thì đã gần trưa rồi.

Cô vốn cho rằng mình là người cuối cùng đến, ai ngờ người khách đáng ra đã xuất hiện ở nhà họ Thẩm vẫn chưa đến. Thẩm Thanh Lan nhìn về phía Thẩm Hi Đồng với ánh mắt vô cảm.

Thẩm Hi Đồng trông thấy ánh mắt này của cô thì lại cho rằng đó là miệt thị,

bèn nhìn vào mắt Sở Vân Dung, lúng túng nói: “Có lẽ Thanh Thu bị tắc đường, con đi gọi điện thoại cho cô ấy.”

Sở Vân Dung cười cười, “Ừ, đi đi.” Thấy Thẩm Hi Đồng cầm điện thoại ra ngoài, bà quay đầu nhìn Thẩm Thanh Lan, “Ăn sáng chưa? Còn lâu mới đến giờ cơm, hay là bảo chị Tống làm vài món lót dạ cho con nhé?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Con ăn sáng rồi mới đến.”

Sở Vân Dung gật đầu, nhìn khuôn mặt lạnh tanh của con gái, bất chợt không biết nên nói gì. Nếu nhìn kỹ thì dáng vẻ của Thẩm Thanh Lan còn có điểm giống bà, ví dụ như đôi mày lá liễu, còn có sống mũi cao xinh xắn.

Sở Vân Dung hơi ngẩn người, hình như đang nhớ lại lúc Thẩm Thanh Lan vừa chào đời, bà đã ôm cơ thể nho nhỏ mềm mại, con bé cười vui vẻ với bà. Thanh Lan lúc bé, trừ chồng bà ra thì nó bám bà nhất.

Dù bà đi đến đâu thì nó cũng thích đi theo, vì thế ngày đó bà mới dẫn Thanh Lan ra ngoài. Nếu hôm đó, bà không đưa con gái ra ngoài chỉ vì không đành lòng thấy cô khóc thút thít, liệu có phải con bé cũng đã không…

Nghĩ đến đây, sắc mặt Sở Vân Dung tái nhợt, đưa tay ôm ngực, ở đó đang âm ỉ đau như có ai cầm dao cứa từng nhát lên đó.

“Mẹ, mẹ thấy không khỏe sao?” Thẩm Thanh Lan chú ý thấy sắc mặt khó coi

của bà, bèn hỏi.

“Không sao đâu, chỉ là hơi mệt thôi…” Nhìn vào đôi mắt vô cảm của Thẩm Thanh Lan, Sở Vân Dung bỗng nhiên không biết phải nói gì, bèn đứng dậy, vội vã lên tầng.

Thẩm Thanh Lan nhìn bóng lưng vội vã bỏ đi của Sở Vân Dung, trong mắt hiện vẻ khó hiểu. Hình như người mẹ này của cô thật sự không thích cô thì phải, ngay cả ở cùng cô một lúc thôi mà cũng không muốn.

Sở Vân Dung vội vàng lên tầng, đóng chặt cửa phòng lại, sau đó kéo ngăn bàn trang điểm ra rồi lấy một lọ thuốc bên trong, đổ mấy viên vào lòng bàn tay, cũng không thèm nhìn mà uống luôn.

Bà cầm lấy ly nước trên bàn uống một hớp, cố gắng vuốt ngực như vuốt cảm xúc trong ngực xuống, sau đó ngồi trên ghế, ánh mắt trống rỗng, chẳng biết đang nhìn về đâu, sắc mặt tái nhợt chưa thể bình thường lại ngay được.

Bất chợt, Sở Vân Dung đứng dậy nằm úp xuống đất, cố thò tay xuống gầm giường, với lấy thứ gì đó nhưng lại thấy tay không đủ dài. Bà lại đứng dậy, tìm một vòng trong phòng, mở tủ quần áo lấy một cái móc áo bên trong ra, rồi lại quỳ rạp xuống đất, sau đó kéo một cái rương nhỏ từ dưới giường ra.

Chiếc rương rất cũ kỹ, nhưng hoa văn được chạm khắc rất tinh tế, nếu có chuyên gia ở đây thì sẽ nhận ra chiếc rương nhỏ lại được làm từ gỗ lim vàng.

Có lẽ là do đã ở dưới giường quá lâu nên trên rương bị phủ một lớp bụi dày. Sở Vân Dung cẩn thận đặt chiếc rương lên bàn trang điểm rồi đi vào phòng tắm, lúc đi ra đã cầm một chiếc khăn lông. Bà kiên nhẫn tỉ mỉ lau chùi bụi bẩn bên trên nó, khuôn mặt hiện vẻ dịu dàng không chỉ là Thẩm Thanh Lan, mà ngay cả Thẩm Hi Đồng cũng chưa từng nhìn thấy.

Sau khi xác nhận trên rương không còn một hạt bụi nào nữa, Sở Vân Dung mới ôm nó vào lòng. Chiếc rương rõ ràng là lạnh như băng, nhưng ánh mắt của bà lại như đang ôm một báu vật quý giá, làm tan chảy tất cả dịu dàng trong tim bà.

Bà dán mặt lên trên rương, một lúc lâu sau mới lấy một chiếc chìa khóa nhỏ nhắn xinh xắn trong ngăn kéo dưới cùng của cái tủ ở đầu giường ra. Chiếc chìa khóa này rõ ràng là cùng một bộ với ổ khóa của cái rương kia.

Bà tra chìa khóa vào ổ, cạch một tiếng, khóa đã được mở ra. Bàn tay của Sở Vân Dung hơi run run. Bà muốn mở cái rương ra, nhưng hình như không đủ dũng cảm, do dự nhiều lần vẫn không mở ra.

Cuối cùng, nắp rương cũng được khác nhấc lên, những thứ trong rương như in vào mắt. Phía trên cùng là mấy món đồ chơi bằng bông, những con gấu bông đáng yêu xinh xắn, trắng có, nâu có, đều chỉ lớn chừng bàn tay, còn có một con màu hồng nhạt, nhỏ hơn mấy món kia, lớp lông mềm mại, nhưng có lẽ do đã quá lâu năm nên lông của nó trông hơi cũ kỹ.

“Mẹ, đây là con gấu ba mua cho con, đáng yêu không? Con này là mẹ Tiểu Bạch, con này là ba Tiểu Hôi, còn con này là gấu con Tiểu Hồng. Bọn chúng là một nhà ba người.” Giọng nói non nớt nhỏ nhẹ cất lên, đôi tay mập mạp

nhỏ bé chỉ vào ba con gấu bông, trong đôi mắt lấp lánh ngập tràn niềm vui và thích thú.

Ở bên cạnh con gấu bông là một con búp bê barbie mặc bộ váy công chúa màu xanh nhạt.

“Mẹ, con thích bộ váy này, mẹ cũng mua cho con một bộ như vậy có được không?” Bàn tay nhỏ mũm mĩm kéo tay bà, lắc trái lắc phải, đôi mắt nhỏ lấp lánh nhìn bà đầy khẩn cầu, “Con còn muốn một đôi giày da nhỏ màu trắng, sau đó con sẽ mặc bộ váy này múa cho ông bà nội xem, mẹ, có được không mẹ?”

Sở Vân Dung lấy con gấu bông và con búp bê kia ra, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó đặt chúng lên giường rồi lấy một album ảnh dày khoảng gấp đôi mấy quyển sách thường dưới đáy rương ra.

Album ảnh màu xanh đậm, trên bìa còn viết “Nhật ký bảo bối của mẹ“.

Bà từ từ lật cuốn album, trang đầu tiên là hình một cô bé mũm mĩm, nhắm mắt ngủ say, da mặt vẫn còn nhăn nheo, hồng hồng, trông như một bà cụ non, phía dưới ảnh chụp có viết một hàng chữ nhỏ: “Chào mừng con đến thế giới này, bảo bối Thanh Lan của mẹ.” Chữ viết rất đẹp, nét chữ ngay ngắn rõ ràng, có thể thấy người viết rất chăm chú.

Trang thứ hai vẫn là đứa trẻ đó, hình như đã lớn hơn một chút, làn da trở nên trắng trẻo mịn màng hơn, đôi mắt mở to, để lộ cả phần lợi hồng nhạt: “Hôm nay, bảo bối Thanh Lan đã nở nụ cười đầu tiên.”

Trang thứ ba, bé gái mặc một bộ váy công chúa màu trắng, ngồi trong lòng người một người phụ nữ, người đó ôm cô bé, cúi đầu nhìn cô bé với vẻ mặt dịu dàng: “Bảo bối Thanh Lan, hôm nay là ngày thứ một trăm con đến thế giới này, chúc mừng con lại trưởng thành hơn một chút.”

Trang thứ tư, bé gái ngồi ở trong nôi, trong tay cầm một cái trống lắc, nhìn vào máy ảnh cười vui vẻ: “Bảo bối Thanh Lan mọc cái răng thứ nhất, cắn người khác đã hơi đau rồi.”

Trang thứ năm, bé gái mặc váy, trên đầu đội một chiếc mũ nhỏ, đứng trên bãi cỏ, một tay vịn vào chiếc xe trẻ em bên cạnh, còn một tay thì đưa về phía trước, đôi môi nhỏ xinh mím chặt, đôi lông mày nhỏ cũng nhăn lại, có vẻ không vui, “Bảo bối Thanh Lan dù không bằng lòng nhưng cũng đã dũng cảm cất bước đi đầu tiên, mẹ rất tự hào về con.”

Trang thứ sáu là ảnh một bé trai ôm bé gái, bé gái thắt hai bím tóc, ngoan ngoãn vùi trong lòng bé trai, một tay chỉ về phía ống kính, bàn tay trắng nõn mềm mại, “Bảo bối của mẹ, chúc mừng con tròn một tuổi, mong con suốt đời đều sống êm đềm trong thế giới này.”

Trang thứ bảy, trang thứ tám, trang thứ chín…

Trang nào cũng là hình ảnh của bé gái đó, có khóc nhè, có ấm ức khó chịu, có cười to vui vẻ, có…

http://tieulun.hopto.org

Mỗi một hồi ức đều được ghim lại trong những bức ảnh, phía dưới mỗi một bức ảnh đều có một hàng chữ nhỏ, đó là những lời chúc tốt đẹp nhất của một người mẹ dành cho con gái.

Bức ảnh cuối cùng là một bé gái mặc một bộ váy công chúa màu xanh nhạt, giống y đúc cái váy của búp bê barbie, chân mang một đôi giày da màu trắng, vung cánh tay và đôi chân nhỏ về phía ống kính, mỉm cười vui vẻ: “Bảo bối Thanh Lan, đây là điệu múa đẹp nhất mẹ từng xem.”

Đến đây thì không còn ảnh chụp nữa, quyển album thật dày, nhưng phía sau lại trống trơn.

Một giọt lệ lặng yên chảy xuống, vừa khéo rơi xuống gương mặt mỉm cười rực rỡ của bé gái. Sở Vân Dung giật mình, cuống quít đưa tay, cẩn thận dè dặt lau đi nước mắt trên ảnh.

Bà cẩn thận rút bức ảnh ra, thấy mặt trên ảnh vẫn sạch sẽ, đáy mắt hiện vẻ dịu dàng.

Tay bà vuốt ve nhẹ nhàng lên gương mặt của cô bé trong ảnh, trong đầu bỗng lóe lên gương mặt lạnh lùng và ánh mắt hờ hững xa cách của Thẩm Thanh Lan khi nhìn bà, “Thanh Lan, cuối cùng mẹ vẫn để mất con rồi đúng không?”

Sở Vân Dung ngã xuống giường, vẫn ôm chặt tấm ảnh vào lòng, nước mắt chảy từ khóe mắt thấm vào chăn, trong đáy mắt của bà ngập tràn vẻ đau khổ.

“Thanh Lan, Thanh Lan của mẹ, mẹ có lỗi với con.” Bà khẽ khóc nỉ non.

Toàn thân bà run run, sắc mặt trắng bệch như giấy, bàn tay cầm tấm ảnh bỗng xiết chặt, rồi giật mình buông tay ra.

Rõ ràng ngực rất đau, nhưng trước tiên bà vẫn xem tấm ảnh kia bị có mình vò nhăn hay không. Thấy tấm ảnh nhăn nhíu, bà cố chịu đựng cơn đau đớn ở lồng ngực, cẩn thận vuốt thẳng tấm ảnh, sau đó lê người đi đến trước bàn trang điểm, uống thêm vài viên thuốc nữa.

Lần này, cơn đau của bà phải thật lâu sau mới từ từ giảm bớt. Đến khi người lại có chút sức, bà mới từ từ đứng dậy, cất những đồ vật rải rác trên giường vào rương thật gọn gàng. Bà nhìn những thứ trong rương, ngón tay dừng trên người con búp bê một lúc, sau đó lại cầm con búp bê lên, dịu dàng cười nói, “Thanh Lan, hình như mẹ không thể tìm lại con được rồi, mẹ phải làm gì bây giờ?”

Trong căn phòng vắng vẻ, chỉ có một mình Sở Vân Dung tự lẩm bẩm. Bà ôm ba con gấu bông, vẻ mặt vừa giống khóc mà lại giống đang cười.

***

Thẩm Hi Đồng ra sân gọi điện thoại cho Lãnh Thanh Thu. Cuộc điện thoại đầu tiên không có người nhận, cô ta lại gọi cuộc thứ hai, lúc này mới có người bắt máy. Biết Lãnh Thanh Thu đang trên đường đi, khoảng nửa tiếng nữa sẽ tới, Thẩm Hi Đồng mới yên tâm.

Cô ta đi vào phòng khách thì không thấy Sở Vân Dung đâu, chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan, bèn hỏi, “Mẹ đâu?”

Thẩm Thanh Lan không biết lấy từ đâu ra một quyển sách, đang thong thả lật xem, nghe thấy Thẩm Hi Đồng hỏi mà cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, “Không biết.”

Thái độ thờ ơ này khiến Thẩm Hi Đồng rất tức giận. Có điều nhớ ra đang ở trong nhà, tuy Thẩm lão gia lúc này đi vắng, nhưng biết đâu sẽ trở về bất cứ lúc nào, cô ta đành cố nén cơn giận trong lòng, ngồi xuống ghế sofa.

“Thanh Lan, Thanh Thu nói cô ấy đang đi trên đường rồi, nửa tiếng sau sẽ đến.”

Nghe thấy vậy, biểu cảm của Thẩm Thanh Lan vẫn không hề thay đổi, “À.”

Nụ cười của Thẩm Hi Đồng cứng đờ. Cô ta vốn muốn thấy cảnh Thẩm Thanh Lan mất mặt, nhưng cô lại không có bất kỳ phản ứng nào khiến cô ta cảm thấy vô cùng bực bội. Cứ như cô ta lấy một bảo bối mà khó khăn lắm bản thân mới có được ra, vốn định khoe khoang với người khác để người đó ngưỡng mộ ghen tị, thế nhưng người đó lại không hề quan tâm đến nó, không chừng trong lòng còn đang cười nhạo của cô ta ngu ngốc.

Nghĩ vậy, ánh mắt của Thẩm Hi Đồng nhìn cô càng thù địch hơn. Nhưng Thẩm Thanh Lan là ai chứ, mặc dù nhận ra ác ý trong mắt cô ta, nhưng đối

với cô mà nói thì chút ác ý này còn chẳng đủ để gãi ngứa.

Nói chuyện với Thẩm Thanh Lan không có tác dụng gì, Sở Vân Dung thì chẳng biết đang ở đâu, Thẩm Hi Đồng cũng không muốn ngồi với cô thêm một giây phút nào nữa, bèn lấy cớ ra cổng đón Lãnh Thanh Thu rồi bỏ đi.

Thẩm Thanh Lan tiếp tục đọc sách, chẳng mấy chốc thì Thẩm lão gia cũng đã trở về, còn có cả Phó lão gia đi cùng ông.

“Ông nội.” Thẩm Thanh Lan đứng dậy chào hai ông cụ.

“Tôi đã nói Thanh Lan bây giờ chắc chắn đang ở nhà mà, lão già ông lại không tin.” Phó lão gia lườm Thẩm lão gia một cái, bất mãn nói, “May mà tôi bảo ông về sớm một chút, không thì Thanh Lan phải buồn chán ở nhà một mình rồi.”

“Đâu phải một mình, mẹ nó cũng đang ở nhà mà.” Thẩm lão gia nói rồi nhìn xung quanh hỏi, “Lan Lan, mẹ cháu đâu?”

Thẩm Thanh Lan nhìn lên tầng rồi trả lời, “Mẹ nói hơi mệt nên lên phòng nghỉ ngơi rồi ạ. Còn Thẩm Hi Đồng thì ra ngoài đón Lãnh Thanh Thu.”

“Lãnh Thanh Thu là ai?” Phó lão gia nghi ngờ hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Là một hoạ sĩ ạ, ba cháu rất thích tranh của cô ấy.” Thẩm Thanh Lan trả lời.

Phó lão gia thích chơi cờ, thích thưởng trà, chỉ duy nhất tranh ảnh là không thích, nhưng lại có hứng thú với mấy loại ngọc cổ. Vừa nghe nói người kia là hoạ sĩ, ông lập tức không thấy hứng thú nữa.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ xe, không lâu sau, Thẩm Hi Đồng và một cô gái xuất hiện trước cửa, lần lượt chào hỏi những người trong phòng khách.

Sau đó, Thẩm Hi Đồng lại giới thiệu cô gái bên cạnh mình, “Ông nội, ông Phó, vị này chính là Lãnh Thanh Thu cháu đã nhắc đến, là hoạ sĩ trẻ nổi tiếng nhất hiện nay đấy ạ.”

“Thanh Thu, đây là ông nội tôi.” Cô ta giới thiệu Thẩm lão gia, rồi chỉ vào Phó lão gia nói, “Đây là ông Phó, ông nội một người bạn tốt của tôi.”

Lãnh Thanh Thu khẽ cúi người, chào hai ông cụ. Hai ông lịch sự cười chào lại, khách sáo và xa cách.

Cô ả đưa túi đồ trong tay cho Thẩm Hi Đồng, nói, “Đây là quà gặp mặt cháu biếu Thẩm lão gia, mong là ngài không chê. Lần này không ngờ lại gặp Phó lão gia ở đây, chưa kịp chuẩn bị gì, mong Phó lão gia bỏ qua cho. Hôm nào đó cháu nhất định sẽ bổ sung.”

Thẩm lão gia cười nói, “Cháu có lòng rồi, ngồi đi! Các cháu đều là người trẻ

tuổi, cứ tự nhiên nhé. Người lớn tuổi chúng ta không góp vui nữa.” Nói rồi liền gọi Phó lão gia lên lầu.

Trước khi đi, Phó lão gia còn quay sang nháy mắt với Thẩm Thanh Lan một cái, tỏ ý “thấy ông có tốt với cháu không”, khiến cô nhìn thấy mà buồn cười.

Nụ cười trên mặt Thẩm Hi Đồng khẽ cứng lại, cứ như hoàn toàn không ngờ Thẩm lão gia gặp Lãnh Thanh Thu rồi mà lại có thái độ thờ ơ như vậy. Chẳng phải ông rất thích tranh của Lãnh Thanh Thu? Sao bây giờ gặp người thật lại có thái độ thế này?

Lãnh Thanh Thu hình như không nhận thấy sự lạnh nhạt của Thẩm lão gia, trên môi vẫn giữ nụ cười đúng mực.

Thẩm Hi Đồng đưa mắt nhìn sang Thẩm Thanh Lan đang ngồi trên ghế sofa vẫn không nói gì, “Đây là em gái tôi, Thanh Lan.”

Từ lúc bọn họ vào nhà, Thẩm Thanh Lan đã khép quyển sách trong tay lại rồi đặt xuống ghế sofa. Cô ngẩng đầu quan sát cô gái trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười đúng mực, khí chất dịu dàng.

Trong lúc Thẩm Thanh Lan quan sát đối phương thì “Lãnh Thanh Thu” cũng quan sát cô. Cô ả đã thấy ảnh của Thẩm Thanh Lan từ trước, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn cô ở khoảng cách gần thế này. Người thật xinh đẹp hơn người trong ảnh nhiều, có điều khí chất vẫn rất lạnh lùng khiến người khác có cảm giác khó gần.

Trong mắt cô ta ánh lên vẻ hứng thú.

Nếu Kim Ân Hi ở đây thì nhất định sẽ nhận ra được cô gái trước mắt chính là người ngày đó đã theo dõi Thẩm Thanh Lan trong bữa tiệc cuối năm của tập đoàn Quân Lan.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 168: Lãnh thanh thu đã đến

Kim Ân Hi vốn đã bắt được cô gái này này, nhưng bất kể cô ép hỏi thế nào thì cô ả vẫn không hé răng. Dù có nói thì cũng chỉ là những lời vô ích. Kim Ân Hi bắt giữ cô ả ba ngày vẫn không lấy được tin tức có giá trị nào từ miệng cô ả, điều này làm cho người từng đứng top mười trên thế giới như Kim Ân Hi phát điên lên.

Kim Ân Hi đang định tìm một cơ hội để dùng "cực hình" với cô ả này thì bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại của Sicily, bèn vội vã ra ngoài một chuyến, kết quả lúc trở về thì đã không thấy tăm hơi của cô ả đâu.

Kim Ân Hi lúc đó liền sầm mặt, nhưng bất kể cô tìm thế nào cũng không tìm thấy cô ả. Nhưng Kim Ân Hi thề, chỉ cần cho cô thời gian thì chắc chắn có thể tìm ra cô ả. Có điều Kim Ân Hi lúc này đang ở nước Anh xa xôi, không có thời gian tìm kiếm cô ả. Hơn nữa cô rất yên tâm về Thẩm Thanh Lan, dù không đích thân ra tay thì cô ả này cũng không phải là đối thủ của Thanh Lan.

"Đã nghe danh Thẩm tiểu thư từ lâu, bây giờ mới được gặp gỡ lần đầu, trông cô còn xinh đẹp hơn cả trong hình." "Lãnh Thanh Thu" dịu dàng cười nói, đưa tay phải ra.

Thẩm Thanh Lan nhìn cánh tay mảnh khảnh trước mắt nhưng không nắm lấy mà chỉ thản nhiên nói, "Lãnh tiểu thư cũng duyên dáng hơn trong tưởng tượng của tôi."

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Thanh Thu tự nhiên bỏ tay xuống, không có vẻ xấu hổ gì, nghe vậy liền cười cười, “Nghe Hi Đồng nói Thẩm tiểu thư quen biết quản lý Daniel của tôi?” Giọng điệu của cô ta mang ý thám thính khó mà phát hiện được.

Thẩm Thanh Lan hơi chớp mắt, “Từng gặp vài lần, không thân.”

Tronh mắt Lãnh Thanh Thu lóe lên vẻ u ám, nhưng môi lại nở nụ cười thân thiết, “Nhắc mới nhớ, cũng lâu rồi tôi không gặp quản lý này của mình nữa. Gần đây tôi có tham gia một cuộc thi dành cho họa sĩ trẻ ở nước ngoài, Daniel đã đi dự thi thay tôi rồi.”

“Thanh Thu, cô khiêm tốn quá rồi, nếu không phải tình cờ thì có lẽ chúng ta đã không quen biết nhau. Tôi biết cô không thích khoe khoang, nhưng thỉnh thoảng cũng nên xuất hiện trước mặt người ngoài, chí ít cũng nên để người khác biết mặt cô. Đừng để mấy người có dã tâm lợi dụng chuyện không ai quen biết cô để mượn danh của cô làm chuyện mờ ám.” Thẩm Hi Đồng nói, ra vẻ chỉ suy nghĩ cho Lãnh Thanh Thu.

“Lãnh Thanh Thu” hình như có hơi bất đắc dĩ, “Lúc đầu chỉ là hứng thú nhất thời với hội họa, ai ngờ tranh lại được mọi người đón nhận. Dù sao tác phẩm của tôi cũng không nổi tiếng lắm, thậm chí còn từng bị không ít người chỉ trích bởi vì nội dung tác phẩm quá u ám nữa. Thật ra tôi cũng không phải cố ý không ra mặt, chỉ do thói quen thôi.”

Thẩm Thanh Lan lẳng lặng lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người, hoàn toàn làm như không thấy hai ánh mắt dò xét một lén lút một trắng trợn đang nhìn cô.

“Thanh Lan, trước giờ em vẫn rất thích tranh của Thanh Thu mà, sao bây giờ gặp người thật lại không nói gì vậy?” Thẩm Hi Đồng làm như không thấy dáng vẻ bàng quan của Thẩm Thanh Lan, lên tiếng hỏi.

Lãnh Thanh Thu nghe vậy thì hứng thú nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, “Thẩm tiểu thư cũng thích tranh của tôi sao?”

Thẩm Thanh Lan ngước mắt, khẽ cong môi, “Chỉ là thỉnh thoảng học đòi văn vẻ thôi.” Cô chớp mắt rồi nói thêm, “Gần đây phong cách tranh vẽ của Lãnh tiểu thư có sự thay đổi thật lớn nhỉ.”

“Lãnh Thanh Thu” nở nụ cười nhạt, “Đúng vậy, dạo này gặp một số chuyện khiến tâm trạng cũng thay đổi theo. Nhất là khi là gặp được một người, anh ấy làm cho tôi cảm thấy trên thế giới này chẳng phải chỉ có đêm tối mà còn có nắng mai và mặt trời.”

Để phối hợp, vẻ mặt cô ta còn tỏ ra xấu hổ và ấm áp, hệt như một cô gái đang đang trong tình yêu say đắm.

“Chẳng hay người đó là ai mà lại có sức hấp dẫn đến vậy, khiến Lãnh tiểu thư để tâm như thế?” Thẩm Thanh Lan tò mò hỏi, nhưng trong lòng lại chùng xuống. Hình như Lãnh Thanh Thu giả này hiểu rất rõ chuyện của cô thì phải.

“Lãnh Thanh Thu” vẫn nở nụ cười ngọt ngào, “Một người rất ấm áp, trông thấy anh ấy cứ như nhìn thấy ánh nắng giữa trời đông. Có lẽ Thẩm tiểu thư không biết đâu, tác phẩm tôi bảo Daniel mang đi tham gia triển lãm có tên là

“Cứu rỗi”, chính anh ấy đã cứu rỗi tôi.”

Vừa nghe thấy hai chữ “Cứu rỗi” thì đáy mắt của Thẩm Thanh Lan liền lóe lên vẻ lạnh lẽo mà ngay cả “Lãnh Thanh Thu” vẫn luôn chú ý đến cô cũng không phát hiện được.

Sự lạnh lẽo đó tan biến rất nhanh, không thể nhìn ra bất cứ thay đổi nào trên mặt Thẩm Thanh Lan, “Xem ra người đó thật may mắn, được Lãnh tiểu thư đối xử dịu dàng như vậy.”

Không ngờ, “Lãnh Thanh Thu” lại lắc đầu, “Thật ra thì có thể gặp được anh ấy là may mắn của tôi.”

Hai người nói chuyện rất bình thường, nhưng chẳng hiểu sao Thẩm Hi Đồng vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, còn cụ thể là lạ ở đâu thì cô ta lại không nói ra được.

Thẩm Thanh Lan điềm tĩnh, chỉ thản nhiên nhìn cô ta mà không nói thêm nữa. Cô gái này không chỉ hiểu rõ phong cách hội họa của cô như lòng bàn tay, mà còn biết quá tận tường mọi chuyện của cô, cảm giác bị khống chế này… trong mắt của Thẩm Thanh Lan như hiện vẻ không vui.

“Lãnh Thanh Thu” mỉm cười, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan ngoài sự tò mò ra còn có sự khinh thường. Đây chỉ là một cô gái bình thường, cô ả không hiểu sao tại sao người kia lại sai cô ả tiếp cận cô, thậm chí còn phải lấy danh nghĩa của họa sĩ Lãnh Thanh Thu.

Mặc dù cô ả không biết người kia bảo cô ả làm điều này vì mục đích gì, nhưng là thuộc hạ trung thành nhất của người kia, tất nhiên cô ả sẽ làm hết khả năng theo yêu cầu của anh ta. Nếu không phải để bắt chước phong cách của Lãnh Thanh Thu, không làm lộ thân phận trước mặt người khác thì cô ả đã xuất hiện công khai từ lâu.

“Thanh Lan, Hi Đồng, vào ăn cơm thôi.” Chị Tống đi ra gọi.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy, “Tôi đi gọi hai ông xuống ăn cơm.” Nói rồi cô liền lên lầu.

Thẩm Hi Đồng hơi lúng túng, người nhà có thái độ lạnh nhạt với khách của cô ta như vậy khiến cô ta thấy hơi bẽ mặt. Cô ta nhìn Lãnh Thanh Thu, thấy cô ả không hề bất mãn gì, vẻ mặt vẫn bình thản thì trong lòng mới hơi yên tâm.

“Thanh Thu, tính của em gái tôi là vậy đấy, đối xử với ai cũng luôn như vậy, cô đừng để bụng nhé.” Thẩm Hi Đồng nói, nở nụ cười dịu dàng, hình như còn hơi bất đắc dĩ, như thể một người chị gái tốt bất lực với sự tùy tiện của em gái vậy.

Lãnh Thanh Thu mỉm cười dịu dàng, lời nói ra cũng rất hiểu lòng ngươi, “Là do tôi đến quá đường đột thôi.”

Thẩm Hi Đồng càng cảm thấy Lãnh Thanh Thu này có thể trở thành một hoạ sĩ nổi tiếng chính là vì có nhân phẩm tốt mà Thẩm Thanh Lan có thúc ngựa cũng không theo kịp.

http://tieulun.hopto.org

Thanh Lan lên tầng gọi hai ông cụ một tiếng trước, sau đó mới đi đến trước phòng ba mẹ. Cô giơ tay lên định gõ cửa, nhưng lại nghe thấy loáng thoáng bên trong có tiếng thút thít… Là tiếng khóc?

Cô gõ nhẹ lên cửa hai cái, nghe thấy âm thanh bên trong lập tức yên tĩnh lại thì chau mày, quả nhiên là mẹ cô đang khóc sao?

“Mẹ, ăn cơm thôi.” Thẩm Thanh Lan nói.

Một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng bước chân, chỉ có giọng nói khàn khàn của Sở Vân Dung, “Mẹ hơi khó chịu nên không muốn xuống ăn, con xin lỗi Lãnh tiểu thư giúp mẹ nhé.”

Thẩm Thanh Lan im lặng rồi đáp “Vâng”, sau đó xoay người đi xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân đã đi xa, Sở Vân Dung lúc này mới khóa kỹ chiếc rương lại rồi cẩn thận cất xuống dưới giường. Bà ngồi trước bàn trang điểm, nhìn đôi mắt sưng đỏ và lớp trang điểm lem luốc của mình trong gương mà lặng im.

***

Trong phòng ăn, hai ông cụ đã ngồi xuống, Thẩm Hi Đồng và Lãnh Thanh

Thu cũng đã ngồi vào chỗ. Thấy chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan xuống, nhìn ra phía sau cô lại không thấy Sở Vân Dung đâu, Thẩm Hi Đồng liền khẽ nhíu mày hỏi, “Thanh Lan, mẹ đâu, em không gọi mẹ xuống dùng cơm sao?”

Giọng điệu của cô ta hơi bất mãn và chỉ trích, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan cũng tỏ ra không đồng ý với việc cô không hiểu chuyện.

Thẩm Thanh Lan không thèm để ý đến thái độ của cô ta mà nhìn sang Thẩm lão gia, “Ông nội, mẹ nói mẹ thấy hơi khó chịu nên không xuống dùng cơm, để cháu bảo chị Tống nấu cho mẹ bát cháo, mọi người ăn trước đi.”

Thẩm lão gia gật đầu, lo lắng hỏi, “Mẹ cháu không khỏe, có cần gọi bác sĩ đến khám không?”

“Không cần đâu ạ, có lẽ mẹ chỉ hơi mệt thôi, không sao đâu. Lát nữa cháu sẽ lại lên xem mẹ một chút.”

Nghe hai bọn họ nói chuyện, mặt Thẩm Hi Đồng hơi nóng lên, “Ông nội, hay là cháu đi xem mẹ nhé, có lẽ do dạo trước biểu diễn liên tục mấy buổi nên mẹ mệt lả rồi.”

Nói rồi, cô ta định đứng dậy, nhưng Thẩm lão gia lại xua tay, “Thôi được rồi, ngồi xuống hết đi, còn có khách ở đây.” Sau đó ông lại nhìn sang Lãnh Thanh Thu, “Khiến cháu chê cười rồi.”

Lãnh Thanh Thu cười cười, “Lão gia khách khí, là Thanh Thu đến không đúng lúc thôi.”

Thẩm Thanh Lan trước tiên là đi vào nhà bếp, nhờ chị Tống nấu cháo hạt sen mà Sở Vân Dung thích rồi mới quay trở ra phòng ăn, ngồi xuống bên cạnh Phó lão gia.

“Ông nội, gần đây dạ dày ông không tốt, ăn ít thịt thôi ạ.” Thấy Phó lão gia ăn liên tiếp ba miếng thịt kho tàu, Thẩm Thanh Lan liền nhẹ nhàng lên tiếng. Bàn tay cầm đũa của Phó lão gia cứng đờ, ông nhìn Thẩm Thanh Lan như đang muốn chơi xấu, “Thanh Lan, ông mới ăn một miếng thôi mà.”

Thẩm Thanh Lan không nói gì mà chỉ nhìn Phó lão gia. Chẳng mấy chốc, ông ấy đã phải rút đôi đũa đang thò vào đĩa thịt kho tàu về, “Được rồi, được rồi, ông không ăn nữa. Aiz, đúng là già rồi, ngay cả ăn uống cũng không được tự do thoải mái nữa.”

“Lão già này, nói bậy gì vậy, nói cứ như Lan Lan ngược đãi ông không bằng, để người ngoài nghe thấy sẽ nghĩ thế nào đây?” Thẩm lão gia trừng mắt, không hài lòng với cái miệng không biết nghĩ của ông bạn già.

Phó lão gia lúc này mới nhớ ra trên bàn ăn còn có người ngoài, vẻ mặt hơi xấu hổ, “Lão Thẩm, ông đừng nói linh tinh. Sao Thanh Lan nhà tôi lại ngược đãi tôi chứ? Nó tốt với tôi còn không hết đấy.”

“Lãnh Thanh Thu” lặng lẽ nhìn cảnh tượng này với vẻ trầm tư, sau đó nhỏ giọng hỏi Thẩm Hi Đồng, “Chẳng phải em gái cô họ Thẩm ư? Sao lại gọi Phó

lão gia là ‘ông nội’ vậy?”

Mặc dù nói là nhỏ giọng, nhưng giọng cô ả cũng không hề nhỏ, mọi người trên bàn đều nghe thấy. Sắc mặt của Thẩm lão gia hơi sa sầm, còn Phó lão gia lại cười nói, “Thanh Lan là cháu dâu của tôi, tất nhiên phải gọi tôi là ông nội rồi.”

Lúc này, “Lãnh Thanh Thu” mới thật sự kinh ngạc, Thẩm Thanh Lan đã lập gia đình rồi?

“Thẩm tiểu thư còn trẻ như vậy mà đã kết hôn rồi ư?”

Nhà họ Thẩm và nhà họ Phó đều không phải là gia đình bình thường. Theo lý mà nói, nếu hai nhà này kết làm thông gia thì trong Bắc Kinh phải nghe phong thanh gì chứ.

Thật ra cũng không phải là không có tin phong thanh gì trong Bắc Kinh, giữa tháng bảy đã có tin đồn là nhà Phó lão gia có ý muốn tiểu thư nhà họ Thẩm làm cháu dâu, về sau Phó Hoành Dật lại xuất hiện trong tang lễ của bà Thẩm, xử lý mọi chuyện, những chuyện này ngay từ đầu đã có dấu hiệu rồi.

Có điều trước đó “Lãnh Thanh Thu” bận mô phỏng phong cách hội họa và nét vẽ của Thẩm Thanh Lan, ngoài ra còn phải điều tra các quan hệ trong gia đình cô nên không có thời gian quan tâm đến những tin đồn bên ngoài, vì thế bây giờ không biết cũng là chuyện bình thường.

Bị hỏi về giữa Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, sắc mặt của Thẩm Hi Đồng không dễ coi cho lắm. Nhưng người nói những lời này lại chính là Phó lão gia, cô ta đâu có gan nói gì nữa đây.

“Chỉ mới đăng ký thôi, Thanh Lan và Hoành Dật còn chưa tổ chức hôn lễ.” Thẩm Hi Đồng lên tiếng, cứ như chỉ cần bọn họ chưa tổ chức hôn lễ có nghĩa là chưa kết hôn vậy.

“Lãnh Thanh Thu” sáng tỏ, thì ra là như vậy! Chẳng trách ở Bắc Kinh không có ai hay biết cả.

“Chẳng hay lúc Thẩm tiểu thư kết hôn tôi có vinh hạnh được tham gia hôn lễ của cô không?” “Lãnh Thanh Thu” cười dịu dàng với Thẩm Thanh Lan, “Tôi vừa mua một căn hộ ở Bắc Kinh, sau này sẽ định cư ở đây luôn. Nơi này tôi cũng không có bạn bè gì, mong rằng sau này có thể lui tới thường xuyên với Thẩm tiểu thư hơn. Thẩm tiểu thư không cảm thấy tôi đường đột chứ?”

Thẩm Thanh Lan cong môi, lên tiếng, “Đương nhiên là không rồi.” Đúng lúc cô cũng muốn biết rốt cuộc người này muốn làm gì, chính xác hơn là người đứng sau cô ta muốn gì.

Đừng hỏi tại sao Thẩm Thanh Lan biết được có người đứng sau cô ả, đây là một loại trực giác, mà trực giác của cô vẫn luôn rất chuẩn, nó đã từng cứu mạng cô nhiều lần.

“Lãnh Thanh Thu” tuy trông như dịu dàng, nói năng không để tâm, nhưng thật ra rất dẻo miệng, biết cách trò chuyện với hai ông cụ. Bất kể nói đến đề

tài gì, cô ả cũng có thể tiếp lời vài câu, hơn nữa còn có thể bày tỏ ý kiến cá nhân của mình.

Trong lúc trò chuyện với hai ông cụ, cô ả còn không quên bắt chuyện với Thẩm Thanh Lan và Thẩm Hi Đồng mấy câu, bảo đảm không để ai trên bàn bị bỏ rơi. Thanh Lan và Thẩm Hi Đồng lại trở thành người làm nền.

Đúng là một cô gái khôn khéo, Thẩm Thanh Lan bình thản nghĩ.

“Ha ha, không ngờ một cô gái trẻ như cháu lại hiểu biết nhiều điều như vậy.” Phó lão gia tỏ ra rất thích thú, cứ như thật sự vui vẻ. Ông liếc Thẩm Thanh Lan qua đuôi mắt, thấy cô không chú ý đến mình liền chìa đôi đũa về phía đĩa thịt kho tàu.

“Ông nội.” Thẩm Thanh Lan bỗng gọi. Tay Phó lão gia khẽ run lên, ông quay đầu sang đã thấy Thẩm Thanh Lan như cười như không nhìn ông, bèn ngượng ngùng đổi hướng đôi đũa sang gắp rau.

Thẩm lão gia thấy buồn cười.

Thật ra Thẩm Thanh Lan cũng không có cách nào khác, mấy ngày trước vừa đưa ông cụ đi kiểm tra sức khoẻ, lượng mỡ trong máu có hơi cao. Bác sĩ khuyên sắp tới ông nên hạn chế ăn thịt một thời gian, bằng không cô đã chẳng trông chừng ông cụ chặt chẽ như vậy, Thẩm lão gia đương nhiên cũng biết nguyên do.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Thẩm Hi Đồng thì lại như không nhìn nổi cách Thẩm Thanh Lan đối xử với Phó lão gia, bèn gắp cho ông ấy một miếng thịt kho tàu, “Ông Phó, ông thích ăn thịt kho tàu nhất mà, chị Tống nấu ngon lắm, ông ăn nhiều một chút đi.”

Nói rồi, cô ta lại nhìn sang Thẩm Thanh Lan, cười nói, “Thanh Lan, ông Phó thích ăn thịt kho tàu.”

Phó lão gia cười ha hả, “Già rồi, vẫn đừng nên ăn uống lung tung! Ăn thêm một miếng thịt rồi cơ thể cũng không chịu nổi.” Sau đó, miếng thịt kia từ đầu chí cuối vẫn nằm trong bát không hề nhúc nhích.

Câu này giải thích lý do, cũng là nói giúp Thẩm Thanh Lan. Nhưng Thẩm Hi Đồng nghe xong thì sắc mặt lập tức rất khó coi, nói vậy chẳng phải rõ ràng là cô ta xen vào việc của người khác sao?

Cô ta ngầm trừng mắt lườm Thẩm Thanh Lan một cái, khiến Thẩm Thanh Lan thấy buồn cười.

“Phó lão gia trông vẫn rất khỏe mạnh, quả là càng già càng dẻo dai.” Thấy bầu không khí trên bàn ăn nặng nề, “Lãnh Thanh Thu” liền cười nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn cô ả, nói cô ả giỏi xã giao thật không sai, một cô gái thế này mà làm hoạ sĩ thì thật đáng tiếc.

Có điều hình như mục đích của cô ả này là cô thì phải? Khi bắt gặp ánh mắt khó hiểu của “Lãnh Thanh Thu” một lần nữa, cô to gan suy đoán.

Ăn trưa xong, “Lãnh Thanh Thu” cũng không ở lại nhà họ Thẩm lâu. Trước khi ra về, cô ả còn lấy mấy tấm vé như vé mời ra, đưa cho Thẩm Hi Đồng, “Đây là vé mời triển lãm tranh sang năm của tôi mời các vị đến xem thử.”

Thẩm Hi Đồng cười nhận lấy, vì Lãnh Thanh Thu và hai ông cụ đã có thời gian trò chuyện vui vẻ nên cô ta cảm thấy rất hài lòng, “Thanh Thu, cô yên tâm đi, đến lúc đó chúng tôi nhất định sẽ tham dự.”

Tiễn “Lãnh Thanh Thu” ra ngoài xong, Thẩm Hi Đồng trở vào, cầm mấy tấm vé mời trong tay, nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt vô cùng đắc ý, sau đó đưa cho cô một vé, nói “Thanh Lan, vé này cho em đấy.”

Thẩm Thanh Lan nhận vé mời, mở ra xem thì quả nhiên thời gian ghi bên trên chính là ngày mà hai hôm trước cô vừa ấn định với Daniel.

Không ngờ ở đây cô quyết định, phía bọn họ đến cả vé mời cũng đã chuẩn bị xong.

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Lan có cảm giác cô trong mắt đối phương chỉ là một người trong suốt, mọi cử chỉ hành động đều bị đối phương nhìn thấy, khiến cô vô cùng khó chịu.

Cô nhìn vé mời trong tay, trong mắt hiện lên cảm xúc không tên

***

Trên tầng, chị Tống gõ cửa phòng Sở Vân Dung và Thẩm Khiêm. Sở Vân Dung mở cửa ra, thấy chị Tống và cái khay trong tay chị ấy, trên khay đặt một chén cháo hạt sen và mấy mấy đĩa thức ăn thanh đạm.

Chị Tống nhìn Sở Vân Dung, thấy sắc mặt bà vẫn rất tệ, hơi tái nhợt, bèn nói, "Vân Dung, Thanh Lan nói chị khó chịu trong người, không muốn ăn uống gì nên bảo tôi nấu món cháo hạt sen chị thích nhất. Bây giờ có đói bụng không, có muốn ăn một chút không?"

Sở Vân Dung ngạc nhiên hỏi, "Thanh Lan bảo vậy?"

Chị Tống gật đầu, "Vâng, con bé trước khi ăn cơm đã dặn tôi rồi, chỉ là cháo hạt sen nấu hơi lâu nên giờ mới bê lên cho chị, bây giờ đã muốn ăn chưa?"

Thật ra Sở Vân Dung lúc này vẫn không muốn ăn uống gì. Nhưng nhìn bát cháo trước mặt, bà vẫn gật đầu, đưa tay nhận lấy, "Đưa cho tôi."

"Tôi thấy sắc mặt chị không được tốt, có cần gọi cho bác sĩ đến khám một chút không?" Trước khi đi xuống, chị Tống lại hỏi một câu.

http://tieulun.hopto.org

“Không cần đâu, có lẽ do dạo trước quá mệt mỏi nên hôm nay ngã bệnh thôi. Tôi ngủ một giấc là ổn, đừng gọi bác sĩ, chuyện bé xé ra to.”

Chị Tống cũng không nói gì nữa mà đi xuống, nhưng trước khi đi còn liếc nhìn bóng lưng Sở Vân Dung, thấy dáng vẻ bà bê khay rất cẩn thận.

Chị Tống ở nhà họ Thẩm đã mấy chục năm, trước khi Sở Vân Dung được gả vào Nhà họ Thẩm thì chị đã làm việc ở đây, dĩ nhiên biết lúc Sở Vân Dung yêu thương Thẩm Thanh Lan lúc con bé còn nhỏ đến nhường nào, nếu không thì bà ấy đã chẳng suýt phát điên vì để lạc mất con bé.

Chỉ là một người rõ ràng yêu thương con gái như vậy, nhưng khi tìm được con gái ruột về thì lại luôn thiên vị con nuôi. Bản thân chị Tống cũng là một người mẹ, chị thật sự không thể nào hiểu được hành động đó của Sở Vân Dung.

Nếu đổi lại là chị, chị chỉ sợ không thể dời tình thương dành cho con gái ruột sang con nuôi như vậy được. Thậm chí chị còn không thể nhận con của người khác về nuôi rồi xem như con ruột của mình được.

Chị Tống lắc đầu rồi đi xuống, đúng lúc gặp Thẩm Hi Đồng đang lên lầu, bèn hơi nghiêng người để Thẩm Hi Đồng đi qua.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 169: Chị dâu cứu mạng

Hôm nay tâm tình của Thẩm Hi Đồng không tệ, đang định lên lầu xem Sở Vân Dung thì gặp phải chị Tống. Vẻ mặt chị Tống hờ hững, chị vẫn tôn trọng cô ta, nhưng lại không xuất phát từ tình cảm chân thành như với Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Hi Đồng bĩu môi, cũng chỉ là một người giúp việc thôi.

Cô ta đi lên tầng, thấy cửa phòng Sở Vân Dung đóng chặt thì bèn gõ cửa. Không thấy ai lên tiếng trả lời, cô ta lại gọi,“Mẹ, mẹ có ở trong phòng không?”

Sở Vân Dung đang ăn cháo, rõ ràng cháo ngon ngọt nhưng bà ăn lại cảm thấy vô cùng đắng chát. Bà không ngờ Thẩm Thanh Lan lại biết bà thích cháo hạt sen, lại còn bảo chị Tống nấu cháo cho bà.

Sở Vân Dung đã nghe thấy tiếng gõ cửa từ nãy, nghe tiếng gõ cửa này, bà biết người ngoài cửa là Thẩm Hi Đồng. Nếu là ngày thường thì bà sẽ đứng dậy mở cửa ngay, hôm nay là lần đầu tiên bà làm như không nghe thấy.

Chỉ đến khi Thẩm Hi Đồng lại gọi thêm một tiếng, Sở Vân Dung mới lên tiếng trả lời, nhưng không đứng dậy mở cửa, “Đồng Đồng, mẹ thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lúc.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng hơi biến sắc, bàn tay nắm chốt cửa dần dần buông ra, ngoan ngoãn trả lời, “Dạ vâng, mẹ cứ nghỉ ngơi trước đi ạ.”

Sở Vân Dung từ từ ăn cháo, hình ảnh trong đầu rất hỗn loạn, lúc thì là hình ảnh Thẩm Thanh Lan khi còn bé mỉm cười ngọt ngào, lúc lại là hình ảnh Thẩm Hi Đồng khi vừa bước vào nhà họ Thẩm, ôm đùi bà, cẩn thận nói, “Nếu cô không có con gái thì sau này xem con như con gái cô có được không? Con sẽ là một đứa con gái ngoan ngoãn, một đứa con gái mãi mãi không sẽ rời xa cô.”, lúc thì lại là hình ảnh Thẩm Thanh Lan khi vừa mới quay về nhà họ Thẩm, ánh mắt cô lạnh lùng, bỡ ngỡ xa cách, còn vô thức đề phòng khi bà đến gần cô.

Ánh mắt Sở Vân Dung lại mơ màng, bà khẽ buông lỏng tay, chiếc thìa lập tức rơi xuống đất, vỡ nát.

Vài hạt cháo còn vương vãi trên sàn nhà.

Bà giật mình, ngồi xổm xuống định nhặt những mảnh vỡ dưới đất lên, nhưng lại bị cứa vào tay.

Sở Vân Dung đặt tay lên ngực, ngồi bệt xuống đất, hình như hơi khó chịu. Một lúc sau, bà mới đứng lên, lấy điện thoại di động gọi cho Thẩm Khiêm.

“A Khiêm, em đánh mất thứ quý giá nhất rồi.” Giọng nói của bà hơi khàn khàn, nghẹn ngào.

***

Thẩm Thanh Lan đưa Phó lão gia về nhà họ Phó rồi đi ngay. Vừa lái xe ra khỏi Đại viện, cô liền gọi cho Kim Ân Hi, nhưng lại không liên lạc được. Thẩm Thanh Lan đến Thượng Nhã Uyển cũng không thấy cô ấy đâu, nhưng đồ dùng của cô ấy vẫn còn ở trong phòng.

Không tìm được Kim Ân Hi, Thẩm Thanh Lan cũng không thấy lo lắng. Với bản lĩnh của Kim Ân Hi, cho dù có gặp chuyện không may, thì người xảy ra chuyện cũng không phải là cô ấy.

Cô vốn định nhờ Kim Ân Hi điều tra xem cô ả giả mạo Lãnh Thanh Thu là ai. Trước đây Kim Ân Hi định điều tra, thế nhưng Thẩm Thanh Lan cảm thấy không cần thiết. Bây giờ, cô cảm thấy vẫn nên điều tra một chút.

Lúc này cô khẳng định chắc chắn rằng mình chính là mục tiêu của cô ả kia. Lẽ nào cô ả biết cô là Lãnh Thanh Thu? Ý nghĩ này vừa lóe lên đã bị Thẩm Thanh Lan phủ định. Nếu như cô ả kia thật sự biết cô chính là Lãnh Thanh Thu thì tuyệt đối sẽ không thể bình tĩnh khi đối mặt với cô như vậy được.

Ánh mắt cô ả đó nhìn cô hình như rất tò mò, tò mò điều gì chứ? Thẩm Thanh Lan nghĩ đến một khả năng, mặt biến sắc.

Không, không thể nào, những người biết cô của lúc trước đều đã chết hết rồi, những ai còn sống đều là người có thể tin tưởng, hoàn toàn không thể có ai biết thân phận trước kia của cô được.

http://tieulun.hopto.org

Hơn nữa, Kim Ân Hi cũng đã nói dù có người có kỹ thuật cao hơn cô ấy thì cũng không thể tìm được phần tư liệu đã bị xóa sạch kia được.

Kim Ân Hi không có ở đây, Thẩm Thanh Lan bèn gọi điện thoại cho Daniel, biết anh ta bây giờ vẫn chưa từ Anh về, “Daniel, anh có tiết lộ thời gian tổ chức triển lãm tranh của chúng ta với những ai khác không?”

Thẩm Thanh Lan đột nhiên hỏi.

“Tôi có nói với công ty sự kiện, bây giờ tôi đang ở nước ngoài, không quay về ngay được, cũng cần có người bắt đầu chuẩn bị cho triển lãm tranh. Sao thế Thanh Lan? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan hơi thả lỏng, “Không có việc gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi. Bao giờ anh về nước?”

“Còn khoảng vài ngày nữa. Ngày mai có kết quả cuộc thi rồi, chờ qua lễ trao giải rồi sẽ về ngay. Thanh Lan, cô thật sự không đến tham gia buổi lễ trao giải sao? Dù sao cô cũng là người đoạt giải mà, tôi giúp cô nhận giải có ổn không?” Giọng Daniel hình như có chút khó xử, vẫn muốn khuyên Thẩm Thanh Lan đích thân đến tham gia lễ trao giải.

“Không được, anh toàn quyền đại diện đi.” Mấy ngày nữa Phó Hoành Dật trở lại rồi, cô không muốn vắng nhà vào lúc này.

http://tieulun.hopto.org

Daniel hơi tiếc nuối, “Thanh Lan, cô đừng có mà hối hận đấy nhé. Tôi nói cho cô biết, tác phẩm này của cô chắc chắn có thể đoạt giải.”

Thẩm Thanh Lan khẽ nở nụ cười, cô có chuyện quan trọng hơn rồi.

Nếu Daniel biết cái gọi là chuyện quan trọng của Thẩm Thanh Lan chính là chờ ngài Phó về nhà thì có lẽ anh ta sẽ hộc ba lít máu mất thôi.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Daniel, Thẩm Thanh Lan lái xe thẳng về Giang Tâm Nhã Uyển. Biết mấy ngày nữa Phó Hoành Dật sẽ trở về nên tâm trạng của cô rất tốt. Đang quét dọn vệ sinh thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua, là Cố Dương.

“Thẩm Thanh Lan đây.”

“Chị dâu nhỏ, cứu mạng với!” Giọng Cố Dương từ trong điện thoại truyền ra, y như tiếng lợn bị cắt tiết vậy.

Thẩm Thanh Lan đảo mắt, “Anh đang ở đâu?”

Cố Dương nhìn mấy người to khỏe xung quanh mình, đáng thương nói, “Cực Nhạc.”

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan tối sầm lại, Cực Nhạc là sòng bạc ngầm lớn nhất Bắc Kinh, sao Cố Dương lại vào trong đó? Nghe tiếng ầm ĩ bên kia, hình như Cố Dương đang bị người ta giữ lại.

“Nửa tiếng, tôi lập tức đến ngay.” Thẩm Thanh Lan nói xong liền cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Cố Dương cúp điện thoại, khuôn mặt đâu còn vẻ đáng thương như vừa rồi, mà lại vô cùng kiêu ngạo nói, “Chị dâu tao sẽ tới ngay đây ngay thôi, đến lúc đó mấy người tuyệt đối đừng có khóc.”

Mấy người đàn ông khỏe mạnh vây quanh anh ta vẫn không tránh ra. Dù bị vây bên trong nhưng Cố Dương cũng không sợ, nếu thật sự phải ra tay, tuy anh ta không đánh lại nhiều người như vậy, nhưng chạy trốn vẫn không thành vấn đề. Còn vì sao anh ta đã như vậy mà vẫn chưa chạy ư?

Đại thiếu gia Cố Dương trừng mắt, anh ta là ai chứ? Anh ta đường đường chính là nhị thiếu gia của tập đoàn Cố thị, sao có thể làm cái chuyện như chạy trốn được?

Cố Dương nhìn qua mấy người đàn ông khỏe mạnh kia, nhìn về phía người đàn ông đang đặt tiền cược trên bàn bài với ánh mắt dữ tợn, “Triệu Viêm, mày dám tính kế tao thế này ư? Chờ chị dâu tao tới, tao sẽ khiến mày thua đến cái quần cũng chẳng còn.”

http://tieulun.hopto.org

Người được gọi là Triệu Viêm không thèm để ý. Hắn là anh của Triệu Tam, con trai trưởng nhà họ Triệu, nhưng lại không có bất cứ quan hệ gì với tập đoàn Triệu thị. Hắn từ nhỏ đã nổi loạn, bỏ nhà tự lập địa vị riêng, trùng hợp lại được gia nhập Thạch bang, hơn nữa còn làm ăn không tồi. Sòng bạc Cực Nhạc này chính là sản nghiệp của Thạch bang, hiện giờ do hắn quản lý.

Hắn vốn không giao du với Cố Dương, nhưng mấy tháng trước, Cố Dương liên hợp với Thẩm Thanh Lan làm mất mặt em trai Triệu Tam của hắn. Trùng hợp là mấy tháng đó hắn không ở Bắc Kinh, vừa mới quay về thì vô tình biết được chuyện này, dĩ nhiên là vô cùng tức giận.

Tuy hắn rời nhà từ nhỏ nhưng lại rất thương đứa em trai duy nhất này. Biết được em trai bị ức hiếp, hắn sao có thể bỏ qua được? Mặc dù hắn biết thân phận của Cố Dương và Thẩm Thanh Lan, nhưng Thạch bang cũng có tiếng trong gian hồ, vì thế hắn chẳng sợ gì. Vả lại ,hắn cũng không ý định lấy mạng Cố Dương.

Hắn gài Cố Dương một vố, Cố Dương liền sập bẫy, chỉ trong một đêm đã thua mấy chục triệu. Đừng nhìn anh ta hào phóng trong cuộc đua lần trước, vừa chơi một ván đã là năm chục triệu, thật ra đó đã là toàn bộ tài sản cá nhân của anh ta. Nhưng lần này anh ta không chỉ thua chừng đó, dù có lấy toàn bộ gia tài ra cũng không thể đắp đủ chỗ nợ này.

Nếu để người nhà biết anh ta đánh bạc, chắc chắn mẹ anh ta sẽ là người đầu tiên lập tức từ nước ngoài trở về đánh gãy chân anh ta.

Cố Dương không phải là kẻ ngu, dĩ nhiên là biết mình bị gài, nhưng anh ta không thể làm gì Thạch bang được. Bần cùng bất đắc dĩ, anh ta đành phải gọi

điện thoại cầu cứu Thẩm Thanh Lan. Đây là lựa chọn tốt nhất anh ta nghĩ ra lúc này, vì biết với khả năng của Thẩm Thanh Lan, muốn thoát khỏi đây hoàn toàn không khó. Hơn nữa, hình như cô còn quen biết người của Thạch bang.

Lúc Thẩm Thanh Lan đến đã thấy Cố Dương đang ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo rung rung, trông không hề đáng thương như giọng trong điện thoại.

Cô nhìn những người ở trong phòng một lúc, nhất là cậu thanh niên ở trung tâm kia. Mấy người đàn ông khỏe mạnh hùng hổ xung quanh hoàn toàn bị cô bỏ qua.

Một cô gái đang dựa vào lòng hắn ta, dáng người xinh đẹp, ăn mặc rất bốc lửa, vẻ mặt cũng rất kiêu căng. Tay cậu thanh niên kia sờ soạng trên eo cô ta, thỉnh thoảng còn bóp mông cô ta một cái, khiến cô ả mỉm cười nũng nịu.

Cố Dương thấy Thẩm Thanh Lan thì lập tức bỏ xuống chân, mặt mày sáng bừng lên, chạy đến trước mặt Thẩm Thanh Lan, đứng quy củ ngay ngắn, “Chị dâu nhỏ, cuối cùng chị cũng đến rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thanh Lan khẽ cau mày hỏi.

Lúc cô bước vào, Triệu Viêm liền nhìn thẳng về phía cô. Tuy đã biết trước cô tiểu thư nhà họ Thẩm này rất xinh đẹp, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người thật, thấy cô lại còn xinh đẹp tuyệt sắc hơn cả trong ảnh.

Hắn quan sát Thẩm Thanh Lan một vòng rồi thu mắt lại, kiểu con gái lạnh lùng thế này tuy có đẹp thật, nhưng lại không phải là gu của hắn.

“Cô chính là Thẩm Thanh Lan?” Triệu Viêm biết rõ còn cố tình hỏi.

“Chính là tôi.”

“Hắn ta” Chỉ sang Cố Dương, “Thiếu tôi tám mươi triệu, cô định làm thế nào đây?”

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn lạnh nhạt, nghe thấy tám chục triệu nhưng vẫn không hề có bất kỳ phản ứng gì, chỉ bình tĩnh nhìn Triệu Viêm, “Anh muốn gì?”

Nếu người này thật sự vì tiền thì sẽ không bắt người mà phải đã thả Cố Dương về. Với thân phận của Cố Dương thì thiếu tiền ắt sẽ trả. Nhưng hắn ta lại giữ người lại, rõ ràng mục đích không phải là tiền, mà đã không phải tiền thì chính là người rồi.

Cô nhìn về phía Cố Dương, hình như đang hỏi lại, “Cậu đắc tội gì với người ta sao?”

Vẻ mặt Cố Dương sụp đổ, trả lời bằng khẩu hình miệng, “Triệu Tam.”

Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan hiện vẻ nghi hoặc, Triệu Tam, là ai?

“Lâm Hạo, đua xe.” Cố Dương lại nhắc thêm.

Thẩm Thanh Lan hiểu ra. Hóa ra là vì chuyện này, vậy thì cậu thanh niên này và Triệu Tam có quan hệ gì với nhau?

Triệu Viêm cũng không giấu giếm, “Triệu Khánh là em trai tôi. Hai người đã bắt nạt nó, tôi thân làm anh cũng không thể trơ mắt nhìn em mình bị bắt nạt như vậy được.”

Triệu Khánh chính là Triệu Tam, bởi vì đứng thứ ba trong nhà họ Triệu nên mới có biệt danh là Triệu Tam.

“Vậy thì sao?” Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn không thay đổi.

Xem ra cô cũng là người gan dạ sáng suốt! Triệu Viêm âm thầm gật đầu, chẳng trách em trai hắn lại bị bắt nạt, cũng không oan uổng lắm.

“Anh muốn đánh nhau sao?” Thẩm Thanh Lan nhìn mấy người đàn ông khỏe mạnh xung quanh rồi hỏi. Nếu đánh nhau cũng không phải không được.

Triệu Viêm nghẹn họng, “Tôi không đánh nhau với phụ nữ.” Nếu chuyện này

bị truyền ra thì sau này hắn còn lăn lộn thế nào được nữa.

“Như vậy đi, hai người đánh em trai tôi một trận thì không thể cứ đánh suông như thế. Ở đây là sòng bạc, chúng ta cứ đặt cược để quyết định thắng thua đi, nếu hai người thua thì phải quỳ xuống dập đầu với tôi ba cái, sau đó trả tám mươi triệu hắn ta đã thiếu, tôi sẽ bỏ qua chuyện này. Còn nếu tôi thua thì tôi không đòi tám mươi triệu đó nữa, hai người cũng có thể lập tức rời khỏi đây.”

“Không được.” Thẩm Thanh Lan còn chưa nói gì, Cố Dương đã nhảy dựng lên. Ở đây là sòng bạc, Triệu Viêm lại là người quản lý nơi này, kỹ thuật đổ bài dĩ nhiên khỏi phải nói. Mặc dù anh ta biết chị dâu nhỏ biết tính bài, cũng đã thấy cô đánh bại Hàn Dịch, nhưng đây vẫn là hai chuyện khác nhau.

Nếu hôm nay thua, trả tiền là chuyện nhỏ, cùng lắm là bị mẹ anh ta đánh cho một trận. Nhưng nếu như để chị dâu nhỏ chịu ấm ức… Cố Dương rùng mình, vô cùng hối hận vì đã kéo Thẩm Thanh Lan vào chuyện này.

Triệu Viêm nhìn Cố Dương, trong mắt lóe lên vẻ sắc lạnh. Ở đây chính là địa bàn của hắn, đâu có cửa để bọn họ lựa chọn.

Thẩm Thanh Lan cũng thấy rõ tình thế lúc này, trong mắt cô hiện ý cười, nhưng chỉ thoáng qua rồi lập tức biến mất.

“Anh muốn cược thế nào?” Giọng nói du dương của Thẩm Thanh Lan vang lên.

“Chị dâu nhỏ!” Cố Dương cao giọng.

Thẩm Thanh Lan thản nhiên nhìn anh ta một cái. Cố Dương lập tức ngậm miệng lại.

Triệu Viêm nở nụ cười đắc ý, vung tay lên, “Tôi cũng không làm khó dễ hai người, cứ chơi cái đơn giản nhất đi, đổ xúc xắc! Ai đổ ra số nhỏ hơn thì thắng.”

“Được.” Thẩm Thanh Lan đồng ý, rồi lại giơ một ngón tay lên, “Có điều, tôi muốn thêm một điều kiện nữa.”

Triệu Viêm nghe vậy thì hơi bất mãn, “Thế nào, muốn lâm trận đổi ý?”

“Không, tôi muốn cược thêm.”

“Hả?” Triệu Viêm có vẻ như rất hứng thú, “Cược thêm cái gì, nói nghe thử xem.”

“Nếu tôi thắng, tám mươi triệu đó xí xóa, sau này anh nhìn thấy chúng tôi thì phải đi đường vòng, ngoài ra còn phải đưa cho chúng tôi tám mươi triệu nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Triệu Viêm suy nghĩ một chút rồi đồng ý, “Được.”

“Còn nữa…” Thẩm Thanh Lan nói tiếp.

Triệu Viêm trừng mắt, “Này, cô đừng có quá đáng.”

Thẩm Thanh Lan không quan tâm đến ánh mắt hung dữ của Triệu Viêm, tiếp tục nói, “Một ván quyết định thắng thua.”

Triệu Viêm vốn cho rằng Thẩm Thanh Lan còn muốn cò kè mặc cả, không ngờ cô lại nói vậy. Hắn cũng không thích dây dưa dài dòng, tốc chiến tốc thắng như thế rất hợp ý hắn, “Được thôi, vậy đấu một ván quyết định thắng thua.”

Vẻ mặt Cố Dương lo lắng, nhưng thấy Thẩm Thanh Lan vẫn bình thản nhẹ nhàng như mây gió thì trong lòng lại yên tâm như một phép mầu.

Triệu Viêm cầm ba viên xúc xắc, “Đầu tiên cô có thể kiểm tra một chút, miễn cô nói tôi gian lận.”

Thẩm Thanh Lan cầm ba viên xúc xắc trong tay, chỉ cần vừa cầm là cô biết ngay Triệu Viêm có động tay động chân trong đó không, “Bắt đầu đi.”

http://tieulun.hopto.org

“Cô là khách, tôi sẽ để cô lắc trước.” Triệu Viêm lấy một cái cốc đựng xúc xắc để lên bàn, nói.

“Không cần, anh lắc trước đi.”

Triệu Viêm chỉ nghĩ Thẩm Thanh Lan không biết chơi thế nào, trong lòng còn cười nhạo một tiếng, đại tiểu thư vẫn là đại tiểu thư, dù ngoài mặt giả vờ bình tĩnh thì chờ đến khi ra sân vẫn rụt rè thôi.

Hắn cũng không nói nhiều nữa, bỏ xúc xắc vào cốc, tay hắn chuyển động một chút cái, chiếc cốc trong tay lập tức xoay tròn.

Chẳng hiểu sao cái cốc xúc xắc kia cứ nghe lời như vậy. Tay Triệu Viêm xoay chuyển trên dưới trái phải, trên môi hắn nở nụ cười, động tác trong tay không ngừng. Thấy trán Cố Dương đã rịn mồ hôi, trong mắt hắn hiện vẻ hài lòng.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan vẫn lãnh đạm, Triệu Viêm cũng không thèm để ý, chỉ cố giả vờ bình tĩnh mà thôi, loại người như thế hắn đã gặp nhiều rồi.

Cố Dương nhìn tư thế Triệu Viêm như sắp đổ xúc xắc ra khỏi cốc, trong lòng khẩn trương đến mức bàn tay đều đổ mồ hôi. Liếc sang Thẩm Thanh Lan lại thấy cô vẫn bình tĩnh như cũ, anh ta mới hơi yên tâm.

Thì ra cũng thật sự có chút bản lĩnh. Thẩm Thanh Lan thản nhiên nghĩ, nhưng

rốt cuộc vẫn khinh địch, nên không đủ để tâm.

“Bịch” một tiếng, cốc xúc xắc được đặt xuống tấm thảm phủ trên mặt bàn. Triệu Viêm cũng không thừa nước đục thả câu mà mở cốc ra luôn, ba viên xúc xắc xếp chồng lên nhau, trên cùng chính là một số “1” vững vàng. Dường như Triệu Viêm đã sớm biết được kết quả như vậy nên vẻ mặt không hề có một chút ngoài ý muốn nào.

“Ha ha ha, đến lượt cô.” Triệu Viêm cười to, cứ như không nhìn thấy nét mặt Cố Dương nháy mắt đã trở nên khó coi.

Thẩm Thanh Lan nhìn thấy lại không có bất kỳ phản ứng gì, vẫn dáng vẻ như bình thường. Cô vươn tay, lúc sắp chạm vào cốc xúc xắc thì bị Cố Dương ngăn cản.

“Chị dâu nhỏ.”

“Không tin tôi?” Thẩm Thanh Lan hỏi lại.

Chuyện này vốn không phải là vấn đề có tin hay không, được chưa? Cố Dương rất muốn hét lên như vậy, Triệu Viêm đều lắc ra một số “1”, còn có số gì nhỏ hơn số “1” chứ? Ván này cùng lắm cũng chỉ có thể hoà, muốn thắng được Triệu Viêm hoàn toàn là việc không thể nào.

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan, Cố Dương lại

bất giác buông tay. Hình như anh ta đã từng thấy cảnh này, giống như lúc trước đua xe cũng thế, rõ ràng nhìn thấy kết cục thất bại thảm hại trước mắt, nhưng kết quả cuối cùng lại ngoài dự đoán. Lần này, cô vẫn sẽ tạo ra kỳ tích nữa ư?

Trong lòng Cố Dương mơ hồ cảm thấy mong chờ.

Đầu ngón tay nắm lấy xúc xắc, nhẹ nhàng lắc lư, hoàn toàn khác màn ảo thuật như tung hứng của Triệu Viêm. Động tác lắc xúc xắc của Thẩm Thanh Lan mang chút vẻ thờ ơ, càng đừng cần nói đến đẹp đẽ.

Như thế này lại càng giống biểu hiện của người lần đầu tiên chơi xúc xắc.

Triệu Viêm tỏ vẻ quả nhiên là như thế.

Bàn tay Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng lắc xúc xắc, có thể nghe thấy tiếng xúc xắc va đập tạo thành âm thanh giòn giã bên trong, lọt vào tai mỗi người ở đây cứ như gõ một nhịp trống vào lòng họ, mang theo một sức hấp dẫn kỳ lạ.

Triệu Viêm và Cố Dương bất giác nhìn về phía những ngón tay mảnh khảnh kia. Động tác của cô dần nhanh hơn, tiếng va đập trong càng nhiều hơn, khuôn mặt Cố Dương hiện vẻ vui mừng. “Bịch” một tiếng, Thẩm Thanh Lan đặt cốc xúc xắc xuống mặt bàn.

Cố Dương trợn mắt há hốc mồm, chỉ… chỉ như vậy là xong rồi?

“Sao không lắc thêm nữa?” Triệu Viêm nhíu mày, cô thật sự có lòng tin sẽ thắng, hay biết hoàn toàn không có cơ hội thắng nên mới điếc không sợ súng?

Triệu Viêm nghĩ vế thứ hai có khả năng hơn một chút, Thẩm Thanh Lan cũng chỉ là một cô tiểu thư nhà giàu. Hắn rất tin tưởng tài chơi xúc xắc của mình, không tin là kỹ thuật của cô lại tốt hơn hắn.

“Mở ra đi.” Triệu Viêm nói.

Ngón tay Thẩm Thanh Lan đặt trên cốc xúc xắc, đang định mở ra thì đã bị Cố Dương đè lại, “Chuyện đó, chị dâu nhỏ…”

Thẩm Thanh Lan cho cậu ta một ánh mắt yên tâm, Cố Dương đành thả tay ra. Thôi được rồi! Chết thì chết! Đại trượng phu co được dãn được. Cho dù hôm nay anh ta có thua thì cùng lắm là liều chết đánh nhau. Với năng lực của anh ta và chị dâu nhỏ mà còn sợ không đánh lại được mấy người này?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 170: Có chơi có chịu.

Cố Dương nhìn lướt qua mấy tên lực lưỡng xung quanh, mặc dù ở đây là địa bàn của bang Thạch, nhưng xem ra Triệu Viêm cũng chỉ nằm trong lớp cao của bang mà thôi. Vả lại Thẩm Thanh Lan còn quen biết lão đại bang Thạch nữa mà! Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Cố Dương lại tỏ ra bình thường, “Chị dâu nhỏ, để em mở cho?”

Thẩm Thanh Lan dễ tính nhún nhún vai, thu tay lại, ai mở thì kết quả cũng như thế thôi.

Cố Dương nhắm mắt lại rồi dứt khoát mở cốc xúc xắc ra.

“Không thể nào!” Vừa mở ra, giọng nói đầy kinh ngạc của Triệu Viêm đã vang lên.

Cố Dương tò mò, vì lúc nãy không dám xem kết quả nên bây giờ cậu ta vẫn còn chưa nhìn. Liếc về phía mặt bàn, Cố Dương liền hít một hơi lạnh, sau đó nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt đầy thán phục và sùng bái, chị dâu nhỏ thật quá lợi hại.

Trên mặt bàn, xúc xắc vốn phải có mấy viên, nhưng bây giờ lại chỉ còn một đống bột phấn màu trắng, cả ba viên xúc xắc đều biến thành bột phấn, không một viên nào may mắn thoát được.

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương mỉm cười, đây hoàn toàn là về 0 rồi, còn nhỏ hơn số “1” nữa! Cậu ta nhìn Triệu Viêm với vẻ đắc ý, có giỏi thì mày lắc ra số âm đi. Nếu mày có thể lắc được, đừng nói là quỳ xuống dập đầu, muốn bản thiếu gia làm ngựa cho mày cưỡi cũng được.

Sắc mặt Triệu Viêm tái mét, nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt hằn học, “Cô chơi xấu.”

Thẩm Thanh Lan ngước mắt lên nhìn thẳng vào Triệu Viêm, “Có chơi có chịu.”

“Tôi không thừa nhận, cô gian lận! Sao có thể chỉ lắc chung xúc xắc đã khiến mấy viên xúc xắc này thành bụi phấn được.” Cũng đâu phải phim truyền hình, người trong phim còn có nội lực. Đừng nói với tôi rằng Thẩm đại tiểu thư cô còn chơi cái quái gì mà nội lực nữa nhé!

Thẩm Thanh Lan quả thật không có nội lực, nhưng mà cô có cơ thịt và cả kỹ xảo. Lúc trước cô, Sycily và Kim Ân Hi bị sòng bạc Ars Vegas cho vào sổ đen, cũng bởi vì khắp thiên hạ không có ai đấu lại được bọn họ. Âm ĩ đến nỗi sau này, mỗi lần bọn họ vừa mới đến cửa là người phụ trách sòng bạc đã xuất hiện, cung kính mời bọn họ đi vào uống chén trà, sau đó lại cung kính mời bọn họ đi ra, hoàn toàn không cho bọn họ có cơ hội động vào bàn đánh bạc.

Mà lúc đó, Thẩm Thanh Lan cũng chỉ mới hơn mười lăm.

Triệu Viêm này quả thật có chút bản lĩnh, nhưng lại không đủ múa may trước mặt Thẩm Thanh Lan.

“Không ngờ đường đường là thành viên cấp cao của bang Thạch nhưng lại là kiểu người vì tư lợi mà nuốt lời.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói. Lời của cô rất tùy ý, nhưng Triệu Viêm lại nghe thấy hết sức trào phúng.

“Cô gian lận, người bình thường sao có thể lắc xúc xắc thành bột được?” Triệu Viêm cắn chết vấn đề này không buông. Dù không biết Thẩm Thanh Lan giở trò bịp bợm ngay trước mắt bọn họ thế nào, nhưng hắn ta rất khẳng định rằng cô gái này tuyệt đối đã giở thủ đoạn lừa bịp.

“Anh không làm được, không có nghĩa là người khác cũng làm không được.” Cố Dương nghiêm túc nói. Chẳng hiểu sao nhìn sắc mặt tái mét của Triệu Viêm, anh ta lại cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Nếu không phải tình huống bây giờ không thích hợp lắm, xung quanh còn có rất nhiều tên đàn ông lực lưỡng đang gườm gườm bọn họ thì Cố Dương thật muốn cười to.

“Một ván nữa.” Triệu Viêm trầm giọng nói. Vừa rồi là do hắn khinh địch, hắn không tin lần này Thẩm Thanh Lan còn có thể giở trò gì nữa.

“Này, anh có phải là đàn ông không vậy? Đã nói chỉ đấu một ván định thắng thua sao bây giờ lại muốn đổi ý.” Cố Dương không đồng ý, vất vả lắm mới thắng được, bây giờ đối phương lại muốn đổi ý, lỡ như thua thì phải làm sao.

Triệu Viêm không để ý đến Cố Dương đang la hét mà chỉ nhìn Thẩm Thanh

Lan, rõ ràng người làm chủ chính là cô gái này.

Thẩm Thanh Lan thờ ơ nhìn Triệu Viêm, “Cũng được, tiền cược tăng gấp đôi.”

Mặt Triệu Viêm cứng đờ, tiền cược tăng gấp đôi chính là 160 triệu, số tiền đó gần như là toàn bộ tài sản của hắn rồi.

“Được, gấp đôi thì gấp đôi.” Triệu Viêm nghiến răng, hắn cũng không tin hắn dùng hết sức mà không thắng được cô gái này.

“Tăng lên năm viên xúc xắc.” Triệu Viêm đưa điều kiện, năm viên xúc xắc là giới hạn cuối cùng của hắn, nhưng còn cô gái này?

Cố Dương thấy bất mãn vì cái tên Triệu Viêm lại muốn ra vẻ, nhưng ở đây đều là người của hắn ta, mà chị dâu nhỏ hình như cũng không muốn để lộ quan hệ giữa chị ấy và bang Thạch. Thế là anh ta cũng chỉ đành im miệng, yên lặng đứng bên cạnh Thẩm Thanh Lan để quan sát.

“Lần này chúng ta so lớn, không so nhỏ nữa, ai lắc được số lớn nhất thì sẽ thắng.”

Thẩm Thanh Lan chau mày, Triệu Viêm tưởng cô bất mãn nên nói tiếp, “Đương nhiên, nếu cô không muốn cũng được thì cứ nhận thua luôn là được.”

http://tieulun.hopto.org

Lần này đến lượt sắc mặt Cố Dương tái mét. Cái tên vô liêm sỉ này còn có thể nói ra mấy câu này, rốt cuộc có biết xấu hổ hay không hả?

“Còn chưa bắt đầu, không cần phải nhận thua. Tôi không thích số năm, đổi thành sáu viên xúc xắc đi.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói, nội dung lại ngoài dự đoán của tất cả mọi người ở đây.

Cố Dương mắt chữ A mồm chữ O nhìn Thẩm Thanh Lan, cậu ta còn tưởng cô sẽ cò kè mặc cả một phen, ít nhất cũng giữ nguyên ba viên xúc xắc như ban đầu. Cô thì hay rồi, còn chủ động tăng thêm một viên.

Triệu Viêm im lặng một giây, nhìn Thẩm Thanh Lan, mặc dù sáu viên xúc xắc thì hắn không chắc chắn có thể lắc được số 6, nhưng cố gắng một chút cũng được. Nghĩ vậy, hắn bèn gật đầu đồng ý.

Vì thế mọi chuyện được quyết định như vậy, hoàn toàn không có chỗ cho Cố Dương mở miệng.

Sáu viên xúc xắc được mang lên, Thẩm Thanh Lan xem lần lượt, thấy không có vấn đề gì. Tay Triệu Viêm này còn có chỗ tốt, ít nhất cũng không động tay động chân vào đây. Cô cũng biết quy định trong sòng bạc, trọng lượng của xúc xắc không phải đều bằng nhau mà nặng nhẹ khác nhau, người bình thường không thể phát hiện được. Mấy viên xúc xắc này, sòng bạc nào cũng có để chuyên dùng cho gian lận.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Viêm không động tay động chân nên dĩ nhiên không sợ Thẩm Thanh Lan kiểm tra, “Xong chưa?”

Thẩm Thanh Lan thả xúc xắc xuống, đưa tay làm động tác mời, vẫn để đối phương bắt đầu trước.

Triệu Viêm cũng không khách sáo, bỏ xúc xắc vào cốc.

Ánh mắt hắn trở nên nghiêm túc, tăng thêm ba viên xúc xắc thì độ khó cũng tăng lên gấp đôi, cho dù là hắn cũng phải cẩn thận đối phó.

Cốc xúc xắc vẫn bay lượn trên dưới trái phải trên tay hắn, tốc độ nhanh đến mức khiến người xem không nhìn rõ. Cố Dương ban đầu còn có thể nghe thấy, nhưng càng về sau thì càng không nghe thấy rõ nữa. Thấy không nghe được gì, anh ta dứt khoát không thèm nghe nữa.

Thẩm Thanh Lan vẫn thảnh thơi đứng đó, vẻ mặt không hề để ý, khác một trời một vực với vẻ nghiêm túc của Triệu Viêm.

Cố Dương bỗng nhiên thấy tò mò, liệu có phải dù gặp bất cứ chuyện gì thì cô vẫn mang dáng vẻ điềm tĩnh, không để tâm như thế này? Mãi về sau, khi thấy mặt Thẩm Thanh Lan biến sắc, Cố Dương mới biết không phải là cô không để tâm đến bất cứ chuyện gì, mà là vì người trong lòng cô chưa gặp chuyện thôi.

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương nghĩ linh tinh thì Triệu Viêm đã đặt cốc lắc xúc xắc xuống bàn rồi mở ra, 5 viên 6, 1 viên 5. Triệu Viêm không quá thất vọng, vì đó là năng lực lớn nhất của hắn rồi.

Thẩm Thanh Lan không nói gì mà cầm cốc xúc xắc lắc nhẹ, vẫn là dáng vẻ thờ ơ, ngay cả động tác lắc xúc xắc cũng giống hệt vừa rồi.

Triệu Viêm dựng thẳng tai lên, muốn nghe số điểm xúc xắc của Thẩm Thanh Lan. Hắn có bản lĩnh này, thậm chí còn đã từng dựa vào nó mà thắng rất nhiều người.

Nhưng sau khi nghe xong, Triệu Viêm lại chau mày. Hắn không nghe được số điểm bên trong cốc lắc xúc xắc, mặc dù tốc độ lắc của Thẩm Thanh Lan cũng không nhanh.

Đặt cốc xúc xắc xuống, ba người đều nhìn chăm chú vào cốc xúc xắc để trên bàn. Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng mở ra, sáu viên xúc xắc, viên nào cũng đều là mặt sáu chấm đen.

“Ha ha, Triệu Viêm, mày thua rồi, lần này chịu thua đi!” Cố Dương vỗ tay cười to, nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt chỉ thiếu nước biến thành trái tim.

Triệu Viêm nhìn chằm chằm xúc xắc trên bàn với vẻ mặt không tài nào tin nổi, cứ như muốn nhìn thủng chúng vậy. Nhưng dù nhìn thế nào đi nữa thì sáu chấm vẫn là sáu chấm, cứ như đang giễu võ giương oai với hắn.

“Anh thua.” Giọng nói du dương trần thuật lại một sự thật, chiến sắc mặt Triệu Viêm tái nhợt hơn. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt độc ác.

Cố Dương nhận thấy được nên lập tức đứng chắn trước mặt Thẩm Thanh Lan, nhìn Triệu Viêm với vẻ mặt đề phòng, “Triệu Viêm, mày muốn làm gì? Tao cho mày biết, đừng có làm bậy, mày biết bọn tao là ai mà. Nếu động đến bọn tao thì ngay cả bang Thạch cũng không bảo vệ được mày đâu.”

Triệu Viêm đương nhiên biết thân phận của bọn họ, nhưng 160 triệu này là toàn bộ tài sản của hắn, là hắn ta đổi bằng mạng, làm sao cam tâm đưa không cho bọn họ được?

Hắn cười tàn nhẫn, “Sao tao dám động đến bọn mày được? Tao chỉ muốn bọn mày ký một thứ mà thôi.” Nói xong, hắn liền phất tay một cái, cô ả đang ngồi trong lòng Triệu Viêm đi đến, trong tay còn cầm một tờ giấy.

Hai chữ “giấy nợ” đập vào mắt khiến sắc mặt Cố Dương không thể xấu hơn được nữa. Tay Triệu Viêm này luôn khiêu chiến giới hạn của cậu ta. Từ trước đến nay, cậu ta chưa từng gặp người nào vô sỉ như vậy, không chịu thua thì thôi đi, lại còn mọc ngược.

Không phải bang Thạch tiếng tăm lừng lẫy đó ư? Sao lại có thứ người như vậy?

Thẩm Thanh Lan hình như đã đoán trước được, hoàn toàn không ngạc nhiên khi thấy tờ giấy nợ. Nếu chuyện mà thuận lợi thì cô mới cảm thấy lạ ấy.

“Tao không làm khó bọn mày, chỉ cần bọn mày ký thì có thể đi ngay, đi một cách hoàn toàn nguyên vẹn.”

“Nếu không thì sao?” Cố Dương siết chặt tay, tên lưu manh vô lại này!

Ánh mắt Triệu Viêm trở nên ác độc: “Nếu không thì mời hai vị ở lại uống trà, đợi người nhà đến đón về.”

Xem ra tờ giấy nợ này không phải vừa chuẩn bị, e rằng Triệu Viêm đã có ý đồ từ trước, đánh cược với bọn họ chỉ là một cái cớ. Nếu bọn họ thua thì không cần phải tốn công làm gì nhiều, còn nếu thắng thì… ha ha…

“Anh chắc chứ?” Thẩm Thanh Lan hỏi Triệu Viêm.

Triệu Viêm cười cười, để lộ hàm răng vàng ố, “Nhìn tôi giống đang nói đùa lắm sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Biết rồi, lên đi.”

Lên cái gì? Một câu nói khiến tất cả mọi người ở đây đều mù mờ. Cô có ý gì?

Thẩm Thanh Lan lập tức cho bọn họ câu trả lời. Cô đá Triệu Viêm một cước khiến hắn hét thảm rồi ngã xuống đất, ôm bộ phận nào đó ở phía dưới, đổ mồ hôi lạnh.

Chẳng ai ngờ Thẩm Thanh Lan đột nhiên ra tay, lại còn ra tay độc như vậy. Cố Dương nhìn Triệu Viêm nằm dưới mặt đất, cảm thấy cả người dưới của anh ta lạnh buốt, bèn không nhịn được kẹp chặt hai chân lại, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan cũng thay đổi, chị dâu thật là mạnh bạo.

Triệu Viêm đau đến mức nói không nên lời, mấy tên đàn ông lực lưỡng xung quanh không có mệnh lệnh của Triệu Viêm nên không dám di chuyển, cứ đứng ngây ra đó.

Khuôn mặt Triệu Viêm vặn vẹo, run rẩy vươn một tay chỉ vào bọn họ rồi quát, “Một đám ngu ngốc, còn không lên cho tao? Đánh chết cho tao, chỉ cần giữ lại một hơi tàn là được.”

Mấy gã đàn ông vạm vỡ nhìn nhau rồi liền vung nắm đấm về phía Thẩm Thanh Lan và Cố Dương. Thẩm Thanh Lan thở dài một hơi, sáu năm qua cô chưa từng đánh nhau trận nào, vậy mà từ khi biết Cố Dương đã hai ba ngày đánh một trận. Hèn gì Phó Hoành Dật bảo cô tránh xa Cố Dương, anh ta quả đúng là một tên phiền phức chuyển thế.

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn ra tay không hề nể nang gì. Mỗi lần đánh đều đánh trúng điểm yếu của bọn chúng, mỗi cú đánh đều khiến bọn chúng hét lên.

http://tieulun.hopto.org

Còn Cố Dương thì vừa đánh vừa la hét, rõ ràng người bị đánh là mấy gã đàn ông lực lưỡng kia, vậy mà cậu ta còn hét thảm hơn người bị đánh nữa.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh ta bằng ánh mắt ghét bỏ.

“Oái!!!” Cố Dương đột nhiên hét thảm một tiếng, lớn đến mức gần chọc thủng màng nhĩ Thẩm Thanh Lan. Tay cô run lên, cú đấm vốn sẽ vào bụng của một gã bị trượt. Thấy cú đấm của gã sắp nện thẳng vào mặt mình, cô khom lưng xoay người, lập tức vòng ra sau lưng người đàn ông rồi nhấc chân đạp một cái.

Giải quyết xong tên cuối cùng, Thẩm Thanh Lan mới có thời gian nhìn Cố Dương. Cậu ta đang ngồi trên người một gã đàn ông, vừa đấm liên tục vào mặt gã vừa làu bàu.

“Dám đánh mặt của ông này! Không biết đánh người là không được đánh mặt sao? Mặt ông đắt giá như vậy, mày có đền nổi không? À, tao thấy mày ghen tị với sắc đẹp của tao thì có! Có phải thấy tao đẹp trai hơn mày nên mày mới nhắm ngay mặt tao mà đánh không?” Nói rồi, anh ta lại đấm một đấm thật mạnh vào mặt gã, “Cho mày dám đánh mặt tao này! Lần sau còn dám đánh mặt của tao thì tao sẽ đánh mày thành đầu heo.”

Cái gã đã bị đánh thành đầu heo nào đó: “…”

Thẩm Thanh Lan câm nín dời mắt, nhẹ giọng gọi: “Cố Dương.”

Cố Dương lập tức tỉnh hồn đứng dậy, vui vẻ chạy đến cạnh Thẩm Thanh Lan, “Chị dâu nhỏ.”

Thẩm Thanh Lan nhìn mặt Cố Dương, ngoại trừ trên má phải có vết bầm nhỏ ra thì không còn vết thương gì khác. Cô đồng cảm nhìn đầu heo dưới đất, sau đó nhìn về phía Triệu Viêm.

Triệu Viêm còn chưa hồi hồn lại từ cơn đau bên dưới thì đàn em bị đánh gục hết. Cả căn phòng hỗn loạn, cô ả của hắn thì rúc trong góc, không dám ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan từ trên cao nhìn xuống Triệu Viêm, “Bây giờ chúng tôi có thể đi được chưa?”

Ngược sáng nên Triệu Viêm không thấy rõ vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan, hắn hung ác nói: “Đây là địa bàn của tao, không có lệnh của tao, mày đừng mơ có thể đi ra ngoài! Tao thừa nhận bản lĩnh mày không tệ, nhưng trong sòng bạc của tao không chỉ có vài người thế này. Nếu không muốn cụt tay cụt chân thì tốt nhất thành thật xin lỗi cho tao. Bây giờ đã không thể giải quyết chỉ bằng một tờ giấy nợ nữa.”

“Ha ha, tao nói này Triệu Viêm, có phải vì mày không biết xấu hổ nên mới bị nhà họ Triệu đuổi ra khỏi nhà không?” Cố Dương thong thả đi qua ngồi xổm cạnh Triệu Viêm, “Bây giờ mày thua dưới tay bọn tao mà giọng điệu vẫn ngông cuồng như thế, da mặt của mày đâu rồi?”

http://tieulun.hopto.org

Trên trán Triệu Viêm vẫn còn đổ mồ hôi lạnh, dưới người đau đớn từng cơn. Cô ả này ra tay thật độc ác, không biết còn dùng được hay không, nếu không thể dùng được nữa thì hắn sẽ giết cô, mặc kệ cô có phải người nhà họ Thẩm hay không! Giết đi rồi cao chạy xa bay, nhà họ Thẩm cũng không thể bắt hắn được.

Bỗng nhiên, cửa phòng bị mở ra, một gã đàn ông hoảng hốt đi đến, thấy tình cảnh bên trong phòng thì vẻ hoảng hốt trên mặt càng thêm rõ rệt. Gã chạy lại Triệu Viêm đỡ hắn lên, “Đại ca, Lão Đại đến rồi.”

Nét mặt của Triệu Viêm thay đổi, khác với tên đàn em kia, vẻ mặt hắn đầy vui mừng. Lão Đại đến thật đúng lúc, chắc là anh ấy sẽ không dễ dàng buông tha cho hai người này.

Chưa đợi Triệu Viêm đi ra ngoài thì đã có người đi vào. Thẩm Thanh Lan nhìn sang thì bỗng thấy vui vẻ, hóa ra là người quen, chính là A Nam bên cạnh Thạch Phong.

A Nam và Thạch Phong đến sòng bạc kiểm tra, kết quả vừa vào cửa đã nghe đàn em nói trong sòng bạc có người gây chuyện, Triệu Viêm và đàn em đều bị đánh. Vì vậy anh ta bèn tới xem, không ngờ lại là Thẩm Thanh Lan.

“Thẩm tiểu thư, sao cô lại ở đây?” A Nam hỏi.

Thẩm Thanh Lan không thấy bất ngờ vì anh ta biết thân phận của cô, chỉ liếc Triệu Viêm, “Có người không giỏi đổ xúc xắc, thua mà không nhận, ép người khác ký giấy nợ nên đã thành ra bộ dạng như anh thấy bây giờ đấy.”

A Nam vừa nghe xong đã biết chuyện gì xảy ra, còn chưa kịp nói gì thì Thạch Phong đã đi vào. Thấy Thẩm Thanh Lan, Thạch Phong cũng rất ngạc nhiên.

Lúc thấy A Nam, Thẩm Thanh Lan đã nghĩ sẽ gặp Thạch Phong, không ngờ lại gặp thật. Đây là lần đầu tiên họ gặp lại kể từ lần ở phía Tây thành phố. Thạch Phong lần trước còn chưa biết thân phận cô, bây giờ biết rồi, anh ta sẽ làm sao?

Ngay lúc thấy Thẩm Thanh Lan, sắc mặt Thạch Phong liền hơi thay đổi, rồi lập tức trở lại bình thường. Nhìn xung quanh, rồi lại nhìn Thẩm Thanh Lan, anh ta trầm giọng hỏi, “Thẩm tiểu thư, chuyện này là…” Anh ta gọi cô là “Thẩm tiểu thư“.

Mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe, không nói gì. A Nam thấy thế thì đi đến cạnh Thạch Phong, lặp lại lời Thẩm Thanh Lan vừa nói.

Lúc này, vẻ mặt Triệu Viêm đã không còn sự vui mừng nữa. Hắn không ngờ Thạch Phong lại biết Thẩm Thanh Lan, nén đau đứng dậy giải thích, “Lão Đại, anh đừng nghe cô ta nói bậy. Vì bọn họ thua cược mà không nhận nên em mới giữ người lại.”

Thạch Phong là ai? Dù gì cũng lăn lộn ngoài đời lâu như vậy, anh ta đâu thể nghe người khác nói vài câu đã tin ngay?

Anh ta không tin Thẩm Thanh Lan, cũng không tin Triệu Viêm, chỉ nhìn mấy

người đàn ông đang lăn lộn dưới đất, “Bọn mày nói xem có chuyện gì? Nói thật cho tao, nếu không… bọn mày biết thủ đoạn của tao rồi đấy.”

Bọn họ vô thức phát run lên, Thạch Phong có thể ngồi vững nhiều năm ở vị trí Lão Đại của Thạch Bang thì thủ đoạn tất nhiên là không cần phải nhắc đến.

Một người đàn ông bị thương nhẹ nhìn ánh mắt của Triệu Viêm, đang định nói thì A Nam bỗng lên tiếng: “Lão Đại nói phải nói thật, nếu có giấu giếm…” Anh ta không nói hết câu, nhưng gã đàn ông kia đã hiểu ý.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 171: Giải quyết! cô đã về!

Triệu Viêm nhìn gã, vẻ mặt gã liền hiện chút do dự, cắn răng một cái rồi quyết định nói thật, “Trước đó em trai của anh Triệu có mâu thuẫn với hai vị này nên bị người ta dạy dỗ. Sau khi anh Triệu biết được thì rất tức giận, bèn sai người gài bẫy tên này, khiến cậu ta thua hết mấy nghìn vạn. Sau đó tên này lập tức gọi điện thoại cho cô gái này. Sau khi cô gái này đến nơi, anh Triệu nói chơi một ván xúc xắc…” Gã lực lưỡng này kể hết mọi chuyện đã xảy ra một cách rành mạch, ngay cả những chuyện mà Thẩm Thanh Lan không biết cũng nói hết.

“Lão Đại, mọi chuyện chính là như vậy.” Gã nói xong liền cảm nhận được ánh mắt như muốn giết người của Triệu Viêm bắn tới, bèn vô thức xích lại gần A Nam hơn.

Trên mặt Thạch Phong không hề hiện chút cảm xúc nào, anh ta chỉ nhìn Triệu Viêm với vẻ mặt bình tĩnh, “Những gì nó nói đều là thật?”

Triệu Viêm rất muốn phủ nhận, nhưng chuyện này không phải hắn phủ nhận là có thể giải quyết được. Mặt hắn đầy vẻ chán nản, cúi đầu xuống, “Dạ.”

Thạch Phong giơ chân đá Triệu Viêm một cước thật mạnh, đá văng hắn vào góc tường, khiến hắn bị đá đến nỗi hộc máu.

Cố Dương thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, lòng dạ của Lão Đại bang Thạch này thật độc ác, đối xử với thuộc hạ của mình mà cũng ác như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Viêm đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, nhưng cũng không hề dám kêu đau. Hắn không phải vừa mới vào đây, nên đã sớm biết thủ đoạn của Thạch Phong rồi, dù sao bây giờ im lặng chịu đựng vẫn còn tốt hơn là sau này bị tính sổ.

Thạch Phong không hề liếc Triệu Viêm, mà chỉ nhìn Thẩm Thanh Lan, "Chuyện này nể tình tôi, cứ như vậy đã. Về sau tôi nhất định sẽ đền bù thỏa đáng để Thẩm tiểu thư thấy hài lòng. Thẩm tiểu thư thấy sao?"

Thẩm Thanh Lan cười mỉm, "Thạch Lão Đại đã lên tiếng thì dù gì cũng nên nể mặt rồi. Còn chuyện đền bù thì thôi, chỉ mong sau này Thạch Lão Đại có thể quản lý thuộc hạ của mình thật tốt, nếu còn có lần thứ ba thì tôi cũng không dễ nói chuyện như vậy đâu."

Thạch Phong mỉm cười ôn hòa, "Đương nhiên rồi, nếu sau này bọn chúng còn dám đến tìm Thẩm tiểu thư gây phiền phức thì cô cứ việc đánh chết bọn họ. Thạch Phong tôi tuyệt đối không nói hai lời."

"Không chỉ là tôi, còn cả bạn bè bên cạnh tôi nữa." Thẩm Thanh Lan bổ sung thêm một câu.

"Đương nhiên."

"Vậy tôi và bạn tôi bây giờ có thể đi rồi chứ?"

http://tieulun.hopto.org

Thạch Phong nhường đường, làm động tác mời. Thẩm Thanh Lan dẫn Cố Dương đi ra ngoài trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

“Phù, cuối cùng cũng xong rồi.” Cố Dương thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đúng là dọa chết anh ta, còn tưởng Thạch Phong không nói câu nào đã khai đao với bọn họ chứ.

“Chị dâu nhỏ, sao chị lại quen Thạch Phong vậy?” Cố Dương tò mò nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan liếc anh ta, “Anh đã từng nghe câu này chưa?”

“Cái gì?”

“Sự tò mò hại chết con mèo.”

Cố Dương: “…”

Thấy Thẩm Thanh Lan đi xa, Cố Dương bèn vội vàng đuổi theo, bỏ qua vấn đề vừa rồi, “Chị dâu nhỏ, sao chị chơi xúc xắc hay quá vậy? Có thể dạy cho tôi một chút không?”

http://tieulun.hopto.org

Rõ ràng không có động tác hoa mỹ nào, nhưng kết quả lại khiến người khác phải nể phục.

Cố Dương phát hiện, Thẩm Thanh Lan cứ như một ngọn núi sâu, càng đi sâu vào trong sẽ càng không thấy rõ được cô sâu hay cạn, trên người cô dường như có rất nhiều bí mật, mãi mãi không thể nhìn thấu được.

“Cố Dương.” Thẩm Thanh Lan dừng bước, nói.

Cố Dương vô thức ngừng lại, “Sao vậy, chị dâu nhỏ?”

“Chuyện lần này tôi sẽ kể lại toàn bộ với Phó Hoành Dật.” Giọng điệu của cô nghiêm túc, không hề có chút đùa giỡn nào.

Cố Dương biến sắc, “Đừng mà chị dâu nhỏ, chuyện này tuyệt đối không thể nói cho đại ca biết được. Nếu đại ca biết sẽ đánh chết tôi mất, chị nhẫn tâm nhìn tôi bị đại ca đánh chết sao?”

“Đại ca tuyệt đối sẽ không đánh chết anh đâu.” Chỉ dạy dỗ cậu thật tốt thôi.

Mẹ Cố Dương làm trong bộ ngoại giao, quanh năm đều ở nước ngoài, dĩ nhiên sẽ không quản lý được đứa con trai này. Tuy Cố Dương ở nhà họ Cố nhưng cái tính nết này đích thị là thiếu gia ăn chơi trác táng điển hình.

http://tieulun.hopto.org

Ngày thường anh ta không sợ trời không sợ đất, chuyện gì cũng dám làm, tai họa gì cũng dám xông vào. Lần trước là đua xe ngầm, lần này là sòng bạc ngầm, vậy tiếp theo nữa là gì?

Nếu người Cố Dương sợ nhất là Phó Hoành Dật, vậy thì giao anh ta cho Phó Hoành Dật chính là lựa chọn tốt nhất.

Cố Dương đi theo sau lưng Thẩm Thanh Lan hệt như quả cà bị nhúng sương, "Chị dâu nhỏ, đừng nói cho đại ca biết được không? Tôi biết mình làm sai rồi, sau này sẽ không phạm sai lầm tương tự nữa." Anh ta biết hành vi của mình quá bốc đồng, bị người khác khiêu khích một cái đã không thèm quan tâm đến chuyện gì nữa.

Thẩm Thanh Lan không hề dao động, đi đến cạnh xe mình rồi ngồi vào. Cố Dương kéo cửa xe chỗ ghế phụ ra rồi ngồi vào theo.

"Xe anh đâu?" Thẩm Thanh Lan hỏi.

"Tôi nhờ người khác chở đến." Cố Dương trả lời, thật ra anh ta có lái xe đến đây, nhưng còn chưa thuyết phục được Thẩm Thanh Lan thay đổi quyết định thì anh ta dĩ nhiên không thể đi như thế được.

Thẩm Thanh Lan mặc kệ anh ta, thắt chặt dây an toàn rồi lái xe đi. Cố Dương nhìn con số trên đồng hồ không ngừng tăng lên thì liền biến sắc, nhớ đến lần trước Thẩm Thanh Lan dẫn anh ta đi trải nghiệm "khoái cảm" đua xe.

Sắc mặt anh ta trắng bệch, dạ dày như muốn trào lên, “Chị… chị dâu nhỏ, chậm, chậm một chút.” Cố Dương rốt cuộc không nhịn được mà kêu lên.

Thẩm Thanh Lan nghe vậy cũng không tăng tốc nữa, mà từ từ đỗ xe lại ven đường, “Xuống đi.”

Cố Dương không nói hai lời lập tức xuống xe, anh ta dám cam đoan rằng, nếu như mình còn ngồi trên xe thì Thẩm Thanh Lan tuyệt đối sẽ cho anh ta trải nghiệm “khoái cảm đua xe” một lần nữa. Trải nghiệm thế này chỉ cần một lần là đủ rồi, có đánh chết anh ta cũng không dám thử lần thứ hai.

***

Sòng bạc Cực Nhạc.

Thạch Phong nhìn gã đàn ông quỳ dưới đất, vẻ mặt rét lạnh.

“Lão Đại, em biết lần này là em sai rồi, lần sau em tuyệt đối không dám nữa. Không, tuyệt đối không có lần sau, xin Lão Đại hãy tha cho em lần này!” Triệu Viêm quỳ dưới đất, đâu còn vẻ mặt phách lối khi đối đầu với Thẩm Thanh Lan nữa, bây giờ hắn quỳ trước mặt Thạch Phong cứ như một con chó pug.

Nhưng quy tắc của nghề này là vậy, nắm đấm mạnh mới là đạo lý. Thạch Phong giỏi hơn hắn, trâu bò hơn hắn, cho nên anh ta mới có thể ngồi lên vị trí

Lão Đại của bang Thạch. Người khác không làm gì được anh ta, nhưng hắn không đấu lại được Thạch Phong thì chỉ có thể cúi đầu xưng thần dưới trướng anh ta. Cho dù Thạch Phong sai người giết chết hắn thì hắn cũng không thể nói gì.

Thấy Triệu Viêm dập đầu đến nỗi trán cũng bị thương Thạch Phong mới mở miệng, “Được rồi, đứng lên đi.”

Triệu Viêm nghe vậy, như được đại xá, vội vàng bò dậy, cung kính đứng trước mặt Thạch Phong.

“Cậu phá hoại quy tắc, đây là sự thật. Tôi có thể tha cho cậu, nhưng quy tắc không thể phá bỏ được, vì không quy tắc thì sao ra vuông tròn? Cậu giao sòng bạc này lại, sau đó tôi sẽ bảo A Nam sắp xếp chỗ mới cho cậu.” Thạch Phong lạnh nhạt nói.

Triệu Viêm nào dám nói không. Bang Thạch là một bang phái lớn, tuy Thạch Phong là Lão Đại, nhưng trong bang cũng có mấy người dẫn đầu nhóm nhỏ, Triệu Viêm là một trong số đó.

Người nọ mà hắn theo cũng là thành viên cấp cao của bang Thạch, cũng có tên tuổi. Triệu Viêm đi theo người nọ cũng được nở mày nở mặt một thời gian, chỉ tiếc là dã tâm người nọ quá lớn, để mắt đến vị trí của Thạch Phong.

Người nọ vẫn muốn tìm cơ hội loại trừ Thạch Phong để thế chỗ vào đó, nhưng lại khổ nỗi không có cơ hội. Cuối cùng, lần trước y cũng tìm được một cơ hội, hợp tác với bang Hổ. Những tưởng có thể trừ khử được Thạch Phong,

không ngờ mạng Thạch Phong lại lớn như vậy, còn có thể sống sót trở về.

Không chỉ có thế, anh ta còn diệt trừ bang Hổ bằng thủ đoạn sét đánh, chiếm đoạt địa bàn bang Hổ, mà người nọ hợp tác với bang Hổ cũng không trốn thoát được, bị Thạch Phong bắt rồi bị giết chết trước mặt mọi người.

Nếu không phải vì Triệu Viêm không biết rõ tình hình mọi chuyện thì chắc chắn hắn cũng không sống nổi. Sau đó hắn bị Thạch Phong bỏ bê mấy tháng, vừa mới được trở về Bắc Kinh tiếp nhận sòng bạc Cực Nhạc, kết quả còn chưa ngồi nóng đã bị thu lại.

Nói Triệu Viêm không uất ức là không thể nào, nhưng hắn càng sợ thủ đoạn của Thạch Phong hơn.

Thạch Phong xua tay bảo Triệu Viêm ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại anh ta và A Nam.

“Đã điều tra rõ mọi chuyện chưa?” Thạch Phong ngậm điếu thuốc trong miệng, hỏi.

“Em đã hỏi các anh em chứng kiến ở đó, quả thật mọi chuyện chính là như vậy, tên Cố thiếu gia đó quả thật đã bị Triệu Viêm lập mưu, không có tiền trả nợ nên mới gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan.”

“Thật sự chỉ là ngẫu nhiên?”

“Chắc là vậy.” A Nam cũng không dám chắc chắn.

Vẻ mặt Thạch Phong bình tĩnh, không nhìn ra được tâm trạng, “Sau này nhớ chú ý một chút, nhưng cũng không được hành động tùy tiện.”

Mặc dù Thẩm Thanh Lan có ơn cứu mạng với anh ta, nhưng dù sao cũng là người nhà họ Thẩm, mà con đường của anh ta trước giờ đều trắng đen không thể tồn tại cùng nhau, cho dù là ân nhân cứu mạng. Đứng trước tính mạng của toàn bộ bang phái và anh em, ơn huệ cũng chẳng phải là thứ đáng giá để nhắc đến.

Nếu sự xuất hiện của Thẩm Thanh Lan chỉ là ngẫu nhiên, Thạch Phong cũng không thể lấy oán trả ơn, nhất định sẽ tìm cơ hội trả lại ân tình cho cô. Nhưng nếu cô có dụng ý khác, ánh mắt Thạch Phong hung ác, anh ta chỉ có thể lấy oán trả ơn.

Thẩm Thanh Lan đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Thạch Phong, cũng hoàn toàn không quan tâm, dù biết thì cũng chẳng để bụng. Lúc về đến nhà thì trời đã tối, cô tắm rửa rồi đi ngủ, ngày mai còn phải ra sân bay đón người.

Hôm nay, lúc đưa Phó lão gia về nhà, nghe thấy ông nội dặn dò nhân viên cảnh vệ trong nhà ngày mai đến sân bay đón cô của Phó Hoành Dật là Phó Tĩnh Đình, cô mới biết thì ra người cô quanh năm ở nước ngoài sắp trở về.

http://tieulun.hopto.org

Nói đến người cô này, năm đó cũng là một nhân vật nổi tiếng trong Đại Viện, cùng cấp bậc cha chú của Thẩm Thanh Lan, đồng lứa với Thẩm Khiêm. Bà ấy là một nữ anh hùng, vì từ nhỏ đã được Phó lão gia nuôi dưỡng như con trai nên tính tình cũng hùng hổ, lanh lẹ, võ nghệ của bà ngay cả bộ đội đặc công bình thường cũng không theo kịp. Năm đó bà cũng đã thật sự rèn luyện mấy năm ở quân đội, thành tích nổi bật.

Ngay lúc tất cả mọi người đều nghĩ bà sẽ tiếp tục làm trong quân đội thì bà lại chọn giải nghệ, vào bộ ngoại giao, sau đó lấy công tử nhà họ Cố là Cố Bác Văn.

Mọi chuyện phát triển như thế khiến tất cả mọi người đều lác mắt.

Nhưng sau khi sinh Cố Dương chưa được bao lâu, bà lại ly hôn với Cố Bác Văn, sau đó xuất ngoại, từ đó đến nay vẫn đảm nhiệm vị trí đại sứ Trung Quốc ở nước Anh, quanh năm không về nước, thậm chí bà cũng đã nhiều năm không ăn tết ở trong nước, lần này là về đón năm mới.

Biết bà sắp về, Thẩm Thanh Lan liền chủ động nhận nhiệm vụ này.

Cô đã từng gặp người cô này. Vào hai năm trước, Phó Tĩnh Đình từng trở về một chuyến, Thẩm Thanh Lan đúng lúc đó đang ở nhà họ Phó.

Rạng sáng hôm sau, Thẩm Thanh Lan thức dậy chạy bộ như thường lệ, sau đó lái xe đến sân bay. Cô không lái chiếc xe thể thao huênh hoang kia của mình, mà chọn một chiếc xe của Phó Hoành Dật để trong ga-ra.

http://tieulun.hopto.org

Lúc cô đến sân bay thì máy bay vẫn chưa hạ cánh. Thẩm Thanh Lan dừng xe, đang định đi vào thì lại thấy một nhóm người đang tụ tập ở phía trước. Cô còn tưởng rằng có minh tinh nào xuất hiện, đến gần mới phát hiện thì ra là không phải.

Ở đó, một người phụ nữ ăn mặc trang trọng đang kéo một người ăn mặc như nhân viên chửi ầm lên. Thẩm Thanh Lan không có hứng thú với mấy chuyện ồn ào thế này, đang định đi qua thì lại nghe thấy tiếng bàn tán của quần chúng đứng xem.

“Người phụ nữ này thật quá đáng, bà ta đã đến muộn mà lại còn trách máy bay cất cánh quá đúng giờ.” Một người đi đường A nói.

Người qua đường B phụ họa, “Máy bay cất cánh rồi mà bà ta còn muốn tìm nhân viên công tác ở sân bay để tranh luận nữa chứ.”

Người qua đường C: “Bà ta cũng thật xui xẻo, chuyến bay trong nước hay bị delay, nhưng ai bảo bà ta bay chuyến quốc tế làm gì, người nước ngoài đâu để ý đến chuyện giao thông hỗn loạn ở Bắc Kinh, khiến bà ta bị tắc đường đâu chứ.”

Người qua đường D: “Bà ta chẳng qua là phách lối thôi, biết sẽ đến trễ thì sao không ra ngoài sớm đi. Bà ta tưởng bà ta là ai chứ? Bà ta chưa đến thì máy bay không thể cất cánh ư? Nghĩ mình là mặt trăng, ai ai cũng phải xoay quanh bà ta chắc? Dù có là mặt trăng thì cũng phải xoay quanh Trái Đất đấy!”

Người qua đường A gật đầu, “Mà nhân viên sân bay cũng đã đồng ý đổi sang chuyến bay sớm nhất cho bà ta rồi, thế mà bà ta còn không đồng ý, lại còn tát nhân viên. Nhân viên đó không thể đánh trả, chỉ đành đứng bên cạnh, nếu không phải sau đó có người khác đến, không chừng còn bị đánh nữa ấy chứ.”

“Loại người này nên bị cho vào danh sách đen, để đời này bà ta cũng không thể lên máy bay được nữa, cho bà ta đắc ý. Tưởng có tiền là ngon sao? Nếu đã có nhiều tiền như vậy thì đi mua máy bay tư nhân đi, chắc chắn sẽ không bao giờ trễ giờ.” Người qua đường C căm ghét nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn người phụ nữ đang đứng trong sân vẫn còn dây dưa tranh cãi với nhân viên, mà nhân viên kia thì lại ăn nói khép nép xin lỗi.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, do thái độ của nhân viên như vậy mới khiến người phụ nữ này càng thêm phách lối. Chỉ cần làm như người vừa rồi nói, cho bà ta vào danh sách đen, không để bà ta bay chuyến trong nước nữa thì bà ta có thể làm gì chứ? Đôi khi, hung dữ một chút cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Cô lắc đầu đi qua đám đông này, sống ở Trung Quốc sáu năm, nhưng với một vài hành vi, Thẩm Thanh Lan cảm thấy dù người dân Trung Quốc được xưng tụng là có lễ nghi thì vẫn có những người vàng thau lẫn lộn.

Thẩm Thanh Lan đến cổng đón khách vừa đúng lúc máy bay hạ cánh, chờ thêm một lát thì đã thấy Phó Tĩnh Đình xuất hiện từ bên trong. Bà mặc bộ đồ vest chuyên nghiệp, bên ngoài khoác một cái áo khoác nỉ màu đen, vẫn khéo léo như trong trí nhớ.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình đã biết trước hôm nay Thẩm Thanh Lan tới đón bà, vừa đi ra đã thấy Thẩm Thanh Lan đứng lẫn trong đám người. Con bé này rất nổi bật, dù chỉ đứng trong đám đông, không nói câu nào, nhưng vẫn hấp dẫn sự chú ý của mọi người đầu tiên.

“Cô.” Thẩm Thanh Lan nhận lấy hành lý trong tay Phó Tĩnh Đình. Bà cũng không giành với cô mà để cô kéo, trong hành lý của bà cũng chỉ có vài bộ quần áo để thay, cùng với quà tặng cho người nhà nên cũng không nặng lắm.

Lúc đi ra không còn thấy người phụ nữ gây sự kia nữa, Thẩm Thanh Lan dẫn Phó Tĩnh Đình đến chỗ xe, cất hành lý rồi mới mở cửa ghế lái.

“Chúng ta đã không gặp nhau hai năm rồi nhỉ?” Phó Tĩnh Đình hỏi.

Thẩm Thanh Lan khẽ gật đầu, vẫn dáng vẻ lạnh lùng đó, nhưng giọng nói thì rất dịu dàng, “Hai năm lẻ ba tháng ạ.”

Phó Tĩnh Đình mỉm cười, nhìn Thẩm Thanh Lan mà thấy hơi xúc động, “Năm đó, lúc cô thấy cháu thì đã rất thích cháu rồi, còn đang cảm thán nếu cháu là con gái của cô thì tốt biết mấy, ai ngờ cuối cùng cháu vẫn trở thành người của nhà họ Phó chúng ta.” Duyên phận thế này, quả thực khiến người ta không tin cũng không được.

Thẩm Thanh Lan không biết trả lời thế nào, chỉ hơi cong môi, khiến vẻ mặt

trở nên nhu hòa.

Phó Tĩnh Đình trùng hợp nghiêng đầu thì thấy cô hơi nâng khóe môi, trong mắt bà hiện vẻ ngạc nhiên. Thẩm Thanh Lan quả thật chính là cô gái đẹp nhất trong số những người mà bà từng gặp, dù chỉ là động tác hơi cong môi cũng cực kỳ gợi cảm và quyến rũ.

Nhớ lại mấy tháng trước, lúc Phó lão gia gọi điện thoại cho bà còn phàn nàn Phó Hoành Dật thường xuyên không về nhà, ba mươi mấy tuổi rồi mà vẫn chưa có vợ, còn khen ngợi cô bé nhà họ Thẩm thông minh hiểu chuyện… không hề giấu giếm sự hài lòng về Thẩm Thanh Lan.

Bà còn tưởng rằng tình cảm yêu thích đó của ông cụ cũng chỉ là nỗi nhớ mong mà thôi, không ngờ mấy tháng sau, Thẩm Thanh Lan đã thật sự trở thành cháu dâu nhà họ Phó.

Phó Tĩnh Đình không biết cụ thể, nhưng nếu Phó Hoành Dật đã dự định kết hôn với Thẩm Thanh Lan thì hai người nhất định là có tình cảm với nhau. Bà nhìn Phó Hoành Dật lớn lên, hoặc có thể nói Phó Hoành Dật hệt như một đứa con trai khác của bà vậy. Thấy con trai mình hạnh phúc, Phó Tĩnh Đình cũng rất vui mừng.

“Lần này cô trở về có thể ở lại bao lâu ạ?” Không muốn để bầu không khí quá nặng nề, Thẩm Thanh Lan chủ động hỏi.

“Khoảng nửa tháng.” Phó Tĩnh Đình mỉm cười, “Mấy năm nay không ăn tết ở nhà, lần này cuối cùng cũng có thể đón năm mới bên cạnh người nhà rồi.”

http://tieulun.hopto.org

“Nghe cô sắp trở lại, ông nội rất vui, sáng sớm đã dặn dò cho dì Triệu mua những món mà cô thích ăn.”

Nhắc đến người ba già ở nhà, Phó Tĩnh Đình cảm thấy rất áy náy. Sau khi anh trai và chị dâu qua đời, bà là đứa con duy nhất trong nhà, nhẽ ra phải ở bên cạnh chăm sóc ông, nhưng lại vì bản thân bà tùy hứng nên mới xa nhà nhiều năm như vậy.

“Ông nội cháu khỏe không?” Phó Tĩnh Đình hỏi, mặc dù thường xuyên gọi điện nói chuyện với ông, nhưng không nhìn thấy người nên trong lòng bà vẫn luôn lo lắng, mà ông cụ thì lại có cái tình tốt khoe xấu che.

“Ông nội vẫn khỏe ạ, nhưng dạo trước đi kiểm tra thì phát hiện lượng mỡ trong máu hơi cao, cho nên dạo này không cho ông nội ăn nhiều thịt, vì thế mà ông còn rất tức giận.” Thẩm Thanh Lan kiên nhẫn kể lại cuộc sống hằng ngày của Phó lão gia, giọng điệu tuy thản nhiên nhưng Phó Tĩnh Đình lại nghe rất chăm chú.

Nghe nói ông cụ không được ăn thịt nên nổi giận như đứa trẻ, Phó Tĩnh Đình không nhịn được cười rộ lên, gương mặt không hề dịu dàng của bà lúc mỉm cười lại để lộ vẻ dịu dàng của phụ nữ, “Cô và Hoành Dật không thường xuyên ở nhà, phiền cháu quan tâm ông nội nhiều hơn.”

“Ông nội rất tốt, trước kia lúc cháu còn chưa lấy Hoành Dật, cháu cũng thường xuyên đến thăm ông nội, nói chuyện phiếm uống trà.” Thẩm Thanh Lan nở nụ cười thản nhiên. Cô thật sự rất thích Phó lão gia, ông ấy cũng giống ông nội cô, là một người trưởng bối cực kỳ tốt.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình bật cười, bà đã quên người ba già nhà mình vẫn luôn rất thích cô bé này.

“Cô về Đại Viện trước hay đến nhà họ Cố thăm Cố Dương trước ạ?” Đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Thẩm Thanh Lan hỏi Phó Tĩnh Đình.

Vẻ mặt Phó Tĩnh Đình lập tức trở nên hoảng hốt, “Về Đại Viện đi, cô còn chưa nói với Cố Dương chuyện cô trở về, lát nữa cô gọi điện thoại bảo nó đến Đại Viện.”

Thẩm Thanh Lan cứ như không nhìn thấy lúc Phó Tĩnh Đình thất thần, chỉ vừa cười vừa nói, “Chắc chắn ông nội đang chờ trước cổng chính rồi.”

Phó Tĩnh Đình cũng cười theo, lấy điện thoại ra gọi cho Cố Dương. Trò chuyện điện thoại xong, Phó Tĩnh Đình không quên nói thêm một câu, “… Đừng nói cho ba con biết là mẹ về.”

Cố Dương ở đầu dây bên kia nhìn thoáng qua người đứng bên cạnh đang nghe lén anh ta và mẹ nói chuyện, nghe thấy câu nói cuối cùng, đôi mắt ông ấy lập tức ảm đạm, khe khẽ thở dài trong lòng.

“Vậy… ba, con đến nhà ông ngoại trước.” Cố Dương lên tiếng, không biết an ủi ba mình như thế nào.

http://tieulun.hopto.org

Từ bé, Cố Dương đã biết ba mẹ mình ly hôn. Anh ta và ba sống cùng nhau, mẹ thì ra nước ngoài. Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà hai người đến tận bây giờ vẫn không hề gọi điện thoại cho nhau.

Lớn hơn một chút, Cố Dương mới biết là do mẹ anh ta chủ động đề nghị ly hôn. Ban đầu, anh ta cứ tưởng giữa hai người xuất hiện người thứ ba, nhưng hai mươi mấy năm trôi qua, ba và mẹ vẫn luôn độc thân, thậm chí ngay cả bóng dáng người thứ ba cũng chẳng thấy.

Nhìn ba cũng không phải là không có tình cảm với mẹ, đã như vậy thì tại sao không ở cùng nhau?

Vấn đề này, Cố Dương khi còn bé đã từng hỏi ba mình, nhưng Cố Bác Văn chỉ nhìn anh ta rồi im lặng không nói gì, trong mắt ông có cảm xúc gì đó mà anh ta không hiểu.

Sau này, anh ta mới biết cảm xúc đó gọi là đau thương.

Anh ta không quản được chuyện của ba mẹ, cũng không thể quản. Ba mẹ xa cách nhiều năm như vậy, Cố Dương cũng đã quen rồi.

Cố Bác Văn cười ôn hòa, “Đi đi, đừng quên mang quà cho ông ngoại con.”

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương vẫy vẫy tay tỏ ý đã biết rồi rời đi.

Cố Bác Văn nhìn theo bóng lưng con trai, rồi nhìn lại căn phòng trống rỗng, thở dài thườn thượt, “Tĩnh Đình, em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh.”

Xe dừng lại trước cửa nhà họ Phó. Phó Tĩnh Đình vừa liếc mắt đã nhìn thấy Phó lão gia đi tới đi lui trong sân, thỉnh thoảng còn nhìn ra ngoài.

Thấy có xe đến, ông lập tức thẳng lưng, chắp hai tay ra sau, dáng vẻ như vừa mới đi ra.

Phó Tĩnh Đình thấy vậy liền buồn cười, khóe mắt ươn ướt, chỉ hai năm không gặp mà trên đầu ba già hình như đã nhiều tóc trắng hơn trước, nếp nhăn trên mặt càng rõ nét.

Phó Tĩnh Đình đi đến trước mặt Phó lão gia rồi dừng lại, “Ba, con về rồi.”

Phó lão gia “Ừ” một tiếng, quan sát con gái một lúc, thấy con gái ngoại trừ gầy hơn một chút, còn sắc mặt vẫn tươi tỉnh thì hơi yên tâm, nhưng vẫn tỏ vẻ ghét bỏ ra mặt, nhìn Phó Tĩnh Đình, “Về thì về đi, chẳng lẽ còn muốn lão già tôi đến đón cô sao.”

Mặc dù vẻ mặt Phó lão gia đầy ghét bỏ, nhưng Phó Tĩnh Đình vẫn tươi cười, bước lại gần ôm Phó lão gia một cái, “Ba, con nhớ ba lắm.”

Phó Tĩnh Đình có thể cảm giác được cả người ba già cứng đờ, sau đó một đôi tay ấm áp đặt lên lưng bà, vỗ nhè nhẹ. Trong lòng bà quặn đau, sống mũi cay cay.

“Được rồi được rồi, lớn như vậy rồi mà không sợ bị con cháu chê cười.” Phó lão gia lầm bầm, nhưng tay vẫn không rút lại, vỗ nhè nhẹ trên lưng con gái, đứa con này trừ lúc trước năm tuổi còn nũng nịu trong ngực ông, thì sau đó ông không còn được ôm lấy một lần.

Thẩm Thanh Lan nhìn cảnh này, nở nụ cười dịu dàng, yên lặng xách hành lý vào trong, để lại không gian cho đôi cha con đã nhiều năm không gặp này.

Phó Tĩnh Đình chui ra khỏi vòng tay của Phó lão gia, Phó lão gia ghét bỏ nhìn bà một cái, “Ở nước ngoài mấy năm còn học bọn Tây mấy trò quỷ này, về thì về, còn ôm cái gì chứ.”

Phó Tĩnh Đình mặc kệ ba mình lầm bầm, trong mắt đầy ý cười, kéo cánh tay ông.

Đang định đi vào trong nhà thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng động cơ xe, sau đó Cố Dương liền xuất hiện ở cổng Đại Viện.

“Ông ngoại, mẹ, con tới rồi.” Cố Dương cười hì hì, nhìn thấy Phó Tĩnh Đình thì liền ôm một cái.

Anh ta đã trưởng thành, cao lớn hơn nhiều, Phó Tĩnh Đình chỉ có thể đứng đến vai anh ta.

Bà vỗ vai con trai, “Lại cao lên rồi.”

Cố Dương tỏ vẻ đương nhiên, “Đúng vậy, tiểu gia con còn càng ngày càng đẹp trai nữa đấy.”

“Cháu là tiểu gia của ai chứ?” Phó lão gia âm trầm hỏi một câu.

Cả người Cố Dương run lên, vội vàng nở nụ cười lấy lòng, “Ông ngoại, cháu ngoại đẹp trai đáng yêu đến thăm ông đây, ông có vui không?”

Phó lão gia hừ lạnh, “Nhìn thấy cháu là mắt ông lại đau. Cháu nói cho ông nghe xem cái đầu vàng chóe này của cháu là cái gì?”

Cố Dương thầm than không xong, anh ta mấy ngày trước vừa đi nhuộm tóc thành màu nâu nhạt, lại quên Phó lão gia ghét nhất là nhìn thấy trên đầu con trai nhuộm màu linh tinh. Anh ta thế này có tính là tự đâm đầu vào họng súng không?

“Ông ngoại, cái đó… Chẳng phải sắp đến tết rồi sao, người ta nói năm mới con người mới mà, vì thế đây là con người mới của cháu.”

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia đã biết cái tính này của cháu ngoại từ trước, ba và mẹ nó đều không như vậy, sao lại sinh được một đứa con trai thế này chứ? Nó lúc bé ngang ngược, bị ông mạnh mẽ dạy dỗ nên còn đỡ, nhưng càng lớn lên thì lại càng ầm ĩ, mỗi lần nhìn thấy nó là ông đều rất tức giận.

Hôm nay con gái trở về, Phó lão gia cũng lười so đo với anh ta, “Được rồi, được rồi, đứng ở ngoài này hết làm gì, vào nhà đi.” Nói rồi liền dẫn đầu đi vào.

Cố Dương le lưỡi, tạm thời an toàn rồi. Phó Tĩnh Đình lườm lườm con trai, Cố Dương đổi lại lại nở nụ cười xán lạn.

Phòng của Phó Tĩnh Đình đã quét dọn sạch sẽ, Thẩm Thanh Lan cất hành lý rồi xuống tầng.

“Chị dâu nhỏ.” Cố Dương nhìn thấy Thẩm Thanh Lan liền ngoan ngoãn chào một tiếng.

Phó lão gia nghe xong, lại không vui, trừng mắt, “Chị dâu là chị dâu, còn thêm chữ nhỏ phía sau làm gì, không biết lớn bé.”

Cố Dương rụt cổ lại, chào lại lần nữa, “Chào chị dâu.”

http://tieulun.hopto.org

Chào xong, cậu ta còn lẩm bẩm, “Chị ấy vốn nhỏ tuổi hơn cháu, gọi chị dâu nhỏ là đúng rồi“.

“Cháu lẩm bẩm gì đó?” Phó lão gia nhìn chằm chằm Cố Dương, nhất là cái đầu màu vàng kia, mắt ông lại đau rồi.

Cố Dương vô thức đứng thẳng người, suýt chào theo nghi thức quân đội, “Cháu nói là ông ngoại nói chí phải.”

Biết cậu ta lắm mồm, Phó lão gia cũng lười so đo, “Ngày mai mau chóng nhuộm lại tóc cho ông, lần sau nếu lại để ông nhìn thấy mấy cái thứ này, ông liền lấy kéo cắt tóc cháu.”

Vẻ mặt Cố Dương suy sụp, cứ tưởng ông đã quên chuyện này rồi, sao bây giờ còn nhớ rõ vậy chứ? Anh ta đành ỉu xìu đáp, “Cháu biết rồi, ông ngoại.”

Anh ta vừa đi làm tóc xong, thật phí tiền.

Dì Triệu đã nấu cơm từ lâu, Thẩm Thanh Lan và mọi người ngồi đợi một lát trong phòng khách, bà liền dọn cơm cho bọn họ ăn.

“Dì Triệu, bao nhiêu năm như vậy rồi mà dì vẫn nhớ rõ khẩu vị của cháu, làm toàn là món cháu thích ăn.” Phó Tĩnh Đình ngồi xuống, nhìn đủ các món ăn trên bàn vừa cười vừa nói.

http://tieulun.hopto.org

Dì Triệu mỉm cười, “Dì nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, sao có thể không biết cháu thích ăn món gì chứ.”

Chồng dì Triệu là sĩ quan phụ tá của Phó lão gia lúc còn trẻ, chỉ là sau này hy sinh trên chiến trường. Dì Triệu không có con, sau khi chồng mất cũng không lấy người khác mà vẫn luôn ở lại nhà họ Phó, coi ba của Phó Hoành Dật và Phó Tĩnh Đình như con của mình, bà còn hiểu rõ sở thích ăn uống của họ hơn chính bản thân bọn họ.

“Dì Triệu, dì thật bất công quá, mẹ cháu trở về, cháu cũng về đây rồi, sao không thấy dì nấu đồ ăn cháu thích.” Cố Dương bĩu môi như thể rất bất mãn, nhưng trong mắt vẫn đầy vui vẻ, ai cũng hiểu cậu ta đang nói đùa.

“Tiểu thiếu gia của tôi ơi, quên ai cũng không thể quên cậu được. Món ăn cậu thích còn ở trong phòng bếp, lập tức mang ra cho cậu.”

Cố Dương lúc này mới tươi cười, ngồi xuống bên cạnh Phó Tĩnh Đình.

Dì Triệu nhanh chóng bê đồ ăn ra. Thấy bà bê một cái mâm lớn, Thẩm Thanh Lan đứng dậy giúp bà để đồ ăn xuống bàn.

Phó Tĩnh Đình nâng ly lên, nhìn Phó lão gia, “Ba, bao nhiêu năm không trở về nhà, là con gái bất hiếu.”

http://tieulun.hopto.org

“Đang êm đẹp nói đến chuyện này làm gì?” Hình như trong mắt Phó lão gia long lanh nước. Ông cụp mắt xuống, uống hết rượu con gái kính.

“Nào nào, ông ngoại, cái đùi gà lớn này kính ông ăn.” Cố Dương gắp một cái đùi gà lớn, bỏ vào chén ông.

Bữa cơm này, mọi người ăn rất vui vẻ hòa thuận.

Cơm nước xong xuôi, Cố Dương theo Phó Tĩnh Đình ngồi chen chúc trên ghế sô pha, cứ như người không xương, dựa vào Phó Tĩnh Đình. Phó lão gia ăn xong phải đi tản bộ nên Thẩm Thanh Lan đã đi cùng ông.

“Mẹ, lần này mẹ trở về, chắc sẽ không rời đi nhanh đâu nhỉ?”

“Ừ, mẹ nghỉ phép nửa tháng, lần này có thể ở nhà ăn tết thật ngon.”

“Mẹ, năm nay về Cố gia ăn tết với con nhé.” Cố Dương thử dò xét.

Phó Tĩnh Đình lập tức trầm mặc. Cố Dương im lặng thở dài, ba, thật sự không phải là con trai không giúp ba đâu, nhưng con cũng bất lực.

“Chuyện đó… mẹ, mẹ vẫn độc thân như vậy, có định tìm cho con một ông bố dượng không ạ?” Cố Dương đổi chủ đề, nhưng vừa nói xong thì trán bị gõ

một cái.

“Nói vớ vẩn gì đó?”

Cố Dương la oai oái, ôm trán, vẻ mặt tủi thân nhìn Phó Tĩnh Đình, “Mẹ, con có phải là con trai ruột của mẹ không? Mẹ ra tay nặng như vậy, nếu đánh con đến đần độn thì mẹ sẽ không có đứa con trai thông minh anh tuấn như vậy nữa đâu.”

“Vốn đã không thông minh rồi, đần độn càng tốt, miễn cho tỉnh táo mà suốt ngày chỉ biết nói năng vớ vẩn.” Phó Tĩnh Đình tức giận.

“Con nói vớ vẩn chỗ nào chứ, con nói chuyện rất nghiêm túc mà! Mẹ xem, con đã hai mươi ba tuổi rồi. Mẹ và ba đã ly hôn bao nhiêu năm như vậy, nếu không thích ba con thì sao mẹ không tìm một người khác?”

Phó Tĩnh Đình lạnh mặt, đẩy con trai ra, “Cố Dương, mẹ thấy con đang ngứa da, muốn ăn đòn phải không?”

Cố Dương hừ hừ, “Lại là chiêu này, lần nào nói không lại con là mẹ liền chơi xấu.”

“Mẹ thấy con đúng là thiếu đòn.” Phó Tĩnh Đình làm bộ định đưa tay đánh. Cố Dương nhảy đựng lên, tránh xa Phó Tĩnh Đình, nhìn bà với vẻ mặt đề phòng, “Mẹ, quân tử động khẩu không động thủ.”

“Mẹ con trước giờ vốn không phải quân tử.”

Cố Dương: “…” Quả nhiên phụ nữ đều không nói lý, ngay cả mẹ anh ta cũng không ngoại lệ.

“Hai đứa đang làm gì đó?” Phó lão gia đi vào, thấy tư thế của hai mẹ con, bèn hỏi một câu.

“Ông ngoại, đã lâu không gặp mẹ nên cháu đang chọc mẹ thôi.” Cố Dương cười hì hì.

“Cố Dương, cháu cũng đã lớn, một năm qua cháu cũng chơi chán rồi, dù sao cũng nên tính cho tương lai đi.” Phó lão gia không để ý tới Cố Dương đang cười đùa tí tửng mà hỏi vấn đề khác. Nụ cười của Cố Dương cứng đờ, anh ta biết lần nào về Đại Viện cũng không thể thoát khỏi chuyện này mà, quả nhiên là vậy.

Đây cũng là nguyên nhan anh ta không thích đến Đại Viện. Phó lão gia là quân nhân nên vẫn luôn hy vọng Cố Dương vào bộ đội, nếu không lúc trước cũng đã chẳng bắt anh ta học trường quân đội.

Mặc dù Cố Dương tốt nghiệp trường quân đội đã được một năm, nhưng vẫn không đến bộ đội rèn luyện, Phó lão gia cũng đành tạm thời tùy theo anh, thế nhưng không thể tiếp tục để mặc anh như thế.

http://tieulun.hopto.org

“Ông ngoại, cháu còn nhỏ, việc này không vội.” Cố Dương ý đồ cò kè mặc cả.

Phó lão gia trợn mắt, khuôn mặt ông rất hòa ái, nhưng dù sao cũng từng bôn ba trong bộ đội bao nhiêu năm, nên một khi nghiêm túc vẫn rất có sức uy hiếp, “Hai mươi ba mà còn nhỏ? Cháu định quậy tới khi nào? Anh cả Hoành Dật của cháu lúc bằng tuổi cháu đã vào bộ đội đặc công rồi.”

Cố Dương nhìn Phó Tĩnh Đình, muốn cầu cứu bà, nhưng Phó Tĩnh Đình lại quay sang chỗ khác, làm như không nhìn thấy. Bà và Phó lão gia trước đó đã nhất trí ý kiến với nhau về chuyện này, đương nhiên bây giờ sẽ không phá bĩnh.

Thẩm Thanh Lan lại càng không cần phải nói, tính cô luôn không thích bao đồng, chuyện này cô càng không thể nhúng tay, chỉ ngồi trên ghế sô-pha khoan thai uống trà dì Triệu pha, làm như không thấy vẻ cầu cứu của Cố Dương.

Đều là mấy người thấy chết không cứu, Cố Dương nước mắt lưng tròng.

“Sang năm, cháu hãy vào quân đội rèn luyện đi, ông sẽ đánh tiếng trước giúp cháu, để ai cũng không được phép quan tâm đặc biệt đến cháu. Nếu cháu dám nửa đường đào ngũ, ông liền đánh gãy chân cháu, để xem ba cháu có dám giúp cháu không.” Phó lão gia dứt khoát giải quyết.

http://tieulun.hopto.org

Đừng thấy dáng vẻ của ông bình thường vui vẻ dễ nói chuyện, một khi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không thay đổi. Biết chuyện này đã được quyết định, Cố Dương cũng chỉ có thể ngồi xổm ôm đầu khóc trong góc tường.

Cố Dương vẫn đợi đến sau khi ăn cơm tối xong mới về, Thẩm Thanh Lan thì ở lại nhà họ Phó.

Nằm trên giường lớn không có Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan hình như lại càng nhớ anh hơn, nhịn không được bèn cầm điện thoại gọi cho anh, nhưng bất ngờ là điện thoại đã tắt máy.

Thẩm Thanh Lan cũng không nghĩ nhiều nữa, để điện thoại xuống, ép mình chìm vào giấc ngủ.

Mà ở nơi nào đó trong quân khu bộ đội đặc công, phòng ký túc xá của Phó Hoành Dật vẫn sáng đèn, anh đang không ngừng gõ chữ trên máy tính. Trong màn đêm yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy âm thanh ngón tay gõ vào bàn phím.

Ánh mắt anh nghiêm túc, đôi mắt nhìn màn hình chằm chằm không hề nhúc nhích, gõ xong dấu chấm cuối cùng, anh mới lưu văn kiện lại rồi tắt máy.

Đang định cầm điện thoại lên xem mấy giờ mới nhận ra điện thoại chẳng biết đã tắt máy từ lúc nào, anh sạc pin cho điện thoại, chờ máy khởi động lên thì xem giờ. Anh vốn định gọi cho Thẩm Thanh Lan, nhưng rồi lại để điện thoại xuống bàn, bây giờ đã hai giờ sáng, cô có lẽ đã ngủ rồi.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nhanh chóng tắm rửa rồi mới đi ngủ. Mấy ngày nay, anh phải luôn tay viết báo cáo tổng kết, chờ chuẩn bị xong hết mọi chuyện thì có thể về nhà.

Lần trước nhân lúc họp để vội vàng trở về nhà một chuyến, còn chưa nói chuyện với Thẩm Thanh Lan được nhiều thì đã phải chạy về, anh vô cùng nhớ nhung, đồng thời cũng cảm thấy có lỗi sâu sắc với cô vợ nhỏ này.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 172: Có khách đến, ngài phó đã về!

Thời gian thấm thoắt trôi qua, rất nhanh đã đến ngày hai mươi bảy, ngày mai Phó Hoành Dật sẽ trở về. Hôm nay, Thẩm Thanh Lan thức dậy sớm hơn thường ngày, lúc mở mắt ra chỉ mới hơn năm giờ một chút. Cô không được nữa, đành dứt khoát thức dậy, ra ngoài tập thể dục buổi sáng.

Dù sao cũng là Đại Viện quân đội nên có không ít người tập thể dục vào buổi sáng. Trên đường đi, Thẩm Thanh Lan gặp rất nhiều người quen, sau khi cô tập thể dục về thì Phó Tĩnh Đình cũng đã dậy.

“Thanh Lan, sao cháu dậy sớm vậy?” Mới sáng sớm đã nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, Phó Tĩnh Đình rất ngạc nhiên, người trẻ tuổi bây giờ đều ngủ nướng được thêm phút nào hay phút đó, nói gì đến chuyện tập thể dục buổi sáng.

Thấy Phó Tĩnh Đình mặc đồ thể thao, Thẩm Thanh Lan hỏi, “Cô muốn ra ngoài chạy bộ ạ?”

Phó Tĩnh Đình gật đầu, bà đã thành thói quen nên lúc không có chuyện gì làm mà không ra ngoài chạy hai vòng thì cả người đều cảm thấy khó chịu. Hai ngày trước là vì điều chỉnh chênh lệch múi giờ nên không dậy được, hôm nay bà dậy sớm, bèn ra ngoài chạy bộ.

“Vậy cháu lại chạy thêm hai vòng với cô.” Thẩm Thanh Lan dừng bước rồi đi theo Phó Tĩnh Đình ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

“Chẳng phải cháu vừa mới về sao, một mình cô đi là được rồi.” Phó Tĩnh Đình nói.

“Vừa rồi cháu không chạy xa, vừa khéo chạy thêm một đoạn với cô.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

Măc dù cô vừa chạy bộ về nhưng người vẫn sạch sẽ nhẹ nhàng, hơi thở ổn định, Phó Tĩnh Đình đương nhiên tin cô, hai người lại chạy ra ngoài một vòng nữa.

Lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Tĩnh Đình chạy bộ về, ăn sáng xong thì nghe thấy chuông cửa vang lên. Không đợi Thẩm Thanh Lan đứng dậy, dì Triệu đã đi ra ngoài mở cửa.

Dì Triệu đón khách vào phòng khách rồi lên lầu báo với Phó lão gia, sau đó mới trở lại phòng bếp.

“Dì Triệu, ai tới vậy?” Lúc dì Triệu đi qua phòng ăn, Phó Tĩnh Đình hỏi.

“Người đó nói là cấp dưới trước kia của lão gia, nhân dịp trước năm mới tới thăm lão gia.”

Phó Tĩnh Đình cũng không để ý, mỗi lần trước và sau tết, trong nhà thường

có cấp dưới trước kia của lão gia tới đây thăm. Phó lão gia tuy đã về hưu nhiều năm, nhưng tốt xấu gì lúc trước cũng là người đứng đầu trong quân khu, dù đã về hưu nhưng vẫn còn quan hệ, huống chi Phó Hoành Dật bây giờ vẫn còn ở trong quân đội.

Tiếng trò chuyện loáng thoáng truyền đến từ phòng khách, Thẩm Thanh Lan ăn sáng xong, đang định lên lầu quét dọn phòng của cô và Phó Hoành Dật một chút. Lúc đi ngang qua phòng khách, cô thoáng nhìn qua thì thấy một dáng người quen thuộc, bèn dừng bước lại.

“Phương Đồng?”

Phương Đồng đang buồn chán ngồi trên ghế sô-pha, bất chợt nghe thấy có người gọi tên mình, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt liền vui mừng, “Thanh Lan.”

Thẩm Thanh Lan đi qua chào Phó lão gia rồi nhìn Phương Đồng, “Sao cậu lại ở đây?”

Phương Đồng nhìn ba mình, sau đó mới nói, “Tớ và ba mẹ đến đây thăm hỏi cấp trên lúc trước của ba tớ.”

“Thanh Lan, đây là?” Phó lão gia nghi ngờ nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan giải thích, “Đây là Phương Đồng, bạn của cháu, cũng là bạn

cùng phòng đại học với cháu.”

“Thì ra cháu chính là Thanh Lan mà Đồng Đồng hay nhắc đến.” Phó Phương Hoa mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Lan, khóe mắt vẫn không quên liếc Phương Đồng, đã quen biết người nhà họ Phó thì sao không nói sớm.

Phương Đồng làm như không thấy, từ sau lần gặp Lý Bác Minh, mẹ cô ấy thỉnh thoảng lại gọi anh ta đến nhà ăn cơm, lấy cớ là anh ta vừa về Bắc Kinh còn chưa quen lắm, nên quan tâm một chút, thực tế thì bà có ý đồ gì, ai cũng biết hết.

Quan hệ mẹ con cũng vì thế mà có chút căng thẳng. Phương Đồng đương nhiên biết nhà họ Phó là nhà chồng của Thẩm Thanh Lan, lúc đến nhà họ Phó thăm hỏi thì thế nào cũng có thể gặp Thẩm Thanh Lan, nhưng cô ấy cũng không muốn nói quan hệ giữa mình và Thẩm Thanh Lan cho mẹ biết, ai bảo bà ấy muốn ép cô ấy và Lý Bác Minh ở bên nhau làm gì.

“Chào dì ạ.” Thẩm Thanh Lan cất lời chào, nhìn về phía người đàn ông ngồi trên ghế sô-pha, đoán chắc người này là ba của Phương Đồng nên bèn chào một tiếng “Chú.”

Phó Phương Hoa và Phương Thừa Chí cười ha ha đáp lại.

Phương Thừa Chí nhìn Phó lão gia, “Thủ trưởng, vị này là?”

Phó lão gia mỉm cười, “Đây là cháu dâu tôi, Thẩm Thanh Lan, cháu gái của thủ trưởng Thẩm.”

Phương Thừa Chí kinh ngạc, “Hoành Dật kết hôn rồi?”

“Chỉ vừa đăng ký thôi, hôn lễ phải chờ tới khi con bé Thanh Lan tốt nghiệp rồi mới tổ chức.”

Thì ra là thế, chẳng trách ông không hề nghe chút tin tức nào.

Đều là người quen nên Thẩm Thanh Lan cũng không đi nữa mà ngồi xuống bên cạnh Phương Đồng. Phó Tĩnh Đình chỉ tới chào hỏi một chút rồi đi.

Lúc còn trẻ, Phương Thừa Chí từng làm lính, là cấp dưới của Phó lão gia, sau này vì bị thương nên mới xuất ngũ rồi làm việc trong cơ quan nhà nước, mấy năm nay vẫn luôn ở nơi khác nên không đến nhà họ Phó. Bây giờ ông đã về, dĩ nhiên phải đến thăm hỏi thủ trưởng cũ. Nhưng ông không ngờ con gái ông lại quen cháu dâu nhà họ Phó, hơn nữa trông thấy đối phương như thế, xem ra quan hệ còn rất thân thiết.

Nếu Phương Thừa Chí biết Phương Đồng không chỉ quen biết Thẩm Thanh Lan, quan hệ giữa hai người cũng thân thiết, cô ấy còn đã đến nhà họ Thẩm chơi, lại rất được Thẩm lão gia yêu thích thì có lẽ sẽ càng ngạc nhiên hơn nữa.

http://tieulun.hopto.org

Vì biết quan hệ giữa Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan nên Phó lão gia bèn giữ cả nhà bọn họ lại dùng cơm trưa. Phương Thừa Chí cũng thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Dù sao bây giờ ông cũng đã được điều về Bắc Kinh, đến thăm hỏi nhà họ Phó chẳng phải cũng vì muốn rút ngắn quan hệ giữa hai nhà sao? Đã vậy thì làm sao có thể từ chối cơ hội ăn chung một bữa cơm được.

Buổi trưa, Phó Tĩnh Đình không về, nói là đi gặp một người bạn nên cũng chỉ có cả nhà họ Phương, Phó lão gia và Thẩm Thanh Lan.

Ăn cơm xong, người nhà họ Phương liền tạm biệt đi về. Phương Đồng muốn ở lại trò chuyện với Thẩm Thanh Lan, nhưng bây giờ không phải thời điểm thích hợp, chỉ đành để lần sau.

Lúc Thẩm Thanh Lan ra ngoài tiễn khách thì bất ngờ nhìn thấy Thẩm Hi Đồng đi xuống từ một chiếc xe, trông vẻ mặt hình như cũng không vui sướng gì. Cô nhìn thoáng qua chiếc xe kia, chỉ có thể thấy hình như là một người đàn ông ngồi trên ghế lái, đeo một cặp kính râm nên không nhìn rõ mặt.

Thẩm Thanh Lan xoay người về nhà, lại bị người phía sau gọi.

“Thẩm Thanh Lan, đứng lại.”

Thẩm Thanh Lan dừng chân, nhìn Thẩm Hi Đồng, “Có việc gì?”

Thấy vẻ mặt cô lạnh lùng vô cảm, Thẩm Hi Đồng liền thấy không thoải mái, “Thẩm Thanh Lan, có phải bây giờ cô rất đắc ý không?”

Thẩm Thanh Lan vẫn không có biểu cảm gì, chỉ nhìn cô ta, “Có bệnh thì uống thuốc đi.”

“Thẩm Thanh Lan, cô mới có bệnh đấy. Nếu không phải do cô nẫng tay trên thì sao tôi lại bị bắt đi xem mắt cả ngày được chứ.” Thẩm Hi Đồng lao nhanh tới trước mặt Thẩm Thanh Lan, hét vào mặt cô.

Lại là chủ đề này, Thẩm Thanh Lan còn không nhớ mà Thẩm Hi Đồng đã nhắc đến vấn đề này với cô không biết bao nhiêu lần rồi.

“Thẩm Thanh Lan, bởi vì mẹ thiên vị tôi nên cô mới ghét tôi, trả thù tôi như vậy phải không? Nhưng tôi có lỗi gì chứ? Cũng không phải là tôi tự nguyện bước vào nhà họ Thẩm, là bọn họ muốn nhận nuôi tôi, không phải tôi muốn cướp đồ của cô.”

“Vì thế bây giờ cô mới chịu thừa nhận là đã hưởng thụ tất cả những gì thuộc về tôi?” Thẩm Thanh Lan nhìn cô ta, lạnh nhạt hỏi lại.

Thẩm Hi Đồng cứng đờ, dĩ nhiên ý cô ta không phải như vậy. Tất cả mọi thứ bây giờ đều là thứ cô ta nên có được, chứ không phải là của Thẩm Thanh Lan. Cô ta không cướp cái gì hết, ngược lại, là Thẩm Thanh Lan đã cướp đi những thứ thuộc về cô ta mới đúng.

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Thanh Lan, nếu không phải cô nẫng tay trên thì bây giờ tôi mới là Phó phu nhân, vợ Phó Hoành Dật. Chẳng lẽ cô không hề áy náy nào với tôi sao?” Thẩm Hi Đồng nhìn Thẩm Thanh Lan hệt như đang nhìn một người phụ nữ xấu xa vô sỉ, không biết xấu hổ.

Thẩm Thanh Lan chỉ thấy buồn cười, Thẩm Hi Đồng không cảm thấy tiết mục này rất phiền sao? Cô ta là người biểu diễn không mệt, nhưng mà cô là người xem cũng thấy mệt mỏi chứ.

Cô xoay người muốn bỏ đi, Thẩm Hi Đồng lại giơ tay ra cản đường cô, “Thẩm Thanh Lan, có phải bây giờ cô cực kỳ đắc ý không?”

“Tôi đắc ý cái gì?” Thẩm Thanh Lan hỏi lại.

Viền mắt Thẩm Hi Đồng đỏ hoe, “Cô cướp Phó Hoành Dật của tôi. Tôi đã yêu anh ấy mười bảy năm, lúc tôi gặp anh ấy lần đầu tiên vào năm 9 tuổi thì tôi đã yêu anh ấy, vậy mà cô lại cướp anh ấy đi. Anh ấy vốn thuộc về tôi, anh ấy không phải là của cô.”

Cô ta hơi điên loạn.

Hình như Thẩm Hi Đồng hôm nay hơi kỳ lạ, theo Thẩm Thanh Lan biết, cô ta là một người rất biết khống chế tâm trạng của mình, nhất là ở bên ngoài, hình tượng của cô ta luôn tốt đẹp. Dáng vẻ dữ dằn như ả đàn bà đanh đá này không phù hợp với phong cách của cô ta.

http://tieulun.hopto.org

Thật ra hôm nay Thẩm Hi Đồng cũng bị kích thích đến hung ác. Lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đăng ký, Thẩm lão gia đã bảo Sở Vân Dung sắp xếp rất nhiều buổi xem mắt, dáng vẻ cứ như muốn gả cô ta đi ngay lập tức. Nhưng bởi vì sau đó cô ta gia nhập dàn nhạc của Sở Vân Dung, có nhiều chuyện cần làm hơn nên Thẩm lão gia mới gác chuyện này lại.

Ngay lúc Thẩm Hi Đồng tưởng chuyện này đã qua thì người trong nhà lại sắp xếp cho cô ta xem mắt. Mà lần này, người đưa ra đề nghị lại chính là Sở Vân Dung, quả thật là cú sốc lớn đối với cô ta.

Lần tai nạn ngoài ý muốn lúc trước, chuyện Sở Vân Dung kéo Thẩm Thanh Lan ra trước đã khiến cô ta cảm thấy khó chịu trong lòng. Còn lần này, bà biết rõ cô ta không đồng ý đi xem mắt mà vẫn bắt cô ta đi, mà đối phương lại là một tên giáo sư nghèo nữa chứ. Thẩm Hi Đồng không thấy oán hận trong lòng là điều không thể.

Đúng lúc nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, Thẩm Hi Đồng lập tức hoàn toàn mất lý trí.

Thẩm Thanh Lan không muốn phí thời gian lằng nhằng với Thẩm Hi Đồng điên loạn này. Cô còn phải trở về phòng quét dọn vệ sinh, ngày mai Phó Hoành Dật về rồi. Nghĩ đến đây, cô liền hơi vội vàng, nhìn thấy Thẩm Hi Đồng trước mặt vẫn còn quấy rầy thì cũng mất kiên nhẫn.

“Thẩm Hi Đồng, Phó Hoành Dật từ trước tới nay chưa từng là của cô, cũng chưa bao giờ để ý cô. Nếu anh ấy để ý cô một chút thôi thì đã chẳng lựa chọn kết hôn với tôi.”

http://tieulun.hopto.org

Mặt Thẩm Hi Đồng trở nên cực kỳ khó coi, “Cô nói bậy, chắc chắn là cô đã dùng thủ đoạn ép anh ấy kết hôn với cô. Anh ấy quan tâm tôi, nhất định là do cô, nhất định là cô đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu gì đó.”

Thẩm Thanh Lan lười nhiều lời với cô ta, quay người bỏ đi, lại thấy Thẩm Hi Đồng ngăn cản trước mặt cô lần nữa. Lần này, sắc mặt cô hoàn toàn lạnh lẽo.

Cô lạnh nhạt nhìn Thẩm Hi Đồng, trong mắt không có chút nhiệt độ nào, “Tránh ra.”

Thẩm Hi Đồng trông thấy ánh mắt của cô thì vô thức dời mắt, Thẩm Thanh Lan thế này luôn khiến cô ta hơi sợ hãi.

Thẩm Thanh Lan định đi, Thẩm Hi Đồng lại đưa tay muốn kéo cô lại, nhưng lại bị cô nắm chặt cổ tay. Cơn đau truyền đến từ cổ tay khiến Thẩm Hi Đồng lập tức mặt cắt không còn giọt máu, “Đau, đau chết mất, cô thả tôi ra.”

Thẩm Thanh Lan không buông ra mà còn nắm chặt hơn. Thấy mặt mũi Thẩm Hi Đồng nhăn nhó vì đau đớn, cô gằn rõ từng chữ một, “Thẩm Hi Đồng, đừng chọc tôi, cũng đừng ngấp nghé những thứ không thuộc về cô, nếu không thì cô không thể gánh chịu nổi hậu quả đâu.”

Thẩm Thanh Lan hất tay cô ta ra, ngang tàng bỏ đi. Thẩm Hi Đồng ôm cổ tay đau đớn, thấy nó đã hằn đỏ thì viền mắt cũng đỏ hoe.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan, lại là cái dáng vẻ ăn trên ngồi trước này. Cái gì là đồ của cô? Thứ tôi muốn có, cho dù không chiếm được thì tôi cũng sẽ phá hủy.

Lúc Thẩm Thanh Lan về nhà, Phó lão gia đã lên tầng ngủ trưa. Lớn tuổi rồi, cho dù là vào đông thì ông cũng đã quen phải ngủ trưa một chút.

Cô không quấy rầy ông mà yên lặng trở về phòng của mình, bắt đầu quét dọn phòng. Thật ra cũng không có cái gì để dọn, cách mấy ngày dì Triệu sẽ lên dọn dẹp một lần nên trong phòng vô cùng sạch sẽ, Thẩm Thanh Lan chỉ là muốn làm gì đó thôi.

Ban đêm, Thẩm Thanh Lan tắm rửa xong rồi nằm trên giường. Vừa nghĩ đến ngày mai Phó Hoành Dật sẽ về, trong mắt cô liền sáng long lanh, không hề thấy buồn ngủ, lăn qua lăn lại trên giường lớn mà trong đầu chỉ toàn hình ảnh của anh.

Vất vả lắm mới mơ màng ngủ thiếp đi, cô chợt nghe thấy một loạt tiếng bước chân. Mắt Thẩm Thanh Lan lập tức mở to, ánh vẻ nghiêm túc. Cô chợt ý thức được đây là nhà họ Phó, cơ thể căng cứng dần dần thả lỏng.

Cửa phòng bị mở ra, một dáng người cao lớn xuất hiện ở cửa ra vào. Thẩm Thanh Lan lập tức ngồi dậy, “Phó Hoành Dật!”

Trong phòng ngủ vẫn tối đen như mực, nhưng Thẩm Thanh Lan vừa liếc mắt là đã nhận ra bóng người trong bóng tối.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không bật đèn, sợ mắt Thẩm Thanh Lan không thích ứng được với ánh sáng. Anh đành sờ soạng đi đến bên giường, ngồi xuống mép giường, thân thiết nói, “Là anh, có phải đánh thức em rồi không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, nhưng sợ Phó Hoành Dật không nhìn thấy nên lại nói, “Không ạ, em vẫn chưa ngủ.”

Phó Hoành Dật cũng không vạch trần, Thẩm Thanh Lan ngủ rất thính, dù chỉ một tiếng vang nhỏ cũng có thể khiến cô lập tức tỉnh dậy. Lúc trở về, anh đã cố gắng bước nhẹ chân, nhưng cuối cùng vẫn khiến cô tỉnh giấc.

Thẩm Thanh Lan bật đèn đầu giường, mượn ánh sáng để nhìn rõ khuôn mặt Phó Hoành Dật, cằm anh lún phún râu, dưới mắt thâm nhàn nhạt, trên người mặc quân trang.

Cô kinh ngạc nhìn gương mặt trước mắt này, chỉ vẻn vẹn nửa tháng không gặp mà lại như đã xa nhau rất lâu, thì ra Phó Hoành Dật đã chiếm vị trí quan trọng đến vậy trong lòng cô sao?

“Ngốc luôn rồi?” Phó Hoành Dật đưa tay sờ mặt cô, mỉm cười nói.

Thẩm Thanh Lan để mặc anh sờ, “Chẳng phải anh nói ngày mai mới trở về sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Nhớ em.” Phó Hoành Dật lẳng lặng nhìn cô, dịu dàng nói. Vẻ dịu dàng trong mắt anh như thuỷ triều vây quanh cô. Gương mặt Thẩm Thanh Lan đỏ ửng, mắt cụp xuống.

Phó Hoành Dật làm thêm giờ để hoàn thành công việc của mình, rồi chạy về trong đêm. Mặc dù bận bịu lâu như vậy, cơ thể cũng rất mệt mỏi, nhưng nhìn gương mặt trước mắt này, anh cảm thấy những mệt mỏi kia nháy mắt đều tan thành mây khói.

“Anh đi tắm trước.”

Thẩm Thanh Lan xốc chăn lên định lấy quần áo cho Phó Hoành Dật nhưng bị anh đè lại. Anh đắp kín chăn cho cô, “Cho dù là mở điều hòa thì cũng vẫn là mùa đông, nằm yên ở trong chăn đi, đừng để bị cảm.”

Nói rồi, anh đứng dậy tự đi đến tủ đồ, lấy quần áo rồi đi vào nhà tắm.

Phó Hoành Dật tắm rửa rất nhanh, chỉ mấy phút đã ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan nằm trên giường, đắp kín chăn, chỉ để lộ đầu.

Cảm thấy giường bên cạnh lún xuống, sau đó được ôm vào lồng ngực quen thuộc, Thẩm Thanh Lan hít nhẹ một hơi, mùi sữa tắm dễ ngửi quanh quẩn trên chóp mũi, cũng là loại sữa tắm của cô, nhưng mùi hương lại hơi khác.

http://tieulun.hopto.org

Cô choàng tay qua Phó Hoành Dật, tựa đầu vào lòng anh, lắng nghe nhịp tim đang đập của anh, trong lòng lại dâng lên cảm giác thỏa mãn chưa từng có trước đây.

Phó Hoành Dật ôm cô, dựa đầu vào đỉnh đầu của cô, cảm nhận nhiệt độ chân thực của người trong lòng khiến anh cảm thấy thỏa mãn lạ thường.

Tay Thẩm Thanh Lan từ từ dịch xuống, chuyển đến vị trí nào đó. Cả người Phó Hoành Dật lập tức căng cứng, dù cách lớp áo ngủ nhưng anh vẫn cảm nhận được nhiệt độ trên tay cô.

Anh cúi đầu xuống, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt sâu thẳm, như thể mưa to gió lớn sắp nổi lên. Đúng lúcThẩm Thanh Lan ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau với anh.

“Phó Hoành Dật, em nhớ anh.” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng nói.

Một câu này hệt như một cái kéo, cắt mất dây thần kinh lý trí trong đầu Phó Hoành Dật, nụ hôn nóng ướt ập xuống.

Phó Hoành Dật chưa cạo râu, mấy sợi râu quẹt qua cằm và da thịt trên cổ của Thẩm Thanh Lan, khiến cơ thể cô run rẩy, khẽ rên một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cười dịu dàng, cúi đầu xuống, từ từ hôn lên vành tai cô. Anh duỗi tay ra, trong phòng ngủ lập tức tối tăm trở lại, chỉ nghe tiếng đàn ông thở dốc và tiếng rên rỉ thỉnh thoảng của cô gái.

***

Hôm sau, Thẩm Thanh Lan mở mắt ra liền bắt gặp đôi mắt cười của Phó Hoành Dật, “Bà xã, chào buổi sáng.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Buổi sáng tốt lành. Mấy giờ rồi?”

“Bảy giờ.”

Thẩm Thanh Lan giật mình, đã bảy giờ rồi, cô ngủ quên mất?

“Vẫn còn sớm, em có thể ngủ thêm một lát. Anh đã nói với dì Triệu rồi, hôm nay chúng ta sẽ dậy trễ.”

Dù là người vẫn luôn bình tĩnh như Thẩm Thanh Lan nhưng nghe thấy câu này cũng không nhịn được đỏ mặt, trừng anh một cái. Anh nói như vậy, có ai mà không biết hai người bọn họ tối qua đã làm gì chứ.

Da mặt ngài Phó dày, bị bà xã trừng còn cười híp mắt, hôn lên mặt Thẩm

Thanh Lan, “Anh cá là ông nội nhất định sẽ rất vui khi nghe chuyện này.”

Thẩm tiểu thư da mặt mỏng, không chịu được đùa giỡn, lập tức cầm quần áo ngủ bên cạnh định đi rửa mặt.

Phó Hoành Dật kéo cô lại, yên lặng nhìn cô, “Cứ đi như vậy sao?”

Thẩm Thanh Lan tỏ vẻ khó hiểu, nếu không thì sao?

Ngài Phó u oán, “Em đúng thật là điển hình của việc dùng xong thì vứt.”

Thẩm Thanh Lan nổi giận, lườm ngài Phó một cái. Anh liền dịu dàng cười cười, hôn mạnh hai cái lên môi cô rồi mới chịu buông ra, “Được rồi, dậy thôi.”

Thẩm Thanh Lan: “…”

Lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật rửa mặt xong rồi xuống lầu, Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình đã tản bộ trở về. Nhìn thấy vợ chồng son từ trên lầu đi xuống, Phó lão gia càng cười xán lạn hơn.

Bọn họ sáng sớm nay mới biết được Phó Hoành Dật trở về. Trước đây lúc dì Triệu vừa dậy thì Thẩm Thanh Lan cũng thức dậy, nhưng hôm nay mãi cho

đến khi làm xong đồ ăn sáng mà Thẩm Thanh Lan vẫn chưa xuống. Dì Triệu cảm thấy không yên tâm, sợ cô mệt nên muốn lên tầng xem thử, ai ngờ lại nghe giọng Phó Hoành Dật trả lời.

Dì Triệu biết Phó Hoành Dật trở về thì hai vợ chồng sẽ tiểu biệt thắng tân hôn, nên đương nhiên sẽ biết điều mà không làm phiền. Lúc xuống lầu, dì trùng hợp gặp Phó lão gia, bèn thuận miệng báo lại. Ông cụ liền vui vẻ hớn hở đi ăn sáng với Phó Tĩnh Đình.

Bị Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình nhìn đến mất tự nhiên, Thẩm Thanh Lan nhanh chân đi vào phòng ăn ăn sáng. Phó Hoành Dật bị bỏ lại phía sau, nhìn bóng lưng chạy trối chết của cô mà đôi mắt càng vui vẻ hơn.

“Ông nội, cô.”

Phó lão gia ừ một tiếng, Phó Tĩnh Đình mỉm cười, “Mau vào ăn sáng đi.”

“Đợi lát nữa con bảo tiểu Triệu hầm canh cho Thanh Lan, con gái uống nhiều canh thì cơ thể mới khỏe được.” Phó lão gia dặn dò Phó Tĩnh Đình.

Phó Tĩnh Đình nghe vậy liền buồn cười, “Ba, Thanh Lan còn nhỏ, chuyện này không thể gấp được.”

Phó lão gia trở mặt, “Ba gấp hả, ba gấp sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Vâng vâng vâng.” Phó Tĩnh Đình vội vàng trấn an, “Ba không gấp, là con gấp.”

Phó lão gia tỏ vẻ “vốn là con gấp chứ không phải ba”, chắp tay sau lưng, ung dung rời đi.

Phó Tĩnh Đình buồn cười lắc đầu, ông cụ thật đúng là càng già càng trẻ con.

Có điều Thanh Lan còn trẻ, đợi hai năm sau rồi sinh con cũng được, chỉ là Phó lão gia có lẽ không thể đợi lâu như vậy.

Cố Dương biết Phó Hoành Dật hôm nay sẽ về, vốn cũng không muốn tới nhà họ Phó, nhưng sáng sớm nay, ba anh ta đã gọi, lại lấy cớ là sắp đến Tết rồi nên bảo anh ta qua đó đưa cho mẹ ít đồ tết.

Cố Dương câm nín, có cái gì mà nhà họ Phó không có chứ, còn cần anh qua đưa đồ tết sao? Hơn nữa, chẳng phải anh ta mấy ngày trước đã đến nhà họ Phó tặng quà cho ông ngoại rồi sao?

“Ba, hôm trước con vừa mới qua đó mà!” Cố Dương không muốn đi, hôm nay Phó Hoành Dật trở về, nếu gặp phải đại ca, không biết bản thân sẽ bị anh chỉnh thế nào nữa.

Cố Bác Văn luôn ôn hòa với con trai, nghe vậy cũng không tức giận, chỉ kiên nhẫn nói, “Ông ngoại con bây giờ đã lớn tuổi, bình thường luôn ở nhà một mình, cháu trai cũng chỉ có con và Hoành Dật. Hoành Dật lại thường xuyên ở trong quân đội, lẽ ra con phải thường xuyên qua đó một chút mới phải.”

Thấy Cố Bác Văn lại sắp giảng đạo lý, Cố Dương lập tức đầu hàng, “Ba, ba đừng nói nữa. Con đi, con lập tức đi ngay.”

Cố Bác Văn hài lòng, còn nói thêm, “Đồ lần này hơi nhiều, một mình con không mang được, nên ba sẽ đi chung với con.”

Cố Dương: “…” Ba, ba muốn đi gặp mẹ thì cứ việc nói thẳng ra, không cần phải tìm lấy cớ như vậy đâu. Con là con của ba, chẳng lẽ lại không giúp ba sao.

Cố Dương cam chịu ngồi dậy, ngáp một cái, nhìn ông đang khiêng một đống đồ ra xe, “Ba ơi là ba, ba định dọn toàn bộ siêu thị đến nhà ông ngoại sao?”

Cố Bác Văn không hề dừng tay, thấy đã chuyển hết tất cả mọi thứ vào xe rồi mới đóng cốp xe lại, “Chỉ là một chút đồ dùng thường ngày thôi, nhiều gì chứ? Với lại, Hoành Dật chẳng phải đã kết hôn rồi sao, ba là trưởng bối, cũng đâu thể ngay cả quà gặp mặt cũng không có chứ.”

“Vâng vâng vâng. Ba, ba lúc nào cũng có lý. Chẳng phải vội vàng đi gặp mẹ con sao? Đi thôi đi thôi.” Cố Dương ngồi vào xe, thúc giục ông.

Cố Bác Văn nhìn con trai, muốn giải thích như lại như không tìm được lý do thích hợp, đành ngậm miệng không nói gì.

Lúc cha con nhà họ Cố đến, Thẩm Thanh Lan đang đánh cờ với Phó lão gia. Phó Hoành Dật và Phó Tĩnh Đình ngồi bên cạnh quan sát.

“Ông ngoại, con và ba con đến thăm ông.” Cố Dương người còn chưa thấy mà giọng nói đã truyền đến.

Phó Tĩnh Đình đang tươi cười, nhìn thấy cái người đang đi vào, nụ cười trên mặt liền biến mất tăm, nghiêm mặt nói với Phó lão gia, “Ba, con lên tầng trước.”

Phó lão gia nghe Cố Dương nói cũng biết là ai đến, thấy con gái muốn đi thì đành mở miệng giữ người lại, “Vất vả lắm mới về nhà ăn tết, không ở bên cạnh ông già này một chút được sao?”

Phó Tĩnh Đình dừng chân, lại ngồi xuống ghế sô-pha.

Cố Bác Văn vừa bước vào đã nhìn thấy Phó Tĩnh Đình. Hơn hai năm không gặp, bà ấy hình như đã gầy đi một chút, vẫn già dặn như trong trí nhớ.

“Ba.” Cố Bác Văn lên tiếng chào, Phó lão gia bình tĩnh đáp lại. Mặc dù con gái và con rể đã ly hôn hơn hai mươi năm, nhưng Cố Bác Văn vẫn không đổi cách xưng hô với ông. Phó lão gia cũng nhìn ra tấm lòng của Cố Bác Văn đối

với con gái, vui mừng làm như không biết gì.

Phó Tĩnh Đình cau chặt mày, rõ ràng là bất mãn với cách xưng hô của Cố Bác Văn. Nhưng không chờ bà nói chuyện, Phó Hoành Dật đã chào một tiếng "Dượng", Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên cũng chào theo Phó Hoành Dật.

Phó Tĩnh Đình nghe vậy, đôi mắt nhìn Cố Bác Văn càng lạnh hơn. Trông thấy ánh mắt đang nhìn sang của Cố Bác Văn, bà bèn nhìn qua chỗ khác, làm như không thấy.

"Ông ngoại, ba con đã khuân hết cái siêu thị đến cho ông rồi." Cố Dương vẫn mang vẻ mặt cười đùa tí tửng.

Phó lão gia thấy anh ta đã nhuộm lại tóc thì cuối cùng cũng thấy thuận mắt hơn một chút, nghe anh ta nói vậy liền nhìn thoáng qua Cố Bác Văn, "Con đến là được rồi, mang nhiều đồ đến đây làm gì, trong nhà có thiếu cái gì đâu."

Cố Bác Văn mỉm cười ôn hòa, "Đều là ít đồ dùng hằng ngày thôi ạ, ngày thường đều dùng đến cả, ba đừng nghe Cố Dương nói bậy."

Cố Dương bĩu môi, cũng không phá bĩnh ba anh ta nữa. Anh ta vừa rồi đã xem thử, rất nhiều thứ đều là nhãn hiệu mẹ thích ăn, hoặc là bà thường dùng.

Từ lúc Cố Bác Văn đi vào, Phó Tĩnh Đình vẫn không nói một câu nào, ngồi

trên ghế sô-pha hệt như người gỗ, ngay cả Cố Dương nói chuyện với bà mà bà cũng không thèm để ý.

“Ba, con vào phòng bếp xem thử mấy món trưa nay ăn.” Ngồi thêm một lát, Phó Tĩnh Đình cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bèn đứng dậy nói.

Phó lão gia cũng không tiếp tục giữ bà lại, “Đi đi, con nói với tiểu Triệu một tiếng, trưa nay Bác Văn và Cố Dương sẽ ở lại dùng cơm, dặn làm thêm mấy món mà bọn chúng thích.”

Bóng lưng Phó Tĩnh Đình cứng đờ, bước chân hơi dừng lại, nhưng bà không hề nói gì, chỉ lập tức rời khỏi phòng khách.

Ánh mắt Cố Bác Văn vẫn đuổi theo Phó Tĩnh Đình, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của bà thì ông mới thôi không nhìn nữa.

Phó lão gia đương nhiên cũng chú ý tới điều này, thở dài một hơi ở trong lòng. Thật ra, ông cũng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ có một ngày, Phó Tĩnh Đình bỗng nhiên đứng trước mặt ông, báo mình mang thai, đứa bé là con của Cố Bác Văn, nên nó phải kết hôn với Cố Bác Văn. Vào thời đó, con gái chưa kết hôn đã có con sẽ bị người đời nhổ nước bọt, huống chi còn là người như nhà bọn họ. Ông lúc ấy tức giận đến mức suýt đánh chết Phó Tĩnh Đình.

Nhưng Cố Bác Văn lại quỳ một ngày một đêm trước cửa nhà bọn họ. Phó Tĩnh Đình cũng tỏ rõ thái độ, dù Phó lão gia đuổi bà ra khỏi nhà, bà cũng muốn lấy Cố Bác Văn. Phó lão gia hết cách, đành phải đồng ý cuộc hôn nhân

của bọn họ.

Sau khi hai người bọn họ kết hôn, Cố Bác Văn đối xử với Phó Tĩnh Đình rất tốt, có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, muốn cái gì thì cho cái đó, nên ông cũng dần dần yên tâm. Nhưng không thể ngờ, vừa sinh Cố Dương còn chưa đầy một tháng, Phó Tĩnh Đình đã ầm ĩ đòi ly hôn.

Đến lúc Phó lão gia hay chuyện, hai người chẳng những đã làm xong thủ tục ly hôn mà Phó Tĩnh Đình thậm chí liền xin ra nước ngoài, vào làm cho Đại sứ quán Trung Quốc, còn được nhận vào.

Ban đầu, Phó lão gia còn tưởng rằng là do Cố Bác Văn làm chuyện có lỗi với con gái nên đã chạy đến nhà họ Cố, kết quả lại thấy Cố Bác Văn uống say không còn biết gì. Cố Bác Văn ôm đùi ông khóc như một đứa bé, cầu xin ông đừng để Phó Tĩnh Đình đi.

Đến tận bây giờ, Phó lão gia vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ lúc đó của Cố Bác Văn, râu ria đầy mặt, quần áo xộc xệch, viền mắt đỏ hoe, khóc đến nỗi nước mắt nước mũi giàn dụa, chật vật không chịu nổi, dù ông là một người đàn ông mà nhìn thấy cũng không đành lòng. Ông hỏi Cố Bác Văn chuyện gì xảy ra, nó lại không chịu nói gì cả, hỏi Phó Tĩnh Đình thì cũng chỉ nhận được câu, “Không yêu nữa, không muốn sống cùng nữa.”

Sau đó, Phó Tĩnh Đình ra nước ngoài, mấy năm cũng không về lấy một lần.

Cho đến bây giờ, Phó lão gia vẫn không biết rõ được chân tướng năm đó. Thấy Cố Bác Văn độc thân nhiều năm, ông thậm chí còn khuyên nó đừng chờ

Phó Tĩnh Đình nữa, gặp được người thích hợp thì tái hôn đi, nhưng Cố Bác Văn đã nói thế nào?

“Ba, Tĩnh Đình là cô gái con yêu nhất đời này, không có ai thích hợp với con hơn cô ấy. Con sẽ luôn luôn ở đây chờ cô ấy, gìn giữ cái nhà này vì cô ấy, chờ đến khi cô ấy mệt mỏi, quay đầu lại còn có nhà để trở về.”

Phó lão gia nghe vậy cũng động lòng, khuyên con gái liên tục, nhưng tính tình con gái giống ông, một khi đã quyết định chuyện gì thì mặc cho người khác có nói thế nào cũng không thay đổi.

Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên cũng nhận ra điểm kỳ lạ của Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn, nhưng cô chỉ là phận con cháu, không thể xen vào chuyện người lớn. Vả lại, cô cũng không tò mò đến vậy.

Còn Cố Dương, hôm nay vừa vào cửa đã bắt chuyện với cô, nhưng sau đó vẫn không dám nhìn thẳng cô, ngay cả nói chuyện với cô cũng né tránh.

Biết anh ta đang lo lắng điều gì, Thẩm Thanh Lan cũng không phá bĩnh anh ta nữa, mà nhìn Phó Hoành Dật, không ngờ Cố Dương lại sợ anh ấy như thế.

Trong lòng Cố Dương có thể không thấp thỏm được sao? Thẩm Thanh Lan trước đó đã dọa là sẽ nói chuyện ở sòng bạc cho Phó Hoành Dật biết. Anh ta vốn tưởng đại ca nhà mình sẽ không trở về nhanh như vậy, ai ngờ vừa vào cửa đã nhìn thấy anh, dọa anh ta muốn bay cả hồn phách, bây giờ chỉ muốn co cẳng chạy biến. Nếu không phải thấy vẻ mặt Phó Hoành Dật lúc nhìn anh ta vẫn bình thường, nghĩ có thể là Thẩm Thanh Lan chưa nói với anh thì anh

ta đã sớm rời khỏi nơi này rồi.

Lại cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Thanh Lan nhìn về phía mình lần nữa, Cố Dương sắp phát khóc rồi, thừa dịp Phó Hoành Dật không chú ý, bèn lén nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt cầu xin, miệng lẩm bẩm xin tha.

Thẩm Thanh Lan tuy định bảo Phó Hoành Dật quản lý Cố Dương nhưng cũng không định nói ra bây giờ. Thấy dáng vẻ cậu ta cứ như khỉ xiếc, cô không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Cố Dương.” Phó Hoành Dật là ai chứ, sao có thể không chú ý đến Cố Dương và bà xã nhỏ của mình “mắt qua mày lại” với nhau, bèn lạnh nhạt nói.

“Có.” Cố Dương phản xạ có điều kiện kêu lên một tiếng.

Một tiếng kêu này lại khiến Cố Bác Văn đang thất thần từ lúc Phó Tĩnh Đình rời đi hoàn hồn.

Ông nhìn Thẩm Thanh Lan, “Cháu chính là Thanh Lan sao?”

Thẩm Thanh Lan khẽ gật đầu, “Dượng.”

Cố Bác Văn mỉm cười hiền hòa, “Biết cháu và Hoành Dật kết hôn nhưng mãi

vẫn chưa từng gặp cháu, dạo trước dượng đi công tác ở nước ngoài, có mang về cho cháu một món quà, chưa có cơ hội tặng cháu, lần này vừa khéo có dịp.” Nói rồi, ông lấy một cái hộp nhỏ xinh đẹp trong túi áo vest ra.

Thẩm Thanh Lan nhận lấy nhưng không mở ra ngay lập tức.

“Không mở ra xem thử?” Cố Bác Văn cười hỏi.

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật, sau đó mới mở hộp ra dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người. Bên trong là một đôi bông tai kim cương, thiết kế hình hoa anh đào, khảm hai viên kim cương xanh. Dù chỉ là hai viên nho nhỏ, nhưng màu xanh đậm kia, trông vừa thâm trầm vừa tinh khiết.

“Không biết cháu thích gì, đúng lúc trông thấy cái này, dượng nghĩ các cô gái có lẽ sẽ thích.” Cố Bác Văn giải thích, thật ra ông là một người dượng, tặng quà này thì không thích hợp lắm. Nhưng ông cũng không có con gái, thật sự không biết mấy cô gái hơn hai mươi tuổi sẽ thích gì.

“Cảm ơn dượng.” Phó Hoành Dật lên tiếng cảm ơn.

“Cháu rất thích, cảm ơn dượng.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên mỉm cười.

Cố Bác Văn nghe vậy liền cười, “Cháu thích là được rồi. Nghe Cố Dương nói cháu còn đang đi học?”

http://tieulun.hopto.org

“Dạ, tháng sáu sang năm sẽ tốt nghiệp.”

“Hôn lễ dự định sẽ tiến hành sau khi tốt nghiệp hả?” Cố Bác Văn lại hỏi.

“Vâng, dù sao bây giờ cô ấy vẫn đang đi học, đợi sau khi tốt nghiệp hẵng cử hành hôn lễ sẽ tốt hơn.” Phó Hoành Dật trả lời.

Cố Bác Văn gật đầu phụ họa, rồi tùy ý nói chuyện với Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan.

Ông là một trưởng bối vừa ôn hòa vừa dí dỏm, nên khi nói chuyện phiếm với ông rất nhẹ nhõm và vui vẻ, thời gian liền mau chóng trôi qua.

Dì Triệu ra gọi ăn cơm,mọi người liền cùng nhau vào phòng ăn. Phó Tĩnh Đình đã giúp dì Triệu bê thức ăn lên.

Lúc ăn cơm, Cố Bác Văn gặp một miếng đồ ăn cho Phó Tĩnh Đình, nhưng bà chỉ để một bên, không hề chạm đũa vào. Ánh mắt Cố Bác Văn dần ảm đạm, nhưng vẫn giữ nụ cười ôn hòa như trước.

Sau bữa cơm, Thẩm Thanh Lan đang định đi ra ngoài với Phó Hoành Dật một chút. Vừa đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn truyền đến từ trong sân, cô và Phó Hoành Dật liếc nhìn nhau

rồi dừng bước.

Trong sân, Phó Tĩnh Đình đứng bên cạnh một gốc hoa quế, không nhìn Cố Bác Văn, chỉ lạnh lùng hỏi, “Anh đến tìm tôi làm gì? Rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi?”

Cố Bác Văn đứng cách bà khoảng một mét, nhìn bà thật kỹ, “Mấy năm nay, em có khỏe không?”

Phó Tĩnh Đình đứng quay lưng về phía ông, cảm nhận được ánh mắt của ông nhìn bà, ánh mắt bà bình tĩnh, “Rất tốt.”

“Đã quen với cuộc sống ở nước ngoài chưa?” Cố Bác Văn lại hỏi, mặc dù mỗi tháng ông đều bay đến nước Anh một chuyến, đứng từ xa ngắm nhìn bà một lần, nhưng không nghe chính miệng bà nói thì ôngvẫn không yên lòng.

“Anh tìm tôi là vì vấn đề này?” Phó Tĩnh Đình không trả lời mà chỉ cau mày nhìn ông, vẻ mặt hơi mất kiên nhẫn.

Cố Bác Văn vẫn cười ôn hòa như trước, “Chỉ muốn biết em sống có tốt không.”

“Cố Bác Văn, chúng ta đã ly hôn hơn hai mươi năm rồi.”

Cố Bác Văn mỉm cười gật đầu, “Anh biết, nhưng không làm được vợ chồng thì chúng ta vẫn là bạn bè, thỉnh thoảng quan tâm một chút cũng được mà.”

“Cố Bác Văn, rốt cuộc anh có hiểu hay không? Chúng ta không làm được vợ chồng, cũng chẳng thể trở thành bạn bè được.” Phó Tĩnh Đình không còn kiên nhẫn nữa. Hơn hai mươi năm, mỗi lần bà trở về đều sẽ trình diễn một tiết mục thế này, khiến bà cảm thấy rất phiền, nhưng đồng thời, nỗi đau xót xa âm ỷ lại bất giác lan tràn trong lòng.

“Tĩnh Đình, anh không có ác ý, anh chỉ muốn quan tâm em một chút thôi.” Cố Bác Văn giải thích.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 173: Thẩm quân dục bị ép xem mắt

Phó Tĩnh Đình đương nhiên biết ông không có ác ý, thậm chí còn biết người đàn ông này vẫn luôn chờ bà. Nhưng bà không tài nào thuyết phục được bản thân mình xem như chuyện kia chưa từng xảy ra, tiếp tục ở bên ông, bà làm không được.

Phó Tĩnh Đình không nói gì, quay người lại định bỏ đi. Cố Bác Văn vô thức nắm cổ tay bà, “Tĩnh Đình, em thật sự không thể tha thứ cho anh sao?”

Giọng ông rất buồn bã, Phó Tĩnh Đình dù không quay đầu lại thì vẫn biết trên vẻ mặt của ông bây giờ thế nào, trong tim đau đớn từng cơn, cả người bà hơi căng cứng, nhưng vẫn không xoay người lại, “Phải“.

Chỉ một chữ mà như chém đinh chặt sắt.

Bàn tay Cố Bác Văn nắm tay bà rũ xuống. Phó Tĩnh Đình nhìn cái bóng dưới đất, trong mắt như gì đó hiện lên, cuối cùng vẫn không nói gì mà bỏ đi.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật nhìn thấy Phó Tĩnh Đình rẽ vào một khúc cua khác đi đến chỗ bên cạnh Đại Viện.

“Cô và dượng?” Thẩm Thanh Lan chần chờ.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Chuyện này anh cũng không rõ, ông nội ép hỏi hai người họ rất nhiều lần, nhưng không ai chịu nói, ngoại trừ người trong cuộc ra, chẳng ai biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì.”

“Có thể thấy bọn họ vẫn còn rất quan tâm nhau.” Thẩm Thanh Lan nói, dù Phó Tĩnh Đình vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trong bữa cơm trưa hình như có mấy món ăn mà dượng thích ăn, nếu không quan tâm thì làm sao có thể hơn hai mươi năm trôi qua mà vẫn còn nhớ món ăn mà đối phương thích.

“Thanh Lan.” Phó Hoành Dật bất chợt gọi cô.

Thẩm Thanh Lan ngước mắt lên.

Anh nhìn vào mắt cô, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Sau này, nếu giữa chúng ta có chuyện gì thì nhất định phải nói ra, không được giấu giếm nhau.”

Thẩm Thanh Lan hơi giật mình, trong mắt chợt hiện vẻ gì đó rồi biến mất, cuối cùng từ từ gật đầu dưới ánh nhìn của Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật tươi cười, đưa tay ra ôm cô vào ngực.

Thẩm Thanh Lan dựa vào lòng anh, vẻ mặt khác lạ. Phó Hoành Dật, nếu có một ngày anh biết quá khứ của em, liệu anh còn đối tốt với em như vậy

không? Em có thể nói với anh tất cả mọi chuyện sao?

Cô nhắm mắt lại, che giấu cảm xúc trong đáy mắt.

***

Ngày mai là ba mươi. Hai ngày trước, Thẩm Thanh Lan đã đến quán trà một chuyến để phát tiền thưởng cho nhân viên và cho bọn họ nghỉ tết.

Nửa tháng trước, cô bắt đầu tiếp quản quán trà này, mặc dù không thường xuyên đến nhưng mỗi tuần cũng đến đó xem một lần. Phó lão gia biết cô mua lại quán trà này còn đích thân qua đó hai lần, rất yêu thích nơi này, bây giờ đã khách quen ở đó, thường xuyên cùng Thẩm lão gia đi thưởng trà rồi kết bạn.

Ở đó có không ít người giống ông cụ, sau khi về hưu thì nhàn rỗi ở nhà, hai người vì thế mà quen biết thêm mấy người bạn cùng chung chí hướng.

Mới sáng sớm, Phó Hoành Dật đã vào thư phòng. Lúc Thẩm Thanh Lan đi vào, anh đang đứng trước bàn viết câu đối, giấy đỏ chữ đen, nét chữ mạnh mẽ, lần đầu tiên cô biết thì ra Phó Hoành Dật còn rành viết thư pháp, mà lại còn viết đẹp như vậy.

“Thế nào?” Phó Hoành Dật nhìn thấy cô liền mỉm cười hỏi. Anh mặc một bộ đồ ở nhà, không còn khí thế mạnh mẽ như lúc mặc quân trang.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan xem kỹ rồi gật đầu, “Rất đẹp.”

Cô không dễ dàng khen người khác, câu trả lời như vậy quả thật là sự khẳng định lớn nhất.

Phó Hoành Dật cười, từ lúc anh biết cầm bút đã bị Phó lão gia bắt theo học viết thư pháp, dù ra nước ngoài học mấy năm cũng chưa từng lơ là. Chữ của anh không thể nói là so sánh được với các chuyên gia, nhưng vẫn có thể để người khác xem.

“Đi lấy hồ ra đây, giúp anh dán câu đối.” Phó Hoành Dật tự nhiên sai bảo.

“Hồ dán ở đâu?”

Phó Hoành Dật không ngẩng đầu lên, “Trong ngăn kéo thứ hai bên kia.”

Thẩm Thanh Lan nghe theo, quả nhiên tìm được hồ dán. Cô cầm một đôi câu đối, “Cái này dán lên cổng chính sao?”

Phó Hoành Dật cuối cùng cũng dừng bút, cất bút lông, để mặc cho câu đối khô tự nhiên.

http://tieulun.hopto.org

“Ừ, mấy bức này dán dưới tầng.” Anh lại cầm thêm hai bức khác rồi xuống tầng cùng Thẩm Thanh Lan.

Sáng sớm, Phó lão gia đã dẫn cảnh vệ ra ngoài, cũng không biết là đi đâu. Phó Tĩnh Đình cũng không ở đây.

“Cao hơn một chút.” Thẩm Thanh Lan đứng trong sân, nói với Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật cầm một tờ câu đối trong tay, đang khoa tay trên cổng chính, “Như vậy à?”

Thẩm Thanh Lan lui ra sau một bước, quan sát kỹ lưỡng, “Nhích sang bên trái một chút.”

Tay Phó Hoành Dật dời sang bên trái.

“Được rồi.”

Phó Hoành Dật dán xong câu đối tiếp theo.

Lúc Thẩm Quân Dục và Thẩm Hi Đồng đi đến liền thấy cảnh này. Vẻ mặt Thẩm Quân Dục tươi tỉnh, nhưng Thẩm Hi Đồng lại suýt cắn nát cả hàm

răng. Nhất là lúc cô ta nhìn thấy Phó Hoành Dật mỉm cười với Thẩm Thanh Lan, cổ cô ta như nghẹn một búng máu ở giữa lưng chừng.

“Tôi nói này, hai người mới sáng sớm mà đã ở đây phát cẩu lương ngược đãi kẻ độc thân rồi, không sợ tôi lấy gậy đánh à.” Thẩm Quân Dục mỉm cười trêu chọc.

Phó Hoành Dật nhìn anh ta, ngưng cười, lạnh nhạt nói, “Nếu anh không cần tay của mình thì có thể thử một chút.”

Thẩm Quân Dục nghẹn họng, chỉ biết đánh nhau, tốt xấu gì tôi cũng là anh vợ cậu mà, cậu cứ đối xử với tôi như vậy đi, cẩn thận tôi khuyến khích em gái tôi không để ý đến cậu nữa, hừ.

Trong mắt anh ta đầy vẻ lên án, Phó Hoành Dật chẳng buồn nhìn anh ta lấy một cái, cầm một câu đối khác trên tay Thẩm Thanh Lan rồi tiếp tục dán.

“Anh, anh sang đây làm gì?” Thẩm Thanh Lan hỏi, cũng vì không muốn nhìn thấy ánh mắt ai oán sắc bén của Thẩm đại thiếu gia nữa, thật là nóng mắt.

Thẩm Quân Dục lúc này mới nhớ đến chuyện chính, ho một tiếng, “Chuyện đó, hôm nay ba trở về, gọi hai người trưa nay về nhà ăn cơm.”

Chỉ chút chuyện này mà phải cần hai người cố ý chạy đến để nói? Gọi điện thoại chẳng phải là xong rồi ư.

Nhận ra ý trong mắt Thẩm Thanh Lan, Thẩm Quân Dục khoanh tay. Việc này không liên quan gì đến anh ta, là do người nào đó mặt dày mày dạn muốn đi theo sang đây.

Thẩm Thanh Lan: Sao anh không gọi điện thoại?

Thẩm Quân Dục: Anh muốn đi ra ngoài tản bộ, không được hả?

Thẩm Thanh Lan không nhìn anh ta nữa. Bị em gái ruột ghét bỏ, Thẩm Quân Dục đau khổ, nhìn Thẩm Hi Đồng lại càng không vừa mắt.

“Lời đã nhắn xong, chúng ta về thôi.” Thẩm Quân Dục nói.

“Anh.” Thẩm Hi Đồng gọi anh ta lại. Cô ta không muốn đi, khó khắn lắm mới được nhìn thấy Phó Hoành Dật, cô ta còn muốn ở đây thêm một chút, “Chẳng phải Thanh Lan đang dán câu đối sao, chúng ta giúp em ấy đi.”

Thẩm Quân Dục cười mà như không cười, “Hai vợ chồng son người ta ngọt ngào như thế, hai cái bóng đèn lớn như chúng ta đứng ở đây làm gì? Còn ngại chưa ăn đủ cẩu lương hả?”

Ánh mắt của anh ta đượm vẻ rét lạnh, rọi vào người cô ta cứ như kim đâm. Vẻ mặt Thẩm Hi Đồng cứng đờ, cô ta ngượng ngùng nói, “Em chỉ muốn giúp

hai người làm xong sớm rồi cùng nhau về nhà thôi.”

“Đó là thú vui nho nhỏ của vợ chồng người ta, người ngoài như em quan tâm nhiều làm gì? Đi về.” Thẩm Quân Dục lạnh lùng nói, quay đầu nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ mặt dịu dàng, “Anh về trước đây, trưa nay nhớ đến sớm một chút.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu tỏ ý đã biết. Nhìn bóng lưng Thẩm Hi Đồng bất đắc dĩ theo sau Thẩm Quân Dục rời đi, trong mắt cô hiện vẻ lạnh lùng.

Dán xong câu đối và giấy cắt hoa, Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho Phó lão gia, biết trưa nay ông không về nhà ăn cơm thì bèn nói với dì Triệu một tiếng rồi đi.

Vừa đến nhà họ Thẩm, cô đã nghe thấy một giọng nữ xa lạ truyền đến từ bên trong, đi vào mới thấy hình như trong nhà có khách. Một cô gái đang ngồi trên ghế sô-pha, tóc dài xõa ngang vai, lọn tóc hơi xoăn, khuôn mặt xinh đẹp, dáng vẻ có tri thức, hiểu lễ nghĩa, đoan trang hào phóng.

Sở Vân Dung thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đi vào thì mỉm cười, “Đây là con gái của chú Trương, tên Trương Tuệ. Chú Trương là chiến hữu của ba con. Hôm nay tiểu Tuệ vừa từ nước ngoài trở về, nên đến đây thăm ông nội con.”

Vừa nói, bà vừa quay đầu nhìn Trương Tuệ, “Đây là con gái của dì, Thanh Lan, còn đây là con rể Phó Hoành Dật.”

Trương Tuệ rất ngạc nhiên trong lòng, không nghĩ tới thiên kim nhà họ Thẩm lại kết hôn với thiếu gia nhà họ Phó. Tuy vậy, cô ta vẫn giữ nụ cười đoan trang hào phóng, “Chào hai người.”

“Chào cô.” Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời. Phó Hoành Dật chỉ nhìn đối phương một chút, không nói gì.

Trương Tuệ đương nhiên biết Phó Hoành Dật, cũng từng nghe nói đến tính tình của anh nên không thèm để ý đến thái độ này. Nhưng còn Thẩm Thanh Lan lại thật sự khiến cô ta hơi bất ngờ.

Cô ta biết trong nhà họ Thẩm còn một thiên kim nữa, nhưng trước giờ cô thiên kim này luôn kín tiếng, không thích lộ diện. Trước đó ở Bắc Kinh có rất nhiều tin đồn về cô thiên kim này. Bây giờ xem ra, thiên kim nhà họ Thẩm lại khác với lời đồn, khí chất và dung mạo xuất chúng này… Cô ta nhìn sang Thẩm Hi Đồng đang ngồi im lặng một bên, ánh mắt đầy thâm ý.

Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Quân Dục đang buồn chán ngồi bên cạnh Trương Tuệ, hình như đã hiểu ra điều gì, trong mắt chợt hiện ý cười.

Thẩm Quân Dục bắt gặp ánh mắt của em gái thì vẻ bất đắc dĩ trong mắt lại càng nhiều.

“Thanh Lan, Hoành Dật, hai đứa về rồi.” Thẩm Khiêm bước vào từ bên ngoài, trên tay còn dính bùn đất, xem ra là đã đến nhà kính giúp ông nội.

http://tieulun.hopto.org

“Ba.” Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật chào.

Thẩm Khiêm mỉm cười, đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

Thẩm lão gia cầm mấy tờ câu đối đi xuống từ trên tầng, nhìn Phó Hoành Dật, “Hoành Dật, con đến đúng lúc lắm. Quân Dục, hai người các con đi ra ngoài dán câu đối đi.”

Phó Hoành Dật không ý kiến, chỉ đứng dậy, Thẩm Quân Dục nhìn thấy Thẩm lão gia lại như gặp được cứu tinh, “Ông nội, con lập tức đi ngay.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy buồn cười, liếc nhìn Trương Tuệ, chỉ thấy vẻ mặt cô ta không hề khác thường, còn trò chuyện vui vẻ với Sở Vân Dung, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh.

***

Lúc ăn cơm trưa, Thẩm Thanh Lan ngồi xuống, Phó Hoành Dật ngồi bên tay trái cô, Thẩm Quân Dục đang định ngồi bên tay phải cô thì lại bị Sở Vân Dung gọi.

“Quân Dục, con ngồi bên này đi.” Sở Vân Dung chỉ chỉ một ghế trống.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục nhìn lại mới thấy vị trí đó ở ngay bên cạnh Trương Tuệ. Mẹ anh ta quả thật đã dốc hết sức để tác hợp cho anh ta và Trương Tuệ.

Thẩm Quân Dục luôn là một đứa con hiếu thảo, Sở Vân Dung nói gì thì anh ta đều sẽ không phản bác, vì thế đành vâng lời ngồi xuống, thậm chí nụ cười ôn hòa trên môi cũng không hề biến mất.

Sở Vân Dung rất hài lòng, vừa ăn cơm vừa không ngừng ám thị Thẩm Quân Dục gắp thức ăn cho Trương Tuệ. Thẩm Quân Dục chỉ xem như không nhìn thấy.

Phó Hoành Dật ngồi giữa Thẩm Thanh Lan và Thẩm Khiêm, thỉnh thoảng nói đôi ba câu với ba vợ. Hai người đều là quân nhân, mặc dù thuộc hai ngành khác nhau nhưng vẫn có rất nhiều tiếng nói chung, trò chuyện với nhau rất ăn ý.

Phó Hoành Dật vừa trò chuyện, vừa không quên bóc tôm cho Thẩm Thanh Lan. Cô thích ăn tôm, nhưng lại thấy bóc tôm quá phiền phức nên bình thường đều thà không ăn.

Phó Hoành Dật để thịt tôm trong bát Thẩm Thanh Lan, hai người một bóc, một ăn, vô cùng tự nhiên, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên. Ngoại trừ Thẩm Hi Đồng, những người khác trong nhà chú ý đến điểm này nên đều rất hài lòng, nhìn Phó Hoành Dật càng thuận mắt hơn. Dù là Sở Vân Dung vẫn hơi tiếc nuối vì anh không thể ở bên Thẩm Hi Đồng, nhưng nhìn thấy con gái hạnh phúc như vậy thì trong lòng bà cũng vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Trương Tuệ cũng chú ý đến sự phối hợp ăn ý giữa hai người, trong lòng hơi ngạc nhiên. Cô ta nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan, cô thiên kim nhà họ Thẩm này, hình như đã hiểu vì sao địa vị của cô trong lòng Phó Hoành Dật lại cao như vậy.

Cùng với sự ngạc nhiên đó, trong mắt cô ta cũng ẩn chứa vẻ hâm mộ, liếc qua người đàn ông ngồi bên cạnh mình, ánh sáng trong mắt dần phai nhạt đi. Gia đình như bọn họ, nói đến chuyện tình yêu thật quá xa xỉ.

Người ăn bữa cơm này không vui nhất phải kể đến Thẩm Hi Đồng. Nhìn hai người đối diện không ngừng ân ái, cô ta đã sắp cắn nát môi rồi.

Còn có một người không được tự nhiên nữa là Thẩm Quân Dục. Sở Vân Dung cố tình tác hợp, tuy anh ta vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng ý cười trong mắt thì càng lúc càng nhạt đi, cho đến khi biến mất tăm.

Ăn cơm xong, Trương Tuệ biết điều chào tạm biệt.

“Dì, trong nhà còn có việc nên cháu phải về trước, lần sau nếu có thời gian, cháu sẽ trở lại thăm dì.”

Sở Vân Dung cười tủm tỉm, “Được rồi, nếu rảnh thì thường xuyên đến chơi.”

http://tieulun.hopto.org

Trương Tuệ mỉm cười gật đầu, “Cháu nhất định sẽ thường xuyên đến đây quấy rầy dì, chỉ mong đến lúc đó dì không được ghét bỏ cháu là được rồi.”

Câu nói này chọc Sở Vân Dung hớn hở, gọi Thẩm Quân Dục đang ngồi bên cạnh không nhúc nhích, “Quân Dục, tiểu Tuệ phải về rồi, con tiễn người ta đi.”

Thẩm Quân Dục đứng dậy, đưa Trương Tuệ ra cửa, dọc đường đi vẫn khách sáo lịch sự, nhưng cũng chính vì quá lịch sự, quá khách sáo nên khiến Trương Tuệ cảm thấy như người đứng trước mặt cô ta là một ngọn núi cao, chỉ có thể ngước nhìn chứ không tài nào với đến được.

“Trương tiểu thư, có cần tôi gọi giúp cô một chiếc xe taxi không?” Thẩm Quân Dục lịch thiệp hỏi.

“Không cần khách sáo, tự tôi gọi là được rồi.” Trương Tuệ mỉm cười từ chối. Cô ta có thể cảm thấy Thẩm Quân Dục rất lạnh nhạt xa cách với mình.

Thẩm Quân Dục nghe lời, nhưng cũng không rời đi ngay lập tức mà đứng đó nhìn cô ta lên xe rồi mới vào nhà.

Trương Tuệ nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Thẩm Quân Dục quay lưng rời đi thì nụ cười trên mặt biến mất tăm, trên khuôn mặt dễ nhìn chỉ còn sự tỉnh táo. Lần này đến nhà họ Thẩm thật ra cũng không phải là do cô ta tự nguyện, ba và anh trai cô ta đều giữ chức vụ trong quân đội, nếu có thể nhờ vả chút quan hệ với nhà họ thì anh trai nhất định có thể tiến xa hơn. Biết Thẩm đại thiếu gia –Thẩm Quân Dục đến nay vẫn còn độc thân, mẹ cô ta mới có ý đồ với

Thẩm Quân Dục.

Lúc đầu, cô ta cũng không định về ăn tết, nhưng bị mẹ cố ý gọi về, nguyên nhân dĩ nhiên là có thể nhân dịp này để gặp mặt Thẩm Quân Dục, bồi dưỡng tình cảm với nhau.

Nhưng mọi chuyện bây giờ xem ra cũng không suôn sẻ lắm. Trong lòng cô ta hơi tiếc nuối, ấn tượng đầu tiên của cô ta với Thẩm Quân Dục cũng rất được.

Thẩm Quân Dục về đến nhà, Sở Vân Dung đang ngồi trong phòng khách chờ anh ta, nhìn thấy anh ta định lên lầu thì liền gọi lại, “Quân Dục, qua đây nói chuyện với mẹ một chút.”

Thẩm Quân Dục dừng bước, nhìn mẹ rồi đi qua đó, “Mẹ, con phải về phòng xử lý chuyện công ty.”

“Bây giờ đang kỳ nghỉ, còn xử lý công việc gì nữa, tới đây ngồi với mẹ một chút.”

Thẩm Quân Dục nhìn Thẩm Khiêm ngồi trên ghế sô-pha đang ra vẻ tất cả đều không liên quan đến ông, còn có em gái ruột anh ta yêu thương nhất và em rể, vậy mà mấy người này lại không hề đáp lại ánh mắt của anh ta.

Đúng là một đám người không có lòng yêu thương đồng bào.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục ngồi xuống ghế sofa. Sở Vân Dung cười híp mắt nhìn anh ta, “Con cảm thấy Trương Tuệ thế nào?”

Thật là thẳng thắn! Thẩm Quân Dục buồn cười.

“Cô ấy không phải là con gái chiến hữu cũ của ba sao? Hôm nay đến thăm ba, con cảm thấy thế nào thì có liên quan gì đâu.” Thẩm Quân Dục lòng vòng.

Sở Vân Dung lườm anh ta, “Bớt giả bộ hồ đồ đi, mẹ không tin là con không biết mẹ đang nói gì.”

Thẩm Quân Dục cười hơi vô lại, “Mẹ, con thật sự không hiểu mẹ đang nói gì.”

“Vậy mẹ sẽ nói thẳng với con, bây giờ con đã lớn, em gái con cũng kết hôn rồi. Chuyện chung thân đại sự của con đã được đưa vào danh sách quan trọng. Mẹ vừa ý Trương Tuệ, con bé này rất được, con cảm thấy như thế nào?”

Thẩm Quân Dục khoanh tay, “Đàn ông ba mươi tuổi mới bắt đầu, con vẫn chưa đến ba mươi mà.” Cho nên có gì đâu mà gấp.

http://tieulun.hopto.org

Sở Vân Dung tức nghẹn, “Sang năm con đã ba mươi rồi.”

“Mẹ.” Thẩm Quân Dục đổi chủ đề, “Mẹ có phải là muốn ôm cháu gấp không?”

Sở Vân Dung: “…” bà muốn ôm cháu lúc nào chứ.

“Vả lại, mẹ xem, bây giờ mẹ bận rộn như vậy, nếu như cho mẹ đứa cháu thì mẹ cũng chẳng có thời gian mà ôm.”

“Nếu như con thật sự cho mẹ đứa cháu trai thì mẹ sẽ lập tức về nhà ôm cháu. Vấn đề là mẹ bằng lòng, nhưng con có đồng ý không?” Sở Vân Dung bình tĩnh hỏi lại. Thẩm Quân Dục nghẹn họng, anh ta quả thật không đồng ý chuyện này.

“Mẹ, anh trai ưu tú như vậy, sao lại không có cô gái nào thích được, mẹ không cần phải lo lắng đâu ạ.” Thẩm Hi Đồng bóc quýt, đưa cho Sở Vân Dung.

Sở Vân Dung mỉm cười nhận lấy, “Trương Tuệ là một cô gái rất tốt, hai nhà lại hiểu rõ nhau, có gì không ổn chứ?”

“Mẹ, dù cô gái đó có tốt thì cũng không hợp gu của con mẹ mà.”

“Vậy con thích kiểu người như thế nào, nói mẹ nghe một chút xem.” Sở Vân Dung thừa cơ hỏi, không thích Trương Tuệ cũng không sao, chỉ cần con trai có thể nói ra thì vẫn còn có hy vọng.

Thẩm Quân Dục nghe vậy liền trợn tròn mắt, trông thấy dáng vẻ mong đợi trên mặt mẹ thì khoanh tay lại, “Con trai mẹ ưu tú như vậy, cô gái bình thường sao có thể xứng được?”

Sở Vân Dung: “…”

Thẩm Thanh Lan: “…”

Phó Hoành Dật, “…” Câu này hình như anh đã từng nghe rồi. Anh thoáng nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt đầy ý cười.

“Ba, ba xem Quân Dục đi.” Sở Vân Dung ném vấn đề lại cho Thẩm lão gia. Con không nghe lời mẹ nói, nhưng lời của ông nội cũng không thể không nghe chứ.

Thẩm lão gia bình chân như vại, ông không hề thích nhúng tay vào chuyện tình cảm của bọn trẻ, nhưng con dâu đã mở lời thì ông cũng nên tỏ chút thái độ, “Quân Dục, mẹ cháu nói đúng đó, cháu không còn nhỏ nữa, Lan Lan đã kết hôn, Hi Đồng cũng bắt đầu tính chuyện yêu đương rồi, cháu cũng nên tranh thủ đi.”

http://tieulun.hopto.org

“Vâng, ông nội, hôm nào cháu sẽ cùng Trương tiểu thư tìm hiểu nhau một chút.” Thẩm Quân Dục mỉm cười đồng ý, nhưng trong lời nói đó có mấy phần là thật, mấy phần giả thì chỉ có mình anh biết.

Thẩm Hi Đồng vốn đang ngồi yên lặng, bỗng nhiên bị Thẩm lão gia nhắc tới, hơn nữa còn là chuyện mà cô ta không muốn nói đến nhất nên nụ cười trên môi hơi cứng lại.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 174: Ngài phó ghen

Thẩm Thanh Lan chú ý đến ánh mắt của cô ta, trong đầu chợt nhớ tới ngày đó, Thẩm Hi Đồng ra khỏi xe một người đàn ông với vẻ mặt tức giận, chợt xông đến trước mặt cô, ánh mắt cô chợt rét lạnh.

“Chị có bạn trai rồi sao?” Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Hi Đồng, hiếm khi chủ động trò chuyện với cô ta.

Thẩm Hi Đồng đang bóc quả cam bị Thẩm lão gia nhắc đến nên tâm trạng đã không được vui, bây giờ lại bị Thẩm Thanh Lan cố ý nhắc lại, cô ta nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Thẩm Thanh Lan bình thản nhìn cô ta, tỏ vẻ không phát hiện ra sự tức giận trong mắt cô ta.

Sở Vân Dung nghe nói thế thì mỉm cười, “Mấy ngày trước, mẹ trò chuyện với một người bạn, biết con trai bà ấy còn chưa có đối tượng, tuổi tác cũng tương đương với Đồng Đồng nên muốn để hai đứa gặp nhau một lần.”

Thẩm Thanh Lan hình như thấy hứng thú, nhận lấy ánh mắt như ăn thịt người của Thẩm Hi Đồng, hỏi, “Đối phương là ai ạ?”

“Ba mẹ nó đều là giáo sư đại học, mẹ thằng bé và mẹ là bạn học cấp 3, dạo trước hiếm khi mới gặp lại nhau, bèn trao đổi cách liên lạc.”

http://tieulun.hopto.org

Thì ra là dòng dõi thư hương, trông mẹ thế này thì chắc hoàn cảnh gia đình rất khá, nhưng biểu hiện của Thẩm Hi Đồng thì…

“Mẹ đã thấy ảnh của thằng bé rồi, ngoại hình đẹp trai, cả người toát lên phong độ của người trí thức, ưu nhã lễ độ, tuấn tú lịch sự.” Sở Vân Dung thao thao bất tuyệt, ngay cả Thẩm lão gia cũng cảm thấy hứng thú.

“Ồ? Đứa trẻ đó là con nhà ai?”

“Là nhà họ Giang, tên Giang Thần Hi, là giảng viên đại học, tuổi còn trẻ mà đã là giáo sư rồi.” Sở Vân Dung nói.

Không trùng hợp vậy chứ? Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật và Thẩm Quân Dục nhìn nhau, không phải là Giang Thần Hi mà bọn họ biết chứ? Mặc dù cảm thấy không thể nào, nhưng nghe Sở Vân Dung miêu tả thì chắc là anh ta rồi.

Thẩm lão gia hài lòng gật đầu, “Người này cũng không tệ, trẻ tuổi có năng lực là chuyện tốt.”

Mặc dù không thích Thẩm Hi Đồng có lòng dạ khác với Thẩm Thanh Lan, nhưng dù sao cũng đã nuôi nhiều năm rồi, vẫn là con gái nhà họ Thẩm, ông vẫn hy vọng cô ta có thể tìm được chốn gửi gắm tốt đẹp.

“Hi Đồng cảm thấy đối phương thế nào?” Thẩm Khiêm là người cha tốt,

nghe nói con gái có bạn trai thì dĩ nhiên sẽ quan tâm ít nhiều.

Mặt Thẩm Hi Đồng hơi cứng lại vì bị nhiều người nhìn như vậy, trong đó còn có người trong lòng của mình. Cô ta không muốn để đối phương hiểu lầm gì, bèn kiên trì nói, “Con chỉ ăn một bữa cơm với đối phương thôi, nên không có ấn tượng gì với người này.”

“Đồng Đồng, chẳng phải con đã nói với mẹ là cảm thấy đối phương cũng được sao?” Sở Vân Dung thắc mắc.

Thẩm Hi Đồng lập tức nhìn về phía Phó Hoành Dật, thấy vẻ mặt anh cũng không hề có bất cứ thay đổi gì thì trong mắt liền thoáng vẻ thất vọng, “Chúng con ăn cơm với nhau xong cũng không liên lạc lại nữa, cảm thấy không có tiếng nói chung.”

“Không phải chứ, một đứa là giáo sư đại học, một đứa học âm nhạc, đáng ra phải có rất nhiều tiếng nói chung mới phải chứ.” Trong lòng Sở Vân Dung càng nghi ngờ, nhưng lại lập tức quên sạch sành sanh ý nghĩ này, nhìn Thẩm Hi Đồng rồi nói, “Không sao, mẹ quen biết nhiều chàng trai anh tuấn tài giỏi, chắc chắn sẽ có người hợp với con.”

Vẻ mặt Thẩm Hi Đồng càng cứng hơn, “Mẹ, con không vội, chuyện con quan tâm nhất bây giờ chính là làm tốt mọi chuyện trong dàn nhạc.”

Sở Vân Dung lườm cô ta, “Mẹ nói cho con biết, con không được học theo anh con. Con là con gái, kết hôn sớm rồi sinh con thì dáng người sẽ dễ hồi phục hơn, đừng như anh con, tuổi đã cao mà cứ tưởng mình là thiếu niên trẻ

tuổi không ai sánh bằng.”

Thẩm Quân Dục vô tội nằm không cũng trúng đạn: “…” Chuyện này thì liên quan gì đến anh ta chứ?

Thẩm Thanh Lan cười như không cười, nhìn thoáng qua người nào đó tự cho mình là “thiếu niên đẹp trai“.

Khóe môi Thẩm Hi Đồng miễn cưỡng nhếch lên, “Mẹ, con biết rồi.” Bàn tay dấu trong tay áo siết chặt lại. Cô ta nhìn Phó Hoành Dật từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ, nước mắt dâng lên, sợ bị mọi người nhìn thấy nên vội vàng cúi đầu xuống, cắn môi.

***

Ra khỏi nhà họ Thẩm, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan trở về nhà.

Hôm sau là giao thừa, cả nhà cùng ăn cơm tất niên xong, Phó Tĩnh Đình xem tiết mục cuối năm với Phó lão gia, còn Phó Hoành Dật thì dẫn Thẩm Thanh Lan ra ngoài.

Bọn họ lại đến rạp chiếu phim một lần nữa. Phó Hoành Dật dẫn Thẩm Thanh Lan đi xem một bộ phim điện ảnh nghe nói là rất nổi tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Phim được cải biên từ “Tây Du Ký”, tình tiết rất buồn cười, nhưng Thẩm Thanh Lan từ lúc chiếu phim đến bây giờ vẫn không hề cảm thấy có chỗ nào buồn cười. Nghe người xung quanh ôm bụng cười to, cô lại thấy cạn lời, chẳng lẽ là do cô quá khó chọc cười sao?

Thật ra Phó Hoành Dật xem tựa đề phim đã không thích. Nhưng lúc vào rạp, thấy nhiều người mua vé này nên anh cũng mua theo.

Quay đầu sang thấy dáng vẻ mất hứng của Thẩm Thanh Lan, anh cười bất đắc dĩ, nhẹ giọng hỏi cô, “Không thích sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Thật ra cũng được.” Cho dù không có hứng thú với bộ phim này, nhưng người ta hiếm khi có thời gian dẫn cô đi xem phim, cũng nên chừa lại một chút thể diện cho anh.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Anh cảm thấy hơi chán, chúng ta đi thôi.” Nói rồi, anh liền nắm tay cô lại rời khỏi rạp chiếu phim.

Thẩm Thanh Lan liền buồn cười, bọn họ đi xem phim hai lần thì cả hai lần đều rời khỏi rạp giữa giờ. Nghĩ đi nghĩ lại, cô khẽ bật cười.

“Đang cười cái gì?” Phó Hoành Dật cúi đầu hỏi.

Thẩm Thanh Lan nói lại, Phó Hoành Dật cũng mỉm cười, ngẫm lại cũng đúng.

http://tieulun.hopto.org

“Sao lại thích dẫn em đến xem phim vậy?” Thẩm Thanh Lan hỏi anh.

Phó Hoành Dật nhìn cô với ánh mắt đượm vẻ dịu dàng cưng chiều, “Các cô gái ở độ tuổi của em chẳng phải đều thích đi xem phim sao? Vì thế anh muốn dẫn em đến đây trải nghiệm cảm giác đi dạo phố, ăn cơm, xem phim của các cô gái bình thường lúc yêu đương với bạn trai một lần.”

Thẩm Thanh Lan kinh ngạc, các cô gái bình thường đều sẽ làm những chuyện này sao?

Cô nhìn Phó Hoành Dật, thấy ánh mắt dịu dàng cưng chiều của anh khi nhìn cô, trong đầu bất giác nghĩ lại, mấy tháng nay anh luôn đối xử với cô rất tốt.

Cô vươn tay, từ từ ôm lấy eo anh, đầu tựa vào lòng anh, giọng rầu rĩ, “Phó Hoành Dật, anh đừng đối xử tốt với em như vậy.” Lỡ như có một ngày anh rời xa em, em sẽ chịu không nổi.

Phó Hoành Dật ôm cô, cười khẽ, “Đồ ngốc, em là vợ anh, anh không đối xử tốt với em thì đối xử tốt với ai chứ?”

“Anh thế này sẽ chiều hư em đấy.”

Phó Hoành Dật hôn lên đầu cô, “Chiều hư thì cứ hư đi, anh cưng chiều em, ai

có ý kiến gì thì bảo hắn ta nói với anh.”

Mắt Thẩm Thanh Lan lấp lánh, Phó Hoành Dật, chỉ mong có một ngày, anh sẽ không hối hận vì hôm nay đã nói câu này.

Xa xa, pháo hoa đang nở rộ, vẽ ra các hình ảnh xinh đẹp trên trời.

Phó Hoành Dật ôm chặt eo Thẩm Thanh Lan từ phía sau, hơi cúi đầu nhìn gò má của cô, ý cười trong mắt ngày càng đậm.

Bây giờ bọn họ đang đứng trên tầng cao nhất của tập đoàn Thánh Huyên, từ đây có thể thấy được pháo hoa ở phía xa và ảo ảnh của ánh đèn thành phố.

“Sắp qua năm mới rồi, em có ước nguyện năm mới gì không?” Phó Hoành Dật khẽ hỏi bên tai Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan hơi ngẩn người, nghiêng mặt sang bên, gò má phớt qua môi Phó Hoành Dật, mang đến cảm giác ấm áp.

“Ước gì cũng được?”

Phó Hoành Dật nghiêm túc suy nghĩ, “Mấy cái như hái sao hái trăng thì không được.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, cô đâu phải trẻ con, muốn hái sao hái trăng làm gì, “Em muốn sánh vai cùng mặt trời, được không?”

Cô cố ý trêu anh, câu này cô nghe từ miệng Vu Hiểu Huyên, nghe nói là ngôn ngữ mạng phổ biến.

Phó Hoành Dật suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, “E rằng không được rồi, em muốn sánh vai cùng anh thì được, còn nếu muốn sánh vai cùng mặt trời thì anh sẽ ghen.”

Lần này Thẩm Thanh Lan thật sự cười ra tiếng, không ngờ Phó Hoành Dật cũng có lúc hài hước như thế.

Phó Hoành Dật nhìn cô gái đang cười vui vẻ trong lòng mình bằng ánh mắt đầy cưng chiều.

“Phó Hoành Dật, em muốn cùng anh tay nắm tay đi qua từng ngày.” Cười xong, Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật, nghiêm túc nói.

Phó Hoành Dật bình tĩnh nhìn cô, thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô thì cười nói: “Được.”

Anh từ từ cúi đầu hôn lên môi cô.

http://tieulun.hopto.org

Trên đầu bọn họ là pháo hoa rực rỡ sắc màu, sau lưng là ánh đèn bất diệt của thành phố, tất cả đều đang làm chứng cho sự dịu dàng lúc này.

***

Sáng sớm mùng một, lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật thức dậy, Phó lão gia đang tập thể dục sáng trong sân.

Chúc tết Phó lão gia xong, nhận được hai bao lì xì, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cùng nhau đón bà con họ hàng đến nhà chúc tết xong liền đến nhà họ Thẩm.

Nhà họ Phó ít người thân, người thân nhà trong dịp này đều là bà con xa, bình thường rất ít qua lại, chỉ có năm hết tết đến mới gặp nhau một lần, đến mức ngay cả Phó Hoành Dật cũng không nhận ra. Họ hàng thân thích không ai nói ra, nhưng thật sự đều rất ngạc nhiên vì anh đã kết hôn rồi.

Đến nhà họ Thẩm, từ xa đã nghe tiếng cười nói vui vẻ bên trong, có cả tiếng cười của trẻ con.

Trẻ con? Thẩm Thanh Lan thấy lạ, nhà mình đâu có trẻ con, chẳng lẽ là nhà họ hàng?

http://tieulun.hopto.org

Cô đi vào, quả nhiên thấy một bóng người quen thuộc, đây không phải chị họ Bùi Nhất Ninh thì là ai?

“Lan Lan.” Bùi Nhất Ninh vừa thấy Thẩm Thanh Lan thì liền giang hai cánh tay ra đón, Thẩm Thanh Lan bước lên, nhẹ nhàng ôm chị ấy một cái.

“Chị, đã lâu không gặp.”

Bùi Nhất Ninh vỗ lưng Thẩm Thanh Lan rồi buông cô ra, “Đúng vậy, chỉ mới nửa năm không gặp mà em thành gái có chồng rồi, ài…”

Nói rồi, chị nhìn về phía Phó Hoành Dật, “Đây là em rể?” Chị ấy không ở Bắc Kinh, cũng ít khi tới Đại Viện nên chỉ biết nhà họ Phó có một cháu đích tôn giỏi giang hơn người chứ chưa từng gặp. Lần này gặp mặt, chị lại bị ngoại hình của đối phương khiến cho ngạc nhiên.

Chỉ nhìn ngoại hình cũng đã thấy xứng đôi với em họ chị.

“Chị tên Bùi Nhất Ninh, là chị họ của Thanh Lan, mẹ em ấy là dì cả của chị.” Bùi Nhất Ninh chủ động đưa tay giới thiệu.

Phó Hoành Dật khẽ bắt tay chị ấy một cái, “Em là Phó Hoành Dật, chồng Thanh Lan.”

http://tieulun.hopto.org

“Chị biết cậu, tuy cậu là cháu trai nhà họ Phó, nhưng chị vẫn phải nói cho cậu hay, Thanh Lan là em gái duy nhất của chị, nếu cậu dám ức hiếp em ấy thì mặc kệ cậu là người nhà họ Phó, chị vẫn sẽ không tha cho cậu.”

Phó Hoành Dật không hề khó chịu, còn nghiêm túc nói: “Chị yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy.”

Bùi Nhất Ninh rất hài lòng về thái độ của anh.

Thẩm Thanh Lan bỗng cảm giác có người kéo ống quần mình, cúi đầu xuống liền thấy một Hạt Đậu Nhỏ đang kéo ống quần mình.

Hạt Đậu Nhỏ kháu khỉnh bụ bẫm, mặc bộ đồ tết đỏ rực, trên đầu đội một chiếc mũ quả dưa, mặt mày xinh xắn, trông giống một con búp bê.

Đó là Bùi Hạo, con trai Bùi Nhất Ninh, năm nay 3 tuổi, tên ở nhà là “Hạo Hạo“.

Thẩm Thanh Lan ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt của bé, “Hạo Hạo.”

“Dì.” Hạt Đậu Nhỏ bập bẹ chào.

“Cháu còn nhớ dì sao?” Thẩm Thanh Lan ngạc nhiên. Cô gặp Hạt Đậu Nhỏ

vào nửa năm trước, Hạt Đậu Nhỏ lúc đó mới hơn hai tuổi.

Hạt Đậu Nhỏ ra vẻ đương nhiên, “Đương nhiên là nhớ rồi, dì là người xinh đẹp nhất cháu từng gặp, cháu thích dì.”

Phó Hoành Dật sầm mặt lại, lạnh nhạt nhìn Hạt Đậu Nhỏ, còn bé như vậy mà đã học lời ngon tiếng ngọt dỗ dành con gái rồi.

Hạt Đậu Nhỏ hình như cảm giác được hơi lạnh, bèn rụt người vào cạnh Thẩm Thanh Lan, sau đó chui tọt vào lòng cô. Mặt Phó Hoành Dật lại càng đen hơn, nhìn sao cũng thấy Hạt Đậu Nhỏ chướng mắt.

“Dì, chú này thật đáng sợ.” Hạt Đậu Nhỏ lén nhìn Phó Hoành Dật rồi nói nhỏ vào tai Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan cười như không cười nhìn Phó Hoành Dật, thấy vẻ mặt đen thui của anh thì thấy buồn cười, cúi đầu nhìn Hạt Đậu Nhỏ trong lòng mình, sắc mặt cô dịu dàng, khóe môi nở nụ cười thản nhiên, “Chú trông thì đáng sợ, nhưng thật ra là một người rất tốt. Còn nữa, chú ấy là chồng dì, cháu phải gọi là dượng.”

“Chồng là gì ạ?” Hạt Đậu Nhỏ nghiêng đầu hỏi.

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một lát, không biết nên giải thích thế nào, “À… chồng là người ăn cơm với dì, ngủ chung với dì, kết hôn với dì.”

http://tieulun.hopto.org

“Kết hôn là có thể ăn cơm, ngủ chung với dì sao?” Hạt Đậu Nhỏ tò mò hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Hạt Đậu Nhỏ ra chiều suy nghĩ, một lát sau, cậu bé nghiêm túc nói: “Dì, dì kết hôn với cháu đi! Cháu muốn ăn cơm, ngủ chung với dì.”

Cậu bé vừa dứt lời, ngoại trừ ngài Phó trầm mặt ra, những người khác đều ôm bụng cười to, nhất là Bùi Nhất Ninh còn cười đến gập cả người.

Thẩm Thanh Lan đen mặt, không hiểu nổi suy nghĩ của trẻ con, cô nhìn Bùi Nhất Ninh xin giúp đỡ.

“Dì con đã kết hôn với chú rồi, không thể kết hôn với con được nữa.” Bùi Nhất Ninh vừa cười nói vừa khom lung, định ôm Hạt Đậu Nhỏ ra, ai ngờ bị cậu bé né tránh, ôm cổ Thẩm Thanh Lan không chịu buông, “Con không muốn mẹ, người mẹ không thơm. Con muốn dì, người dì rất thơm.” Cậu bé nói xong liền hít một hơi thật sâu.

Thằng nhóc xấu xa này! Ngài Phó nghiến răng, hận không thể lập tức bước lên đá văng thằng nhóc thối tha dám giành vợ mình ra. Nhất là khi thấy Thẩm Thanh Lan chẳng những không đẩy cậu bé ra mà còn dịu dàng ôm cậu bé như vậy, cô chưa từng đối xử với anh như thế.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này, ngài Phó rất không thích Hạt Đậu Nhỏ, lại còn nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt đầy u oán.

Thẩm Thanh Lan như không thấy vẻ u oán của ngài Phó, vui vẻ trò chuyện với Hạt Đậu Nhỏ.

Thẩm Thanh Lan thấy Hạt Đậu Nhỏ ở lỳ trong lòng mình không chịu đi, bèn bế cậu bé lên. Hạt Đậu Nhỏ lanh trí vùi cả người vào lòng Thẩm Thanh Lan, đôi mắt to tròn lấp lánh, rất đáng yêu.

Cô không nhịn được nhéo mặt Hạt Đậu Nhỏ, khiến cậu bé nhướng mày, “Dì, đừng nhéo mặt, sẽ không đẹp trai nữa đâu.”

Nụ cười trên khóe môi Thẩm Thanh Lan càng tươi hơn, Hạt Đậu Nhỏ thật quá đáng yêu, trẻ con đều đáng yêu như vậy sao?

Phó Hoành Dật thấy Thẩm Thanh Lan không thèm nhìn anh thì xụ mặt đi sang một bên ngồi xuống, im lặng không nói gì.

“Hạo Hạo rất thích Thanh Lan.” Sở Vân Cẩn vừa cười vừa nói.

Hạt Đậu Nhỏ nghe bà ngoại mình nói thì trả lời một cách đương nhiên: “Đương nhiên là Hạo Hạo thích dì xinh đẹp rồi. Đợi Hạo Hạo lớn, Hạo Hạo sẽ làm chồng dì.”

http://tieulun.hopto.org

Bùi Nhất Ninh liếc con trai chị, “Cái đồ háo sắc, mới tí tuổi đầu đã đòi cưới vợ.”

“Cháu chào dì.” Thẩm Thanh Lan chào Sở Vân Cẩn.

“Thanh Lan, đưa thằng nhóc thối tha đó cho dì, nó nặng lắm.” Sở Vân Cẩn vươn tay định ôm Hạt Đậu Nhỏ.

Hạt Đậu Nhỏ né tay bà ngoại, lắc cái đầu nhỏ như trống lắc, “Không, cháu không cần bà ngoại.”

“Vừa thấy dì đã không cần bà ngoại, cháu còn như vậy thì bà ngoại sẽ đau lòng đấy.”

Hạt Đậu Nhỏ thấy hình như bà ngoại rất buồn, khuôn mặt bé hiện vẻ do dự, nhìn Thẩm Thanh Lan, rồi lại nhìn Sở Vân Cẩn, sau đó giơ ngón tay út lên để móc ngoéo, “Bà ngoại, cháu chơi với dì một lát rồi chơi với bà ngoại, được không ạ?”

Ai cũng không đành lòng từ chối dáng vẻ đáng yêu này, huống chi là Sở Vân Cẩn chỉ đang đùa cậu bé. Bà cười cười, sờ cái đầu nhỏ của cậu bé, “Được được được, lát nữa Hạo Hạo nhớ chơi với bà ngoại nhé.”

http://tieulun.hopto.org

Hạt Đậu Nhỏ vui vẻ ngay, còn tặng cho Sở Vân Cẩn một cái hôn gió, “Hôn bà ngoại này, chụt chụt chụt.”

“Học mấy thứ bậy bạ này ở đâu thể hả?” Bùi Nhất Ninh thấy dáng vẻ đùa giỡn đáng yêu của con trai nhà mình thì không biết phải nói gì, còn chụt chụt chụt nữa chứ, tối về coi chừng cái mông nhỏ của con.

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống ghế sô-pha, Hạt Đậu Nhỏ ngoan ngoãn ngồi trong lòng cô, thỉnh thoảng nhìn sang Phó Hoành Dật vẫn không nói lời nào.

Ngay cả Hạt Đậu Nhỏ cũng thấy tâm trạng anh không tốt, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn không cảm giác được chút nào. Cô ngồi yên nghe mọi người nói chuyện, thỉnh thoảng góp một vài câu, hoặc là cúi đầu nói nhỏ với Hạt Đậu Nhỏ.

Phó Hoành Dật vốn định đợi Thẩm Thanh Lan chủ động để ý tới anh, kết quả thì sao? Thời gian càng lâu, ánh mắt anh càng lạnh, cuối cùng, ngài Phó không ngồi yên được nữa, tìm một cái cớ đi ra ngoài hít thở không khí.

“Dì, hình như dượng không vui.” Hạt Đậu Nhỏ thấy Phó Hoành Dật đi rồi mới nói nhỏ bên tai Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan cũng thấy Phó Hoành Dật đi ra ngoài, cứ tưởng anh đi vệ sinh, ai ngờ lâu vậy mà anh chưa quay lại. Cô bèn trả Hạt Đậu Nhỏ cho Bùi Nhất Ninh, sau đó ra ngoài tìm anh.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không ra khỏi nhà họ Thẩm. Thẩm Thanh Lan tìm thấy anh đang tưới nước cho một chậu xương rồng trong nhà kính trồng hoa.

“Nếu anh tưới chết cây thì ông nội sẽ nổi giận đấy.” Thẩm Thanh Lan thấy nước trong chậu tràn ra thì không nhịn được nói.

Phó Hoành Dật nghe giọng cô thì bỗng hoàn hồn. Thấy nước tràn ra ngoài chậu, anh bình tĩnh bỏ bình tưới xuống, “Sao lại ra đây?”

“Ra xem người nào đó ghen với một đứa trẻ.” Thẩm Thanh Lan trả lời, đáy mắt đầy ý cười.

Sắc mặt Phó Hoành Dật vẫn không thay đổi, cứ như cái người đàn ông keo kiệt trong miệng Thẩm Thanh Lan không phải là anh.

“Ai ghen với một đứa trẻ chứ?” Anh ra vẻ người đàn ông đó chắc chắn không phải anh, Thẩm Thanh Lan lại cười như không cười nhìn anh.

“Bên ngoài lạnh, chúng ta vào thôi.” Phó Hoành Dật thấy Thẩm Thanh Lan chỉ mặc áo len mà không mặc áo khoác ra ngoài, bèn nhíu mày cởi áo khoác của mình phủ kín cô, đảm bảo không có chút gió nào lọt vào mới hài lòng.

Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu nhìn, anh cao hơn cô nửa cái đầu nên cô không thấy rõ cảm xúc trong mắt anh, “Giận thật sao?”

Phó Hoành Dật cẩn thận vén tóc ra sau tai cho cô, “Không, anh giận cái gì?”

Thẩm Thanh Lan không hỏi nữa, nhón chân lên hôn nhẹ môi anh, “Không tức giận là tốt rồi.”

Thật ra ngài Phó lúc đầu không tức giận, chỉ hơi khó chịu vì cô vợ của mình bị một thằng nhóc nhỏ tuổi cướp đi sự chú ý mà thôi. Ai dè bây giờ lại được một sự ngạc nhiên vui mừng như vậy, ngài Phó cảm thấy rất hài lòng.

Sau này có nên thỉnh thoảng diễn trò để hưởng thụ phúc lợi chủ động của cô vợ nhà mình không đây? Phó Hoành Dật suy nghĩ sâu xa.

“Thanh Lan, em thích trẻ con không?” Phó Hoành Dật xoa mặt Thẩm Thanh Lan, cảm nhận sự mát lạnh trong lòng bàn tay.

Bàn tay ấm áp của anh xua tan đi cái lạnh trên mặt cô.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ, chẳng lẽ vừa rồi anh thấy cô chơi với Hạt Đậu Nhỏ nên mới hỏi câu này. Cô suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Không phải rất thích, nhưng cũng không ghét.”

Trước đây cô rất ghét trẻ con, ở trung tâm huấn luyện ma quỷ kia có rất nhiều trẻ con, rõ ràng là đang ở độ tuổi ngây thơ mà lại đầy máu tươi và mưu tính,

vừa xưng anh gọi em, ngay sau đó đã có thể đâm sau lưng một nhát.

Vì thế trong một thời gian rất dài, Thẩm Thanh Lan vô cùng đề phòng và ghét trẻ con.

Có điều, sau khi gặp Hạt Đậu Nhỏ, suy nghĩ của cô dần dần thay đổi.

Hạt Đậu Nhỏ là con trai duy nhất của chị họ Bùi Nhất Ninh, chẳng ai biết ba bé là ai. Bùi Nhất Ninh không học đại học ở Bắc Kinh mà học ở Giang Nam.

Vào năm chị tốt nghiệp đại học, Bùi Nhất Ninh trở lại Bắc Kinh, vác theo cái bụng sáu tháng. Sở Vân Cẩn lúc đó sợ đến mức suýt phát bệnh tim.

Nhà họ Sở là thế gia có tiếng trong ngành âm nhạc, rất có danh vọng ở Bắc Kinh, làm sao cho phép Bùi Nhất Ninh mang tiếng có bầu trước khi cưới được.

Mọi người ép hỏi đứa con trong bụng Bùi Nhất Ninh là của ai, chị ấy sống chết không chịu nói. Mọi người nghĩ có lẽ Bùi Nhất Ninh bị đàn ông lừa, nếu chị ấy không chịu nói, vậy thì họ không hỏi nữa.

Có điều, không thể giữ đứa trẻ trong bụng chị ấy lại. Nếu sinh nó ra thì danh tiếng chị ấy chẳng phải mất sạch sao? Sau này làm sao mà lập gia đình được nữa.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người muốn Bùi Nhất Ninh phá thai, nhưng chị ấy nhất quyết không chịu, còn lấy cái chết ra uy hiếp rằng bọn họ ép chị ấy bỏ con, thì chị ấy sẽ chết cùng con.

Người nhà họ Bùi hết cách, đành để chị ấy sinh đứa bé đó ra.

Sở Vân Cẩn là em gái ruột của Sở Vân Dung. Lúc Bùi Nhất Ninh sinh con, người nhà họ Thẩm không thể không xuất hiện. Hơn nữa, tính tình chị họ Bùi Nhất Ninh sòng phẳng dứt khoát, rất hợp với Thẩm Thanh Lan. Hai người bọn họ trò chuyện với nhau cũng không tồi, quan hệ thân thiết nên tất nhiên cô cũng đến bệnh viện thăm Bùi Hạo.

Kể cũng lạ, lúc có người khác, Bùi Hạo không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ nhắm mắt ngủ say. Còn lúc Thẩm Thanh Lan bước vào, cậu bé lại mở to mắt nhìn cô, sau đó há to miệng, để lộ ra lợi răng màu hồng nhạt.

Những lần sau đó, chỉ cần Thẩm Thanh Lan đến, dù Bùi Hạo đang khóc hay là đang ầm ĩ cũng đều sẽ ngoan ngoãn.

Bùi Nhất Ninh đã nhiều lần nói con trai chị ấy thích gặp Thẩm Thanh Lan còn hơn cả người mẹ ruột là chị ấy.

Ban đầu, Thẩm Thanh Lan còn không quen lắm, sau này mới dần dần thích Hạt Đậu Nhỏ đáng yêu.

http://tieulun.hopto.org

Lần gặp Hạt Đậu Nhỏ vào nửa năm trước, cậu bé chỉ mới hơn hai tuổi, còn chưa nói sõi mà đã rất thích quấn Thẩm Thanh Lan, năm nay cậu bé đã nói trôi chảy hơn, lại càng quấn lấy cô không buông.

“Nếu em không thích trẻ con chúng ta sinh muộn một chút.” Phó Hoành Dật nghiêm túc nói, đây là lần đầu tiên anh nói với cô về vấn đề sinh con.

Bọn họ tuy kết hôn đã nửa năm, ngủ chung với nhau được mấy tháng, nhưng bụng của Thẩm Thanh Lan vẫn không có động tĩnh gì là do Phó Hoành Dật phòng tránh.

“Thuận theo tự nhiên là được rồi.” Thẩm Thanh Lan nói, có thì cô sẽ giữ, thời gian không phải là vấn đề với cô.

Trước đây cô không định sinh con, nhưng nếu là con của cô và Phó Hoành Dật, thì cô bằng lòng, đồng thời trong lòng còn có một chút mong chờ.

Mặc dù bây giờ cô chưa chuẩn bị để làm mẹ, nhưng cô sẽ học cách làm một người mẹ tốt.

Tuy Thẩm Thanh Lan nói như vậy, nhưng Phó Hoành Dật vẫn quyết định sinh con muộn một chút. Nhưng anh đã quên rằng trên đời này có một câu gọi là “ngoài ý muốn”, còn có một câu nữa là “người tính không bằng trời tính“.

http://tieulun.hopto.org

Sau này, khi nhóc quỷ nào đó ra đời, thấy vợ dần dã bỏ quên anh để chăm sóc nhóc quỷ, ngài Phó đã vô số lần hối hận sao trước đây không cẩn thận một chút.

“Thanh Lan.” Bên ngoài nhà kính truyền đến tiếng gọi của Thẩm Hi Đồng. Cô ta nở nụ cười đúng mực, nhìn bọn họ, “Ông nội gọi hai người vào ăn cơm.”

Ánh mắt cô ta nhìn Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật không còn vẻ không cam lòng như trước. Mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên.

“Đi thôi.” Phó Hoành Dật khoác lại áo khoác cho cô, đề phòng ra ngoài bị gió lạnh. Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ, cô nào phải búp bê, chút gió lạnh này không ảnh hưởng gì tới cô, cho dù không mặc áo khoác thì cô cũng không thấy lạnh.

Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đi trước, lướt qua Thẩm Hi Đồng. Cô ta đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của hai người, nụ cười trên mặt phai nhạt đi, chỉ là trong chớp mắt, nụ cười tao nhã khéo léo lại xuất hiện lần nữa.

“Dì, dì đi đâu thế ạ? Lúc nãy cháu muốn tìm dì mà mẹ không cho.” Vừa vào cửa, Hạt Đậu Nhỏ Bùi Hạo đã nhào đến ôm đùi Thẩm Thanh Lan, ngẩng đầu nhìn cô.

Thẩm Thanh Lan đang định khom lưng ôm cậu bé thì Phó Hoành Dật đã

nhanh hơn một bước, ôm cậu bé vào lòng, “Dì cháu gầy, không có sức, ôm cháu sẽ mệt, để dượng ôm cháu.”

Ban đầu Hạt Đậu Nhỏ vẫn muốn nhào vào lòng Thẩm Thanh Lan, nhưng nghe Phó Hoành Dật nói cô sẽ mệt, thì liền ngoan ngoãn ngồi vào lòng anh.

Mắt Phó Hoành Dật tối sầm lại, nhóc con, muốn giành vợ với anh sao? Nhóc còn non lắm!

Chỉ là ngài Phó đắc ý chưa được bao lâu, Hạt Đậu Nhỏ đã lên tiếng, “Dì, tối nay cháu có thể về nhà với dì không? Cháu muốn ngủ với dì.”

Sắc mặt ngài Phó thay đổi, nhìn Thẩm Thanh Lan, quả nhiên thấy vẻ mặt cô đầy dịu dàng, “Được.”

Lúc thấy sắc mặt Phó Hoành Dật, cô lại bồi thêm một câu, “Nếu mẹ cháu đồng ý.”

“Chuyện gì mà cần chị đồng ý?” Bùi Nhất Ninh đúng lúc nghe một câu cuối cùng, bèn hỏi.

“Mẹ, tối nay con muốn ngủ với dì, con không trở về nhà.” Hạt Đậu Nhỏ vội nói.

http://tieulun.hopto.org

Bùi Nhất Ninh câm nín nhìn Thẩm Thanh Lan, đây thật sự là con chị sao? Không phải là con của em giả mạo đấy chứ?

Thẩm Thanh Lan trả lại cho chị ấy một ánh mắt lạnh tanh, chị nghĩ quá nhiều rồi!

“Mẹ, có được không ạ?” Hạt Đậu Nhỏ hỏi tới cùng, vẻ mặt nôn nóng.

Nhìn dáng vẻ con trai như hận không thể lập tức theo Thẩm Thanh Lan đi, Bùi Nhất Ninh rất đau lòng. Chị ấy đã có thể tưởng tượng đến cảnh Hạt Đậu Nhỏ lớn lên, có vợ quên mẹ rồi.

Sinh con trai có lợi ích gì chứ? Còn chưa lớn đã thành con của người khác rồi.

“Không được.” Bùi Nhất Ninh từ chối, thấy con trai uất ức lại không nỡ, bèn giải thích.

“Ra tết là mẹ phải đi, sẽ phải một thời gian dài con không gặp mẹ, chẳng lẽ con không muốn ở bên cạnh mẹ nhiều hơn một chút sao? Dì con vẫn ở đây, đợi mẹ đi rồi, con có thể nhờ bà ngoại dẫn con đến thăm dì mà.”

Bùi Nhất Ninh năm nay phải đến Nam Thành làm việc, không tiện dẫn Hạt Đậu Nhỏ theo, bèn gửi Hạt Đậu Nhỏ ở nhà họ Bùi cho Sở Vân Cẩn chăm sóc, đây là chuyện chị ấy đã thương lượng với Hạt Đậu Nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Trước đây, Bùi Nhất Ninh tuy không làm việc ở Bắc Kinh nhưng vẫn dắt con trai theo. Còn lần này tình huống lại khác, chị hoàn toàn không có thời gian chăm sóc cậu bé.

Khuôn mặt Hạt Đậu Nhỏ hiện lên vẻ khó xử, cậu bé muốn ở bên cạnh mẹ, nhưng cũng không muốn xa dì, “Mẹ, chúng ta cùng nhau đến nhà dì được không? Chúng ta ngủ chung.”

Phó Hoành Dật đen mặt, nhìn Hạt Đậu Nhỏ “được voi đòi tiên”, lập tức cảm thấy quyết định sinh con muộn sáng suốt biết bao.

“Tối nay mẹ có việc, không thể ở lại nhà dì.” Bùi Nhất Ninh nghiêm túc giải thích với con trai.

Hạt Đậu Nhỏ nghĩ đi nghĩ lại, mắt đảo tới đảo lui. Thẩm Thanh Lan nhìn cậu bé, đôi mắt đầy ý cười.

“Dượng.” Hạt Đậu Nhỏ vỗ vai Phó Hoành Dật, dáng vẻ ông cụ non, “Hôm nay cháu không về nhà dì, cháu muốn ở bên cạnh mẹ. Nếu cháu không ngủ chung với mẹ thì mẹ sẽ khóc. Đợi mẹ đi rồi, cháu sẽ đến tìm dì.”

Thẩm Thanh Lan thấy hơi buồn cười, nhìn thoáng qua sắc mặt khá khó coi của Phó Hoành Dật, đoán chắc là người này lại ghen rồi.

http://tieulun.hopto.org

“Hạo Hạo, dì cả bế cháu đi ăn cơm nào.” Thẩm Hi Đồng đứng bên cạnh nhìn một lúc lâu, bây giờ mới có cơ hội nói chuyện, bèn giơ tay định ôm Hạt Đậu Nhỏ.

Hạt Đậu Nhỏ nghiêng người, “Cháu không muốn dì ôm, người dì thật là hôi.”

Vẻ mặt Thẩm Hi Đồng cứng đờ, người cô ta làm gì hôi, thằng nhóc thối tha không biết tốt xấu này.

Bùi Nhất Ninh giải thích, “Hạo Hạo dị ứng mùi nước hoa. Lần trước có một đồng nghiệp bế Hạo Hạo, kết quả là cả người nó nổi mẩn đỏ, mấy ngày mới hết.”

Mùi nước hoa trên người Thẩm Hi Đồng rất vừa phải, không phải loại mùi nồng mà rất thanh nhã.

Thẩm Hi Đồng nhếch môi, “Xin lỗi, chị họ, em không biết Hạo Hạo dị ứng nước hoa.”

“Người không biết không có tội.” Bùi Nhất Ninh cười khách sáo, chị ấy luôn đối xử với Thẩm Hi Đồng bằng thái độ này, thừa khách sáo, nhưng không đủ thân thiết.

Sở Vân Cẩn đã nhắc chị ấy sửa mấy lần rồi, nhưng Bùi Nhất Ninh là người thẳng thắn, ân oán rõ ràng, không thích chính là không thích. Chị ấy không

thể làm ra vẻ thích, chuyện chị không thích Thẩm Hi Đồng bắt nguồn từ một việc lúc còn bé.

Khi đó, Thẩm Thanh Lan mất tích, nhà họ Thẩm nhận nuôi Thẩm Hi Đồng. Sở Vân Dung dẫn cô ta đến nhà bọn họ chơi.

Bùi Nhất Ninh là đứa con gái duy nhất, gia thế lại tốt, nên trong phòng có vài đồ tốt là điều dĩ nhiên, trong đó có một cái ly thủy tinh rất đẹp, là quà sinh nhật ba chị ấy tặng, cũng là món đồ chị ấy thích nhất.

Thẩm Hi Đồng đến chơi, thấy thích cái ly thủy tinh này liền khen với chị là cái ly này thật đẹp, cô ta rất thích, còn ngầm ám chỉ chị ấy cho cô ta cái ly đó.

Bùi Nhất Ninh vờ như không hiểu.

Kết quả là sau khi Thẩm Hi Đồng về, chị ấy lại phát hiện cái ly thủy tinh của chị vỡ nát, hỏi tất cả người giúp việc thì có người nói đã thấy Thẩm Hi Đồng từng vào phòng chị ấy.

Mặc dù không có bằng chứng là do Thẩm Hi Đồng làm, nhưng Bùi Nhất Ninh có linh cảm, người làm vỡ cái ly chính là cô ta.

Kể từ khi đó, Bùi Nhất Ninh liền không thích Thẩm Hi Đồng. Cô ta lúc đó chỉ mới 11, 12 tuổi mà đã có tâm tư ác độc như vậy, không chiếm được thì hủy bỏ. Người như vậy, dù cô ta có tỏ ra hào phóng nhã nhặn thì chị ấy cũng

không thích.

Sở Vân Cẩn cũng biết chuyện này, nhưng chỉ nói lúc đó còn nhỏ, không nên tính toán nhiều.

Sau này, Thẩm Thanh Lan trở về nhà họ Thẩm, cô em họ này cho chị ấy một cảm giác rất khác, hệt như một ngón núi băng vạn năm không tan. Nhưng sự lạnh nhạt của cô là lạnh nhạt từ trong xương tủy. Từ trong ánh mắt của cô, chị ấy thấy xa cách, thờ ơ, còn có cả sự đơn giản. Cô em họ này không phải là một người có tâm tư phức tạp.

So với Thẩm Hi Đồng, Bùi Nhất Ninh rõ ràng thích Thẩm Thanh Lan hơn. Không phải vì cái gọi là máu mủ, mà là vì cô đối xử chân thành với mọi người, không phải trong ngoài bất nhất

Chị ấy thấy thái độ của Sở Vân Dung đối xử với hai đứa con gái như vậy, thật sự không hiểu được suy nghĩ của bà. Nếu là chị ấy, khi con mình mất tích, chị ấy tuyệt đối không muốn nhận nuôi con của người khác, lại còn coi con người khác là con ruột, chị tuyết đối không làm nổi.

Càng đừng nói đến chuyện sau khi con ruột trở về lại thiên vị con nuôi, xa cách con ruột, thậm chí còn vì con nuôi mà trách mắng con ruột. Những chuyện này chị thấy không chỉ một lần, lần nào thấy cũng chướng mắt, thậm chí còn cảm thấy dì cả có vấn đề về đầu óc.

Bùi Nhất Ninh biết Sở Vân Dung từng bị bệnh nặng vì Thẩm Thanh Lan mất tích, nhưng vẫn không tài nào hiểu nổi hành động như thế này. Chị ấy từng

nhiều lần nói chuyện với mẹ mình, mẹ chị và bà ngoại cũng nhiều lần nói chuyện với dì cả, nhưng vẫn không có chút tác dụng nào. Sở Vân Dung vẫn như thế.

Hơn nữa, Thẩm Hi Đồng còn luôn ra vẻ ngây thơ vô tội, nhưng lại thích cướp đồ của người khác. Bùi Nhất Ninh dần dần không thích đến nhà họ Thẩm nữa, muốn tìm Thẩm Thanh Lan thì gọi điện thoại thẳng cho cô, bảo cô ra ngoài.

Thẩm Hi Đồng cũng biết cô ta không không được bọn họ thích. Người chị họ này không thích cô ta từ bé, chỉ đập vỡ một cái ly thủy tinh, vậy mà ghi thù đến tận bây giờ, đúng là một người phụ nữ so đo từng chút.

Thẩm Hi Đồng không muốn ở đây lâu hơn nữa, bèn đi thẳng tới phòng ăn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 175: Cô muốn làm gì?

Lần này có nhiều người ăn cơm nên chuyển bàn tròn lớn ra. Sở Vân Dung đang giúp chị Tống bưng thức ăn, Thẩm Thanh Lan cũng đến giúp. Phó Hoành Dật sợ cô bị bỏng nên giao Hạt Đậu Nhỏ cho cô bế rồi đi vào phòng bếp.

“Phó Hoành Dật rất tốt.” Ba Bùi Nhất Ninh, Bùi Chấn cười nói với Thẩm lão gia.

Thẩm lão gia cười tủm tỉm, “Hoành Dật là đứa trẻ tốt, tôi rất yên yên tâm khi giao Lan Lan cho nó.”

Trong bữa ăn, Phó Hoành Dật ngồi cạnh Thẩm Thanh Lan, thỉnh thoảng gắp thịt cá, tôm đã gỡ sẵn cho cô. Những người khác thấy cảnh này thì chỉ cười chứ không nói gì.

Phó Hoành Dật không cần để ý, anh phục vụ vợ mình thì có gì phải ngại chứ? Nhưng Thẩm Thanh Lan lại thấy xấu hổ khi bị mọi người nhìn, bèn lén giật vạt áo Phó Hoành Dật, ý bảo anh để ý một chút.

Phó Hoành Dật ra vẻ không nhận thấy gì cả, vẫn tiếp tục gỡ cá.

Thẩm Thanh Lan không thể nhịn được nữa, bèn nhéo hông anh một cái. Do

anh rèn luyện thân thể quanh năm, nên thịt trên người rất săn chắc, lại không có vết sẹo lồi nào. Nhưng Thẩm Thanh Lan là ai chứ? Cô chỉ hơi dùng sức một chút là sắc mặt Phó Hoành Dật đã thay đổi, cơ thể căng lên trong chớp mắt.

May mà anh có sức tự chủ mạnh mẽ, không kêu ra tiếng, chỉ bình tĩnh đặt tôm đã lột vỏ vào bát của Thẩm Thanh Lan, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, “Em gầy quá, ăn nhiều hơn đi.”

Tay Thẩm Thanh Lan vẫn đang đặt bên hông của Phó Hoành Dật. Bắt gặp ánh mắt dịu dàng của anh, chút buồn bực trong lòng cô tan thành mây khói. Cô buông tay ra, còn nhẹ nhàng xoa xoa chỗ mình vừa nhéo.

Phó Hoành Dật cười dịu dàng, gắp cho cô một cái cánh gà, sau đó quay người như không có chuyện gì xảy ra, nói chuyện với những người khác.

Thẩm Thanh Lan chau mày nhìn cái bát chất đầy đồ ăn trước mặt mình. Nhiều như vậy, cô làm sao ăn hết được.

“Ăn không hết thì anh ăn, ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.” Phó Hoành Dật tuy đang nói chuyện với người khác, nhưng khóe mắt vẫn để ý cô, thấy cô đắn đo nhìn cái bát thì nhỏ giọng nói.

“Thanh Lan, cháu với Hoành Dật kết hôn đã được mấy tháng rồi nhỉ?” Sở Vân Cẩn nhìn hai vợ chồng son thỉnh thoảng chụm đầu ghé tai, bèn cười híp mắt hỏi.

“Dạ, được hơn năm tháng rồi ạ.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên trả lời.

Sở Vân Cẩn biết tính tình Thẩm Thanh Lan nên không cảm thấy bị xem thường, “Các cháu định bao giờ có con?”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì hơi xấu hổ. Cô vừa bàn luận chuyện này với Phó Hoành Dật, bây giờ lại bị người lớn hỏi tới, nhưng sắc mặt cô vẫn như cũ nên người khác không nhìn thấy vẻ xấu hổ của cô.

Phó Hoành Dật cười cười, ung dung trả lời: “Thanh Lan còn trẻ, bọn cháu định chờ vài năm nữa mới có con.”

Thẩm lão gia nghe anh nói như vậy thì rất thoả mãn. Đây cũng là ý của ông, cháu gái ông năm nay mới 22 tuổi, nếu sinh con thì quả thật là hơi sớm. Có điều, Phó Hoành Dật không còn trẻ nữa, nếu anh muốn nhanh chóng sinh con thì người ông nội như ông khó mà nói gì được.

Nhưng nếu đây là lời Phó Hoành Dật tự nói thì lại khác, thằng bé đau lòng cho cháu gái nhà ông, thì ông cũng có đi có lại.

“Bây giờ sinh con thì hơi sớm, nhưng các cháu đừng kéo dài quá lâu. Hai năm nữa là Lan Lan đã 24 tuổi rồi, chính là lứa tuổi đẹp nhất của con gái, thích hợp sinh con. Ông biết bọn thanh niên các con đều không thích có con. Đợi khi các con sinh xong, đám người già chúng ta sẽ trông giúp các con. Đừng thấy ông lớn tuổi mà lầm, thật ra xương cốt ông vẫn còn cứng lắm.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan ngượng ngùng nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật, anh xoa nhẹ tay cô ở dưới mặt bàn, “Vâng, ông nội.”

Chủ đề này liền bỏ qua như vậy, Sở Vân Cẩn chỉ tùy tiện hỏi một chút, dĩ nhiên sẽ không hỏi tới cùng.

Trên bàn cơm, có mấy người đàn ông như Phó Hoành Dật, Thẩm Khiêm, Thẩm Quân Dục, Bùi Chấn và Thẩm lão gia, tránh không khỏi uống rượu. Chẳng biết là có hẹn trước hay không mà mấy người này lại cứ mời rượu Phó Hoành Dật.

Thấy Phó Hoành Dật uống hết ly này đến ly kia, Thẩm Thanh Lan lo lắng nhìn anh, lại thấy anh cười tỏ ý không sao.

Thẩm Thanh Lan thấy sắc mặt anh vẫn như trước, xem chừng tửu lượng của anh rất tốt, thì liền dần dần yên tâm, chỉ không ngờ cô yên tâm quá sớm.

Quả thật tửu lượng của Phó Hoành Dật tốt, nhưng không phải là rất tốt. Bị mấy người thay phiên rót rượu, sắc mặt anh đã hơi trắng bệch.

Anh đứng dậy mượn cớ đi nhà vệ sinh, tuy dáng đi vẫn thẳng tắp, nhưng tốc độ hơi chậm, Thẩm Thanh Lan lo lắng nên đi theo.

http://tieulun.hopto.org

“Có phải anh uống say rồi không?” Thẩm Thanh Lan thấy Phó Hoành Dật đang rửa mặt bằng nước lạnh thì lo lắng hỏi.

Phó Hoành Dật day day trán, bất đắc dĩ nói, “Hơi say.”

“Anh đi nghỉ trước đi, em sẽ nói với ông nội.”

Phó Hoành Dật vốn định nói không cần, nhưng bây giờ anh thật sự rất chóng mặt, liền gật đầu, “Cũng được.”

“Em pha cho anh ly nước mật ong nhé?”

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Không cần, anh nghỉ một lát là được, em nhớ gọi anh dậy.”

Thẩm Thanh Lan đỡ anh lên tầng. Thấy anh nằm trên giường, nhắm mặt lại, hình như đã ngủ, cô mới đi xuống.

“Hoành Dật say rồi sao?” Thấy Thẩm Thanh Lan đã trở lại, Thẩm lão gia quan tâm hỏi.

“Vâng, có hơi say, cháu bảo anh ấy đi ngủ một giấc rồi.”

http://tieulun.hopto.org

“Chỉ chút rượu này mà cũng say, tửu lượng của Phó Hoành Dật giảm rồi.” Thẩm Quân Dục tặc lưỡi lắc đầu, khuôn mặt có vẻ hả hê.

Thẩm Thanh Lan trừng anh trai, lạnh nhạt nói: “Anh.”

Cô chỉ gọi một tiếng là Thẩm Quân Dục đã lập tức câm miệng, quả nhiên em gái lấy chồng như bát nước đổ đi, chỉ lo cho người ngoài.

“Con pha cho Hoành Dật một ly mật ong đi.” Sở Vân Dung nói.

“Không cần đâu ạ, anh ấy ngủ rồi, ngủ một giấc là khỏe.” Thẩm Thanh Lan nói. Nếu Phó Hoành Dật đã nói không sao thì chắc chắn là anh sẽ không sao.

Những người khác không nói thêm mà tiếp tục ăn, Thẩm Thanh Lan ngồi xuống ăn phần cơm của mình, thỉnh thoảng nói vài câu với Hạt Đậu Nhỏ.

Thẩm Hi Đồng chẳng biết đã rời khỏi bàn ăn lúc nào, lặng lẽ mở cửa phòng Thẩm Thanh Lan, nhìn người đàn ông đang ngủ trên giường bằng ánh mắt si mê.

Cô ta đặt cái ly lên bàn, nhìn nét mặt yên tĩnh khi ngủ của Phó Hoành Dật, đưa tay ra định gọi anh dậy, nhưng được một nửa thì dừng lại. Nếu anh thức dậy, anh sẽ đuổi cô ta ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta yêu anh hơn mười năm, nhưng trái tim của người đàn ông này cứng như đá, chưa từng nhìn cô ta lấy một lần, dù chỉ là liếc mắt.

Còn Thẩm Thanh Lan thì sao? Ngoại trừ khuôn mặt ra còn có chỗ nào bằng cô ta? Vậy mà nó lại nhận được toàn bộ tình yêu thương của anh. Anh chưa từng nhìn cô ta bằng ánh mắt dịu dàng như vậy.

Phó Hoành Dật, anh yêu nó như thế, nếu để nó thấy chúng ta ngủ cùng nhau, anh nói xem nó còn cần anh không?

Thẩm Thanh Lan là một người kiêu ngạo, chắc hẳn nó sẽ không muốn ở bên cạnh anh nữa. Nếu anh đã không quan tâm tôi, vậy thì thà để cho anh hận, còn hơn là anh không nhìn đến tôi.

Ý nghĩ điên cuồng chiếm giữ lòng Thẩm Hi Đồng, khiến cho ánh mắt của cô ta trở nên quái dị. Tay cô ta chuyển xuống áo, từ từ cởi ra.

Phó Hoành Dật say thật, ngủ say như chết, nên đến tận lúc này vẫn không cảm nhận được có người ngoài vào phòng. Chỉ là chóp mũi thoang thoảng mùi lạ khiến anh bực bội nhíu mày, đó không phải là mùi của Thanh Lan.

Thẩm Hi Đồng bị ý nghĩ điên cuồng của mình chi phối, hoàn toàn không hề nghĩ nếu cô ta làm như vậy thì không chỉ Phó Hoành Dật mà ngay cả nhà họ Thẩm cũng không tha thứ cho cô ta, cô ta sẽ không thể ở lại nhà họ Thẩm nữa. Thậm chí, nếu nhà họ Thẩm và nhà họ Phó cùng nhau đuổi tận giết tuyệt

cô ta, thì cả Bắc Kinh sẽ không còn chỗ để cô ta dung thân.

Thế nhưng vào giây phút này, Thẩm Hi Đồng không nghĩ được nhiều như vậy. Trên người cô ta chỉ còn lại một mảnh vải, làn da mịn màng trắng nõn lộ ra. Cô ta từ từ đi tới chỗ Phó Hoành Dật nằm, trong mắt đầy vẻ điên cuồng.

Không ăn được thì đạp đổ! Thẩm Thanh Lan, tao đã từng nói, mày không để tao sống tốt thì tao cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho mày.

“Cô đang làm gì?”

Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan truyền đến từ cửa phòng. Thẩm Hi Đồng phát run lên, hoảng sợ nhìn về phía cửa. Thẩm Thanh Lan đang lạnh lùng nhìn cô ta, đôi mắt vốn lạnh nhạt kia lúc này đầy lạnh lẽo, sắc bén.

Thẩm Hi Đồng hoảng sợ, cô ta không ngờ Thẩm Thanh Lan lên nhanh như vậy, lại còn bắt tại trận. Mặc dù cô ta rất mong cô thấy, nhưng không phải bây giờ.

“Sao nào? Thích để người ta nhìn?” Thẩm Thanh Lan nhìn thẳng vào người Thẩm Hi Đồng. Cô ta lúc này mới nhớ ra mình không mặc cái gì, cuống quýt ngồi xổm xuống, nhặt quần áo lên mặc vào.

Thẩm Thanh Lan đóng cửa phòng ngủ rồi từ từ đi vào. Cô nhìn Phó Hoành Dật, thấy anh vẫn còn đang nhắm hai mắt ngủ, chỉ là chân mày cau chặt tới

mức có thể kẹp chết một con ruồi.

Trên giường rất ngăn nắp sạch sẽ, vẫn giống như lúc cô đi. Phó Hoành Dật ngủ rất an tĩnh, không hề lộn xộn.

Thẩm Thanh Lan hơi yên tâm, nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Hi Đồng vẫn đầy sắc lạnh, xem ra người nào đó không coi lời cảnh cáo của cô ra gì rồi.

Thẩm Hi Đồng mặc quần áo qua loa. Cô ta muốn chạy trốn, nhưng Thẩm Thanh Lan đã chặn cửa nên cô ta không ra được.

“Thẩm Thanh Lan, cô muốn làm gì?” Thẩm Hi Đồng giả vờ bình tĩnh.

Thẩm Thanh Lan cười khẽ một tiếng, nụ cười đầy lạnh lẽo, cô nhìn Thẩm Hi Đồng, từ từ nói: “Thẩm Hi Đồng, tôi nên hỏi cô câu này mới đúng, vừa rồi cô muốn làm gì?”

Thẩm Hi Đồng tỏ vẻ dửng dưng, “Cô thấy rồi còn hỏi.”

“Xem ra cô không coi lời cảnh cáo của tôi ra gì.” Cô bước lên một bước, Thẩm Hi Đồng lùi ra sau một bước. Nhưng căn phòng chỉ lớn chừng đó, Thẩm Hi Đồng có thể lui được tới đâu? Cô ta nhanh chóng bị Thẩm Thanh Lan ép tới góc phòng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan từ từ đưa tay sờ vào cổ Thẩm Hi Đồng, hơi dùng sức, “Thẩm Hi Đồng, tôi đã nói với cô rồi, đừng chọc tôi, cũng đừng nhảy nhót trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ khiến cho cô rất khó coi. Cô hình như không tin lời tôi lắm thì phải?”

Thẩm Hi Đồng cảm giác được bàn tay trên cổ đang siết lại, còn cả nhiệt độ lạnh như băng của nó. Sắc mặt cô ta trắng bệch, cô ta muốn giãy dụa, nắm chặt cổ tay của Thẩm Thanh Lan. Nhưng dù cô ta có giãy dụa thế nào thì sức lực trên cổ tay của Thẩm Thanh Lan vẫn không giảm đi dù chỉ một chút.

“Thẩm… Thẩm Thanh Lan, mày… buông… buông ra!” Thẩm Hi Đồng cố gắng hét lên.

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn cô ta, để mặc cô ta giãy dụa, trong mắt hiện ý muốn giết người.

Mặt cô ta đỏ lên, “Thẩm… Thẩm Thanh Lan, đây… là nhà họ Thẩm.”

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, “Thì ra cô còn biết đây là nhà họ Thẩm? Cô cho rằng mình mang họ Thẩm thì là người của nhà họ Thẩm ư? Thẩm Hi Đồng, cô chỉ là con nuôi của nhà tôi. Cô ở bên ngoài có thân phận cao là do tôi không cần, chỉ cần tôi mở miệng nói một tiếng, cô đừng mong ở lại cái nhà này nữa. Nếu cô không tin thì có thể thử.”

Thẩm Hi Đồng còn đang hoảng sợ vì ý muốn giết người trong mắt Thẩm Thanh Lan thì lại bị lời nói của cô đả kích.

Thẩm Thanh Lan siết tay mạnh hơn nữa. Thẩm Hi Đồng cảm thấy càng lúc càng khó thở, trước mắt dần dần tối lại, cả người bất giác mềm oặt, tròng mắt trợn trắng lên, cô ta sắp chết sao?

Thẩm Thanh Lan buông tay, từ trên cao nhìn xuống Thẩm Hi Đồng đang ngã dưới đất, lạnh lùng nói: “Thẩm Hi Đồng, chúc mừng cô. Cô đã thành công giết chết tất cả sự kiên nhẫn của tôi. Tiếp theo đây, cô cứ chờ xem trò hay đi.”

Thẩm Hi Đồng quỳ rạp dưới đất, há to miệng thở. Vừa rồi cô ta cứ tưởng mình sẽ phải chết, bây giờ nghe rõ lời Thẩm Thanh Lan nói, nhưng cô ta không hiểu được nó có ý gì.

Thẩm Thanh Lan mở cửa, “Bây giờ, cô cút ra ngoài cho tôi!”

Thẩm Hi Đồng trông thấy với ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan, không dám nói gì, sắc mặt tái nhợt, nhếch nhác ra khỏi phòng.

Thẩm Thanh Lan hơi cúi đầu, đứng tại chỗ.

“Phó Hoành Dật, anh vẫn chưa chịu dậy sao?” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật vốn đang ngủ lập tức mở mắt, mỉm cười nhìn cô, “Sao em biết anh đã dậy?”

Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nhìn anh. Có lẽ lúc Thẩm Hi Đồng mới vừa vào, Phó Hoành Dật say rượu nên không phát hiện, nhưng vừa nãy ồn ào như vậy, nếu anh còn không dậy thì thật có lỗi với quân hàm của anh.

Phó Hoành Dật bước xuống giường, đi chân trần đến cạnh Thẩm Thanh Lan.

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan vẫn như trước, nhìn anh mà cũng không có bất kỳ biểu cảm gì.

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Sao lại tức giận? Chỉ là một cô ả không quan trọng thôi mà. Cho dù em không đến thì anh cũng sẽ không để cô ta được lợi.”

Thẩm Thanh Lan vẫn không có biểu cảm gì, chỉ hơi cúi đầu, không nhìn Phó Hoành Dật nên anh không thấy rõ nét mặt của cô. Có điều, quanh người cô toát ra một cảm giác khó hiểu, khiến lòng Phó Hoành Dật rất đau.

Anh nâng cằm Thẩm Thanh Lan lên, để cô nhìn vào anh, thấy cảm xúc biến mất cực nhanh trong mắt cô thì ngẩn người.

“Thanh Lan, em sao vậy?”

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lạnh như một đầm nước.

“Phó Hoành Dật, em không phải người tốt.” Cô lạnh nhạt nói, giọng điệu xa cách, vừa rồi cô thật sự muốn giết Thẩm Hi Đồng.

Phó Hoành Dật nghiêm túc nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của cô, khẽ thở dài trong lòng, cô ngốc này!

Anh nâng mặt cô bằng hai tay, “Thanh Lan, em là vợ của anh, người vợ duy nhất của anh, sau này là mẹ của con anh, chuyện này vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Anh biết tấm lòng em rất dịu dàng, rất lương thiện.” Nếu không, ban đầu ở trung tâm mua sắm, cô đã chẳng tình nguyện làm con tin vì cứu người phụ nữ có thai kia.

Thanh Lan của anh chỉ dùng sự lạnh nhạt để che giấu tấm lòng mềm mại của cô, khoác lên mình một vỏ bọc cứng rắn.

Thẩm Thanh Lan rất muốn lắc đầu, nói cho anh biết là không phải. Phó Hoành Dật, anh sai rồi, em không phải là người tốt, em thậm chí còn là một sát thủ máu lạnh, giết người không chớp mắt, máu tươi đầy tay.

Nhưng ánh mắt của Phó Hoành Dật quá đỗi ấm áp, quá đỗi dịu dàng, nhiều đến nỗi… đến nỗi khiến người ta say đắm. Cô… không bỏ được.

Phó Hoành Dật, anh trách em cũng được, làm thế nào cũng được. Em bây giờ

không muốn buông tay, em muốn ở bên cạnh anh, cùng anh… đi đến bạc đầu.

Thẩm Thanh Lan từ từ ôm eo Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật ôm lại cô. Ở một góc cô không thấy, ánh mắt anh tràn đầy ý lạnh. Cô ả Thẩm Hi Đồng này nhảy nhót quá lâu rồi.

Phó Hoành Dật đã tỉnh rượu, nằm xuống cũng không ngủ được nữa, bèn xuống tầng, chào mọi người một tiếng rồi cùng Thẩm Thanh Lan về nhà họ Phó.

Lúc xuống tầng không thấy Thẩm Hi Đồng ở phòng khách. Ngẫm lại cũng đúng, sao cô ta dám xuất hiện trước mặt Thẩm Thanh Lan nữa, dáng vẻ của cô vừa rồi quả thật đã dọa đến cô ta.

“Dì, dì đi đâu thế ạ?” Hạt Đậu Nhỏ chạy đến ôm chân Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan ngồi xổm xuống, “Dì phải về nhà rồi.”

“Ở đây không phải nhà dì sao?”

“Phải, ở đây là nhà dì. Nhưng dì còn một nhà khác nữa, đó là nhà của dì và

dượng.”

Hạt Đậu Nhỏ cái hiểu cái không, nghiêng đầu nói: “Dì, sau này cháu đến nhà nào tìm dì?” Cậu bé vẫn còn nhớ phải tìm Thẩm Thanh Lan chơi.

“Nhà nào cũng được. Nếu Hạo Hạo muốn đến thì gọi điện thoại cho dì, dì tới đón cháu. Mẹ cháu biết số điện thoại của dì.”

Phó Hoành Dật chợt nhận ra Thẩm Thanh Lan không chỉ rất kiên nhẫn với người già, mà còn với cả trẻ con. Khóe miệng anh cong nhẹ, cô ngốc này, còn nói cô không lương thiện. Có lẽ chính bản thân cô cũng không biết, cô tốt bụng như vậy khiến anh thấy tự ti mặc cảm.

Hạt Đậu Nhỏ vươn một đầu ngón tay, “Dì, chúng ta ngoéo tay nhé.”

Thẩm Thanh Lan nhìn ngón tay nhỏ bé trước mặt, cười cười vươn ngón út, “Được, dì cũng sẽ gọi điện thoại cho Hạo Hạo.”

Hạt Đậu Nhỏ có vẻ không nỡ, “Dì, cháu nhất định sẽ đến tìm dì chơi.”

“Được rồi, dì con ở gần đây mà.” Bùi Nhất Ninh không nhìn nổi nữa, đi đến ôm Hạt Đậu Nhỏ, ý bảo Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật mau đi đi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cười cười, theo Phó Hoành Dật rời khỏi nhà họ Thẩm.

“Thanh Lan, chờ một chút.” Sở Vân Dung đuổi theo.

Thẩm Thanh Lan dừng bước, nhìn bà, “Mẹ, có chuyện gì sao?”

Sở Vân Dung lấy một tấm thẻ từ trong ví ra, đưa cho Thẩm Thanh Lan, “Con lớn thêm một tuổi rồi, mẹ không có gì cho con. Con cầm tấm thẻ này đi, coi như mẹ cho con ít tiền tiêu vặt.”

Hôm qua, Sở Vân Dung đã cho ba người bọn họ tiền lì xì, bây giờ lại cho cô tấm thẻ này. Nhìn vẻ mặt của bà có lẽ bà không cho Thẩm Hi Đồng và anh trai, chỉ cho một mình cô?

Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn tấm thẻ chứ không nhận, “Mẹ, con có tiền rồi ạ.” Nghiêm túc mà nói thì tiền của cô còn nhiều hơn tiền riêng của Sở Vân Dung.

Thấy con gái không nhận tấm thẻ, Sở Vân Dung hơi lúng túng, đồng thời có chút buồn bã. Bà chỉ muốn làm chút gì đó cho Thẩm Thanh Lan. Mỗi lần gặp con bé, trong lòng bà đều thấy lo lắng, đau lòng. Sao người ngoài có thể hiểu được, bà biết bà thiên vị con nuôi, nhưng cũng là bất đắc dĩ. Con bé là bảo bối bà nâng niu trong lòng bàn tay, sao bọn họ có thể hiểu được đau đớn trong lòng bà?

Chồng bà nói bà phải đối mặt với lòng mình, phải dũng cảm hơn. Bà đã và

đang thử, cũng luôn cố gắng, chỉ là bước chân của Thanh Lan quá nhanh, bà không theo kịp.

Bà biết tiền không bù đắp được điều gì, nhất là trong gia đình như bọn họ, tiền không đại diện cho cái gì cả, nhưng đó cũng là một chút tấm lòng của bà.

Thẩm Thanh Lan không nghĩ nhiều, chỉ biết mình không thiếu chút tiền đó, cũng không cần sự quan tâm ít ỏi của Sở Vân Dung, nhưng Phó Hoành Dật lại đưa tay nhận lấy, “Cám ơn mẹ.”

Sở Vân Dung thở dài một hơi, khẽ cười nói, “Được rồi, bên ngoài lạnh lắm, các con mau trở về đi.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đi về. Trên đường về, cô chỉ nhìn anh mà không nói gì. Anh cười nói: “Người lớn cho, không thể từ chối được.”

Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan, tay cô vẫn luôn lạnh lẽo, dù nắm đã lâu nhưng vẫn không ấm lên chút nào.

“Sao tay em vẫn luôn lạnh như vậy? Hay là anh dẫn em đến bác sĩ trung y khám?” Phó Hoành Dật nói.

Mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, cơ thể cô tính hàn là do thời gian huấn luyện ma quỷ lúc nhỏ, thậm chí trên người cô còn có rất nhiều vết sẹo lớn bé. Trước khi trở lại nhà họ Thẩm, vì để phù hợp với thân phận, cô đã tốn mấy tháng trị

sẹo, cấy da, rồi lại tốn thêm mấy tháng để hồi phục lại mới có một cơ thể hoàn mỹ.

Căn cứ huấn luyện ma quỷ không hề có tình người, khiến cơ thể cô có rất nhiều vấn đề, cho dù có Eden điều trị, không để lại nhiều di chứng, nhưng di chứng hàn thể này…

“Được.” Thẩm Thanh Lan không phản đối, cô đã từng nghe ai đó nói rằng phụ nữ tính hàn khó mang thai, mà cô lại muốn tương lai có một đứa con của cô và Phó Hoành Dật, tốt nhất là giống anh, ngay cả tính cách cũng giống anh, hoàn toàn là phiên bản của anh, vậy thì cô sẽ rất yêu rất yêu đứa con này.

Một ngày nào đó trong tương lai, bé Phó ra đời đúng như mong ước của Thẩm tiểu thư. Cô coi bé Phó như bảo bối, ngài Phó nhìn mà nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận không thể nhét thằng nhóc thối tha nào đó vào bụng Thẩm tiểu thư để chế tạo lại.

Buổi tối, sau khi Phó Hoành Dật vào nhà tắm, Thẩm Thanh Lan ra ban công gọi điện thoại cho Kim Ân Hi. Lần này điện thoại đã kết nối được.

“An.” Giọng Kim Ân Hi hơi uể oải.

Ánh mắt của Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, “Cậu đang ở đâu?”

“Tôi ở nước Anh.”

“Cậu đang làm gì thế? Sao nghe giọng mệt mỏi vậy?”

Kim Ân Hi nghe vậy thì hơi im lặng, nhìn về phía người đàn ông nào đó ở trong phòng. Người đàn ông đó lắc đầu, Kim Ân Hi cười hì hì, “Hôm qua gặp một người rất thú vị, kỹ thuật rất cao, sắp vượt qua tớ rồi. Tớ và anh ta rượt đuổi rất lâu mới thắng được anh ta, quên luôn cả thời gian, tới bây giờ vẫn chưa nghỉ ngơi.”

Thẩm Thanh Lan xem giờ, bây giờ ở nước Anh là sáng sớm, xem ra Kim Ân Hi cả đêm không ngủ, “Cậu biết là ai không?”

“Không biết, người này rất gian xảo, lúc đầu tớ muốn tìm hang ổ của anh ta, nhưng vào phút cuối thì anh ta lại chạy thoát, làm tớ tức đến mức suýt vứt luôn ông chồng yêu dấu của mình.”

Kim Ân Hi thấy Thẩm Thanh Lan không nghi ngờ gì thì tiếp tục nói, nhưng cũng không dám nói nhiều. Thẩm Thanh Lan quá thông minh, nói nhiều sẽ lộ tẩy. Cô ấy đổi chủ đề, hỏi: “An, cậu gọi cho tôi có gì không?”

Thẩm Thanh Lan có linh cảm Kim Ân Hi không nói thật, ít nhất là không nói thật toàn bộ. Hôm nay cô ấy nói hơi nhiều, nhưng cô không hỏi gì, chỉ nói: “Lần trước cậu đi vội quá, tôi không liên lạc được nên hơi lo lắng.”

http://tieulun.hopto.org

Quả nhiên vẫn hỏi chuyện này, Kim Ân Hi thầm kêu khổ, ấp úng: “Chuyện này… à… lúc đó có một người bạn ở nước Anh cần tớ giúp một chuyện, chuyện khá gấp, nên tôi phải đi ngay, không kịp nói với cậu, làm cậu lo lắng rồi.”

“Cậu không sao là được rồi.” Thẩm Thanh Lan nói, giọng điệu ôn hòa bình tĩnh, “Dù cậu có làm gì thì cũng phải bảo vệ mình thật tốt, đừng để bị thương.”

“Được.” Nụ cười trên mặt Kim Ân Hi rất ôn hòa, An vẫn luôn là người có tấm lòng ấm áp.

“Ân Hi, cậu giúp tôi điều tra một người.”

“Người nào? Cậu nói đi.”

“Thẩm Hi Đồng, con nuôi nhà họ Thẩm. Tớ muốn biết cha mẹ ruột cô ta là ai, còn sống hay không, bây giờ đang ở đâu, hoặc là nhà cô ta có bà con gì không, tốt nhất là đặc biệt một chút.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, ánh mắt sắc bén. Thẩm Hi Đồng, nếu cuộc sống của đại tiểu thư nhà họ khiến cô quên xuất thân vốn có của bản thân, thì tôi sẽ giúp cô nhớ lại một chút.

Kim Ân Hi đồng ý, “Không thành vấn đề, cho tôi ba ngày, tớ bảo đảm sẽ điều tra ra.”

“Không cần gấp, cậu cứ từ từ điều tra.” Thẩm Thanh Lan nói.

“An, cậu cứ yên tâm. Bên cậu chắc là đang là năm mới nhỉ, chúc cậu năm mới vui vẻ.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Cảm ơn.”

Cúp điện thoại, lòng Thẩm Thanh Lan vẫn còn thấy bất an, luôn cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra. Nhưng cô chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì Phó Hoành Dật đã ra khỏi nhà tắm. Thẩm Thanh Lan bèn không nghĩ gì nữa, bước vào phòng ngủ.

Nước Anh, Kim Ân Hi cúp điện thoại, thở dài một hơi. Nói chuyện với Thẩm Thanh Lan phải nói cẩn thận từng câu, chỉ sợ cô biết tâm trạng thật của mình.

“Chúng ta gạt An vậy có ổn không? Nếu chẳng may An biết thì sẽ trách chúng ta đấy.” Kim Ân Hi nhìn về phía người đàn ông trong phòng.

Người đàn ông tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt chữ điền, rất tuấn tú. Lúc này, anh ta đang cau mày, khuôn mặt đầy băn khoăn, “An không giống chúng ta, cậu ấy đã thật sự rút lui. Bây giờ cậu ấy lại có thân phận như vậy, dù là cậu ấy hay là gia đình cậu ấy cũng không thích hợp để tham gia vào chuyện này. Hơn nữa, cuộc sống bây giờ của cậu ấy yên ổn như vậy, chúng ta không nên phá hỏng nó.”

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi xoa xoa mặt, quầng mắt thâm lại do cả đêm qua không ngủ, cộng thêm mấy ngày không được một giấc ngủ ngon, “Nhưng tới bây giờ vẫn chưa có tin tức của Eden, võ công của cậu ấy kém nhất trong nhóm chúng ta, quanh năm say mê y học, tôi sợ…”

“Đừng bi quan như thế.” Người đàn ông cắt lời cô ấy, “Tôi đã phái người đi tìm, Eden sẽ không sao đâu, chắc là lại giống như trước, trốn ở trong rừng nguyên thủy nào rồi.”

Chỉ là… ngay cả anh ta cũng không tin lời mình vừa nói. 80-90% là Eden xảy ra chuyện, nếu không thì cậu ấy đã chẳng phát tín hiệu cầu cứu cho bọn họ.

“Tôi tìm tín hiệu của cậu ấy lần nữa.” Kim Ân Hi mệt mỏi nói, thật ra mấy ngày nay cô ấy vẫn luôn tìm tung tích của Eden nhưng không có manh mối nào.

Lần trước, cô ấy vội vã rời khỏi Bắc Kinh là vì nhận được điện thoại của Andrew, nói Eden đã xảy ra chuyện.

Andrew ngăn Kim Ân Hi lại, “Mấy ngày cậu không nghỉ ngơi rồi, đi nghỉ trước đi. Tin tôi, Eden sẽ không sao.”

“Tôi không ngủ được. Cái tên Eden này, bảo cậu ấy ngoan ngoãn ở trong viện nghiên cứu thì không chịu, cả ngày cứ lang thang khắp thế giới. Bây giờ thì hay rồi, lang thang đến mất tích luôn.” Kim Ân Hi nghiến răng nghiến lợi, trong giọng nói không che giấu được sự lo lắng.

http://tieulun.hopto.org

Andrew vỗ vai cô ấy, “Đừng lo lắng. An tìm cậu làm gì?”

“Cậu ấy bảo tôi điều tra xuất thân của người chị nuôi, có lẽ cô ả xấu xa kia đã đã chọc An phải ra tay.”

Mặc dù Andrew không liên lạc với Thẩm Thanh Lan nhưng vẫn luôn quan tâm đến cuộc sống của cô, dĩ nhiên biết nhà họ Thẩm có một con gái nuôi, cô ta chẳng phải… ừm, câu đó nói như thế nào nhỉ? Cái gì mà cạn dầu, cái gì mà đèn, tóm lại không phải là một con chim tốt.

“Cô ta xem chừng xui xẻo rồi. An không phải người thích tính toán, nhưng nếu đã ra tay thì cô ta phải cầu nguyện thượng đế thương xót cho mình rồi.” Andrew nhìn có chút hả hê.

Kim Ân Hi gật đầu đồng ý, bỗng nhiên vỗ đầu một cái, “Nguy rồi, tôi quên nói có người theo dõi cậu ấy.”

Andrew không biết chuyện này, ánh mắt tập trung, “Ai theo dõi An?”

Kim Ân Hi lắc đầu, “Một người phụ nữ, không biết thân phận là gì. Tôi vô tình thấy cô ta theo dõi An, sau đó bắt cô ta lại, nhưng cô ta trốn rồi. Người phụ nữ này khá giỏi võ, chịu được đòn, rất kín miệng, ngay cả thủ đoạn của tôi cũng không thể moi được gì từ miệng cô ta. Sau đó thì Eden gặp chuyện, nên tôi không có thời gian quan tâm chuyện này nữa.”

Andrew trầm tư, “Xem ra người phụ nữ này không phải người bình thường, ai theo dõi An?”

“Không biết, để tôi gọi điện thoại cho An lần nữa, bảo cậu ấy cẩn thận một chút.” Kim Ân Hi nói xong liền định gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan.

“Với võ công và sự nhạy cảm của An, sao cậu ấy lại không biết có người theo dõi mình chứ?”

Kim Ân Hi nghĩ cũng đúng, tất cả các khả năng của Thẩm Thanh Lan mạnh nhất trong đám bọn họ, nếu không thì trước đây mọi người đã chẳng gọi cô là “Tử thần” rồi. Cô ấy đặt điện thoại di động xuống, day day trán.

“Vẫn giấu An chuyện của Eden sao?”

“Không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không nói, không thể kéo An vào.” Giọng Andrew nặng nề, “Tôi sẽ nói với Sicily.”

Kim Ân Hi gật đầu, không nói nữa.

***

http://tieulun.hopto.org

“Sao không gọi điện thoại trong phòng, bên ngoài lạnh, lỡ bị cảm thì sao?” Phó Hoành Dật đi ra từ trong phòng tắm, thấy Thẩm Thanh Lan đi vào từ ban công.

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Vừa đi ra ngoài hai phút đã bị anh phát hiện rồi.” Vừa nói, cô vừa chui vào trong chăn.

Phó Hoành Dật lên giường, ôm Thẩm Thanh Lan vào trong lòng.

“Mùng sáu anh có rảnh không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật nhìn cô, “Sao vậy? Có sắp xếp gì sao?”

“Đi tham dự triển lãm tranh, anh có hứng thú không?”

“Được.” Phó Hoành Dật đồng ý.

“Anh không hỏi là triển lãm tranh của ai sao?” Thẩm Thanh Lan cười nhìn anh.

“Chẳng phải đi cùng em sao?” Đi cùng em là được, của ai thì có gì quan trọng?

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Vâng, đi cùng em.”

Trước lễ mừng năm mới, Daniel đã trở về từ nước ngoài, đồng thời mang tác phẩm “Cứu rỗi” đạt giải nhất trong cuộc thi vẽ quốc tế dành cho họa sĩ trẻ và một cái cúp vàng óng ánh trở về. Trong phút chốc, cái tên Lãnh Thanh Thu đã vang danh quốc tế.

Cùng lúc đó, trên mạng xã hội đột nhiên xuất hiện một weibo tự xưng là Lãnh Thanh Thu, tuyên bố người đại diện Daniel tự bán tác phẩm, xâm phạm quyền lợi của họa sĩ, khiến danh dự và quyền lợi của họa sĩ bị tổn thất nghiêm trọng, vì thế bây giờ đã bỏ hợp tác với Daniel. Daniel không còn là người đại diện của Lãnh Thanh Thu nữa.

Weibo vừa xuất hiện lập tức gây sóng to gió lớn trong giới hội họa, ai nấy đều suy đoán xem Lãnh Thanh Thu nói thật hay nói dối. Daniel đang ở nước ngoài, dĩ nhiên không biết tin tức này, may mà có một người bạn họa sĩ gọi nói cho anh ta biết.

Sau khi Daniel biết cũng thấy hoảng hốt, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không thể nào là Thẩm Thanh Lan loan tin được.

Anh ta gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, quả nhiên cô cũng chẳng biết gì. Hai người nghĩ ngay đến Lãnh Thanh Thu giả kia, có lẽ là cô ta giở trò quỷ.

Sự thật đúng như Daniel và Thẩm Thanh Lan đoán. chuyện này do Lãnh

Thanh Thu giả làm, vì đề phòng Daniel vạch trần thân phận của cô ta trước mặt mọi người. Dù sao tin tức Lãnh Thanh Thu tổ chức triển lãm tranh cũng đã loan ra ngoài, đã bắt đầu bố trí phòng triển lãm, nếu bị vạch trần thì cô ta sẽ rất khó xuống đài.

Cô ta chưa từng nghĩ nếu Lãnh Thanh Thu thật xuất hiện thì sẽ như thế nào. Ngoại trừ Daniel, chưa có ai từng gặp mặt Lãnh Thanh Thu thật. Bây giờ mọi người đã biết Lãnh Thanh Thu và Daniel có xích mích, dù Daniel có dẫn theo Lãnh Thanh Thu thật thì thử hỏi, lời nói của một người đại diện có xích mích với cô ta có mấy phần đáng tin?

Thẩm Thanh Lan cũng đã nghĩ đến những vấn đề này, bèn bàn bạc với Daniel. Theo lời khuyên của Daniel, cô cuối cùng cũng đồng ý công bố thân phận Lãnh Thanh Thu của mình.

Ngày đầu tiên triển lãm tranh, cũng là ngày Lãnh Thanh Thu giả đến.

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật. Ngày đó, cô muốn tặng cho anh một món quà.

Nhà họ Phó là thế gia giàu có nhất nhì ở Bắc Kinh. Mặc dù ít bà con gần, nhưng bà con xa lại rất nhiều. Mấy ngày nay, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ngoại trừ ở nhà tiếp đãi khách thì cũng chỉ ra ngoài thăm vài người bạn già với Phó lão gia.

Khó lắm mới dành ra được chút thời gian tham gia triển lãm tranh vào mùng 6.

http://tieulun.hopto.org

Sáng sớm hôm đó, Daniel gọi điện thoại nhắc Thẩm Thanh Lan, rất sợ cô quên mất.

Triển lãm tranh bắt đầu vào lúc 10h sáng, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan ăn sáng xong mới từ từ xuất phát. Lúc ra cửa Đại Viện, họ trùng hợp gặp người nhà họ Thẩm cũng ra ngoài.

Cô quên lần trước Lãnh Thanh Thu giả đến nhà đã phát thiệp mời cho người nhà họ Thẩm.

“Lan Lan, mọi người đi đâu vậy?” Thẩm Quân Dục hạ cửa kính xe xuống, hỏi.

“Chắc là cùng một địa điểm với mọi người.” Thẩm Thanh Lan nói.

Thẩm Quân Dục đi chung xe với Thẩm lão gia, nghe vậy bèn cười nói: “Nếu đi cùng một nơi thì đi chung xe đi.” Nói rồi, anh ta mở cửa xe, dìu Thẩm lão gia lên xe của Phó Hoành Dật.

Anh ấy đưa chìa khóa cho cảnh vệ đứng cạnh, “Phiền cậu giúp tôi lái xe về, cám ơn.”

Bảo vệ đáp vâng, Thẩm Quân Dục luôn là một quý ông lễ độ, nói năng với

mọi người bằng thái độ ấm áp như gió xuân, đôi lúc còn mang cho bọn họ ít đồ ăn sáng hoặc ăn khuya, đối xử với bọn họ rất tốt, vì vậy tất nhiên phải đồng ý chút chuyện nhỏ này rồi.

Vừa đúng giờ giao ca, cảnh vệ trẻ tuổi nói với đồng nghiệp một tiếng rồi đi đỗ xe cho Thẩm Quân Dục.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 176: Triển lãm tranh, lãnh thanh thu thật – giả

Địa điểm tổ chức triển lãm tranh là Bảo tàng mỹ thuật lớn nhất Thủ đô, chỉ trưng bày tác phẩm của Lãnh Thanh Thu, nhân tài xuất chúng trong giới họa sĩ trẻ.

Thật ra, triển lãm tranh vốn không phải tổ chức ở đây. Nhưng sau khi có tin tức tranh của Lãnh Thanh Thu đạt giải nhất, người của hiệp hội hoạ sĩ đã chủ động đến mời.

Lúc đó, Lãnh Thanh Thu giả còn chưa tuyên bố hủy bỏ quan hệ hợp tác với Daniel, người của hiệp hội họa sĩ không có cách liên lạc với Lãnh Thanh Thu giả, đành phải tìm đến Daniel, anh ta đã lập tức đồng ý.

Sau khi về nước, Daniel đã không còn quan hệ hợp tác với Lãnh Thanh Thu giả nữa, nhưng tất cả tác phẩm của Lãnh Thanh Thu đều ở trong tay Daniel. Chuyện này thì Lãnh Thanh Thu giả đành chịu, cô ta có thể vẽ lại lần nữa, nhưng mấy tác phẩm mới của Thẩm Thanh Lan, ngoại trừ Daniel thì chưa có ai được xem, cô ta không biết những tác phẩm đó vẽ gì, đành phải yên lặng theo dõi diễn biến, chờ Daniel bố trí xong phòng trưng bày.

Cô ta không hiểu tại sao người đó muốn chơi cái trò mà trong mắt cô ta không hề có bất cứ ý nghĩa nào. Cô ta không có quyền lựa chọn, chỉ có thể làm việc theo lời của người đó.

Cũng may Daniel đã bố trí xong phòng trưng bày, nếu không thì cô ta chẳng

có cách nào tiếp tục diễn trò.

Lúc nhóm Thẩm Thanh Lan đến, Daniel đã đợi ở cửa. Anh ta đứng trong góc nên không ai chú ý. Thấy Thẩm Thanh Lan, anh ta chủ động đi tới.

“Thanh Lan.” Daniel chào Thẩm Thanh Lan.

“Daniel.” Thẩm Thanh Lan chào lại, lúc này mọi người mới biết thì ra anh ta chính là Daniel. Trước đây, Thẩm Thanh Lan nói có quen biết với Daniel, Thẩm Hi Đồng còn cho rằng Thẩm Thanh Lan nói dối, bây giờ xem ra quan hệ của bọn họ cũng không tệ lắm.

Có điều… cô ta thoáng nhìn Daniel bằng ánh mắt coi thường, cái người này tự bán tác phẩm của Lãnh Thanh Thu. Nhớ lại Thẩm Thanh Lan từng mua hai tác phẩm, có lẽ đó là do Daniel tự bán cho Thẩm Thanh Lan chăng? Càng nghĩ, cô ta càng thấy đúng, cho nên anh mắt nhìn Daniel càng thêm coi thường.

Daniel làm như không thấy ánh mắt của cô ta, nhưng cũng chẳng hề niềm nở với cô ta. Anh ta là một người đại diện vàng trong giới hội họa, họa sĩ nổi tiếng do anh ta nâng đỡ không chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan, chẳng qua mối quan hệ hợp tác giữa anh ta và Thẩm Thanh Lan là vui vẻ nhất mà thôi.

Anh ta nhã nhặn với Thẩm Thanh Lan, không có nghĩa là phải nhã nhặn với những người khác. Vì thế, lúc Thẩm Thanh Lan giới thiệu anh ta với người nhà mình, anh ta chào hỏi hết tất cả mọi người, chỉ trừ lại Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Hi Đồng thấy Daniel coi như không thấy cô ta thì rất tức giận, hung dữ lườm Daniel, “Đây chẳng phải là người đại diện cũ của Thanh Thu, Daniel đó sao?” Cô ta hết sức nhấn mạnh chữ “cũ”, khiến người khác nghe ra được sự hả hê trong đó.

Sở Vân Dung chau mày, không thích dáng vẻ vô lễ này của Thẩm Hi Đồng, rất không có giáo dục. Bà nhìn Thẩm Hi Đồng, ý bảo cô ta chú ý tới hoàn cảnh xung quanh, nhưng cô ta hoàn toàn không nhìn ánh mắt của Sở Vân Dung.

“Cô là?” Daniel nhìn Thẩm Hi Đồng, cứ như vừa mới phát hiện ra sự tồn tại của cô ta.

Thẩm Hi Đồng thầm hận, quả nhiên là một giuộc với Thẩm Thanh Lan, đều không phải thứ tốt gì.

“Tôi là chị của Thanh Lan, tên là Thẩm Hi Đồng.” Thẩm Hi Đồng nở nụ cười đúng mực. Ở bên ngoài, cô ta vẫn luôn giữ hình tượng tốt.

Daniel ồ một tiếng, sau đó nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, tôi nhớ cô chỉ có một anh trai thôi mà, từ bao giờ lại có thêm một chị gái nữa?”

Anh ta vừa dứt lời, sắc mặt của Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung trở nên khó coi, cảm thấy Daniel không biết điều. Mặc dù Thẩm Hi Đồng là con nuôi của nhà họ Thẩm, nhưng thân phận bên ngoài vẫn là đại tiểu thư của nhà họ

Thẩm.

Thẩm Quân Dục hứng thú nhìn Daniel, xem ra người đàn ông này không phải chỉ quen biết sơ sơ với em gái mình mà rõ ràng là thiên vị. Trong chớp mắt, thiện cảm với Daniel trong lòng anh ấy tăng thêm vài phần.

“Daniel tiên sinh rất thân với Thanh Lan nhà chúng tôi sao?” Thẩm Khiêm hỏi, nhìn Daniel với vẻ dò xét.

Daniel mỉm cười. Anh ta là con lai Trung-Âu, khuôn mặt chữ điền, cười rộ lên trông rất mê người, “Cháu và Thanh Lan cũng coi như là bạn thân lâu năm.”

Nói rồi, anh ta đá lông nheo với Thẩm Thanh Lan một cái, khiến Phó Hoành Dật tối sầm mặt lại, siết chặt tay cô.

Thẩm Thanh Lan buồn cười. Cái bình giấm chua này… Cô khều nhẹ lòng bàn tay của anh, sự lạnh lẽo trong mắt anh tan đi, nhưng nhìn Daniel vẫn thấy khó ưa.

Thẩm Thanh Lan cảnh cáo liếc Daniel, anh ta nhún nhún vai. Daniel biết người đàn ông này, là cháu trai nhà họ Phó, trước đây chưa gặp bao giờ, hôm nay gặp liền muốn trêu đùa một chút, ai ngờ Thanh Lan không nỡ.

“Sao hôm nay Daniel tiên sinh lại xuất hiện ở đây?” Thẩm Khiêm lại hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Hôm nay ở đây có một vở kịch hay, đương nhiên là cháu đến đây xem diễn rồi.” Daniel trả lời, Lãnh Thanh Thu thật và Lãnh Thanh Thu giả chạm mặt, chuyện trăm năm khó gặp như thế mà không đến thì anh ta không phải là Daniel nữa.

Những người xung quanh chỉ cho rằng vì Lãnh Thanh Thu đơn phương hủy bỏ quan hệ hợp tác nên anh ta không cam lòng, vì thế mới đến đây.

Chỉ có Phó Hoành Dật trầm tư nhìn Daniel và Thẩm Thanh Lan. Vừa rồi, lúc Daniel nói chuyện đã cố ý nhìn cô vợ nhà anh một cái.

Lẽ nào chuyện này có liên quan đến Thẩm Thanh Lan?

Phàm là người có địa vị trong giới hội họa đều sẽ biết Daniel. Lúc Daniel tới, đã có người thấy anh ta. Nhớ đến các tin đồn trên mạng gần đây, tất cả mọi người đều cảm thấy triển lãm tranh hôm nay sẽ không chỉ đơn giản như vậy.

“Nghe nói anh ta và Lãnh Thanh Thu đã ngừng hợp tác rồi, anh ta đến triển lãm tranh của Lãnh Thanh Thu làm gì?” Một người nhỏ giọng hỏi người bạn bên cạnh.

“Ai biết? Chuyện ngừng hợp tác là do Lãnh Thanh Thu đơn phương công bố, Daniel hình như chưa nói gì.”

“Chuyện này lạ thật, Lãnh Thanh Thu cũng chỉ nói qua loa, không biết là thật hay giả.”

“80% không phải là thật. Nói ra thì Lãnh Thanh Thu là do một tay Daniel nâng đỡ, trước đây có ai biết đến Lãnh Thanh Thu đâu? Bây giờ đổi vận lại muốn đá người đại diện để bay một mình, tôi thấy Lãnh Thanh Thu cũng không phải người tốt đẹp gì.”

Mặc dù nói nhỏ nhưng nhóm Thẩm Thanh Lan vẫn nghe được. Daniel xấu hổ nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt vô tội, đây cũng không phải là ý của tôi đâu nhé.

Thẩm Thanh Lan không nói gì, những lời đoán mò của người khác, nghe là được rồi, không cần phải để bụng.

“Hi Đồng, Thẩm lão gia, dì, mọi người tới rồi.” Lãnh Thanh Thu giả từ xa đi đến, cười chào hỏi.

Thời gian này, cô ta hoạt động khá tích cực ở Thủ đô, quen biết không ít người. Thấy cô ta đi lại đến chỗ Daniel đang đứng, tiếng bàn tán lập tức càng rộ hơn.

Daniel từng gặp cô gái này, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần như thế.

Lãnh Thanh Thu giả đã đoán ra hôm nay sẽ gặp Daniel, chỉ là không ngờ anh

ta lại đứng với nhóm người nhà họ Thẩm.

“Thanh Thu, cô đến rồi.” Thẩm Hi Đồng thân thiết kéo cánh tay Lãnh Thanh Thu giả, “Cả nhà chúng tôi đến tham gia triển lãm tranh của cô đấy.”

“Đây là ba tôi, đây là anh trai tôi, lần trước cô đến bọn họ đều có việc, lần này đã gặp được rồi. Ba tôi rất thích tranh của cô, trong nhà còn có vài bức tranh do cô vẽ đấy.” Thẩm Hi Đồng giới thiệu Thẩm Khiêm và Thẩm Quân Dục với Lãnh Thanh Thu giả.

Lãnh Thanh Thu giả cười đúng mực, mặc dù hơi bất ngờ khi thấy Daniel ở đây, nhưng điều này cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến cô ta.

“Không ngờ chú Thẩm lại thích tranh của cháu vẽ.”

Thẩm Khiêm cười, “Cháu vẽ rất đẹp, không ngờ cháu lại còn trẻ như vậy, đám trẻ bây giờ thật tiến bộ.”

“Chú Thẩm quá khen rồi, cháu chỉ may mắn, có người thưởng thức tranh của cháu thôi ạ, ban đầu ít nhiều gì cũng nhờ có Daniel.” Dứt lời, cô ta lại nhìn Daniel, “Tuy bây giờ chúng ta không còn hợp tác nhưng vẫn là bạn bè, phải không, Daniel?”

Daniel cười như không cười, da mặt cô ả này thật dày. Cô ta chắc chắn rằng anh ta không có cách nào vạch trần cô ta, hay là cảm thấy dù anh ta có vạch

trần thì cô ta vẫn có thể yên ổn thoát thân?

“Khó mà nói được có phải là bạn hay không.” Daniel lạnh nhạt trả lời.

Anh ta không sợ đắc tội cô ả này, dù thế nào thì qua ngày hôm nay, mọi người đều sẽ biết Thẩm Thanh Lan mới thật sự là Lãnh Thanh Thu, còn người trước mắt này chỉ là đồ giả mà thôi.

Mặc dù anh ta không biết Thẩm Thanh Lan sẽ dùng cách gì để chứng minh thân phận của mình, nhưng nếu cô đã chắc chắn như vậy thì nhất định sẽ có cách. Đây là sự hiểu biết và tin tưởng của anh ta dành cho Thẩm Thanh Lan qua nhiều năm quen biết.

Lãnh Thanh Thu giả mỉm cười, ra vẻ hiểu thái độ của anh ta, “Tuy anh không còn là người đại diện của tôi, nhưng tôi vẫn rất vui vì anh có thể tới tham gia triển lãm tranh của tôi.”

“Tất nhiên tôi phải tham gia triển lãm tranh ngày hôm nay rồi.” Nếu không thì làm sao xem trò hay? Daniel cười giả dối.

Lãnh Thanh Thu giả không nhìn anh ta nữa mà nhìn sang Phó Hoành Dật. Cô ta chưa từng gặp người đàn ông này, Thẩm Hi Đồng cũng không có giới thiệu, nhưng nếu anh đi cùng người nhà họ Thẩm thì chắc chắn có quen biết với nhà họ Thẩm. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là cô ta cảm nhận được sự uy hiếp toát ra từ người anh.

Người đàn ông này rất nguy hiểm, nguy hiểm hơn cả người phụ nữ bắt cô ta lần trước.

“Đây là?”

Thẩm Hi Đồng cười miễn cưỡng, rất không muốn giới thiệu thân phận Phó Hoành Dật trước mặt người ngoài, nhất là khi tên anh phải đặt cạnh tên Thẩm Thanh Lan. Cô ta không muốn, không có nghĩa là người khác cũng thế.

“Đây là chồng tôi, Phó Hoành Dật.” Thẩm Thanh Lan trả lời, liếc nhìn Thẩm Hi Đồng, thấy sắc mặt cô ta thay đổi thì trong mắt cô ánh vẻ thỏa mãn.

Thẩm Hi Đồng, trò hay bây giờ mới bắt đầu.

Hai ngày trước, Kim Ân Hi đã điều tra rõ thân thế của Thẩm Hi Đồng, không ngờ cô ta lại có một câu chuyện đặc sắc như vậy. Nếu người luôn cho rằng mình là “con cưng của trời” như Thẩm Hi Đồng, biết cô ta vẫn còn người thân thì sẽ có vẻ mặt thế nào? Nhất là khi hai người đó tìm đến tận nhà, cô ta sẽ làm gì? Chắc hẳn là sẽ rất đặc sắc.

Thẩm Thanh Lan nhếch môi, nếu là người hiểu cô thấy cô cười như vậy thì nhất định sẽ biết sắp có người gặp xui xẻo.

“Thì ra đây là chồng của Thẩm tiểu thư, quả nhiên là trai tài gái sắc.” Lãnh Thanh Thu giả cười đến là chân thành.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không nói gì, chỉ cười cười.

Mắt Lãnh Thanh Thu giả hơi lóe lên, quả nhiên là đẹp trai, chỉ cười nhẹ đã đủ thu hút người khác.

“Chú, dì, cháu còn có việc, xin lỗi vì không tiếp mọi người được nữa.”

“Được, cháu đi đi.” Sở Vân Dung cười nói.

Người đến triển lãm tranh ngày hôm nay đa phần đều là những nhân vật khá có tiếng trong giới họa sĩ, đương nhiên cũng có rất nhiều nhà sưu tầm tác phẩm nghệ thuật.

Có nhiều người biết Daniel. Lãnh Thanh Thu giả vừa đi đã có người tới chào hỏi anh ta. Daniel biết Thẩm Thanh Lan không thích ồn ào nên có người đến thì bèn đi theo người đó.

Dù sao thì nghi lễ khai mạc triển lãm tranh cũng đã sắp bắt đầu rồi.

Triển lãm tranh lần này là lần đầu tiên Lãnh Thanh Thu chính thức xuất hiện trước mặt mọi người, vì thế ban tổ chức đặc biệt tổ chức khai mạc, để Lãnh Thanh Thu chính thức ra mắt.

http://tieulun.hopto.org

Ban tổ chức lần này vốn là bên văn phòng của Daniel, nhưng Lãnh Thanh Thu giả sau khi tuyên bố hủy bỏ quan hệ hợp tác thì liền hợp tác với một công ty truyền thông, ban tổ chức đổi thành bọn họ. Công ty bọn họ đòi Daniel các tác phẩm triển lãm lần này của Lãnh Thanh Thu, nhưng Daniel lại lấy lý do đã thỏa thuận với người của hiệp hội họa sĩ nên không đưa ra. Bọn họ không quen người của hiệp hội họa sĩ, vì thế vẫn là người của Daniel phụ trách bố trí triển lãm.

Đúng 10 giờ, MC của ban tổ chức lên sân khấu, chính thức giới thiệu thân phận Lãnh Thanh Thu, đồng thời mời Lãnh Thanh Thu lên phát biểu.

Có rất nhiều cánh truyền thông đến tham dự, ống kính đều quay về phía Lãnh Thanh Thu giả. Mặc dù Lãnh Thanh Thu đã có sẵn danh tiếng, cũng có nhiều người từng nghe cái tên này, nhưng lại chưa có mấy ai được gặp. Lần này có nhiều truyền thông tới như vậy, một phần là do Lãnh Thanh Thu nổi tiếng, một phần là do công ty truyền thông đứng sau Lãnh Thanh Thu giả thúc đẩy. Xem ra bọn họ đã tốn không ít sức rồi, buộc phải khiến Lãnh Thanh Thu đã nổi lại càng thêm nổi.

Thật ra Lãnh Thanh Thu giả không biết có nhiều truyền thông như vậy, bọn họ lúc đó chỉ nói là có vài người bạn làm truyền thông đến tham dự. Lúc này hoàn toàn chính là không trâu bắt chó đi cày, cô ta mặc dù không muốn nhưng cũng phải nhắm mắt cho qua.

Ban tổ chức trông thấy cánh truyền thông cũng rất thắc mắc, có vài người không phải do bọn họ mời, vì thế bọn họ nghĩ chắc là Lãnh Thanh Thu giả mời.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Thanh Thu giả đứng từ tốn phát biểu trên sân khấu, MC hỏi cô ta một vài vấn đề về sáng tác. Cô ta mặc dù vẫn giữ nụ cười trên môi, cũng rất phối hợp với MC, nhưng ánh mắt lại rất lạnh, mọi chuyện đã vượt qua dự đoán của cô ta.

“Cô ta không phải là Lãnh Thanh Thu.” Lúc Lãnh Thanh Thu giả đang trò chuyện vui vẻ với MC, Daniel bỗng nhiên đứng lên nói.

Giọng anh ta không nhỏ, vừa nói đã thu hút được sự chú ý của nhiều người. Có người nhận ra thân phận Daniel, ý nghĩ đầu tiên của rất nhiều người là Daniel muốn gây sự.

Danh tiếng của Daniel trong giới rất tốt, không phải vì anh ta đã từng nâng đỡ nhiều họa sĩ, mà còn vì ánh mắt độc đáo của anh ta. Họa sĩ được anh ta nâng đỡ đều có tài thật sự, tuyệt đối không phải chỉ có vỏ ngoài.

Vì thế, trong mắt nhiều người, quan hệ giữa Daniel và Lãnh Thanh Thu không hề giống Daniel lén bán tác phẩm, xâm phạm quyền lợi như lời Lãnh Thanh Thu giả nói, mà là Lãnh Thanh Thu đã nổi tiếng nên muốn đá người đại diện này đi.

Vì vậy, Daniel gây chuyện trong triển lãm tranh của Lãnh Thanh Thu là chuyện dễ hiểu.

Nụ cười của Lãnh Thanh Thu giả cứng đờ, mắt trầm xuống, tuy đang cười

cười nhìn Daniel, nhưng nụ cười này rất khó coi, “Daniel, tôi biết việc tôi ngừng hợp tác với anh khiến anh bất mãn, nhưng anh cũng không thể ăn nói lung tung được. Anh nói tôi không phải là Lãnh Thanh Thu, anh có bằng chứng gì không?”

Lãnh Thanh Thu giả thản nhiên hỏi. Cô ta không sợ Daniel nói ra sự thật, vì nếu người kia đã để cô ta vào vai Lãnh Thanh Thu thì chắc chắn sẽ không để cô ta dễ dàng bại lộ. Nói cách khác, Lãnh Thanh Thu thật không thể chứng minh thân phận của mình. Đã vậy thì hàng giả như cô ta có gì phải sợ?

Đáng tiếc là cô ta không hiểu người kia, nếu chỉ hiểu một chút thôi thì sẽ biết đây chỉ là một trò chơi trong lúc người đó buồn chán nghĩ ra. Hắn không hề quan tâm đến quá trình và kết quả trò chơi, dù có thất bại thì cũng chẳng sao.

Daniel cười như không cười, nhìn cô ả đang tỏ vẻ bình tĩnh trên sân khấu, trong lòng thầm bật ngón cái với cô ta, tố chất tâm lý quả thực rất tốt. Anh ta đã nói tới mức này mà cô ta vẫn bình tĩnh đến tự nhiên được.

Anh ta liếc qua Thẩm Thanh Lan, thấy khuôn mặt thờ ơ của cô thì nhếch môi, nhìn về phía Lãnh Thanh Thu giả rồi nói: “Tôi nói thật hay nói dối thì trong lòng cô tự biết. Tôi nói như vậy, không chỉ cô mà cả những người ở đây đều không tin.”

Mọi người gật đầu, quả thật là như vậy.

“Daniel, tôi biết tôi chủ động hủy hợp tác khiến anh bất mãn. Nể tình chúng ta hợp tác nhiều năm, anh có điều kiện gì thì cứ nói, nếu làm được, tôi sẽ cân

nhắc.” Lãnh Thanh Thu giả nhìn Daniel, ra vẻ “tôi hiểu cảm giác của anh, cũng bằng lòng nhường anh một bước, nhưng anh cũng đừng quá đáng quá“.

Thái độ của cô ta như vậy khiến những người không hiểu chuyện thấy Daniel muốn nhiều lợi ích hơn, cũng có vài người nhìn cô ả trên sân khấu, rồi ngẫm lại lời Daniel, vẻ mặt trầm tư.

Daniel nhìn cô ta, muốn cười phá lên, mà anh ta quả đúng là cười thật. Có phải cô ả này chắc chắn anh không có chứng cứ gì để chứng minh cô ta là giả phải không?

“Daniel tôi là ai, tin rằng rất nhiều người ở đây đều biết. Cũng có vài người đã từng hợp tác với tôi, nhân phẩm Daniel tôi thế nào, các vị tất nhiên đều có phán đoán của riêng mình.” Daniel không tranh luận với Lãnh Thanh Thu giả mà đổi chủ đề sang bản thân mình.

Hôm nay có không ít người nổi tiếng trong giới đến, đa số họ tới vì tác phẩm của Lãnh Thanh Thu, dù sao lúc đầu tuyên truyền có nói triển lãm tranh lần này cũng trưng bày phần lớn các tác phẩm của cô, đặc biệt là tác phẩm gần đây nhất, bởi vì nó là tác phẩm đánh dấu sự thay đổi trong phong cách vẽ, vì thế rất nhiều người muốn xem tận mắt.

Trong những người đó, có không ít người biết Daniel, cũng có nhiều người từng hợp tác với anh ta, dĩ nhiên là không hề nghi ngờ năng lực và nhân phẩm của anh ta.

Thấy chỉ vì một câu nói của Daniel mà những người ở đây nhìn cô ta bằng

ánh mắt nghi ngờ, ánh mắt Lãnh Thanh Thu giả rét lạnh, sớm biết thế này thì cô ta đã phá hủy sạch sẽ danh tiếng của Daniel.

Cô ta tuy chắc chắn Daniel không có chứng cứ để chứng minh mình không phải Lãnh Thanh Thu, nhưng cô ta cũng không thể chứng minh mình chính là Lãnh Thanh Thu. Lúc này, cô ta chỉ có thể hy vọng người kia còn có chiêu đề phòng mà thôi.

“Mọi người đều biết, ba năm trước đây, à không, bây giờ đã là bốn năm trước rồi, bốn năm trước, tôi đã tuyên bố sau này chỉ làm người đại diện cho một mình Lãnh Thanh Thu.” Daniel không nhìn Lãnh Thanh Thu giả mà tiếp tục nói: “Lúc tôi quen cô ấy thì cô ấy là một học sinh lớp 12, chỉ là một cô bé 18 tuổi.”

Daniel quăng một quả ngư lôi vào phòng khiến mọi người nghe vậy thì đều ngạc nhiên. Vậy là Lãnh Thanh Thu mà mọi người mải miết suy đoán xem là thần thánh phương nào chỉ là một cô nhóc 18 tuổi?

“Daniel, tôi tin nhân phẩm của anh, nhưng đây dù sao cũng là một chuyện lớn.” Một họa sĩ nổi tiếng lựa lời nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Ông ta rất tôn sùng tác phẩm của Lãnh Thanh Thu, cho rằng đó là một người phụ nữ khoảng 30 đến 40 tuổi, trải sự đời, qua nhiều sóng gió trắc trở, có nhiều chuyện cũ. Cái hồn bên trong tác phẩm của Lãnh Thanh Thu không phải là của một người chưa từng trải có thể biểu đạt ra được.

Trước đó, lúc Lãnh Thanh Thu giả xuất hiện trước mặt mọi người, ông ta thật

sự rất ngạc nhiên vì cô ta quá trẻ, trẻ hơn suy nghĩ của ông ta nhiều. Nhưng ít nhất thì người đó vẫn còn trong phạm vi tiếp nhận được. Giờ đây, Daniel lại nói người phụ nữ này không phải Lãnh Thanh Thu, mà Lãnh Thanh Thu trên thực tế chỉ là một cô nhóc hơn 20 tuổi.

Daniel đã biết trước là sẽ có người nghi ngờ, vẻ mặt không hề bất ngờ, chỉ nói: “Thanh Thu rất kín tiếng, không thích xuất hiện ở chỗ đông người, vì thế mới ủy thác cho tôi toàn quyền xử lý các tác phẩm của cô ấy. Mọi người chưa từng gặp cô ấy nên mới bị thứ hàng giả trên sân khấu kia lừa bịp. Tôi dám lấy danh dự của tôi ra thề, cô ta tuyệt đối không phải Lãnh Thanh Thu.”

Anh ta chỉ vào cô ả trên sân khấu, nói năng hùng hồn.

Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan, thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô thì đôi mắt lóe lên như hiểu ra điều gì, rồi lại nhìn về phía cô ả trên sân khấu bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Lãnh Thanh Thu giả bình tĩnh nhìn Daniel, trả lời: “Daniel, anh nói lâu như vậy mà vẫn không thể chứng minh tôi không phải Lãnh Thanh Thu. Tôi có phải hay không cũng chẳng phải là do lời nói của một mình anh quyết định.” Cô ta nói thì tự tin như vậy, nhưng nhìn kỹ lại sẽ thấy nụ cười của cô ta đã có phần gượng gạo.

Họa sĩ nổi tiếng vừa rồi cũng phụ họa, “Đúng vậy, Daniel, anh có bằng chứng gì chứng minh đây là Lãnh Thanh Thu giả không?”

Ai ngờ Daniel lại nhún vai, trả lời: “Tôi không có bằng chứng.”

Một họa sĩ trẻ nào đó nghe vậy thì vẻ mặt cứng đờ, sau đó tức giận, “Daniel, chúng tôi tin tưởng anh, vậy mà anh lại coi chúng tôi là trò đùa.”

Trên sân khấu, Lãnh Thanh Thu giả lạnh lùng nhìn Daniel, tựa như rất tức giận vì hành động đó của anh ta. Nhưng trong lòng cô ta lại thở phào, quả nhiên Daniel không tài nào chứng minh được cô ta không phải là Lãnh Thanh Thu.

Nhưng chưa đợi cô ta hoàn toàn bình tĩnh lại, Daniel đã nói tiếp: “Tôi mặc dù không có bằng chứng, nhưng Lãnh Thanh Thu thật hôm nay có đến đây, cứ để hai người bọn họ đối chất với nhau thì sự thật sẽ dễ dàng được chứng minh thôi.”

Lời nói của anh ta như một viên đá làm dấy lên làn sóng lớn ngập trời, mọi người nháo nhác nhìn xung quanh, đoán xem Lãnh Thanh Thu thật mà Daniel nói là ai.

Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan, miết bàn tay cô. Cô quay đầu nhìn anh, bắt gặp ánh mắt hiểu rõ hết tất cả của anh thì hơi ngẩn người, sau đó cười cười. Người đàn ông này thật thông minh, cô chưa nói gì mà anh đã đoán được rồi.

“Xin hỏi anh Daniel, người anh nói là ai?” Một ký giả bắt đầu hỏi, tất cả camera lúc này đều quay về phía Daniel.

Daniel chỉ tay, tất cả mọi người nhìn theo hướng anh ta chỉ, không ngờ lại là cô con gái thứ hai của nhà họ Thẩm, Thẩm Thanh Lan.

“Cô ấy chẳng phải là con gái thứ hai của nhà họ Thẩm, Thẩm Thanh Lan đó sao? Có phải Daniel nhầm rồi không?” Một người nhỏ giọng hỏi, vẻ mặt nghi ngờ.

“Tôi không biết.” Một người trầm tư, “Nhưng xem chừng tuổi của Thẩm tiểu thư này quả thật rất phù hợp.”

Daniel nói lúc anh ta gặp Lãnh Thanh Thu thì cô chỉ mới 18 tuổi, vậy bây giờ đã là 22 tuổi. Mà Thẩm Thanh Lan… theo người này biết thì năm nay vừa tròn 22 tuổi.

“Tôi thấy không thể nào.” Có người ra vẻ không tin, “Với gia thế của nhà họ Thẩm thì nếu Thẩm tiểu thư có tài thế này, e là mọi người đều đã biết từ lâu rồi, đâu phải không có tiếng tăm gì như bây giờ?”

Đa số mọi người đều đoán như vậy. Nhưng Thẩm Thanh Lan cũng chẳng phải là không có tiếng tăm gì, từ chuyện video lần trước, ai cũng đã biết đến cô. Nếu cô thật sự là Lãnh Thanh Thu thì dù có kín tiếng đi nữa, nhà họ Thẩm cũng sẽ không để cô kín tiếng đến vậy. Cứ nhìn chị của cô mà xem, ai ai cũng biết Thẩm Hi Đồng là một nghệ sĩ dương cầm tài năng.

90% là Daniel chỉ lấy cái cớ này để ngụy trang.

“Không thể nào.” Thẩm Hi Đồng vô thức thốt lên. Sao Thẩm Thanh Lan lại là Lãnh Thanh Thu được? Đây hoàn toàn chỉ là một chuyện cười.

Lúc Daniel lên tiếng, camera cũng đã quay về phía người nhà họ Thẩm. Thẩm Hi Đồng vừa nói liền lập tức thu hút sự chú ý của mọi người có mặt ở đây.

Người nhà họ Thẩm còn chưa có phản ứng gì, người nào người nấy đều đang ngây ra như phỗng, ngay cả Thẩm lão gia từng trải như vậy mà lúc này cũng đang bị kinh ngạc.

Thẩm Thanh Lan không có biểu cảm gì đặc biệt. Phó Hoành Dật đã đoán được từ trước nên dĩ nhiên cũng không kinh ngạc.

“Cô Thẩm Hi Đồng, cô cũng không biết em gái mình là Lãnh Thanh Thu sao?” Một ký giả nghe thấy câu nói của Thẩm Hi Đồng, liền đưa micro tới trước mặt cô ta.

“Sao em tôi lại là Lãnh Thanh Thu được? Em ấy chưa từng học vẽ, chắc chắn là anh Daniel nhầm rồi.” Thẩm Hi Đồng gằn từng chữ.

Daniel sầm mặt lại, “Cô Thẩm Hi Đồng, cô không biết vẽ không có nghĩa là Thanh Lan cũng không biết vẽ, thiên phú vẽ tranh của cô ấy rõ như ban ngày.”

http://tieulun.hopto.org

“Cho dù có tài thì sao? Lúc chưa trở lại nhà họ Thẩm, nó chỉ là một đứa con gái trong cô nhi viện…”

“Đủ rồi.” Không đợi Thẩm Hi Đồng nói hết, Thẩm lão gia đã cắt lời cô ta. Thấy sắc mặt Thẩm lão gia trầm xuống, Thẩm Hi Đồng mới hoảng hốt nhận ra mình đang nói cái gì.

Cô ta nhìn những người khác trong nhà, quả nhiên thấy sắc mặt mọi người đều khó coi, nhất là Sở Vân Dung. Bà nhìn cô ta bằng ánh mắt trách cứ.

Thẩm Thanh Lan rời khỏi nhà họ Thẩm mười năm, không rõ tung tích, đây là vết thương mãi mãi không lành trong lòng người nhà họ Thẩm. Hành động của Thẩm Hi Đồng bây giờ rõ ràng là đang rạch vết thương của bọn họ ra, phơi bày trước mắt mọi người.

Ý thức được mình vừa làm gì, sắc mặt Thẩm Hi Đồng tái nhợt.

“Cô Thẩm Hi Đồng, ý của cô là cô Thẩm Thanh Lan chưa từng học vẽ? Cô ấy không phải là Lãnh Thanh Thu?” Ký giả chớp thời cơ, hỏi dồn.

Thẩm Hi Đồng không trả lời.

Thẩm lão gia đứng dậy, nở nụ cười hiền hòa. Ông là nhân vật thường xuất hiện trên ti vi, mặc dù mấy năm nay đã nghỉ hưu ở nhà, không xuất hiện trước mặt công chúng nữa nhưng vẫn có rất nhiều người biết ông cụ đã có

nhiều đóng góp vĩ đại cho quốc gia này.

Thấy ông đứng dậy, giơ tay ý bảo im lặng, mọi người lập tức yên tĩnh trở lại.

Thẩm lão gia nhìn vào camera, bình thản nói: “Chúng tôi không rõ chuyện Thanh Lan là Lãnh Thanh Thu, nhưng tôi tin con cháu nhà chúng tôi. Bọn trẻ không có khả năng làm việc dối trá gì. Vì vậy, chuyện này còn có ẩn tình gì đó.”

Ông nhìn về phía Daniel, “Hy vọng cậu Daniel có thể cho chúng tôi một lời giải thích.”

Daniel mỉm cười, “Đương nhiên rồi ạ. Thật ra chuyện này chỉ có con và Thẩm Thanh Lan biết cô ấy là Lãnh Thanh Thu . Vì vậy mới có người nào đó thừa nước đục thả câu, lấy danh tiếng của Thanh Lan đi lừa gạt mọi người.”

Lúc này, “người nào đó” nào đó ở trên khấu đang mang vẻ mặt căng cứng, tuy cô ta vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt cũng vô cùng kinh ngạc. Cô ta không ngờ Thẩm Thanh Lan lại là Lãnh Thanh Thu. Hay nói cách khác, Thẩm Thanh Lan đã sớm biết cô ta là giả, nhưng lần trước cô ta đến nhà họ Thẩm, sao cô lại không vạch trần?

Nhớ lại người kia bảo cô ta tiếp cận và giữ mối quan hệ tốt với nhà họ Thẩm, trong lòng cô ta thoáng cảm thấy là lạ.

“Daniel tiên sinh, anh nói cô Thẩm Thanh Lan là Lãnh Thanh Thu, có bằng chứng gì không?” Ký giả đặt câu hỏi.

“Thẩm Thanh Lan có phải là Lãnh Thanh Thu hay không, còn gì có thể chứng minh tốt hơn thân phận của chính cô ấy sao?” Daniel mỉm cười nói.

Có vài ký giả là do Daniel mời tới, đương nhiên sẽ không đối nghịch với anh ta, nghe anh ta nói vậy liền lập tức hiểu ý, quay hướng camera sang phía Thẩm Thanh Lan.

Phó Hoành Dật hơi nghiêng người tránh camera. Không chỉ vậy, anh còn đeo thêm cặp kính râm vào. Thân phận của anh đặc biệt, không thích hợp để xuất hiện trên các phương tiện truyền thông.

Thẩm Thanh Lan cũng biết điều này, bèn đứng dậy, thu hút sự chú ý của tất cả ký giả, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh tanh. Cô nhìn lướt qua tất cả các ký giả rồi mới trả lời:

“Lãnh Thanh Thu là bút danh của tôi.” Một câu nói đã khuấy động một làn sóng lớn. Ánh đèn flash của máy ảnh chớp nháy liên tục, ký giả chen lấn nhau muốn phỏng vấn cô trước, đây chính là tin tức lớn có một không hai đấy!

Thẩm Thanh Lan nhìn vào camera, “Tôi biết các anh chị có rất nhiều câu hỏi, tôi sẽ trả lời từng câu một. Có điều, bây giờ tôi muốn hỏi cô gái trên sân khấu kia, mục đích cô giả mạo tôi là gì?”

Lãnh Thanh Thu giả đã hồi hồn lại, vẻ mặt trở nên tự nhiên, nghe cô hỏi thì mỉm cười, “Đây cũng là vấn đề tôi muốn hỏi Thẩm tiểu thư. Rõ ràng tôi mới là Lãnh Thanh Thu, sao cô phải giả mạo tôi chỉ để xả giận giúp Daniel?”

Ánh mắt của cô ta quá mức bình tĩnh, không hề có một chút bối rối nào. Các ký giả truyền thông nhìn nhau, nhất thời không tài nào phân biệt được ai nói thật, ai nói dối.

Vị họa sĩ nói chuyện ban đầu lại nói: “Hai cô đều nói mình là Lãnh Thanh Thu, vậy thì chứng minh thân phận đi.”

Những người khác gật đầu theo.

Lãnh Thanh Thu giả cười nhẹ, “Tất nhiên là được rồi, có điều, không biết mọi người muốn chứng minh như thế nào?”

“Hai cô mỗi người vẽ một bức tranh đi. Chúng tôi đều biết phong cách vẽ của Lãnh Thanh Thu, ở đây còn có vài chuyên gia giám định, có thể nhờ bọn họ giám định. Đến lúc đó, đúng sai, trắng đen sẽ rõ ngay thôi.” Hoạ sĩ nói tiếp.

Tuy ông ta nói như thế, nhưng trong lòng vẫn nghiêng về phía Thẩm Thanh Lan hơn. Bình thường, Thẩm Thanh Lan luôn rất kín tiếng, nhưng từ sau chuyện video lần trước, thanh danh của cô rất tốt, lại là sinh viên của đại học B. Người như cô, không cần phải giả mạo thân phận của người khác.

Thẩm Thanh Lan và Lãnh Thanh Thu giả không có ý kiến gì, đây quả thật là cách tốt nhất.

Nhân viên đã được dặn dò, lúc này liền đi chuẩn bị dụng cụ, Thẩm Thanh Lan đi lên sân khấu, đứng ngang hàng Lãnh Thanh Thu giả.

“Thẩm tiểu thư, bây giờ cô xuống còn kịp. Nếu lát nữa bị người ta phát hiện chân tướng rồi đuổi xuống thì không chỉ là cô, ngay cả mặt mũi nhà họ Thẩm cũng bị cô làm mất hết.” Lãnh Thanh Thu giả đứng bên cạnh Thẩm Thanh Lan, khẽ cười, giọng nói rất nhỏ, chỉ có một mình cô nghe được.

Mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, “Tôi tặng lại những lời này cho cô.” Vẻ mặt cô lạnh nhạt, không nhìn ra cảm xúc thật.

Chuẩn bị xong dụng cụ, hai người đi đến vị trí của mình. Thẩm Thanh Lan nhìn dụng cụ trước, sau đó mới cầm bút vẽ.

Các ký giả truyền thông rất hưng phấn, vốn cho rằng đây chỉ đơn giản là triển lãm tranh của Lãnh Thanh Thu, ai ngờ còn lấy được một tin tức chấn động thế này chứ. Toàn bộ camera đều hướng về phía hai người trên khán đài, trong tình cảnh này, hai người hoàn toàn không thể gian lận.

“Cậu đã biết từ trước?” Thẩm Quân Dục nhỏ giọng hỏi Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Vừa đoán được.”

Thẩm Quân Dục lập tức cảm thấy được an ủi đôi chút, xem ra cũng không hoàn toàn là uổng công nuôi em gái rồi.

Nếu Thẩm Thanh Lan biết suy nghĩ trong lòng Thẩm Quân Dục, chỉ e rằng cô sẽ quăng cho anh ấy hai chữ “ngây thơ”.

Thẩm lão gia nhìn cháu gái chăm chú cầm bút vẽ trên sân khấu, dù có ở trong hoàn cảnh này thì ánh mắt của cô vẫn trầm tĩnh như thường.

Người kinh ngạc nhất, ngoài Thẩm Hi Đồng, còn có Sở Vân Dung. Bà nhìn Thẩm Thanh Lan đang vẽ tranh, vẻ mặt kinh ngạc không hề che giấu.

Con gái trở lại bên bà đã sáu năm, mà bà hình như chưa từng thật sự quan tâm đến con bé. Bà thậm chí còn không ngờ nó biết vẽ, càng không ngờ nó còn vẽ giỏi như vậy. Sở Vân Dung chưa từng nghi ngờ Thẩm Thanh Lan không phải là Lãnh Thanh Thu, bà chỉ tin tưởng như vậy, không hề có lý do.

Bà siết chặt hai tay, nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lan, trong mắt lấp lánh ánh sáng. Thanh Lan, trong những năm con xa nhà, mẹ rốt cuộc đã bỏ lỡ những gì?

Bà nhìn thoáng qua Thẩm Hi Đồng ngồi bên cạnh, đứa con gái nuôi ưu tú này do bà tự tay dạy dỗ, ai cũng khen bà dạy con giỏi, danh tiếng vang xa. Cho dù

đứa con gái này không phải con ruột, nhưng lại rất thân thiết với bà. Trong những năm tháng mất đi Thẩm Thanh Lan, bà đã biến hết tất cả sự đau khổ trong lòng thành tình yêu thương dành cho Thẩm Hi Đồng.

Nhưng trong lòng bà chưa từng có giây phút nào quên đứa con gái ruột của mình. Càng không từ bỏ chuyện tìm kiếm. Chỉ là sau khi tìm được con gái ruột, thấy con bé nhìn bà bằng ánh mắt lạnh nhạt, xa cách, Sở Vân Dung thừa nhận rằng bà sợ hãi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 177: Thân phận được phơi bày

Từ khi Thẩm Thanh Lan trở về nhà họ Thẩm, ngoại trừ biểu hiện là người thông minh trên phương diện học tập ra thì những mặt khác đều rất bình thường, chứ chưa nói đến chuyện so sánh với Thẩm Hi Đồng.

Mỗi lần nhìn thấy Thẩm Thanh Lan thờ ơ xa cách, còn Thẩm Hi Đồng ưu tú, trong lòng Sở Vân Dung thật ra rất áy náy. Bà không dám đối mặt với con gái ruột của mình, càng không dám nghĩ nếu như Thẩm Thanh Lan không bị bắt cóc thì có phải cũng ưu tú như Thẩm Hi Đồng hay không.

Sở Vân Dung nhìn tranh vẽ của con gái trên sân khấu, trong lòng càng cảm thấy phức tạp. Thẩm Khiêm nhìn thoáng qua vợ mình, lặng lẽ thở dài. Không phải ông không biết vướng mắc của vợ, chuyện năm đó thật sự không thể tính hoàn toàn là do bà làm sai, nếu như nghiêm túc tính ra thì nguyên nhân khiến Thẩm Thanh Lan bị bọn buôn người lừa bắt đi chính là do ông.

Nhưng ông vẫn luôn không dám nói chân tướng của chuyện này cho Sở Vân Dung biết, sợ bà không thể chấp nhận được, sợ bà vì thế mà oán hận ông, cũng sợ cái nhà này sẽ tan tành.

Nhìn Thẩm Thanh Lan ở trên sân khấu, Thẩm Hi Đồng đến bây giờ vẫn không chịu tin cô chính là Lãnh Thanh Thu. Nhưng sâu trong lòng cô ta lại có một giọng nói đang mách bảo cô ta rằng Thẩm Thanh Lan chính là Lãnh Thanh Thu, suy nghĩ này khiến cô ta suýt nữa không thể khống chế nổi mà bước lên sân khấu lôi Thẩm Thanh Lan xuống.

http://tieulun.hopto.org

Trên sân khấu, Thẩm Thanh Lan đã hoàn thành bức tranh, cùng lúc đó, Lãnh Thanh Thu giả cũng đặt bút vẽ xuống.

Cô ta nhìn thoáng qua bức tranh của Thẩm Thanh Lan, đôi mắt lóe lên, nhưng vẻ mặt lại không có biểu cảm gì.

Có mấy chuyên gia ở đó đi lên giám định tác phẩm của hai người, lúc thì lắc đầu, lúc thì gật đầu, lông mày đều cau chặt lại, cứ như đang gặp phải một vấn đề hết sức khó khăn, phức tạp nào đó.

Ngoại trừ mấy chuyên gia giám định này, những người vây xem đều không đi lên mà chỉ vây xung quanh sân khấu để ngắm hai bức tranh.

Tranh Thẩm Thanh Lan vẽ là mặt trời mọc trên đại dương bao la, đa phần là biển cả thần bí mà nguy hiểm, mà trên mặt biển, bầu trời còn chưa sáng, một vệt đỏ xuất hiện chiếu rọi nửa bầu trời, xua tan bóng tối đang bao trùm lên nhân gian. Khoảng đỏ đó trông rất ấm áp, khiến người ta không nhịn được muốn đưa tay chạm vào. Dưới góc phải bức tranh là chữ ký của Lãnh Thanh Thu.

Lãnh Thanh Thu giả cũng vẽ biển cả, chỉ là trên biển sóng lớn cuộn trào, sóng dữ cuồn cuộn, trên mặt biển xuất hiện một cánh tay. Trên bãi cát, cách mặt biển không xa có mấy người đang đứng, vẻ mặt đầy vẻ bối rối, rõ ràng chỉ cần duỗi tay là có thể nắm được bàn tay đó để cứu người đang chìm dưới nước lên, thế nhưng không có một ai hành động.

Thẩm Thanh Lan và Lãnh Thanh Thu giả đều bình tĩnh ngồi một bên, mặc

cho mấy người đó bình luận bức tranh.

Một lát sau, mấy người đó mới rời khỏi chỗ hai bức tranh.

“Thế nào, rốt cuộc ai mới là thật?” Đã có người không chờ đợi nổi mà hỏi.

Một họa sĩ hơi lớn tuổi bước ra, vuốt chòm râu hoa râm, lắc đầu, không nói lời nào.

“Ôi chao, cái lắc đầu này là có ý gì, rốt cuộc ai là thật, ai là giả?” Khán giả bắt đầu nôn nóng vò đầu bứt tai. Những người đến triển lãm tranh này đều có hiểu biết về Lãnh Thanh Thu, còn có không ít fan hâm mộ của cô.

Biết thần tượng của mình bị người khác giả mạo, fan hâm mộ dĩ nhiên lòng nóng như lửa đốt.

Ông già tóc hoa râm họ Tưởng, được mọi người gọi là “thầy Tưởng”, là nhân vật được mọi người kính trọng trong giới họa sĩ, cũng có không ít học trò tâm đắc. Thật ra lần này ông đến triển lãm tranh của Lãnh Thanh Thu là do được mời.

“Thầy Tưởng, ngài có thể nhìn ra trong hai bức tranh này, rốt cuộc bức nào là thật, bức nào là giả không?” Người lúc đầu lên tiếng, đồng thời cũng là người đề nghị vẽ tranh để chứng minh thân phận hoạ sĩ nói, cũng hỏi thay tiếng lòng của người xem.

Có không ít người phụ họa gật đầu. Đúng vậy, đừng chỉ lắc đầu, tuyên bố đáp án đi.

Ánh mắt Tưởng lão tiên sinh lướt qua Thẩm Thanh Lan và Lãnh Thanh Thu giả, rồi lại liếc nhìn mấy người đã cùng giám định với ông, gật đầu rồi mới chậm rãi nói.

“Cả hai bức tranh này đều vẽ rất đẹp, có thể nói là tài năng xuất chúng trong thế hệ họa sĩ trẻ tuổi hiện nay. Mà nét vẽ của hai người cũng rất tương tự nhau, nhìn bằng mắt thật sự khó phân thật giả.”

Ông dừng một chút rồi nói, “Chúng ta đều biết tranh của Lãnh Thanh Thu luôn giỏi thể hiện về mặt âm u của sự vật, nhưng phong cách vẽ tranh của Thẩm tiểu thư không giống phong cách vẽ của Lãnh Thanh Thu trước đây…” Lời còn chưa dứt, hình như mọi người đã đoán được ý nói phía sau.

“Không ngờ đường đường là thiên kim nhà họ Thẩm lại làm cái chuyện giả mạo người khác này, thật đúng là không ngờ.” Đã có người nói với giọng điệu khinh thường.

“Ban đầu tôi còn rất thích cô ấy, nhất là sau khi video cứu người được tung lên, tôi còn xem cô ấy như nữ thần, không ngờ lại là loại người thế này. Có khi nào video lúc trước cũng là giả chăng?” Có người bắt đầu nghi ngờ.

“Không thể nào, chuyện đó được đưa lên tin thời sự, tôi cảm thấy chuyện đó

là thật.” Cũng có người bảo vệ.

“Thôi đi, ai biết được, với gia thế của nhà họ Thẩm, cho dù là video giả mà nói là thật thì cũng có người tin. Chúng ta đều biết nhân phẩm của Tưởng lão tiên sinh, ông ấy cũng là tiền bối trong giới họa sĩ. Ông ấy nói là giả thì dĩ nhiên là giả rồi. Tôi thấy cái cô thiên kim nhà họ Thẩm này muốn nổi tiếng đến điên rồi.”

Cũng có mấy người không đồng ý với lời giải thích, “Ai bảo Tưởng lão tiên sinh nói thì nhất định là như vậy? Gần đây, phong cách vẽ tranh của Lãnh Thanh Thu cũng đã thay đổi rồi, tranh của Thẩm tiểu thư vẽ rõ ràng càng phù hợp với phong cách bây giờ của Lãnh Thanh Thu hơn. Mắt mấy người đều bị sao vậy, không nhìn ra hả?”

Lời nói vừa được nói ra thì lại có nhiều tiếng chất vấn dậy lên, ồn ào cãi lại người bảo vệ Thẩm Thanh Lan.

Nghe mọi người xung quanh bàn tán, vẻ mặt người nhà họ Thẩm đều rất khó coi. Nhất là Thẩm Quân Dục, nghe người khác bàn luận về em gái mình như thế thì suýt nữa đã xông lên đánh nhau với mấy người đó. Anh ấy hung dữ nhìn mấy người đang nói hăng say nhất, ghi nhớ khuôn mặt của mấy người đó lại.

Mặc dù vẻ mặt Thẩm Hi Đồng tỏ ra khó coi, nhưng nhìn kỹ thì sẽ phát hiện trong mắt cô ta chứa đầy sự vui mừng trên nỗi đau của người khác, ngay cả tâm trạng hồi hộp ban đầu cũng bình tĩnh lại. Cô ta nhìn Thẩm Thanh Lan trên sân khấu, khóe miệng cười khẽ. Thẩm Thanh Lan, để xem lần này cô có thể xử lý như thế nào.

Thẩm Thanh Lan lại không có biểu cảm gì, cứ như không thấy không nghe ánh mắt khinh bỉ và lời nói chói tai của mọi người xung quanh, ngay cả Lãnh Thanh Thu giả cũng không có biểu cảm gì đặc biệt.

"Nhưng mà…" Tưởng lão tiên sinh lại lên tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, "Tôi vẫn luôn quan tâm đến Lãnh Thanh Thu nên hiểu rất rõ cách vẽ của cô ấy. Tôi tin rằng chư vị ở đây chắc hẳn cũng có người biết, thật ra phong cách vẽ tranh của Lãnh Thanh Thu gần đây đã có sự thay đổi."

Có người gật đầu phụ họa, đúng thế, ai nói phong cách vẽ của Lãnh Thanh Thu đã hình thành thì không thể thay đổi chứ?

"Mặc dù vị tiểu thư này vẽ cũng rất đẹp, nhưng chúng tôi vẫn cho rằng Thẩm tiểu thư mới thật sự là Lãnh Thanh Thu." Tưởng lão tiên sinh nói dứt khoát.

Nụ cười trên mặt Lãnh Thanh Thu giả cuối cùng cũng biến mất. Cô ta đứng dậy, nhìn Tưởng lão tiên sinh, "Tưởng lão tiên sinh, ngài là tiền bối, cũng là người mà tôi vẫn luôn kính trọng và tán thưởng. Theo lý mà nói, tôi phải gọi ngài một tiếng thầy. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là ngài có thể tùy tiện phủ nhận tôi. Đúng là gần đây, phong cách vẽ tranh của tôi có sự thay đổi, thế nhưng không thể nói bức tranh này không vẽ theo sự thay đổi đó thì chứng tỏ tôi không phải là Lãnh Thanh Thu. Ngài được coi là người có uy tín nhất trong giới họa sĩ, thậm chí chỉ cần một câu của ngài đã có thể quyết định vận mệnh của một họa sĩ. Tôi hy vọng ngài có thể thận trọng."

Lời nói này nghe có vẻ hợp lý, nhưng lại đang chỉ trích Tưởng lão tiên sinh ăn nói lung tung, hoàn toàn không có bằng chứng rõ ràng để chứng minh cô

ta không phải Lãnh Thanh Thu.

Cả đời này, đây là lần đầu tiên Tưởng lão tiên sinh bị người khác chỉ trích như vậy, vẻ mặt ông hơi khó coi. Nhưng ông dù gì cũng là nhân vật được mọi người trong giới kính trọng, nên vẫn có sự khoan dung, không tranh luận với cô ta mà chỉ nói ra sự thật, “Quả thật cô bắt chước thật sự rất giống, thậm chí đã đạt đến trình độ thật giả lẫn lộn, nhưng cô có một chỗ sơ sót, chính là nét bút thất bại duy nhất của cô.”

Ông nói “duy nhất”, có thể thấy Lãnh Thanh Thu giả đã đạt đến trình độ bắt chước thế nào. Ngay cả Thẩm Thanh Lan cũng tò mò nhìn Tưởng lão tiên sinh, ông thật sự đã nhìn ra?

“Điều gì?” Giả Lãnh Thanh Thu vô thức hỏi lại.

Tưởng lão tiên sinh chỉ vào góc phải bên dưới tranh của Thẩm Thanh Lan vẽ, “Chính là chỗ ký tên này.”

Lãnh Thanh Thu giả chau mày, cảm thấy ông già này đang nói hươu nói vượn. Lúc trước chỗ cô ta bắt chước Thẩm Thanh Lan giống nhất chính là chữ ký này. Cô ta tự nhận bất cứ chỗ nào cũng có thể xảy ra vấn đề, nhưng không thể là chữ ký được.

Có phóng viên thông minh quay camera vào ngay vị trí ký tên của hai bức tranh, phóng viên khác không cướp được thời cơ thì bóp cổ tay thở dài, vừa đứng một bên cảm thán đồng nghiệp quá xảo trá, vừa nhắm ống kính vào Thẩm Thanh Lan và Lãnh Thanh Thu giả.

Tưởng lão tiên sinh chỉ vào vị trí ký tên, từ tốn nói, “Lãnh Thanh Thu viết chữ có một thói quen, khi cô ấy viết tên của mình thì sẽ viết liên tục, nhưng thường hay quên nét móc cuối cùng, bởi vì đây là ký tên nên có rất nhiều người cũng không chú ý tới.”

Ông vừa nói vậy, trong mắt Thẩm Thanh Lan liền hiện ý cười. Không ngờ vị tiên sinh này thật sự phát hiện ra, cô còn tưởng rằng phải tự mình đứng ra vạch trần điểm này chứ.

Tưởng lão tiên sinh vừa nói ra, lập tức có người so sánh chữ ký, dễ dàng phát hiện không chỉ có trong bức tranh này. Ở đây là triển lãm tranh của Lãnh Thanh Thu nên dĩ nhiên có không ít tác phẩm của cô vẽ trước đó. Nếu cẩn thận so sánh, ai đúng ai sai, chỉ liếc qua là thấy ngay.

Ánh mắt mọi người nhìn Lãnh Thanh Thu giả lập tức thay đổi.

“Không ngờ khuôn mặt xinh đẹp như thế mà lại làm loại chuyện không biết xấu hổ thế này.”

“Đâu chỉ là không biết xấu hổ, quả thật là vô sỉ, chuyên làm mấy chuyện thấp hèn, nếu là tôi thì chắc chắn sẽ không dám xuất hiện trước mặt người khác. Nhưng mà cô ta thì hay rồi, không chỉ xuất hiện mà còn trả đũa, nói Thẩm tiểu thư giả mạo cô ta.” Người mới vừa rồi còn chỉ trích Thẩm Thanh Lan lập tức chĩa mũi nhọn vào Lãnh Thanh Thu giả.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi đã nói thân phận Thẩm tiểu thư như vậy sẽ không làm loại chuyện thế này đâu. Vậy mà các người không tin tôi.” Người vừa rồi bảo vệ Thẩm Thanh Lan bây giờ lại tỏ vẻ kiêu ngạo, dáng vẻ tôi biết sẽ như thế này mà.

Lãnh Thanh Thu giả làm sao biết mình lại thua ngay điểm không thể nào thế này. Sự thật đã bị lộ, có giải thích nữa cũng chỉ dư thừa, mà cô ta cũng không có ý định giải thích. Thấy sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về bức tranh, cô ta bèn lén lút rời khỏi hiện trường.

Mọi chuyện kết thúc quá nhanh, cô ta vốn cho rằng Daniel và Lãnh Thanh Thu hoàn toàn không có chứng cứ, cho dù bị vạch trần thì cũng không có bất cứ cách nào. Vậy mà mọi chuyện lại phát triển vượt xa khỏi dự liệu của cô ta.

Đến chỗ hẻo lánh không người chú ý, Lãnh Thanh Thu giả gọi một cuộc điện thoại, “Tôi bị vạch trần rồi… Xin lỗi… Lần này là do tôi làm không tốt.”

Không biết người bên kia điện thoại đã nói gì, sắc mặt Lãnh Thanh Thu giả lập tức tái mét, tay cầm điện thoại run nhè nhẹ, không giấu được vẻ hoảng sợ trong mắt. Hình như cô ta muốn van xin, nhưng có lẽ biết van xin cũng không có bất cứ tác dụng gì, cuối cùng chỉ đành vâng một tiếng.

Trước khi đi, cô ta nhìn thoáng qua cô gái được mọi người vây quanh trên sân khấu ở phía xa, khuôn mặt tuyệt đẹp cũng không hề tỏ ra vui mừng vì được mọi người công nhận, vẫn lạnh lùng như vậy.

Thẩm Thanh Lan, tôi sẽ nhớ kỹ cô. Tôi vô cùng chờ mong cuộc gặp mặt lần sau của chúng ta.

http://tieulun.hopto.org

Ở một quốc gia xa xôi, trong phòng ngủ của một tòa trang viên xa hoa, người đàn ông kia ném điện thoại trong tay đi, nâng ly rượu trên bàn uống một ngụm. Chất lỏng màu hồng dính trên môi người nọ, hắn lè lưỡi liếm liếm, nhếch môi nở nụ cười tàn nhẫn, mắt lóe lên, “Tiểu Thất, em vẫn khiến lòng anh say mê như thế.”

***

Ở khu vực triển lãm tranh, đến khi mọi người hoàn hồn từ trong kinh sợ thì Lãnh Thanh Thu giả sớm đã biến mất không còn tăm tích.

Ở đây có rất nhiều ký giả, sau khi phản ứng kịp thì nhao nhao đòi phỏng vấn Thẩm Thanh Lan. Cô nhìn thoáng qua Daniel, anh ta lập tức hiểu ý, đi đến ngăn trước mặt Thẩm Thanh Lan.

“Các vị ký giả, xin hãy nghe tôi nói. Thanh Thu nhà chúng tôi là một người kín tiếng, bình thường cũng không thích xuất hiện trước ống kính, lần này cũng vì bất đắc dĩ. Đây là triển lãm tranh đầu tiên của Thanh Thu, trọng điểm nên là tranh của cô ấy, mọi người nói có đúng không?”

Lời này không có gì sai.

Phóng viên có thể tới đây đều là người tài giỏi, hiển nhiên hiểu rõ ý Daniel, nháo nhào bày tỏ lần này bọn họ đưa tin sẽ viết thật hay, ống kính cũng chuyển sang tranh trong sảnh triển lãm.

http://tieulun.hopto.org

“Lan Lan, em giấu kỹ quá đó, ngay cả người nhà của mình mà cũng giấu giếm. Em nói xem, nếu như lần này không xuất hiện một cô gái lòng dạ đen tối, em còn định giấu mọi người đến chừng nào?” Thẩm Quân Dục đi tới, trừng mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, tỏ vẻ hung dữ nhưng lại không che giấu được vẻ vui mừng và kiêu hãnh trong mắt.

Thẩm Hi Đồng cũng đi đến, không mặn không nhạt nói, “Thanh Lan đúng là che giấu kỹ quá đấy. Em đã sớm biết cô ta là giả, vậy sao lúc trước cô ta đến nhà chơi, em lại không vạch trần?”

Mắc dù Thẩm Hi Đồng đã hoàn hồn sau khi biết Thẩm Thanh Lan chính là Lãnh Thanh Thu, nhưng sau khi suy nghĩ rõ ràng, lửa giận trong lòng cô ta bỗng nhiên bùng lên. Nhất là khi nghĩ đến chuyện lúc trước cô ta khoe khoang mình và Lãnh Thanh Thu có quan hệ tốt thế nào, thân mật bao nhiêu trước mặt Thẩm Thanh Lan. Bây giờ ngẫm lại, không chừng lúc đó Thẩm Thanh Lan còn khinh bỉ trong lòng, có lẽ còn cười nhạo cô ta.

Điều khiến cho cô ta không chịu nổi chính là Thẩm Thanh Lan ban đầu chỉ có thành tích tốt, dung mạo xinh đẹp, những mặt khác đều kém xa cô ta. Nhưng bây giờ thì sao? Lúc cô ta còn chưa nổi danh thì cô đã sớm là họa sĩ trẻ tuổi được mọi người biết đến, thậm chí tác phẩm còn đạt được giải thưởng quốc tế, danh tiếng vang xa cả trong lẫn ngoài nước. Còn cô ta thì sao, cùng lắm cũng chỉ có chút tên tuổi ở Thủ đô, hoàn toàn không có tư cách để so sánh với Thẩm Thanh Lan.

Sự thật bày ra trước mắt như vậy khiến Thẩm Hi Đồng nghiến răng. Thẩm Thanh Lan, rõ ràng cô đã có một gia thế tốt như thế, vì sao còn muốn cướp đi ánh hào quang thuộc về tôi?

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Hi Đồng, em nói bậy bạ gì đó?” Thẩm Quân Dục sa sầm mặt, nhìn Thẩm Hi Đồng với ánh mắt rét lạnh.

Mặc dù anh ấy cũng trách Thẩm Thanh Lan giấu giếm người nhà, nhưng câu nói quái gở của Thẩm Hi Đồng khiến trong lòng anh ấy cực kỳ không thoải mái.

Thẩm lão gia đi đến, đúng lúc nghe thấy câu Thẩm Hi Đồng nói, đôi mắt liền tối sầm xuống, “Hi Đồng.”

Thẩm Hi Đồng bắt gặp ánh mắt của Thẩm lão gia, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt không tán thành của Sở Vân Dung sau lưng Thẩm lão gia thì bỗng nhiên giật mình trong lòng, rồi lạnh cả người, hơi cúi đầu xuống, “Cháu xin lỗi, ông nội.”

Thẩm lão gia không nhìn cô ta mà nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, ôn hòa nói, “Lan Lan, đi xem tranh cháu vẽ với ông nội đi?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, tiến lên dìu Thẩm lão gia, Phó Hoành Dật đi cạnh bên còn lại của ông. Trước khi đi, Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn Thẩm Hi Đồng, vừa bị dạy dỗ mà đã quên nhanh như vậy?

Thẩm Hi Đồng trông thấy ánh mắt Thẩm Thanh Lan, nhớ tới chuyện trong phòng ngủ tối hôm đó, trong mắt hiện vẻ sợ hãi.

http://tieulun.hopto.org

“Ông nội, cháu xin lỗi vì đã giấu mọi ngươi lâu như vậy.” Thẩm Thanh Lan nhỏ giọng nói.

Thẩm lão gia mỉm cười lắc đầu vỗ tay cháu gái, “Cháu ưu tú như thế, ông kiêu ngạo còn không kịp, sao lại trách cứ cháu chứ? Bây giờ ông lại có thêm một vốn liếng khác để khoe khoang với mấy lão già đó rồi.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy liền mỉm cười. Ông nội luôn cực kỳ bao dung cô.

Thẩm lão gia dừng chân trước một bức tranh, nhìn thấy người trong tranh thì vẻ mặt hơi giật mình, trong mắt hiện vẻ đau thương. Thẩm Thanh Lan ngước nhìn lên thì nhận ra bức tranh này vẽ Thẩm lão thái và Thẩm lão gia, hai người tóc bạc trắng dắt tay nhau tản bộ trong vườn hoa, ánh trời chiều kéo bóng lưng bọn họ dài thật dài.

Ngày vẽ là năm ngoái, sau khi Thẩm lão thái xuất viện. Lúc vẽ xong, cô vốn định đưa tranh cho ông bà nội xem, nhưng sau đó bà nội qua đời, trong lòng Thẩm Thanh Lan đau khổ nên không nhớ đến bức tranh này, ai ngờ lại bị Daniel mang đến triển lãm tranh.

“Ông nội.” Thẩm Thanh Lan không biết nên nói gì, mặc dù vẻ đau thương trong mắt Thẩm lão gia biến mất rất nhanh, nhưng cô vẫn thấy được, biết Thẩm lão gia đang nhớ tới bà nội đã qua đời.

Thẩm lão gia cười cười, nhìn hai người dắt tay tản bộ trong tranh, ánh mắt

dịu dàng, “Lan Lan, chờ triển lãm kết thúc, bức tranh này có thể tặng cho ông không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, bức tranh này chính là vẽ cho ông bà.”

“Cháu vẽ rất đẹp, nếu bà cháu có thể nhìn thấy bức tranh này thì nhất định sẽ rất vui vẻ.” Thẩm lão gia nói, bình thường ông không thích chụp ảnh, vì thế ảnh chụp chung với vợ lại càng ít. Sau khi vợ qua đời, ông còn hối hận vì việc đó. Bây giờ nhìn thấy bức tranh này, trong lòng ông cũng được an ủi ít nhiều.

Uyển Uyển, cháu gái của chúng ta rất xuất sắc, tôi nghĩ còn xuất sắc hơn bà. Bà ở trên trời nhìn thấy, có phải cũng rất vui mừng không?

“Hi Đồng, vừa rồi con quá đáng rồi.” Thẩm Khiêm nghiêm túc, lạnh nhạt mở miệng.

Thẩm Hi Đồng cúi đầu, “Ba, con xin lỗi, con vừa rồi chỉ là kích động quá thôi. Thanh Lan biết rõ cô gái đó là giả, thế nhưng lại không nói cho con biết, khiến con cứ như một kẻ ngốc…” Giọng nói cô ta rất tủi thân, thậm chí còn hơi nghẹn ngào.

Thẩm Khiêm khẽ thở dài, “Hi Đồng, ở đây dù gì cũng là nơi đông người, có lời gì không thể để về đến nhà rồi nói sao? Nơi này còn có nhiều ký giả truyền thông như thế, nếu để người khác quay được thì còn ra thể thống gì?”

http://tieulun.hopto.org

Ống rất ít trách cứ con cái, nhưng hành vi hôm nay của Thẩm Hi Đồng khiến ông rất tức giận. Người bình thường ôn hòa, khi nóng giận mới khiến người khác sợ hãi nhất. Trong lòng Thẩm Hi Đồng lạnh đi, lại một lần nữa nhận thức rõ ràng sự chênh lệch giữa cô ta và Thẩm Thanh Lan, không nhịn được mà nghĩ, nếu đổi lại là Thẩm Thanh Lan thì Thẩm Khiêm có tức giận như vậy hay không?

Cô ta nghĩ, chắc là không đâu.

Thẩm Khiêm dĩ nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Thẩm Hi Đồng, thấy cô ta nhận sai thì trong lòng cũng bớt tức giận, “Con đi về trước đi. Đợi lát nữa, ba và mẹ con sẽ về.”

Thẩm Hi Đồng khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Thẩm Khiêm, trong mắt hiện vẻ không thể tin được, “Ba?” Ông đang đuổi cô ta đi sao?

“Đồng Đồng, nghe lời, về trước đi.” Sở Vân Dung cũng nói. Bà biết hai đứa con gái không hòa thuận với nhau, thậm chí nguyên nhân việc không hòa thuận này phần lớn là do bà. Thẩm Hi Đồng do một tay bà nuôi nấng, tâm tư của nó bà có thể hiểu ít nhiều. Để tránh Thẩm Hi Đồng mất lí trí gây ra chuyện gì, bây giờ nên để nó về trước là tốt nhất.

Chỉ là hành động này trong mắt Thẩm Hi Đồng lại hoàn toàn thay đổi. Mắt cô ta rưng rưng, nhìn qua Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung, nói nhỏ một câu ‘con biết rồi’, sau đó cúi đầu nhanh chóng ra ngoài.

Thẩm Khiêm nhíu mày, Sở Vân Dung vỗ tay chồng, “Được rồi, Đồng Đồng

vẫn là một đứa trẻ mà.”

Thẩm Khiêm không đồng ý nhìn vợ, “Nó đã không còn nhỏ nữa, Thanh Lan còn nhỏ hơn nó mấy tuổi. Vân Dung, em không nên dung túng nó như thế.”

Vẻ mặt Sở Vân Dung cứng đờ, lại nghe Thẩm Khiêm nói tiếp, “Dáng vẻ vừa rồi của nó không phù hợp với thân phận thiên kim nhà họ Thẩm. Nếu để người ngoài nhìn thấy, người ta chỉ nói nhà họ Thẩm đối đãi con nuôi và con ruột khác nhau, bồi dưỡng con ruột thì ưu tú nhưng lại cố ý dạy đứa con nuôi không nên thân.”

“Không đến mức nghiêm trọng như vậy. Đồng Đồng chỉ là hơi trẻ con thôi mà.” Sở Vân Dung giải thích.

Thẩm Khiêm cũng không nói gì với vợ nữa, ở đây cũng không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, có một số việc chưa hẳn trong lòng bà đã không rõ.

“Trong lòng em hiểu là được rồi, ngày thường anh đều ở quân khu, chuyện trong nhà đều phải dựa vào em, vất vả cho em rồi.” Thẩm Khiêm không quên an ủi vợ.

Sở Vân Dung thấy cảm động, mặc dù ẩn ý trong lời chồng vừa nói là trách cứ bà, nhưng ông vẫn luôn quan tâm bà. Suy cho cùng cũng là do bà không giáo dục tốt Thẩm Hi Đồng, trong lòng cũng âm thầm suy nghĩ, cách giáo dục của bà với Thẩm Hi Đồng có phải có chỗ nào không đúng không.

Hai vợ chồng không đi tìm Thẩm lão gia mà tự đi xem triển lãm tranh.

Tuy Thẩm Khiêm là quân nhân nhưng cũng rất có kiến thức. Về mặt nghệ thuật, ông có hiểu biết của riêng mình, nếu không thì lúc trước đã chẳng thể ở bên Sở Vân Dung. Ban đầu, ông đã rất yêu thích tranh của Lãnh Thanh Thu rồi, bây giờ khi biết Lãnh Thanh Thu chính là con gái mình, lúc nhìn những bức tranh này lại càng cảm thấy đẹp.

Sở Vân Dung và Thẩm Khiêm một người thưởng thức, một người thì nghe mọi người xung quanh bàn luận nói nhỏ với nhau, đều khen ngợi Thẩm Thanh Lan, trong lòng Sở Vân Dung rất phức tạp, không thể nói rõ là cảm giác gì.

“Không ngờ Thẩm tiểu thư còn trẻ vậy mà đã vẽ tranh giỏi như thế, không biết đã kế nghiệp thầy nào?” Một giọng nói già nua truyền đến từ bên cạnh, Thẩm Thanh Lan dừng chân nhìn lại, thì ra là Tưởng lão tiên sinh.

“Thầy Tưởng, hôm nay cảm ơn thầy.” Thẩm Thanh Lan nói với giọng khiêm tốn lễ độ, lẽ ra Tưởng lão tiên sinh sẽ không xuất hiện trong buổi triển lãm tranh này, là do cô đã bảo Daniel đứng ra mời đến đây.

Chuyện này muốn kết luận chắc chắn thì nhất định phải có người có địa vị và uy tín đứng ra khiến tất cả mọi người tin tưởng và nghe theo. Tưởng lão tiên sinh là họa sĩ nổi tiếng được mọi người kính trọng nhất trong giới họa sĩ, cộng thêm cách làm người của ông nổi tiếng công chính nghiêm minh, rõ ràng chính là lựa chọn tốt nhất.

May mà quan hệ cá nhân giữa Tưởng lão tiên sinh và Daniel cũng coi như không tệ, người bình thường muốn mời được ông không phải là chuyện dễ dàng.

Tưởng lão tiên sinh chào hỏi Thẩm lão gia trước, “Nghe kể sự tích của Thẩm lão tướng quân đã lâu, nhưng trước giờ chưa có duyên gặp mặt, không ngờ lại gặp nhau trong trường hợp thế này.”

Mặc dù Thẩm lão gia trước đó có nghe nói đến danh tiếng của Tưởng lão tiên sinh nhưng cũng chưa từng gặp ông ấy. Lại nói, năm nay Tưởng lão tiên sinh đã hơn chín mươi tuổi, gần trăm tuổi rồi, còn lớn hơn ông một chút.

“Tưởng lão tiên sinh khách sáo rồi, chuyện hôm nay may có tiên sinh.” Thái độ của Thẩm lão gia rất ôn hòa.

Nếp nhăn trên mặt Tưởng lão tiên sinh đã rất sâu, khi cười lên lại càng sâu hơn, “Tôi chỉ nói thật thôi, cháu gái này của ông được bồi dưỡng rất tốt, quả thật là hậu sinh khả úy.”

Nhắc đến Thẩm Thanh Lan, Thẩm lão gia lại càng kiêu ngạo. Đứa cháu gái này quả thật là niềm tự hào của ông, “Tôi xấu hổ không dám nhận, Lan Lan lúc còn nhỏ đã rời khỏi nhà nhiều năm, có thể ưu tú, thành công như thế này đều do nỗ lực của nó.”

Hầu hết mọi người trong tầng lớp này đều biết chuyện của nhà họ Thẩm, Tưởng lão tiên sinh dĩ nhiên cũng biết rõ, “Thẩm tiểu thư quả thật rất ưu tú.”

“Thầy Tưởng, nếu không chê thì gọi cháu là Thanh Lan là được rồi.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng, khóe môi cong lên thành nụ cười.

Tưởng lão tiên sinh nghe vậy thì ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan tràn đầy sự tán thưởng.

Đã gặp nhau thì hiển nhiên sẽ ngắm tranh triển lãm cùng nhau. Tranh trưng bày ở đây đều do Daniel lấy từ Thẩm Thanh Lan, cũng tự mình đảm bảo nên dĩ nhiên toàn bộ đều là hàng thật.

“Thanh Lan, bức tranh ‘cứu rỗi’ của cháu đâu?” Tưởng lão tiên sinh hỏi.

“Cứu rỗi” là tác phẩm đỉnh cao vừa nhận được giải thưởng lớn quốc tế của Lãnh Thanh Thu, cũng là tác phẩm chủ đạo trong buổi triển lãm tranh lần này.

Thật ra Thẩm Thanh Lan cũng không biết “cứu rỗi” ở đâu, tất cả cách bố trí trong triển lãm tranh lần này đều do một tay Daniel phụ trách, trước giờ cô chưa từng hỏi đến.

Nhìn xung quanh thấy phía trước có không ít người, trong lòng cô đoán chính là chỗ đó. Lúc đến nơi, quả nhiên có không ít người vây xung quanh, còn có ký giả truyền thông giơ máy ảnh lên chụp.

Bọn họ nhìn thấy Thẩm Thanh Lan tới thì đều lui ra chừa một lối đi, chắc là trước đó đã đánh tiếng trước nên không có ai chụp hình bọn họ, điều này khiến cho Thẩm Thanh Lan yên tâm. Cô không quan trọng, nhưng Phó Hoành Dật không thích hợp xuất hiện trước mặt mọi người.

Tưởng lão tiên sinh không lạ gì với tác phẩm này, ông đã xem ảnh chụp mấy lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy tranh thật. Bất kể là bố cục, bút pháp hay là về mặt biểu đạt tình cảm đều quả thực là tốt nhất, có thể nhận được giải thưởng cũng coi như rất xứng đáng.

“Hậu sinh khả uý, hậu sinh khả uý, xã hội bây giờ đều là của những người trẻ tuổi các cháu.” Tưởng lão tiên sinh tán thưởng, vẻ yêu thích đều lộ rõ trên mặt.

Sau khi Phó Hoành Dật nhìn tranh vẽ thì liền không dời mắt. Tuy vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng anh đã có sóng cuộn mãnh liệt. Anh lẳng lặng nhìn bức tranh, trong đầu bất giác nhớ tới hình ảnh cô tự ôm mình chìm vào bóng tối, không ăn không uống sau khi Thẩm lão thái qua đời.

Anh nắm chặt tay Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nghiêng đầu, nhìn anh mỉm cười, rồi nắm chặt tay anh.

Xem hết toàn bộ tranh triển lãm thì đã quá trưa. Mọi người đến chỗ gần đó ăn cơm, bao gồm cả Tưởng lão tiên sinh.

http://tieulun.hopto.org

Cơm nước xong xuôi, cả nhà họ Thẩm về nhà trước. Phó Hoành Dật đưa chìa khóa xe cho Thẩm Quân Dục, anh và Thẩm Thanh Lan còn muốn ở lại thêm một lát.

“Lát nữa hai người về bằng cách nào?” Thẩm Quân Dục nhận chìa khóa xe rồi hỏi.

“Chúng tôi tự đón xe về.” Phó Hoành Dật nói.

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan, cô đã nói muốn ở lại thêm một lúc để cho anh xem một thứ, “Em muốn cho anh xem cái gì?”

“Một món quà.” Thẩm Thanh Lan nói, nghĩ đoạn lại bổ sung thêm, “Xem như tặng quà năm mới cho anh.”

Phó Hoành Dật tò mò, đi theo Thẩm Thanh Lan quay về sảnh triển lãm lần nữa. Cô cho anh xem một bức tranh, trên sườn núi đầy hoa tươi nở rộ, một nam một nữ nhìn nhau đầy tình cảm. Chỉ cần liếc một chút, Phó Hoành Dật đã nhận ra hai người chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt đó chính là anh và cô.

“Đây là món quà mà em muốn tặng cho anh?” Giọng của Phó Hoành Dật dịu dàng, ánh mắt nhìn cô dịu dàng như nước.

Thẩm Thanh Lan bị anh nhìn như thế thì hơi mất tự nhiên, nhẹ nhàng gật đầu,

“Lúc đầu định sau khi kết thúc triển lãm tranh sẽ tặng cho anh.”

Nếu không phải ở đây quá nhiều người, sợ cô không thích thì anh thật sự muốn cho cô một cái ôm. Phó Hoành Dật nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý liền đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô.

Anh nói nhỏ vào tai cô, “Cảm ơn vợ, anh rất thích món quà này.”

Tai Thẩm Thanh Lan ửng hồng, thấy không có ai chú ý đến chỗ này nên hơi yên tâm nói, “Chúng ta đi thôi.”

Phó Hoành Dật gật đầu, hai người liền đi về. Lúc đi ngang qua một bức tranh, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Thẩm Thanh Lan dừng bước.

“Nhan Tịch.” Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Nhan Tịch đang xem bức tranh trước mặt, vẻ mặt rối rắm, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Thẩm Thanh Lan thì giật nảy mình. Cô ấy nhẹ nhàng thở phào một hơi, lúc nhìn thấy cô thì nét mặt đầy vui vẻ, “Chị.”

“Sao chị lại ở đây?” Vẻ mặt Nhan Tịch đầy vẻ sùng bái, rõ ràng Phó Hoành Dật đứng bên cạnh Thẩm Thanh Lan, còn là cái người có hơi thở mạnh mẽ như vậy, nhưng trong mắt Nhan Tịch lại giống như không khí.

“Đến đây xem.” Thẩm Thanh Lan trả lời qua loa, cũng không nói triển lãm tranh này do chính cô tổ chức, nhìn biểu cảm của Nhan Tịch thì rõ ràng còn chưa biết cô chính là Lãnh Thanh Thu.

“Em đến lúc nào vậy?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Em vừa mới đến, lúc đầu em không muốn đi, nhưng anh trai em muốn tới đây xem, với lại ở nhà rất buồn chán nên em theo anh trai đến đây. Đúng rồi, chị, tối nay ăn cơm cùng tụi em đi, để anh trai em mời khách.”

Cô ấy vẫn rất mong chị gái mà mình thích ở bên anh mình.

Vẻ mặt Phó Hoành Dật tối sầm xuống, mặc dù không biết cô bé trước mặt là ai, nhưng từ đoạn đối thoại của bọn họ đã có thể đoán ra thân phận của cô ấy.

“Thanh Lan, chúng ta nên về nhà rồi, đã nói tối nay phải ăn cơm với ông nội.” Phó Hoành Dật lên tiếng.

Nhan Tịch lúc này mới nhìn thấy Phó Hoành Dật, “Ủa, chị, chú này là bạn của chị hả? Trông thật hung dữ.” Mặc dù Phó Hoành Dật rất điển trai, nhưng cô ấy cảm thấy người đàn ông này rất hung dữ, không thân thiện với mình.

Nghe thấy cách xưng hô của cô ấy, vẻ mặt Phó Hoành Dật càng đen hơn. Đây không phải lần đầu tiên anh bị người ta gọi là chú, nhưng người này gọi vợ anh là “chị” mà lại gọi anh là “chú” tức là có ý gì?

Chẳng lẽ trông anh rất già ư?

Ngài Phó từ trước đến nay vẫn không để ý đến tuổi tác của mình, bây giờ đã vì chuyện này mà để ý. Anh nhìn gương mặt Thẩm Thanh Lan, quả thật trẻ hơn anh rất nhiều.

Thẩm Thanh Lan cũng hơi xấu hổ, "Anh ấy là… chồng chị."

"À, thì ra là…cái gì… chồng chị?" Giọng nói Nhan Tịch đột nhiên cao lên, vẻ mặt không thể tin được.

"Chị, chị… chị không nói đùa với em đấy chứ?" Cho dù trông thấy ánh mắt khẳng định của Thẩm Thanh Lan, Nhan Tịch vẫn không chịu tin. Đây là chị dâu duy nhất mà cô ấy hài lòng, vậy mà lại bị người khác bắt cóc, lại còn là một ông chú đáng sợ?

Nghe thấy cách xưng hô "chồng", Phó Hoành Dật đã hài lòng, nỗi buồn phiền bởi vì chênh lệch tuổi tác quá nhiều với Thẩm Thanh Lan cũng tan thành mây khói.

Vẻ mặt Nhan Tịch không còn sức sống, "Chị, chẳng phải chị còn chưa tốt nghiệp ư? Sao lại kết hôn rồi?"

“Kết hôn gì?” Lúc Nhan Thịnh Vũ đi đến, đúng lúc nghe thấy mấy chữ cuối cùng của em gái.

Nhan Tịch nhìn anh trai nhà mình. Ai bảo lúc đầu anh không chịu chủ động, bây giờ thì hay rồi, vợ bị người khác cướp mất, anh đền chị dâu lại cho em!

Nhan Thịnh Vũ bị ánh mắt u oán của em gái nhìn mà thấy toàn thân run rẩy, “Có chuyện gì vậy?”

Nhan Tịch trừng mắt với anh ta một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận nói, “Không có gì.”

Nhan Thịnh Vũ tưởng cô ấy lại giở tính trẻ con, bèn cười cười không thèm để ý, rồi nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, “Bạn học Thẩm, đã lâu không gặp.”

Từ khi sóng gió chuyện bao nuôi ầm ĩ, Thẩm Thanh Lan gần như không xuất hiện trong trường học, lại thêm đại học năm tư cũng không thi cuối kỳ, tính ra thì đã hơn mấy tháng anh ta chưa từng gặp Thẩm Thanh Lan. Anh ta đã từng gọi điện thoại cho cô, nhưng cô không bắt máy. Biết cô không thích mình, Nhan Thịnh Vũ cũng không làm phiền cô nữa.

Lần này, có thể gặp lại ở triển lãm tranh đúng là trùng hợp. Đương nhiên, anh ta cũng vừa mới biết được Thẩm Thanh Lan chính là Lãnh Thanh Thu, trong lòng không khỏi cảm thấy bất ngờ.

http://tieulun.hopto.org

“Xin chào.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, xa cách rõ ràng.

Trong lòng Nhan Thịnh Vũ cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không biết rốt cuộc mình đã làm gì khiến người ta chán ghét mà mỗi lần Thẩm Thanh Lan nhìn thấy anh ta giống như người xa lạ. Mỗi khi thấy bộ dạng vui vẻ của Nhan Tịch lúc nói chuyện điện thoại với cô, Nhan Thịnh Vũ không thể diễn tả được sự đố kị trong lòng, ghen tị em gái có thể có nhiều chủ đề để nói chuyện với Thẩm Thanh Lan.

Nhan Thịnh Vũ nhìn về phía Phó Hoành Dật, “Vị này là?”

Phó Hoành Dật khoác tay qua lưng Thẩm Thanh Lan, khẳng định chủ quyền của mình, “Tôi là chồng của Thanh Lan, Phó Hoành Dật.”

Vẻ mặt Nhan Thịnh Vũ lập tức cứng ngắc, dù gì cũng chỉ là chàng trai chưa trải qua sóng gió nên không biết cách che giấu tâm trạng của mình. Anh ta nhìn sang Thẩm Thanh Lan, hơi mất tự nhiên hỏi, “Bạn học Thẩm, em đã kết hôn rồi?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu khẳng định, “Ừ, đã kết hôn được mấy tháng rồi.”

“Chúc mừng, anh cũng không biết em kết hôn, hôm nào sẽ gửi lì xì cho em.” Nhan Thịnh Vũ nói xong câu đó lại cảm thấy như kiệt sức vậy.

“Cảm ơn.” Phó Hoành Dật nói, nở nụ cười nhạt, nhưng ánh mắt nhìn Nhan

Thịnh Vũ hơi lạnh. Lúc trước có lời đồn nói Thẩm Thanh Lan bị bao nuôi, Nhan Thịnh Vũ chính là một trong những nhân vật chính trong đó. Ngài Phó tuy không tính toán với anh ta, nhưng cũng không có nghĩa là anh đã quên.

Nhan Thịnh Vũ không biết người đàn ông trước mặt, nhưng nghe anh tự giới thiệu thì ít nhiều cũng đoán được một chút. Thấy dáng vẻ Thẩm Thanh Lan ngoan ngoãn dựa vào lòng người đàn ông này, trong lòng anh ta bỗng nhiên tê rần, làm ánh mắt anh ta hơi rối loạn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 178: Ngài phó là bình giấm chua

“Tôi còn có việc, đi trước. Tiểu Tịch, em cùng đi với anh chứ?” Nhan Thịnh Vũ lên tiếng.

Nhan Tịch đã rất lâu chưa gặp Thẩm Thanh Lan, khó khăn lắm mới gặp được cô nên dĩ nhiên muốn đi theo cô nhiều hơn. Nhưng khi nhìn anh trai cố gắng che giấu nỗi buồn, cô ấy lại muốn ở bên cạnh anh trai, nên lúc này hơi khó xử.

Hiểu rõ em gái nhà mình, Nhan Thịnh Vũ nhìn cô ấy một cái rồi mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Lan, “Tôi còn có việc, không tiện dẫn theo em gái tôi, có thể nhờ em quan tâm giúp một chút không?”

Thẩm Thanh Lan không từ chối, Nhan Thịnh Vũ thấy cô đồng ý thì bèn dặn dò Nhan Tịch vài câu rồi rời đi, bước chân vội vàng như đang chạy trối chết.

Phó Hoành Dật thản nhiên nhìn rồi thu ánh mắt lại, bàn tay đặt bên hông Thẩm Thanh Lan hơi siết chặt. Cô nhìn anh, dường như thấu hiểu suy nghĩ trong mắt anh, trong lòng thấy cạn lời, cái bình giấm chua này.

Tuy Nhan Tịch muốn Thẩm Thanh Lan làm chị dâu cô ấy, nhưng biết cô đã kết hôn, còn nhìn thấy tình cảm của hai người hình như cũng tốt. Tiếc nuối thì có tiếc nuối, nhưng cô ấy cũng không rầu rĩ nữa mà ngắm bức tranh treo trên tường.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan thấy cô ấy nhìn chằm chú vào bức tranh này, tưởng là cô ấy thích thì bèn hỏi, “Em rất thích bức tranh này?”

Nhan Tịch nghe vậy thì lắc đầu, vẻ mặt dường như hơi rối rắm, “Không phải, chẳng qua là em cảm thấy hình như em đã gặp người trong tranh này ở đâu rồi.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan thay đổi, nhìn chằm chằm Nhan Tịch, “Em đã gặp cô ấy ở đâu?”

Cảm xúc của cô hơi kích động, Phó Hoành Dật không khỏi quan sát thêm. Cảm xúc của Thẩm Thanh Lan luôn luôn được kiềm chế rất tốt, bình thường cô đều bình tĩnh, rất ít chuyện có thể khiến cảm xúc của cô dao động. Chẳng lẽ người trong tranh rất quan trọng với cô?

Anh nhìn về phía bức tranh treo trên tường kia, là một bé gái khoảng mười một mười hai tuổi đang ngồi trên đồng cỏ, nhìn về phương xa cười ngọt ngào.

“Nhan Tịch, em đã gặp cô ấy ở đâu?” Thẩm Thanh Lan nắm vai Nhan Tịch, hỏi dồn.

Nhan Tịch bị động tác bất thình lình này của Thẩm Thanh Lan làm giật mình, “Chị… chị.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cũng phát hiện phản ứng của mình hơi quá, bèn buông Nhan Tịch ra, “Xin lỗi, em không sao chứ?” Vừa rồi cô không khống chế được lực tay của mình.

Nhan Tịch lắc đầu, mặc dù cảm thấy trên vai hơi đau, nhưng cũng không có gì đáng ngại, “Chị, người này rất quan trọng với chị ư?”

Thẩm Thanh Lan do dự một chút, nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật bên cạnh, “Ừ, cô ấy rất quan trọng với chị.”

Nhan Tịch trầm tư, “Hình như em đã nhìn thấy một tấm hình trong thư phòng của ba từ rất lâu trước đây, bé gái trên tấm hình đó có dung mạo rất giống với cô gái này, nhưng hình như nhỏ tuổi hơn một chút.”

“Tấm hình kia vẫn còn chứ?”

“Chắc là còn, nhưng em không biết ba em còn đặt ở chỗ cũ không. Lần đó em lén xem tấm hình thì bị ba phát hiện, ba còn rất tức giận. Nhưng mà em có thể về tìm thử, lúc nào tìm thấy em sẽ đưa cho chị xem.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy hơi thất vọng, nhưng vẫn gật đầu, “Cảm ơn.”

“Chị, chị đừng khách sáo như thế.” Nhan Tịch cười ha ha, “À…chị, chị và chú… anh đi trước đi, lát nữa em sẽ về nhà.”

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù Nhan Tịch rất muốn ở cùng Thẩm Thanh Lan, nhưng ánh mắt Phó Hoành Dật thỉnh thoảng nhìn cô ấy khiến cô ấy cảm nhận được sự ghét bỏ ẩn sâu trong đó, không muốn làm bóng đèn nữa nên quyết định chọn về nhà.

Quả nhiên, lời cô ấy vừa nói ra thì ánh mắt đang rọi vào người cô ấy lập tức biến mất.

“Bọn chị đưa em về.” Thẩm Thanh Lan nói.

Nhan Tịch xua tay liên tục, “Không cần đâu chị, em đón xe về là được rồi, ở đây rất dễ đón xe.” Nói đoạn, cô ấy liền chạy ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan nhìn cô ấy rời đi, cũng không ngăn lại mà chỉ nhìn bức tranh, vẻ mặt kinh ngạc. Chị Mộc Mộc, người mà em ấy nói là chị sao?

Suy nghĩ kỹ một chút, thật ra dung mạo của Nhan Tịch và Tần Mộc có một hai nét giống nhau, là thật sao?

“Thanh Lan.” Phó Hoành Dật nhẹ nhàng gọi cô, Thẩm Thanh Lan hoàn hồn.

“Vừa rồi em đang suy nghĩ gì vậy?” Phó Hoành Dật hỏi, vì sao lại đau thương, lạnh lẽo như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan bình thản lắc đầu, chuyện đã qua, cô không muốn để Phó Hoành Dật biết. Cô không muốn nghĩ nếu như anh biết thì sẽ lựa chọn như thế nào, dù sao cô đã từng là đen mà anh lại là trắng.

“Cô ấy là ai?” Phó Hoành Dật nhìn về phía bức tranh.

Thẩm Thanh Lan lẳng lặng nhìn anh, “Phó Hoành Dật, bây giờ em không muốn nói, chờ đến khi nào em muốn thì nhất định sẽ nói cho anh nghe, được không?”

Cô hỏi “được không?” với giọng điệu thương lượng, nếu Phó Hoành Dật lắc đầu thì cho dù khó xử, có lẽ cô cũng sẽ lựa chọn nói cho anh biết.

Phó Hoành Dật biết trong lòng Thẩm Thanh Lan có nhiều bí mật, anh cũng hy vọng chính miệng cô có thể nói cho anh biết những bí mật này. Nhưng anh không muốn ép buộc cô, cũng không nỡ ép buộc cô, nếu như nói ra bí mật khiến lòng cô đau khổ, vậy anh thà tình nguyện vĩnh viễn không biết.

“Được.” Phó Hoành Dật cười thật dịu dàng và cưng chiều.

Trong lòng Thẩm Thanh Lan ấm áp, người đàn ông này chính là như vậy, lúc nào cũng bao dung cô. Cô chủ động xòe mười ngón tay ra đan vào tay Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ không về Đại Viện mà về Giang Tâm Nhã Uyển.

Đêm nay, Thẩm Thanh Lan cực kỳ nhiệt tình. Trước đây dù có làm thế nào thì cô cũng không đồng ý thử mấy tư thế khác, nhưng hôm nay đều nghe theo Phó Hoành Dật.

Từ phòng khách đến phòng ngủ, đến phòng tắm, rồi trở lại phòng ngủ, hai người vẫn quấn quýt với nhau, dường như còn chưa sử dụng hết nhiệt tình và sức lực trong cơ thể.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Thanh không Lan chống đỡ nổi, ngủ thiếp đi.

Phó Hoành Dật vào phòng tắm, lấy một cái khăn lông giúp cô vệ sinh sạch sẽ, rồi thay áo ngủ giúp cô, dù vậy thì Thẩm Thanh Lan cũng không mở mắt ra, rõ ràng là đã mệt muốn chết rồi.

Nhưng hình như cô ngủ không ngon giấc, chân mày cau chặt lại, miệng còn lẩm bẩm rất nhỏ. Phó Hoành Dật lại gần, nhưng không nghe rõ lắm, chỉ nghe được một chữ “Mộc“. Là tên người? Hay là họ? Là tên của cô bé trong bức tranh hôm nay?

Phó Hoành Dật lại vào phòng tắm, vệ sinh sạch sẽ. Lúc anh trở lại giường, Thẩm Thanh Lan đang nằm co quắp trên giường, người cuộn tròn, là tư thế của trẻ sơ sinh lúc còn nằm trong bụng mẹ.

http://tieulun.hopto.org

Có người nói, tư thế ngủ như thế này thể hiện việc thiếu cảm giác an toàn.

Đôi mắt Phó Hoành Dật hơi tối lại, ngồi xuống giường. Nhìn gương mặt ngủ bất an của Thẩm Thanh Lan, trong mắt anh đầy đau lòng. Anh vươn tay, muốn vuốt vết nhăn giữa chân mày cô, nhưng khi đưa tới giữa không trung thì ngừng lại.

Anh lẳng lặng nhìn cô, Thanh Lan, anh không tài nào tham dự được vào quá khứ của em, nhưng anh sẽ nhận lấy toàn bộ tương lai của em. Dù cho tương lai có xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ ở bên cạnh em, không rời không bỏ.

Anh lên giường, ôm Thẩm Thanh Lan vào lòng. Cô tự động tìm một tư thế thoải mái trong lòng anh, vết nhăn giữa chân mày dần dần thả lỏng ra, khóe miệng nhẹ nhàng cong thành nụ cười.

Phó Hoành Dật khẽ đặt một nụ hôn trên trán cô, rồi nhắm mắt lại, thiếp đi. Giày vò hơn nửa đêm, thật ra anh cũng rất mệt rồi.

Hôm sau tỉnh lại, lúc Thẩm Thanh Lan mở mắt ra thì Phó Hoành Dật vẫn đang nhắm mắt ngủ.

Cô nhìn gương mặt đang ngủ của anh, cũng không định dậy ngay mặc dù bây giờ đã đến thời gian tập thể dục buổi sáng của cô.

Lông mi Phó Hoành Dật không dài, nhưng lại rất dày, thật ra từng bộ phận

đường nét trên khuôn mặt anh khi tách ra thì không tính là quá đẹp được, nhưng khi hợp lại với nhau thì lại cực kỳ ưa nhìn.

Nhưng vẻ đẹp này lại không giống như Hàn Dịch.

Có thể quanh năm đều ở quân đội nên trên người anh có nhiều… trong lòng Thẩm Thanh Lan đang tìm từ ngữ để hình dung… ừm, là mùi vị đàn ông.

“Đẹp không?” Phó Hoành Dật hỏi nhỏ.

Thẩm Thanh Lan lúc này mới phát hiện Phó Hoành Dật chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào. Đang nhìn lén thì bị bắt gặp, nhưng cô không hề có chút xấu hổ nào. Đây là chồng cô, là người đàn ông của cô, cô muốn nhìn thì nhìn thôi.

“Trên người có chỗ nào khó chịu không?” Phó Hoành Dật cũng không ngại vì bản thân được nhìn chăm chú như vậy, nhất là người này lại là vợ mình. Nhưng thấy Thẩm Thanh Lan chậm chạp không dậy, anh lo lắng có phải tối qua làm quá mãnh liệt nên khiến cô bị thương không.

Từ lúc bọn họ kết hôn đến nay, mặc dù số lần làm không ít, nhưng điên cuồng như tối qua thì lại là lần đầu tiên. Bên cạnh sự thoả mãn, Phó Hoành Dật cũng bận tâm đến cơ thể của Thẩm Thanh Lan.

Gương mặt Thẩm Thanh Lan phiếm hồng, mặc dù tối qua hơi điên cuồng, nhưng tố chất thân thể cô vẫn luôn rất tốt. Ngủ một giấc, cảm giác khó chịu

trên người đã biến mất hơn phân nửa, cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Em không sao.”

Phó Hoành Dật nghe vậy thì yên tâm, trong lòng cũng hơi cảm thán, có một người vợ có thể chất tốt, khả năng hồi phục nhanh chính là tốt nhất, với lại thân thể Thẩm Thanh Lan rất mềm mại, có thể làm được rất nhiều tư thế… Phó Hoành Dật vội vàng dừng suy nghĩ không thích hợp với thiếu nhi trong đầu lại.

Áo ngủ của Thẩm Thanh Lan là do Phó Hoành Dật thay, có thể là tối qua chưa cài kỹ nên có hai nút bị bung ra, để lộ da thịt tuyết trắng trước ngực, phía trên còn có dấu vết màu đỏ mập mờ.

Phó Hoành Dật nhìn một chút, ánh mắt liền thay đổi, cơ thể lập tức có phản ứng.

Cảm nhận được nhiệt độ trên bụng, cả người Thẩm Thanh Lan cứng đờ, ánh mắt nhìn Phó Hoành Dật cũng thay đổi. Cái người này, tối qua vừa mới… vậy mà bây giờ lại…

Ánh mắt Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan lúc này hệt như một con sói đói bụng mấy ngày trông thấy một con thỏ trắng bé nhỏ mập mạp.

“Phó Hoành Dật, chúng ta nên dậy rồi, em đói bụng.” Da đầu Thẩm Thanh Lan hơi tê rần, thể lực của Phó Hoành Dật khiến cô chịu không nổi.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật mỉm cười dịu dàng, “Thật đúng lúc, anh cũng đói bụng.” Nói rồi, anh cúi đầu xuống hôn lên môi Thẩm Thanh Lan.

Một lát sau, trong phòng ngủ liền ngập tràn cảnh xuân.

Chờ Thẩm Thanh Lan tỉnh lại lần nữa thì đã mười hai giờ trưa. Phó Hoành Dật đã dậy, đang nấu ăn trong phòng bếp. Cô vẫn mặc đồ ngủ, tựa người vào cửa phòng bếp ngáp một cái. Cô hơi mệt, tối qua giày vò lâu như vậy, sáng nay lại tiếp tục một trận, cho dù tố chất thân thể cô có tốt thì cũng không chịu đựng nổi.

“Hôm nay chúng ta không về Đại Viện sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật quay đầu lại nhìn cô, cau mày lại, không trả lời cô mà nói, “Sao không mặc áo khoác mà đã ra đây, nhỡ bị cảm thì sao?”

Sao có thể dễ bị cảm như vậy chứ? Huống chi trong nhà còn mở điều hòa mà, tuyệt đối không lạnh.

Nhưng Phó Hoành Dật không nghĩ như vậy, nếu không phải còn đang nấu cơm, không chừng còn đích thân đi lấy áo khoác cho cô, “Mặc áo khoác vào trước đi, sẽ có cơm ngay đây, chờ ăn cơm xong, buổi chiều chúng ta đến nhà bà ngoại.”

Nhà bà ngoại? Thẩm Thanh Lan hơi ngơ ngác, một lát sau mới nhớ Phó

Hoành Dật nói tới nhà họ Sở, nhà bà ngoại cô.

Lúc cô thay quần áo xong đi ra, Phó Hoành Dật đã bê tất cả đồ ăn ra bàn, ba món mặn một món canh, đều là những món cô thích ăn.

“Uống nước ấm trên bàn trước đã, sau đó ăn cơm.” Phó Hoành Dật chỉ chỉ ly nước ấm trên bàn mà anh cố ý chuẩn bị cho Thẩm Thanh Lan, mỗi ngày sau khi thức dậy, cô đều thích uống một ly nước ấm.

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống cạnh bàn ăn, uống ly nước ấm. Nhìn Phó Hoành Dật xới cơm rồi đưa đến trước mặt cô, Thẩm Thanh Lan nhíu mày, “Anh đang lấy lòng ư?”

Phó Hoành Dật ngồi xuống đối diện cô, nghe vậy thì mỉm cười, “Tối hôm qua phu nhân vất vả rồi, đương nhiên anh phải hầu hạ phu nhân thật tốt.”

Thẩm Thanh Lan: “…” Cô phát hiện da mặt người này càng ngày càng dày.

Ăn cơm xong, Phó Hoành Dật vẫn rửa bát như trước. Thẩm Thanh Lan ngồi trên ghế sô-pha, nhìn anh rửa bát rồi quét dọn vệ sinh trong phòng một lần, còn giặt sạch quần áo hai người mới thay tối qua.

“Anh để đó đi, cái đó để em giặt.” Thấy Phó Hoành Dật cầm nội y của cô định đi giặt, gương mặt Thẩm Thanh Lan ửng đỏ.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không cảm thấy có gì không ổn, càng không cảm thấy giặt nội y cho vợ thì có gì mất mặt, “Em ngồi nghỉ ngơi một chút đi, nếu như cảm thấy nhàm chán thì xem ti vi đi, anh giặt nhanh thôi, chờ anh giặt xong thì chúng ta xuất phát.”

Thẩm Thanh Lan cũng không ngăn cản anh nữa, may thay đây là ở nhà, không có người ngoài, nên cô cũng không ngồi đó lâu mà đi đến phòng khách.

Phó Hoành Dật nhanh chóng đi ra, thay quần áo khác, tay còn cầm một chiếc áo lông vũ của Thẩm Thanh Lan.

“Đi thôi.”

***

Lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đến nhà họ Sở thì phát hiện người nhà họ Thẩm đã đến, bao gồm cả Thẩm lão gia, còn có người của nhà họ Bùi.

“Ông ngoại bà ngoại, ông nội.” Thẩm Thanh Lan chào hỏi người lớn trước, Phó Hoành Dật đi theo sau, trong tay cầm mấy túi quà tặng.

“Dì, mẹ nói hôm nay dì sẽ đến, dì đã đến thật rồi. Mẹ không có gạt cháu.”

Vừa mở miệng, cô đã nhìn thấy một bóng dáng mập mạp nhỏ bé chạy tới, sau đó chân Thẩm Thanh Lan đã bị ai đó ôm lấy. Nhìn thấy Hạt Đậu Nhỏ, Thẩm Thanh Lan liền ngồi xổm xuống.

“Mẹ nói với cháu là hôm nay dì sẽ đến sao?”

Hạt Đậu Nhỏ gật đầu, chui vào lòng Thẩm Thanh Lan, ôm cổ cô, “Vâng ạ, mẹ nói dì nhớ Hạo Hạo, cho nên hôm nay sẽ đến thăm Hạo Hạo. Dì, dì có nhớ cháu không?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười gật đầu, “Ừ, có nhớ.”

Hạt Đậu Nhỏ vui vẻ, hôn chụt một cái lên mặt Thẩm Thanh Lan, để lại một dấu nước miếng thật to, “Cháu cũng nhớ dì.”

Phó Hoành Dật lúc đầu nhìn thấy Hạt Đậu Nhỏ cứ chiếm vợ của mình rồi ôm ấp thì mặt anh đã tối sầm xuống. Bây giờ lại nhìn thấy thằng nhóc thối này ngang nhiên sàm sỡ vợ mình, sắc mặt anh càng khó coi hơn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hạt Đậu Nhỏ.

Hạt Đậu Nhỏ đã biết đây là dượng của mình, không thèm sợ anh, còn đối mặt với anh. Phó Hoành Dật cau mày, lá gan thằng nhóc này không nhỏ đâu.

Thẩm Thanh Lan ôm cậu bé lên, “Dì, cổ của dì sao lại có dấu màu đỏ, là bị muỗi cắn sao?” Hạt Đậu Nhỏ đột nhiên hỏi, còn đưa tay chạm vào, “Dì, sao

lại có nhiều như vậy, nhà của dì có nhiều muỗi thật đấy.”

Mặt Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên đỏ bừng, nhất là khi nhìn thấy người trong phòng khách nghe Hạt Đậu Nhỏ nói thì liền hiểu được, nhìn sang bằng ánh mắt trêu ghẹo khiến cô lại càng mất tự nhiên, hung dữ lườm cái tên đầu sỏ nào đó.

Cô đã nói không muốn để lại vết rõ ràng ở cổ, người nào đó chẳng những không nghe mà còn làm nghiêm trọng hơn. Bây giờ thì hay rồi, bị người ta chê cười rồi đấy.

Da mặt Phó Hoành Dật dày, bị vợ nhìn chằm chằm cũng không hề để tâm, thậm chí vẫn giữ nét mặt bình tĩnh khi trông thấy ánh mắt trêu ghẹo của mọi người. Bọn họ là vợ chồng hợp pháp, làm chuyện gì cũng là hợp tình hợp lý.

“Dì ơi, dì đau không?” Hạt Đậu Nhỏ quan tâm, “Lần trước cháu bị muỗi cắn đã đau rồi, dì bị cắn nhiều như vậy, nhất định là rất đau phải không?”

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan cảm thấy Hạt Đậu Nhỏ cũng không dễ thương như vậy. Phó Hoành Dật thấy vợ mình bắt đầu tức giận thì vội vàng ôm lấy Hạt Đậu Nhỏ trong lòng cô.

“Tối hôm qua dì của cháu bị con muỗi to cắn nên bây giờ không ôm cháu được, để dượng ôm.” Phó Hoành Dật dỗ dành Hạt Đậu Nhỏ, nhưng cậu bé không muốn anh bế mà chỉ muốn Thẩm Thanh Lan vuốt ve.

http://tieulun.hopto.org

Hạt Đậu Nhỏ giãy dụa, “Dượng, có phải dì đau lắm không?”

“Bây giờ không đau nữa.” Không để Phó Hoành Dật lại nói ra câu giật gân gì nữa, Thẩm Thanh Lan đành cướp lời trước.

“Thật sao?” Hạt Đậu Nhỏ mở to mắt.

“Con nít con nôi sao lại hỏi lắm vậy? Dì con đã nói không đau thì là không đau.” Bùi Nhất Ninh sợ Hạt Đậu Nhỏ lại nói ra câu đáng kinh ngạc nào nữa, bèn ngắt lời con.

“Con không phải là con nít, con đã ba tuổi rồi.” Hạt Đậu Nhỏ không hài lòng với lời nói của mẹ nên phản bác lại, còn duỗi ba ngón tay nhỏ mập mạp ra.

“Con ba tuổi thì cũng là con nít thôi.” Bùi Nhất Ninh liếc mắt, mắng con trai nhà mình.

“Mẹ xấu xa.” Hạt Đậu Nhỏ nói không lại mẹ nên tủi thân.

Có điều chủ đề cuối cùng cũng đã rời khỏi Thẩm Thanh Lan. Cô thở phào, nếu cứ bị mọi người nhìn chằm chằm bằng ánh mắt trêu chọc thì cô quả thật rất muốn đào cái lỗ để chui xuống.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật ôm Hạt Đậu Nhỏ ngồi trong phòng khách. Cậu bé không chịu ngồi yên, trượt xuống từ trên đùi Phó Hoành Dật, tự chạy đến chỗ khác chơi.

Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh Phó Hoành Dật. Anh muốn nắm tay cô nhưng lại bị Thẩm Thanh Lan tránh đi, biết vợ đang giận anh, đành im lặng cười cười.

Ngài Phó tỏ vẻ anh cũng rất vô tội, ai bảo Thẩm Thanh Lan xinh đẹp như vậy, khiến anh muốn ngừng mà không được, chỉ muốn ăn cô chứ. Huống chi, hôm qua Thẩm Thanh Lan lại tự mình chủ động đưa tới cửa, nếu anh không đáp lại thì chẳng phải là có lỗi với sự nhiệt tình chủ động hiếm thấy của vợ mình sao?

Biết da mặt Thẩm Thanh Lan mỏng, mọi người cũng không nhìn cô nữa. Bùi Nhất Ninh lại nhìn Thẩm Thanh Lan như đang nhìn châu báu hiếm thấy, khiến cô bị nhìn đến run rẩy, “Chị họ, chị muốn nói gì?”

Bùi Nhất Ninh tặc lưỡi, “Thanh Lan, không nhìn ra em lại bụng dạ thâm trầm như vậy đấy.”

Chuyện ở triển lãm tranh hôm qua đã bị lan truyền rộng rãi trên mạng. Các tờ báo lớn ở Thủ đô hôm nay đều tranh nhau đưa tin, bây giờ người người đều biết Nhị tiểu thư Thẩm Thanh Lan của nhà họ Thẩm không chỉ dung mạo tuyệt đẹp, là phụ nữ nhưng không hề thua kém đấng mày râu, mà còn là hoạ sĩ Lãnh Thanh Thu nổi tiếng.

Nếu không phải bây giờ vẫn đang nghỉ đông, chỉ e cổng trường Đại học B

sớm đã bị phóng viên bao vây. Cho dù như thế này thì điện thoại của hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp của Thẩm Thanh Lan ở Đại học B cũng bị gọi đến cháy máy, đều gọi hỏi về biểu hiện ở trường của Thẩm Thanh Lan. Lúc họ biết thành tích học tập của cô xuất sắc, mỗi năm đều lấy được học bổng quốc gia, lời khen ngợi cô lập tức dâng lên như thủy triều.

“Lúc đầu chỉ là vẽ chơi thôi, không ngờ cứ càng vẽ lại càng có hứng thú.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói thật, nhưng một vài người, chẳng hạn như Thẩm Hi Đồng nghe thấy thì lại như đang khoe khoang.

Thẩm Thanh Lan cô chỉ vẽ bừa đã trở thành hoạ sĩ nổi tiếng, còn tôi ngay từ bé đã học dương cầm lại không bằng cô, cô đang chế giễu tôi sao?

May mà Thẩm Thanh Lan không biết suy nghĩ trong lòng của Thẩm Hi Đồng, nếu không nhất định đã phải nói một câu, cô nghĩ nhiều rồi.

Sắc mặt Thẩm Hi Đồng hôm nay hơi tiều tụy, dù đã trang điểm nhưng vẫn không che giấu được quầng thâm dưới mắt. Tối hôm qua, cô ta mất ngủ cả đêm, nhất là khi nhìn thấy những lời khen ngợi dành cho Thẩm Thanh Lan trên mạng, nói cô không hổ là thiên kim chân chính nhà họ Thẩm, những lời đánh giá như hổ phụ không sinh khuyển nữ khiến cô ta tức giận đến mức đập nát hết đồ trong phòng.

Tiếng động ầm ĩ đến mức kéo cả Sở Vân Dung sang. Bà thấy phòng cô ta bừa bộn, lần đầu tiên lạnh mặt, nghiêm nghị quát cô ta, không hề giấu sự thất vọng đối với cô ta.

Thẩm Hi Đồng đỏ mắt, khóc lóc cầu xin Sở Vân Dung tha thứ.

Cô ta khóc cực kỳ uất ức, Sở Vân Dung cuối cùng vẫn mềm lòng, an ủi cô ta mấy câu rồi về phòng.

Nhưng Thẩm Hi Đồng lại cả đêm không ngủ được, vừa ghen ghét Thẩm Thanh Lan, lại lo lắng Sở Vân Dung không yêu thương cô ta nữa. Bây giờ nếu mất đi sự yêu thương của Sở Vân Dung thì cô ta không thể nào tiếp tục ở lại nhà họ Thẩm được nữa.

Tự hành hạ mình cả đêm nên tinh thần cô ta hôm sau tốt được mới là lạ.

Ban đầu, Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn cô ta một cái rồi thôi, Thẩm Hi Đồng không tự thiêu thân nữa, cô còn mừng rỡ vì được nhàn rỗi ấy chứ.

“Lan Lan, cháu thật đúng là khiến mọi người cực kỳ kinh ngạc.” Bà ngoại Tề Mẫn nói, vẻ mặt đầy vui mừng.

Ông ngoại Sở Trạm gật đầu đồng ý, cháu gái ngoại ưu tú như thế, đương nhiên ông rất vui vẻ.

Ông nhìn thoáng qua người ngồi một bên, từ khi Thẩm Thanh Lan đến, bà vẫn không nói chuyện với con gái, ông đành thở dài trong lòng.

http://tieulun.hopto.org

Không phải Sở Vân Dung không muốn nói chuyện, mà chỉ là đang lo lắng đến tâm trạng của Thẩm Hi Đồng. Biết trong lòng cô ta không dễ chịu nên bà cũng không dám biểu hiện gần gũi với Thẩm Thanh Lan, sợ đứa con gái nuôi mẫn cảm này suy nghĩ quá nhiều sẽ đau lòng. Nhưng thật ra, trong lòng bà rất kiêu ngạo vì Thẩm Thanh Lan xuất sắc.

“Dì, ôm một cái.” Hạt Đậu Nhỏ chơi một mình một lát, thấy chán lại chạy đến, duỗi hai tay về phía Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan ôm cậu bé ngồi lên đùi mình, mặc cho cậu nhóc uốn éo trong lòng.

Phó Hoành Dật nhìn Hạt Đậu Nhỏ lại ôm ấp vợ mình thì mắt tối sầm lại, nhất là khi nhìn thấy Hạt Đậu Nhỏ lại hôn lên mặt Thẩm Thanh Lan một cái thì càng thêm ghen.

“Dì, trên người dì thơm quá.” Hạt Đậu Nhỏ hôn xong vẫn không quên khen một câu.

Thẩm Thanh Lan cười cười, làm như không thấy ánh mắt ghen tị của người đàn ông bên cạnh.

“Thanh Lan, nếu như em thích thằng nhóc này như thế thì em đưa nó về nhà đi, chị tặng cho em làm con trai đấy.” Thấy con trai thân mật hôn Thẩm Thanh Lan, Bùi Nhất Ninh tỏ vẻ ghen tị.

http://tieulun.hopto.org

“Được được, cháu sẽ về nhà với dì.” Thẩm Thanh Lan còn chưa nói gì, Hạt Đậu Nhỏ đã vỗ tay trước. Cậu bé vừa dứt lời, trái tim Bùi Nhất Ninh đã tan nát, quả nhiên con trai chỉ là hàng thua lỗ, chỉ biết nghĩ đến người ngoài.

Những người khác cũng cười, nhất là Sở Vân Cẩn đã cười đến gập cả bụng. Bà ấy cảm thấy con gái nhà mình cũng ngốc hết sức, biết Hạo Hạo thích Thanh Lan mà còn nhiều lần để cậu bé ở cùng cô.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 179: Nhật ký ngài phó dỗ dành em bé

“Thanh Lan, sau khi tốt nghiệp cháu định làm gì?” Dượng Bùi Chấn hỏi.

“Mở một quán trà ạ.” Thẩm Thanh Lan nói vừa nói vừa đút trái cây cho Hạt Đậu Nhỏ ăn. Ngài Phó thấy vậy càng không thoải mái, vợ anh còn chưa từng đút anh ăn đâu.

“Thanh Lan, em không định mở một phòng triển lãm tranh sao? Với danh tiếng của em bây giờ mà mở một phòng trưng bày thì chắc chắn rất tốt.” Bùi Nhất Ninh thắc mắc.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Daniel là một người bạn hợp tác rất tốt, có phòng triển lãm của anh ấy là đủ rồi. “

“Lan Lan dạo trước đã mua lại một quán trà.” Thẩm lão gia biết chuyện này, bèn nói.

Ông ngoại Sở Trạm ngạc nhiên, “Ồ? Thanh Lan còn mở một quán trà sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, là ở thành Nam, lúc nào ông ngoại có thời gian, nếu không ngại thì đến đó uống trà một chút, không khí xung quanh cũng thoải mái lắm ạ.”

http://tieulun.hopto.org

Sở Trạm cười híp mắt gật đầu, “Được, được, để hôm nào ông ngoại sẽ đến đó.” Nói rồi, ông quay sang nhìn Thẩm Hi Đồng vẫn im lặng không nói gì.

“Hi Đồng, dạo này công việc của cháu thế nào?” Sở Trạm hỏi, có lẽ là tâm trạng rất tốt nên ông vẫn giữ nụ cười trên môi.

Bỗng nhiên bị hỏi, Thẩm Hi Đồng hơi hoang mang, vẻ mặt cũng cứng ngắc, “Vẫn tốt ạ, năm sau sẽ ra nước ngoài để tham gia một buổi biểu diễn.”

Chẳng biết có phải do suy nghĩ quá nhiều hay không, cô ta luôn cảm thấy Sở Trạm hỏi câu này cũng chỉ là thuận miệng mà thôi, chỉ vì muốn phụ họa thêm cho sự xuất sắc của Thẩm Thanh Lan.

“Giỏi, đám trẻ các cháu đều rất ưu tú, người già như chúng ta nhìn thấy cũng rất vui mừng.” Sở Trạm rất vui vẻ, tuy Thẩm Hi Đồng không phải là con ruột của Sở Vân Dung nhưng cũng gọi ông là “ông ngoại” nhiều năm như vậy, nên trong lòng ông vẫn hy vọng nó cũng có thể có được thành tựu.

Thẩm lão gia đồng ý gật đầu, bọn họ già rồi, hy vọng lớn nhất chỉ là con cháu có thể thành công mà thôi.

***

http://tieulun.hopto.org

Năm vừa rồi đối với Thẩm Thanh Lan mà nói, mọi thứ đều trôi qua rất ổn, nhưng Phương Đồng thì lại rất đau khổ.

Ở nhà họ Phương, Phương Đồng vẫn không liên lạc được với Đinh Minh Huy, ngoại trừ hôm giao thừa anh ta có gọi điện thoại cho cô ấy thì mấy ngày nay cô ấy liên lạc với anh ta mãi mà không được.

Điện thoại không nhận, Wechat không trả lời, nhắn tin cũng không nhắn lại, cứ như đã biến mất khỏi thế gian.

“Đồng Đồng, ăn cơm.” Phó Phương Hoa gõ cửa ở bên ngoài, Phương Đồng trả lời một tiếng, để điện thoại xuống rồi đi ra ngoài.

“Ngày mai cả nhà chú Lý sẽ tới đây, con đừng đi đâu cả.” Trong bữa ăn, Phó Phương Hoa dặn dò Phương Đồng.

Phương Đồng còn đang suy nghĩ về chuyện Đinh Minh Huy, hoàn toàn không nghe thấy lời mẹ nói. Phó Phương Hoa nói lại lần nữa, cô ấy mới hoàn hồn, “Mẹ, mẹ nói gì cơ?”

Phó Phương Hoa nhìn cô ấy một cái, “Cái con bé này, ăn cơm mà còn suy nghĩ gì đấy. Mẹ nói ngày mai cả nhà chú Lý sẽ qua đây, con đừng đi đâu, ở nhà đi.”

“Bọn họ đến chơi thì cứ đến đi, bảo con ở nhà làm gì.” Phương Đồng nhíu

mày, không vui, cô ấy biết mẹ mình có ý gì.

“Cái con bé này, sao lại nói như vậy? Con là chủ nhà, chẳng lẽ ngay cả đạo đãi khách cơ bản mà con cũng không hiểu?” Phó Phương Hoa hơi tức giận, lúc đầu còn nói chuyện ôn hòa với Phương Đồng, lại bị cô ấy trả treo, tâm trạng tốt được mới là lạ.

“Được rồi, được rồi, sắp sang năm mới rồi, ầm ĩ cái gì nữa?” Phương Thừa Chí giảng hòa, “Ăn cơm, ăn cơm trước đã.”

Phương Đồng giữ im lặng, gẩy gẩy mấy hạt cơm trong bát.

Phó Phương Hoa nuốt không trôi, “Đồng Đồng, mẹ biết con đang suy nghĩ gì, mẹ cũng đã nói rồi, mẹ sẽ gặp mặt thằng bé đó, nhưng mà nó có tới không? Năm ngoái con mời nó tới nhà, chẳng phải nó đã từ chối sao? Ngay cả thành ý cơ bản nhất cũng không có, con bảo mẹ làm sao tin tưởng nó?”

“Mẹ, con đã nói rồi, đó là vì công việc của anh ấy quá bận rộn, chờ năm sau anh ấy về Thủ đô, con sẽ sắp xếp cho mọi người gặp mặt.” Phương Đồng giải thích thay Đinh Minh Huy.

“Bận gì mà lắm thế, nó chỉ là nhân viên thực tập thì có thể bận đến mức nào chứ? Ba của con còn không bận như nó đấy. Chuyện này, vốn là nó phải chủ động đến nhà. Nhưng nó thì sao, con cũng chủ động mời mà nó cũng không tới, điều này chứng tỏ cái gì?”

“Mẹ, con cũng đã nói chính vì anh ấy chỉ là nhân viên thực tập mà, cấp trên muốn anh ấy tăng ca thì sao có thể từ chối được?”

Phó Phương Hoa chỉ hận rèn sắt không thành thép, trừng mắt với con gái mình, “Mắt con bị mù rồi, lời đàn ông nói mà có thể hoàn toàn tin tưởng sao? Nó nói nó bận, không có thời gian con liền tin hả? Thế con biết nó làm gì ở bên ngoài không?”

“Đinh Minh Huy không phải là người như vậy, ba cả năm đều ở thành phố Lâm, cũng không gặp mẹ, sao chẳng thấy mẹ là không yên tâm về cái gì?” Phương Đồng bị Phó Phương Hoa nói đến tức giận.

“Nó có thể sánh với ba con sao? Ba con là người thế nào, còn nó là hạng người gì?” Phó Phương Hoa cũng tức giận.

“Đinh Minh Huy là một người đàn ông tốt, mẹ đừng nói bậy.” Phương Đồng cãi nhau với Phó Phương Hoa, hình như bị chọc tức thật sự, bèn đặt đũa xuống bàn, “Con ăn no rồi, hai người ăn đi.” Nói rồi, cô ấy đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

“Phương Đồng, con đứng lại đó cho mẹ.” Phó Phương Hoa quát lớn, lại bị Phương Thừa Chí kéo lại, “Được rồi, bà bớt nói vài câu đi.”

“Tôi bớt nói? Tôi có thể không nói sao, ông xem thái độ của nó đi, tôi làm vậy là vì ai? Còn chẳng phải là vì nó sao? Nếu nó không phải là con gái của tôi thì tôi quan tâm đến nó làm gì?”

http://tieulun.hopto.org

Phương Thừa Chí an ủi vợ, “Nó đã hai mươi hai tuổi, đã là một đứa con gái trưởng thành rồi, có gì mà không thể bình tĩnh nói? Bà tức giận với nó làm gì?”

“Nó có lớn thì cũng là con gái tôi. Ông xem đi nó đã tìm phải hạng người nào, ngay cả gặp mặt còn ra sức từ chối, nghĩ mình là ai chứ? Cũng chỉ là một tên nghèo nàn, tưởng Phương Đồng nhà chúng ta không có nó là không được sao?”

Phương Thừa Chí cau mày, “Phương Hoa, được rồi, con cháu tự có phúc của chúng. Con cái lớn rồi, đều không thích bị chúng ta quản lý nhiều, chúng ta cứ nghe theo nó đi.”

“Phương Thừa Chí, tôi cho ông hay, chính vì cái thái độ này của ông mới khiến nó càng ngày càng tùy tiện làm bậy như vậy đấy.”

Phương Thừa Chí rất vô tội, không phải ông ấy chỉ khuyên hai câu thôi ư? Sao lửa lại đốt qua người ông ấy thế này?

Ông ấy cảm thấy Phương Đồng là một đứa trẻ có lý trí, cũng là một đứa trẻ có suy nghĩ riêng của mình, vì thế con bé vẫn có mắt nhìn người. Dù ông ấy chưa từng gặp chàng trai kia, nhưng nếu con bé đã khẳng định cậu ta tốt, thì chắc chắn cậu ta sẽ không tệ, hoàn toàn không cần phải lo lắng, lại còn cãi nhau với con gái mình.

http://tieulun.hopto.org

Từ trước Tết đến bây giờ, hai mẹ con bọn họ đã cãi nhau không biết bao nhiêu lần vì chuyện này. Ông ấy là người đứng giữa vợ và con gái, cũng khó xử lắm chứ.

“Phương Đồng là con gái, vốn dĩ đã thiệt thòi rồi. Nếu ngày nào đó nó thật sự chịu thiệt thì lúc đó muốn khóc cũng không kịp.” Phó Phương Hoa tiếp tục nói: “Tôi thấy thằng bé Bác Minh này rất tốt, vừa đẹp trai vừa có học thức cao, mà điều kiện gia đình cũng tốt, nếu thành đôi với Phương Đồng thì vẫn là con bé trèo cao đấy!”

Phương Đồng ở trong phòng, nghe Phó Phương Hoa hạ thấp Đinh Minh Huy, tâng bốc Lý Bác Minh thì rất buồn bực. Nghe một lát liền không nhịn được nữa, cô ấy xách túi và điện thoại định ra ngoài.

“Phương Đồng, con đi đâu vậy?” Phó Phương Hoa gọi cô lại hỏi.

Phương Đồng dừng bước, “Ở nhà buồn quá, con ra ngoài tìm bạn chơi.”

“Bạn nào?”

“Thẩm Thanh Lan.” Phương Đồng báo một cái tên.

Thẩm Thanh Lan là ai? Là thiên kim nhà họ Thẩm, nếu Phương Đồng có thể làm bạn với người ta thì Phó Phương Hoa vui còn không kịp, đương nhiên sẽ không ngăn cản. Bà ấy không hỏi thêm gì nữa, chỉ nói: “Nếu con đến nhà

người ta thì không thể đi tay không được. Trong nhà còn hai bình rượu ngon, con mang đi đi.”

“Mẹ, con và Thanh Lan không cần mấy thứ này. Hơn nữa, cậu ấy không uống rượu.”

Phó Phương Hoa cũng không tức giận, mà đi lấy đồ cho Phương Đồng, miệng lẩm bẩm: “Con bé không uống, nhưng trong nhà sẽ có người uống. Hai bình rượu này là rượu tốt, mẹ nhờ người mua ở nước ngoài, tặng người ta sẽ không mất mặt.”

Phương Đồng không đợi Phó Phương Hoa mà đi luôn. Đến khi Phó Phương Hoa đi ra, trong nhà đã không còn bóng dáng Phương Đồng, “Cái con bé này, bảo mang đồ đi tặng cũng không nghe.”

“Được rồi, trước đây không có mấy thứ này thì bọn nhỏ cũng qua lại rất tốt. Bạn bè với nhau ấy mà, trong sáng một chút cũng tốt.” Phương Thừa Chí nói.

“Tôi vì ai chứ? Năm nay ông chuyển về Thủ đô rồi, nhà chúng ta không quen biết ai, mà nhà họ Thẩm có gia thế như vậy, nếu bọn họ đồng ý nâng đỡ ông một chút, thì công việc của ông cũng thuận lợi hơn. Năm trước, đến thăm nhà họ Phó, Phó lão gia nói bây giờ ông ấy đã về hưu, không xen vào chuyện bên ngoài, rõ ràng là không chịu giúp ông mà.” Phó Phương Hoa không vui vì chồng không hiểu nỗi khổ tâm của mình.

Phương Thừa Chí tất nhiên biết vợ muốn tốt cho mình, thành phố Lâm không thể so với Thủ đô, Thủ đô quan hệ rắc rối phức tạp, nếu không có ai giúp đỡ

thì rất khó thăng tiến trong công việc. Lần này ông ấy được chuyển về Thủ đô là do được hời.

“Tôi tất nhiên biết bà muốn tốt cho tôi. Nhưng mà, Phương Đồng khó lắm mới có một người bạn tốt, người ta muốn giúp thì sẽ giúp, nếu người ta không muốn, mà chúng ta làm như vậy, thì sẽ làm cho Phương Đồng khó xử.”

Phó Phương Hoa suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Chỉ có hai cha con ông là thấu tình đạt lý, còn tôi là một con buôn không nói lý.”

Phương Thừa Chí cười cười, không cần phải tranh luận với vợ.

Phương Đồng không đi tìm Thẩm Thanh Lan, cũng không có chỗ nào để đi. Vì vậy, cô ấy tùy ý đi trên đường lớn.

Đi rồi đi, lại đi tới trung tâm thành phố. Tuy vẫn còn đang Tết, nhưng trong trung tâm mua sắm vẫn có không ít người. Cô ấy nhìn dòng người qua lại, đều có đôi có cặp, hoặc là đi cùng gia đình, trong lòng thấy hơi khó chịu.

Bỗng nhiên, ánh mắt cô ấy dừng trên bóng lưng một đôi nam nữ đi trước.

Cô ấy cảm thấy bóng lưng người đàn ông này rất quen thuộc, hình như đó là Đinh Minh Huy đã nhiều ngày không liên lạc với mình. Còn người phụ nữ

kia thì cô không biết, chỉ thấy cô ta kéo cánh tay người đàn ông, tư thế hai người rất thân mật.

Phương Đồng cảm thấy toàn thân rét run, bàn tay run rẩy lấy điện thoại trong túi ra gọi cho Đinh Minh Huy. Tiếng chuông điện thoại vang lên, máu trong người Phương Đồng càng ngày càng lạnh.

Đang lúc Phương Đồng gần như tuyệt vọng, người ở đầu dây bên kia cuối cùng cũng nghe máy, “Đồng Đồng.”

“Đinh Minh Huy, anh đang ở đâu?” Giọng điệu Phương Đồng có một chút run rẩy.

Đinh Minh Huy hơi chững lại, “Anh đang ở nhà, xin lỗi em, mấy ngày nay nhiều việc quá, không có thời gian cầm điện thoại, nên không thấy em gọi.”

“Anh đang ở quê?” Phương Đồng hỏi lại.

Đinh Minh Huy hình như có chút không biết phải làm sao, “Đúng vậy, trường học chưa mở cửa, công ty mùng mười mới vào làm, ngày mai mùng tám anh sẽ mua vé xe, chắc là tối mùng chín mới tới Thủ đô.”

“Anh nói là bây giờ anh đang ở quê?” Phương Đồng có chút không yên lòng, hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy, Đồng Đồng, em sao vậy? Chẳng lẽ anh lại lừa em?”

Phương Đồng từ từ nói: “Vừa nãy trên đường em thấy một bóng lưng rất giống anh, còn tưởng anh đã tới Thủ đô rồi, nên mới điện thoại cho anh xác nhận lại.”

Đinh Minh Huy nở nụ cười, “Người còn giống người, huống chi là bóng lưng, nếu em không yên tâm, thì anh gửi ảnh chụp vé xe hoặc là ảnh chụp nhà cho em xem?”

Giọng điệu đùa giỡn của anh ta làm cho Phương Đồng hoàn toàn yên tâm, cô ấy cười cười, “Chắc là em nhìn lầm rồi, tối ngày mốt mấy giờ xe đến, em đón anh.”

“Không cần đâu, anh đến lúc nửa đêm, em thân con gái ra đường không an toàn, em yên tâm ở nhà đợi anh là được rồi, anh mang một ít đặc sản quê nhà lên, trước Tết em có nói muốn anh ra mắt cha mẹ em mà, vừa lúc tặng đặc sản quê cho cô chú ăn thử luôn.”

Đinh Minh Huy dừng một chút, lại nói, “Anh đã nói chuyện của chúng ta với cha mẹ anh rồi, còn cho bọn họ xem hình em nữa, bọn họ rất thích em, nếu không phải anh ngăn cản, thì bọn họ đã gọi điện thoại cho em rồi.”

Phương Đồng yên tâm, gọi được cho Đinh Minh Huy, tâm trạng cô ấy đã tốt hơn, nghe Đinh Minh Huy nói đã giới thiệu mình với cha mẹ anh ta, trong

lòng cảm thấy ngọt ngào, “Em nên gọi cho cô chú mới đúng, hoặc là lúc nào đó anh mời cô chú đến Thủ đô, em sẽ dẫn cô chú đi dạo một vòng Thủ đô, bảo đảm cô chú sẽ vui vẻ về thể xác lẫn tinh thần.”

Đinh Minh Huy nở nụ cười, “Sau này sẽ có cơ hội. Có điều…” Anh ta đổi giọng, “Đồng Đồng, em cũng biết điều kiện của gia đình anh rồi đó, trong thời gian ngắn anh sợ khó mua được nhà ở Thủ đô.”

“Có gì đâu chứ, chỉ cần được ở bên anh, dù cả đời phải thuê nhà ở thì em cũng nguyện ý.”

“Đồng Đồng, có em thật tốt. Em yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng làm việc, mua cho em một căn nhà lớn. Em nhất định phải chờ anh.”

Phương Đồng gật mạnh đầu, “Minh Huy, em chờ anh.”

Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Phương Đồng biến mất. Cô ấy siết chặt điện thoại, trong lòng hơi bất an. Ngẩng đầu nhìn phía trước lần nữa, đã không còn thấy bóng lưng kia.

“Một mình ở đây làm gì?” Một chiếc xe dừng lại bên cạnh Phương Đồng, cửa xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai của Thẩm Quân Dục.

Anh ấy lái xe ngang qua, tình cờ nhìn thấy Phương Đồng vẻ mặt mờ mịt đứng ven đường.

Thẩm Quân Dục đột nhiên xuất hiện làm Phương Đồng thấy hoảng sợ. Tới khi thấy rõ người ngồi trong xe là anh ấy, cô ấy hơi tức giận, “Ngắm phong cảnh.”

Thẩm Quân Dục giễu cợt, “Ngắm phong cảnh trong thời tiết âm mười mấy độ, không ngờ em lại có sở thích này.”

Sắc mặt Phương Đồng cứng đờ, “Tôi thích thế.”

“Dù có thích thì cũng không thể lấy cơ thể mình ra đùa. Lên xe đi.” Thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt, Thẩm Quân Dục nhíu mày.

“Không cần, tôi tự mình đón xe.”

“Hôm nay là mùng bảy Tết, em cảm thấy có thể đón được xe?”

Phương Đồng nhìn thoáng qua đường phố vắng tanh, thật ra cô ấy đã lạnh tới mất cảm giác rồi, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định lên xe.

Trong xe mở hệ thống sưởi hơi, so với bên ngoài chính là hai thế giới, Phương Đồng có cảm giác mình như sống lại.

http://tieulun.hopto.org

Một ly cà phê còn bốc hơi nóng được đưa tới trước mặt cô ấy.

“Tôi vừa mua, còn chưa uống.” Thẩm Quân Dục nói.

“Không cần, tôi không uống cà phê.” Phương Đồng xua tay từ chối.

Thẩm Quân Dục không có thái độ thương lượng, anh ấy nhét ly cà phê vào tay cô ấy, “Cầm cho ấm tay cũng được.”

Chạm vào bàn tay lạnh băng của Phương Đồng, anh ấy nhíu mày, chỉnh nhiệt độ của hệ thống sưởi hơi cao hơn một chút.

“Em muốn đi đâu?” Thẩm Quân Dục hỏi.

Sắc mặt Phương Đồng mờ mịt, “Không biết, anh cứ chạy tùy ý đi.”

Thẩm Quân Dục nở nụ cười, mình bị coi thành tài xế taxi rồi sao? Nhìn thoáng qua, thấy mặt cô ấy tâm sự nặng nề, cũng không muốn tính toán gì, đạp chân ga.

“Tôi định đến công ty lấy văn kiện, em không ngại thì theo tôi đến công ty một chuyến.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng gật đầu, bây giờ cô ấy cũng không biết đi đâu.

“Một mình đi lang thang trên đường, cãi nhau với người nhà sao?” Thẩm Quân Dục thấy dáng vẻ rầu rĩ không vui của cô ấy thì chủ động hỏi.

Phương Đồng không muốn nói với anh đề tài này, “Không có, ở trong nhà hơi chán, nên ra ngoài một chút.”

Thẩm Quân Dục cũng không đâm thủng lời cô ấy nói, “Sao không tìm Lan Lan? Còn có…” Anh ấy nhớ tới một cái tên, “Tìm Vu Hiểu Huyên chơi?”

“Đầu năm, Hiểu Huyên phải đến đoàn phim báo cáo. Còn Thanh Lan… chồng cậu ấy đã trở về, hai người ít khi ở bên nhau, tôi không thể đến làm bóng đèn được.”

Thẩm Quân Dục cười cười, không ngờ cô bé này lại suy nghĩ tinh tế như vậy.

“Sau khai giảng là các em bảo vệ tốt nghiệp hả?” Không muốn bầu không khí trở nên cứng ngắc, Thẩm Quân Dục chủ động tìm đề tài nói chuyện.

Tâm trạng Phương Đồng không tốt, lại không muốn im lặng một mình rồi nghĩ nhiều, nên Thẩm Quân Dục nguyện ý trò chuyện rất hợp ý cô ấy.

http://tieulun.hopto.org

“Vâng, còn có phiên dịch văn bản ra tiếng nước ngoài, viết luận văn tốt nghiệp.”

“Sau khi tốt nghiệp em đã nghĩ sẽ làm gì chưa?”

“Tạm thời chưa có tính toán, có lẽ tháng ba sẽ bắt đầu xem xét các tuyển dụng, rồi nộp hồ sơ xin việc.”

“Vẫn định làm công việc hành chính?”

“Chắc là vậy, rất khó tìm công việc đúng chuyên nghành của tôi, làm trợ lý hành chính hoặc thư ký là lựa chọn tốt nhất.”

“Trước đây tôi đã nói rồi, nếu em muốn đến tập đoàn Quân Lan làm việc, thì cứ gửi hồ sơ xin việc vào mail của tôi, lời này luôn có hiệu lực.” Thẩm Quân Dục nói xong, lại đưa một tấm danh thiếp cho cô ấy, “Trên đó có mail của tôi.”

Phương Đồng vốn định từ chối, nhưng suy nghĩ thêm lại nhận, tập đoàn Quân Lan là lựa chọn tốt nhất của cô ấy, tiền lương, đãi ngộ tốt, lại có không gian phát triển bản thân, huống chi Đinh Minh Huy cũng đang làm ở đó.

“Cảm ơn.”

http://tieulun.hopto.org

“Không cần khách khí, em là bạn Lan Lan, chăm sóc em một hai phần trong phạm vi năng lực của tôi, không phải là chuyện gì lớn.” Thẩm Quân Dục dừng một chút, tiếp tục nói: “Hơn nữa, bình thường hay nghe Lan Lan nhắc tới em, nói em là một người thông minh, làm việc kỹ lưỡng, bây giờ tôi chỉ cho em một cơ hội mà thôi. Nếu sau này em có làm sai, thì tôi cũng sẽ không nể tình em. Đương nhiên, nếu em làm tốt, thì tôi cũng sẽ không bạc đãi em.”

Thẩm Quân Dục tuy nói như vậy, thế nhưng Phương Đồng hiểu rõ nếu không phải vì mối quan hệ bạn bè với Thẩm Thanh Lan, thì cô ấy căn bản không chiếm được cơ hội này, dù sao ban đầu cũng là cô ấy chủ động từ chức.

Đến tập đoàn Quân Lan, Thẩm Quân Dục đi lấy văn kiện, Phương Đồng ngồi ở trong xe chờ anh ấy.

Trên xe Thẩm Quân Dục có một tấm ảnh, Phương Đồng cầm lên nhìn, là ảnh chụp anh ấy và Thẩm Thanh Lan.

Có lẽ là chụp ở bãi biển, Thẩm Thanh Lan mặc đồ bơi đứng cạnh Thẩm Quân Dục, khuôn mặt Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt, Thẩm Quân Dục thì ngược lại, cười dịu dàng cưng chiều.

Ảnh chụp vào mấy năm trước, nhìn Thẩm Thanh Lan nhỏ con hơn bây giờ, trên mặt còn có sự ngây ngô.

Phương Đồng nở nụ cười, có thể thấy Thẩm Quân Dục rất thương yêu Thẩm

Thanh Lan, bên trong xe đều là ảnh chụp Thẩm Thanh Lan, cô ấy hưa từng đến phòng làm việc của Thẩm Quân Dục, nhưng lúc còn thực tập ở Quân Lan, từng nghe thư ký nói, trên bàn làm việc của Thẩm Quân Dục có bày ảnh chụp một người đẹp, sắc mặt lạnh nhạt, bây giờ nghĩ lại, chắc là ảnh chụp Thẩm Thanh Lan.

Cô ấy thầm hâm mộ Thẩm Thanh Lan, mong ước có một người anh trai yêu thương mình như thế.

Lúc đi ra, Thẩm Quân Dục thấy Phương Đồng đang cười nhìn ảnh chụp của anh ấy và Thẩm Thanh Lan.

Phương Đồng không ngờ Thẩm Quân Dục trở về nhanh như vậy, cô ấy để ảnh lại chỗ cũ, Thẩm Quân Dục bỏ văn kiện ra ghế sau, rồi ngồi lên ghế lái.

“Tình cảm giữa anh và Thanh Lan rất tốt?” Phương Đồng không kiềm được hỏi.

“Lan Lan là em gái tôi, em nói thử xem?” Thẩm Quân Dục không trả lời mà hỏi lại.

Phương Đồng cũng cảm thấy mình vừa hỏi một vấn đề ngu ngốc, mấp máy môi mà không biết trả lời như thế nào.

“Nghĩ ra muốn đi đâu chưa?”

http://tieulun.hopto.org

Thấy cô ấy vẫn không nói lời nào, Thẩm Quân Dục cũng không gấp, “Tôi định đến nhà ngoại, Thanh Lan cũng ở đó, nếu em không ngại, thì có thể đi cùng.”

“Không, không đi đâu.” Đây là dịp gia đình người ta tụ họp, cô ấy đến làm gì, “Anh đưa tôi về nhà là được rồi.”

Thẩm Quân Dục nhìn cô, “Em chắc chứ?”

Phương Đồng gật đầu.

Thẩm Quân Dục hỏi địa chỉ nhà cô ấy, quay đầu xe.

Nơi này cách nhà cô ấy hơi xa, lúc đi, Phương Đồng ngồi xe bus một đoạn đường rồi mới đi bộ.

Trên đường trở về, Thẩm Quân Dục không chủ động nói chuyện, trong xe có chút an tĩnh, Phương Đồng thấy không được tự nhiên.

“À… tới nhà tôi rồi, tôi đi trước, ngày hôm nay cám ơn anh.” Phương Đồng muốn xuống xe, Thẩm Quân Dục cũng không ngăn lại, chỉ nói một câu lúc cô ấy xuống xe.

http://tieulun.hopto.org

“Em lớn lên bên cạnh cha mẹ, hưởng thụ sự yêu thương của họ, đó là một chuyện vô cùng may mắn. Vì vậy, dù có mâu thuẫn gì với cha mẹ, thì cũng đừng tổn thương tấm lòng họ.”

Phương Đồng dừng bước, cúi đầu, nói một tiếng “Cảm ơn.”

Lúc Phương Đồng trở về, Phó Phương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem ti vi.

“Đồng Đồng, về rồi sao? Đi chơi cùng Thanh Lan thế nào? Vui không?” Phó Phương Hoa cười cười, không còn chút tức giận vì đã cãi nhau với con gái lúc trưa.

Phương Đồng cũng cười, “Buổi tối Thanh Lan đến nhà ngoại, nên con về nhà trước.”

“Lần sau con mời Thanh Lan tới nhà chơi, mẹ nấu đồ ăn ngon cho các con.”

Phương Đồng gật đầu, “Vâng. Gần đây cậu ấy hơi bận, đợi một thời gian nữa ạ.” Đại khái là lời nói của Thẩm Quân Dục có tác dụng, Phương Đồng bây giờ nhìn mẹ mình, tâm trạng không vui vì mẹ không hiểu mình đã tan đi không ít.

http://tieulun.hopto.org

“Con đó, có thời gian thì ra ngoài chơi với Thanh Lan nhiều hơn một chút. Trước đây, con nói muốn đến tập đoàn Quân Lan làm mà, đó là công ty của anh trai con bé, nếu con bé đồng ý giúp đỡ, thì chuyện này chỉ là một câu nói.” Phó Phương Hoa thấy tâm trạng con gái không tệ, nhân cơ hội nói luôn.

Phương Đồng hơi phản cảm vì mẹ mình nịnh nọt, nhưng cô ấy biết bà vì tốt cho mình, cũng không có phản bác, mà hỏi lại: “Ba đâu rồi mẹ?”

“Ba con ở thư phòng, nói là xử lý công việc gì đó.”

Phương Đồng ngồi xuống ghế sô-pha, cầm một quả táo lên ăn, “Mẹ, hôm nay con có gọi điện thoại cho Đinh Minh Huy, anh ấy nói mang lên một ít đặc sản địa phương, định qua Tết tới ra mắt ba mẹ, mẹ thấy ngày nào thì được? Tốt nhất là cuối tuần, mấy ngày còn lại anh ấy phải đi làm.”

Phó Phương Hoa ngập ngừng: “Đến khi đó xem ba con rảnh lúc nào đã. Năm sau ba con bắt đầu đi làm, sẽ rất bận, không cần tới nhà đâu, cứ đặt bàn bên ngoài là được rồi, mẹ không thích nấu ăn.”

Mặc dù biết bà đang lấy cớ, nhưng Phương Đồng cũng không nói gì, “Vâng ạ, lúc đó con sẽ hẹn thời gian với anh ấy.”

“Đồng Đồng, ngày mai nhà chú Lý tới đây, dù con có không thích Bác Minh, thì cũng không được thể hiện ra ngoài, biết chưa?” Sợ Phương Đồng thất lễ, nên Phó Phương Hoa dặn dò trước.

“Mẹ, con là người không hiểu chuyện vậy sao? Dù sao thì chú Lý cũng là khách mà.”

Phó Phương Hoa nghe vậy thì yên tâm.

Buổi chiều, Phương Thừa Chí đã khuyên bà ấy rồi, bà ấy cũng hiểu, vì một người chưa từng gặp mặt mà cãi nhau với con gái là không đáng, đợi qua chuyện này rồi nói tiếp.

**

Thẩm Thanh Lan ăn cơm tối ở nhà họ Sở xong mới về, lúc về lại bị Hạt Đậu Nhỏ quấn, sống chết không cho cô đi, gào khóc, làm sao cũng không dỗ được. Cuối cùng, Thẩm Thanh Lan đồng ý dẫn cậu bé về nhà mới chịu ngừng khóc.

Lúc tới nhà họ Sở là hai người, lúc trở về lại biến thành ba người, Hạt Đậu Nhỏ rất vui vẻ, chỉ là sắc mặt ngài Phó có chút khó coi.

“Dì, tối nay con muốn ngủ chung với dì.” Hạt Đậu Nhỏ ngồi ghế sau cùng Thẩm Thanh Lan, hai bàn chân đung đưa.

Phó Hoành Dật từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan, ý trong mắt rất rõ ràng, nhưng Thẩm Thanh Lan không nhìn lại ngài Phó, “Được.”

http://tieulun.hopto.org

Ngài Phó buồn rầu.

Vì đề phòng Hạt Đậu Nhỏ ngủ chung, Phó Hoành Dật không lái xe về Giang Tâm Nhã Uyển, mà lái xe về Đại Viện quân khu.

“Các cháu về rồi à?” Phó Tĩnh Đình đang trò chuyện với Phó lão gia trong phòng khách, thấy vợ chồng son trở về thì cười hỏi.

Nhìn sang đứa bé trong lòng Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, đây là con cái nhà ai?”

“Con của chị họ cháu. Nào, Hạt Đậu Nhỏ đến chào đi. Đó là bà cô, còn đó là ông cố, là ông nội của dì, cháu gọi là ông cố.”

Hạt Đậu Nhỏ nghe lời gật đầu, từ trong lòng Thẩm Thanh Lan tuột xuống, chạy lại trước mặt Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình, “Chào bà cô, chào ông cố, cháu là Bùi Hạo, hai người có thể gọi cháu là Hạo Hạo.”

Dáng vẻ Hạt Đậu Nhỏ mềm mại trắng trẻo, nhìn rất đáng yêu, Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình rất thích. Phó lão gia cười toe toét, liên tục nói được, người không biết còn tưởng đây là chắt của ông đó.

Phó Tĩnh Đình nhéo khuôn mặt Hạt Đậu Nhỏ, “Hạo Hạo, chào cháu, chào

mừng cháu tới nhà chơi.” Nhìn thoáng qua cửa, không thấy có người lớn theo, liền hỏi: “Hạo Hạo, cháu tới một mình?”

Hạt Đậu Nhỏ lắc đầu, “Không phải, cháu đi cùng dì và dượng.”

Hạt Đậu Nhỏ ú nu, dáng dấp đáng yêu, giống như mấy đứa bé trong tranh Tết, Phó Tĩnh Đình rất thích, lại thấy cậu bé nói chuyện thú vị, nên càng thích hơn.

Bà ấy ôm Hạt Đậu Nhỏ lên, thích thú hôn lên mặt cậu bé một cái, trên người Hạt Đậu Nhỏ có mùi sữa nhàn nhạt, rất là thơm.

Hạt Đậu Nhỏ không sợ người lạ, lanh lợi vùi mình vào ngực Phó Tĩnh Đình.

“Hạo Hạo, tối nay ngủ chung với bà cô không?” Bà rất thích trẻ con. Năm đó, nếu không phải là… thì bà ấy cũng không để Cố Dương ở lại nhà họ Cố.

Hạt Đậu Nhỏ lắc đầu, “Cháu không muốn, cháu muốn ngủ chung với dì.”

“Dì phải ngủ chung với dượng, cháu không thể ngủ cùng dì được.” Phó Tĩnh Đình kiên trì giải thích.

Hạt Đậu Nhỏ xoắn xuýt, nhíu mày, mắt bỗng sáng lên, nói: “Dượng ngủ

chung với bà cô, Hạo Hạo ngủ với dì.”

Ngài Phó đen mặt, khóe môi Phó Tĩnh Đình giật giật, không ngờ Hạt Đậu Nhỏ lại nói ra lời kinh người như vậy.

“Dượng là người lớn, không thể ngủ với bà cô được. Bà cô ngủ một mình là không ngủ được, Hạo Hạo ngủ cùng bà cô, được không?” Phó Tĩnh Đình còn muốn lừa Hạt Đậu Nhỏ, bà thật sự thích đứa bé này.

Có điều, khuyên mãi mà Hạt Đậu Nhỏ vẫn không đồng ý.

“Dì Triệu, dì dẫn Hạo Hạo đi tắm.” Giờ đã trễ rồi, Hạt Đậu Nhỏ bắt đầu ngáp, Phó Tĩnh Đình không đùa cậu bé nữa.

“Dì.” Hạt Đậu Nhỏ nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, rõ ràng là muốn Thẩm Thanh Lan tắm cho cậu bé.

Phó Hoành Dật nói: “Dì cháu cũng phải tắm, cháu đi tắm cùng dì này đi.”

Hạt Đậu Nhỏ lưu luyến nhìn Thẩm Thanh Lan, rồi mới đi theo dì Triệu.

Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình đi lên lầu.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan chuẩn bị đi tắm, Phó Hoành Dật vào phòng tắm xả nước, thấy cô vào rồi mới xoay người đi ra ngoài, tới phòng khách chuẩn bị cho Hạt Đậu Nhỏ ngủ. Muốn ngủ với vợ anh? Nằm mơ đi!

Hạt Đậu Nhỏ tắm rửa xong đi ra, liền bị Phó Hoành Dật dẫn tới phòng khách.

“Dì đâu ạ?” Hạt Đậu Nhỏ không thấy Thẩm Thanh Lan nên hỏi.

“Dì cháu đang tắm, cháu ngủ trước đi, dì tắm xong sẽ qua đây.” Phó Hoành Dật lừa cậu bé, chỉ cần dỗ tên tiểu quỷ này trước khi Thanh Lan tắm xong là được rồi.

Hạt Đậu Nhỏ không vui, “Vậy cháu đợi dì.”

Phó Hoành Dật hiếm khi dịu giọng nói, “Dì cháu tắm hơi lâu, không lẽ không cho dì cháu tắm. Ngoan nào, ngủ trước đi.”

Hạt Đậu Nhỏ chớp mắt nhìn Phó Hoành Dật, “Dượng, dượng có thể kể chuyện cho cháu trước khi ngủ không? Mẹ và bà ngoại đều kể chuyện cổ tích cho cháu nghe trước khi ngủ.”

Phó Hoành Dật bị làm khó, anh đâu biết kể chuyện cổ tích, “Dượng không biết kể chuyện cổ tích.”

“Dượng biết chuyện ba con heo nhỏ không?”

Phó Hoành Dật lắc đầu.

“Thế chuyện sói và thỏ thì sao?”

Phó Hoành Dật lắc đầu.

“Rùa và thỏ?”

Phó Hoành Dật lại lắc đầu.

“Ngàn lẻ một đêm?”

Phó Hoành Dật tiếp tục lắc đầu.

Hạt Đậu Nhỏ ghét bỏ nhìn Phó Hoành Dật, “Dượng, sao dượng ngốc quá vậy, cái gì cũng không biết?”

Mặt Phó Hoành Dật đen lại, trừng Hạt Đậu Nhỏ, cả người toát ra hơi lạnh.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đứng ở cửa nhìn người đàn ông bên trong phòng, khóe môi vểnh lên, cho thấy lúc này tâm trạng cô rất tốt, e rằng ngài Phó sống hơn ba mươi năm, đây là lần đầu tiên bị người ta nói ngốc.

“Nhất định phải nghe kể chuyện?” Gân xanh trên trán Phó Hoành Dật giật giật, nhưng vẫn phải nhẫn nại mà hỏi.

Hạt Đậu Nhỏ gật mạnh đầu, sợ Phó Hoành Dật không tin, nên bổ sung thêm một câu, “Mỗi tối cháu phải nghe kể chuyện mới có thể ngủ.”

“Được, chờ dượng một lát.” Phó Hoành Dật đứng lên, định đến thư phòng tìm một cuốn tiểu thuyết, lúc ra cửa nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đang đứng đó xem trò vui, thấy cô cười, Phó Hoành Dật tức giận nhìn cô.

Thừa dịp Hạt Đậu Nhỏ chưa phát hiện, anh kéo cô lại phòng ngủ của bọn họ, “Em ngủ trước đi, anh dỗ nó ngủ rồi qua.”

Thẩm Thanh Lan nhướn mày, “Cần gì phải phiền phức như vậy, ôm nó ngủ chung là được rồi.”

Phó Hoành Dật cắn răng, “Nó là con trai.”

Thẩm Thanh Lan: “Năm nay nó mới ba tuổi, vẫn còn trẻ con.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật mặc kệ, ba tuổi cũng là nam, là nam là không thể ngủ chung với vợ anh, vợ là của một mình anh. Anh hôn lên khóe môi Thẩm Thanh Lan một cái, dịu dàng nói, “Ngoan, đi vào trước chờ anh.”

Thẩm Thanh Lan buồn cười, cũng không có phản đối, nghe lời lên giường, chỉ là không ngủ, mà tựa ở đầu giường đọc sách.

Phó Hoành Dật xoay người đi thư phòng, tìm một lúc lâu mới thấy một quyển “Ông già và biển cả”, nhìn hơi cũ, không biết mua từ lúc nào. Từ sau năm 18 tuổi là anh không còn xem những sách này nữa, trong thư phòng chỉ có sách quân sự.

“Dượng, dượng thật là chậm chạp mà.” Hạt Đậu Nhỏ chờ đến sắp ngủ mới thấy Phó Hoành Dật, cậu bé chu cái miệng nhỏ lên oán trách.

Phó Hoành Dật ngồi xuống cạnh giường, “Còn muốn nghe kể chuyện không?”

Hạt Đậu Nhỏ gật đầu, ngoan ngoãn nằm xuống, sau đó nhìn Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật mở sách ra đọc.

Một lát sau, Hạt Đậu Nhỏ nói: “Dượng, dượng đọc nhanh quá.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật đọc chậm lại.

Qua hai phút, “Dượng, giọng của dượng không êm tai bằng mẹ và bà ngoại, bọn họ không cần nhìn sách đọc, mà giọng rất…” Cậu bé còn nhỏ, không hiểu cái gì gọi là “diễn cảm”, nên không biết hình dung giọng đọc khô khan của ngài Phó như thế nào.

Nhưng kỳ lạ là ngài Phó lại hiểu ý của cậu bé, sắc mặt hơi lạnh, đối diện với đôi mắt to tròn lấp lánh của Hạt Đậu Nhỏ, đáy lòng anh mềm nhũn, dịu giọng đọc tiếp.

Hạt Đậu Nhỏ miễn cưỡng hài lòng, lắng lặng nghe, chỗ không hiểu còn hỏi Phó Hoành Dật, Phó Hoành Dật đều kiên nhẫn trả lời.

Đến khi Phó Hoành Dật cúi đầu nhìn, thì Hạt Đậu Nhỏ đã ngủ rồi, đôi môi hơi vểnh lên, Phó Hoành Dật cười cười, đặt sách lên đầu giường, đắp chăn cho cậu bé, tắt đèn, rồi đi ra ngoài.

“Hạo Hạo ngủ rồi?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật gật đầu, cuối cùng cũng dỗ được tên tiểu quỷ đó ngủ, bây giờ không ai giành vợ với anh nữa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đã tắm rửa xong, Phó Hoành Dật cầm đồ ngủ vào phòng tắm, mười phút sau đi ra, tóc còn hơi ẩm.

Anh lên giường, ôm Thẩm Thanh Lan vào trong lòng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh than nhẹ, “Vận đào hoa cũng thật là, nam nữ già trẻ gì cũng dính.” Sao anh có thể quên hôm qua gặp Nhan Thịnh Vũ ở triển lãm tranh được, anh cũng là đàn ông, anh hiểu ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan của Nhan Thịnh Vũ.

Còn có em gái của anh ta nữa, lúc nhìn vợ anh, hai mắt phát sáng. Thêm đứa bé ở đây nữa, trực tiếp tới nhà, đòi ngủ chung với vợ anh.

Nghĩ như vậy, lòng ngài Phó càng khó chịu hơn, “Thật muốn bỏ em vào trong túi, vậy thì không ai giành em đi được.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 180: Ngài phó dỗ trẻ con (2)

Nghe giọng điệu ghen tị của Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan không biết nên khóc hay cười. Cô nhìn Phó Hoành Dật, “Đào hoa của anh cũng đâu có kém, có một đóa luôn lắc lư trước mặt em đấy.” Em cũng có nói gì anh đâu.

Phó Hoành Dật không trả lời, mặc dù anh không chủ động trêu chọc Thẩm Hi Đồng, nhưng anh thật sự phiền lòng.

“Vợ à, anh có thể hiểu rằng em đang ghen không?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, “Anh thấy sao?”

Ngài Phó mỉm cười, “Anh thấy vậy đấy, có điều…” Anh đổi giọng, “Vợ yên tâm, anh là của em, một mình em. Anh không nhìn bất cứ bông hoa diêm dúa lòe loẹt nào khác. Nếu em không thích, thì cứ lấy kéo cắt hết. Anh giơ hai tay ủng hộ.” Phó Hoành Dật nghiêm túc nói, thiếu điều muốn đưa kéo cho Thẩm Thanh Lan luôn.

“Ồ? Không đau lòng?” Thẩm Thanh Lan liếc anh, Phó Hoành Dật không giận, còn cảm thấy cái liếc của cô có một sự hấp dẫn lạ thường. Anh dường như thấy tim mình đang đập nhanh hơn.

Phó Hoành Dật cúi đầu hôn lên môi cô, “Anh chỉ đau lòng vì em.” Sau đó

hôn sâu hơn.

Tối qua, sau khi mày mò tìm ra được tư thế mới, ngài Phó vẫn luôn rục rịch, lúc này vợ yêu đang ở bên cạnh, sao mà nhịn được.

Thẩm Thanh Lan không từ chối, mấy ngày nữa anh phải trở về quân đội, sẽ rất lâu mới gặp lại anh, cô không nỡ từ chối, vòng tay ôm cổ, đáp lại nụ hôn của anh.

Nhiệt độ trong phòng dần dần cao lên…

Ngủ cho tới nửa đêm, Thẩm Thanh Lan dường như nghe có tiếng khóc, cô mở mắt, Phó Hoành Dật đã thức dậy, “Em ngủ đi, anh đi xem.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy, nằm trở lại, Phó Hoành Dật khoác áo rồi đira ngoài.

Tiếng khóc truyền ra từ phòng ngủ sát vách, đó là nơi Hạt Đậu Nhỏ ngủ. Lúc anh tới, dì Triệu và Phó Tĩnh Đình đã ở đó rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Phó Hoành Dật hỏi.

Phó Tĩnh Đình ôm Hạt Đậu Nhỏ, dì Triệu xếp chăn nệm, “Không có gì, thằng

nhóc tè dầm mà thôi. Đợi lát nữa đổi chăn là được rồi. Hoành Dật, cháu ngủ trước đi, ở đây có cô rồi.”

Hạt Đậu Nhỏ vùi trong lòng Phó Tĩnh Đình, nhỏ giọng thút thít, trên người bọc một cái khăn tắm, có lẽ đã thay quần áo rồi. Thấy Phó Hoành Dật vào, Hạt Đậu Nhỏ nhìn lại, không thấy Thẩm Thanh Lan thì thất vọng.

“Dì… dượng, dì đâu?”

“Dì cháu ngủ rồi.” Phó Hoành Dật nhẹ giọng nói.

“Cháu… hu hu… cháu muốn ngủ với dì.” Trên mặt Hạt Đậu Nhỏ đều là nước mắt. Bởi vì vừa khóc, nên đôi mắt to ướt nhẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, mắt cũng hồng hồng.

Phó Hoành Dật vốn muốn từ chối, nhưng nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, lại sửa lời: “Được.” Rồi ôm Hạt Đậu Nhỏ từ tay Phó Tĩnh Đình.

“Tắm chưa?” Anh hỏi dì Triệu.

Dì Triệu gật đầu, “Tắm rồi, cô con tắm cho cậu bé.” Vừa nói vừa chỉ tủ đầu giường, “Đồ của cậu bé ở kia, cháu thay cho nó đi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật lấy đồ thay cho bé, sau đó ôm cậu bé về phòng ngủ của mình. Thẩm Thanh Lan còn chưa ngủ, thấy anh bế Hạt Đậu Nhỏ vành mắt hồng hồng đi vào, thì hỏi: “Gặp ác mộng sao?”

“Tè dầm rồi.” Phó Hoành Dật vừa nói vừa nhìn nhóc con trong lòng, giọng nói ghét bỏ, đã ba tuổi rồi mà còn tè dầm, có xấu hổ hay không chứ?

Chỉ là… đến năm sau, ngài Phó thường xuyên phải dọn tác phẩm của cục cưng nào đó. Ngoại trừ nhận mệnh dọn chăn, thay tã cho nhóc con xấu xa, ngài Phó còn phải mang đi giặt sạch, làm sao còn nhớ anh đã từng ghét bỏ bạn nhỏ ba tuổi tè dầm trên giường.

Hạt Đậu Nhỏ cúi đầu, dường như có chút ngượng ngùng, không dám nhìn Thẩm Thanh Lan, “Dì, cháu không cố ý. Chỉ là… chỉ là do buổi tối uống nhiều sữa quá thôi.”

Buổi tối trước khi ngủ, Phó Tĩnh Đình cho Hạt Đậu Nhỏ uống một một ly sữa bò lớn. Thường ngày, Bùi Nhất Ninh đều mặc tã cho Hạt Đậu Nhỏ. Hôm nay, Bùi Nhất Ninh tuy đã bỏ tã vào trong túi của Hạt Đậu Nhỏ, nhưng lại quên dặn trước với Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan.

Bọn Thẩm Thanh Lan chưa có con, làm sao biết nhiều như vậy được, chỉ sơ suất một chút là xảy ra chuyện như thế này.

Thẩm Thanh Lan thấy không sao cả, trẻ con là vậy mà. Dù cô chưa từng nuôi trẻ con, nhưng cô có nghe người ta nói trẻ con tè dầm là một chuyện rất bình thường.

http://tieulun.hopto.org

Cô vỗ vỗ một chỗ trên giường, “Qua đây.”

Hạt Đậu Nhỏ đi chân trần, Phó Hoành Dật không buông cậu bé ra mà đặt cậu bé lên giường. Cậu bé ngoan ngoãn nằm cạnh Thẩm Thanh Lan, “Dì, cháu sẽ không tè dầm.”

Thẩm Thanh Lan cười dịu dàng, sờ sờ khuôn mặt của cậu bé, “Dì biết, ngủ đi.”

Không biết có phải do nằm cạnh Thẩm Thanh Lan hay không, mà Hạt Đậu Nhỏ nhanh chóng ngủ được ngay. Chỉ khổ ngài Phó, muôn ôm vợ của mình mà không được, vì ở giữa có một ở tên tiểu quỷ.

Anh thầm hối hận, lúc đó nhất định là anh bị teo não nên mới đồng ý cho Hạt Đậu Nhỏ ngủ chung với mình. Ngài Phó buồn rầu trợn tròn mắt nhìn trần nhà, không nói câu nào.

Một đêm trôi qua yên ổn.

Phó Hoành Dật thức dậy vào lúc sáng sớm, theo bản năng muốn ôm người bên cạnh, lại phát hiện cảm giác không đúng, mở mắt ra mới thấy là đó là Hạt Đậu Nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Kề sát anh là cái mông của Hạt Đậu Nhỏ.

Sắc mặt Phó Hoành Dật tái xanh, nhất là khi nhìn thấy tay Hạt Đậu Nhỏ đặt trên ngực Thẩm Thanh Lan, đáy mắt lạnh lẽo, mặt đen như đáy nồi.

Giơ tay ôm Hạt Đậu Nhỏ từ trong lòng Thẩm Thanh Lan, anh vừa động là Thẩm Thanh Lan liền thức, “Anh làm gì vậy? Coi chừng làm Hạo Hạo thức.”

Phó Hoành Dật nhìn thoáng qua nhóc con nào đó ngủ tới chảy nước miếng, “Có gọi cũng không tỉnh.” Dù ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng động tác lại nhẹ nhàng hơn, chỉnh tư thế ngủ cho Hạt Đậu Nhỏ xong, rồi lại đắp chăn cho cậu bé, thấy cậu bé vẫn còn ngủ ngon, mới nhìn Thẩm Thanh Lan.

“Thức dậy chưa?”

Thẩm Thanh Lan cầm điện thoại lên nhìn, gật đầu, “Dậy thôi.”

Hai vợ chồng rời giường, rửa mặt, thay đồ thể dục, rồi cùng nhau ra ngoài.

Hai người đều có thói quen dậy sớm, lúc Phó Hoành Dật về nhà, bọn họ đều cùng nhau ra ngoài chạy bộ.

Lúc mới bắt đầu, Phó Hoành Dật còn kinh ngạc vì thể lực của Thẩm Thanh

Lan, dù tốc độ của anh nhanh hay chậm thì cô đều có thể đuổi kịp, nhịp thở còn không loạn nữa, do vậy lần đầu tiên thấy, Phó Hoành Dật đã hỏi cô.

Thẩm Thanh Lan bình thản nhìn anh, sau đó nói một câu, “Ông nội em là quân nhân, sau khi em trở về, ông nội đã từng huấn luyện em.”

Lúc hai người cầm theo bữa sáng về, bắt gặp Phó Tĩnh Đình vừa rửa mặt xong, lại còn đang ngáp. Tối qua, Hạt Đậu Nhỏ tè dầm làm bà ấy thức, rồi không ngủ được nữa, bây giờ rất buồn ngủ.

“Ủa, các cháu chạy bộ về rồi sao?” Thấy bữa sáng trên tay hai người, Phó Tĩnh Đình kinh ngạc.

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Cô, lại đây ăn sáng đi ạ, con có mua bánh bao chiên cô thích ăn nhất.”

Phó Tĩnh Đình nhìn sang, chỗ bánh bao chiên này cách đây 5 km, đi về là 10 km, hai đứa này chạy bộ đi mua? Nhìn toàn thân hai đứa sảng khoái thế kia, không có chút mồ hôi, Phó Tĩnh Đình thầm lắc đầu, đúng là thể lực tốt.

“Thanh Lan có lòng rồi, trước đây Hoành Dật còn chưa từng mua bánh bao chiên gì cho cô hết.” Phó Tĩnh Đình cười đùa đi vào phòng ăn.

Phó lão gia từ trên lầu đi xuống, cả nhà ngồi trong phòng ăn cùng ăn sáng.

Dì Triệu dọn chén đũa ra, trên đường trở về, Thẩm Thanh Lan đã gọi cho dì Triệu, bảo dì không cần làm bữa sáng.

“Hạo Hạo đâu? Còn ngủ sao?” Phó Tĩnh Đình uống một ngụm sữa đậu nành, hỏi.

Phó Hoành Dật gật đầu, “Con có mua cháo cho nó rồi, lát nữa thêm quả trứng là được.”

“Người nhà nó hôm nay tới đón hay là để nó ở đây thêm vài ngày?”

“Hôm nay sẽ đến đón.” Đang trò chuyện, thì trên cầu thang xuất hiện một bóng người nhỏ bé, chạy bạch bạch vào phòng khách, “Dì, sao dì không gọi cháu dậy?”

Chắc là vừa học cách mặc quần áo, nên quần áo trên người Hạt Đậu Nhỏ hơi lộn xộn, Phó Tĩnh Đình đứng lên chỉnh lại cho cậu bé.

Hôn lên mặt cậu bé một cái, xúc cảm mềm mại làm bà ấy rất thích. Cố Dương khi còn bé cũng đáng yêu như vậy, “Hạo Hạo, sao dậy sớm vậy?”

Hạt Đậu Nhỏ xoa xoa mắt, đại khái là chưa ngủ đủ, ánh mắt mơ màng, “Cháu không thấy dì nên thức.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình bật cười, đứa bé này thật bám Thanh Lan, nếu không biết còn tưởng rằng cậu bé là con của Thanh Lan đó.

“Hạo Hạo muốn ăn sáng chưa?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Hạt Đậu Nhỏ gật đầu, lại lắc đầu, “Cháu còn chưa đánh răng, mẹ nói chưa đánh răng là không thể ăn sáng.”

Phó Tĩnh Đình bật cười, ôm cậu bé lên, “Đi thôi, bà cô dẫn cháu đi đánh răng. Dì có mua cháo ngon cho cháu, lát nữa đánh răng xong thì ăn.”

Dì Triệu vào phòng bếp múc cháo cho Hạt Đậu Nhỏ, sau đó luộc một quả trứng.

Hạt Đậu Nhỏ đang ăn cháo thì chuông cửa vang lên. Dì Triệu đứng dậy đi mở cửa, thấy người đứng ngoài là một người phụ nữ lạ, thì nghi ngờ hỏi: “Xin hỏi, cô tìm ai?”

Bùi Nhất Ninh dịu dàng trả lời: “Tôi tới tìm Thanh Lan, tôi là chị họ của em ấy.”

Cô ấy vừa nói là dì Triệu đã biết đây chính là mẹ của Hạt Đậu Nhỏ, nhìn có vài phần giống Hạt Đậu Nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Dì Triệu tránh sang một bên, “Mời vào.”

“Cảm ơn dì.”

“Mẹ, sao mẹ tới sớm vậy?” Hạt Đậu Nhỏ đang cầm muỗng múc cháo, thấy mẹ mình vào thì chu cái miệng nhỏ lên hỏi.

Bùi Nhất Ninh cười, thằng bé ghét bỏ cô ấy tới sớm đây mà, thằng nhóc thối tha này, có dì là không cần mẹ, không biết ai mới là người mang thai mười tháng sinh ra nó nữa.

“Nếu mẹ không tới thì con không định về nhà, phải không?” Bùi Nhất Ninh tức giận.

Sau đó, nhìn về phía Phó lão gia, nói: “Ông nội Phó, làm phiền quá rồi. Cô Phó, đã lâu không gặp.”

Phó Tĩnh Đình biết Bùi Nhất Ninh, khi còn bé, cô ấy từng đến nhà họ Phó chơi, chỉ là nhiều năm chưa gặp mà thôi.

“Con là Nhất Ninh sao? Nhiều năm không gặp, cô không nhận ra con luôn đó. Con ăn sáng chưa?”

http://tieulun.hopto.org

“Con ăn rồi, cám ơn cô Phó.” Đặt cái túi trên tay xuống ghế, “Ông nội Phó, đây là một ít thức ăn ba mẹ bảo con mang tới cho ông, ông nếm thử đi ạ.”

Phó lão gia cười hiền, “Con đến là được rồi, mang nhiều đồ như vậy làm gì?”

“Chỉ là đồ nhà làm thôi ạ. Bình thường mẹ con rảnh rỗi, nên thích nghiên cứu cách làm món này món kia. Ông nếm thử đi ạ, mùi vị không tệ đâu.”

“Mẹ con thật tốt.”

Những người khác đã ăn xong rồi, chỉ còn lại một mình Hạt Đậu Nhỏ. Hạt Đậu Nhỏ tuy ăn chậm, nhưng lễ nghi trên bàn ăn rất tốt, không hề để rơi vãi.

Bùi Nhất Ninh ra phòng khách ngồi chờ, Hạt Đậu Nhỏ ăn cơm xong mới nhớ tới mẹ của mình, cậu bé vùi trong lòng mẹ, thương lượng: “Mẹ, nhà dì rất vui, ông cố rất thú vị, dượng còn kể chuyện cổ tích cho con nữa. Hôm nay con không về được không?”

Bùi Nhất Ninh buồn cười, “Con ở nhà dì một buổi tối rồi, gây không ít phiền phức cho nhà dì. Bây giờ còn muốn ở nữa, không biết xấu hổ sao hả?”

Ngượng ngùng nhìn Phó lão gia, “Ông nội Phó, thật ngại quá, thằng nhóc này mặt dày, mong ông đừng để bụng.”

Phó lão gia cười ha ha, “Hạo Hạo rất đáng yêu, nhà ông rất thích cậu bé, nếu cậu bé thích, thì muốn ở đây bao lâu cũng được.”

Phó Tĩnh Đình nói thêm, “Đúng vậy. Nhà cô không có trẻ con, có trẻ con cho náo nhiệt một chút, Hạo Hạo hoạt bát đáng yêu, bọn cô cầu còn không được nữa.”

Hạt Đậu Nhỏ cười đắc ý, “Mẹ thấy chưa? Con không phải phiền phức đâu, nhà ông cố rất thích con, dì cũng rất thích con. Hôm qua con còn ngủ chung với dì đó. Hôm nay con muốn ở đây nữa.”

“Nhưng mà con có nhà của mình, không thể ở nhà dì mãi được. Hôm nay con phải về với mẹ.” Bùi Nhất Ninh kiên nhẫn giải thích với Hạt Đậu Nhỏ.

“Vì sao ạ?” Hạt Đậu Nhỏ không muốn, “Con không muốn về nhà.”

“Hôm nay mẹ phải đi rồi, con không đi tiễn mẹ sao?” Bùi Nhất Ninh thấy con trai không chịu, đành ra đòn sát thủ.

“Chị, không phải nói mùng mười mới đi sao? Sao hôm nay đi rồi?” Thẩm Thanh Lan khó hiểu, trước đó Bùi Nhất Ninh nói mùng mười mới đi.

“Vừa nhận được thông báo, chị phải đi sớm để báo danh. Nếu không thì chị

cũng không tới làm phiền mọi người vào lúc sáng sớm thế này đâu.” Bùi Nhất Ninh giải thích.

Hạt Đậu Nhỏ không kịp buồn vì không được ở lại, cậu bé kéo áo Bùi Nhất Ninh, “Mẹ, hôm nay mẹ phải đi sao?”

Bùi Nhất Ninh vuốt vuốt tóc của con trai, “Đúng vậy, cho nên Hạo Hạo đi tiễn mẹ, được không?”

Đại khái là luyến tiếc, nên Hạt Đậu Nhỏ nước mắt lưng tròng, “Mẹ, mẹ có thể dẫn Hạo Hạo đi cùng không?”

Rốt cuộc vẫn là ruột thịt, đến lúc lúc chia tay thật sự là không nỡ.

Chóp mũi Bùi Nhất Ninh chua xót, “Không phải đã nói rồi sao, Hạo Hạo ở cùng bà ngoại, là đàn ông nói phải giữ lời.”

Hạt Đậu Nhỏ không nói gì, cúi đầu yên lặng rơi nước mắt.

Thấy bộ dạng này của cậu bé, Phó Tĩnh Đình rất đau lòng, trầm giọng nói: “Nhất Ninh, hai vợ chồng con phải đi nơi khác làm việc sao? Hạo Hạo còn nhỏ, nên dẫn đi cùng mới tốt, trẻ con lớn lên cạnh cha mẹ là tốt nhất.”

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia có nghe chuyện của Hạt Đậu Nhỏ rồi. Thấy con gái nói vậy, ông cũng không nói gì, Phó Tĩnh Đình quanh năm ở nước ngoài, không biết chuyện cũng là bình thường.

“Cô Phó, con không kết hôn, con có bầu Hạo Hạo trước khi cưới.” Bùi Nhất Ninh mỉm cười, thản nhiên nói.

Phó Tĩnh Đình rất xấu hổ, bà ấy không ngờ chuyện là như vậy, “À… Nhất Ninh, cô xin lỗi.”

Bùi Nhất Ninh rất thoải mái, “Không có gì đâu cô, tất cả mọi người ở Thủ đô đều biết, con không có gì phải giấu giếm. Con còn phải cám ơn người đàn ông kia, tặng cho con một món quà tốt như vậy.”

Hạt Đậu Nhỏ nghe không hiểu lời của người lớn, cậu bé đang đắm chìm trong đau buồn của mình. Bùi Nhất Ninh không dỗ cậu bé mà trò chuyện với mọi người, được một lát thì đứng dậy chào đi về.

“Không ngồi thêm một lát?” Phó Tĩnh Đình giữ lại.

“Không ạ, trong nhà còn nhiều chuyện, Lần sau có cơ hội, cháu lại tới thăm ông nội Phó và cô Phó. Hạo Hạo, chào ông cố và bà cô đi.”

Hạt Đậu Nhỏ đã nín khóc, nhưng vẫn còn không vui. Nghe mẹ nói, cậu bé ngẩng đầu lên, “Ông cố, bà cô, hẹn gặp lại. Dì, dượng, hẹn gặp lại.”

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia cười ha hả, “Hạo Hạo, hẹn gặp lại, sau này nhớ thường tới chơi.”

Hạt Đậu Nhỏ gật đầu, vẫy tay chào mọi người, rồi đi theo Bùi Nhất Ninh.

Phó Hoành Dật nhìn bọn họ đi, đáy lòng thầm thở dài một hơi, vậy là đi rồi. Anh nhìn cái bụng bằng phẳng của Thẩm Thanh Lan, thầm thề trong lòng, tuyệt đối không thể có con sớm như vậy, một cái bóng đèn to lớn, muốn giả vờ không thấy cũng khó, tốt nhất là năm sáu bảy tám năm nữa có con cũng không muộn.

Nếu Phó lão gia biết suy nghĩ của Phó Hoành Dật, nhất định ông sẽ tức phun máu mất. Ông già này đã hơn tám mươi tuổi, còn sống bao nhiêu năm nữa đâu, chỉ muốn trước khi chết được ôm chắt, hưởng phúc bốn đời mà thôi. Kết quả thì sao? Cái thằng nhóc này bảo đợi thêm năm sáu bảy tám năm nữa. Khi đó không biết ông còn sống hay không, thằng nhóc này muốn tức chết ông mà.

Hạt Đậu Nhỏ đi rồi, trong nhà trở nên vắng lặng trong nháy mắt, “Quả nhiên, trong nhà có trẻ con mới náo nhiệt.” Phó lão gia cảm thán, vừa nói vừa vô tình nhìn lướt qua cái bụng Thẩm Thanh Lan, có chút tiếc nuối.

Cháu trai đã bàn với ông, đợi thêm hai năm nữa mới có con, Phó lão gia biết Thẩm Thanh Lan bây giờ còn trẻ, ông thông cảm cho con bé.

Phó Hoành Dật mỉm cười, không tiếp đề tài này.

http://tieulun.hopto.org

Ở nhà cả buổi sáng với Phó lão gia, lúc xế chiều, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ra ngoài.

Hôm nay là mùng tám, hầu hết các cửa hàng trên phố đều đã mở cửa. Lúc này, hai người bọn họ không đi dạo phố, mà đi tới chỗ đoàn phim. Thẩm Thanh Lan đã lâu không gặp Vu Hiểu Huyên, nên định đến đoàn phim nhìn cô ấy, Phó Hoành Dật tất nhiên là đi theo vợ mình.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 181: Vô tình gặp ở mị sắc

Thẩm Thanh Lan nhíu mày nhìn người trước mặt, thật không ngờ lại gặp Hàn Dịch ở đây, “Sao anh lại ở đây?”

Hàn Dịch cũng không ngờ gặp Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ở nơi này. Nghe Thẩm Thanh Lan hỏi, anh ta cười tủm tỉm trả lời: “Tất nhiên là đi dạo rồi.”

Thẩm Thanh Lan: “Đi dạo ở một nơi xa thế này, Hàn tổng thật có hứng.”

Dù bị cô ngầm chế giễu, thì nụ cười trên mặt Hàn Dịch vẫn không biến mất, “Không phải hai người cũng tới đây đi dạo sao?”

“Bọn tôi không phải đi dạo.” Phó Hoành Dật lạnh nhạt nói.

“Hiểu Huyên quay phim ở đây, tôi đến xem cậu ấy. Anh cũng đến xem cậu ấy sao?” Thẩm Thanh Lan bình tĩnh nhìn Hàn Dịch, sâu trong mắt có ý dò xét.

Hàn Dịch: “Làm gì có chuyện đấy? Tôi cũng không quen con nhóc đó, tới xem làm gì? Tôi tới thị sát công việc. Nói sao thì tôi cũng là nhà đầu tư bộ phim này.”

http://tieulun.hopto.org

“Nếu là vậy thì tốt.” Giọng nói bâng quơ chứa ý cảnh cáo, mắt Hàn Dịch trầm xuống, nhưng cũng không nói gì, theo hai người đi vào phòng quay.

Lúc bọn họ đi vào, thấy Vu Hiểu Huyên đang quay phim, bọn họ cũng không tới làm phiền mà đứng trong góc phòng.

“Chỉ mới mấy tháng mà con nhóc này đã trưởng thành hơn rồi.” Hàn Dịch sờ cằm, thích thú nói. Đôi mắt đào hoa nhìn Vu Hiểu Huyên tràn đầy ý cười, “Chị dâu, chị nhìn không sai. Con bé này đúng là có tài năng.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Vu Hiểu Huyên, cô ấy gầy hơn trước, dáng vẻ đóng phim rất nghiêm túc.

“Ánh mắt của vợ tôi luôn không sai.” Phó Hoành Dật lạnh nhạt nói.

Hàn Dịch liếc anh, xì, tôi biết cậu có vợ, cũng biết vợ cậu giỏi, nhưng có thể đừng có bày ra cái vẻ vợ tôi là đệ nhất thiên hạ không? Trước mặt mọi người thì mang vẻ kiêu ngạo, bây giờ thì ra vẻ cuồng vợ, nó không phù hợp với tác phong của cậu đâu. Tốt xấu gì cậu cũng là đội trưởng bộ đội đặc chủng, sao có thể có bộ dáng vợ quản mất mặt như thế?

Ngài Phó bày tỏ không hề mất mặt, anh kiêu ngạo vì vợ mình, ném cho Hàn Dịch một ánh mắt “tôi biết cậu ghen tị với tôi”, rồi lại nhìn về phía Vu Hiểu Huyên với ánh mắt đầy thâm ý.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch tức giận, anh ta cảm thấy đây là Phó Hoành Dật giả, Phó Hoành Dật thật sẽ không làm chuyện nhàm chán ấu trĩ như vậy.

Vu Hiểu Huyên đóng phim xong mới thấy Thẩm Thanh Lan đứng trong góc, cô vui vẻ chạy như bay tới ôm Thẩm Thanh Lan.

Phó Hoành Dật đang ôm eo Thẩm Thanh Lan, anh kéo nhẹ người cô sang bên, Vu Hiểu Huyên ôm hụt.

Vu Hiểu Huyên bĩu môi, cái người này thật bá đạo. Cô ấy nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, sao cậu tới đây?”

Thẩm Thanh Lan nói: “Tới thăm cậu một lát, sẵn tiện mang cho cậu một ít thức ăn.” Cô đưa cái túi trong tay cho cô ấy.

Vu Hiểu Huyên cười híp mắt cầm túi, mở ra xem, vừa thấy đồ bên trong liền vui vẻ, “Là sủi cảo tôm mà tớ thích ăn nhất, vẫn còn nóng. Thanh Lan, cậu tốt với tớ nhất, cậu cứ như vậy, làm tớ muốn lấy thân báo đáp, phải làm sao bây giờ?”

Cô ấy vừa dứt lời, hai giọng nói của đàn ông đồng thời vang lên.

“Không được.”

http://tieulun.hopto.org

“Cô dám.”

Người trước là Phó Hoành Dật, người sau tất nhiên là Hàn Dịch.

Lúc này, Vu Hiểu Huyên mới chú ý tới sự tồn tại của Hàn Dịch, Cô ấy mở to hai mắt nhìn, “Sao anh lại ở đây?” Giọng điệu ghét bỏ.

Mặt Hàn Dịch sầm xuống. Con bé chết tiệt này, còn có lương tâm hay không? Sắp hết Tết, anh ta lo lắng cô sẽ buồn vì bận đóng phim mà không thể về ăn Tết cùng người thân, nên cố ý tới thăm. Kết quả thì sao? Cô không cám ơn thì thôi, lại còn không thấy anh ta, bây giờ lại bày ra giọng điệu ghét bỏ.

Hàn Dịch cười nhạt, “Tôi là ông chủ, đến xem nhân viên có lười hay không, không được sao?”

Vu Hiểu Huyên trừng mắt, “Được, sao chẳng được? Chưa từng thấy ông chủ nào như anh, cả ngày không làm gì, cứ lượn lờ trước mặt người khác. Có phải công ty sắp đóng cửa, nên anh mới rãnh rỗi như thế?”

Hàn Dịch cắn răng, con bé xấu xa này muốn bị dạy dỗ sao. Anh ta quả nhiên là ăn no rỗi việc nên mới tới nơi này.

“Lát nữa tôi có việc, tôi đi trước.” Dứt lời, Hàn Dịch đi một mạch.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên nhìn bóng lưng nổi giận đùng đùng của Hàn Dịch, vẻ mặt khó hiểu, hỏi: “Anh ta bị gì vậy?”

Phó Hoành Dật lạnh nhạt nói, “Thời kỳ mãn kinh đến.”

Vu Hiểu Huyên nghẹn họng, chuyện này không buồn cười chút nào. Quên sạch chuyện Hàn Dịch vừa đi, cô quay sang hỏi Thẩm Thanh Lan: “Thanh Lan Thanh Lan, cậu thấy vừa rồi tớ đóng thế nào?”

Thẩm Thanh Lan cười nhẹ, gật đầu, “Tốt lắm, có tiến bộ lớn.” So với lần gặp trước ở thành phố Tấn Ninh, thì lần này Vu Hiểu Huyên có tiến bộ rất lớn. Dù kỹ xảo vẫn còn ngây ngô, nhưng là người mới, làm được tới mức này là hiếm lắm rồi.

Nghe Thẩm Thanh Lan khẳng định, Vu Hiểu Huyên rất là vui vẻ, “Thật vậy sao, Thanh Lan? Cậu thật sự cảm thấy tớ tiến bộ?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đúng vậy, cậu tiến bộ rất nhiều.”

Vu Hiểu Huyên cầm sủi cảo tôm cười toe toét. Trước đây, khi quyết định chọn con đường này, cô ấy đã biết nó không dễ đi. Mấy tháng trôi qua, cô ấy bỏ ra rất nhiều công sức, thậm chí Tết cũng không về nhà, bây giờ được người bạn thân nhất khẳng định, tâm trạng của cô ấy bây giờ cứ như được ăn một ly kem trong ngày hè nóng bức.

http://tieulun.hopto.org

“Hiểu Huyên, tới lượt cô.” Bên kia có người gọi.

Vu Hiểu Huyên đáp lại, sau đó đưa sủi cảo tôm cho Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cậu cầm giùm tớ một lát, chờ tớ một tiếng, à không, nửa tiếng, tớ xong ngay thôi.”

“Được, cậu cứ từ từ, đừng vội, tớ chờ cậu.”

Vu Hiểu Huyên chạy đến nửa đường liền quay trở lại, “Cậu nhất định phải chờ tớ.”

“Biết rồi, nhất định sẽ chờ cậu.”

Vu Hiểu Huyên thấy Thẩm Thanh Lan cam đoan, cuối cùng cũng yên tâm tiếp tục đóng phim.

Khóe môi Thẩm Thanh Lan cong lên, thấy bộ dáng Vu Hiểu Huyên, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Phó Hoành Dật thấy Thẩm Thanh Lan cười thì đáy mắt cũng lướt qua ý cười. Thật ra, anh không mong gì nhiều, chỉ mong Thẩm Thanh Lan vui vẻ là được rồi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vốn rất đẹp, dáng dấp Phó Hoành Dật cũng không tệ, hai người đứng chung một chỗ, chính là tổ hợp trai xinh gái đẹp. Vừa đi vào đã thu hút sự chú ý của không ít người. Có điều, lúc đầu bọn họ đi cùng ông chủ Hàn Dịch tới, nên không ai dám qua đây mà thôi. Bây giờ, Hàn Dịch đã đi rồi, một người đàn ông trung niên lập tức đi về phía bọn họ.

Từ sau khi thân phận danh họa Lãnh Thanh Thu của Thẩm Thanh Lan lộ ra ánh sáng, rất nhiều người ở Thủ đô đều biết cô. Cho nên, cô vừa tới là có người đã nhận ra.

“Hai người là bạn của Hiểu Huyên?” Người đàn ông nở nụ cười ôn hòa, ông biết Thẩm Thanh Lan, hỏi như vậy, chỉ đơn giản là một cách bắt chuyện.

Không ai đánh kẻ mặt cười, đối phương đã thể hiện thiện ý, Thẩm Thanh Lan tất nhiên cũng sẽ nể mặt. Huống chi, theo cô quan sát, thì người đàn ông này có địa vị trong đoàn phim.

“Đúng vậy.”

Nụ cười của người đàn ông đó tươi hơn, lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa tới trước mặt Phó Hoành Dật, “Tôi là đạo diễn bộ phim này, tôi họ Vương.”

Phó Hoành Dật cầm danh thiếp nhìn, Vương Bân.

http://tieulun.hopto.org

“Đạo diễn Vương, lần đầu gặp mặt. Nhờ ông chăm sóc Hiểu Huyên nhà tôi nhiều hơn.” Thẩm Thanh Lan khách khí nói, hiếm khi nghe lời nhờ vả từ miệng cô.

Phó Hoành Dật nhìn cô, cô luôn quan tâm người bên cạnh mình như vậy.

Đạo diễn Vương cười tủm tỉm, “Hiểu Huyên rất cố gắng, cũng rất có năng lực, người của tổ chúng tôi đều thích cô ấy, không cần phải nói chăm sóc hay không chăm sóc gì đó.”

Người trong đoàn phim thấy Đạo diễn Vương nói chuyện khách khí thì rất kinh ngạc. Trong giới showbiz, Đạo diễn Vương nổi tiếng nói năng thận trọng, thậm chí có thể nói là tính tình kỳ quái. Vậy mà, khi nhìn đến mặt mũi Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, ông ta lại ra vẻ dễ nói chuyện.

Đạo diễn Vương còn nổi danh vì yêu nhân tài, nhất là khi thấy mầm non tốt, lòng ông ta rất ngứa ngáy khó nhịn. Một nam tài tử đang rất nổi tiếng là do ông ta đào ra, cũng là do ông ta dốc sức nâng đỡ.

“Bình thường, Hiểu Huyên hay nhắc về ông với tôi. Nói ông thường xuyên chăm sóc cậu ấy, không hề chê bai vì cậu ấy là người mới.” Thẩm Thanh Lan tiếp tục nói, dĩ nhiên những lời này không phải là Vu Hiểu Huyên nói, mà là cô nói.

Nụ cười của Đạo diễn Vương thật hơn một phần. Dù là ai thì cũng luôn thích

nghe lời khen ngợi, “Đâu có đâu có, đấy là do Hiểu Huyên tự mình cố gắng. Trong tay tôi còn có một kịch bản tốt, nhân vật nữ thứ rất thích hợp với Hiểu Huyên. Tôi định sau khi kết thúc bộ phim này, sẽ hợp tác với Hiểu Huyên lần nữa.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, không ngờ có một niềm vui ngoài ý muốn như vậy, “Tôi thay Hiểu Huyên cám ơn Đạo diễn Vương.”

“Khách khí rồi, không biết cô Thẩm đang làm gì?” Đạo diễn Vương dò hỏi.

Thẩm Thanh Lan không ngạc nhiên vì đối phương biết mình, “Bây giờ còn chưa tốt nghiệp, chỉ là một người thất nghiệp mà thôi.”

“Cô Thẩm khiêm tốn quá rồi. Cô chính là một hoạ sĩ lớn.”

“Họa sĩ lớn gì đâu, chỉ là một sở thích mà thôi. Một chút thành tựu này đâu dám so với Đạo diễn Vương.”

Đạo diễn Vương cười đến trên mặt nở hoa, ông ta chần chừ một chút, vẫn không nhịn được sự ngứa ngáy trong lòng, “Không biết cô Thẩm có hứng thú trở thành diễn viên không? Tôi đang có một bộ phim, khí chất của nữ chính rất tương xứng với khí chất của cô Thẩm.”

Thẩm Thanh Lan không ngờ Đạo diễn Vương đặc biệt tới tìm cô là vì điều này, cô ngạc nhiên, lắc đầu, “Thật ngại quá, Đạo diễn Vương, tôi không có ý

định gia nhập giới giải trí.”

Không chỉ bản thân cô không hứng thú, mà thân phận của cô cũng không cho phép cô bước vào giới giải trí. Nhà họ Thẩm và nhà họ Phó sẽ không cho phép con cháu nhà mình vào nơi hỗn tạp như vậy.

Đạo diễn Vương thấy tiếc, nhưng không muốn bỏ lỡ một mầm non tốt như vậy. Ông ta có được kịch bản kia vào một năm trước, rất hay, ông ta khẳng định chắc chắn sẽ rất nổi, nhưng nó yêu cầu khá cao về dung mạo của nam nữ chính. Ông ta miễn cưỡng tìm được nam chính, còn nữ chính thì vẫn chưa tìm được. Hôm nay, thấy được Thẩm Thanh Lan, làm cho hai mắt ông ta tỏa sáng, dường như phát hiện một kho báu lớn.

“Cô Thẩm đừng vội từ chối, tôi sẽ gửi kịch bản cho cô xem trước. Nếu cô cảm thấy hứng thú thì chúng ta có thể hợp tác. Nếu như không có hứng thú thì cũng không sao. Cô thấy thế nào?”

Người ta đã nói đến mức này rồi, Thẩm Thanh Lan không thể từ chối được nữa, đành đồng ý.

Đạo diễn Vương nhìn Phó Hoành Dật, dường như cũng rất có hứng thú với anh. Thẩm Thanh Lan hơi nghiêng người, chặn ánh mắt của Đạo diễn Vương, “Đạo diễn Vương, hình như Hiểu Huyên bên kia xong rồi.”

Đạo diễn Vương là một người thông minh, tất nhiên biết Thẩm Thanh Lan có ý gì, ông ta cười cười, “Nếu cô Thẩm nghĩ xong thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Trên danh thiếp có số điện thoại của tôi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan khách khí gật đầu.

Đạo diễn Vương đi rồi, những người khác bị khí thế của Phó Hoành Dật dọa, nên không ai dám lại làm phiền nữa.

Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan, nói: “Nếu em muốn thì có thể thử, anh sẽ nói chuyện với hai ông.”

Thẩm Thanh Lan biết anh đang nói gì, cô gật nhẹ đầu, “Em thật sự không thấy hứng thú.”

Phó Hoành Dật không nói thêm gì nữa, anh luôn áp dụng phương thức “nuôi thả” với Thẩm Thanh Lan, cô muốn làm gì thì làm, có làm hỏng thì cũng có anh chống đỡ.

“Thanh Lan, phần của tớ xong rồi. Cậu đợi tớ một lát, tớ đi thay đồ.” Vu Hiểu Huyên chạy lại, trên người còn mặc đồ diễn. Thẩm Thanh Lan gật đầu, dặn cô ấy đừng vội.

Vu Hiểu Huyên trở lại rất nhanh, “Thanh Lan, chúng ta đi thôi.” Nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật, vẻ mặt có chút do dự, cô ấy muốn trò chuyện riêng với Thanh Lan, người này ở đây đúng là không tiện mà. Hơn nữa, người đàn ông này rất đẹp trai, nhưng khí thế trên người lại quá mạnh, làm cô ấy nói chuyện cũng phải nhỏ giọng mà nói.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nhìn thấu được sự mất tự nhiên của Vu Hiểu Huyên, mỉm cười, “Hai em đi cùng nhau đi. Anh còn có chuyện, khi về nhắn địa chỉ cho anh, anh tới đón.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng.”

Phó Hoành Dật để xe lại cho Thẩm Thanh Lan. Lúc đi ra, anh gọi điện thoại cho Hàn Dịch, Hàn Dịch đi được một nửa đường phải quay lại đón người.

“Tôi đúng là thiếu nợ cậu mà.” Hàn Dịch lẩm bẩm.

“Buổi tối gặp nhau ở Mị Sắc.” Phó Hoành Dật không quan tâm Hàn Dịch lẩm bẩm cái gì.

“Ồ, mặc kệ vợ cậu?” Hàn Dịch hứng thú cười.

“Cô ấy đi cùng bạn.”

“Thì ra là bị bỏ rơi, thật đáng thương!” Hàn Dịch nói.

“Dù sao vẫn tốt hơn người thích mà không dám nói, ít nhất tôi còn có vợ.”

Phó Hoành Dật bình thản nói.

Hàn Dịch tức hộc máu, hung dữ trừng Phó Hoành Dật, “Tốt xấu gì tôi cũng là anh em của cậu, bây giờ cậu vì phụ nữ mà đâm anh em một đao?”

Phó Hoành Dật bình tĩnh, “Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo. Cậu có thấy người nào không mặc đồ mà ra ngoài không?”

Sắc mặt Hàn Dịch xanh mét, tên khốn thấy sắc quên bạn. Anh ta thở phì phò gọi điện thoại cho Cố Dương và Cố Khải, “Bảy giờ tối, Mị Sắc.”

Sau đó lại gọi cho Thẩm Quân Dục và Giang Thần Hi, thông báo xong hết mới nhìn Phó Hoành Dật, “Xin hỏi, bây giờ ngài Phó muốn đi đâu?”

“Đến Mị Sắc luôn đi.” Ở Mị Sắc có phòng của bọn họ, đôi khi quá muộn hoặc là lười về nhà, bọn họ sẽ ngủ lại ở đó.

Hàn Dịch không có ý kiến, lái xe đến Mị Sắc.

“Nếu cậu nghiêm túc với Vu Hiểu Huyên, là anh em, tôi không có gì để nói. Nhưng nếu chỉ xem cô ấy như những người bạn gái trong quá khứ, thì tốt nhất đừng trêu chọc người ta. Cô ấy là bạn Thanh Lan, nếu cậu làm cô ấy tổn thương mà Thanh Lan muốn dạy dỗ cậu, thì tôi sẽ không ngăn cản.”

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch bĩu môi, trông cậy vào cậu sao? Đừng nói là giúp, cậu không đâm tôi một đao đã là không tệ rồi.

“Tôi không thích con nhóc đó đâu. Ngực không có ngực, khuôn mặt thì tròn vo, tính tình tệ hại. Tôi đâu có mù, sao lại thích cô ấy?”

“Có thích hay không trong lòng cậu tự biết, không cần cố phủ định.”

Hàn Dịch không nói gì, trong đáy mắt hiện lên vẻ hoang mang , anh ta không biết mình có tình cảm gì với Vu Hiểu Huyên, thật sự là chính anh ta cũng không biết.

Cố Dương vừa bước vào đã nhìn thấy Phó Hoành Dật, tròng mắt co lại, ngoài mặt ra vẻ hớn hở, nói: “Anh, hôm nay anh không ở bên chị dâu sao?” Lúc Hàn Dịch gọi cho cậu, không nói là Phó Hoành Dật cũng tới.

Phó Hoành Dật nhìn lướt qua cậu ta mà không nói gì, nhưng cái nhìn đó lại làm cho Cố Dương lạnh cả người, cảm thấy bất an, “À… Anh, em còn có việc, em đi trước đây.”

“Quay lại.” Phó Hoành Dật lạnh nhạt nói.

Bước chân đang lui ra sau của Cố Dương dừng lại, nhìn về phía Phó Hoành Dật, “Anh, em thật sự có việc, là việc rất gấp.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn cậu ta, da đầu Cố Dương tê dại, đành đi về phía ghế ngồi xuống, nhưng ngồi rất xa Phó Hoành Dật.

Hàn Dịch thấy chuyện vui, tựa đầu lên vai Giang Thần Hi, “Này, Cố Dương, cậu làm chuyện gì có lỗi với Hoành Dật sao?”

Cố Khải biết chuyện Cố Dương thua không ít ở sòng bạc, cuối cùng là do Thẩm Thanh Lan đứng ra giải quyết, xem ra Phó Hoành Dật đã biết rồi.

Thật ra Cố Khải cũng có chút sợ hãi, chỉ là anh ta vẫn luôn làm mặt lạnh, nên trong lúc nhất thời không ai phát hiện ra anh ta đang sợ.

Phó Hoành Dật nhìn thoáng qua Cố Dương và Cố Khải, trong lòng hai người chỉ có một suy nghĩ: Xong đời, anh Phó biết rồi.

“Anh đã nói với Lý đại đội trưởng rồi, sang năm hai em sẽ vào quân đội rèn luyện.” Phó Hoành Dật nói.

Cố Khải quay sang, “Anh Phó, em không đi được không?”

Phó Hoành Dật lạnh nhạt nhìn sang, “Anh đã gọi cho chú Cố rồi, chú nói nếu em không muốn tiếp nhận doanh nghiệp Cố thị thì cùng Cố Dương đến quân đội đi.”

http://tieulun.hopto.org

Cố Khải: “…”

Nếu sớm biết kết quả như vậy, thì lúc đó anh ta đã vào công ty luôn cho rồi. Anh ta thích nhất là đua xe. Nếu không phải cha mẹ kiên quyết phản đối, thì có lẽ bây giờ anh ta đã là một tay đua.

Cố Dương không dám nói lời nào, nhìn bộ dạng của Phó Hoành Dật, chắc chắn là anh đã biết chuyện ở sòng bạc rồi. Nếu anh ta không cãi lại, có lẽ sống trong quân đội còn dễ chịu một chút.

Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời của Cố Dương, đáy mắt Phó Hoành Dật hiện lên vẻ hài lòng.

Dám dẫn vợ anh đi đua xe, đánh nhau, thậm chí còn đánh bạc, , bất cứ chuyện nào trong ba chuyện này đều có thể khiến Phó Hoành Dật cho Cố Dương đi hoạt động gân cốt, huống chi là ba tội cùng lúc.

Đối diện với ánh mắt lạnh nhạt của Phó Hoành Dật, Cố Dương hận không thể lập tức biến mất ở trước mắt anh, anh Phó, thà anh ra tay đánh em một trận còn hơn kiểu nhìn thế này.

Thẩm Quân Dục là người đến cuối cùng. Đẩy cửa vào liền thấy một đám người, “Ủa, đều ở đây hết à? Hôm nay là ngày gì thế?”

http://tieulun.hopto.org

“Người nào đó bị vợ bỏ rơi nên muốn lôi đám đàn ông độc thân chúng ta ra đây.” Hàn Dịch thong thả nhàn nhã nói, trông có vẻ hơi hả hê, cười trên nỗi đau của người khác.

Thẩm Quân Dục nhìn quanh phòng, quả nhiên không thấy Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan đâu rồi?”

Hàn Dịch cười đến là rạng rỡ, đôi mắt đào hoa tỏa sáng, “Đi hẹn hò với người tình bé nhỏ, bỏ Phó thiếu của chúng ta một mình ở khuê phòng rồi.”

Phó Hoành Dật lạnh lùng nhìn anh ta một cái, Hàn Dịch lập tức ngậm miệng lại, cái người này thật giỏi uy hiếp người khác, lại còn dùng ánh mắt uy hiếp anh ta nữa chứ. Bản thiếu gia rộng lượng, không tính toán với cậu, hừ!

Thẩm Quân Dục cũng biết lời từ miệng Hàn Dịch chẳng có câu nào là thật, nên lười nói chuyện với anh ta. Anh ấy đi đến ngồi xuống bên cạnh Phó Hoành Dật, nhìn Cố Dương rồi hỏi “Cố Dương và Cố Khải làm sao thế, sao lại ủ rũ thế này?”

Cố Dương không nói lời nào, lúc này anh ta đâu còn tâm trạng nói đùa được chứ, chỉ nằm trên ghế sô-pha giả chết. Tâm trạng Cố Khải cũng không tốt mấy nên không muốn nói chuyện.

Hàn Dịch càng cười vui vẻ hơn, “Có người chán sống thèm đòn, bây giờ đang bị trừng phạt đó.”

Thật ra thì Hàn Dịch cũng không biết hai tên Cố Dương Cố Khải này đã làm gì, thế nhưng thấy có người xui xẻo hơn mình, chẳng hiểu sao tâm trạng anh ta rất sảng khoái.

Giang Thần Hi đẩy đầu Hàn Dịch ra, đàn ông con trai mà không chịu ngồi đàng hoàng ngay ngắn, lại tựa lên người một tên đàn ông khác thì còn ra thể thống gì nữa?

“Thần Hi,“ Thẩm Quân Dục nhìn thấy Giang Thần Hi liền nhớ tới một việc, “có phải cậu và Thẩm Hi Đồng đã đi xem mắt không?”

“Cái gì? Xem mắt?! Ai và ai xem mắt?” Thẩm Quân Dục vừa dứt lời thì Cố Dương đang giả chết nãy giờ liền nhảy dựng lên, dáng vẻ đầy sức sống kia quả thật khác hẳn vừa rồi.

Vẻ mặt của Giang Thần Hi cũng đen lại, nhắc tới cô gái kia là trong lòng lại tức giận không kiềm chế được. Anh ta chưa từng gặp cô gái nào xấu như cô ta cả, xấu ở đây không phải là khuôn mặt mà là lòng dạ xấu xí.

Thẩm Quân Dục thấy biểu cảm của Giang Thần Hi liền đoán được vấn đề. E rằng Thẩm Hi Đồng này mắt cao hơn đầu, coi thường Giang Thần Hi, lại còn nói mấy lời khó nghe rồi.

“Tôi không biết mẹ tôi mai mối hai người với nhau.”

http://tieulun.hopto.org

“Chuyện này không liên quan gì tới cậu cả.” Giang Thần Hi mỉm cười, “Cậu là cậu, cô ta là cô ta.” Từ trước đến nay, anh ta chưa bây giờ gộp chung hai người họ với nhau cả, mặc dù trên danh nghĩa bọn họ là anh em.

“Cậu không để bụng thì tốt rồi.” Thẩm Quân Dục yên tâm, anh ấy không hề lo lắng cho Thẩm Hi Đồng, mà chỉ sợ trong lòng Giang Thần Hi có khúc mắc gì thôi.

“Hai người có ai giải thích chuyện xem mắt đi, rốt cuộc chuyện là như thế nào?” Cố Dương hết nhìn Giang Thần Hi rồi lại nhìn Thẩm Quân Dục với vẻ mặt khó hiểu.

Hàn Dịch cũng tò mò, nhưng thấy dáng vẻ của Thần Hi thì biết chắc hẳn cũng là chuyện chẳng vui vẻ gì, vì thế tốt nhất là anh ta không nên vuốt râu hùm. Thằng nhãi Giang Thần Hi này, bình thường là một người cực kỳ dịu dàng và khiêm tốn, thế nhưng nếu ai thật sự làm cậu ấy nổi giận, thì đó chính là đánh thức sói xám trong lòng cậu ấy dậy, người đó nhất định sẽ phải khóc như chưa từng được khóc.

Cố Dương chạy đến cạnh Giang Thần Hi, dáng vẻ hoạt bát như một đứa trẻ đang tò mò, “Anh Thần Hi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, sao anh lại qua lại với Thẩm Hi Đồng?”

Giang Thần Hi nhìn cậu ta rồi cười một cái, ôn hòa thân thiết hỏi, “Muốn biết à?”

Cố Dương rất muốn gật đầu, nhưng trông thấy đôi mắt đầy ý cười của Giang

Thần Hi lại chẳng tài nào gật nổi, bèn xua tay, “Thật ra em cũng không muốn biết lắm đâu.”

Nói rồi, cậu ta lại nhảy về bên cạnh Cố Khải. Hàn Dịch nhìn Cố Dương như nhìn một tên ngốc, Cố Dương trừng lại, anh không sợ thì tự đi mà hỏi.

Hàn Dịch nhìn sang chỗ khác, anh ta còn lâu mới ngốc đến thế.

Một đám đàn ông to xác không có chuyện gì làm, Hàn Dịch lấy một bộ mạt chược ra, “Nào, chơi một ván đi.”

Thẩm Quân Dục ngồi xuống trước, sau đó Cố Dương cũng ngồi xuống. Cố Khải không chơi, chỉ ngồi ở bên cạnh xem bọn họ chơi.

“Thần Hi, Hoành Dật, ba thiếu một.” Hàn Dịch gọi.

“Tôi đi ra ngoài một chút, các cậu chơi đi.” Giang Thần Hi không có hứng thú. Phó Hoành Dật ngồi vào, trong phòng nhanh chóng vang lên tiếng đánh mạt chược giòn giã.

***

“Tại sao anh lại ở đây, anh theo dõi tôi?” Thẩm Hi Đồng nhìn người đàn ông

trước mắt với vẻ mặt coi thường.

Giang Thần Hi nhìn cô gái trang điểm lòe loẹt trước mặt. Cô ta mặc váy dây ngắn, đi tất đen, gần như có thể nhìn thấy làn da trắng như tuyết thập thò, cái váy chỉ ngắn đến bắp đùi, để lộ đôi chân dài trắng nõn, mặt trang điểm đậm, môi đỏ chót, quần áo đúng chuẩn cách ăn mặc đi bar, trông hoàn toàn khác với dáng vẻ hôm xem mắt.

Nếu cô ta không chủ động xuất hiện trước mặt, cản đường thì anh ta có thể nhận ra cô ta mới là lạ đấy.

“Hôm đó tôi đã nói rồi, tôi với anh là không có khả năng, chúng ta hoàn toàn không thích hợp. Cho dù anh có đi theo tôi, giả vờ vô tình gặp được tôi thì tôi cũng sẽ không cảm thấy anh với tôi có duyên với nhau đâu.” Thẩm Hi Đồng vẫn huyên thuyên, hoàn toàn không nhận ra nét mặt của Giang Thần Hi đang càng ngày càng tối sầm xuống, hoặc có thể là trông thấy, thế nhưng cô ta cũng không quan tâm.

“Hơn nữa, ở đây không phải là nơi anh có thể chi nổi đâu. Anh vẫn là nên rời khỏi đây nhanh lên đi, miễn cho không cẩn thận lại bay mất cả tháng tiền lương đấy.” Thẩm Hi Đồng khinh thường nói.

Chỉ một giáo sư nghèo, dù điều kiện gia đình khá tốt, thế nhưng ở đây là chỗ nào chứ, người như anh ta có thể tới sao? Đúng là đồ không biết tự lượng sức.

“Cô vẫn luôn tự cho là đúng thế này sao?” Giọng nói của Giang Thần Hi rất

trầm, giọng điệu lạnh băng. Anh ta cao hơn Thẩm Hi Đồng một cái đầu, lúc này đang từ trên cao nhìn xuống cô ta.

Thẩm Hi Đồng buộc phải ngẩng đầu lên mới có thể thấy rõ mặt anh ta, nhưng vì ngược sáng nên cô ta không thấy rõ nét mặt của Giang Thần Hi, chỉ cảm thấy hình như người trước mắt đang tức giận. Cô ta khinh thường cười một tiếng, chỉ cậy vào quan hệ giữa mẹ hai người đã có thể cho rằng bản thân xứng với cô ta?

Cô ta lấy một xấp tiền từ trong ví ra, huơ huơ trước mặt Giang Thần Hi, "Này, số tiền này anh cầm lấy, coi như đêm nay tôi mời anh. Sau này anh đừng xuất hiện ở chỗ này nữa, đây không phải là nơi anh có thể tới. Cũng đừng theo dõi tôi nữa, cho dù mẹ anh và mẹ tôi là bạn tốt thì tôi cũng sẽ không qua lại với anh đâu."

Giang Thần Hi nhìn số tiền trước mặt, ước chừng khoảng hai ba nghìn, vung tay cũng thật hào phóng. Đây chính là thiên kim gia giáo nổi tiếng ở Thủ đô sao?

Anh ta nở nụ cười, mặt mũi của anh ta không tính là quá nổi bật, thế nhưng lại rất hấp dẫn, thuộc dạng càng nhìn càng thấy khí chất đàn ông, hơn nữa cả người đều toát ra phong độ của người trí thức, nên có vẻ không thích hợp với hoàn cảnh ở đây. Nhưng lúc anh ta cười rộ lên lại khiến cho người ta cảm thấy anh ta càng quyến rũ hơn.

Mắt Thẩm Hi Đồng hơi lóe lên, nhưng lập tức trở lại như thường. Cô ta buồn bực trong lòng vì vừa rồi đã bị một tên giáo sư nghèo mê hoặc, bèn ném xấp tiền trong tay lên người Giang Thần Hi, "Cầm số tiền này rồi biến đi."

Cô ta ném thật, khiến tiền bay lả tả, rơi tán loạn xuống chân Giang Thần Hi. Anh ta ngồi xổm xuống, nhặt từng tờ lên.

Thẩm Hi Đồng cúi đầu nhìn động tác của anh ta rồi cười khinh bỉ, ai cũng nói là người đọc sách thường rất cao ngạo, bây giờ xem ra cũng chỉ thế này mà thôi. Cô ta bĩu môi, định bỏ đi.

“Chờ đã.”

Giang Thần Hi lên tiếng. Thẩm Hi Đồng dừng bước, quay lại nhìn anh ta với vẻ mặt mất kiên nhẫn, “Anh còn muốn gì nữa?”

Giang Thần Hi cười một tiếng, nụ cười tươi nhưng vô cùng lạnh lẽo. Anh ta kéo một người đàn ông vừa đi ngang qua rồi đặt xấp tiền vào tay đối phương, “Số tiền này là của vị tiểu thư kia đưa cho anh, mời anh đêm nay cùng vui vẻ với nhau đấy.”

Số của anh ta rất may, chỉ kéo đại một người đàn ông đã kéo trúng một tên trai bao. Gã nhìn sang Thẩm Hi Đồng, còn dừng lại ở vị trí kia trên người cô ta một chút, mắt lóe sáng, khóe miệng nở nụ cười tự cho là quyến rũ, “Rất hân hạnh được phục vụ nàng.”

Thẩm Hi Đồng tái mặt, hung dữ lườm Giang Thần Hi, “Giang Thần Hi, anh có ý gì?”

Có điều, Giang Thần Hi còn chẳng thèm nhìn cô ta, mà lại nghênh ngang bỏ đi.

Thẩm Hi Đồng đâu chịu bị thua thiệt như vậy, muốn đuổi theo. Nhưng một bàn tay bỗng vòng qua eo cô ta, hơi thở đàn ông xa lạ phả vào cô ta, mang theo mùi son phấn nồng nặc.

“Vị tiểu thư này, đêm nay đẹp trời như thế, em muốn ở chỗ nào, muốn tư thế nào, anh đều chiều em cả đấy, bảo đảm sẽ thoả mãn em.” Người đàn ông kia nói năng mập mờ, thậm chí còn lè lưỡi liếm lên vành tai Thẩm Hi Đồng một cái.

Thẩm Hi Đồng cứng người, lập tức dùng hết sức đẩy gã ra, sau đó đưa tay tát lên mặt gã, “Cút ngay cho tao.” Cảm nhận được sự ướt át trên tai, dạ dày liền bị cuộn lên, khiến cô ta thấy vô cùng buồn nôn.

Cô ta đẩy rất mạnh, người đàn ông đó không ngờ cô gái này vừa mở miệng ra đã động tay động chân nên bị tát một cái. Gã lập tức nổi giận, nghề này của bọn họ chính là dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, nếu khuôn mặt bị thương thì khác nào chén cơm của gã bị đạp đổ.

“Đồ đàn bà thối tha, dám đánh tao.”

Người nọ vừa nổi khùng lên, Thẩm Hi Đồng liền mềm nhũn cả người. Thấy đối phương cao to khỏe mạnh, trong lòng cô ta rất lo lắng, sợ đối phương sẽ

đánh trả. Dù sao cô ta cũng chỉ là phụ nữ, nếu như đối phương muốn đánh thật thì cô ta đâu phải là đối thủ của gã.

“Anh muốn làm gì, tôi nói cho anh biết, nếu anh dám ra tay thì anh sẽ không được yên thân đâu.” Thấy đối phương giơ tay lên, Thẩm Hi Đồng liền hét lên.

“Đánh mày, đánh mày là còn nhẹ đấy.” Cái tát của gã đàn ông sắp giáng xuống.

“Chờ một chút.” Thẩm Hi Đồng quát, tay của gã liền khựng lại.

“Chẳng phải muốn tiền thôi sao? Tôi có tiền.” Thẩm Hi Đồng mở ví ra, lấy thêm một xấp tiền từ bên trong, cũng không thèm nhìn đã ném lên người gã, “Cầm đi, cầm tiền rồi cút ngay cho tôi.”

Số tiền này còn nhiều hơn số tiền Giang Thần Hi vừa đưa cho gã. Gã đàn ông hài lòng, cầm tiền rồi đi, trước khi đi còn không quên quay đầu cười quyến rũ với Thẩm Hi Đồng, “Người đẹp, anh là Khải Thụy, rất hay đến đây, nếu cần gì thì lúc nào cũng có thể tìm anh, anh… giỏi lắm đấy.” Trên mặt của gã đánh phấn, hình như trên môi cũng thoa son, nên cười lên trông rất giống giả gái.

Thẩm Hi Đồng không nhịn được nữa, lập tức chạy đến phòng vệ sinh điên cuồng nôn một trận. Nôn xong, cô ta dùng tay hất nước lên mặt, rửa đi rửa lại cho đến khi tai đỏ ửng lên mới dừng lại.

Lớp trang điểm trên mặt cô ta đã trôi hết, chì kẻ mắt cũng chảy xuống thành những vệt đen trên mặt, thoạt nhìn trông rất đáng sợ.

Cô ta lấy khăn ướt từ trong túi xách ra lau mặt rồi trang điểm lại. Tuy đã rạng rỡ trở lại, nhưng cơn giận ở trong lòng cô ta vẫn không sao giảm bớt.

Giang Thần Hi, anh đợi đấy cho tôi.

Bởi vì động tác ban nãy nên trước áo cô ta đã ướt một vùng lớn. Dù trang phục của cô ta là màu đen nhưng lại rất mỏng, lúc này bị ướt nên dán chặt vào người cô ta, tạo thành đường cong mê hoặc.

Thẩm Hi Đồng cũng không thèm để ý, nhìn mình trong gương, gật đầu hài lòng, rồi lắc mông đi ra sàn nhảy.

Thẩm Hi Đồng uốn éo điên cuồng trong sàn nhảy với một người đàn ông xa lạ bằng tư thế mập mờ, không hề quan tâm đến đôi tay đang sờ mó trên eo và ngực cô ta, vẻ mặt đầy mê say.

Cô ta thích được đàn ông vờn quanh thế này, cảm giác thật giống một ngôi sao đang được fans vây quanh.

Thật ra cô ta rất ghét bị những quy tắc cứng nhắc của nhà họ Thẩm gò bó. Vì hình tượng của bản thân, ngay cả cười cô ta cũng phải giả vờ sao cho đoan trang nhã nhặn, xinh đẹp nhưng vẫn đúng mực, để giữ gìn tác phong và dáng

vẻ của một thiên kim gia giáo, chứ đừng nói đến chuyện trang điểm đậm, ăn mặc hở hang xuất hiện trước mặt người ngoài thế này.

Nhưng cô ta lại không thể đánh mất danh phận tiểu thư nhà họ Thẩm được, bởi vì trong lòng cô ta biết rõ rằng nếu không có nhà họ Thẩm thì cô ta chẳng là cái gì, cũng chẳng có cái gì cả.

Vì thế, cô ta chỉ có thể thỉnh thoảng đến hộp đêm vui vẻ, buông thả một chút.

Thế nhưng dù đến hộp đêm chơi, cô ta cũng phải đánh một lớp phấn thật dày lên mặt mình, trang điểm thật đậm, để bảo đảm mình không bị người khác nhận ra.

Có người sờ soạng ngực cô ta. Thẩm Hi Đồng cười cười, đưa tay vỗ lên cơ bắp trước ngực của người đàn ông đối diện, ném cho đối phương một ánh mắt nóng rực.

Cô thích đàn ông lực lưỡng, chứ không phải loại thư sinh mặt hoa da phấn như tên vừa gặp ban nãy, ví dụ như Phó Hoành Dật, hoặc như người đàn ông trước mắt này.

***

“Thần Hi, cậu vừa làm gì mà vẻ mặt lại khó coi vậy?” Hàn Dịch thấy Giang Thần Hi vào liền hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Giang Thần Hi ngồi xuống ghế sô-pha, cầm ly rượu trên bàn lên uống một ngụm, lạnh lùng đáp, “Gặp phải một con ả điên tự cho là đúng.”

Hàn Dịch mập mờ cười, “Là phụ nữ điên à, Thần Hi, sức hấp dẫn của cậu lớn thật đấy.”

Giang Thần Hi quét mắt nhìn anh ta một cái, ánh mắt lạnh như băng, “Đêm nay thắng rồi?”

Hàn Dịch cười đắc ý, “Đương nhiên rồi.” Rõ ràng là Phó Hoành Dật không chuyên tâm chơi bài, hoàn toàn không để ý đến chuyện thắng thua, nên đương nhiên anh là người thắng đậm nhất rồi.

Giang Thần Hi đi đến, vỗ vai Phó Hoành Dật, “Để tôi chơi một hai ván đi.”

Phó Hoành Dật từ đầu chỉ tham gia để đủ người nên lập tức nhường chỗ cho Giang Thần Hi.

“Này, Thần Hi, hôm nay đến nộp tiền cho anh đây sao?” Hàn Dịch huýt sáo một tiếng.

Giang Thần Hi không nói gì, chỉ mỉm cười dịu dàng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục nhìn thoáng qua Hàn Dịch, bình thường chẳng phải rất khôn khéo sao, vậy mà bây giờ lại bắt đầu giả điên, không nhận ra tâm trạng của Giang Thần Hi không tốt à?

“Thần Hi, anh đây đâu đắc tội với cậu mà cậu lại ra tay ác độc như vậy?” Hàn Dịch sau khi thua năm ván liên tiếp, cuối cùng cũng xanh mặt, tức giận kêu oai oái.

Giang Thần Hi gom chỗ thẻ bạc trước mặt Hàn Dịch về phía mình, nhìn đống thẻ bạc cao ngất trước mắt, tâm trạng buồn bực vừa rồi cũng vơi đi đôi chút, ánh mắt nhìn Hàn Dịch cũng chứa ý cười.

“Cậu không có đắc tội với tôi, nhưng dạo này tôi thiếu tiền, cho nên muốn kiếm ít tiền lẻ thôi.”

Mặt Hàn Dịch tái xanh, cậu không có tiền? Định lừa quỷ chắc? Người khác không biết, nhưng tôi còn có thể không biết sao? Bề ngoài thì là một giáo sư đại học, nhưng trên thực tế lại là một thương nhân bản lĩnh đầy mình, Giang Thần Hi cậu đứng thứ hai, thì Hàn Dịch tôi cũng chẳng dám nhận vị trí thứ nhất, chỉ e tài sản nhà tôi còn không nhiều bằng của Giang Thần Hi cậu ấy chứ.

Giang Thần Hi điềm nhiên bình tĩnh cất thẻ bạc trước mặt đi, “Cũng muộn rồi, tôi về trước đây.”

http://tieulun.hopto.org

“Thắng rồi liền muốn chạy? Giang Thần Hi, cậu là tên khốn kiếp.” Hàn Dịch mắng chửi ầm ĩ.

Phó Hoành Dật cũng đứng dậy theo, “Tôi cũng về luôn đây.” Anh cầm điện thoại di động, hình như đang gửi tin nhắn, còn gửi cho ai thì không cần nói mọi người cũng biết.

“Tôi cũng phải về rồi, về muộn quá không tiện ăn nói với ba tôi.” Thẩm Quân Dục đứng dậy, cầm áo khoác của mình lên.

Hàn Dịch lườm mấy người đòi về, được ba giây thì cũng ném đống bài mạt chược trong tay xuống bàn, “Các cậu đều về hết, một mình tôi còn chơi gì nữa. Đi đi, về nhà mà tìm mẹ các cậu đi.”

Cố Dương và Cố Khải suy nghĩ một chút rồi cũng đứng dậy về theo.

“Này, Quân Dục, người kia có phải là em gái cậu không?” Hàn Dịch vô tình nhìn xuống dưới tầng, sau đó liền kéo Thẩm Quân Dục lại, chỉ vào một người trong sàn nhảy dưới tầng rồi hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 182: Ba mẹ ruột?

“Cậu nhìn lầm rồi, tôi chỉ có một đứa em gái thôi, Lan Lan không bao giờ đến những nơi như thế này đâu.” Thẩm Quân Dục hờ hững đáp, còn không nhìn xuống tầng lấy một cái.

Hàn Dịch kéo anh ấy không buông, “Tôi nói nhầm, là cô em gái trên danh nghĩa của cậu kìa. Cậu mau nhìn xem có phải là cô ta không, tôi chắc 90% là cô ta đấy.”

Thẩm Quân Dục dừng bước lại, nhìn về phía Hàn Dịch chỉ. Tuy rằng Thẩm Hi Đồng trang điểm rất đậm, lại lẫn trong đám đông, thế nhưng Thẩm Quân Dục muốn nhận ra cô ta cũng không khó.

Hàn Dịch tặc lưỡi, “Thật không nhận ra, cô em này của cậu lại còn có một tính cách… không muốn để người khác biết như thế.” Anh ta vốn định nói “lẳng lơ”, nhưng lại kịp đổi từ.

Ngược lại, vẻ mặt của Thẩm Quân Dục vẫn không có chút ngạc nhiên nào. Thẩm Hi Đồng từ bé đã giả tạo, bây giờ xuất hiện ở đây với dáng vẻ như vậy, anh ấy cũng chẳng có gì kinh ngạc.

“Đi thôi.” Thẩm Quân Dục nhấc chân đi. Hàn Dịch lại nhìn thoáng qua sàn nhảy rồi cười một tiếng khinh bỉ.

http://tieulun.hopto.org

Anh ta cũng biết Thẩm Hi Đồng nhiều năm, có thể nói là đã quen biết từ nhỏ. Thẩm Hi Đồng tuy xinh đẹp, nhưng một người luôn thích gái đẹp như Hàn Dịch đây từ xưa đến này chưa bao giờ có hứng thú với cô ta cả, không phải là vì quan hệ với Thẩm Quân Dục, mà là vì cô ta quá giả tạo. Phụ nữ đôi khi giả vờ một chút cũng rất đáng yêu, thế nhưng cứ luôn giả tạo thì lại rất khó ưa.

Lúc Hàn Dịch và Thẩm Quân Dục xuống tới bãi đỗ xe thì Phó Hoành Dật đã đi rồi.

“Phó Hoành Dật đâu? Cậu ấy không có lái xe tới, không ngồi xe của tôi thì về bằng cách nào?” Hàn Dịch không nhìn thấy Phó Hoành Dật nên hỏi Cố Dương.

Cố Dương nhún vai, “Chị dâu tới đón nên anh ấy về trước rồi.”

“Chậc chậc, đàn ông có vợ có khác, làm tôi cũng muốn kết hôn quá.” Hàn Dịch cảm thán.

Thẩm Quân Dục liếc anh ta, “Cậu có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy mà, đừng nói chỉ đơn giản muốn kết hôn, cho dù muốn làm cha thì cũng có người xếp hàng chờ cậu sủng hạnh đấy.”

“Mấy người thì biết cái gì, đám phụ nữ kia có thể kết hôn được sao? Dù kết hôn cũng phải tìm một người vợ đảm mẹ hiền, giống chị dâu thì cũng không tệ.” Nói thì nói như vậy, nhưng trong đầu anh lại hiện ra một gương mặt tươi trẻ với đôi mắt như vầng trăng khuyết, lúc cười lên còn lộ ra hai cái răng khểnh.

http://tieulun.hopto.org

Nếu là cô nàng kia thì chắc không thể làm vợ đảm mẹ hiền được rồi.

Anh ta lắc lắc đầu, hơi rầu rĩ, tại sao mình lại nghĩ tới con bé kia chứ? Cô ấy chính là một cọp mẹ, một con sói con, biết cắn người đấy.

***

Phó Hoành Dật lên xe rồi mới phát hiện Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng cũng ngồi phía sau, mặt của hai người họ đỏ rực, hình như đã uống rượu.

“Vừa uống rượu sao?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em không uống, chỉ có hai người họ uống thôi.”

“Chào ngài Phó.” Phương Đồng chủ động chào hỏi, Vu Hiểu Huyên chào theo.

Phó Hoành Dật nhìn hai cô nàng qua kính chiếu hậu, mỉm cười hòa nhã nói, “Gọi anh là Phó Hoành Dật, hoặc anh Phó là được rồi.”

Phương Đồng có vẻ lo lắng vì được đối xử thân thiết, nhưng cũng không dám

gọi như vậy, “Vâng, ngài Phó.”

Phó Hoành Dật cười cười, không lên tiếng nữa.

Anh ngồi ở ghế phó lái, đêm nay uống chút rượu nên không tiện lái xe. Thẩm Thanh Lan đưa Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng về nhà trước, sau đó mới về Đại Viện với Phó Hoành Dật.

Mùng mười Phó Hoành Dật phải đi rồi, mà hôm nay đã là mùng tám, mấy ngày nay bọn họ đều ở trong Đại Viện.

Lúc trở về, mọi người trong nhà đã đi ngủ hết. Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cũng không đánh thức bọn họ, tắm rửa xong liền đi ngủ.

Sáng hôm sau, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan ăn sáng xong thì tản bộ trong Đại Viện, đi một lát đã ra đến cửa Đại Viện lúc nào không hay. Sau đó, họ vô tình nhìn thấy một trò vui.

Tối qua, Thẩm Hi Đồng không về nhà mà đến khách sạn, nhưng lại gọi điện thoại về nhà nói là ngủ lại ở nhà bạn. Sở Vân Dung biết Thẩm Hi Đồng sau khi về nước đã có mấy cô bạn ở Thủ đô, vì vậy cũng không nghi ngờ gì.

Chơi suốt một đêm, lại thêm uống nhiều rượu nên tới trưa Thẩm Hi Đồng mới ngủ dậy. Biết hôm nay không có ai ở nhà, cô ta cũng không vội về. Ông nội đã hẹn mấy ông bạn già ra ngoài chơi, ba mẹ thì đi thăm bạn bè, còn

Thẩm Quân Dục lại tự động bị cô ta bỏ qua.

Cô ta gọi điện thoại sai người khác mang đến một bộ quần áo theo phong cách thường ngày của cô ta, rồi lại trang điểm nhẹ để che đi vẻ tiều tụy trên mặt, xong xuôi mới đón xe về nhà.

Ngày hôm qua, xe của cô ta đỗ ở Mị Sắc, không lái về. Lúc này, cô ta chỉ muốn về nhà ngủ một giấc chứ không muốn đi lấy xe, vì thế bèn để ở lại đó trước.

Từ xa, cô ta đã nhìn thấy có hai người đứng lấp ló trước cửa Đại Viện, mặc áo bông nặng trịch, co vai rụt cổ, có lẽ là vì bị lạnh, lại còn đi tới đi lui. Đến gần hơn, cô ta mới phát hiện họ là một nam một nữ, tóc điểm bạc, trông có vẻ đã có tuổi.

Thẩm Hi Đồng không quan tâm tới họ mà xuống xe, đang định đi vào thì lại thấy hai người vừa rồi còn đứng trong góc chợt đi nhanh về phía cô ta. Người phụ nữ kia thậm chí còn nhào đến, muốn ôm lấy cô ta. Thẩm Hi Đồng giật mình, vô thức lui ra sau mấy bước, sau đó cau mày, lạnh giọng quát to, “Bà làm cái gì vậy?”

Người phụ nữ đó dường như không ngờ Thẩm Hi Đồng lại phản ứng như vậy, bất chợt không dám làm gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Thẩm Hi Đồng.

“Hai người là ai?” Thẩm Hi Đồng cau mày.

Hình như lúc này người phụ nữ kia mới hoàn hồn, cầm lấy tay Thẩm Hi Đồng, đôi mắt ngấn lệ long lanh, “Tam Nha, cuối cùng ba mẹ cũng tìm được con rồi. Ba mẹ đã tìm con rất vất vả đấy.”

Thẩm Hi Đồng không đề phòng trước nên bị kéo, muốn rút tay về, nhưng không ngờ người phụ nữ đó lại rất khỏe, “Rốt cuộc hai người là ai, muốn làm gì?”

Vẻ mặt của người phụ nữ đó rất kích động, “Tam Nha, chúng ta là ba mẹ con, là ba mẹ ruột thịt của con đây.”

Nghe xong nửa câu đầu, Thẩm Hi Đồng còn muốn nói bọn họ đã nhận lầm người. Thế nhưng sau khi nghe nửa câu sau, động tác của cô ta liền khựng lại giây lát, vẻ mặt hình như rất hoảng hốt, sau đó lập tức bình thường trở lại, hất mạnh tay người phụ nữ kia ra, “Hai người nhận lầm rồi, tôi không phải là Tam Nha mà hai người nói. Tôi là Thẩm Hi Đồng, tôi có ba có mẹ.”

Người phụ nữ vừa nghe vậy liền sốt ruột, cầm lấy tay của Thẩm Hi Đồng không chịu buông ra, “Tam Nha, ba mẹ thật sự là ba mẹ ruột của con đây mà. Ba mẹ có cả ảnh chụp đây này.”

Nói rồi bà ta quay lại, gọi người đàn ông đi cùng mình ở phía sau, “Mau lấy ảnh ra cho Tam Nha xem đi.”

Người đàn ông đó nghe vậy, lập tức lấy một tấm ảnh từ trong túi áo trước ngực ra, đưa đến trước mặt của Thẩm Hi Đồng, “Tam Nha, con xem, đây là ảnh của con khi còn bé. Ba mẹ thật sự là ba mẹ ruột của con mà.”

Tấm ảnh đã rất cũ, có lẽ là vì không được gìn giữ cẩn thận nên bề mặt còn bị ố vàng. Trong hình là hai người lớn và ba đứa bé gái. Thẩm Hi Đồng vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra đứa nhỏ nhất chính là cô ta khi còn bé, xem chừng lúc đó khoảng năm, sáu tuổi.

Trong mắt Thẩm Hi Đồng hiện lên vẻ hoảng loạn, “Cầm một tấm ảnh tới đã muốn nhận là ba mẹ tôi? Hai người định lừa đảo à, tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

Ban đầu, cô ta cho rằng nói như vậy sẽ dọa được hai vợ chồng này, không ngờ người đàn ông bên cạnh lại ngẩng đầu lên, nhìn Thẩm Hi Đồng, “Con báo đi, cho dù cảnh sát tới thì ba mẹ cũng không sợ đâu. Ba mẹ tìm đến con gái ruột của mình, chứ có làm chuyện xấu đâu.”

Lời nói đầy hùng hồn này khiến Thẩm Hi Đồng tức đỏ mắt. Chưa nói hai người nghèo túng trước mặt không phải là ba mẹ của cô ta, cho dù thật sự là thế thì năm đó họ đã bỏ rơi cô ta, bây giờ lại tìm đến cô ta, đạo lý gì thế này?

“Nói chuyện đàng hoàng đi, giải thích với Tam Nha từ từ thôi.” Người phụ nữ kia nói với chồng, Bọn họ đến để nhận con gái, chứ không phải đến gây thù.

Người đàn ông không nói gì nữa.

Người phụ nữ kia cẩn thận cười nịnh bợ, “Tam Nha, nếu con không tin thì chúng ta có thể đi làm giám định gì gì đó. Ba mẹ thật sự là ba mẹ ruột của

con mà.”

Thẩm Hi Đồng không thể thoát khỏi tay của bà ta, trong lòng vô cùng buồn bực. Cô ta quay đầu nhìn viên cảnh vệ trước cổng Đại Viện, “Mấy người chết hết rồi à, còn không mau đến đây kéo bọn họ ra cho tôi.”

Viên cảnh vệ đã nhìn thấy chuyện bên này từ lâu, ngay từ đầu đã muốn đi đến, nhưng Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đã đi tới, có ý bảo bọn họ đừng xen vào. Bọn họ vốn còn thấy làm vậy không hay lắm, thế nhưng nghe thấy lời nói của Thẩm Hi Đồng, sắc mặt mấy viên cảnh vệ liền tối sầm lại.

Bọn họ đều là binh sĩ trong quân đội, mặc dù làm cảnh vệ ở đây, nhưng nơi này vẫn thuộc quân đội, các vị lãnh đạo ở đây còn chưa bao giờ nói chuyện với bọn họ như vậy. Thế mà thái độ vừa rồi của Thẩm Hi Đồng rõ ràng là coi bọn họ là tôi tớ, sắc mặt bọn họ có thể tốt mới là lạ đấy.

Vẻ mặt của một cảnh vệ trẻ trong số đó tức giận thấy rõ. Cũng chỉ là một con phượng hoàng giả, có tư cách gì mà kiêu ngạo chứ? Phượng hoàng thật người ta còn khách sáo lễ độ với bọn họ đấy. Có điều, thấy Thẩm Thanh Lan đứng bên cạnh, cậu ta cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nhìn sang cô.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật bước ra khỏi góc khuất. Phó Hoành Dật hỏi “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thẩm Hi Đồng thấy Phó Hoành Dật, ban đầu còn rất mừng, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Thanh Lan bên cạnh anh thì sự vui mừng đó lập tức biến mất, ra vẻ đáng thương nhìn Phó Hoành Dật, “Hoành Dật, kéo hai người này ra giúp

em với.”

Phó Hoành Dật không để ý đến lời nói của Thẩm Hi Đồng. Tuy anh đã biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn làm như không biết gì, nhìn sang đôi vợ chồng kia rồi hỏi, “Hai người là ai? Vì sao lại lôi lôi kéo kéo ở đây?”

Đôi vợ chồng trung niên có lẽ chưa từng gặp người nào có khí thế như Phó Hoành Dật, vì vậy sắc mặt vô cùng thấp thỏm bất an, tay của người phụ nữ cũng thả lỏng một chút. Thẩm Hi Đồng nhân cơ hội giãy ra, chạy tới bên cạnh Phó Hoành Dật, người phụ nữ kia muốn kéo cô lại nhưng bị hụt.

Người đàn ông không nói gì, chỉ nhìn bà ta một cái. Bà ta xoa xoa tay mình, cẩn thận nói, “Vị…” Bà ta không biết nên xưng hô với Phó Hoành Dật như thế nào, bèn suy nghĩ một chút để chọn một cách gọi sao cho thích hợp, “Vị tiên sinh này, chúng tôi là ba mẹ ruột của Tam… của con bé.”

Phó Hoành Dật liếc sang, chỉ vào Thẩm Hi Đồng, “Bà nói hai người là ba mẹ ruột của cô ta sao?”

Người phụ nữ kia gật đầu, “Đúng đúng, chúng tôi thật sự là ba mẹ ruột của nó mà. Chúng tôi đã tìm nó rất nhiều năm, vất vả lắm mới nghe nói nó ở chỗ này, ngay cả Tết cũng chẳng ăn nữa mà tìm đến đây ngay, thế nhưng lại không vào được, chỉ có thể chờ ở trước cổng.”

“Sao hai người lại biết cô ta chính là con gái của hai người, lỡ như nhận lầm thì sao?” Thẩm Thanh Lan lên tiếng, giọng nói lạnh tanh.

Đôi vợ chồng trung niên cảm thấy cô gái trước mắt cực kỳ đẹp, đẹp như là tiên nữ vậy, nên bọn họ chỉ nhìn thoáng qua rồi cúi đầu, không dám nhìn nữa. Người phụ nữ kia nhỏ giọng nói, “Chúng tôi có bằng chứng. Chúng tôi đã đến cô nhi viện năm xưa bỏ Tam Nha lại để hỏi thăm, người trong cô nhi viện nói cho tôi biết là Tam Nha đã được một gia đình giàu có nhận nuôi. Tôi nghe ngóng rất lâu, đi tìm rất nhiều nơi, mới biết được gia đình đó ở Thủ đô nên liền tìm đến.”

Người phụ nữ kia nói rất nhiều, thế nhưng vẫn chưa nói vì sao bọn họ biết Thẩm Hi Đồng là con gái của bọn bọ.

Thẩm Thanh Lan nhìn hai người trước mắt, trong mắt lóe lên vẻ u ám.

“Ở đây dù sao cũng là cổng chính, nhiều người ra vào, không tiện nói chuyện, đi vào trong trước đã. Ba mẹ tôi chính là ba mẹ nuôi của cô con gái mà hai người nói. Bây giờ họ không ở nhà, hai người trước tiên vào nhà của tôi ngồi một lúc đi, tôi sẽ gọi điện thoại để báo bọn họ quay về.” Thẩm Thanh Lan từ tốn nói.

Thẩm Hi Đồng không thể tin nổi, mở to hai mắt, “Sao em có thể để bọn họ vào nhà chúng ta. Bọn họ chính là kẻ lừa bịp, với lại, cần gì phải nói cho ba mẹ biết?”

Người phụ nữ kia vừa nghe vậy, liền cuống lên, “Chúng tôi không phải kẻ lừa bịp, chúng tôi thật sự là ba mẹ của con bé mà.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Hi Đồng một cái, “Hiện tại thời tiết lạnh thế này, bất kể có phải hay không thì cũng không thể để họ tiếp tục đứng ở đây được. Nếu như xảy ra chuyện gì thì chị chịu trách nhiệm ư?”

Thẩm Hi Đồng nhất thời nghẹn lời, không nói được gì, chỉ tức giận nhìn Thẩm Thanh Lan rồi quay đầu bỏ đi.

Phó Hoành Dật nói với hai người kia, “Hai người vào đi.”

Hai người liền dè dặt theo Phó Hoành Dật đi vào. Lần này, cảnh vệ gác cổng không cản bọn họ lại nữa. Hai vợ chồng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa kịp thở đều thì đã nhìn thấy ngôi nhà vô cùng to lớn, rón rén đi vào.

Hai vợ chồng càng thêm dè dặt, thấy chiếc sô-pha đẹp đẽ, ngay cả ngồi bọn họ cũng chỉ dám ngồi nửa mông.

Chị Tống không biết hai người họ là ai, trông cũng không giống người thân nhà họ Thẩm, nhưng vẫn mang trà lên cho hai người.

Người phụ nữ kia luống cuống, liên tục nói cám ơn. Tay bà ta lạnh cóng, rõ ràng rất muốn lập tức ủ tách trà nóng vào lòng bàn tay, nhưng lại lau tay lên quần trước rồi mới dám cẩn thận cầm tách trà lên.

Người đàn ông kia trông có vẻ bình tĩnh hơn bà ta một chút, nhưng bóng lưng cứng ngắc đã để lộ vẻ khẩn trương của lão ta.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng đi lên tầng liền không xuống nữa. Thẩm Thanh Lan đã gọi điện thoại cho Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung, họ đang trên đường về. Phó Hoành Dật thì ngồi trên ghế sô-pha đối diện hai người kia.

Ban đầu, hai người họ còn cúi đầu xuống, không dám nhìn lung tung. Có điều chỉ một lát sau, thấy Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan tuy rằng trông không dễ gần, nhưng lại không hề làm khó bọn họ, càng không khinh thường bọn họ, vì thế bọn họ dần to gan hơn.

Hai người họ dè dặt ngẩng đầu lên, quan sát căn nhà này, lúc nhìn thấy đồ vật trong phòng đều quý giá thì ánh mắt của họ đều lộ vẻ tham lam. Người phụ nữ kia còn len lén đưa tay sờ sờ sô-pha.

Thẩm Thanh Lan dù không chăm chú nhìn bọn họ nhưng vẫn liếc mắt dõi theo, thấy vậy thì cuối cùng trong mắt đã ánh lên vẻ hài lòng.

Thông tin của Kim Ân Hi quả nhiên không sai, hai người này không hề khiến cô thất vọng.

Phó Hoành Dật liếc nhìn cô một cái, nhéo bàn tay cô. Thẩm Thanh Lan nhìn sang anh, thấy trong mắt anh có ý cười trêu chọc thì bình tĩnh nhìn sang chỗ khác.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy thái độ của Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật liền biết rằng chuyện này chắc chắn có liên quan đến cô,

hoặc cũng có lẽ là chính cô đã khéo léo thúc đẩy. Trông dáng vẻ của đôi vợ chồng này thôi cũng biết điều kiện sống của họ không tốt, làm sao có dư thời gian và sức lực đi tìm kiếm đứa con gái đã bị bọn họ vứt bỏ nhiều năm trước chứ, lại còn chỉ tìm một lần đã thấy.

Trên đời này cũng có chuyện trùng hợp, nhưng trùng hợp quá sẽ khiến người khác nghi ngờ. Tuy nhiên, anh cũng chẳng có chút thiện cảm nào với Thẩm Hi Đồng, bất kể Thẩm Thanh Lan muốn làm gì, anh cũng sẽ đứng về phía cô.

Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung nhanh chóng trở về cùng Thẩm lão gia.

Thấy Thẩm lão gia cũng đã về, Thẩm Thanh Lan đứng dậy dìu ông ngồi xuống, “Ông nội, chẳng phải ông đang đến nhà bạn chơi sao?”

Thẩm lão gia nhìn cô, “Trong nhà xảy ra chuyện, sao còn có thể nán lại đó được.”

Nói rồi, ông nhìn quanh một cái, thấy hai gương mặt xa lạ trên ghế sô-pha thì biết ngay họ chính là hai vợ chồng kia. Không thấy Thẩm Hi Đồng, Thẩm lão gia cau mày hỏi, “Hi Đồng đâu?”

“Ở trên tầng ạ.” Phó Hoành Dật trả lời.

“Đi gọi nó xuống đây đi.” Thẩm lão gia nhìn sang Sở Vân Dung, sau đó mới nhìn sang đôi vợ chồng kia, “Xin hỏi, nên xưng hô với hai người thế nào?”

Hai người họ đã bắt đầu đứng ngồi không yên từ lúc ba người này bước vào, nhất là Thẩm lão gia, lúc không cười trông rất nghiêm túc. Nghe ông hỏi vậy, người phụ nữ không dám trả lời, còn người đàn ông chà chà hai tay, “Tôi là Lý Đại Đầu, còn đây là vợ tôi, Điền Thúy Phương.”

Thẩm lão gia gật đầu, vẻ mặt không có biểu cảm gì, “Nghe nói hai người tới tìm con gái?”

“Đúng vậy, đúng vậy ạ, cháu gái lớn của ông chính là con gái ruột của tôi.” Lý Đại Đầu đáp. Sợ Thẩm lão gia không tin, lão ta còn lấy tấm hình kia ra, đưa cho ông xem, “Đây là ảnh gia đình của chúng tôi, đứa nhỏ nhất kia chính là Tam Nha đó.”

Thẩm lão gia nhận lấy tấm ảnh, đưa đến gần để nhìn. Thẩm Hi Đồng lúc tới nhà họ Thẩm đã chín tuổi nên không giống với cô bé trong ảnh lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra nét tương đồng.

Ông đặt tấm ảnh xuống bàn, Sở Vân Dung và Thẩm Hi Đồng cũng đã đi xuống, vẻ mặt của Thẩm Hi Đồng vô cùng không cam lòng.

“Hai người nói Hi Đồng là con gái của hai người, vậy ngoài tấm ảnh này ra thì còn có bằng chứng gì nữa không?” Thẩm Khiêm nghiêm giọng hỏi.

Hình như người đàn ông kia không ngờ Thẩm Khiêm lại hỏi như vậy, nên hơi ngây người, “Tôi chính là ba ruột của nó, còn cần chứng cứ gì nữa chứ? Hơn

nữa, chẳng lẽ tấm ảnh này còn chưa đủ sao?”

“Ông nói ông là cha ruột của tôi thì chính là vậy sao? Ảnh chụp vẫn có thể chỉnh sửa cơ mà. Tôi thấy hai người là kẻ lừa bịp thì có.” Thẩm Hi Đồng đanh giọng.

Lý Đại Đầu không dám tỏ thái độ trước mặt mấy người nhà họ Thẩm, nhưng trong lòng lão ta, Thẩm Hi Đồng chính là con gái của lão, con cái cãi lại lời cha mẹ là bất hiếu. Vẻ mặt lão ta lập tức thay đổi, muốn nổi giận, nhưng lại bị Điền Thúy Phương kịp thời kéo lại, ra sức nháy mắt với lão ta.

Lý Đại Đầu lập tức tỉnh táo lại. Đúng vậy, chuyện quan trọng nhất bây giờ là nhận lại con gái trước đã. Người đến tìm bọn họ đã nói, đứa con gái này của bọn họ bây giờ là nghệ sĩ dương cầm, kiếm được rất nhiều tiền. Nếu có thể nhận con gái thành công thì điều kiện của gia đình bọn họ nhất định sẽ được cải thiện, con trai của lão ta sẽ có tiền cưới vợ, lão ta cũng sẽ không cần đi sớm về muộn để làm việc vất vả mỗi ngày nữa, chỉ cần nằm ở nhà cũng có tiền tiêu.

Thẩm lão gia nhìn Thẩm Hi Đồng, cô ta lập tức im bặt, ánh mắt này của ông rõ ràng là không hài lòng về thái độ vừa rồi của cô ta.

Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh xem trò vui, hiếm khi có kịch hay để xem, nếu không xem thì quá lỗi với bản thân rồi. Có điều, dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên của hai người lại khiến Thẩm Hi Đồng tức muốn hộc máu.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 183: Nhận người thân

Thẩm lão gia nhìn Lý Đại Đầu, “Hi Đồng quả thật được gia đình chúng tôi nhận nuôi, nhưng trước lúc nhận về, viện trưởng cô nhi viện đã nói, con bé trở thành cô nhi là vì ba mẹ không ai chăm sóc, nên nó mới bị đưa đến cô nhi viện. Bây giờ hai người bỗng nhiên nhảy ra, nói hai người là ba mẹ ruột của nó, vậy chuyện này nên giải thích thể nào? Là hai người nói dối? Hay năm đó viện trưởng cô nhi viện nói dối?”

Lý Đại Đầu xoa xoa tay, vẻ mặt vô cùng xấu hổ, Điền Thúy Phương đành phải lên tiếng, “Thật ra chuyện này đều tại tôi hết. Nếu không phải do tôi vô dụng, không có bản lĩnh thì ngày xưa chúng tôi đã không bỏ rơi Tam Nha rồi.”

Bà ta đỏ hoe mắt, nói tiếp, “Quê chúng tôi ở Tương Nam, chỉ là một thôn nhỏ lạc hậu trong núi, người dân trong thôn đều sống dựa vào trồng trọt, đời sống rất khó khăn. Ở chỗ chúng tôi, nếu không có con trai thì sẽ bị người ta nói là tuyệt hậu. Tôi lấy cha nó năm năm, sinh được ba đứa con thì đều là con gái, trong nhà lại rất thiếu thốn, đồ ăn ít ỏi, chỉ có thể gắng gượng nuôi hai người lớn, sao có thể nuôi thêm ba đứa trẻ nữa. Lúc đó, tôi lại mang thai, ai cũng nói đứa bé trong bụng tôi là con trai, vì thế tôi đã bàn bạc với ba nó, muốn đưa Tam Nha cho người khác nuôi.”

Nói đoạn, bà ta im lặng một chút, liếc nhìn sắc mặt khó coi của Thẩm Hi Đồng, “Nhưng Tam Nha là con gái, con gái là con người ta, vì thế không có ai chịu nhận nuôi nó cả, hơn nữa nó lúc đó đã năm tuổi, cũng hiểu chuyện rồi, mấy gia đình muốn nhận con nuôi cũng không muốn nhận một đứa lớn như nó, vì thế…”

“Vì thế hai người đã đưa nó đến cô nhi viện sao?” Sở Vân Dung lên tiếng, giọng lạnh lùng. Dù sao cũng là đứa con gái do chính tay bà nuôi lớn, nghe thấy những điều này, bà càng thấy thương con bé hơn.

Điền Thúy Phương cũng thấy xấu hổ, nhưng vẫn không bỏ cuộc, “Vị phu nhân này, bà chưa từng trải qua cuộc sống như thế thì đâu hiểu được cảnh ăn bữa trước không có bữa sau, cái cảm giác ngay cả bản thân và con cái cũng không nuôi nổi. Nếu tôi được như phu nhân đây thì có đánh chết tôi tôi cũng sẽ không bỏ rơi con mình đâu.”

Điền Thúy Phương cũng không biết lời nói của bà ta sai ở chỗ nào, chỉ thấy sắc mặt Sở Vân Dung bỗng nhiên trắng bệch, khiến cho mọi người đều giật mình. Chỉ có Thẩm Khiêm biết vợ mình nghĩ tới điều gì, liền nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan, thấy con bé vẫn không có bất cứ phản ứng gì thì mới lặng lẽ nắm chặt tay vợ mình.

Sở Vân Dung bình tĩnh lại, nhưng trái tim bà dường như còn hơi nhói đau, khiến sắc mặt bà thoạt nhìn vẫn tái nhợt.

Điền Thúy Phương lại càng hoảng sợ hơn, luống cuống ngồi đó, không biết phải làm thế nào.

Bà ta đâu biết rằng, chỉ một chữ “bỏ” đã khiến Sở Vân Dung liên tưởng đến chuyện mình đã để lạc mất con gái ruột thịt.

http://tieulun.hopto.org

“Nếu đã bỏ nó thì sao bây giờ còn muốn tìm?” Sở Vân Dung khàn giọng hỏi.

Điền Thúy Phương càng lúng túng hơn, vẻ mặt cũng đau khổ bất lực, “Đâu phải chúng tôi không muốn đi tìm Tam Nha sớm hơn, nhưng đến khi chúng tôi hối hận, muốn dẫn Tam Nha về thì nó đã bị người khác đưa đi. Viện trưởng nói nó được một gia đình giàu có nhận nuôi, chúng tôi bèn hỏi bà ấy địa chỉ, nhưng bà ấy lại nói không biết. Mấy năm nay, chúng tôi vẫn luôn không ngừng tìm kiếm, thậm chí tôi và ba nó còn xa quê nhiều năm, đến nơi khác làm thuê làm mướn, đi khắp các tỉnh thành chỉ để hỏi thăm tin tức của Tam Nha. Nhưng nhiều năm qua, chúng tôi vẫn không tìm được nó.”

Nói đoạn, Điền Thúy Phương liền bật khóc. Thấy bà ta giả vờ khóc lóc kể lể, Thẩm Thanh Lan cũng phải thầm khen ngợi một câu.

Gia đình này đâu phải xa xứ nhiều năm vì tìm kiếm con gái, phiêu bạt đến nhiều thành phố khác chỉ hoàn toàn vì quê nhà quá nghèo nàn. Họ không nuôi nổi con cái, không muốn chết đói nên chỉ đành đi nơi khác làm thuê thôi. Hơn nữa, theo như tư liệu điều tra thì năm xưa, nếu không phải hai đứa con gái trước đó lớn hơn Thẩm Hi Đồng, đã biết làm việc, cho không ai lấy, bỏ rơi lại tiếc, thì e rằng cũng chẳng phải mỗi mình Thẩm Hi Đồng bị bỏ rơi.

Nhưng về sau, số phận của hai cô gái đó cũng không khá hơn là bao. Một người mới vừa tròn mười lăm tuổi đã bị gả cho một lão côn đồ trong thôn, còn người kia không lâu sau cũng lập gia đình năm mười tám tuổi, gia đình chồng cũng chẳng tốt đẹp gì, là công nhân cùng làm thuê với bọn họ, sính lễ là hai mươi nghìn nhân dân tệ.

Sau đấy, bọn họ liền dẫn đứa con trai duy nhất rời khỏi thành phố đó.

http://tieulun.hopto.org

Lần này, nếu không phải Thẩm Thanh Lan cho người tìm đến bọn họ, nói rằng đứa con gái út bị bọn họ bỏ rơi đã được một gia đình giàu có nhận nuôi, bây giờ có rất nhiều tiền thì bọn họ đã chẳng bỏ cả mừng năm mới để chạy đến đây.

Những lời giải thích bọn họ vừa đưa ra cũng là do người của Thẩm Thanh Lan mách nước cho bọn họ.

Ban đầu bọn họ còn không tin, phải đến lúc người nọ lấy ảnh chụp Thẩm Hi Đồng hiện tại và hình ảnh cô ta hay lui tới những nơi sang trọng thì họ mới tin.

Đừng hỏi vì sao bọn họ tin rằng đây chính là đứa con gái mà bọn họ từng bỏ rơi, cho dù không phải, chỉ cần bọn họ một lòng tin tưởng thì Thẩm Hi Đồng cũng sẽ chính là con gái của bọn họ.

Sở Vân Dung có trái tim lương thiện. Bà đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng vì không thể tìm được con mình, nên thấy Điền Thúy Phương than thở khóc lóc, trái tim Sở Vân Dung cũng mềm đi.

“Trước kia không thể tìm được, vậy tại sao bây giờ lại tìm thấy?” Thẩm Khiêm hỏi.

Dĩ nhiên là bọn họ cũng đã có “đáp án mẫu” cho câu hỏi này. Người tìm đến bọn họ đã liệt kê tất cả các vấn đề có thể sẽ bị hỏi và mọi chuyện có thể gặp

phải cho bọn họ biết, bọn họ chỉ cần trả lời theo những gì người kia nói là được.

“Cũng nhờ đứa con gái thứ hai của tôi vô tình xem được buổi biểu diễn của Tam Nha, sau đó nói với chúng tôi rằng cô gái đó trông rất giống chị hai. Quả thật con bé có nét giống đứa con gái lớn của tôi, nên chúng tôi bèn nghĩ không biết có phải đó là Tam Nha của chúng tôi hay không, vì vậy bây giờ mới tìm đến.”

“Đã vậy thì hai người thật ra cũng không chắc chắn rằng Hi Đồng có phải con gái của hai người hay không, vậy tại sao vừa đến đã khẳng định chính là nó?” Thẩm Khiêm cau mày, rõ ràng là không ngờ tới hai vợ chồng này lại nhận con một cách qua loa như thế.

“Chúng tôi vốn không chắc chắn, ban đầu chúng tôi cũng chỉ muốn tới đây để xem thử. Nhưng vừa nhìn thấy con bé, tôi đã có thể chắc chắn. Con bé là miếng thịt chín tháng mười ngày tôi đẻ ra, sao tôi lại có thể không nhận ra con gái của mình được chứ?” Điền Thúy Phương chân thật giải thích, ánh mắt nhìn Thẩm Hi Đồng chan chứa yêu thương.

Thẩm Hi Đồng không cảm nhận được sự ấm áp trong ánh mắt kia, mà ngược lại còn thấy rùng mình. Cô ta kéo tay Sở Vân Dung, ánh mắt đầy hốt hoảng, e sợ nhà họ Thẩm sẽ để cho hai vợ chồng này đưa cô ta đi.

Nhìn dáng vẻ đáng thương yếu ớt này của Thẩm Hi Đồng, Sở Vân Dung vô cùng đau lòng, quay sang nói với hai vợ chồng kia, “Bây giờ Hi Đồng đã trưởng thành, bất kể hai người có là ba mẹ ruột của con bé hay không thì con bé đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình.”

Hai vợ chồng kia không hiểu rõ lời bà lắm. Bọn họ đều là người ít học, đừng nói cấp ba, ngay cả cấp hai cũng chưa được học.

“Vị phu nhân này, lời bà vừa nói có ý gì ạ?” Điền Thúy Phương nhìn thoáng qua Lý Đại Đầu rồi hỏi Sở Vân Dung.

“Hai người đã chắc chắn Hi Đồng là con gái của mình, vậy thì cũng nên đến bệnh viện làm xét nghiệm chứ? Nếu như có kết quả rằng Hi Đồng thật sự là con gái của hai người thì hai người có thể hỏi xem nó có đồng ý trở về với hai người hay không. Còn nếu như nó không muốn thì hai người cũng không thể ép buộc nó, như vậy được không?” Thẩm lão gia nói.

Hai vợ chồng Lý Đại Đầu đã sớm biết bọn họ sẽ yêu cầu xét nghiệm ADN, hoàn toàn không lo sợ. Người đến tìm bọn họ đã nói Thẩm Hi Đồng thật sự là con gái của bọn bọ, có xét nghiệm một trăm lần thì kết quả cũng như nhau mà thôi, nếu đã vậy thì bọn họ có gì phải sợ?

“Được được, mọi người muốn chúng tôi phải làm gì?” Lý Đại Đầu đồng ý ngay, chỉ lo nhà họ Thẩm sẽ đột nhiên đổi ý, không cho bọn họ nhận lại con gái.

“Đừng, cháu không muốn làm giám định huyết thống gì cả, cháu cũng sẽ không theo bọn họ về đâu. Bọn họ không phải là ba mẹ cháu, bọn họ không phải.” Thẩm Hi Đồng thét lên, ôm lấy cánh tay Sở Vân Dung, chực khóc, “Mẹ, con không phải là con gái của bọn bọ, con là con của mẹ, mẹ đừng bỏ con.”

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi, cô ta thật sự bật khóc. Cô ta chưa bao giờ dự đoán được rằng sẽ có tình huống này, từ khi đến nhà họ Thẩm, cô ta đã hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đi tìm ba mẹ ruột của mình nữa. Bất kể bọn họ còn sống hay không thì cô ta đều coi như bọn họ đã chết.

Sở Vân Dung nhìn dáng vẻ đó của cô ta, cũng rất đau lòng, ôm lấy cô ta, "Mẹ sẽ không bỏ con, con chính là con gái của mẹ, cả đời này là vậy."

"Mẹ." Thẩm Hi Đồng càng khóc to hơn.

"Thẩm Hi Đồng." Thẩm lão gia nghiêm nghị quát to, tiếng khóc của Thẩm Hi Đồng liền im bặt.

Chỉ là ánh mắt của cô ta nhìn Thẩm lão gia tràn đầy ấm ức, giọng nói nghẹn ngào, "Ông nội, bọn họ không phải ba mẹ cháu. Cháu không xét nghiệm, cũng sẽ không rời xa mọi người đâu, sẽ không đâu."

Thẩm lão gia sa sầm mặt, không cho phép thương lượng nữa, "Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ngày mai cháu hãy theo bọn họ đến bệnh viện xét nghiệm ADN, chờ đến khi có kết quả rồi tính tiếp."

Chuyện Thẩm lão gia đã quyết định thì đến Thẩm Khiêm cũng phải nghe theo, chứ đừng nói là Thẩm Hi Đồng.

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Khiêm, con tìm một khách sạn cho bọn họ, rồi ngày mai đích thân đưa bọn họ đến bệnh viện.”

“Trong nhà xảy ra chuyện gì vậy, sao lại đông vui thế?” Thẩm Quân Dục từ bên ngoài đi vào, thấy tất cả mọi người đều tập trung ở phòng khách, trong nhà còn xuất hiện hai người lạ, nhất là viền mắt của Thẩm Hi Đồng còn đỏ hoe, rõ ràng là đã khóc.

“Con về thật đúng lúc, giúp hai vị này đặt khách sạn, sắp xếp bọn họ vào ở đi.” Không có ai trả lời câu hỏi của anh ấy, Thẩm Khiêm lại lập tức căn dặn.

Thẩm Quân Dục đáp lời, rồi đưa mắt quan sát hai vợ chồng Lý Đại Đầu. Nhà họ Thẩm rất có gia giáo, chưa bao giờ vô cớ xem thường người khác cả, vì thế mặc dù vợ chồng Lý Đại Đầu ăn mặc lôi thôi, trông có vẻ nghèo nàn thì ánh mắt Thẩm Quân Dục vẫn không hề thay đổi, thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhíu lấy một cái.

Thẩm Thanh Lan thấy vậy thì ánh mắt vô cùng hứng thú, có điều cô che giấu tốt, nên ngoài Phó Hoành Dật, không một ai nhận ra cả.

Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan chào tạm biệt, “Ông nội, ngày mai cháu phải quay lại quân đội nên hôm nay bọn cháu về nhà trước, hôm khác sẽ về thăm ông.”

Thẩm lão gia gật đầu, không nói gì. Hai nhà đều nằm một trong Đại Viện, ở lại hay không cũng chẳng khác lắm.

“Hai vợ chồng này là em tìm đến sao?” Ra khỏi nhà họ Thẩm, Phó Hoành Dật liền nhỏ giọng hỏi Thẩm Thanh Lan, giọng điệu ôn hòa, không hề có ý chất vấn.

Thẩm Thanh Lan ngước nhìn anh, thản nhiên đáp, “Anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Phó Hoành Dật cười cười, cũng không hỏi gì nữa, em nói không phải thì chính là không phải vậy.

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan u ám, Thẩm Hi Đồng, đây là món quà đầu tiên tôi tặng cho cô, hy vọng cô thích nó.

***

Thẩm Quân Dục đặt cho vợ chồng nhà họ Lý một phòng năm sao, cách bày trí bên trong vẫn khiến hai vợ chồng này lóe mắt như vừa rồi.

Đến lúc Thẩm Quân Dục đi rồi, Điền Thúy Phương liền quan sát căn phòng, còn cố ý vào phòng vệ sinh xem một chút, “Ba nó à, ông mau vào đây, phòng vệ sinh này còn rộng hơn căn nhà trước đây của chúng ta nữa, bên trong còn có một cái gương vô cùng lớn, và cả một cái lớn bồn tắm lớn nữa, loại mà có thể nằm vào để tắm ấy.”

http://tieulun.hopto.org

Điền Thúy Phương vô cùng vui mừng, vừa quan sát vừa đưa tay sờ mấy món đồ dùng tắm gội trên bệ, thậm chí còn lấy áo choàng tắm treo ở bên cạnh khoác lên người mình, khoa tay múa chân nữa.

Bà ta chưa bao giờ thấy chỗ nào sang trọng thế này cả.

“Người kia quả nhiên không lừa chúng ta, gia đình này thật sự rất giàu có.” Lý Đại Đầu đang phì phèo thuốc lá, lão ta nghiện thuốc lá rất nặng. Vừa rồi ở nhà họ Thẩm không dám lấy ra, bây giờ ra khỏi đó rồi, đương nhiên là lão ta không cần nhịn nữa, nhưng loại thuốc lá lão ta hút cũng không hề tốt, mùi rất khó ngửi.

Điền Thúy Phương đã quen với chuyện này từ lâu nên hoàn toàn không cảm thấy sao cả. Bà ta đi ra khỏi phòng vệ sinh, vẫn không giấu được nụ cười trên môi, “Đúng rồi, ông có thấy ngôi nhà của bọn họ không? Lớn thật đấy. Còn lớn hơn nhà trưởng thôn chúng ta nữa, đồ trang trí bên trong cũng đẹp quá đi, còn con gái của chúng ta nữa, bây giờ lớn lên thật là xinh đẹp.”

Vẻ mặt bà ta rất vui sướng, rồi lại bỗng nhiên cau mày, “Có điều, hình như con bé đó không muốn nhận chúng ta, liệu có thành công không?”

Lý Đại Đầu nhả khói, nghe vậy thì cau chặt mày lại, “Nó dám không nhận, ngày mai chúng ta sẽ làm xét nghiệm ADN gì đó với nó, đến lúc đó nó muốn cãi cũng không cãi nổi. Cho dù ngày xưa chúng ta vứt bỏ nó thì sao nào, chúng ta vẫn là ba mẹ của nó. Nếu nó dám không nhận chúng ta, tôi sẽ đi kiện nó, để nó phải ngồi tù.”

http://tieulun.hopto.org

Điền Thúy Phương nghe vậy vẫn không yên tâm, “Tôi thấy người trong gia đình kia không dễ động vào đâu. Ông có thấy không, trước cửa nhà của bọn họ còn có lính gác kìa. Tôi thấy mấy người đó còn cầm súng nữa. Nếu bọn họ không cho chúng ta nhận con thì chúng ta cũng không có cách nào đâu.”

“Chắc không đâu, chẳng phải người đàn ông kia đã nói rồi sao? Tam Nha chính là con gái của chúng ta! Người trong gia đình này cũng đâu phải không biết lý lẽ, sẽ không làm khó dễ chúng ta đâu. Với lại bà xem, chẳng phải hôm nay bọn họ còn đặt cho chúng ta một khách sạn tốt thế này sao?”

Điền Thúy Phương nghe chồng nói như vậy, ngẫm lại thấy cũng có lý, bèn gật đầu tán thành, “Ba nó, vẫn là ông thông minh. Lần này nếu như chúng ta nhận lại được con gái thì con trai sẽ có tiền cưới vợ rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ tìm cho con trai một người vợ thật xinh đẹp. Nói không chừng, chúng ta còn được như bọn họ, có thể ở trong một căn nhà lớn, có người hầu kẻ hạ nữa đấy.”

Lý Đại Đầu cũng cười, chỉ là trên mặt lão ta đầy nếp nhăn, có lẽ là vì làm lụng quanh năm, nên lưng hơi cong, “Đến lúc đó chúng ta sẽ không về quê nữa, bảo Tam Nha mua một căn hộ ở đây cho chúng ta, rồi đón cả con trai về ở chung, như thế chúng ta cũng thành người Thủ đô rồi.”

Điền Thúy Phương cười đến không khép miệng lại được, “Sau đó chúng ta cũng sẽ đón Đại Nha và Nhị Nha lên đây, để cả nhà ở cùng nhau.”

“Đón hai đứa lỗ vốn ấy lên làm gì? Lại tốn tiền.” Lý Đại Đầu bỗng nhiên nổi giận.

Điền Thúy Phương lập tức không dám ho he nữa, “Vậy, ba nó, tôi đi vào tắm trước đây.”

Bên này, hai vợ chồng họ đang ôm mộng đẹp. Ở một nơi khác, Thẩm Hi Đồng đã sắp khóc cạn nước mắt rồi.

Cô ta nằm trên giường, khóc lóc rất đau lòng. Sở Vân Dung ngồi bên cạnh an ủi cô ta, “Đồng Đồng, đừng khóc nữa, cứ khóc mãi như thế, con không cần mắt nữa sao?”

Thẩm Hi Đồng nghe vậy lại càng khóc dữ dội hơn, “Mẹ, mẹ nghĩ có phải ông nội không cần con nữa hay không? Vậy nên mới bắt con làm xét nghiệm ADN với bọn họ?”

“Không đâu, ông nội con sẽ không như vậy đâu, chỉ là xét nghiệm thôi mà. Nếu như kết quả chứng minh bọn họ không phải ba mẹ ruột của con thì chúng ta cũng tiện nói lý hơn mà, đúng không?” Sở Vân Dung an ủi cô ta.

“Vậy nếu bọn họ thật sự phải thì sao? Mẹ, có phải mẹ sẽ bắt con đi theo bọn họ không?”

“Con bé ngốc, tuy rằng con không phải con ruột của mẹ, nhưng con là do mẹ tự tay nuôi lớn, sao mẹ nỡ lòng để con đi theo bọn họ được.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng ôm eo Sở Vân Dung, tựa đầu vào lòng bà, “Mẹ, từ lúc hiểu chuyện thì con đã không có ba mẹ rồi. Con lớn lên ở trong cô nhi viện, trước đây bọn họ không cần con, bây giờ lại muốn nhận con về, dựa vào đâu mà bắt con nhận bọn họ chứ?”

Lời nói của Thẩm Hi Đồng đầy ý oán trách hai vợ chồng Lý Đại Đầu, Sở Vân Dung nghe thấy mà trái tim run rẩy.

Sở Vân Dung không có cách nào đáp lại lời này cả. Bà cũng không phải là một người mẹ tốt, đã để lạc mất con gái của mình mười năm, về sau mặc dù tìm về được, nhưng Thẩm Thanh Lan cũng không thân thiết với bà. Có phải trong lòng con bé cũng oán trách bà như thế không?

Bà từng nghe chồng nói, Thẩm Thanh Lan từng được một cặp vợ chồng nhận nuôi, nhưng về sau đôi vợ chồng đó có con nên đã đưa con bé đến cô nhi viện, Thẩm Thanh Lan cũng lớn lên ở đó.

Còn Thẩm Hi Đồng thì sao? Tuy rằng bị ba mẹ ruột bỏ rơi, nhưng từ sau khi được nhà họ Thẩm nhận nuôi thì chí ít cũng không phải lo chuyện cơm áo nữa, bà cũng chưa bao giờ bạc đãi con bé.

Nghĩ vậy, trong lòng Sở Vân Dung càng thấy hổ thẹn với Thẩm Thanh Lan nhiều hơn, ngay cả tâm trạng muốn an ủi Thẩm Hi Đồng cũng nhạt bớt.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, đợi đến khi có kết quả xét nghiệm rồi tính sau.” Sở Vân Dung vỗ vai Thẩm Hi Đồng, nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng giật mình, cứ tưởng câu nói không muốn nhận lại ba mẹ ruột của cô ta khiến Sở Vân Dung không hài lòng, bèn ngẩng đầu lên, ánh mắt hoảng loạn, “Mẹ, không phải là con không muốn nhận bọn họ. Chỉ là trước đây bọn họ đã bỏ rơi con, bây giờ đột nhiên lại tới tìm con, nên con không cách nào chấp nhận được ngay thôi.”

Sở Vân Dung cười cười, “Mẹ biết, con do một tay mẹ nuôi lớn, mẹ còn không hiểu con hay sao? Con là một đứa trẻ hiền lành, mẹ biết mà. Trước hết con đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc đã, đến khi tỉnh lại thì sẽ ổn cả thôi.”

Sau khi Sở Vân Dung đi rồi, Thẩm Hi Đồng liền lấy khăn tay ra lau nước mắt, khuôn mặt chẳng còn chút đau buồn nào nữa mà chỉ có vẻ lạnh lẽo. Nghĩ đến hai vợ chồng Lý Đại Đầu, trong mắt Thẩm Hi Đồng lập tức hiện lên vẻ ghét bỏ.

Thật ra dù chưa làm xét nghiệm nhưng Thẩm Hi Đồng cũng đã biết hai vợ chồng Lý Đại Đầu chính là ba mẹ ruột của cô ta, ban đầu cô ta không nhận ra bọn họ, nhưng ngay sau khi bọn họ lấy tấm ảnh kia ra thì cô ta đã nhớ ra tất cả rồi.

Tuy rằng lúc đó chỉ mới năm tuổi, nhưng Thẩm Hi Đồng vẫn nhớ rõ cô ta đã từng sống trong hoàn cảnh thế nào. Một gian nhà tranh xập xệ, ba cô ta hết ăn lại nằm, tính tình vô cùng xấu xa, thích hút thuốc, uống rượu, đánh bạc, nếu như uống say hoặc thua bạc thì khi về sẽ đánh bọn họ. Mẹ cô ta chỉ biết nhẫn nhịn, bị đánh nhưng chưa bao giờ dám phản kháng, thấy chồng đánh đập con mình, bà ta cũng không dám khuyên can, chỉ biết mở to mắt nhìn chị em bọn họ chịu đòn, sau đó lại âm thầm khóc lóc, biết rõ ràng bản thân không nuôi

nổi mà còn ra sức sinh thêm một đứa con trai.

Vì không nuôi nổi ba đứa trẻ, lúc bấy giờ bà ta lại đang mang thai, mà cái thai trong bụng rất có thể là con trai nên họ liền bỏ cô ta ở trước cửa cô nhi viện, thậm chí một bộ quần áo ấm cũng không để lại cho cô ta. Nếu không phải có người kịp thời phát hiện ra, e rằng cô ta đã chết từ lúc năm tuổi rồi.

Khó khăn lắm cô ta mới có cuộc sống như bây giờ, có ba mẹ thương yêu, còn hứa hẹn có một tương lai xán lạn. Còn hai vợ chồng họ có cái thá gì? Nếu bị bọn họ quấn lấy, thì cuộc sống của cô ta coi như xong.

Trước kia vì Thẩm Thanh Lan, Thẩm lão gia đã không mấy thích cô ta rồi, bây giờ nếu như nhận hai vợ chồng kia rồi, thì chẳng phải ông sẽ có lý do chính đáng để đuổi cô ta ra khỏi nhà họ Thẩm sao?

Đây không phải là kết quả cô ta muốn. Cô ta cũng sẽ tuyệt đối không để cuộc đời mình bị bọn họ hủy hoại đâu.

Mắt Thẩm Hì Đồng tối sầm lại, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

Lúc Thẩm Quân Dục trở về lại gặp Thẩm Khiêm ở trước cửa, có vẻ như cố ý chờ anh ấy, “Ba?”

“Sắp xếp cho bọn họ xong rồi à?”

Thẩm Quân Dục gật đầu, “Đã sắp xếp xong xuôi rồi ai. Ba, rốt cuộc bọn họ là ai vậy ạ?”

Thẩm Khiêm lúc này mới nói cho anh biết, “Họ nói họ là ba mẹ ruột của Hi Đồng, hôm nay bỗng nhiên tìm đến đây, muốn nhận Hi Đồng, rồi dẫn con bé đi.”

Thẩm Quân Dục à một tiếng, “Đó là con gái của người ta, người ta muốn nhận lại cũng là chuyện đương nhiên thôi, ba đang lo lắng điều gì vậy?”

Thẩm Khiêm cau mày, “Ba chỉ đang nghĩ, sao mấy chục năm nay hai vợ chồng này không tìm, mà bây giờ lại bỗng nhiên muốn tìm con gái, lại còn tìm đến được đúng nhà chúng ta.”

“Chẳng phải vừa rồi đã bảo ngày mai sẽ làm xét nghiệm sao? Có phải hay không còn chưa biết mà, bây giờ ba nghi ngờ làm gì?” Ánh mắt Thẩm Quân Dục hững hờ.

“Chẳng qua ba cảm thấy mọi chuyện quá trùng hợp thôi.”

“Đâu phải trùng hợp, vừa rồi chẳng phải ba cũng nói bọn họ tìm con gái rất nhiều năm, đến bây giờ mới tìm được đó ư? Sao lại nói là bỗng nhiên, chỉ có thể nói gia đình họ may mắn nên đã tìm được con mình, giống như năm đó, gia đình của chúng ta đã tốn rất nhiều tâm sức mới tìm được Lan Lan vậy.” Giọng điệu của Thẩm Quân Dục hơi trào phúng, ngay cả ánh mắt cũng đầy

vẻ lạnh lùng châm biếm.

Ba anh cái gì cũng tốt, chỉ là quá đa nghi, quá đề cao nhà họ Thẩm, năm đó với Lan Lan là như vậy, bây giờ cũng thế.

Chỉ có điều lần này là Thẩm Hi Đồng, nên Thẩm Quân Dục chẳng có cảm giác gì mấy.

“Quân Dục nói rất đúng. Thẩm Khiêm, con suy nghĩ quá nhiều rồi.” Giọng nói của Thẩm lão gia vang lên từ phía sau, Thẩm Khiêm và Thẩm Quân Dục quay lại.

“Ba.”

“Ông nội.”

“Ba, con thật sự cảm thấy trong chuyện này có quá nhiều điều trùng hợp.” Hay là có người cố ý nhắm vào Nhà họ Thẩm?

Thẩm lão gia nghiêm mặt nói, “Cho dù chuyện này là trùng hợp hay vì lý do gì khác thì điều chúng ta có thể làm bây giờ chỉ có thể là chờ đợi. Nếu con thấy không yên tâm thì ngày mai đích thân dẫn bọn họ đi xét nghiệm ADN đi, nếu kết quả xét nghiệm chứng minh bọn họ thật sự là ba mẹ ruột của Hi Đồng, vậy thì người ta muốn nhận con gái, chúng ta cũng không có quyền ngăn cản, con hiểu chứ?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Khiêm gật đầu, thật ra ông cũng chưa từng nghĩ sẽ ngăn cản, chỉ đơn giản cảm thấy chuyện này có quá nhiều điểm trùng hợp, hay thật sự là bản thân ông suy nghĩ nhiều rồi?

Thẩm Khiêm nhìn vẻ mặt không hài lòng của con trai mà khẽ thở dài một hơi.

Hôm sau, mới sáng sớm mà Thẩm Hi Đồng đã bị người khác gọi dậy. Cô ta không tình nguyện đi theo Thẩm Quân Dục và Thẩm Khiêm ra ngoài, còn Sở Vân Dung không đi cùng mà đợi ở nhà.

Thẩm Quân Dục đi đón vợ chồng họ Lý, lúc đến bệnh viện, đã có người chờ trước cửa, Thẩm Khiêm chỉ bắt chuyện với người đó chứ không xuống xe.

“Xuống xe đi, ba đã sắp xếp xong hết mọi chuyện trong bệnh viện rồi.” Thẩm Khiêm quay sang nói với Thẩm Hi Đồng đang ngồi phía sau.

Vẻ mặt của Thẩm Hi Đồng rất không muốn, “Ba.”

Thẩm Khiêm ôn hòa cười cười, “Chỉ là làm xét nghiệm thôi mà, không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng.”

Thấy ông không hề có ý định đổi ý, Thẩm Hi Đồng đành phải xuống xe, lập

tức trông thấy vợ chồng nhà họ Lý. Dáng vẻ bọn họ vẫn như ngày hôm qua, vừa gặp cô ta thì liền cười tươi, nhưng cô ta thấy nụ cười này vô cùng đáng ghét.

Thẩm Hi Đồng chẳng thèm chào hỏi bọn họ mà quay đầu bước đi.

“Đi thôi.” Một người có vẻ là bác sĩ nói. Vợ chồng nhà họ Lý liền đi theo, Thẩm Quân Dục bỏ hai tay vào túi, đi sau cùng.

Lấy máu xong, Thẩm Hi Đồng liền bỏ đi luôn, thậm chí còn không nói với Thẩm Quân Dục câu nào, anh ấy cũng không thèm để ý.

Vợ chồng nhà họ Lý theo sau Thẩm Quân Dục. Ra đến bên ngoài, xe của Thẩm Khiêm đã đi rồi, anh ấy mở cửa sau của xe mình, “Lên xe đi, tôi sẽ đưa hai người về khách sạn, phải mấy ngày nữa mới có kết quả xét nghiệm.”

Vợ chồng nhà họ Lý lập tức lên xe, nhưng khi đến cửa khách sạn, bọn họ lại rề rà không xuống. Nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Điền Thúy Phương muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Thẩm Quân Dục cho rằng bọn họ đang lo lắng về vấn đề tiền phòng thì bèn nói.

“Tôi đã thanh toán tiền phòng khách sạn trong một tuần, hai người cứ yên tâm ở lại đi.”

Điền Thúy Phương liên tục gật đầu, vẻ mặt cảm kích, “Cảm ơn, cảm ơn. Chỉ

là…” Bà ra tỏ ra rất khó xử.

“Còn có việc gì sao?” Thẩm Quân Dục hỏi.

Điền Thúy Phương do dự, “Chỉ là, chuyện đó… chúng tôi vì tìm Tam Nha nên đã xài hết tiền rồi…”

Thẩm Quân Dục lập tức hiểu ra, không nói gì nữa mà lấy mấy tờ tiền trong ví ra, đưa cho bọn họ, “Số tiền này chắc cũng đủ để hai người hai người dùng trong mấy ngày.”

Điền Thúy Phương vô cùng cảm kích nhận lấy, luôn miệng nói cảm ơn, sau đó mới cùng Lý Đại Đầu xuống xe rời đi.

Đến khi xe của Thẩm Quân Dục đi khuất, Lý Đại Đầu mới hỏi Điền Thúy Phương bằng giọng điệu rất nóng vội, “Cậu ta đưa bao nhiêu tiền?”

Điền Thúy Phương đếm, “Một nghìn.”

Lý Đại Đầu bĩu môi, xì một tiếng, “Thật đúng là kẻ càng có tiền thì càng keo kiệt, chỉ đưa có một nghìn đồng, khác nào bố thí cho ăn mày.” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng ông ta vẫn giật lấy số tiền trên tay Điền Thúy Phương, nhét vào túi áo trong của mình.

http://tieulun.hopto.org

“Đi thôi, vào nhanh đi, lạnh chết mất.”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa ăn cơm mà, không đi mua chút gì ăn sao?” Điền Thúy Phương gọi với theo. Lý Đại Đầu không thèm quan tâm đến lời bà ta nói mà đi thẳng vào khách sạn.

Trong tay Điền Thúy Phương không có tiền, cho dù lúc này đã đói bụng nhưng cũng chỉ có thể đi vào theo, may mà trong túi còn một ít lương khô.

***

Phó Hoành Dật tỉnh dậy từ rất sớm, nhưng không rời giường như thường ngày mà chống tay vào đầu, rồi lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Lan.

Trong mơ màng, Thẩm Thanh Lan cảm thấy có người đang nhìn mình thì mở mắt ra, liền trông thấy ánh mắt dịu dàng của Phó Hoành Dật.

“Chào buổi sáng.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng, nở nụ cười mỉm.

Phó Hoành Dật cúi đầu, hôn lên môi cô một cái, dịu dàng cười nói, “Chào buổi sáng”

“Muốn dậy chưa?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật lắc đầu, ra vẻ tuỳ tiện nói, “Em thấy nếu anh xin điều đến quân khu Thủ đô thì thế nào?”

Nụ cười trên môi Thẩm Thanh Lan biến mất, ánh mắt quan sát anh, thấy anh không giống như đang nói đùa, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc. Cô định ngồi dậy nhưng lại bị Phó Hoành Dật ôm chặt vào lòng, bèn để mặc anh ôm, “Sao bỗng nhiên lại muốn chuyển về quân khu Thủ đô?”

“Bây giờ tuổi của anh đã lớn, thể lực cũng không còn như trước nữa, nếu vẫn ở đó thì chẳng phải điển hình của kiểu chất thải tắc nghẽn trong cầu tiêu sao?”

Lời nói của anh hơi thô tục, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn không tin tưởng vào lý do này. Nhớ lại lúc anh về vào năm ngoái và cả trong dịp Tết, ông Phó đều gọi anh đi nói chuyện riêng, cô bèn hỏi, “Có phải có ai đó nói gì với anh không?”

Phó Hoành Dật phải thầm khen ngợi sự nhạy cảm của cô, “Không đâu, em nghĩ nhiều rồi, chỉ đơn giản là cách nghĩ của cá nhân của anh thôi.”

Thẩm Thanh Lan ngồi dậy từ trong lòng anh, đối mặt với anh, nghiêm túc nói, “Phó Hoành Dật, anh là quân nhân. Em biết anh rất yêu quân đội, quý mến những người anh em đã cùng kề vai sát cánh chiến đấu cùng anh. Sinh ra đã thuộc về quân đội, anh chỉ cần làm theo ý muốn của mình là được, em sẽ ở phía sau, lặng lẽ ủng hộ anh.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật khẽ cười, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan càng dịu dàng hơn, “Em nghĩ đi đâu vậy? Anh đâu định xuất ngũ, chỉ muốn chuyển về quân khu Thủ đô để ở gần nhà hơn một chút, nếu trong nhà có chuyện gì thì anh cũng có thể kịp thời trông nom.”

“Phó Hoành Dật, ở nhà đã có em, anh không cần lo lắng. Về phần em thì anh lại càng không phải lo, em không yếu ớt như anh nghĩ đâu, anh không cần hy sinh vì em nhiều như vậy. Em biết trên vai anh có trách nhiệm cần gánh vác. Em đã từng gặp gỡ anh em của anh, có thể nhận ra tình cảm giữa anh và bọn họ rất sâu đậm. Bọn họ sẽ không nỡ để anh đi, mà anh cũng không đành bỏ bọn họ được.”

“Nhưng anh cũng không nỡ xa em.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, trong mắt ngập tràn vẻ ấm áp và vui tươi, “Phó Hoành Dật, anh hãy nhớ kỹ, em là vợ anh, bất kể anh làm gì thì em cũng sẽ ủng hộ anh. Vậy nên vì anh, em sẽ chăm sóc bản thân mình thật tốt, không để anh lo lắng, yêu cầu của em đối với anh chỉ có một.”

Phó Hoành Dật nhìn cô. Thẩm Thanh Lan nói từng chữ một, “Đừng để bản thân bị thương, em sẽ đau lòng, sẽ buồn bã.”

Phó Hoành Dật chỉ cảm thấy trong lòng như có một hơi ấm len lỏi, sưởi ấm trái tim anh.

Anh ôm cô vào lòng như ôm một báu vật vô giá trên đời. Thẩm Thanh Lan, có phải kiếp trước anh đã làm rất nhiều việc thiện, nên kiếp này mới có thể

lấy được em chăng?

Thẩm Thanh Lan cũng ôm anh, tựa đầu vào lòng anh, hít một hơi thật sâu, ngửi được mùi hương quen thuộc khiến người ta lưu luyến. Sống mũi cô như hơi cay cay, nửa tháng qua luôn có anh bên cạnh nên cô đã quen rồi, bây giờ anh phải đi, trong lòng cô cực kỳ không nỡ.

Thế nhưng cô biết người đàn ông này là một con chim ưng, một con ưng oai hùng nên bay lượn trên bầu trời, chứ không nên bị nhốt trong một góc trời nhỏ bé này.

Cũng chẳng biết ai đã bắt đầu trước, cuối cùng hai người lại ngủ thẳng đến quá trưa mới dậy.

Phó lão gia thấy hai người đi từ trên tầng xuống, chẳng những không khó chịu mà ngược lại còn cười tươi như một đóa hoa cúc, nhìn cháu trai mình bằng ánh mắt khen ngợi. Tốt, ông nuôi được một đứa cháu thật ngoan, ha ha, tốt.

“Này, tiểu Triệu, Thanh Lan đã dậy rồi, vẫn chưa ăn sáng nên chắc rất đói, cô múc cho con bé một chén canh lót dạ đi.” Phó lão gia nói với dì Triệu.

“Vâng.” Dì Triệu cười tít mắt.

Phó Tĩnh Đình mờ ám nhìn hai vợ chồng trẻ, nhưng lại không trêu ghẹo bọn

họ.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bị người lớn trêu nên vẻ mặt của Phó Hoành Dật vẫn rất bình tĩnh, ngược lại Thẩm Thanh Lan vẫn còn hơi xấu hổ.

Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt của Phó Tĩnh Đình, tai cô đều đỏ cả lên.

Phó lão gia lườm con gái mình một cái, nếu như con dọa cháu dâu của ba chạy mất thì ba sẽ không tha cho con đâu.

Phó Tĩnh Đình nhận thấy ánh mắt của ông, bất đắc dĩ nhún vai. Nhà người ta đều là cưới vợ quên mẹ, còn ba mình thì hay rồi, có cháu dâu rồi thì ngay cả con gái cũng chẳng cần.

“Ông nội, cô, cháu xin lỗi, chúng cháu ngủ quên.” Thẩm Thanh Lan áy náy nói, người lớn dậy sớm như vậy, mà cô lại ngủ đến trưa mới dậy, nhìn thế nào cũng thấy không giống chuyện mà một người cháu dâu tốt nên làm.

“Không muộn, không muộn đâu, người trẻ tuổi ngủ nhiều một chút sẽ có lợi cho sức khỏe.” Phó lão gia xua tay, cười không thấy mặt trời. Dậy muộn mới tốt, cho dù có ngủ ba ngày ba đêm thì Phó lão gia cũng sẽ không nói lời nào.

“Buổi trưa ông có bảo tiểu Triệu hầm canh cho các cháu, hai cháu nên uống nhiều một chút. Người trẻ tuổi mà, sức khỏe là quan trọng nhất.” Phó lão gia vui mừng khấp khởi nói.

http://tieulun.hopto.org

Đúng lúc dì Triệu vừa đi ra thì nghe thấy câu này, lập tức tiếp lời, “Đúng vậy, bây giờ dì đang hầm, vài tiếng nữa là có thể uống được rồi, vừa khéo chiều nay Hoành Dật sẽ về quân đội, uống xong hẵng đi.” Nói rồi, bà đặt đồ trên tay xuống bàn, sau đó vội vã đi vào nhà bếp.

Mặt Thẩm Thanh Lan hơi ửng đỏ, trông rất xinh đẹp.

Phó Tĩnh Đình thấy vậy thì ánh mắt chan chứa ý cười, nhưng cũng không lên tiếng trêu ghẹo nữa.

Còn chút nữa mới đến giờ cơm trưa, Phó lão gia thấy Phó Hoành Dật ăn sáng xong rất nhanh, bèn gọi Phó Hoành Dật vào thư phòng. Thẩm Thanh Lan nhìn theo bóng lưng rời đi của hai người, đôi mắt khẽ lóe lên rồi lại nhìn sang nơi khác, tiếp tục ăn cháo.

Trong thư phòng, Phó lão gia nhìn đứa cháu trai trước mắt, nụ cười trên mặt đã không còn thấy đâu, chỉ im lặng nhìn Phó Hoành Dật.

“Chuyện năm ngoái ông nói với cháu, cháu suy tính thế nào?”

Phó Hoành Dật biết chuyện ông nói là chuyện gì, cũng không giả ngốc, từ tốn nói, “Ông nội, cháu vẫn muốn tiếp tục ở lại quân đội.” Sợ ông cụ hiểu lầm, anh lại nói thêm một câu, “Đơn vị hiện tại.”

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia nghe vậy thì vẻ mặt cũng không hề thất vọng, như đã biết trước cháu ông sẽ nói như vậy, “Chuyện này cháu đã thương lượng với Thanh Lan rồi sao?”

Trong mắt Phó Hoành Dật ánh lên nụ cười ấm áp, vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn đều bị vẻ nhu hoà xua tan, “Vâng, cháu đã nói nói với cô ấy, cô ấy nói ủng hộ quyết định của cháu.”

“Con bé biết nhiệm vụ lần này của cháu rất nguy hiểm không? Nếu như…” Phó lão gia không nói tiếp được nữa, đây là đứa cháu trai duy nhất của ông, giọt máu duy nhất mà con trai ông để lại trên đời. Mặc dù điều sắp nói chỉ là một giả thiết, nhưng ông vẫn không dám nghĩ đến.

“Ông nội, Thanh Lan mạnh mẽ, cũng hiểu chuyện hơn chúng ta nghĩ rất nhiều.” Phó Hoành Dật nhẹ giọng nói.

Phó lão gia hơi ngẩn ra, rồi khẽ thở dài, “Hoành Dật, cháu đã cưới được một người vợ tốt, nhất định phải đối xử thật tốt với Thanh Lan, nếu cháu dám phụ con bé, thì chẳng những nhà họ Thẩm sẽ trách cháu, mà ngay cả ông cũng sẽ không tha cho cháu đâu.”

Phó Hoành Dật nhìn Phó lão gia, vẻ mặt nghiêm túc và kiên quyết, “Ông nội, sẽ không có chuyện đó đâu. Hơn nữa, cháu đã hứa với cô ấy rằng tuyệt đối sẽ không để mình bị thương. Cháu biết trên người mình còn có nhiều trách nhiệm, cho nên ông nội, ông cũng đừng lo lắng cho cháu.”

Phó lão gia không nói gì nữa, chỉ nhìn cháu trai một cái thật sâu rồi vỗ vỗ vai

anh.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 184: Rời khỏi đây

Trước cửa thư phòng, Thẩm Thanh Lan lên gọi hai ông cháu xuống ăn cơm thì đúng lúc nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người, bèn lẳng lặng đi xuống tầng.

“Ông nội và Hoành Dật đâu?” Phó Tĩnh Đình không nhìn thấy ai xuống nên cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi.

“Cháu thấy hình như hai người đang bàn về chuyện quan trọng gì đó nên không đi vào.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

Phó Tĩnh Đình cũng không hỏi nữa mà đổi sang chủ đề khác, “Thanh Lan, cháu sắp khai giảng rồi phải không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, mười bảy tháng một trường cháu khai giảng.” Thông báo cô nhận được viết như vậy.

“Cô nghe nói bây giờ các cháu học năm tư đại học cũng không có tiết học nào, sau khi tốt nghiệp thì cháu định mở phòng triển lãm tranh hay phòng làm việc?” Phó Tĩnh Đình hỏi. Theo suy nghĩ của bà, tranh của Thẩm Thanh Lan hiện đang rất “hot”, nếu như muốn mở phòng triển lãm tranh thì cũng chỉ cần vài phút thôi. Bà có quen biết mấy người trong lĩnh vực này, nếu cô muốn mở thì bà có thể giúp một tay.

http://tieulun.hopto.org

“Có phòng triển lãm tranh của Daniel là được rồi ạ, hơn nữa anh ấy lại là người đại diện của cháu nên cháu rất yên tâm khi giao chuyện này cho anh ấy. Trước đây cháu có mua lại một quán trà, năm sau chủ yếu cháu sẽ dành thời gian vào nó.”

Phó Tĩnh Đình nghe vậy liền cảm thấy hứng thú, “Ồ? Cháu còn mở một quán trà nữa ư? Ở đâu vậy?”

Thẩm Thanh Lan nói địa chỉ, tuy Phó Tĩnh Đình không thường xuyên ở trong nước nhưng cũng biết chỗ này, “Không ngờ cháu có thể mua được quán trà ở đó. Khá lắm, hôm nào dẫn cô đi xem thử nhé?”

“Chuyện này có gì khó đâu ạ, lúc nào cô muốn đi thì nói trước một tiếng, quán trà sẽ chính thức bắt đầu kinh doanh trở lại vào mười sáu tháng một, đến lúc đó cô đi với cháu nhé?”

“Được.” Phó Tĩnh Đình thoải mái đồng ý.

Phó lão gia và Phó Hoành Dật cũng không ở trong thư phòng lâu, mà nhanh chóng đi xuống.

Ăn cơm xong chưa được bao lâu, Phó Hoành Dật đã lên lầu đổi sang quân trang rồi mới xuống. Thẩm Thanh Lan yên lặng nhìn anh, biết anh sắp đi thì bèn đứng dậy đi ra ngoài tiễn anh.

http://tieulun.hopto.org

Một chiếc xe Jeep quân đội đã đỗ ở ngoài cổng, Phó Hoành Dật không vội lên xe mà chỉnh lại khăn quàng cổ cho Thẩm Thanh Lan, “Vào nhà trước đi, bên ngoài lạnh lắm.”

“Anh lên xe trước đã, chờ anh đi rồi em sẽ vào nhà.”

Phó Hoành Dật cười, “Không nỡ rời xa anh?”

Thẩm Thanh Lan dứt khoát gật đầu, “Vâng.”

Phó Hoành Dật ngẩn ra một lúc, trao cho cô một cái ôm, “Yên tâm, cuối tháng sau anh sẽ trở lại.”

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ, cũng chỉ hơn nửa tháng nữa, bèn gật đầu giục Phó Hoành Dật lên xe.

Phó Hoành Dật cũng không nán lại nữa mà lên xe. Mãi cho đến khi không nhìn thấy xe nữa thì Thẩm Thanh Lan mới đi vào. Hai người đều cho rằng ít nhất phải một tháng nữa hai người mới có thể gặp lại nhau, nhưng không ngờ lại gặp nhanh đến thế, lại càng không ngờ là trong hoàn cảnh đó.

Sau này, Thẩm Thanh Lan nghĩ lại, nếu hôm đó cô không đi thì có phải mọi chuyện sẽ không phát triển theo chiều hướng đó hay không. Nhưng bất kể có suy nghĩ bao nhiêu lần đi nữa thì đáp án cũng thế. Dù có cho cô thêm một cơ hội nữa cô vẫn lựa chọn như vậy.

http://tieulun.hopto.org

***

“Hoành Dật đi rồi?” Phó lão gia hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ông nội, chiều nay ông có muốn cháu đánh cờ với ông không?”

Phó lão gia xua tay, “Sắp hết Tết rồi, cháu đi chơi với bạn đi, tối nay muốn ăn cơm với bạn bè cũng được. Ông già rồi, có Tĩnh Đình ở với ông là đủ rồi.”

Phó Tĩnh Đình cũng phụ họa, “Đúng vậy, Thanh Lan, cháu đi gặp bạn đi, đừng có cả ngày cứ ru rú ở nhà.”

Bọn họ đều biết tình cảm giữa hai vợ chồng rất tốt. Phó Hoành Dật vừa trở về quân đội, tránh Thẩm Thanh Lan cảm thấy lưu luyến khiến tâm trạng không tốt, để cô đi ra ngoài chơi với bạn bè có lẽ sẽ hay hơn.

Thẩm Thanh Lan im lặng, thật ra cô không đa sầu đa cảm như vậy. Phó Hoành Dật phải đi, đúng là cô không nỡ, nhưng khả năng thích ứng của cô luôn rất mạnh. Tuy bây giờ đã điều chỉnh xong nhưng cũng không muốn phụ ý tốt của hai vị trưởng bối, cuối cùng cô vẫn đeo túi đi ra ngoài.

Cô không gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng, mà trở về

Giang Tâm Nhã Uyển, xắn tay áo lên bắt đầu quét dọn vệ sinh. Nhà không lớn, nhưng cô cũng mất một chút thời gian để quét dọn từ trong ra ngoài, xong xuôi thì cũng đã chập tối rồi.

Trở về Đại Viện, đến nửa đường thì cô xuống xe mua một ít thức ăn, lúc đi ngang qua cửa Đại Viện thì đưa cho cảnh vệ gác cổng đang trực, chính là người mà hôm đó bị Thẩm Hi Đồng mắng mỏ.

“Hôm đó thật ngại quá, người nhà chúng tôi nói chuyện hơi khó nghe, hy vọng mọi người đừng để bụng. Vừa rồi tôi đi ngang qua tiệm bán đồ ăn này, thấy không tệ nên mua một ít. Mọi người chia nhau ăn đi, vất vả cho mọi người rồi.” Thẩm Thanh Lan nói, giọng nói vẫn lạnh nhạt nhưng lời nói lại đầy ấm áp.

Viên cảnh vệ kia rất cảm động, xua tay liên tục không chịu nhận, “Đây là công việc của tôi, là việc tôi phải làm. Chuyện ngày hôm đó không liên quan đến Thẩm tiểu thư, tôi đã quên hết rồi. Cái này chúng tôi không thể nhận được, bên ngoài lạnh như thế, cô nên về sớm một chút.”

“Cái này mua cho mọi người, cứ cầm đi. Yên tâm, lãnh đạo sẽ không trách mắng mọi người đâu.” Thẩm Thanh Lan nói.

Cảnh vệ đều là lính nên suy nghĩ rất đơn giản. Thẩm Thanh Lan khăng khăng muốn đưa, bọn họ cũng không sĩ diện hão nữa, bèn nhận đồ. Nhìn bóng lưng rời đi của Thẩm Thanh Lan, trong lòng cậu ta lại cảm thán rằng cô tiểu thư này vừa có tài vừa có dung mạo, lại là người khiêm tốn. Đây mới đúng là người nhà họ Thẩm.

http://tieulun.hopto.org

***

Ban đêm, một phòng khách sạn năm sao nào đó bị gõ cửa. Lý Đại Đầu nhìn Điền Thúy Phương, bà ta bèn gọi với ra ngoài cửa, “Ai vậy?”

Người ngoài cửa không trả lời, mà lại ra sức gõ cửa.

Lý Đại Đầu và Điền Thúy Phương liếc nhìn nhau. Lý Đại Đầu đứng dậy đi tới, không mở cửa ngay mà lại hỏi, “Ai ở bên ngoài?”

“Thẩm Hi Đồng.” Người ngoài cửa mất kiên nhẫn nói. Lý Đại Đầu mở cửa, thấy người đứng bên ngoài thì liền cười như hoa nở.

“Tam Nha, con đến rồi, mau vào, mau vào đây.” Điền Thúy Phương nhiệt tình mời.

Thẩm Hi Đồng cau mày đi vào, vẻ mặt mất kiên nhẫn, “Tôi không phải là Tam Nha, tên tôi là Thẩm Hi Đồng.”

“Được được được, vậy ba mẹ gọi con là Hi Đồng.” Điền Thúy Phương hùa theo. Chỉ là một cái tên, nó muốn gọi là gì thì gọi như thế, bọn họ không ngại.

http://tieulun.hopto.org

Trong phòng chỉ có một chiếc giường lớn và hai cái ghế, trên ghế bỏ không ít đồ, hoàn toàn không có chỗ để ngồi. Điền Thúy Phương gạt chăn sang một bên để Thẩm Hi Đồng ngồi xuống.

Thẩm Hi Đồng nhìn giường chiếu lộn xộn, trong mắt ánh lên vẻ ghét bỏ, đâu chịu ngồi xuống, vào thẳng vấn đề, “Không cần, tôi nói mấy câu rồi đi.”

Điền Thúy Phương và Lý Đại Đầu cũng đứng đó, thấy ánh mắt vênh váo dữ dằn của Thẩm Hi Đồng thì hơi mất tự nhiên.

“Tôi không biết hai người nghe ai nói tôi là con gái của hai người để rồi tìm đến đây. Mặc dù tôi và hai người đã đi làm xét nghiệm, nhưng cũng không có nghĩa là tôi sẽ thừa nhận hai người chính là ba mẹ ruột của tôi. Ba mẹ của tôi chỉ có một, đó chính là Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung, cả đời này cũng không thay đổi.”

“Tam Nha, ba mẹ…” Điền Thúy Phương muốn giải thích rằng Thẩm Hi Đồng chính là con gái của bọn họ, không hề sai, nhưng cô ta lại lập tức ngắt lời.

“Tôi biết mục đích của các người, chẳng phải là muốn tiền sao? Tôi có thể cho các người, nhưng với một điều kiện, đó là rời khỏi Thủ đô, cả đời này cũng không được xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

“Bao nhiêu tiền?” Lý Đại Đầu vô thức hỏi, sau đó vẻ mặt liền trở nên xấu hổ.

http://tieulun.hopto.org

Trong mắt Thẩm Hi Đồng hiện vẻ khinh thường, cô ta biết sẽ như thế này. Đoạn, cô ta lấy một xấp tiền mặt từ trong túi ra, ném lên giường, ít nhất cũng phải một trăm nghìn nhân dân tệ.

Mắt Lý Đại Đầu sáng rực, từ trước tới nay, lão ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy. Bây giờ cho lão ta số tiền này, nói thật, lão ta cũng rất động lòng.

“Tam… Hi Đồng, chúng ta không phải vì tiền nên mới tới tìm con.” Điền Thúy Phương bỗng nhiên nói, kéo lý trí của Lý Đại Đầu về.

Lão ta tán thưởng nhìn vợ, xem ra người đàn bà này cũng không vô dụng lắm. Nếu vừa rồi lão ta đồng ý thì tổn thất lớn rồi. Thẩm Hi Đồng chính là một thần tài, chỉ cần nó búng tay thôi cũng đã đủ cho cả nhà bọn họ sống sung sướng rồi.

Nghĩ vậy, ánh mắt Lý Đại Đầu nhìn xấp tiền mười vạn kia đã bình thản hơn nhiều. Nếu nhận lại được cô con gái này, đừng nói là có mười vạn, ngay cả một trăm vạn cũng dễ như trở bàn tay.

Điền Thúy Phương lập tức nói, “Hi Đồng, ba mẹ tìm con nhiều năm nay cũng chỉ vì muốn đền bù sai lầm của ba mẹ thôi, thật sự không phải vì tiền của con.”

Lý Đại Đầu gật đầu đồng ý, “Mẹ con vẫn luôn rất hối hận vì năm đó đã để con lại trước cổng cô nhi viện, chỉ cần vừa nghĩ đến con là bà ấy lại khóc nức nở, đến đêm cũng không ngủ được.”

Điền Thúy Phương phối hợp chảy nước mắt, ra vẻ hối hận, còn tưởng rằng làm như vậy có thể khiến Thẩm Hi Đồng mủi lòng. Nhưng trong lòng cô ta lại không hề dao động chút nào, thậm chí ngay cả ánh mắt nhìn hai vợ chồng họ cũng vẫn rất lạnh lùng.

Có lẽ bọn họ cho rằng lúc đó cô ta còn nhỏ nên sẽ không nhớ. Nhưng thật đáng tiếc, cô ta chẳng những nhớ mà còn nhớ rất rõ ràng, chỉ nhìn thôi cũng thấy ghét bỏ màn biểu diễn dối trá của bọn họ.

“Nếu bây giờ các người cầm tiền này rồi đi thì số tiền này sẽ là của các người, còn nếu chờ đến khi có kết quả xét nghiệm, mặc kệ tôi có phải là con gái của các người hay không thì ngay cả một xu các người cũng không lấy được đâu.” Thẩm Hi Đồng lạnh lùng nói, không hề nhìn vợ chồng Lý Đại Đầu.

Điền Thúy Phương càng khóc đau lòng hơn, ánh mắt nhìn Thẩm Hi Đồng cứ như đang nhìn một đứa con gái hư hỏng khiến ba mẹ đau lòng, nhưng lại không hề nói gì mà chỉ nhìn cô ta bằng đôi mắt đẫm lệ như thế.

Mặc dù Lý Đại Đầu cũng không nói gì, nhưng trong mắt lại đầy tức giận, “Ba mẹ không đi đâu, nhất quyết sẽ đợi đến khi nào có kết quả xét nghiệm. Mấy thứ này con mang về đi, ba mẹ không cần tiền của con.”

Thẩm Hi Đồng nhếch môi cười trào phúng, “Câu này là ông nói đấy nhé! Sau này các người cũng đừng hòng lấy được một xu nào của tôi.” Nói rồi, cô ta thật sự lấy lại số tiền vừa rồi ném xuống giường, bỏ vào túi.

http://tieulun.hopto.org

Lý Đại Đầu trơ mắt nhìn miếng thịt ngon dâng đến miệng rồi cứ như vậy mà biến mất, muốn đưa tay ngăn cản, nhưng lại cố gắng tự an ủi mình rằng mấy thứ này đều sẽ lại quay về thôi. Sau này, tất cả đều là của lão ta, bây giờ lão ta không thể nôn nóng được.

Thẩm Hi Đồng bỏ đi, Điền Thúy Phương lau nước mắt nhìn chồng, “Bây giờ làm sao?”

Phải trơ mắt nhìn một đống tiền cứ thế biến mất, tim Lý Đại Đầu đau đớn, nghe thấy vậy liền hung dữ nói, “Bà hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Đều do mụ già vô dụng như bà, cái gì cũng không biết, ngay cả một đứa con gái cũng không giải quyết được.”

Điền Thúy Phương bị chồng mắng cũng không dám cãi lại, chỉ im lặng lau nước mắt.

Lý Đại Đầu thấy thế thì hung dữ nói, “Cả ngày chỉ biết khóc khóc khóc, vận may của ông đây đều bị bà khóc cho chạy mất rồi kìa, thật xui xẻo.”

Điền Thúy Phương không dám khóc nữa, vội vàng lau nước mắt, sợ Lý Đại Đầu không hài lòng lại ra tay đánh bà ta. Trong khoảng thời gian này, vì muốn đến Thủ đô tìm con gái nên lão mới không đánh bà ta nữa.

Thẩm Hi Đồng ra khỏi khách sạn, ánh mắt càng rét lạnh hơn. Còn tưởng hai vợ chồng này chưa từng va chạm xã hội, một trăm nghìn này có thể giải

quyết được rồi, không ngờ bọn họ lại không cần, là vì muốn nhiều hơn sao?

Từ trước đến nay, cô ta đều không nghĩ rằng bọn họ thật lòng muốn đền bù cho cô ta. Nếu là thật thì đã chẳng phải là bọn họ rồi.

Quay đầu lại nhìn khách sạn sau lưng, ánh mắt Thẩm Hi Đồng càng lạnh thấu xương, cô ta lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

***

Ba ngày thoáng chốc đã trôi qua. Vừa sáng sớm, Thẩm Khiêm đã nhận được điện thoại của người bạn trong bệnh viện gọi đến, báo rằng đã có kết quả xét nghiệm. Nghe được kết luận, Thẩm Khiêm im lặng một lúc lâu, sau đó mới nhỏ giọng "Cảm ơn" rồi cúp điện thoại.

"Quân Dục, hôm nay có đi làm không?" Thấy Thẩm Quân Dục ở dưới tầng, Thẩm Khiêm hiền hòa hỏi.

Thẩm Quân Dục lắc đầu, hôm nay là cuối tuần nên anh ấy được nghỉ ngơi.

"Đúng lúc lắm, hôm nay có kết quả xét nghiệm, con đi lấy giúp ba được không?"

“Vâng ạ.” Thẩm Quân Dục đứng dậy, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, trên đường trở về thì tiện đường đón vợ chồng họ Lý.

Thẩm Hi Đồng biết hôm nay có kết quả. Đã ba ngày nay cô ta chưa ra khỏi cửa rồi, cũng không tiếp tục đi tìm vợ chồng họ Lý nữa mà chỉ ngoan ngoãn ở nhà, lúc thì đánh dương cầm, lúc thì học cắm hoa với Sở Vân Dung, ra dáng một đứa con gái ngoan ngoãn, cứ như không hề quan tâm đến kết quả xét nghiệm.

Thấy Thẩm Quân Dục đi ra ngoài, cô ta biết chắc hẳn là có kết quả rồi, bèn đi vào phòng khách, “Ba.”

Thẩm Khiêm cầm một tờ báo, thấy Thẩm Hi Đồng thì mỉm cười hiền hòa, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, “Hi Đồng, đừng đứng ở đó.”

Thẩm Hi Đồng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Khiêm, mặc dù không nói gì, nhưng lại thỉnh thoảng liếc sang quan sát Thẩm Khiêm. Thấy ông vẫn ung dung bình tĩnh, không hề có chút cảm xúc nào thì trong lòng cô ta thoáng cảm thấy bất an.

“Đồng Đồng, lấy giùm mẹ cây kéo.” Sở Vân Dung ở ngoài cửa gọi vào, Thẩm Hi Đồng đáp lời, “Vâng, con ra ngay.”

Nói rồi, cô lại nhìn sang Thẩm Khiêm, “Ba, con đi ra chỗ mẹ đã.”

Thẩm Khiêm cười gật đầu, “Đi đi, chắc mẹ con lại đang giày vò mấy đóa hoa kia rồi.”

Trước khi đi, Thẩm Hi Đồng còn nhìn thoáng qua gương mặt bình tĩnh của Thẩm Khiêm lần nữa, rồi mới mím môi đi ra ngoài.

Lần thứ hai bước vào nhà họ Thẩm, vợ chồng họ Lý vẫn bị ngây người trước sự xa hoa lộng lẫy của ngôi nhà. Sau lần đầu tiên e dè câu nệ thì lần này, lá gan của bọn họ đã lớn hơn rất nhiều, lúc mới vào còn quan sát ngôi nhà này, càng lúc càng lộ rõ vẻ tham lam trong mắt.

Hai năm gần đây, Thẩm Quân Dục đã chi nhiều tiền để tân trang lại ngôi nhà này, rất nhiều đồ dùng trong nhà đều được đặt riêng từ nước ngoài, dĩ nhiên giá trị không hề rẻ.

Tuy vợ chồng họ Lý không biết được thương hiệu của những đồ đạc này, nhưng cũng có thể nhận thấy sự giàu có của ngôi nhà này.

“Chuyện đó… Thẩm tiên sinh, có phải đã có kết quả xét nghiệm rồi không?” Lý Đại Đầu xoa tay, cẩn thận hỏi.

Thẩm Khiêm mỉm cười ôn hòa, “Không vội, chờ mọi người tới đông đủ đã.”

Thẩm Hi Đồng híp mắt, người tới đông đủ ư? Ai nữa? Ông nội, mẹ và anh trai đều ở đây, chẳng phải đã đủ rồi sao.

Đúng lúc này, Thẩm Thanh Lan đi vào, đôi mắt Thẩm Hi Đồng liền tối sầm xuống, dữ dằn nhìn cô. Thẩm Thanh Lan tới đây xem chuyện cười của mình ư? Nhưng thật đáng tiếc, muốn xem chuyện cười của cô ta vào hôm nay, e rằng còn hơi khó đấy.

Thẩm Thanh Lan quả thật là đến để xem trò vui. Cô vốn là đạo diễn của tiết mục này, nếu không xem thì chẳng phải đã lãng phí thời gian và công sức của bản thân một cách vô ích sao?

Cô ngồi xuống bên cạnh Thẩm lão gia, hỏi thăm tình hình sức khỏe của ông như thường lệ. Thẩm lão gia mỉm cười vỗ vỗ tay cô, “Sức khỏe ông nội rất tốt, không cần lo lắng.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

“Mọi người đều đến đông đủ rồi, tôi sẽ tuyên bố kết quả xét nghiệm trước mặt mọi người.” Thẩm Khiêm cầm kết quả xét nghiệm mà Thẩm Quân Dục mang về từ bệnh viện. Thẩm Hi Đồng nhìn tờ báo cáo kết quả kia, trong mắt chợt lóe ánh sáng khó hiểu, khóe môi nhếch lên, vẻ mặt bình tĩnh.

“Sau khi xét nghiệm, Hi Đồng và hai người thật sự có quan hệ ruột thịt, nói theo cách khác thì nó chính là con gái của hai người.” Thẩm Khiêm bình tĩnh nói.

Dáng vẻ bình tĩnh ban đầu của Thẩm Hi Đồng lập tức nứt toác, nhìn Thẩm

Khiêm với vẻ không thể tin nổi, nói đúng hơn là nhìn tờ kết quả trong tay ông, cứ như muốn dùng ánh mắt để đốt nó đi vậy.

Vẻ mặt vợ chồng họ Lý lại kích động, mừng như điên, nhất là Điền Thúy Phương. Bà ta nhìn Thẩm Hi Đồng, xúc động đến rơi lệ, còn lẩm bẩm "Mẹ biết mà, mẹ biết chính là con mà, mẹ biết rằng mẹ sẽ không nhận nhầm người mà."

"Không, không thể nào! Báo cáo này là giả, chắc chắn là giả." Thẩm Hi Đồng thất thố hét lên. Cô ta đã đánh tráo bản kết quả ban đầu rồi cơ mà! Tại sao lại thành bản thật thế này? Mặt cô ta biến sắc, chỉ vào Thẩm Thanh Lan, "Là cô, là cô đúng không? Cô muốn đuổi tôi ra khỏi nhà họ Thẩm, vì thế mới làm giả báo cáo này."

Ngoại trừ vợ chồng họ Lý, vẻ mặt tất cả mọi người đều lập tức thay đổi, ngay cả Sở Vân Dung cũng nhìn Thẩm Hi Đồng với ánh mắt đầy quở trách.

Nhưng vẻ mặt Thẩm Thanh Lan vẫn lạnh lùng như cũ, không có biểu cảm gì, thậm chí còn chẳng hề nói câu nào, chỉ bình thản nhìn cô ta. Đúng là cô có đánh tráo, thế nhưng, cô chỉ đổi bản thật trở về chỗ cũ mà thôi.

Thẩm Hi Đồng lại thấy ánh mắt Thẩm Thanh Lan nhìn cô ta đầy vẻ khinh thường thì mới ý thức được vừa rồi trong tình thế cấp bách, cô ta lại làm ra chuyện ngu xuẩn.

"Ông nội, ba, mẹ, con không có ý đó, con chỉ…" Thẩm Hi Đồng muốn giải thích, nhưng nhìn người nhà họ Thẩm không có chút biểu tình gì, trong lòng

hoàn toàn bất lực.

“Được rồi, không cần phải hoài nghi tính chân thực của báo cáo này. Nó là bản thật, nếu ba mẹ cháu đã tìm được cháu, và bọn họ cũng mong cháu trở về, vậy thì cháu hãy suy nghĩ thật kỹ.” Thẩm lão gia nghiêm mặt nói.

Thẩm Hi Đồng mở to hai mắt, “Ông nội, ông muốn đuổi cháu ra khỏi nhà sao?” Nói rồi, cô ta liền rơi nước mắt.

Sở Vân Dung nhìn dáng vẻ Thẩm Hi Đồng đau lòng khóc lóc thì trong lòng cũng khó chịu. Bà biết, con bé chỉ không muốn rời khỏi ngôi nhà này. Nó vẫn luôn thiếu cảm giác an toàn, tương đối mẫn cảm.

Bà muốn nói gì đó, nhưng bắt gặp gương mặt lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan, nhớ lại Thẩm Hi Đồng vừa chỉ trích con bé, bà không nói nên lời, đành giữ im lặng, cúi đầu không nhìn Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Hi Đồng cứ ngỡ rằng ít nhất thì Sở Vân Dung cũng sẽ khuyên cô ta vài câu, nhưng lại không thấy bà có hành động gì. Trong lòng cô ta chùng xuống, rốt cuộc cũng không phải ba mẹ ruột, nói bỏ là bỏ ngay được.

“Ông nội, cháu không muốn rời khỏi ngôi nhà này. Ông và ba mẹ đã nuôi cháu lớn, cho cháu cuộc sống và nền giáo dục tốt đẹp. Cháu còn chưa kịp báo đáp mọi người, cháu không muốn rời xa mọi người!” Lý trí đã quay lại, Thẩm Hi Đồng càng khóc đau lòng hơn.

http://tieulun.hopto.org

“Hi Đồng, ông nội con không đuổi con ra khỏi nhà.” Thẩm Khiêm lên tiếng, “Dù gì bọn họ cũng là ba mẹ ruột của con, bây giờ đã tìm được con rồi, con muốn trở về cùng bọn họ hay ở lại đây thì đều phụ thuộc vào mong muốn của con. Mọi người sẽ tôn trọng lựa chọn của con.”

Thẩm Hi Đồng nghe vậy thì thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại càng khóc to hơn, nước mắt giàn dụa nhìn Thẩm Khiêm, “Ba, con muốn ở lại đây, muốn ở bên cạnh ba và mẹ. Mọi người đừng đuổi con đi, được không?”

“Tam Nha, ba mẹ mới là ba mẹ ruột của con, lâu như vậy mới tìm được con, sao con có thể không về với ba mẹ được chứ?” Điền Thúy Phương nôn nóng, nếu Thẩm Hi Đồng không đi cùng bọn họ thì sao bọn họ có những tháng ngày an nhàn được?

“Năm đó là do các người không quan tâm đến tôi, bây giờ lại tìm tôi làm gì? Là do thấy cuộc sống của tôi tốt đẹp nên muốn tiền sao?” Thẩm Hi Đồng căm hận nhìn vợ chồng họ Lý, giọng nói đầy giận dữ.

Điền Thúy Phương cũng khóc, “Năm đó thật sự là không còn cách nào khác, nếu không đưa con đến cô nhi viện thì con sẽ chết đói mất. Con là do mẹ sinh ra, sao mẹ có thể bỏ được? Sau này điều kiện gia đình tốt hơn, ba mẹ đã đi tìm con ngay, nhưng con lại không còn ở đó nữa. Bao năm qua, mẹ chưa từng có một giấc ngủ ngon, ngày nào cũng nhớ đến con, ba con lúc nào cũng oán trách người mẹ này quá ác độc.”

Lý Đại Đầu phối hợp, ra vẻ đau lòng.

Thẩm Thanh Lan thờ ơ nhìn họ, không nói gì. Chậc chậc, hai vợ chồng này không làm diễn viên quả thật đáng tiếc. Thẩm Quân Dục cũng xem đến say sưa. Nói thật, anh ấy vốn cũng chẳng hề có cảm tình gì với Thẩm Hi Đồng, cô ta có đi hay không thì cũng không liên quan gì tới anh ấy, nhưng ngồi đây xem kịch cũng không tệ lắm.

Nhìn sang Thẩm Thanh Lan một chút, ánh mắt anh ấy trở nên dịu dàng, đây mới là đứa em gái mà mình muốn yêu thương và bảo vệ.

“Được rồi, ngừng khóc hết đi.” Thẩm lão gia lên tiếng, trong phòng khách lập tức yên tĩnh lại, “Chuyện này đã rõ ràng, Hi Đồng, nếu cháu đã chọn ở lại nhà họ Thẩm thì chúng ta cũng không nói nhiều nữa. Nhưng bọn họ vẫn là ba mẹ ruột của cháu, cho dù năm đó đã bỏ cháu thì cũng là người đã sinh cháu ra. Bây giờ đã tìm được nhau, cháu có thời gian thì qua lại với bọn họ nhiều hơn.”

Khuôn mặt Thẩm Hi Đồng tràn đầy vẻ tâm không cam lòng, nhưng vẫn vâng một tiếng. Vợ chồng họ Lý nghe vậy thì rất vui mừng, ánh mắt nhìn Thẩm lão gia đầy cảm kích.

“Lan Lan, ông mệt rồi, dìu ông lên trên nghỉ ngơi đi.” Thẩm lão gia nói.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy dìu ông lên tầng.

Thẩm Quân Dục bị sai đưa vợ chồng họ Lý trở về khách sạn, Sở Vân Dung cũng tìm cớ lên tầng nghỉ ngơi. Chồng bà đã nói trước rằng không cho phép bà xen vào chuyện này, bà cứ tránh đi là được.

http://tieulun.hopto.org

“Ba.” Trong phòng khách chỉ còn lại Thẩm Hi Đồng và Thẩm Khiêm. Thẩm Hi Đồng thấy hơi bất an, nhỏ giọng gọi một tiếng.

“Sao thế?” Thẩm Khiêm cười hiền hòa, không khác gì ngày thường. Thẩm Hi Đồng không đoán được suy nghĩ của ông, nhưng vẫn cảm thấy Thẩm Khiêm biết được điều gì đó.

Thẩm Hi Đồng muốn cười nhưng không cười nổi, chỉ mấp máy môi, “Không có gì, ba, nếu như không còn chuyện gì nữa thì con lên tầng trước, vừa rồi mẹ nói thấy khó chịu, con đi lên xem mẹ thế nào.”

Thẩm Khiêm cười gật đầu, “Đi đi, nếu mẹ con mệt thì nhớ gọi bác sĩ đến khám một chút.”

“Vâng ạ.” Thẩm Hi Đồng gật đầu, đứng dậy lên tầng.

Thẩm Khiêm nhìn theo bóng lưng cô ta, ánh mắt nặng nề, chợt nghĩ có phải mình đã sai vì lúc trước nhận nuôi đứa trẻ này để trấn an vợ mình rồi hay không.

Bệnh của vợ ông trông thì có vẻ đỡ hơn rồi, nhưng thật ra thì vẫn chưa khỏi, vẫn phải uống thuốc quanh năm. Mà con gái ruột sau khi trở về cũng không gần gũi với vợ chồng bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

Ông vốn cho rằng tốt xấu gì nhà họ Thẩm cũng đã nuôi dạy Thẩm Hi Đồng bao nhiêu năm như vậy, ít nhất cũng là một người tâm địa thiện lương. Nhưng bây giờ, Thẩm Khiêm đã bắt đầu hoài nghi.

Sáng nay, nhận được điện thoại của một người bạn, ngoài kết quả xét nghiệm, người bạn đó đồng thời còn nói với ông một chuyện, rằng Thẩm Hi Đồng đã từng sai người đến, hòng tráo đổi báo cáo xét nghiệm. Thẩm Khiêm chỉ cần nghĩ một chút đã hiểu con bé có ý gì.

Thẩm Khiêm cũng biết từ khi Thẩm Thanh Lan trở về, Thẩm Hi Đồng luôn tỏ ra vô tình nhưng lại cố ý nhắm vào con bé. Ban đầu, ông còn tưởng rằng nó chỉ vì sợ bị đuổi ra khỏi nhà, trong lòng bất an nên mới làm như thế, nhưng bản chất vẫn lương thiện.

Nhưng từ năm ngoái, sau khi Thanh Lan kết hôn đã xảy ra rất nhiều chuyện mà ông không ngờ tới.

Tuy ông thường xuyên ở quân đội, nhưng vẫn biết được nhiều chuyện, kể cả chuyện Thẩm Hi Đồng ngã cầu thang rồi nói là do Thanh Lan đẩy vào năm ngoái. Sở Vân Dung không nói với ông, nhưng chỉ cần ông muốn thì vẫn có thể biết được.

Ông không dám nhận là hiểu hết tính tình của Thẩm Thanh Lan, nhưng vẫn hiểu được bảy tám phần. Ngoại trừ Sở Vân Dung, có lẽ chẳng có ai tin rằng con bé đã đẩy Thẩm Hi Đồng xuống.

Ông cũng biết rõ ràng chuyện đầu năm, Phó Hoành Dật uống say, Thẩm Hi

Đồng muốn thừa cơ làm chuyện gì đó, nhưng bị Thanh Lan ngăn cản, bởi vì đúng lúc đó ông cũng lên lầu, thế là vô tình nhìn thấy, nhưng ông đã rời đi trước khi ba người bọn họ kịp phát hiện ra.

Tại sao vợ chồng họ Lý đột nhiên tìm đến cửa, còn nói chắc nịch rằng Thẩm Hi Đồng chính là con gái họ, ông không tin Thanh Lan không hề giúp một tay trong chuyện này.

Ông đồng ý để Thẩm Hi Đồng làm xét nghiệm với bọn họ, cũng chưa hẳn là không có ý giúp đỡ Thanh Lan. Quân Dục luôn cảm thấy ông đề phòng và hoài nghi Thanh Lan, nhưng thật ra không phải vậy.

Lúc Thanh Lan về nhà, ông quả thật đã từng nghi ngờ rằng có phải có người muốn lợi dụng con bé để gây bất lợi cho nhà họ Thẩm không, nhưng đó chỉ là trước lúc con bé trở về. Còn sau đó, ông đã yêu thương con bé thật lòng, không hề giả dối. Mặc kệ Quân Dục hoặc Thanh Lan có tin hay không, nhưng sự thật chính là như vậy.

Đến tận bây giờ, Quân Dục vẫn còn trách ông vì chuyện ông điều tra Thanh Lan, thậm chí còn vì thế mà từ bỏ cơ hội vào quân đội. Nhắc đến chuyện này, trong lòng Thẩm Khiêm cũng rất buồn bã.

Thẩm Hi Đồng… Có lẽ đây chính là quyết định sai lầm nhất của ông lúc trước.

***

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan dìu Thẩm lão gia lên tầng, thấy ông nằm xuống nghỉ ngơi rồi mới trở về phòng, đúng lúc Phó Hoành Dật gọi điện thoại đến.

Thẩm Thanh Lan nhìn tên người gọi trên màn hình, mỉm cười rồi bắt máy.

“Phó Hoành Dật.”

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Ừ, đang ở đâu thế?”

“Trong nhà,“ Sợ anh không hiểu, cô còn bổ sung thêm một câu, “Ở nhà họ Thẩm. Đã có kết quả xét nghiệm của Thẩm Hi Đồng rồi, nên ba gọi em về nhà.”

“Ừ.” Phó Hoành Dật không mấy hứng thú với chuyện này. Anh có thể đoán được lờ mờ vai trò của Thẩm Thanh Lan trong chuyện này, cũng đã nắm được kết quả nên không hỏi đến.

“Tối về thì xem thử trong nhà có nước gừng đường đỏ không.” Phó Hoành Dật nói.

Thẩm Thanh Lan thắc mắc, “Sao thế? Anh cần nước gừng đường đỏ làm gì?”

http://tieulun.hopto.org

Trong mắt đầy vẻ Phó Hoành Dật bất đắc dĩ, cái người này, sao lại không chú ý đến chuyện của bản thân như thế, “Hai ngày nữa là chu kỳ của em, ngày đầu tiên chẳng phải sẽ đau bụng sao? Nhớ uống một ly nước gừng pha với đường đỏ, sau đó tìm trong ngăn kéo ở tủ đầu giường trong phòng ngủ của anh có túi giữ nhiệt. Em sạc điện rồi đặt lên bụng, biết chưa?”

Khuôn mặt Thẩm Thanh Lan phiếm hồng, không ngờ Phó Hoành Dật không những biết rõ chu kỳ của cô, lại còn chuẩn bị cho cô nhiều thứ như vậy.

Cô nhớ Phó Hoành Dật cũng chỉ gặp ngày đèn đỏ đầu tiên của cô một lần thôi, vậy mà đã phát hiện ra cô bị đau bụng sao?

“Đau chút xíu vậy có là gì đâu, em đã quen rồi.” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng nói.

“Thanh Lan, con gái phải đối xử với bản thân thật tốt. Ngày thường, anh không ở nhà nên không thể chăm sóc cho em. Nghe lời, đừng để anh lo lắng.” Phó Hoành Dật dịu dàng dỗ dành cô.

Anh vừa nói vậy, Thẩm Thanh Lan cũng không bướng bỉnh nữa mà ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng, em biết rồi, đợi lát nữa em sẽ vào siêu thị mua nước gừng đường đỏ.”

“Còn nữa, mấy ngày tới không được dùng nước lạnh, không được để bị cảm lạnh.” Phó Hoành Dật căn dặn, mấy chuyện này đều là anh tra trên mạng, sợ Thẩm Thanh Lan không chú ý nên mới đặc biệt gọi điện thoại dặn dò.

http://tieulun.hopto.org

Bất kể Phó Hoành Dật nói gì, Thẩm Thanh Lan cũng đều ngoan ngoãn gật đầu.

Cúp điện thoại rồi, trên môi Thẩm Thanh Lan vẫn giữ nụ cười. Người cô tính hàn từ lúc bị huấn luyện ở trụ sở ma quỷ, cũng chính vì thế nên cô vẫn thường bị đau bụng kinh, đau hơn người bình thường rất nhiều. Mấy năm qua, cô vẫn luôn chịu đựng. Thật ra cô cũng không phải kiểu người yếu đuối như thế, nhưng cảm giác được người khác quan tâm quả thật cũng không tệ.

Ban đầu, Phó Hoành Dật định sang năm mới sẽ dẫn cô đến gặp một bác sĩ trung y để điều trị cho cô, nhưng không may là bà ấy lại đến nhà con trai ăn Tết, sắp tới sẽ không ở Thủ đô.

Buổi chiều, Thẩm Thanh Lan về nhà họ Phó, bèn vòng qua siêu thị mua một túi gừng đường đỏ về, còn chụp một bức ảnh rồi gửi cho Phó Hoành Dật, nhưng không đợi anh trả lời mà về nhà trước.

Lúc Phó Hoành Dật xem được bức ảnh này thì đã là nửa đêm. Không muốn quấy rầy cô nghỉ ngơi, anh không gọi điện thoại mà chỉ gửi hình mặt cười qua Wechat cho Thẩm Thanh Lan.

Sau hôm có xét nghiệm, Thẩm Khiêm lập tức trở về quân đội. Lẽ ra ông phải về từ hai ngày trước rồi, nhưng vì chuyện của Thẩm Hi Đồng còn chưa giải quyết xong nên bèn cố ý xin ở lại thêm hai ngày.

http://tieulun.hopto.org

Trước khi về quân đội, Thẩm Khiêm và Thẩm lão gia vào thư phòng rất lâu, không ai biết hai cha con họ đã nói chuyện gì. Lúc ra khỏi thư phòng, Thẩm Khiêm trông thấy vợ đang sắp xếp hành lý cho ông.

“Vân Dung, anh chỉ về quân đội thôi mà, cũng đâu phải dọn nhà, không cần chuẩn bị nhiều đồ như vậy.” Thấy vợ nhét hành lý đầy cả va ly, Thẩm Khiêm bất đắc dĩ nói.

Sở Vân Dung nhét bộ quần áo cuối cùng vào, kéo khóa lại, “Biết rồi, nhưng không phải rất lâu nữa anh mới về sao? Mang nhiều một chút, lỡ bận rộn không kịp giặt thì cũng có quần áo để thay.”

Thẩm Khiêm bước đến ôm vợ, “Anh đi rồi, mọi chuyện trong nhà lại phải nhờ em lo lắng.”

Sở Vân Dung thấy hơi mất tự nhiên, đã là vợ chồng già rồi mà ông còn tình tứ như vậy. Bà vỗ lưng chồng, “Em biết rồi, trong nhà không cần anh lo, anh chỉ cần yên tâm công tác là được rồi.”

Thẩm Khiêm cười cười, buông vợ ra, “Chuyện Hi Đồng, anh mong em đừng nhúng tay vào. Dù sao cũng là ba mẹ ruột của nó, cho dù chúng ta nuôi nó lớn, nhưng nó đã trưởng thành rồi. Có một số việc vẫn cần nó phải tự mình giải quyết, biết chưa?”

Mặc dù đã từng nói lời này rồi, nhưng Thẩm Khiêm vẫn không nhịn được mà dặn dò vợ một lần nữa. Vợ ông luôn mềm lòng với Thẩm Hi Đồng, Thanh Lan đã tìm vợ chồng họ Lý đến thì chắc chắn không phải chỉ đơn giản là để

nhận người thân. Vợ chồng họ Lý cũng có chút năng lực, Thẩm Khiêm không mong vợ ông lại vướng vào vũng bùn này.

Nụ cười trên mặt Sở Vân Dung cứng đờ, nhìn vào vẻ mặt chăm chú của chồng, cuối cùng vẫn đành gật đầu, “Em biết rồi.”

Bà biết chồng đã giấu bà rất nhiều chuyện, nhưng chuyện ông đối xử tốt với bà không phải là giả. Chồng bà đã nói như vậy thì chắc chắn là vì muốn tốt cho bà, bà cứ nghe theo là được.

Tiễn Thẩm Khiêm đi rồi, Sở Vân Dung quay người vào nhà thì thấy Thẩm Hi Đồng đang đứng cạnh cửa, “Mẹ, ba đi rồi ạ?”

Sở Vân Dung gật đầu, “Ừ, con tìm ba con có việc?”

Thẩm Hi Đồng lắc đầu, “Không ạ.”

“Con muốn đi ra ngoài thăm ba mẹ ruột con à?” Thấy cô ta đứng ở cửa, Sở Vân Dung nghĩ cô ta muốn ra ngoài, bèn hỏi.

Thẩm Hi Đồng lại lắc đầu, “Mẹ, con có thể nói chuyện với mẹ một chút được không?”

http://tieulun.hopto.org

Sở Vân Dung gật đầu, hai người đến phòng Thẩm Hi Đồng. So với phòng của Thẩm Thanh Lan thì phong cách của phòng cô ta rõ ràng là thục nữ hơn, trong phòng còn có mùi nhan thoang thoảng, rất dễ chịu, dưới đất phủ thảm lông dê thật dày.

Sở Vân Dung ngồi xuống ghế sô-pha, nhìn Thẩm Hi Đồng với nét mặt hiền hòa, “Con muốn nói chuyện gì với mẹ?”

Thẩm Hi Đồng ngồi quỳ chân trên nền, gác đầu lên đùi Sở Vân Dung, “Mẹ, con không nhận ba mẹ ruột của con, mẹ không cảm thấy con máu lạnh chứ?”

Sở Vân Dung vuốt tóc cô ta, dịu dàng hỏi, “Sao lại nghĩ vậy?”

“Mặc dù bọn họ đã bỏ con từ lúc con còn rất nhỏ, nhưng như ba đã nói, bọn họ đã sinh ra con, cho con sinh mạng. Có phải con không nên oán hận bọn họ?”

“Đồng Đồng, mẹ có thể hiểu được cảm giác của con. Con oán hận ba mẹ ruột con cũng là chuyện dễ hiểu! Nhưng bọn họ đã tìm được con, cũng thật lòng muốn bù đắp cho con, nếu con không ngại thì cho bọn họ một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội, có thêm hai người thương con chẳng phải tốt sao?”

Thẩm Hi Đồng nghe vậy thì lòng chùng xuống, lập tức ngẩng đầu lên, điềm đạm nhìn Sở Vân Dung, “Mẹ, mẹ không cần con nữa sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Đứa trẻ ngốc này, con suy nghĩ nhiều rồi. Con là con gái của mẹ, sao mẹ không cần con được chứ, cả đời này cũng sẽ không như thế.”

Thẩm Hi Đồng nghe vậy thì cuối cùng cũng mỉm cười, ôm Sở Vân Dung, “Mẹ, con yêu mẹ, cả đời này con chỉ muốn làm con gái của mẹ. Nếu có kiếp sau, con vẫn muốn làm con gái của mẹ, đây là điều hạnh phúc nhất, cũng là may mắn lớn nhất của con. Con sẽ mãi mãi không rời xa mẹ.”

Sở Vân Dung cười, vỗ vai Thẩm Hi Đồng, “Ừ, mẹ biết, mẹ cũng yêu con.”

“Mẹ, con sẽ suy nghĩ thật kỹ, thử tha thứ cho bọn họ.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 185: Gặp nhau. xảy ra chuyện

Trong Tụ Hiền Trang nổi tiếng ở Thủ đô, Phó Phương Hoa và Phương Thừa Chí ngồi trong phòng khách, yên tĩnh uống trà, nhưng vẻ mặt lại rất khó coi, nhất là Phó Phương Hoa.

Bà ấy sốt ruột lại nhìn đồng hồ trên điện thoại, “Đồng Đồng, rốt cuộc bao giờ nó mới đến?”

Phương Đồng cúi đầu gửi tin nhắn cho Đinh Minh Huy, hôm nay là ngày hẹn của ba mẹ cô ấy và anh ta, ban đầu đã hẹn mười một giờ rưỡi, nhưng bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, Đinh Minh Huy vẫn chưa tới.

Đinh Minh Huy trả lời rất nhanh, nói đi được nửa đường thì tắc đường, bây giờ anh ta đang tức tốc đến đây.

“Mẹ, anh ấy bị tắc đường, mẹ cũng biết giao thông ở Thủ đô rồi đấy, thường xuyên tắc đường mà. Đây cũng không phải mong muốn của anh ấy, với lại, anh ấy đang tự lái xe đến đây mà.” Phương Đồng nói đỡ cho Đinh Minh Huy.

Phó Phương Hoa hừ lạnh, “Cũng chẳng phải ngày đầu tiên nó đến Thủ đô, còn không biết tình trạng giao thông ở Thủ đô như thế nào ư? Nếu biết trước hôm nay gặp ba mẹ bạn gái thì sao không đi sớm hơn? Chẳng có chút kỹ năng dự phòng gì cả, bình thường nó làm việc cũng như vậy sao?”

http://tieulun.hopto.org

Nghe mẹ mình lại nói xấu Đinh Minh Huy, Phương Đồng rất không vui, “Mẹ, mẹ có thể ít nói đi một chút được không? Chẳng phải chỉ đến muộn một chút thôi sao? Dù gì cũng không vội, chờ một chút có sao đâu?” Mặc dù trong lòng rất bất mãn với việc ngày đặc biệt như hôm nay mà Đinh Minh Huy cũng đến muộn, nhưng đang ở trước mặt ba mẹ nên cô ấy vẫn giữ mặt mũi cho anh ta.

Phương Thừa Chí cười cười, “Được rồi, chờ một chút cũng được, đâu phải chuyện gì ghê gớm.”

Phó Phương Hoa không nói nữa, nói đi nói lại vẫn thành ra tôi là người xấu đúng không? Mấy người đều là người tốt, người tốt hết. Bà liếc mắt, đôi cha con không có lương tâm này, tôi là vì ai chứ?

Tiếng gõ cửa chợt vang lên, Phương Đồng đứng dậy mở cửa, Đinh Minh Huy thở hồng hộc đứng trước cửa ra vào, đang giữa mùa đông mà trên đầu anh ta đầy mồ hôi. Anh ta còn xách theo mấy cái túi.

Phương Đồng giận dỗi lườm anh ta, rồi tránh sang bên cạnh để anh ta đi vào.

“Cháu… cháu xin lỗi chú dì, cháu tới muộn.” Đinh Minh Huy cúi người, xin lỗi Phương Thừa Chí và Phó Phương Hoa.

“Không sao, không sao, cũng không muộn lắm, mau ngồi đi.” Phương Thừa Chí cười tủm tỉm, thái độ rất ôn hòa.

Đinh Minh Huy đưa túi cho Phương Đồng, “Đây là ít đặc sản ở quê, cháu biếu chú và dì. Cũng không phải là thứ quý giá gì, gửi chú và dì nếm thử, mong mọi người đừng chê.”

Phó Phương Hoa mỉm cười, nhưng trong mắt không hề có ý cười, “Cháu có lòng rồi, ngồi đi.”

Đinh Minh Huy cởi áo khoác ra treo lên, sau đó mới ngồi xuống ghế đối diện.

Phương Thừa Chí đưa thực đơn cho anh ta, “Thích ăn cái gì thì tự gọi đi.”

Đinh Minh Huy không cầm lấy, “Chú, cháu không kén ăn, chú gọi là được rồi ạ.”

Phương Thừa Chí cũng không từ chối, gọi mấy món ăn rồi đưa thực đơn cho phục vụ.

“Lúc trước, chú đã nghe Phương Đồng nhắc đến cháu, nhưng lại không có cơ hội gặp mặt. Chú nghe nói cháu bây giờ đang đi làm ở tập đoàn Quân Lan?” Phương Thừa Chí hỏi bằng giọng điệu hiền hòa.

Đinh Minh Huy vừa gặp Phương Thừa Chí và Phó Phương Hoa đã rất khẩn trương. Bọn họ ăn mặc xa xỉ, cũng tầm tuổi cha mẹ anh ta, nhưng lại trẻ hơn rất nhiều. Anh ta vừa nhìn đã biết điều kiện sống của bọn họ chắc hẳn rất tốt, điều đó khiến trong lòng anh ta khó tránh khỏi cảm thấy tự ti.

Nhưng thái độ của Phương Thừa Chí rất ôn hòa, khiến anh ta bớt khẩn trương hơn. Có lẽ đúng như Phương Đồng nói, cha mẹ của cô ấy đều là người dễ gần.

“Dạ đúng ạ, đợi đến tháng sáu tốt nghiệp xong là cháu có thể trở thành nhân viên chính thức.” Đinh Minh Huy lễ phép trả lời, thật ra nếu không phải bây giờ anh ta còn chưa tốt nghiệp thì đã là nhân viên chính thức từ lâu rồi.

“Cháu định ở lại Thủ đô phát triển?” Phó Phương Hoa hỏi.

Đinh Minh Huy nhìn thoáng qua Phương Đồng, cười nói, “Vâng, ở đây có người cháu quan tâm.”

Phương Đồng nghe vậy thì tai đỏ lên, môi cũng cong cong.

Phó Phương Hoa nhìn con gái, đúng là chẳng có tiền đồ, rồi lại nhìn về phía Đinh Minh Huy, “Nếu cháu định ở lại Thủ đô thì chắc hẳn đã có kế hoạch cho tương lai rồi, có thể nói chú dì nghe một chút không?”

“Đương nhiên là được ạ, bây giờ cháu đang làm ở tập đoàn Quân Lan, chờ sau khi tốt nghiệp, trở thành nhân viên chính thức thì tiền lương của cháu cũng sẽ tăng lên, có thể gánh vác cuộc sống của cháu và Phương Đồng.” Đinh Minh Huy từ tốn trả lời, nói về kế hoạch tương lai, nhất là tương lai của anh ta và Phương Đồng.

http://tieulun.hopto.org

Phương Thừa Chí và Phó Phương Hoa nghe rất chăm chú. Chờ sau khi Đinh Minh Huy nói xong, Phó Phương Hoa mới hỏi, “Cháu mới nói sau khi công tác ba năm rưỡi thì mới có thể vay tiền mua nhà?”

Đinh Minh Huy gật đầu, hình như hơi xấu hổ, “Đúng ạ, chắc chú và dì còn chưa hiểu rõ tình hình trong nhà cháu. Cháu đến từ vùng núi, điều kiện gia đình cũng không được tốt, cha mẹ cháu có thể cung cấp nuôi dưỡng cho cháu lên đại học đã là không dễ dàng gì. Tiền cháu kết hôn và mua nhà cũng không thể lại để bọn họ bỏ ra, cháu lại vừa bắt đầu làm việc. Hai năm trước cũng không tích góp gì nên không mua nổi nhà, vì thế hai năm tới cháu sẽ cố gắng làm việc, cố gắng tiết kiệm tiền, trước tiên là để dành tiền đặt cọc trước.”

“Trong nhà cháu còn có anh chị em gì không?” Phó Phương Hoa không bình luận gì về dự định của anh ta mà lại hỏi một vấn đề khác.

“Trong nhà cháu còn có em gái, bây giờ đang đi làm rồi ạ.”

“Em cháu đi làm sớm vậy sao?” Phó Phương Hoa ngạc nhiên hỏi.

Nụ cười trên mặt Đinh Minh Huy cứng lại, “Vâng… đúng vậy ạ, nó không thi lên đại học. Hơn nữa, điều kiện kinh tế trong nhà chỉ có thể cung cấp cho một đứa học đại học, vì thế…”

Phó Phương Hoa gật đầu, không tiếp tục tra hỏi vấn đề này nữa mà lại nói, “Dì và ba nó cũng chỉ có một đứa con gái là Đồng Đồng. Từ lúc còn bé, nó

muốn cái gì thì chú dì đều sẽ cố hết sức thỏa mãn nó. Đừng nói là chịu khổ, ngay cả một cái bát dì cũng chưa để nó rửa lần nào. Lúc trước, dì còn lo lắng nó sẽ bị chú dì chiều hư, nhưng cũng may Đồng Đồng là đứa hiểu chuyện, ngoại trừ chi tiền hơi vung tay quá trán thì những mặt khác đều rất tốt. Nó là con gái mà, nên chăm chút ít nhiều, cháu cảm thấy thế nào?”

Sắc mặt Đinh Minh Huy và Phương Đồng đều hơi khó coi. Phương Đồng tức giận nhìn mẹ, đang êm đẹp, mẹ nói chuyện này làm gì?

Phó Phương Hoa lườm lại, con nghĩ mẹ nói chuyện này để làm gì? Nếu không phải vì con thì mẹ có thể nói vậy sao?

Đinh Minh Huy đã từng nghĩ đên trường hợp ba mẹ Phương Đồng có thể sẽ không thích anh ta, nên cũng chuẩn bị tâm lý rồi. Dù sao, so ra thì rõ ràng điều kiện nhà anh ta đúng là không xứng với Phương Đồng. Nhưng đến lúc thật sự đối mặt, anh ta vẫn cảm thấy rất khó chịu, cứ như một vết sẹo đang che giấu rất kỹ lại bỗng nhiên bị người khác bới ra, phơi bày dưới ánh mặt trời.

Mặc dù Phó Phương Hoa không hề nói một câu khó nghe nào, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều đang ám chỉ cuộc sống của Phương Đồng tốt đến mức nào, còn anh ta lại không thể cho cô ấy cuộc sống như vậy.

“Dì, cháu biết bây giờ năng lực của cháu chưa đủ để đem lại cho Phương Đồng một cuộc sống tốt, nếu bây giờ cô ấy ở bên cháu, ngay cả muốn mua một cái túi xách mấy nghìn cũng phải do dự. Nhưng cháu bảo đảm rằng cháu sẽ cố gắng làm việc, sau này có thể để Phương Đồng không cần do dự vì tiền nong, muốn gì mua nấy.”

http://tieulun.hopto.org

Thái độ của Đinh Minh Huy rất chân thành. Anh ta rất thật lòng với Phương Đồng, muốn ở bên cô ấy.

Phương Đồng cảm động không thôi, nắm tay Đinh Minh Huy dưới bàn, mỉm cười với anh ta, khiến anh ta liền bình tĩnh lại.

Phó Phương Hoa sao có thể không nhìn thấy cử chỉ nho nhỏ của hai người được chứ? Bà ấy suýt bị con gái làm tức chết rồi, cái con bé chỉ biết đến người ngoài này!

“Ý cháu là muốn Đồng Đồng nhà dì chờ cháu? Chờ bao lâu? Ba năm, hay là năm năm? Thanh xuân của con gái chỉ có mấy năm, rất quý giá. Cháu muốn nó chờ đến lúc hoa tàn bướm vơi, không ai cần nữa sao?” Phó Phương Hoa cuối cùng cũng không khách sáo nữa. Phương Thừa Chí kéo tay bà ấy ở dưới bàn, nhưng bà ấy làm như không nhìn thấy. Có một số người, nếu không nói rõ ràng mọi chuyện thì họ sẽ mãi mãi giả vờ không hiểu.

“Mẹ.” Phương Đồng bất mãn kêu một tiếng. Bây giờ nói những chuyện này làm gì? Cô ấy thật lòng với Đinh Minh Huy, cũng đồng ý chờ anh ta. Mẹ cô ấy có thể đừng nói chuyện khó nghe như vậy không? Sau này cô ấy biết đối mặt với Đinh Minh Huy thế nào đây?

“Không đâu ạ, cháu sẽ không để Phương Đồng phí công đợi cháu. Cháu sẽ kết hôn với cô ấy! Nếu hai người đồng ý, sau khi tốt nghiệp, cháu sẽ kết hôn với cô ấy ngay. Mặc dù có thể mấy năm đầu chúng cháu không có điều kiện mua nhà, phải thuê phòng ở, nhưng cháu tin rằng cuộc sống của chúng cháu sẽ càng ngày càng tốt hơn.” Đinh Minh Huy cam đoan.

http://tieulun.hopto.org

Phương Thừa Chí nhẹ nhàng lên tiếng, “Cháu này, không phải chú và dì không tin cháu, nhưng như dì cháu nói đấy, cháu lấy gì ra để đảm bảo? Cũng không phải chú và mẹ Đồng Đồng ỷ thế, cháu cứ thử đứng trên cương vị của chú dì mà nghĩ xem. Nếu cháu có một đứa con gái, cháu có yên tâm gả nó cho một người trong tay chẳng có gì cả hay không?”

Ngay cả ba cũng nói vậy! Phương Đồng buồn bã muốn khóc, cô ấy còn tưởng ít nhất là ba sẽ ủng hộ mình.

Đinh Minh Huy hoàn toàn không cười được nữa, “Chú, cháu biết bây giờ dù cháu nói gì hay làm gì thì hai ngươi cũng không tin tưởng cháu. Nhưng cháu vẫn muốn nói, cháu sẽ cố gắng tạo điều kiện cuộc sống tốt hơn cho Phương Đồng. Năm năm, không, trong vòng ba năm thôi, cháu nhất định mua được nhà ở Thủ đô để một mình Phương Đồng đứng tên. Có thể hai người sẽ không tin lời này của cháu, nhưng mà cháu vẫn sẽ chứng minh cho hai người thấy.”

Đinh Minh Huy đứng dậy, cúi chào Phó Phương Hoa và Phương Thừa Chí, “Hôm nay quấy rầy hai người rồi. Cháu xin phép trước. Chú, dì, hẹn gặp lại.”

Nói rồi, Đinh Minh Huy liền đứng dậy, ngay cả cơm cũng không ăn mà vội vàng rời khỏi đó.

Phương Đồng nhìn theo bóng lưng Đinh Minh Huy, muốn đuổi theo, nhưng nhìn ba mẹ thì lửa giận trong lòng liền bùng lên, “Ba, mẹ, sao ba mẹ có thể nói anh ấy như vậy? Anh ấy đã rất cố gắng rồi! Lý Bác Minh mà hai người

vẫn nhắc còn phải cố gắng gấp một nghìn lần, một vạn lần mới bằng anh ấy. Nếu so ra thì anh ấy cũng chỉ thua Lý Bác Minh ở xuất thân mà thôi. Nếu anh ấy có xuất thân như Lý Bác Minh thì chắc chắn sẽ có thành tựu cao hơn Lý Bác Minh. Ba mẹ nói anh ấy như vậy, có nghĩ tới cảm nhận của anh ấy không?"

"Nếu nó có xuất thân như Lý Bác Minh thì mẹ nhất định sẽ không phản đối. Nhưng nó có ư? Ngoại trừ mấy lời nói suông, nó còn có cái gì? Còn bắt con chờ nó ba năm, năm năm. Phương Đồng, mẹ vẫn giữ nguyên ý kiến, mẹ không đồng ý chuyện của con và nó." Phương Đồng tức giận, nhưng Phó Phương Hoa còn tức giận hơn.

Phương Đồng dẫm chân, "Mẹ không đồng ý thì con vẫn muốn ở bên anh ấy. Cho dù anh ấy là kẻ nghèo hèn, chẳng có gì cả thì con cũng yêu anh ấy. Con nhất định sẽ lấy anh ấy!"

Phương Đồng chạy ra ngoài, muốn đuổi theo để giải thích với Đinh Minh Huy.

Phó Phương Hoa bị con gái chọc tức đến phát run. Nhưng con bé đã chạy đi rồi, bà ấy không có chỗ trút giận, chồng liền trở thành con cá nằm trong thớt tốt nhất, "Phương Thừa Chí, ông xem con gái cưng ông nuôi kìa! Nó nói cái gì? Tôi ưa giàu? Tôi ưa giàu là vì ai, vì bản thân tôi sao?"

Phương Thừa Chí xoa lưng cho vợ, "Được rồi, bà còn không biết tính tình của Đồng Đồng như thế nào ư? Lại còn kích động nó như thế… Nó và thằng bé kia không bền được đâu, yên tâm đi."

Lửa giận trong lòng Phó Phương Hoa tắt một nửa, nghi ngờ nhìn chồng, “Ông có ý gì, cái gì gọi là không được lâu?”

Phương Thừa Chí cười cười, “Bà chỉ cần biết rằng bọn chúng không bền lâu là được rồi. Đồ ăn cũng gọi rồi, không được lãng phí thức ăn, chúng ta ăn cơm trước đã.”

Phó Phương Hoa tức giận lườm chồng, “Ông còn có tâm trạng ăn cơm?”

“Dĩ nhiên rồi, tôi đã nói bà không cần nghĩ nhiều. Đồng Đồng là đứa thông minh, bây giờ nó có thể chưa hiểu, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ hiểu thôi. Ăn cơm đi, chẳng phải bà kêu đói bụng sao.”

“Ăn không vào, tức đến no rồi.”

Phương Thừa Chí cũng mặc kệ bà ấy, một mình ăn cơm.

Lúc Phương Đồng đuổi kịp Đinh Minh Huy thì anh ta vừa ra đến cửa, bước tới quầy thanh toán để tính tiền. Một bữa cơm mà hơn một nghìn tám trăm tệ, đã ngốn hết một phần ba lương thực tập của anh ta rồi, nếu nói không đau lòng thì là giả.

“Minh Huy.”

http://tieulun.hopto.org

Đinh Minh Huy nghe có người gọi thấy đằng sau thì dừng bước, quay lại thì thấy Phương Đồng, “Sao em lại ra đây?”

“Em muốn đi với anh.”

Đinh Minh Huy cười cười, “Anh không sao, em vào đó ăn cơm với chú dì đi, đúng lúc anh cũng phải về công ty tăng ca.”

Phương Đồng kéo tay áo Đinh Minh Huy, không cho anh ta đi, “Minh Huy, anh đừng để ý lời ba mẹ em, bọn họ chỉ là… Chỉ là… Bọn họ không có ác ý.”

Vẻ mặt Đinh Minh Huy dịu dàng, “Anh biết, chú dì chỉ quan tâm em, lo lắng em đi theo anh sẽ chịu khổ. Anh hiểu mà! Nếu đổi lại là anh thì anh cũng sẽ lo lắng. Anh không để bụng đâu. Bên ngoài lạnh lắm, sao em ra đây cũng không mặc thêm áo khoác? Mau vào đi, đừng để bị cảm.”

“Thật sự không tức giận?”

Đinh Minh Huy lắc đầu, “Không tức giận, mau vào đi. Anh đi trước.” Nói đoạn, anh ta hôn lên trán Phương Đồng một cái rồi xoay người đi.

Sau khi quay người, nụ cười trên môi đã biến mất. Anh ta là người kiêu ngạo, có lẽ vì hoàn cảnh từ nhỏ mà lòng tự tôn của anh ta cao hơn bất cứ ai.

Anh ta vẫn để ý lời ba mẹ Phương Đồng nói hôm nay. Bọn họ xem thường anh ta, nhưng có một ngày anh ta sẽ chứng minh cho họ thấy rằng Phương Đồng lựa chọn anh ta là không hề sai.

Phương Đồng trở lại phòng ăn, vẫn không vui vẻ gì. Cô ầm lấy áo khoác và túi xách liền đi, cũng không chào ba mẹ mình một câu. Cơn giận của Phó Phương Hoa vẫn chưa tan nên cũng không để ý tới cô ấy, làm như không nhìn thấy, đứa con gái này thật đúng là uổng công nuôi mà.

***

Sáng sớm, Thẩm Thanh Lan thức dậy đã có cảm giác không thoải mái, vào phòng vệ sinh kiểm tra thì quả thật dì cả đến rồi.

Cô vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì điện thoại đúng lúc vang lên. Thẩm Thanh Lan nhìn màn hình, thấy là Phó Hoành Dật gọi tới, “A lô.”

“Dậy rồi hả?” Phó Hoành Dật hỏi, anh đã xem giờ rồi mới gọi, chắc chắn sẽ không quấy rầy giấc ngủ của cô.

“Vâng, được một lúc rồi.” thẩm Thanh Lan không nói là vừa mới tỉnh. Tối qua cô vẽ tranh đến bốn giờ sáng, vừa nằm ngủ chưa được bao lâu thì đã tỉnh vì đau bụng.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật biết thỉnh thoảng cô sẽ vẽ tranh buổi tối, nhưng lại không cho phép cô thức đêm. Cô không muốn nghe anh lải nhải nên không nói ra.

“Có phải dì cả đến rồi không?” Phó Hoành Dật bỗng nhiên hỏi.

Thẩm Thanh Lan nhìn điện thoại, người này biết bói toán sao?

Cô không nói gì nhưng Phó Hoành Dật vẫn đoán ra, bèn cười cười, “Ở Đại Viện hay ở nhà?”

“Ở nhà.”

“Ở ngăn kéo thứ hai trong tủ đầu giường bên trái, anh có để một cái túi giữ nhiệt, nhớ phải sạc điện rồi chườm vào. Trong tủ lạnh có nước gừng đường đỏ, nhất định phải nhớ pha một ly để uống.”

Thẩm Thanh Lan cầm điện thoại, nghe Phó Hoành Dật dặn dò chi tiết tỉ mỉ, môi cong lên thành một nụ cười khe khẽ.

“Anh đã liên hệ với bác sĩ trung y rồi, một tuần nữa bà ấy sẽ về. Anh đã hẹn thời gian rồi, đến lúc đó, em bảo dì Triệu đi cùng em.” Phó Hoành Dật nói.

“Không cần, em tự mình đi cũng được, anh gửi địa chỉ cho em là được rồi.”

http://tieulun.hopto.org

“Nếu em không muốn đi với dì Triệu thì gọi một người bạn đi cùng.” Phó Hoành Dật cho rằng cô ngại.

Thấy anh cố chấp như vậy, Thẩm Thanh Lan đành phải gật đầu.

Nhưng đến hôm đó, Thẩm Thanh Lan lại không thể gặp bác sĩ như đã hẹn, bởi lúc đó cô đã đến thị trấn nhỏ nào đó ở phía tây biên giới, cách chỗ Phó Hoành Dật chỉ vẻn vẹn gần một trăm mét.

Trò chuyện với Phó Hoành Dật xong, Thẩm Thanh Lan ăn sáng trước, sau đó mới rót một ly nước gừng đường đỏ. Nhớ đến túi giữ nhiệt mà Phó Hoành Dật nhắc đi nhắc lại, cô bèn vào phòng ngủ, lấy nó ra, sạc điện cho ấm rồi để trên bụng. Phải nói là thật sự dễ chịu hơn nhiều, ngay cả sắc mặt tái nhợt của cô cũng hồng hào hơn phần nào.

Buổi chiều, Thẩm Thanh Lan lên trường, đến văn phòng giáo viên để tìm thầy hướng dẫn, nộp bài biên dịch ngoại ngữ và luận văn tốt nghiệp cho thầy ấy.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan xuất hiện ở trường kể từ khi thân phận cô bị lộ. Cô vừa xuất hiện thì đã khiến mọi người xôn xao. Chẳng biết ai đã đăng hình cô lên website của trường, khiến mọi người đều biết cô về trường.

Thầy hướng dẫn tiện tay mở bài dịch ngoại ngữ của cô ra, ban đầu còn hững hờ, nhưng sau đó càng lúc càng kinh ngạc. Thầy ấy nhìn Thẩm Thanh Lan,

chỉ vào bản thảo trong tay, “Em đã bỏ ra bao nhiêu thời gian để dịch văn bản này?”

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi, “Nửa tiếng ạ.” Gõ từng chữ ra tốn thời gian một chút.

Thầy hướng dẫn càng ngạc nhiên hơn, tức là chỉ nhìn một lần đã dịch luôn?

“Tiếng Anh của em chắc giỏi lắm?” Nếu tiếng Anh không giỏi thì e rằng sẽ không thể làm nhanh như vậy.

“Cũng tạm ạ.” Tiếng Anh với cô hệt như tiếng mẹ đẻ, không cần phải nói giỏi hay không.

Thầy hướng dẫn cho rằng cô khiêm tốn. Ông đã biết thân phận của cô là thiên kim nhà họ Thẩm ở Thủ đô, còn là hoạ sĩ Lãnh Thanh Thu nổi tiếng.

“Con gái của thầy rất thích tranh của em, lần trước sau khi trở về từ triển lãm tranh của em, biết em là học trò của thầy, nó còn ầm ĩ muốn gặp em. Chẳng hay em có thể gặp nó một lần không?” Thầy hướng dẫn đặt bản thảo xuống, nói sang chuyện khác, cười rất hiền từ.

Hơn ba năm đại học, thầy hướng dẫn này cũng là chủ nhiệm khoa của cô, rất quan tâm đến cô, có vài lần cô không lên lớp, thầy đều không đánh dấu lỗi. Lần trước ầm ĩ chuyện bao nuôi, thầy hướng dẫn còn nói đỡ giúp cô trước

mặt hiệu trưởng. Dù Thẩm Thanh Lan không thèm để ý mấy lời đồn kia, nhưng cô vẫn ghi nhớ tấm lòng này.

“Cuối tuần này, em xin mời thầy Trương và con gái thầy cùng ăn bữa cơm, cũng là nhân tiện cảm ơn thầy mấy năm nay đã quan tâm đến em.” Thẩm Thanh Lan mở lời.

Thầy hướng dẫn cũng cười xoà, “Nên để thầy mời em, dù gì thầy cũng là trưởng bối.”

Thẩm Thanh Lan vâng lời, hẹn thời gian với thầy hướng dẫn rồi ra khỏi văn phòng.

Lúc cô ra khỏi văn phòng thì nhìn thấy một đám đông nghịt người, ai nấy đều đang nhìn cô bằng ánh mắt nóng rực.

Tuy vẻ mặt Thẩm Thanh Lan vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đã hơi hốt hoảng, bọn họ muốn làm gì thế?

“Mọi người làm gì vậy?” Cô hỏi.

“Chị Thanh Lan, chị có thể chụp ảnh chung hoặc ký tên cho bọn em được không?” Một cô gái ngượng ngùng mở miệng, trong tay còn cầm điện thoại di động và một quyển sổ.

“Xin lỗi, tôi không chụp ảnh chung với người khác.” Thẩm Thanh Lan từ chối, khuôn mặt cô gái kia hiện rõ sự thất vọng, “Nhưng tôi có thể ký tên cho bạn.”

Nghe vậy thì vẻ mặt cô gái kia liền vui mừng như điên, “Thật sao?”

Cũng không đợi Thẩm Thanh Lan gật đầu, cô ấy lập tức đưa bút và vở tới. Thẩm Thanh Lan nhận lấy rồi ký tên Lãnh Thanh Thu.

“Chị Thanh Lan, cảm ơn chị. Em học khoa nghệ thuật, hoạ sĩ em thích nhất chính là chị.” Vẻ mặt cô bé vui sướng, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan càng sùng bái nồng nhiệt.

Những người khác thấy thế liền ùa đến như ong vỡ tổ, “Chị Thanh Lan, em cũng muốn có chữ ký.”

“Em cũng muốn.”

“Cậu đi ra, là tôi tới trước. Chị Thanh Lan, em thích chị.”

“Cái gì mà cậu tới trước chứ? Rõ ràng là tôi tới trước! Chị Thanh Lan, em cũng thích chị, em là fan trung thành của chị.”

Xung quanh trở nên hỗn loạn, mọi người láo nháo ồn ào, Thẩm Thanh Lan hơi đau đầu, khẽ nhíu mày.

Cũng không biết là ai bỗng nhiên kêu lên, “Mọi người đừng ồn nữa, chị Thanh Lan không vui rồi.” Xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, ai nấy đều nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lan.

Cuối cùng cũng yên tĩnh, Thẩm Thanh Lan thở phào. Cô đã quen bị mọi người chú ý vì dung mạo của bản thân, nhưng hành vi hâm mộ như hôm nay lại là lần đầu tiên gặp, khiến cô cảm thấy hơi khó xử.

Cô nhìn xung quanh một lượt, nhẹ nhàng nói, “Các bạn đều muốn chụp ảnh chung và xin chữ ký của tôi?”

Mọi người cùng nhau gật đầu, trong đó có một người lên tiếng, “Đa số chúng em đều học ở học viện mỹ thuật, rất thích tranh của chị, biết hôm nay chị đến trường nên muốn đến đây chị gặp một lần. Chúng em đều là fan của chị.”

Những người khác gật đầu đồng tình.

“Chụp ảnh chung thì không được, các bạn cũng không được chụp ảnh tôi, nhưng tôi có thể ký tên cho các bạn. Có điều, mọi người không được chen lấn, cũng không được ồn quá, được không?” Thẩm Thanh Lan thương lượng, nếu là lúc trước thì chắc chắn cô sẽ không làm những chuyện thế này.

“Dạ được, chúng em sẽ tuyệt đối giữ im lặng.” Mọi người tự động xếp thành một hàng dài, chờ Thẩm Thanh Lan ký tên cho từng người.

Đến khi Thẩm Thanh Lan ký tên cho tất cả mọi người xong thì đã là một giờ sau. Cô xoay cổ tay, tranh thủ lúc mọi người còn chưa phát hiện ra, bèn rời khỏi trường học.

Về đến nhà, cô gọi điện thoại cho Daniel, bảo anh ta đưa mấy bức tranh của cô tới đây.

“Thanh Lan, triển lãm tranh còn chưa kết thúc, bây giờ rút ra thì không hay lắm đâu.” Daniel không đồng ý, biết cô muốn tặng mấy bức tranh này cho người khác, nhưng chẳng lẽ không thể đợi thêm mấy ngày nữa sao?

Nhưng thấy Thẩm Thanh Lan kiên quyết, Daniel cũng không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

Vừa cúp máy, chuông điện thoại lại vang lên, lần này là một dãy số lạ từ nước ngoài. Ánh mắt Thẩm Thanh Lan khựng lại, cô trầm tư, bắt máy.

Là Kim Ân Hi gọi, “An, xảy ra chuyện rồi.” Mặc dù cô ấy đã cố gắng bình tĩnh, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn nghe thấy rõ sự hoảng loạn của cô ấy.

http://tieulun.hopto.org

Trái tim cô chùng xuống, “Xảy ra chuyện gì?”

Theo lời Kim Ân Hi kể lại, lòng Thẩm Thanh Lan càng lúc càng nặng nề, “Tớ lập tức đặt vé máy bay ngay. Mọi người đừng manh động, ở nước Y chờ tớ.”

“Được.” Kim Ân Hi trả lời.

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan liền gọi cho Phó lão gia, nói cô muốn ra nước ngoài chơi vài ngày, ông liền đồng ý.

Thẩm Thanh Lan không mang theo đồ đạc gì, chỉ lấy hộ chiếu rồi đi, trên đường ra sân bay thì đặt vé chuyến sớm nhất, bay thẳng đến nước Y.

Sau khi máy bay hạ cánh, Kim Ân Hi đến đón cô, “An, xin lỗi vì đã giấu cậu lâu như vậy.”

Thẩm Thanh Lan sa sầm mặt, “Chuyện này đợi sau hẵng nói. Bây giờ đến bệnh viện trước đã.”

Kim Ân Hi gật đầu, lái xe rất nhanh. Chẳng mấy chốc, hai người đã đến một bệnh viện tư nhân, người đàn ông lần trước ở cùng Kim Ân Hi – Andrew đang ở trong phòng bệnh cao cấp.

http://tieulun.hopto.org

Gương mặt Andrew đầy vẻ mệt mỏi, quầng mắt thâm đen, sắc mặt tái nhợt, râu ria lún phún, dáng vẻ rất chật vật. Lúc nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, anh ta tỏ vẻ áy náy, “An, xin lỗi, lúc đầu chúng tôi không muốn kéo cậu vào chuyện này, nhưng cuối cùng vẫn phải…”

Thẩm Thanh Lan xua tay, nhìn về phía cô gái đang nằm trên giường đang cắm đầy dây ống trên người, “Sicily sao rồi?”

Andrew xoa xoa mặt nói, “Bác sĩ nói đã qua cơn nguy hiểm, nhưng chẳng biết bao giờ mới tỉnh.” Anh ta im lặng một chút, nét mặt đau khổ, “Nhưng đứa bé trong bụng cô ấy không còn nữa.”

Đó là con của anh ta, hai người là một cặp, cũng là đồng đội. Từ lúc rời khỏi tổ chức kia, bọn họ một người thì trở thành diễn viên, còn một người thì làm người mẫu, sự nghiệp rất thành công. Bọn họ yêu nhau đã nhiều năm, nhưng người ngoài đều không biết, phải giữ bí mật vì công việc. Nhưng một tháng trước, anh ta biết Sicily mang thai. Bọn họ vốn định sắp tới sẽ công khai, sau đó thì kết hôn, ai ngờ lại xảy ra chuyện kia. Sicily vì thế mà bị thương, mặc dù giữ được tính mạng, nhưng đứa bé thì không còn.

Thẩm Thanh Lan im lặng, nhìn thoáng qua Sicily vẫn hôn mê bất tỉnh, trầm giọng nói, “Tại sao không nói cho tôi biết sớm hơn?”

Andrew cúi gằm mặt, có lẽ đã mấy ngày nay không nghỉ ngơi nên giọng nói hơi khàn, “An, cô không giống chúng tôi. Thân phận của cô bây giờ không thích hợp để tham dự vào mấy chuyện như thế này.”

Thẩm Thanh Lan túm lấy cổ áo của Andrew, tung một cú đấm mạnh vào bụng anh ta, khiến Andrew đau đến mức gập người lại. Cô buông ra, Andrew liền ngã xuống đất. Thẩm Thanh Lan nhìn xuống anh ta, vẻ mặt lạnh như băng, “Andrew, trong mắt anh, tôi là loại người không đáng để tin tưởng như thế sao?”

Thẩm Thanh Lan ra tay không hề nể nang gì, Andrew mãi vẫn không đứng dậy được, gục xuống đó ho khan. Kim Ân Hi lo lắng, nhưng không dám đứng ra khuyên can vì biết lúc trước bọn họ lựa chọn giấu An chuyện này chắc chắn sẽ chọc giận cô. Mà cơn giận của An lại rất đáng sợ, ngay cả bọn họ cũng không dám tùy tiện khiến cô tức giận.

Khóe miệng Andrew rướm máu, anh ta đưa tay lau, không hề oán thán hay tức giận, chỉ thử đứng dậy, “An, trước giờ cô vẫn là một đồng đội mà chúng tôi tin tưởng nhất. Nhưng cô đã rút lui rồi, chúng tôi không muốn tay cô lại nhuộm máu tươi. Ân Hi đã nói, người nhà và chồng của cô đối xử rất tốt với cô, nếu bọn họ biết quá khứ của cô thì cô sẽ làm thế nào?”

Nói đoạn, anh ta nhìn sang Kim Ân Hi, “Nếu như không phải Kim Ân Hi lén lút gọi cho cô thì tôi vẫn sẽ không nói cho cô biết.”

Thẩm Thanh Lan cười, nụ cười rất đẹp, nhưng lại khiến Kim Ân Hi phải rùng mình. Thôi xong! An tức giận thật rồi! Cô ấy liều mạng nháy mắt với Andrew, ý bảo anh ta đừng nói nữa.

“Andrew, anh đã quên rằng chúng ta đã từng là đồng đội kề vai chiến đấu, có thể giao tính mạng của mình cho đối phương sao. Anh không nói với tôi, nhưng nếu sau này tôi biết, hoặc các anh xảy ra chuyện, thì các anh bảo tôi

phải làm gì đây? Đúng là tôi có nói, tôi đã rút lui thì không được liên lạc lại với tôi! Nhưng không có nghĩa rằng các anh gặp nguy hiểm thì tôi sẽ khoanh tay đứng nhìn."

Đồng tử của Andrew đột nhiên co lại, thấy Thẩm Thanh Lan mặc dù đang cười nhưng ánh mắt lại lạnh tanh, anh ta cuối cùng cũng ý thức được hình như anh ta đã làm sai hoàn toàn. Sao anh ta có thể quên được rằng An luôn là người coi trọng tình nghĩa nhất chứ?

Andrew cúi đầu, "An, xin lỗi."

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn anh ta, mãi lâu sau mới đưa tay kéo anh ta dậy.

"Bây giờ tình hình của Eden thế nào?" Thẩm Thanh Lan hỏi Kim Ân Hi.

"Bây giờ đã có thể xác định Eden rơi vào tay BK, nhưng trước mắt vẫn có thể giữ tính mạng. Mấy ngày trước, chúng tôi đi cứu cậu ấy nhưng không thành công, Sicily cũng bị thương ngay hôm đó."

BK? Thẩm Thanh Lan trầm tư. Mặc dù đã rút khỏi tổ chức nhiều năm, nhưng cô cũng biết BK. Đó là một tổ chức lính đánh thuê nổi tiếng trên thế giới, tuy số người không nhiều nhưng sức chiến đấu của mỗi người đều rất mạnh, có thể tương đương với tổ chức ma quỷ.

Bọn họ hoạt động ở các nơi trên thế giới, chỉ cần ra giá đủ cao thì có thể thuê họ làm bất luận chuyện gì. Người đứng đầu tổ chức đó là KING, da trắng tóc vàng mắt xanh, hết sức tàn nhẫn và vô nhân tính. Có lẽ là vì có một người thủ lĩnh như thế nên thành viên trong tổ chức cũng đều tàn nhẫn như vậy. Lúc Thẩm Thanh Lan làm nhiệm vụ đã tận mắt nhìn thấy bọn họ giết cả những người không có sức phản kháng như người già và trẻ em.

BK là tổ chức lính đánh thuê khét tiếng trên thế giới, nhưng vì sức chiến đấu của bọn họ rất mạnh nên chưa từng có ai làm gì được bọn họ.

Trước kia, nhóm Thẩm Thanh Lan đã từng va chạm với bọn họ mấy lần, nhưng cuối cùng ông chủ của hai bên vẫn phối hợp để đè ép nên không giải quyết được gì. Thẩm Thanh Lan từng đánh với họ, dĩ nhiên rất hiểu thực lực của bọn họ.

“Sao Eden lại rơi vào tay chúng?” Thẩm Thanh Lan không hiểu, Eden là một người say mê y học, sau khi rút lui khỏi tổ chức ma quỷ vẫn hết lòng nghiên cứu y học, theo lý mà nói thì không thể có bất cứ quan hệ gì với bọn chúng mới đúng chứ?

Kim Ân Hi lắc đầu, “Chúng tớ cũng không biết. Một tháng trước, chúng tớ bỗng nhiên nhận được tín hiệu cầu cứu của Eden, nhưng lúc chạy tới nơi thì chẳng phát hiện được bất cứ thứ gì, ngoại trừ một con dao phẫu thuật. Chúng tớ vẫn tiếp tục truy tìm tung tích anh ấy, vừa mới hay tin anh ấy đang ở trong tay BK. Chúng tớ liền đi cứu anh ấy, kết quả…”

Kết quả thế nào, bây giờ nhìn là hiểu.

Thẩm Thanh Lan nhìn sang Andrew, “Sao các cậu lại bị thương? Cho dù BK có lợi hại đi chăng nữa, nhưng dựa vào võ công của các cậu thì muốn cứu người ra cũng hoàn toàn không có vấn đề gì mới đúng chứ? Sao lại thành ra như bây giờ?”

Mặc dù Andrew không nói, nhưng Sicily bị thương nặng như vậy thì anh ta chắc chắn cũng bị thương không nhẹ.

Mắt Andrew tối sầm lại, “Chúng tôi gặp phải KING ngay lúc rút lui, còn cả mấy tên tay chân đắc lực của hắn nữa. Cuối cùng, nếu không phải Eden chủ động ở lại, còn dùng tính mạng của mình uy hiếp thì e rằng chúng tôi đều sẽ chết ở đó.” Nói trắng ra là do mấy người bọn họ khinh địch, đúng là thuyền lật trong mương!*

(*) Thuyền lật trong mương: Câu này ý nói thuyền đi trong mương chắc chắc không thể lật nhưng thế mà lại bị lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra.

Thẩm Thanh Lan trầm tư, KING có thể bị Eden uy hiếp mà thả bọn họ đi, chứng tỏ Eden rất quan trọng với bọn họ. Vậy thì rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ bởi vì y thuật của Eden?

Không, không đúng. Quả thật, y thuật của Eden cực kỳ giỏi, vả lại, anh ta rất thích nghiên cứu về mấy bệnh nan y, rất có tài về mặt này, nhưng y thuật của anh ta cũng không đạt tới trình độ đỉnh cao, vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Trong đầu cô chợt nảy ra một suy nghĩ, có lẽ trong tay Eden có thứ mà bọn họ muốn.

Hiểu rõ được điểm quan trọng nhất, Thẩm Thanh Lan cũng không nóng nảy nữa. Nhưng BK khiến bạn bè cô bị thương, món nợ này bắt buộc phải tính.

“Lần trước đi, các cậu phát hiện hang ổ bọn chúng ở đâu?”

Kim Ân Hi đọc địa chỉ, Thẩm Thanh Lan cau mày. Hình như nơi đó là ở một nước đang có chiến tranh ở Nam Phi, trước giờ vẫn rơi vào tình trạng chiến loạn, cực kỳ rối ren. Nhưng đối với bọn chúng mà nói, đó chính là một địa điểm ẩn náu vô cùng phù hợp, trang bị vũ khí của bọn chúng lại vô cùng tuyệt vời, nên cũng không sợ lực lượng vũ trang địa phương.

“Bây giờ còn ở đó không?”

Kim Ân Hi lắc đầu, “Sau khi chúng tớ trở về còn cố ý điều tra, hình như đã rút lui rồi, nhưng gần đây lại phát hiện bọn chúng hoạt động ở biên giới nước Z, ngay cả KING cũng ở đó. Nhưng tớ không xác định được Eden có ở đó hay không.”

Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên biến sắc, “Cậu vừa nói cái gì? Bọn chúng ở biên giới nước Z?”

“Ừ, hơn nữa hình như còn có chuyện quan trọng gì đó, nếu không thì KING

đã chẳng xuất hiện ở đó.”

Phạm vi hoạt động của tổ chức lính đánh thuê BK rất rộng, chỉ cần kiếm được tiền thì có chuyện gì bọn chúng cũng nhúng tay vào, xuất hiện ở biên giới đương nhiên không phải chuyện hay ho gì.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện mà bây giờ Thẩm Thanh Lan có thể quản được, vả lại cô cũng không tin lãnh đạo nước Z không biết, có lẽ họ đã có kế hoạch gì rồi.

Chuyện quan trọng nhất của cô bây giờ chính là đưa được Eden trở về.

“Chờ Sicily tỉnh, tôi sẽ đến biên giới đem Eden trở về.” Thẩm Thanh Lan nói, đã xác định được Eden an toàn thì cũng không cần vội. Chuyện này hơi phiền phức, cô cần phải chuẩn bị thật tốt.

Andrew gật đầu, “Tôi biết rồi, bây giờ tôi đi chuẩn bị trang bị cho cô.”

“Chờ một chút.” Thẩm Thanh Lan gọi anh ta lại, “Chuyện trang bị tôi sẽ nghĩ cách, mấy ngày nay, anh phụ trách chăm sóc tốt cho Sicily là được rồi, còn phải dưỡng thương thật tốt nữa. Anh bây giờ cũng là một siêu sao quốc tế, mỗi hành động đều bị mọi người chú ý, đừng gây ra những phiền phức không cần thiết.”

Andrew cũng biết cô nói đúng, không từ chối nữa mà đành đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

“Ân Hi, trong vòng ba ngày, cậu nhất định phải cho tôi biết vị trí chính xác của Eden.”

“Được.”

Dặn dò xong, Thẩm Thanh Lan lấy điện thoại của Andrew, gọi cho một dãy số. Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, một giọng nam vui vẻ vang lên.

“A lô, chào Andrew.”

“Austin, là em, An.”

http://tieulun.hopto.org

Người đàn ông ở đầu dây bên kia im lặng một giây, rồi bỗng kích động kêu lên, “Trời ạ, An, là em sao? Cuối cùng em cũng gọi cho anh rồi! Em đúng là cái đồ vô lương tâm mà, bao nhiêu năm không hề liên lạc với anh.” Austin vốn đang nằm phơi nắng trên ghế, bỗng nhiên nhảy dựng lên, khiến quản gia đứng bên cạnh bị dọa thót tim. Nghe giọng điệu của Austin, Thẩm Thanh Lan nở nụ cười thản nhiên, “Xin lỗi vì mãi vẫn không gọi điện thoại cho anh.” Austin cũng chỉ nói như vậy thôi chứ làm sao nỡ trách cô, “An, bây giờ em đang ở đâu, đang ở chỗ Andrew hả?” Thẩm Thanh Lan ừ một tiếng, Austin ở bên kia lập tức cầm áo vest, định ra ngoài, “Vậy bây giờ anh đến tìm em. An, em đợi anh.” “Chờ một chút.” Thẩm Thanh Lan gọi anh ta lại, “Austin, để em đến chỗ anh. Đúng lúc em có việc muốn nhờ anh giúp một tay.” Austin dừng chân, đưa áo trong tay cho quản gia, “Không thành vấn đề, em muốn anh giúp gì thì cứ nói. Đúng lúc ba anh cũng ở nhà, ông ấy đã nhắc đến em vô số lần rồi. Lần này em trở về, nhất định phải ăn bữa cơm với ông ấy.” “Được, bây giờ em lập tức đến ngay, chắc khoảng một tiếng nữa sẽ tới.” Thẩm Thanh Lan nói xong liền cúp điện thoại. Andrew đứng dậy, “Lái xe của tôi đi đi.” Thẩm Thanh Lan không phản đối, Kim Ân Hi không đi cùng. Cô ấy biết quan hệ giữa Thẩm Thanh Lan và Austin nên không hề lo lắng. *** Một tòa lâu đài cổ kính hiện ra trước mặt, Thẩm Thanh Lan vừa lái xe vào thì đã nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi. Cô không xuống mà mở cửa xe ra cho người đàn ông đó lên. “An, sáu năm không gặp, em càng ngày càng xinh đẹp.” Đã lớn rồi, năm đó lúc rời đi, cô vẫn còn là một bé gái. Thẩm Thanh Lan không nhìn anh ta, chỉ bình thản nói, “Sáu năm không gặp, anh vẫn khoẻ chứ?” Austin mỉm cười, “Cũng không tệ, nhưng rất nhớ em.” Nếu không phải Thẩm Thanh Lan từng nói không cho phép bọn họ đi tìm cô, thì có lẽ anh ta đã sớm đến quốc gia xa xôi kia thăm cô rồi. Xe đi vào lâu đài, hai bên đường đều đầy hoa, còn có một bãi cỏ rộng lớn, “Ở đây vẫn đẹp như trước.” “Lần này đến nước Y, em định ở lại bao lâu?” Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì hơi im lặng, “Austin, ba ngày sau em phải đi rồi, bạn em xảy ra chuyện.” Austin biến sắc, “Anh có thể giúp gì không?” Thấy đã đến gần lâu đài, Thẩm Thanh Lan không tiếp tục nói nữa, mà chỉ trả lời, “Chuyện này để sau hẵng nói.” Thẩm Thanh Lan xuống xe, đưa chìa khóa xe cho cô hầu gái chờ bên cạnh. Austin

đích thân mở cửa, đón cô đi vào. “Chú Ian, đã lâu không gặp.” Thẩm Thanh Lan nhìn thấy quản gia Ian đang đứng bên cạnh cửa cúi người chào cô, bèn lên tiếng chào hỏi. Quản gia Ian mỉm cười, “Cô An, đã lâu không gặp.” Cô hầu gái nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ rất tò mò. Gương mặt phương Đông cực kỳ xinh đẹp, là cô gái xinh đẹp nhất mà cô ấy từng gặp. “Đây là ai thế?” Cô hầu gái nhỏ giọng hỏi bạn, người bạn kia khẽ lắc đầu tỏ ý không biết. Bọn họ đều mới đến đây hai năm, chưa từng gặp Thẩm Thanh Lan nên dĩ nhiên là không biết được. “Hình như quản gia biết cô ấy.” Không những thế mà thái độ còn rất cung kính, có vẻ như cô gái trẻ tuổi này rất có lai lịch. “Đây không phải là chuyện chúng ta có thể quản được, nên mau chóng làm việc đi.” Một cô hầu khác nhỏ giọng nói, những người còn lại đều tán thành, vội vàng đi làm việc. Austin dẫn Thẩm Thanh Lan lên tầng, đi vào một thư phòng, một ông lão năm sáu mươi tuổi đang chờ ở đó. Nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, ông nở nụ cười tươi, giang hai tay ra. Cô bước đến ôm ông ấy một cái, “Chào mừng trở lại, con của ta.” “Chú Kent.” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng nói bằng giọng ôn hòa, môi nở nụ cười bình thản. Công tước Kent rất vui vẻ, buông Thẩm Thanh Lan ra rồi quan sát cô từ trên xuống dưới, gật gật đầu, “Xinh đẹp hơn rồi, xem ra mấy năm qua cháu sống không tệ lắm.” Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng ạ, nhưng mấy năm nay cháu không về thăm chú, cháu rất xin lỗi.” Công tước Kent thoải mái nói, “Chỉ cần cháu sống tốt là được rồi. Thanh Lan, người nhà của cháu đối xử với cháu có tốt không?” Trong mắt Thẩm Thanh Lan thấp thoáng ý cười, “Rất tốt ạ, họ đối xử với cháu cực kỳ tốt.” Công tước Kent vui vẻ, liên tục gật đầu, “Đối xử tốt với cháu là được rồi, nếu ở nhà không vui vẻ thì nhớ về đây, ở đây sẽ mãi mãi là nhà của cháu.” Thẩm Thanh Lan cảm thấy ấm áp, mỉm cười gật đầu, “Mấy năm qua, sức khỏe của chú vẫn ổn chứ?” “Chú không sao, bây giờ mỗi sáng chú đều đi ra ngoài chạy bộ.” “Bây giờ cơ thể của ba còn tốt hơn anh nữa, chuyện công ty đều giao cho anh, mỗi ngày chỉ cưỡi ngựa uống trà chiều, không thể tuyệt vời hơn.” Austin tiếp lời. Ba người nói chuyện rất lâu trong thư phòng, phần lớn đều là về tình hình mấy năm gần đây. Công tước Kent không hỏi mục đích Thẩm Thanh Lan đến nước Y lần này, cô cũng không nói gì. Mãi cho đến khi quản gia vào báo bữa tối đã chuẩn bị xong, ba người mới xuống tầng. Trên bàn ăn to và dài như vậy mà chỉ có ba người bọn họ, nhưng bữa cơm vẫn diễn ra vô cùng vui vẻ. Ăn cơm xong, bọn họ giữ Thẩm Thanh Lan ngủ lại. “Cô An, căn phòng của cô vẫn được giữ nguyên như cũ, mỗi ngày đều có người hầu đúng giờ lên quét dọn. Công tước nói một ngày nào đó cô sẽ trở lại gặp ông ấy.” Ian vừa cười vừa nói. Thẩm Thanh Lan nhìn căn phòng quen thuộc, vẻ mặt

ngẩn ngơ. Cô từng ở đây gần hai tháng, nhất là căn phòng này, lúc đó cô bị trọng thương, ở lại đây dưỡng thương ròng rã hai tháng trời, ngoài ban công còn giữ lại ghế nằm của cô. “Cảm ơn chú Ian.” Ian lui ra ngoài, cô hầu gái đưa quần áo đã chuẩn bị cho Thẩm Thanh Lan rồi cũng lui ra. Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng chạm vào đồ dùng vừa quen thuộc vừa xa lạ trong phòng, những ký ức xa xôi kia bỗng nhiên ùa về, cuồn cuộn tràn vào trong đầu cô. Thật ra kết bạn với công tước Kent là chuyện ngoài ý muốn. Bảy năm trước, cô đang làm một nhiệm vụ, lúc rút lui thì gặp phải công tước Kent bị BK bắt cóc. Vì ghét tác phong làm việc của BK, cô lúc đó liền xen vào việc của người khác, nhân tiện cứu ông ấy. Sau này cô mới biết người được cô cứu là công tước Kent – công tước duy nhất trong hoàng thất nước Y. Vốn dĩ mọi chuyện cũng chỉ dừng lại ở đó, dù sao lúc trước cô cũng chẳng phải muốn cứu ông ấy, mà là vì đối đầu với người BK. Nhưng không ngờ sau đó số trời xui khiến, cô lại quen biết Austin, còn cứu anh ta hai lần, thậm chí sau lần đó chính cô cũng bị trọng thương, Austin liền đem cô về nhà. Ở đây dưỡng thương hai tháng, cô và hai chủ nhân trong ngôi nhà này đã vun đắp được tình cảm sâu đậm. Công tước Kent là trưởng bối đầu tiên quan tâm và cho cô cảm nhận được sự ấm áp, nhưng dù sao thì thân phận của cô cũng mẫn cảm, vì thế đợi vết thương khá hơn một chút thì cô liền rời đi. Ngoại trừ thỉnh thoảng đến thăm công tước Kent, thì cô rất ít đặt chân đến đây. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Thẩm Thanh Lan đi ra mở cửa, liền thấy Austin đứng bên ngoài, còn cầm một ly sữa bò trên tay. Cô nhận lấy nhưng không uống, cô không thích uống sữa. “Lần này em đến, cần anh giúp gì?” Austin chủ động hỏi. Thẩm Thanh Lan đóng cửa phòng lại, hiệu quả cách âm của toà lâu đài này rất tốt, không cần lo lắng bị người khác nghe lén, “Austin, em cần vũ khí, số lượng không cần nhiều lắm, đủ trang bị cho bản thân là được.” Nét mặt Austin nghiêm trọng, “An, em định làm gì thế?” “Bạn em bị người khác bắt đi, em nhất định phải cứu cậu ấy ra.” “An, theo như anh biết thì em đã rút lui khỏi đó rồi. Những chuyện thế này, anh có thể làm giúp em. Em nói cho anh biết bạn của em đang ở đâu, anh sẽ cho người đi cứu, bao nhiêu người đều có thể.” Austin biết Andrew, cũng biết quan hệ giữa hai người. Mặc dù ban đầu không biết thân phận của Thẩm Thanh Lan, nhưng vì sau đó cô cũng không cố gắng che giấu nên anh ta đã biết. “Austin, chuyện này một mình em có thể làm được, em không muốn anh tham dự vào. Anh giúp em lấy thứ mà em cần là được rồi. Nếu anh không đồng ý giúp thì em có thể tự làm.” Austin rầu rĩ, “An, sao em lại nói lời như vậy? Em biết rõ bất kể em đưa ra yêu cầu gì thì anh cũng sẽ đồng ý mà.” Chỉ cần cô mở lời, bất kể là chuyện gì, anh ta đều có

thể làm thay cô. Đôi mắt anh ta tràn đầy thâm tình, người sáng suốt đều có thể nhận ra tình cảm trong ánh mắt đó. Austin cũng không biết mình yêu Thẩm Thanh Lan từ khi nào, lúc anh ta quen biết cô thì cô mới bao nhiêu tuổi chứ? Mười bốn hay mười lăm tuổi? Rõ ràng trong độ tuổi còn non nớt như vậy, có thể nói vẫn còn trẻ con, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng. Người như vậy đáng lẽ ra là kẻ máu lạnh vô tình, nhưng cô lại cứu anh ta hết lần này tới lần khác, thậm chí còn suýt mất mạng. Anh ta yêu cô bé nhỏ hơn mình năm tuổi này, muốn đợi cô lớn lên sẽ cưới cô làm vợ. Nhưng chưa đợi anh ta kịp hành động thì cô đã rời đi. Trước khi cô đi, anh ta từng đến gặp cô, hỏi cô rằng anh ta có thể đi tìm cô hay không? Cô đã trả lời như thế nào? Để anh ta ngẫm lại, à, nhớ rồi, cô nói nếu như anh ta dám đi tìm cô thì cả đời này cũng đừng hòng trông thấy cô nữa. Anh ta biết cô có bản lĩnh này, nên anh ta sợ. Mấy năm nay, trong vô số đêm khuya, anh ta vẫn luôn nhớ về khuôn mặt xinh đẹp và non nớt kia, nhớ muốn phát điên, nhưng lại không có dũng cảm để đi gặp cô dù chỉ một lần. Thẩm Thanh Lan biết tình cảm của Austin dành cho cô, cô cũng biết đó là điều không thể, vậy nên quyết định không cho anh ta hy vọng. Thay vì khiến anh ta đau khổ, chi bằng để anh ta quên đi. Mà thời gian chính là liều thuốc tốt nhất. Cô vốn tưởng qua nhiều năm như vậy, Austin cũng đã quên cô rồi, nhưng bây giờ xem ra hình như cô đã nhầm rồi. “Austin, chờ chuyện này kết thúc, em mời anh đến nhà em chơi.” Thẩm Thanh Lan mở lời. Gương mặt Austin tràn đầy vui vẻ, “Thật sao? An, anh có thể đến nhà em sao?” Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đương nhiên, đến xem cuộc sống của em, còn gặp người nhà và chồng em nữa.” Nụ cười trên mặt Austin cứng lại, anh ta nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ không thể tin nổi, “Chồng? Em kết hôn?” “Đúng vậy, em đã kết hôn hơn nửa năm rồi. Chồng em là quân nhân, đối xử với em rất tốt.” Thấy Austin bị tổn thương, Thẩm Thanh Lan vẫn tiếp tục nói, “Chờ chuyện này kết thúc, anh có thể đến gặp anh ấy. Nếu anh ấy biết em có một người anh trai tốt như thế thì cũng sẽ rất vui.” Austin không nói gì, vì lúc này anh ta đang rất khó chịu. Cô gái mà anh ta một lòng chờ đợi giờ đây lại nói với anh ta rằng cô đã kết hôn. Anh ta không thể hình dung được cảm giác trong lòng mình thế nào. Nhìn gương mặt đã khiến anh ta nhung nhớ nhiều năm ở trước mặt, Austin nở nụ cười khổ, “An, em thật tàn nhẫn với anh.” Ngay cả một tia hy vọng cũng không muốn để lại cho anh ta. Thẩm Thanh Lan mím môi không nói gì, bầu không khí đột nhiên ngưng trệ. Thật lâu sau, Austin mới xoa mặt, “An, anh biết rồi, ngày mai anh sẽ đưa cho em thứ em muốn, nhưng em phải đồng ý với anh một điều kiện.” Thẩm Thanh Lan nhìn anh ta. “Em phải bảo vệ bản thân mình thật tốt, không được

để mình bị thương.” Thẩm Thanh Lan nhìn anh ta rồi gật đầu, “Được.” Austin cười, “An, anh đi trước, em nghỉ ngơi thật tốt đi, ngủ ngon.” “Ngủ ngon.” Thẩm Thanh Lan đóng cửa phòng, tựa vào tường, trên khuôn mặt lạnh lẽo xuất hiện vẻ áy náy. Nhưng vẻ mặt đó lại biến mất khi cô nhìn thấy Phó Hoành Dật gọi điện thoại tới. “Phó Hoành Dật.” Cô khẽ gọi một tiếng, giọng mang nỗi nhớ nhung mà chính cô cũng không nhận ra, rõ ràng anh còn chưa đi được mấy ngày. Phó Hoành Dật im lặng một chút, nhận ra cảm xúc của cô khác thường, bèn dịu dàng nói, “Thanh Lan, xảy ra chuyện gì sao?” Anh vẫn chưa biết chuyện Thẩm Thanh Lan đến nước Y. “Không có gì, chỉ là một mình ra nước ngoài du lịch, bỗng nhiên nhớ anh.” “Em ra nước ngoài rồi?” “Vâng, nước Y, ở trong nhà mãi, em thấy hơi chán nên muốn đi ra ngoài một chút. Nghe bạn bè nói ở châu Âu không tệ, vì thế em định ở đây chơi một thời gian.” “Một mình ra nước ngoài thì phải biết tự chăm sóc tốt cho mình, nếu không hiểu ngôn ngữ ở đó thì có thể đi tìm phiên dịch, chắc có thể tìm được du học sinh ở đó.” Phó Hoành Dật nghe thấy cô ra nước ngoài một mình lại càng quan tâm hơn. “Phó Hoành Dật, em biết nói tiếng Anh.” Hơn nữa còn rất giỏi. Phó Hoành Dật cười cười, cũng đúng, thiên kim nhà họ Thẩm sao có thể ngay cả tiếng Anh cũng không biết nói chứ, anh lo lắng quá rồi. “Thời tiết ở nước Y không thể so với trong nước được, khi đi ra ngoài nhớ mặc thêm nhiều quần áo, còn nữa, lúc nào cũng phải mang ô theo.” “Vâng. Phó Hoành Dật…” Thẩm Thanh Lan gọi một tiếng, cắt ngang mấy lời căn dặn của anh. Phó Hoành Dật dừng lại nghe, “Anh có phát hiện ra, càng ngày anh càng giống dì Triệu không.” Lúc nào cũng căn dặn cô cái này cái kia, hoàn toàn coi cô như một đứa bé không biết tự lo cho mình. Phó Hoành Dật bất đắc dĩ, trong mắt ánh lên vẻ cưng chiều. Mục Liên Thành đến đưa văn kiện, đúng lúc thấy cảnh này thì liền đoán được đầu bên kia điện thoại là ai, bèn thầm than sức mạnh tình yêu thật vĩ đại, có thể khiến đội trưởng của bọn họ từ một người chưa từng gần phụ nữ lại trở nên cưng chiều vợ đến mức này. Mục Liên Thành sau khi nghỉ Tết về, đã nghe kể không ít sự tích liên quan tới Thẩm Thanh Lan, anh ta có ấn tượng khá sâu đậm đối với vị phu nhân này của đội trưởng. Nhìn thấy Mục Liên Thành, Phó Hoành Dật nói thêm vài câu rồi mới cúp máy, “Đội trưởng, chúng ta phải xuất phát rồi.” Phó Hoành Dật nghiêm túc trở lại, anh khẽ gật đầu, tắt máy rồi ném vào ngăn tủ. Thật ra hôm nay anh phải đi chấp hành một nhiệm vụ rất nguy hiểm, trước khi đi muốn nghe giọng Thẩm Thanh Lan nên mới gọi cho cô. “Đội trưởng, lần này BK thường xuyên hoạt động ở biên giới, chắc hẳn sẽ có hành động rất lớn.” Mục Liên Thành vừa đi vừa nói với Phó Hoành Dật. “Mấy năm nay,

BK làm việc càng ngày càng phách lối, cũng không phải lần đầu tiên chúng ta chạm trán với bọn chúng. Nói với các anh em một tiếng, nhất định phải tự đảm bảo an toàn cho bản thân." Mục Liên Thành gật đầu, mặc dù từ lúc bắt đầu vào bộ đội, bọn họ đã chuẩn bị tinh thần hy sinh rồi, nhưng có thể không hy sinh thì vẫn tốt. Có ai mà lại muốn hy sinh chứ? Dù sao thì bọn họ vẫn còn người nhà, bạn bè và người yêu. Máy bay trực thăng đã chuẩn bị sẵn sàng, những người khác cũng lần lượt lên máy bay, Phó Hoành Dật là người cuối cùng đi lên. Chờ tất cả mọi người đều vào vị trí, máy bay trực thăng mới bay ra khỏi căn cứ bí mật của bộ đội đặc công. Rất ít người biết đến sự tồn tại của đội đặc công này, họ là lưỡi dao của quốc gia, là những người sống giữa công lý và cái ác, bọn họ chính là con dao nhọn. Máy bay trực thăng đáp xuống đại đội trinh sát nào đó đóng ở vùng biên giới, bên dưới đã có người chờ sẵn, "Đội trưởng Phó, lần này lại làm phiền mọi người rồi." Một người giống như lãnh đạo bắt tay với Phó Hoành Dật, khách sáo nói. Anh ta là tổng chỉ huy của nhiệm vụ lần này, đội trưởng đại đội cơ động, tên là Lý Liên Sinh. "Là việc nên làm." "Lúc đầu chúng tôi chỉ nghĩ rằng đây là một vụ án buôn lậu ma túy thông thường, nhưng điều tra sâu vào bên trong thì lại phát hiện trong đó có dấu vết của BK, Chúng tôi không hiểu rõ tổ chức này lắm, vì thế đành phải xin cấp trên đề nghị mọi người chi viện." Lý Liên Sinh nói. "Lần này bọn họ có bao nhiêu người, anh có thông tin gì không?" Phó Hoành Dật hỏi. "Tạm thời vẫn chưa rõ, nhưng người do chúng tôi cài vào cung cấp thông tin rằng KING – người đứng đầu BK có thể xuất hiện, xem ra số lượng mà bọn họ giao dịch lần này rất lớn." KING! Đôi mắt Phó Hoành Dật càng tối lại, khí lạnh tản ra khắp người. Tám năm trước, lần đầu tiên anh giao đấu với tổ chức BK đã suýt bại dưới tay người này, mấy người anh em của anh cũng chết dưới tay hắn. Mấy năm nay, anh vẫn luôn muốn bắt được KING, nhưng gã cực kỳ gian xảo, nhiều lần chạy thoát. Vẻ mặt Mục Liên Thành cũng rất khó coi, anh ta cũng tham gia cuộc chiến đó, chính mắt nhìn thấy những chiến hữu cùng kề vai chết trước mặt mình. Anh ta hận KING vô cùng, tuyệt đối không thua gì Phó Hoành Dật. "Chúng tôi theo dõi bọn chúng một thời gian rất dài, gần đây mới nắm chút manh mối. Bọn chúng làm việc quá cẩn thận, lại thêm thủ đoạn ác độc, rất nhiều nội gián của ta đã hy sinh trong tay bọn chúng." Lý Liên Sinh tiếp tục nói, đây không phải là lần đầu tiên anh ta hợp tác với Phó Hoành Dật. Nhiệm vụ giải cứu con tin khỏi tổ chức BK lần trước cũng do chính anh ta báo cáo lên cấp trên, Phó Hoành Dật còn bị thương trong lần hành động đó. Phó Hoành Dật đang xem bản đồ địa hình, xung quanh nơi này đều là núi, còn có một khu rừng nhiệt đới, muốn bắt được đám

người này ở đây thì không hề dễ. Huống chi, đây toàn là những kẻ cực kỳ liều mạng, bọn chúng là BK, rất nhiều kẻ trong đó có năng lực sánh ngang được với một số bộ đội đặc công. Một tổ chức thế này, nếu không phải số lượng người không nhiều lắm thì e rằng đã trở thành cái đinh trong mắt một số quốc gia, và đã sớm bị loại bỏ rồi. Ở bên này, Phó Hoành Dật đang khẩn trương siết chặt công tác chuẩn bị chiến đấu. Còn ở nước Y, Thẩm Thanh Lan đang kiểm tra đồ trong tay. “An, đây là trang bị tốt nhất anh có thể lấy được, em thấy thế nào?” Austin hỏi. Thẩm Thanh Lan kiểm tra vũ khí rồi đặt xuống, cầm một con dao quân dụng lên. Thấy mặt dao sáng bóng, cô không hề nghi ngờ về độ sắc bén của nó, nói nó có thể chém sắt như chém bùn cũng không quá. Cô chỉ liếc mắt đã nhận ra con dao quân dụng này là một trong mười con dao nổi tiếng trên thế giới. Austin có thể lấy được nó, mà còn trong thời gian ngắn như vậy, e rằng đã tốn không ít công sức. “Austin, cảm ơn.” Thẩm Thanh Lan chân thành nói. “An, em vĩnh viễn đừng nói cảm ơn với anh. Em quên rồi sao, em đã cứu anh tới hai lần.” Austin duỗi ra hai ngón tay, “An, thật ra em có thể không cần tự đi, anh có thể mời người đến cứu bạn của em, bất kể phải bỏ ra bao nhiêu tiền cũng được.” Austin có thể tưởng tượng được lần hành động này nguy hiểm đến mức nào. Chuyện khiến Andrew liên hệ với một con ngựa đầu đàn như An thì chắc chắn không phải là một nhiệm vụ cứu người đơn giản. “Austin, lần này chỉ có thể do chính em tự đi, anh hiểu mà.” Nếu như ngay cả cô cũng không thể cứu Eden thì cô cũng không biết nên xin giúp đỡ từ ai. Thẩm Thanh Lan không phải là người tự phụ, cũng không phải là người mù quáng, nhưng cô rất có lòng tin vào năng lực của mình, bởi chính cô đã từ địa ngục mà bò ra. Thẩm Thanh Lan đi khỏi lâu đài, Andrew vẫn còn ở trong bệnh viện. Với người ngoài, anh ta là một minh tinh, nhưng bản thân anh ta đã từng lọt vào top 10 sát thủ thế giới, nên dĩ nhiên cũng có mạng lưới tin tức của riêng mình. “An, đã xác định được rồi, Eden bị đưa tới biên giới nước Z. Một năm trước, Eden phát hiện ra chiết xuất của một loại thực vật có tính gây nghiện ở một bộ lạc nguyên thủy, nếu nó được thêm vào trong ma túy thì nồng độ gây nghiện sẽ tăng lên rất nhiều. Chẳng biết KING nghe tin này từ đâu, vì thế đã bắt Eden.” “KING nghiên cứu ma túy từ bao giờ?” Thẩm Thanh Lan nghi ngờ, tuy tổ chức BK có buôn bán Ma túy, nhưng quả thật chỉ buôn bán chứ không phải nghiên cứu. “Không phải bọn chúng. Chúng cũng chỉ lấy tiền rồi làm việc giúp bên khác mà thôi. Là QS muốn thứ này, ra giá cao mời BK bắt Eden. Nhưng sau khi bắt được cậu ấy, KING lại bỗng nhiên đổi ý, tăng giá ngay tại chỗ, dẫn đến việc hai phe không đạt được sự đồng thuận, vì thế Eden vẫn ở trong tay KING.” “Lần này

KING đến biến giới nước Z để làm gì?" "Tiến hành một cuộc giao dịch ma túy cỡ lớn, thật ra lần trước bọn chúng đã thăm dò đường đi một lần rồi, nhưng người đi đều chưa trở về, nghe nói là gặp phải quân đội nước Z nên đều bị xử lý." Kim Ân Hi bổ sung. Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên vẻ trầm tư, "Lần trước? Ý tôi là bọn chúng thăm dò vào khoảng thời gian nào, địa điểm giao dịch ở đâu?" Kim Ân Hi nói thời gian và địa điểm. Thẩm Thanh Lan giật mình, đó chẳng phải là lần Phó Hoành Dật bị thương sao? Anh bị thương có phải vì liên quan đến chuyện này không? Vậy còn lần này thì sao, hành động của KING lớn như thế, Phó Hoành Dật có xuất hiện không? Nếu lúc đó bọn họ gặp nhau thì sẽ như thế nào? Thẩm Thanh Lan bỗng cảm thấy bất an. Lấy đồ của Austin ra, Andrew nhìn thấy thì liền huýt sáo một tiếng, "Cái tên Austin cũng ghê gớm thật, không ngờ lại có thể lấy được nhiều đồ tốt như vậy. Lần trước tôi nhờ anh ta giúp tôi làm một món đồ chơi nhỏ, anh ta còn sống chết không đồng ý." Thẩm Thanh Lan nhìn anh ta thản nhiên nói, "Andrew, anh đừng quên lời tôi từng nói." "An, tôi không quên, hai năm nay tôi vẫn rất an phận, nếu lần này không phải Eden cần giúp đỡ thì chúng tôi cũng không đi." Andrew giải thích. Thẩm Thanh Lan không nói gì, bọn họ đều là người trưởng thành, lời nên nói thì cô đã nói rồi, có nghe hay không cũng không phải là chuyện cô có thể quản được. Sicily cuối cùng cũng tỉnh lại vào ngày hôm sau, nhưng đối mặt với chuyện mất con, cô ấy lại cực kỳ bình tĩnh, không khóc, không ầm ĩ khiến Andrew lo lắng không thôi. Anh ta thà rằng cô ấy gào khóc còn khiến anh ta thấy yên tâm hơn là cứ im lặng như thế này. Trong phòng bệnh, Thẩm Thanh Lan nhìn gương mặt vẫn tái nhợt như tờ giấy của Sicily, nhẹ nhàng mở miệng, "Andrew không ở đây, nếu chị muốn khóc thì khóc đi." Sicily nhếch môi, lắc đầu, "An, tôi không muốn khóc. Tôi rất vui vì được gặp cô, nếu không phải bây giờ bản thân đang nằm, không thể cử động được thì tôi thật sự rất muốn ôm chặt lấy cô." Thẩm Thanh Lan nhìn chằm chằm vào mắt cô ấy, vẻ đau buồn ẩn trong ánh mắt đã tố cáo rằng không phải cô ấy không có cảm giác gì khi mất con, có lẽ vì họ đã từng trải qua quá nhiều chuyện khiến cho cảm xúc bị bọn họ giấu kín trong lòng hơn người bình thường một chút. Cô nhẹ nhàng cúi người ôm Sicily, "Tôi sẽ báo thù cho chị." Ai ngờ Sicily lại lắc đầu, "An, chỉ cần có thể bình an cứu Eden ra là được rồi. Về phần tôi, cô không cần lo lắng, có lẽ tôi và nó không có duyên phận. Vả lại, tôi cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm mẹ. Lúc biết mình mang thai, tôi cảm thấy rất hoang mang, bây giờ cũng coi như đã giúp tôi lựa chọn, như vậy cũng tốt, chỉ khổ cho Andrew." Thật ra nhóm Thẩm Thanh Lan đều không có cảm tình với trẻ con. Nếu không nhờ

Hạt Đậu Nhỏ thì có lẽ cho đến bây giờ, Thẩm Thanh Lan vẫn không thích trẻ con, nên cô có thể hiểu được cảm giác của Sicily. “Sicily, chúng ta đã rời khỏi nơi đó, ở thế giới bên ngoài, trẻ con chính là thiên sứ.” Sicily cười nhạt, “An, tôi biết mà, cô không cần lo lắng, rất xin lỗi, lần này tôi không thể đi cùng cô. Sau khi cứu Eden ra, tuyệt đối đừng nói mọi chuyện cho cậu ấy biết, tôi không muốn cậu ấy áy náy. Cậu ấy là đồng đội của tôi, tôi chưa từng hối hận vì đã làm như thế.” Thẩm Thanh Lan nghiêm túc gật đầu, “Được, yên tâm đi.” Hôm sau, ba người Thẩm Thanh Lan lên đường. Ban đầu, cô không đồng ý để Andrew đi cùng, dù sao anh ta vẫn còn bị thương, Sicily cũng cần có người chăm sóc, nhưng Andrew cứ khăng khăng đi, còn Sicily ra sức thuyết phục, vì thế cô chỉ có thể đồng ý. “An, chúng ta sắp đến biên giới nước Z rồi.” Kim Ân Hi cầm một tấm bản đồ, chỉ vào một điểm trong đó rồi nói, “Vượt qua ngọn núi này, sau đó xuyên qua rừng tùng này là chúng ta sẽ vào địa phận nước láng giềng. Muộn nhất là ngày mai, chúng ta sẽ tiếp cận nơi đóng quân của BK.” Thẩm Thanh Lan nhìn bản đồ trong tay Kim Ân Hi. Bọn họ đang tiến vào LG, nơi tiếp giáp với nước Z. Mặc dù vẫn có thể đi thẳng vào nước Z, nhưng dù gì cũng mang theo nhiều vũ khí như vậy, lỡ bị điều tra thì rất phiền phức, đi vào từ nơi này là tiện nhất. Cô mặc một bộ quần áo màu xanh lục gọn gàng, tóc buộc đuôi gà, khoác một chiếc balo đựng lương khô và một số trang bị. Bọn họ đã đi một ngày một đêm trong khu rừng này, nhưng vẻ mặt lại không hề mệt mỏi. Gần giữa trưa, Thẩm Thanh Lan tìm một vùng đất bằng, ba người ngồi xuống nghỉ ngơi. Đã biết mục đích KING bắt Eden thì có thể khẳng định trước mắt cậu ấy vẫn an toàn, vì thế bọn họ cũng không nôn nóng. “Quả này không tệ.” Andrew nhâm nhi một thứ quả màu xanh, rồi ném hai quả trong túi áo cho hai người. Thẩm Thanh Lan đón lấy, cũng không rửa mà cắn một cái, ngọt ngọt chua chua, thật sự rất ngon. Nó có vị hơi giống táo, nhưng lại mọng nước hơn, còn giòn hơn. “An, đã lâu rồi chúng ta không cùng hành động.” Andrew đã ăn xong một quả, lại gặm tiếp một quả nữa, “Thật nhớ lúc trước, cô, tôi, Sicily, Ân Hi, Eden, còn cả…” Andrew nói tới đây thì vẻ mặt trở nên ảm đạm, ánh mắt của Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi hơi thay đổi. Còn cả ai thì trong lòng ba người đều hiểu, nhưng người kia lại không về được nữa. “Nếu ăn xong rồi thì đi thôi, lần này BK có hành động lớn như thế, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của đội quân cơ động của nước Z. Lúc hai bên phát sinh xung đột chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta cứu người, sau khi cứu được thì không được ở lại lâu, phải lập tức rời khỏi đây.” Thẩm Thanh Lan nói. Kim Ân Hi và Andrew nghiêm mặt, lên tiếng đồng ý, Thẩm Thanh Lan là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm bọn họ,

nhưng từ xưa đến nay, người vạch ra phương án hành động đều là cô, mấy người bọn họ cũng vì cô nên mới lập thành một nhóm. Nhưng chuyến đi lần này của bọn họ không được may mắn lắm, chiều hôm đó, trời đổ mưa to. Bây giờ là mùa đông, nước mưa ngấm vào người, khiến quần áo dính ướt, rét thấu xương. Thẩm Thanh Lan muốn tiếp tục đi, nhưng do dự một chút, cuối cùng cô vẫn tìm một hang động để tránh mưa. “An, xem ra ngày mai mưa mới ngớt.” Andrew cởi áo ngoài, vắt ra một đống nước, trên người anh ta chỉ còn lại một cái áo ba lỗ. Trong hang động đã đốt lửa lên, người Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi cũng ướt nhẹp, bây giờ đang ngồi cạnh đống lửa để sưởi ấm. Bọn họ cũng coi như không xui xẻo lắm, tìm được hang động trước kia đã từng có người ở, để lại rất nhiều củi khô, nếu không thì chỉ e ba người phải mặc quần áo ướt ngủ qua đêm rồi. Thời tiết như vậy, cho dù là cơ thể bằng sắt cũng không thể chắc chắn rằng hôm sau sẽ không đổ bệnh. Bọn họ đặt hành lý cách khá xa đống lửa, bên trong đều là những thứ mà chỉ cần một mồi lửa là sẽ nổ tung, đương nhiên phải để xa ra. Nếu chúng phát nổ thì chắc chắn ba người bọn họ sẽ bị chê cười rồi, đường đường là ba sát thủ nằm trong top 10 thế giới mà lại tự đào hố chôn mình, chẳng phải thành trò cười thì là gì. Ban đêm dĩ nhiên phải thay phiên nhau gác, mặc dù không có nhiều khả năng gặp nguy hiểm, nhưng vẫn phải đề phòng. “An, Ân Hi, các cậu ngủ trước đi, nửa đêm đầu để tôi canh gác.” Andrew chủ động canh gác trước. “Để tôi trước đi, vết thương trên người anh còn chưa lành, hôm nay lại bị ngấm mưa.” Kim Ân Hi nói, cô ấy cầm một thiết bị hơi giống đồng hồ, đang loay hoay với nó. “Chút vết thương đó mà cũng gọi là bị thương sao, Ân Hi, cậu coi thường tôi quá rồi.” Andrew nhíu mày, đa số đều là vết thương ngoài da. Trong hành động cứu viện lần trước, ba người bọn họ chia ra hành động, lúc rút lui thì Sicily gặp KING. Bọn họ xông đến thì đã chậm một bước, vì thế Sicily mới bị thương nặng như vậy. Thật ra Kim Ân Hi cũng bị thương, nhưng cũng như Andrew đã nói, chút vết thương đó thì nhằm nhò gì với bọn họ, trước kia bị thương còn nặng hơn bây giờ rất nhiều lần. “Đừng cãi nhau nữa, nửa đêm đầu tôi gác trước, các cậu đều đi nghỉ ngơi đi, chừng nào đến giờ tôi sẽ gọi.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói, giọng cô vang lên rõ ràng trong màn đêm yên tĩnh. Hai người đang tranh chấp đều dừng lại, nhìn thoáng qua vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Thanh Lan thì chỉ im lặng, coi như đồng ý yêu câu của cô. Bọn họ tự tìm một góc thoải mái, dựa vào tường nhắm mắt lại ngủ. Ngồi đây tranh luận, chi bằng nghỉ ngơi sớm một chút, sau đó thay ca cho Thẩm Thanh Lan. Thấy hai người đều đi ngủ, Thẩm Thanh Lan cho thêm một cây củi vào đống lửa, cầm một cây gậy, khều khều đống lửa để lửa cháy to hơn. Ánh lửa hắt

lên khuôn mặt lạnh lùng của cô, không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại hiện rõ vẻ bất an. Một đêm trước khi xuất phát, cô đã gọi điện thoại cho Phó Hoành Dật, nhưng anh lại tắt máy, đến bây giờ vẫn chưa mở máy lại. Tình huống như vậy chỉ có một khả năng, đó là Phó Hoành Dật đang làm nhiệm vụ, cắt hết tất cả liên lạc với người ngoài. Kết hợp với lời Kim Ân Hi nói với cô, còn cả chuyện lần trước Phó Hoành Dật bị thương, Thẩm Thanh Lan có thể chắc chắn rằng lần trước Phó Hoành Dật bị thương nhất định là do người của BK. Bây giờ BK lại xuất hiện, hơn nữa KING còn đích thân đến, người bình thường hoàn toàn không thể đối phó được gã. Vậy Phó Hoành Dật? Có phải anh cũng tới đây không? Mặc dù cô không tham dự vào hoạt động lần này của bọn họ, nhưng chẳng may gặp phải Phó Hoành Dật, mà anh lại nhận ra cô thì cô nên làm gì bây giờ? Nếu Phó Hoành Dật biết thân phận của cô, vậy cô nên làm gì đây? Người vẫn luôn dứt khoát như Thẩm Thanh Lan lần đầu do dự, sợ hãi. Cô sờ lên vị trí trái tim, nó vẫn còn đang đập, từ từ và mạnh mẽ, nhưng càng thế cô lại càng bất an. Phó Hoành Dật, hình như em thật sự đã yêu anh mất rồi, nên mới lo được lo mất như thế. Ánh mắt Thẩm Thanh Lan trở nên nặng nề, hình ảnh Phó Hoành Dật hiện lên trong đầu, lúc thì mặc quân trang khí thế chính trực, dịu dàng cưng chiều nhìn cô, lúc lại thấy chính mình hai tay dính đầy máu tươi, lạnh lùng nhìn người chết không nhắm mắt dưới đất. “An, tôi nghỉ ngơi xong rồi, cô đi ngủ đi.” Andrew nói nhỏ, kéo suy nghĩ đang bay xa của Thẩm Thanh Lan trở lại. Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Tôi chưa buồn ngủ, anh ngủ tiếp đi.” “Cô đang lo lắng?” Andrew nhìn kỹ vào mắt cô rồi hỏi. Thẩm Thanh Lan khẽ giật mình, muốn lắc đầu, nhưng đối mặt với đôi mắt như nhìn thấu tất cả của Andrew, cô từ từ cụp mắt xuống. “An, có phải cô đang lo lắng sẽ bị người nhà và chồng mình biết không?” Andrew lại hỏi, “Tôi nghe Ân Hi nói cô đã kết hôn rồi, chồng cô lại là một quân nhân.” Thẩm Thanh Lan cười cười, “Andrew, anh nói xem, có phải tôi đã đi quá lâu, nên ngay cả việc che giấu cảm xúc cơ bản cũng quên mất? Nếu người kia còn sống, e rằng sẽ rất thất vọng, tác phẩm những tưởng là thành công nhất, nhưng bây giờ lại trở nên như vậy.” Giọng nói của cô hơi trào phúng. “An, là lỗi của chúng tôi, là tôi lại khiến cô dây vào trận phong ba này, thật ra, bây giờ cô rời đi còn kịp đấy.” Thẩm Thanh Lan nhìn Andrew, mỉm cười, “Andrew, tôi sẽ không đi đâu. Quả thật người nhà và chồng tôi rất quan trọng với tôi, nhưng các anh cũng vậy.” Andrew lắc đầu bật cười, đây chính là An, là người bọn họ tin phục, cam tâm tình nguyện nghe cô chỉ huy. “An, có thể nói cho tôi biết một chút về chồng cô không? Tôi rất tò mò, người đàn ông như thế nào mới có thể khiến cô cam tâm tình nguyện đồng ý

kết hôn với anh ấy?” Andrew từ tốn hỏi. Trong mắt Thẩm Thanh Lan ánh lên vẻ dịu dàng, cô mỉm cười, “Thật ra là do tôi mở lời cầu hôn.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 187: Cứu viện

A ndrew thật sự rất ngạc nhiên vì ánh mắt dịu dàng của cô, cũng ngạc nhiên vì lời của cô.

An là người thế nào, quen biết nhiều năm nay, Andrew sao có thể không biết rõ ràng được? Nếu nói đến năng lực thì An tuyệt đối thuộc hàng đầu. Rõ ràng là người nhỏ tuổi nhất, nhưng cô lại trở thành thần thoại bất bại trong tổ chức, thậm chí còn dẫn bọn họ rời khỏi cái nơi không khác gì địa ngục đó.

Andrew chưa từng thấy vẻ dịu dàng trên mặt An, bây giờ mới nhận ra dáng vẻ đó quả thật đẹp đến rung động lòng người.

Đồng thời, trong lòng anh ta lại khẽ thở dài, xem ra An thật sự rất yêu người chồng quân nhân kia, nếu Eden biết…

“Anh ấy là quân nhân, một quân nhân rất ưu tú…” Thẩm Thanh Lan mạch lạc, từ tốn kể lại chuyện giữa cô và Phó Hoành Dật. Cô không phải là người thích nói chuyện riêng của mình cho người khác biết, nhưng Andrew là đồng đội rất quan trọng của cô, còn Phó Hoành Dật lại là người ở bên cạnh cô cả đời này. Cho dù lập trường của bọn họ đối lập nhau, nhưng cô rất mong bạn bè biết mình đã tìm được một người tốt nhường nào.

Chẳng biết từ bao giờ, Kim Ân Hi cũng đã tỉnh, lắng lặng nghe Thẩm Thanh Lan kể. Cô ấy biết nhiều chuyện hơn Andrew một chút, đã từng đứng từ xa nhìn người đàn ông đó, đúng là một người rất ưu tú. Thậm chí cô ấy còn từng

điều tra tư liệu về Phó Hoành Dật, nhưng tư liệu của anh được giữ bí mật quá cao, còn chưa kịp phá tường thì đã bị phát hiện, nếu không phải cô ấy trốn nhanh thì có lẽ đã bị bắt rồi.

Thẩm Thanh Lan sau khi biết chuyện đã không cho phép Kim Ân Hi làm như vậy nữa, nên đó là lần duy nhất cô ấy điều tra về anh.

“An, trời sáng rồi.” Andrew đứng dậy, đi ra bên ngoài xem thử, “Mưa cũng đã tạnh, chúng ta cũng nên xuất phát thôi.”

Sau nửa đêm, Thẩm Thanh Lan ngủ được mấy tiếng, bây giờ tỉnh lại, tinh thần cũng không tệ. Ba người dập tắt đống lửa, che đi dấu vết, sau đó mới xuất phát.

Vì trận mưa này rất to nên bọn họ bị muộn mấy tiếng so với dự tính, phải quá nửa đêm mới tới nơi. Lặn lội đường xa, dù thể lực bọn họ có tốt thì bây giờ cũng cần nghỉ ngơi để đảm bảo đủ sức trong hành động cứu viện tiếp theo.

“An, chỗ chúng ta đang đứng cách vị trí đóng quân của bọn chúng khá xa, nên chắc là an toàn.” Andrew kéo một góc màn cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Ở quanh đó, ngoại trừ tòa nhà này cũng không có nhà cao tầng nào khác, nên sẽ không sợ có tay súng bắn tỉa nào mai phục.

Kim Ân Hi còn đang loay hoay với thiết bị trông giống đồng hồ của cô ấy, nhưng lần này, trên đùi cô ấy còn đặt một chiếc laptop, ngón tay cô ấy lướt nhanh trên bàn phím. Chỉ một lát sau, trên màn hình máy tính đã xuất hiện một hình ảnh, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện hình như là hình ảnh từ camera theo

dõi.

“An, nơi đóng quân của bọn họ có rất nhiều người, nhìn kỹ sẽ thấy hơn một nửa thành viên cấp cao của BK đều có mặt, KING cũng ở trong đó, nhưng tạm thời vẫn chưa tìm được chỗ của Eden.” Kim Ân Hi vừa nói vừa thao tác.

Rõ ràng đã rạng sáng, nhưng bọn chúng lại không ngủ, cùng tụ lại để bàn bạc chuyện gì đó, xem vẻ mặt cũng biết chắc là chuyện quan trọng.

Thẩm Thanh Lan và Andrew đứng sau lưng cô ấy, nhìn lực lượng phòng thủ và người đi lại trên màn hình, mắt sầm xuống. 7/10 thành viên cấp cao của BK đều có mặt, rõ ràng là phi vụ lần này khá lớn, nếu nước Z biết tin thì chắc chắn sẽ phái bộ đội đến đây chi viện, vậy Phó Hoành Dật…

Thẩm Thanh Lan thậm chí còn nhìn thấy khóe miệng KING nhếch lên, nở nụ cười điên cuồng tàn nhẫn, vết sẹo trên mặt càng khiến vẻ mặt hắn trông dữ tợn hơn, lòng cô không ngừng chùng xuống.

“Nếu không tìm thấy thì ngày mai tớ sẽ nghĩ cách trà trộn vào rồi điều tra một chút, xác định vị trí của Eden.” Thẩm Thanh Lan hạ giọng, nếu như chỉ là điều tra, thì với thân thủ của mình, cô nắm chắc 80% mình có thể an toàn rút lui.

“Không được.” Kim Ân Hi và Andrew đồng thanh.

http://tieulun.hopto.org

“An, chuyện này rất nguy hiểm, cậu cho tớ thêm một chút thời gian, tớ nhất định sẽ tìm được vị trí của Eden.” Kim Ân Hi nói.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời dần sáng rõ, trong mắt Kim Ân Hi cuối cùng cũng hiện vẻ vui mừng, “Tìm thấy rồi.”

Thật ra lần trước đi cứu Eden, vì kế hoạch thất bại ngoài ý muốn nên Kim Ân Hi đã rời đi trước, đồng thời đưa một cái máy theo dõi hiện đại nhất do cô ấy chế tạo cho Eden, chính là vì để thuận tiện tìm được anh ta.

Tín hiệu đã từng xuất hiện một lần vào mấy hôm trước, nhờ đó cô ấy mới có thể xác định Eden cũng bị đưa đến đây.

Nhưng chẳng biết vì nguyên nhân gì mà tín hiệu chỉ xuất hiện trong thời gian rất ngắn liền biến mất. Trên đường tới đây, cô ấy đã không ngừng truy lùng tín hiệu, nhưng lại không hề tìm thấy.

Vừa đến nơi, cô ấy đã lấy thiết bị truy tìm mới nhất ra, vất vả lắm mới kết nối được với máy theo dõi của Eden, tìm được tung tích của anh ta.

Thẩm Thanh Lan nhìn màn hình, im lặng không nói gì. Eden hình như đang bị giam giữ một mình ở một nơi giống như nhà kho, nhưng xung quanh kho hàng này đều bị vây kín mít, ngoại trừ cửa ra vào thì hoàn toàn không còn lối khác.

“An, bây giờ chúng ta làm gì?” Andrew hạ giọng hỏi. Kho hàng này ở vị trí trung tâm khu đóng quân, cách đó không xa chính là nơi ở của KING, muốn lách qua vô số lớp phòng thủ để an toàn cứu Eden ra, e là không phải chuyện dễ dàng gì.

Quan trọng hơn là, căn cứ theo kinh nghiệm cứu người trước đó của bọn họ, hình như Eden đã bị tiêm một loại thuốc nào đó khiến cơ bắp bị tê liệt hoàn toàn, do vậy dĩ nhiên cũng không có sức chiến đấu.

Thẩm Thanh Lan vẫn không nói gì, chỉ im lặng nhìn màn hình, một lúc lâu sau mới nói, “Có thể điều tra được thời gian và địa điểm hành động của bọn chúng không?”

“An, cậu muốn…” Andrew nhìn về phía cô.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đây là cách tốt nhất. Bọn chúng tiến hành giao dịch ma túy số lượng lớn như thế, nước Z chắc chắn sẽ biết được tin tức. Nếu vậy thì chúng ta cũng không ngại thuận nước đẩy thuyền.”

Đôi mắt Kim Ân Hi tỏa sáng, “Cậu muốn nhân lúc bọn họ đánh nhau, chúng ta sẽ thừa dịp rối loạn để cứu người? Nhưng lỡ KING dẫn Eden theo thì sao?”

“Không đâu, Eden không thể hành động, chẳng khác gì một gánh nặng. Đã là hành động nguy hiểm tới tính mạng, sao bọn chúng có thể vác theo một gánh nặng được chứ?” Andrew phân tích.

Kim Ân Hi nghĩ lại thấy cũng đúng.

“Trước đó tớ đã điều tra ra, lần này bọn chúng giao dịch với trùm ma túy lớn ở nước Z, vì thế mới chọn địa điểm giao dịch ở đây. Thời gian tiến hành giao dịch là rạng sáng hai ngày sau. Nhưng hành động lần này không phải của bên BK, bọn chúng chỉ làm vệ sĩ cho nhóm khác thôi.”

“Thông tin cho Đại đội cơ động nước Z, thông báo thời gian và địa điểm.” Thẩm Thanh Lan nói xong còn bổ sung thêm: “Tốt nhất nhất là báo luôn số lượng người và trang bị vũ khí, tôi muốn không có bất cứ kẻ nào trốn thoát.”

Chuyện này đối với Kim Ân Hi mà nói thì không thành vấn đề, Cô ấy gõ vài phím, trên màn hình đã hiển thị dòng chữ “Gửi tin nhắn thành công“.

***

“Đội trưởng, anh xem cái này đi.” Mục Liên Thành cầm điện thoại, đi nhanh đến chỗ Phó Hoành Dật, ánh mắt rất nghiêm túc.

Phó Hoành Dật vừa nhìn sắc mặt đã thay đổi, “Ai gửi tin này?”

Lý Liên Sinh đi sau Mục Liên Thành, nghe Phó Hoành Dật hỏi liền đáp: “Có một số điện thoại lạ gửi tin nhắn cho tôi. Tôi đã lập tức cho người kiểm tra số

điện thoại này, nhưng lại phát hiện nó không tồn tại. Tôi cảm thấy không ổn nên mới tìm anh để bàn bạc.”

“Lần hành động này rất bí mật, sao đối phương lại biết? Còn gửi tin tức rõ ràng như vậy?” Mục Liên Thành thật sự không hiểu, không chỉ có thời gian địa điểm giao dịch, mà ngay cả số lượng người, trang bị vũ khí, tất cả đều chi tiết rõ ràng. Nếu không phải Lý Liên Sinh khẳng định mấy người đồng nghiệp nằm vùng đã hy sinh thì anh ta sẽ nghĩ đây là tin tức do bọn họ gửi.

“Đội trưởng Phó, anh cảm thấy những tin tức này có đáng tin không?” Lý Liên Sinh hỏi Phó Hoành Dật.

Đôi mắt Phó Hoành Dật sâu thẳm, không nhìn ra cảm xúc gì.

“Đội trưởng, chúng ta nên cẩn thận thì hơn. Chẳng may những tin tức này chỉ là một cái bẫy thì sao?” Mục Liên Thành không yên lòng, bọn BK rất gian xảo, ai biết lần này bọn chúng lại chơi trò gì.

“Lập tức gửi tin đến căn cứ, yêu cầu bọn họ phái mười người đến, nhớ là phải tới trong đêm nay.” Phó Hoành Dật nói.

“Đội trưởng!” Mục Liên Thành kinh ngạc nhìn anh.

Phó Hoành Dật không nói gì, chỉ nhìn anh ta một cái. Mục Liên Thành vâng một tiếng rồi đi ra ngoài, liên lạc với lãnh đạo căn cứ.

http://tieulun.hopto.org

“Đội trưởng Phó, có cần tôi báo với cấp trên xin chi viện không?” Lý Liên Sinh hỏi ý kiến của Phó Hoành Dật. Mặc dù anh ta là tổng chỉ huy hành động lần này, nhưng lại rất tin tưởng và khâm phục năng lực của Phó Hoành Dật, nếu không thì cũng đã chẳng hỏi ý kiến của Phó Hoành Dật trước khi quyết định hành động.

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Chúng ta không nên bứt dây động rừng, dẫn đến việc mất nhiều hơn được.” Lần này anh không mang theo nhiều người, nhưng bọn họ đều là tinh anh. Có điều số người BK mang theo lại ngoài dự đoán, vì để đảm bảo an toàn cho anh em nên anh mới xin thêm người.

Đội tiên phong hành động rất nhanh chóng, mười đội viên đã đến vào chạng vạng ngày hôm đó. Phó Hoành Dật triệu tập người của mình lại, nhìn từng khuôn mặt quen thuộc, đa số người đều do anh tự lựa chọn, tự mình đích thân huấn luyện, thậm chí có nhiều lần làm nhiệm vụ cùng anh.

“Lần hành động này rất nguy hiểm, có tin tức nói có đến 60-70% thành viên cấp cao BK sẽ xuất hiện. Chúng ta đã chạm trán với BK nhiều lần, không cần tôi nói thì các cậu cũng biết thực lực của bọn chúng ra sao, đây sẽ là một cuộc chiến vô cùng khó khăn. Tôi chỉ có một yêu cầu, các cậu phải bảo đảm an toàn của mình. Tôi không hy vọng lúc trở về các cậu chỉ còn là một nắm tro cốt, rõ chưa?”

“Rõ!” Tiếng đồng thanh vang vọng khắp không gian.

Ban đêm, Phó Hoành Dật đứng trong phòng làm việc nhìn bầu trời tối đen. Bóng đêm dày đặc, vầng trăng tròn lơ lửng trên trời tỏa ra ánh sáng nhàn

nhạt. Anh nhìn về hướng Thủ đô, không biết người trong lòng đã ngủ hay chưa.

Suy nghĩ một chút, anh khẽ cười, chợt nhớ đến dáng vẻ lúc ngủ của Thẩm Thanh Lan, cô ngủ rất yên tĩnh, rất ngoan ngoãn, ánh mắt anh dịu dàng như nước. Lần tới anh được nghỉ phép sẽ là tháng ba, vừa đúng mùa hoa nở rộ, anh sẽ dẫn cô đi chơi.

11 giờ đêm ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan mở mắt, bật dậy khỏi giường, nhanh chóng thay quần áo, cất giấu các loại vũ khí. Vừa mở cửa phòng đi ra, cô đã gặp Andrew và Kim Ân Hi, ba người nhìn nhau.

“Đi thôi!” Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng nói.

Một chiếc xe đỗ ngay bên ngoài khách sạn, Andrew ngồi ghế lái, Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi ngồi ghế sau, xe lao đi, chỉ để lại một bóng đen.

***

Nơi đóng quân tạm thời của BK.

KING đã triệu tập thuộc hạ, chuẩn bị xuất phát, “Đại ca, làm gì với người trong kho hàng bây giờ?” Một gã tóc vàng mắt xanh hỏi.

KING ngồi ghế ông chủ, tay cầm điếu xì gà, “Còn chưa tỉnh?”

Gã đàn ông tóc vàng mắt xanh gật đầu, mắng, “Thằng ngu Bruce tiêm thuốc quá liều, nên người hôn mê một ngày một đêm vẫn chưa tỉnh. Đại ca, cái người đó thật sự là sát thủ đứng hạng thứ 19 trong bảng sát thủ sao?”

Tên đó yếu như thế cơ mà, nói thế nào gã cũng không tin. Tổ chức kia mặc dù đã giải tán nhiều năm, nhưng mà cũng có nhiều truyền thuyết được lưu lại.

KING nhả khói, “Bảo Snow ở lại trông nó, nó là cây rụng tiền của chúng ta đấy, phải trông chừng thật kỹ.”

Gã gật đầu, “Vâng, đại ca. Có điều, Snow chắc sẽ không vui nổi, nó chờ đợi lần hành động này lâu lắm rồi.”

“Nếu mày muốn ở lại thì đổi với nó.” KING thờ ơ nói.

Gã lập tức im miệng, ở lại trông một người không chạy được thì có gì vui chứ. Gã bị điên mới đi đổi với Snow, Snow không vui thì kệ nó. Đây là quyết định của đại ca mà!

“Đại ca, anh nói xem, lần hành động này liệu bọn cớm của nước Z có xuất hiện không?” Gã tóc vàng mắt xanh là một người không chịu nổi sự im lặng, ngay lập tức nói sang chuyện khác.

Hình như tối nay tâm trạng KING rất tốt, vì vậy nói vài câu với gã, “Lũ cớm tới thì sao chứ? Chúng ta chỉ nhận tiền, lát nữa nói với các anh em, nếu không may gặp phải bọn cớm, đánh được thì giết vài tên, không đánh được thì bỏ chạy, nhất là bọn mặc quân trang màu xanh lá ấy, tao ngứa mắt lâu lắm rồi.”

KING độc ác nói, lần trước mất một nhóm người ở nước Z, tuy không phải nhân vật quan trọng, nhưng vẫn là người của mình, bị thua thiệt như thế, vui vẻ mới là lạ.

“Sắp tới giờ rồi, chúng ta xuất phát.” KING ấn điếu xì gà vào trong gạt tàn, cầm vũ khí đi ra ngoài.

Gã tóc vàng mắt xanh hưng phấn theo sau.

***

“An, bọn chúng xuất phát rồi.” Andrew cầm ống nhòm ban đêm, nói.

Lúc này, bọn họ đang ở trong một ngôi nhà đối diện nơi đóng quân tạm thời của BK. Nhà không cao, chỉ có ba tầng, từ đây tới đó còn có một khoảng cách. Đứng trên ban công tầng ba, nhìn bằng ống nhòm ban đêm là có thể thấy rõ nơi đóng quân của BK.

Thẩm Thanh Lan đứng ở một bên tường, cầm ống nhòm nhìn từng chiếc xe chạy ra khỏi nơi đóng quân, mãi cho đến khi chiếc xe cuối cùng chạy đi, cửa đóng lại, cô mới bỏ ống nhòm xuống.

“Bọn họ đi, chúng ta cũng đi thôi. Nhớ kỹ, cứu người xong là rút lui, không nên ham chiến, lui theo con đường đã bàn, đến nơi tập hợp sẽ rời khỏi LG, trở về nước Y, hiểu chưa?” Thẩm Thanh Lan căn dặn.

“Yên tâm đi, An, bọn tớ sẽ không tự ý hành động.” Kim Ân Hi nói.

Bọn họ đã biết rõ sự phân công sắp xếp nơi đóng quân của BK. Giữa đường, ba người chia nhau ra hành động, tự mình tìm một góc leo vào.

Tuy khắp nơi đều có lắp camera nhưng đối với bọn họ mà nói, tránh camera cũng không phải chuyện gì khó.

Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng đáp xuống đất, không có một tiếng động, thậm chí hai gã đứng cách đó không xa cũng không nghe thấy gì. Cô men theo cây cối xung quanh, đi lướt qua hai gã đó.

Snow rất không vui, gã vốn có thể tham gia hành động tối nay, ai ngờ trước khi đi lại được thông báo gã phải ở lại trông một tên vô dụng đang hôn mê, chẳng biết bao giờ mới tỉnh.

Không sai, trong mắt Snow, cây rụng tiền Eden mà KING nói chỉ là một tên

vô dụng, vì không tốn nhiều công sức để bắt, Không chỉ gã tóc vàng mắt xanh đang nghi ngờ danh hiệu sát thủ của Eden có phải thật hay không, mà ngay cả Snow cũng vậy.

Gã biết KING muốn một thứ trên tay Eden, theo gã thì cứ giết quách tên này đi rồi chẳng phải đồ sẽ đến tay sao, cần gì phải phí công mang Eden từ trụ sở tới đây.

Gã nhìn thoáng qua người nằm dưới đất, giơ chân đá xuống, không có phản ứng nào, nếu không phải hô hấp vẫn bình thường, thì nói anh ta đã chết vẫn có người tin. “Hừ, sát thủ hạng 19 gì chứ? Ông đây dùng một đầu ngón tay cũng có thể giết chết mày.”

Snow càng nghĩ càng giận, giơ chân lên đạp thêm một cái, lần này là đạp lên mặt Eden, Eden vẫn không có phản ứng, Snow cảm thấy mất hứng nên hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Sau khi gã đi, Eden vốn không có phản ứng đột nhiên mở mắt, anh ta dùng tay bụm miệng mình lại, tiếng ho khan vọng trong kho hàng.

Snow đạp anh ta rất mạnh, nếu không phải anh ta có sức chịu đựng kinh người thì e là sớm đã bại lộ. Cơn đau từ lồng ngực lan dần ra, Eden chỉ có thể ngồi dậy.

Mắt anh ta đầy vẻ lạnh lẽo, anh ta biết mục đích của KING khi muốn loại chiết xuất thực vật đó. Mặc dù không phải là người tốt, tay từng nhuộm máu, nhưng anh ta không muốn hợp tác với một kẻ điên không chút tình người như

KING, dù hắn có dùng thủ đoạn gì thì anh ta cũng sẽ không giao ra.

Động tác đứng dậy ảnh hưởng tới vết thương trên người, vết thương vốn đã khép lại rỉ máu, Eden dường như không thấy đau nữa, cứ ngồi yên ở đó.

Bỗng nhiên, tai của anh ta giật giật, tay lấy một viên bi rất nhỏ từ trong lỗ tai ra, thật sự là rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Trong kho hàng rất tối, giơ tay không thấy được năm ngón, thiết bị hình tròn tỏa ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt. Nếu không phải lúc này tối như vậy thì có lẽ đã không thấy được chút ánh sáng yếu ớt đó.

Đây là máy theo dõi Kim Ân Hi đưa cho anh ta. Lúc chưa bị bắt, anh ta từng nghe Kim Ân Hi nhắc tới thứ này. Anh ta đang giữ thiết bị con, còn thiết bị mẹ ở trên tay Kim Ân Hi. Chỉ cần khoảng cách giữa hai người trong phạm vi 200 m thì thiết bị con sẽ rung lên, đồng thời phát ra ánh sáng đỏ yếu ớt.

Sắc mặt Eden thay đổi, nhóm Kim Ân Hi đang tới cứu anh ta. Tuy anh ta không ra ngoài được, nhưng vẫn biết nơi này phòng thủ rất nghiêm mật. Chỉ Kim Ân Hi và Andrew thì không thể cứu anh ta ra ngoài.

Anh ta sốt ruột, nhưng không có cách nào ngăn cản họ. Anh ta đứng lên, đi một vòng trong kho hàng, dựa vào cảm giác dưới chân để thăm dò xung quanh.

http://tieulun.hopto.org

Trong kho hàng rất trống trải, có thể nói trừ anh ta ra thì không có gì cả. Anh ta mò mẫm về phía cửa, áp sát tai lên cánh cửa, cố gắng nghe tình hình bên ngoài, nhưng bên ngoài rất yên tĩnh, không nghe thấy gì cả.

Anh ta chán nản ngồi trên mặt đất, tuy bây giờ đã khôi phục sức lực, nhưng cửa nhà kho làm bằng sắt dày, trừ phi dùng chìa khoá từ bên ngoài mở ra, nếu không sẽ không ra ngoài được.

Anh ta nhìn chằm chằm viên bi trong tay, dường như ánh sáng lại mạnh hơn một chút.

***

Snow bỏ chìa khóa vào túi áo trong, âm trầm trở về phòng mình, không thèm bật đèn, mò lấy một chai rượu trong tủ rượu, mở nắp rồi uống.

Gã rất không vui, cảm thấy KING càng ngày càng không tin tưởng gã, ngay cả tên tóc vàng mắt xanh cũng được đi, vậy mà gã phải ở lại chỗ này.

Uống thêm vài hớp, bình rượu chỉ còn gần nửa.

Thẩm Thanh Lan đứng trong bóng đêm, lẳng lặng quan sát Snow. Cô vừa vào đã thấy Snow từ nhà kho qua đây, thấy gã bỏ chìa khóa vào túi áo trong. Thẩm Thanh Lan liền bám theo, thừa dịp gã không chú ý thì lẻn vào phòng.

http://tieulun.hopto.org

Cô chưa quen thuộc với căn phòng này, nên không cố gắng tìm chỗ ẩn nấp mà trốn ngay phía sau cửa, định thừa dịp Snow không chú ý để giải quyết gã, rồi lấy chìa khóa cứu Eden.

Ai ngờ Snow không đóng cửa, cũng không bật đèn, cứ ngồi đó uống rượu. Thẩm Thanh Lan không thể làm gì khác hơn là đứng ở sau cửa không nhúc nhích.

Đợi được một lúc, phát hiện Snow đã ngủ trên ghế sô-pha, Thẩm Thanh Lan bỗng nhanh như tia chớp vọt ra ngoài, trong tay lóe lên ánh bạc, một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân thể Snow mềm nhũn, còn chưa kịp mở mắt đã tắt thở.

Thẩm Thanh Lan buông miệng gã ra, lau vết máu trên dao lên áo gã, lấy chìa khóa rồi đi ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại.

Bọn BK đều là những kẻ ác độc, Thẩm Thanh Lan ra tay cũng không hề thấy hổ thẹn gì. Cô nhếch môi lên, Phó Hoành Dật, anh nhìn đi, đây mới thật sự là em.

“Lấy được chìa khoá rồi!” Cô nghiêng đầu nhẹ giọng nói một câu.

“Đã biết.” Trong tai truyền đến giọng nói của Andrew và Kim Ân Hi.

http://tieulun.hopto.org

“An, cách 50 m phía bên tay trái cậu có người.” Kim Ân Hi nói.

Phía tay trái chính là hướng nhà kho, nói cách khác là không thể tránh người này, Thẩm Thanh Lan đang định giải quyết người này thì thấy Andrew đã đi tới.

Andrew giơ tay ra hiệu, Thẩm Thanh Lan gật nhẹ đầu, hai người đi đến nhà kho.

Thẩm Thanh Lan lấy chìa khóa ra mở cửa, Eden đã sớm biết ngoài cửa có người, bèn tránh sang một bên, định bụng lúc có người vào thì sẽ đánh bọn họ ngất xỉu rồi chạy trốn.

“Eden, là tôi.” Andrew nắm được cánh tay trước mắt, thấp giọng nói.

Eden ngẩn ra, thả tay xuống, thấy rõ người tới, “An, sao em lại ở đây?” Anh ta không bất ngờ khi gặp Andrew, thế nhưng An…

“Đừng nói nhiều, rời khỏi nơi này trước. Còn đi được không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Được, không đánh nhau được, nhưng vẫn đi được.” Eden cũng biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện.

http://tieulun.hopto.org

“Andrew, anh dẫn anh ấy đi, tôi giải quyết những người khác.” Thẩm Thanh Lan nói xong liền xông ra ngoài, không cho bọn họ cơ hội thương lượng.

“Andrew, cậu không nên lôi cô ấy vào.” Eden thở dài một tiếng.

Andrew sao có thể không biết chứ? Chẳng qua là lúc đó anh ta bị thương, Sicily cũng hôn mê, còn mất đi đứa con, một mình anh ta không lo liệu nổi nên Kim Ân Hi đành gọi điện thoại cho An.

Nếu An đã biết rồi thì cô ấy đương nhiên không thể bỏ mặc được.

“Bây giờ, nói những điều này cũng đã muộn, về rồi hẵng nói tiếp. Cậu còn đi được không?” Andrew hỏi. Eden gật đầu, đi theo sau Andrew.

Bọn họ đi theo sau Thẩm Thanh Lan, Kim Ân Hi báo cho cô toàn bộ tình hình phòng thủ ở nơi đóng quân. Bây giờ cô ấy đang ở trong phòng theo dõi, khống chế toàn bộ camera ở nơi này.

Có Kim Ân Hi giúp, Thẩm Thanh Lan tìm một hướng ít người nhất để đi ra ngoài. Cô không dùng súng mà dùng dao, cũng đồng nghĩa với việc phải tới gần địch mới có thể giải quyết bọn họ.

Máu tươi nhuộm đỏ áo, nhưng cô hoàn toàn không để ý.

Có lẽ chúng không ngờ bọn cô sẽ đến, hoặc cũng có lẽ là KING mang đi gần hết người, nên toàn bộ khu đóng quân không còn nhiều người, dù có cũng không mạnh, Thẩm Thanh Lan không tốn bao nhiêu công sức đã rời khỏi chỗ này. Chờ đến nơi an toàn, cô liền gửi cho Kim Ân Hi một tín hiệu.

Chẳng mấy chốc, Kim Ân Hi đã xuất hiện, “Eden, cậu không sao chứ? Bị thương ở đâu?” Thấy Andrew đỡ Eden, Kim Ân Hi nhíu mày.

Eden lắc đầu, “Không bị thương, chỉ bị tiêm một chút thuốc thôi, cả người không còn sức lực. Yên tâm đi, vài ngày nữa là bình thường.”

“An, chúng ta khá may mắn, phần đông người đều đi theo KING. Nếu lần trước là như thế này thì bọn tớ đã cứu được Eden ra rồi.” Kim Ân Hi rất vui vì cứu được Eden mà không có ai trong bọn họ bị thương, lại còn phá tan được nơi đóng quân của BK, cô ấy có để lại một vài thứ tốt, đợi lúc KING trở về sẽ tặng cho hắn một niềm vui lớn.

Thẩm Thanh Lan không hề tỏ ra vui vẻ, hơi nhíu mày, “Các cậu đi trước đi, tôi còn có chút việc.”

“An, cậu muốn đi đâu?” Kim Ân Hi hỏi, chẳng phải nói cứu người xong là đi ngay sao?

Thẩm Thanh Lan không nói gì mà quay đầu định đi. Kim Ân Hi chợt nghĩ đến điều gì đó, liền biến sắc, kéo Thẩm Thanh Lan lại, “An, cậu điên rồi, cậu không thể đến đó. Hơn nữa, nước Z có nhiều quân nhân như vậy, có lẽ anh ta không ở đó.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan hất tay Kim Ân Hi ra, yên lặng nhìn cô ấy, “Chẳng may có thì sao?”

Chẳng may Phó Hoành Dật ở đây, nếu anh bị thương thì sao? KING là một con quỷ tàn nhẫn, vô nhân tính.

“An, cậu có nghĩ rằng nếu như anh ta thật sự ở đây, cậu đến đó rồi bị anh ta nhận ra thì phải làm thế nào hay không?” Kim Ân Hi kéo cô lại lần nữa, không cho cô đi. KING dẫn theo rất nhiều người, nơi đó rất nguy hiểm, cô ấy không thể để cho cô đi mạo hiểm.

“Ân Hi, cậu không ngăn được tớ đâu.” Thẩm Thanh Lan kiên quyết.

Kim Ân Hi chán nản, đúng vậy! Nếu Thẩm Thanh Lan thật sự quyết định thì không ai có thể ngăn cản được.

Eden không hiểu bọn họ đang nói gì, vẻ mặt khó mông lung. Andrew đến bây giờ mới hiểu, vốn muốn khuyên Thẩm Thanh Lan không nên đi, nhưng anh ta cũng có người yêu, tất nhiên hiểu được cảm giác đó. Nếu là anh ta thì cũng sẽ lựa chọn giống cô.

Andrew giao Eden cho Kim Ân Hi, “An, tôi đi cùng cô.” Sức chiến đấu của anh ta mạnh hơn Kim Ân Hi rất nhiều, sở trường của Kim Ân Hi là kỹ thuật máy tính.

“Đợi một chút, ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì không? An muốn đi đâu? Làm gì?” Eden cảm thấy có gì đó là lạ.

Không ai trả lời anh ta. Kim Ân Hi lắc đầu bác bỏ đề nghị của Andrew, “Không được, cậu đang bị thương, tôi đi cùng An là được.”

“Vết thương của tôi đã ổn rồi.”

“Được rồi, đừng nói nữa, tôi đi một mình. Các cậu dẫn Eden về nước Y trước.”

“Không được.” Andrew trầm giọng, “An, nếu không để tôi đi cùng thì cô cũng không thể đi. Cô lo lắng cho anh ta, bọn tôi cũng lo lắng cho cô.”

Kim Ân Hi gật đầu.

Thẩm Thanh Lan yên lặng nhìn bọn họ, một lúc lâu sau mới gật đầu, “Được, Andrew theo tôi. Ân Hi, một mình cậu dẫn theo Eden được không?”

Lúc này, Kim Ân Hi không tranh với Andrew nữa, bèn gật đầu đồng ý, “Không thành vấn đề.”

http://tieulun.hopto.org

Eden vẫn không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng biết chuyện này rất nguy hiểm, lại không thể ngăn cản mà chỉ đành giữ yên lặng.

“An, chú ý an toàn.” Eden nói.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cùng Andrew đi ngược hướng bọn họ.

***

Đây là rừng nhiệt đới sát biên giới, thuộc địa phận của biên giới nước Z. Rừng nhiệt đới về đêm vốn nên yên tĩnh, nhưng lúc này lại đang tràn ngập tiếng súng, thỉnh thoảng có tiếng người la hét thảm thiết.

“Đội trưởng, bọn chúng muốn chạy vào nước MD, nếu để bọn chúng vượt qua biên giới thì chúng ta không thể đuổi theo được nữa.” Mục Liên Thành nghiêm túc nói.

Phó Hoành Dật cầm ống nhòm ban đêm để quan sát, vẻ mặt nghiêm túc, “Báo với tổ B vòng qua bên trái, bao vây bọn chúng ở trong khu rừng nhiệt đới này, không được để bọn chúng thoát ra ngoài.” Ra khỏi rừng nhiệt đới là sang lãnh thổ của nước khác, không thể truy đuổi được nữa, nhiều chiến sĩ cơ động và cảnh sát vũ trang đã hy sinh, không thể để những người này hy sinh vô ích.

Mục Liên Thành vâng một tiếng rồi quay người đi, Phó Hoành Dật đưa ống

nhòm cho Lý Liên Sinh, “Ở đây giao cho anh.”

Một tay Lý Liên Sinh buông xuống, trên quần áo còn có vết máu, rõ ràng là bị thương. Trên người Phó Hoành Dật cũng có máu, nhưng không phải là máu của anh, mà là máu của địch.

Phó Hoành Dật cuối cùng vẫn lựa chọn tin vào tin nhắn kia, trực giác mách bảo anh rằng nội dung tin nhắn này đều là thật. Trực giác của anh rất chuẩn, đã từng cứu mạng anh mấy lần.

Lý Liên Sinh vốn không đồng ý với kế hoạch tác chiến lần này vì cho rằng quá mạo hiểm, lỡ như đây là cái bẫy thì chẳng phải bọn họ sẽ mất cả chì lẫn chài sao?

Có điều, anh ta vẫn bị Phó Hoành Dật thuyết phục. Dựa theo kế hoạch của Phó Hoành Dật, bọn họ mai phục ở đây từ sớm, quả nhiên chờ được đám người giao dịch của hai bên, trong đó có thành viên BK, kể cả KING, thủ lĩnh của BK.

Lúc bọn chúng chuẩn bị giao dịch thành công, đang định rút lui thì nhóm Lý Liên Sinh xông ra, hai bên lập tức xảy ra xung đột, tiếng súng nổi lên bốn phía.

Lý Liên Sinh và cảnh sát đối phó bọn buôn ma túy, còn nhóm Phó Hoành Dật chủ yếu đối phó với BK. Bởi vì đã sớm có chuẩn bị nên lúc đầu bọn họ bắt được không ít người của đối phương, tịch thu được rất nhiều ma túy. Nhưng BK vẫn là BK, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, bọn chúng bảo vệ trùm BK

chạy trốn trong rừng mưa, tạo thành cục diện chiến đấu hỗn loạn.

Lý Liên Sinh bị bọn BK bắn thương, nếu không nhờ Phó Hoành Dật đúng lúc xuất hiện thì e rằng đã chẳng phải chỉ bị một vết thương nhỏ như vậy.

Phó Hoành Dật chạy theo một hướng. Tuy không chắc KING trốn theo hướng nào, nhưng nếu anh là hắn thì anh sẽ chọn con đường này, dù sao đây cũng là con đường gần nhất.

Con đường này khá khó đi, mà ngày hôm trước trời mưa, trên mặt đất trơn trợt nên càng khó đi. Nhưng Phó Hoành Dật lại đi rất nhanh, cứ như rào cản này không hề tồn tại.

Quả nhiên, không lâu sau liền nghe thấy tiếng nổ súng. Mắt Phó Hoành Dật trầm xuống, chạy nhanh hơn về phía trước thì thấy vài người đang đánh nhau, trong đó có một người là cấp dưới của anh, Vương Hạo. Hai người còn lại là thành viên BK, còn KING đứng một bên ung dung xem kịch.

Vương Hạo sắp không chịu nổi nữa. Trong đội, khả năng cận chiến của anh ta xếp thứ ba, nhưng hai thành viên BK này cũng đâu phải ngồi không. Nhất là khi bên cạnh còn có KING giơ súng nhìn chằm chằm, đối mặt với họng súng đen ngòm, cùng với sức tấn công càng ngày càng mạnh, nhưng Vương Hạo vẫn không chút sợ hãi. Anh ta đang đợi, vì anh ta tin chỉ cần mình cố gắng giữ chân ba người này thì đội trưởng nhất định sẽ mang người đến.

Đám súc sinh BK này làm không ít chuyện xấu, anh ta đã từng tận mắt thấy bọn chúng giết phụ nữ, người già và trẻ em, ngay cả phụ nữ có thai cũng

không tha.

Lũ cặn bã này không đáng được sống trên đời.

Vương Hạo lại bị đánh một cú vào đầu, mắt nảy đom đóm, quân trang rách nát, có vài vết thương đang chảy máu, nhất là vết thương ở bụng, nếu không băng bó kịp thời có thể sẽ mất mạng.

“Vừa rồi giỏi lắm mà? Cho mày xen vào việc của người khác này, lần nào cũng gặp bọn mày, lũ sâu bọ thối tha.” Một thành viên BK túm áo Vương Hạo, vừa đánh vừa chửi.

Không chỉ có cảnh sát hận BK, mà bọn BK cũng hận cảnh sát. Mấy năm nay, không ít thành viên của BK chết trong tay cảnh sát, nhất là đội trưởng của bọn họ, tên là Lão Hổ hay là Sư Tử gì đó.

Vào khoảnh khắc con dao trong tay gã đó sắp găm vào lồng ngực Vương Hạo thì một tiếng súng vang lên, con dao lập tức rơi xuống đất. Không đợi gã hoàn hồn, viên đạn thứ hai đã xuyên thủng đầu gã.

Cơ thể to lớn ngã xuống.

Tên còn lại lập tức bỏ chạy, nhưng vẫn không tránh được một viên đạn khác bắn xuyên qua lồng ngực của gã. Thứ cuối cùng gã nhìn thấy là một gương mặt mà gã hận thấu xương, mãi mãi cũng không quên.

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Phó Hoành Dật lạnh lẽo, anh không qua đỡ Vương Hạo dậy ngay mà đứng ở đó, nòng súng nhắm ngay KING. KING cũng đang nhìn anh, nghiến răng nói, “Phó Hoành Dật, chúng ta lại gặp mặt.”

Vốn định hành hạ người của Phó Hoành Dật đến chết, nhưng cuối cùng hai người của hắn lại bị đối phương giết, lại còn ngay trước mắt hắn.

Đoàng!

Phó Hoành Dật không nói hai lời mà thẳng tay bóp cò, viên đạn bay thẳng về phía đầu KING.

KING không hề biến sắc, vội khom lưng tránh đạn. Tiếng súng liên tục vang lên trong đêm đen, làm đàn chim bay tán loạn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 188: Thẩm thanh lan, đứng lại!

Rất nhanh sau đó, nơi đây lần nữa rơi vào yên tĩnh. Hai bên đều đã bắn hết đạn, Phó Hoành Dật ném súng xuống đất. KING muốn chạy trốn, nhưng hắn biết nếu không giải quyết Phó Hoành Dật thì hắn không thể chạy trốn được.

KING cười tàn nhẫn, ném súng trong tay xuống, hai người lao vào đấu tay đôi với đối phương.

Lúc Thẩm Thanh Lan và Andrew chạy tới liền thấy hai bên đang đánh nhau, dưới đất có mấy người nằm, không rõ sống hay chết, có người của bọn buôn ma túy, cũng có người bên phía nước Z. Thẩm Thanh Lan thấy quân trang quen thuộc thì mặt biến sắc. Nhất là khi thấy Mục Liên Thành, lòng cô kinh hoảng, Phó Hoành Dật quả nhiên ở đây.

Thật ra trên mặt của Mục Liên Thành vẽ thuốc màu quân dụng, không phải người quen sẽ không nhận ra được. Vậy mà Thẩm Thanh Lan chỉ liếc một cái đã biết là anh ta, ít nhiều cũng do trí nhớ hơn người của cô.

Cách đó không xa, một họng súng đen ngòm đang nhắm thẳng Mục Liên Thành, mà anh ta lại không phát hiện. Thẩm Thanh Lan bắn một phát súng, sau đó đi ngay, cô muốn đi tìm Phó Hoành Dật.

Mục Liên Thành không hề biết suýt nữa là mình đã đến nhà diêm vương uống trà, chỉ chuyên tâm đối phó người trước mặt, hoàn toàn không có thời gian để ý xung quanh.

http://tieulun.hopto.org

Rừng nhiệt đới quá rộng, Thẩm Thanh Lan muốn tìm được Phó Hoành Dật chẳng khác gì mò kim đáy bể.

“An, khu rừng nhiệt đới này rộng như vậy, sao chúng ta tìm được?” Andrew đẩy bụi cây trước mặt ra, hỏi Thẩm Thanh Lan.

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan bình tĩnh, nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ nhận thấy vẻ lo lắng trên đó. Lúc chưa thấy Mục Liên Thành, cô vẫn còn ôm một chút hy vọng, nhưng vừa thấy anh ta thì chút xíu hy vọng đó đã biến mất. Phó Hoành Dật là đội trưởng, lại còn là một đội trưởng có trách nhiệm, đồng đội của anh xuất hiện ở đây, mà nhiệm vụ lần này lại nguy hiểm như vậy nên chắc chắn anh có mặt ở đây.

Một dao chặt phăng con rắn độc đang muốn tấn công mình, cô nhìn xung quanh, rồi chỉ một hướng, “Đi bên này.”

Andrew nhìn hướng cô chỉ, “Đây là đường gần nhất để ra khỏi biên giới, nhưng chưa chắc bọn họ sẽ đi đường này.”

“Thử vận may thôi.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, bất giác bước nhanh hơn, dọc đường gặp bọn buôn ma túy hoặc thành viên BK thì đều dùng biện pháp thích hợp để ra tay. Andrew tuy không muốn giúp bên nào, nhưng Thẩm Thanh Lan đã ra tay thì anh ta cũng không thể đứng xem.

Có sự gia nhập của bọn họ, mặc dù không thể lập tức thay đổi cục diện của

cuộc chiến nhưng cũng đã giảm bớt áp lực ở một mức độ nhất định cho cảnh sát nước Z, đồng thời cũng giảm bớt thương vong.

Ban đầu, nhóm cảnh sát còn không hiểu đầu đuôi, nhưng nhiều lần, bọn họ cũng nhận thấy có người đang giúp mình.

Có điều không ai biết là người nào đang giúp, bọn họ chỉ cho rằng đó là đội bạn do Lý Liên Sinh mời tới. Đợi chuyện này kết thúc, quân đội tiên phong sẽ được cấp trên biểu dương.

“An, hình như bên kia có người đánh nhau.” Andrew chỉ về một hướng, Thẩm Thanh Lan đi về phía bên kia.

Andrew theo sát phía sau. Trên đường đi, bọn họ đã giải quyết không ít người, đạn cũng đã gần hết.

Thẩm Thanh Lan đến gần, liền thấy Phó Hoành Dật và KING đang đánh nhau, lâu như vậy mà vẫn chưa phân thắng bại. Trên người Phó Hoành Dật có nhiều vết thương, tuy chỉ là vết thương ngoài da nhưng trông vẫn rất đáng sợ. KING cũng chẳng khá hơn là bao.

Thẩm Thanh Lan và Andrew núp một bên, không để bọn họ phát hiện.

“An, anh ta là người đàn ông của cô?” Andrew chỉ vào Phó Hoành Dật.

Thẩm Thanh Lan chăm chú nhìn Phó Hoành Dật, chú ý tình trạng của anh từng giây từng phút một. Nghe Andrew hỏi, cô gật đầu, “Đúng vậy.”

Andrew chưa từng gặp Phó Hoành Dật, nhưng anh ta biết KING, lại thêm biểu hiện của Thẩm Thanh Lan, không khó để đoán được thân phận của Phó Hoành Dật.

“An, người đàn ông của côrất mạnh.” Andrew nghiêm túc nói, từ chiêu thức đánh nhau, Andrew có thể nhìn ra vài phần thực lực của Phó Hoành Dật. Huống chi, anh ta đã từng đánh nhau với KING, nên cũng có hiểu biết nhất định về thực lực của hắn. Anh ta thầm tính toán, nếu mình chống lại Phó Hoành Dật thì sẽ có mấy phần thắng, nhưng kết quả là zero.

“An, cômuốn lên giúp anh ta không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, bây giờ Phó Hoành Dật hình như đang chiếm ưu thế. Nếu cô xuất hiện thì Phó Hoành Dật nhất định sẽ kinh ngạc, có khi còn thêm phiền chứ không giúp được gì. Có điều, nhìn vết máu trên người anh, ánh mắt Thẩm Thanh Lan nhìn KING càng lúc càng lạnh lẽo.

Phó Hoành Dật và KING khó phân cao thấp, KING rốt cuộc đã không còn kiên nhẫn nữa, “Ha ha, lần này bọn mày là viện quân, cũng đã phá hủy giao dịch này của tao, lập được công rồi, hay là thả tao đi, thế nào?”

Phó Hoành Dật không trả lời, chiêu thức càng ác liệt hơn, mỗi một đòn đều

nhắm vào chỗ hiểm. KING bị đánh trúng phần bụng, đau đến chửi thề một tiếng, đáy mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Chẳng biết hắn lôi từ đâu ra một con dao, đâm về phía Phó Hoành Dật, anh lách mình tránh ra, nhưng vẫn bị dao xẹt qua cánh tay, vết thương rất sâu, chảy khá nhiều máu.

Bây giờ sắc trời đã dần sáng, Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên thấy rõ vết thương trên cánh tay của Phó Hoành Dật. Trong mắt cô hiện vẻ hung ác, cô giơ súng nhắm ngay KING, nhưng không dám bóp cò. Phó Hoành Dật đang đánh nhau với hắn, cô chỉ sơ suất một chút là viên đạn này sẽ bắn trúng anh, đây là chuyện mà cô tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Hai người vốn có bản lĩnh ngang nhau, bây giờ một người có vũ khí, một người thì không, Phó Hoành Dật khó tránh rơi vào thế hạ phong. Thẩm Thanh Lan nhìn chằm chằm vào anh, tay cầm súng vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt lạnh lùng.

Ngực phải của Phó Hoành Dật bị KING đâm một dao. Hắn rút dao ra, máu văng lên mặt hắn. KING cười tàn nhẫn, liếm máu tươi bên mép. Phó Hoành Dật lùi lại một bước, sắc mặt tái nhợt. Anh lấy tay bịt vết thương, máu tươi dính đầy tay.

KING lại giơ dao lên, nhắm ngay trái tim Phó Hoành Dật. Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng bóp cò, viên đạn lao vút đến, xuyên thủng cánh tay KING, rồi ghim vào thân cây bên cạnh hắn ta.

http://tieulun.hopto.org

KING hét thảm một tiếng, Phó Hoành Dật nhân cơ hội xông lên đánh gãy cánh tay đó, rồi đạp mấy cú lên người KING, lấy còng số tám treo ngang hông ra còng tay KING lại.

Thẩm Thanh Lan thấy KING đã bị khống chế thì liền kéo Andrew rút lui về hướng rừng nhiệt đới sát biên giới, “Đi thôi.”

Sau khi xác định KING đã không còn khả năng hành động nữa, Phó Hoành Dật mới giao hắn cho Vương Hạo đã hồi sức đôi chút, rồi đuổi theo hướng Thẩm Thanh Lan vừa đi.

Vừa rồi lúc đang đánh nhau với KING, anh biết có người đang ở gần đó, nhưng không biết là người của ai, cuối cùng người đó hình như đã nổ súng giúp anh.

Tốc độ của Thẩm Thanh Lan rất nhanh, cô biết phát súng đó sẽ khiến Phó Hoành Dật chú ý nhưng vẫn bắn ngay lúc KING sắp đâm vào trái tim của Phó Hoành Dật.

Mặc dù tốc độ của cô nhanh, nhưng tốc độ của Phó Hoành Dật còn nhanh hơn. Nhìn bóng lưng nhanh như chớp ở phía trước, vẻ mặt Phó Hoành Dật từ khiếp sợ trở nên lạnh lẽo.

Vết thương còn đang chảy máu, anh cảm thấy thể lực đang cạn kiệt một cách rõ ràng, lý trí mách bảo anh phải dừng lại, nhưng cơ thể lại không muốn nghe theo. Nhìn bóng lưng quen thuộc kia, anh hét lên: “Thẩm Thanh Lan, đứng lại!”

Toàn thân Thẩm Thanh Lan lập tức cứng ngắc, nhưng bình bĩnh lại ngay, cô chạy nhanh hơn, coi như mình không hề nghe thấy gì.

“Thẩm Thanh Lan, nếu em không đứng lại thì anh vẫn sẽ đuổi theo. Anh đang bị thương nặng, nếu em muốn thấy anh chảy máu đến chết thì cứ tiếp tục chạy đi.”

Quả nhiên, thân hình trước mắt dừng lại, lòng Phó Hoành Dật lập tức chùng xuống.

“An, đi mau!” Andrew cũng biết chuyện đã trở nên nghiêm trọng bèn vội giục cô. Bây giờ người đàn ông đó còn chưa chắc chắn, sau này có hỏi thì Thẩm Thanh Lan vẫn có thể không thừa nhận. Nhưng nếu bây giờ đối mặt thì thật sự không thể giải thích được nữa.

“Andrew, anh đi đi. Anh ấy chưa thấy mặt anh.” Thẩm Thanh Lan nói với Andrew.

Andrew muốn khuyên, nhưng Thẩm Thanh Lan lại nói, “Anh ấy là chồng tôi, sẽ không làm gì tôi đâu. Anh đi trước, hội tụ với nhóm Ân Hi.”

Andrew không kiên trì nữa, nhìn sâu vào mắt Thẩm Thanh Lan rồi đi. Phó Hoành Dật cũng không thèm để ý anh ta, chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng cô, càng đến gần, tim của anh đập càng nhanh.

http://tieulun.hopto.org

Tại sao Thẩm Thanh Lan xuất hiện ở đây? Cô nói đến nước Y là nói dối sao? Người vốn đang đi du lịch ở nước ngoài, sao lại xuất hiện trong rừng nhiệt đới? Ngay khi anh đang chiến đấu với tội phạm?

Thẩm Thanh Lan nghe rõ ràng tiếng bước chân sau lưng, năm mét, bốn mét, ba mét, một mét…

Cô hơi nhắm mắt lại, súng trong tay đã vứt đi từ đời nào. Cô siết chặt tay thành nắm đấm, cứ như đang đợi bị xét xử.

Cuối cùng, Phó Hoành Dật đã đứng trước mặt cô.

Lúc này, Thẩm Thanh Lan đã mở mắt ra, ánh mắt cô trầm tĩnh.

“Sao em lại ở đây?” Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan chằm chằm, rất sợ nghe thấy câu trả lời không mong muốn từ miệng cô.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, sắc mặt anh tái nhợt vì mất máu quá nhiều, vết thương chằng chịt trên người đều do đánh nhau với KING. Càng lại gần, cô càng thấy rõ vết thương trên người anh, còn nhiều hơn dự đoán của cô.

Trong mắt cô hiện vẻ đau lòng.

http://tieulun.hopto.org

“Nói cho anh biết, tại sao em lại xuất hiện ở đây?” Phó Hoành Dật trầm giọng hỏi lần nữa.

“Anh nghĩ sao?” Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng hỏi.

Phó Hoành Dật yên lặng nhìn cô, cảm xúc trong mắt không rõ là gì, “Anh muốn nghe chính miệng em nói.”

Thẩm Thanh Lan im lặng.

“Phát súng vừa rồi là do em bắn, đúng không?” Giọng Phó Hoành Dật rất nhỏ, thậm chí còn hơi run rẩy.

Thẩm Thanh Lan từ từ gật đầu, “Đúng.”

“Tại sao lại nổ súng?” Nếu không phải do phát súng kia thì anh đã không dễ dàng phát hiện Thẩm Thanh Lan như vậy.

“Không muốn nhìn thấy anh bị thương.”

Trong mắt Phó Hoành Dật ánh lên chút cảm xúc khác thường. Anh hỏi: “Đã

nổ súng rồi, sao còn chạy trốn?”

“Không muốn anh nhận ra em.” Nhưng vẫn bị anh nhận ra.

Thẩm Thanh Lan nhìn chằm chằm mặt đất dưới chân, nhẹ giọng nói: “Phó Hoành Dật, nếu em nói em không cùng phe với bọn họ, anh có tin em không?”

“Tin!” Một chữ dứt khoát vang vọng bên tai Thẩm Thanh Lan, không chút do dự, gần như là bật ra ngay khi cô vừa hỏi.

Thẩm Thanh Lan ngẩng phắt lên, nhìn về phía Phó Hoành Dật, “Anh tin em?”

Phó Hoành Dật nhìn cô, trong mắt không có thất vọng và tức giận, chỉ có thoải mái. Thẩm Thanh Lan thấy mà đau xót, thì ra anh chưa từng nghi ngờ cô và KING cùng một phe, anh chỉ muốn có một lý do, cho dù là lý do cô bịa ra cũng được. Ánh mắt cô bỗng có chút ẩm ướt, rốt ruộc Phó Hoành Dật yêu cô nhường nào mới có thể vi phạm nguyên tắc của bản thân mà tin cô?

“Phó Hoành Dật, em không muốn lừa anh, chỉ là bây giờ em không thể nói cho anh biết tại sao em lại xuất hiện ở đây, hay em là người như thế nào. Nhưng em có thể nói cho anh biết, em không có bất cứ quan hệ gì với BK.”

Phó Hoành Dật vươn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, động tác

dịu dàng ấm áp. Lúc này, Thẩm Thanh Lan mới phát hiện thì ra cô đang khóc.

“Anh biết, anh chờ em nói với anh.” Phó Hoành Dật dịu dàng nói. Thật ra anh đã sớm biết, Thẩm Thanh Lan chắc chắn không phải chỉ đơn giản là thiên kim nhà họ Thẩm. Người nhà họ Thẩm sẽ dạy con cháu mình chiêu thức phòng thân, nhưng tuyệt đối sẽ không dạy cách giết người.

Lần đầu tiên về nhà lúc nửa đêm, Phó Hoành Dật đã từng giao đấu với Thẩm Thanh Lan một lần. Mặc dù chỉ qua vài chiêu, nhưng từ thân thủ dứt khoát và nhắm ngay chỗ hiểm, anh đã biết võ công Thẩm Thanh Lan không phải do nhà họ Thẩm dạy.

Không phải anh chưa từng nghi ngờ, cũng không phải là anh chưa từng nghĩ đến chuyện điều tra, nhưng cuối cùng anh vẫn không làm gì cả. Anh tin, một ngày nào đó cô sẽ bằng lòng nói cho anh biết. Ngày hôm nay khi thấy Thẩm Thanh Lan ở đây, anh thật sự rất bất ngờ.

Thẩm Thanh Lan không muốn khóc, cô không phải là một người mau nước mắt. Nhưng vào lúc này, đối mặt với Phó Hoành Dật, cô vẫn không nhịn được mà bật khóc.

Phó Hoành Dật chỉ muốn dỗ dành cô, kết quả là cô lại càng khóc lớn hơn. Anh ôm cô vào lòng, vỗ nhè nhẹ dỗ cô, “Ngốc! Anh đã nói rồi, anh sẽ mãi mãi ở bên em!”

Thẩm Thanh Lan níu lấy áo Phó Hoành Dật, ngửi mùi tanh trên áo mới nhớ

ra Phó Hoành Dật đang bị thương. Cô vội lui ra sau, quả nhiên động tác vừa rồi đã khiến vết thương lại rỉ máu. Cô bối rối lấy tay bịt miệng vết thương lại.

“Đừng sợ, anh không sao, em mau đi đi.” Không thể để người khác biết Thẩm Thanh Lan xuất hiện ở đây, nếu không sẽ khó mà giải thích. Anh tin cô, nhưng chưa chắc người khác đã vậy.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, nhìn dáng vẻ của Phó Hoành Dật bây giờ, sao cô có thể yên tâm mà đi?

“Nghe lời anh, nếu để người khác thấy em thì rất phiền phức. Em đi trước đi, anh bảo đảm sẽ an toàn xuất hiện trước mặt em.” Phó Hoành Dật cam đoan, giọng nói hơi suy yếu.

Thẩm Thanh Lan vẫn lắc đầu, “Em muốn thấy bọn họ đưa anh đi. Phó Hoành Dật, anh không cần phải lo lắng cho em. Rừng nhiệt đới như vườn hoa sau nhà em vậy, em không sao, cũng sẽ không bị thương. Em đã làm xong chuyện cần làm, ngay lập tức sẽ về nhà đợi anh. Chờ anh về, em sẽ nói với anh tất cả.”

Phó Hoành Dật nhìn kỹ, thấy trên người cô thật sự không có vết thương, “Được.”

Phó Hoành Dật liên lạc với Mục Liên Thành, Thẩm Thanh Lan dìu anh.

http://tieulun.hopto.org

Mục Liên Thành đang ở gần đó nên tới rất nhanh. Trước khi anh ta tới, Thẩm Thanh Lan đã tránh mặt, thấy Mục Liên Thành dìu Phó Hoành Dật rồi thì cô mới đi.

Andrew chưa đi quá xa, bọn họ có cách liên lạc đặc thù nên Thẩm Thanh Lan rất dễ liên lạc với Andrew.

“An, cô không sao chứ?” Andrew dè dặt hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Tôi không sao, đi thôi.” Cô im lặng không nói, Andrew theo sau, bất chợt không biết nên nói cái gì.

“Andrew, chúng ta chia tay ở đây thôi. Tôi phải về nhà, anh về nước Y nói với nhóm Ân Hi, có thời gian tôi sẽ đến thăm bọn họ.” Sau khi ra khỏi rừng nhiệt đới, Thẩm Thanh Lan nói với Andrew.

Andrew gật đầu rồi quay người đi.

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía rừng nhiệt đới sau lưng, sau đó cũng rời đi.

***

“Đội trưởng, anh cảm thấy thế nào rồi?” Mục Liên Thành thấy cả người Phó

Hoành Dật đầy máu thì rất lo lắng.

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Tôi không sao, KING đâu?”

“Đã giao cho Lý Liên Sinh, bọn họ sẽ canh chừng.”

“Tình hình thương vong lần này thế nào?”

“Đội chúng ta không có ai tử vong, phần lớn đều là bị thương. Trừ ba người bị thương nặng ra thì còn lại đều là bị thương nhẹ, dưỡng thương vài ngày là ổn.”

Phó Hoành Dật nghe vậy mới hơi yên tâm, đó là những người anh em do anh dẫn đi, dĩ nhiên anh muốn đi như thế nào thì về như thế ấy.

“Đội Lý Liên Sinh thì sao?”

Mục Liên Thành im lặng một lát, rồi trầm giọng nói: “15 người chết, hơn 10 người bị thương nặng.”

Lòng Phó Hoành Dật chợt chùng xuống. So với đối phương thì con số hy sinh của bọn họ vẫn có thể nói là toàn thắng. Nhưng mất đi 15 mạng người khiến cho Phó Hoành Dật cảm thấy nặng nề. Bọn họ đều là anh hùng, vì bảo

vệ an toàn quốc gia mà dâng hiến cả tính mạng của mình.

Phó Hoành Dật đến bệnh viện gần đó, băng bó qua loa rồi cùng mọi người trở về căn cứ. Trên người anh tuy có nhiều vết thương nhưng đa số đều là vết thương ngoài da. Kể cả một dao đâm vào ngực kia cũng đã bị anh lấy tay cản lại, vì thế không đâm vào chỗ yếu.

Nhiệm vụ lần này rất thành công, không chỉ bắt được nhiều tội phạm, mà còn tóm được đường dây buôn bán ma túy lớn nhất nước Z. Điều đáng tiếc duy nhất là KING đã chạy trốn trong quá trình áp giải, người của BK đã giải cứu hắn.

Lúc chuyện này đến tai quân đội, Mục Liên Thành tức giận mắng: “Cái đám ngu ngốc này, ngay cả một tên tội phạm cũng không trông được, uổng phí nhiều công sức của chúng ta như vậy.”

Mục Liên Thành tức giận mắng nên động đến vết thương, ho khan liên tục.

Phó Hoành Dật ngồi trên giường bệnh, nét mặt không có biểu cảm gì. Lúc mới biết chuyện này anh đã rất phẫn nộ, nhưng nghĩ lại cũng thấy dễ hiểu thôi. Nếu KING dễ bị bắt như thế thì hắn đã chẳng phải là KING rồi.

Anh cầm điện thoại mà Mục Liên Thành vừa đưa tới, “Có thời gian tức giận, chi bằng suy nghĩ phải viết báo cáo lần này như thế nào đi.”

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Mục Liên Thành cứng đờ, nhìn Phó Hoành Dật, “Đội trưởng, đây chẳng phải là việc của anh sao?”

Phó Hoành Dật giơ cánh tay phải bị băng bó lên, “Cậu cho rằng tôi có thể viết báo cáo?”

Mục Liên Thành đau khổ đi ra khỏi phòng bệnh. Tay phải bị thương không thể viết báo cáo, mà lại có thể gửi tin nhắn. Đội trưởng, đừng cho rằng vừa rồi tôi không thấy anh nghịch điện thoại, hừ.

Nhưng địa vị đè chết người, ai bảo anh là đội trưởng của tôi chứ? Mục Liên Thành nhìn tay phải, cam chịu trở về viết báo cáo.

Thấy mọi người đã đi hết, Phó Hoành Dật mới gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan “Về đến nhà chưa?”

Thẩm Thanh Lan vừa về đến nhà, còn chưa trở lại Đại Viện. Cô đang ở Giang Tâm Nhã Uyển, nghe giọng nói quen thuộc của Phó Hoành Dật, cô liền mỉm cười, “Vừa về tới nhà. Vết thương của anh sao rồi?”

Lần hành động này rất bí mật, trừ Thẩm Thanh Lan, không ai biết Phó Hoành Dật bị thương, mà anh cũng không định nói với người nhà để tránh cho bọn họ lo lắng.

“Anh không sao, đã băng bó rồi, đều là vết thương nhẹ, chỉ mất máu nhiều

thôi.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì hơi yên tâm, nhưng lại bất chợt không biết nên nói cái gì. Vừa gặp chuyện như vậy, suýt chút nữa bại lộ thân phận, cô không biết nên đối mặt như thế nào với Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật tỏ ra không hề nhận thấy sự mất tự nhiên của cô, dịu dàng nói: “Mấy ngày nay ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, tạm thời đừng về Đại Viện. Chẳng phải em nói với người nhà là ra nước ngoài du lịch sao? Ở nhà nghỉ vài ngày cho khỏe đi, rồi ra nước ngoài chơi.”

“Vâng. Phó Hoành Dật, em chờ anh về nhà.” Chờ anh về, sau đó nói tất cả mọi chuyện cho anh biết, chỉ hy vọng anh đừng ghét bỏ em.

Phó Hoành Dật cười khẽ.

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan ngồi trên ghế sô-pha một lúc rồi liên lạc với Kim Ân Hi, biết bọn họ đã an toàn trở về nước Y, Eden không sao nữa thì mới yên lòng.

“An, cậu không sao chứ?” Tránh mặt những người khác, Kim Ân Hi mới hỏi. Cô đã nghe chuyện An gặp Phó Hoành Dật từ Andrew.

Biết cô ấy đang hỏi chuyện gì, Thẩm Thanh Lan cười cười, “tớ không sao, vài ngày nữa tớ sẽ ra nước ngoài một chuyến.”

“Anh ta không hỏi gì sao?”

“Không, Ân Hi, tớ hơi mệt, nghỉ ngơi trước đây.”

Thẩm Thanh Lan vào phòng ngủ, lên giường nằm nhắm mắt lại, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, rõ ràng là rất mệt mỏi, vậy mà không buồn ngủ chút nào.

Cô đang nghĩ tới Phó Hoành Dật, nghĩ phải giải thích với anh như thế nào.

***

Trong trang viên nào đó ở nước ngoài, người đàn ông mặt đầy mồ hôi, trên tay nổi đầy gân xanh, rõ ràng đang phải chịu đựng sự đau đớn tột độ.

Dáng người của hắn rất đẹp, gương mặt có phần mềm mại, nhưng không hề mang lại cảm giác ẻo lả. Có lẽ là quá đau đớn, hắn cắn chặt răng, khuôn mặt hung dữ.

Hắn nằm trên giường, đệm dưới người ướt sũng, có thể thấy hắn đau đớn tới mức nào.

http://tieulun.hopto.org

Một người trông giống bác sĩ đứng cạnh, khuôn mặt Á Đông. Anh ta chăm chú châm cứu vào đùi người đàn ông đó, vờ như không nghe thấy tiếng gầm gừ đau đớn của hắn.

Một tiếng sau, anh ta mới rút kim ra, “Allen, hôm nay cảm thấy thế nào?”

Allen nằm trên giường, nở nụ cười, “Rất tốt.” Thật sự là trước nay chưa từng tốt như vậy.

“Tôi trông cũng thấy tốt, chân của anh hồi phục nhiều hơn rồi, cứ theo đà này thì chưa đến một năm là anh có thể làm vật lý trị liệu, trong vòng ba năm sẽ có thể đứng dậy.”

Allen lạnh giọng nói: “Không được, ba năm quá lâu. Tối đa là một năm, tôi muốn không khác gì người bình thường.”

“Không thể. Allen, giữ được chân của anh đã là một kỳ tích rồi. Bây giờ nó mới bắt đầu hồi phục cảm giác, trong vòng ba năm có thể đứng dậy đã là do thượng đế ban ân. Bây giờ anh muốn chỉ trong một năm, anh nghĩ tôi là thần tiên sao?” Peter nói một cách giận dữ, quở trách ý nghĩ quái đản của Allen.

Allen cười tàn nhẫn, dí cây súng lục vào Peter, “Đừng nói lời vô ích với tôi. Tôi nói một năm thì nhất định phải là một năm. Nếu sau một năm mà tôi vẫn chưa đứng lên được thì anh phải đến chỗ thượng đế cầu nguyện cho tôi vậy. Đã xảy ra nhiều kỳ tích như thế, thêm một cái nữa thì có là gì?”

Peter không hề sợ hãi khi bị nòng súng chĩa vào. Trong lòng anh ta rất rõ, Allen không nói đùa, hắn sẽ làm thật. Hắn vốn là một tên điên, từ sau chuyện kia lại càng điên hơn.

Hất nòng súng ra, Peter không nhịn được nói: “Biết rồi, tôi sẽ cố gắng. Anh đừng có hở cái là cầm súng chĩa vào người tôi. Nếu tôi nhỏ nhen không chữa nữa thì người phải khóc là anh đấy.” Nói rồi, anh ta liền thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng.

Allen cảm nhận được cơn đau trên đùi, nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, nhớ đến cô gái đang ở một nơi xa xôi thì cười vui vẻ, “Tiểu Thất, em nhất định phải chờ anh.”

***

Thẩm Thanh Lan ngủ nguyên một ngày. Đến khi tỉnh dậy, cả người cô cảm thấy mơ màng. Cô mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ là cảnh huấn luyện ở căn cứ ma quỷ, từng hình ảnh khắc rõ trong đầu cô.

Ánh mắt của cô lạc lõng, từng cơn đau đớn lan ra từ sâu trong tim. Cô mơ thấy Tần Mộc ôm cô vào lòng, cuối cùng lại vì bảo vệ cô mà chết.

Cầm điện thoại lên xem, đã 10h sáng, cô dậy thay đồ rồi vệ sinh cá nhân.

Rửa mặt xong, Thẩm Thanh Lan liền ra khỏi nhà. Cô cần phải đến nước Y

một chuyến. Buổi hẹn ăn cơm với giảng viên đã bị hoãn lại vì chuyện mấy ngày trước.

Thẩm Thanh Lan đến Thượng Nhã Uyển lấy hộ chiếu, ảnh chụp trên đó không phải cô, thông tin thân phận cũng không.

Hơn một tuần trước, cô đã ra nước ngoài, nếu bây giờ lại dùng thân phận của mình, vậy thì cô phải giải thích rằng mình trở về như thế nào? Để tránh phiền phức, cô không thể dùng thân phận của mình được.

Nhóm bọn họ đều có hộ chiếu của nhiều quốc gia, thân phận trên mỗi hộ chiếu đều khác nhau. Trước khi ra sân bay, Thẩm Thanh Lan đến trung tâm thương mại một chuyến. Lúc đi ra, cô đã là một người phụ nữ chừng 27, 28 tuổi, trang điểm khéo léo, đeo kính mát, tóc xoăn màu đỏ rực, váy đen bó sát người. Cô khoác một chiếc áo khoác cùng màu, chân mang giày cao gót, hoàn toàn là dáng vẻ một cô gái rất thời thượng.

Dù cô có đứng trước mặt Thẩm Quân Dục thì cũng chưa chắc anh ấy đã nhận ra người này là em gái của mình.

Đưa hộ chiếu cho nhân viên ở sân bay, nhân viên đó chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi, không thấy có bất cứ điểm gì khả nghi.

Đến nước Y, Kim Ân Hi đến đón cô, “An.”

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi và Thẩm Thanh Lan quen biết nhiều năm, lại hiểu rõ nhau nên không khó để nhận ra Thẩm Thanh Lan.

Bọn họ đến bệnh viện. Sicily đã có thể đứng dậy, nhờ sự giúp đỡ của Eden, cô ấy cũng hồi phục nhanh hơn.

Thẩm Thanh Lan đi thăm Sicily trước, sau đó mới thăm Eden. Anh ta bị thương do bị KING tra tấn. Nhưng dù gì cũng là người của căn cứ ma quỷ, mấy chiêu đó cũng không có tác dụng với anh ta.

KING tra tấn vài lần rồi cũng bỏ qua, nhưng sợ anh ta chạy trốn nên đã sai người tiêm thuốc khiến toàn thân Eden mất hết sức lực.

“Eden.” Thẩm Thanh Lan đã thay một chiếc váy đơn giản, để mặt mộc.

Eden đã biết chuyện Thẩm Thanh Lan kết hôn từ Andrew. Gặp lại cô, ánh mắt anh ta sáng ngời, sau đó tối sầm xuống, cuối cùng mới lấy vẻ mặt tươi cười nhìn cô, “An, em đến rồi.”

“Đã khá hơn chút nào chưa?”

“Đỡ hơn nhiều rồi. Thật ra em không nên đến cứu tôi, KING sẽ không giết tôi đâu.” Eden biết chuyện lần này sẽ gây phiền phức cho Thẩm Thanh Lan, dù sao với thân phận của cô bây giờ, nếu để người khác biết cô có quan hệ với bọn họ thì chỉ e cô sẽ không còn chỗ dung thân ở nước Z.

http://tieulun.hopto.org

Từ khi biết Thẩm Thanh Lan, Eden đã biết cô khác bọn họ, cũng không giống bất cứ ai trong căn cứ. Cô bề ngoài thì có vẻ lạnh nhạt, vô tình, nhưng sâu trong mắt cô là sự ấm áp, dịu dàng.

Tâm hồn cô rất trong sạch, sự trong sạch đó đã hấp dẫn anh ta, khiến anh ta nguyện làm bất cứ chuyện gì. Vậy mà bây giờ, anh ta lại kéo cô vào vòng xoáy này lần nữa.

“Eden, sau này đừng nói những lời như thế với tôi, coi như tôi chưa nghe thấy gì cả.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói, giọng điệu không chút tức giận.

Nhưng Eden vẫn biết cô đang không vui, bèn bất đắc dĩ cười cười, “Biết rồi, bao giờ em trở về?”

“Xác nhận các anh bình an rồi sẽ đi. Vết thương của Sicily…”

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Eden thấy chiếc nhẫn trên tay cô, ánh mắt ảm đạm, rồi lại làm như thản nhiên.

Thật ra anh ta đã sớm biết cô và anh ta là không thể bên nhau. Bây giờ, biết cô đã có hạnh phúc của mình, anh ta nên chúc phúc cho cô mới đúng.

“An, nghe nói em đã kết hôn rồi. Chúc mừng em!” Eden chân thành nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, vờ như không thấy nét buồn bã trong mắt Eden. Bọn họ đều là người kiêu ngạo, tất nhiên sẽ không muốn người khác thấy vẻ thảm hại của bản thân.

“Cảm ơn.”

Thấy ánh mắt của Eden, ngón tay Thẩm Thanh Lan hơi động. Trước khi đi cứu người, cô đã tháo nhẫn ra, sau khi về mới đeo lại.

Phòng bệnh bỗng rơi vào yên lặng, đã sáu năm không gặp nhau, cô cũng biết tình cảm của Eden dành cho mình. Nhưng bây giờ, một người đã kết hôn, một người bị tổn thương, cô không biết nên nói gì.

Cuối cùng vẫn là Eden chủ động phá vỡ sự im lặng, “An, tôi không giao đồ cho KING. Thật ra tôi đã tiêu hủy chiết xuất thực vật đó rồi, bọn họ không thể dựa vào bản mẫu để tìm được loại thực vật đó.”

“Bộ lạc mà anh đến…”

“Bộ lạc đó ở sâu trong rừng nhiệt đới, người bình thường không thể tìm thấy, tôi cũng chỉ vô ý lạc đường mới đi vào đó được. Tôi đã đi rất nhiều nơi, cũng chỉ có nơi đó mới có loài thực vật kia. Trong một thời gian ngắn, bọn họ căn bản không thể tìm được.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, “Sao bọn chúng lại biết anh có nó?”

Nhắc đến chuyện này, Eden sa sầm mặt, “Tôi mang chiết xuất thực vật về phòng thí nghiệm để nghiên cứu, nhưng trợ lý của tôi không biết bị ai mua chuộc nên đã tiết lộ tin tức ra ngoài.”

Eden vừa nói như vậy, Thẩm Thanh Lan còn có gì không hiểu nữa, bèn hỏi: “Người đó đâu?”

Biết cô đang hỏi ai, Eden khẽ cười lạnh, “Không biết, tôi đang tìm anh ta, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày tìm được. Trước khi bị KING bắt, tôi đã nghiên cứu ra một loại thuốc mới, anh ta sẽ là vật thí nghiệm thích hợp nhất.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, không nói thêm gì nữa. Eden muốn xử lý kẻ phản bội thế nào là tự do của anh ta, cô không can thiệp.

Thẩm Thanh Lan ở trong bệnh viện thêm hai ngày, xác định Sicily và Eden không có bất cứ vấn đề gì mới trở về nước. Đương nhiên trước khi về, Thẩm Thanh Lan phải tới trung tâm thương mại để mua quà cho mọi người.

“An, bây giờ tớ mới biết cậu là người cuồng mua sắm đấy. Tớ còn tưởng chỉ có Sicily mới như thế chứ!” Thấy Thẩm Thanh Lan kéo một vali lớn, trên tay còn xách một vali nhỏ, Kim Ân Hi nói.

Thẩm Thanh Lan cười cười, cô đi tay không sang đây, lúc về lại mang theo

hai cái vali.

Trước khi vào sân bay, Thẩm Thanh Lan nhớ ra chuyện gặp Nhan Tịch ở triển lãm tranh, bèn nói với Kim Ân Hi, “Bao giờ rảnh thì giúp tớ điều tra nhà họ Nhan ở Nam Thành.”

Kim Ân Hi sửng sốt, cô ấy cũng không rành nước Z lắm nên không biết nhà họ Nhan là nhà nào.

Thẩm Thanh Lan giải thích, “Trước đó tớ đã nhờ cậu giúp điều tra thân thế Tần Mộc, cậu còn nhớ không? Tớ muốn biết Tần Mộc có quan hệ gì với nhà họ Nhan hay không.”

Kim Ân Hi dĩ nhiên là nhớ Tần Mộc. Lần trước, Thẩm Thanh Lan nhờ cô ấy điều tra giúp thân thế Tần Mộc xem chị ấy còn có người thân hay không. Kim Ân Hi vẫn luôn điều tra, nhưng tư liệu ban đầu đã bị hủy hết, không có cách nào khôi phục lại, vì thế vẫn chưa có tiến triển gì. Bây giờ, Thanh Lan cung cấp cho cô ấy một phương hướng, vậy thì mọi chuyện đã đơn giản hơn một chút rồi.

“Được, mấy ngày nữa tớ sẽ báo với cậu.” Kim Ân Hi nói.

Thẩm Thanh Lan không từ chối, bây giờ cô thật sự cần Kim Ân Hi giúp, có nhiều chuyện cô không tiện ra mặt.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 189: Tần mộc là người của nhà họ nhan?

Andrew vào phòng bệnh thì thấy vẻ mặt u ám của Eden, lại nghe anh ta hỏi, “An đi rồi à?”

Andrew gật đầu, “Ân Hi đi tiễn rồi, nếu cậu yêu cô ấy như thế thì tại sao không nói cho cô ấy biết?” Mặc dù Thẩm Thanh Lan có thể đã biết, nhưng có nói ra hay không vẫn là hai chuyện khác nhau.

Eden cười cười, “Andrew, tôi yêu cô ấy là chuyện của tôi, cô ấy có biết hay không biết, có chấp nhận hay không cũng không quan trọng, Từ trước đến nay, điều tôi muốn chỉ là cô ấy được hạnh phúc. Nếu người mang lại hạnh phúc cho cô ấy là tôi thì không còn gì bằng, nhưng nếu không phải, tôi vẫn sẽ mang ơn người kia.”

Andrew lắc đầu, anh ta không thể nào tán thành với quan điểm này của Eden được, đổi lại là anh ta, nếu yêu ai thì người mang lại hạnh phúc cho người đó nhất định phải là anh ta. Để người khác thay thế, anh ta sẽ không thể yên tâm được.

“Eden, cậu thế này…” Andrew muốn khuyên nhủ, nhưng lại không biết nên khuyên như thế nào, mấy chuyện yêu đương này thật sự quá xa xỉ với những kẻ có thân phận như bọn họ.

Eden cười, ánh mắt sáng lấp lánh, “Andrew, An chưa bao giờ là một người có thể tùy tiện để người khác ở bên cạnh cô ấy, nên dù tôi có muốn mang lại

hạnh phúc cho cô ấy thì cô ấy cũng sẽ không đồng ý đâu.”

Andrew im lặng, không nói gì nữa. Anh ta biết Eden nói rất đúng, đừng nói là Eden, không phải ngay cả Austin nhà công tước Kent cũng giống như vậy sao?

Anh ta cười một tiếng, xem đi, một khi An tàn nhẫn thì tàn nhẫn biết bao, không thích thì ngay cả một cơ hội cũng không cho đối phương. Thế nhưng có thể cũng chính vì vậy nên Eden và Austin mới yêu cô ấy như thế.

“Andrew, cậu đã từng gặp mặt người đàn ông kia chưa?” Eden do dự hỏi, “Chính là người đàn ông của An đấy.”

Andrew gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Tôi đã trông thấy anh ta một lần, ngay tại cái hôm đi cứu cậu, nhưng chưa từng tiếp xúc với anh ta. Có điều, anh ta là một người rất mạnh.” Có thể khống chế được người như KING thì đó tuyệt đối là một người rất mạnh mẽ. Mà anh ta thì rất khâm phục những người như vậy.

Lần này, Eden lại càng yên tâm hơn, là một người mạnh mẽ thì tốt rồi, chỉ như vậy mới có thể bảo vệ An được.

“Eden, có phải cậu có chuyện gì giấu chúng tôi hay không?” Andrew bỗng nhiên nhận thấy có gì đó không bình thường trong biểu cảm của Eden, bèn hỏi.

Eden định lắc đầu, nhưng suy nghĩ một chút rồi vẫn nói ra, “Có lẽ người kia vẫn còn sống.”

Ban đầu Andrew còn không hiểu gì, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, vẻ mặt anh ta liền thay đổi hẳn, nhìn Eden với vẻ không dám tin, “Không thể nào! Lúc đó chúng ta đã tận mắt nhìn thấy hắn bị trọng thương, ngã xuống biển mà.” Nếu như người đó còn sống, vậy thì…

Eden cau mày, “Bây giờ tôi cũng không dám chắc, đây chỉ là phán đoán của tôi thôi, có lẽ là tôi đã nghĩ quá nhiều.”

“Nhất định là cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Andrew cắn răng, nếu như vậy mà vẫn có thể sống sót thì hắn có còn là người không?

Eden mấp máy môi, khuôn mặt hiện vẻ lo lắng, chỉ mong thật sự là anh ta đã suy nghĩ quá nhiều!

***

Sau khi Thẩm Thanh Lan về, tặng qua cho mọi người xong, cuộc sống của cô lại trở nên yên tĩnh. Phó Hoành Dật vẫn ở quân đội chưa về. Cách hai ba ngày, Thẩm Thanh Lan sẽ gọi điện thoại cho anh, vẫn tán gẫu về những chuyện hằng ngày, không khác gì trước kia cả.

Phó Hoành Dật không hỏi, cô cũng không nói, hai người cứ như đã thầm hẹn

quên đi chuyện ở biên giới vào lúc trước.

Ngày hôm đó, Thẩm Thanh Lan vừa dậy thì đã nhận được điện thoại của Nhan Tịch. Đây là cuộc điện thoại đầu tiên Nhan Tịch gọi cho cô kể từ sau lần gặp mặt ở buổi triển lãm tranh.

“Chị.” Bên kia điện thoại, giọng Nhan Tịch truyền đến, có điều không như trước kia, giọng điệu cô ấy không hề có sức sống, ngược lại còn hơi khàn khàn, hình như là đã khóc.

Thẩm Thanh Lan hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Chị, bây giờ chị ở đâu thế? Em muốn gặp chị.” Nhan Tịch nghẹn ngào nói, Thẩm Thanh Lan liền báo địa chỉ nhà cho cô ấy.

Nửa tiếng sau, Thẩm Thanh Lan đã thấy Nhan Tịch đứng trước của nhà mình, viền mắt đỏ hoe, rõ ràng là đã khóc, mắt thì thâm quầng.

Thấy Thẩm Thanh Lan, Nhan Tịch liền nhào vào lòng cô. Cô ấy thấp hơn Thẩm Thanh Lan một chút, ôm eo Thẩm Thanh Lan rồi vùi vào lòng cô.

Cả người Thẩm Thanh Lan lập tức cứng đờ, ngoài Phó Hoành Dật và Hạt Đậu Nhỏ nhà chị họ ra thì cô chưa từng thân mật với ai như vậy cả. Cô không quen lắm, nhưng rõ ràng cảm xúc của Nhan Tịch không ổn định, nên cô vẫn không đẩy cô ấy ra, để mặc Nhan Tịch ôm mình.

Nhan Tịch ôm cô một lúc rồi cũng buông ra, đi theo Thẩm Thanh Lan vào nhà. Lần đầu tiên đến nhà Thẩm Thanh Lan mà vẻ mặt cô ấy lại không hề tò mò, điều này hoàn toàn không giống với tính cách của cô ấy.

Thẩm Thanh Lan không đoán ra Nhan Tịch đã gặp phải chuyện gì, bèn bảo cô ấy ngồi xuống sô-pha rồi đi rót cho cô ấy một ly nước.

Nhan Tịch uống một ngụm nước ấm, hình như đã bình tĩnh hơn. Cô ấy đặt ly nước xuống bàn trà, sau đó mới lấy một tấm ảnh từ trong ba lô sau lưng ra, đưa cho Thẩm Thanh Lan. Cô nhận lấy, vừa cúi đầu xem thử thì ánh mắt lập tức thay đổi, bình tĩnh nhìn kỹ người trong ảnh.

Tấm ảnh này không còn nguyên vẹn mà bị xé mất một nửa, chỉ còn lại nửa thân trên của một người đàn ông. Trong lòng người đàn ông này ôm một bé gái khoảng sáu, bảy tuổi, nhìn kỹ lại có nét tương tự Nhan Tịch, nhưng Thẩm Thanh Lan không nghĩ đây là Nhan Tịch lúc còn bé, bởi vì cô bé kia giống Tần Mộc y như đúc.

Lúc cô gặp Tần Mộc thì chị ấy đã tám tuổi, trông lớn hơn cô bé trong ảnh một chút, nhưng dáng dấp lại không hề thay đổi.

“Em lấy tấm ảnh này từ đâu?” Thẩm Thanh Lan hỏi Nhan Tịch, nếu cẩn thận lắng nghe thì còn có thể nhận ra giọng nói của cô hơi run rẩy.

Nhan Tịch rũ mắt nhìn xuống chân mình, “Em tìm thấy được từ trong phòng

sách của ba em. Người đàn ông trong hình đó chính là ba em.”

Nhan Tịch nói xong thì nước mắt liền rơi xuống, cô ấy không ngờ rằng ba mình – một người đàn ông hoàn hảo trong mắt của cô ấy lại có con riêng. Mà đứa con riêng kia còn lớn hơn anh trai cô ấy mấy tháng.

“Còn bé gái trong ảnh là con riêng của ba em.” Giọng Nhan Tịch rất nhỏ.

Thẩm Thanh Lan nhìn Nhan Tịch, mặc dù biết hiện giờ cô ấy rất khó chịu, nhưng cô vẫn hỏi, “Đứa trẻ trong ảnh tên là gì?”

“Tần Mộc.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy đầu óc mình như nổ tung trong chớp mắt. Đúng thật là Tần Mộc, thật sự là chị ấy, là Tần Mộc mà cô tìm kiếm.

Cô nắm lấy vai Nhan Tịch, nhìn cô bé chằm chằm, “Cô ấy thật sự tên là Tần Mộc sao? Bây giờ đang ở đâu?”

Nhan Tịch bị dáng vẻ này của Thẩm Thanh Lan dọa đến, hơi cau mày, “Chị, chị làm em đau.”

Thẩm Thanh Lan buông cô ấy ra, “Xin lỗi.”

Lúc này Nhan Tịch cũng không đoái hoài đến sự khó chịu của chính mình nữa mà chỉ lo lắng nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chị, chị không sao chứ?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Chị cũng quen biết một người tên Tần Mộc. Chị chỉ muốn biết bọn họ có phải là một người hay không thôi. Em có biết người trong ảnh hiện tại đang ở đâu không?”

Nghe vậy, Nhan Tịch lắc đầu, “Em không biết, em chỉ biết cô ấy là con riêng của ba em, có người nói đã mất tích từ lúc còn rất nhỏ rồi.”

Tâm trạng của Thẩm Thanh Lan chợt rơi xuống đáy vực. Thật không ngờ Tần Mộc lại là người nhà họ Nhan, nếu vậy thì tại sao ngày xưa chị ấy lại rơi vào căn cứ ma quỷ chứ?

Nghĩ đến thân phận con riêng của Tần Mộc, ánh mắt Thẩm Thanh Lan chợt lạnh lẽo, suy đoán đến một trường hợp.

Nhan Tịch không chú ý tới sự thay đổi trong ánh mắt của Thẩm Thanh Lan, chỉ nghĩ đến chuyện ba mẹ cãi nhau vì tấm ảnh này là nước mắt cô ấy lại không ngừng tuôn rơi.

***

http://tieulun.hopto.org

Từ lúc Thẩm Thanh Lan hỏi cô ấy về chuyện bức ảnh trong buổi triển lãm tranh ngày hôm đó, Nhan Tịch về đến nhà, vào thư phòng của ba mình tìm đi tìm lại nhiều lần vẫn không tìm được tấm ảnh kia.

“Tại sao lại không thấy nhỉ, mình nhớ rõ ràng là ở chỗ này mà? Ba để ở đâu rồi?” Nhan Tịch tìm kiếm trong thư phòng, nhưng gần thư đã lật tung cả căn phòng lên mà vẫn không tìm được tấm ảnh kia.

“Tiểu Tịch, con đang làm gì trong thư phòng của ba con thế?” Bà Nhan đi ngang qua phòng sách, thấy cửa phòng sách không đóng chặt, mở cửa đi vào thì nhìn thấy con gái hình như đang tìm thứ gì đó.

Lúc đó Nhan Tịch đang đứng trên ghế, với tay lấy một quyển sách trên kệ. Cô ấy nhớ hình như trước kia ba đã kẹp tấm ảnh trong một quyển sách. Vì bà Nhan đột nhiên lên tiếng nên cô ấy bị giật mình, lảo đảo mất thăng bằng.

Cô bé hoảng sợ la lên, suýt chút nữa đã ngã xuống, may mà mẹ cô bé nhanh tay lẹ mắt, đỡ được con gái.

“Mẹ, sao mẹ lại đột nhiên vào đây? Làm con giật cả mình.” Nhan Tịch xoa xoa ngực, nét mặt vẫn chưa hết hoảng sợ.

Bà Nhan cũng bị con gái làm dọa cho sợ hết hồn, “Con mới làm mẹ giật mình đấy. Tự dưng con lại leo lên đó làm gì? Lỡ như ngã thì sao? Con là con gái, nếu như ngã có sẹo thì xem con làm thế nào.”

“Con… Con muốn tìm một quyển sách, bài tập nghỉ đông yêu cầu viết một bài cảm nghĩ. Chẳng phải sắp vào học rồi sao? Con còn chưa viết nên muốn tìm sách để tham khảo. Hơn nữa, nếu không phải do mẹ đột nhiên đi vào thì sao con có thể suýt ngã chứ.”

Bà Nhan lườm con gái, đừng tưởng bà không nghe thấy lời cô ấy lẩm bẩm.

“Đây là thư phòng của ba con, trong đây toàn là sách quân sự, chẳng phải từ trước tới nay con đều không xem ư? Sao bây giờ lại muốn xem?” Bà Nhan nghi ngờ.

“Bây giờ con muốn xem mà. Hơn nữa ba là quân nhân, còn con từ nhỏ đã thích quân nhân rồi, quân nhân là người vĩ đại nhất.” Nhan Tịch cứng đầu mạnh miệng.

Bà Nhan cũng không hơi đâu mà tranh cãi với con gái nữa, nó có thích hay không thì trong lòng bà rất rõ ràng, “Muốn tìm quyển nào, mẹ lấy cho con.”

Nhan Tịch đưa tay lên chỉ một quyển, “Quyển đó.”

Bà Nhan lấy sách xuống đưa cô ấy, “Về sau muốn lấy thứ gì thì gọi người lấy cho, đừng tự ý leo trèo, rất nguy hiểm, biết chưa?”

Nhan Tịch gật đầu, “Con biết rồi thưa mẹ. Mẹ đúng là càng ngày càng dông dài mà.”

Bà Nhan lắc đầu, rời khỏi phòng sách.

Nhan Tịch thấy bà Nhan đã đi rồi mới vội mở sách ra, lật từ đầu tới cuối, nhưng vẫn không thấy được tấm ảnh cần tìm.

“Chẳng lẽ mình nhớ lầm sao?” Nhan Tịch nhìn lung tung quanh thư phòng, bỗng nhiên dừng lại trên bàn làm việc.

Cô ấy tiện tay đặt quyển sách lên kệ sách rồi đi đến bàn làm việc, mở ngăn tủ bàn làm việc ra, sau đó tìm thấy một chiếc hộp nhỏ ở tầng dưới cùng.

Cô ấy nhìn xung quanh, sau đó đưa tay về phía cái hộp kia, nhịp tim bất giác đập nhanh hơn. Cô ấy lấy cái hộp đó ra, cái hộp không lớn, chất gỗ cũng rất bình thường.

Nhan Tịch mở ra, thấy bên trong có một xấp thư rất dày, mỗi phong thư đều được đặt ngay ngắn trong hộp, không nhiều lắm, nhìn sơ thì có khoảng mười mấy lá thư. Tên người nhận trên những phong thư này đều là ba cô ấy.

Nhan Tịch cầm lấy một bức, định mở ra xem, nhưng vì thói quen được dạy dỗ từ bé nói với cô ấy rằng không được tự ý đọc thư của người khác nên do dự một chút. Cuối cùng cô ấy vẫn không mở mà lấy toàn bộ thư ra. Bỗng, một tấm ảnh trượt ra từ trong một phong thư, rơi xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 190: Chuyện cũ của nhà họ nhan

Nhan Tịch nhặt lên xem thì thấy trong bức ảnh là bà cô ấy lúc còn trẻ, bên cạnh là một cô gái, nhưng lại không phải mẹ mình. Ba cô ấy còn bế một cô bé trong lòng, ba người cười rất vui vẻ.

Nhất là ba cô ấy, cô ấy chưa từng thấy ông ấy cười vui vẻ đến thế. Tuy từ lúc cô ấy còn bé, ba cũng rất thương cô ấy, luôn cười với cô ấy, nhưng nụ cười đó không giống thế này.

Tấm ảnh này không phải bức lần trước cô ấy trông thấy, nhưng cô bé trong hai bức ảnh lại là cùng một người.

Nhan Tịch kinh ngạc nhìn bức ảnh, sắc mặt hơi trắng bệch.

“Tiểu Tịch, con đang làm gì thế?” Nhan An Bang trầm giọng hỏi.

Nhan Tịch bị dọa, đánh rơi cái hộp, những phong thư vung vãi đầy dưới đất, trên tay cô ấy chỉ còn lại tấm ảnh kia.

Nhan An Bang nhìn bức ảnh trong tay cô ấy và thư rơi đầy đất thì biến sắc, đi nhanh đến, giật lấy bức ảnh trong tay cô ấy, “Ai cho con tự tiện lục lòi đồ của người khác? Mẹ con dạy con như vậy sao?”

http://tieulun.hopto.org

Thấy ba như vậy, Nhan Tịch hốt hoảng, sắc mặt tái nhợt, “Ba, con không cố ý.”

Nhan An Bang thấy vẻ mặt của con gái cũng biết là mình đã làm con sợ, bèn dịu mặt, “Tiểu Tịch, về sau đừng tùy tiện vào thư phòng của ba, càng không được tùy tiện lục lọi đồ của ba, biết chưa?”

Nhan Tịch gật đầu, rũ mắt xuống, nhìn tấm ảnh trong tay Nhan An Bang, “Ba, người trong ảnh là ba sao? Hai người kia có quan hệ gì với ba?”

Vẻ mặt Nhan An Bang thay đổi, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, “Con nhìn nhầm rồi, người trong ảnh là bạn ba, không phải ba.”

“Không, người trong ảnh chính là ba. Con đã từng xem ảnh ba lúc còn trẻ, người trong ảnh chính là ba. Nhưng hai người cùng chụp ảnh với ba là ai? Tại sao ba lại chụp với bọn họ?”

“Nhan Tịch, ba đã nói người trên ảnh là bạn ba, không phải ba.”

“Ba, đừng xem con như đứa trẻ ba tuổi được không? Con cũng đã mười chín tuổi, là người lớn rồi. Chẳng lẽ con còn nhận nhầm ba con sao?” Nhan Tịch ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn ba mình, vẻ mặt bướng bỉnh. Tuy cô ấy đơn thuần, nhưng cũng không phải đồ đần. Cô ấy nhận ra ba rất lo lắng vì tấm ảnh này, hoặc nói cách khác là rất lo lắng vì người trong ảnh.

Rốt cuộc là bọn họ có quan hệ gì? Sao ba lại lo lắng như vậy? Nhan Tịch rất muốn biết đáp án.

“Ba nói con nhìn nhầm rồi.” Nhan An Bang nghiêm giọng nói, giọng điệu hơi lạnh lẽo.

“Ba, nếu ba không nói với con thì con sẽ đi nói với mẹ.”

“Nói với mẹ chuyện gì?” Bà Nhan đúng lúc đi qua, nghe thấy vậy thì cười hỏi.

Nhan Tịch và Nhan An Bang lập tức biến sắc, không ngờ bà Nhan lại bỗng nhiên đi vào, lại còn trùng hợp nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ. Nhan An Bang lén lút bỏ tấm ảnh vào túi áo, “Không có gì, chỉ đùa với tiểu Tịch chút thôi.”

Ông ấy không để ý đến mấy lá thư rơi dưới đất, nhưng bà Nhan thì lại thấy. Đến khi nhìn rõ chữ viết bên trên, ánh mắt bà ấy liền thay đổi, nhưng vẫn không tỏ thái độ gì mà chỉ nhìn Nhan An Bang, rồi quay sang nói với Nhan Tịch, “Tiểu Tịch, muộn rồi, mau tắm rửa rồi còn đi ngủ.”

Nhan Tịch vẫn muốn nói về chuyện bức ảnh kia, nhưng biết lúc này không phải là thời điểm thích hợp, bèn lẳng lặng ra khỏi thư phòng.

http://tieulun.hopto.org

Nhan An Bang nhìn theo ánh mắt của bà Nhan mới thấy những bức thư kia. Nhan Tịch ra khỏi phòng, ông ấy đang định nhặt chúng lên thì bà Nhan còn nhanh hơn một bước, ngồi xổm xuống nhặt thư dưới đất lên.

“Không ngờ đã qua bao nhiêu năm như vậy mà ông vẫn còn giữ những thứ này.” Bà Nhan nói với giọng điệu mỉa mai.

Vẻ mặt Nhan An Bang cứng đờ, “Chỉ là mấy thứ đồ cũ, để ở xó xỉnh nào đó rồi quên vứt đi thôi, bà đừng nghĩ nhiều.”

“Tôi vẫn chưa nói gì, ông chột dạ gì chứ?” Bà Nhan lẳng lặng nhìn chồng, ánh mắt tối sầm xuống, “Nếu không muốn vứt những thứ đồ cũ này đi, vậy thì tôi vứt thay ông.” Nói rồi, bà toan xé mấy bức thư đi.

Nhan An Bang biến sắc, túm lấy thư trong tay bà Nhan, “Bà làm cái gì thế hả?”

Bà Nhan nở nụ cười buồn bã đến thảm thương, “Chẳng phải ông nói muốn vứt ư? Sao bây giờ lại không nỡ rồi? Là thư bà ta viết cho ông, nên ông liền không nỡ. Nếu bây giờ bà ta đứng trước mặt ông thì có phải ông còn muốn vứt bỏ cái nhà này luôn đúng không?”

Nhan An Bang cau mày, “Bà ấy cũng đã rời đi bao nhiêu năm như vậy rồi, bà cần gì phải so đo.”

http://tieulun.hopto.org

Trong mắt bà Nhan bỗng hiện vẻ giận dữ, “Tôi so đo? Nhan An Bang, ông đặt tay lên ngực tự hỏi mình xem, bao nhiêu năm qua, trái tim ông đã bao giờ có tôi dù chỉ chốc lát chưa? Ai cũng nói người sống không tranh nổi với người chết, vậy mà tôi thì sao? Bà ta còn sống tôi đã không tranh nổi. Nếu bà ta chết rồi, liệu tôi có phải nhường chỗ cho một người chết luôn không?”

“Triệu Giai Khanh, bà đừng có làm loạn.” Vẻ mặt Nhan An Bang rất khó coi, nhắc đến chuyện cũ năm xưa chẳng khác gì xé toạc vết thương trong lòng ông ấy.

“Tôi làm loạn? Nhan An Bang, ông có còn tỉnh táo nữa không? Ông phải nhớ cho rõ, năm đó không phải tôi chia rẽ hai người mà là ba ông, bố chồng của tôi. Ông không trách được ba mình nên trút giận sang tôi sao? Vậy mà ông không thấy áy náy ư? Đã bao nhiêu năm như vậy, người chồng, người cha tốt trong mắt người khác như ông hãy tự hỏi bản thân một chút xem, ông đã làm hết trách nhiệm của một người cha chưa?”

Bị nhắc lại chuyện năm đó, sắc mặt Nhan An Bang trở nên tái nhợt. Thật ra năm đó, trước khi kết hôn với Triệu Giai Khanh, cũng chính là bà Nhan bây giờ, ông ấy đã có người yêu tên là Tần Nghiên. Nhưng xuất thân của Tần Nghiên thấp kém, chỉ là một đứa trẻ mồ côi, vì thế người nhà ông ấy không đồng ý cho bọn họ ở bên nhau. Lúc đó, nhà họ Nhan lại gặp chuyện, ba ông ấy vì chọn sai bên nên bị đối thủ chèn ép.

Không có ai bằng lòng giúp gia đình ông ấy. Lúc này, ba ông ấy liền coi trọng nhà họ Triệu. Năm đó ở Nam Thành, nhà họ Triệu cũng là gia tộc đứng hàng đầu, nếu bọn họ chịu ra tay giúp đỡ thì gia đình ông ấy sẽ không sao nữa.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng quan hệ giữa nhà bọn họ và nhà họ Triệu chỉ ở mức bình thường, cũng không hay gặp nhau, người ta sẽ không vô duyên vô cớ giúp họ. Vì thế, ba ông ấy liền nghĩ đến chuyện liên hôn.

Lúc còn trẻ, Nhan An Bang cũng được coi là một thanh niên tài năng, tuấn tú ở Nam Thành. Triệu Giai Khanh hiển nhiên cũng thích Nhan An Bang, vì thế lúc nhà họ Nhan nhắc đến chuyện liên hôn, bà ấy đã bảo ba đừng từ chối.

Ông Triệu biết mục đích của nhà họ Nhan khi đề nghị liên hôn vào lúc này nên vốn không muốn đồng ý, nhưng đứa con gái duy nhất thích thằng bé nhà họ Nhan nên cũng chỉ đành phải đồng ý. Dù sao thì nhà họ Triệu cũng không phải là không thể giúp chuyện nhà họ Nhan. Vì thế, chuyện thông gia giữa hai nhà cứ thế được định đoạt.

Lúc Nhan An Bang biết ba ông ấy đã quyết định chuyện kết hôn thay mình, thậm chí cả ngày cũng đã chọn rồi, ông ấy còn làm ầm một trận trong nhà, nhưng chẳng ích gì. Để đề phòng ông ấy chạy đến nhà họ Triệu nói linh tinh, ba ông ấy thậm chí còn nhốt ông ấy ở trong nhà, không cho ông ấy đi ra ngoài, còn đi tìm Tần Nghiên để đuổi bà ta ra khỏi Nam thành.

Đến khi ông ấy được ra khỏi nhà, lúc đi tìm Tần Nghiên thì đã chẳng tìm thấy bà ta đâu nữa. Ông ấy tìm khắp nơi nhưng đều không thấy. Bấy giờ ông ấy cũng hiểu hơn về tình hình trong nhà, nếu không có nhà họ Triệu giúp thì sự nghiệp của ba ông ấy coi như xong. Nản lòng thoái chí, ông ấy đành kết hôn với Triệu Giai Khanh.

Vì nhà họ Nhan giấu rất kỹ, nên nhà họ Triệu không hề hay biết gì về chuyện Nhan An Bang và Tần Nghiên. Triệu Giai Khanh có thể cảm nhận được Nhan

An Bang lạnh nhạt với bà ấy, nhưng bà ấy chỉ cho rằng đó là vì quan hệ hôn nhân của bọn họ, bọn họ chưa ở bên nhau lâu, đợi sau này ở bên nhau một thời gian rồi thì tình cảm cũng sẽ được bồi đắp.

Nhan An Bang vốn cũng muốn sống êm đềm với Triệu Giai Khanh, nhưng khoảng một tháng sau, Tần Nghiên lại trở về tìm ông. Bà ấy gầy hơn, tiều tụy hơn lúc đi, nhìn thấy ông ấy, bà ấy không khóc, không làm loạn hay chỉ trích ông ấy, mà chỉ nhẹ nhàng nói, “Chỉ là nhớ anh đến đau lòng, nên muốn trở lại thăm anh, nhìn một cái rồi em lập tức đi ngay.”

Nhan An Bang vốn yêu bà ấy say đắm, thấy dáng vẻ bà ấy như thế thì đâu chịu nổi, hai người bất tri bất giác lại dùng dằng, dây dưa với nhau. Nhan An Bang thuê một căn hộ cho bà ấy ở, thỉnh thoảng đến thăm, rồi ở lại đó qua đêm.

Ban đầu Triệu Giai Khanh không nhận thấy điều gì bất thường, nhưng số lần việc này xảy ra nhiều nên khó tránh khỏi để ý. Vì thế, bà ấy đã phát hiện ra bí mật này, cảm giác như sét đánh giữa trời quang.

Bà ấy làm ầm lên một trận, ba Nhan An Bang cũng biết. Lúc đó ông Triệu vẫn còn sống, dĩ nhiên không để con gái bị ức hiếp, nên hai nhà đã ầm ĩ một hồi.

Nhưng vào thời đó, phụ nữ ly hôn vẫn là một chuyện rất khó nghe, chưa kể đến những nhà như bọn họ. Cuối cùng vẫn là Tần Nghiên phải đi, Nhan An Bang tiếp tục sống cùng Triệu Giai Khanh.

Chỉ là lúc đó bọn họ không biết rằng Tần Nghiên đi chưa được một tháng thì Nhan An Bang đã tìm bà ấy về, vì bà ấy mang thai, sau này sinh hạ được một đứa con, chính là Tần Mộc.

Lúc Tần Mộc được một trăm ngày, Tần Nghiên ôm con đến tìm Triệu Giai Khanh lúc đó đã mang thai, bụng to kềnh, ở nhà dưỡng thai. Bị bà ấy đâm cho một nhát như vậy, Triệu Giai Khanh liền động thai, rồi sinh ra Nhan Thịnh Vũ.

Tần Nghiên tự biết đã gây họa nên không dám ở lại Nam Thành. Đến lúc hai nhà Triệu Nhan đi tìm bà ấy thì đã vườn không nhà trống.

Hai nhà lúc này mới biết, Nhan An Bang chẳng những chưa cắt đứt với bà ấy, mà thậm chí còn sinh một đứa con gái chỉ lớn hơn Nhan Thịnh Vũ mấy tháng. Ông Triệu không chịu được cú sốc này nên tức đến nỗi phải vào viện, nhà họ Nhan cũng một phen gà bay chó sủa.

Nhan An Bang cũng biết lỗi, quỳ xuống trước mặt ông Triệu xin tha thứ. Ông Triệu đâu chịu tha cho ông ấy đơn giản như vậy, nhưng con gái cũng đã sinh con cho người ta rồi, có thể không tha được sao? Ông Triệu bèn bắt Nhan An Bang thề rằng không được đi tìm mẹ con nhà kia nữa, lại càng không được nhận đứa con đó, lúc này mới thôi.

Triệu Giai Khanh cũng khổ sở, đòi ly hôn, nhưng ông Triệu không đồng ý. Hơn nữa, nếu ly hôn thì đứa con nhất định phải để lại cho nhà họ Nhan, bà ấy không nỡ nên chỉ đành bỏ qua, tiếp tục sống với chồng.

http://tieulun.hopto.org

Hai vợ chồng giữ mối quan hệ khách sáo với nhau được hai năm, sau đó Triệu Giai Khanh bị bệnh nặng suýt chết, nhờ Nhan An Bang chăm sóc ngày đêm, bà ấy cảm động nên mới tha thứ cho ông ấy. Mối quan hệ giữa hai vợ chồng lại dịu đi, hơn nữa hình như còn tốt hơn lúc mới kết hôn.

Triệu Giai Khanh nghĩ, có lẽ bà ấy vẫn có thể sống bên người đàn ông này đến lúc bạc đầu, tục ngữ có câu, lãng tử quay đầu quý hơn vàng. Mãi cho đến bốn năm sau, lúc bà ấy có thai Nhan Tịch, trông thấy mấy bức thư mà chồng kẹp trong sách, và cả mấy tấm ảnh, gồm cả tấm hôm nay Nhan Tịch thấy, bà ấy mới hoàn toàn hết hy vọng, hiểu ra chỉ có người phụ nữ kia mới là ánh trăng trong lòng chồng.

Bà ấy đã từng nghĩ đến chuyện đi tố cáo chồng, dù sao thì ông cũng là quân nhân, nếu lý lịch không trong sạch thì đừng hòng nghĩ đến tiền đồ. Nhưng lúc đó lại có tin đứa trẻ kia mất tích, người phụ nữ kia cũng tâm thần bất ổn, đã rời khỏi Nam Thành.

Nhan An Bang thất hồn lạc phách mất một thời gian, Triệu Giai Khanh nhìn người chồng không đặt gia đình này vào lòng, cuối cùng đã đề nghị ly hôn lần nữa. Nhưng Nhan An Bang không đồng ý, thậm chí còn quỳ xuống cầu xin, khiến bà ấy nhất thời mềm lòng, lại suy tính cho con cái nên cuối cùng vẫn bỏ qua. Chuyện này cứ thế qua đi, Nhan An Bang quay lại với gia đình.

Rất nhiều năm sau đó, Nhan An Bang thật sự quay đầu, thành thật ở nhà, cũng rất yêu thương hai đứa con. Tuy tình cảm hai vợ chồng không tốt như người ngoài nghĩ, nhưng ít nhất cũng là tôn trọng lẫn nhau.

***

http://tieulun.hopto.org

Vì nhớ đến chuyện cũ nên vẻ mặt Nhan An Bang rất khó coi, “Đã qua lâu như vậy, bây giờ nhắc lại thì có ý nghĩa gì?”

Triệu Giai Khanh cười lạnh, “Chẳng có ý nghĩa gì cả! Nhan An Bang, ông đừng cho rằng tôi không biết, bao nhiêu năm nay, ông thương Nhan Tịch như thế cũng chỉ vì con bé có nét giống đứa con riêng kia của ông. Nếu không phải như vậy, thì ông sẽ yêu thương Nhan Tịch đến thế sao?”

“Triệu Giai Khanh, hôm nay bà muốn gây chuyện đúng không?” Nhan An Bang cũng nổi giận. Tần Mộc mất tích vẫn là nỗi đau trong lòng ông ấy, bị Triệu Giai Khanh nhắc đến như vậy, ông ấy không thẹn quá hóa giận mới lạ.

Triệu Giai Khanh đâu sợ, vẫn lạnh lùng nhìn ông ấy, “Nhan An Bang, đời này lấy ông là tôi bị mù. Lúc trước ba tôi không đồng ý cho tôi lấy ông, nhưng tự tôi không nghe, nên tôi phải nhận hết đắng cay hôm nay. Những bức thư này, ông cứ giữ lấy hết đi, tốt nhất là ôm đống thư của ông mà sống cả đời, để xem ánh trăng trong lòng ông có quay lại tìm ông không.”

Hai vợ chồng cãi nhau trong phòng, không phát hiện ra Nhan Tịch vốn đã phải về phòng lại đang đứng ngoài cửa, bịt chặt miệng, vẻ mặt khó tin, sắc mặt trắng bệch.

Lúc Triệu Giai Khanh mở cửa ra, trông thấy vẻ mặt của Nhan Tịch thì liền biến sắc, “Tiểu Tịch, sao con lại ở đây?”

Nhan An Bang cũng nhìn thấy con gái, lúc thấy sắc mặt trắng bệch của con bé, ông ấy cuối cùng cũng không để tâm đến mấy bức thư đó nữa, bước nhanh tới, “Tiểu Tịch.”

Nhan Tịch chớp mắt, nhìn vẻ mặt lo lắng của ba mẹ. Cô ấy vẫn cho rằng ba mẹ thật sự yêu thương nhau, là một đôi vợ chồng được người khác ngưỡng mộ, cho rằng mình có một gia đình hạnh phúc, nhưng thì ra, tất cả đều là cô ấy tự nghĩ ra ư?

“Hai người nói đều là thật sao?” Giọng cô ấy rất khẽ, sắc mặt trắng bệch, cơ thể run lên khe khẽ, cứ như chỉ một giây sau sẽ ngã xuống.

Triệu Giai Khanh sau khi sinh Nhan Thịnh Vũ thì sức khỏe bị ảnh hưởng, lại bệnh nặng một trận nên cứ ngỡ không thể có thai được nữa, ai ngờ lại mang thai Nhan Tịch. Bác sĩ cũng nói đứa trẻ này bẩm sinh đã yếu, tốt nhất là nên bỏ.

Lúc có thai Nhan Tịch thì ông Triệu qua đời, Nhan Thịnh Vũ và đứa con trong bụng là người thân duy nhất của bà ấy, bất kể thế nào, bà ấy cũng không nỡ nên vẫn kiên trì muốn sinh ra.

Sau khi ra đời, Nhan Tịch cũng không thiếu chân thiếu tay gì, nhưng sức khỏe rất yếu, còn bị bệnh suyễn nặng. Nhà họ Nhan phải chăm sóc kỹ càng thì Nhan Tịch mới được khỏe mạnh hoạt bát như bây giờ.

Nhìn thấy dáng vẻ con gái lúc này, trong lòng Triệu Giai Khanh vô cùng hối hận, có lẽ bà ấy không nên cãi nhau với chồng, lại càng không nên nhắc lại

chuyện cũ năm xưa, còn để con gái nghe thấy. Con gái bà ấy trước nay vẫn đơn thuần, bây giờ phải làm thế nào?

“Vừa rồi hai người nói là thật sao? Ba thật sự có con gái riêng?” Nhan Tịch lẳng lặng nhìn ba mẹ, mắt nhòa lệ.

Triệu Giai Khanh và Nhan An Bang im lặng.

Nhan Tịch lại nhìn về phía Nhan An Bang, giọng đã run rẩy, “Ba thương con như vậy, chỉ là vì con giống đứa con gái riêng kia?”

Nhan An Bang lập tức lắc đầu, “Không phải, tiểu Tịch, con là con gái ba, ba thật sự yêu thương con mà.”

Nhan Tịch cười chảy nước mắt, gia đình mà cô ấy cứ ngỡ hạnh phúc lại là giả dối, ngay cả tình cảm của ba cũng là giả sao?

Nhan Tịch quay người bỏ chạy. Triệu Giai Khanh không giữ được cô ấy, thấy Nhan Tịch sắp chạy ra khỏi nhà, cuối cùng vẫn là Nhan An Bang kéo con gái lại, “Tiểu Tịch, con đi đâu vậy?”

Đêm hôm khuya khoắt, con gái chân yếu tay mềm một thân một mình đi ra ngoài rất nguy hiểm.

“Tiểu Tịch, có gì chúng ta ở nhà nói, đừng tùy hứng.” Nhan An Bang giữ chặt con gái, không cho cô ấy giãy dụa mà kéo cô ấy về phòng.

Mặt Nhan Tịch nhem nhuốc nước mắt, cô ấy bị Nhan An Bang kéo về phòng, “Tiểu Tịch, con nghe ba nói, ba vẫn yêu con, không phải vì con giống ai cả mà chỉ vì con là con gái ba, là đứa con gái mà ba yêu nhất.”

Nhan Tịch cứ khóc mãi, hoàn toàn không nghe Nhan An Bang nói. Ông ấy an ủi một lúc lâu mà hoàn toàn chẳng có ích gì. Triệu Giai Khanh đi vào phòng, khuyên giải an ủi một phen cũng không có tác dụng.

Hai vợ chồng hết cách, đành phải ra khỏi phòng, để Nhan Tịch yên tĩnh một mình.

Nhan Tịch gọi cho Thẩm Thanh Lan, nhưng lại thấy tắt máy, không gọi được. Muốn gọi cho anh trai, nhưng lỡ anh ấy không biết, liệu có phải cũng sẽ đau khổ như mình không?

Triệu Giai Khanh về phòng, còn Nhan An Bang vào thư phòng, ném hết thư và ảnh vào thùng rác. Không phải là ông ấy đã hết tình cảm với hai mẹ con nọ, trong lòng ông ấy, hai mẹ con này vẫn giữ một vị trí riêng. Nhưng với ông ấy lúc này, gia đình mới là quan trọng, nhất là hai đứa con của ông ấy.

Nhưng sáng hôm sau, lúc Triệu Giai Khanh mang bữa sáng lên cho Nhan Tịch thì không thấy cô ấy đâu nữa. Bức ảnh vốn bị Nhan An Bang ném vào thùng rác cũng mất tích, hoặc nói chính xác hơn là chỉ có nửa tấm bị mất.

***

Thẩm Thanh Lan nghe Nhan Tịch kể lại, ánh mắt phức tạp. Cô không ngờ Tần Mộc thật sự là người nhà họ Nhan, lại còn là con riêng.

“Chị, chị nghĩ có phải vì em giống người đó nên ba mới đối xử tốt với em như vậy không?” Nhan Tịch hỏi bằng giọng nghẹn ngào.

Thẩm Thanh Lan không cho rằng Nhan Tịch cực kỳ giống Tần Mộc. Mặc dù cô chưa thấy Nhan Tịch lúc còn bé, cũng chưa từng thấy hình ảnh Tần Mộc lúc lớn lên, nhưng nhìn ngoại hình hai người chỉ có thể nói là có vài nét giống nhau thôi. Ngay cả cô đã quen Nhan Tịch lâu như vậy rồi, nhưng cũng không hề liên tưởng đến Tần Mộc.

Nếu không nhờ lần triển lãm tranh đó, Nhan Tịch nhận ra Tần Mộc, thì có lẽ cô còn phải mất nhiều thời gian để điều tra ra thân phận của chị ấy, hoặc có lẽ cũng không tra được.

“Nhan Tịch, ba em đối xử với em như thế nào, em hãy tự cảm nhận bằng trái tim mình.” Giọng cô du dương, chứa đựng tình cảm. Tuy Nhan Tịch là người nhà họ Nhan, năm đó Tần Mộc mất tích rất có thể liên quan đến gia đình này, nhưng Thẩm Thanh Lan không thể ghét cô bé đơn thuần sôi nổi này được.

Nhan Tịch im lặng, cúi đầu trầm tư, “Chị, chị nghĩ Tần Mộc kia…”

http://tieulun.hopto.org

“Chị ấy đã mất rồi, mất từ mười mấy năm trước.” Thẩm Thanh Lan trả lời lạnh tanh, trong mắt lóe lên vẻ đau buồn, khung cảnh đầy máu ngày đó như hiện lên trước mắt.

Cô vẫn còn nhớ, Tần Mộc thích nói với cô nhất là câu, “Tiểu Thất, bất kể đau khổ ra sao, tuyệt vọng thế nào thì cũng phải kiên trì, nhất định phải sống. Chỉ sống sót mới có thể trở về nhà, về bên cạnh người thân.”

Chị ấy bảo cô phải sống sót, rồi về nhà. Vì thế cô đã làm theo lời chị ấy.

Nhan Tịch ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt đầy vẻ khó tin, “Mất… mất rồi?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ừ, mất rồi.”

“Chị, chị ấy là người trên tấm ảnh này sao?” Nhan Tịch dù biết mình có một người chị nữa, lại còn là con riêng thì rất khó chịu, cũng biết người chị đó đã mất tích từ lâu, nhưng cô bé chưa từng muốn chị ấy chết đi. Khi đột ngột nghe thấy từ mất, trong lòng cô bé vẫn ẩn chứa hy vọng, mong rằng người chết đó không phải là người chị cùng cha khác mẹ của mình.

Thẩm Thanh Lan rất muốn gật đầu, nhưng nhìn vào ánh mắt của Nhan Tịch, cuối cùng cô vẫn lắc đầu, “Chắc là không phải, người chị quen là trẻ mồ côi, bọn chị quen nhau trong cô nhi viện.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch hình như thở phào nhẹ nhõm, “Chị ấy chết thế nào ạ?”

“Chị ấy bị bệnh nặng, không có tiền chữa trị.”

Nhan Tịch lại im lặng một lúc lâu rồi mới chậm chạp nói, “Chị, chị nói xem, nếu có một ngày, người đó quay lại tìm ba em thì phải làm thế nào? Ba em có nhận chị ấy không?”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, nếu Tần Mộc có thể trở về thì có tìm người nhà không? Cô nghĩ chị ấy sẽ tìm, dù sao chị ấy cũng khát khao được về nhà như thế, chắc hẳn trong trí nhớ của chị, ba mẹ đối xử với chị ấy rất tốt, nếu không thì chị ấy đã chẳng luôn mong muốn được về nhà.

“Em thì sao? Em có mong chị ấy trở lại không?” Dù biết Tần Mộc không về được, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn muốn biết thái độ của Nhan Tịch đối với Tần Mộc, xét cho cùng, Nhan Tịch cũng coi như là người nhà của Tần Mộc.

Nhan Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, “Em cũng không biết. Mẹ chị ấy phá hoại hạnh phúc của mẹ em, đáng lý ra em phải ghét chị ấy mới phải, nhưng em không ghét nổi. Nói thật ra, chị ấy không được lựa chọn sinh ra thế nào, người sai cũng là ba em và mẹ chị ấy, không liên quan gì đến chị ấy. Chị, chị có nghĩ rằng suy nghĩ này của em rất kỳ lạ không?”

Thẩm Thanh Lan nở nụ cười, ánh mắt vui vẻ thật lòng, “Nhan Tịch, em rất lương thiện. Em đừng lo chuyện người lớn, chỉ cần làm tốt bổn phận của em

là được.”

“Có thể như thế sao?” Vẻ mặt Nhan Tịch mù mờ.

Thẩm Thanh Lan gật đầu chắc nịch, “Đương nhiên rồi. Em là em, bọn họ là bọn họ.”

Nhan Tịch không nói gì, chỉ nhìn mặt đất, chẳng biết đang nghĩ gì.

Thẩm Thanh Lan cũng không nói gì nữa, bất chợt biết được thân thế của Tần Mộc, thật ra cô cũng chưa tiêu hóa được. Cô nhìn vào tấm ảnh mà Nhan Tịch mang đến, nhìn vào Tần Mộc, vẻ mặt khó lường.

Hôm nay Nhan Tịch được Nhan Thịnh Vũ đưa đến đây, nhưng anh ta không đi lên mà đang chờ ở bên ngoài.

Ngày đó, lúc Nhan Tịch chạy ra khỏi nhà thì đã đến Thủ đô tìm Thẩm Thanh Lan, nhưng cô lại ra nước ngoài rồi. Bất đắc dĩ, cô bé đành ở lại khách sạn. Nhà họ Nhan không thấy Nhan Tịch liền đổ xô đi tìm, cuối cùng vẫn là Nhan Thịnh Vũ đoán cô bé có thể sẽ đến Thủ đô tìm Thẩm Thanh Lan, nên đã chuyển hướng đến Thủ đô, lúc này mới tìm được Nhan Tịch, dẫn cô bé về nhà.

Nhan Tịch ở nhà hai ngày rồi liền phải đi học. Người trong nhà sợ cô ấy sẽ làm chuyện gì điên rồ nên ngày nào cũng có xe đưa đón, hoàn toàn không

cho cô ấy cơ hội ra khỏi nhà một mình. Vì thế, mặc dù sau đó Thẩm Thanh Lan đã về nước, nhưng Nhan Tịch vẫn không có cơ hội đến tìm cô.

Nhan Thịnh Vũ cũng biết em gái từ lúc về đã trở nên ít nói hơn, thậm chí đôi khi còn tự giam mình trong phòng. Anh ta hỏi cô ấy có chuyện gì, nhưng cô ấy không chịu nói, người trong nhà cũng không muốn nói cho anh ta biết.

Nhan Thịnh Vũ lại một lần nữa cảm thấy mình thật bất lực, giống hệt lúc biết Thẩm Thanh Lan đã kết hôn từ buổi triển lãm tranh kia vậy.

Ngoại trừ đến trường, Nhan Tịch lúc nào cũng ru rú trong nhà. Triệu Giai Khanh từ Nam Thành đến để chăm sóc cô ấy. Trông thấy con gái ít nói, không ngây thơ sôi nổi như trước nữa, trong lòng bà ấy đau như bị ai đâm từng nhát dao.

Hôm nay, lần đầu tiên Nhan Tịch đòi ra ngoài. Triệu Giai Khanh vốn rất vui vì con gái cuối cùng đã chịu mở miệng, nhưng lại sợ cô ấy nghĩ không thông, muốn dò hỏi cô ấy muốn đi đâu, nhưng lại không dám hỏi. Cuối cùng vẫn là Nhan Thịnh Vũ đưa cô ấy đi, Triệu Giai Khanh lúc này mới yên tâm.

Lúc Nhan Thịnh Vũ gọi điện cho Thẩm Thanh Lan thì Nhan Tịch đã nằm trên sô-pha ngủ. Nhìn thoáng qua Nhan Tịch đang ngủ say sưa, cô bỗng không nỡ đánh thức cô bé.

“Em ấy ngủ rồi, anh về trước đi, tối tôi đưa em ấy về.”

http://tieulun.hopto.org

“Không cần, tôi đi chỗ khác xử lý chút chuyện, lát nữa sẽ đến đón con bé.” Nhan Thịnh Vũ trả lời.

Thẩm Thanh Lan đồng ý rồi cúp điện thoại. Cô vào phòng ngủ, lấy một chiếc chăn ra đắp lên người Nhan Tịch. Nhìn kỹ khuôn mặt Nhan Tịch, thật ra cô ấy thật sự có nét giống Tần Mộc. Trước kia không liên tưởng hai người với nhau nên không biết, bây giờ, Thẩm Thanh Lan rốt cuộc cũng đã hiểu thiện cảm không tên dành cho Nhan Tịch đến từ đâu.

Dạo gần đây, Nhan Tịch sống trong áp lực, lòng đầy tâm sự nên ngủ không ngon. Lần này trò chuyện với Thẩm Thanh Lan, đã trút được bầu tâm sự, trong lòng cũng nhẹ bớt phần nào, cô ấy nằm trên sô-pha, bất giác ngủ thiếp đi.

Thẩm Thanh Lan thấy cô ấy ngủ cũng ngoan, chắc sẽ không ngã nên cũng không để ý nữa mà vào phòng ngủ gọi cho Kim Ân Hi. Cô ấy đã về nước Z, nhưng gần đây điều tra chuyện nhà họ Nhan không có tiến triển gì, Thẩm Thanh Lan liền báo cho cô ấy một manh mối như vậy.

“An, cậu yên tâm đi, lần này tớ chắc chắn có thể điều tra ra. Có điều, An, Tần Mộc đã chết, bây giờ cậu điều tra những thứ này thì còn ý nghĩa gì?”

Còn ý nghĩa gì? Thẩm Thanh Lan cũng biết rằng dù điều tra ra tất cả thì Tần Mộc cũng không về được nữa, nhưng cô vẫn muốn biết người nhà khiến Tần Mộc nhớ mãi không quên rốt cuộc là những người thế nào, chuyện năm đó chị ấy rơi vào căn cứ ma quỷ có còn ẩn tình gì hay không.

http://tieulun.hopto.org

“Cậu cứ cố gắng điều tra đi, không điều tra ra cũng không sao. Phía BK gần đây có hành động gì không?”

“KING trốn thoát rồi, thành viên BK đang chịu thương vong rất lớn, nhất là đám tay chân đắc lực của KING gần như bị tiêu diệt hết. Hắn rất tức giận, còn nghe nói hắn tuyên bố sẽ truy lùng và báo thù quân đội nước Z.” Kim Ân Hi báo lại tin tức cô ấy vừa nhận được.

Mấy năm qua cô ấy đã rút lui, không ra tay hành động gì, nhưng vẫn còn mạng lưới tin tức rất rộng, trong giới cũng có nhiều người giao dịch tin tức với cô ấy, cũng coi như là nghề tay trái.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, “Hắn muốn báo thù?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn bắt đầu chiêu binh rồi, hiện giờ hắn ta đang với tay vào một vài tổ chức lính đánh thuê nhỏ. Cậu cũng biết danh tiếng của BK đấy, rất nhiều người muốn vào, còn có vài lính đánh thuê lẻ cũng bị hắn chiêu mộ rồi.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan tối sầm xuống, sau khi trò chuyện với Kim Ân Hi xong thì liền gọi cho Phó Hoành Dật để nói rõ tình hình.

Gần đây, Phó Hoành Dật thường xuyên phải đi họp, vì lãnh đạo cấp trên đã biết chuyện có thế lực thứ ba nhúng tay vào hành động lần này. Tuy rằng thế lực đó đã giúp họ, nhưng vẫn chưa rõ ràng, cũng không biết mục đích của đối phương là gì nên dĩ nhiên phải điều tra.

http://tieulun.hopto.org

Bất cứ ai tham gia hành động lần này cũng đều bị gọi đi truy hỏi, nhưng họ chỉ biết là một nam một nữ, còn mặt mũi đối phương ra sao, có thân phận như thế nào thì căn bản không biết. Cho dù muốn điều tra cũng chẳng biết phải điều tra thế nào.

Phó Hoành Dật dù biết là Thẩm Thanh Lan nhưng lại giữ im lặng, chuyện này cuối cùng không giải quyết được gì.

Lúc nhận được điện thoại của Thẩm Thanh Lan, anh vừa ra khỏi văn phòng của cấp trên để về phòng ký túc của anh. Nghe Thẩm Thanh Lan nói, Phó Hoành Dật không hề biến sắc.

“Yên tâm, anh sẽ cẩn thận. Chỉ cần hắn dám đến, anh có thể bắt hắn lần thứ hai.” Để KING chạy thoát, trong lòng Phó Hoành Dật rất không cam lòng, đang rầu rĩ vì không có cơ hội.

Thẩm Thanh Lan cực kỳ phản đối, “Em không phản đối chuyện anh bắt hắn, nhưng anh không thể tự đứng ra làm mồi câu được. Phó Hoành Dật, anh đã đồng ý với em rằng sẽ không để mình bị thương.” Cô vẫn chưa tính sổ chuyện lần này với anh đâu.

Phó Hoành Dật nghe ra ý cô, bèn khẽ cười, “Lần này anh sai rồi, anh đảm bảo tuyệt đối không có lần sau. Em yên tâm, anh sẽ không để KING có cơ hội làm anh bị thương.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nghe vậy mới yên tâm đôi chút, lúc ra ngoài thấy Nhan Tịch đã tỉnh, đang ngồi ngơ ngác trên sô-pha.

“Chị, sao em lại ngủ thế?”

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Có đói không, muốn ăn gì không?”

Nhan Tịch sờ bụng, cô ấy quả thật hơi đói, bèn gật đầu.

Thẩm Thanh Lan vào phòng bếp nấu hai bát mì trứng cà chua. “Tài” nấu nướng của cô vẫn như trước, nhưng nấu mì thì không tệ lắm. Nhan Tịch ăn sạch sành sanh bát mì.

“Chị, chị nấu mì ngon quá, em ăn no căng bụng luôn rồi.” Nhan Tịch xoa bụng, cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên trong ngày.

Thẩm Thanh Lan cười theo, “Trong nồi vẫn còn đấy, có ăn không?”

Nhan Tịch lắc đầu, “Không ăn nổi nữa, nếu em có hai dạ dày như con trâu thì thật là tốt.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, Vu Hiểu Huyên cũng từng nói với cô lời này. Cẩn thận ngẫm lại, thật ra tính tình Nhan Tịch rất giống Vu Hiểu Huyên.

Nhan Tịch vẫn ở trong nhà Thẩm Thanh Lan chờ Nhan Thịnh Vũ đến đón. Lần này trở về, tâm trạng cô ấy rõ ràng đã tốt hơn nhiều, dù vẫn ít nói, nhưng đã thân thiết với Triệu Giai Khanh hơn.

Triệu Giai Khanh rất muốn biết người khiến con gái thay đổi như vậy là ai, hỏi con trai mới biết là thiên kim nhà họ Thẩm ở Thủ đô. Bà cũng biết người này, thật không ngờ con gái còn quen cô ấy.

“Hôm nào cô ấy rảnh thì mời cô ấy đến nhà chơi. Người ta giúp mình việc lớn như vậy, chúng ta cũng nên cảm ơn cô ấy.” Triệu Giai Khanh nói với con trai.

Nhan Thịnh Vũ không phản đối, nghĩ ngày nào đó sẽ gọi cho Thẩm Thanh Lan.

Hôm sau là cuối tuần, Thẩm Thanh Lan đã hẹn ăn cơm với thầy hướng dẫn và con gái của thầy ấy. Cô đến chỗ Daniel trước, lấy một bức tranh rồi mới lái xe đến nơi hẹn.

Lúc đến nơi thì thầy giáo và con gái của thầy đã đến rồi, “Thầy Trương, em xin lỗi vì đã đến muộn.”

Trương Lâm cười cười, “Là thầy đến sớm thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi, thầy ấy chỉ vào cô bé ngồi bên cạnh vẫn đang nhìn Thẩm Thanh Lan từ lúc cô đi vào, “Đây là con gái thầy, Trương San San.”

Trương San San năm nay mười tám tuổi, là học sinh trường nghệ thuật, theo ngành mỹ thuật tạo hình. Thật ra trước đây họa sĩ mà cô bé thích không phải Lãnh Thanh Thu mà là một người khác, nhưng từ khi lộ clip Thẩm Thanh Lan cứu người, cô bé cũng rất thích cô. Sau khi biết cô là Lãnh Thanh Thu, cô bé bắt đầu không kiềm chế nổi lòng yêu thích tranh của cô.

Cô bé biết Thẩm Thanh Lan là học trò của ba, rất muốn gặp cô, nhưng ba cô bé không đồng ý. Cô bé phải nhõng nhẽo mãi mới khiến ba chịu sắp xếp cho cô bé gặp Thẩm Thanh Lan một lần.

“Thầy Trương, em xin lỗi vì chuyện lần trước, vốn đã hẹn mà em lại thất hứa.” Thẩm Thanh Lan xin lỗi chân thành, cô vẫn luôn là người tuân thủ lời hứa, chuyện lần đó quả thật là cô sai.

Trương Lâm lại cảm thấy không sao cả, cười nói, “Làm người khó tránh khỏi có việc đột xuất, đừng để tâm.” Thầy ấy biết Thẩm Thanh Lan tuy không ở trường, nhưng chắc chắn rất nhiều việc. Dù sao cô cũng là Lãnh Thanh Thu, với tư cách là một họa sĩ nổi tiếng thì chắc chắn ngày thường rất bận.

Trương San San nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt sáng ngời, “Chị Thẩm, cuối cùng em cũng gặp được chị rồi.”

Sao Thẩm Thanh Lan lại không biết cô bé vẫn nhìn cô chăm chú được, bèn khẽ cười với cô bé rồi lấy một cái hộp dài ra, “Tặng em món quà này.”

Trương Lâm vừa nhìn đã biết là gì, vội vàng từ chối. Tác phẩm của Lãnh Thanh Thu có giá thế nào, thầy ấy vẫn biết rõ. Một bức tranh thế này chắc chắn không rẻ, còn hơn cả tiền lương một năm của mình, nên thầy ấy đâu chịu nhận.

“Cái này không thể nhận được, thầy chỉ dẫn con gái đến ăn với em bữa cơm, nếu nhận cái này thì thầy còn thành ra hạng người gì nữa.”

Trương San San tuy thích Lãnh Thanh Thu, nhưng cũng biết giá trị các bức tranh của cô, nên cũng không đưa tay ra nhận.

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Thầy Trương, đây không phải quà tặng thầy mà là tặng con gái thầy, nếu đã là… fan của em, thì tặng món quà nhỏ như vậy cũng chẳng phải vấn đề gì to tát đâu ạ.”

Tiền hoàn toàn không quan trọng với Thẩm Thanh Lan, huống chi chỉ là một bức tranh. Thầy ấy đã giúp cô nhiều, cô đương nhiên nhớ rõ mối ân tình này.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 191: Chuyện ngoài ý muốn trong buổi ký sách

Thịnh tình khó từ chối, cuối cùng Trương Lâm vẫn phải nhận tác phẩm này. Nhưng Trương San San lại phấn khởi không thôi, coi bức tranh này như của quý, lâu lâu còn lấy ra nhìn.

Thẩm Thanh Lan còn có việc, dùng bữa với hai người Trương Lâm xong thì đi tìm Daniel.

Daniel có một văn phòng và phòng triển lãm tranh, các tác phẩm của Thẩm Thanh Lan đều giao cho anh ta để tổ chức các hoạt động. Vừa rồi Daniel thông báo, cô phải tự tay ký 100 tập tranh mà mình xuất bản.

“Bà cô của tôi ơi, cuối cùng cô cũng tới rồi, nếu cô mà không tới thì tôi gọi đến cháy máy mất.” Daniel thấy Thẩm Thanh Lan xuất hiện thì kích động nói.

Thẩm Thanh Lan nhướng mày: “Không phải đã hẹn ba giờ à?” Nhìn đồng hồ đang điểm 2h50, cô còn đến sớm mười phút rồi đấy.

“Bà cô à, cô không thể tới sớm một chút à, hôm nay cô phải ký cho xong 100 cuốn đấy, ngày mai còn có một buổi họp mặt, cô đã đồng ý đến rồi đấy.”

Thẩm Thanh Lan im lặng, cô quên mất tiêu rồi. Vụ này là do Daniel tổ chức,

cô chỉ phụ trách nghe thôi. Daniel cũng coi như hiểu tính cô, thấy Thẩm Thanh Lan như thế thì biết cô chẳng mấy quan tâm thì không khỏi cảm thán. Sao trước kia anh ta lại ngồi lên thuyền giặc của Thẩm Thanh Lan chứ, hại mình lao tâm khổ tứ, sớm muộn gì anh ta cũng bị Thẩm Thanh Lan chọc cho tức chết mất.

“Daniel, bây giờ anh có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

Mặt Daniel tái xanh, cô nàng này có thuật đọc tâm à, sao anh ta nghĩ gì cũng đều biết thế kia.

“Tôi không có thuật đọc tâm, chỉ là anh nghĩ gì đều viết hết lên mặt rồi.” Làm tôi vờ như không biết cũng rất khó.

Daniel câm nín, trưng một đống sách chất cao ngất ra trước mặt Thẩm Thanh Lan: “Hôm nay cô phải ký cho xong, nếu không thì đừng mong về nhà, tôi ở lại canh chừng cô.” Biết cô thường không chú ý làm việc, Daniel quyết định ở lại, xách ghế ngồi trông.

Thẩm Thanh Lan nhìn đống sách chất chồng kia: “Daniel, chắc không phải chỉ 100 cuốn thôi đúng không?” Nhất định là hơn chỉ tiêu rồi.

“150 cuốn, 50 cuốn dư ra là bản bìa cứng kỷ niệm, phải có chữ ký tay của cô.” Daniel giải thích.

Thật ra Thẩm Thanh Lan cũng biết, trừ việc vẽ ra thì tác phẩm của cô đều do Daniel khéo léo giải quyết, anh ta tốn rất nhiều tâm sức cho mình, nên có rất nhiều chuyện cô sẽ không phản đối Daniel. Thẩm Thanh Lan nhận mệnh ngồi xuống, cầm bút bắt đầu ký tên.

Daniel thấy cô phối hợp như thế, rốt cuộc cũng hài lòng. Nhằm đẩy nhanh tốc độ, anh ta còn giúp cô lật sách tới trang cần ký tên, để cô tiện làm việc.

Có Daniel phối hợp, tốc độ của Thẩm Thanh Lan nhanh hơn rất nhiều, chỉ mất hơn một tiếng đã ký xong.

Sớm hôm sau, Daniel tới đón Thẩm Thanh Lan. Tuy hiện nay cô đã là người của công chúng, nhưng không có mấy ai xăm soi đời tư của cô, lúc cô ra ngoài cũng không bị phóng viên chụp. Là do phóng viên cố tình không chụp? Đương nhiên là không phải, mà đó là kết quả liên thủ của Thẩm Quân Dục và Phó Hoành Dật. Hơn nữa, Hàn thị vốn là anh cả của giới truyền thông, có Hàn Dịch giúp đỡ, đương nhiên sẽ không có đám phóng viên mù kia theo dõi chụp ảnh.

Tuy nhiên, hôm nay là buổi ra mắt tập tranh đầu tiên của Thẩm Thanh Lan dưới bút danh Lãnh Thanh Thu, hiện trường ký sách đương nhiên sẽ có phóng viên đến. Nhưng mấy phóng viên này đã được Daniel chọn rất kỹ, toàn là cây bút chủ chốt, có uy tín trong giới truyền thông, nên không cần lo lắng tin tức trên báo sẽ thế nào.

Lúc Thẩm Thanh Lan đến nơi, đã có khá nhiều người ở đó, đoàn người đông nghịt như thế khiến cô có chút không thoải mái.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi biết cô không thích những tình huống thế này, nên chỉ sắp xếp một tiếng thôi, sau đó cô có thể đi, chuyện còn lại cứ để tôi lo.” Daniel vừa nói khẽ vừa mỉm cười với công chúng.

Thẩm Thanh Lan hài lòng, mày cũng giãn ra, gương mặt vẫn là nét lạnh lùng trong trẻo, nhưng người khác nhìn vào cũng không cho là cô không vui. Thấy cô đi vào, một số fan đã trở nên phấn khích, đồng thanh gọi tên Lãnh Thanh Thu, còn có một số người hô Thẩm Thanh Lan, đấy là những fan hâm mộ Thẩm Thanh Lan sau khi thấy video cứu người của cô.

Lúc Hàn Dịch thấy độ “hot” của Thẩm Thanh Lan trên mạng, còn cảm thán với Thẩm Quân Dục, nếu Thẩm Thanh Lan có thể gia nhập giới giải trí, nhất định sẽ rất nổi. Chỉ tiếc là người ta không hứng thú gì, lần trước Thẩm Thanh Lan đã từ chối thẳng thừng lời mời của đạo diễn Vương. Hàn Dịch có đọc thử kịch bản, cũng khá hay, tạo hình nữ chính rất hợp với hình tượng của Thẩm Thanh Lan.

Chuyện này Hàn Dịch vốn không biết, sau khi đạo diễn Vương bị từ chối thì thấy rất tiếc, chẳng rõ lấy đâu ra thông tin Hàn Dịch có quen biết với Thẩm Thanh Lan, nên muốn nhờ anh ta tới khuyên giúp. Tiếc là Hàn Dịch đã từ chối thẳng, đùa à, anh ta mà có thể thay đổi chuyện Thẩm Thanh Lan đã quyết định sao?

Hơn nữa, nếu anh ta kéo Thẩm Thanh Lan vào giới giải trí, chỉ sợ hai cụ họ Thẩm và Phó sẽ tới tìm ông già nhà mình uống trà mất.

“Á a a, Lãnh Thanh Thu, em yêu chị.”

“Cái gì gọi là tài mạo song toàn, chính là đây, không hổ là nữ thần của tôi.”

“Rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy người thật rồi, xúc động quá đi mất. Hình ảnh cô ấy cứu người đúng là quá quá quá ngầu mà, bây giờ cũng rất đẹp, dù không cười thì cũng ngầu muốn chết luôn.”

***

Cũng chỉ có khoảng 200 người trong buổi họp mặt, họ đều là fan trung thành của Thẩm Thanh Lan, Daniel đã tính toán rất kỹ về mặt này.

Thẩm Thanh Lan chào họ trước, sau đó là tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên. Các câu hỏi của phóng viên đều rất có chừng mực, cơ bản đều liên quan đến việc sáng tác. Trước đó, Thẩm Thanh Lan đã đọc những câu hỏi mà Daniel cẩn thận chuẩn bị, nên cô trả lời rất đúng mực.

“Cô Thẩm, nghe nói cô từng bị dính tin đồn được bao nuôi, xin hỏi chuyện này có thật không?” Một phóng viên đưa mic tới chỗ Thẩm Thanh Lan.

Câu này vừa hỏi ra, Thẩm Thanh Lan còn chưa có phản ứng, những fan có mặt đã bùng nổ trước, một đám người phẫn nộ nhìn phóng viên kia.

“Thanh Thu của chúng tôi là ai chứ, còn cần được bao nuôi à, anh tới đây

chọc cười hả?”

“Đúng đó, ra cửa không mang theo não mà.”

“Chắc là bị kẹp đầu vào cửa trước khi ra ngoài rồi, chuyện bịa đặt rõ ràng như thế mà cũng không phân biệt được.”

Tuy bị fans phản ứng, nhưng phóng viên kia lại không hề hoảng sợ, gã đẩy kính: “Cô Thẩm, tôi tin rằng với thân phận của cô thì tin đồn kia nhất định là giả. Nhưng tôi lại nghe nói sau khi tra ra chuyện này, cô đã tố cáo người tung tin lên tòa, khiến người đó bị kết án. Mà thật ra người đó đã xin lỗi cô rồi, chỉ là cô không chấp nhận thôi. Cô còn khiến nhà trường đuổi học người đó, đây có phải là gây chuyện quá mức rồi không? Dù sao cậu ta cũng không làm cô bị tổn thương gì phải không?”

Mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe, nhìn thẳng về phía phóng viên kia. Người đó bắt gặp ánh mắt của cô, chỉ cảm thấy mình như bị nhìn thấu, sắc mặt gượng gạo nhưng lại cố tỏ ra bình tĩnh.

Vẻ mặt của Daniel cũng thay đổi rồi, anh ta nhìn phóng viên, phát hiện mình không quen người đó, anh ta không hề mời người này tới. Vậy người này là ai? Làm sao có thể trà trộn vào đây được?

“Cô Thẩm, có thể trả lời vấn đề này được không?” Phóng viên đưa mic tới trước.

http://tieulun.hopto.org

“Có gan bịa chuyện thì cũng có gan gánh hậu quả chứ, Thanh Lan của chúng tôi chỉ đang bảo vệ quyền lợi của mình thôi, có gì sai sao?” Một fan đáp.

“Đúng đó, người như vậy nên bị bỏ tù đi, nhốt lại như vậy mới không gây chuyện. May là Thanh Lan của chúng tôi có thể làm sáng tỏ mọi chuyện, nếu không người bị hủy hoại chính là một cô gái còn trẻ đó. Loại hành vi vô trách nhiệm này còn trách được ai?”

“Gì mà Thanh Lan của chúng tôi bắt nhà trường đuổi học tên đó chứ, nói hươu nói vượn, tôi ở Đại học B này, chuyện này trước đây tôi cũng là người chứng kiến. Sự thật là tên đó thầm mến Thanh Lan nhưng bị từ chối, thế nên hắn mới trả thù cô ấy. Chuyện này gây ảnh hưởng lớn tới Thanh Lan và danh dự của trường, do đó nhà trường mới đuổi học hắn, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới Thanh Lan cả. Ai học ở trường chúng tôi đều biết chuyện này, anh đừng có đứng đây che mắt thiên hạ nữa.” Một nữ sinh nhỏ nhắn đứng ra phản bác, đương nhiên đó là Kim Ân Hi.

Khi cô ấy nói với phóng viên xong, còn nhân lúc mọi người không chú ý mà nháy mắt với Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan thấy cô ấy, mắt hiện ý cười. Vừa nãy có nhiều người quá, cô không biết Kim Ân Hi cũng tới.

Nhưng nhìn fans ở đây bảo vệ mình như thế, Thẩm Thanh Lan cũng thấy xúc động. Những người này với cô mà nói đều là người xa lạ, thế nhưng chính những người lạ ấy lại đang đứng về phía cô, nói đỡ cho cô, tin tưởng cô không điều kiện.

http://tieulun.hopto.org

“Anh muốn tôi nói gì? Tôi chỉ có một câu để trả lời thôi, tôi không thẹn với lương tâm của mình.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng.

Phóng viên vốn cho rằng Thẩm Thanh Lan sẽ không trả lời, thấy cô lên tiếng thì chợt vui vẻ: “Cô Thẩm, theo tôi biết, sinh viên kia vốn xuất thân từ nông thôn, cậu ta là con một, có thể học lên đến đại học đã không dễ dàng gì, dù cho cô có bảo vệ quyền lợi của mình, thế nhưng có phải quá vô tình rồi không? Nếu người kia đã nói xin lỗi, cô cũng nên cho cậu ấy một cơ hội ăn năn, như vậy cậu ấy sẽ biết sai mà sửa, nhưng cô lại hủy đi tiền đồ của người ta. Lúc trước trên mạng có chiếu đoạn video cô cứu người, bây giờ tôi lại nghi ngờ không biết nó có phải là thật không.”

Ngôn từ sắc bén không hề khách sáo của phóng viên đã khiến nhiều người tức giận, thậm chí có fans còn xoa tay, muốn xông lên đánh cho tên phóng viên kia một trận.

Dù phóng viên kia sợ hãi, nhưng ánh mắt lại có vẻ hưng phấn. Nếu như fans dám đánh người, tiêu đề ngày mai nhất định sẽ không thoát được. Mà danh tiếng tốt đẹp của Thẩm Thanh Lan sẽ bị hắt nước bẩn. Họ là fans của cô, bây giờ lại đánh người, cô là thần tượng nhất định phải vì fans của mình mà chịu trách nhiệm.

Kim Ân Hi nhìn thấy nét mặt của phóng viên, bèn liếc nhìn Thẩm Thanh Lan. Thẩm Thanh Lan cầm mic, ý bảo mọi người im lặng. Giọng nói lạnh tanh vang lên, thoáng chốc đã trấn an được tâm trạng xúc động của fans hâm mộ ở đây.

“Xin mọi người im lặng nghe tôi nói.” Thẩm Thanh Lan nhìn fans hâm mộ,

cười cười: “Tôi rất muốn hỏi vị phóng viên này một câu.”

“Hỏi gì?” Phóng viên hỏi lại theo bản năng.

“Anh có con gái không? Nếu có thì năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Dù chỉ thuận miệng hỏi thế, nhưng phóng viên này lại thật sự có con gái: “Có, năm nay mười lăm tuổi.” Năm nay con gái hắn lên cấp ba.

“Nếu có một ngày, có một kẻ tung tin đồn con gái của anh tuổi còn nhỏ nhưng đã có quan hệ bất chính với người ta, lại còn quen cùng lúc mấy người. Thậm chí kẻ đó còn ngụy tạo một số ảnh đăng lên mạng, tạo nên áp lực khủng hoảng cho cô bé, khiến cô bé bị người người chỉ trỏ, thậm chí có kẻ còn dùng ngôn từ bẩn thỉu chỉ trích trước mặt cô bé. Đợi đến khi chuyện được tra xong, kẻ tung tin lại đứng ra nói hắn chỉ đùa một chút, không phải cố ý, anh có tha thứ cho kẻ đó không?”

Mặt phóng viên tái xanh, nếu con gái gặp phải chuyện như vậy, hắn không đánh chết kẻ tung tin kia thì không thôi, đó là muốn hủy hoại con gái hắn mà.

Phản ứng của phóng viên bị mọi người nhìn thấy hết, rất nhiều fans cười thành tiếng.

Sắc mặt của phóng viên rất xấu, lúc này mới nhận ra mình bị Thẩm Thanh Lan cho vào bẫy.

“Tôi nghĩ chắc anh đã hiểu cảm nhận lúc đó của tôi rồi, thân thể tôi đúng là không bị thương gì, thế nhưng không có nghĩa là tôi không bị tổn thương. Đều là người lớn cả, cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, đã có khả năng tự chủ hành vi thì cũng nên chịu trách nhiệm về hành động của mình. Nếu làm tổn thương đến người khác mà xin lỗi là xong, vậy cần đến pháp luật để làm gì?”

“Đúng đó, nếu xin lỗi được thì cần gì pháp luật?”

“Tên này đơn giản là đến đây chịu ngược mà.”

“Tôi cũng biết chuyện lúc đó, tôi cũng học Đại học B nè, lúc đó Thanh Lan bị gã kia hại, ngay cả trường cũng không thể đến, chẳng lẽ đây không phải là tổn thương?”

Ngày càng có nhiều người phụ họa, mặt phóng viên cũng trở nên khó coi. Anh ta vốn là phóng viên nhỏ viết tin giải trí, đáng lẽ cũng không đến đây, nhưng lại có người đến tìm, cho hắn một số tiền, yêu cầu hắn phải nhắc lại chuyện Thẩm Thanh Lan khiến người khác ngồi tù trong buổi ký sách, cứ nghĩ là mọi chuyện sẽ thuận lợi, ai ngờ lại thất bại thảm hại.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng lại có rất nhiều fan bao vây, hắn không thể đi được. Đám người đó không ra tay, nhưng lại không cho hắn đi. Phóng viên sợ đến đổ mồ hôi, sớm biết thế hắn đã không nhận số tiền đó rồi.

Thẩm Thanh Lan vẫn rất bình tĩnh, cô có thể chắc chắn có người đứng sau

phóng viên này, chỉ là cô chưa thể khẳng định là kẻ nào. Dù sao cũng chỉ có vài người thôi, cô cũng không đắc tội với quá nhiều người.

Thẩm Thanh Lan nhìn phóng viên, giọng bình bình: “Anh phóng viên này, trước khi lên tiếng chỉ trích người khác, xin anh hãy nghĩ cho kỹ lời của anh có đúng hay không. Nếu chỉ là ăn nói lung tung, vậy anh cũng nên chịu trách nhiệm với lời nói của mình.”

“Đúng đó, mọi người đều cần phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình.” Một giọng nữ thanh thanh vang lên, mọi người nhìn lại mới biết là Vu Hiểu Huyên.

Tuy bây giờ Vu Hiểu Huyên không phải ngôi sao hạng A, nhưng dù gì cô ấy cũng là ngôi sao mới đang nổi. Cứ nhìn tài nguyên gần đây của cô ấy là biết, chị Linda đã sắp xếp cho cô ấy vài lịch hẹn chụp quảng cáo, cộng thêm bộ phim truyền hình do đạo diễn Vương đích thân làm đạo diễn, do vậy gần đây cô ấy phải làm việc liên tục.

Là người mới, vừa vào công ty đã lấy được nhiều tài nguyên tốt như vậy, đương nhiên sẽ nhận lấy vài lời không hay về mình. Thậm chí trong công ty cũng có những kẻ âm thầm ngáng chân, lúc đầu Vu Hiểu Huyên còn ngây thơ không nhận ra, đến giờ tuy cũng không phải thuận buồm xuôi gió, nhưng ít ra cô ấy cũng không để người khác tùy tiện bắt nạt.

Vốn Thẩm Thanh Lan còn lo lắng, nhưng thấy cô ấy có thể đối phó được nên không quản nữa. Biết gần đây cô ấy bận việc nên Thẩm Thanh Lan không báo cho cô ấy biết về buổi họp mặt hôm nay.

Thấy Vu Hiểu Huyên xuất hiện, dù Thẩm Thanh Lan hơi bất ngờ, nhưng cũng không quá ngạc nhiên. Dù sao hoạt động lần này cũng được Daniel tích cực tuyên truyền, do vậy có khá nhiều người biết.

Vì tài nguyên gần đây của Vu Hiểu Huyên nên có khá nhiều người biết đến cô ấy, trong buổi họp cũng có người thích cô ấy, thấy Vu Hiểu Huyên xuất hiện thì tới xin chụp hình chung.

“Hôm nay tôi tới để cổ vũ bạn thân của mình là Thanh Lan, chuyện ký tên chụp ảnh hãy tạm gác sang một bên, được không?” Cô cười thân thiện, lời nói nhỏ nhẹ, hoàn toàn khác với cô gái tùy tiện cẩu thả trước kia.

Fans ở đây cũng rất hợp tác, vui vẻ tản ra. Chỉ là họ không ngờ Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên lại là bạn thân của nhau. Trừ những người ở Đại học B thì những người khác không hề biết chuyện này, mà Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên cũng không ngờ tới, vì chuyện này, nhân khí của Vu Hiểu Huyên thoáng chốc lại tăng lên.

Vu Hiểu Huyên đến bên cạnh Thẩm Thanh Lan, nháy mắt cười duyên, Thẩm Thanh Lan cũng thầm cười.

Vì Vu Hiểu Huyên đến nên sự chú ý của fans từ chỗ phóng viên kia đã dời hết sang cô ấy, phóng viên kia nhân lúc đó đã thoát khỏi buổi họp mặt. Chỉ là hắn ta không nhận ra có một người đang theo mình rời khỏi đây.

Thẩm Thanh Lan thoáng nhìn về phía phóng viên rời đi, sau đó thu ánh nhìn,

tập trung vào buổi ký sách. Dù sao cô cũng chỉ ở đây một tiếng, đã tốn hơn nửa tiếng vì sự cố rồi. Lúc Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên rời khỏi buổi ký sách đã là hơn một tiếng sau.

"Ái chà, sao Thanh Lan cậu bây giờ còn hot hơn cả nghệ sĩ như tớ thế kia, cậu có muốn tới Thánh Huyên thử phát triển không?" Vu Hiểu Huyên ngồi phịch ở ghế sau, cảm thán.

Thẩm Thanh Lan đang lái xe, nhìn Vu Hiểu Huyên qua kính chiếu hậu: "Muốn đi đâu? Về công ty à?"

Vu Hiểu Huyên vội xua tay, giả vờ đau khổ: "Không về công ty đâu, hôm nay tớ đã xin chị Linda nghỉ rồi. Gần đây bận đến nỗi chẳng có thời gian ăn ngủ, cậu nhìn tớ gầy đi thế này, nỡ lòng nào đưa tớ đến công ty chịu bóc lột nữa à?"

Thẩm Thanh Lan quan sát cô ấy, đúng là gầy đi rất nhiều. Gương mặt mũm mĩm trẻ con kia đã biến mất hoàn toàn, cằm nhọn, đôi mắt rất to, mang lại cảm giác hơi đáng thương.

"Nếu không về công ty thì đến nhà tớ đi, lát nữa Phương Đồng cũng tới."

Vừa nói vậy, rốt cuộc Vu Hiểu Huyên cũng nhớ tới chuyện của cô: "Đúng rồi, sao hôm nay không thấy Phương Đồng vậy. Sáng sớm nay tớ đã tới, sợ bỏ lỡ buổi ký sách của cậu, sao cậu ấy lại chả thấy đâu vậy?"

http://tieulun.hopto.org

“Do tớ không cho cậu ấy tới, dù sao cũng chỉ có nửa tiếng, không chừng cậu ấy chưa tới thì tớ cũng xong việc rồi.”

Vu Hiểu Huyên bĩu môi không nói gì, ghé sát sau ghế Thẩm Thanh Lan: “Thanh Lan này, khi nào vị kia nhà cậu về vậy. Năm ngoái còn bảo mời tụi tớ ăn, giờ năm sắp hết, Tết lại sắp đến rồi mà chả có động tĩnh gì.”

“Cuối tháng này anh ấy về, lúc đó sẽ mời các cậu một bữa.”

“Tớ muốn ăn đồ do anh ấy nấu.” Đến giờ Vu Hiểu Huyên vẫn nhớ rõ bữa cơm Phương Đồng ăn ké ngài Phó. Cô nàng còn gửi ảnh qua cho mình, hại cô ấy nhớ thương mãi tay nghề hương sắc hoàn mỹ của ngài ấy.

Thẩm Thanh Lan gật đầu: “Được.”

Khi đến Giang Tâm Nhã Uyển, Vu Hiểu Huyên không kiềm được phải đánh giá, đây là lần đầu tiên cô ấy tới nhà Thẩm Thanh Lan: “Thanh Lan này, vị kia nhà cậu cũng không thiếu tiền, sao không tìm nhà nào rộng chút.” Cô ấy đã từng tới nhà họ Thẩm rồi, nhà này thật sự nhỏ hơn nhà họ Thẩm rất nhiều.

Nhưng cô ấy cũng không cho rằng ngài Phó không mua nổi nhà, dù sao gia nghiệp của nhà họ Phó cũng rất rộng lớn.

“Chỉ có hai chúng tớ thôi, cần nhà lớn làm gì.” Thẩm Thanh Lan bê một đĩa hoa quả đã được gọt sẵn trong bếp ra.

Vu Hiểu Huyên thấy cũng đúng, bình thường chỉ có Thanh Lan ở nhà một mình, phòng lớn quá thì một người ở sẽ cảm thấy cô đơn. Nếu là cô ấy thì cô ấy cũng đồng ý ở phòng nhỏ, mà quan trọng là phòng nhỏ còn tiện dọn dẹp vệ sinh nữa. Nếu đổi thành phòng lớn, mỗi việc quét dọn thôi cũng mệt muốn chết rồi.

Thấy Thẩm Thanh Lan bưng hoa quả ra, Vu Hiểu Huyên không hề khách sáo cầm lấy, cô ấy bắt chéo chân trên sô-pha, ăn được kha khá thì bỗng kêu lên: “Thanh Lan, trái cây nhà cậu dùng máy cắt à?”

Thẩm Thanh Lan khó hiểu nhìn cô ấy.

Vu Hiểu Huyên cắm một miếng táo lên: “Cắt đều nhau như vậy, không phải máy cắt thì chẳng lẽ là cậu cắt à?”

Thẩm Thanh Lan cười, tuy cô nấu cơm không tốt, nhưng kỹ thuật cắt rau quả thì ít ai sánh bằng cô.

Vu Hiểu Huyên định nói tiếp, nhưng chuông cửa lại vang lên, khi Thẩm Thanh Lan đi ra mở cửa, cô nàng vội vàng thả chân xuống, ngồi ngay ngắn. Đến khi thấy người vào là Phương Đồng, cô nàng lại bắt chéo chân lên, tiếp tục bưng đĩa hoa quả ăn.

“Tớ còn chưa tới mà đã ăn hết rồi, Vu Hiểu Huyên, cậu là heo à?” Nhìn Vu Hiểu Huyên ăn uống ngon lành thế kia, Phương Đồng không nhịn được trách.

Vu Hiểu Huyên không quan tâm hình tượng, liếc nhìn: “Tớ cứ ăn đó, cậu làm gì được nào.”

“Cậu dù sao bây giờ cũng là minh tinh, sao không chú ý hình tượng của mình hả. Cái bộ dạng này của cậu mà bị chị Linda thấy thì đi tong luôn rồi.” Phương Đồng liếc cô ấy, ngồi xuống sô-pha, cướp đĩa trái cây của cô nàng, cầm lấy một miếng dâu tây.

“Chị Linda không có ở đây, sợ gì chứ?” Vu Hiểu Huyên không thèm quan tâm.

***

Lại nói đến vị phóng viên kia, sau khi rời khỏi hiện trường, hắn bắt xe đi mất. Kim Ân Hi cũng bắt xe đuổi theo, cô ấy tin gã này có kẻ giật dây, muốn theo dõi hắn xem kẻ nào giở trò sau lưng.

Cô ấy đi theo phóng viên kia tới một khu trung tâm thương mại.

Kim Ân Hi đi theo, thấy người này không vào trong mà đứng quanh quẩn trước cửa, cầm điện thoại nhìn mãi như đang chờ người. Kim Ân Hi đi vào cửa hàng đồ ngọt gần đó, tìm vị trí tốt để thấy rõ phóng viên kia. Hơn nữa chỗ cô ấy ngồi khá gần cửa, chỉ cần người kia có hành động gì, cô ấy cũng sẽ không lo bị mất dấu.

http://tieulun.hopto.org

Đúng là phóng viên kia đang chờ người, nhưng người đó không tới mà chỉ gọi một cuộc điện thoại.

“Tôi đã làm theo lời anh rồi, tiền đâu?” Phóng viên nhỏ giọng nói, ngữ khí rất bất mãn. Hắn vừa kiểm tra tài khoản của mình, chẳng thêm được đồng nào cả. Tên kia đã đồng ý chỉ cần bêu xấu Thẩm Thanh Lan thì sẽ cho hắn một số tiền, bằng với nửa năm tiền lương.

Đầu bên kia là một người đàn ông, giọng rất trầm: “Nhưng tôi không thấy Thẩm Thanh Lan bị bêu xấu, mà anh lại đau khổ trốn mất. Cái bộ dạng này của anh mà muốn đòi tiền à, tôi không đòi anh là còn may đấy.”

Phóng viên cắn răng: “Anh muốn quỵt phải không? Nói cho anh biết, tôi có đoạn ghi âm cuộc trò chuyện của hai chúng ta, nếu anh dám quỵt, tôi sẽ gửi đoạn ghi âm đó cho Thẩm Thanh Lan. Đến lúc đó cá chết lưới rách thôi.”

Người đàn ông bên kia hơi sợ, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, cười khinh thành tiếng: “Anh cứ gửi đi, tôi chờ.”

Nói xong, kẻ đó cúp điện thoại, phóng viên trợn mắt nhìn, phẫn nộ nhưng lại không thể làm được gì.

Hắn nhìn quanh rồi bỏ đi. Kim Ân Hi cười lạnh theo sau.

http://tieulun.hopto.org

Uổng cho tên phóng viên sợ bị nghe thấy nên đã cố ý đứng trong góc, mà vị trí kia vừa hay cô ấy có thể nhìn rõ hắn ta nói gì.

Bọn cô ấy đều biết đọc khẩu ngữ, khoảng cách gần như vậy có thể dễ dàng thấy được phóng viên kia nói gì.

“Cô… cô muốn làm gì?” Phóng viên dán lưng vào tường, lo lắng nhìn cô gái trước mặt. Cô gái này có gương mặt loli, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, xem chừng tuổi cũng không lớn, hắn nhìn cửa bị khóa: “Đây là nhà vệ sinh nam.”

Vốn hắn ta muốn về nhà, nhưng lại có nhu cầu gấp nên phải tìm chỗ giải quyết, ai ngờ vừa vào nhà vệ sinh thì cô gái này cũng đi theo, còn khóa cửa lại.

“Tôi có thể làm gì một ông già như chú chứ.” Kim Ân Hi liếc nhìn, chẳng thèm để tâm thái độ phòng sói của người trước mặt.

Cho dù là trai đẹp tóc vàng mắt xanh cởi hết đồ, khoe múi trước mặt, chắc gì cô ấy đã thèm liếc nhìn, huống chi là quả dưa héo nứt toác ra này.

Tên phóng viên nghĩ cũng phải, dù sao đây cũng là con gái, một người đàn ông như mình cần gì phải sợ. Dù có xảy ra chuyện, mình cũng chả mất mát gì.

Nghĩ thế, hắn ta không tự chủ quan sát khắp người Kim Ân Hi, mắt sáng

bừng lên. Hắn ta vô thức nuốt nước bọt, cơ mà cô gái này đẹp thật đấy.

Kim Ân Hi cười lạnh, ánh mắt nhìn phóng viên lộ ra sát ý. Phóng viên không nhịn được phát run, gan hùm mật gấu vừa nảy ra đã biến mất dạng.

Kim Ân Hi giơ bàn tay trắng nõn ra: “Đưa ra đây.”

Tên hóng viên khó hiểu: “Cái gì? Tôi không có tiền.”

Kim Ân Hi lại nhìn thêm cái nữa: “Ai muốn tiền của ông.” Nhìn bản cô nương thiếu tiền lắm à? Lấy tiền của tôi tới đập ông cũng thành thịt vụn đấy, người đâu mà không chỉ xấu, mắt lại còn lòa.

“Tôi có vợ rồi.” Tên phóng viên nói lắp, nhưng lại mơ hồ có chút chờ mong.

Kim Ân Hi cười rất đáng yêu, không ngờ hôm nay cô ấy lại gặp phải một tên tâm thần. Chỉ là cô ấy chưa kịp cười xong, nắm tay đã thụi thẳng vào bụng tên phóng viên. Hắn đau đến quặn người, hét lên thảm thiết.

“Cũng có gan giả vờ với bà đấy, bà không ra uy thì tưởng bà là mèo bệnh đúng không. Mau đưa bản ghi âm ra đây, nếu không bà đánh cho bố mẹ mày nhận không ra luôn đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Cô ấy thổi thổi nắm đấm, nói hùng hồn. Chỉ là với gương mặt đó lại không nhìn ra vẻ hung tợn, ngược lại càng thêm đáng yêu. Nhưng tên phóng viên không nghĩ rằng cô gái trông giống loli này đơn giản chỉ là một loli, cú đấm của cô ấy giáng xuống, khiến hắn đau muốn chết.

Vì quá mức đau đớn nên hắn ngã nhoài trên đất, người gập vào như con tôm: "Tôi…tôi không biết cô đang nói gì, ghi âm gì, tôi không có ghi âm."

Mặt hắn nhăn tít lại, giọng nói như thoát qua kẽ răng.

Kim Ân Hi ngồi xuống, nắm tóc hắn kéo giật ngược, để mặt hắn đối diện với mình: "Chẳng phải vừa nãy gọi điện uy hiếp tên kia à, sao quên nhanh thế? Trí nhớ của chú cũng không tốt mấy nhỉ."

Phóng viên trợn mắt, khó tin nhìn cô ấy: "Cô… là gã sai cô đến?"

Biết hắn hiểu lầm, Kim Ân Hi cũng không định giải thích: "Mau lên, giao đoạn ghi âm ra đây, đừng chờ tôi phải ra tay."

Chẳng nhẽ chuyện cô mới làm không phải là ra tay đánh người à? Phóng viên rên thầm.

"Tôi không có bản ghi âm, lúc nãy chỉ hù dọa mấy người chút thôi. Tôi không cần số tiền kia nữa, đảm bảo chuyện này ngoài tôi ra, sẽ không ai biết cả. Cô thả tôi ra đi."

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi cười cười, vỗ vỗ mặt phóng viên: “Chú không hiểu ý của tôi rồi. Tôi nói là muốn bản ghi âm, đừng nói là chú không có, nếu tôi chắc chắn như thế thì nghĩa là có. Tuy tôi trông xinh đẹp nhưng tính nhẫn nại thì không có bao nhiêu đâu. Nếu bây giờ chú giao cho tôi thì chịu khổ ít đi chút, chờ tôi hết kiên nhẫn rồi, chú nghĩ tôi sẽ làm gì?”

Ánh mắt phóng viên toát ra vẻ e sợ, thế nhưng hắn lại không cam lòng giao đoạn ghi âm ra. Hắn đã tính hết rồi, nếu những người này không trả tiền, hắn sẽ đem nó đi đổi với Thẩm Thanh Lan, nhất định cô ta sẽ hứng thú với người muốn hại mình.

Chỉ là nghĩ thì đẹp lắm, nhưng hiện thực lại rất tàn nhẫn. Chờ đến khi Kim Ân Hi cười tươi rói rời khỏi nhà vệ sinh nam, thì mặt tên phóng viên đã xanh tím hết cả, đúng là tới cha mẹ cũng không nhận ra.

Có người thấy Kim Ân Hi cười thỏa mãn ra khỏi nhà nhà vệ sinh nam thì lắc đầu, cảm thán thế sự đổi dời khó lường. Hai bên đường đều là nhà nghỉ, chỉ cần đi thuê phòng thôi mà, sao phải gấp tới mức đó chứ. Đây là chỗ công cộng đó, chú ý chút được không? Bọn trẻ bây giờ thật là.

Kim Ân Hi nào quan tâm tới ánh mắt của người lạ, cô ấy cầm điện thoại rồi trở về. Vừa tới nhà liền mở máy tính ra, cô ấy cắm máy ghi âm vào laptop, giọng người đàn ông nói chuyện với tên phóng viên vang lên.

Càng nghe, mày Kim Ân Hi càng nhíu lại, cô ấy không thể đoán ra giọng nói của người đàn ông này là ai. Nhớ tên phóng viên kia từng nói người đó từng đưa cho hắn ta một số tiền đặt cọc, mắt cô ấy sáng lên, tay gõ lia lịa trên bàn

phím.

Nhìn hình ảnh xuất hiện trên màn hình, Kim Ân Hi huýt sáo, đây là lần đầu tiên cô biết có một ả đàn bà thích tìm đường chết như thế.

“Hi, An, đang làm gì đấy?” Kim Ân Hi gọi cho Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn lướt qua phòng khách: “Có kết quả rồi?”

“Đương nhiên, cậu cũng không xem thử tớ là ai sao, chắc cậu không ngờ tới kẻ muốn chơi mình là ai đâu.” Giọng Kim Ân Hi hưng phấn, mang theo vẻ đắc ý.

“Là Thẩm Hi Đồng?” Thẩm Thanh Lan nói nhạt.

Nụ cười của Kim Ân Hi cứng lại, gào to: “An, sao cậu biết? Tớ phải tốn công sức lắm mới điều tra ra đấy.”

“Đoán thôi.” Thẩm Thanh Lan trả lời, kẻ muốn hại cô chỉ có vài người, phân tích một chút là có thể kết luận được.

Kim Ân Hi uể oải: “An này, mỗi lần muốn so sánh với cậu, tớ đều có cảm giác thất bại. Nước Z của các cậu có câu gì mà cá cái gì Lượng ấy, tớ thấy nó

đúng là để hình dung tâm trạng của mình bây giờ.”

“Là đã sinh Du sao còn sinh Lượng.”

“Đúng rồi, là câu này. Nhưng mà cô chị nuôi của cậu lần này có thông minh hơn, còn biết tìm người liên lạc với phóng viên. Nếu tớ không tra qua từng đường chuyển tiền của họ, chỉ sợ là không tìm ra cô ta. Xem ra sau khi bị cậu đả kích, IQ của cô ta cũng đã tăng lên rồi.”

Thẩm Thanh Lan biết được là Thẩm Hi Đồng làm cũng không kinh ngạc là bao, tìm được cha mẹ của cô ta lâu vậy rồi, nếu cô ta không hành động thì cô cũng nghi ngờ Thẩm Hi Đồng có phải bị đánh tráo rồi hay không.

“An, có muốn tớ giúp cậu xử lý cô ả không, đảm bảo không có sai sót gì, để cô ả khỏi phải lắc qua lắc lại, trông mà chướng mắt.” Kim Ân Hi ngồi trên sô-pha gặm táo, đây là loại táo đỏ mà Phó Hoành Dật đặt riêng từ nước ngoài cho Thẩm Thanh Lan, vừa được đưa tới đây bằng đường hàng không vào hôm qua. Mùi vị của nó rất ngon, hôm qua Kim Ân Hi tới nhà Thẩm Thanh Lan, tiện tay đem nửa thùng về.

“Ân Hi, cậu quên tớ đã nói gì rồi à?” Giọng Thẩm Thanh Lan trầm xuống.

“Biết rồi biết rồi, tớ chỉ nói vậy thôi, cậu đừng nghiêm túc quá thế.” Kim Ân Hi nhún vai, cười hì hì.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không thể không nghiêm túc, với tính cách của Kim Ân Hi, chỉ sợ nếu cô đồng ý thì Thẩm Hi Đồng sẽ không được nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Cách thức như vậy dù sảng khoái được nhất thời, nhưng lại phiền phức về sau. Mà quan trọng nhất là cô không muốn sau này Phó Hoành Dật biết thân phận của mình, xem cô như một ma nữ độc ác tàn nhẫn.

Đối phó với người như Thẩm Hi Đồng, cô càng có phương thức tốt hơn, tuyệt đối khiến cô ta đau đớn gấp ngàn lần cách của Kim Ân Hi.

Đừng trách cô ác, muốn trách thì trách Thẩm Hi Đồng không biết thân biết phận, động tay vào chỗ không nên động.

“Gửi hết thông tin cậu tra được vào mail của tớ đi.” Thẩm Thanh Lan báo với Kim Ân Hi câu đó rồi ngắt máy.

“Thanh Lan, chúng tớ đang bàn trưa nay ăn lẩu ở nhà cậu, thấy sao hả?” Thẩm Thanh Lan vừa ra khỏi phòng ngủ đã nghe Vu Hiểu Huyên phấn khích nói.

“Chúng ta đi siêu thị mua nguyên liệu nấu lẩu rồi ở nhà tự nấu, có phải là rất hay không?” Càng nói, Vu Hiểu Huyên càng thấy ý này rất hay, cô ấy muốn ăn thịt bò, tôm, mực, bò viên…

http://tieulun.hopto.org

“Mau lau nước miếng của cậu đi.” Phương Đồng ghét bỏ ném khăn giấy qua cho Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên theo bản năng nhận lấy rồi lau miệng, sau đó mới nhận ra mình bị Phương Đồng đùa, hừ lạnh: “Phương Đồng, cậu chờ đó cho tớ.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 192: Phó hoành dật trở về

Phương Đồng không quan tâm, nhún vai gặm táo, táo nhà Thanh Lan ngon thật, không biết mua ở đâu, khi nào về phải mua cho Đinh Minh Huy một ít mới được.

“Thanh Lan, cậu thấy đề nghị vừa rồi của tớ thế nào?” Vu Hiểu Huyên chờ mong nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan hơi khó xử: “Nhà tớ không có đồ nấu lẩu.”

Vu Hiểu Huyên ai oán than, thất vọng nói: “Thịt bò của tớ, tôm của tớ, mực của tớ, bò viên của tớ…”

“Ăn nhiều thịt như vậy, sao không mập chết cậu luôn đi.” Phương Đồng liếc cô.

Vu Hiểu Huyên nhịn không được, phản bác: “Cậu thì biết gì, đã một tháng nay tớ chưa được ăn thịt rồi, có biết không hả? Tròn một tháng đó. Mỗi ngày ba bữa tớ đều phải ăn cỏ, cũng sắp biến thành cỏ luôn rồi.”

Vu Hiểu Huyên ai oán, chị Linda nói cô ấy ăn nhiều quá, nên phải ăn chay để duy trì vóc dáng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan do dự nói: “Hay để tớ đặt một bàn lẩu đem đến đây nhé?”

Mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên: “Được được, tớ muốn ăn ở Đắc Thắng, thịt bò quán họ rất ngon, còn cả tôm nữa, đúng là mỹ thực.”

Phương Đồng cũng không ý kiến gì, Thẩm Thanh Lan đưa điện thoại cho Vu Hiểu Huyên, để cô ấy gọi món.

Vu Hiểu Huyên biết khẩu vị của từng người, vô cùng hào hứng nhận việc gọi món. Để đỡ quên, cô ấy còn hỏi mượn bút của Thẩm Thanh Lan ghi lại hết những món muốn ăn rồi mới gọi.

Phương Đồng nhìn vẻ mặt hài lòng thỏa mãn của Vu Hiểu Huyên thì không nhịn được cười, thật ra chỉ cần những thứ đơn giản như vậy cũng có thể khiến người ta vui vẻ.

“Hôm nay cậu sao vậy?” Thẩm Thanh Lan ngồi cạnh Phương Đồng, hỏi khẽ.

Phương Đồng ngạc nhiên: “Tớ không sao mà?”

“Nhìn cậu có vẻ không được yên lòng, có phải là có tâm sự không?” Tuy biểu hiện của Phương Đồng không rõ ràng, hoặc do đã che giấu rất tốt, còn quậy với Vu Hiểu Huyên một buổi mà cô nàng cũng không phát hiện ra, nhưng

Thẩm Thanh Lan lại nhìn thấy rõ đáy mắt của cô ấy mơ hồ có vẻ sầu lo.

Phương Đồng đối mặt với gương mặt lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Tớ thực sự không sao hết, chỉ là gần đây làm việc hơi mệt, cậu cũng biết tớ là người mới mà, công việc khá nhiều.” Lời này nửa thật nửa giả.

Gần đây Phương Đồng đã về tập đoàn Quân Lan làm việc, còn do Thẩm Quân Dục mời vào, là nhân vật được quan tâm nhất trong ban thư ký. Mọi người đều đoán già đoán non quan hệ của cô ấy và Thẩm Quân Dục. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh ấy tự tiến cử một thực tập sinh, lại còn là thực tập sinh lần trước đã từ chức ở tập đoàn Quân Lan.

Sau không biết ai tìm hiểu được, Phương Đồng chỉ vì là bạn của em gái ông chủ nên mới được mời vào, ánh nhìn của mọi người đều thay đổi, vốn dĩ lý lịch của cô ấy kém nhất trong số họ, giờ còn dựa vào quan hệ để được vào. Hơn nữa bọn họ quan sát một tuần, cũng không thấy Thẩm Quân Dục đối xử khác biệt mấy với Phương Đồng, thái độ của mọi người thay đổi ngay, công việc của cô ấy tăng thêm rất nhiều.

Với Phương Đồng thì những thứ này cũng không quá không quan trọng, cùng lắm chỉ là nhiều thêm chút việc thôi, coi như cô ấy rèn luyện.

Điều khiến cô ấy thấy đau đầu chính là mâu thuẫn của nhà mình và Đinh Minh Huy. Ba mẹ cô ấy rất không thích Đinh Minh Huy, vốn thái độ của ba về anh ta đang trung lập, nhưng lúc gặp Đinh Minh Huy rồi thì lại đứng về phía mẹ, phản đối chuyện cô ấy và anh ta quen nhau.

http://tieulun.hopto.org

Mà hình như Đinh Minh Huy cũng không thích ba mẹ cô ấy, mỗi lần nói tới chuyện này, anh ta đều lảng tránh. Nhưng nhìn thái độ đó của anh ta, Phương Đồng vẫn có thể cảm nhận được phần nào.

Nhất là gần đây, không biết có phải ảo giác hay không mà Phương Đồng luôn cảm thấy Đinh Minh Huy lảng tránh mình, Rõ ràng là cùng công ty, nhưng số lần gặp mặt lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Nếu tớ giúp được gì, cậu phải nói đấy.” Thẩm Thanh Lan cũng không hỏi thêm mà chỉ nói như vậy.

Phương Đồng rất cảm động, gật đầu: “Yên tâm, sẽ không khách sáo với cậu đâu.”

Giao hàng tới rất nhanh, chờ đến khi Thẩm Thanh Lan thấy đống đồ ăn, không kìm được mà nhìn qua Vu Hiểu Huyên. Số lượng này, dù có kêu thêm ba người nữa tới thì vẫn đủ.

“Vu Hiểu Huyên, cậu là heo à, gọi nhiều vậy muốn no tới chết hả?” Phương Đồng giận.

Vu Hiểu Huyên cười lúng túng: “Không ngờ lại nhiều thế, chúng ta cố ăn đi, không hết thì… đợi đến lúc không ăn được nữa hãy nói.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ cười cười, Phương Đồng lại càng không muốn nói với Vu Hiểu Huyên.

Trưa nay, ba người được ăn căng bụng như ý.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên ngã người trên sô-pha, Vu Hiểu Huyên xoa xoa bụng, no quá, căng bụng chết rồi, nếu biết vậy thì không ăn nhiều thế, hu hu hu…

Thẩm Thanh Lan vào bếp rót ba ly trà giúp tiêu hóa, Vu Hiểu Huyên xua tay: “Không được, không thể uống thêm ngụm nào nữa. Thanh Lan này, tớ cảm thấy tức muốn bể bụng rồi.”

Phương Đồng thì uống một hớp, thật ra cô ấy cũng rất no, nhưng vẫn khá hơn Vu Hiểu Huyên. Cô nàng này thấy thịt là giống như sói đói một tháng, ăn như táp nước.

Xoa xoa bụng một hồi, Phương Đồng thấy thoải mái hơn.

“Ai bảo cậu ăn nhiều thế làm gì.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Vu Hiểu Huyên, khẽ nhíu mày: “Có muốn uống thuốc tiêu hóa không?”

Vu Hiểu Huyên lắc đầu: “Không cần đâu, chờ lát nữa là ổn thôi. Dạ dày tớ lớn lắm, chút này tính là gì, chiều nay tớ còn muốn ăn cơm nữa đó.”

Chỉ là Vu Hiểu Huyên đã đánh giá quá cao dạ dày của mình rồi, bất ngờ ăn nhiều thịt như thế, dạ dày của cô nàng nào tiêu hóa được. Trong thoáng chốc, cô ấy bắt đầu làm ổ trong nhà vệ sinh, liên tiếp bốn năm lần như thế, Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan đành đưa cô ấy tới bệnh viện.

Lúc Vu Hiểu Huyên đang truyền nước thì Linda đen mặt đi vào, nhìn Vu Hiểu Huyên không nói gì. Dù sao trong phòng còn có người khác, vẫn nên cho nghệ sĩ nhà mình chút mặt mũi.

Vu Hiểu Huyên thấy Linda đen mặt thì rụt cổ, rốt cuộc cũng biết sợ, cầu cứu nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn Vu Hiểu Huyên: “Linda, có thể nói chuyện với chị một chút không?”

Đương nhiên Linda cũng biết Thẩm Thanh Lan, cô là bạn của Hàn Dịch, cũng biết cô là thiên kim nhà họ Thẩm. Bây giờ cô còn là họa sĩ nổi tiếng Lãnh Thanh Thu, cũng là cổ đông của Thánh Huyên, xem như bà chủ của Linda. Cô ấy gật đầu đi theo Thẩm Thanh Lan ra cầu thang gần đó, ở đây là bệnh viện tư, quản lý tốt nên Thẩm Thanh Lan và Linda không lo có người theo dõi chụp ảnh.

“Linda, tôi biết chị là người đại diện của Hiểu Huyên, chị làm gì cũng vì muốn tốt cho cô ấy, nhưng sức khỏe của con người là quan trọng nhất, chị

nghĩ thế nào?” Giọng Thẩm Thanh Lan bình thản, giống như đang nói chuyện bình thường.

Linda biết thân phận của cô, Thẩm Thanh Lan không tỏ vẻ gì đặc biệt, nhưng cô ấy lại nghiêm túc: “Cô Thẩm, tôi biết Hiểu Huyên là bạn của cô, quan hệ của các cô rất tốt, nhưng dù sao bây giờ cô ấy cũng là nghệ sĩ, nhất định phải chú ý đến hình tượng của bản thân, nhất là với một nghệ sĩ đang phát triển như cô ấy. Mặc dù chỉ là ăn nhiều đến mức phải vào viện, nhưng lỡ bị truyền thông sờ gáy thì không chỉ có phiền phức như vậy thôi đâu, truyền thông cũng không có nhẹ nhàng như tôi.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Linda, ánh mắt có vẻ tán thưởng. Cô đã nghe Hàn Dịch nhắc tới Linda này, danh tiếng người đại diện nhất nhì trong giới giải trí quả không phải chỉ là danh hão. Linda rất nghiêm khắc với nghệ sĩ của mình, nhưng những người trải qua sự rèn luyện của cô ấy đều có thành tựu đáng kể.

Trước đây Vu Hiểu Huyên bị phân cho Linda quản lý, Thẩm Thanh Lan sẽ không tin nếu có ai nói chuyện này không có Hàn Dịch nhúng tay vào.

“Linda, nếu tôi có gan đưa Hiểu Huyên đến bệnh viện, đương nhiên sẽ không sợ bị truyền thông sờ gáy hoặc để truyền thông tung tin bịa đặt. Chúng ta quay lại chuyện chính, tôi biết cô làm vậy là vì muốn tốt cho Hiểu Huyên, nhưng vì để đảm bảo sức khỏe của cậu ấy tốt, thì vẫn nên phối hợp chay mặn hợp lý.”

“Nghệ sĩ của tôi đều ăn kiêng hết, hơn nữa tôi còn sắp xếp cố vấn dinh dưỡng cho họ trong mức cho phép, có thể đảm bảo sức khỏe của họ vẫn ở mức tốt nhất.” Cho nên không hề tồn tại chuyện dinh dưỡng có vấn đề.

http://tieulun.hopto.org

Linda chưa bao giờ nghĩ chuyện nghệ sĩ ăn chay là vấn đề lớn, thậm chí cô ấy còn bất mãn với Vu Hiểu Huyên. Người khác ăn chay thì không sao, còn cô nàng ăn chay thì lắm vấn đề, mới không ăn thịt một thời gian thôi đã không nhịn được rồi. Ngay cả miệng của mình mà không giữ nỗi thì tôi còn có thể kỳ vọng gì ở cô chứ? Cô có thể cố gắng, nhưng cố gắng không có nghĩa là không quan tâm tới ngoại hình của bản thân.

Nếu ngay cả chuyện này mà Vu Hiểu Huyên cũng không làm được, cô ấy rất lo lắng không biết có nên tiếp tục dẫn dắt cô nàng hay không. Vu Hiểu Huyên là mầm cây tốt, nhưng cô ấy cũng không phải chỉ có mỗi mầm cây này.

Sao Thẩm Thanh Lan có thể không nhận ra ý của Linda chứ? Mắt cô khẽ sáng lên, chậm rãi nói: “Linda, không phải Hiểu Huyên không chịu được khổ, mà tôi nghĩ vốn không cần phải làm như vậy. Giới giải trí có nhiều nghệ sĩ như thế, lẽ nào họ đều ăn chay hết? Tập luyện hằng ngày vẫn có hiệu quả hơn là ăn kiêng. Riêng tôi cho rằng không chỉ riêng ở mặt này, thật ra có rất nhiều chuyện cũng có đạo lý như vậy, rõ ràng là có thể áp dụng cách khác để người ta dễ chấp nhận, tại sao lại không làm chứ?”

“Tôi hiểu ý của cô Thẩm, tôi sẽ suy nghĩ lại đề nghị của cô. Nhưng tôi tự có cách quản lý riêng đối với nghệ sĩ của mình, tôi mong cô Thẩm có thể hiểu được.”

“Đương nhiên rồi.”

Tuy Linda không rất đồng ý quan điểm của Thẩm Thanh Lan nhưng cô ấy cũng có chỗ tốt, là lắng nghe ý kiến của người khác. Chuyện Thẩm Thanh

Lan nói, cô ấy nhớ rõ, cô ấy cũng sẽ suy nghĩ đến đề nghị của cô, nhưng có đồng ý hay không lại là chuyện khác.

Thẩm Thanh Lan không phải kẻ thích nhúng tay vào chuyện của người khác, lần này cũng chỉ vì không chịu nổi bộ dạng đáng thương của Vu Hiểu Huyên mà thôi.

Linda không quay lại phòng bệnh mà đi luôn, dù sao nghệ sĩ của cô ấy không phải chỉ có mỗi Vu Hiểu Huyên, chuyện cô ấy cần làm cũng rất nhiều, có thể bớt chút thời gian qua đây xem Vu Hiểu Huyên đã là coi trọng cô nàng rồi.

“Chị Linda đâu rồi?” Vu Hiểu Huyên nhìn ra sau Thẩm Thanh Lan, không thấy Linda đâu.

“Đi rồi, nhưng sợ là sau khi cậu về lại phải chịu khổ rồi.” Thẩm Thanh Lan nói.

Vu Hiểu Huyên còn đang mừng vì Linda đã đi mất, lúc này liền biến ngay thành cải trắng khô quắt, mặt mũi phờ phạc: “Tớ biết ngay mà, nếu biết thế này sẽ không ăn nhiều thịt, nếu ăn ít lại sẽ không thành như vậy.”

“Hiểu Huyên, con sao rồi?” Giọng của mẹ Vu truyền từ ngoài phòng bệnh tới. Lát sau bà ấy đã vào phòng, đi theo sau là một người đàn ông trung niên, ba của Vu Hiểu Huyên – Vu Vĩ.

http://tieulun.hopto.org

Bà Vu lo lắng: “Rốt cuộc là đau ở đâu?”

“Mẹ, con không sao mà, chỉ ăn nhiều chút nên dạ dày khó chịu thôi.” Vu Hiểu Huyên xấu hổ, ăn trưa thôi mà cũng nhập viện, đúng là mất mặt.

Dù Vu Vĩ không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn con gái lại có vẻ lo lắng. Thẩm Thanh Lan và Phương Đồng liếc nhìn nhau, ăn ý rời khỏi phòng bệnh.

Bà Vu thấy mặt Vu Hiểu Huyên tái nhợt thì đau lòng muốn chết: “Hiểu Huyên à, đừng làm nghệ sĩ gì đó nữa, tuy nhà chúng ta không phải là đại phú đại quý gì, nhưng tiền thì ba mẹ vẫn có mà.”

Vu Vĩ cũng gật đầu, từ lúc con gái nói muốn làm nghệ sĩ, họ đã ít gặp mặt cô ấy hơn, đây chỉ là phụ thôi, mà quan trọng nhất là thấy con gái ngày càng gầy đi, chút thịt được nuôi lớn cũng dần biến mất, thân làm ba mẹ như họ nhìn mà xót xa.

Trước kia Vu Vĩ chỉ có một xưởng gia công đồ nhỏ, đột nhiên năm ngoái có một công ty quần áo tới tìm, chủ động muốn hợp tác với ông ấy, hơn nữa còn là làm ăn lâu dài. Lúc đầu Vu Vĩ còn tưởng là lừa đảo, sau mới biết hóa ra đó là công ty con của tập đoàn Quân Lan.

Biết con mình hay khen con gái nhà họ Thẩm không ngớt, Vu Vĩ cũng hiểu cuộc giao dịch này ít nhiều vẫn là vì nể mặt mũi con gái nhà mình. Cũng nhờ hợp tác mà lợi nhuận của xưởng tăng lên rất nhiều, nếu cứ phát triển như vậy thì cuộc sống của cả nhà sẽ càng dư dả hơn, mà ông ấy chỉ có một đứa con gái này thôi.

http://tieulun.hopto.org

Trước đây con gái bảo muốn làm nghệ sĩ là vì yêu thích, nhưng giờ thấy con mình chịu khổ, ông ấy thật sự rất xót.

Vu Hiểu Huyên không muốn: “Ba mẹ, con không sao đâu, lần này là ngoài ý muốn thôi, bình thường tụi con ăn rất ngon mà, người đại diện của con còn mời chuyên gia dinh dưỡng tới phụ trách bữa ăn hằng ngày, hai người xem giờ con thon thả đi nhiều rồi.”

Nếu không phải còn đang truyền nước, Vu Hiểu Huyên thật muốn đứng dậy xoay một vòng, chứng tỏ mình rất rất khỏe.

“Ba mẹ, bây giờ con không khổ đâu, mỗi ngày đều sống rất chất lượng, cực kỳ thỏa mãn, còn thấy rất vui vẻ, hai người tiếp tục ủng hộ con có được không?”

Vu Hiểu Huyên dựa đầu lên vai mẹ làm nũng, bà Vu luôn nuông chiều cô ấy, liếc nhìn Vu Vĩ: “Con đó, nếu mệt thì về nhà, biết chưa? Ba mẹ nuôi con.”

Vu Hiểu Huyên cười, mắt hơi ướt: “Ba mẹ, người nói xem kiếp trước con đã làm được chuyện tốt gì mà kiếp này lại được làm con của hai người chứ?”

Bà Vu cười: “Bớt nói đi cô.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng nhắn cho Vu Hiểu Huyên biết mình và Thẩm Thanh Lan đã đi rồi, dù sao ba mẹ cô ấy cũng đã tới, họ ở lại đây cũng không có gì làm.

Lúc ở cửa bệnh viện lại vô tình gặp phải một người, Thẩm Thanh Lan gọi Hàn Dịch lại: “Anh cũng đến khám bệnh à?”

Hàn Dịch cười: “Chị dâu, không ngờ lại gặp chị ở đây. Tôi không tới khám bệnh, chỉ là làm kiểm tra sức khỏe thường niên thôi.”

Hàn Dịch cười tươi rói, giải thích cũng hợp tình hợp lý, chỉ tiếc là Thẩm Thanh Lan không tin.

Nhìn Hàn Dịch sâu xa: “Hy vọng là vậy.”

Hàn Dịch nhìn Thẩm Thanh Lan rời đi, lau mồ hôi hột. Chẳng biết vì sao mỗi lần chạm mắt với Thẩm Thanh Lan, anh ta đều có cảm giác chột dạ như gặp quỷ.

Hàn Dịch vào trong, hỏi số phòng của Vu Hiểu Huyên, mới đến cửa đã nghe thấy tiếng cười nói bên trong. Anh ta dừng bước, đứng ngoài nghe một hồi, thấy cả nhà hòa thuận vui vẻ như vậy khiến anh ta có chút hâm mộ. Gia đình đơn giản ấm áp như thế là thứ mà mình chưa từng được cảm nhận.

Hàn Dịch đứng một lúc ngoài phòng bệnh rồi rời đi.

http://tieulun.hopto.org

***

Hôm nay Thẩm Thanh Lan lái xe tới, lúc xe rời khỏi bệnh viện không lâu, Thẩm Thanh Lan thoáng nhìn qua lại thấy một bóng người quen thuộc, không khỏi nhìn lâu thêm một chút khi thấy người đó lên xe, cô bất giác nhíu mày lại.

“Thanh Lan, sao thế?” Phương Đồng nhìn theo tầm mắt của cô nhưng không thấy gì hết, tò mò hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu: “Không có gì, cứ ngỡ gặp người quen thôi, là tớ nhìn nhầm. Giờ đưa cậu về nhà à?”

“Nếu tiện đường thì đưa tớ đến Tân Hoa Nhai đi.”

Thẩm Thanh Lan hiểu ra, nếu cô nhớ không nhầm thì Đinh Minh Huy sống ở Tân Hoa Nhai.

Lúc để Phương Đồng bên đường Tân Hoa, Thẩm Thanh Lan rời đi. Vốn là cô định trở về nhà họ Thẩm, dù sao vừa nãy gặp Sở Vân Dung vẫn khiến cô thấy kỳ lạ.

Cạnh bệnh viện tư kia là trung tâm tư vấn tâm lý cao cấp, Sở Vân Dung vào

đó làm gì, hơn nữa nếu vừa nãy cô không nhìn nhầm, trong tay bà có cầm theo đồ.

Nhưng vừa quay đầu xe, cô nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật: "Thanh Lan."

Thẩm Thanh Lan giảm tốc độ, nghe giọng nói trầm thấp của Phó Hoành Dật thì gương mặt giãn ra: "Vâng."

"Em đang ở đâu thế?"

Thẩm Thanh Lan báo địa chỉ, "Em ở đó chờ nhé, anh tới tìm em."

Thẩm Thanh Lan kinh ngạc: "Anh về rồi?"

Phó Hoành Dật cười khẽ: "Anh về khiến em không vui à?"

Sao có thể không vui được, mắt Thẩm Thanh Lan đầy ý cười: "Anh đang ở đâu, để em qua đón anh đi, em đang lái xe."

Phó Hoành Dật nghĩ một lúc rồi báo địa chỉ, cách Thẩm Thanh Lan cũng không xa mấy. Chẳng mấy chốc, Thẩm Thanh Lan đã nhìn thấy Phó Hoành Dật đứng ven đường. Dù đang đợi người nhưng dáng người của anh vẫn

thẳng tắp. Cô mỉm cười dừng xe trước mặt Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật không lên mà bảo Thẩm Thanh Lan xuống xe, Thẩm Thanh Lan thắc mắc nhưng vẫn nghe lời: “Sao thế?”

Phó Hoành Dật mở cửa ghế phụ, làm động tác mời, Thẩm Thanh Lan cười cười ngồi vào trong.

Phó Hoành Dật vòng qua ngồi vào ghế lái nhưng chưa vội lái xe mà nghiêng sang thắt dây an toàn cho cô. Mùi hương quen thuộc gần ngay trước mắt khiến trái tim không chút phòng bị của Thẩm Thanh Lan nảy lên.

“Sao hôm nay anh đã về rồi?” Thẩm Thanh Lan hỏi, không phải nói cuối tháng mới về được ư?

Phó Hoành Dật cười: “Nhớ em nên về.”

Đương nhiên Thẩm Thanh Lan sẽ không tin chuyện lạ kỳ như thế, nhưng khóe miệng cô vẫn không kiềm được mà cong lên. Phó Hoành Dật thấy cô cười khẽ thì cười, thật ra lần này anh về là đến quân khu ở Thủ đô làm việc.

Năm nay quân khu Thủ đô muốn chọn một nhóm bộ đội đặc chủng mới, mời anh đến làm huấn luyện viên. Trước kia cũng có chuyện này, nhưng Phó Hoành Dật từ chối, vì anh nghĩ đây là chuyện tốn thời gian.

http://tieulun.hopto.org

Lần này cấp trên chỉ hỏi thử thôi, không nghĩ anh sẽ đồng ý, vậy mà Phó Hoành Dật lại đồng ý luôn. Thật ra chuyện này đã được xác định vào tuần trước rồi, lúc Phó Hoành Dật gọi cho Thẩm Thanh Lan nhưng không nói là vì muốn cho cô bất ngờ.

Bây giờ xem ra hiệu quả ngạc nhiên rất tốt.

Phó Hoành Dật lái xe về nhà, vì buổi trưa ăn lẩu nên dù Thẩm Thanh Lan đã dọn dẹp, mở cửa thông gió, nhưng trong nhà vẫn còn mùi hương thoang thoảng.

“Trưa nay ăn lẩu sao?”

“Vâng, Hiểu Huyên và Phương Đồng đến, ba người cùng ăn.” Thẩm Thanh Lan giải thích: “Có phải mùi nặng lắm không, để em đi xịt khử mùi.”

Phó Hoành Dật kéo cô lại, cúi đầu hôn nóng bỏng. Thẩm Thanh Lan không kịp chuẩn bị đã bị hôn, người đàn ông này không hề dịu dàng, mang theo tình cảm mãnh liệt cuồn cuộn khiến cô khẽ run, ôm lấy cổ Phó Hoành Dật đáp lại nụ hôn này.

Cô có thể cảm nhận được sự nhung nhớ của anh, cũng như cô nhớ anh.

http://tieulun.hopto.org

Đang lúc kịch tính lại bị tiếng chuông phá đám, Phó Hoành Dật bất mãn nhìn điện thoại đang reo liên tục, miễn cưỡng nhận điện.

Là cuộc gọi về công việc, Thẩm Thanh Lan nhìn lướt qua, tự giác đi vào phòng ngủ sắp xếp lại hành lý của Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật nhận điện thoại xong thì đi vào phòng ngủ, thấy Thẩm Thanh Lan ngồi dưới đất xếp quần áo và đồ dùng hằng ngày cho mình. Hôm nay cô không cột tóc, cứ để xõa trên vai, nhìn nghiêng bớt đi phần lạnh lùng trong trẻo, lại có chút dịu dàng.

“Để anh tự làm là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan cười cười: “Chỉ có mấy bộ đồ thôi, em xếp xong ngay mà, lần này anh về được bao lâu?”

“Anh phải ở quân khu huấn luyện nhóm tân binh, chắc là tầm nửa năm.”

Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu: “Nửa năm?”

Phó Hoành Dật nhướn mi: “Sao, anh về em không vui à?”

Thẩm Thanh Lan trừng anh, thỉnh thoảng người này sẽ trở nên xấu xa, biết ý

của cô không phải thế mà lại cố tình hiểu sang nghĩa khác.

“Lần này anh về ông có biết không?”

“Buổi tối về nhà sẽ biết thôi.” Lần này về là để cô bất ngờ nên anh không nói cho ai hết. Anh biết tính của ông cụ, nếu ông biết thì chưa tới giây sau đã nói cho Thẩm Thanh Lan rồi. Ai bảo trong lòng ông, cháu dâu còn quan trọng hơn cháu trai chứ.

“Được rồi, mấy ngày nữa là sinh nhật chiến hữu cũ của ông, có mời người nhà tới dự, anh có rảnh không?” Thẩm Thanh Lan nhớ hôm qua ông nội Phó gọi nói cho cô, lúc đó Phó Hoành Dật không ở thành phố thì không sao, giờ về rồi mà còn ở lâu như vậy, đương nhiên phải hỏi anh một tiếng.

“Cuối tuần này sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

“Vậy đi thôi, cuối tuần này anh không bận.”

Buổi tối khi hai người về nhà, vẫn lên thăm Thẩm lão gia trước, tiệc mừng thọ cuối tuần này Thẩm lão gia cũng sẽ tham dự, thấy Phó Hoành Dật về, ông rất vui.

Mà trùng hợp là hôm nay Thẩm Hi Đồng cũng ở nhà, so với trước kia khi thấy Phó Hoành Dật thì mặt mày u oán, thì hôm nay tâm trạng cô ta rất tốt, còn hát khe khẽ, thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật còn chủ động cười chào hỏi.

Thẩm Thanh Lan nhìn bình hoa cô ta cầm, làm vẻ không nghe thấy lời của cô ta. Với kẻ như Thẩm Hi Đồng, cô thật sự không biết nên nói gì, trong mắt cô thì người phụ nữ này đúng là một kẻ ngu xuẩn khó chữa.

Thẩm Thanh Lan không khỏi nhớ tới vợ chồng Lý Đại Đầu và Điền Thúy Phương, không thể không nói, ngu xuẩn cũng có thể di truyền, Thẩm Hi Đồng là điển hình của câu dài mặt không dài đầu.

“Ông nội, mẹ đâu ạ?” Thẩm Thanh Lan nhớ tới chuyện thấy Sở Vân Dung lúc trưa.

“Ở trên tầng ấy.”

Thẩm Thanh Lan lên lầu, thấy phòng ba mẹ không khóa thì gõ cửa một tiếng rồi đi vào. Lúc vừa vào, cô đã thấy Sở Vân Dung hoảng hốt giấu thứ gì đó vào ngăn kéo.

Thẩm Thanh Lan khẽ nhướn mày: “Mẹ, mẹ đang làm gì thế?”

Sở Vân Dung nhếch môi: “Không có gì, vừa sắp xếp lại trang sức đã lâu

không dùng thôi, cuối tuần có một buổi đấu giá từ thiện, mẹ muốn đem trang sức đi quyên góp.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, không biết là có tin hay không, Sở Vân Dung nhìn cô: “Sao hôm nay lại về đây?”

“Phó Hoành Dật từ quân đội về rồi nên đến nhà thăm ông.” Thẩm Thanh Lan nhìn Sở Vân Dung, mang theo ý quan sát: “Mẹ, sắc mặt mẹ không tốt lắm, có phải khó chịu ở đâu không?”

Sở Vân Dung cười lắc đầu: “Mẹ đâu khó chịu gì, gần đây đang chuẩn bị biểu diễn, người hơi mệt, ngủ lại không yên, thuốc ngủ lại hết mà không có thời gian mua, hôm nay cố kiếm chút thời gian đi mua thuốc ngủ về.”

Sở Vân Dung rất mừng vì Thẩm Thanh Lan chủ động quan tâm, cũng có chút không quen, nhưng nhiều hơn là cảm giác mừng rỡ vì sự thay đổi này.

Vì thế, hôm nay cô thấy Sở Vân Dung đang đi mua thuốc? Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi.

“Biểu diễn quan trọng nhưng sức khỏe càng quan trọng hơn, mẹ phải chú ý nghỉ ngơi đấy.” Thẩm Thanh Lan từ tốn nói.

Nụ cười của Sở Vân Dung tươi hơn: “Mẹ biết rồi, thật ra mẹ đang dần dừng sự nghiệp lại rồi, Đồng Đồng lớn nhanh quá, nếu chuẩn bị tốt rồi, mẹ muốn

giao dàn nhạc lại cho con bé, như thế thì mẹ mới có thời gian ở nhà. Nếu con định có con với Phó Hoành Dật thì mẹ cũng giúp một tay, dù sao mời bảo mẫu cũng không có mấy người đáng tin.”

“Nhưng con còn trẻ, nếu chưa muốn có con thì cũng không sao.” Bà còn đang say sưa, không để ý đến ánh mắt sâu sắc của Thẩm Thanh Lan.

“Thẩm Hi Đồng có tham gia buổi biểu diễn sắp tới không ạ?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Sở Vân Dung gật đầu: “Tất nhiên là có rồi, bây giờ con bé đã có thể điều khiển một dàn nhạc rồi, tuy lần diễn tấu này trên danh nghĩa là mẹ tổ chức, nhưng thực tế đều do Đồng Đồng thực hiện. Mẹ cũng muốn nhân dịp này cho con bé cơ hội để biểu hiện tốt một chút. Đợi sau này giao dàn nhạc cho nó cũng không sợ bị người ta chê cười.”

Hiếm khi con gái chịu nói chuyện với mình, Sở Vân Dung nhiệt tình trả lời câu hỏi của Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nghe xong thì cười nhạt. Chẳng phải Thẩm Hi Đồng ghen tỵ với danh tiếng của cô sao? Lần này không ngại tặng cô ta một bài học, chỉ là không biết đứng càng cao thì ngã xuống có càng đau hay không.

“Thanh Lan, cuối tuần này là tiệc mừng thọ của ông Chu, con và Hoành Dật có tham gia không?” Cuối cùng Sở Vân Dung cũng nhớ ra, nhìn con gái bằng ánh mắt chờ mong.

“Dạ, anh ấy sẽ ở lại quân khu Thủ đô nửa năm, cuối tuần này sẽ tham gia tiệc với con.”

Sở Vân Dung càng vui hơn: “Hoành Dật được gọi về quân khu Thủ đô?” Số lần Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan ở với nhau còn chưa tới một tháng, đây vẫn là nỗi lo lắng của bà. Tuy chính bà cũng có cuộc sống như thế, nhưng bởi vì vậy nên bà càng biết những nỗi khổ bên trong. Hơn nữa con gái bà còn trẻ như vậy, nếu Phó Hoành Dật có thể ở lại đây, thời gian chung đụng của hai đứa sẽ nhiều hơn.

“Cụ thể thì không rõ lắm, chỉ là nửa năm nay sẽ ở lại quân khu Thủ đô.” Thẩm Thanh Lan không nói rõ, vì cô cũng không rõ lắm, chuyện trong quân đội của Phó Hoành Dật, trước giờ cô không hỏi tới.

Sở Vân Dung cũng biết đặc thù nghề nghiệp nên không hỏi nhiều, nhưng ánh mắt lại chan chứa ý cười: “Vậy ngày mai theo mẹ đi trung tâm thương mại mua đồ dạ hội đi, chắc con còn chưa chuẩn bị đúng không?”

Thẩm Thanh Lan nghĩ một lúc rồi đồng ý, cô còn muốn mua cho Phó Hoành Dật hai bộ quần áo, đồ của cô khá nhiều, nhưng Phó Hoành Dật thì ngược lại.

Sở Vân Dung cười càng tươi hơn, nhìn Thẩm Thanh Lan càng thêm từ ái. Thẩm Thanh Lan không quen với anh mắt như thế, trước kia Sở Vân Dung cũng không thích thân thiết với cô, ánh mắt của bà toàn là hổ thẹn và… e sợ.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, quan hệ của hai người đã thay đổi. Nói đúng ra là thái độ của Sở Vân Dung đối với cô thay đổi. Bà sẽ chủ động quan tâm cô, dù Thẩm Thanh Lan thấy có hơi dư thừa, cô đã qua cái thời đòi hỏi tình yêu thương của mẹ rồi.

“Đêm nay con và Hoành Dật ở lại nhà ăn cơm nhé?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu: “Trước khi tới con đã gọi cho ông nội là sẽ về nhà họ Phó ăn cơm rồi.”

Sở Vân Dung hơi thất vọng nhưng không ép, Thẩm Thanh Lan thấy Sở Vân Dung không nói gì thì đi ra ngoài. Nhìn bóng dáng con gái, Sở Vân Dung chạm vào tim mình, nở nụ cười.

Lúc cô xuống nhà tìm Phó Hoành Dật, anh và Thẩm lão gia đang ở nhà kính trồng hoa tỉa cành. Thẩm lão gia đứng bên cạnh, Phó Hoành Dật thì cầm kéo nghe lệnh của ông, xem ra phối hợp rất tốt.

Thấy Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật cũng không thả kéo xuống mà chỉ dịu dàng nhìn cô, Thẩm Thanh Lan nhìn anh rồi quay sang Thẩm lão gia: “Ông nội.”

Thẩm lão gia thấy cháu gái thì rất vui, nhất là thấy hai đứa tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn nhau đầy yêu thương, đáy lòng cũng vui mừng.

“Đã hẹn với lão Phó tới đó ăn cơm rồi chứ gì?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Ông nội phất phất tay: “Đi đi, đi đi, đúng là con gái gả rồi thì như bát nước đổ đi mà.”

Phó Hoành Dật cười nhẹ: “Ông nội, ngày mai chúng cháu tới xin ăn, ông cũng đừng ghét bỏ nhé.”

Thẩm lão gia trừng anh: “Ông tiếc gì hai cái miệng các cháu chứ?” Nhưng vẻ mặt lại rất hài lòng. Thẩm Thanh Lan hơi ái ngại, đúng là gần đây cô rất ít khi về nhà.

“Ông nội, cháu đưa ông vào nhà trước.” Thẩm Thanh Lan đi tới, ông nội đẩy cô ra: “Ông của cháu còn chưa già tới mức không đi nổi, không cần cháu đỡ. Cháu và Hoành Dật đi trước đi, ngày mai nhớ về đấy.”

Thẩm Thanh Lan cũng không ép, cười gật đầu rồi cùng với Phó Hoành Dật rời đi.

Thẩm lão gia nhìn Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan, cười cười nhìn chậu dành dành, lẩm bẩm nói: “Bà này, bây giờ Lan Lan sống rất tốt, Hoành Dật đối xử với nó rất tốt, nếu bà con sống chắc sẽ rất vui. Tôi cũng khỏe, mỗi ngày đều ăn no ngủ kỹ, nhìn Lan Lan hạnh phúc tôi cũng rất vui, chỉ là tôi

nhớ bà lắm. Hai ta đã cùng nhau trải qua bao mưa gió của cuộc đời, cuối cùng lại không thể cùng đi đến cuối đường, bà phải đi chậm lại chờ tôi đấy. Chờ tôi thấy Lan Lan sinh con rồi sẽ đi tìm bà, con của nó và Hoành Dật nhất định sẽ rất đáng yêu, lúc đó chúng ta từ từ nói cho nhau nghe. Nếu bà ở đó cô đơn thì đêm đến gặp tôi trong mơ, trò chuyện với tôi…”

***

“Không nỡ rời xa ông nội?” Rời khỏi nhà họ Thẩm, Phó Hoành Dật thấy tâm trạng Thẩm Thanh Lan hơi kém, dịu dàng hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, không phải không nỡ: “Chỉ là thấy hình như ông lại già đi rồi.”Vừa nãy thấy ông nội, phát hiện tóc của ông đã bạc nhiều hơn, nếp nhăn cũng sâu hơn một chút.

“Sau này thường xuyên về thăm ông, ăn cơm với ông, anh đi cùng em.”

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, nắm chặt tay anh: “Phó Hoành Dật, ông nội nhớ bà.” Sau khi bà nội qua đời, tuy ông cũng không có biểu hiện gì bất thường, nhưng Thẩm Thanh Lan ở cùng hai ông bà lão lâu nhất, có thể thấy ông nhớ bà nhiều lắm.

“Phó Hoành Dật, anh nói xem chúng ta có thể trải qua cả đời như ông bà nội không?” Giọng của Thẩm Thanh Lan rất nhẹ, mang theo sự sợ hãi mà cô không nhận ra.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật dừng bước, cúi đầu nhìn mắt cô: “Thanh Lan, chúng ta sẽ như ông bà nội, cùng trải qua cả đoạn đường này. Anh hứa với em, nhất định sẽ không để em đi trước.”

Ánh mắt anh dịu dàng, Thẩm Thanh Lan nhìn, chợt có chút sợ hãi nhắm mắt lại: “Phó Hoành Dật, sao anh không hỏi em chuyện ngày hôm đó? Nếu anh muốn biết thì em sẽ nói.” Chỉ cần anh hỏi, em sẽ nói cho anh biết, không giấu giếm chuyện gì.

Cô nhắm mắt nên không nhìn thấy nét yêu thương thoáng qua trong mắt Phó Hoành Dật. Anh nhìn người con gái trước mặt, dù cô vẫn mang gương mặt trong trẻo lạnh lùng, nhưng anh có thể cảm nhận được sự sợ hãi của cô.

Anh đi tới ôm cô vào lòng: “Thanh Lan, đừng sợ anh, anh cũng sẽ không hỏi em, chờ cho em chuẩn bị xong, em hẵng nói cho anh biết cũng được. Anh sẽ luôn ở bên em.” Cho nên em đừng sợ, bất kể thời gian sau này có ra sao, anh vẫn sẽ cùng em đối mặt.

Thẩm Thanh Lan xúc động, rúc vào lòng anh: “Phó Hoành Dật, anh sẽ làm em hư mất.”

Phó Hoành Dật cười: “Hư thì cứ hư đi, cưới cũng cưới rồi, không cưng chiều em thì anh còn thấy trời đất không dung đấy.”

Thẩm Thanh Lan cười, ánh mắt ý cười dịu dàng, lòng bỗng bình tĩnh lại. Cô ngẩng đầu lên từ trong lòng Phó Hoành Dật, thấy xung quanh không có ai thì nhón chân lên, hôn vào môi anh một cái.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cười nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 193: Cô nói, em yêu anh

“Thanh Lan, Hoành Dật, hai đứa tới rồi à.” Lúc tới cửa, hai người bắt gặp dì Triệu đang đi đổ rác: “Vừa nãy ông nội còn hỏi nhiều lần sao hai đứa chưa tới đấy, nhưng lại không muốn gọi điện cho hai đứa, bây giờ ông đang ở một mình trong phòng khách càm ràm kia kìa.”

Phó Hoành Dật buồn cười, nắm tay Thẩm Thanh Lan nhanh chóng vào nhà.

Phó lão gia ngồi trong phòng khách làu bàu: “Thằng nhóc thối này, về nhà cũng không đến thăm ông nội trước mà đã đưa vợ về nhà thông gia. Đúng là cưới vợ là quên luôn ông già này, còn không bằng nuôi cháu gái…”

Đang mải cằn nhằn thì đã nhìn thấy hai vợ chồng đi vào, ông không nói nữa mà nhìn thẳng vào màn hình ti vi, làm bộ “tôi đang tập trung xem ti vi, mấy người đừng làm phiền.”

Thẩm Thanh Lan buồn cười nhìn Phó lão gia, rồi lại đắc ý nhìn sang Phó Hoành Dật. Cô thả tay anh ra rồi tới chỗ ông: “Ông nội, xem gì mà chăm chú thế ạ?”

Phó lão gia nào có xem ti vi, thấy Thanh Lan nói chuyện với mình thì dời tầm nhìn sang cô, cười từ ái: “Chỉ là chương trình dưỡng sinh thôi, già rồi, phải xem mấy thứ có lợi. Cháu đi thăm ông cháu về đấy à?”

Thẩm Thanh Lan cười: “Dạ, còn nói chuyện với mẹ một lúc nên tới đây muộn, xin lỗi ông nội ạ.”

Phó lão gia xua tay: “Có gì mà xin lỗi chứ, ông bình thường cũng không có việc gì gấp, muộn một chút cũng đâu có sao. Ông nội cháu ở một mình, cô đơn, cháu có thời gian thì nên qua đó chơi với ông ấy.”

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu: “Gần đây bận chuyện quán trà nên không có thời gian ở cùng hai ông, bây giờ công việc sắp hoàn tất rồi, cháu và Hoành Dật sẽ thường xuyên về. Chắc ông nội chưa biết Hoành Dật sắp ở lại quân khu thủ đô nửa năm đúng không ạ?”

Phó lão gia nghe thế thì vui vẻ, nhìn Phó Hoành Dật: “Vợ cháu nói thật sao? Cháu ở lại quân khu thủ đô?”

Phó Hoành Dật chỉ mới nói với Thẩm lão gia, còn chưa báo cho ông nội mình biết, anh gật đầu.

“Tốt, tốt, vừa hay có thể ở cạnh vợ cháu nhiều hơn, quân khu thủ đô gần nhà, đi về cũng tiện.” Phó lão gia vừa cười vừa nói rất vui vẻ, tuy không phải được điều trực tiếp về ở lại quân khu thủ đô, nhưng ít gì cũng là dấu hiệu tốt. Hơn nữa cháu trai đã về rồi, ông còn lo không có chắt sao?

Phó lão gia biết sẽ không nhanh như vậy, nhưng vẫn mong mỏi không thôi.

“Thanh Lan, tối nay ông bảo tiểu Triệu sắc cho cháu thang thuốc bổ, phải uống hết đó. Thuốc này có tác dụng dưỡng da cực tốt, con gái còn trẻ như cháu thì phải uống nhiều vào, không chỉ đẹp mà còn bồi bổ cơ thể.”

Thẩm Thanh Lan im lặng ngồi nghe, cuối cùng không nói gì, chỉ nhìn Phó Hoành Dật, ông nội vội muốn ôm chắt lắm rồi.

Phó Hoành Dật liếc cô, ý bảo đừng để ý tới ông.

Thẩm Thanh Lan: … Anh như vậy mà cũng được sao? Tốt xấu gì cũng là ông nội ruột của anh đấy.

Nhưng bây giờ cô vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý để làm mẹ, cô tình nguyện có muộn một chút cũng được, chẳng phải người xưa thường nói xuất giá tòng phu sao? Tuy là tư tưởng phong kiến, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể nghe theo một chút.

Phó lão gia nào biết suy nghĩ của đôi vợ chồng, chỉ tự tính toán để dì Triệu nấu canh cho hai người uống mỗi ngày, tranh thủ lúc còn sớm thì sinh cho ông đứa chắt trắng trẻo mập mạp.

Hôm sau, Phó Hoành Dật phải tới quân khu báo danh nên chỉ có Thẩm Thanh Lan đi cùng Sở Vân Dung. Lúc ra ngoài, hai người gặp Thẩm Hi Đồng, cô ta ôm tay Sở Vân Dung: “Mẹ, mẹ đi dạo với Thanh Lan sao? Đưa con đi cùng nhé?”

Sở Vân Dung nhìn Thẩm Thanh Lan: “Không phải con bận chuyện dàn nhạc sao?”

Thẩm Hi Đồng cười dịu dàng: “Chuyện dàn nhạc có thể hoàn thành nhanh ấy mà, hiếm khi Thanh Lan đi dạo phố, lâu rồi con cũng chưa đi đâu với mẹ nên hôm nay muốn đi cùng. Không phải mẹ không muốn dẫn con theo đấy chứ?” Cô ta nói rồi còn cố tình bĩu môi, ra vẻ ngịch ngợm.

Thẩm Thanh Lan không thèm nhìn, chỉ cúi đầu nghịch điện thoại, vừa nãy Phó Hoành Dật gửi tin nhắn tới, cô còn chưa kịp trả lời.

Sở Vân Dung khó xử nhìn Thẩm Thanh Lan, bà vỗ vỗ tay Thẩm Hi Đồng, dịu dàng khuyên: “Đồng Đồng, sắp diễn tấu rồi, lần này lại là sân khấu chính của con, mẹ muốn con tranh thủ thời gian để nghiêm túc tập luyện, mẹ sẽ chuẩn bị trang phục dạ hội cho yến tiệc cuối tuần giúp con.”

Ánh mắt Thẩm Hi Đồng khẽ đổi, cô ta cắn cắn môi thả tay Sở Vân Dung ra, cười nói: “Mẹ nói phải, con nên chuẩn bị tốt cho lần diễn tấu này.”

Thấy cô ta đau lòng nhưng lại cố mỉm cười, lòng Sở Vân Dung mềm nhũn, có vẻ như muốn bảo cô ta đi cùng. Nhưng bà nhìn sang Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt, đành phải nuốt lời này xuống. Bây giờ khó khăn lắm quan hệ của bà và Thanh Lan mới dịu lại, bà không muốn nó lại căng thẳng.

Bà biết Thẩm Thanh Lan không thích Thẩm Hi Đồng, lần này cũng chỉ có thể để Thẩm Hi Đồng chịu thiệt thòi: “Đồng Đồng, ba mẹ ruột của con cũng đang ở thủ đô, họ còn chưa quen với cuộc sống ở đây, khi nào rảnh con phải

đi thăm họ nhiều hơn đấy, biết không?”

Thẩm Hi Đồng xanh mặt, nhớ tới chuyện mình có loại ba mẹ như vậy, lửa giận của cô ta bốc lên.

Sau khi có kết quả giám định, hai vợ chồng đó cứ bám dính lấy cô ta không buông, thường chặn đường ngay cửa Đại Viện. Vì Thẩm Quân Dục chỉ trả giúp họ tiền thuê khách sạn một tuần, giờ không có tiền trả phòng nhưng lại không muốn chuyển sang nhà nghỉ nhỏ, họ không dám tìm người nhà họ Thẩm nên chỉ có thể bám lấy Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Hi Đồng cũng không muốn quản, nhưng đây không phải chuyện cô ta không muốn là được. Nếu cô ta không lo thật, không chừng hai vợ chồng này sẽ kiếm chuyện mất, nếu giờ không chặn được cô ta thì sẽ chuyển sang chặn người nhà họ Thẩm. Lỡ mà để người nhà họ Thẩm biết cô ta không thèm lo cho ba mẹ ruột, chẳng biết họ sẽ nghĩ thế nào. Do vậy Thẩm Hi Đồng hết cách, đành thuê một căn nhà cho hai người đó ở.

Căn nhà tuy không quá tốt nhưng cũng không coi là quá kém, vậy mà hai người đó lại rất không hài lòng, lúc thì chê phòng nhỏ, lúc thì than giá quá cao, có tiền như thế thì không bằng đi mua luôn nhà, ít ra nó còn là nhà của mình, không cần phải trả tiền. Còn có khi lại bảo đường xá không tiện, ra ngoài không có xe, ngay cả đón xe thôi cũng khó khăn.

Thẩm Hi Đồng nghe xong thì tức đến xanh cả mặt. Cô ta đã chi tiền thuê nhà rồi, bây giờ còn muốn mua luôn nhà, coi cô ta là máy rút tiền chắc? Tuy cuộc sống của cô ta giàu có, tiền tiêu không thiếu, nhưng cũng chỉ là tiền tiêu vặt thôi, tiền trong ngân hàng của cô ta cũng chẳng có là bao. Dù nhà họ Thẩm

có tiền nhưng lại quản con gái rất nghiêm, cô ta có muốn vung tiền như rác cũng không được. Cô ta không có công ty riêng như Thẩm Quân Dục, cũng không phải Thẩm Thanh Lan, thu nhập của cô ta có hạn.

Hơn nữa giá nhà ở thủ đô đắt đỏ, nếu chỉ mua căn hộ nhỏ thì không phải là cô ta không gánh nổi, chỉ là theo hiểu biết của cô về hai người kia, nếu cô ta mua căn nhà đó rồi thì thật sự sẽ sống không yên với họ.

Để không cho hai vợ chồng đó sinh lòng quá tham lam, Thẩm Hi Đồng vẫn không chịu mua nhà cho họ, ngay cả tiền cũng chỉ chu cấp vừa đủ để sống.

Vốn tưởng như vậy là được yên rồi, không ngờ họ còn giở chứng, đưa con trai của mình tới, còn muốn cô ta giới thiệu việc làm cho nó. Nó cũng chỉ tốt nghiệp trung học, còn ăn không ngồi rồi, là thứ vô dụng chỉ biết ngày ngủ đêm chơi game, muốn cô ta tìm việc cho nó, đúng là nực cười.

Vì cô ta từ chối nên vợ chồng họ cứ gọi tới mỗi ngày, không gọi được cho cô ta thì tới chỗ làm việc chặn cô ta, còn bị Sở Vân Dung bắt gặp một lần.

Giờ nghe Sở Vân Dung nhắc tới vợ chồng đó, mặt cô ta còn đẹp được mới lạ.

“Sao thế?” Sở Vân Dung thắc mắc.

Thẩm Hi Đồng ráng cười: “Không sao đâu ạ, tự dưng con nhớ ra hôm nay đã hẹn họ đi ăn cơm, không ngờ lại quên mất, may có mẹ nhắc. Lần này con

không đi dạo phố với mẹ được rồi, để lần khác con đưa mẹ đi nhé.”

Sở Vân Dung cười nói được, rời đi với Thẩm Thanh Lan.

Nhìn hai người rời đi, mặt Thẩm Hi Đồng đã đen thui. Mấy ngày nay cô ta sống không tốt nên mới muốn gây phiền phức cho Thẩm Thanh Lan, không ngờ lại tìm phải một tên vô dụng, ngay cả chút việc cỏn con mà làm cũng không xong, thiếu điều muốn kéo luôn cô ta ra mặt.

Cũng may lần này cô ta thông minh, tìm người trung gian thay mình làm việc, nếu không thì chẳng biết chuyện sẽ tới đâu nữa. Chỉ là cô ta không ngờ mình đã bị người ta tra ra, lúc này chứng cứ đã nằm trên bàn làm việc của Thẩm Quân Dục rồi.

Thẩm Quân Dục đã nghe đoạn ghi âm của gã đàn ông và tên phóng viên, kèm theo đó là đoạn ghi âm của Thẩm Hi Đồng tìm người hại Thẩm Thanh Lan. Những thứ này hôm nay vừa được gửi cho anh ấy , viết tên anh ấy nhưng lại không tra ra được là ai gửi.

Lúc đầu anh ấy nghĩ là có người đùa dai, nhưng tìm người kiểm tra thì biết đoạn ghi âm này hoàn toàn không bị chỉnh sửa, nói cách khác những thứ này đều là thật.

Mặt Thẩm Quân Dục đen thui, ánh mắt lạnh lẽo. Đây không phải là lần đầu tiên Thẩm Hi Đồng nhằm vào Thanh Lan. Anh ấy ngồi một mình trong văn phòng rất lâu, cuối cùng mới gọi cho Thẩm Khiêm, nói hết mọi chuyện cho ông biết.

“Nếu đã tìm được ba mẹ ruột của Thẩm Hi Đồng rồi, hơn nữa họ cũng đã nhận cô ta, thì chúng ta cũng nên trả con gái lại cho người ta chứ?” Thẩm Quân Dục lạnh lùng nói.

Không biết Thẩm Khiêm nói gì mà Thẩm Quân Dục chợt tức giận: “Lan Lan không bị thương gì thì không có nghĩa chuyện Thẩm Hi Đồng làm là có thể chấp nhận được. Lan Lan vốn dĩ là con gái danh chính ngôn thuận nhà họ Thẩm, mà Thẩm Hi Đồng kia là thứ gì chứ, loại như cô ta mà cũng dám làm hại Lan Lan ư? Dù Lan Lan không quan tâm thì người làm anh trai như con cũng không thể trơ mắt nhìn.”

Anh ấy kéo mạnh cà vạt rồi thuận tay vứt nó lên sô-pha: “Ba có thể mặc kệ Lan Lan nhưng con thì không… Ba đừng quên Lan Lan mới là con gái ruột của mình, mẹ đã thế mà ba cũng như vậy, hai người xứng làm cha mẹ ư? Năm đó, Lan Lan mất tích rốt cuộc là lỗi của ai… Con nói cho ba biết, đây là lần cuối cùng, nếu Thẩm Hi Đồng còn dám làm chuyện tổn thương tới Lan Lan, con nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta. Cái gì mà đại tiểu thư nhà họ Thẩm, danh tiếng nhà họ Thẩm chứ, trong mắt con những thứ đấy còn thua xa một sợi tóc của em gái con.”

Thẩm Quân Dục ném mạnh điện thoại xuống đất, mắt anh ấy đầy phẫn nộ, giống như một con thú bị nhốt lại, muốn trốn nhưng không thể trốn được. Trước giờ anh ấy là một người khiêm nhường, nho nhã, hiện tại xuất hiện tình huống như vậy đúng là rất hiếm gặp.

Lúc này Phương Đồng đi vào, cô ấy đến để đưa tài liệu, chỉ không ngờ lúc mở cửa thì bắt gặp gương mặt lạnh băng của Thẩm Quân Dục. Nhìn thấy ánh mắt không chút tình cảm đó khiến cô ấy sửng sốt, đang muốn lùi về sau thì

thấy anh ấy đã trở lại với hình tượng ngày thường, khiến Phương Đồng ngỡ như mình vừa gặp ảo giác.

“Không phải muốn đưa tài liệu à, đứng đó làm gì, đem lại đây.” Thẩm Quân Dục ngồi trên ghế, giọng hòa nhã.

Phương Đồng xốc lại tinh thần, cố quên đi sự tồn tại của chiếc điện thoại vỡ nát và cà vạt bị vứt trên sô-pha, đặt tài liệu lên bàn: “Trợ lý Dư nói tối nay anh có bữa tiệc xã giao, bảy giờ tối ở hội sở Hoàng Đình, anh ấy bảo tôi nhắc anh.”

Phương Đồng nghiêm túc nói, dù mặt không có biểu hiện gì nhưng lòng lại hận Dư Bân muốn chết. Có phải anh ta đã biết tâm trạng Thẩm Quân Dục không tốt nên mới để cô ấy mang tài liệu vào không?

Thương thay thực tập sinh là mình đây, ngay cả quyền từ chối cũng không có.

Thẩm Quân Dục nhận tài liệu, cúi đầu, chỉ nói: “Tôi biết rồi.”

Phương Đồng đợi một lúc nhưng không thấy anh ấy dặn dò gì nữa thì chuẩn bị ra ngoài, không ngờ vừa định nhấc chân lên, Thẩm Quân Dục đã gọi lại: “Tối nay đi cùng tôi đến tiệc xã giao.”

Phương Đồng “a” lên.

Thẩm Quân Dục ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cô ấy: “Không được à?”

Phương Đồng biết mỗi lần tham gia tiệc xã giao, khi nào cần bạn gái theo, Thẩm Quân Dục đều đưa thư ký đi. Nhưng có nhiều thư ký như vậy, tìm bừa một người cũng tốt hơn cô ấy nhiều, sao anh ấy lại bảo cô ấy đi chứ? Hơn nữa cô ấy chưa từng tham gia những hoạt động như vậy, sợ là không xử lý được. Lỡ như làm sai chuyện gì, không phải sẽ gây ảnh hưởng tới công ty ư.

Phương Đồng nghĩ và cũng nói thế, Thẩm Quân Dục im lặng nghe cô ấy trình bày.

“Hay là tôi bảo người khác đi nhé?” Phương Đồng dò hỏi, thật ra hôm nay cô ấy có hẹn ăn tối với Đinh Minh Huy, cũng không tiện lắm.

Thẩm Quân Dục nhìn cô ấy mà không nói gì, anh ấy cũng không nói là không được. Phương Đồng bị anh ấy nhìn mà bất an: “Chủ yếu là do tôi không có kinh nghiệm, hơn nữa tửu lượng của tôi rất tệ.” Nếu phải tiếp rượu thì tôi không giúp được anh đâu, tôi mà đi thì chẳng biết ai đỡ rượu cho ai.

“Phương Đồng, cô tới đây để làm gì?” Thẩm Quân Dục hỏi cô ấy, giọng điệu trầm ổn, không nghe ra vui buồn.

Mặt Phương Đồng hơi tái, cô ấy chợt hiểu ra, mình đến để làm thư ký, làm công cho người ta: “Tôi biết rồi, tôi sẽ chuẩn bị ngay. Chỉ là sự kiện như thế này thì cần chuẩn bị trang phục thế nào?”

“Trang phục bình thường thôi là được, đừng quá xuề xòa.”

Phương Đồng gật đầu rồi đi ra ngoài, khi đến cửa thì nhìn lướt qua Thẩm Quân Dục, anh ấy lại cúi đầu xem tài liệu.

Thẩm Quân Dục thấy cô ấy đi rồi mới ngẩng đầu rời khỏi tập văn kiện, anh ấy day day mi tâm, vừa nãy tranh cãi với ba mình khiến anh ấy thấy hơi mệt.

Anh ấy thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của ba mình, không rõ vì sao ông vẫn muốn để Thẩm Hi Đồng ở lại nhà họ Thẩm là có ý gì. Nếu cô ta biết an phận thì Thẩm Quân Dục không có ý kiến, nhà họ Thẩm cũng không phải không nuôi thêm được một người. Nhưng bây giờ anh ấy thấy rõ ràng Thẩm Hi Đồng rất tham lam, cô ta muốn làm gì, Thẩm Quân Dục cũng phần nào đoán được.

Vừa định cầm điện thoại lên, lại sực nhớ ra nó đã bị mình đập bể. Anh ấy gọi đường dây nội bộ nói với Phương Đồng: “Mua giúp tôi di động mới rồi đem lên đây ngay.”

Anh ấy nói xong câu đó liền cúp máy, Phương Đồng vừa về tới bàn làm việc, im lặng nhìn điện thoại, đương nhiên cô ấy biết người vừa gọi tới là ai. Phương Đồng nhận lệnh, xách túi rời công ty để mua di động cho ông chủ.

Gần công ty có một cửa hàng điện thoại lớn, cô ấy không biết Thẩm Quân Dục thường dùng hãng nào. Nhìn các chủng các loại điện thoại trước mặt, cô

ấy muốn gọi hỏi Thẩm Quân Dục nhưng lại sợ anh ấy ghét bỏ mình vô dụng. Phương Đồng nghĩ một lúc rồi gọi cho Thẩm Thanh Lan.

“Thanh Lan, anh trai cậu thích dùng điện thoại hãng nào?” Phương Đồng hỏi thẳng.

Thẩm Thanh Lan đang ở cửa hàng quần áo chờ Sở Vân Dung thử đồ, nhận được điện thoại của Phương Đồng, vẻ mặt không rõ đầu đuôi: “Sao cơ?”

Phương Đồng đập trán: “Là thế này…” Phương Đồng giải thích chuyện vừa xảy ra: “Nhưng mà tớ không biết anh cậu thích hãng nào, sợ mua về lại không thích nên mới gọi hỏi cậu.”

Thẩm Thanh Lan trầm ngâm: “Cậu cứ mua loại nào màu đen là được.” Thật ra cô cũng không biết anh trai thích loại nào nên chỉ nói bừa.

Phương Đồng như được ân xá, chỉ vào cái điện thoại màu đen rồi nói: “Lấy cái này đi.”

Lúc Phương Đồng mang điện thoại trở về văn phòng Thẩm Quân Dục thì không thấy người đâu, điện thoại và cà vạt cũng đã biến mất, văn phòng vẫn sạch sẽ ngăn nắp như trước.

Cô ấy bĩu môi, đặt điện thoại lên bàn làm việc, đang muốn đi ra ngoài thì chợt nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng nghỉ. Phương Đồng nghĩ chắc

Thẩm Quân Dục đang ở trong đó nên tới gõ cửa, dù sao điện thoại cũng mua được rồi, nên báo cho người ta biết một tiếng.

Chỉ là gõ cửa nhưng không thấy ai đáp lại, Phương Đồng gọi nhưng vẫn chẳng có động tĩnh gì. Cô ấy đoán anh ấy đang tắm nên không nghe thấy, vừa định đi ra ngoài thì cửa phòng nghỉ bật mở, dáng người cao lớn của Thẩm Quân Dục đập vào mắt Phương Đồng.

Thẩm Quân Dục vừa tắm xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa, nước trên tóc còn nhỏ tí tách, chỉ mới mặc được áo sơ mi và quần tây, cổ áo mở ba cúc lộ ra một mảng ngực rộng, vạt áo cũng không nhét vào quần, trông rất tùy tiện.

Phương Đồng nhìn thoáng qua mảng ngực kia rồi vội dời mắt đi, vành tai ửng hồng, mắt cô rũ xuống, không dám nhìn bậy: “Chuyện là… điện thoại đã mua xong rồi, tôi để trên bàn, anh xem thử có thích không, nếu không hài lòng thì tôi đem đi đổi.”

Nói xong, Phương Đồng xoay người định đi nhưng bị Thẩm Quân Dục gọi lại: “Đợi đã.”

Phương Đồng đứng quay lưng về phía anh ấy, từ góc độ của anh ấy có thể nhìn thấy vành tai đỏ bừng của cô ấy. Mắt anh ấy chợt sáng, tới trước mặt cô ấy, hơi cúi đầu nói: “Tôi là cọp à? Ngay cả nhìn tôi cũng không dám? Sợ tôi ăn cô à?”

Tay anh ấy đặt lên cổ tay áo, chậm rãi cài lại. Phương Đồng nhìn bàn tay to, khớp xương rõ ràng kia, dù không nói gì nhưng tai lại càng đỏ hơn. Không

thể không nói, anh hai em nhà họ Thẩm đều rất đẹp, nhất là đôi tay, tựa như tác phẩm nghệ thuật vậy.

Phương Đồng là một người cuồng tay, trước đây vì thích tay của Thẩm Thanh Lan nên mới dần thân với cô. Bây giờ phát hiện tay Thẩm Quân Dục cũng rất đẹp, còn đẹp hơn cả của Đinh Minh Huy nữa. Bàn tay trông rất mạnh mẽ.

Ánh mắt Phương Đồng rơi vào tay của Thẩm Quân Dục, cả người hơi thất thần.

Thẩm Quân Dục nhìn cô ấy chằm chằm, đương nhiên là phát hiện sự thay đổi này, anh ấy cười khẽ: “Sáu giờ xuất phát, cô ra ngoài chuẩn bị đi.”

Thẩm Quân Dục quay lại chuyện chính khiến Phương Đồng hoàn hồn, nghĩ tới việc mình nhìn tay một người đàn ông đến thất thần thì xấu hổ, “vâng” một câu, sau đó vội vã rời khỏi phòng làm việc của Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục lắc đầu cười đi tới bàn làm việc, anh ấy cầm điện thoại lên nhìn một lát rồi thay sim vào.

Phương Đồng rời khỏi phòng làm việc, xoa xoa hai tai đang nóng bừng, lúc này mới nhận ra điện thoại đang rung lên, là Đinh Minh Huy gọi tới. Bây giờ cô ấy mới nhớ ra cuộc hẹn không thành với Đinh Minh Huy, thế mà lại quên béng mất.

http://tieulun.hopto.org

“Alo, Minh Huy.” Giọng Phương Đồng hơi áy náy.

Nhưng Đinh Minh Huy lại không nhận thấy sự bất thường của cô ấy: “Đồng Đồng à, xin lỗi em, tối nay anh có việc nên không đi ăn tối với em được, mình dời sang cuối tuần được không? Cuối tuần anh dẫn em đi ăn.”

Cảm giác áy náy của Phương Đồng mất sạch, cô ấy nhìn vào tường: “Anh có chuyện gì?” Cô ấy đã không còn nhớ nổi đây là lần thứ mấy Đinh Minh Huy nói bận mà cho cô ấy leo cây rồi.

Tuy hôm nay cô ấy cũng có việc, nếu Đinh Minh Huy rảnh thì họ cũng không đi với nhau được, nhưng cảm giác khi đổi lại là anh ta nói vậy thì không giống nhau.

Đinh Minh Huy dừng một lát: “Việc riêng thôi, Đồng Đồng, anh hứa đây là lần cuối cùng, cuối tuần này anh sẽ đi ăn với em, được không?”

Mặt Phương Đồng lạnh lại, cười cười nói: “Được rồi, đúng lúc em cũng có việc, nếu anh không gọi thì em cũng đang định gọi cho anh.”

Lần này đến lượt Đinh Minh Huy im lặng: “Hôm nay em bận? Bận chuyện gì?”

“Ông chủ bảo em cùng đi tham gia tiệc xã giao.” Phương Đồng lạnh nhạt nói.

Đinh Minh Huy cứng mặt, không khỏi nhớ lại trong bữa tiệc cuối năm của công ty vào năm ngoái, Thẩm Quân Dục ôm Phương Đồng khiêu vũ: “Không phải ban thư ký có nhiều người lắm ư, sao phải là em đi?”

Phương Đồng nghe thế thì bật cười: “Chắc là do họ bận quá, dù sao em cũng chỉ là một thực tập sinh rảnh rỗi, tham gia thì tham gia thôi. Không phải anh còn có việc sao, mau đi làm đi, em còn phải chuẩn bị nữa, cúp máy trước nhé.”

Đinh Minh Huy xanh mặt nhìn dòng chữ kết thúc cuộc gọi, đồng nghiệp thấy vậy thì hỏi: “Sao mà sắc mặt u ám vậy?”

Đinh Minh Huy lắc đầu, anh ta không thể nói là mình sợ ông chủ cướp bạn gái được.

Tuy Phương Đồng xinh đẹp, cũng biết ăn diện, nhưng vẫn chưa tới mức nghiêng nước nghiêng thành. Người như Thẩm Quân Dục nhất định là có rất nhiều người đẹp ở bên, chắc sẽ không để ý Phương Đồng.

Đinh Minh Huy thầm an ủi, nhưng vẫn lo lắng. Lần trước gặp ba mẹ Phương Đồng, Đinh Minh Huy đã biết khoảng cách của mình và cô ấy rất lớn, sợ là cả đời này anh ta cũng không sánh nổi với gia thế của Thẩm Quân Dục.

***

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, bộ này thế nào?” Sở Vân Dung từ phòng thử quần áo đi ra hỏi Thẩm Thanh Lan, cô nhìn một chút rồi gật đầu: “Được lắm, rất hợp với khí chất của mẹ.”

Sở Vân Dung rất vui: “Mẹ mua bộ này nhé?”

“Vâng.”

Sở Vân Dung cầm quần áo vào thay, Thẩm Thanh Lan lại tiếp tục chờ, đến khi Phó Hoành Dật gọi tới. Anh hỏi cô đang ở đâu, Thẩm Thanh Lan báo địa chỉ.

“Em và mẹ đi mua sắm đi, chắc khoảng một tiếng nữa anh đến.” Thẩm Hoành Dật nhìn đồng hồ rồi nói.

“Anh xong việc rồi sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi khẽ, gương mặt lạnh lùng hiện lên nét dịu dàng.

“Ừ, đã xong rồi. Chiều được nghỉ, anh đến đón em.”

Biết anh đã xử lý xong công việc nên Thẩm Thanh Lan không ngăn cản Phó Hoành Dật nữa, sau khi hẹn với anh xong, cô liền cất điện thoại.

Sở Vân Dung đã thay quần áo xong, bà đưa quần áo trên tay cho nhân viên cửa hang rồi nói, “Tôi lấy bộ này.” Sau đó lại chỉ vào hai bộ khác trên giá, “Gói cả hai bộ đó cho tôi. Cứ lấy dựa theo số đo của con gái tôi.”

Bà chỉ tay sang Thẩm Thanh Lan, nhân viên phục vụ nhìn Thẩm Thanh Lan một cái, cũng không cần đo đã gật đầu, rồi mang quần áo đi ra.

“Mẹ, quần áo của con vẫn còn rất nhiều, không cần mua nữa đâu.”

Thẩm Quân Dục là một người rất coi trọng đẳng cấp, cứ mỗi ba tháng là anh ấy sẽ đổi mới quần áo một lần, kéo theo Thẩm Thanh Lan cũng có không ít quần áo, thậm chí có rất nhiều bộ còn chưa cắt mác thì đã quá thời gian quy định của anh ấy.

“Mẹ biết, nhưng quần áo của con đều quá đơn giản, hơn nữa còn toàn là trang phục thường ngày. Bây giờ con kết hôn rồi, đã trở thành phụ nữ, thỉnh thoảng cũng nên ăn mặc đẹp một chút. Mặc dù hai bộ này là váy, nhưng màu sắc không quá sáng, thiết kế cũng rất đơn giản, về nhà con mặc thử xem Hoành Dật có thích hay không.”

Nghe câu cuối cùng của Sở Vân Dung, Thẩm Thanh Lan liền không từ chối nữa.

“Vừa rồi mẹ thấy có một cửa hiệu trang phục nam, quần áo bên trong rất đẹp, con có muốn mua cho Hoành Dật vài bộ không?” Sở Vân Dung hỏi ý Thẩm

Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan cũng định mua quần áo cho Phó Hoành Dật nên không phản đối, cô đi theo Sở Vân Dung vào một hiệu bán quần áo. Kiểu dáng trang phục trong cửa hàng này khá ổn, bất kể là thiết kế hay đường may đều đẹp, Thẩm Thanh Lan mua liền ba bộ.

Lúc Phó Hoành Dật đến thì nhìn thấy Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung xách túi lớn túi nhỏ. Anh đi tới, vô cùng tự nhiên cầm lấy mấy cái túi trong tay Thẩm Thanh Lan, sau đó mới nhận mấy cái túi trong tay Sở Vân Dung.

“Mẹ, bây giờ vẫn còn sớm, mẹ có muốn đi ăn tối rồi hẵng về không?” Phó Hoành Dật hỏi.

Sở Vân Dung lắc đầu, “Mẹ không đi đâu, con và Thanh Lan đi đi. Lát nữa mẹ còn phải đi gặp một người bạn, con cho mẹ xuống ở đầu đường phía trước là được rồi.”

Vợ chồng son hiếm khi được ở bên nhau, Sở Vân Dung không muốn làm bóng đèn, mà lát nữa quả thực bà còn có việc.

Phó Hoành Dật cũng không ép, đưa bà đến đầu đường phía trước thì giúp Sở Vân Dung bắt xe, sau đó mới cùng Thẩm Thanh Lan rời đi.

“Sao hôm nay lại mua nhiều đồ vậy?” Phó Hoành Dật cười nhìn Thẩm Thanh

Lan, tính cô không thích mua sắm lắm, vậy mà hôm nay mua nhiều như vậy, đến cả chỗ ngồi phía sau cũng suýt để không hết, anh đoán có lẽ không chỉ là mỗi mình Sở Vân Dung mua.

“Em thấy khá đẹp nên mua vài bộ, mua cho cả anh nữa, về nhà mặc thử xem có thích hay không.”

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Đồ em mua thì chắc chắn anh sẽ thích.”

Mặt Thẩm Thanh Lan hơi nóng lên, rốt cuộc cô cũng nhận ra từ sau khi kết hôn, da mặt của người đàn ông này càng ngày càng dày, miệng cũng càng ngày càng ngọt.

Mẹ vợ cũng đã cho bọn họ không gian riêng tư, Phó Hoành Dật tất nhiên sẽ không phụ ý tốt của bà. Anh lái xe chở Thẩm Thanh Lan đến gần bờ biển.

Mùa này ven biển không có nhiều người, gió biển ẩm thấp phả vào mặt, mang theo chút ẩm ướt và cả mùi biển nồng nàn.

Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan, tay kia xách giày của cô. Thẩm Thanh Lan đi chân trần trên bờ cát, cảm nhận sự mềm mịn dưới chân mình.

“Đi bộ một lúc thôi, trời trở lạnh rồi, để chân bị lạnh không tốt.” Phó Hoành Dật cưng chiều nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, nghiêng sang nhìn anh: “Phó Hoành Dật, anh có cảm thấy mình như đang nuôi con gái không?”

Con gái? Lúc đầu Phó Hoành Dật không hiểu, lúc sau vỡ ra mới nhìn cô, nhất là bộ phận nào đó trên người cô, cười gian: “Sao chưa từng thấy em gọi anh là ‘ba’?”

Anh cúi đầu nói nhỏ với Thẩm Thanh Lan: “Tối nay có thể thử xem.”

Thẩm Thanh Lan đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn người ăn nói lung tung kia, da mặt người này cũng dày quá rồi.

Cô đi nhanh mấy bước về phía trước, Phó Hoành Dật đứng đằng sau nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, cười dịu dàng.

Đây không phải là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan tới bờ biển, có thể nói từ nhỏ đến giờ cô nhìn biển mà lớn lên, căn cứ ma quỷ kia nằm trên một hòn đảo đơn độc, xung quanh bao quanh bởi nước biển. Thậm chí vào mùa đông, cô vẫn bị ném vào nước để huấn luyện, giãy giụa đau đớn trong nước biển lạnh băng. Cô cũng từng suýt bị cá mập nuốt chửng.

Thật ra mỗi lần đối diện với biển rộng, cô đều cảm thấy không mấy thoải mái. Nhưng vào lúc này, cảm nhận được ánh mắt phía sau rơi vào mình, cô đột nhiên cảm thấy vùng biển rộng này lại đẹp như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Gió thổi vào người, xõa tung mái tóc dài của cô. Thẩm Thanh Lan quay đầu lại, cười nhìn Phó Hoành Dật. Ý cười dần nở rộ trên môi, ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh, trong mắt phản xạ tia sáng, phía sau là biển rộng mênh mông xanh biếc soi khắp chân trời.

Cô nói: “Phó Hoành Dật, em yêu anh.”

Đột nhiên được thổ lộ khiến Phó Hoành Dật sửng sốt. Anh bật cười đầy vẻ cưng chiều, bước nhanh tới phía trước, ôm cô vào lòng: “Anh cũng yêu em” Giọng nói dịu dàng lưu luyến.

Bắt đầu là lãng mạn và ấm áp, không biết là ai giơ camera lên, chụp lại khoảnh khắc quấn quýt tuyệt đẹp này.

Kết thúc nụ hôn, hơi thở của hai người hơi loạn, Thẩm Thanh Lan nép vào lòng Phó Hoành Dật: “Phó Hoành Dật, chờ em tốt nghiệp, chúng ta kết hôn nhé.”

Phó Hoành Dật gật đầu: “Được, anh sẽ cho em một hôn lễ thật long trọng”

Không ngờ Thẩm Thanh Lan lại khẽ lắc đầu: “Em không cần một hôn lễ long trọng, chỉ cần ấm áp đơn giản là được, mời thêm vài người bạn thân.”

http://tieulun.hopto.org

“Được, nghe em.” Mắt Phó Hoành Dật chợt sáng lên.

***

“Gần đây bà cảm thấy thế nào?” Bác sĩ tâm lý Chu hỏi Sở Vân Dung, đây là lần thứ ba bà đến đây trị liệu tâm lý.

Sở Vân Dung ngồi trên ghế nhắm mắt lại, môi nở nụ cười, đang trong trạng thái bị thôi miên: “Quan hệ của tôi và nó đã tốt hơn, con bé cũng đã bằng lòng nói chuyện với tôi, hôm nay còn đi dạo phố với tôi nữa.”

Bác sĩ Chu cười, giọng nhỏ nhẹ: “Chứng tỏ quan hệ của hai người đã được cải thiện. Hiện tại, khi ở riêng một mình với cô ấy bà có còn thấy đau khổ không?”

Nghe vậy, nụ cười của Sở Vân Dung nhạt đi phần nào: “Đến giờ tôi vẫn thấy hổ thẹn với con bé, chỉ cần nhớ tới là tôi sẽ đau khổ. Năm đó, nếu không phải do tôi sơ suất thì con gái sẽ không chịu nhiều đau khổ như vậy. Bác sĩ Chu, cô không biết đâu, lúc nhỏ Thanh Lan rất đáng yêu, rất hay cười, người con bé thích nhất cũng là tôi. Ngay cả khi tôi vào nhà vệ sinh mà con bé cũng đòi đi theo.”

Nói đến Thanh Lan lúc bé, nụ cười của Sở Vân Dung tươi hơn. Bà chưa từng nói những chuyện này với ai, ngay cả với Thẩm Khiêm. Nếu không bị thôi miên, có lẽ bà sẽ không bao giờ nói ra.

http://tieulun.hopto.org

Bác sĩ Chu yên lặng lắng nghe, sắc mặt dịu dàng, không hề mất kiên nhẫn.

“Lúc nhỏ, con bé rất nghe lời, rất ít khóc. Có đôi khi tôi đi biểu diễn, để nó ở nhà với ông bà, lúc nhớ thì con bé gọi cho tôi, nghe thấy tiếng của tôi rồi mới chịu đi ngủ. Vốn là hôm đó tôi không định đưa con bé ra ngoài, nhưng nó cứ quấn lấy tôi mãi, nó chẳng khóc cũng chẳng quấy, cứ nhìn tôi bằng ánh mắt đáng thương. Tôi mềm lòng nên đưa con bé đi cùng, cũng không cho bảo mẫu theo. Nếu ngày đó tôi có thể cứng rắn một chút, hoặc để bảo mẫu đi theo, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.” Nước mắt Sở Vân Dung lại rơi, dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng bà vẫn nhớ rất rõ.

“Tôi nắm tay con bé, nắm rất chặt, nhưng hôm đó người đi đường rất nhiều, tôi không biết sao lại đông như thế. Đúng lúc đó xe bus dừng lại, một nhóm người đi xuống. Tôi chỉ lơ đễnh một chút thôi mà đã không thấy con bé đâu, tìm rất lâu nhưng vẫn không thấy.” Tâm trạng của bà rất kích động, cơ thể khẽ run.

Bác sĩ Chu thấy thế thì khẽ nói, giọng dịu dàng: “Đừng kích động, con gái bà đã về rồi, cô ấy đã trở về với bà, hơn nữa bây giờ cô ấy cũng đã kết hôn, có một người chồng yêu thương mình, cô ấy rất hạnh phúc.”

Nước mắt Sở Vân Dung càng rơi nhiều hơn, bà lắc đầu: “Không như trước nữa, con bé không còn thích quấn lấy tôi như trước nữa. Cô không biết lần đầu nhìn thấy tôi, ánh mắt nó tựa như người xa lạ vậy. Thậm chí đã nhiều năm như thế mà nó vẫn luôn khách sáo với tôi, tôi biết mình đã làm nó tổn thương.”

“Vì sao bà lại nghĩ mình làm tổn thương cô ấy?” Bác sĩ Chu dịu dàng hỏi.

“Vì lúc đó tôi không tìm được con bé, khiến cho con bé chịu khổ nhiều, đã thế tôi còn nhận nuôi một cô nhi, đem hết tất cả tình yêu thương đối với con gái ruột cho nó. Nếu tôi biết có ngày như thế thì trước đây tôi cũng sẽ không nhận đứa trẻ kia về nuôi.”

“Tôi biết mọi người đều nói tôi thiên vị con nuôi, con ruột trở về mà không đối xử tốt như đối với con nuôi. Thật ra không phải thế, tôi chỉ không biết phải đối mặt với Thanh Lan thế nào. Hơn nữa Hi Đồng rất giống Thanh Lan lúc nhỏ, rất bám tôi, tôi…” Bà không nói nổi nữa, thật ra bà rất yêu con gái, Thanh Lan là mạng của bà, nếu Thanh Lan gặp nguy hiểm, bảo bà thế mạng cho cô thì bà cũng bằng lòng. Bà không phải như những gì người ta nói, chỉ thích con nuôi không thích con ruột, không phải như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 194: Thẩm hi đồng bị đánh

“Nghe bà kể, thì tôi thấy hình như bà thân thiết với con gái nuôi hơn, vì sao vậy?” Bác sĩ Chu là bác sĩ mà Thẩm Khiêm tìm cho Sở Vân Dung. Cô ấy đã tiếp xúc với bà một thời gian, biết bệnh tình của bà rất nghiêm trọng, không chỉ bị trầm cảm, mà còn bị tâm thần phân liệt nhẹ. Mấy lần điều trị trước, Sở Vân Dung đều không bằng lòng phối hợp, vậy mà hôm nay thì ngược lại, cho nên bác sĩ Chu muốn tìm hiểu nhiều hơn, nắm được nguyên do để dễ dàng điều trị.

“Hi Đồng rất thích thân thiết với tôi, còn ỷ lại vào tôi, giống hệt Thanh Lan hồi nhỏ. Mỗi lần nhìn Thanh Lan, chỉ cần thấy ánh mắt của con bé là tôi cảm thấy vô cùng khổ sở, trái tim như bị người ta bóp nát.” Sở Vân Dung chầm chậm nói, hai mắt đang nhắm run run đầy vẻ khổ sở, cả giọng nói cũng run rẩy.

Bác sĩ Chu thở dài một hơi. Thật ra rào cản giữa Sở Vân Dung và con gái không phải là mâu thuẫn, mà chỉ là khúc mắc trong lòng Sở Vân Dung chưa giải được thôi. Bà đắm chìm trong quá khứ, lại không muốn thoát khỏi nó, thỉnh thoảng dằn vặt mình, cũng dằn vặt cả con gái.

Đã được nghe cụ thể từ Thẩm Khiêm, bác sĩ Chu biết chuyện này không phải lỗi của một mình Sở Vân Dung, dù sao bà cũng từng nhiều lần bị…

Mà qua vài lời nói của Sở Vân Dung, bác sĩ Chu biết Thẩm Thanh Lan là một người có trái tim mềm mại, chỉ cần Sở Vân Dung bằng lòng gỡ bỏ khúc mắc, dũng cảm đối mặt, nói rõ tình yêu của mình với con gái, thì mối quan hệ giữa hai mẹ con bọn họ dù không thể thân thiết cũng sẽ không lạnh nhạt như hiện

giờ.

Bác sĩ Chu tiếp tục trò chuyện với Sở Vân Dung bằng giọng điệu nhỏ nhẹ, tốc độ nói cũng chậm, như một cơn gió nhẹ thổi vào tim Sở Vân Dung.

Sắc mặt Sở Vân Dung dần dần thả lỏng, chân mày giãn ra.

Bác sĩ Chu búng tay một cái, Sở Vân Dung từ từ mở mắt, ánh mắt mơ màng, một lúc sau mới lấy lại được thần sắc. Bà nhìn bác sĩ Chu, khóe môi hơi nở nụ cười, “Bác sĩ Chu, cám ơn cô.”

Bác sĩ Chu cười khẽ, “Đây là việc tôi nên làm. Gần đây bà ngủ không ngon, tôi sẽ viết một đơn thuốc, bà nhớ uống đúng giờ. Ngày thường, khi ở chung với con gái, bà hãy cố gắng thả lỏng tinh thần, đừng suy nghĩ nhiều. Hãy nhớ kỹ một điều, Thẩm Thanh Lan là con gái ruột của bà, giữa mẹ con sẽ không có khoảng cách thù hận.”

Sở Vân Dung gật đầu.

Bác sĩ Chu hơi do dự rồi nói: “Nếu có thể thì lần sau hãy bảo con gái bà cùng đến đây. Như vậy sẽ rất có lợi cho bệnh tình của bà.”

“Không được, bác sĩ Chu, tôi không muốn người nhà biết bệnh tình của mình, xin hãy giữ bí mật giúp tôi.” Sở Vân Dung từ chối.

Bác sĩ Chu cũng chỉ đưa ra một đề nghị, thấy Sở Vân Dung không muốn thì cũng không miễn cưỡng, “Đương nhiên rồi. Không có sự đồng ý của bà, tôi sẽ không nói với bất cứ ai về bệnh tình của bà.”

Sở Vân Dung ở chỗ bác sĩ Chu thêm một lát rồi mới về. Bà vẫn luôn biết mình có bệnh, vì cách đối xử, thái độ của bà với hai đứa con gái của mình không giống như một người mẹ đúng mực.

Sở Vân Dung gọi điện thoại cho Thẩm Khiêm.

Thẩm Khiêm biết khúc mắc trong lòng của vợ mình. Nhiều năm như vậy mà bệnh của bà vẫn không khỏi hoàn toàn. Bà uống thuốc đầy đủ, nhưng lại không chịu gặp bác sĩ tâm lý. Lần này bà chịu đi gặp bác sĩ tâm lý, là kết quả của việc ông khuyên nhủ một thời gian dài.

“Bà trở về nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện của dàn nhạc có thể không quan tâm thì đừng quan tâm nữa. Có thời gian thì đến thăm Thanh Lan nhiều một chút, Hoành Dật thường xuyên ở trong quân đội, con bé ở nhà có một mình, bà có thể đến để bồi dưỡng tình cảm với nó.” Thẩm Khiêm dịu giọng nói với Sở Vân Dung.

Sở Vân Dung cười gật đầu.

“Hơn nữa, Hi Đồng đã tìm được cha mẹ ruột của mình, bà nên để con nó ở cùng với cha mẹ ruột của mình nhiều hơn.” Thẩm Khiêm bổ sung thêm một

câu.

Sở Vân Dung hơi dừng lại rồi nói, “Tôi biết rồi, hôm nay tôi còn khuyên con bé nữa. Ông đến quân đội phải chú ý tự chăm sóc bản thân, đừng lo lắng chuyện của tôi, tôi biết phải làm như thế nào mà.”

Thẩm Khiêm lại dặn dò vợ thêm vài câu rồi mới cúp điện thoại. Trên mặt ông đã không còn nét dịu dàng khi nói chuyện điện thoại với Sở Vân Dung, mà chỉ còn lại sự rối rắm. Nhớ tới cuộc cãi vã với con trai, ông đau đầu xoa xoa mi tâm, thở dài một hơi.

Thật ra, không phải ông muốn giữ Thẩm Hi Đồng lại. Để Thẩm Hi Đồng rời khỏi nhà họ Thẩm không phải là không thể, nhưng mà ông phải nghĩ tới cảm giác của Sở Vân Dung. Mấy năm nay, bà ấy luôn coi Thẩm Hi Đồng như con gái ruột, nuôi dạy nhiều năm, bây giờ nó đâu khác nào ruột thịt. Mà Sở Vân Dung vẫn luôn thấy hổ thẹn với Thanh Lan, nếu để bà ấy biết những việc Thẩm Hi Đồng làm với Thẩm Thanh Lan, thì e rằng bà ấy không thể nào chấp nhận được.

Cho nên, ông mới khuyên Sở Vân Dung đi gặp bác sĩ tâm lý. Chỉ cần Sở Vân Dung hết bệnh, rồi làm dịu mối quan hệ mẹ con với Thẩm Thanh Lan, thì sau này dù bà ấy có biết chuyện Thẩm Hi Đồng làm, cũng sẽ không đến mức không chịu nổi.

Thẩm Khiêm có hơi hối hận, đáng ra năm đó ông không nên làm như vậy, dù vợ ông có điên cả đời thì có sao đâu, ông vẫn yêu bà như trước đó thôi.

http://tieulun.hopto.org

Con trai trách ông đã quên Thẩm Thanh Lan mới là con ruột của mình. Sao ông có thể quên được chứ? Thẩm Thanh Lan là đứa con gái duy nhất của ông, là đứa con gái ông mong đợi nhiều năm mới có được.

Hành động gần đây nhất của Thẩm Hi Đồng đã chạm vào vảy ngược của Thẩm Khiêm. Nếu không phải lo nghĩ cho vợ thì e rằng lúc vợ chồng nhà họ Lý đến tìm, ông đã để họ đưa Thẩm Hi Đồng rời khỏi nhà họ Thẩm rồi.

Chuyện lần này không phải là lần đầu tiên, cũng chưa chắc đã là lần cuối cùng. Sẽ nhanh thôi, đợi một thời gian ngắn nữa, bệnh của Sở Vân Dung tốt lên, có thể tỉnh táo hơn một chút thì chuyện này sẽ trở nên dễ giải quyết thôi.

***

“Hai người lại muốn làm gì?” Thẩm Hi Đồng bực bội nhìn hai người đang đứng trước mặt mình.

Điền Thúy Phương dè dặt nhìn Thẩm Hi Đồng, “Tam…” Vừa mở miệng nói đã trông thấy ánh mắt lạnh băng của Thẩm Hi Đồng, Điền Thúy Phương lập tức sửa lời: “Hi Đồng, là chuyện của em trai con. Bây giờ nó đã lớn rồi mà vẫn chưa có việc làm, sau này khó mà cưới vợ được. Con quen biết nhiều như vậy, giúp nó tìm một công việc được không?”

Đứng cạnh Điền Thúy Phương là một thanh niên với vẻ mặt cà lơ phất phơ, chân còn rung nhịp nhịp, thái độ cợt nhả. Thẩm Hi Đồng nhìn thoáng qua rồi dời ánh mắt đi, đây lại là em trai ruột của cô ta, đúng là trò cười.

http://tieulun.hopto.org

Lý Dũng nhai kẹo cao su, thấy ánh mắt của Thẩm Hi Đồng thì tỏ vẻ khó chịu, “Ánh mắt của chị là sao? Khinh bỉ tôi? Chị có tư cách gì khinh bỉ tôi? Nếu không phải được người ta nhận làm con nuôi thì bây giờ chị còn không bằng tôi đâu.”

“Con bớt nói đi.” Điền Thúy Phương kéo tay con trai, bà ta không muốn con trai chọc giận Thẩm Hi Đồng. Bây giờ bọn họ đang có việc nhờ người ta giúp đỡ, nhờ người phải có thái độ của nhờ người, nếu mặt mũi có thể đổi lấy tiền đồ cho con trai thì cho dù phải vứt mặt mũi xuống đất cho Thẩm Hi Đồng giẫm đạp thì bà ta cũng vui lòng.

Điền Thúy Phương cười nịnh nọt, “Hi Đồng, con đừng để ý lời của em trai con, nó không hiểu chuyện, mẹ biết con không có ý khinh thường nói nó, nếu mẹ có cách khác thì mẹ đã không đến nhờ con. Chủ yếu là mẹ mới tới, chưa quen với cuộc sống ở đây nên chỉ có thể tới tìm con.”

Thẩm Hi Đồng lạnh mặt, câu này gần đây cô ta nghe nhiều lắm, mỗi lần bọn họ tìm cô ta đều lấy cớ như vậy, ha ha… Hay cho cái lý do chưa quen cuộc sống ở đây.

Chẳng lẽ mấy người chưa quen cuộc sống ở đây thì tôi phải chăm sóc mấy người cả đời sao? Tôi nợ mấy người ư?

“Nếu chưa quen cuộc sống ở đây thì về quê mà ở. Tôi cho mấy người một trăm nghìn, mấy người về quê xây một căn nhà. Số tiền còn lại, chỉ cần mấy người tiêu xài tiết kiệm thì sẽ không chết đói được. Ở đó là nơi mấy người sống, chắc là quen thuộc rồi.” Thẩm Hi Đồng nói một cách lạnh lùng. Không

quen cuộc sống ở đây? Được thôi, về quê mà sống đi!

“Một trăm nghìn? Chị cho ăn mày à?” Lý Dũng nhả kẹo cao su, “Một trăm nghìn có thể mua được gì? Chị có nhiều tiền như vậy, không cho chúng tôi tiêu thì để làm gì?” Theo cậu ta, Thẩm Hi Đồng bỏ tiền nuôi cả nhà là đúng. Nếu không nhờ ba mẹ bỏ Thẩm Hi Đồng ở cô nhi viện thì sao cô ta có thể được người giàu có nhận làm con nuôi, chưa biết chừng còn bị bán như hai bà chị trước ấy chứ.

Thẩm Hi Đồng lạnh lùng liếc cậu ta, sao người này có thể nói ra lời không biết xấu hổ như thế?

“Sao tôi phải cho mấy người tiêu tiền tôi vất vả làm ra? Tôi nợ mấy người chắc?”

Lý Dũng trợn mắt, “Nếu không nhờ ba mẹ thì chị sao có được cuộc sống của thiên kim tiểu thư? Làm người không thể vong ân phụ nghĩa.”

Thẩm Hi Đồng tức quá hóa cười, quả nhiên cha mẹ nào con nấy, cực phẩm như nhau. Cô ta bỗng nhiên cảm thấy may mắn khi trước đây bọn họ đã vứt bỏ cô ta. Nếu không, phải sống cùng một đám người nhà như vậy thì cô ta sẽ phát điên lên mất thôi.

Điền Thúy Phương vội can, “Đừng cãi nhau, đừng cãi nhau mà. Tiểu Dũng, con bé là chị của con, con đừng nói chuyện như vậy với chị.” Vừa nói, bà ta vừa nháy mắt với con trai, con còn phải dựa vào nó mới có việc làm đấy con trai à.

Lý Dũng im miệng, chờ cậu ta phát đạt rồi sẽ xử lý Thẩm Hi Đồng sau.

“Hi Đồng, con đừng để ý lời em trai con nói. Nó vẫn chưa tìm được việc làm phù hợp nên dễ nổi nóng ấy mà. Hôm qua nó còn nói với mẹ, lớn thế này rồi mà vẫn còn dựa vào chị mình để có việc làm, nó rất khó chịu.”

Thẩm Hi Đồng cười nhạt, “Nếu cảm thấy xấu hổ thì tự mình đi tìm việc làm đi. Chỉ cần nó thật sự muốn thì sẽ tìm được. Chẳng lẽ một người đàn ông khỏe mạnh mà không thể tìm được một công việc nuôi sống bản thân sao?”

Lý Dũng bực bội siết tay, vừa muốn động tay thì lại buông xuống. Cậu ta bây giờ còn phải dựa vào Thẩm Hi Đồng, nếu tự tìm việc thì sẽ rất khó tìm được một công việc tốt, đến công trường chuyển gạch sao? Dạng công việc tay chân vừa bẩn vừa mệt, cậu ta không làm nổi.

“Bây giờ ngành công nghiệp chuyển phát nhanh rất phát triển. Nó đi chuyển phát nhanh thì mỗi tháng cũng kiếm được không ít.”

“Cả ngày khiêng đồ lên xuống, còn phải làm việc ngoài trời, chạy tới chạy lui. Mệt chết tôi, không làm!” Lý Dũng bĩu môi.

“Ha ha, việc không mệt thì có đấy, nhưng mày có bằng cấp không?” Không phải Thẩm Hi Đồng khinh thường cậu ta, mà là Lý Dũng không có điểm nào coi được.

http://tieulun.hopto.org

Rõ ràng là một người đàn ông khỏe mạnh, tay chân đầy đủ mà lại muốn không làm mà hưởng, có tay có chân lại sống dựa vào cha mẹ, đến cả cô ta cũng thấy mất mặt thay.

“Không biết thì học. Chị không tìm giúp tôi, sao biết tôi không làm được?”

Điền Thúy Phương hùa theo, “Đúng vậy, Hi Đồng, tiểu Dũng rất thông minh, chỉ cần con giúp nó tìm một công việc tốt thì nó sẽ làm tốt.”

Lời này, Thẩm Hi Đồng một chữ cũng không tin, “Biết rồi, biết rồi, tôi sẽ giúp nó để ý. Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Cô ta bây giờ chỉ muốn tránh xa đám người nhà này.

“Đợi đã. Bọn tôi hết tiền ăn cơm rồi, chị cho tiền đi.” Lý Dũng ngăn Thẩm Hi Đồng lại.

“Hôm trước tôi vừa cho mấy người một nghìn, nhanh vậy mà đã hết rồi?”

Lý Dũng sốt ruột, “Chỉ có một nghìn thì đủ ăn cái gì? Chúng tôi có tới ba người.” Chỉ có một ít tiền, còn chưa đủ cho cậu ta mua trang bị trong game, cậu ta xòe tay “Mau lên! Bọn tôi còn chưa ăn sáng đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng tức giận thở hổn hển, cô ta rất muốn nện túi xách vào mặt Lý Dũng. Mặc dù ở đây là một góc của dàn nhạc nhưng không phải là không có người đến, do vậy cô ta cố gắng bình tĩnh lại rồi lấy ví tiền ra.

Lý Dũng giật ví, lấy hết tiền bên trong ra đếm, “Hừ… chỉ có hai nghìn thì đủ mua cái gì? Chị đưa thẻ đây, tôi tự đi rút tiền.”

“Mày cút ngay cho tao!” Thẩm Hi Đồng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, vung túi xách đánh Lý Dũng. Điền Thúy Phương bước lên cản cô ta, “Có chuyện gì thì nói rõ ràng, con đánh nó làm gì?”

Lý Dũng vốn là một kẻ tính tình ngang ngược, làm sao chịu để mình bị đánh. Cậu ta giơ tay đấm lên vai Thẩm Hi Đồng, cô ta hét lên một tiếng. Lý Dũng hình như cảm thấy còn chưa đủ, bèn đạp vào chân Thẩm Hi Đồng một cái không nhẹ nhưng cũng chẳng mạnh, cùng lắm cũng có máu bầm mà thôi.

Điền Thúy Phương lại càng hoảng sợ, hoàn toàn không ngờ Lý Dũng sẽ ra tay đánh Thẩm Hi Đồng. Thấy Thẩm Hi Đồng ôm vai, nước mắt lưng tròng, bà ta vội bước lên đỡ cô ta, “Có sao không con? Để mẹ xem xem.”

“Các người tránh xa tôi ra!” Thẩm Hi Đồng tránh tay bà ta, nhìn Lý Dũng bằng ánh mắt lạnh lùng, “Lý Dũng, mày dám đánh tao? Có tin tao không cho mày một đồng nào không?” Cú đấm vào vai không nhẹ, cô ta cảm giác như vai mình nát luôn rồi.

Lý Dũng mà lại sợ Thẩm Hi Đồng sao? Đương nhiên là không rồi, cậu ta trừng lại, “Chị thử làm thế xem! Tôi sẽ tố cáo chị không phụng dưỡng cha mẹ, để xem đám phóng viên đó sẽ viết về chị như thế nào. Còn nữa, lần sau còn dám đụng đến tôi, để xem tôi xử lý chị như thế nào.”

Sắc mặt Thẩm Hi Đồng chợt biến. Lý Dũng là đồ ngu, cái gì cũng làm được. Cô ta không nói nhảm nữa mà chỉ thẳng ra cửa. “Các người đi khỏi nơi này cho tôi!”

“Đi thì đi, làm như tôi thích đến chỗ này lắm vậy.” Lý Dũng kéo Điền Thúy Phương đi. Thật ra, Điền Thúy Phương không muốn đi mà muốn ở lại dỗ Thẩm Hi Đồng, cô ta bây giờ là cây rụng tiền của cả nhà, nếu chọc giận cô ta, làm cô ta không cho tiền nữa thì bọn họ phải làm như thế nào bây giờ? Nhưng con trai kéo bà ta đi thì dĩ nhiên là bà ta phải nghe theo con trai rồi. Điền Thúy Phương quay đầu lại dặn dò Thẩm Hi Đồng vài câu liền đi.

Thẩm Hi Đồng ôm vai, đau hít hà, sắc mặt trắng bệch. Cô ta thử cử động, vai đau gần chết. Sắp đến ngày trình diễn rồi, nếu vai không hết đau thì sao cô ta còn đàn được nữa?

Cơ hội như lần này rất hiếm có, là nhờ Sở Vân Dung đã dày công sắp xếp cho cô ta, cô ta tuyệt đối không thể bỏ qua. Nghĩ đoạn, cô ta vẫn thấy không yên lòng, định đến bệnh viện làm kiểm tra.

“Hi Đồng, sao sắc mặt cô tệ quá vậy?” Vừa ra cửa, Thẩm Hi Đồng đã gặp đồng nghiệp hỏi thăm.

Thẩm Hi Đồng miễn cưỡng cười cười,“Vừa rồi không chú ý nên va vào tường, bây giờ tôi đến bệnh viện khám.”

Đồng nghiệp thấy sắc mặt cô ta trắng bệch thì vội nói: “Đi mau đi, cần tôi đưa cô đi không?”

Thẩm Hi Đồng bây không không lái xe được nên cũng không từ chối, “Vậy cám ơn cô.”

Đồng nghiệp nhiệt tình cười cười, “Chuyện nhỏ thôi mà. Đi thôi!”

“Lúc nãy tôi nghe nói có hai người đến tìm cô, là người thân của cô sao?”

Đồng nghiệp là một người nhiệt tình, nhưng cũng là một người nhiều chuyện.

Sắc mặt Thẩm Hi Đồng cứng lại, dù biết đồng nghiệp không có ác ý nhưng trong lòng cô ta vẫn thấy khó chịu.

“Không phải người nhà. Bọn họ tới chuyển phát nhanh, nhưng chuyển nhầm người.”

Đồng nghiệp nửa tin nửa ngờ, chuyển phát nhanh mà cần tới hai người sao? Cô ta thấy cảm thấy đó là người thân nhà nghèo của Thẩm Hi Đồng tới đây

tống tiền thì đúng hơn, vậy nên Thẩm Hi Đồng mới ngại nói. Người thân như thế nhà nào cũng có, cô ta hiểu mà.

“Chỉ sưng đỏ thôi, bôi thuốc là hết, không sao đâu.” Bác sĩ nói với Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Hi Đồng nhíu mày, “Bác sĩ, nếu không vấn đề gì thì sao bây giờ tôi còn đau như vậy?” Cô ta đau muốn chết mà bác sĩ lại nói không sao, như thế nào mới gọi là có sao? Đợi cô ta tàn phế hả? Nghe nói nơi này là bệnh viện chỉnh hình xương tốt nhất thành phố, bác sĩ đang khám cho cô ta là chuyên gia trong lĩnh vực này sao? Chuyên gia đều khám bệnh như thế ư?

Trông thấy ánh mắt nghi ngờ của Thẩm Hi Đồng, bác sĩ cũng rất bất đắc dĩ. Chẳng lẽ bà ấy phải nói thật rằng vì cô sống sung sướng từ nhỏ, da thịt mềm mại nên mới cảm thấy đau đớn hơn bình thường?

Nhưng làm bác sĩ đã mấy chục năm, bà ấy cũng không đến nỗi tức giận vì sự nghi ngờ của Thẩm Hi Đồng, chỉ ôn tồn nói: “Nếu cô thật sự lo lắng thì đi chụp X quang đi.”

“Vậy phiền bác sĩ cho tôi phiếu chụp.” Thẩm Hi Đồng ngoài cười nhưng trong không cười.

Thẩm Hi Đồng cầm phiếu chụp X quang ra ngoài, đồng nghiệp bác sĩ liền phỉ nhổ: “Đúng là đốt tiền, rõ ràng không sao, bôi dầu đỏ một chút là xong rồi, còn đòi đi chụp X quang cho bằng được.”

Bác sĩ cười cười, “Chắc là lo lắng quá thôi, tùy cô ta vậy, dù sao cũng là do cô ta yêu cầu, tiền cũng do cô ta trả chứ đâu phải chúng ta.”

Đồng nghiệp không nói nữa, để ý nhiều như vậy làm gì, cũng chỉ là lo chuyện bao đồng.

“Quả thực không có vấn đề gì, khớp xương không bị tổn thương. Cô bôi dầu đỏ vài ngày, dùng sức mát xa cho tan máu bầm là được rồi.” Bác sĩ nói.

Lần này Thẩm Hi Đồng không nói thêm gì, mà hỏi: “Bác sĩ, tôi là nghệ sĩ đàn dương cầm, cuối tuần này tôi có một buổi biểu diễn rất quan trọng, nên không thể có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn được, vết thương này…”

“Yên tâm đi, hai ngày nữa là khỏi, sẽ không gây ảnh hưởng tới buổi biểu diễn của cô.” Bác sĩ khẳng định.

Lúc này Thẩm Hi Đồng mới yên tâm. Trước đó cô ta đã mất đi một cơ hội, ban đầu cho rằng có thể đạp Thẩm Thanh Lan một cú, không ngờ trộm gà không thành lại mất nắm thóc. Nếu không phải bà già kia chết sớm thì bây giờ không biết cô ta phải sống như thế nào đây. Cô ta đã cố gắng rất lâu mới giành được cơ hội lần này, dù thế nào cũng phải thể hiện cho tốt mới được.

Lúc cô ta ra khỏi bệnh viện thì đồng nghiệp vẫn còn chờ ở bên ngoài, “Hi Đồng, vai của cô không sao chứ?”

Thẩm Hi Đồng cười lắc đầu, “Không sao, bác sĩ nói chỉ bị sưng thôi, bôi thuốc hai ngày là hết.”

Đồng nghiệp ra vẻ yên tâm, cười cười, “Không sao là tốt rồi, cuối tuần còn biểu diễn nữa, cô không thể có chuyện gì được. Mà mấy ngày nay không thấy cô Sở, cô ấy có chuyện gì sao?”

“Mẹ tôi nói muốn tôi tự mình tới xem, coi như rèn luyện, còn mẹ thì ở nhà nghỉ ngơi.” Thẩm Hi Đồng cười rất ngọt ngào.

Đồng nghiệp tất nhiên biết Sở Vân Dung bồi dưỡng Thẩm Hi Đồng thành người nối nghiệp, đáy mắt lướt qua sự hâm mộ. Gia thế lớn thật là tốt, cơ hội cũng nhiều hơn người khác.

“Cô Sở đối xử với cô tốt quá.” Đồng nghiệp hâm mộ nói.

Khóe môi Thẩm Hi Đồng cong nhẹ, cô ta rất thích cảm giác được người hâm mộ này.

***

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đứng bên bờ biển, gió biển lớn, Phó Hoành Dật cởi áo khoác của mình ra phủ lên người Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

“Em không lạnh, thật đó.” Thẩm Thanh Lan nói. Thể chất của cô rất tốt, chút gió lạnh này không ảnh hưởng gì tới cô.

“Không lạnh cũng phải phủ thêm, con gái mà, bị cảm lạnh sẽ không tốt.” Phó Hoành Dật không để ý đến sự từ chối của cô mà bọc kín cô lại, cầm tay cô lên, vẫn lạnh như cũ.

Xem ra, hôm nào phải dẫn cô đến chỗ bác sĩ trung y khám, đã tới mùa xuân rồi mà tay cô vẫn lạnh như vậy.

Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan đi dọc theo bờ biển, thỉnh thoảng lại nói vài câu, anh không nói nhiều, nhưng cả hai lại không cảm thấy buồn chán. Thấy mặt trời sắp lặn, anh mới dẫn cô về.

Buổi tối, hai người không về Đại Viện, mà về Giang Tâm Nhã Uyển. Vừa về đến cổng Giang Tâm Nhã Uyển, đã thấy Nhan Tịch đứng ở đấy đợi.

Thẩm Thanh Lan từ xa đã thấy bóng lưng giống Nhan Tịch, đến gần thì thấy đúng là cô ấy. Cô bảo Phó Hoành Dật dừng xe lại, “Nhan Tịch.”

Nhan Tịch ôm cánh tay đi tới đi lui, buổi tối đầu xuân vẫn còn rất lạnh, nghe có người gọi thì quay đầu lại, liền thấy Thẩm Thanh Lan. Mắt cô ấy sáng lên, “Chị.”

http://tieulun.hopto.org

Cô ấy chạy lại trước mặt Thẩm Thanh Lan, đứng cách cô hai bước, im lặng nhìn cô không nói không nói lời nào.

“Tới tìm chị mà sao không gọi cho chị?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Em có gọi, nhưng chị tắt máy rồi.” Nhan Tịch giải thích, giọng nói hơi khàn khàn.

Thẩm Thanh Lan lấy điện thoại ra xem mới phát hiện điện thoại hết pin, thảo nào Nhan Tịch không gọi được.

“Lên xe trước đã.” Thẩm Thanh Lan mở cửa xe bảo Nhan Tịch vào, Nhan Tịch nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật ngồi ghế lái, sau đó mới ngồi xuống.

“Chào anh rể.” Nhan Tịch nhẹ giọng chào Phó Hoành Dật. Đây là chồng chị, nên gọi một tiếng anh rể.

Phó Hoành Dật vốn có phần không vui vì thấy Nhan Tịch, nhưng nhờ một tiếng anh rể này mà chút không vui đó hầu như biến mất. Anh lạnh nhạt ừ một tiếng.

Thẩm Thanh Lan cười cười. Phó Hoành Dật không phải là một người khó tiếp xúc, nhìn thái độ của anh với Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng là biết. Hôm nay anh lạnh nhạt như vậy hoàn toàn là vì Nhan Thịnh Vũ, còn Nhan Tịch lại bị giận cá chém thớt. Cái bình giấm chua này!

http://tieulun.hopto.org

“Ăn cơm chưa?” Vào nhà, Thẩm Thanh Lan hỏi Nhan Tịch, Nhan Tịch lắc đầu. Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật, anh đi vào nhà bếp. Anh và Thẩm Thanh Lan vẫn chưa ăn tối, bây giờ chỉ làm thêm một phần cơm mà thôi, nể mặt một tiếng anh rể, anh sẽ không tính toán chuyện người bạn nhỏ này từng có ý lừa vợ anh đi làm chị dâu.

Trong phòng khách, Nhan Tịch ngồi trên sô-pha, Thẩm Thanh Lan nhìn cô ấy, “Tới tìm chị mà sao bây giờ không nói gì thế?”

Nhan Tịch nhìn vào phòng bếp, Thẩm Thanh Lan bèn nói, “Anh ấy không nghe thấy đâu.”

Nhan Tịch có chút ngượng ngùng, dè dặt hỏi, “Chị, em có thể ở đây vài ngày không?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan cứng lại, “Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc vừa thấy Nhan Tịch là cô đã biết có chuyện gì đó rồi, Nhan Tịch là một người không biết che giấu cảm xúc, có gì đều hiện hết lên mặt.

Nhan Tịch rũ mắt nhìn mặt đất, “Chị, em muốn ở đây vài ngày. Nếu không tiện thì em sẽ đến khách sạn ở.”

“Vì sao không muốn về nhà?”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch im lặng.

Thẩm Thanh Lan không hỏi nữa, “Ăn cơm trước đã, ăn xong chị đưa em đến một căn nhà khác của chị, ở đó còn có bạn chị đang ở, là một cô gái, em có thể ở cùng cô ấy một thời gian không?”

Mắt Nhan Tịch sáng lên, nhanh chóng gật đầu, “Dạ được.”

“Thanh Lan, ăn tối.”

Phó Hoành Dật từ trong nhà bếp bê ra hai tô mì, là mì trộn tương. Bây giờ đã muộn lắm rồi, trong nhà cũng không còn nhiều nguyên liệu nấu ăn, Phó Hoành Dật không nấu ăn, mà nấu mì trộn tương cho tiện.

Anh đặt hai tô mì lên bàn, rồi đi vào phòng bếp, lúc đi ra lại bưng một tô mì lớn hơn hai tô kia một chút, đó là phần của anh. Anh đưa đũa cho Nhan Tịch, Nhan Tịch nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Nhan Tịch cầm đũa ăn, sau đó hai mắt chợt sáng lên, tốc độ ăn nhanh hơn. Cô ấy vốn không mong đợi gì vào tay nghề của Phó Hoành Dật, dù sao hai người đàn ông nhà cô ấy đều không biết nấu cơm, cứ tưởng rằng anh cũng vậy, không ngờ anh lại nấu rất ngon.

Nhan Tịch vừa ăn vừa lén nhìn Phó Hoành Dật, dáng dấp anh đẹp hơn anh trai cô ấy, còn về khí chất, anh trai cô ấy là cậu bé mặt trời, còn anh là ông

chú thành thục, chững chạc. Điều này thì không thể so sánh, nhưng anh biết nấu ăn, lại còn nấu rất ngon nữa.

So sánh một lượt, Nhan Tịch lập tức hiểu vì sao Thẩm Thanh Lan lại chọn Phó Hoành Dật mà không phải anh trai mình. Nếu đổi lại là cô ấy thì cũng sẽ chọn người đàn ông trước mắt này.

Vừa nghĩ như thế, Nhan Tịch thầm đồng cảm với anh trai, muốn giành chị từ tay một người đàn ông như thế này thì e rằng rất khó.

“Khụ… khụ…” Nhan Tịch bỗng nhiên ho khan kịch liệt, Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ nhìn cô ấy, rồi đưa ly nước qua, “Em nghĩ gì thế? Ăn mà cũng không tập trung.”

Nhan Tịch nào ngờ mình chỉ vừa ngẩn người một chút đã bị sặc, cô ấy ho đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, ngay cả mắt cũng đỏ.

“Không sao chứ?” Thẩm Thanh Lan lo lắng nhìn sang. Phó Hoành Dật nheo mắt, hình như Thanh Lan đặc biệt quan tâm cô bé này.

Nhan Tịch xua tay, đợi bớt ho lại thì nâng ly nước lên uống, “Chị, em không sao, bị sặc thôi mà.”

Ăn mì xong, Thẩm Thanh Lan đứng lên định dọn bát đũa, dù sao thì vẫn có người ngoài ở đây nên cô muốn giữ mặt mũi cho Phó Hoành Dật. Kết quả,

Phó Hoành Dật lại dọn đi luôn.

“Chị, anh rể đối xử với chị thật tốt.” Nhan Tịch hâm mộ nói, cô ấy chợt nhớ tới ba mẹ mình, trước đây luôn thấy ba mẹ rất ân ái, bây giờ nghĩ lại, thì ra tất cả đều là giả tạo. Cái cách bọn họ ở bên nhau không phải là cách mà vợ chồng yêu nhau thường có.

Cô ấy sa sầm mặt, cảm xúc lại xuống dốc không phanh.

Thẩm Thanh Lan biết cô ấy không muốn nói nên cũng không hỏi, “Em ở đây đợi chị một lát, chị dẫn em đến nhà chị.”

Nhan Tịch gật đầu, ngoan ngoãn ngồi trên ghế sô-pha chờ Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan vào nhà bếp nói với Phó Hoành Dật một tiếng. Sau này anh mới biết cô có một căn nhà ở Thượng Nhã Uyển. Biết cô muốn đưa Nhan Tịch tới đó, anh cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn dò, “Lái xe cẩn thận, anh chờ em về.” Nói đến câu cuối, ánh mắt sâu thẳm của anh như có như không nhìn bộ phận nào đó trên người cô.

Thẩm Thanh Lan thấy ánh mắt của anh, chợt nhớ tới lời người nào đó nói bên bờ biển lúc chiều. Mặt cô nóng lên, gật đầu, cầm chìa khóa xe ra ngoài.

Phó Hoành Dật cười cười, tiếp tục rửa bát.

http://tieulun.hopto.org

“Chị, thích một người là cảm giác thế nào ạ?” Trên đường đi, Nhan Tịch nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Thanh Lan đang lái xe, cũng không nhìn sang cô ấy mà suy đoán: “Em có đối tượng rồi sao? Trong nhà không đồng ý, cho nên em bỏ nhà ra đi?”

“Làm gì có, em sẽ không vì một người đàn ông mà bỏ nhà ra đi.” Nhan Tịch phản bác nguyên nhân, nhưng không phủ nhận là mình bỏ nhà ra đi.

“Vậy thì vì sao?”

Nhan Tịch im lặng, sau đó nói: “Chị, chị còn nhớ em từng nói với chị về con gái riêng của ba em không?”

“Nhớ.” Sao cô có thể quên Tần Mộc được.

“Mẹ của chị ấy đã trở về, không biết bà ta đã nói gì với ba em mà ba lại muốn ly hôn với mẹ. Hơn nữa… em còn tận mắt thấy ba tát mẹ.” Mắt Nhan Tịch đỏ hoe, “Em lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên thấy ba đánh mẹ. Ba từ Nam Thành tới đây, em tưởng ba đến thăm em và mẹ. Kết quả, ba vừa vào cửa liền đánh mẹ một cái rất mạnh, khóe miệng mẹ còn chảy máu.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, trong long cảm thấy không có thiện cảm

với cái người tên Nhan An Bang chưa từng gặp mặt này. Kể từ khi biết ông ta là cha ruột Tần Mộc, cô đã bắt đầu không thích ông ta rồi, bây giờ lại nghe ông ta đánh phụ nữ thì lại càng không thích.

“Mẹ em còn chưa nói gì, mà ba đã đòi ly hôn. Hơn nữa, thái độ rất kiên quyết.”

“Lý do?” Thẩm Thanh Lan hỏi. Nếu đã muốn ly hôn, thì phải có lý do.

Nhan Tịch lắc đầu, sắc mặt đau khổ, “Em không biết, bọn họ ầm ĩ trong phòng sách, em nghe không rõ, chỉ nghe loáng thoáng cái gì mà con gái riêng mất tích. Sau đó ba em đi, trước khi đi còn dặn mẹ em mau trở về Nam Thành làm thủ tục ly hôn. Nếu không ba sẽ đơn phương ly hôn.”

Mắt Thẩm Thanh Lan u ám hơn. Có liên quan tới Tần Mộc, chẳng lẽ là vì nguyên nhân Tần Mộc mất tích? Cô nhớ cô từng hỏi Tần Mộc, sao cô ấy lại rơi vào tay bọn buôn người. Lúc đó Tần Mộc đã trả lời như thế nào?

“Tiểu Thất, trên thế giới này đáng sợ nhất chính là lòng người. Em phải nhớ cho kỹ, không được xem nhẹ mà tin tưởng người khác, lại càng không được ỷ lại vào người khác, dù là chị cũng không được tin.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt Tần Mộc hiện vẻ khổ sở, nhớ lại suy đoán lúc nãy, ánh mắt cô càng lạnh hơn.

Đưa Nhan Tịch đến Thượng Nhã Uyển rồi, trước khi đi, Thẩm Thanh Lan còn dặn dò: “Em cứ ở đây vài ngày, đừng có đi lung tung. Em là con gái, không nên hở chút là bỏ nhà đi, chẳng may gặp chuyện gì thì có hối hận cũng không kịp.”

Nhan Tịch luôn luôn nghe lời Thẩm Thanh Lan, ngoan ngoãn gật đầu.

“Nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho chị. Không tìm được chị thì tìm Ân Hi, cô ấy sẽ giúp em.” Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua Kim Ân Hi, thấy cô ấy cho cô một ánh mắt tỏ ý đã biết.

Nhan Tịch gật đầu, nhìn Thẩm Thanh Lan đi, sau đó quan sát Kim Ân Hi. Thật ra Kim Ân Hi đã sớm biết Nhan Tịch, dù sao cô ấy cũng đang điều tra chuyện Tần Mộc mất tích năm đó, biết Thẩm Thanh Lan đang nghi ngờ cái gì. Nhưng cô ấy đã điều tra theo hướng đó mà đến nay vẫn chưa có bất cứ manh mối nào.

“Chị Ân Hi, em ngủ trước đây.” Hai người không quen nhau, Nhan Tịch không biết trò chuyện với Kim Ân Hi như thế nào nên chọn đi ngủ. Kim Ân Hi cười tủm tỉm, vẫy tay, “Đi đi, con gái ngủ sớm đẹp da.”

Thẩm Thanh Lan mới vừa đi xuống lầu liền nhận được điện thoại của Nhan Thịnh Vũ, “Bạn học Thẩm, em gái anh có đến tìm em không?” Điện thoại vừa kết nối, Nhan Thịnh Vũ đã hỏi với giọng sốt ruột không hề che giấu.

Anh ta đã tìm hết tất cả những nơi có thể, nhưng đều không thấy Nhan Tịch. Bây giờ trời đã tối, một đứa con gái ở bên ngoài rất nguy hiểm, anh ta không

sốt ruột sao được. Đồng thời, anh ta cũng trách Nhan Tịch quá tùy hứng, đây không phải là lần đầu tiên cô ấy bỏ nhà ra đi.

“Em ấy ở nhà tôi.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, “Tôi thấy tâm trạng em ấy không tốt nên để em ấy ở chỗ tôi vài ngày. Nếu anh lo lắng thì có thể đến đón.”

Thật ra, dù Nhan Thịnh Vũ không gọi điện thoại cho cô thì cô cũng sẽ gọi báo cho anh ta một tiếng.

“Không cần đâu, để con bé ở nhà em đi. Hai ngày nữa anh tới đón, làm phiền em rồi.” Nhan Thịnh Vũ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần người không sao là tốt rồi.

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan lên tầng rồi đi vào phòng ngủ. Phó Hoành Dật đang nằm tựa người ở đầu giường xem tranh của cô vẽ.

Thấy Thẩm Thanh Lan về, anh đặt tranh lên tủ đầu giường, sau đó nhìn cô không chớp mắt, dù là người mù cũng hiểu ánh mắt nóng bỏng đó là có ý gì.

Gò má Thẩm Thanh Lan nóng lên, cô chỉ nói một câu “Em đi tắm trước” liền vào phòng tắm. Phó Hoành Dật cười cười, ngồi chờ cô gọi anh.

Quả nhiên chỉ vài phút sau, Thẩm Thanh Lan đã gọi anh: “Hoành Dật, lấy giúp em mộ bộ đồ ngủ.” Vừa rồi cô quên lấy đồ ngủ, mãi cho đến khi cả

người đầy bọt mới nhớ ra.

“Được, chờ anh một chút.” Phó Hoành Dật đi về phía tủ quần áo, mở ngăn kéo dưới cùng ra, lấy một bộ đồ ngủ màu đen. Anh cười cười nhìn đống vải mỏng trên tay, rồi đi đến trước cửa phòng tắm, “Mở cửa ra.”

Thẩm Thanh Lan hé cửa, giơ tay ra ngoài, Phó Hoành Dật đưa đồ ngủ cho cô rồi quay về giường, khóe môi cong lên, rõ ràng là tâm trạng rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 195: Hề dao nhà họ ôn

Trong phòng tắm, lau sạch nước trên người xong, Thẩm Thanh Lan rầu rĩ nhìn bộ đồ ngủ. Bộ đồ ngủ này ít vải đến đáng thương, nó là quà tặng năm mới của Vu Hiểu Huyên. Lúc đưa nó cho cô, cô ấy còn cười gian xảo nói Phó Hoành Dật nhất định sẽ thích.

Lúc cô ấy về, Thẩm Thanh Lan có mở ra xem, nghe Vu Hiểu Huyên nói bộ đồ này rất đắt, phải đặt mua ở nước ngoài mới mua được. Rõ ràng là cô đã giấu kỹ nó rồi, không biết sao Phó Hoành Dật lại tìm được.

Lúc thấy bộ đồ ngủ này, Thẩm Thanh Lan liền biết Phó Hoành Dật cố ý lấy nó cho cô.

“Thanh Lan, tắm xong chưa?” Phó Hoành Dật hỏi cô.

“Xong ngay đây. Bộ đồ ngủ này không vừa với em, anh lấy cho em bộ khác đi.” Thẩm Thanh Lan giãy chết.

Thẩm Thanh Lan nhìn bộ đồ ngủ, rồi lại nhìn khăn tắm, cân nhắc mặc cái nào sẽ tốt hơn, cuối cùng cô kết luận là… như nhau.

Ngẫm lại, cô và Phó Hoành Dật đã tiếp xúc thân mật nhiều lần rồi, nên xem không nên xem đều thấy hết, còn xấu hổ gì nữa, không phải chỉ là một bộ đồ

ngủ thiếu chút vải thôi sao. Cô mặc đồ ngủ, mở cửa đi ra ngoài.

Phó Hoành Dật nằm nghiêng trên giường, khuỷu tay chống đầu, thấy Thẩm Thanh Lan đi ra, nhất là khi thấy cô mặc bộ đồ ngủ đó, mắt anh sáng rực lên.

Anh ngồi dậy, nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lan. Cô có làn da trắng nõn, đối lập với bộ đồ ngủ màu đen, kích thích thị giác Phó Hoành Dật một cách mãnh liệt.

Thẩm Thanh Lan vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng khi đối diện với ánh mắt như sói đói của Phó Hoành Dật, cô lại thấy không được tự nhiên, đi đến bên giường còn lại rồi nằm xuống.

Có điều, cô còn chưa kịp đắp chăn, Phó Hoành Dật đã xoay người nằm lên người cô rồi. Anh cúi đầu, yên lặng nhìn cô, dịu dàng nói: “Vợ à, đêm nay em đẹp quá.”

Đôi mắt của Thẩm Thanh Lan chợt lóe lên. Cô chủ động ôm cổ anh, hơi ngửa đầu, thổi bên tai anh, “Lẽ nào trước đây em không đẹp?” Hơi thở quyến rũ mang theo sự táo bạo, hoàn toàn khác với sự xấu hổ vừa rồi.

Bên tai Phó Hoành Dật vừa nóng vừa ngứa, ánh mắt anh càng sâu hơn.

“Đẹp, lúc nào cũng đẹp.” Phó Hoành Dật cảm giác được sự biến hóa rõ ràng của cơ thể mình.

Phó Hoành Dật cúi đầu, Thẩm Thanh Lan nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh, Phó Hoành Dật nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Đêm nay, đến lượt em ở phía trên.” Thẩm Thanh Lan nói xong, không đợi Phó Hoành Dật trả lời, liền xoay người một cái, hai người đổi vị trí cho nhau. Phó Hoành Dật nằm bên dưới nhìn hai màu trắng đen đối lập, tỏ vẻ “Tới chà đạp anh đi!”

Thẩm Thanh Lan gỡ dây cột tóc, mái tóc xõa tung xuống lưng, xuống trước ngực, làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô.

Hơi thở của Phó Hoành Dật bắt đầu trở nên nặng nề. Thẩm Thanh Lan từ từ cúi người xuống, sợi tóc thuận thế rơi trên mặt anh, làm anh ngưa ngứa.

Nhiệt độ trên người Phó Hoành Dật bắt đầu tăng lên. Anh nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt không chút che giấu ý muốn cô. Cô mỉm cười, hôn lên đôi môi mỏng của Phó Hoành Dật.

Nụ hôn nhẹ như lông vũ phớt qua trái tim Phó Hoành Dật, trêu chọc anh, khiến cả người anh ngứa ngáy khó nhịn. Anh muốn xoay người giữ quyền chủ động, nhưng Thẩm Thanh Lan lại dùng sức giữ chặt anh. Anh tuy có thể thoát khỏi tay cô, nhưng lại không muốn làm như vậy. Anh có chút mong đợi hành động tiếp theo của cô.

Thẩm Thanh Lan học theo Phó Hoành Dật cạy khớp hàm anh ra. Thật ra,

không cần cô khiêu khích, anh đã tự giác há ra rồi.

Một nụ hôn, kéo dài miên man đầy nồng nàn.

Thẩm Thanh Lan hôn mặt Phó Hoành Dật. Sau đó, anh cảm giác vành tai ươn ướt, âm ấm.

Hơi thở anh ngày càng nặng nề, mà Thẩm Thanh Lan vẫn không nhanh không chậm. Đáy mắt cô hiện lên sự gian xảo, môi tiếp tục hôn.

Phó Hoành Dật lúc này cảm thấy cơ thể mình như muốn nổ tung. Thấy Thẩm Thanh Lan không chịu làm bước tiếp theo, rốt cuộc không nhịn được nữa, xoay người đổi vị trí.

“Chơi vui lắm sao?” Giọng Phó Hoành Dật nặng nề, có cảm giác cắn răng nghiến lợi.

Thẩm Thanh Lan cười hài lòng, gật đầu, “Vâng, rất vui.”

Phó Hoành Dật không tức giận, mà còn cười khẽ. Anh nhìn Thẩm Thanh Lan, nói: “Tiếp theo, anh sẽ làm em vui vẻ hơn nữa.”

Cuối cùng cũng giành được quyền chủ động, Phó Hoành Dật không chút

khách khí cởi bộ đồ ngủ làm anh điên cuồng ra rồi vứt xuống đất. Sau đó, anh nắm tay Thẩm Thanh Lan đặt lên áo ngủ của mình, cúi đầu nói: “Giúp anh cởi.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, dứt khoát cởi đồ cho anh, trong phòng ngủ nổi lên một mảnh sắc xuân.

Rất lâu sau, phòng ngủ mới yên tĩnh trở lại. Ăn uống no đủ rồi, Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan đã ngủ thiếp đi, hôn lên trán cô một cái, sau đó ôm cô ngủ. Trước khi ngủ, anh chợt nghĩ nếu sau này có thời gian thì phải dẫn vợ đi tiệm đồ lót mua sắm mới được.

***

Thứ bảy, sau khi thức dậy, Thẩm Thanh Lan đến nhà họ Phó. Chủ nhật là lễ mừng thọ 80 tuổi của Chu Hải Minh, ông bạn già của Thẩm lão gia và Phó lão gia. Nhà họ Chu ở thành phố Lâm, cách Thủ đô bốn, năm tiếng đi xe. Để không đến muộn, cũng như để hai vị lão gia có thời gian nghỉ ngơi, hai nhà quyết định thứ bảy đi thành phố Lâm, nghỉ ngơi một đêm, sau đó mới tham gia tiệc mừng thọ.

Ông Chu Hải Minh, Phó lão gia và Thẩm lão gia đều là anh em sống chết có nhau đi ra từ chiến trường, quan hệ sâu sắc. Nếu không phải như vậy, thì hai lão gia cũng sẽ không đến một nơi xa như thế để dự tiệc mừng thọ của Chu lão gia. Dù sao thì ở tuổi của hai ông mà nói, muốn đi xa là một chuyện không dễ gì.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Khiêm và Phó Hoành Dật còn ở trong quân đội. Ngày mai, hai người họ từ quân đội đi thẳng tới thành phố Lâm. Công ty Thẩm Quân Dục có một cuộc họp rất quan trọng, nên tối mới có thể đi. Thẩm Hi Đồng bận rộn chuyện dàn nhạc. Cuối cùng, Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung dẫn hai lão gia đi trước.

Thẩm Thanh Lan lái xe, hai lão gia ngồi ghế sau. Theo sau xe Thẩm Thanh Lan còn có một chiếc xe, là vệ sĩ của hai lão gia.

“Thanh Lan, để mẹ lái xe cho, con nghỉ một chút đi.” Hai tiếng sau, Sở Vân Dung nói với Thẩm Thanh Lan, bà lo lắng cô lái xe lâu như vậy sẽ mệt.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không sao, con lái xe được mà.” Chỉ là lái xe có bốn, năm tiếng đồng hồ, đối với cô là quá bình thường. Chạy thẳng một đường tới thành phố Lâm, Thẩm Quân Dục đã đặt sẵn khách sạn, nên Thẩm Thanh Lan không cần quan tâm mấy chuyện này.

Thu xếp cho hai vị lão gia xong, Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho Thẩm Quân Dục, gửi tin nhắn cho Phó Hoành Dật.

“Thanh Lan.” Nghe có người gọi mình, Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu quay lại nhìn. Đó là một cô gái có mái tóc xoăn dài màu hạt dẻ, đeo kính râm che khuất hơn nửa khuôn mặt, mặc áo gió màu hạnh, quần jean bó sát người, giày cao gót 10 cm.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên vẻ nghi hoặc. Cô gái gỡ kính ra, cười khẽ, “Mới mấy năm không gặp mà em không còn nhận ra chị nữa sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Chị Ôn, đã lâu không gặp.” Đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện ý cười.

Ôn Hề Dao đánh giá đàn em của mình, hơn ba năm không gặp, cô hình như còn đẹp hơn cả trước kia.

Ôn Hề Dao vốn định về phòng, nhưng khi tình cờ gặp lại Thẩm Thanh Lan, cô ấy liền đổi ý tìm một quán cà phê ngồi, “Chị Ôn, chị về khi nào vậy?”

“Mới về được vài ngày thôi. Em tốt nghiệp chưa?”

“Tháng sáu mới tốt nghiệp.” Thẩm Thanh Lan nói. Ôn Hề Dao là đàn chị của cô, lớn hơn cô bốn tuổi. Lúc cô vừa vào đại học, Ôn Hề Dao đang là nghiên cứu sinh, hai người quen nhau trong một dịp tình cờ, không bao lâu sau đó, cô ấy ra nước ngoài. Mấy năm nay, hai người không có liên lạc gì với nhau, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây.

Ôn Hề Dao cũng không ngờ sẽ gặp Thẩm Thanh Lan ở đây. Mấy năm nay, cô ấy luôn ở nước ngoài, ít khi về nhà, lại càng ít khi tới Bắc Kinh. Lần này, cô ấy vừa về nước, nên không biết tình hình gần đây của Thẩm Thanh Lan.

Thấy Thẩm Thanh Lan đeo nhẫn, Ôn Hề Dao rất kinh ngạc, “Em kết hôn rồi sao?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Vâng, em đã kết hôn được hơn nửa năm rồi.”

“Chị vẫn luôn cho rằng em là người theo chủ nghĩa độc thân, không ngờ em kết hôn sớm như vậy.” Ôn Hề Dao thở dài, ấn tượng của cô ấy với Thẩm Thanh Lan còn dừng lại ở mấy năm trước, Thẩm Thanh Lan là một cô gái lạnh lùng, không nói nhiều, cũng không cao ngạo.

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên vẻ dịu dàng, “Gặp người thích hợp nên kết hôn. Còn chị, bây giờ chị lên chức ở đâu rồi?”

“Chị vừa về nước, còn chưa suy nghĩ sẽ làm gì. Lần này đến thành phố Lâm là để dự tiệc mừng thọ, nên ở đây hai ngày.”

Tiệc mừng thọ? Mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, “Chị dự tiệc mừng thọ ở khách sạn này hả?”

“Ừ, nhờ vậy mà gặp được em. Chị còn nghĩ một thời gian nữa sẽ tìm em, không ngờ lại gặp ở đây, đúng là duyên phận.” Không phải duyên phận thì là gì? Rõ ràng là hai người không hề hẹn trước vậy mà lại gặp nhau nơi đất khách quê người.

Hai người trò chuyện thêm một lát, sau đó cùng nhau về khách sạn. Bọn Thẩm Thanh Lan ở tầng mười tám, Ôn Hề Dao ở tầng mười bảy.

“Thanh Lan, đây là số điện thoại của chị, có thời gian thì chúng ta liên lạc

nhiều hơn nhé.” Ôn Hề Dao đưa một tấm danh thiếp cho Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua, không có chức vụ, chỉ có một cái tên, một số điện thoại và một địa chỉ mail.

“Ok, hẹn gặp lại!”

Tạm biệt Ôn Hề Dao, Thẩm Thanh Lan bỏ danh thiếp vào túi xách, rồi đi về phòng.

Phó Hoành Dật tới khách sạn lúc nửa đêm, vừa kết thúc huấn luyện là anh chạy tới ngay, Thẩm Thanh Lan vẫn chưa ngủ, “Anh đi tắm trước đi, em để đồ của anh trong nhà tắm rồi đấy.”

Trên người Phó Hoành Dật đều là mồ hôi, nên anh không tiến lại ôm Thẩm Thanh Lan, mà chỉ cúi người chạm môi cô một cái, “Cảm ơn vợ!”

Thẩm Thanh Lan cười cười đóng cửa phòng, bên trong nhanh chóng vang lên tiếng nước chảy.

Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại nội bộ, bảo nhân viên khách sạn lấy quần áo bẩn của Phó Hoành Dật đi giặt.

http://tieulun.hopto.org

Tốc độ tắm của Phó Hoành Dật rất nhanh, Thẩm Thanh Lan vừa mới gọi xong là anh đã bước ra rồi. Thấy tóc anh còn nhỏ nước, cô đi lấy một cái khăn lông.

Bởi vì hôm sau phải dự tiệc mừng thọ, nên cả đêm này Phó Hoành Dật không làm gì cả, mà chỉ ôm Thẩm Thanh Lan ngủ.

***

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, Thẩm Thanh Lan bị Sở Vân Dung kéo đi trang điểm. Khi Thẩm Thanh Lan trở về thì mấy người Thẩm Hi Đồng đã tới.

Từ giây phút Thẩm Thanh Lan xuất hiện, ánh mắt Phó Hoành Dật chưa từng rời khỏi cô. Thẩm Thanh Lan mặc một cái váy dài màu xanh nhạt, tóc búi lên, lộ ra cần cổ trắng nõn và xương quai xanh mê người, trên cổ không đeo gì, chỉ đeo một đôi bông tai màu xanh đậm, rất hợp với chiếc váy trên người cô. Trang sức tinh xảo làm mờ đi sự lạnh nhạt vốn có của cô, cả người tỏa ra sự dịu dàng mềm mại.

Nhìn một Thẩm Thanh Lan như vậy, đáy mắt Phó Hoành Dật tràn đầy vẻ kinh diễm. Anh chưa từng thấy cô trong dáng vẻ lộng lẫy thế này, cô vốn dĩ rất đẹp rồi, anh dù đã nhìn quen dung mạo của cô, nhưng lần này vẫn thấy ngạc nhiên.

Trong mắt Thẩm Hi Đồng tràn đầy ghen tị. Cô ta biết Thẩm Thanh Lan xinh đẹp, nhưng Thẩm Thanh Lan của bây giờ… Thấy Phó Hoành Dật nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lan, cô ta cắn môi.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, chúng ta chỉ tham gia tiệc mừng thọ thôi mà, em ăn mặc như vậy…” Cô ta muốn nói lại thôi.

Thẩm Thanh Lan nhìn sang Thẩm Hi Đồng, đáy mắt có thâm ý.

Thật ra thì hôm nay Thẩm Hi Đồng mặc còn long trọng hơn Thẩm Thanh Lan. Người không biết còn tưởng rằng cô ta phải tham dự buổi lễ gì đó rất quan trọng mà cô ta là nhân vật chính đấy. Thế những, chỉ vì sự xuất hiện của Thẩm Thanh Lan, nên cô ta mới không nổi bật như như vậy nữa.

Thẩm Hi Đồng vốn định bày mặt tốt nhất của mình ra trước mặt Phó Hoành Dật, nhưng bây giờ lại bị Thẩm Thanh Lan đoạt mất sự nổi bật, trong lòng càng thêm hận Thẩm Thanh Lan.

“Tôi thấy Lan Lan mặc như thế này chẳng có gì không ổn cả.” Thẩm Quân Dục lạnh nhạt nói. Sau đó nhìn Thẩm Thanh Lan, trong mắt đầy ý cười, “Lan Lan, hôm nay em rất đẹp.”

Thẩm Hi Đồng nhìn Sở Vân Dung với ánh mắt uất ức. Có điều, lần này Sở Vân Dung không bênh cô ta nữa, mà nói: “Mẹ cũng thấy Thanh Lan mặc như thế này rất đẹp. Sắp tới giờ rồi, chúng ta đi thôi, không thể đến trễ tiệc mừng thọ của người ta được.”

Thẩm Hi Đồng sầm mặt lại, rũ mắt xuống, không nói thêm gì nữa, còn trong lòng nghĩ như thế nào, cũng chỉ có mình cô ta biết. Từ khách sạn tới tận hội

trường mừng thọ, cô ta không nói lời nào.

Tiệc mừng thọ được tổ chức ở một khách sạn năm sao của thành phố Lâm. Nhà họ Chu ở thành phố Lâm là danh môn vọng tộc, Chu lão gia nhập ngũ sớm, có danh tiếng lớn trong quân đội, đời sau mặc dù không có ai nhập ngũ, nhưng lại có biểu hiện xuất sắc trong giới kinh doanh và chính trị.

“Lan Lan, đây là Chu lão gia, con còn nhớ không?” Thẩm lão gia dẫn Thẩm Thanh Lan tới trước mặt một ông lão, vừa cười vừa nói.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Chu lão gia, bốn năm không gặp, nhìn ông vẫn khỏe mạnh như trước vậy.”

Chu lão gia cười ha ha, “Ông rất khỏe. Mấy năm không gặp, Thẩm đại ca, cháu gái của ông càng lớn càng có tiền đồ. Con bé có bạn trai chưa?”

Chu lão gia không phải là một người không quan tâm đến chuyện bên ngoài, vì vậy ông có nghe nói chuyện của Thẩm Thanh Lan, thấy cháu gái ông bạn già của mình tốt như vậy, liền nghĩ đến cháu trai nhà mình, nếu có thể kết thông gia với nhà họ Thẩm thì quả là tốt.

Có điều, ông vừa nói xong, liền bị Phó lão gia vừa đi tới nghe được, Phó lão gia hừ lạnh, “Cái ông già này, mấy năm không gặp, vừa gặp là muốn cướp cháu dâu tôi, tưởng tôi chết rồi hả?”

“Tôi đâu muốn cướp cháu dâu của ông, tôi hỏi Thẩm đại ca…” Nói được một nửa, ông chợt nhìn sang Thẩm lão gia, “Thẩm đại ca, chuyện này…”

Thẩm lão gia cười tủm tỉm gật đầu, “Đúng vậy, Hoành Dật là cháu rể tôi.”

Chu lão gia tiếc nuối nhìn Thẩm Thanh Lan. Phó lão gia rất là đắc ý, thoả mãn nhìn Phó Hoành Dật đang nói chuyện với người khác ở cách đó không xa. Đứa cháu trai này của ông đã làm một việc rất đúng đắn, đó là cưới Thẩm Thanh Lan vào lúc chưa ai phát hiện ra điểm tốt của con bé. Bây giờ ấy à, hừ hừ, để cho đám người đó thèm chết luôn đi.

Ba vị lão gia nói chuyện với nhau, một mình Thẩm Thanh Lan đứng ở đây cũng có chút không thích hợp. Vì vậy, cô lấy một cái cớ rồi đi tìm Phó Hoành Dật.

Lúc Thẩm Thanh Lan vừa bước vào, có rất nhiều người trong hội trường chú ý tới cô. Nhiều người ở đây biết cô là họa sĩ Lãnh Thanh Thu tiếng tăm lừng lẫy, bọn họ muốn tiến lại bắt chuyện, nhưng cô luôn ở cạnh ba vị lão gia, nên không ai dám lại làm phiền. Bây giờ, thấy cô đi một mình, tất nhiên là bắt đầu rục rịch rồi.

Thẩm Thanh Lan đi được vài bước, thì có một người đàn ông chặn đường, cười lịch sự, nói: “Cô Thẩm, chào cô, tôi là Tô Uy, Tổng Giám đốc của Hằng Thị. Tôi rất thích tranh vẽ của cô, đây là danh thiếp của tôi, không biết có cơ hội được làm quen với cô không?”

Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn anh ta, chứ không cầm danh thiếp. Tô Uy cũng

không giận, người ta có gia thế tốt, tướng mạo đẹp, lại còn có tài, tất nhiên có quyền được kiêu ngạo.

“Cô Thẩm, tôi không có dụng ý gì khác, tôi chỉ muốn làm bạn bè với cô mà thôi. Bản thân tôi luôn hứng thú với tranh vẽ, đặc biệt khi biết cô Thẩm còn trẻ đã đạt được thành tựu lớn, trở thành một họa sĩ trẻ có tiếng như vậy, vì thế tôi rất tán thưởng cô Thẩm.”

Nghe người đàn ông trước mặt nói xong, trên khuôn mặt lạnh nhạt của Thẩm Thanh Lan vẫn không có cảm xúc gì, ánh mắt của cô rơi xuống danh thiếp người đàn ông đang cầm, ừ… tay người này còn trắng hơn tay của Phó Hoành Dật, trắng thì trắng, nhưng nhìn lại chẳng có sức lực gì.

Thẩm Thanh Lan chưa kịp từ chối, thì có một cánh tay vòng ngang eo cô, một hơi thở đàn ông quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi khiến cô thả lỏng cơ thể.

“Sao lâu vậy mới qua đây? Em đói chưa? Muốn ăn gì đó không?” Giọng nói dịu dàng của Phó Hoành Dật vang lên bên tai Thẩm Thanh Lan, cô gật đầu.

Từ lúc Phó Hoành Dật xuất hiện, Tô Uy vẫn không nói lời nào. Anh ta nhìn chằm chằm cánh tay vòng sang eo Thẩm Thanh Lan của Phó Hoành Dật, thấy cô không có phản ứng gì, là anh ta đã hiểu, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Anh ta nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật, đây là người đàn ông đi cùng Thẩm Thanh Lan, mặc dù không biết anh là ai, nhưng có lẽ không phải là một nhân vật đơn giản. Anh ta cười ngượng ngùng chào Thẩm Thanh Lan và Phó

Hoành Dật.

“Mới một lát không gặp, mà em đã trêu chọc một đóa hoa đào. Anh có nên cột em bên mình, để trông từng giây từng phút không?” Đến khi thấy cả hai cách khá xa người đàn ông kia, Phó Hoành Dật cúi xuống nói bên tai Thẩm Thanh Lan, trong lời nói mang theo mùi vị chua chua.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Hoa đào của anh cũng không ít.” Cô vừa nói vừa hất cằm, ý bảo Phó Hoành Dật nhìn ánh mắt của các cô gái trong hội trường.

Phó Hoành Dật cười cười, “Hoa đào dù đẹp, cũng đâu đẹp bằng hoa tuyết liên.”

“Vậy nhớ cẩn thận đó. Hoa tuyết liên lạnh, đừng để bản thân mình đóng băng đấy.”

“Không sao, anh rất ấm.”

Hai vợ chồng nhỏ giọng tâm tình, rơi vào trong mắt Thẩm Hi Đồng, lại thêm một lần kích thích.

***

http://tieulun.hopto.org

“Xin lỗi, tôi không cố ý, anh không sao chứ?” Ôn Hề Dao xin lỗi người đàn ông trước mặt.

Thẩm Quân Dục nhìn âu phục của mình, bên trên ngực ướt một mảng, tỏa ra mùi rượu nồng nặc.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi vội quá. Hay là anh cởi âu phục ra, tôi giúp anh đem đi giặt?” Ôn Hề Dao thấy Thẩm Quân Dục không có phản ứng gì thì cho là đối phương đang tức giận. Nghĩ cũng đúng, nếu đổi lại là mình, vô duyên vô cớ bị người ta tạt rượu, cũng sẽ tức giận.

“Hay là anh nói cho tôi biết giá của bộ âu phục này, tôi đền cho anh?” Người đàn ông trước mặt tuy không giống người thiếu tiền, nhưng mà ai biết được, có vài người càng có tiền càng tính toán, có khi người này cũng vậy.

“Không sao, tôi tự đi giặt là được rồi, lần sau nhớ chú ý một chút.” Thẩm Quân Dục nhã nhặn nói. Chỉ là một bộ âu phục mà thôi, anh ấy không để bụng. Có điều, mặc đồ bẩn ở tiệc mừng thọ là một hành vi thất lễ, nhưng bây giờ anh ấy cũng không thể đi ra ngoài mua bộ khác được.

Thẩm Quân Dục có chút đau đầu.

Ôn Hề Dao thấy vẻ mặt của anh ấy, càng thêm ngượng ngùng. Cô đề nghị: “Hay là anh cởi áo khoác đưa tôi đi, bây giờ tôi đi giặt sơ chỗ ướt, cho nhạt bớt mùi rượu?”

Thẩm Quân Dục lắc đầu từ chối, “Không cần.” Người phụ nữ trước mặt quả thực là một người đẹp, nhưng lúc này anh ấy chẳng có tâm trạng mà thưởng thức.

Ôn Hề Dao nhường đường cho Thẩm Quân Dục. Anh ấy đi được vài bước thì cởi áo khoác ra, vắt lên tay.

Ôn Hề Dao nhìn theo bóng lưng Thẩm Quân Dục. Cô ấy chợt nhớ ra, người này là cháu trai trưởng của nhà họ Thẩm - Thẩm Quân Dục, thảo nào vừa rồi nhìn rất quen mắt.

Thẩm Quân Dục cũng tốt nghiệp ở Đại học B, lớn hơn cô ấy ba khóa. Năm đó, Thẩm Quân Dục ở trong trường học cũng là nhân vật làm mưa làm gió, tất nhiên là Ôn Hề Dao biết anh ấy.

Chỉ là đã lâu không gặp, mà Thẩm Quân Dục lăn lộn trong giới kinh doanh đã lâu, tất nhiên là không còn giống lúc ở đại học, Ôn Hề Dao nhất thời không nhận ra anh ấy cũng là chuyện dễ hiểu.

Ôn Hề Dao sờ cằm, khuôn mặt có vẻ suy tư.

“Hề Dao.”

Tiếng gọi triền miên, dịu dàng như nước. Ôn Hề Dao rùng mình một cái, cánh tay nổi da gà.

Ôn Hề Dao xoay người, nhìn người đi tới, đáy mắt hiện lên sự chán ghét, “Sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông nhìn Ôn Hề Dao bằng ánh mắt thâm tình, “Anh cố ý tới tìm em đấy. Anh hỏi bác Ôn, bác Ôn nói em đã đến thành phố Lâm, nên anh mới đến đây.” Người đàn ông không nhắc tới chuyện anh ta đã tốn rất nhiều công sức mới có được thiệp mời của nhà họ Chu. Những chuyện này không quan trọng, quan trọng là… anh ta đã gặp được Ôn Hề Dao.

“Tôi đã nói với anh rồi, đừng đi theo tôi nữa.” Ôn Hề Dao buồn bực nói. Người đàn ông này chính là một cái đuôi, theo cô ấy từ trong nước ra nước ngoài, rồi từ nước ngoài về nước, cô ấy đi đâu là anh ta theo đó, đuổi cũng không đi, thật sự là rất phiền phức.

Thấy Ôn Hề Dao không vui, người đàn ông lúng túng nói: “Hề Dao, em đừng giận, anh chỉ muốn gặp em một chút, em không để ý tới anh là được rồi.”

“Đỗ Nam, rốt cuộc tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới hiểu, tôi không yêu anh, cũng sẽ không yêu anh, quá khứ không, bây giờ không, tương lai cũng sẽ không.”

Đỗ Nam không hề tức giận, trong mắt tràn đầy bao dung, cưng chiều, như thể người trước mắt chỉ là một đứa trẻ đang giận dỗi. Đây không phải là lần đầu tiên Ôn Hề Dao nói những lời này, anh ta nghe đã quen tai. Đối với anh ta mà nói, chỉ cần Ôn Hề Dao vẫn chưa kết hôn, thì anh ta vẫn còn có cơ hội.

http://tieulun.hopto.org

“Hề Dao, anh biết em không yêu anh, nhưng không sao cả, bây giờ em chưa yêu ai, anh có thể đợi, đợi đến ngày em yêu anh.” Đỗ Nam nói bằng giọng điệu thâm tình.

Ôn Hề Dao siết chặt tay, rất muốn đấm vào mặt Đỗ Nam một cái. Sao lại có người không cần mặt mũi thế này? Bị cô ấy từ chối nhiều lần, chỉ cần là người bình thường đều sẽ bỏ cuộc. Nói nặng, nói nhẹ, cô ấy đều nói hết rồi. Nhưng người này đều xem như không nghe thấy thì cô biết phải làm sao?

Ôn Hề Dao đang suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi Đỗ Nam, thì khóe mắt chợt thấy một bóng người, ánh mắt cô ấy sáng lên, chạy tới ôm cánh tay Thẩm Quân Dục, kéo anh ấy lại trước mặt Đỗ Nam.

“Ai nói tôi không có người yêu? Đây không phải sao?” Ôn Hề Dao chỉ chỉ Thẩm Quân Dục, nói với Đỗ Nam.

Đỗ Nam nhìn Thẩm Quân Dục một cái, nụ cười trên mặt biến mất. Anh ta nói với Ôn Hề Dao: “Hề Dao, em có thể không yêu anh, nhưng không thể tùy tiện nói đùa, nhất là loại đùa như thế này.”

“Tôi không nói đùa, tôi nói nghiêm túc, tôi thật sự yêu người đàn ông này.”

Đỗ Nam đi theo Ôn Hề Dao đã nhiều năm, biết hết phần lớn người bên cạnh Ôn Hề Dao. Anh ta chưa từng gặp người đàn ông trước mặt, cũng chưa từng nghe nhắc tới.

“Hề Dao, chúng ta quen biết nhau đã nhiều năm, những người em quen anh có thể không biết sao. Em không hề quen biết người này thì làm gì có chuyện yêu hay không yêu.”

“Tôi biết anh ấy, vừa gặp năm phút trước, tôi yêu anh ấy từ ánh nhìn đầu tiên, không được sao?” Ôn Hề Dao bực bội nói.

Thẩm Quân Dục vốn không hiểu ra sao, bây giờ nghe Ôn Hề Dao nói như thế, thì như cười như không nhìn Ôn Hề Dao.

“Hề Dao, em đừng quấy nữa.” Đỗ Nam nói một câu, sau đó nhìn về phía Thẩm Quân Dục, nói: “Anh này, thật là xin lỗi. Đây là bạn gái tôi, hai chúng tôi đang cãi nhau mà cô ấy lại kéo anh vào, thật ngại quá!”

“Ai là bạn gái anh? Ai quấy chứ? Đỗ Nam, tôi nói cho anh biết, anh không được phép nói lung tung.” Ôn Hề Dao tức điên lên, cô ấy đã làm tới mức này mà Đỗ Nam vẫn ngoan cố như vậy.

Cô ấy đảo mắt, bỗng nhiên nhón chân lên, ôm cổ Thẩm Quân Dục, sau đó hôn lên môi anh ấy, còn cố ý dừng lại vài giây, mới buông Thẩm Quân Dục ra.

“Bây giờ tin chưa? Tôi thật sự yêu anh ấy, muốn theo đuổi anh ấy.” Ôn Hề Dao tuyên bố với Đỗ Nam, còn đan tay vào tay Thẩm Quân Dục, giơ qua lại trước mặt Đỗ Nam.

Sắc mặt Đỗ Nam tái nhợt. Anh ta mở to mắt nhìn Ôn Hề Dao, rồi lại nhìn Thẩm Quân Dục, sau đó lảo đảo bước đi.

“Bây giờ có thể buông tôi ra chưa?” Thẩm Quân Dục nói, giọng điệu có chút lạnh lẽo.

Mặt Ôn Hề Dao đỏ lên, vội buông Thẩm Quân Dục ra, cúi đầu nói: “Xin lỗi! thật xin lỗi!” Vừa rồi, cô ấy thật sự không còn cách nào, nếu không sẽ không làm vậy.

Trên mặt Thẩm Quân Dục không còn sự nhã nhặn của thường ngày, mà có chút lạnh lùng, “Bây giờ tôi có thể đi chưa?”

Ôn Hề Dao ngượng ngùng, “Chuyện đó… tôi thật sự là nhất thời không nghĩ ra được cách nào khác. Anh muốn đền cái gì thì cứ việc nói, chỉ cần tôi làm được thì tôi nhất định sẽ làm.”

Thẩm Quân Dục giễu cợt, “Lần sau muốn làm quen thì nên đổi cách khác. Có lẽ sẽ có đàn ông thích kiểu làm quen này, nhưng tôi chắc chắn không phải là loại đàn ông đó.”

Nói xong, Thẩm Quân Dục nghênh ngang bước đi.

Ôn Hề Dao ngây người tại chỗ, một lúc sau mới nhìn theo hướng Thẩm Quân Dục đi, giơ ngón tay giữa lên. Tên khốn kiếp! Anh ta coi cô ấy là người thế

nào chứ, còn cho rằng cô ấy đang tìm cách tán tỉnh anh ta.

Cô ấy cũng rất uất ức mà, đây là nụ hôn đầu tiên của cô ấy, cứ như vậy mà mất luôn nụ hôn đầu, cô ấy rất muốn khóc đấy.

Nói ra cũng thấy buồn cười, bởi vì Đỗ Nam mặt dày theo đuổi, anh ta đề phòng bốn phía, do đó Ôn Hề Dao 27 tuổi vẫn chưa có một người bạn trai, chứ đừng nhắc tới chuyện tiếp xúc thân mật.

Sau khi rời khỏi đó, sắc mặt Thẩm Quân Dục có chút khó coi, “Anh, anh sao thế?” Thẩm Thanh Lan hỏi Thẩm Quân Dục.

Sắc mặt Thẩm Quân Dục cứng đờ, lắc đầu nói: “Anh không sao, Hoành Dật đâu rồi?”

Thẩm Quân Dục thấy lạ khi không thấy Phó Hoành Dật.

“Anh ấy vừa gặp một người bạn, nên ra ngoài nói chuyện rồi.”

“Anh, thì ra anh ở đây, em tìm anh đã lâu.” Thẩm Hi Đồng nửa oán giận nửa hờn dỗi nói.

Thẩm Quân Dục đang định nói đùa với Thẩm Thanh Lan, thì thấy cô ta đi

qua đây, nụ cười nhạt đi vài phần, “Có việc gì sao?”

Thẩm Hi Đồng tươi cười nhìn Thẩm Quân Dục, giống như một đứa em gái vô cùng sùng bái anh trai của mình, “Anh, bạn của em nói muốn làm quen với anh. Anh có thể qua đó nói vài câu được không?” Cô ta chỉ về một hướng, ở đó có một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng, thấy Thẩm Hi Đồng chỉ mình, thì nâng ly rượu trong tay lên chào hỏi.

“Anh, đó là cậu chủ của Thượng Thị, cũng là một người nổi bật trong đám trẻ tuổi. Có lẽ sau này hai người còn có cơ hội hợp tác, vậy nên anh đi chào hỏi anh ta với em được không?” Thẩm Hi Đồng nở nụ cười, giọng điệu cầu xin.

Ý cười nơi đáy mắt Thẩm Quân Dục lại giảm đi vài phần, “Thẩm Hi Đồng, không nên tùy tiện đồng ý chuyện mình không làm được.” Ý là từ chối cô ta.

Đáy mắt Thẩm Hi Đồng tối sầm lại. Cô ta đã sớm biết kết quả là như vậy, nhưng chuyện này liên quan tới mặt mũi, cô ta tiếp tục mềm giọng nói: “Anh, ở đây là bên ngoài, trong mắt người ngoài em cũng là người của nhà họ Thẩm, anh cho em chút mặt mũi được không?”

Ý cười trong mắt Thẩm Quân Dục hoàn toàn biến mất. Anh ấy nhìn Thẩm Hi Đồng bằng ánh mắt lạnh lẽo, chỉ là vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhưng không ai cho rằng đó là một nụ cười ấm áp. Nhất là Thẩm Hi Đồng, cô ta cảm thấy mình đang đối mặt với một ngọn núi băng, lại còn là một ngọn núi băng bao phủ nham thạch nóng chảy, tỏa ra hơi thở đáng sợ.

Thẩm Thanh Lan đứng cạnh Thẩm Quân Dục, tất nhiên cảm giác được tâm

trạng anh thay đổi. Cô kéo nhẹ ống tay áo của anh, anh quay đầu nhìn cô một cái, làm dịu ý lạnh nơi đáy mắt, rồi nhìn Thẩm Hi Đồng, vô cảm nói: “Chỉ một lần này, sau này không được viện lý do này nữa.”

Thẩm Hi Đồng thầm thở phào nhẹ nhõm. Người đàn ông này là nhà tài trợ lớn nhất trong buổi biểu diễn sắp tới, cũng là một người đang theo đuổi cô ta. Anh ta tuy không thể so sánh được với Phó Hoành Dật, nhưng cũng là một người trẻ tuổi tài giỏi, Thẩm Hi Đồng không muốn để người ta thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Thẩm Quân Dục theo Thẩm Hi Đồng đi về phía bên kia, Thẩm Thanh Lan nhìn một vòng xung quanh, nhưng không thấy người quen. Cô nhàm chán đi sang bên cạnh lấy một ly sâm banh, thỉnh thoảng uống một ngụm.

Cô có thể cảm giác được những ánh mắt như có như không của những người xung quanh, nhưng cô cũng không để ý, chỉ cần những người đó không tới làm phiền cô là được rồi.

“Thanh Lan, em cũng ở đây sao?” Ôn Hề Dao vừa thoát khỏi một người đàn ông muốn làm quen, định tới đây trốn phiền phức thì thấy Thẩm Thanh Lan.

Cô ấy thật sự không hiểu được, đây rõ ràng là tiệc mừng thọ của Chu lão gia, đâu phải tiệc xem mắt, những người đàn ông đó đâu phải chưa từng thấy phụ nữ, làm gì mà vừa thấy phụ nữ là nhào lên như thế.

Cô ấy biết mình đẹp, nhưng đâu có đẹp đến mức người gặp người thích đâu, làm gì mà đói khát như thế?

Ôn Hề Dao không biết là tối nay cô ấy mặc một chiếc váy đỏ rực, kết hợp với khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, làm cả người cô ấy thêm phần bốc lửa, quyến rũ xinh đẹp. Huống chi, người có thể xuất hiện ở đây, ai mà không có thân phận. Vừa có gia thế, lại vừa xinh đẹp, tất nhiên là lựa chọn hàng đầu của đám đàn ông rồi.

Thẩm Thanh Lan không hề bất ngờ khi nhìn thấy Ôn Hề Dao ở đây, bởi hôm qua cô đã đoán được rồi, “Chị Ôn.”

Ôn Hề Dao cầm ly rượu lên, “Thanh Lan, em đừng gọi chị Ôn nữa, nghe quá xa lại rồi. Sau này cứ gọi chị Dao là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cô cũng không quá quan trọng chuyện xưng hô, cô và đàn chị này tuy chỉ có duyên gặp gỡ vài lần, không thân thiết nhiều, nhưng nói chuyện khá hợp.

“Thanh Lan, em quen biết Chu lão gia hả?” Ôn Hề Dao rất ngạc nhiên khi thấy Thẩm Thanh Lan ở đây.

“Ông em là bạn tri kỷ với ông Chu. Lần này em đi cùng người nhà tới chúc thọ.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

“Chị cũng vậy, thực tình chị không quen Chu lão gia nhưng người lớn trong nhà có giao tình với Chu lão gia. Lần này đúng lúc chị về nước, cho nên thay mặt người nhà tới đây dự tiệc mừng thọ.”

http://tieulun.hopto.org

Nhà họ Ôn ở phía nam của thành phố Hải, còn nhà họ Chu ở phía bắc của thành phố Lâm, hai nhà ở xa nhau như thế, e rằng giao tình cũng không phải sâu lắm, để người nhà đến dự, có lẽ là vì vừa lúc Ôn Hề Dao đang ở đây.

Sức ảnh hưởng của nhà họ Ôn ở thành phố Hải có thể so sánh với sức ảnh hưởng của nhà họ Phó ở Thủ đô, nghe đâu nhà bọn họ có người làm quan từ triều Thanh, trăm năm thế gia, tất nhiên không phải dòng họ bình thường có thể so sánh được.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 196: Không còn nợ nhau

Nhà họ Ôn đích thị là trăm năm thế gia, căn cơ vững chắc, mà con cháu ưu tú nhà họ Ôn cũng không ít, các chi lớn mạnh, ở trong giới quân đội, chính trị, kinh doanh đều có bóng dáng của bọn họ. Ôn Hề Dao là con gái của gia chủ đương thời nhà họ Ôn ở thành phố Hải, thế hệ của cô ấy có ít con cháu, trên cô ấy có ba người anh trai, còn con gái thì chỉ có mình cô ấy, vì vậy rất được yêu thương chiều chuộng.

“Thanh Lan.” Phó Hoành Dật không thấy Thẩm Thanh Lan nên đi vào mấy góc vắng người tìm, quả nhiên thấy cô, anh cười cười đi tới.

Ôn Hề Dao nhìn người đàn ông trước mặt, rồi nhìn sang Thẩm Thanh Lan, trong nháy mắt hiểu rõ. Cô ấy nháy mắt với Thẩm Thanh Lan, cô bé, ánh mắt em không tệ, người đàn ông này được đấy.

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Đây là chồng em Phó Hoành Dật, còn đây là đàn chị của em, Ôn Hề Dao.”

Ôn Hề Dao cười nhẹ đúng mực, bắt chuyện với Phó Hoành Dật.

Dù sao cũng là con gái nhà họ Ôn, tất nhiên là phải có lễ nghi. Có điều, họ Phó, đã thế trông diện mạo cũng không giống người tầm thường. Cô ấy nhìn Thẩm Thanh Lan, bất giác phát hiện ra thân phận của đàn em mình không đơn giản chút nào.

http://tieulun.hopto.org

“Chị Hề Dao, người lớn trong nhà tìm em, em đi trước, gặp lại chị sau nhé.”

Ôn Hề Dao cười gật đầu, thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đi tới chỗ người nhà họ Thẩm, không ngờ đàn em quen biết nhiều năm là người nhà họ Thẩm… Chờ đã… Người nhà họ Thẩm, vậy Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục là anh em?

Lúc này, Ôn Hề Dao muốn chửi thề một câu. Cô lắc đầu, vứt hết suy nghĩ không tốt trong đầu đi.

Tiệc mừng thọ bắt đầu, Sở Vân Dung tìm hai vợ chồng con gái đến chỗ nhà họ Thẩm ngồi. Chỗ của Ôn Hề Dao cách khá xa nhà họ Thẩm và nhà họ Phó, nên Thẩm Thanh Lan không thấy cô ấy.

Tiệc mừng thọ lần này có rất nhiều người đến, mà quan hệ giữa ba nhà Thẩm, Phó, Chu rất tốt, nên chỗ ngồi tất nhiên là xếp phía trước. Hơn nữa, chỉ với thân phận của Thẩm lão gia và Phó lão gia, có ngồi ở dãy đầu cũng là đúng mực.

Tiệc mừng thọ chia làm hai phần, phần đầu là tiệc truyền thống, phần sau được tổ chức như một buổi khiêu vũ. Phần đầu kết thúc, mọi người chuyển xuống dưới lầu. Lần này, nhà họ Chu bỏ vốn lớn, bao trọn hai tầng của khách sạn.

“Thanh Lan, Hoành Dật, hai cháu xuống dưới chơi đi, đám người già các ông

ở đây trò chuyện là được rồi.” Phó lão gia thấy Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan ngồi cạnh nhìn một đám lão già các ông trò chuyện thì nói.

“Đúng đó, bọn trẻ các cháu tự mình chơi là được rồi. Mấy người già các ông đã lâu không gặp nhau, nhân cơ hội lần này trò chuyện nhiều hơn.” Chu lão gia cười nói, sau đó nhìn cháu trai Chu Thành, “Cháu cũng đừng ở đây nữa, đi chơi đi.”

Chu Thành mỉm cười gật đầu, chào mấy vị lão gia, rồi cùng bọn Phó Hoành Dật xuống lầu.

Thẩm lão gia nhìn bóng lưng Chu Thành rời đi, hỏi Chu lão gia: “Năm nay tiểu Thành 27 tuổi hả?”

“Ừ, năm nay 27 tuổi rồi. Gần đây mẹ nó đang lo lắng chuyện hôn nhân của nó, vậy mà bản thân nó lại chẳng sốt ruột tí nào.”

“Người trẻ tuổi bây giờ không giống chúng ta khi xưa, bọn nó đều thích kết hôn muộn. Chúng ta đã già, con cháu tự có phúc của con cháu, đừng quan tâm nhiều quá mà mệt người.” Thẩm lão gia suy nghĩ rất thoáng. Năm nay Thẩm Quân Dục đã 30 tuổi rồi, mà ông vẫn chưa từng giục, chỉ có Sở Vân Dung là hay nhắc chuyện này với ông.

“Anh Thẩm nói đúng, con cháu tự có phúc của con cháu.”

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia vẫn không nói gì, điều này không giống ông chút nào. Thẩm lão gia và Chu lão gia nói chuyện một lát mới cảm thấy có gì đó không đúng, hai ông nhìn sang Phó lão gia, ông ấy đang cầm điện thoại bấm bấm gì đó.

“Anh Phó, anh làm gì vậy?” Chu lão gia tò mò thò đầu nhìn, nhưng không thấy rõ lắm.

Phó lão gia cười ha ha, “Gần đây tôi đang tìm hiểu cách sử dụng Wechat, bọn trẻ bây giờ đều thích chơi cái này. Chúng ta tuy đã già, nhưng phải thức thời mới được, không thể để thời đại đào thải được.”

Ứng dụng Wechat này do Thẩm Thanh Lan tải cho Phó lão gia, để tải được Wechat, cô còn cố ý đi mua một chiếc smartphone cho ông cụ.

“Tôi không chơi được mấy thứ của bọn trẻ bây giờ.” Chu lão gia lắc đầu, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh, ông quả thực không theo kịp tốc độ này.

“Ông kệ lão già này đi, ông ấy chỉ thấy mới mẻ, vài ngày nữa sẽ chán thôi.” Thẩm lão gia giễu cợt, ông rất hiểu tính tình của Phó lão gia.

Phó lão gia hừ nhẹ, “Ông đang ghen tị chuyện con bé Thanh Lan mua điện thoại, tải Wechat cho tôi thì có. Tôi chưa từng thấy ai ăn giấm của một lão già như ông.”

Sắc mặt Thẩm lão gia có chút xanh, “Lão già Phó, lại muốn cãi nhau hả?”

“Cãi thì cãi.”

Chu lão gia bật cười, trong mắt nhuộm đẫm hoài niệm. Năm đó, ba người bọn họ lên chiến trường, bởi vì tính tình hợp nhau nên qua lại nhiều hơn, dần dần trở nên thân thiết, thậm chí còn nhiều lần cứu mạng nhau. Đừng thấy bây giờ Thẩm lão gia và Phó lão gia thỉnh thoảng cãi nhau mà lầm, thật ra quan hệ của hai ông ấy còn bền hơn cả sắt.

“Tôi thật sự mong được như hai anh, không bao lâu nữa là có đời thứ tư. Làm gì như tôi, cháu dâu còn chưa có, haizz…” Chu lão gia cảm thán. Ông thật sự ước ao mà, cháu gái nhà họ Thẩm bị cướp đi rồi, ngẫm lại mà có chút hối hận, sớm biết vậy thì năm đó ông sống ở Thủ đô cho rồi, gần nhau như vậy, cháu gái nhà họ Thẩm là cháu dâu của ai còn chưa biết được đâu.

“Ha ha, rút lại suy nghĩ của ông đi. Con bé Thanh Lan là của nhà chúng tôi. Ông dù có muốn, thì con bé cũng không thể trở thành người nhà họ Chu của ông được đâu.” Phó lão gia nhìn ra ý nghĩ của Chu lão gia thì giễu cợt.

Chu lão gia cũng chỉ cảm thán như vậy, chứ không thật sự để trong lòng. Ông nhìn Thẩm lão gia, hỏi: “Tháng sáu năm nay sẽ tổ chức hôn lễ hả?”

“Không phải, tháng chín mới tổ chức hôn lễ.” Nói đến chỗ này, Phó lão gia càng hăng hái, “Tôi muốn tổ chức hôn lễ kiểu truyền thống, chúng ta đều là người Trung Quốc, không thể vứt hết phong tục tập quán của tổ tiên được. Mũ phượng, khăn quàng vai đẹp như vậy, Thanh Lan mặc vào khẳng định rất

đẹp.”

“Đâu phải ông kết hôn, ông thích thì có ích lợi gì?” Thẩm lão gia bắt bẻ.

“Hừ, lão già Thẩm, ông dám nói ông không thích kiểu truyền thống?” Phó lão gia hừ lạnh.

Thẩm lão gia không trả lời, quả thật ông thích tổ chức hôn lễ kiểu truyền thống hơn.

“Có điều, nếu Thanh Lan thích tổ chức hôn lễ kiểu phương Tây, thì chúng ta có thể tổ chức hai lần, một lần kiểu Trung Hoa, một lần kiểu phương Tây.” Phó lão gia lẩm bẩm, trong mắt lóe sáng. Hôn lễ của cháu trai duy nhất, lại còn cưới cháu dâu mà mình cực kỳ vừa ý, tất nhiên là ông lại càng quan tâm nhiều hơn rồi.

Lần này, Thẩm lão gia không nói trái ý của Phó lão gia nữa. Hôn lễ của Thanh Lan phải được tổ chức thật long trọng, ông không thể để cháu gái mình uất ức được, tổ chức hôn lễ hai lần cũng được.

“Khi nào Thanh Lan và Hoành Dật kết hôn, hai ông đừng có quên tôi đấy. Tôi nhất định phải tới dự, dù không có thiệp mời thì tôi cũng mặt dày đến uống một chén rượu mừng.” Chu lão gia cười tủm tỉm.

“Làm sao có thể quên ông được chứ? Bọn tôi còn định mời ông làm chủ hôn

mà.” Thẩm lão gia vừa cười vừa nói. Người ngoài đều biết mối quan hệ khăng khít giữa ba nhà bọn họ, dù có làm long trọng hơn nữa cũng không phải chuyện gì lớn.

Chu lão gia cười thích ý.

Bên này, ba vị lão gia thảo luận chuyện hôn lễ của Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan tới mức quên trời quên đất. Bên kia, hai nhân vật chính trong cuộc thảo luận này không còn ở trong đại sảnh dưới lầu, mà tìm một cơ hội đi ra ngoài.

“Anh dẫn em đi đâu vậy?” Thẩm Thanh Lan theo sau Phó Hoành Dật, hỏi.

Phó Hoành Dật cười cười, nắm tay cô, “Dẫn em đến một chỗ.”

Thẩm Thanh Lan không hỏi nữa. Gần đây Phó Hoành Dật thích dẫn cô đi khắp nơi mà không nói trước là đi đâu, cô cũng đã quen rồi.

Đi cạnh Phó Hoành Dật, tùy ý anh nắm tay mình, mười ngón tay đan vào nhau, Thẩm Thanh Lan mỉm cười, chỉ cần là đi cùng anh, thì đi đâu cũng được.

Phó Hoành Dật dẫn cô đến một chỗ gần đó, nhìn giống như một công viên, Thẩm Thanh Lan nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, “Hơn nửa đêm tới công viên làm gì?”

Phó Hoành Dật cười cười không nói lời nào. Anh nắm tay dắt cô đi vào bên trong, buổi tối tháng hai, trong công viên chỉ có lác đác vài người, Thẩm Thanh Lan thấy bọn họ ôm máy ảnh, hình như là nhiếp ảnh gia.

Phó Hoành Dật nhìn bảng hướng dẫn, sau đó dẫn Thẩm Thanh Lan đi về một hướng. Hôm nay cô mặc lễ phục dạ hội, trên vai khoác áo vest của Phó Hoành Dật, lúc vừa ra khỏi cửa khách sạn, anh đã khoác lên cho cô.

Phó Hoành Dật chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, nhưng anh không hề thấy lạnh. Anh đi trước Thẩm Thanh Lan, thỉnh thoảng quay lại nhắc cô chú ý dưới chân.

Cô mang giày cao gót, mà đường trong công viên lại lát đá xanh, anh lo cô sẽ vấp ngã.

“Phó Hoành Dật, em không phải là trẻ con.” Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ nói. Đây là công viên, mặc dù đã tám giờ tối rồi nhưng đèn đường vẫn mở, chiếu sáng mặt đất. Cô tuy mang giày cao gót, nhưng không đến mức đi vài bước là ngã.

Có đôi khi, cô thật sự cảm thấy Phó Hoành Dật chăm lo cho cô quá mức. Nhưng Thẩm Thanh Lan của hiện tại chẳng hề ngờ được, sau này khi cô mang thai, Phó Hoành Dật của khi đó mới gọi là chăm lo quá mức.

“Đến rồi.” Phó Hoành Dật ra hiệu bảo Thẩm Thanh Lan nhìn.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn theo ánh mắt của Phó Hoành Dật, rốt cuộc hiểu tại sao anh muốn dẫn cô tới đây. Phía trước cách đó không xa là một dải hoa mai lớn màu đỏ rực, dưới ánh đèn đường, hoa mai mang theo sự duyên dáng mà ban ngày không thể nhìn thấy được.

Thẩm Thanh Lan nhìn đến mê mẩn. Cô không rõ tại sao Phó Hoành Dật biết nơi này có mai đỏ, còn dẫn cô tới xem, nhưng thật sự là cô rất thích cảnh tượng thế này.

“Có người nói mai đỏ ở đây không giống với nơi khác, vì hoa buổi tối đẹp hơn ban ngày. Lần này vừa hay tới đây, nên anh dẫn em tới xem, em thích không?” Phó Hoành Dật nhẹ giọng hỏi Thẩm Thanh Lan.

Hôm nay, lúc nói chuyện trên trời dưới đất với Chu Thành, anh có nghe Chu Thành vô ý nhắc tới, lúc đó anh đã nhớ kỹ trong lòng. Từ rất lâu rồi, anh đã biết Thẩm Thanh Lan thích đi du lịch, thích ngắm cảnh đẹp, nhưng anh không có nhiều thời gian đi cùng cô, cùng nhau ngắm cảnh núi non sông nước, đây là điều áy náy lớn nhất của anh đối với cô.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, bỗng nhiên nghiêng người ôm Phó Hoành Dật, “Thật ra anh không cần cố ý dẫn em tới đây.” Nếu để người khác phát hiện bọn họ rời khỏi bữa tiệc giữa chừng thì sẽ không hay lắm.

Phó Hoành Dật cũng ôm lấy cô, “Anh ở trong quân đội quanh năm, không có nhiều thời gian ở bên em. Bây giờ hiếm khi có cơ hội, nên muốn dẫn em đến xem.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan ở trong ngực Phó Hoành Dật, cười ấm áp, “Anh không cần phải làm vậy đâu, cũng không cần cảm thấy áy náy. Trước đây, khi lựa chọn gả cho anh, em đã lường trước được rồi, nhưng em chưa từng hối hận.”

Phó Hoành Dật cười dịu dàng, “Anh biết.” Là bởi vì biết nên mới càng thêm áy náy. Từ sau lần gặp nhau ở rừng mưa, Phó Hoành Dật mơ hồ đoán được quá khứ của Thẩm Thanh Lan, có lẽ nó càng phức tạp hơn suy đoán của anh, cũng càng gian nan hơn. Điều này làm lòng anh đau đớn, không phải đau dồn dập, mà là đau âm ỉ, không cách nào quên được.

Anh không hỏi quá khứ của cô, là vì anh biết cô chưa sẵn sàng. Anh cũng không muốn vạch trần đoạn quá khứ đã qua, có một phần là vì anh sợ.

Thẩm Thanh Lan rời khỏi lồng ngực Phó Hoành Dật, rồi đi tới chỗ cây mai đỏ, cô ngẩng đầu lên chạm vào một đóa hoa. Nhìn kỹ mới phát hiện mai đỏ nơi này quả thật không giống mai đỏ ở những nơi khác, nó không phải màu đỏ hồng, mà là đỏ rực như máu, cánh hoa tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, nhụy hoa màu vàng, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, mùi hương hơi giống mai vàng, nhưng lại nhạt hơn, phải đến thật gần mới có thể ngửi thấy.

Cô cúi đầu ngửi, Phó Hoành Dật đứng cách đó không xa, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

“Tách!” một tiếng vang lên, Phó Hoành Dật quay lại nhìn thì thấy một người đang cầm máy ảnh chụp bọn họ. Thấy anh nhìn sang, người nọ ngại ngùng nhìn lại.

Phó Hoành Dật đi tới, người nọ ôm chặt máy ảnh trong ngực, khẩn trương nói: “Tôi không phải cố ý chụp lén hai người đâu.” Thật sự là cảnh tượng vừa rồi quá đẹp, nên cô ấy không tự chủ được giơ máy ảnh lên chụp.

“Tôi có thể xóa ảnh mà.”

Phó Hoành Dật đưa tay ra, chỉ nhìn cô ấy mà không nói lời nào.

Người nọ sững người, cảm nhận được khí thế trên người Phó Hoành Dật, cô ấy đưa máy ảnh cho anh, “Tôi không phải phóng viên, tôi chỉ là một người yêu thích chụp ảnh mà thôi. Mảng mai đỏ này đẹp nhất vào buổi tối, nên tối nay tôi mới đến đây, chứ không phải tôi theo dõi hai người. Anh có thể xóa hình bên trong, nhưng đừng đập máy ảnh của tôi…”, máy ảnh này rất đắt đó. Dưới ánh mắt của Phó Hoành Dật, cô ấy nuốt nửa câu sau vào trong bụng.

Phó Hoành Dật nhìn vài tấm hình, sau đó trả máy ảnh lại cho cô ấy, “Chụp không tệ, có thể chụp giúp chúng tôi vài tấm nữa không?” Anh khách khí nói.

Người nọ ngẩn người, lúc Phó Hoành Dật đi tới, cô ấy còn tưởng rằng anh muốn đập máy ảnh của mình, không ngờ lại có bước chuyển đầy kịch tính như vậy.

Thấy người nọ cứ ngẩn người mà không nói lời nào, Phó Hoành Dật nhíu mày, “Không tiện sao? Nếu không tiện thì thôi vậy.”

“Không… không… không… Không phải, rất tiện, rất rất tiện.” Người nọ lắc đầu liên tục. Vừa rồi là do cô ấy quá bất ngờ, vì tướng mạo của đôi trai gái này quá đẹp, rất hợp làm mẫu. Như vậy thì làm gì có chuyện không tiện, cô ấy cầu còn không được đấy.

“Cảm ơn.” Phó Hoành Dật nhã nhặn nói cảm ơn. Anh đi đến, đứng cạnh Thẩm Thanh Lan, “Cần chúng tôi tạo kiểu gì không?”

Người nọ lắc đầu, “Không cần, hai người tự nhiên là được rồi, tôi sẽ tự canh góc chụp.” Chụp tự nhiên lúc nào cũng đẹp hơn.

Phó Hoành Dật càng thêm hài lòng, anh nhìn Thẩm Thanh Lan, đáy mắt tràn đầy ý cười, Thẩm Thanh Lan cũng mỉm cười nhìn anh.

Tiếng chụp ảnh “tách tách” vang lên liên tục, cô gái chụp ảnh rất hài lòng, nhất là khi nhìn đến ảnh chụp trong máy thì càng thêm vui vẻ. Người đẹp chính là như vậy, không cần làm gì, chỉ cần đứng đó là đã đẹp như tranh rồi.

“Xin hỏi, làm sao để gửi ảnh cho hai người?” Cô gái hỏi Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan lấy điện thoại ra thêm Wechat của cô gái.

“Tôi chỉnh sửa ảnh xong sẽ gửi cho cô ngay. Cô yên tâm, tôi sẽ không cho

bất cứ ai xem những ảnh này.” Cô gái đã nhận ra Thẩm Thanh Lan chính là họa sĩ Lãnh Thanh Thu.

Thẩm Thanh Lan nói lời cảm ơn, sau đó cùng Phó Hoành Dật quay về bữa tiệc.

“Sao tự dưng lại muốn chụp ảnh?” Trên đường trở về, Thẩm Thanh Lan cười hỏi. Bởi vì tính đặc thù của công việc nên Phó Hoành Dật không thích chụp ảnh. Ở trong nhà cũng không có nhiều ảnh của anh.

“Chỉ là muốn có nhiều ảnh chụp chung với em mà thôi.” Phó Hoành Dật nhẹ nhàng nói. Kết hôn đã lâu rồi, mà anh và Thẩm Thanh Lan chỉ có một tấm ảnh chụp chung vào lần đi Giang Nam năm ngoái.

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Hôm nào đó em đi rửa những tấm ảnh này, rồi bỏ vào một cuốn album.”

“Em thích là được rồi. Đợi anh rảnh, anh sẽ cùng em đi du lịch. Đến lúc đó, chúng ta sẽ chụp thật nhiều ảnh chung. Để khi già, không đi nổi nữa, chúng ta sẽ ngồi trên xích đu lật xem từng tấm ảnh trong album, cùng nhớ lại chuyện năm xưa.”

Thẩm Thanh Lan tưởng tượng theo lời anh nói, bất giác bật cười. Cô có chút không tưởng tượng ra dáng vẻ một Phó Hoành Dật đầu bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn.

“Thật ra không đi du lịch cũng được, anh có thể làm người mẫu cho em mà.” Thẩm Thanh Lan chớp chớp mắt, nhắc mới nhớ, cơ thể của Phó Hoành Dật còn mạnh mẽ săn chắc hơn cả người mẫu.

Ánh mắt Phó Hoành Dật trở nên mờ ám, anh nhỏ giọng nói bên tai cô, “Được, em muốn vẽ thế nào cũng được, anh sẽ phối hợp hết.” Giọng nói mập mờ khiến tai Thẩm Thanh Lan đỏ lên.

Cô hờn dỗi trừng anh một cái, da mắt người này thật là dày.

Lúc hai người trở về, tiệc còn chưa kết thúc, ngoại trừ Thẩm Quân Dục thì không ai thấy hai người vừa ra ngoài. Thẩm Thanh Lan đưa lại áo vest cho Phó Hoành Dật, điềm đạm ngồi cạnh Thẩm Quân Dục.

Ánh mắt Thẩm Quân Dục đảo qua hai người, “Hai người vừa đi đâu?”

“Bên trong chán quá, em ra ngoài hít thở không khí.” Thẩm Thanh Lan bình thản trả lời.

Phó Hoành Dật đưa cô một ly nước ấm, “Uống cho ấm người.”

Thẩm Thanh Lan cầm ly nước uống, Thẩm Quân Dục cười cười, cũng không hỏi nhiều, em gái đã kết hôn rồi, người làm anh không thể quản quá nhiều.

http://tieulun.hopto.org

***

Sau khi Ôn Hề Dao làm Đỗ Nam tức giận bỏ đi thì một mình nhàm chán đi lại trong bữa tiệc, lại không tìm được Thẩm Thanh Lan, nên định về sớm một chút.

Có điều, vừa đi đến cửa thì bụng hơi khó chịu, cô ấy quay lại nhà vệ sinh, xong xuôi rồi mới chuẩn bị đi về. Trên đường đi ra thì gặp phải Thẩm Quân Dục cũng đang hướng nhà vệ sinh đi tới.

Thầm than một câu oan gia ngõ hẹp, Ôn Hề Dao giả vờ như không quen biết, đi lướt qua Thẩm Quân Dục. Nào ngờ vừa đi được vài bước, thì có một người phụ nữ loạng choạng đi tới, khi đi ngang qua Thẩm Quân Dục, đúng lúc trượt chân, té ngã.

Thẩm Quân Dục vô thức kéo lại, người phụ nữ đó nhân cơ hội ngã vào lòng Thẩm Quân Dục, rất tự nhiên vòng tay lên cổ, rồi tựa vào vai anh ấy, mùi nước hoa nồng nặc quanh quẩn chóp mũi Thẩm Quân Dục.

Người phụ nữ nhếch miệng cười, ánh mắt mơ màng, lúc ngã vào lòng Thẩm Quân Dục còn không quên dùng bộ ngực của mình chà lên người anh ấy, sắc mặt Thẩm Quân Dục trầm xuống.

Nụ cười trên mặt Thẩm Quân Dục hơi lạnh, anh ấy nhìn người phụ nữ đang dựa trên người mình, thầm nghĩ: Nếu lúc này mình buông tay thì có vẻ không được ga lăng cho lắm?

http://tieulun.hopto.org

Người phụ nữ khép hờ mắt, mơ màng nhìn Thẩm Quân Dục, môi đỏ mọng khẽ mở, “Anh đẹp trai, em uống say rồi, anh đưa em về nhà được không?” Hơi thở thật sự có mùi thơm thoang thoảng của rượu.

Thẩm Quân Dục cười lạnh.

Ôn Hề Dao đứng dựa tường xem trò hay. Tất nhiên là cô ấy có thể nhìn ra người phụ nữ đó cố ý, xem ra là đang giả say rồi.

Cô ấy chỉ lo nhìn trò hay, mà không phát hiện Thẩm Quân Dục đã thấy mình. Lúc này, anh ấy đã không còn cười nổi nữa, “Hề Dao.” Anh gọi tên cô, giọng điệu dịu dàng như nước.

Sắc mặt Ôn Hề Dao cứng đờ, nhìn Thẩm Quân Dục như nhìn một người bị bệnh thần kinh. Tôi biết anh sao? Sao gọi thân thiết như vậy? Cô ấy không nhịn được liếc anh ấy một cái.

Thẩm Quân Dục nhìn Ôn Hề Dao, trong mắt tràn đầy sự cảnh cáo. Ôn Hề Dao bĩu môi, đứng thẳng người, đi tới kéo người phụ nữ kia ra khỏi người Thẩm Quân Dục.

“Tôi nói cô gái này, cô ra cửa không đem theo mắt sao? Dám quyến rũ người đàn ông của tôi, cũng không nhìn xem mình có đẹp bằng tôi không?” Ôn Hề Dao vừa hung hăng nói vừa trừng người phụ nữ đó, ánh mắt cô ấy nhìn cô ta giống như nhìn kẻ thứ ba.

Người phụ nữ bị Ôn Hề Dao kéo ra thì ngã xuống, mông đập lên sàn, có lẽ là thật sự rất đau, nên cô ta không nhịn được hét “ối” một tiếng, “Cô là ai?”

Ôn Hề Dao khom lưng nhìn cô ta, “Tôi là ai? Tôi là bạn gái của người đàn ông này. Tôi cũng muốn hỏi cô là ai, tôi chỉ mới đi vệ sinh một chút mà cô đã nhào lên người bạn trai tôi rồi. Nhìn cô cũng đâu có già, sao lại đói khát như vậy?”

Sắc mặt người phụ nữ tái xanh, cô ta chỉ Ôn Hề Dao nói “Cô… cô…” mãi mà không nói hết được câu.

Ôn Hề Dao gạt tay cô ta ra, cô ấy ghét nhất là có người lấy tay chỉ mình, hành động này không lễ phép một chút nào, “Cô cái gì mà cô, tôi cho cô biết, người đàn ông này chỉ có thể là của tôi, sau này đừng để tôi gặp lại cô, còn có lần sau nữa thì không chỉ đơn giản chỉ bị mắng thế này đâu, tôi sẽ đánh người đấy.”

Ánh mắt của cô ấy dừng lại trước ngực người phụ nữ kia, “Chị gái à, sau này nên tìm một thẩm mỹ viện có uy tín một chút, hoặc ít nhất cũng phải làm cho tự nhiên một chút, đừng để người khác nhìn một cái đã biết ngay là đồ giả, độn silicon nhiều quá, chẳng may nó hỏng thì mất nhiều hơn được đấy.”

Lúc này, đã không còn từ nào có thể hình dung sắc mặt của người phụ nữ kia nữa, cả người cô ta run lên vì tức giận, cô ta nói không lại Ôn Hề Dao nên quay sang nhìn Thẩm Quân Dục, trên mặt tỏ vẻ “Anh nhìn người phụ nữ này đi, cô ta là một con cọp cái, có điểm nào tốt chứ?“.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Thẩm Quân Dục lại dịu dàng nhìn Ôn Hề Dao, khuôn mặt cưng chiều, vờ như không thấy sự chỉ trích của người phụ nữ kia, cô ta tức tới mức suýt nữa trợn trắng mắt ngất đi.

Cảm giác được ánh mắt dịu dàng trên người mình, cơ thể Ôn Hề Dao run lên, rất muốn nói một câu, “Anh trai à, tôi vứt bỏ hình tượng của mình để giúp anh, nên anh có thể bình thường một chút được không?”

Người phụ nữ từ dưới sàn đứng lên, oán hận nhìn Ôn Hề Dao, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô ấy. Cô ta nhìn Thẩm Quân Dục, thấy anh ấy không có phản ứng gì thì mới rời đi, bước chân vững vàng, không hề có dấu hiệu nào là say rượu.

“Chị gái à, lần sau nhớ chọn nước hoa cho kỹ một chút, đừng nên xịt loại rẻ tiền này, nhìn cô rất là LOW.” Ôn Hề Dao nói với bóng lưng của người phụ nữ, còn không quên ra vẻ phong tình bằng cách vén tóc mai của mình.

Bước chân người phụ nữ hơi lảo đảo, thầm mắng mình xui xẻo. Thật ra cô ta là bạn gái do một người khách quý mang vào, theo lý thì những trường hợp thế này phải mang theo bạn gái hoặc vợ, sẽ không ai mang tình nhân đi cùng, nhưng rừng lớn thì chim nào mà chẳng có, tất nhiên là vẫn có một vài người không có mắt.

Người đàn ông của ả là một lão già, cô ta phải xin xỏ rất lâu mới làm ông ta đồng ý dẫn tới đây. Có điều, người tới đây ai cũng có thân phận, chọn phụ nữ tất nhiên cũng phải có con mắt nhìn, dĩ nhiên sẽ không nhìn trúng loại như cô ta. Cô ta ngắm trúng Thẩm Quân Dục, nhìn chằm chằm anh ấy cả đêm, khó

khăn lắm mới tìm được một cơ hội tiếp xúc gần gũi với Thẩm Quân Dục, kết quả lại đụng phải một Trình Giảo Kim.

Đúng vậy, ở trong mắt cô ta, Ôn Hề Dao chính là Trình Giảo Kim nửa đường nhảy ra giành Thẩm Quân Dục với cô ta. Bởi cô ta quan sát Thẩm Quân Dục cả một buổi tối, căn bản là không thấy Ôn Hề Dao ở cạnh Thẩm Quân Dục.

Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục tất nhiên không biết suy nghĩ của người phụ nữ đó. Lúc này, Ôn Hề Dao nghe tiếng cười của Thẩm Quân Dục thì đen mặt. Người đàn ông này đang cười nhạo cô hung dữ?

“Này, tốt xấu gì tôi cũng giúp anh đuổi cô ta đi, anh cười tôi như vậy là có ý gì?” Ôn Hề Dao hai tay chống nạnh, chất vấn.

Thẩm Quân Dục cố nhịn cười, “Xin lỗi, trong chốc lát không nhịn cười được. Tôi chỉ không ngờ cô còn có một mặt… đáng yêu như vậy.” Anh vốn định nói hung dữ, nhưng nghĩ nghĩ lại đổi sang đáng yêu.

Sắc mặt Ôn Hề Dao hòa hoãn lại, xem như là chấp nhận lời giải thích của Thẩm Quân Dục, “Nếu anh đã biết là hoa đào do mình trêu chọc thì đừng có tùy tiện giơ tay ra, như vậy không phải là gây rắc rối cho người khác sao.”

Thẩm Quân Dục lập tức thu lại nụ cười, nghe lời gật đầu, “Cô nói rất có lý, tôi nhớ kỹ rồi.” Anh ấy không giải thích, thật ra vừa rồi là anh ấy giơ tay ra theo bản năng, hiếm khi một lần tốt bụng mà lại tạo thành chuyện xấu.

Ôn Hề Dao thấy biểu hiện của Thẩm Quân Dục thì hài lòng, lại thêm chuyện anh ấy là anh trai của Thẩm Thanh Lan, nên cơn giận trong lòng vơi đi một chút, cô ấy khoát khoát tay, “Được rồi, nếu chuyện đã giải quyết xong thì tôi đi trước đây. Đêm nay anh giúp tôi một lần, tôi lại giúp anh một lần, sau này chúng ta không còn nợ nhau. Không hẹn gặp lại. Tạm biệt!”

Cô ấy khoát tay, toan đi thì bị Thẩm Quân Dục nắm lấy cổ tay, kéo lại, “Cô đi đâu vậy? Tôi đưa cô đi, xem như báo đáp cô vừa nãy giúp tôi.”

“Không cần, anh cũng đã giúp tôi rồi. Hơn nữa, tôi tự mình lái xe tới đây nên không cần anh đưa về.” Ôn Hề Dao từ chối, bây giờ cô ấy không muốn ở cạnh người đàn ông này một chút nào. Cô ấy nghĩ mãi mà không ra, rõ ràng Thẩm Thanh Lan là một người dễ qua lại, sao cô lại có một người anh tính tình kém như vậy chứ?

Thẩm Quân Dục không biết suy nghĩ của Ôn Hề Dao, thấy cô ấy từ chối cũng không miễn cưỡng nữa. Anh ấy buông tay Ôn Hề Dao, ra hiệu mời đi, cô ấy vẫy vẫy tay, lần này là đi thật.

Thẩm Quân Dục cười cười, lắc đầu, không vào nhà vệ sinh mà đi ra luôn.

Bữa tiệc còn chưa kết thúc, nhưng hai hai vị lão gia đã lớn tuổi, có chút mệt mỏi, nên phải về trước.

Đoàn người nhà họ Phó và nhà họ Thẩm đứng ở dưới lầu chờ Thẩm Quân Dục, thấy anh ấy quay lại, liền cùng nhau trở về khách sạn. Bây giờ đã quá muộn, không thể trở lại Thủ đô được, hai nhà quyết định ở đây thêm một đêm

nữa.

“Phó lão gia, Thẩm lão gia, nhà cháu đã chuẩn bị sẵn phòng rồi, bây giờ cũng đã muộn, mọi người đến nhà cháu nghỉ ngơi nhé?” Chu Thành giữ người lại. Anh ta đến tiễn khách, dù sao cũng là bạn tri kỷ của ông nội, anh ta phải quan tâm nhiều hơn, khách trên lầu để cho cha mẹ tiếp là được.

Thẩm lão gia cười hiền, “Không cần đâu cháu, đã đặt khách sạn rồi. Hơn nữa, bọn ông nhiều người như vậy, ở nhà cháu sẽ không tiện, không làm phiền nữa. Có thời gian thì dẫn ông cháu đến Thủ đô làm khách.”

Chu Thành cũng không miễn cưỡng, cười gật đầu, “Lần này đãi khách không chu toàn, lần sau ông và Phó lão gia tới, cháu sẽ dẫn mọi người đi dạo thành phố Lâm.”

“Được rồi, với quan hệ của mấy nhà chúng ta thì đừng khách khí làm gì nữa. Còn lề mề nữa là trời sáng luôn đấy, cháu vào đi, bọn ông về trước.” Phó lão gia vung tay lên, dẫn đầu lên xe trước.

Chu Thành đứng đợi cho tới khi không còn thấy xe của bọn họ nữa mới đi vào.

Bởi vì hôm sau là thứ hai, nên Phó Hoành Dật và Thẩm Khiêm đi suốt đêm để trở về quân đội.

Trước khi đi, Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt lưu luyến, “Anh đi đây, em một mình phải biết tự chăm sóc, có việc gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười gật đầu, “Em biết rồi, buổi tối lái xe cẩn thận một chút.”

Phó Hoành Dật cười cười, “Được.” Đi được vài bước thì quay trở lại ôm Thẩm Thanh Lan, hôn một nụ hôn thắm thiết, Thẩm Thanh Lan phối hợp đáp lại anh.

Phó Hoành Dật buông cô ra, cười cười, “Bây giờ anh đã có chút hiểu ý của câu ‘Từ đây quân vương không còn sớm lâm triều’ rồi.”

Thẩm Thanh Lan cười cười, Phó Hoành Dật vuốt ve mặt cô, “Lần này thực sự anh phải đi rồi, em nhớ phải chăm sóc tốt cho mình. Cuối tuần này anh không trở lại, tuần sau nữa anh có ba ngày nghỉ, chúng ta đi biển chơi.”

“Vâng.” Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Lần này, Phó Hoành Dật thật sự không quay đầu lại. Thẩm Thanh Lan đóng cửa phòng, ngồi trên giường, nhưng không buồn ngủ chút nào. Đúng vào lúc này, màn hình điện thoại sáng lên, có tin nhắn mới. Cô mở ra xem, là tin nhắn trên Wechat.

Là cô gái lúc tối gặp trong công viên, cô ấy gửi ảnh đã chụp qua.

[Cám ơn.] Thẩm Thanh Lan gửi hai chữ.

Cô gái kia trả lời rất nhanh, [Không cần khách khí, những tấm đó là ảnh gốc, tôi còn giữ một bản, khi nào chỉnh sửa xong tôi sẽ gửi cho cô.]

Dù sao cũng chụp vào buổi tối, ánh sáng có chút không như ý, muốn ảnh sắc nét hơn thì phải chỉnh sửa lại.

Thẩm Thanh Lan cũng không vội, cô thuận tay xem danh sách bạn bè của cô gái, thì phát hiện cô ấy là một nhiếp ảnh gia. Suy nghĩ một lát, cô hỏi:

[Cô có rửa ảnh không?]

[Có, cô muốn rửa ảnh sao?]

[Tôi muốn rửa ảnh đêm nay đã chụp, cô nói cho tôi biết bao nhiêu tiền đi, tôi chuyển khoản gửi cô.]

[Ok, nhưng tiền thì không cần. Tối nay rất vui vì được gặp hai người. Cô nhắn tin địa chỉ qua cho tôi, rửa ảnh xong tôi sẽ gửi cho cô.]

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gửi địa chỉ ở Giang Tâm Nhã Uyển cho cô ấy, sau đó kéo lên xem từng tấm ảnh mà cô ấy gửi.

Rất nhiều ảnh chụp cô từ chính diện, Phó Hoành Dật đứng cạnh cô, ảnh chụp sườn mặt anh, chỉ có vài ảnh là chụp chính diện cả hai người họ.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan dừng lại một tấm ảnh, Phó Hoành Dật ôm cô từ phía sau, tay cô cầm một đóa mai đỏ, cô đang quay đầu nói gì đó với Phó Hoành Dật, nụ cười ấm áp, còn Phó Hoành Dật cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt cưng chiều.

Cô nhìn ảnh chụp, môi nở nụ cười.

***

Sáng sớm hôm sau, bọn Thẩm Thanh Lan trở lại Thủ đô. Tiệc mừng thọ lần này, Thẩm Hi Đồng rất yên phận theo cạnh Sở Vân Dung, biểu hiện cũng đúng mực, Thẩm Khiêm không tiện nói gì cả. Hơn nữa, lần này về rồi đi quá vội, ông không có thời gian nói chuyện với Sở Vân Dung, đành phải đợi lần sau nói.

Sau khi đưa hai vị lão gia về Đại Viện, Thẩm Thanh Lan liền đi. Hôm nay cô có hẹn đi ăn với Vu Hiểu Huyên, Vu Hiểu Huyên đã quay xong, lần này coi như là chúc mừng.

http://tieulun.hopto.org

Cô về nhà mình trước, tắm rửa thay đồ rồi lên giường nằm nghỉ, ngửi mùi hương như có như không của Phó Hoành Dật vương vấn trong nhà, Thẩm Thanh Lan dần cảm thấy mệt.

Tối qua hầu như cô không ngủ, lại lái xe mấy tiếng đồng hồ, bây giờ hơi mệt, cộng thêm khung cảnh quen thuộc, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc thức dậy đã là xế chiều, cô sửa soạn một chút rồi ra ngoài.

Chỗ hẹn là Mị Sắc, từ sau khi Cố Dương và Cố Khải bị Phó Hoành Dật ném vào quân đội thì mấy người Hàn Dịch cũng ít khi tới đây, phòng bao dành riêng cho bọn họ bỏ trống.

Thẩm Thanh Lan đã tới mấy lần, hơn nữa Hàn Dịch cũng đã cố ý dặn dò, quản lý nhìn thấy cô là dẫn ngay tới phòng của bọn Hàn Dịch.

“Cô Thẩm, Giám đốc Hàn đã phân phó, khi nào cô đến đây thì cứ sử dụng phòng bao này, có việc gì thì cô bấm chuông là được.” Quản lý khách khí nói, thân phận của vị Thẩm tiểu thư này tôn quý, không phải là người anh ta có thể đắc tội được.

Thẩm Thanh Lan nói cảm ơn, nhân viên phục vụ bưng đĩa trái cây lên, “Cô Thẩm, hôm nay cô muốn uống rượu gì?”

Thẩm Thanh Lan nhớ đến con sâu rượu Vu Hiểu Huyên thì hơi đau đầu, cô nói: “Hôm nay không uống rượu. Tôi đang chờ bạn, anh đi làm việc của mình

trước đi. Khi nào cô ấy tới tôi sẽ gọi anh.”

Quản lý cười gật đầu đi ra ngoài, còn không quên đóng cửa phòng.

Người tới đầu tiên là Phương Đồng. Vừa vào phòng là cô ấy nhào lên ghế sô-pha nằm, gương mặt uể oải.

“Cậu sao vậy?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phương Đồng khoát khoát tay, “Không có chuyện gì, chỉ là mệt mỏi do tăng ca mà thôi.” Cuối tuần này cô ấy tăng ca, người cùng phòng làm khó dễ cô ấy, nhưng mà người ta không làm trắng trợn, cô ấy cũng không thể tìm Thẩm Quân Dục mách lẻo gì. Mà nếu đi tìm, thì quan hệ giữa cô ấy và Thẩm Quân Dục sẽ thật sự không còn trong sáng nữa rồi. Có trời làm chứng, giữa cô ấy và Thẩm Quân Dục còn trong sạch hơn cả nước tinh khiết ấy chứ.

“Công việc nhiều lắm sao?” Thẩm Thanh Lan khó hiểu, Phương Đồng chỉ là một thực tập sinh, sao có thể bận hơn cả ông chủ là Thẩm Quân Dục được?

“Là do tớ làm chậm, người ta chỉ cần một tiếng đồng hồ là làm xong việc, còn tớ phải cần hai, ba tiếng mới xong. Cậu đừng lo cho tớ, đây chỉ là tạm thời mà thôi, tớ cũng không ngốc, qua một thời gian nữa, thích ứng được là sẽ ổn thôi.” Phương Đồng nói, ra vẻ không chút để ý.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 197: Siêu sao quốc tế andrew

Thẩm Thanh Lan cũng không nghĩ gì nhiều, hoặc nên nói là cô tin Phương Đồng có thể tự giải quyết được. Nếu chuyện như thế mà không thể xử lý, thì đó không phải là Phương Đồng mà cô biết.

“Thanh Lan, Thanh Lan, tớ chết đói mất rồi, có gì ăn không?” Vu Hiểu Huyên chỉ mới ở cửa mà tiếng đã vọng vào trong rồi. Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan nhìn nhau, bật cười.

“Hả, sao chỉ có trái cây thôi thế này, thịt đâu, sao không có chút thịt nào vậy?” Vu Hiểu Huyên không thấy có đồ ăn thì thất vọng.

“Lần trước ăn thịt đến nỗi phải vào viện còn chưa rút kinh nghiệm ư, vẫn còn muốn thịt nữa.” Phương Đồng buồn cười.

“Cậu thì hiểu gì, lần trước là do tớ ăn nhiều quá thôi, chắc chắn lần này sẽ không thế nữa.” Vu Hiểu Huyên nhe răng, sau đó rưng rưng nhìn Thẩm Thanh Lan như đứa bé xin ăn.

Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ nhấn chuông, nhân viên nhanh chóng đi vào, Thẩm Thanh Lan đưa thực đơn cho Vu Hiểu Huyên.

Trong lúc đợi thức ăn được chế biến, Vu Hiểu Huyên cũng ăn liên mồm, cầm

trái cây ăn rất vui vẻ, còn không quên nói với hai người Thẩm Thanh Lan: “Thanh Lan, cậu có biết thần tượng của tớ sắp tới thủ đô rồi không!” Vu Hiểu Huyên hưng phấn nói.

“Thần tượng của cậu? Ai thế?” Phương Đồng hỏi.

Vu Hiểu Huyên liếc cô ấy: “Là siêu sao quốc tế Andrew đó, anh ấy sắp đến thủ đô rồi, là cuối tuần này. Hơn nữa còn tới công ty bọn tớ đấy. Tớ chỉ mới thấy anh ấy trên ti vi và tạp chí thôi, bây giờ lại có thể nhìn thấy được người thật. Nghe nói lần này anh ấy hợp tác đóng một bộ phim với công ty tớ, sẽ ở lại nước Z một thời gian, tốt quá rồi.”

Thẩm Thanh Lan vốn chỉ ngồi nghe thôi, đột nhiên nhìn Vu Hiểu Huyên: “Andrew sắp đến nước Z?”

Vu Hiểu Huyên gật đầu: “Ừ, cuối tuần này đấy, công ty chúng tớ sắp quay một bộ phim, nam chính do anh ấy đóng.” Nói đến đây, Vu Hiểu Huyên hạ giọng cười thần bí: “Thật ra công ty vốn chỉ mời thế thôi chứ không nghĩ sẽ có hy vọng gì, bởi từ lúc vào nghề đến nay, anh ấy chưa từng chấp nhận lời mời từ nước Z, cho dù là mời tham gia hoạt động gì đi chăng nữa. Lần này công ty chỉ thử một chút thôi, không ngờ anh ấy lại đồng ý.”

“Vì sao anh ta không chấp nhận lời mời của nước Z?” Phương Đồng thắc mắc, cô ấy không thích ngôi sao nào, cũng chẳng chú ý tới giới giải trí, đương nhiên sẽ không hiểu chuyện này.

Vu Hiểu Huyên cắn một miếng dưa hấu, lắc đầu bảo: “Không biết, dù sao

anh ấy cũng chưa từng chấp nhận lời mời của nước Z, cũng chưa từng đến nước Z lần nào. Hơn nữa người này rất bí ẩn, vào nghề nhiều năm như vậy mà rất ít người biết chuyện về đời tư của anh ấy. Anh ấy cũng không có tật xấu hay scandal gì, tin tức về anh ấy chỉ toàn tích cực, khen ngợi thôi, có thể nói là trong sạch trong giới giải trí. Nhưng mà dạo này có tin đồn, anh ấy là một đôi với Sicily, hơn nữa đã quen nhau nhiều năm rồi, không biết có phải thật không. Mà dáng của Sicily đẹp thật đấy, nếu tớ cũng có vóc dáng như vậy thì tốt rồi."

Vu Hiểu Huyên là gương mặt mới, vốn cô ấy đã rất quan tâm tới tin tức về giới giải trí rồi, bây giờ lại gia nhập vào giới này nên càng biết rõ hơn, có thể nói là nắm rõ trong lòng bàn tay.

Thẩm Thanh Lan im lặng nghe, trong lòng đã có tính toán riêng.

"Đúng rồi Thanh Lan, tớ viết xong luận văn tốt nghiệp rồi, hôm nào đem qua cho cậu xem lại giúp nhé, tớ sợ viết sai chỗ nào đó."

Thẩm Thanh Lan đáp được, nhìn Phương Đồng: "Luận văn của cậu viết xong rồi sao?"

"Viết xong rồi, chờ giao cho giáo viên hướng dẫn là được, nhưng chỗ phiên dịch còn chút vấn đề, cậu giúp tớ xem thử được không?"

"Được thôi, hai cậu cứ gửi luận văn qua mail cho tớ."

Ăn cơm xong, ba người đến quầy bar dưới tầng ngồi. Khí chất của cả ba tuy khác nhau, nhưng đều trông rất xinh đẹp, hiển nhiên đã thu hút rất nhiều ánh mắt, nhưng khí chất "cấm người sống lại gần" trên người Thẩm Thanh Lan khiến không một ai dám tới quấy rầy.

Người có thể đến đây thì cũng phải là gia đình có điều kiện không tồi, ít nhiều cũng là kẻ có tiền. Đương nhiên mấy kẻ nhà giàu cũng biết Thẩm Thanh Lan, người ta đang đi với bạn, tất nhiên họ cũng sẽ không bất lịch sự mà đến quấy rầy.

"Thanh Lan, đi với cậu vẫn là tốt nhất, yên tĩnh." Vu Hiểu Huyên nhìn quanh, chú ý đến ánh mắt của mọi người, che miệng cười khẽ. Cô ấy đang cầm ly nước trái cây, cũng không phải cô ấy không muốn uống rượu mà là Thẩm Thanh Lan không cho.

Phương Đồng gật đầu đồng ý, ánh mắt lướt qua một nơi bỗng dừng lại: "Thanh Lan, kia có phải người chị nuôi của cậu không?"

Thẩm Thanh Lan nhìn theo ánh mắt của cô ấy, thấy Thẩm Hi Đồng đang ngồi ở quầy bar, bên cạnh có một người đàn ông, hình như hôm qua anh ta có xuất hiện trong tiệc mừng thọ của Chu lão gia. Nghe nói là cậu chủ của tập đoàn nào đó.

"Ừ."

"Gần đây đường làm quan của cô ta cũng rộng mở thật, lúc nào cũng thấy tin trên báo. Không phải cô ta đang chuẩn bị cho buổi nhạc hội à, sao còn có thời

gian tới đây?" Vu Hiểu Huyên đảo mắt, cô ấy thật sự không thích Thẩm Hi Đồng. Từ lần trước gặp ở nhà họ Trầm, cảm tình của cô ấy với Thẩm Hi Đồng đã tụt thẳng xuống số âm.

Thậm chí cô ấy còn chẳng hiểu nổi, rõ ràng mẹ Sở cũng là một người dịu dàng có tình cảm, biết quan tâm tới người khác, sao lại không nhìn thấy bộ mặt thật của Thẩm Hi Đồng chứ, hơn nữa còn đối xử với cô con nuôi kia tốt hơn con ruột là Thanh Lan?

Tiếng tăm của nhạc hội lần này rất lớn, cũng là lần đầu Thẩm Hi Đồng độc diễn chính. Sở Vân Dung có lòng muốn nâng đỡ cô ta, đương nhiên truyền thông cũng nể mặt. Thế là Thẩm Hi Đồng nổi lên, hơn nữa còn có người giúp đỡ, lần này cô ta không hot mới là lạ.

Từ góc của Thẩm Thanh Lan nhìn sang, chỉ thấy Thẩm Hi Đồng đang nói chuyện với người đàn ông kia rất vui vẻ. Trang phục cô ta mặc hôm nay khá bình thường, không trang điểm quá nổi bật màu mè, rất phù hợp với phong cách thục nữ của cô ta.

Thẩm Hi Đồng đang say mê trò chuyện với người đàn ông kia, nào có thời gian chú ý tới ba người Thẩm Thanh Lan.

"Hi Đồng, cuối tuần này có một bữa tiệc, em cũng đi nhé, đều là chỗ bạn bè quen biết, anh đưa em đi làm quen vài người." Người đàn ông ngỏ ý mời, đương nhiên Thẩm Hi Đồng sẽ không từ chối, dù sao nhạc hội cũng chưa bắt đầu, cô ta không thể đắc tội với người đàn ông này được.

“Đương nhiên là được rồi, chỉ là em không biết có cần phải chuẩn bị gì không?” Thẩm Hi Đồng dịu dàng nói, rất có phong thái của thục nữ.

Người đàn ông này rất thích Thẩm Hi Đồng, tuy hắn biết Thẩm Hi Đồng chỉ là con nuôi nhà họ Thẩm, nhưng hắn cũng tự hiểu thiên kim thật sự của nhà họ Thẩm không phải người hắn có thể mơ tưởng tới. Hơn nữa, Thẩm Hi Đồng cũng rất được yêu thương, là con nuôi thì đã sao.

“Không cần chuẩn bị gì, em đến là được rồi, vốn chỉ là mấy người bạn tụ tập với nhau thôi, cũng không phải là ngày gì quan trọng.” Người đàn ông nói.

Thẩm Hi Đồng hiểu ngay đây là buổi tụ tập của đám con ông cháu cha, lần này tham gia có thể mở rộng mối quan hệ, vậy cũng không tệ.

Hai người còn đang cười nói với nhau, không hề biết mình đã bị người ta chụp ảnh.

Thẩm Thanh Lan nhìn một chút rồi thu tầm nhìn, tiếp tục nói chuyện với Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên.

“Chị dâu.” Giọng Hàn Dịch vang trên đầu, Thẩm Thanh Lan nhìn lên thì thấy bộ mặt yêu nghiệt của anh ta.

Hàn Dịch tự nhiên ngồi xuống, trùng hợp ngồi kế bên Vu Hiểu Huyên, anh ta nhìn qua trên bàn: “Chị dâu, nếu đã tới đây sao không uống chút rượu? Muốn

uống thì cứ gọi đi, tôi mời.”

“Còn phải lái xe, không thể uống rượu.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói.

Hàn Dịch vừa từ công ty đến, vốn muốn tới đây uống một ly thì được quản lý báo Thẩm Thanh Lan và bạn tới. Bạn của Thẩm Thanh Lan cũng chỉ có mấy người, vì thế Hàn Dịch vốn muốn bao phòng lại vòng tới quầy bar.

“Con gái uống ít rượu mới tốt.” Hàn Dịch nói, cười như không nhìn qua Vu Hiểu Huyên đang ngồi bên cạnh.

Từ lúc Hàn Dịch tới, Vu Hiểu Huyên cũng không thèm nhìn anh ta lấy một cái. Cô ấy ngồi uống nước trái cây rất chăm chú, giống như đó là thứ rượu hảo hạng nào đó vậy.

Hàn Dịch buồn cười, con bé này đúng là thù dai, từ cuộc họp hằng năm vào năm ngoái, cô ấy đã không thèm ngó tới anh ta.

“Chị dâu, nghe nói chị mở một quán trà?” Hàn Dịch chợt nói chuyện đứng đắn.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, quán trà của cô đã khai trương lâu rồi, đa số đều là người già đến, cũng không vì đổi chủ mà việc làm ăn bị giảm đi.

http://tieulun.hopto.org

Hơn nữa trước ngày khai trương, Thẩm Thanh Lan còn điều chỉnh vài chỗ trong quán trà, trang trí thanh nhã nên khách cũng nhiều hơn.

Tuy cô rất ít khi xuất hiện ở quán trà, nhưng mỗi tuần vẫn đến một lần. Dù sao cũng là việc buôn bán chính của cô, vẫn nên quan tâm nhiều.

“Chị dâu, gần đây công ty của tôi có mời một số khách từ nước H tới, trong đó có vài người rất thích trà đạo của chúng ta, không biết đến lúc đó có thể mượn tiệm trà của chị dâu được không?”

“Được thôi, lúc đó tôi sẽ đưa số của quản lý cho anh, anh cứ liên lạc với cô ấy, cô ấy sẽ giúp anh sắp xếp.” Thẩm Thanh Lan đồng ý.

Trước kia quán trà không có quản lý, chỉ có mỗi chủ tiệm. Quản lý này là do Thẩm Thanh Lan mới thuê, tuy chỉ mới nhận việc trong thời gian ngắn nhưng rất có năng lực, giúp cô bớt đi không ít chuyện.

Hàn Dịch chưa từng đến quán trà nhưng cũng đã nghe Thẩm Quân Dục nhắc tới, cũng thuộc hàng cao cấp, không sợ bị mất mặt.

“Nói này nhóc, tốt xấu gì tôi cũng là ông chủ của cô, tôi đã tới lâu như vậy mà cô cũng không chào, vậy có phải phép không?” Nói xong chuyện chính, Hàn Dịch lại nổi hứng đùa Vu Hiểu Huyên, tỏ vẻ rất nghiêm túc nói.

Vu Hiểu Huyên bĩu môi, bỏ ly nước trái cây xuống: “Chào ông chủ.” Rất

nghiêm túc, cũng rất không có thành ý.

Hàn Dịch có hơi bất đắc dĩ, nhìn gò má gầy đi khá nhiều của Vu Hiểu Huyên, không khỏi nhớ đến gương mặt mập trẻ con lúc đầu gặp. Bây giờ lớp mỡ mũm mĩm đã chẳng còn, để lộ ra cái cằm nhọn.

“Andrew sắp đến thủ đô rồi, tôi có tổ chức một bữa tiệc, cô muốn tham gia không?” Hàn Dịch hỏi.

Vu Hiểu Huyên bỗng ngẩng lên, mắt sáng rỡ: “Tôi có thể tham gia ư?”

Hàn Dịch nhìn đôi mắt trong suốt của cô ấy, không nhịn được mà đen cả mặt, con bé chết tiệt, đúng là mê trai mà.

“Có thể.” Hàn Dịch nghiến răng thốt ra hai chữ này, đáng ra anh ta không nên hỏi mới phải.

“Thanh Lan, tớ có thể dùng bữa với Andrew rồi.” Vu Hiểu Huyên vui vẻ nói.

Phương Đồng không biết nói gì, chỉ nhìn Hàn Dịch, cô ấy cũng nhận ra anh ta đối xử với Vu Hiểu Huyên rất khác. Dù sao Hàn Dịch cũng không hề che giấu, chỉ là Vu Hiểu Huyên hình như không nhận ra, là do phản ứng của cô ấy quá chậm ư?

http://tieulun.hopto.org

Cô ấy và Thẩm Thanh Lan nhìn nhau không nói gì.

***

Tại Nam Thành, nhà họ Nhan.

Nhan An Bang ngồi trên sô-pha, chỉ vào tài liệu trên bàn, nói với Triệu Giai Khanh đối diện: “Ký tên đi.”

Triệu Giai Khanh mặt không đổi sắc, bây giờ trong nhà chỉ có hai người họ, người làm đã bị bà đuổi đi chỗ khác, con trai con gái cũng không có nhà, có lời gì muốn nói cũng tiện hơn.

“Nhan An Bang, tôi có thể ký, nhưng có một số chuyện vẫn nên nói rõ với nhau. Người phụ nữ kia nói tôi cố ý đánh mất con cô ta là vì muốn trả thù cô ta đã hủy hoại gia đình tôi, tôi không muốn gánh tiếng xấu này.”

Sắc mặt của Nhan An Bang rất khó coi, ánh mắt nhìn Triệu Giai Khanh đầy vẻ chán ghét: “Triệu Giai Khanh, trước đây tôi vẫn nghĩ dù bà không phải người tôi thích, nhưng ít ra bà vẫn rất lương thiện. Nhưng tôi không ngờ bà lại độc ác đến thế, lúc đó Mộc Mộc chỉ mới vài tuổi, vẫn là trẻ con, thế mà bà cũng nhẫn tâm ra tay được ư?”

Nhắc lại chuyện cũ, Nhan An Bang càng giận hơn, nếu trước kia ông ta cảm thấy áy náy và hổ thẹn với Triệu Giai Khanh, thì bây giờ chỉ còn lại hối hận

và chán ghét.

Nếu sớm biết Triệu Giai Khanh là loại người như vậy, năm đó cho dù nhà họ Nhan có lụn bại thì ông ta cũng không kết hôn với người phụ nữ độc ác như vậy. Nếu không phải có người phụ nữ này thì ông ta và Tần Nghiên sẽ không phải xa nhau, Tần Mộc - đứa con gái của ông ta và Tần Nghiên cũng sẽ không mất tích. Như vậy Tần Nghiên sẽ không phát điên, cuối cùng còn rời khỏi ông ta.

“Ông chắc chắn chuyện này là do tôi làm?” Triệu Giai Khanh rất bình tĩnh hỏi, không hề tức giận, cũng chẳng đau lòng, bây giờ bà ấy chỉ còn lại sự bình tĩnh mà thôi, tim của bà ấy đã bị người đàn ông này làm tổn thương mất rồi.

Nhan An Bang không muốn nhắc tới chuyện này, đây là nỗi đau trong lòng ông ta, vĩnh viễn không thể nào khép lại được.

“Thịnh Vũ và tiểu Tịch là con của nhà họ Nhan tôi, bà không thể đưa chúng nó đi được. Chuyện năm đó, nể tình Thịnh Vũ và tiểu Tịch, tôi sẽ không nói với ai. Bà ký xong thì đi đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, vì tiểu Tịch và Thịnh Vũ, bà cũng nên ít gặp chúng đi.”

Triệu Giai Khanh cười nhạt, châm chọc: “Nhan An Bang, nếu bàn về trơ tráo thì ông giành được hạng nhất rồi đấy. Được, tôi đồng ý, chúc ông và bóng hồng của ông từ nay đầu bạc răng long, hy vọng ông vĩnh viễn đừng hối hận.”

Bà ấy dứt khoát cầm bút ký tên lên giấy tờ, sau đó đặt bút xuống rồi lên lầu. Lúc xuống, bà ấy xách theo hành lý, không thèm nhìn Nhan An Bang mà lập tức rời khỏi nhà họ Nhan.

Bà ấy quay lại nhìn căn nhà mình đã sống hơn hai mươi năm, mắt hơi ướt.

Nhà chính của nhà họ Triệu vẫn còn nên Triệu Giai Khanh về đó, vì không có ai ở nên bụi bặm chất đầy, bà ấy xắn tay áo lên bắt đầu dọn vệ sinh.

“Ba, mẹ con đâu?” Lúc Nhan Thịnh Vũ từ Thủ đô về nhà thì chỉ thấy mỗi Nhan An Bang mà không gặp mẹ mình.

Nhan An Bang còn ngồi trên sô-pha, tờ giấy ly hôn đập vào mắt Nhan Thịnh Vũ, anh cầm lên nhìn, mặt tái hẳn đi.

“Ba ly hôn với mẹ?” Nhan Thịnh Vũ khó tin hỏi.

Nhan An Bang nhìn con trai: “Ừ.”

“Vì sao? Chẳng lẽ là vì người đàn bà kia?” Nhan Thịnh Vũ đè giọng, lần trước bắt gặp ba mẹ cãi nhau, anh ta đã biết ba mình có người phụ nữ khác, nghe nói đó còn là mối tình đầu. Thậm chí hai người họ còn có con với nhau, đứa trẻ ấy còn lớn hơn anh ta mấy tháng tuổi.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ là không biết vì sao đứa trẻ không còn, mà người phụ nữ kia lại biến mất. Bây giờ người phụ nữ kia đã trở lại, cho nên ba mới tình cũ khó quên, muốn tái hợp với người xưa?

Ánh mắt Nhan Thịnh Vũ lên án nhìn ba mình: “Ba, không phải ba đã quên mẹ mới là vợ của ba, sống cùng ba hơn hai mươi năm, sinh con dưỡng cái cho ba. Bây giờ vì một người phụ nữ xa lạ mà ba lại ly hôn với mẹ?”

Mặt Nhan An Bang tái xanh: “Đây là thái độ nói chuyện với người lớn của con đấy à? Ai dạy con như thế? Em gái con đã thế, con cũng như vậy, không biết bình thường mẹ con dạy dỗ hai đứa thế nào!”

Mắt Nhan Thịnh Vũ thay đổi: “Tiểu Tịch cũng biết?” Bỗng anh ta hiểu ra: “Cho nên lần trước tiểu Tịch bỏ nhà đi là vì chuyện này?”

Thảo nào! Nhan Thịnh Vũ bừng tỉnh, cũng thấy hối hận không thôi, lúc đó anh ta không nên trách Nhan Tịch bốc đồng.

“Ha ha.” Nhan Thịnh Vũ cười nhạt, lạnh mặt nhìn ba mình: “Ba vì một người phụ nữ mà vứt bỏ vợ mình, ngay cả cái gia đình này cũng chẳng cần nữa, chỉ mong sau này ba đừng hối hận.”

Nhan An Bang tức giận, trừng Nhan Thịnh Vũ: “Nhan Thịnh Vũ, tao là ba của mày.”

“Tôi tình nguyện không có người ba như vậy.” Nhan Thịnh Vũ dứt lời liền bỏ đi, anh ta muốn đi tìm mẹ mình. Anh ta bấm số của Triệu Giai Khanh nhưng không liên lạc được. Nghĩ một lúc, anh ta bắt xe đến nhà cũ của nhà họ Triệu.

“Thịnh Vũ, sao con lại tới đây?” Lúc Nhan Thịnh Vũ đến, Triệu Giai Khanh vẫn còn đang dọn dẹp nhà cửa. Nhan Thịnh Vũ nhìn mẹ mình, mở miệng nhưng không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ gọi: “Mẹ.”

Triệu Giai Khanh cười hiền: “Mẹ không sao, đừng lo lắng, không phải con đang học ở trường ư, sao lại về rồi?”

Nhan Thịnh Vũ nhìn mẹ mình đang miễn cưỡng cười, nhịn một lúc mới nói: “Mẹ, nếu mẹ đau lòng thì khóc đi.”

“Mẹ không đau lòng.” Triệu Giai Khanh lắc đầu, bà ấy đã không còn tim để đau nữa rồi.

Nhan Thịnh Vũ giúp Triệu Giai Khanh quét dọn nhà cửa.

“Tiểu Tịch không sao chứ?” Triệu Giai Khanh hỏi.

“Không sao, con bé vẫn ổn.” Khả năng là vẫn chưa biết chuyện ba mẹ ly hôn, nhưng Nhan Thịnh Vũ rất thương con bé, chắc con bé này đã biết chuyện lâu rồi, nhưng vẫn cứ giữ mãi trong lòng không nói ra. Mà với tính cách của con bé, chuyện này nhất định ảnh hưởng rất lớn với nó.

Ngay cả anh ta cũng khó mà chấp nhận nổi, đừng nói là Nhan Tịch.

“Mẹ, sau này mẹ dự tính thế nào?” Nhan Thịnh Vũ khẽ hỏi.

Triệu Giai Khanh cười cười: “Có thể làm gì chứ, mẹ không còn chồng, nhưng còn con trai và con gái. Vì các con, mẹ cũng phải sống tốt, chỉ là mẹ muốn đi du lịch một thời gian, tiểu Tịch giao cho con, con bé muốn thi Đại học B, con phải giám sát nó chặt vào.”

Nhan Thịnh Vũ gật đầu đồng ý.

Sau khi Nhan Thịnh Vũ rời khỏi nhà, một lúc lâu sau Nhan An Bang mới tỉnh táo lại, nhìn tờ giấy ly hôn trên bàn. Thật ra ông ta không có phản ứng gì nhiều, khoảng thời gian này ông ta khăng khăng nhắc chuyện ly hôn với Triệu Giai Khanh, nhưng bà ấy vẫn không đồng ý. Thậm chí ông ta đã chuẩn bị xong việc ra tòa, thế mà không ngờ bà ấy lại đột nhiên đồng ý.

Ông ta day trán, còn đang do dự không biết nên nói chuyện ly hôn với Triệu Giai Khanh với người nhà thế nào cho phải. Dù chuyện Triệu Giai Khanh làm rất táng tận lương tâm, nhưng ông ta lại không thể giải thích cho Nhan Thịnh Vũ và Nhan Tịch biết. Hai đứa nó sẽ chỉ nghĩ ông ta vì Tần Nghiên đã trở lại, muốn nối lại tình xưa nên mới ly hôn với Triệu Giai Khanh mà không biết rõ sự tình.

Tần Nghiên đã trở về, nhưng bà ta đã kết hôn rồi, còn có một gia đình hạnh

phúc. Bà ta cũng không tới tìm ông ta, nếu không phải tình cờ gặp lại, ông ta cũng không biết bà ta đã trở về. Hơn nữa, Triệu Giai Khanh từng có lỗi với bà ta, làm chuyện quá đáng với con gái của bọn họ.

Chuông điện thoại vang lên, Nhan An Bang cầm lên xem, là Tần Nghiên: "Nghiên Nghiên."

Tần Nghiên im một lúc mới dịu dàng nói: "An Bang, em biết chuyện anh muốn ly hôn với Triệu Giai Khanh rồi. Thật ra anh không cần phải làm như thế, chuyện đã lâu lắm rồi, em cũng đã nghĩ thông, đây là do em sai, coi như đó là sự trừng phạt đối với em. Anh đã có con với cô ấy, đứa bé vô tội, cũng coi như vì con, anh không thể làm vậy được."

"Hơn nữa thân phận của anh như vậy, nếu để lãnh đạo biết thì tiền đồ của anh coi như xong. Bây giờ em cũng kết hôn rồi, cuộc sống rất hạnh phúc, chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi. Còn chuyện Mộc Mộc…"

"Là em không chăm sóc tốt cho con bé, coi như là người làm mẹ như em nợ nó. Nếu có kiếp sau, em sẽ yêu thương con bé thật nhiều, đời này là hai mẹ con em không có duyên phận."

Nhan An Bang mù quáng nói to: "Nghiên Nghiên, em đừng nói thế, em không hề sai, đều là do anh không tốt, do anh quá nhu nhược." Nếu trước kia ông ta dũng cảm một chút, có lẽ sẽ không tạo nên bi kịch như ngày hôm nay.

"An Bang, anh đừng nói vậy, chuyện này dừng ở đây thôi, cũng đừng làm gì cho em. Lần này trở về vì đây là quê hương của em, chứ em không phải

muốn phá hoại gia đình anh. Nếu sớm biết như vậy thì em đã không trở về rồi.”

Bà ta nói chân thành lại càng làm Nhan An Bang hổ thẹn hơn: “Nghiên Nghiên, là anh có lỗi với em, sau này nếu em có chuyện gì thì đến tìm anh, chỉ cần giúp được thì anh nhất định sẽ cố gắng.” Ông ta không nói việc mình đã ly hôn với Triệu Giai Khanh, vì không muốn tăng thêm gánh nặng lòng cho Tần Nghiên, ông ta cảm thấy bà ta là người phụ nữ hiền lành như thế.

Cúp điện thoại, Nhan An Bang nhìn tờ giấy ly hôn, chút cảm khái còn sót lại đã biến mất tăm.

Tần Nghiên nhìn cuộc gọi điện thoại kết thúc, khóe môi nhếch lên nụ cười khẽ.

“Đang nghĩ gì mà vui vậy?” Người đàn ông ôm lấy bà từ phía sau, dịu dàng hỏi bên tai.

Tần Nghiên dịu dàng cười, hôn lên mặt người đàn ông: “Chồng, anh về rồi à. Em vừa gọi điện nói chuyện dăm ba câu với bạn, tối nay anh muốn ăn gì, để em làm.”

Người đàn ông trong tầm năm mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng ánh mắt nhìn Tần Nghiên lại đầy sự cưng chiều, có thể thấy là rất thích Tần Nghiên.

Tần Nghiên mặc đồ ngủ hai dây, từ góc nhìn của người đàn ông có thể thấy một vùng da thịt trắng nõn, còn bắt gặp cặp đào đẫy đà. Mắt người đàn ông sẫm hơn, không thể không nói Tần Nghiên rất đẹp, dù đã là người phụ nữ hơn bốn mươi nhưng vẫn thướt tha yêu kiều, không chỉ bảo dưỡng gương mặt tốt mà vóc dáng bà ta vẫn giữ được như thời thiếu nữ, nếu nói bà ta chỉ mới ba mươi thì người ta cũng tin.

Người đàn ông ôm lấy bà ta đi vào phòng ngủ: “Đêm nay anh chỉ muốn ăn em.” Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên bên tai Tần Nghiên, bà ta cười duyên ôm lấy cổ ông ta.

***

Quán bar Mị Sắc.

Đã tới 10h đêm, đám Thẩm Thanh Lan cũng đang định về nhà.

“Chị dâu, để tôi đưa Vu Hiểu Huyên về là được, cũng tiện đường.” Lúc đi tới cửa thì Hàn Dịch nói, nhà của anh ta cùng hướng với nhà Vu Hiểu Huyên, đúng là tiện đường thật.

“Không cần đâu, tôi tự gọi xe về là được.” Vu Hiểu Huyên từ chối.

Nhà Vu Hiểu Huyên ngược hướng với Thẩm Thanh Lan, Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan lại cùng hướng. Thẩm Thanh Lan nhìn Hàn Dịch, đôi mắt

hơi nheo lại: “Hiểu Huyên, buổi tối đón xe không an toàn, để Hàn Dịch đưa cậu về đi, về tới nhà thì gọi cho tớ.”

“Thanh Lan, tớ bắt xe về là được rồi, không cần phiền Tổng Giám đốc Hàn đâu. Tổng Giám đốc Hàn bận trăm công nghìn việc, để anh ta đưa tớ về cũng không thích hợp lắm.” Vu Hiểu Huyên cười hì hì.

Thẩm Thanh Lan liếc nhìn Hàn Dịch, cho anh ta một ánh mắt tỏ ý bó tay. Hàn Dịch cắn răng trừng Vu Hiểu Huyên, sau đó nắm lấy tay cô ấy, không quan tâm cô ấy có đồng ý hay không mà nhét thẳng vào xe.

“Chị dâu yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà an toàn.” Hàn Dịch nói xong thì lái xe đi luôn.

Phương Đồng lo lắng nhìn hai người rời đi: “Thanh Lan, cậu ấy sẽ không gặp chuyện gì đấy chứ?” Hàn Dịch sẽ không làm gì Hiểu Huyên đấy chứ?

Thẩm Thanh Lan khẽ lắc đầu: “Đi thôi, không sao đâu, Hàn Dịch tự có chừng mực mà.” Dù Hàn Dịch đào hoa nhưng nhân phẩm vẫn rất ổn.

Phương Đồng tạm yên tâm, ngồi vào xe Thẩm Thanh Lan.

“Anh tới chỗ kia thì cho tôi xuống, tôi có thể tự đón xe về.” Vu Hiểu Huyên ngồi ở ghế bên cạnh, bất đắc dĩ nói với Hàn Dịch. Cô ấy thật sự không thích ở cùng Hàn Dịch, người đàn ông này không chỉ là kẻ trăng hoa chơi bời, nhân

phẩm còn cực kỳ thối tha, làm con nhà người ta lớn bụng mà không chịu trách nhiệm, có thể nói là bao nhiêu tật xấu mà cô ấy ghét thì anh ta đều có đủ.

Mặt Hàn Dịch lạnh lẽo vì giọng của Vu Hiểu Huyên có vẻ ghét bỏ: “Đi với tôi làm cô khó chịu vậy à?”

Vu Hiểu Huyên bất ngờ: “Sao cơ?”

“Rốt cuộc là tôi đã làm gì khiến cô lại ghét tôi đến thế?”

“Tôi không ghét anh, anh là ông chủ của tôi, là cơm áo gạo tiền của tôi, sao tôi dám ghét anh được.” Có chết Vu Hiểu Huyên cũng không thừa nhận, coi như là ghét thật thì cô ấy cũng đâu thể nói thẳng ra.

Hàn Dịch cười nhạt: “Vu Hiểu Huyên, lúc nói những lời này, cô có thấy chột dạ không?”

Đúng là có hơi chột dạ thật, Vu Hiểu Huyên thầm nghĩ. Nhưng cô ấy cũng không thể nói ra được, cô ấy từng nghe người trong công ty đồn nhau, đừng nghĩ ông chủ này dáng dấp như yêu nghiệt, nhưng lại là kẻ rất thù dai. Nếu ai đắc tội anh ta, anh ta sẽ trắng trợn gây khó khăn cho bạn, còn khiến bạn không có gì để nói, đúng là nham hiểm.

Cũng may Hàn Dịch không biết suy nghĩ của Vu Hiểu Huyên, nếu không

chắc sẽ bị cô ấy chọc tức đến nôn ra máu mất. Người hành xử với anh ta như vậy chỉ có mỗi cô ấy thôi, nếu anh ta thực sự thù dai thì không biết cô ấy đã bị chỉnh thành hình dạng nào rồi.

“Chột dạ gì chứ, tôi nói thật mà.”

Hàn Dịch cười nhạo, không vạch trần cô ấy. Nếu không chột dạ thì mắt cô ấy cứ trốn tránh làm gì.

“Vu Hiểu Huyên, tôi cũng không phải cọp ăn thịt người, có thể lần nào gặp cũng đừng trốn tôi được không?” Lúc này Hàn Dịch lại có vẻ bất đắc dĩ. Bây giờ cứ mỗi lần Vu Hiểu Huyên nhìn thấy anh ta, nếu không phải né tránh thì là làm vẻ ‘tôi không muốn nói chuyện với anh, anh cũng đừng nói chuyện với tôi’.

Vu Hiểu Huyên càng thấp thỏm hơn, cười khô khốc nói: “Chắc ông chủ nhìn nhầm rồi, tôi không trốn tránh anh.”

Hàn Dịch liếc nhìn cô ấy: “Vu Hiểu Huyên, cô cười lên trông xấu thật đấy, đừng cười nữa.”

Vu Hiểu Huyên lập tức ngưng cười, Hàn Dịch cũng không muốn thảo luận vấn đề này với cô ấy nữa, chỉ nghiêm mặt nói: “Hôm qua Linda tới tìm tôi, hy vọng có thể cho cô đóng vai nữ hai trong phim mà Andrew đóng chính, là em gái của nam chính, tôi đã đồng ý rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên vẫn ngơ ngác: “Anh nói tôi có thể đóng vai em gái của Andrew?”

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ này của cô ấy, Hàn Dịch lại hối hận. Lúc đó anh ta không nên đồng ý mới phải, nhìn gương mặt mê trai này của cô ấy đúng là chướng mắt.

“Phải.” Anh ta nghiến răng.

Vu Hiểu Huyên đang vui vẻ, nhưng chợt biến sắc: “Có phải vì quan hệ với Thanh Lan nên anh mới đồng ý không?” Cô ấy biết tài nguyên của mình tốt hơn những nghệ sĩ mới rất nhiều, nhiều nghệ sĩ mới vào nghề sẽ gặp phải những chuyện gọi là quy tắc ngầm hay những chuyện hãm hại nhau, nhưng cô ấy lại không hề gặp phải.

Không hẳn, thật ra cô ấy đã bị một lần rồi. Trước đây tham gia tuyển nghệ sĩ, Đường Mễ Na cũng từng bỏ thuốc vào nước trà khiến cô ấy bị mất tiếng, sau đó cũng có điều tra ra, nhưng Vu Hiểu Huyên chỉ nghĩ là quản lý của Thánh Huyên sáng suốt. Sau này cô ấy mới biết quan hệ của Hàn Dịch và Thẩm Thanh Lan, cũng tự rõ một phần là vì mình quen với Thẩm Thanh Lan.

“Có quan trọng không?” Hàn Dịch hỏi cô ấy.

Vu Hiểu Huyên im lặng một hồi mới nói: “Quan trọng. Tôi hy vọng có thể nhận được vai nhờ thực lực của mình chứ không phải thông qua quan hệ. Tôi không muốn bị người khác nói là dựa dẫm vào bạn bè mới có thể tồn tại trong giới này.” Ánh mắt cô ấy rất kiên định.

http://tieulun.hopto.org

Cô ấy biết những lời này của mình là già mồm cố cãi, nếu không có quan hệ của Thẩm Thanh Lan và Hàn Dịch, cô ấy sẽ không được làm nghệ sĩ do Linda quản lý, cũng sẽ không nhận được tài nguyên mà người khác hâm mộ. Cô ấy đã từng nghe người ta đồn đại sau lưng rất nhiều, rằng cô ấy nổi lên là nhờ Hàn Dịch, có quy tắc ngầm với anh ta.

Cô ấy chưa từng nói những lời này với ai, nhưng không có nghĩa là trong lòng chưa từng nghĩ đến. Cô ấy cố gắng như vậy cũng vì muốn chứng minh cho người khác thấy cô ấy tuy có quan hệ, nhưng cũng có thực lực.

Hàn Dịch cũng nghiêm túc: “Vu Hiểu Huyên, quan hệ cũng được xem là một phần của thực lực. Cô có thể nhận được tài nguyên tốt là bản lĩnh của cô, cũng là một sự khẳng định với thực lực của cô.” Anh ta không phủ nhận việc nhận vai lần này là vì quan hệ nên mới tới lượt Vu Hiểu Huyên.

“Tôi không muốn lúc nào cũng bị người khác nói mình nhờ có hậu thuẫn.” Vẻ mặt Vu Hiểu Huyên bỗng suy sụp. Hàn Dịch chưa từng thấy cô ấy như vậy. Từ trước đến nay, Vu Hiểu Huyên đều tỏ ra mạnh mẽ như rồng như hổ, dù có quát, có cắn anh ta, hoặc thậm chí là không thèm nhìn anh ta lấy một cái, nhưng mỗi lần như vậy đều là dáng vẻ cô ấy tức giận.

Hàn Dịch chợt thấy đau lòng, chậm rãi nói: “Nếu đã thế thì cô càng phải cố gắng hơn, tập trung vào mỗi một cơ hội của mình để cho người khác biết cô rất xuất sắc, những tài nguyên đó không phải dễ có được.”

Lần đầu tiên Vu Hiểu Huyên nhìn Hàn Dịch, vì đang đèn đỏ nên Hàn Dịch không lái xe mà quay sang, đối mặt với cô ấy. Bốn mắt nhìn nhau, lần đầu

tiên Vu Hiểu Huyên nghĩ, thật ra Hàn Dịch cũng không đáng ghét như thế: “Hàn Dịch, tôi sẽ cố gắng.”

Cô ấy cũng không nói mình sẽ không nắm lấy cơ hội lần này, cô ấy chẳng còn là thiếu nữ ngây thơ chưa trải sự đời, có thể nắm chặt cơ hội thì cô ấy sẽ cố gắng hết mình, những thứ như nhân phẩm đạo đức gì đó không phải lúc nào cũng nói ra được.

Hàn Dịch cười cười: “Vu Hiểu Huyên, thật ra cô không cần xem thường mình, cô rất tốt, cố gắng hơn những người khác rất nhiều, hơn nữa cô lại dễ thích nghi. Không phải cô chỉ nghĩ là dựa vào quan hệ của tôi với chị dâu mới nhận được nhiều tài nguyên như vậy đấy chứ?”

Vu Hiểu Huyên nghe thế thì ánh mắt chợt vui vẻ: “Thật sao?”

Hàn Dịch thấy cô ấy đã có sức sống hơn, đôi mắt đào hoa thoáng nét cười, gật đầu: “Thật, cô thích nghi rất tốt, cũng rất coi trọng tương lai của mình. Trước đây, tôi giao cô cho Linda là vì ngọc tốt cần một nhà điêu khắc tài ba mới có thể tỏa sáng. Những chuyện cô gặp phải trên con đường này chắc chắn nhiều hơn người khác, vì vậy cô càng phải cố gắng hơn họ rất nhiều.” Tuy tôi có thể bảo vệ em chu đáo, nhưng không thể cố gắng thay em, cho nên Vu Hiểu Huyên à, người mà em có thể dựa vào thật ra em chỉ có thể là bản thân em thôi.

Vu Hiểu Huyên trịnh trọng lạ thường, gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng, vì Thanh Lan và vì chị Linda.”

Hàn Dịch đen mặt, vì Thẩm Thanh Lan và Linda, vậy còn anh ta thì sao, mấy lời cổ vũ ban nãy đều vứt cho chó hết rồi đúng không?

“Hừ.” Hàn Dịch quay đầu hừ lạnh, anh ta không muốn nói chuyện với Vu Hiểu Huyên nữa, anh ta sợ mình sẽ bóp chết cô ấy mất.

Vu Hiểu Huyên khó hiểu nhìn Hàn Dịch, người ta nói phụ nữ trở mặt nhanh như chớp, nhưng cô ấy thấy đàn ông cũng nhiều mặt lắm, nhất là cái tên này, y như tới tháng vậy.

Sau đó, cả đoạn đường hai người đều không nói chuyện. Lúc đến nơi, Vu Hiểu Huyên mở cửa đi xuống, cô ấy nhìn Hàn Dịch đang im lặng, do dự một chút rồi nói: “Hàn Dịch, cảm ơn anh đã đưa tôi về. Còn nữa, lái xe cẩn thận nhé.”

Hàn Dịch không trả lời, nhưng sắc mặt cũng tươi hơn, khóe môi anh ta khẽ cong lên. Hàn Dịch cúi đầu nhìn ngực mình, cười cười: Hàn Dịch à Hàn Dịch, không ngờ cũng có một ngày tim mày cũng rơi vào tay người khác, lại còn là một cô nhóc nữa chứ.

Tâm trạng Hàn Dịch rất tốt, lái xe về nhà chính của nhà họ Dịch. Chỉ là vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ trong phòng khách, anh ta dừng chân, nụ cười trên mặt đanh lại.

“Ồ, hơn nửa đêm còn chưa ngủ mà còn ở đây mở party à?” Hàn Dịch tay cầm móc chìa khóa, đưa qua đưa lại, cộng thêm nụ cười thờ ơ, trông y hệt một gã công tử bột.

Hàn Chính Sơn thấy thế thì tức giận: “Trễ thế này mới về, mày lêu lổng ở đâu vậy?”

“Ông đã nói tôi đi lêu lổng thì đương nhiên là đến những nơi không tốt đẹp gì rồi. Mà bây giờ mới hơn 11h, ông cũng chưa ngủ đấy thôi. Sao nào? Ôm cô vợ trẻ của mình, định đóng phim người lớn trong phòng khách à? Ha ha ha, vậy ông nên chú ý chút, già rồi thì nhẫn nhịn chút đi, lỡ như chơi bời quá tay mà đi đời thì cả Thủ đô này sẽ cười cho thối mặt đấy. Đến lúc đó liệt tổ liệt tông nhà họ Hàn có bò dậy thì tôi cũng không cầu xin giúp ông được đâu.”

Hàn Chính Sơn tái mặt, trừng Hàn Dịch: “Hỗn xược, thằng nghịch tử này, đây là thái độ nói chuyện với ba của mày đấy à? Giáo dưỡng của mày cho chó ăn hết rồi đúng không?”

Hàn Dịch cười: “Giáo dưỡng của tôi? Ông không dạy thì sao tôi có giáo dưỡng, ông nên tự hỏi lại bản thân mình đi.”

Một người phụ nữ ngồi trên sô-pha, trông tầm hai bảy hai tám tuổi nhưng thật ra đã hơn ba mười, chỉ là do chăm sóc tốt nên nhìn còn rất trẻ. Lúc này cô ta trông rất lúng túng, cô ta là vợ hai của Hàn Chính Sơn.

Hàn Chính Sơn bị Hàn Dịch chọc tức, ngực phập phồng, Hạ Phỉ vội vuốt ngực cho ông ta: “Được rồi, đừng giận mà. Đâu phải anh không biết tính của nó.” Sau đó, cô ta nhìn Hàn Dịch, giọng điệu rất chân thành: “Hàn Dịch, con cũng đừng mỗi lần về nhà lại chọc tức ba mình chứ, sức khỏe ông ấy không tốt, không chịu nổi kích thích của con đâu.” Cô ta nói bóng gió, xém chút nữa là chửi thẳng Hàn Dịch bất hiếu.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch lạnh mặt nhìn ả: “Bà lấy thân phận gì mà nói lời này?”

“Thân phận gì, bà ấy là vợ của tao, tao là ba mày, mày nói xem bà ấy có thân phận gì mà nói những lời này? Dù không phải là mẹ ruột của mày thì mày cũng phải gọi một tiếng dì, không ai dạy mày cách kính trọng với người lớn à?” Hàn Chính Sơn tức giận, trợn mắt nhìn Hàn Dịch, rất bất mãn trước thái độ của anh ta với Hạ Phỉ.

Hàn Dịch cười nhạt, đôi mắt hoa đào sáng quắt: “Tôi chỉ muốn hỏi là “dì” này có phải chỉ lớn hơn tôi có năm tuổi không?”

Chỉ một câu cũng đủ khiến hai người đang ngồi biến sắc.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 198: Là cô ta

Chỉ một câu cũng đủ khiến hai người đang ngồi biến sắc. Năm nay Hạ Phỉ chỉ mới ba mươi ba tuổi, cùng lắm là lớn hơn Hàn Dịch hai, ba tuổi. Trước kia, lúc gả cho Hàn Chính Sơn, cô ta cũng chỉ mới hai mươi lăm, lúc đó Hàn Chính Sơn đã gần năm mươi rồi, cũng đủ để làm cha cô ta.

Nhắc tới Hạ Phỉ và Hàn Chính Sơn chính là trò hề trong giới thượng lưu khi ấy ở thủ đô.

Mẹ Hàn Dịch xuất thân danh môn, tuy không phải ở thủ đô, mà ở Tân Nam, nhưng gia tộc nhà ngoại của Hàn Dịch rất nổi danh.

Khi Hàn Chính Sơn ra nước ngoài du học thì gặp được mẹ Hàn Dịch, có thể nói là hai người lâu ngày sinh tình. Hơn nữa, gia thế của cả hai tương xứng, sau khi du học về thì hai nhà cũng không có ý kiến gì, nhanh chóng cử hành một hôn lễ long trọng.

Năm đó, chuyện tình của Hàn Chính Sơn và mẹ Hàn Dịch cũng là một giai thoại. Mẹ Hàn Dịch xuất thân cao, đương nhiên giáo dưỡng cũng không hề kém, bàn về tướng mạo, nhìn Hàn Dịch thôi là biết bà ấy là một người đẹp.

Hàn Chính Sơn cũng rất yêu vợ, trải qua những ngày ân ái khiến người khác hâm mộ với mẹ Hàn Dịch, nhưng một khi tình cảm mãnh liệt qua đi, thứ còn lại chỉ là sự nhạt nhẽo.

http://tieulun.hopto.org

Lúc mang thai Hàn Dịch, vì cơ thể mẹ hấp thu kém nên khi sinh anh ta ra yếu ớt nhiều bệnh. Đương nhiên mẹ Hàn Dịch đã đặt hết lòng dạ lên con trai mình, khó tránh khỏi thờ ơ với chồng.

Dù trong nhà có vợ xinh đẹp nhưng nhìn lâu cũng thấy chán. Hơn nữa bị bên ngoài mê hoặc, tâm tư của Hàn Chính Sơn cũng dần chẳng ở nhà nữa. Chờ đến khi mẹ Hàn Dịch nhận ra thì Hàn Chính Sơn đã phất cờ bên ngoài từ lâu rồi. Chỉ là người vợ ở nhà hợp ý hợp lòng ông ta, nên chuyện cũng không đến tai mẹ Hàn Dịch.

Mẹ Hàn Dịch biết chuyện cũng là do ra ngoài gặp bạn thì được người bạn thân nói cho mới biết, lúc đầu bà ấy còn không tin, dù sao chồng vẫn còn rất yêu thương mình. Chỉ là khi bạn thân giơ từng tấm ảnh Hàn Chính Sơn thân mật với những người phụ nữ khác nhau ra, đối mặt với sự thật rành rành như vậy, bà ấy cũng không thể không tin nữa.

Bà ấy về nhà chất vấn Hàn Chính Sơn, lúc đầu ông ta còn chối mãi, thậm chí còn nói dối, tức giận nói rằng bà ấy ăn nói bậy bạ. Mãi cho đến khi mẹ Hàn Dịch đưa ảnh chụp ra trước mặt Hàn Chính Sơn, ông ta mới không thể chối cãi nữa, ông ta vừa nhận sai, vừa xin lỗi, cam đoan mình sẽ không tái phạm nữa.

Năm đó Hàn Dịch chỉ mới mười tuổi, sức khỏe của anh ta được mẹ chăm sóc cẩn thận nên từ lâu đã như những đứa trẻ bình thường khác. Mẹ Hàn Dịch dần chuyển sự chú ý lại sang chồng thì mới phát hiện mọi sự không giống trước nữa.

http://tieulun.hopto.org

Mẹ Hàn Dịch không tin Hàn Chính Sơn sẽ thật sự hối lỗi, nhưng bà ấy yêu người đàn ông này, cho nên khi Hàn Chính Sơn cầu xin thì bà ấy cũng đồng ý cho ông ta thêm một cơ hội.

Những không lâu sau, Hàn Chính Sơn vẫn chứng nào tật nấy. Lúc này đây, ông ta thậm chí còn không thèm giấu giếm, chuyện đến tai nhà mẹ đẻ của mẹ Hàn Dịch ở Tân Nam. Lúc họ tìm đến nhà, Hàn lão gia dưỡng già nhiều năm ở nước ngoài mới biết chuyện tốt con trai làm, vội vã trở về, dùng chế tài về kinh tế mới khiến Hàn Chính Sơn quay đầu. Cũng may là dù Hàn Chính Sơn có ra ngoài làm bậy, nhưng cũng không gieo họa gì.

Ông ta chỉ có một đứa con là Hàn Dịch, thật ra ông ta vốn còn có một đứa nữa, nhưng đứa trẻ đó không có duyên với thế giới này, chỉ ở trong bụng mẹ nó hai tháng đã đi mất. Cũng vì lần sinh non này mà sức khỏe mẹ Hàn Dịch sa sút nghiêm trọng, cứ nằm mãi trên giường bệnh.

Cuộc sống như thế cứ trôi qua được vài năm, Hàn Chính Sơn cũng thành thành thật thật đi làm, ở ngoài cũng không có tin đồn gì, lại càng quan tâm tới người vợ đang ngã bệnh của mình. Dù tình cảm vợ chồng không còn được như lúc mới kết hôn, nhưng người ngoài nhìn vào vẫn thấy rất tốt đẹp, thế nhưng những người đó không bao gồm Hàn Dịch.

Ngay khi mọi người cho rằng Hàn Chính Sơn đã ăn năn hối lỗi, thì có tin đồn ông ta lén lút yêu đương với cô thư ký trẻ Hạ Phỉ, nhà họ Hàn lại trở thành đề tài bàn tán của người trong thủ đô.

Lúc này chuyện đã xôn xao dư luận, vì Hàn Chính Sơn tuyên bố muốn ly hôn với mẹ Hàn Dịch để cưới Hạ Phỉ, thậm chí ngay cả Hàn lão gia ra mặt cũng

không can nổi.

Khi đó sức khỏe mẹ Hàn Dịch đã rất kém, thường xuyên phải vào viện. Không ngờ ngay lúc mẹ Hàn Dịch đang nằm viện, Hạ Phỉ lại tìm đến đưa ảnh và giấy xét nghiệm cho bà ấy. Mẹ Hàn Dịch nhìn thấy thì tức đến hộc máu, sau đó hôn mê, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Lúc Hàn Dịch từ nước ngoài trở về thì đã không còn được nhìn mẹ lần cuối, khi đó anh ta thiếu điều muốn giết chết Hạ Phỉ. Nếu không phải có Hàn lão gia ngăn lại, e rằng Hàn Dịch đã phải lên hầu toà rồi.

Hàn Chính Sơn cũng không ngờ chuyện sẽ trở nên như thế, miệng thì cứ trách Hạ Phỉ làm sai, nhưng mẹ Hàn Dịch mất chưa được ba tháng, ông ta đã đăng ký kết hôn với Hạ Phỉ rồi. Lấy lý do là cô ta đã có con, ông ta không thể khiến con mình trở thành con riêng được.

Hàn Dịch vì chuyện mẹ mình qua đời mà không gượng dậy nổi, lại nghe tin ba mình tái hôn, còn cưới kẻ đã hại chết mẹ. Anh ta lao ra khỏi phòng, vừa hay gặp được Hạ Phỉ, Hàn Dịch đẩy cô ta từ tầng ba xuống, đứa trẻ không còn, mà vì vết thương quá nặng nên cô ta cả đời này cũng không thể có con được nữa.

Người nhà họ Hạ đương nhiên là muốn kiện Hàn Dịch, ngay cả Hàn Chính Sơn cũng tuyên bố muốn cắt đứt quan hệ cha con với Hàn Dịch. Cuối cùng vẫn là Hàn lão gia đứng ra đè chuyện này xuống, đền bù cho nhà họ Hạ một số tiền lớn mới bảo vệ được Hàn Dịch.

Chỉ là hành động của Hàn Chính Sơn đã thật sự chọc giận Hàn lão gia. Hơn nữa, vì con dâu qua đời đột ngột, mà nhà mẹ đẻ của mẹ Hàn cũng sẽ không để yên. Lúc đó Hàn lão gia đã đối phó tới mệt rồi, thế mà Hàn Chính Sơn lại đi đăng ký kết hôn với người khác, thậm chí vì người đàn bà kia mà cháu của ông không còn lý trí nữa. Hàn lão gia phẫn nộ không nguôi, tước thẳng tay vị trí Tổng Giám đốc tập đoàn Hàn thị, ông cũng không nghỉ hưu nữa mà trở về cầm quyền, coi như cho nhà mẹ Hàn Dịch một câu trả lời thích đáng, cũng là cho Hàn Chính Sơn một bài học.

Lúc đầu Hàn Chính Sơn cũng chẳng thèm quan tâm, dù sao ba mình cũng đã già, ông lại chỉ có một đứa con trai, cho dù có quản lý thì làm được bao lâu chứ, cuối cùng công ty vẫn phải giao lại cho ông ta thôi.

Nhưng Hàn Chính Sơn ngàn vạn lần không ngờ tới Hàn lão gia lại lơ mất ông ta, trực tiếp giao quyền điều hành công ty cho con trai Hàn Dịch. Thậm chí còn chuyển hết cổ phần sang cho Hàn Dịch, để anh ta danh chính ngôn thuận trở thành Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc Hàn thị.

Năm đó Hàn Dịch chỉ mới hai mươi lăm tuổi, cũng trong năm đó, Hàn lão gia bị bệnh qua đời, Hàn Dịch chính thức gia nhập và quản lý Hàn thị.

Vì Hàn lão gia qua đời, Hàn Chính Sơn lấy thân phận là ba của Hàn Dịch, ra lệnh cho anh ta giao lại quyền sở hữu công ty, kết quả là bị Hàn Dịch thẳng thừng cự tuyệt. Sau đó Hàn Chính Sơn còn liên kết với các đại cổ đông trong công ty để ép Hàn Dịch. Không ngờ Hàn Dịch lại rất kiên cường, trực tiếp cắt giảm biên chế, gần như là đuổi hết những kẻ không phục mình ra khỏi công ty.

http://tieulun.hopto.org

Năm đó Hàn thị như trải qua mưa tanh gió cuốn, đương nhiên cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Nếu không phải Hàn Dịch ngăn cơn sóng dữ, hơn nữa còn có Thẩm Quân Dục, Giang Thần Hi ngầm giúp đỡ, tập đoàn Hàn thị mới thoát được bước đường bị người khác thu mua, thậm chí còn phát triển thêm một bậc.

Mấy năm nay Hàn thị phát triển ngày càng tốt, quy mô cũng lớn hơn, địa vị của Hàn Dịch trong công ty cũng trở nên vững chắc. Dù Hàn Chính Sơn có muốn tranh quyền thì cũng không có bản lĩnh đấy, đương nhiên là nhìn Hàn Dịch không vừa mắt rồi.

Rõ ràng là cha con ruột nhưng lại giống như kẻ thù.

Hàn Dịch cười xòa: “Nhân lúc tâm trạng tôi đang tốt thì đừng chọc đến, nếu không thì cuộc sống thoải mái này của các người cũng mất tiêu luôn đấy.”

Hàn Chính Sơn tái mặt, tay chỉ vào Hàn Dịch run run: “Hàn Dịch, đây là nhà tao, mày mau cút khỏi đây.”

Hàn Dịch lắc lắc ngón tay: “Ông nói sai rồi, đây là nhà của tôi, có cần tôi cho ông xem giấy tờ bất động sản đứng tên ai không? Chắc ông đã quên rồi, nhà của ông đã bị ‘tình yêu’ của ông thua bạc chẳng còn gì cả.”

Trước khi Hàn lão gia qua đời, tuy ông giao toàn quyền của tập đoàn cho cháu trai, nhưng cũng để lại cho Hàn Chính Sơn rất nhiều tiền, đủ cho ông ta sống nửa đời không lo cơm áo. Chỉ là Hàn lão gia qua đời chưa được bao lâu, Hạ Phỉ lại đến Ma Cao đánh bài, của cải của Hàn Chính Sơn bị cô ta thua

sạch không còn một đồng, thậm chí còn nợ rất nhiều, khiến Hàn Chính Sơn phải bán tất cả bất động sản để trả nợ thay cho cô ta.

Hàn Chính Sơn không còn xu nào, đương nhiên chỉ có thể quay về tìm Hàn Dịch, dù sao cũng là cha ruột, nếu Hàn Dịch không muốn gánh cái danh bất hiếu thì không thể mặc kệ Hàn Chính Sơn được. Hơn nữa, tập đoàn của anh ta càng lúc càng phát triển, người nắm quyền như anh ta cũng không thể gánh cái danh như thế.

Hàn Chính Sơn và Hạ Phỉ trở về nhà chính của nhà họ Hàn, chỉ là không còn tiền nữa, chỉ có sinh hoạt phí Hàn Dịch cấp cho mỗi tháng. Người ngoài nhìn vào thì thấy họ sống ung dung thoải mái, nhưng đắng chát trong đó cũng chỉ có họ hiểu rõ.

Nhắc lại cũng buồn cười, năm đó Hàn lão gia cũng được coi là nhân vật oai phong một cõi trên thường trường, không ngờ lại sinh ra đứa con trai Hàn Chính Sơn chẳng có tài làm ăn, quả là điển hình của câu "Hổ phụ sinh khuyển tử". Nếu không phải có Hàn Dịch, chỉ sợ gia nghiệp của nhà họ Hàn đã bị Hàn Chính Sơn làm cho tan nát hết rồi. Có lẽ cũng vì vậy mà trước đây Hàn lão gia mới giao tập đoàn cho cháu trai.

Bị nhắc lại chuyện cũ, sắc mặt Hạ Phỉ trở nên khó coi, nhưng cô ta không dám nói lời nào. Dù sao bây giờ cô ta cũng không có tư cách trả treo với Hàn Dịch.

"Hàn Dịch, tao là ba mày, cho dù tao có sai thì tao cũng là ba mày, ta sinh ra mày, nuôi lớn mày." Hàn Chính Sơn quát, ngực phập phồng dữ dội, đúng là đã tức đến không chịu nổi.

Hàn Dịch vẫn cười như cũ: “Tôi cũng đâu có nói ông không phải là ba tôi đâu, không phải tôi đang nuôi ông đấy ư, nghĩa vụ phụng dưỡng người già tôi cũng đã tận tâm lắm rồi.”

Hàn Chính Sơn không nói nữa, cũng không nói được gì, bởi vì đúng là ông ta đang được Hàn Dịch nuôi. Mỗi tháng Hàn Dịch cho ông ta chi phí trang trải tuy không nhiều, nhưng cũng không thể nói là ít.

Hàn Chính Sơn đã không nói gì thì Hạ Phỉ càng không dám lên tiếng. Cô ta biết mình là kẻ đáng bị thiên đao vạn quả trong lòng Hàn Dịch, nếu không phải có Hàn Chính Sơn che chở, chỉ sợ cô ta đã bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu.

Hàn Dịch nhìn hai người không nói gì, cười lạnh định lên lầu, Hàn Chính Sơn vội gọi anh ta lại: “Hàn Dịch, mày chờ chút.”

Hàn Dịch ngừng lại, nhìn Hàn Chính Sơn: “Còn chuyện gì?” Giọng nói lạnh lùng lộ vẻ mất kiên nhẫn.

“Tao muốn làm ăn, mày cho tao một khoản làm vốn.” Hàn Chính Sơn nói cứ như đây là đương nhiên, giọng điệu ra lệnh. Đây cũng là nguyên nhân đã muộn như vậy ông ta còn chưa ngủ mà ngồi chờ Hàn Dịch.

Hàn Dịch rất ít khi về nhà, nhưng sắp tới là ngày giỗ của mẹ anh ta, đương nhiên anh ta sẽ trở về.

Hàn Dịch bật cười, dừng bước rồi ngồi xuống sô-pha, bắt chéo chân, ánh mắt nhìn Hàn Chính Sơn đầy vẻ mỉa mai: “Lần này ông lại muốn bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, năm nghìn vạn.”

“Ha ha.” Hàn Dịch cười thành tiếng: “Đúng là không nhiều lắm.” Năm nghìn vạn với anh ta chỉ là con số nhỏ, mỗi lần anh ta làm từ thiện cũng còn quyên nhiều hơn số tiền này.

“Tao để ý một hạng mục, nhất định sẽ không thua lỗ, coi như tao mượn năm nghìn vạn, sau này sẽ trả lại cho mày.” Hàn Chính Sơn vẫn còn biết quan hệ của hai cha con không tốt, sợ nói trực tiếp Hàn Dịch không cho nên mới bảo là mượn.

Hàn Dịch nâng mũi chân lên dậm dậm, cười rất mê hoặc, dù Hạ Phỉ đã quen nhìn Hàn Dịch nhưng vẫn bị nụ cười của anh ta làm cho hoa mắt.

Cô ta có hơi tiếc nuối, trước kia bám vào Hàn Dịch là được rồi, cho dù hoa danh của anh ta vang xa, nhưng còn tốt hơn lão già Hàn Chính Sơn muốn quyền không quyền, muốn sắc không sắc, muốn tiền không tiền này. Chỉ là nghìn vàng khó mua được chữ ngờ, ai mà ngờ thằng nhãi ranh này sẽ kéo ba mình xuống ngựa chứ?

“Tôi có tiền, cũng không thiếu năm nghìn vạn, nhưng tiền là do tôi khổ cực kiếm ra, cũng chẳng phải gió từ đâu thổi tới. Lúc ông và cô tình nhân nhỏ anh

anh em em thì tôi còn đang tăng ca ở công ty, bây giờ mở mồm đòi năm nghìn vạn, ông nghĩ tôi là máy rút tiền sao? Tôi vừa phải làm việc, vừa phải nuôi các người, tôi cũng rất mệt mỏi.” Tuy Hàn Dịch nói mệt, nhưng trên mặt một chút tinh thần mệt mỏi cũng không có.

Mặt Hàn Chính Sơn xanh mét, trợn mắt nhìn Hàn Dịch: “Tao là ba mày, mượn mày năm nghìn vạn cũng không được, chẳng lẽ mày muốn tao mượn người ngoài rồi nói con trai mình bất hiếu, ngay cả tiền cũng không cho ba mình à?” Lời này của ông ta chính là uy hiếp.

Hàn Dịch là người sẽ để mình bị uy hiếp ư? Anh ta nhún nhún vai, gương mặt tỏ vẻ không thành vấn đề: “Ông có thể đi, nhưng có ai lại cho không số tiền này chứ, coi như có người cho ông mượn thì ông cũng đừng mong tôi trả nợ giúp. Có cần tôi nhắc cho ông nhớ, hai năm qua ông đã lấy bao nhiêu tiền để làm ăn rồi không?”

Dù sao nhà họ Hàn cũng đã là trò cười của giới thượng lưu ở thủ đô rồi, Hàn Dịch cũng không ngại để chuyện này lớn hơn một chút, không phải ông muốn uy hiếp tôi sao? Muốn lấy danh nghĩa đạo đức ra ư, cho dù ông có muốn làm vậy, thì cũng phải thử xem tôi có sợ hay không đã.

Hàn Chính Sơn vừa nghe anh ta nói thế thì liền biết không có cơ hội, cho dù ông ta có hoang đường thì vẫn còn biết mình là người nhà họ Hàn, vứt mặt mũi nhà họ Hàn cũng chính là vứt đi mặt mũi của mình, mâu thuẫn trong nhà thì phải đóng cửa mà giải quyết.

“Hàn Dịch, mày thật sự tuyệt tình như thế ư?” Hàn Chính Sơn hỏi.

Hàn Dịch nhướng mày, anh ta không hề cảm thấy mình tuyệt tình, thậm chí còn nghĩ bản thân quá thánh mẫu. Hai kẻ này hại chết mẹ mình, kết quả anh ta còn không so đo hiềm khích mà nuôi bọn họ, cho bọn họ cuộc sống của quý ông quý bà nhà giàu. Nếu có huân chương thánh mẫu, thì chắn chắc phải trao cho anh ta rồi.

“Tôi là thương nhân, nếu biết sẽ làm ăn lỗ vốn, ông nghĩ tôi còn làm ư? Ông cho rằng tôi ngu xuẩn thế sao? Nếu ông có gì đáng giá để thế chấp thì tôi sẽ cho ông mượn, chỉ cần tương đương với năm nghìn vạn, tôi sẽ cho ông mượn số tiền đó.”

“Hàn Dịch, tao là ba mày, mày có cần phải tính toán chi li như vậy không?” Hàn Chính Sơn nào còn thứ gì đáng giá để thế chấp, trước kia Hạ Phỉ đánh bạc đã thua sạch sẽ tài sản của ông ta rồi. Duy chỉ còn một ít đồ thì hai năm nay cũng bị Hàn Dịch dùng các loại lý do đem đi mất. Bây giờ ông ta đúng là chỉ còn hai bàn tay trắng, cũng chính vì thế mà ông ta mới muốn làm ăn để kiếm ít tiền, được một hai năm thì sẽ ổn thôi. Ông ta cũng biết chỉ tiền của mình mới là thứ vững chắc nhất.

“Anh em ruột còn phải tính toán rạch ròi mà, nếu ông nội còn sống, thì ông cũng đồng ý cách làm của tôi thôi. Ông là ba tôi nên tôi mới thật lòng khuyên một câu, không có bản lĩnh thì đừng có làm.”

Nói xong, Hàn Dịch đứng dậy trở về phòng.

Phòng của anh ta ở tầng ba, cả tầng cũng chỉ có mỗi phòng của anh ta, trừ anh ta ra thì chỉ có người quét dọn vệ sinh, ngay cả Hàn Chính Sơn cũng không được phép bén mảng tới.

http://tieulun.hopto.org

Hạ Phỉ ngồi trong phòng khách tỏ vẻ buồn bã nhìn Hàn Chính Sơn: “Chính Sơn, là do em sai, nếu như trước đây không phải do em quá yêu anh, muốn ở bên anh, thì quan hệ của anh và Hàn Dịch cũng sẽ không trở nên như bây giờ.”

Cơn giận của Hàn Chính Sơn còn chưa tiêu, chỉ là nhìn cô vợ nhỏ như thế thì rất đau lòng, vỗ vỗ tay Hạ Phỉ nói: “Em nói bậy gì đấy, cho dù không phải là em thì quan hệ của anh và nó cũng không khá lên được.” Từ sau năm Hàn Dịch mười tuổi, ông ta đã biết quan hệ của mình và anh ta sẽ không thể tốt được. Ông ta biết Hàn Dịch vẫn rất oán hận người cha này, oán hận ông ta không đối xử tốt với mẹ anh ta. Hạ Phỉ cùng lắm chỉ là người khiến mâu thuẫn càng thêm gay gắt mà thôi. Ông ta không thể hiểu nổi, tại sao mẹ Hàn Dịch dịu dàng như thế, mà lại sinh ra được đứa con có tính nết như vậy.

“Không, là em sai, em biết Hàn Dịch vẫn trách em làm mẹ nó tức chết, nhưng thực sự không phải là em cố ý. Lúc đó, vì bà ấy mãi mà không chịu ly hôn nên em mới đi cầu xin bà ấy thành toàn cho chúng ta, không ngờ… Em không biết bà ấy bị bệnh nặng như vậy, nếu biết thế thì em sẽ không tìm bà ấy, em sẽ rời khỏi anh, đứng từ xa nhìn anh, chỉ cần có thể thấy anh là được rồi. Chính Sơn, em thật sự không cố ý.” Cô ta nức nở, giọng nói đầy vẻ đau khổ và hối hận.

Hàn Chính Sơn liên tục nói: “Anh biết, anh biết, chuyện này không phải lỗi của em, là do anh không xử lý tốt.”

Ông ta ôm Hạ Phỉ vào lòng, khẽ an ủi. Ông ta chắc chắn mình yêu Hạ Phỉ, nếu không trước đây đã không làm ầm lên, ly hôn với mẹ Hàn Dịch, muốn

kết hôn với cô ta. Mà bao nhiêu tức giận khi nghe những lời nói của Hàn Dịch vừa nãy nay đã bị tiếng khóc của Hạ Phỉ xua đi sạch sẽ. Người phụ nữ này là ông ta chọn, có gì mà hối hận chứ.

Hàn Chính Sơn từng có rất nhiều đàn bà, nhưng người có con với ông ta trừ mẹ Hàn Dịch thì cũng chỉ có Hạ Phỉ. Kết hôn với Hạ Phỉ mấy năm nay, ông ta cũng không có người phụ nữ nào bên ngoài, thậm chí lúc bị Hàn lão gia tước hết gia nghiệp, ông ta cũng không oán than câu nào. Nếu đây không phải tình yêu đích thực thì như thế nào mới là yêu đây?

Hạ Phỉ nhào vào lòng Hàn Chính Sơn sụt sùi khóc, thế nhưng trên mặt lại chẳng hề có một giọt nước mắt nào, khóe môi cô ta khẽ nhếch thành một nụ cười. Vẫn là cô ta có cách lung lạc lòng Hàn Chính Sơn, chỉ tiếc là trước đây hành sự quá lỗ mãng nên chọc tức con mụ kia, nếu không bây giờ cô ta đã là phu nhân của Chủ tịch tập đoàn Hàn thị rồi. Muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nào còn cần phải nhìn sắc mặt Hàn Dịch.

Hàn Dịch thả phịch người lên giường, ngẩn người nhìn trần nhà, đã không còn dáng vẻ bất cần đời như vừa nãy nữa.

Nơi này từ sau khi mẹ qua đời, đã không còn được gọi là… nhà nữa rồi. Nếu không phải đây là nơi mẹ đã từng sống hơn hai mươi năm, chỉ sợ anh ta đã bán quách nó đi rồi.

Hàn Dịch nghĩ tới hai kẻ dưới lầu kia thì chỉ cười mỉa, hại chết mẹ anh ta mà còn muốn sống nhàn nhã ư, còn phải hỏi xem anh ta có đồng ý không đã.

http://tieulun.hopto.org

Không phải nói yêu nhau thật lòng sao, vậy thì anh ta sẽ mở to mắt mà nhìn xem tình yêu này có thể kéo dài được bao lâu. Nếu Hàn Chính Sơn có thể phản bội mẹ anh ta, đương nhiên ông ta cũng có thể phản bội người phụ nữ này. Hai kẻ này phải trả giá cho tất cả những gì mà họ đã gây ra với mẹ anh ta.

Tuy anh ta đã đồng ý với ông nội sẽ không để mặc ba mình, nhưng anh ta cũng đâu có đồng ý sẽ không truy cứu chuyện của mẹ, đúng không?

Hàn Dịch nghĩ đến chuyện của mình, trước mắt chợt hiện lên đôi mắt cong cong như vầng trăng, lúc cười lên lại như tỏa sáng. Đôi mắt hoa đào ánh nét cười, anh ta cầm điện thoại, vào Weixin bạn bè, thấy Vu Hiểu Huyên cập nhật:

"Hôm nay đi bar với bạn thân, cuối cùng chỉ có thể uống nước trái cây. *ấm ức*" Đăng kèm trạng thái là tấm ảnh cô nàng trề môi không vui.

Hàn Dịch ấn vào tấm ảnh một cái rồi gõ: "Đồ vô lương tâm, ông đây tốt với em như thế mà lại dám cắn ông."

Sau đó anh ta lại cười, hình như cũng cảm thấy hành động của mình rất ấu trĩ nên kéo xuống, đã thấy Thẩm Thanh Lan like.

Nghĩ một lúc, Hàn Dịch gọi cho Vu Hiểu Huyên. Lúc này Vu Hiểu Huyên đang tắm nên không có ai nhận, Hàn Dịch bỏ điện thoại xuống rồi đi vào phòng tắm.

http://tieulun.hopto.org

Phòng của anh ta rất lớn, chỉ riêng phòng tắm thôi mà đã như phòng ngủ của người khác rồi. Trang bị trong phòng tắm cũng rất xa hoa, anh ta là kẻ theo chủ nghĩa hưởng thụ, dù không thường về nhà, nhưng thiết bị lắp đặt vẫn dựa theo sở thích của anh ta.

Vu Hiểu Huyên ra khỏi phòng tắm, thấy có cuộc gọi nhỡ thì thắc mắc gọi lại, thấy không ai nghe máy thì tưởng Hàn Dịch ấn nhầm, cô ấy cũng không để tâm mà tắt máy luôn.

Khó có được hôm nay về nhà, nằm trên cái giường quen thuộc của mình, Vu Hiểu Huyên thỏa mãn nhắm mắt lại. Quả nhiên vẫn là nhà mình thoải mái nhất.

***

Thẩm Thanh Lan đưa Phương Đồng tới nơi rồi chạy thẳng về nhà, sau đó cô gọi cho Andrew. Andrew đang chụp quảng cáo nên trợ lý nghe điện thoại, sau đó đưa điện thoại cho anh ta, Andrew đi tới một góc kín.

“Hi, An, sao hôm nay lại gọi cho tôi vậy?” Giọng Andrew rất vui vẻ, anh ta vừa công bố tình cảm của mình với Sicily, đương nhiên là rất vui rồi.

“Andrew, anh định tới thủ đô à?” Thẩm Thanh Lan đi thẳng vào vấn đề.

http://tieulun.hopto.org

Andrew nghe thế thì cười: “Không ngờ tin tức của cô lại nhanh thế, vốn muốn cho cô bất ngờ, bây giờ thì chẳng còn gì cả.” Vì để cho Thẩm Thanh Lan bất ngờ, ngay cả Kim Ân Hi mà anh ta cũng không cho biết.

“… Andrew…” Thẩm Thanh Lan không biết nên nói gì.

“An, lần này thật sự là công việc thôi, người đại diện đưa cho tôi một kịch bản rất tuyệt, hơn nữa tôi cũng chưa từng tới nước Z nên mới quyết định nhận. Lúc đó thăm cô cũng dễ hơn, tôi biết cô không muốn người khác biết quan hệ của chúng ta, cô yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ đâu.” Andrew giải thích, cũng không nói về mối nghi ngờ của mình và Eden về chuyện kia, sợ người kia còn sống sẽ gây bất lợi cho Thẩm Thanh Lan.

Bộ phim lần này chủ yếu lấy cảnh ở thủ đô, nên bọn họ có thể quang minh chính đại ở đây một thời gian dài. Lần này cũng là cơ hội tốt, có họ ở bên, dù Thẩm Thanh Lan gặp chuyện cũng có thể ra tay giúp được.

Đương nhiên Thẩm Thanh Lan biết tính toán của bọn họ, cũng biết chuyện mà Andrew đã quyết thì sẽ rất khó thay đổi. Vì vậy, cô cũng không bảo anh ta đừng đến mà chỉ nói: “Chờ anh đến đây, tôi sẽ mời anh ăn cơm, do tôi nấu.”

Andrew nghe thế thì cau mày: “An, hay là cứ để tôi nấu đi?” Giọng điệu thương lượng.

Mặt Thẩm Thanh Lan đã hơi đen lại, đây là không tin tay nghề của cô mà. Tuy cô từng gây ra cho họ một số bóng ma tâm lý, nhưng nhiều năm rồi, tay

nghề của cô cũng đã tiến bộ rất nhiều. Ít ra là nấu được thứ có thể ăn, cũng không quá khó nuốt.

“Chờ anh đến rồi nói sau.” Thẩm Thanh Lan hiếm khi tức giận, nói xong liền cúp máy.

Thứ tư, tin tức siêu sao quốc tế Andrew đến, cả thủ đô đều biết. Thẩm Thanh Lan không nhận điện thoại mà chỉ xem tin tức cũng biết quy mô đón người ở sân bay.

Thẩm Thanh Lan biết Andrew rất nổi tiếng ở nước Z, nhưng không ngờ lại nổi tiếng đến vậy. Cô thấy anh ta đeo kính râm, cả đoạn đường đều mỉm cười, luôn vẫy tay với fan hâm mộ. Đi bên cạnh có vài trợ lý, còn có hai vệ sĩ đi phía trước dọn đường.

Thẩm Thanh Lan thầm cười, không khỏi nhớ lại vẻ sùng bái của Vu Hiểu Huyên dành cho Andrew.

Tối đó, Thẩm Thanh Lan nhận được điện thoại của Andrew: “An, tôi đến thủ đô rồi, cô đang ở đâu?”

Thẩm Thanh Lan: “Ở nhà.”

“Ra ngoài gặp mặt đi.”

“Anh vừa đến thủ đô cũng không cần thích ứng với lệch múi giờ?”

“Bây giờ tôi không ngủ được, Eden và Sicily cũng đến, nhưng mà không đi cùng máy bay, bọn tôi chia nhau tới. Eden đã đến từ sáng rồi, Sicily đang ở cùng tôi, nhà cô ở đâu, bọn tôi tới tìm.” Andrew không cho Thẩm Thanh Lan cơ hội từ chối.

Thẩm Thanh Lan khuôn mặt không còn gì để nói, cô báo địa chỉ Thượng Nhã Uyển, sau đó gọi cho Kim Ân Hi. Kim Ân Hi còn đang ngủ, cô ấy đã thức ba ngày ba đêm rồi, gần đây cô ấy đang nghiên cứu hệ thống định vị mà lần trước thí nghiệm trên người Eden, phát hiện nó còn rất nhiều chỗ chưa được hoàn chỉnh. Nghiên cứu là một việc khiến người ta mất ăn mất ngủ, dù sống cùng Nhan Tịch nhưng trừ lúc ăn cơm ra thì cả hai rất ít khi thấy nhau.

Kim Ân Hi ba ngày ba đêm không ngủ, hôm nay vừa nghiên cứu ra chút manh mối thì mới gục đầu đi ngủ, đang an giấc thì điện thoại reo: “Ai vậy, hơn nửa đêm rồi mà còn gọi, gọi hồn à.” Cô nàng cầm điện thoại, không thèm nhìn mà chửi luôn.

Thẩm Thanh Lan vừa nghe là biết cô ấy lại đêm ngày lẫn lộn rồi. Trước kia ở căn cứ ma quỷ, chỉ cần không có nhiệm vụ thì Kim Ân Hi sẽ nhốt mình trong phòng nghiên cứu. Kỹ thuật này Thẩm Thanh Lan cũng là học được từ cô ấy, Kim Ân Hi đúng là thiên tài ở mặt này. Kỹ thuật của cô ấy càng ngày càng thành thạo, sự an toàn của bọn họ khi làm nhiệm vụ cũng được nâng cao hơn.

“Ân Hi.” Thẩm Thanh Lan nói, giọng nói du dương truyền vào tai Kim Ân Hi khiến cô ấy ngay lập tức tỉnh ngủ.

http://tieulun.hopto.org

“An, là cậu à.” Kim Ân Hi ngại ngùng, gì chứ, lúc nãy cô ấy cũng không cố ý quát An, cô ấy không biết là cô gọi.

“Nhan Tịch đâu?” Cô có gọi cho Nhan Tịch nhưng không ai nghe máy. Cô nói địa chỉ cho Andrew mới nhớ ra Nhan Tịch còn đang ở Thượng Nhã Uyển. Vì không tiện để hai bên chạm mặt nên chỉ có thể để Nhan Tịch tránh đi.

“Ơ, cô bé không có nhà sao?” Kim Ân Hi vò vò mái tóc rối, rời khỏi giường, quả nhiên không thấy Nhan Tịch: “An, tớ ngủ say quá nên không biết em ấy đi đâu rồi.”

Kim Ân Hi ngừng lại một lúc, thấy cửa phòng mình có một tờ giấy dán ở đấy nên cầm lên đọc: “Cô bạn nhỏ của cậu hình như đi với bạn rồi, nói là muốn học thêm.”

Mấy ngày nay Nhan Tịch vẫn rất ngoan ngoãn nghe lời, không tới quấy rầy cô ấy, Kim Ân Hi cũng quên mất là trong nhà còn có một người như thế. Giờ nghe Thẩm Thanh Lan hỏi, cô ấy có hơi ái ngại, chuyện này, An nhờ cô ấy chăm sóc tốt cho cô bạn nhỏ này mà.

“Vậy không cần lo cho em ấy, lát nữa đám Andrew sẽ tới, cậu đừng ra ngoài.” Thẩm Thanh Lan nói.

“Cái gì, Andrew, bọn họ tới?” Kim Ân Hi ngoáy ngoáy tai, tưởng mình nghe

nhầm.

Thẩm Thanh Lan ừ một tiếng rồi cúp điện thoại, sau đó lấy chìa khóa xe rồi đi ra ngoài.

***

“Hey, An, có nhớ tôi không?” Cửa vừa mở, một bóng người nhào tới, Thẩm Thanh Lan cũng không tránh, tùy ý để người kia ôm mình vào lòng.

Sicily thành công ôm được Thẩm Thanh Lan thì đắc ý nhìn đám Kim Ân Hi, còn dùng ngực cọ cọ trên người Thẩm Thanh Lan: “An này, cô nhìn xem vóc dáng của tôi có đẹp hơn trước không.”

Cảm nhận được sự mềm mại, mặt Thẩm Thanh Lan đã hơi đen, cô đẩy Sicily ra: “Dáng người của chị đủ sánh ngang được với yêu ma rồi.”

Sicily cười khúc khích: “An, cô lúc nào cũng đáng yêu như vậy.”

Cô ấy cười hì hì ngồi cạnh Thẩm Thanh Lan: “An, gặp tôi có vui không, có bất ngờ không? Tôi đã phải lừa công chúng, lén tới đây thăm cô đấy.”

Thẩm Thanh Lan mặt vẫn không đổi sắc: “Rất kinh ngạc, rất bất giờ.”

Sicily chán nản bĩu môi, không trêu cô nữa, cô nàng dựa vào lòng Andrew như không xương: “Ân Hi, vẫn là cậu hạnh phúc nhất, có thể ở cùng An thường xuyên. Đâu như bọn này, muốn gặp An còn phải bay qua biển đấy.”

Kim Ân Hi liếc nhìn, rất muốn nói: Dù tôi có ở thủ đô thì số lần gặp An cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi. Người này nếu không có chuyện thì sẽ không tới tìm cô ấy đâu.

Nghĩ một lúc, cô ấy lại không muốn cho bọn họ cơ hội cười mình nên mới không nói.

“Sicily, vết thương của mọi người đều ổn cả rồi chứ?” Thẩm Thanh Lan hỏi, ánh mắt đầy vẻ quan tâm.

Eden cười dịu dàng: “Tôi đã ổn rồi, em yên tâm, vết thương của tôi và Sicily đều không để lại di chứng gì.”

Eden nói thế, Thẩm Thanh Lan mới yên lòng: “Nói đi, lần này mọi người kéo nhau đến đây là muốn làm gì? Đừng nói mấy chuyện hoang đường như nhớ tôi này nọ.”

Cả đám người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó đồng loạt liếc sang Eden.

Eden sờ mũi, được rồi, anh ta biết thể nào cũng là để mình nói mà.

Sắp xếp lại suy nghĩ một chút, Eden lấy một tấm hình ra, đưa cho Thẩm Thanh Lan: “An, em đã từng gặp người phụ nữ này chưa?”

Thẩm Thanh Lan nhìn ảnh, ánh mắt ngưng đọng: “Anh lấy tấm hình này ở đâu?”

“Em đã từng gặp cô ta?” Mắt Eden thay đổi, anh ta hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, đâu chỉ là gặp thôi, họ còn từng quen biết nhau đấy. Trước đây người phụ nữ này giả mạo Lãnh Thanh Thu, từng tạo nên một làn sóng ở thủ đô.

Chỉ là sau đợt triển lãm tranh kia, cô ta đã biến mất không thấy tăm hơi.

Kim Ân Hi nhìn ảnh: “Là cô ta!”

Andrew nhìn cô nàng: “Cô cũng đã gặp cô ta rồi?”

Kim Ân Hi gật đầu, nghiêm túc nói: “Người phụ nữ này từng theo dõi An nhưng bị tôi phát hiện, vốn đã bắt được rồi, muốn tra xem vì sao cô ta muốn theo dõi An. Nhưng lúc đó Eden gặp chuyện, tôi chưa kịp làm gì đã để cô ta

trốn mất. Sau đó, tôi từ nước Y trở về mới biết cô ta giả mạo An, nói mình là Lãnh Thanh Thu."

"Sao mọi người lại có ảnh cô ta?" Kim Ân Hi hỏi.

"Cũng vì người phụ nữ này mà Eden mới bị BK tóm được." Andrew trầm giọng.

Thẩm Thanh Lan nhìn Eden.

Eden từ tốn nói: "Trước đây, anh nghiên cứu một loại dược vật, phải dùng một loài thực vật ở sâu trong rừng nguyên thủy, nhưng bất cẩn bị lạc đường, không ngờ lại gặp được người của một bộ lạc. Anh ở bộ lạc đó mấy ngày, không ngờ lại phát hiện ra một loài thực vật có thành phần tương tự cây thuốc phiện, nhưng tính gây nghiện lại cao hơn thuốc phiện rất nhiều. Nói cách khác, tính gây nghiện của nó mạnh hơn, nhưng đồng thời nó còn có một thành phần có tác dụng giảm đau. Anh tò mò với loại cây này nên đã đưa nó về sở nghiên cứu."

"Anh nghiên cứu ra hai thành phần của loại thực vật này, kết quả lại bị trợ lý ăn cắp rồi bán cho người khác. Sau khi từ chỗ BK trở về thì anh vẫn điều tra chuyện này, anh đã tìm thấy gã trợ lý kia. Thông qua gã, anh mới biết có một người phụ nữ chủ động tới tìm, trả cho gã một khoản rất lớn. Anh điều tra theo manh mối này thì tra ra được người phụ nữ đó."

Thẩm Thanh Lan im lặng lắng nghe. Qua lời anh ta nói, đến giờ cô cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, chỉ có thể chắc chắn là họ cũng không biết người

phụ nữ này. Nói cách khác, xác suất cô ta có thù oán với cô rất thấp, khả năng lớn là phía sau cô ta có người giật dây, hơn nữa họ còn có ác ý.

Eden lại lấy một tấm ảnh ra, Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức thay đổi. Trong tấm ảnh này là một người phụ nữ đang quay lưng lại, cô ta mặc bộ đồ ngủ, bên vai phải có hình xăm màu đỏ sậm.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 199: Người đó không chết?

Bọn họ không hề xa lạ gì với hình xăm này, bởi trên vai phải của bọn họ đã từng có nó, đó là ký hiệu của căn cứ ma quỷ. Ngày bọn họ đạt tiêu chuẩn của tổ chức, sẽ có người xăm hình đó lên vai phải của bọn họ.

“Rốt cuộc người phụ nữ đó là ai?” Thẩm Thanh Lan vốn không quan tâm người phụ nữ đó lắm, nhưng khi nhìn thấy hình xăm, cô liền thắc mắc.

Rõ ràng là bọn họ đã phá hủy căn cứ ma quỷ, nhưng vì sao ký hiệu đó lại xuất hiện lần nữa, hay nói chính xác hơn là xuất hiện trên vai người phụ nữ đó?

“Có khi nào người phụ nữ đó là đàn chị của chúng ta?” Kim Ân Hi âm trầm suy đoán.

“Không phải.” Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cô chưa từng gặp người phụ nữ này ở căn cứ. Đương nhiên là cô không thể biết hết người trong căn cứ, nhưng người có hình xăm đó lại không nhiều lắm. Lúc trước, cô không chỉ hủy diệt căn cứ mà còn giết luôn cả người ở đó nữa.

“Chẳng lẽ…” Bỗng nghĩ đến khả năng nào đó, sắc mặt Kim Ân Hi tái nhợt, cô ấy nhìn Thẩm Thanh Lan hỏi: “An, chẳng lẽ người đó không chết?”

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt cả đám đồng loạt thay đổi. Trong lòng bọn họ, người đó còn khủng bố hơn cả ác ma. Tàn nhẫn, khát máu, vô tình, những từ ngữ này đều không đủ để hình dung sự sợ hãi mà người đó mang đến cho bọn họ.

"Nhưng chúng ta đã tận mắt thấy người đó rơi từ vách núi xuống mà." Kim Ân Hi run rẩy nói, vách núi đó rất cao, kể cả bọn họ đang trong tình trạng không bị thương, nhưng không có bất kỳ biện pháp bảo hộ nào mà rơi xuống thì cũng không thể đảm bảo tuyệt đối an toàn được. Huống chi, lúc rơi xuống vách núi, người đó đang bị thương rất nặng, gần như là sắp chết.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lạnh băng, cô nhìn khuôn mặt sợ hãi của mọi người, từ tốn nói: "Mặc kệ người đó còn sống hay đã chết, nếu chúng ta có thể giết hắn một lần thì cũng có thể giết lần thứ hai. Chúng ta có thể giết hắn, hủy diệt nhiều năm tâm huyết của hắn vào lúc hắn nắm giữ vận mệnh của chúng ta, thì bây giờ, dù hắn có còn sống cũng sẽ không còn như trước đây. Mà đã không bằng trước đây thì sao chúng ta phải sợ hắn?"

Mọi người giật mình tỉnh táo lại. Đúng vậy, nếu người đó thật sự còn sống, mà còn khỏe mạnh bình thường, thì gã đã sớm tìm bọn họ tính sổ rồi. Người khác không biết thân phận thật của bọn họ, nhưng hắn là người dạy dỗ bọn họ, tất nhiên phải rất quen thuộc rồi.

Huống chi… mọi người nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, Andrew trầm giọng nói: "An, chúng ta tạm thời chưa biết rõ mối quan hệ giữa người phụ nữ này và người đó. Nếu thật sự là người đó thì hắn chắc chắn sẽ tới tìm cô. Cô có chuyện gì thì nhất định phải nói với bọn tôi trước."

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, "Đây là lý do mọi người tới đây sao?"

Sicily gật đầu, chăm chú nhìn Thẩm Thanh Lan: “Đúng vậy, bọn tôi đều rất lo lắng cho cô, người đó đối với cô… Bất kể thế nào, cô nhất định phải cẩn thận. An, là cô dẫn chúng tôi thoát khỏi nơi địa ngục đó, bây giờ, chúng tôi cũng sẽ không để mặc cô.”

Những người khác đều gật đầu.

Thẩm Thanh Lan nở nụ cười thản nhiên, “Là do mọi người tự cứu mình ra khỏi cái nơi địa ngục đó, nếu chỉ có một mình tôi thì cho dù bồi thêm cái mạng này cũng khó mà hủy diệt được nó.”

“Không.” Eden lắc đầu, “An, em đừng xem nhẹ mình. Bọn anh tuy hận không thể chém người đó thành trăm nghìn mảnh, nhưng ngay cả dũng khí làm trái ý người đó bọn anh cũng không có, chứ đừng nói là giết hắn. Là em cho bọn anh dũng khí, là em đã cứu mọi người.”

Thẩm Thanh Lan không đôi co vấn đề này nữa, đối với bọn họ mà nói, có phải hay không thì cũng không quan trọng.

Kim Ân Hi chỉ người phụ nữ trên ảnh, “An, bây giờ chúng ta nên làm gì? Có cần điều tra người phụ nữ này không?”

“Không cần, nếu cô ta là người do người đó dạy dỗ thì chắc chắn sẽ biết rõ cách hành sự của chúng ta, có điều tra cũng không được gì. Chi bằng ôm cây đợi thỏ, đợi cô ta tự mình tới cửa.”

http://tieulun.hopto.org

“Cô ả rất kín miệng.” Kim Ân Hi nói, “Lần trước tớ từng bắt cô ả, đã tra hỏi nhưng không lấy được bất cứ tin tức có giá trị nào.”

Thẩm Thanh Lan cũng không bất ngờ, nếu người phụ nữ này do người đó huấn luyện thì tất nhiên bọn họ khó mà moi được tin tức gì từ miệng cô ả.

Giả mạo cô, tiếp cận cô, chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy, e rằng trò hay còn ở phía sau.

Có điều… Thẩm Thanh Lan cau mày, người phụ nữ đó hình như không biết cô là Lãnh Thanh Thu, nhưng lại hiểu rất rõ Lãnh Thanh Thu, điều này khiến người ta cảm thấy rất khó hiểu.

Thẩm Thanh Lan chưa từng nghi ngờ Daniel. Cô hiểu cách làm người của Daniel, anh ta sẽ không làm những việc như thế này. Vậy thì sao người phụ nữ đó lại biết nhiều như thế? Thẩm Thanh Lan thật sự nghĩ không ra.

“An, có phải em nghĩ ra điều gì không?” Eden hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không có gì. Thật ra mọi người không cần đến đây, người đó dù muốn đến tìm tôi thì cũng sẽ không nhanh như vậy.” Bọn họ đã bình yên vô sự nhiều năm, có thể thấy được người đó dù còn sống thì cũng bị thương rất nặng, hoàn toàn không gây được uy hiếp gì cho bọn họ. Nếu không chắc chắn thành công thì người đó sẽ không tùy tiện ra tay.

http://tieulun.hopto.org

“Mọi người về đi, nếu có chuyện gì, tôi sẽ báo với mọi người.”

Sicily nằm bò lên ghế sô-pha, “Chị không về đâu. An, em biết không, từ khi làm người mẫu, chị chưa có được một ngày nghỉ đúng nghĩa, lần này coi như nghỉ phép, chị chưa từng tới nước Z, đúng lúc có thể đi tham quan quốc gia của em luôn.”

Eden nở nụ cười nhã nhặn, “Tôi tới tham gia một hội thảo nghiên cứu y học, tạm thời cũng sẽ ở lại đây một thời gian.”

“Đừng nhìn tôi.” Andrew cười nhe răng, “Cô cũng biết rồi đấy, tôi tới đóng phim.”

Thấy bọn họ nhất quyết không đi, Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại thấy rất ấm áp, “Vậy mọi người nhớ chú ý an toàn, nếu phát hiện có gì bất thường phải báo ngay với những người còn lại.”

Mọi người gật đầu, trò chuyện thêm vài câu rồi ra về. Còn lại Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi, cô ở đây đợi Nhan Tịch.

“An, cậu sợ không?” Kim Ân Hi hỏi.

Thẩm Thanh Lan cúi đầu, tóc che khuất mặt nên Kim Ân Hi không thấy rõ

ánh mắt của cô, “Cậu sợ không?”

Kim Ân Hi cười giễu, “Tớ có gì phải sợ? Từ nhỏ chúng ta đã phải giành giật sự sống từ trong địa ngục, bao nhiêu lần lưỡi hái của tử thần gác lên cổ, mà chúng ta vẫn sống đến bây giờ. Thời gian qua, chúng ta được sống như những người bình thường đã là thoải mái lắm rồi, sống lâu hơn một ngày chính là lời thêm một ngày. An, cậu biết không, tớ chưa từng nghĩ rằng có một ngày tớ sẽ được sống một cuộc sống bình thường, không cần trải qua những lần huấn luyện sống chết, không cần lo lắng người bên cạnh đột nhiên đâm mình một đao, không cần lo lắng một ngày nào đó đạn của kẻ địch sẽ găm vào tim mình. Tớ có thể tự do chạy nhảy dưới ánh mặt trời, có thể vui đùa như những người bạn đơn thuần trong sân trường. An, đây là cuộc sống cậu mang đến cho chúng tớ.”

Nhớ lại những chuyện đã qua, khóe mắt Kim Ân Hi ẩm ướt. Thật ra, đâu phải chỉ những thứ này thôi đâu, nếu không có An, cô ấy đã sớm chết trong những lần huấn luyện không ngừng nghỉ, nếu may mắn không chết thì cô ấy cũng sẽ trở thành một cỗ máy giết người máu lạnh, linh hồn vĩnh viễn rơi vào trong địa ngục.

“An, cậu sợ không?” Kim Ân Hi nghẹn ngào hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật nhẹ đầu, “ Tớ sợ.”

Kim Ân Hi kinh ngạc mở to mắt, hình như cô ấy không ngờ sẽ nghe được một tiếng “sợ” từ miệng An.

“Tớ sợ nếu biết thân phận của tớ thì chồng tớ sẽ rời bỏ tớ, tớ sợ mình chết rồi thì anh ấy không biết phải sống như thế nào. Liệu sẽ có người nào yêu anh ấy như tớ đã từng, cùng anh ấy đi hết cuộc đời dài đằng đẵng này không. Ân Hi, tớ sợ chết.”

Một người từng bất chấp cả mạng sống để hủy diệt tổ chức như An lại nói mình sợ chết?

Giây phút này, Kim Ân Hi không thể diễn tả hết sự khiếp sợ trong lòng mình. Tình yêu có thể làm người ta thay đổi nhiều đến thế sao?

“An, cậu yên tâm đi, người đó dù còn sống thì chúng ta vẫn có thể giết hắn lần thứ hai.” Kim Ân Hi vừa cười vừa nói.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười.

“An, thật ra tớ luôn muốn hỏi cậu một vấn đề, cậu và bọn tớ cùng nhau sống trong hoàn cảnh như vậy, vì sao cậu vẫn giữ được cái tâm ban đầu của mình?” An không giống bọn họ, nếu không có cô thì chắc chắn bọn họ đã trở thành những con quái vật máu lạnh rồi.

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan nhàn nhạt ánh sáng, “Bởi vì dù có rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng như thế nào thì bên cạnh tớ luôn có người sưởi ấm trái tim tớ.” Lúc đầu là cậu bé kia, sau đó là Tần Mộc, sau nữa là nhóm Andrew.

Bọn họ dùng hành động của mình để nói với cô, thật ra thế giới này vẫn luôn giành một phần thiện ý cho cô. Mà đối với những người như bọn họ, một tia ấm áp đã là thượng đế ban ơn rồi.

Kim Ân Hi thấy tia sáng nơi đáy mắt cô thì nở nụ cười.

“Chị, chị tới rồi hả?” Cửa nhà mở ra, Nhan Tịch xuất hiện ở cửa, thấy Thẩm Thanh Lan thì vui vẻ hỏi.

“Em đi đâu thế?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Em tới nhà bạn học bổ túc, em có ghi giấy để lại cho chị Ân Hi, không phải đi mà không nói đâu.” Nhan Tịch vội giải thích.

“Không cần khẩn trương, chị hỏi vì không thấy em nghe điện thoại của chị thôi.” Cô gọi điện thoại cho Nhan Tịch, nhưng không ai nghe máy.

Nhan Tịch vội lấy điện thoại từ trong túi ra, ảo não nói: “Chị, em xin lỗi, điện thoại em cài chế độ im lặng nên em không biết.”

Thẩm Thanh Lan không nói gì nữa, cô vẫy tay với Nhan Tịch, cô ấy tiến lại ngồi cạnh cô, thấp thỏm nhìn cô.

http://tieulun.hopto.org

“Chị, nếu chị muốn mắng em thì cứ mắng đi.”

Thẩm Thanh Lan buồn cười, cô là người không nói lý lẽ vậy sao?

“Em liên lạc với người nhà chưa?” Thẩm Thanh Lan nói sang chuyện khác. Nhan Tịch là một cá thể độc lập, đi đâu là tự do của cô ấy, chỉ cần không nguy hiểm là được, Thẩm Thanh Lan sẽ không quản quá nhiều.

Sắc mặt Nhan Tịch tối sầm, hôm qua Nhan Thịnh Vũ gọi điện thoại cho cô ấy, nói ba mẹ đã ly hôn, mẹ đã rời khỏi nhà họ Nhan. Nhan Thịnh Vũ không nói nguyên nhân ly hôn, nhưng cô ấy có thể đoán được một ít, dù sao cô ấy cũng đã từng nghe ba mẹ cãi nhau qua điện thoại.

“Chị, ba mẹ em ly hôn rồi.” Nhan Tịch nhẹ giọng nói.

Trong phòng khách chỉ còn hai người. Kim Ân Hi thấy Thẩm Thanh Lan muốn nói chuyện riêng với Nhan Tịch nên đã về phòng.

“Ba cho rằng mẹ em làm đứa con gái riêng của ba mất tích nên nhất quyết muôn ly hôn với mẹ.” Nhan Tịch khóc, từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay cô ấy.

“Nhưng em tin mẹ, mẹ em là một người hiền lành, chắc chắn sẽ không làm chuyện ác độc như vậy.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không đưa ra bất cứ đánh giá nào về Triệu Giai Khanh, bởi vì ngay cả cô cũng nghi ngờ chuyện Tần Mộc mất tích có liên quan tới bà ấy, chỉ là bây giờ còn chưa có chứng cứ mà thôi.

“Chị là người ngoài, khó mà phán xét chuyện của ba mẹ em. Sau này em có dự định gì chưa?”

Khuôn mặt Nhan Tịch đầy vẻ mê mang. Cô ấy từng có một gia đình hạnh phúc, sau lại biết hạnh phúc này là giả, mà bây giờ, ngay cả hạnh phúc giả đó cũng biết mất.

“Em cũng không biết, bây giờ em chỉ nghĩ được là phải thi đỗ Đại học B, còn những chuyện khác em chưa nghĩ tới.”

Thẩm Thanh Lan nhớ tới cuộc gọi của Nhan Thịnh Vũ, bèn nói: “Có muốn ra nước ngoài du học không? Đổi một hoàn cảnh mới, biết đâu em sẽ thấy thoải mái hơn.”

Nhan Tịch lắc đầu, “Em không muốn ra nước ngoài học. Ở đây có người thân và bạn bè của em, ra nước ngoài chỉ có một mình, em sẽ sợ.”

Thẩm Thanh Lan hiểu cảm giác của Nhan Tịch, lúc cô vừa bị bọn buôn người bắt cóc, đối mặt với hoàn cảnh xa lạ và những người xa lạ, cô cũng rất sợ. Sau này, mỗi ngày cô phải sống trong sự sợ hãi giữa sống chết, chỉ là dần dần sự sợ hãi đó bị đã những thứ khác thay thế.

http://tieulun.hopto.org

“Người thân và bạn bè không thể sống cùng em cả đời. Con đường tương lai phải do em tự mình quyết định, dù có đối mặt với chuyện gì đi nữa, cũng phải dũng cảm lên.” Thẩm Thanh Lan chậm rãi nói.

“Chị, em biết rồi, em sẽ kiên cường, chỉ là có vài chuyện bây giờ em nghĩ không thông thôi.” Nhan Tịch nhìn Thẩm Thanh Lan, nói: “Chị, liệu có một ngày nào đó, đứa con gái kia của ba em sẽ trở về không?”

“Em có hy vọng chị ấy trở về không?” Thẩm Thanh Lan hỏi ngược lại cô ấy.

Nhan Tịch lắc đầu, “Em không biết, mẹ chị ấy hại ba mẹ em ly hôn, em hận chị ấy. Nhưng nghĩ đến việc chị ấy phải rời khỏi cha mẹ từ nhỏ, một mình trôi dạt khắp nơi, không thể ở bên cạnh người thân của mình là em không hận nổi nữa.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan nặng nề, trong mắt là cảm xúc mà Nhan Tịch nhìn không hiểu. Tần Mộc, nếu chị còn sống, biết mình có một đứa em gái thế này thì chị cũng sẽ thích em ấy như em, đúng không?

Không phải, có thể là do em nhìn thấy sự ấm áp của chị trên người Nhan Tịch, nên mới thích em ấy như thế. Nhan Tịch, mong em vĩnh viễn đơn thuần thiện lương như bây giờ.

“Nhan Tịch, mặc kệ tương lai thế nào thì em cũng đừng oán hận thế giới này. Cũng đừng hận ba của em, ông ấy có lỗi với mẹ em, chứ không hề có lỗi với

em. Chuyện của người lớn cứ để người lớn giải quyết, em là con của họ, dù họ không còn ở bên nhau nhưng chắc chắn vẫn sẽ yêu thương em như cũ. Em hiểu không?" Nhan Thịnh Vũ đã nhờ Thẩm Thanh Lan nói những lời này, hoặc nói đúng hơn là Triệu Giai Khanh nhờ cô nói. Không cần biết Triệu Giai Khanh là người như thế nào, chỉ dựa vào tấm lòng của một người mẹ dành cho con gái này, cô sẽ không từ chối lời nhờ cậy. Đây cũng là nguyên nhân hôm nay cô ở đây đợi Nhan Tịch trở về.

Nhan Tịch ngẩn người nhìn Thẩm Thanh Lan, trong mắt Thẩm Thanh Lan là sự ấm áp cưng chiều. Viền mắt lại ướt, cô ấy gật mạnh đầu, nghẹn ngào nói: "Em hiểu rồi, chị."

Lúc Thẩm Thanh Lan ra khỏi Thượng Nhã Uyển thì trời đã khuya lắm rồi. Cô lấy điện thoại ra xem giờ, rồi gọi cho Phó Hoành Dật. Anh vẫn chưa ngủ, thấy cô gọi thì bắt máy ngay.

"Thanh Lan." Giọng nói trầm thấp từ tính vẫn ấm lòng người như trước.

Khóe môi Thẩm Thanh Lan cong lên, "Nhiều việc lắm sao?"

"Vừa mới xong việc." Phó Hoành Dật nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, là tiếng còi xe, "Em đang ở bên ngoài sao?"

"Tai thính thật đấy." Thẩm Thanh Lan nói, "Em vừa tụ tập với vài người bạn, đang về nhà."

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật tưởng là nhóm Vu Hiểu Huyên, nên không hỏi nhiều, “Có uống rượu không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không, em chỉ uống nước trái cây.”

“Lạnh?”

“Không phải, nước có nhiệt độ bình thường.”

Phó Hoành Dật hài lòng, “Bác sĩ Đông y lần trước anh nói với em đã trở về, vài ngày nữa anh về sẽ dẫn em đi khám.” Cơ thể Thẩm Thanh Lan tính hàn, mỗi lần dì cả đến là rất đau đớn. Tuy cô chịu đựng được, nhưng anh không nỡ nhìn thấy cô khổ sở như vậy. Anh nghe nói Đông y trị chứng này rất tốt.

“Thật ra em có thể tự đi một mình.” Thẩm Thanh Lan lại rất thoải mái.

“Đợi anh hai ngày nữa, anh đi cùng với em.” Phó Hoành Dật kiên trì, Thẩm Thanh Lan cũng đành tùy ý anh.

“Hoành Dật, anh ngủ chưa?” Trong điện thoại bỗng truyền đến giọng nữ, vẻ mặt Thẩm Thanh Lan hơi cứng lại, nhưng ngay lập tức đã trở lại bình thường.

Sắc mặt Phó Hoành Dật hơi khó coi, anh giải thích: “Là quân y, hôm nay anh

hơi đau đầu, cô ấy đến đưa thuốc giảm đau. Em đừng nghĩ nhiều.” Hôm nay bệnh đau đầu tái phát, Phó Hoành Dật định không nói với Thẩm Thanh Lan, nhưng nếu bây giờ không giải thích thì anh sợ Thẩm Thanh Lan sẽ nghĩ nhiều. Dù cô không phải là một người nhỏ nhen, nhưng Phó Hoành Dật sẽ không để những hiểu lầm không cần thiết tồn tại.

Lúc đầu Thẩm Thanh Lan cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng nghe Phó Hoành Dật nói đau đầu, thì lập tức khẩn trương. Nếu không quá đau thì sao phải uống thuốc, “Sao lại đau đầu?”

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Bệnh cũ thôi, ngủ một giấc là khỏe, do quân y làm quá lên thôi, em đừng lo lắng.”

Thẩm Thanh Lan vẫn có chút không yên lòng, “Nói chuyện đến đây thôi, anh ra mở cửa lấy thuốc trước đi, uống thuốc xong rồi nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Anh thật sự không sao.” Phó Hoành Dật nhấn mạnh.

“Đừng để em lo lắng.” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng nói một câu, Phó Hoành Dật lập tức phải nhượng bộ.

Anh cúp điện thoại, đứng dậy đi mở cửa. Ngoài cửa, Khương Văn Tĩnh vẫn còn đứng chờ, thấy anh bước ra liền cười dịu dàng, đưa thuốc giảm đau cho anh, “Em nghe chính ủy nói bệnh đau đầu của anh tái phát, nên tới đưa anh thuốc giảm đau, nếu thật sự không chịu nổi nữa thì anh hãy uống thuốc.”

Tay cô ta rất đẹp, là bàn tay cầm dao phẫu thuật, thon dài trắng nõn. Phó Hoành Dật nhìn hộp thuốc, không nhận lấy mà lạnh lùng nói: “Tôi không cần thuốc giảm đau, cô đem về đi. Không còn sớm nữa, tôi muốn đi ngủ.”

Nụ cười trên mặt Khương Văn Tĩnh cứng đờ, “Em chỉ muốn quan tâm anh một chút thôi mà. Chúng ta dù sao cũng đã quen biết nhiều năm, không thể làm người yêu, chẳng lẽ cũng không thể làm bạn sao?”

Phó Hoành Dật cau mày, “Tôi đã kết hôn rồi, tôi không muốn có những hiểu lầm không đáng có.”

Khương Văn Tĩnh sững sờ nhìn khuôn mặt của người đàn ông khiến mình say mê, “Hoành Dật, em biết anh đã kết hôn rồi. Em cũng không có ý gì khác, chỉ muốn ở cạnh anh với tư cách bạn bè, như vậy cũng không được sao?”

“Không được.” Phó Hoành Dật chỉ để lại hai chữ rồi đóng cửa lại. Tay Khương Văn Tĩnh vẫn còn đang ở trong tư thế cầm hộp thuốc giơ lên không trung.

“Chị Văn Tĩnh, chị đứng trước phòng anh trai em làm gì thế?” Cố Dương lững thững đi tới, Khương Văn Tĩnh cứng người, rút tay lại, xoay người liền thấy Cố Dương đứng dựa người trên tường. Cậu ta mặc bộ đồ huấn luyện, lắc lư mũ trong tay, dáng vẻ không hề đứng đắn.

Khương Văn Tĩnh cười nhẹ, “Không có gì, đã muộn rồi, sao em chưa ngủ mà tới đây làm gì?”

http://tieulun.hopto.org

“Em tới tìm anh trai em.” Cố Dương nhìn Khương Văn Tĩnh bằng ánh mắt “Chị bị ngốc hả? Vậy mà cũng phải hỏi.”

Khương Văn Tĩnh xấu hổ, nói lảng sang chuyện khác, “Anh trai em hình như ngủ rồi.”

“Ồ.” Cố Dương thuận miệng trả lời, rồi nhìn Khương Văn Tĩnh: “Chị Văn Tĩnh đang cầm gì vậy?”

“Không có gì, không còn sớm nữa, chị về ngủ đây.” Khương Văn Tĩnh nói xong thì vội vã bước đi.

Cố Dương cười cười, lắc đầu nhìn bóng lưng chật vật của cô ta. Khương Văn Tĩnh là bạn học cấp 2 của Phó Hoành Dật, sau này anh ra nước ngoài, lúc về nước là vào quân đội ngay, sau đó liền thấy Khương Văn Tĩnh làm bác sĩ quân y trong quân đội.

Khi đó, Phó Hoành Dật được chọn vào quân đội đặc chủng, phần lớn thời gian không ở thủ đô nên Khương Văn Tĩnh không có cơ hội gặp anh. Lần này, Phó Hoành Dật trở về làm huấn luyện viên nên liền gặp phải cô ta.

Khương Văn Tĩnh thường xuyên xuất hiện bên cạnh Phó Hoành Dật. Mặc dù ngay từ đầu chuyện này hơi khó hiểu, nhưng dần dà, mọi người liền biết là bác sĩ Khương thích đội trưởng Phó.

http://tieulun.hopto.org

Nếu Thẩm Thanh Lan chưa từng xuất hiện thì Cố Dương có thể sẽ chấp nhận Khương Văn Tĩnh làm chị dâu của mình. Bởi vì cô ta xinh đẹp, tính cách lại rất được, đa số đàn ông đều sẽ thích. Nhưng khi gặp Thẩm Thanh Lan rồi, Cố Dương đột nhiên cảm thấy phụ nữ phải văn võ song toàn như chị dâu mình mới tốt.

Cố Dương gõ cửa, “Anh, mở cửa cho em!”

Bên trong không có bất cứ tiếng động nào, Cố Dương tiếp tục gõ cửa, “Anh, nếu anh không mở cửa thì em sẽ gọi điện thoại cho chị dâu nói anh có tình nhân trong quân đội.”

Cửa nhanh chóng được mở ra, sắc mặt Phó Hoành Dật rất lạnh. Cố Dương rùng mình, cười nịnh nói: “Anh, em đùa thôi mà, anh đừng tưởng thật.”

Phó Hoành Dật lạnh lùng nhìn cậu ta, “Hơn nửa đêm không ngủ, còn có thời gian ra ngoài lang thang. Xem ra gần đây đội trưởng Phương quá nương tay với em rồi, ngày mai phải tìm anh ta nói chuyện mới được.”

Đội trưởng Phương là đội trưởng của Cố Dương, bình thường phụ trách huấn luyện bọn họ.

Cố Dương tỏ vẻ đau khổ, “Anh, em biết lỗi rồi, em thật sự biết lỗi rồi mà, em chỉ đùa với anh thôi. Anh trai em là ai chứ? Là chiến thần mặt lạnh, ngoại trừ chị dâu, anh đến nhìn những người phụ nữ khác cũng lười.”

http://tieulun.hopto.org

“Đừng khua môi múa mép nữa, nói chuyện chính.” Phó Hoành Dật rất đau đầu nên lười phải ở đây lãng phí thời gian với Cố Dương.

“Anh…” Cố Dương do dự, “Anh có thể thương lượng với ông ngoại cho em xuất ngũ sớm hơn không? Cuộc sống trong quân đội không hợp với em, cả ngày ở cùng một đám đàn ông, toàn thân đều là mồ hôi, từ sáng sớm đến tối, quần áo không lúc nào khô.” Cố Dương than phiền cuộc sống trong quân đội.

Cậu ta vào quân đội chưa tới một tháng đã bắt đầu chịu không nổi nữa. Từ nhỏ, cứ đến nghỉ đông và nghỉ hè là cậu ta bị Phó lão gia ném vào trong quân đội rèn luyện, nhưng những lần đó không thể so sánh với kiểu huấn luyện chính thức như bây giờ được.

“Ngại khổ?” Phó Hoành Dật lạnh lùng nhìn Cố Dương, nhìn xuống cái mũ của cậu ta một lát. Cố Dương bất giác hoàn hồn, vội vàng đội mũ lên.

“Không phải em ngại khổ, mà là cuộc sống trong quân đội thật sự không thích hợp với em. Anh xem cái tính cà lơ phất phơ này của em đi, làm sao thích hợp làm quân nhân? Còn không phải làm nhục hai chữ quân nhân này sao?” Vì muốn rời khỏi quân đội mà Cố Dương không tiếc hạ thấp bản thân mình.

“Vẫn còn tự biết bản thân mình thế nào cơ đấy.” Phó Hoành Dật bình thản nói.

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương vui vẻ, “Vậy là em có thể rời khỏi quân đội hả?”

“Nằm mơ.” Phó Hoành Dật hừ lạnh nhả ra hai chữ.

Cố Dương suy sụp kêu than: “Anh…”

“Em có gọi tổ tiên cũng vô dụng thôi. Muốn rời khỏi quân đội? Được, em tự mình gọi ông nội đi, nếu có thể thuyết phục được ông nội thì anh sẽ để em đi.”

Cố Dương vò đầu. Nói cũng như không, nếu cậu ta có thể thuyết phục được Phó lão gia thì đã sớm rời khỏi đây rồi, làm gì còn ở tới bây giờ, “Anh, anh giúp em đi mà.”

Phó Hoành Dật cũng không vội đuổi Cố Dương, anh kéo ghế ngồi xuống, “Cố Dương, chúng ta tính sổ một chút nhỉ.”

Cố Dương vô thức đứng thẳng người, vẻ mặt phòng bị nhìn Phó Hoành Dật, “Anh, giữa chúng ta đâu có sổ sách nợ nần gì đâu, em chưa từng mượn tiền anh mà.”

“Sòng bạc Cực Nhạc.” Phó Hoành Dật nhả ra bốn chữ. Khuôn mặt Cố Dương lại suy sụp, “Anh, sao bây giờ anh còn nhắc lại chuyện này? Chẳng phải là em đã ngoan ngoãn vào quân đội rồi sao?”

http://tieulun.hopto.org

Cậu ta nhỏ giọng oán giận. Trước đây là vì chuyện này nên cậu ta mới thỏa hiệp, chấp nhận vào quân đội, ai ngờ bây giờ Phó Hoành Dật lại lôi chuyện này ra nói.

“Cố Dương, gia quy của nhà họ Phó là gì?” Phó Hoành Dật trầm giọng hỏi.

Sắc mặt Cố Dương cứng đờ, “Không được phép động vào cờ bạc và ma túy, nếu không sẽ đuổi khỏi nhà họ Phó.” Nhà họ Phó mặc dù là thế gia giàu có, nhưng lại không có quá nhiều quy củ, cũng không có yêu cầu gì nghiêm khắc với con cháu đời sau, chỉ phải tuân thủ nghiêm túc một quy định duy nhất này.

“Anh, em sai rồi.” Cố Dương nhận sai, dù không mang họ Phó nhưng cậu ta vẫn là một thành viên của nhà họ Phó, cũng phải chấp hành gia quy.

“Cố Dương, em đã hai mươi bốn tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa, anh cũng không cần phải dạy em đạo lý làm người. Anh biết có người gài bẫy em trong chuyện ở sòng bạc. Nhưng em hãy dùng cái đầu của mình suy nghĩ xem, nếu em không có cái lòng đó thì làm sao người ta có thể gài bẫy em?”

Khuôn mặt Cố Dương đỏ bừng, chuyện sòng bạc đúng là do cậu ta ngu ngốc nên mới bị người ta thừa cơ lợi dụng. Cậu ta cũng biết tính cách mình còn chỗ thiếu sót, làm việc theo cảm tính, bất chấp hậu quả, không chịu được người khác khích tướng. Chuyện đua xe cũng thế, nếu không phải là Lâm Hạo khích tướng thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

http://tieulun.hopto.org

Thấy Cố Dương im lặng, Phó Hoành Dật tiếp tục nói: “Em là đàn ông, tương lai sẽ gánh vác trách nhiệm của cả gia đình. Lẽ nào sau này có vợ rồi, em vẫn làm việc bất chấp hậu quả như thế?”

“Ông nội và dượng cũng không trông mong em có tương lai gì trên con đường quân nhân này. Cho em vào quân đội là để quân đội mài giũa tính tình của em, để em trưởng thành, chững chạc hơn mà thôi. Còn nữa, em đã có kế hoạch cho tương lai chưa? Sau này em sẽ làm gì? Chẳng lẽ cứ sống qua ngày đoạn tháng như thế này? Anh chỉ nói đến đây thôi, em trở về suy nghĩ cho kỹ, suy nghĩ xong rồi chúng ta lại nói tiếp.”

Vẻ mặt Cố Dương nặng nề, cậu ta đi ra ngoài, liền thấy Cố Khải đang đứng ở cạnh cửa, vẻ mặt không biểu cảm.

Cố Dương vẫy vẫy tay, “Đi thôi!”

Cố Khải đuổi theo Cố Dương.

“Cố Khải, anh nói xem, có phải em thật sự là người không hiểu chuyện không?”

“Đúng vậy.” Không chỉ Cố Dương, mà ngay cả anh ta cũng thế, tuy anh ta lớn hơn Cố Dương một tuổi, nhìn bề ngoài thì chững chạc, nhưng tính tình lại chẳng khác Cố Dương là bao.

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương sa sầm mặt, nhấc chân đạp Cố Khải một cái, nhưng lại bị Cố Khải tránh được.

“Anh an ủi em vài câu thì chết sao?”

“Em đâu phải con gái, an ủi cái gì?”

Cố Dương đen mặt, nhưng không đá nữa mà kề vai bá cổ với Cố Khải, đi về phòng mình.

Phó Hoành Dật xoa huyệt Thái Dương. Anh thật sự rất đau đầu, bèn đi tắm rồi lên giường đi ngủ.

Hai ngày sau, Thẩm Thanh Lan đã xem hết luận văn tốt nghiệp và bản dịch của Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên gửi tới, cô sửa vài lỗi sai, đi in ra, rồi gửi cho giảng viên hướng dẫn giúp hai người họ.

Bởi vì là thứ hai nên trong sân trường không có nhiều người, Thẩm Thanh Lan thở phào một hơi, cô không quen giải quyết những chuyện như lần trước. Vừa ra khỏi khu hành chính, một bóng đen đã nhào về phía cô.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, cô lui về sau một bước khiến người kia vồ hụt. Lúc này, Thẩm Thanh Lan mới thấy rõ người đó là Ngô Thiến.

http://tieulun.hopto.org

Từ sau lần gặp ở trung tâm mua sắm vào một năm trước, cô chưa từng gặp lại Ngô Thiến lần nào. Lần đó, quần áo trên người cô ta toàn là hàng hiệu, cô ta đi cùng một lão già. Hôm nay gặp lại, khuôn mặt cô ta đã trở nên tiều tụy, quầng mắt thâm đen, chắc là đã mấy ngày không ngủ rồi.

“Cô làm gì vậy?” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt hỏi. Giữa cô và Ngô Thiến không cần phải khách sáo.

Ngô Thiến không nói gì, mà quỳ sụp trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Thẩm Thanh Lan, cô giúp tôi đi! Cầu xin cô hãy giúp tôi.”

Cô ta thật sự là không còn cách nào khác, nếu không thì đã chẳng đến cầu xin Thẩm Thanh Lan, dù sao cô ta cũng rất ghét Thẩm Thanh Lan.

“Cô đứng lên đi.” Thẩm Thanh Lan nhíu mày, cô rất không thích ai đó cứ hở một chút là quỳ xuống.

Ngô Thiến không chịu đứng lên, “Thẩm Thanh Lan, cô đồng ý giúp tôi đã, cô đồng ý thì tôi mới đứng lên.”

“Cô phải nói là chuyện gì thì tôi mới biết có thể giúp cô được hay không.”

Ngô Thiến vẫn không đứng lên mà nói: “Cô cho tôi vay ít tiền được không? Không nhiều đâu, hai trăm nghìn là đủ rồi.”

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn Ngô Thiến, “Cô cần số tiền này làm gì?” Nếu có người thân bị bệnh, cần dùng tiền gấp thì cô sẽ cho mượn. Nhưng Ngô Thiến phải cho cô một lý do hợp lý.

“Tôi…” Ngô Thiến hơi dừng lại, “Ba tôi bệnh nặng, cần phải phẫu thuật, bác sĩ nói cần ít nhất hai trăm nghìn. Cô cũng biết hoàn cảnh nhà tôi rồi đấy, đâu có nhiều tiền như vậy, mà bạn bè tôi cũng không thể cho mượn ngay từng đấy tiền, nên tôi chỉ có thể tới cầu xin cô.”

Ngô Thiến vừa nói vừa nức nở.

Thẩm Thanh Lan nhìn Ngô Thiến, “Ba cô bị bệnh gì?”

“Ung thư dạ dày, đã là giai đoạn cuối. Bác sĩ nói nếu bây giờ phẫu thuật thì ít nhất… còn sống thêm được vài năm.” Ngô Thiến nói, xoắn ngón tay. Ánh mắt của Thẩm Thanh Lan khiến cô ta rất khó chịu, nhưng bây giờ cô ta đang cầu xin người ta, đành phải hạ thấp mình.

Thẩm Thanh Lan thấy động tác của cô ta thì trầm tư, “Cô vừa nói ba cô bị bệnh?”

Ngô Thiến gật đầu, “Mới phát hiện lúc Tết, họ hàng thân thích đều đã mượn hết rồi, tôi lại không quen ai có tiền, thật sự không còn cách nào nữa. Cô cho tôi vay hai trăm nghìn đi, sau này tôi sẽ trả lại cho cô, tôi có thể viết giấy nợ mà.”

“Cho tôi số điện thoại nhà cô.”

“Cái gì?” Ngô Thiến không hiểu ra sao, đang nói chuyện mượn tiền mà, hỏi số điện thoại nhà cô ta làm gì?

“Cách liên hệ với cha mẹ cô, bây giờ ba cô ở bệnh viện nào? Tôi có thể cho cô mượn hai trăm nghìn, nhưng tôi phải làm rõ tình hình đã. Tôi cũng muốn hỏi bác sĩ xem có thể giúp đỡ được gì không.”

“Ba mẹ tôi không có điện thoại di động, bây giờ ba tôi đang nằm viện, gọi điện thoại về nhà cũng không có ai bắt máy. Cô đưa tiền cho tôi, ngày mai tôi sẽ đi đóng tiền viện phí và tiền phẫu thuật.” Ngô Thiến nói, đáy mắt hiện vẻ hoảng loạn.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan nhìn Ngô Thiến đã hoàn toàn lạnh lẽo, “Ngô Thiến, ba mẹ của cô sẽ hối hận vì đã sinh ra một đứa con gái như cô.”

Mặt Ngô Thiến biến sắc, “Thẩm Thanh Lan, cô có ý gì?”

“Vì để vay tiền mà cô lợi dụng luôn cả cha mẹ ruột mình sao?”

“Thẩm Thanh Lan, không muốn cho mượn thì cứ việc nói thẳng, đừng có ở đây nói linh tinh.” Ngô Thiến cũng không thèm quỳ nữa mà đứng lên.

“Tôi nói linh tinh hay không, trong lòng cô rất rõ ràng.” Thẩm Thanh Lan lười phải vạch trần cô ta, bèn đi ngang qua cô ta.

Ngô Thiến khẽ kêu lên, “Thẩm Thanh Lan! Cô thấy chết mà không cứu sao? Đó là một mạng người đấy!”

Thẩm Thanh Lan nhìn Ngô Thiến, “Nếu ba cô thật sự bệnh nặng thì tôi chắc chắn sẽ cho cô vay tiền. Nhưng ba cô có bị bệnh không? Ngô Thiến, làm người cần phải có giới hạn đạo đức.”

Sắc mặt Ngô Thiến tái xanh, “Thẩm Thanh Lan, cô có gì hơn người chứ? Chỉ là có xuất thân tốt một chút thôi. Nếu cô giống tôi, có khi bây giờ cô còn không bằng tôi đâu. Cô có lập trường gì mà chỉ trích tôi? Lúc ở quán bar, nếu không phải do cô thì sao tôi có thể lưu lạc tới tình trạng này?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 200: Ngài phó tay chân vụng về

Lúc ở quán bar, cô ta cho rằng nếu Thẩm Thanh Lan nói rõ ràng, hoặc dẫn cô ta đi thì cô ta đã chẳng bị… Trần Kình Thiên cũng sẽ không chê cô ta bẩn, bọn họ sẽ không chia tay, và cô ta càng không phải lượn quanh giữa đám đàn ông như vậy.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan ánh lên vẻ lạnh lùng chế giễu. Nhìn đi, đây chính là nhân tính, xấu xí tới mức khiến người ta buồn nôn.

“Tôi cảm thấy xót xa thay ba mẹ cô.” Thẩm Thanh Lan từ tốn nói một câu.

Bây giờ, Ngô Thiến ghét nhất có người nhắc tới ba mẹ và gia đình cô ta. Sắc mặt cô ta tái nhợt, nhưng nghĩ đến hai trăm nghìn, cũng chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan có thể chi ra số tiền đó, cô ta lại nhịn thêm một chút, ăn nói khép nép: “Thẩm Thanh Lan, tốt xấu gì chúng ta cũng học cùng một trường, lại là bạn cùng phòng ba năm, cô thật sự không cho tôi vay hai trăm nghìn sao?”

Thẩm Thanh Lan dừng bước, nhìn Ngô Thiến với ánh mắt lạnh nhạt, “Tôi nói rồi, nếu thật sự là cha mẹ cô cần gấp số tiền này thì tôi có thể cho mượn, nhưng có sao? Ngô Thiến, đừng nói dối. Tôi không phải kẻ ngu ngốc, mà cô cũng đừng tự cho là mình thông minh.”

Thẩm Thanh Lan không nói gì nữa, xoay người đi. Ngô Thiến nhìn bóng lưng cô, gương mặt tuyệt vọng, còn có vẻ hận thù sâu sắc.

http://tieulun.hopto.org

Từ sau lần gặp Thẩm Thanh Lan và người đàn ông đó ở trung tâm thương mại, Trịnh Phong liền bỏ cô ta. Ngô Thiến không để tâm lắm, cô ta có thể tìm được Trịnh Phong thứ nhất, thì cũng sẽ tìm được Trịnh Phong thứ hai, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Cô ta tiếp tục làm nhân viên tiếp rượu, lượn lờ giữa đám đàn ông, duy trì mối quan hệ mập mờ với bọn họ, mặc dù những người này không hào phóng như Trịnh Phong, nhưng cộng cả đám lại thì cũng được một khoản thu nhập kha khá.

Có điều, tiệc vui chóng tàn, cô ta bị vợ của một người đàn ông bắt gian tại trận. Vợ ông ta mang người đến đánh cô ta một trận, sau đó tuyên bố chuyện của cô ta ra ngoài, khiến cô ta mang tiếng xấu trong cái giới nhỏ hẹp đó. Những người đàn ông còn lại biết cô ta còn dây dưa với những người đàn ông khác nữa trong lúc đang qua lại với họ thì liền không liên lạc nữa, ngay cả hộp đêm cũng sa thải cô ta.

Vốn tưởng rằng đổi một hộp đêm khác là được, nhưng hình như cô ta đã đắc tội với ai đó, nên những hộp đêm có đẳng cấp đều không nhận cô ta, còn hộp đêm cấp thấp thì cô ta chẳng thèm cho vào mắt. Không đến hộp đêm, quán bar thì trong những người cô ta biết không có tên đàn ông nào có tiền. Vì vậy, sau một khoảng thời gian, cuộc sống của cô ta trở nên túng thiếu.

Cô ta xin tiền trong nhà, nhưng nhà cô ta vốn không có điều kiện, lại còn phải nuôi một đứa em trai thì lấy đâu ra nhiều tiền cho cô ta tiêu xài? Số tiền ba mẹ cô ta gửi lên còn không đủ mua một cái túi xách.

http://tieulun.hopto.org

Lúc cô ta đang suy nghĩ có nên đi hộp đêm cấp thấp không thì lại tình cờ nghe nói có thể đến Hiệu Viên vay tiền, điều kiện vay thấp, nhận tiền nhanh. Cô ta hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng đi vay, không nhiều lắm, chỉ có năm mươi nghìn, hẹn nửa tháng sau trả.

Có tiền rồi, Ngô Thiến đến trung tâm mua sắm tiêu xài hoang phí một lượt, sau đó ăn vận thật xinh đẹp, đến một hộp đêm nào đó ở thủ đô. Thấy quản lý tươi cười chào đón mình, Ngô Thiến cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Lần này cô ta khá may mắn, câu được một người đàn ông. Hai người qua lại cả tuần, nào ngờ người đàn ông đó lại là trai bao, không chỉ không có tiền mà còn cần cô ta nuôi sống. Ngô Thiến trong cơn tức giận đã vứt bỏ người đàn ông đó, nhưng năm mươi nghìn mới vay nay chỉ còn lại một ít, cô ta lại phải đi vay thêm tiền.

Quả cầu tuyết càng đắp càng lớn, đến khi tính lại thì Ngô Thiến đã vay đến 120 nghìn, mà đã sắp tới hạn trả tiền. Bần cùng bất đắc dĩ, cô ta đi tìm người cho vay tiền xin khất lại vài ngày, nào ngờ người đó nói tiền gốc và tiền lãi tổng cộng là 200 nghìn khiến Ngô Thiến trợn tròn mắt.

Cô ta cố gắng nói lý với bên cho vay, kết quả là những người đó nói sẽ cầm giấy vay nợ đến trường tìm thầy giáo của cô ta. Ngô Thiến hoảng sợ, cô ta sắp tốt nghiệp rồi, nếu để trường học biết thì nhất định cô ta sẽ bị đuổi học.

Ngô Thiến đành vay tiền những người xung quanh, nhưng cô ta không quen biết người có tiền, ngoại trừ những người đàn ông qua lại với cô ta. Thậm chí cô ta còn đi tìm Trần Kình Thiên, nhưng hắn lại nhìn cô ta như thứ rác rưởi, nói những lời ác độc vô tình, không còn nhớ chút tình cảm nào lúc trước.

“Ngô Thiến, nếu là trước đây, cô xin tôi giúp thì tôi nhất định sẽ giúp, nhưng bây giờ…” Trần Kình Thiên nhìn Ngô Thiến từ trên xuống dưới một lượt, “Cô đã qua tay không biết bao nhiêu đàn ông, bẩn như thế, tôi sợ lây bệnh. Cô vẫn nên đi tìm những người khác thân mật đi.”

Nhớ đến sắc mặt Trần Kình Thiên lúc đó, Ngô Thiến cảm thấy lòng mình vô cùng đau đớn. Chân cô ta mềm nhũn, ngã phịch xuống đất, vẻ mặt tuyệt vọng mà dữ tợn.

“Cô cầu xin cô ta còn không bằng cầu xin tôi, tôi có thể giúp cô.” Một giọng nữ lạnh lùng u ám vang lên sau lưng Ngô Thiến.

Ngô Thiến giật mình quay đầu lại, liền thấy một người phụ nữ tóc dài đứng dựa người lên tường, nhìn cô ta bằng ánh mắt đầy hứng thú.

Ở đây là góc khuất của khu hành chính, bình thường có rất ít người tới, cũng rất vắng vẻ. Hôm nay, là do Ngô Thiến thấy có người đăng bài trên wechat thì mới biết Thẩm Thanh Lan tới trường học, sau đó cô ta bèn đứng ở đây đợi. Nhưng người này là ai, chuyện vừa nãy đã thấy được bao nhiêu?

“Đừng căng thẳng như vậy, tôi không phải kẻ địch của cô.” Người phụ nữ kia đứng thẳng lên, cười cười. Cô ả nhìn Ngô Thiến từ trên cao xuống, ánh mắt không chút cảm xúc, “Tôi có thể giúp cô, tôi sẽ cho hai trăm nghìn mà cô muốn.”

http://tieulun.hopto.org

Ngô Thiến nhìn cô ả bằng ánh mắt phòng bị, tuy người phụ nữ này đang cười nhưng Ngô Thiến vẫn vô thức sợ người phụ nữ đó, rất muốn trốn đi. Nhưng sức hấp dẫn của hai trăm nghìn quá lớn, mà ngày mai đã là hạn cuối cùng, nếu vẫn không có số tiền này thì cô ta không thể sống ở thủ đô được nữa. Cô ta không muốn trở lại cái thôn nghèo nàn lạc hậu đó nữa, không muốn cả đời cũng như mẹ cô ta, kiếm ăn trong đất, dầm mưa dãi nắng, khổ cực quanh năm suốt tháng mà người nhà chỉ đủ ăn.

Thấy được mặt phồn hoa của thế giới này rồi, Ngô Thiến cực kỳ muốn ở lại đây, sống một cuộc sống cơm áo không lo như Thẩm Thanh Lan.

“Điều kiện gì?” Ngô Thiến không từ chối nổi, cô ta biết nếu người phụ nữ này đã mở lời thì phải có điều kiện.

Người phụ nữ cười hài lòng, ngồi xổm xuống nhìn Ngô Thiến, “Tôi cho cô tiền, điều kiện là giúp tôi làm một việc, nhưng bây giờ tôi còn chưa thể nói việc đó là chuyện gì, sau này tôi sẽ nói cho cô biết, có điều… đừng nghĩ cầm tiền mà không làm việc. Nếu cô dám lật lọng, thì tôi có cả trăm cách để khiến cô hối hận, cô không tin thì có thể thử.”

Giọng nói của người phụ nữ đó rất nhẹ nhàng, có thể nói là dịu dàng. Nhưng lại khiến Ngô Thiến rùng mình, “Chuyện giết người phóng hỏa tôi không làm.”

Cô ta cần tiền, nhưng sẽ không vì chút tiền đó mà đền luôn cái mạng của mình.

http://tieulun.hopto.org

Người phụ nữ giễu cợt, “Chỉ bằng cô mà đòi giết người phóng hỏa?”

Ngô Thiến không tức giận, mà còn thở phào một hơi. Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa là được, cô ta không làm chuyện phạm pháp, nhưng cô ta chỉ là một nhân vật nhỏ, có thể làm được gì đây?

Người phụ nữ mỉm cười, vỗ vai Ngô Thiến, “Yên tâm đi, có chuyện cô sẽ làm được.”

“Khi nào tôi lấy được tiền?” Ngô Thiến hỏi, nghĩa là cô ta đã đồng ý với đề nghị này rồi. Mặc kệ người phụ nữ này muốn làm gì, chỉ cần không phạm pháp thì cô ta sẽ không sợ.

Người phụ nữ hài lòng đứng dậy nói: “Ngày mai trong thẻ của cô sẽ có thêm hai trăm nghìn.”

Người phụ nữ nói xong liền đi mất, lại còn đi rất nhanh. Khuôn mặt Ngô Thiến đầy vẻ mù mờ, không hiểu tại sao chuyện lại đến mức này. Tới lúc không còn thấy bóng dáng người phụ nữ nữa, Ngô Thiến mới chợt nhớ đối phương không có số tài khoản của cô ta.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Ngô Thiến lại cảm thấy kinh ngạc khi nhận được tin nhắn báo trong thẻ có thêm hai trăm nghìn. Cô ta muốn liên lạc với người phụ nữ đó, nhưng lại không có cách liên lạc với đối phương. Mà sau khi chuyển tiền xong, người phụ nữ đó cũng không tới tìm cô ta. Ngô Thiến thấp thỏm vượt qua một ngày, rốt cục không nhịn được rút tiền trong thẻ ra đem trả bọn cho vay tiền.

Lúc người phụ nữ đó đến tìm Ngô Thiến đã là chuyện của một tháng sau, nhưng đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Thẩm Thanh Lan ra khỏi trường học, trong lòng vẫn còn nhớ tới chuyện Phó Hoành Dật đau đầu. Cô gọi điện thoại cho Eden, hỏi thuốc trị đau đầu, sau đó đến tiệm thuốc mua thuốc rồi quay về Đại Viện.

“Cháu muốn đi thăm Hoành Dật?” Phó lão gia hỏi cô.

“Ông nội, không được ạ?” Thẩm Thanh Lan nhíu mày, cô biết không thể tùy ý vào quân đội thăm người nên mới về Đại Viện hỏi Phó lão gia trước.

Phó lão gia cười tủm tỉm, “Cháu là vợ Hoành Dật, cháu đi thăm chồng thì có gì là không được.” Ban đầu Phó Hoành Dật ở trong quân đội đặc chủng, rất ít người được biết, chứ đừng nói là cho người ngoài vào. Nhưng bây giờ anh đang ở quân khu thủ đô, chỉ cần Phó lão gia muốn, dù là không thể vào thì ông cũng sẽ có cách để Thẩm Thanh Lan vào được.

“Tối qua anh ấy gọi điện thoại cho cháu, nói bệnh đau đầu tái phát, cháu hơi lo lắng.” Thẩm Thanh Lan nói thẳng, không sợ Phó lão gia trêu chọc.

Phó lão gia càng thêm hài lòng, “Vậy càng phải đi, bây giờ ông sẽ bảo Tiểu Triệu hầm canh thiên ma, canh này chữa đau đầu rất tốt. Cháu lấy vài bộ đồ, ở cùng Hoành Dật vài ngày, để xem cuộc sống của nó như thế nào.”

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia tính toán xong xuôi, bảo Thẩm Thanh Lan ở trong quân đội vài ngày bồi dưỡng tình cảm với cháu trai mình, nếu có thể nhân cơ hội này mà tạo ra một chắt trai thì càng tốt hơn. Ông tất nhiên biết trong quân đội có nơi ở dành cho người nhà, với quân hàm của Phó Hoành Dật thì chắc chắn là có.

Thẩm Thanh Lan vốn định đến thăm Phó Hoành Dật một lúc là được rồi. Nhưng cô cũng không phản đối đề nghị của Phó lão gia, thậm chí trong lòng còn có chút mong đợi.

Dì Triệu đã nghe cuộc trò chuyện của Thẩm Thanh Lan và Phó lão gia, bèn cười tủm tỉm vào nhà bếp hầm canh. Trước đây, lúc Phó Hoành Dật về nhà thỉnh thoảng cũng bị đau đầu, nên trong nhà vẫn còn thiên ma, cũng không phải chuẩn bị gì nhiều.

Thẩm Thanh Lan lên tầng dọn quần áo và đồ dùng hằng ngày, nếu định ở vài ngày, thì phải mang quần áo theo để thay.

Phó lão gia gọi điện thoại cho một người từng là cấp dưới của ông trong quân đội, trò chuyện đôi câu, rồi cười híp mắt cúp điện thoại, vuốt râu, đi lại trong phòng khách, miệng khẽ ngâm nga, tâm trạng vô cùng tốt.

Thẩm Thanh Lan ăn cơm trưa cùng Phó lão gia. Cô vốn định tự lái xe đi, nhưng Phó lão gia nói xe bên ngoài rất khó mà vào được quân khu, bảo cô cứ yên tâm đợi, sẽ có xe đến đón.

http://tieulun.hopto.org

Quả nhiên không bao lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng động cơ ô tô, Thẩm Thanh Lan ra ngoài liền thấy một chiếc xe việt dã quân dụng đỗ ở cửa.

Một người đàn ông trẻ tuổi, nói đúng hơn là một cậu trai trẻ mặc quân trang bước xuống xe, vẫn còn nét trẻ con trên mặt, xem ra tuổi không lớn lắm.

“Chào thủ trưởng.” cậu trai đó nghiêm chào Phó lão gia theo nghi thức quân đội.

Phó lão gia cười tủm tỉm, “Chào cháu, còn phiền cháu đi một chuyến thế này, cực khổ rồi.”

“Không hề cực khổ, thủ trưởng khách khí rồi.”

“Ông nội, cháu đi trước.” Thẩm Thanh Lan một tay xách va li, một tay cầm hộp giữ nhiệt đựng canh thiên ma do dì Triệu hầm cho Phó Hoành Dật.

Cậu trai kia rất tinh ý, giúp Thẩm Thanh Lan bỏ va li vào trong cốp xe. Lúc thấy rõ khuôn mặt tuyệt đẹp của Thẩm Thanh Lan, cậu ta ngây người mất một lúc, sau đó liền nhìn sang chỗ khác, khuôn mặt phiếm hồng, cũng may mà da cậu ta ngăm đen nên người khác không nhìn ra.

Cậu trai kia biết đây là người nhà của thủ trưởng Phó mới tới, cậu ta chỉ hơi bất ngờ vì người này còn quá trẻ, mà lại còn rất xinh đẹp nữa.

Không thể trách cậu trai này không biết Thẩm Thanh Lan, cuộc sống trong quân đội khác với cuộc sống bên ngoài, tin tức truyền đi chậm. Hơn nữa, ngày thường bọn họ còn phải thực hiện huấn luyện nên cũng không có nhiều thời gian mà quan tâm những tin tức này.

Thẩm Thanh Lan ngồi ở phía sau nhìn ngoài cửa sổ xe, cô không phải là một người thích nói chuyện, nên dọc đường đi đều giữ im lặng, cậu trai kia dù có muốn nói, cũng không dám nói.

Xe càng chạy càng vào nơi hẻo lánh, Thẩm Thanh Lan nhẩm tính, bọn họ rời khỏi khu vực thành thị đã gần một tiếng rồi. Không ngờ quân khu thủ đô lại ở một nơi xa thế này, nhưng phải nói khung cảnh nơi đây thật sự rất tốt, xung quanh tràn ngập màu xanh của cây cối, bầu không khí hết sức mát mẻ.

Ngoài cửa có cảnh vệ, ai nấy đều cầm súng thật đạn thật. Thấy có xe tới, bọn họ ra hiệu dừng xe, cậu trai lái xe hạ cửa sổ xe xuống. Cảnh vệ biết cậu ta, bèn nhìn sang Thẩm Thanh Lan ngồi phía sau.

“Cô ấy là người nhà của thủ trưởng Phó, tới quân khu thăm thủ trưởng, đã báo cáo với bên trên rồi.” Cậu ta nói.

Mặc dù không nói rõ tên Phó Hoành Dật, nhưng mấy cảnh vệ ở đây đều biết thủ trưởng Phó là ai. Bọn họ lập tức nhìn về phía Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt sùng bái, tò mò.

Thủ trưởng Phó mặc dù chỉ ở quân khu của bọn họ để tuyển chọn và huấn luyện tân binh, nhưng bọn họ đã nghe rất nhiều tin đồn về vị thủ trưởng này, còn cả sự tích về quân hàm trên vai anh.

“Chào chị dâu.” Cảnh vệ chào Thẩm Thanh Lan theo nghi thức quân đội rồi nhanh chóng cho xe chạy qua. Cậu tài xế lái xe vào quân khu, không lâu sau thì dừng lại.

Lúc Thẩm Thanh Lan đang thấy lạ thì đã nhìn thấy Phó Hoành Dật đang đứng trước xe nhìn cô, khuôn mặt tươi rói.

Cô hơi ngẩn người, mở cửa xuống xe. Cậu tài xế cũng xuống xe theo, xách va li ra đưa cho Phó Hoành Dật, anh bèn cảm ơn cậu ta.

Đến khi cậu ta lái xe đi rồi, Phó Hoành Dật mới hỏi Thẩm Thanh Lan: “Sao bỗng nhiên lại tới đây?”

Anh vừa nhận được điện thoại của cảnh vệ ở cổng báo Thẩm Thanh Lan đã đến, liền vội giao lại việc huấn luyện cho Mục Liên Thành rồi chạy tới, đồng thời cũng hiểu ra ánh mắt mập mờ của lãnh đạo quân khu vào hai tiếng trước là có ý gì.

Đây là lần đầu tiên người trong quân khu thấy một Phó Hoành Dật luôn chững chạc lại chạy hấp tấp với nụ cười mừng rỡ trên môi như vậy.

http://tieulun.hopto.org

“Ông nội bảo em đến đưa canh thiên ma cho anh.” Thẩm Thanh Lan đưa hộp giữ nhiệt cho Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật mỉm cười, cúi đầu ghé vào tai cô, “Chỉ là ông nội bảo thôi sao? Chẳng lẽ em không nhớ anh?”

Hơi thở ấm áp phả vào tai Thẩm Thanh Lan, cô hơi tránh ra, ảo não nói: “Phó Hoành Dật, đây là quân khu.”

Phó Hoành Dật không đùa cô nữa, anh nắm tay cô, bất chấp ánh mắt tò mò xung quanh. Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, nhưng cũng không giãy ra, chỉ bình tĩnh đi theo Phó Hoành Dật về phòng anh. Cứ coi như cô mù nên không thấy được ánh mắt xung quanh đi.

“Anh ở đây sao?” Thẩm Thanh Lan đánh giá căn phòng gồm một phòng ngủ và một phòng khách trước mặt. Trong phòng có đầy đủ đồ dùng gia đình, trong nhà bếp còn có đủ bát đũa, thiết bị nấu ăn.

“Anh vừa chuyển vào một tiếng trước.” Phó Hoành Dật bỏ va li của Thẩm Thanh Lan vào phòng ngủ.

Thẩm Thanh Lan hiểu ngay, anh cố ý chuẩn bị cho cô, “Có phải em gây phiền phức cho anh rồi không?”

“Không đâu, phòng này vốn là chuẩn bị cho anh.” Trước kia anh chỉ có một

mình nên ở trong ký túc xá cũng không sao.

“Canh này do dì Triệu mới hầm, còn nóng đấy, anh mau uống đi.” Thẩm Thanh Lan lấy một cái bát trong nhà bếp ra, đổ canh vào bát rồi đưa cho Phó Hoành Dật. Anh uống cạn một hơi, sau đó đi rửa bát.

“Em ăn trưa chưa?” Phó Hoành Dật sợ Thẩm Thanh Lan đói bụng.

“Em ăn với ông nội rồi mới đến.” Thẩm Thanh Lan vừa trả lời vừa đi vào phòng ngủ, cô cần sắp xếp lại quần áo và đồ dùng hằng ngày.

Va li của cô đặt trong tủ quần áo, trong tủ trống không, chẳng có đồ gì cả, nhưng rất sạch sẽ, rõ ràng là đã được quét dọn rồi.

“Quần áo của anh đâu?” Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu hỏi Phó Hoành Dật.

“Ở trong ký túc xá, lát nữa em đi lấy cùng anh nhé?”

“Vâng.” Thẩm Thanh Lan xếp từng bộ quần áo vào một bên tủ, còn một nửa thì để lại cho Phó Hoành Dật.

Lúc theo Phó Hoành Dật ra ngoài, cô bắt gặp một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tướng mạo rất bình thường ở ngoài cửa, “Hoành Dật, đây là vợ em à?”

Người phụ nữ cười sang sảng, tuy đang đánh giá Thẩm Thanh Lan nhưng ánh mắt không hề khiến người ta khó chịu.

Phó Hoành Dật chào một tiếng "chị dâu", sau đó giới thiệu Thanh Lan, "Đây là vợ của thủ trưởng Chương, em gọi chị dâu là được rồi. Chị dâu, đây là vợ em, Thẩm Thanh Lan."

Thẩm Thanh Lan chào chị ấy: "Chị dâu."

Chị Chương cười tủm tỉm kéo tay Thẩm Thanh Lan, "Chị thấy em trên ti vi rồi, võ công không tệ, lại có tài vẽ nữa, Hoành Dật thật có phúc mới cưới được em."

Chồng chị ấy từng là cấp dưới của Phó lão gia nên chị ấy không xa lạ gì với nhà họ Phó và nhà họ Thẩm. Hơn nữa, chồng chị ấy lại có quan hệ rất tốt với Phó Hoành Dật, vì thế bọn họ đã biết chuyện anh và Thẩm Thanh Lan kết hôn dù nhà họ Thẩm gia và nhà họ Phó chưa công bố ra ngoài.

Phó Hoành Dật nở nụ cười nhã nhặn, cũng không phản bác lời chị Chương. Còn Thẩm Thanh Lan lại hơi mất tự nhiên khi bị người lạ nắm tay, cô không quen với sự nhiệt tình của người khác, nhưng cuối cùng vẫn không rút tay ra.

Chị Chương hỏi, "Em định ở đây một thời gian sao?"

Thẩm Thanh Lan do dự nhìn Phó Hoành Dật, thấy anh gật đầu, "Chị dâu, vợ

em vừa tới, còn nhiều chuyện không hiểu. Ngày thường phải nhờ chị dâu chỉ bảo một chút rồi.”

“Có gì đâu mà nhờ? Bình thường chị chỉ giặt quần áo, nấu cơm, chăm sóc con cái mà thôi, đâu còn làm gì khác. Nếu em dâu không ngại chị nhiều lời thì có thể lên trò chuyện với chị. Nhà chị ở trên tầng, lúc nào rảnh thì lên chơi.” Chị Chương cười sang sảng, chị ấy theo quân, còn chồng thì bận rộn chuyện trong quân đội nên buổi tối mới về nhà, vì thế ban ngày chị ấy cũng rảnh rỗi.

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, “Cảm ơn chị dâu.”

Chị Chương xua tay, “Chút chuyện nhỏ thôi, có gì mà cảm ơn. Chị phải đi đón con đây, không nói chuyện với hai em nữa, tối nay lên nhà chị ăn cơm, nếm thử tay nghề của chị.”

“Hoành Dật, tối nay nhớ dẫn vợ em tới nhà chị ăn đấy.” Sợ Thẩm Thanh Lan ngại không đến, chị Chương còn dặn Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật cười đồng ý. Thấy chị Chương đi rồi, Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng hỏi: “Người ở đây đều… nhiệt tình như thế sao?”

“Chị Chương là người Đông Bắc, bình thường rất nhiệt tình, tốt tính. Nếu em thấy chán thì có thể đến tìm chị Chương trò chuyện.” Phó Hoành Dật biết Thẩm Thanh Lan không có nhiều bạn lắm, anh chỉ mới gặp được hai người là Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, hai người đến phòng ký túc xá của Phó Hoành Dật lấy đồ. Dọc đường đi, bọn họ lại nhận được thêm nhiều ánh mắt nữa. Thật sự là do bên cạnh Phó Hoành Dật quá ít bóng hồng, thậm chí có thể nói là không có, vì thế lần này Thẩm Thanh Lan tới mới làm mọi người tò mò như vậy.

Hiếm lắm lúc trước mới truyền ra tin tức bác sĩ Khương thích đội trưởng Phó, mọi người đều tỏ ý tác hợp cho hai người này. Ai ngờ bây giờ Phó Hoành Dật lại dẫn một người phụ nữ tới, có vẻ quan hệ còn không phải ở mức bình thường. Mấy người không thấy Phó Hoành Dật vẫn luôn nắm tay con nhà người ta sao?

Có điều cô gái này đẹp hơn bác sĩ Khương nhiều, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì cô gái này đã bỏ xa bác sĩ Khương cả một con đường. Thảo nào đội trưởng Phó không thích bác sĩ Khương, hóa ra là trong nhà người ta đã có giai nhân làm bạn rồi.

Mọi người cười mờ ám, cũng có người nhận ra Thẩm Thanh Lan, nhưng chỉ có vài người mà thôi. Hơn nữa, còn có Phó Hoành Dật ở đó, nên chẳng ai dám tới chào hỏi, nhiều nhất cũng chỉ đứng từ xa chào theo nghi thức quân đội.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan bình tĩnh, nhưng bị người khác nhìn ngó cứ như khỉ trong lồng, cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. May mà đã tới ký túc xá, Thẩm Thanh Lan thở phào nhẹ nhõm.

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Thì ra còn có chuyện em không làm được.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan lườm anh một cái. Là do ai chứ?

“Anh ở đây sao?” Thẩm Thanh Lan nhìn xung quanh, căn phòng có diện tích rất nhỏ, khoảng mười mấy mét vuông, bên trong có một cái giường, một cái bàn, một chiếc ghế dài, một tủ quần áo và một phòng vệ sinh, tất cả được quét dọn rất sạch sẽ.

Thẩm Thanh Lan đi vào phòng vệ sinh, thấy dưới đất có một cái thau đựng đồ của Phó Hoành Dật thì liền cười cười nhìn anh.

Phó Hoành Dật đỡ trán, tối hôm qua đau đầu quá nên anh tắm xong liền đi ngủ, để đồ ở đó định tối nay về giặt, ai ngờ Thẩm Thanh Lan lại tới. Bị cô nhìn như vậy, anh cũng thấy hơi xấu hổ, bình thường anh tuyệt đối là một người rất sạch sẽ.

Thẩm Thanh Lan xắn tay áo lên định giặt quần áo, Phó Hoành Dật kéo cô lại, “Để đấy anh giặt, nước này lạnh lắm.” Mặc dù bây giờ đã là mùa xuân nhưng nước vẫn còn rất lạnh.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Phó Hoành Dật, em đâu phải làm từ thủy tinh.” Đâu đến mức động vào là vỡ.

Phó Hoành Dật không cản nữa, đứng tựa vào cửa nhà vệ sinh nhìn Thẩm Thanh Lan ngồi xổm giặt quần áo, trên môi nở nụ cười dịu dàng.

http://tieulun.hopto.org

“Hoành Dật, buộc tóc giúp em đi.” Thẩm Thanh Lan chợt nói, tóc của cô cứ rũ xuống mắt nên rất bất tiện.

Phó Hoành Dật đứng thẳng người, “Dây chun ở đâu?”

Thẩm Thanh Lan đứng lên, hơi nghiêng người, “Trong túi quần bên phải.” Sáng nay lúc dọn đồ, cô thuận tay bỏ dây chun vào túi quần.

Phó Hoành Dật thò tay vào túi quần của Thẩm Thanh Lan, khó tránh khỏi chạm vào da thịt trên đùi cô. Mặc dù cách một lớp vải nhưng anh vẫn có thể tưởng tượng ra được làn da mềm mại bên dưới.

Bàn tay Phó Hoành Dật hơi nóng, Thẩm Thanh Lan có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ đó, bèn khẽ gọi: “Phó Hoành Dật.”

Phó Hoành Dật mất tập trung “ừ” một tiếng, trong đầu đều là hình ảnh không thích hợp với trẻ con, Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn một cái đã biết anh đang nghĩ gì.

Phó Hoành Dật lấy dây chun ra, rầu rĩ nhìn tóc Thẩm Thanh Lan, “Buộc như thế nào?”

Anh chưa từng buộc tóc cho phái nữ.

http://tieulun.hopto.org

“Cứ buộc lên là được.” Thẩm Thanh Lan phối hợp xoay người lại để tiện cho Phó Hoành Dật buộc tóc.

Phó Hoành Dật hơi cau mày, vẫn cảm thấy không biết làm thế nào. Thẩm Thanh Lan đợi một lát vẫn không thấy anh buộc tóc, bèn xoay người lại, liền thấy dáng vẻ nhíu mày trầm tư cầm dây chun của anh, cứ như đang suy nghĩ chuyện lớn gì vậy.

“Được rồi, để em tự làm.” Thẩm Thanh Lan rửa tay, định tự mình buộc, cái người này rõ ràng là không buộc được rồi.

“Không sao, để anh.” Phó Hoành Dật lại nóng lòng muốn thử, hiếm khi vợ nhờ chuyện gì, cũng nên cho anh cơ hội thể hiện chứ.

Thẩm Thanh Lan xoay người lần nữa.

Phó Hoành Dật để dây chun lên bồn rửa mặt rồi lấy tay vén tóc Thẩm Thanh Lan. Tóc cô rất mềm mại, lại óng ánh, sờ lên cứ có cảm giác như đang vuốt những sợi tơ.

Phó Hoành Dật vén tóc cô sang một bên thì lại có vài sợi tóc rũ xuống. Anh bèn một tay nắm tóc, tay kia vén những sợi tóc đó lên, sau đó lấy dây chun buộc vào.

http://tieulun.hopto.org

Vừa thả tay ra thì dây chun đã rơi xuống.

Phó Hoành Dật: "…"

Thẩm Thanh Lan: "…"

"Thôi vậy, để tự em làm." Thẩm Thanh Lan cúi người nhặt dây chun lên, nhanh chóng buộc tóc. Phó Hoành Dật vẫn nhìn chằm chằm động tác của cô, "Để anh thử lại lần nữa."

Thẩm Thanh Lan câm nín nhìn anh, tóc cô đã buộc xong rồi mà. Nhưng cô vẫn làm theo ý anh, gỡ dây chun ra để anh buộc lại.

Phó Hoành Dật học cách buộc tóc của Thẩm Thanh Lan. Để đề phòng nó lại tuột ra, anh còn cố ý buộc thêm vài vòng.

"Ái!" Thẩm Thanh Lan kêu lên, dây chun xoắn vào tóc, lại bị Phó Hoành Dật siết chặt nên rất đau.

Phó Hoành Dật khẩn trương, "Sao thế? Anh làm em đau à?"

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, nhưng lại quên tóc vẫn còn trong tay Phó Hoành Dật nên lại bị kéo thêm cái nữa, khiến cô nhíu mày, "Không sao."

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Phó Hoành Dật cảm thấy có chút thất bại, “Thôi vậy, em tự mình buộc đi, anh sợ lại làm em đau.”

Thẩm Thanh Lan gỡ dây chun ra, vài sợi tóc rơi xuống mặt đất. Hừm… thật ra không phải vài sợi, mà là rất nhiều sợi.

Phó Hoành Dật ủ rũ nhìn bàn tay của mình. Trước đây anh cảm thấy bàn tay này có thể làm được rất nhiều việc, sao bây giờ ngay cả buộc tóc cũng không thành.

Thẩm Thanh Lan buộc tóc xong liền nhìn người nào đó đang ảo não, “Hoành Dật, em muốn uống nước.”

Phó Hoành Dật hoàn hồn, lập tức đi lấy nước cho cô. Nhưng trong phòng không có nước ấm, anh bèn nói với Thẩm Thanh Lan một tiếng rồi xuống tầng lấy nước.

“Hoành Dật, anh có ở đây không?” Ngoài cửa truyền đến một giọng nữ, Thẩm Thanh Lan nhận ra đây là giọng hôm qua cô nghe được trong lúc nói chuyện điện thoại với Phó Hoành Dật.

Mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe lên, cô đứng dậy đi mở cửa. Khương Văn Tĩnh nhìn thấy người bên trong thì vẻ mặt hơi quái đản.

“Chào cô, tôi tìm Phó Hoành Dật, anh ấy có ở đây không?” Khương Văn Tĩnh cười lịch sự.

“Không có, anh ấy đi lấy nước uống rồi, cô chờ một lát.”

“À.” Khương Văn Tĩnh lúng ta lúng túng cầm hộp thuốc giảm đau.

Nghe nói Phó Hoành Dật dẫn một người phụ nữ tới, hình như là vợ anh, Khương Văn Tĩnh liền hoảng hốt cầm hộp thuốc tới đây tìm Phó Hoành Dật. Cô ta muốn xem thử người phụ nữ anh chọn là người thế nào.

Kết quả là người phụ nữ xa lạ ra mở cửa. Cô ta nhớ đến chuyện Phó Hoành Dật nói anh đã kết hôn, vậy thân phận của người này cũng dễ đoán rồi. Chỉ là không ngờ, vợ anh vừa trẻ vừa đẹp như vậy.

Trước khi gặp Thẩm Thanh Lan, Khương Văn Tĩnh rất có tự tin với ngoại hình của mình. Nhưng khi gặp Thẩm Thanh Lan rồi, cô ta bỗng nhiên cảm thấy nếu cô ta là đàn ông thì cũng sẽ chọn một người như Thẩm Thanh Lan.

“Cô tìm Hoành Dật có chuyện gì không? Nếu không quan trọng lắm thì có thể nhắn lại cho tôi, tôi là vợ anh ấy.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, ánh mắt dửng dưng.

Rõ ràng là một ánh mắt không có bất cứ cảm xúc nào nhưng lại làm cho Khương Văn Tĩnh cảm thấy chật vật, “Tôi… tôi tới đưa thuốc giảm đau cho

anh ấy. Nếu anh ấy thấy đau đầu thì uống một viên. Anh ấy không có ở đây, tôi gửi thuốc lại cho cô vậy.”

“Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.” Khương Văn Tĩnh nói một câu rồi xoay người đi, bước chân gấp gáp.

“Ai vừa tới vậy?” Phó Hoành Dật vừa về, chỉ thấy một góc áo của Khương Văn Tĩnh.

Thẩm Thanh Lan giơ hộp thuốc trước mặt Phó Hoành Dật, cười cười, “Hoa đào của anh.”

Phó Hoành Dật liền hiểu, bèn cười nhạt, “Vậy phu nhân đã cắt đóa hoa đào đó hay chưa?”

“Em đâu dám, nếu cắt hỏng thì anh sẽ oán em mất.” Thẩm Thanh Lan đùa anh.

Phó Hoành Dật đặt nước ấm lên bàn, lấy hộp thuốc trên tay Thẩm Thanh Lan bỏ qua một bên, sau đó ôm eo cô, cúi đầu nói: “Anh là một cái cây trong vườn của vợ, chỉ thuộc về một mình vợ, nếu người khác dám mơ ước thì vợ cứ lấy kéo cắt đi. Anh tuyệt đối không nói lời nào.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan bật cười, Phó Hoành Dật cúi đầu hôn lên môi cô.

Đã mấy ngày không gặp nhau, từ giây phút gặp lại Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật đã muốn làm như vậy, chỉ là không có cơ hội. Bây giờ được như ý, sao anh phải kiềm chế nữa?

Chẳng biết từ lúc nào, bọn họ đã ở trên giường, áo khoác của Thẩm Thanh Lan rơi dưới đất, áo sơ mi bung vài nút, để lộ làn da trắng như tuyết.

Áo lót của cô bị cởi ra, Phó Hoành Dật vùi đầu vào cổ cô, cảm giác ẩm ướt tê tê trên cổ khiến cả người cô như có dòng điện chạy qua.

Thẩm Thanh Lan rên lên một tiếng, Phó Hoành Dật càng cảm thấy thân thể căng cứng hơn. Anh kéo tay Thẩm Thanh Lan đặt lên lưng quần mình, ý tứ rất rõ ràng.

“Phựt!” Cúc quần được cởi ra, Phó Hoành Dật đang định tiến một bước thì lại nghe tiếng gõ cửa đùng đùng vang lên.

“Chị dâu, anh, hai người có ở bên trong không?” Giọng Cố Dương vang lên ngoài cửa. Khuôn mặt Phó Hoành Dật tối sầm, trên trán nổi gân xanh. Chưa có lúc nào mà anh lại hận không thể đạp thẳng nhóc ngoài cửa kia ra ngoài như thế.

http://tieulun.hopto.org

Mà Phó Hoành Dật tuyệt đối không ngờ đến, một ngày nào đó trong tương lai, anh không chỉ một lần trải qua chuyện tương tự như ngày hôm nay, làm cho anh vô cùng hối hận khi đã sinh ra thằng nhóc thối tha nào đó.

Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, vội nhìn ra cửa rồi lại nhìn dáng vẻ nhẫn nhịn của Phó Hoành Dật, bật cười thành tiếng. Cô đã có thể tưởng tượng được tương lai bi thảm của Cố Dương rồi.

Cố Dương còn chưa biết mình đã phá hoại chuyện tốt của anh mình, vẫn tiếp tục ở bên ngoài gõ cửa, “Anh, em nghe nói chị dâu tới, có thật không?”

Bị cắt ngang vào giây phút quan trọng nhất, tâm trạng của Phó Hoành Dật cực kỳ muốn giết người. Anh đứng dậy chỉnh sửa quần áo cho Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt tối sầm lại, cả người toát ra hơi lạnh.

Thẩm Thanh Lan nâng mặt anh, hôn lên môi anh một cái, “Được rồi, đừng tức giận nữa, tối nay chúng ta tiếp tục.”

Tâm trạng của Phó Hoành Dật vẫn không tốt lên được, thấy quần áo Thẩm Thanh Lan đã ngay ngắn thì mới đi mở cửa.

Cố Dương trông thấy ánh mắt lạnh như băng của Phó Hoành Dật thì rùng mình một cái, “Anh… anh…”

Sao anh lại nhìn cậu ta bằng ánh mắt đó? Cậu ta sợ lắm đấy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 201: Ngài phó không được thỏa mãn nhu cầu

Phó Hoành Dật sầm mặt, bây giờ anh nhìn Cố Dương thế nào cũng không vừa mắt. Anh vốn có khí thế mạnh mẽ, sắc mặt lại lạnh đi càng khiến cho Cố Dương run rẩy cả người. Cậu ta len lén nhìn qua Phó Hoành Dật một cái, thấy Thẩm Thanh Lan ngồi bên mép giường thì đôi mắt liền sáng, “Chị dâu, chị tới rồi.”

Cố Dương muốn đi vào, nhưng Phó Hoành Dật vẫn đứng chình ình ở cửa nên cậu ta hoàn toàn không tiến vào được, chỉ có thể nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt cầu cứu, khiến cô thấy mà buồn cười.

“Phó Hoành Dật.” Cô khẽ gọi.

Phó Hoành Dật nghe lời vợ, nghiêng người qua. Cố Dương vội chen vào, theo sau Cố Dương là Cố Khải. Bọn họ đi cùng nhau, vừa rồi Cố Dương đứng ở phía trước, nên Thẩm Thanh Lan không nhìn thấy Cố Khải.

“Không đi huấn luyện mà tới đây làm gì?” Phó Hoành Dật hờ hững lên tiếng.

Cố Khải nhìn Thẩm Thanh Lan một lượt, đặc biệt dừng trên đôi môi hơi sưng đỏ của cô một giây rồi dời mắt đi, rốt cuộc cũng hiểu vì sao lúc này anh Phó lại tức giận như thế.

http://tieulun.hopto.org

Chuyện này… bọn họ thật sự không ngờ đại ca lại gấp gáp như vậy, trời còn chưa tối đã giở trò với chị dâu. Nếu biết thế này thì có bị đánh chết bọn họ cũng không dám tới quấy rầy. Thảo nào anh Phó lại có vẻ mặt vô cùng bất mãn. Đổi lại, bất cứ tên đàn ông nào bị quấy rầy vào thời điểm này, có lẽ tâm trạng cũng đều không thể tốt nổi.

Cố Khải tỏ ý rất thông cảm cho tâm trạng của Phó Hoành Dật lúc này, nhưng người có thần kinh thô như Cố Dương thì lại không hiểu gì cả. Cậu ta đặt mông ngồi xuống giường, luôn mồm lải nhải với Thẩm Thanh Lan.

“Chị dâu, sao chị lại tới đây? Tới thăm anh Phó sao? Tôi nói cho chị nghe, trong quân đội chán lắm. Mỗi ngày ngoài huấn luyện ra cũng chỉ có huấn luyện, có hôm nửa đêm vẫn phải dậy để đi huấn luyện dã ngoại. Chị nói xem, tại sao lại có thể có nơi vô nhân đạo thế này chứ…”

Gương mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn bình thản, ánh mắt nhìn Cố Dương có chút kỳ quái. Cô đến quân đội tất nhiên là để thăm Phó Hoành Dật, chẳng lẽ còn có thể đến đây ngắm cảnh du lịch sao?

Cố Dương lảm nhảm về cuộc sống trong khoảng thời gian ở quân đội, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng lạnh của Phó Hoành Dật.

Cố Khải đỡ trán, chưa từng thấy ai mắt mù như thế này. Bây giờ không chỉ có Thẩm Thanh Lan mà cả Cố Khải cũng cảm thấy, e rằng cuộc sống sau này của anh ta và Cố Dương sẽ càng thê thảm hơn rồi.

Cố Khải kéo cổ áo của Cố Dương lôi đi, Cố Dương đẩy tay anh ra, “Ôi chao,

em còn chưa tâm sự với chị dâu xong mà, anh kéo em làm gì.”

Cố Khải nhìn Phó Hoành Dật một cái, nếu còn không đi thì anh Phó thật sự sẽ bùng cháy mất.

“Cố Dương, trước khi tới đây, ông nội có bảo tôi chuyển lời cho anh đôi câu.” Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua vẻ mặt âm u của Phó Hoành Dật, thản nhiên nói.

“Câu gì vậy?” Cố Dương vô thức hỏi.

“Ông nội nói, nếu sau nửa năm mà anh có biểu hiện tốt thì ông có thể sẽ suy nghĩ tới chuyện cho anh xuất ngũ sớm. Cố Khải cũng vậy.”

Cố Dương vui mừng hỏi, “Thật sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, đúng là Phó lão gia có nói câu này. Tuần trước đã có người trong đại đội của Cố Dương gọi điện thoại tố cáo với Phó lão gia rằng hạng mục nào Cố Dương cũng đứng nhất từ dưới đếm lên, mỗi lần sát hạch nếu không phải năm mươi tám thì là năm mươi chín điểm, khiến họ không thể không nghi ngờ là cậu ta cố ý. Còn Cố Khải tuy rằng đỡ hơn cậu ta, nhưng cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, chỉ vừa đủ đạt tiêu chuẩn mà thôi. Hai người này rõ ràng là cực kỳ lười biếng.

Vào quân ngũ, quan trọng nhất chính là tinh thần tình nguyện. Trách nhiệm

của quân nhân là bảo vệ quốc gia, thật ra các lãnh đạo trong quân đội đều rất không thích những công tử bị trưởng bối ép vào đây để rèn luyện như Cố Dương và Cố Khải. Nếu không phải Phó lão gia đích thân gọi điện thoại đến thì e rằng cho dù Cố Dương và Cố Khải có muốn cũng không thể vào quân đội dễ dàng như vậy.

Họ đích thân gọi điện thoại cho Phó lão gia cũng vì muốn Phó lão gia chuẩn bị tinh thần trước. Nếu Cố Dương và Cố Khải cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn bọn họ ắt sẽ bị đuổi khỏi quân đội.

Phó lão gia chinh chiến một đời, lập được vô số chiến công, vậy mà hai thằng cháu lại gây chuyện khiến ông mất mặt như vậy. Thẩm Thanh Lan tin chắc nếu lúc đó Cố Dương và Cố Khải ở trước mặt Phó lão gia, có lẽ hai người họ thật sự phải lãnh đủ.

Ông cụ cũng biết hai người bọn họ không thích quân đội, cũng chẳng trông mong bọn họ có thể đạt được thành tựu gì, chỉ hy vọng bọn họ có thể tự rời khỏi quân đội chứ không phải bị người ta đuổi ra, vì vậy mới bảo Thẩm Thanh Lan chuyển những lời đó.

“Ông nội nói, chỉ cần trong kỳ sát hạch tân binh nửa năm sau, hai anh có thể đạt được thành tích xuất sắc thì có thể tự lựa chọn xuất ngũ hay ở lại. Còn nếu như bị quân đội đuổi về thì tự mà gánh lấy hậu quả.”

Cố Dương và Cố Khải liếc nhìn nhau, trong lòng đều thầm than một tiếng. Nhất là Cố Dương, ngay từ nhỏ cậu ta đã lớn lên dưới gậy của Phó lão gia. Đừng thấy thường ngày Phó lão gia luôn cười ha ha, một khi ông đã ra tay thì lòng dạ rất sắt đá. Thuở bé, cha mẹ đều bận công việc dẫn đến không có thời

gian dạy dỗ Cố Dương, vì thế cậu ta đã trở thành một ông vua con, lại còn là một ông vua con không nói lý lẽ.

Lúc được sáu, bảy tuổi, ông vua con họ Cố này đến quân khu Đại Viện chơi, nhưng lại đi kéo tóc bé gái nhà người ta, còn vén váy của cô bé, bắt nạt con gái nhà người ta khóc không ra hơi. Lúc cha mẹ cô bé biết chuyện, dĩ nhiên không chịu để yên, bèn dẫn con gái tới nhà khởi binh vấn tội. Phó lão gia nghe xong thì tức đến tái xanh cả mặt, gọi ông vua con họ Cố kia tới đối chất. Cố Dương cứng đầu cứng cổ cãi lại, còn nói cô bé vu oan cậu ta, mở miệng ra là mắng chửi cô bé, rất vô giáo dục.

Phó lão gia liền cầm cây chổi lông gà đánh ông vua con này, không hề nương tay. Cuối cùng vẫn là cha mẹ cô bé không thể làm ngơ nữa, dù sao Phó lão gia cũng là người có thân phận, hơn nữa người ta cũng đã thể hiện thái độ của mình, vả lại, chỉ là trẻ con nghịch ngợm, bọn họ đương nhiên không muốn làm quá, bèn ngăn Phó lão gia lại.

Nhưng lúc đó, Cố Dương đã bị ông cụ đánh đến nỗi khóc cũng không nổi nữa, nửa đêm sốt cao, ba mẹ Cố Dương phải tức tốc trở về thăm con trai, còn bị Phó lão gia dạy dỗ một trận.

Cố Dương sốt mấy ngày liên tục, nhìn thấy Phó lão gia liền sợ hãi. Nhưng Phó lão gia không thả cậu ta ra nên ba mẹ của Cố Dương cũng không dám đón con về. Vì vậy, Cố Dương đã ở với Phó lão gia một năm, nhờ vậy mới sửa được phần nào những thói hư tật xấu của mình. Bằng không, nếu cứ để mặc cậu ta tiếp tục phát triển như thế, không chừng Cố Dương bây giờ đã là một tên công tử ăn chơi trác táng rồi.

Cố Dương hoàn toàn không hề nghi ngờ việc Phó lão gia sẽ chỉnh đốn mình, sắc mặt thay đổi mấy lần, nói, “Chị dâu, tôi nhất định sẽ không làm ông ngoại mất mặt đâu.”

Cố Khải lớn lên cùng Cố Dương, lúc bé thường theo Cố Dương sang nhà họ Phó chơi. Phó lão gia đối xử với anh ta và Cố Dương như nhau. Cố Dương bị dạy dỗ thế nào thì anh ta cũng bị y như vậy. Anh ta vội gật đầu một cái, “Chị dâu, nửa năm sau, chúng tôi sẽ để ông ngoại thấy nỗ lực của chúng tôi.”

“Hiểu rồi thì phải cố gắng. Bây giờ còn đứng đây làm gì?” Phó Hoành Dật lạnh giọng, trên mặt không hề có nét tươi cười nào, chỉ lạnh lùng nhìn hai người.

“Anh, chẳng phải do bọn em nghe chị dâu đến, nên muốn ăn tối với chị dâu sao?” Cố Dương mặt dày cười nói.

“Cút về huấn luyện đi.” Phó Hoành Dật phun ra mấy chữ.

Cố Dương còn muốn nói gì đó, nhưng Cố Khải đã kéo cậu ta, cưỡng chế lôi cậu ta ra ngoài, “Anh, chị dâu, chúng em đi trước.”

“Anh kéo em làm gì, em còn chưa ăn tối với chị dâu mà.” Cố Dương giãy giụa, nhưng sức Cố Khải lại mạnh hơn cậu ta.

“Đồ đần này!” Cố Khải lạnh lùng mắng, còn không quên khinh bỉ lườm Cố

Dương.

Cố Dương sửng sốt, sau đó lập tức xù lông, “Cố Khải, anh là đồ khốn kiếp, có ý gì cứ nói thẳng, không được xúc phạm trí khôn của em.”

Cố Khải cảm thấy chơi với Cố Dương khiến anh ta sắp bạc hết cả tóc rồi. Sao lại có một người không biết quan sát thế chứ? Nếu còn tiếp tục ở lại thì cuộc sống sau này của anh ta sẽ không chỉ là nước sôi lửa bỏng thôi đâu, đồ đần!

Kẻ chướng mắt đã đi, nhưng sắc mặt của Phó Hoành Dật vẫn không tốt hơn. Chuyện tốt bị xen ngang, bây giờ anh cực kỳ buồn bực.

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, đứng dậy đi đến bên cạnh anh, kiễng chân hôn lên môi anh một cái, “Được rồi, bọn họ không cố ý mà, hơn nữa, bây giờ vẫn đang là ban ngày đấy.” Mà còn đang ở trong ký túc xá quân đội nữa, nếu có cái gì thì thật sự sẽ có lời đồn không hay mất.

Tâm trạng buồn bực của Phó Hoành Dật lập tức được một cái hôn này của vợ xua tan, anh hơi nhướng mày, “Chỉ vậy thôi sao?”

Thẩm Thanh Lan cũng nhướng mày, cô phát hiện bây giờ người này càng ngày càng được voi đòi tiên. Cô lui mấy bước vào nhà vệ sinh, tiếp tục giặt quần áo.

Phó Hoành Dật sờ mũi một cái, vợ không cắn câu thì biết trách ai đây? Anh

đi theo vào nhà vệ sinh, muốn giúp cô một tay.

“Trong này chật lắm, anh đừng vào quấy rối.” Thẩm Thanh Lan nhìn dáng người cao to trước mắt, anh vừa bước vào thì không gian trong phòng vệ sinh lập tức trở nên chật chội.

Bị vợ ghét bỏ, Phó Hoành Dật lui ra, tựa vào cạnh cửa, lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Lan giặt quần áo.

Phó Hoành Dật làm huấn luyện viên nên trang phục chỉ có một chút mồ hôi, rất dễ giặt. Thẩm Thanh Lan nhanh chóng giặt xong rồi mang quần áo đi phơi. Phó Hoành Dật dọn dẹp những thứ khác, bỏ đồ vào một cái túi rồi mang túi đồ cùng Thẩm Thanh Lan đi ra khỏi khu ký túc xá.

“Phơi quần áo ở đây không sao chứ?” Thẩm Thanh Lan nhìn mấy bộ đồ vẫn còn nhỏ nước, biết vậy cô đã mang về giặt luôn rồi.

“Không sao, ngày mai anh sẽ đến lấy.”

Khu nhà dành cho người thân tuy cũng ở trong quân khu nhưng vẫn cách nơi này hơi xa. Phó Hoành Dật muốn dẫn Thẩm Thanh Lan về đó thì phải đi hết nửa quân khu. Lúc xuất hiện trong quân khu lần nữa, Thẩm Thanh Lan lại thu hút hàng loạt ánh mắt.

Các chiến sĩ trên người mặc quân trang màu xanh lá ở khắp mọi nơi, chủ yếu

đều là những thanh niên trẻ tuổi, khuôn mặt cười và tinh thần phấn chấn. Mắt Thẩm Thanh Lan hơi sáng lên, cô chưa từng thấy cảnh tượng thế này bao giờ. Trước đây ở căn cứ ma quỷ, tuy rằng mỗi ngày bọn họ cũng phải chịu đủ mọi phương thức huấn luyện, nhưng vẻ mặt mọi người, thậm chí là cả ánh mắt cũng đều lạnh như băng, không như những người ở nơi này, ánh mắt của bọn họ sáng ngời.

Về đến khu nhà dành cho người thân, Thẩm Thanh Lan đưa túi đồ cho Phó Hoành Dật. Vừa cất đồ và các vật dụng tắm gội của anh xong thì chuông cửa liền vang lên.

Thẩm Thanh Lan nghe thấy giọng nói của một đứa trẻ, bi bô đáng yêu, hình như là bé gái. Cô đi ra phòng ngủ liền thấy một cô bé khoảng bảy, tám tuổi đứng ở cửa, đang nói chuyện với Phó Hoành Dật.

“Chú, mẹ bảo cháu xuống gọi chú và dì lên nhà cháu ăn cơm.” Cô bé không quá xinh đẹp, nhưng lại rất hay cười. Lúc nói chuyện, đôi mắt cười nheo nheo, vô cùng hoạt bát đáng yêu. Cô bé mặc đồng phục học sinh, nhìn phù hiệu, hình như là học sinh tiểu học.

Phó Hoành Dật xoa tóc cô bé, “Cảm ơn Tinh Tinh, nói với mẹ rằng chú sẽ lên ngay.”

Cô bé cười gật đầu, sau đó liền xoay người chạy lên lầu. Chân cô bé đi giày da nhỏ, lúc giẫm lên cầu thang phát ra thanh âm lịch bịch, bước chân thoăn thoắt.

Phó Hoành Dật đóng cửa, thấy Thẩm Thanh Lan thì cười giải thích, “Đấy là con gái lớn của chị Chương, con bé xuống gọi chúng ta lên ăn cơm.”

“Cần mang theo thứ gì không?” Lần đầu tiên đến nhà người ta ăn cơm, Thẩm Thanh Lan thấy đi tay không thì hơi ngại.

“Không cần, cứ đi lên thôi.” Giao tình giữa anh và Chương Tào Đông rất tốt, không cần để ý đến những thứ này.

Thẩm Thanh Lan đi theo Phó Hoành Dật lên đó, người mở cửa là cô bé gọi bọn họ lên ăn cơm vừa nãy, hình như tên là Tinh Tinh.

“Chào chú.” Tinh Tinh mỉm cười chào một tiếng, rồi nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chào chị tiên nữ.”

Thẩm Thanh Lan ngẩn ra, đây không phải là lần đầu tiên cô bị người khác gọi là chị, nhưng lại là lần đầu tiên được gọi là “chị tiên nữ“.

Phó Hoành Dật hơi cúi người, nhìn vào mắt Tinh Tinh, nghiêm túc sửa lời, “Cô ấy là vợ chú, cháu phải gọi cô hoặc là dì.”

Trước đây Phó Hoành Dật vốn cũng không để ý vấn đề này lắm, nhưng bây giờ nghe người bạn nhỏ này gọi mình là chú, rồi lại gọi Thẩm Thanh Lan là chị, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác phiền muộn.

http://tieulun.hopto.org

“Nhưng chị còn trẻ như vậy, chẳng phải dì là từ dùng để gọi người già sao.” Tinh Tinh cũng rất nghiêm túc nhìn Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật: “…” Trái tim anh tan nát.

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan tràn ngập nụ cười, nhìn Phó Hoành Dật đang vì một câu nói của người bạn nhỏ mà oán giận không nói nên lời, “Dì là vợ của chú, cháu nên gọi dì là dì, nếu không thì chẳng phải vai vế của dì sẽ nhỏ hơn chú sao?”

Tinh Tinh suy nghĩ một chút, rồi nghiêm túc gật đầu, “Chị nói đúng, vậy sau này em sẽ gọi chị là ‘chị dì’.”

Kiểu xưng hô này là thế nào vậy? Thẩm Thanh Lan toát mồ hôi, cô thật sự không thể hiểu nổi lối tư duy của người bạn nhỏ này.

“Sao lại đứng ngoài cửa cả vậy, mau vào đi. Hoành Dật, dẫn vợ cậu vào đây.” Trong nhà truyền đến giọng nói sang sảng của một người đàn ông.

Thẩm Thanh Lan theo Phó Hoành Dật vào nhà thì thấy một người đàn ông trên ghế sô-pha, có vẻ lớn hơn Phó Hoành Dật vài tuổi, khoảng bốn mươi. Tướng mạo anh ấy cũng như giọng nói của anh, rất chân chất, đây có lẽ là Chương Tào Đông mà Phó Hoành Dật nói.

http://tieulun.hopto.org

Chương Tào Đông nhìn Thẩm Thanh Lan vài giây, sau đó liền dời mắt đi, “Đây chắc là em dâu nhỉ? Mau ngồi xuống, đừng khách sáo, cứ coi đây như nhà của mình nhé.”

Khóe môi của Thẩm Thanh Lan khẽ cong lên, cô cảm ơn rồi ngồi xuống ghế sô-pha.

“Chị dì, mời chị uống nước trái cây.” Tinh Tinh đi từ phòng bếp ra, trong tay bê một ly nước trái cây. Thẩm Thanh Lan nhận lấy, nói, “Cảm ơn Tinh Tinh.”

“Dì là dì, chị là chị, con xưng hô kiểu gì vậy? Phải gọi người khác đàng hoàng, biết chưa?” Chương Tào Đông nghe cách xưng hô của con gái, liền khẽ trách một câu. Anh ấy không hề nghe được đoạn đối thoại ngoài cửa vừa rồi.

Cô bé Tinh Tinh lè lưỡi, ăn nói hùng hồn, “Chị còn trẻ như vậy, gọi dì sẽ làm chị già đi. Phụ nữ đều thích người khác gọi mình là chị, như vậy sẽ nghe trẻ hơn. Nhưng chú và chị là vợ chồng, không thể làm rối loạn… rối loạn…” Nhất thời nghĩ không ra từ tiếp theo, Tinh Tinh nhíu đôi mày nhỏ.

“Không thể làm rối loạn vai vế, vì thế con gọi chị là ‘chị dì’.”

Cô bé tinh ranh, đôi mắt to tròn lanh lợi đảo quanh, trông vô cùng đáng yêu.

Chương Tào Đông biết tính tình của con gái, đành bất đắc dĩ nhìn cô bé một cái rồi nói, “Em dâu, thật ngại quá.”

Thẩm Thanh Lan cười lắc đầu, “Trẻ con vô tư mà.”

Đúng lúc này, chị Chương bưng đồ ăn từ trong phòng bếp đi ra. Chương Tào Đông lập tức đến giúp chị ấy, “Sao em không gọi anh một tiếng, nóng thế này, bỏng tay thì sao?”

Tuy rằng giọng điệu trách cứ, nhưng lại làm người nghe cảm thấy ấm áp lạ thường.

“Em có phải là đất sét đâu, sao lại dễ bị bỏng như vậy được. Trong nhà còn có khách, anh nói mấy lời này không sợ Hoành Dật với Thanh Lan chê cười sao?” Chị Chương liếc chồng một cái, nói.

Chương Tào Đông đi vào nhà bếp, bưng thức ăn ra giúp Chị Chương. Thẩm Thanh Lan muốn đi vào giúp một tay nhưng lại bị chị Chương cản, “Em là khách, sao có thể để em làm những việc này? Em cứ ngồi đây chờ ăn là được.” Sau đó lại gọi với vào phòng ngủ, “Tinh Tinh, mau rửa tay ăn cơm đi.”

Tinh Tinh ở bên trong vâng một tiếng, rồi chạy ù vào phòng vệ sinh rửa tay.

Cơm tối vô cùng phong phú, gà vịt thịt cá đầy đủ cả,

“Chị dâu, sao chị lại làm nhiều món như thế, không ăn hết thì thật lãng phí.” Phó Hoành Dật cười nói.

“Không biết em dâu thích ăn gì nên làm mỗi món một ít, đều là mấy món ăn gia đình, em dâu đừng chê.” Chị Chương ngồi xuống, nói với Thẩm Thanh Lan.

“Em không kén ăn, chị dâu làm đồ ăn hương sắc đầy đủ, trông rất ngon.”

Chương Tào Đông và Phó Hoành Dật uống rượu, còn Thẩm Thanh Lan và chị Chương thì nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại nói với Tinh Tinh mấy câu. “Em thích thì ăn nhiều một chút, sau này cũng có thể thường xuyên đến nhà chị ăn cơm.”

Tính tình của Chị Chương rất thoải mái nhiệt tình, Thẩm Thanh Lan tuy ít nói nhưng cũng không phải là người giao tiếp tệ nên hai người rất hòa thuận.

Tinh Tinh ăn cơm rất ngoan, trên bàn ăn sạch sẽ, chỉ gắp đĩa rau ở gần mình, cũng không dầm cơm trong bát, chứng tỏ ba mẹ bé đã bỏ công dạy dỗ.

“Sao em không thấy bé út nhà chị đâu?” Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan ngồi trên sô-pha tán gẫu với chị Chương.

http://tieulun.hopto.org

Chị Chương đang đan áo len, trông có vẻ như là của trẻ con, “Hôm nay nó ở nhà trẻ chơi hăng quá, vừa về nhà đã than mệt nên đi ngủ sớm rồi, chị không đánh thức nó dậy.”

Hai người trò chuyện câu được câu không. Thấy đã sắp đến chín giờ, cô bạn nhỏ Tinh Tinh bắt đầu ngủ gà ngủ gật, rõ ràng đã vô cùng buồn ngủ, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật bèn tạm biệt ra về.

“Em dâu, hôm khác lại đến đây chơi nhé, chị dâu em cả ngày ở nhà một mình, vừa khéo hai người có thể bầu bạn.” Chương Tào Đông cười nói.

Thẩm Thanh Lan đáp vâng.

Ra khỏi nhà họ Chương, Thẩm Thanh Lan đi bên cạnh Phó Hoành Dật, “Tình cảm của anh chị Chương tốt quá nhỉ?”

Từ những hành động tối nay, Thẩm Thanh Lan có thể thấy tình cảm của vợ chồng Chương Tào Đông không tệ.

Phó Hoành Dật gật đầu, “Tình cảm của họ quả thật rất tốt. Quê của anh Chương ở Sơn Đông, anh ấy là bạn học thời đại học với chị Chương, sau khi tốt nghiệp đại học liền đi lính. Anh ấy và chị dâu yêu xa một thời gian, chị dâu ở lại Sơn Đông làm việc, quan hệ của hai người họ cứ như vậy kéo dài đến tám năm vẫn chưa có cơ hội kết hôn.”

http://tieulun.hopto.org

“Người nhà không phản đối sao?” Thẩm Thanh Lan tò mò, trong tình huống thế này thường đều bị gia đình nhà gái phản đối.

“Có chứ, gia đình chị dâu vẫn luôn phản đối chuyện của của hai anh chị. Dù sao thời gian hai người họ ở bên nhau cũng quá ít, trừ phi anh Chương xuất ngũ, bằng không thì dù kết hôn rồi, vợ chồng bọn họ vẫn phải ở riêng. Hơn nữa, năng lực của chị dâu lúc đó quá xuất sắc nên được thăng chức rất nhanh, tiền lương một năm của chị ấy vượt xa một người lính như anh Chương.

Hai bên gia đình đều khuyên bọn họ chia tay, thậm chí về sau anh Chương còn do dự. Suy cho cùng thì chị Chương quá ưu tú, cho dù anh ấy có cố gắng đến mấy cũng theo không kịp bước tiến của chị. Sau đó, anh ấy đã đề nghị chia tay. Trong cơn tức giận, chị Chương liền trực tiếp từ chức, chạy đến thủ đô tìm anh ấy, cầu hôn anh Chương trước mặt tất cả mọi người trong quân khu, vì vậy hai người bọn họ liền kết hôn.”

“Bởi vì Chị Chương tự làm theo ý mình nên người lớn trong nhà rất tức giận, tuyên bố từ mặt chị Chương, cũng vì vậy mà chị dâu đã nhiều năm không dám về nhà mẹ ruột. Sau đó, chị Chương mang thai nên chuyển thẳng về thủ đô làm việc và tùy quân theo anh Chương. Mãi cho đến khi đứa thứ hai chào đời, quan hệ giữa chị ấy và người nhà mới dịu đi một chút.”

Thẩm Thanh Lan lắng lặng lắng nghe, không ngờ người phụ nữ cởi mở thẳng thắn kia còn có tính cách dám yêu dám hận như thế. Có điều… Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật một cái. Nếu đổi lại là cô, cô nghĩ mình cũng sẽ lựa chọn như thế.

Vào phòng, Thẩm Thanh Lan dí dỏm nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật, “Sao

anh lại biết rõ như vậy?”

“Lúc anh Chương uống say đã kể với anh.” Phó Hoành Dật trả lời, người đàn ông Sơn Đông cục mịch kia lúc uống say đã khóc như trẻ con, luôn miệng nói có lỗi với vợ, để chị ấy chịu nhiều thiệt thòi đau khổ, vì anh ấy mà từ bỏ nhiều thứ như vậy.

Mặc dù chỉ là một người ngoài cuộc nhưng anh thấy vậy cũng rất đau lòng. Lúc đó, anh và Thẩm Thanh Lan còn chưa quen nhau.

Phó Hoành Dật bỗng dừng bước, đưa mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, anh là một quân nhân, anh thật sự rất yêu quân đội. Đôi khi trong một khoảng thời gian, có thể anh cũng sẽ như anh Chương, rất ít khi về nhà, thời gian để chăm sóc em cũng sẽ ít hơn. Em phải ăn một mình, ngủ một mình, thậm chí có thể khi xảy ra chuyện, anh cũng không kịp trở về bên cạnh em, có chồng mà cũng như không. Em có oán trách anh vì đã kéo em vào một cuộc sống như thế không?”

Ánh mắt anh khẽ run, cho thấy lúc này trong lòng anh đang rất khẩn trương.

Thẩm Thanh Lan khẽ thở dài, tiến đến một bước, ôm eo anh rồi nhẹ nhàng nói, “Phó Hoành Dật, em chưa bao giờ hối hận vì lựa chọn ban đầu của mình cả.”

Ngược lại, em còn rất cảm kích mình của lúc đó vì đã đưa ra quyết định cầu hôn, cũng cảm kích anh vì đã đồng ý với quyết định của em.

Tâm trạng của Phó Hoành Dật dần thả lỏng, đáy mắt anh hiện ra ánh sáng rạng ngời, “Dù em có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi, anh đã quyết không buông tay em rồi, bây giờ không, sau này cũng sẽ không. Nhất định kiếp này em phải cùng anh từ từ già đi rồi.”

Giọng nói trầm ấm nam tính cất lên lời tâm tình khiến người khác cảm động nhất trên đời này.

Thẩm Thanh Lan lại hôn lên môi Phó Hoành Dật, nhưng không lướt nhẹ như chuồn chuồn lướt nước nữa. Cô đưa lưỡi ra, lướt theo bờ môi của Phó Hoành Dật, dịu dàng mà lưu luyến.

Phó Hoành Dật chỉ cảm thấy một luồng nhiệt xông thẳng xuống bụng dưới, cả người lập tức căng cứng. Ánh mắt anh sâu thẳm, anh đưa tay đỡ lấy đầu Thẩm Thanh Lan, để nụ hôn này càng sâu hơn.

Nụ hôn vừa kết thúc, Phó Hoành Dật đã bế bổng Thẩm Thanh Lan lên, đi vào phòng ngủ, chuyện ban ngày chưa hoàn thành, buổi tối phải tiếp tục.

***

Vu Hiểu Huyên cảm thấy gần đây Hàn Dịch rất kỳ lạ, chẳng những ngày nào cũng đến công ty, mà còn thường xuyên xuất hiện trước mắt cô ấy.

http://tieulun.hopto.org

“Giám đốc Hàn, sao anh lại tới đây nữa rồi?” Vu Hiểu Huyên bất đắc dĩ nhìn Hàn Dịch.

Sắc mặt Hàn Dịch hơi đen đi, con bé chết tiệt này, tôi tới thăm em, vậy mà em lại trưng ra vẻ mặt ghét bỏ này là có ý gì đây?

Hàn Dịch đặt mạnh một cái túi xuống bàn, tức giận trả lời một câu, “Tôi ăn no không có chuyện gì làm, được không?”

Anh ta cũng không thể nói mình đã phải xếp hàng hẳn một tiếng đồng hồ để mua thức ăn cho cô nhóc này được.

Vu Hiểu Huyên ngửi ngửi, mắt sáng lên, “Bánh bao chiên của Trương Sinh Ký, anh mua cho tôi sao?”

Nói rồi, cô ấy đưa tay mở cái túi trước mắt ra, hương thơm ngào ngạt liền lan tỏa trong không khí, khiến Vu Hiểu Huyên ngay lập tức cảm thấy đói bụng.

“Tôi đem cho chó ăn.” Hàn Dịch hung dữ nói. Vu Hiểu Huyên nhe răng, nhưng không phản bác lại, người ta đã lặn lội đường xa mua đồ ăn cho mình, hơn nữa thái độ vừa rồi của cô ấy quả thực không được tốt lắm, nên giờ cô ấy phải thông cảm cho người ta.

Ừm, cô ấy rộng lượng hiểu chuyện, không tính toán với anh ta.

http://tieulun.hopto.org

Mũi cũng tinh thật, Hàn Dịch thầm mắng một câu. Thấy Vu Hiểu Huyên cầm một cái bánh bao lên cho vào miệng, vẻ mặt khi ăn vô cùng hạnh phúc, cặp mắt hoa đào của anh ta ngập tràn ý cười.

Khi ông nội còn sống, anh ta từng nghe ông nội nói rằng có thể xem phúc phận của một người qua dáng vẻ khi ăn của người đó. Người như Vu Hiểu Huyên là thuộc kiểu người có phúc, ai nhìn cô ấy ăn cũng sẽ cảm thấy thế giới này thật sự vô cùng hạnh phúc, được sống là điều vui vẻ nhất, dù là người kén ăn cũng sẽ thấy thèm ăn.

Thấy Vu Hiểu Huyên ăn ngon miệng, Hàn Dịch cười nói, “Tôi cũng đói bụng, sao cô không chừa lại cho tôi một cái?”

Vu Hiểu Huyên ngẩng đầu, trong miệng còn ngậm nửa cái bánh bao chiên, dáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

“Tôi nói tôi cũng đói bụng, tôi cũng muốn ăn.”

Vu Hiểu Huyên cố gắng nhai hết nửa cái bánh bao chiên trong miệng. Thật ra cô ấy rất muốn nói chuyện, nhưng bây giờ không nói được. Cô ấy chỉ chỉ vào mấy cái bánh bao chiên, ra hiệu cho Hàn Dịch bằng ánh mắt, ý là “Anh muốn ăn thì ăn đi, tôi cũng đâu cấm anh ăn“.

Hàn Dịch nhìn đôi đũa trên tay cô ấy bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Vu Hiểu Huyên hiểu ra, bèn đưa đôi đũa cho anh ta, nhưng Hàn Dịch lại không nhận.

Vu Hiểu Huyên nhíu mày, nuốt chỗ bánh bao trong miệng, “Chẳng phải anh muốn ăn sao?”

“Cô gắp cho tôi.” Hàn Dịch đáp.

Vu Hiểu Huyên càng nhíu chặt mày hơn, “Anh không có tay à, sao không tự gắp?” Một người đàn ông cao to thế này mà lại bắt người khác đút, có quái đản không chứ?

Hàn Dịch đen mặt, con bé chết tiệt không hiểu tình ý này, sao anh ta lại vừa ý cô ấy cơ chứ?

“Tôi xếp hàng lâu như vậy, cô đút tôi ăn một cái bánh bao cũng không quá đáng chứ?”

Đúng là không quá đáng chút nào, Vu Hiểu Huyên oán thầm một câu, nhưng vẫn gắp một cái bánh bao lên đưa tới bên miệng Hàn Dịch, “Nè, ăn đi, Hàn đại thiếu gia.”

Ánh mắt Hàn Dịch đầy ý cười, anh ta cắn một cái, ừm, mùi vị thật không tệ. Thảo nào cô gái này lại thích ăn như thế. Lần sau anh ta nhất định sẽ mua nhiều hơn một chút, rồi lại em một miếng, tôi một miếng như bây giờ.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch vui vẻ tưởng tượng, còn Vu Hiểu Huyên lại nhíu mày nhìn anh ta. Ăn có một cái bánh bao mà cũng chậm chạp như vậy, mãi vẫn chưa ăn xong một miếng.

Hàn Dịch nuốt miếng bánh bao trong miệng, cúi đầu ăn nốt nửa cái còn lại. Cảnh tượng này vô tình bị một trợ lý đi ngang qua nhìn thấy. Người này vừa mới đến công ty, hiện đang làm trợ lý cho một nghệ sĩ mới, bình thường chỉ làm mấy việc lặt vặt.

Lúc trở về chỗ, nghệ sĩ kia đang nổi giận vì một hợp đồng quảng cáo vừa đến tay lại bị một nghệ sĩ khác hớt tay trên. Cô ta vất vả lắm mới có được hợp đồng đó, thế mà lại bị người khác cướp mất, cô ta không tức giận mới là lạ.

“Mấy người nhìn lại mình đi, có chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, tôi còn cần mấy người làm gì nữa? Tôi thuê mấy người về là để làm việc, không phải mời về làm ông bà của tôi đâu.” Vẻ mặt của nghệ sĩ vô cùng giận dữ, chỉ trích nhân viên trang điểm, lại thấy trợ lý đi đến, “Còn cô nữa, chỉ bảo cô đi lấy chút đồ, cô đã chạy lên sao Hỏa lấy sao?”

Trợ lý kia không trả lời, chỉ lặng lẽ cúi đầu. Là trợ lý của cô ta thì cũng đã quen phải chịu đựng rồi. Nhưng nhân viên trang điểm thì khác, hôm nay cô ấy chỉ đến làm giúp một buổi, tự nhiên lại bị nghệ sĩ này giận cá chém thớt, vẻ mặt cô ấy rất khó coi, lập tức thu dọn đồ đạc, “Nếu cô đã cảm thấy tôi trang điểm không đẹp thì mời người khác đi. Còn nữa, tiền lương của tôi là do công ty trả chứ không phải cô.”

Cô ấy xách đồ lên rồi bỏ đi, “Bản lĩnh thì nhỏ mà tính tình thì phách lối.”

Nghệ sĩ kia tức xanh mặt, thấy các nghệ sĩ khác nhìn sang thì quát, “Nhìn cái gì mà nhìn, liên quan tới mấy người sao? Ai cũng rảnh rỗi không có chuyện gì làm đúng không?”

Các nghệ sĩ khác đã tiếp xúc với cô ta được một thời gian, cũng biết tính tình cô ta nên cũng chẳng thèm để ý nữa, xoay người đi chỗ khác làm việc của mình, không thèm nhìn cô ta lấy một cái.

Không thể trút giận lên người khác, nghệ sĩ kia liền trút giận lên người trợ lý nhỏ của mình, “Cứ cúi đầu thì cho là tôi không biết trong lòng cô đang mắng tôi sao? Cô cũng coi thường tôi đúng không, đến khi tôi nổi tiếng thì các người sẽ phải khóc lóc thôi. Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau thu dọn chỗ này đi.”

Trợ lý khúm núm đáp vâng một tiếng, sau đó thu dọn đồ đạc rồi đi vào nhà vệ sinh.

“Nghệ sĩ của cô xấu tính thật, cho dù có là ngôi sao nổi tiếng cũng không phách lối như cô ta đâu. Còn chưa thành công mà đã như vậy rồi, nếu sau này nổi tiếng chắc sẽ làm cha mẹ thiên hạ cho xem. Nếu tôi là cô thì đã đổi sang một nghệ sĩ khác từ lâu rồi.” Trợ lý Vương đúng lúc cũng vào nhà vệ sinh, thấy cô trợ lý kia thì không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Trợ lý kia cười cười, “Chị ấy bình thường cũng được lắm, chắc là mấy ngày nay tâm trạng không tốt thôi, cũng không có gì to tát đến nỗi không chịu được. Bị mắng vài câu cũng chẳng mất miếng thịt nào mà.”

Trợ lý Vương lắc đầu, không đồng ý với thái độ của cô ấy. Bọn họ là trợ lý chứ không phải là người hầu của nghệ sĩ, cũng không bán mình cho ai cả. Vậy thì tại sao lại không thể nói chuyện đàng hoàng với bọn họ? Theo cô ấy thấy, cô trợ lý này thường hay bị mắng cũng là do cô ấy tự chuốc lấy thôi. Chứ nếu dám phản kháng như cô ấy thì xem cô nghệ sĩ kia có còn dám mắng chửi như vậy nữa hay không.

"Cô ấy à, đúng là hiền lành quá rồi." Cô ấy nói một câu, sau đó bỗng nhiên tới gần cô trợ lý kia, nhỏ giọng nói, "Cô có biết không, hôm nay Giám đốc lại tới công ty đấy, còn đi tìm Vu Hiểu Huyên."

Cô trợ lý kia hơi khựng lại, nhớ tới cảnh tượng lúc nãy nhìn thấy, do dự một chút rồi nhỏ giọng hỏi, "Vu Hiểu Huyên và Giám đốc có quan hệ như thế nào vậy?"

Trợ lý Vương nhìn xung quanh, thấy không ai mới nói nhỏ, "Tôi nghe nói Vu Hiểu Huyên được Giám đốc bao nuôi đấy."

Trợ lý kia mở to hai mắt, không thể nào, Vu Hiểu Huyên trông không giống hạng người như vậy mà. Tuy rằng cô gái này không phải là trợ lý của Vu Hiểu Huyên, nhưng lại rất hay nói chuyện với mấy trợ lý của cô ấy, bọn họ đều nói tính tình của Vu Hiểu Huyên cực kỳ tốt, rất dễ chung đụng, hơn nữa còn rất đơn thuần nhiệt tình, người như vậy sao có thể được bao nuôi chứ?

"Cô đừng nghi ngờ. Nghĩ mà xem, nghệ sĩ nhà cô và Vu Hiểu Huyên vào công ty cùng một lúc, thế nhưng Vu Hiểu Huyên liên tục có hợp đồng quảng cáo, phim truyền hình cũng hết bộ này đến bộ khác, bây giờ còn được hợp tác đóng phim cùng Andrew nữa, rõ ràng công ty rất nâng đỡ cô ấy. Nếu cô ấy và

Giám đốc không có quan hệ kia thì người ta sẽ giúp đỡ cô ấy như thế sao? Hơn nữa, cô ấy còn nằm dưới trướng của chị Linda đấy, mà chị Linda là ai chứ?"

Trợ lý Vương giơ ngón tay cái lên, "Chị ấy là người đại diện số một đấy, cô xem trong giới nghệ sĩ này đã có biết bao người thành công nhờ được chị ấy dẫn dắt."

"Có lẽ Giám đốc đang đeo đuổi cô ấy đấy, dù sao cô ấy cũng rất xinh đẹp mà." Trợ lý kia vẫn không tin lắm.

Trợ lý Vương phì cười một tiếng, "Chuyện này mà cô cũng tin sao? Cô xem xem trong công ty của chúng ta có bao nhiêu nghệ sĩ, đâu phải không có ai xinh đẹp bằng Vu Hiểu Huyên đâu? Ngay cả nghệ sĩ nhà cô cũng đẹp hơn Vu Hiểu Huyên nhiều, vậy mà Giám đốc có nhìn trúng ai đâu?

Hơn nữa, Giám đốc có địa vị thế nào chứ? Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc tập đoàn Hàn thị, Thánh Huyên chúng ta chỉ là một trong những công ty của anh ấy thôi. Gia thế của anh ấy như vậy mà lại đi chủ động theo đuổi phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ có xuất thân bình thường sao?"

"Hơn nữa," Trợ lý Vương dừng lại một chút, "Giám đốc là công tử đào hoa nổi tiếng cả thủ đô này đó, anh ấy quen vô số bạn gái, nhưng chưa từng quen cô gái nào quá ba tháng, thay bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo. Theo tôi thấy thì Vu Hiểu Huyên này cũng chỉ là một trong số đó thôi! Bây giờ Giám đốc còn có hứng thú với cô ấy, vì thế mới dành tất cả tài nguyên cho cô ấy. Đợi đến khi Giám đốc để ý người mới rồi thì không chừng cô ấy sẽ chẳng còn là cái thá gì đâu."

http://tieulun.hopto.org

“Có điều, Vu Hiểu Huyên này cũng giỏi thật đấy, trước đây cả tháng cũng không thấy Giám đốc đến Thánh Huyên lần nào, vậy mà dạo này lại thường xuyên xuất hiện ở công ty như vậy. Hôm nay tôi còn thấy Giám đốc cầm một cái túi trong tay, chắc là cho Vu Hiểu Huyên rồi. Cũng không biết cô ấy có thể giữ lòng Giám đốc được bao lâu nữa.”

Cô trợ lý kia yên lặng lắng nghe, không xen vào câu nào. Cô ấy không thích bàn tán thị phi sau lưng người khác, nhưng cũng sẽ không tự tiện cắt ngang lời nói của người ta, nghe trợ lý kia thọc mạch xong, cô ấy chỉ cười cười, “Mấy chuyện này đều là chuyện của người khác, có liên quan gì đến chúng ta đâu, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.”

Trợ lý Vương bĩu môi, nhưng cũng không phản bác gì, chỉ rửa tay, xem như kết thúc chủ đề này ở đây.

Bên ngoài cửa phòng vệ sinh, một nghệ sĩ đang đứng đó, hai tay siết chặt, sắc mặt u ám. Thấy người bên trong sắp đi ra, cô ta liền xoay người đi khỏi.

Trở lại phòng nghỉ, nghệ sĩ này càng nghĩ lại càng khó chịu. Vừa rồi cô ta đã nghe được mấy lời nói của trợ lý Vương. Thật ra Vu Hiểu Huyên ký hợp đồng còn sau cô ta một tháng, vậy mà bây giờ đã phát triển hơn các tiền bối đi trước rất nhiều, nói không đố kỵ thì là nói dối.

Trước đây cô ta chưa từng nghĩ tới sẽ ra tay với Hàn Dịch. Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, Hàn Dịch là người nắm quyền tập đoàn Hàn thị, lại là người thừa kế của nhà họ Hàn, nếu như có thể dính líu tới anh ta dù chỉ là trong một thời gian ngắn thì cũng đã quá đủ với cô ta rồi. Đến khi Hàn Dịch

chán thì cô ta cũng đã có thứ mình muốn. Huống chi Hàn Dịch lại rất đẹp trai, nếu cô ta theo anh ta thì cũng không thiệt thòi gì.

Nghệ sĩ nọ nhìn bóng mình trong gương một cái, thấy gương mặt tươi trẻ xinh đẹp của mình liền nở nụ cười. Quả thật cô ta có vốn liếng hơn Vu Hiểu Huyên nhiều, nếu Vu Hiểu Huyên đã có thể thì tại sao cô ta lại không thể chứ?

Nghệ sĩ nọ lấy đồ trang điểm ra, cẩn thận trang điểm.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 202: Đánh nhau

“Này, Vu Hiểu Huyên, cô ăn nhiều như vậy mà không sợ béo chết à.” Hàn Dịch nhìn Vu Hiểu Huyên liên tục ăn bánh bao chiên, ngay cả thời gian nói chuyện với anh ta cũng không có, cho nên anh ta không nhịn được mà hỏi.

Vu Hiểu Huyên ngẩng đầu lên, Hàn Dịch mua mười lăm cái bánh bao, nhưng anh ta lại chỉ ăn một cái, mấy cái còn lại đều vào bụng Vu Hiểu Huyên hết, cái cuối cùng lúc này cũng đang ở trên tay của cô ấy.

“Đã lâu rồi tôi không được ăn bánh bao của Trương Sinh Ký, với lại, bây giờ tối nào tôi cũng tập thể dục, không béo được đâu.”

Hàn Dịch nhướng mày, dáng vẻ như không thể tin được, “Ngày nào cô cũng tập sao?”

“Đương nhiên, Thanh Lan nói kiên trì tập thể dục là cách giảm béo tốt nhất.” Từ sau lần cô ấy phải nhập viện vì ăn quá nhiều thịt, chị Linda bỗng nhiên thả lỏng chuyện ăn uống của cô ấy hơn rất nhiều, nhưng vẫn đưa ra một yêu cầu nhỏ, đó là cân nặng không được tăng, vậy thì… Ha ha…

Để có thể ăn thoải mái, Vu Hiểu Huyên đã bỏ không ít thời gian và công sức vào việc tập thể dục khiến Linda không khỏi ngạc nhiên, còn đặc biệt mời cho cô ấy một huấn luyện viên riêng, thỉnh thoảng lại chụp cho Vu Hiểu Huyên vài tấm ảnh trong lúc tập, bảo cô ấy đăng lên tài khoản weibo được mở cho riêng cô ấy, coi như một loại hình thức tuyên truyền.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì Vu Hiểu Huyên chăm chỉ luyện tập nên dạo này Linda không kiểm soát chuyện ăn uống của cô ấy nghiêm khắc như trước nữa, ngược lại còn rất vừa ý với cách sinh hoạt hiện tại của Vu Hiểu Huyên.

Thật ra Hàn Dịch biết chuyện Vu Hiểu Huyên ngày nào cũng tập thể dục, bởi vì anh ta rất hay xem weibo của Vu Hiểu Huyên. Nghĩ đến đây, anh ta lại duỗi tay ra.

Vu Hiểu Huyên nhìn bàn tay trước mắt, vừa ngờ vực vừa khó hiểu nhìn Hàn Dịch, “Làm gì vậy? Đến cái bánh bao chiên cuối cùng mà anh cũng muốn tranh với tôi sao?”

Hàn Dịch đen mặt, trông anh ta tham ăn như vậy sao?

“Đưa điện thoại đây.” Hàn Dịch tức giận.

“À.” Vu Hiểu Huyên ngoan ngoãn đưa điện thoại di động cho anh ta, Hàn Dịch cầm lấy, thấy có mật mã khóa màn hình thì liền nhập mấy số vào, quả nhiên mở được. Anh ta âm thầm lắc đầu, cô gái này thật ngây ngô, lại dám để mật mã là ngày sinh nhật mình.

Mở weibo trên điện thoại, quả nhiên anh ta thấy con bé này không follow anh ta, đúng là con bé chết tiệt vô lương tâm, vậy mà trước đây anh ta lại không để ý. Hàn Dịch nhấn follow rồi trả điện thoại di động lại cho cô ấy.

“Anh lấy điện thoại của tôi làm gì vậy?” Vu Hiểu Huyên bây giờ mới thắc mắc.

“Vu Hiểu Huyên, từ trước đến nay phản ứng của cô đều chậm như vậy sao?” Hàn Dịch cười nhạo, anh ta đã làm xong rồi mà cô ấy mới hỏi, chưa thấy ai ngốc như vậy.

Vu Hiểu Huyên nổi giận, “Anh mới chậm chạp đấy, cả nhà anh đều chậm chạp.”

Hàn Dịch lắc đầu cười, biết lát nữa cô ấy còn phải làm việc nên không chọc ghẹo cô ấy nữa, “Được rồi, tôi còn có việc, đi trước đây.”

Anh ta lắc lắc chìa khoa trong tay, đứng dậy định đi.

“Hàn Dịch, hôm nay… cám ơn anh nhé.” Giọng nói lanh lảnh của Vu Hiểu Huyên truyền đến từ phía sau.

Hàn Dịch khẽ nhếch môi, tâm trạng cực kỳ tốt, nhưng anh ta không xoay người lại mà chỉ vẫy tay về phía sau, bước đi vô cùng phóng khoáng.

“Giám đốc Hàn.” Một giọng nói nữ nũng nịu mềm nhũn vang lên từ phía sau.

Hàn Dịch dừng bước, xoay người lại thì thấy một cô gái đứng cách anh ta không xa, đang liếc mắt đưa tình với anh ta.

Hàn Dịch nhướng mày, chiêu trò thế này anh ta đã thấy nhiều rồi, dĩ nhiên sẽ không cho rằng đây là cuộc gặp gỡ tình cờ. 90% là cô ả này cố ý chờ anh ta.

Thấy Hàn Dịch không bỏ đi, cô gái kia mừng thầm trong lòng, nhanh chóng bước đến trước mặt Hàn Dịch, mỉm cười dịu dàng, “Giám đốc Hàn, chào anh, em là Tô Linh, nghệ sĩ dưới trướng Thánh Huyên.”

Tô Linh chính là nghệ sĩ của người trợ lý nhỏ vừa nãy. Cô ta nghe lén trợ lý của mình và người khác nói chuyện nên lập tức nảy sinh ý đồ với Hàn Dịch. Nhưng trong công ty nhiều tai mắt, cô ta không tiện ra tay, lại không biết cách thức liên lạc với Hàn Dịch nên chỉ có thể đến bãi đỗ xe chờ anh ta, quả nhiên đã chờ được.

“Có việc gì?” Hàn Dịch hỏi, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra tâm trạng.

Trước khi tới đây, Tô Linh đã cố ý thay một bộ đồ có thể tôn lên vóc dáng được xem như là hoàn hảo của tô ta, nhất là khe ngực của cô ta cứ lấp ló trước mắt Hàn Dịch. Bất cứ một người đàn ông nào nhìn thấy hình ảnh thế này cũng sẽ không thể thờ ơ.

Mắt Tô Linh hơi lóe lên, cô ta tiếp tục tiến lên phía trước một bước, “Giám

đốc Hàn, em đã muốn làm quen với anh từ lâu, cũng vì anh nên em mới đến Thánh Huyên. Hôm nay có thể gặp anh, em thật sự rất vui, không biết Giám đốc Hàn có thể cho em cách thức liên lạc được hay không?”

Cô ta tỏ vẻ ngượng ngùng nhút nhát nói, ngay cả tên ngốc cũng có thể hiểu được tình ý ám chỉ trong ánh mắt của cô ta, nói gì đến một người phong lưu sành sỏi như Hàn Dịch. Trong mắt Hàn Dịch hiện vẻ châm chọc, trông anh ta giống mấy kẻ bụng đói ăn quàng như thế sao? Bất cứ hạng phụ nữ nào nhào tới thì anh ta cũng sẽ phải nhận sao?

“Nói xong chưa?” Hàn Dịch lạnh giọng hỏi.

Tô Linh sửng sốt, hình như chưa kịp hiểu ra.

“Tôi không có hứng thú với kiểu phụ nữ như cô, nếu đã nói xong thì cô có thể đi được rồi.” Hàn Dịch lười phí lời với cô ta.

Lần này, Tô Linh thật sự ngây người, không thể tin được nhìn Hàn Dịch bỏ đi. Cô ta vô thức đuổi theo, kéo tay Hàn Dịch lại, “Giám đốc Hàn.”

Hàn Dịch rũ mắt nhìn bàn tay nắm chặt cổ tay mình, đáy mắt u ám lạnh lẽo, “Buông ra.”

Tô Linh rùng mình một cái, vô thức buông tay Hàn Dịch, khí thế trên người Hàn Dịch vừa rồi quả thật quá lạnh lẽo.

Hàn Dịch xoay người lại, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mặt Tô Linh, “Nếu muốn có được chỗ đứng cho riêng mình thì nên lo mà cải thiện bản thân tốt hơn. Tuy tôi có rất nhiều tiền, nhưng công ty của tôi cũng không nuôi những kẻ bất tài.”

Sắc mặt Tô Linh lúc xanh lúc trắng, nhất là khi thấy ánh mắt khinh thường của Hàn Dịch, cô ta lại càng xấu hổ hơn, chỉ biết luống cuống đứng đó. Thật ra đây cũng là lần đầu tiên cô ta làm chuyện thế này, cho nên bây giờ liền cảm thấy vô cùng lúng túng.

Hàn Dịch không muốn nhìn người phụ nữ này thêm nữa, lái xe bỏ đi.

Tô Linh đứng chôn chân tại chỗ, khuôn mặt đỏ tía vì xấu hổ và tức giận. Từ trước đến nay, đám đàn ông đều tán tụng cô ta, đây lần đầu tiên cô ta bị đàn ông khinh bỉ, lại còn do cô ta tự dâng tới cửa nữa chứ. Cái cảm giác này thật sự khó chịu muốn chết.

Cô ta căm hận dậm chân, xoay người định bỏ đi thì thấy Vu Hiểu Huyên đứng cạnh thang máy, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi.

Vu Hiểu Huyên xuống để đưa ví tiền cho Hàn Dịch. Sau khi anh ta đi, cô ấy mới phát hiện ví tiền của anh ta rơi trên ghế, bèn vội vã mang xuống cho anh ta, nhưng không ngờ lại thấy được cảnh này.

“Sao cô lại ở đây?” Giọng điệu của Tô Linh cực kỳ khó nghe.

Vẻ mặt của Vu Hiểu Huyên hơi xấu hổ, dù sao cũng nhìn thấy loại chuyện này, lại còn bị đương sự bắt gặp. Nhưng giọng điệu của Tô Linh lại khiến Vu Hiểu Huyên thấy khó chịu, cô ta bị đàn ông từ chối cũng có phải do cô ấy đâu, quát cô ấy làm gì chứ?

“Tôi thích ở đâu thì tôi ở đó, liên quan gì tới cô.” Vu Hiểu Huyên đáp lại không hề khách sáo. Cô đã không khách sáo với tôi thì sao tôi phải khách sáo với cô? Con người cô ấy là như vậy, người khác đối xử với cô ấy thế nào thì cô ấy sẽ trả lại y như thế.

“Vu Hiểu Huyên, chẳng phải cô đang cười nhạo tôi sao? Cô đắc ý cái gì, cô cho là mình có thể đắc ý được bao lâu? Cũng chỉ là một kẻ dựa hơi đàn ông thôi.” Tô Linh căm tức nói, Hàn Dịch sao có thể không nể mặt cô ta như vậy được, nhất định là vừa rồi anh ta đã nhìn thấy Vu Hiểu Huyên ở đây nên mới cố ý khó dễ cô ta.

Vu Hiểu Huyên không ngờ lại bị người khác giận cá chém thớt, ngay cả Hàn Dịch cũng không biết cô ấy đứng ở đây. Vì lúc nãy Vu Hiểu Huyên đứng sau một cây cột, từ góc nhìn của Hàn Dịch thì hoàn toàn không thể thấy cô ấy được.

Tuy không biết trong lòng Tô Linh nghĩ như thế nào, nhưng lời nói của cô ta vẫn khiến Vu Hiểu Huyên rất khó chịu. Cô ấy quả thật đã dựa vào quan hệ để vào Thánh Huyên, cũng nhờ đó mới có ít tài nguyên, nhưng cô ấy cũng đã phải nỗ lực rất nhiều. Bây giờ Tô Linh nói vậy là có ý gì, muốn nói cô ấy bán thân sao?

http://tieulun.hopto.org

“Tô Linh, cô giữ mồm miệng sạch sẽ một chút. Nếu cô còn nói bậy nữa, có tin tôi xé rách miệng cô không?” Vu Hiểu Huyên trông ngoan ngoãn hiền lành, nhưng đó là vì người khác không chọc tới cô ấy. Nếu động vào cô ấy thì cô ấy sẽ lập tức biến thân thành con rồng dữ ngay.

“Tôi có nói bậy hay không thì trong lòng cô hiểu rõ, có ai trong công ty mà không biết cô có quan hệ mờ ám với Giám đốc Hàn chứ? Nếu không thì mọi người đều là người mới, dựa vào đâu mà một người có xuất thân không chính quy như cô lại có thể được phân đến dưới trướng chị Linda, còn có nhiều tài nguyên như vậy?” Vẻ mặt Tô Linh đầy khinh thường, đừng có làm kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ trinh tiết. Nếu cô thẳng thắn thừa nhận thì tôi còn có thể nể cô đôi chút.

Mặt Vu Hiểu Huyên biến sắc, “Tô Linh, cô nói chuyện phải bằng chứng, nếu không tôi có thể kiện cô tội phỉ báng người khác đấy.”

“Cô kiện đi, tôi nói sự thật thì sợ cái gì? Cùng lắm là tôi rời khỏi Thánh Huyên thôi.” Tô Linh cùng đường nên cắn càn, người đại diện của cô ta cũng đang quản lý mấy nghệ sĩ nữa nên bây giờ đã hoàn toàn bỏ mặc cô ta, bằng không thì cô ta cũng đã chẳng vội vã muốn bám víu Hàn Dịch như vậy. Đã không phát triển nổi ở Thánh Huyên nữa thì rời khỏi đây sớm cũng tốt, nhưng nếu Thánh Huyên chủ động hủy hợp đồng với cô ta thì càng tốt hơn.

“Bản thân cô dám làm còn sợ người khác biết sao? Thật ra đây chẳng phải là chuyện bình thường trong giới này sao, cô cũng không phải là người đầu tiên. Có điều, Hàn Dịch là công tử đào hoa nhất nhì thủ đô này, số phụ nữ đã từng ngủ với anh ấy còn nhiều hơn số tuổi của cô nữa kìa. Cô ấy à, tốt nhất là phải lấy lòng anh ấy nhiều một chút, đừng để anh ấy đá cô quá sớm đấy nhé.” Tô Linh vui sướng nói, thấy sắc mặt của Vu Hiểu Huyên càng ngày càng tái xanh, chẳng hiểu sao tâm trạng của cô ta rất khoái trá.

Vu Hiểu Huyên lao vụt lên, vung tay giáng cho cô ta một cái tát không hề nể nang, khiến cả gương mặt của Tô Linh bị nghiêng hẳn qua một bên.

Tô Linh không dám tin nhìn Vu Hiểu Huyên, “Cô dám đánh tôi? Cô dựa vào cái gì mà dám đánh tôi?”

Vu Hiểu Huyên thổi thổi tay mình, vừa rồi dùng quá nhiều sức nên đau quá, lòng bàn tay cô ấy cũng đỏ lên rồi, “Muốn đánh thì đánh thôi, chẳng lẽ còn cần chọn ngày à?”

Gương mặt Tô Linh vặn vẹo, vung tay muốn tát Vu Hiểu Huyên. Cô ta chưa bao giờ là một người tốt tính cả, bây giờ Vu Hiểu Huyên lại ra tay trước, cô ta không đánh trả mới là lạ. Hai người đánh nhau một trận dưới bãi đỗ xe, cuối cùng nhân viên bảo vệ ở phòng giám sát thấy có chuyện bất thường nên mới chạy đến can hai người.

May mà nơi đây là bãi đỗ xe của Thánh Huyên, được quản lý rất chặt, nên đám paparazzi không thể trà trộn vào, bằng không ngày mai hai người họ sẽ ở thành trò cười cho cả thủ đô này rồi.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Linda lạnh mặt nhìn Vu Hiểu Huyên, chị ấy chỉ vừa chớp mắt một cái mà Vu Hiểu Huyên đã gây rắc rối cho chị ấy rồi. Giỏi thật đấy! Lại còn đánh nhau với nghệ sĩ cùng công ty dưới bãi đỗ xe!

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên rụt cổ, “Là do cô ta mắng em trước.”

Tô Linh ngồi ở bên kia, ngồi cạnh cô ta là Anna, người đại diện của cô ta. Lúc này, sắc mặt Anna cũng rất khó coi. Anna cũng là nhân viên kỳ cựu trong Thánh Huyên, tuy không thể sánh được với Linda, nhưng nghệ sĩ được cô ấy dẫn dắt thành công cũng không ít.

“Là cô ta đánh trước.” Tô Linh chỉ vào Vu Hiểu Huyên rồi gào lên. Khuôn mặt cô ta lúc này rất khó coi, xanh xanh tím tím, còn sưng đỏ kinh khủng.

Gương mặt rất quan trọng với phụ nữ, huống hồ bọn họ còn dựa vào gương mặt để kiếm cơm, chưa cần soi gương cô ta đã biết mặt mình hiện giờ ra sao. Cô ta căm hận nhìn Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên không chịu yếu thế, trừng lại cô ta, “Nếu miệng của cô không thối như vậy thì sao tôi lại đánh cô? Cô có dám lặp lại cho mọi người nghe những lời cô vừa mắng tôi không?”

Mắt Tô Linh hiện vẻ chột dạ, những lời kia cô ta chỉ dám nói trước mặt Vu Hiểu Huyên, chứ làm sao dám nói trước mặt Linda và Anna.

“Vu Hiểu Huyên, cô đánh nhau mà còn cãi lý sao?” Linda nổi giận, mắng Vu Hiểu Huyên té tát, “Cô xem cô bây giờ còn ra cái thể thống gì, cô có định quay buổi quảng cáo chiều nay nữa hay không?”

http://tieulun.hopto.org

Tuy Tô Linh bị Vu Hiểu Huyên đánh thành đầu heo, nhưng Vu Hiểu Huyên cũng chẳng khá hơn là bao, trên mặt có vài vết cào, mặc dù không chảy máu nhưng dù có dặm nhiều phấn hơn cũng không thể che được.

Vu Hiểu Huyên không nói gì, lúc đó cô ấy quá tức giận nên hành động không nghĩ đến hậu quả.

Anna từ nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, cô ấy đã đoán được ít nhiều về nguyên nhân chuyện này. Nhìn Vu Hiểu Huyên, cô ấy biết đây là gà cưng gần đây của Linda và Giám đốc Hàn. Cô ấy cũng hiểu rõ tính tình Tô Linh, nhất định là do cô ta đã nói gì đó nên hai người mới đánh nhau.

“Chị Linda, chuyện này là do Tô Linh nhà tôi sai. Chị rộng lượng, đừng tính toán với cô ấy. Tô Linh, xin lỗi Hiểu Huyên đi.” Anna lựa chọn cách hòa giải, nếu cứ tiếp tực truy cứu thì chắc chắn sẽ bất lợi cho Tô Linh. Tuy cô ấy không thích Tô Linh, gần đây cũng có ý định lạnh nhạt với cô ta, nhưng dù sao cô ta cũng là nghệ sĩ dưới quyền mình, không thể bỏ mặc được.

“Anna, rốt cuộc chị là người đại diện của ai vậy? Tôi không sai, chị dựa vào đâu mà bắt tôi xin lỗi, rõ ràng là cô ta ra tay đánh tôi trước!” Tô Linh cực kỳ thất vọng với Anna, với Thánh Huyên, còn tự hỏi vì sao trước đây cô ta lại muốn vào Thánh Huyên cơ chứ?

Người đại diện khác luôn giúp nghệ sĩ của mình, nhưng người đại diện của cô ta thì sao, lại còn hùa với người ngoài chỉ trích cô ta. Nhìn Linda đi, tuy vừa bước vào đã nổi giận với Vu Hiểu Huyên, nhưng câu nào cũng vì tốt cho Vu Hiểu Huyên, đâu như Anna, lại còn đi bắt cô ta xin lỗi Vu Hiểu Huyên.

Rốt cuộc chị có phân biệt được bên nào mới là phe mình không? Tôi mới là nghệ sĩ của chị, sau này tôi thành công thì chị cũng được lợi, vậy mà bây giờ chị lại giúp người khác ức hiếp tôi?

Anna sao lại không hiểu được suy nghĩ trong ánh mắt của Tô Linh được, chỉ cảm thấy cô ta thật sự ngu hết thuốc chữa. Bây giờ mình đang giúp cô ta, việc này sẽ có thể chuyện lớn hóa nhỏ. Vu Hiểu Huyên rất thân thiết với Giám đốc Hàn, chẳng lẽ cô ta không biết điều này sao? Nếu để Giám đốc Hàn biết được chuyện này, thì bất kể người sai là ai, người xui xẻo nhất vẫn là Tô Linh. Cô ta không hiểu tình hình hiện tại sao?

Đã biết tính cách của Tô Linh có vấn đề, cao ngạo tự kiêu, nhưng không ngờ lại còn ngu ngốc như vậy.

“Anna, tôi thấy chuyện này vẫn nên nói rõ ràng thì tốt hơn, bằng không người khác lại cho rằng Hiểu Huyên ức hiếp cô ta. Tôi hiểu rõ tính tình Hiểu Huyên nhà tôi, cô ấy rất ngoan ngoãn hiền hòa, nếu người khác không làm chuyện gì quá đáng thì nhất định cô ấy sẽ không động tay động chân. Hiểu Huyên, em nói rõ ràng xem rốt cuộc chuyện hôm nay là thế nào.” Linda lên tiếng.

Vu Hiểu Huyên hơi chần chừ, cô ấy phải kể lại chuyện này như thế nào đây? Tuy cô ấy thấy mình không làm sai, nhưng cũng không thể nhắc lại những lời Tô Linh đã nói được.

“Nói rõ ràng cái gì?” Giọng nói của Hàn Dịch truyền đến từ ngoài cửa, mọi người lập tức nhìn sang anh ta.

Nhưng Hàn Dịch không nhìn bọn họ, mà lại nhìn về phía Vu Hiểu Huyên. Lúc thấy rõ gương mặt của cô ấy, sắc mặt anh ta liền lạnh băng, trong mắt chứa vẻ đau lòng khó nhận ra.

Không ai ngờ Hàn Dịch lại đột nhiên quay lại, chẳng phải anh ta đã đi rồi sao?

Quả thật Hàn Dịch đã đi rồi, nhưng đến nửa đường lại phát hiện ví tiền rơi ở đây, vì vậy liền quay lại. Vừa vào công ty, anh ta đã nghe người khác bàn tán chuyện Vu Hiểu Huyên đánh nhau.

“Ai có thể giải thích cho tôi nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Dịch lạnh lùng nói, tuy là hỏi mọi người, nhưng mắt vẫn nhìn Vu Hiểu Huyên.

Từ khi Hàn Dịch vừa bước vào, Vu Hiểu Huyên vẫn cúi đầu, cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình. Cô ấy cũng không ngờ rằng sự việc lại thành ra thế này.

“Tại sao không ai nói gì?” Lúc này, ánh mắt Hàn Dịch nhìn từng người, cuối cùng dừng lại ở Tô Linh, “Cô là ai?”

Tô Linh ngây người, nửa tiếng trước bọn họ vừa gặp mặt, vậy mà chỉ chớp mắt Hàn Dịch đã quên, “Giám đốc Hàn, em là Tô Linh.” Cô ta cố ý nhấn mạnh hai chữ Tô Linh.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch lập tức nhớ ra, thì ra là cô ả vừa tự tiến cử với anh ta.

Thấy Hàn Dịch đã nhớ ra, trong mắt Tô Linh toát vẻ vui mừng, xem ra Giám đốc Hàn cũng có ấn tượng với cô ta.

“Vậy cô nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà hai người lại đánh nhau?”

“Giám đốc Hàn, không phải em ra tay trước mà là cô ta, em chỉ tự vệ thôi.” Anh không thấy em bị cô ta đánh ra nông nỗi này sao? Giám đốc Hàn, anh nhìn kỹ một chút đi, cô ta là một con cọp cái, anh nhanh đá cô ta đi.

“Cọp cái” Vu Hiểu Huyên không nói gì, dù bị Tô Linh chỉ trích thì cô ấy cũng không cãi lại như vừa rồi. Chuyện này hoàn toàn cũng là do Hàn Dịch mà ra, anh ta mới là tên đầu sỏ.

Linda đứng ra giải thích, chị ấy không thể để Hàn Dịch cảm thấy Vu Hiểu Huyên được ưu ái mà kiêu ngạo được, “Giám đốc Hàn, chuyện này cũng là có nguyên do. Tuy đúng là Hiểu Huyên ra tay trước, nhưng là do Tô Linh đặt điều vu khống Hiểu Huyên, cho nên cô ấy mới tức giận ra tay.”

Ánh mắt Hàn Dịch lạnh như băng, “Cô ta nói gì?”

Linda nghẹn lời, chuyện này chị ấy cũng đâu biết? Chị ấy đang muốn tìm Vu Hiểu Huyên để dặn dò chuyện chụp hình quảng cáo chiều nay nhưng lại không thấy cô ấy đâu, đến khi chị ấy tìm được thì cô ấy đã thành ra như vậy

rồi.

Hàn Dịch nhìn sang Tô Linh, cô ta liền chột dạ cúi đầu. Nếu để Hàn Dịch biết được những lời vừa rồi thì cô ta chắc chắn sẽ không được yên thân.

“Giám đốc Hàn, Tô Linh đã bị đánh ra nông nỗi này, cũng đã bị trách mắng rồi, chuyện này đến đây thì bỏ qua thôi.” Anna đành nói đỡ cho cô ta vài câu.

“Bỏ qua?” Hàn Dịch cười khẽ một tiếng, nhưng mấy người ở đây cũng không có ai nghĩ là anh ta đang có tâm trạng tốt, “Bỏ qua thế nào? Cô biết Vu Hiểu Huyên bây giờ có thể mang về cho công ty bao nhiêu lợi nhuận không? Bây giờ gương mặt của cô ấy thành ra thế này, ít nhất một tuần không thể tham gia bất cứ hoạt động gì. Cô có biết như thế sẽ tổn thất bao nhiêu không?”

Hàn Dịch chất vấn, thật ra thì mọi chuyện cũng không đến nỗi như anh ta nói. Tuy Vu Hiểu Huyên bây giờ thật sự là gà cưng của Thánh Huyên, nhưng giá trị thương mại của cô ấy cũng chưa đến mức như Hàn Dịch nói, cho dù không hoạt động một tuần cũng không thể gây ra được bao nhiêu tổn thất, cùng lắm chỉ là dời ngày chụp hình quảng cáo chiều nay mà thôi.

Mấy người ở đây cũng không phải ngu ngốc nên dĩ nhiên đều hiểu anh ta đang bênh vực Vu Hiểu Huyên. Gương mặt Tô Linh méo mó, lời của Hàn Dịch rõ ràng là có ý nói cô ta hoàn toàn không có giá trị thương mại.

“Giám đốc Hàn.” Tô Linh mở miệng.

Có điều Hàn Dịch không để cô ta nói hết câu đã cắt lời cô ta. Anh ta lạnh lùng nhìn thoáng qua cô ta, sau đó nhìn sang Anna, “Tính tình của Tô Linh quá ngang ngược, cần phải được rèn luyện. Bao giờ cô ta sửa được thì hẵng nhận hợp đồng mới, không thể để người khác cảm thấy nghệ sĩ của Thánh Huyên chúng ta có tố chất kém được.”

Ý anh ta là muốn đóng băng Tô Linh đây mà! Anna tái mặt, mắt hơi tối sầm lại, nhưng cô ấy cũng không cãi lời, chỉ gật đầu nói, “Tôi biết rồi, thưa Giám đốc Hàn.”

“Giám đốc Hàn, anh không thể đối xử với tôi như thế. Anh không thể vì Vu Hiểu Huyên là người phụ nữ của anh mà thiên vị cô ta.” Tô Linh không phục, nếu hủy hợp đồng thì cùng lắm cô ta sẽ đầu quân sang công ty khác. Với bản lĩnh của cô ta thì sớm muộn gì cũng có ngày ngóc đầu lên được. Nhưng nếu bị đóng băng…

Hàn Dịch hừ lạnh, “Vu Hiểu Huyên có phải là người phụ nữ của tôi hay không tôi không biết, chỉ biết nửa tiếng trước, có ai đó đã chạy đến trước mặt tôi tự tiến cử mình thôi.”

Nghe thấy câu này, ánh mắt của Anna nhìn Tô Linh cũng thay đổi. Bây giờ còn gì mà không rõ ràng nữa? Những người có mặt ở đây đều đã hiểu ra, Vu Hiểu Huyên nhìn Tô Linh, trong lòng hơi khó chịu.

Sắc mặt Tô Linh trắng bệch, cô ta không ngờ Hàn Dịch cứ như vậy mà vạch trần cô ta.

Hàn Dịch không nhìn cô ta nữa mà kéo tay Vu Hiểu Huyên, không hề để ý ánh mắt của mọi người mà bỏ đi.

Vu Hiểu Huyên theo sau Hàn Dịch đến phòng làm việc của anh ta. Cách bày trí trong phòng làm việc của anh ta cũng xa hoa như trong nhà anh ta vậy. Tuy rằng Vu Hiểu Huyên đến Thánh Huyên đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên cô ấy tới đây.

“Ngồi xuống đi.” Hàn Dịch lạnh giọng nói, Vu Hiểu Huyên nhận ra tâm trạng của anh ta không được vui nên không dám làm trái, bèn ngồi xuống ghế sô-pha, cúi gằm mặt.

Hàn Dịch đi vào phòng nghỉ rồi nhanh chóng đi ra, trên tay cầm một hộp thuốc nhỏ và một túi chườm đá.

“Ngẩng đầu lên.”

Vu Hiểu Huyên nghe lời.

Vẻ mặt của Hàn Dịch rất khó coi. Nhìn những dấu vết xanh xanh tím tím trên mặt Vu Hiểu Huyên, tâm trạng của anh ta lại càng tệ hơn. Anh chỉ mới đi có nửa tiếng mà cô ấy đã khiến khuôn mặt mình thành ra thế này rồi.

“Bị đánh mà không biết đánh trả sao?” Hàn Dịch lấy cồn ra, khử trùng vết thương trên cổ Vu Hiểu Huyên. Vết cào trên mặt cô ấy mặc dù không chảy

máu, nhưng trên cổ cô ấy lại rướm máu, thật sự trông rất chói mắt.

“Tôi có đánh trả mà.” Vu Hiểu Huyên lí nhí đáp, không thấy mặt Tô Linh còn nghiêm trọng hơn cô ấy sao?

Hàn Dịch tức đến bật cười, “Cô còn dám lý luận? Chưa thấy ai ngốc như cô, nói không lại người ta thì đánh nhau sao? Không biết động tay động chân là cách ngu ngốc nhất sao? Lại còn đánh nhau trước mặt mọi người, may mà đó là bãi đỗ xe dưới hầm, nếu ở bên ngoài thì hình tượng của cô còn giữ được hay sao?”

“Ái! Anh nhẹ tay một chút.” Bị cồn kích thích, Vu Hiểu Huyên khẽ kêu một tiếng.

“Bây giờ biết đau rồi sao? Lúc nãy còn đánh nhau cơ mà, cô đúng là anh dũng thật.” Hàn Dịch cười nhạo, nhưng động tác trên tay lại bất giác nhẹ hơn.

“Không ra tay thì cứ để cô ta mắng sao, tôi không làm được.”

Hàn Dịch thật muốn lau mạnh cồn lên vết thương để cô ấy phải ăn đau.

“Sau này nếu lại gặp phải tình huống như thế thì tuyệt đối không được đánh nhau trước mặt người khác, lại càng không được ra tay trước, làm vậy thì dù có lý cũng trở thành vô lý.”

http://tieulun.hopto.org

“Vậy lẽ nào phải chịu đựng, mặc kệ sao?” Nếu thế thì cô tuyệt đối không làm được. Cô đâu phải là thánh mẫu Maria, sao người khác bắt nạt mình mà cô không thể bắt nạt lại.

“Đâu ai bắt cô phải chịu?” Hàn Dịch trợn mắt, thật sự không biết nói sao với chỉ số thông minh của cô gái này. Ai cũng nói nói chỉ số thông minh của con thường giống mẹ, vậy sau này con của anh ta phải làm sao?

Hàn Dịch rất lo lắng cho tương lai của con mình.

“Cô không biết có câu quân tử báo thù mười năm chưa muộn sao, cô có thể âm thầm làm nhiều việc cơ mà, tại sao phải để lộ nhược điểm trước mặt người khác? Cô có bị ngốc không hả?” Hàn Dịch dí tay lên trán cô ấy.

Vu Hiểu Huyên chu môi, vẻ mặt ấm ức, giọng điệu còn hơi làm nũng, “Tôi không nhịn được mà.”

Tim Hàn Dịch cũng mềm theo, anh ta thở dài một hơi, “Sau này nếu gặp chuyện như vậy thì phải gọi điện thoại nói với tôi, tôi sẽ giúp cô dạy dỗ bọn họ.”

“Không cần, tự tôi có thể giải quyết.” Vu Hiểu Huyên từ chối. Chuyện hôm nay cũng là vì anh ta mà ra, nếu như còn tìm anh ta giúp đỡ thì sau này thật sự sẽ không thể giải thích rõ được.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch chịu thua, con bé chết tiệt này, nhận chút ý tốt của anh ta khó khăn đến vậy sao?

Hàn Dịch đưa túi chườm đá cho Vu Hiểu Huyên, “Đặt túi chườm đá lên đi. Mấy ngày tới cứ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.” Bộ dạng này quả thật không thể đi làm được.

Vu Hiểu Huyên cũng biết hình ảnh hiện tại của mình rất không ổn nên không cãi lại, xem như là chấp nhận đề nghị này, chỉ dè dặt nhìn Hàn Dịch, “Có trừ tiền lương không?”

“Không trừ.” Hàn Dịch tức giận, rõ ràng cuộc sống cũng không quá khó khăn cơ mà, sao cô gái này lại keo kiệt như thế chứ?

***

Lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh dậy đã không thấy Phó Hoành Dật đâu, chỉ có một tờ giấy trên bàn ăn ghi bữa sáng đã được hâm nóng trong bếp.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, đi vào phòng bếp ăn sáng, sau đó xắn tay áo, quét dọn phòng ốc, giặt sạch quần áo của hai người.

Mặc dù đây là phòng dành cho một người ở nhưng diện tích cũng khá lớn.

http://tieulun.hopto.org

Trong phòng ngủ có một cái cửa sổ rất to, Thẩm Thanh Lan chống tay lên tay vịn, ngồi lên bệ cửa sổ, từ đây có thể quan sát được tình hình trên thao trường ở quân khu đằng xa.

Trong thao trường có rất nhiều binh lính đang huấn luyện, hô to khẩu lệnh "Một… hai… một…", tiếng hô vang dội hùng hồn. Nhìn từ xa chỉ có thể thấy những mảng màu xanh biếc của quân phục, có lẽ là một đội ngũ đang diễn tập diễu hành.

Thẩm Thanh Lan co chân, tựa đầu lên đầu gối, lẳng lặng nhìn thao trường phía xa. Nếu không tính hồi bé thì đây là lần đầu tiên cô tới doanh trại quân đội. Lúc bà nội Thẩm còn sống, cô từng nghe bà nội kể ông nội ngày xưa thường ôm cô đến doanh trại quân đội, khoe khoang với các chiến hữu, nói cháu gái của mình đáng yêu cỡ nào, thông minh ra sao, dáng vẻ cứ như cháu gái của tôi là nhất trên đời, các ông ai cũng không bì được. Mấy chiến hữu của ông tức lắm, cực kỳ muốn vồ lấy ông. Chỉ là cháu gái thôi, ông đắc ý gì chứ? Hừ, ông đây trở về sẽ bảo con trai sinh cháu gái, thông minh hơn, đáng yêu hơn cháu gái ông, cho ông tức chết.

Thẩm Thanh Lan nghĩ nếu cô lớn lên ở nhà họ Thẩm, liệu có phải lúc này cô cũng là một trong những người mặc quân phục xanh biếc kia không?

Ở trụ sở huấn luyện ma quỷ chừng ấy năm, thật ra ký ức khi còn bé của cô đã rất mơ hồ, thứ duy nhất cô nhớ rõ chính là hình ảnh của ông nội và ba trong bộ quân trang xanh biếc…

Thẩm Thanh Lan ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn về hướng đó thật lâu, suy nghĩ miên man, khi thì là tình cảnh bị huấn luyện trong căn cứ, lúc lại là cảnh vật

lộn với dã thú trong rừng rậm nguyên thủy, cũng có khi là cảnh tượng trong vùng biển mênh mông, cô suýt bị cá mập nuốt chửng, còn cả hình ảnh máu tươi bắn đầy lên mặt, lúc lại là ánh mắt Phó Hoành Dật dịu dàng nhìn cô, rồi lại là cảnh cô và Phó Hoành Dật bốn mắt nhìn nhau trong khu rừng nhiệt đới hôm ấy.

Cô vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng vẽ lên tấm kính cửa sổ, nếu nhìn kỹ thì sẽ nhận ra cô đang vẽ một dáng người giống Phó Hoành Dật y như đúc.

Thẩm Thanh Lan khẽ thở dài một hơi. Phó Hoành Dật, nếu anh biết được quá khứ của em, anh sẽ làm thế nào?

Phó Hoành Dật lúc này đang huấn luyện binh sĩ, vẻ mặt anh rất nghiêm túc. Nhưng Mục Liên Thành quá hiểu rõ anh, nên vừa liếc mắt một cái đã nhận thấy anh thật ra không yên lòng. Anh ta lắc đầu, quả nhiên là đàn ông đã có gia đình, mối bận tâm trong lòng cũng không giống trước nữa.

“Đội trưởng.” Mục Liên Thành chào theo nghi thức quân đội, hô to một tiếng.

Phó Hoành Dật hoàn hồn, lạnh lùng nhìn anh ta. Mục Liên Thành cười ha ha, tiến lên một bước, “Đội trưởng, tôi nghe nói chị dâu tới, trưa nay gọi chị dâu xuống cùng ăn một bữa cơm đi, lát nữa tôi sẽ bảo sư phụ Tưởng ở căn tin A nấu cho chúng ta một suất đặc biệt.”

Tay nghề của sư phụ Tưởng ở căn tin A là tuyệt nhất, đặc biệt là món thịt kho tàu, quả thực ngon không chịu nổi. Nhưng một tuần ông ấy chỉ nấu một lần,

còn phải dựa vào khen thưởng mới được ăn, anh ta đã hơn một tuần không được ăn món đó rồi.

Phó Hoành Dật cũng đang muốn ăn cơm trưa cùng Thẩm Thanh Lan liền đồng ý. Lần này, ngoài Mục Liên Thành ra còn có ba đội viên khác đến quân khu làm huấn luyện viên như anh, Mục Liên Thành bèn rủ luôn cả mấy người họ.

“Không thể bỏ buổi huấn luyện giữa trưa được, thể lực của nhóm này quá yếu, hai tuần tới tập trung nâng cao thể lực cho họ, nếu không tăng…” Phó Hoành Dật nhìn Mục Liên Thành với ánh mắt đầy ẩn ý.

Mục Liên Thành quá quen thuộc với ánh mắt này, liền rùng mình một cái, “Đội trưởng yên tâm, tôi đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Lần tuyển chọn này là muốn chọn tân binh cho bộ đội đặc chủng, do vậy đương nhiên năng lực ở mọi khía cạnh đều không thể quá tệ. Mục Liên Thành cũng biết điều này, càng hiểu rõ tầm quan trọng của thể lực. Anh ta nghiêm túc cầm còi thổi một tiếng.

“Tất cả tập hợp, mang vật nặng chạy việt dã năm km, mang vũ khí bơi năm km.”

Phó Hoành Dật đứng quan sát một lúc, xác nhận không có vấn đề gì mới trở về phòng làm việc, bật máy tính lên bắt đầu viết báo cáo. Trên bàn anh bày đầy tài liệu, tất cả đều là về đợt huấn luyện tuyển chọn tân binh lần này.

http://tieulun.hopto.org

Viết kế hoạch huấn luyện mới xong, Phó Hoành Dật cầm điện thoại lên gọi cho Thẩm Thanh Lan. Trong quân khu có thiết bị gây nhiễu sóng, nhưng khu nhà ở tập thể và khu nhà ở dành cho người thân lại không có.

Lúc điện thoại bàn trong nhà vang lên, Thẩm Thanh Lan vẫn chưa kịp hoàn hồn. Suy cho cùng thì từ sau khi có điện thoại di động, cô thật sự rất ít khi dùng máy bàn. Cô bắt máy, quả nhiên là Phó Hoành Dật.

“Buổi trưa đám Mục Liên Thành muốn ăn một bữa cơm với chúng ta, em thấy thế nào?” Phó Hoành Dật hỏi ý kiến của Thẩm Thanh Lan. Nếu cô không đồng ý, anh chắc chắn sẽ không miễn cưỡng cô.

“Được, ăn ở đâu ạ? Có cần đi ra ngoài không?”

“Không cần, ở căn tin A thôi. Ra khỏi khu nhà ở dành cho người thân, đi về hướng chín giờ khoảng năm trăm mét, tầng hai.” Phó Hoành Dật chỉ đường cho cô.

Thẩm Thanh Lan hình dung một lần là nhớ, “Em biết rồi, đến ngay bây giờ sao?” Cô nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ vẫn còn hơi sớm.

“Không vội, qua một hai tiếng nữa rồi đi cũng chưa muộn. Em ăn sáng chưa?” Phó Hoành Dật không quên hỏi thăm cô, sợ cô đói bụng.

http://tieulun.hopto.org

“Em ăn rồi.”

“Ở nhà một mình có buồn không?”

“Vẫn ổn.” Thật ra cô đã quá quen với việc chờ đợi một người.

Phó Hoành Dật biết Thẩm Thanh Lan thích đọc sách, bèn nói, “Trên bàn ở trong phòng ngủ có mấy cuốn sách, em thấy không?”

“Thấy rồi, em vừa mới đọc.”

Hai người trò chuyện câu được câu chăng, đều là mấy chuyện vặt vãnh rất tẻ nhạt, nhưng cả hai lại hoàn toàn không cảm thấy nhàm chán. Thẩm Thanh Lan thậm chí còn rất thích bầu không khí ấm áp nhẹ nhàng thế này.

Trò chuyện với Phó Hoành Dật được nửa tiếng, cô mới cúp điện thoại.

Thẩm Thanh Lan nhìn sang bàn đọc sách, quả nhiên có mấy cuốn sách ở đó. Cô cũng không để tâm lắm, cầm lấy một quyển lật tới lật lui, đều là mấy quyển tạp chí địa lí hoặc tiểu thuyết suy luận, còn có một quyển sách về quân sự.

Thẩm Thanh Lan cầm quyển sách quân sự lên, lật vài trang, cảm thấy cũng

rất thú vị nên chuyển một cái ghế ra ban công, yên lặng ngồi đọc.

Mãi đến khi Phó Hoành Dật gọi về lần nữa, cô mới nhận ra đã sắp đến giờ, “Em đi ngay đây.”

“Không vội, vẫn còn sớm, em đi từ từ là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan cúp điện thoại, mặc áo khoác vào, sau đó mới đi ra khỏi khu nhà dành cho người thân, lúc xuống tầng lại gặp chị Chương, “Em dâu, em đi đâu vậy?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Hoành Dật gọi em đến căn tin ăn cơm.”

“Ôi, đến căn tin cái gì chứ? Đến nhà chị ăn đi, căn tin toàn làm cơm tập thể, sao ngon bằng cơm nhà mình nấu được? Đúng lúc trưa nay anh Chương của em không về ăn, một mình chị ăn cũng buồn.”

“Hoành Dật nói muốn để em và các anh em của anh ấy gặp nhau một lần ạ.” Thẩm Thanh Lan hơi khó xử.

Chị Chương nở nụ cười, “Vậy được rồi, em đi đi, hôm nào lại đến nhà chị ăn nhé.”

http://tieulun.hopto.org

“Cảm ơn chị dâu.”

“Không cần khách sáo như vậy, thường xuyên đến chơi nhé.” Chị Chương lên tầng, còn Thẩm Thanh Lan tiếp tục đi về phía căn tin A.

Trong quân khu bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt lạ lẫm, lại xinh đẹp như vậy, dĩ nhiên là sẽ thu hút vô số ánh mắt. Nhưng trong những ánh mắt này mang theo sự tán thưởng nhiều hơn chứ không hề có chút ý đồ nào, đến nỗi một người luôn lạnh mặt như Thẩm Thanh Lan bị ngợp trong những ánh mắt như vậy mà tâm trạng vẫn thả lỏng. Chẳng trách Phó Hoành Dật lại thích quân đội đến thế, cô nghĩ nếu là mình thì chắc chắn cũng sẽ rất thích.

Đáy mắt cô hơi tối lại, có chút tiếc nuối, kiếp này chắc là không thể nào rồi.

“Đang nghĩ gì thế, đi đường cũng không chuyên tâm.” Phó Hoành Dật đã nhìn thấy Thẩm Thanh Lan từ xa, thấy Thẩm Thanh Lan sắp đụng vào một cái cây to thì bất đắc dĩ lên tiếng.

Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, thấy Phó Hoành Dật, dĩ nhiên cũng nhìn thấy cây đại thụ kia. Cô sờ mũi, “Không có gì, đang suy nghĩ xem không biết gần đây có cửa hàng văn phòng phẩm nào không, em muốn mua một số dụng cụ vẽ.”

Lần này cô tới vốn không định ở lại lâu nên không mang theo mấy thứ này, bây giờ nghĩ lại, đúng là thất sách.

http://tieulun.hopto.org

“Sau khi ăn cơm xong anh sẽ cùng em về nhà mua.” Cách đây ba cây số có một cửa hàng, nhưng chỉ là cửa hàng văn phòng phẩm nhỏ, chuyên bán dụng cụ học tập. Muốn mua mấy dụng cụ chuyên nghiệp như Thẩm Thanh Lan thì e rằng phải vào nội thành.

“Không làm lỡ việc của anh chứ?”

“Không sao đâu, để lát nữa anh xin nghỉ là được” Chút chuyện này tất nhiên là anh vẫn có quyền.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 203: Ngài phó đẹp trai quá!

“Không sao, để lát nữa anh xin nghỉ là được.” Chút quyền lợi đó thì anh vẫn có.

Tầng hai ở căn tin A có một phòng riêng để chuẩn bị cho những trường hợp đặc biệt như lãnh đạo đi thị sát tới dùng cơm. Hôm nay Phó Hoành Dật đã nhắn trước với nhà ăn, nên phòng này được để trống.

Giờ ăn cơm, trong nhà ăn rất đông người, lúc Phó Hoành Dật đưa Thẩm Thanh Lan đi ngang qua phòng ăn thì có rất nhiều người chú ý. Anh hơi cúi đầu nói chuyện với cô, còn cô, gương mặt lạnh lùng nhưng không khiến người ta cảm thấy cao ngạo, chỉ mang đến cảm giác thanh tao xuất trần.

Vốn Phó Hoành Dật đã là một nhân vật truyền kỳ ở quân đội, mà Thẩm Thanh Lan lại xuất chúng như thế, hai người đi cùng nhau mang lại cảm giác trai tài gái sắc.

Dù đây là lần đầu Thẩm Thanh Lan vào quân đội, nhưng cô đã quen với những ánh mắt như vậy từ lâu, nên không mấy để tâm tới cái nhìn chăm chú của họ.

Khương Văn Tĩnh lặng lẽ nhìn bóng lưng của hai người, sau đó liền dời tầm mắt sang bát cơm, làm thế nào cũng không nuốt trôi. Ánh mắt cô ta đầy vẻ buồn bã.

http://tieulun.hopto.org

Trước giờ cô ta vẫn biết khoảng cách của mình và Phó Hoành Dật như núi ngăn sông trở, nhưng Phó Hoành Dật là núi cao trong lòng cô ta, nếu không thử một lần thì sẽ không chịu từ bỏ. Bây giờ thấy hai người họ ở bên nhau, dù cô ta không muốn cũng phải thừa nhận hình ảnh đó rất hài hòa, rất đẹp đẽ, hoàn mỹ tới mức khiến người khác không đành lòng phá vỡ.

Bàn tay cầm đũa của cô ta hơi trắng bệch, khuôn mặt điềm đạm ưu nhã của cô ta tái nhợt. Cô ta có thể cảm nhận được rõ rệt cơn đau từ tận sâu trong tim.

“Văn Tĩnh, cậu sao thế? Trông mặt xanh xao quá, không khỏe ở đâu ư?” Đồng đội bên cạnh hỏi nhỏ, ánh mắt đầy vẻ quan tâm.

Khương Văn Tĩnh lắc đầu: “Không sao đâu, tối qua trực đêm nên hơi mệt, lát nữa ngủ một giấc là khỏe thôi.”

Đồng đội nhìn về phía hai người Phó Hoành Dật rời đi, thầm thở dài. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, tình cảm mà Khương Văn Tĩnh dành cho Phó Hoành Dật chỉ có thể từ bỏ thôi, đó mới là cách giải thoát tốt nhất cho cô ta.

“Mệt thì về nghỉ sớm đi, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.” Đồng đội nói đầy ẩn ý.

Khương Văn Tĩnh cười cười, cúi đầu ăn cơm.

http://tieulun.hopto.org

Mục Liên Thành vẫn chưa tới, trong phòng riêng chỉ có Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan. Phó Hoành Dật cầm thực đơn gọi món, Thẩm Thanh Lan nhìn lướt qua, đều là món bình dân nhà làm, nhưng mà…

Thẩm Thanh Lan nhìn đồ Phó Hoành Dật gọi, rồi lấy thực đơn gọi vài món, đều là đồ ai cũng ăn được, hoặc là bình thường đều thích ăn. Phó Hoành Dật nhìn rồi mỉm cười, những thứ anh vừa gọi đều là món Thẩm Thanh Lan thích ăn, họ đều là một đám lão già tùy tiện không kén ăn, tuy vợ anh cũng không kén, nhưng nếu cô đã tới đây thì nên cho cô dùng món ngon một chút.

“Tay nghề của đầu bếp Tưởng rất được, hôm nay anh mời ông ấy đến đứng bếp, em nếm thử nhé.” Phó Hoành Dật đưa thực đơn gọi món cho đồng chí ban bếp núc.

“Thật ra mình xuống dưới ăn chung nồi với mọi người cũng được mà.” Thẩm Thanh Lan nói, cô có để ý trong nhà ăn có rất nhiều quân nhân đang dùng cơm. Chắc hẳn bình thường đám Phó Hoành Dật cũng ăn ở căn tin tầng dưới, nhưng vì cô tới nên mới chuyển lên đây ăn.

Phó Hoành Dật cười: “Cũng không phải vì em đâu, lần này có nhiều người nên tới đây cho tiện.”

Thẩm Thanh Lan trong lòng tự hiểu nhưng cũng không nói gì, vợ chồng với nhau cũng không nên quá rạch ròi.

“Chào chị dâu!” Giọng nam hùng hồn từ ngoài cửa truyền vào, Thẩm Thanh Lan nhìn qua thì thấy Mục Liên Thành đã từng gặp mặt hai lần.

“Xin chào, đội phó Mục.” Thẩm Thanh Lan nói, khóe miệng hơi nhếch lên khiến gương mặt lạnh lùng dịu dàng hơn trước.

“Chị dâu gọi tên tôi là được rồi.” Mục Liên Thành đi tới, có vài người theo sau, đều là huấn luyện viên được chọn ra từ đơn vị của Phó Hoành Dật. Thẩm Thanh Lan còn thấy có vài người khá quen mặt, hình như năm ngoái đã gặp nhau trong bệnh viện.

“Chào chị dâu.” Mọi người chỉnh tề chào Thẩm Thanh Lan, ánh mắt nhìn cô lại lộ vẻ tò mò. Phó Hoành Dật ngồi bên cạnh giới thiệu từng người cho cô, Thẩm Thanh Lan chào hỏi lại họ.

“Chị dâu, tụi này thường nghe nói đội phó và các anh em khác nhắc tới chị, bây giờ mới chính thức được gặp mặt.” Một người đàn ông cao gầy cười nói, Phó Hoành Dật gọi anh ta là Trương Vệ.

“Chị dâu, khi nào chị và đội trưởng của tổ chức hôn lễ? Tụi này đã chuẩn bị tiền mừng xong hết rồi.” Một người khác tên Tiền Phi hỏi, đây là người Thẩm Thanh Lan thấy quen mặt.

“Chị dâu, nhà chị có chị em gái nào không? Đội này toàn là đám độc thân, cần được giới thiệu đây này.” Là Mạnh Lương nói, lời vừa nói ra, Thẩm Thanh Lan đã biết người này rất dễ gần.

“Hỏi từng người thôi, có để cho chị dâu dùng cơm không hả.” Mục Liên

Thành trầm giọng nói.

Cả đám ngay lập tức yên lặng, mặt người nào người nấy toàn là vẻ ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên họ gặp vợ của đội trưởng nên hơi phấn khích, đến chuyện ăn cơm cũng quên mất.

Thẩm Thanh Lan cũng không để bụng: “Hôn lễ sẽ diễn ra vào khoảng tháng sáu, hoan nghênh mọi người tham dự nhé. Tiền lì xì thì không cần đâu, chỉ cần rượu mừng là được rồi.” Làm lính cũng không dư dả bao nhiêu, mỗi tháng chỉ được chu cấp một ít, họ đều là chiến hữu, là huynh đệ của Phó Hoành Dật, đương nhiên hôn lễ không thể thiếu họ được.

Tiền Phi có ấn tượng tốt về Thẩm Thanh Lan, tuy cô nhỏ hơn anh ta vài tuổi, thế nhưng những lời cô nói trong bệnh viện lần trước khiến anh ta hiểu được, không phải tự dưng mà đội trưởng chọn người này làm vợ mình.

“Chị dâu, lần này chị theo quân à?” Mạnh Lương hỏi, hỏi xong mới biết mình ngu ngốc tới mức nào. Đội trưởng chỉ đến quân khu thủ đô làm huấn luyện viên vài tháng, nửa năm sau phải trở về rồi, sao chị dâu có thể ở đây theo quân được, mà đơn vị của bọn họ lại càng không cho phép theo quân.

“Ha ha, chị dâu à, não tôi bị chập, coi như tôi chưa hỏi gì nha.” Mạnh Lương cười ha ha.

Tuy Thẩm Thanh Lan không nói nhiều, nhưng ai bắt chuyện thì cô đều đáp lại, đồng thời còn nắm bắt được trọng tâm câu chuyện. Người trước giờ chưa từng tiếp xúc với Thẩm Thanh Lan là Mạnh Lương cũng vì thế mà có ấn

tượng tốt về cô.

Bây giờ anh ta đã hiểu vì sao lần trước đám kia theo đội trưởng đi làm nhiệm vụ về, rồi khen vợ của đội trưởng thế nào, ra sao.

Tốc độ ăn cơm của bộ đội rất nhanh, dù đã thả chậm lại để vừa với tốc độ của Thẩm Thanh Lan, nhưng bữa cơm này vẫn kết thúc rất nhanh. Phó Hoành Dật sớm đã đi thanh toán, vì đây là suất đặc biệt nên có thể được miễn.

“Bình thường mọi người hay làm gì? Vẫn tập huấn à?” Thẩm Thanh Lan tò mò hỏi, cô rất muốn biết về quá khứ của Phó Hoành Dật.

Mục Liên Thành ôn hòa cười cười: “Chị dâu là muốn hỏi về đội trưởng rồi, thật ra chúng tôi đều vào sau đội trưởng một thời gian, lúc chúng tôi vào thì anh ấy đã là đội trưởng rồi.”

“Hơn nữa còn là huấn luyện viên của bọn em.” Tiền Phi bổ sung, họ đã gần gũi với Thẩm Thanh Lan hơn qua bữa cơm này, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

“Lần đầu gặp mặt đã ra oai phủ đầu, khiến sự tự tin của tụi này tan nát không còn một mảnh.” Mạnh Lương cười khổ.

Thẩm Thanh Lan nhướng mi: “Ồ?”

http://tieulun.hopto.org

Thấy Thẩm Thanh Lan có hứng thú, Mạnh Lương phấn khởi kể tiếp: “Lúc trước chúng tôi có ba trăm người tham gia tuyển chọn, đều là mũi nhọn ở các quân khu, năng lực rất tốt, tất nhiên ai cũng sẽ có chút kiêu ngạo.”

“Trước đây Mạnh Lương là tên cứng đầu nhất, chị dâu đừng thấy bộ dạng cậu ta bây giờ mà lầm, lúc vừa mới tới rất ngạo mạn, cứ bày ra vẻ ta đây là đệ nhất thiên hạ. Kẻ không phục quản giáo nhất chính là cậu ta, sau này bị đội trưởng dạy dỗ cho vài trận mới chịu yên.” Tiền Phi nói chen vào, vẻ mặt hả hê. Chỉ cần nhớ lại chuyện trước đây Mạnh Lương bị Phó Hoành Dật xử lý như thế nào thì anh ta lại vui vẻ.

Mạnh Lương cũng nhớ lại, ngượng ngùng sờ đầu, cười khan nói: “Chẳng phải là do tuổi trẻ không hiểu chuyện à.”

“Để tôi kể tiếp, lúc đó nhiều kẻ cứng đầu lắm, thấy đội trưởng còn trẻ như vậy mà đã làm huấn luyện viên thì không phục, có đứa còn nói chuyện chả nể nang gì. Lúc đầu đội trưởng cũng không nói gì cả, chỉ liên tục tăng cường độ huấn luyện, chỉ mới nửa buổi thôi mà thể lực của tụi này đã bị rút sạch. Khi đó đội trưởng mới nói: “Chỉ như mấy cậu mà muốn xưng là quân chủ lực?” Chỉ một câu đó thôi đã khiến rất nhiều người tức giận, có tên còn bảo đội trưởng mượn chuyện công báo thù riêng, thậm chí còn phản ánh đội trưởng không xứng làm huấn luyện viên, năng lực không bằng tụi này, sau đó thì mọi người bắt đầu so tài các hạng mục.”

Nhớ tới cuộc tranh tài, Mạnh Lương nước mắt lưng tròng, kẻ bị ngược nhiều nhất thật ra chính là cậu ta, đầu têu đi khiêu khích trước cũng là cậu ta.

http://tieulun.hopto.org

Bơi vũ trang, chạy việt dã mang theo vật nặng, 400 m chướng ngại vật, xạ kích, giao đấu… Mỗi một hạng mục đều bị Phó Hoành Dật treo lên đánh còn không nói, lúc thua còn phải chịu sự châm chọc khiêu khích của anh. Lúc đó Mạnh Lương thầm nghĩ cứ bỏ đi cho rồi, nhưng cậu ta không cam lòng mới ngày đầu tiên đã quay về nên cắn răng nhịn nhục.

Cũng có những người khác khiêu chiến với Phó Hoành Dật, nhưng kết quả đều bị treo lên đánh cho tơi bời, chỉ là tên đó không cứng đầu như Mạnh Lương nên Phó Hoành Dật cũng không nói gì khó nghe.

Sau đó, Mạnh Lương còn khiêu chiến thêm vài lần, thế nhưng sau mỗi lần bị đánh như thế, cậu ta lại càng sùng bái Phó Hoành Dật hơn. Qua vài lần thì đã hoàn toàn biến thành fan cuồng của Phó Hoành Dật.

Mồm miệng Mạnh Lương rất khá, kể chuyện sinh động như thật, lúc Phó Hoành Dật quay lại thì cậu ta vẫn còn nói hăng say.

“Đang nói chuyện gì mà vui thế?” Phó Hoành Dật đi tới, dịu dàng hỏi.

Mạnh Lương tắt tiếng ngay, Thẩm Thanh Lan cười như không nhìn Phó Hoành Dật: “Đang kể về chiến tích anh hùng của anh.”

Phó Hoành Dật liếc nhìn Mạnh Lương, không nói gì.

“Đúng rồi, chị dâu, tụi này còn phải đi huấn luyện nên xin phép đi trước, chị

và đội trưởng nói chuyện vui vẻ nhé.” Mạnh Lương đứng dậy chạy như một làn khói, Tiền Phi nói tạm biệt Thẩm Thanh Lan xong cũng chạy mất.

“Chị dâu, chuyện lần trước vẫn nợ chị một lời xin lỗi.” Trong phòng chỉ còn lại mỗi Mục Liên Thành, anh ta nghiêm túc nói với Thẩm Thanh Lan.

“Anh đã nói xin lỗi rồi.” Thẩm Thanh Lan nói: “Hơn nữa tôi cũng không trách anh.”

Mục Liên Thành nhìn Thẩm Thanh Lan: “Chị dâu, cảm ơn.”

Phó Hoành Dật vẫn đứng bên cạnh quan sát không lên tiếng, nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan lại có nét dịu dàng hơn. Thật ra anh vẫn biết cô không phải người nhiệt tình, lần này đồng ý ăn cơm, nói chuyện với họ cũng vì họ là anh em của anh.

“Không ngờ anh còn có một mặt ghê gớm như thế.” Chờ người đi hết rồi, Thẩm Thanh Lan mới khẽ nói. Vừa nãy Mạnh Lương tường thuật lại sinh động như thật, lúc đó Phó Hoành Dật đã kích động họ như thế nào.

“Anh vĩnh viễn sẽ không thể hiện mặt này với em.” Phó Hoành Dật khẽ cười.

Người đàn ông này!

Thẩm Thanh Lan mỉm cười kết thúc đề tài này. Cô chợt nghĩ tới chuyện trước đây Phó Hoành Dật bị thương nằm viện, Thẩm Hi Đồng đến thăm, miệng lưỡi của anh cũng độc địa như vậy.

Phó Hoành Dật về văn phòng để gọi điện thoại trước, sau đó thì đưa Thẩm Thanh Lan về nhà.

Vì ở trong quân đội nên điện thoại của Thẩm Thanh Lan bị mất sóng, lúc rời khỏi quân khu, điện thoại liên tục hiện lên thông báo, có tiếng tin nhắn, có tiếng email. Cô nhìn qua một lượt, là Phương Đồng, Vu Hiểu Huyên, Nhan Tịch, mẹ và anh trai cô, còn có cả Kim Ân Hi và Andrew.

Cô gọi trước cho vài người, còn Kim Ân Hi và Andrew thì chỉ gửi một tin nhắn, thông báo hành tung của mình. Lần trước rời đi là do nổi hứng nên quên thông báo cho họ.

“Mang theo vài bộ quần áo đi nữa nhé.” Phó Hoành Dật thấy cô chỉ lấy vài dụng cụ vẽ thì nói.

Thẩm Thanh Lan khựng lại, anh định để cô ở lại quân khu ư? Nhưng nghĩ lại, gần đây cũng không bận gì nên đồng ý, hơn nữa mỗi ngày đều được gặp anh, cô cũng rất vui vẻ: “Được.”

Phó Hoành Dật đưa đồ lên xe: “Không phải chúng ta phải về quân khu sao?” Thấy đường đến quân khu ở hướng ngược lại, Thẩm Thanh Lan thắc mắc.

Phó Hoành Dật giải thích: “Dẫn em đi khám bác sĩ Đông y trước, đã ra ngoài rồi thì nhân tiện đi luôn một lần.”

Phó Hoành Dật vẫn nhớ chuyện này, Thẩm Thanh Lan cũng không phản đối.

Thẩm Thanh Lan đánh giá bệnh viện trước mắt, nơi này giống khu an dưỡng hơn, Phó Hoành Dật nắm tay cô đi vào.

“Bác sĩ Chung, tôi là Phó Hoành Dật.” Anh gõ cửa, nói với người trong phòng.

Bác sĩ Chung đang xem bệnh án liền ngẩng đầu lên, đẩy kính trên sóng mũi, cười hiền hòa: “Vào đi.” Phó Hoành Dật đã hẹn bà rất lâu rồi, nhưng lúc đó bà ra nước ngoài thăm con trai, gần đây mới về.

“Đây là vợ cháu à?” Bác sĩ Chung quan sát Thẩm Thanh Lan, cười hỏi, giọng điệu thân quen, có lẽ là đã quen biết Phó Hoành Dật lâu rồi.

Đúng là Phó Hoành Dật đã quen bác sĩ Chung từ rất lâu rồi, chính xác là khoảng bảy, tám năm trước. Khi Phó lão gia bị ốm, từng có thời gian ông dùng thuốc Đông y, bác sĩ điều trị chính là bác sĩ Chung.

“Cháu gái, ngồi xuống đây, ta bắt mạch cho cháu.” Bác sĩ Chung vẫy tay bảo Thẩm Thanh Lan ngồi xuống.

Thẩm Thanh Lan ngồi trên băng ghế trước mặt bà ấy, giơ tay phải, để lộ phần cổ tay trắng nõn. Bác sĩ Chung đặt ngón tay lên cổ tay cô, cẩn thận nghe mạch, trong phòng chỉ còn tiếng hít thở.

Chỉ là sau khi bắt mạch, bác sĩ Chung chau mày nhìn Thẩm Thanh Lan nhưng không nói gì. Tim Thẩm Thanh Lan nặng trĩu, cô biết vì phải chịu huấn luyện từ nhỏ, kèm theo cơ thể từng có nhiều vết thương nên để lại tai họa ngầm. Tuy Eden có điều trị cho cô, nhưng một số vết thương đã ăn sâu từ rất lâu.

Phó Hoành Dật thấy bác sĩ Chung nhíu mày thì lo lắng, khoác tay lên vai Thẩm Thanh Lan, ý bảo cô đừng căng thẳng. Cảm nhận được độ ấm trên vai, Thẩm Thanh Lan cũng dần thả lỏng.

Bác sĩ Chung rút tay về, nhìn Thẩm Thanh Lan rồi liếc sang Phó Hoành Dật: “Cháu có muốn ra ngoài trước không?” Ý chỉ Phó Hoành Dật.

Mắt Phó Hoành Dật trầm lại, anh nhìn Thẩm Thanh Lan, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt cô.

“Bác sĩ Chung, cô cứ nói đi ạ, không sao đâu.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói. Cô không muốn giấu giếm gì Phó Hoành Dật, ngoài trừ chuyện kia.

Nếu đương sự đã không để ý thì bác sĩ Chung cũng không cần phải cố kỵ nữa, bà ấy hỏi Thẩm Thanh Lan: “Lúc còn bé cháu có dính lạnh hay bị

thương nặng không?”

Thẩm Thanh Lan do dự một lúc rồi gật đầu, chịu huấn luyện trong cái lạnh dưới âm 10 độ là chuyện thường, đừng nói là bị thương nặng.

Chỉ là Phó Hoành Dật nghe như thế thì chợt căng thẳng, bàn tay buông bên người nắm chặt lại. Anh nhớ lại việc gặp Thẩm Thanh Lan trong rừng mưa, lúc đó cô đang ở cùng người đàn ông kia. Dù không thấy rõ mặt nhưng Phó Hoành Dật có thể xác định thân thủ của người đó rất tốt, hơn nữa…

Anh nhìn Thẩm Thanh Lan. Thanh Lan, khi còn bé em đã trải qua những chuyện gì? Thân phận của em trong quá khứ là gì?

“Cơ thể cháu từng bị thương nặng, tuy sau đó trị liệu thành công nhưng vẫn có di chứng, hơn nữa…” Bác sĩ Chung dừng lại rồi nói tiếp: “Cứ đến mùa đông, có phải cháu đều thấy tay chân rét lạnh không?”

Thẩm Thanh Lan tiếp tục gật đầu, cô đã đoán được điều bác sĩ Chung muốn nói, cô khẽ liếc nhìn bụng mình.

“Cháu thể hàn nên mới như vậy, cũng may là còn trẻ nên có thể từ từ bồi bổ lại được, thể chất cũng rất tốt. Uống thuốc Đông y một thời gian có lẽ sẽ khắc phục được ít nhiều. Nhưng sau này phải chú ý sinh hoạt một chút, ít ăn những thứ tính hàn đi, hoặc cố gắng đừng ăn.”

Bác sĩ Chung nhìn Phó Hoành Dật: “Sắp tới hai đứa đã định có con chưa?”

Phó Hoành Dật lắc đầu, anh chưa định có con trong hai năm tới: “Chưa ạ.”

“Ta sẽ kê đơn điều trị cho con bé, bây giờ sức khỏe của cháu không thích hợp để mang thai.” Bác sĩ Chung nói.

“Thuốc Đông y rất khó uống, nhưng lại có hiệu quả đối với bệnh của cháu, phải uống liền ba tháng, cháu có thể kiên trì không?” Bác sĩ Chung hỏi Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan gật đầu: “Bác sĩ, đắng mấy cũng được.” Cô không sợ đắng.

“Bác sĩ Chung, có thể giảm bớt vị đắng không, có thể cho cô ấy…” Lúc bác sĩ Chung bốc thuốc, Phó Hoành Dật nói.

Bác sĩ Chung cười, thấy tình cảm của hai vợ chồng rất tốt, không ngờ cháu trai Phó lão gia lại thương vợ như thế: “Thuốc đắng dã tật.”

Thẩm Thanh Lan cũng dở khóc dở cười: “Bác sĩ đừng nghe anh ấy, cô cứ cho thuốc đi ạ.”

“Trước tiên ta kê đơn nửa tháng, nửa tháng sau cháu quay lại đây. Cháu

muốn thuốc sắc sẵn hay thuốc tự sắc?”

“Thuốc tự sắc ạ.” Gần đây cô ở quân khu nên không tiện dùng thuốc sắc sẵn.

Rời khỏi phòng của bác sĩ Chung, Phó Hoành Dật đi lấy thuốc, Thẩm Thanh Lan ngồi ở hành lang bệnh viện chờ anh, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

“Nghĩ gì mà đăm chiêu thế?” Phó Hoành Dật cầm thuốc về, dịu dàng hỏi.

Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu, thấy là anh thì đứng dậy: “Xong rồi sao?”

Phó Hoành Dật gật đầu, hai người rời khỏi bệnh viện.

“Phó Hoành Dật, xin lỗi.” Lúc dừng đèn đỏ, Thẩm Thanh Lan khẽ nói.

Phó Hoành Dật ngạc nhiên, quay sang nhìn cô: “Sao lại nói thế?”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy rất có lỗi, thật ra cô rất muốn sinh con cho Phó Hoành Dật, hơn nữa cô biết Phó lão gia vẫn mong ngóng có một đứa chắt, nhưng cơ thể của cô…

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật thấy cô im lặng thì khẽ thở dài, cô vẫn là một người nhạy cảm, anh nghiêng sang ôm lấy cô: “Thanh Lan, anh vốn cũng không có ý định có con sớm như vậy. Hơn nữa đối với anh, em mới là quan trọng nhất, cho dù em không thể sinh con được thì cũng không sao, chúng ta có thể dìu dắt nhau trải qua cả đời. Em là con gái anh, anh là con trai của em, cả đời này chỉ có hai chúng ta cũng tốt. Huống hồ, bây giờ sức khỏe của em cũng không quá tệ.” Ngay cả bác sĩ Chung cũng nói điều dưỡng ba tháng là ổn.

Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ hít sâu một hơi. Vì lời nói của Phó Hoành Dật mà mắt cô nhòe đi, một giọt nước mắt rơi trên áo của Phó Hoành Dật, tạo thành một vết sậm màu.

Phía sau có tiếng còi xe, Phó Hoành Dật thả Thẩm Thanh Lan ra, nổ máy, nhưng một tay vẫn nắm lấy cô không buông.

Phó Hoành Dật còn mua ấm sắc thuốc, sau đó đưa Thẩm Thanh Lan về quân khu.

Đông y là thuốc dùng sớm, nên mỗi sáng sớm đều là Phó Hoành Dật thức dậy sắc thuốc, sau đó tối có thể trở về thì anh sắc, anh không về được thì sẽ gọi điện nhắc Thẩm Thanh Lan.

“Em dâu, nhà em có mùi thuốc Đông y, có ai không khỏe à?” Lúc chị Chương đi qua nhà Thẩm Thanh Lan thì ngửi thấy mùi thuốc, cô gõ cửa.

“Là điều dưỡng cơ thể thôi ạ.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

Chị Chương hiểu ra: “Hai đứa muốn sinh con à? Vậy nên điều dưỡng cho tốt nhé, lúc chị sinh đứa đầu cũng phải uống Đông y nửa năm đó. Chị nói này, thai đầu của phụ nữ rất quan trọng, nếu sức khỏe em tốt thì sinh con cũng khỏe. Sức khỏe con gái chị cũng rất tốt, bình thường không hay bị ốm.”

Thẩm Thanh Lan muốn giải thích, nhưng nghĩ một lúc thì không nói gì, chỉ chăm chú nghe.

“Em dâu, nếu em định có con thì bình thường ít ăn đồ lạnh đi, mấy thứ lạnh không tốt cho phụ nữ đâu. Nếu mang thai thì phải ăn nhiều hoa quả, hạch đào…” Chị Chương liến thoắng một hồi, hận không thể đào hết kinh nghiệm của bản thân ra cho Thẩm Thanh Lan.

Tuy Thẩm Thanh Lan chưa có ý định có con, nhưng cô vẫn lắng nghe, sau này vẫn có thể áp dụng được.

“Em dâu, sau này có con nếu có gì không biết thì hỏi chị này, tuy chị không phải chuyên gia nhưng chí ít cũng đã sinh hai đứa rồi, có một số chuyện vẫn biết nhiều hơn em.”

“Cảm ơn chị dâu.” Thẩm Thanh Lan nghiêm túc nói cảm ơn.

“Cảm ơn gì chứ, có thời gian thì qua nhà chị chơi.” Chị Chương nhìn thoáng qua nhà bếp: “Định nấu cơm à?”

Thẩm Thanh Lan cười ngại, hai ngày nay cô không nấu cơm, đều đi theo Phó Hoành Dật đến căn tin, trừ lúc đi theo chị Tống và dì Triệu học vài món thì cô cũng không nấu ăn.

Chị Chương là người thông minh, thấy Thẩm Thanh Lan xấu hổ thì cười: "Hôm nay em với Hoành Dật đến nhà chị ăn cơm đi, không thể lúc nào cũng đến căn tin ăn được."

"Không cần đâu chị dâu, chờ Hoành Dật về, em nấu vài món là được rồi."

Chị Chương cũng không miễn cưỡng, trời cũng không còn sớm nữa, chị cũng không ở lại lâu bèn đi về.

Thẩm Thanh Lan mở tủ lạnh ra, nguyên liệu nấu ăn khá nhiều, cô lấy mấy thứ ra nấu. Sau đó gọi đến văn phòng của Phó Hoành Dật, cũng may là lúc này Phó Hoành Dật đang ở văn phòng, biết tối nay vợ muốn xuống bếp nên anh nói sẽ cố gắng về sớm.

Mấy ngày này, các tân binh được tuyển chọn cực kỳ hạnh phúc, vì sao? Vì mỗi tối, huấn luyện viên sẽ không theo họ huấn luyện nữa. Không có Đại phật Phó Hoành Dật ở đây, áp lực của họ cũng giảm đi rất nhiều.

Biết là vì vợ của huấn luyện viên đến, nên mọi người rất cảm kích vị phu này, ai nấy cũng đều hy vọng Thẩm Thanh Lan có thể ở quân khu lâu hơn một chút.

http://tieulun.hopto.org

Thế nên, mỗi lần Thẩm Thanh Lan đi dạo ở quân khu sẽ gặp một đám nhóc nhiệt tình chào hỏi mình, ánh mắt của chúng cứ như nhìn thấy chúa cứu thế vậy.

Chỉ là những chuyện đó bị Phó Hoành Dật bắt gặp, anh triệu tập các huấn luyện viên suốt đêm, bàn bạc hồi lâu, đến hôm sau thì chương trình huấn luyện các tân binh tăng gấp đôi. Dù Phó Hoành Dật không ở hiện trường để giám sát, nhưng mùi vị đó thật sự vẫn không thể chịu nổi. Đương nhiên, nhưng chuyện này phải để sau hẵng nói.

“Thơm quá.” Phó Hoành Dật vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn.

Thẩm Thanh Lan bưng món cuối cùng ra: “Đi rửa tay là ăn cơm được rồi.”

Phó Hoành Dật đi rửa tay rồi trở lại ngay, anh tiện tay bưng thức ăn ra. Thẩm Thanh Lan cầm bát đũa: “Em chỉ làm vài món thôi, anh chịu khó ăn nhé.” Cô chỉ nấu ăn đúng một lần vào sinh nhật năm ngoái của Phó Hoành Dật, vì đã một thời gian không nấu nên tay nghề cũng có phần giảm sút, mùi vị có vẻ kém hơn trước kia.

Không phải Thẩm Thanh Lan không biết nấu những món khác, nhưng mùi vị không giống nhau, hoàn toàn không sánh được với tay nghề của Phó Hoành Dật.

“Vợ làm nhất định là rất ngon.” Phó Hoành Dật cười, anh chỉ cần nghĩ đến là

do cô làm thì dù có là độc dược, nó cũng sẽ là mỹ vị nhân gian.

“Ngài Phó, dù gì anh cũng là một thiếu tướng, nói như thế không sợ anh em của anh chê cười sao.” Thẩm Thanh Lan không biết phải nói gì về độ mặt dày của người đàn ông này, đúng là lời ngon tiếng ngọt chỉ cần mở miệng là thốt ra được.

“Anh khen vợ mình chứ đâu có khen người khác mà sợ. Hơn nữa, lời anh nói đều là thật, nếu họ cười thì cũng do ghen tức thôi.”

Thẩm Thanh Lan đang nếm thử trứng xào cà chua, hơi mặn, hơn nữa trứng còn có vẻ như bị cháy, nghe Phó Hoành Dật nói vậy, mặt cô đỏ lên.

Thẩm Thanh Lan không ăn quá no, gần đây cô uống thuốc Đông y, sức thức ăn cũng giảm đi rất nhiều. Phó Hoành Dật lo lắng, còn gọi hỏi thăm bác sĩ Chung, biết đó là phản ứng bình thường mới yên tâm phần nào.

Phó Hoành Dật ăn hết một nửa thức ăn rồi đi rửa bát, lúc đi ra thì bưng một bát bánh trôi: “Buổi tối ăn ít, nếm thử cái này đi, anh không bỏ nhiều đường.”

Thật ra bây giờ Thẩm Thanh Lan không thể ăn thêm được nữa, nhưng nhìn ánh mắt của Phó Hoành Dật thì nhận lấy bát, lặng lẽ ăn một nửa.

“Được rồi, còn thừa cứ để lại cho anh.” Phó Hoành Dật biết cô không ăn nổi nữa nên cầm lấy nửa bát ăn sạch, sau đó đưa Thẩm Thanh Lan ra ngoài tản

bộ.

Buổi tối ở quân khu rất náo nhiệt, trong thao trường có rất nhiều người đang huấn luyện.

“Phó Hoành Dật, vì sao anh lại vào bộ đội?” Lúc Thẩm Thanh Lan đi dạo trong quân khu, nhìn quân nhân đi tới đi lui, cô hỏi.

“Năm mười tám tuổi, sau khi từ nước ngoài về thì anh vào thẳng quân đội.” Phó Hoành Dật nói, phía trước có một người đang chạy đến, chắc vì có việc gấp nên trông rất vội vàng. Mắt thấy anh ta có thể đụng phải Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật liền kéo cô vào lòng mình.

Người lính kia dừng lại, mặt ngại ngùng: “Xin lỗi thủ trưởng.”

“Không sao, đi đi, cẩn thận chút.”

Tiểu binh chào Phó Hoành Dật rồi tiếp tục chạy đi.

Đó là một biến cố nhỏ, hai người cũng không để ý lắm: “Từ nhỏ anh đã muốn vào quân đội rồi?” Thẩm Thanh Lan tò mò.

Không ngờ Phó Hoành Dật lắc đầu: “Không phải, mơ ước từ bé của anh chưa

từng có quân đội. Cha mẹ anh đều hy sinh khi chấp hành nhiệm vụ, từ nhỏ ông nội đã nuôi anh khôn lớn, anh hiểu rất rõ nỗi đau khi mất đi người thân, cho nên anh không thích quân đội, dù ông nội huấn luyện anh theo hình thức như một người lính."

"Vậy tại sao sau này lại vào?"

"Vì có một chuyện. Lúc anh mười bảy tuổi, ở nước ngoài từng tận mắt chứng kiến du học sinh nước Z bị người ta bắt nạt, thậm chí trong đám bắt nạt còn có những người là quân nhân đã xuất ngũ. Họ cho rằng quân sự của nước Z quá yếu, hơn nữa vì nguyên nhân lịch sử nên người nước Z chúng ta để lại cho họ một hình ảnh nhỏ bé dễ bắt nạt." Phó Hoành Dật nói, chuyện này vẫn khắc sâu trong tâm trí anh. Anh còn nhớ du học sinh bị bắt nạt kia cho dù đã bị đánh tơi tả, nhưng cậu ta vẫn kiên cường nói nước Z đã mạnh lên từ lâu rồi, không hề yếu kém, quân nhân nước Z đều là những anh hùng bảo vệ quốc gia. Đổi lấy lời của cậu ta chính là sự nhục mạ và trận đòn ác liệt hơn.

Phó Hoành Dật ra tay cứu du học sinh đó, chuyện này đã tác động rất mạnh tới anh, thế nên anh sau khi đã chuẩn bị xong hết bài vở tốt nghiệp rồi xin về nước, vào bộ đội. Anh muốn chứng minh thực lực của bản thân, chứng minh quân nhân của nước Z đều là những tinh anh.

Mà du học sinh được cứu kia chính là em trai của Mục Liên Thành.

"Sau đó thì thích quân đội?"

Phó Hoành Dật cười gật đầu: "Chỉ khi thật sự tiếp xúc với đội ngũ này mới

thấy họ thật sự đơn thuần đáng yêu tới mức nào. Họ thẳng thắn, chính trực, có tín ngưỡng của bản thân, anh thật sự yêu quý nơi này. Thanh Lan, có thể cả đời này anh cũng sẽ không rời khỏi quân đội."

Thẩm Thanh Lan mỉm cười: "Phó Hoành Dật, có thể làm công việc mình là một chuyện tốt, anh hãy cứ kiên trì với lý tưởng của bản thân, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh." Trừ phi có một ngày anh rời bỏ em.

Bầu không khí của hai người vô cùng ấm áp, Thẩm Thanh Lan rất thích đi dạo cùng Phó Hoành Dật như vậy, cô nghĩ có lẽ cô cũng không ghét bộ đội như mình vẫn tưởng.

***

"Đồng Đồng, sao em lại ở đây?" Lý Bác Minh không ngờ sẽ gặp được Phương Đồng ở đây nên rất kinh ngạc.

Phương Đồng không ngờ chỉ giúp Thẩm Quân Dục đến giao vài thứ cho Hàn Dịch mà lại có thể gặp Lý Bác Minh.

"Bác Minh, sao anh lại ở đây?"

"Anh làm ở đây mà." Lý Bác Minh ôn hòa cười cười.

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng trợn mắt: “Anh làm ở tập đoàn Hàn thị?”

“Ừ. Hàn Dịch là đàn anh khóa trên của anh, không phải lần trước anh có nói phải đến công ty đàn anh thực tập hai năm sao.” Lý Bác Minh giải thích, thấy thứ Phương Đồng cầm: “Em tới đây để…?”

“Em tới giao ít đồ cho Tổng Giám đốc Hàn, là ông chủ giao việc.”

“Anh cầm giúp em.” Lý Bác Minh chủ động.

“Không cần đâu, nhẹ lắm.” Phương Đồng từ chối.

“Cứ đưa cho anh đi.” Lý Bác Minh ôm lấy đồ của Phương Đồng, đúng là không nặng lắm: “Đưa tới đâu? Phòng làm việc của Tổng Giám đốc Hàn?”

Phương Đồng gật đầu, cô không ngờ Lý Bác Minh lại làm việc ở công ty của Hàn Dịch, thật ra cô rất ít gặp Lý Bác Minh, dù mẹ cô có mời anh ta tới nhà dùng cơm, nhưng anh ta vẫn thường từ chối.

Phương Đồng nhấn thang máy để Lý Bác Minh vào, trong thang máy chỉ có hai người họ, điều này khiến Phương Đồng hơi mất tự nhiên. Lý Bác Minh lại nhìn hình bóng phản chiếu của Phương Đồng trên tường thang máy.

http://tieulun.hopto.org

“Gần đây công việc có bận rộn lắm không?” Phương Đồng chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Ừ, anh mới đến công ty, rất nhiều chuyện chỉ đang trong giai đoạn học tập, cần cố gắng nhiều hơn. Nếu đã làm thì phải làm cho tốt nhất.” Lý Bác Minh nói, anh ta mặc tây trang, trông càng thêm anh tuấn, có phong thái hơn, khóe miệng mang theo ý cười.

Phương Đồng chợt nhớ tới đứa bé mập mạp đã từng đến nhà chơi kia, cậu ta cũng rất thích cười, rất kiên trì, chỉ cần mình muốn chơi thì cậu ta vẫn sẽ tiếp tục chơi cùng, dù họ đã cùng nhau chơi vui vẻ rất nhiều rất nhiều lần rồi.

Lúc đi học, anh ta lớn hơn cô vài tuổi nhưng vóc dáng lại không cao bằng. Mỗi ngày anh ta sẽ đến nhà đón cô, hai người cùng đi học, cùng tan học. Khi còn bé, cặp của Lý Bác Minh giống như chiếc túi thần kỳ của Doraemon vậy, luôn có vô vàn loại kẹo khác nhau, rất ngon, rất ngọt, nhưng mỗi ngày chỉ có một viên.

Anh ta sẽ đứng ra bảo vệ cô mỗi khi có người bắt nạt, rõ ràng anh ta cũng mập như thế, vậy mà lại bảo vệ cô phía sau mình. Kết quả là cô không bị thương, nhưng anh ta lại bị đám bạn cùng tuổi đánh cho sưng mặt sưng mũi, nhưng lúc cô khóc thì anh ta cười rất sảng khoái: “Đồng Đồng đừng sợ, anh trai sẽ bảo vệ em.”

Đúng vậy, anh ta vẫn luôn tự gọi mình là “anh trai”, nhưng cô chưa từng gọi anh ta một tiếng “anh trai“.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra Lý Bác Minh rất tốt với cô, nếu không phải người lớn trong nhà cố gắng hợp tác hai người thì cô nghĩ mình vẫn sẽ thân thiết với anh ta, chứ không phải cứ thấy anh ta là lại khó xử.

Cửa thang máy mở ra, Lý Bác Minh đi ra trước, sau đó chờ Phương Đồng.

“Đưa đồ cho em đi, để em tự vào là được.” Phương Đồng nói.

Lý Bác Minh không miễn cưỡng, đưa đồ lại cho cô ấy.

Khi Phương Đồng rời khỏi văn phòng của Hàn Dịch, phát hiện Lý Bác Minh vẫn đợi bên ngoài: “Sao anh vẫn còn ở đây?”

Lý Bác Minh cười cười: “Sắp đến giờ ăn trưa rồi, muốn mời em ăn cơm, có được không?”

Phương Đồng gật đầu, đồng ý đi ăn trưa.

Lý Bác Minh chọn một nhà hàng gần công ty: “Anh ở nước ngoài nhiều năm nên chỉ toàn ăn cơm Tây, bây giờ muốn ăn món Trung, em không ngại chứ?”

Phương Đồng cười lắc đầu: “Không ngại, em cũng thích đồ Trung hơn.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 204: Ngài phó chu đáo

Lý Bác Minh đưa thực đơn cho Phương Đồng, cô xua tay: “Anh chọn đi, em không kén ăn.”

Lý Bác Minh cười cười, gọi vài món, trong đó có hơn một nửa là đồ Phương Đồng thích ăn. Dù sao cũng quen nhau từ bé, từng ăn cơm ở nhà Phương Đồng vài lần, đương nhiên anh biết cô ấy thích ăn gì.

Phương Đồng không chú ý tới điều này, vì trong lòng còn có chút bất an, Lý Bác Minh nhìn cô ấy: “Có phải gần đây mệt lắm không?”

Phương Đồng “a” lên, không nghe thấy lời anh ta nói: “Ngại quá, vừa rồi không tập trung, anh nói gì thế?”

Lý Bác Minh nhắc lại lần nữa, Phương Đồng lắc đầu: “Không hẳn, chắc là gần đây ngủ không ngon, nhìn em tiều tụy lắm đúng không?”

“Không phải tiều tụy, chỉ là ánh mắt em có vẻ mệt mỏi.”

Phương Đồng ngẩn ra, sau đó lại cười khổ, lẽ nào cô thể hiện rõ như vậy ư?

http://tieulun.hopto.org

“Cãi nhau với bạn trai à?” Lý Bác Minh trêu.

“Không phải, do công việc có chút vấn đề nên đang nghĩ xem phải giải quyết thế nào thôi, cũng không có gì quan trọng đâu.” Phương Đồng giải thích. Thật ra Lý Bác Minh nói đúng, gần đây cô với Đinh Minh Huy thường xảy ra mâu thuẫn.

Lần trước Thẩm Quân Dục để cô đi theo mình đến bữa tiệc xã giao, công ty đồn đại chuyện cô và anh ấy rất cường điệu, vốn chuyện chỉ ở ban thư ký thôi, không hiểu sao lại đến tai Đinh Minh Huy.

Đinh Minh Huy tức giận, cho dù cô có giải thích thế nào thì anh ta cũng không quan tâm, điều này khiến cô rất bất lực. Quả thực cô không có quan hệ gì với Thẩm Quân Dục cả, tuy người đàn ông này đem lại cho cô cảm giác rất nguy hiểm, nhưng cô có thể nhận ra được Thẩm Quân Dục không có ý đó với mình.

Cô không phải người không lanh lợi, nếu có người để ý tới thì cô vẫn sẽ nhận ra, ví dụ như Lý Bác Minh này.

“Nếu công việc quá áp lực, không thích ứng nổi thì có thể nói với cấp trên, đừng hành hạ cơ thể mình.” Lý Bác Minh nói.

Phương Đồng gật đầu: “Em biết rồi, nhưng bây giờ vẫn còn chịu được.” Nếu thật sự là chuyện công việc thì tốt rồi.

http://tieulun.hopto.org

Bữa ăn trôi qua trong yên lặng, dù Lý Bác Minh không chủ động mở lời thì Phương Đồng cũng không biết nên nói gì với anh ta.

“Cảm ơn bữa cơm hôm nay của anh, em về công ty trước.” Phương Đồng đứng trước cửa nhà hàng, cười nói.

“Anh đưa em về nhé?”

“Không cần đâu, em đón xe cũng tiện.”

Lý Bác Minh cũng không miễn cưỡng, giúp cô ấy bắt một chiếc xe rồi trở về công ty.

Anh thích Phương Đồng, hơn nữa đã thích từ khi còn nhỏ. Anh tin Phương Đồng thông minh như thế sẽ nhận ra, nếu không phải bị ép quá mức thì cô ấy cũng sẽ cố gắng không bất hòa với anh.

Lý Bác Minh cười cười, anh cũng biết Phương Đồng đã có bạn trai, nhưng chỉ cần một ngày Phương Đồng còn chưa kết hôn, thì anh vẫn sẽ còn cơ hội, không phải sao?

Phương Đồng trở lại công ty, cô tới văn phòng của Thẩm Quân Dục báo cáo trước, sau đó mới trở về phòng làm việc của mình. Thấy cô ấy đi vào, phòng làm việc vốn đang sôi nổi, ngay lập tức yên lặng, mọi người đều vùi đầu vào đọc tài liệu, nhìn máy tính.

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng vờ như không nhìn thấy, cô đến chỗ ngồi của mình, lấy một tập văn kiện ra xem, chẳng quan tâm tới lời xì xào bàn tán vo ve quanh tai mình.

"Ồ, Phương Đồng, cô vừa từ văn phòng của Tổng Giám đốc về đấy ư?" Đồng nghiệp A ở sát vách Phương Đồng hỏi nhỏ, ánh mắt chứa đầy vẻ nhiều chuyện.

Phương Đồng nhếch môi: "Cô không thấy tôi đi báo cáo công việc cho Tổng Giám đốc à? Chưa được ba phút đã ra rồi." Giọng cô lạnh lùng, cô có thiện chí giúp người, nhưng không phải ai cũng có thể dễ dàng đạp lên.

Đồng nghiệp A bĩu môi, ánh mắt hiện lên một tia hèn mọn, có gì hơn người chứ, cũng chỉ là đi cửa sau thôi.

Phương Đồng nhìn tài liệu trên bàn, rất lâu sau vẫn không lật sang trang khác. Trong lòng cô đều nghĩ đến Đinh Minh Huy, ánh mắt hiện lên vẻ mệt mỏi. Cô không biết vì sao, từ sau khi đi công tác về thì vấn đề giữa cô và Đinh Minh Huy lại nhiều hơn. Cô vốn đến Quân Lan là để gần gũi với anh ta hơn, nhưng bây giờ hai người lại càng lúc càng xa, vậy cô đến đây có ý nghĩa gì chứ?

Bên tai là tiếng bàn tán của các đồng nghiệp, trước mắt là hình ảnh Đinh Minh Huy tức giận không thèm quan tâm, Phương Đồng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Cô rất muốn gọi cho Thẩm Thanh Lan, nhưng lại biết cô đã theo Phó Hoành Dật đến quân khu rồi, còn Vu Hiểu Huyên lại đang bận công việc. Vừa nghĩ như thế, cô liền nhận ra bên cạnh mình thậm chí chẳng có ai để tâm

sự.

Phương Đồng cười khổ.

Tan tầm, Phương Đồng vô tình gặp Đinh Minh Huy ở dưới lầu, hình như là đang đợi ai, chẳng lẽ là đợi mình? Cô ấy vui vẻ đi đến chỗ Đinh Minh Huy.

Đúng là Đinh Minh Huy đang đợi cô ấy, thấy Phương Đồng tới, anh ta đi ra. Anh ta biết Phương Đồng có thể theo kịp, quả thật là cô ấy đang đi theo.

Đinh Minh Huy đi tới một góc yên tĩnh chờ Phương Đồng.

“Minh Huy, anh đang đợi em à? Sao không gọi cho em?” Nếu biết Đinh Minh Huy đợi, cô sẽ xuống sớm hơn.

Gương mặt Đinh Minh Huy không hề có nét cười, yên lặng nhìn Phương Đồng: “Đồng Đồng, em có còn yêu anh không?”

Ý gì đây?

“Đương nhiên là em yêu anh.” Phương Đồng khó hiểu.

http://tieulun.hopto.org

“Nếu yêu anh thì từ chức đi, rời khỏi Quân Lan.”

Phương Đồng bất ngờ: “Vì sao?”

“Bây giờ lời đồn về em và Thẩm Quân Dục đã lan khắp công ty rồi, đó là do họ còn chưa biết em là bạn gái của anh, nếu như biết rồi, em nghĩ họ sẽ nhìn anh bằng con mắt như thế nào đây?”

“Em đã giải thích với anh là em và Thẩm Quân Dục không hề có bất cứ quan hệ gì, anh vẫn không chịu tin em ư?” Phương Đồng thất vọng.

Đinh Minh Huy giải thích: “Không phải, Đồng Đồng, anh tin em, nhưng em có thể chắc chắn Thẩm Quân Dục không hề có chút tình cảm gì với em ư?”

“Hơn nữa em thấy đấy, người ở công ty đã bàn tán về em như thế nào rồi, dù em không quan tâm nhưng anh sẽ tức giận. Còn Thẩm Quân Dục kia, biết em chịu thiệt thòi nhưng lại không thèm làm sáng tỏ, người như vậy nhất định là nhân phẩm có vấn đề.” Đinh Minh Huy vẫn tiếp tục nói, không hề chú ý đến đôi mắt đang lạnh dần của Phương Đồng.

“Nói tới nói lui, anh vẫn không tin em. Đinh Minh Huy, trong mắt anh, Phương Đồng em là loại con gái gì, lẳng lơ đàng điếm ư?”

Thấy Phương Đồng tức giận, Đinh Minh Huy luống cuống, hoảng loạn giải thích: “Đồng Đồng, không phải, anh không có ý đó. Anh tin em, chẳng qua là

anh cảm thấy nếu Thẩm Quân Dục không chịu làm sáng tỏ tin đồn, vậy thì em rời khỏi công ty mới là cách tốt nhất.”

“Vậy anh có nghĩ tới nếu lúc này em rời khỏi công ty, thì sẽ chính là ngầm thừa nhận mình và Thẩm Quân Dục có gian tình? Tại sao em phải gánh tiếng oan này chứ?”

Đinh Minh Huy sửng sốt, đương nhiên anh ta biết đạo lý này, nhưng nếu Phương Đồng không rời khỏi đây, lỡ có người biết quan hệ giữa họ, vậy thì trong mắt người ở công ty, anh ta chỉ là rùa đội mũ xanh.

Anh ta biết mình có hơi ích kỷ, cũng có lỗi với Phương Đồng, thế nhưng anh ta có tiền đồ hơn cô ấy, anh ta có thể phát triển xa hơn Phương Đồng nếu ở công ty. Nếu cố gắng không ngừng, anh ta có thể mua nhà ở thủ đô, sau đó kết hôn với Phương Đồng, những chuyện anh ta làm đều vì tương lai của cả hai.

Đinh Minh Huy giải thích suy nghĩ của mình cho Phương Đồng, cô nghe xong mà thấy lòng lạnh dần.

“Đinh Minh Huy, em chợt nghĩ không biết anh có yêu em thật lòng không.” Phương Đồng yếu ớt nói.

“Đồng Đồng, sao em lại nghĩ như thế, đương nhiên là anh yêu em rồi, nếu không yêu em, anh cũng sẽ không nghĩ cho tương lai của chúng ta. Anh biết điều kiện nhà em tốt hơn anh, thậm chí ba mẹ em có thể mua cho em một căn nhà ở thủ đô. Nhưng Đồng Đồng à, anh hy vọng mình có thể đem tới hạnh

phúc cho em, chứ không phải gia đình em.” Đinh Minh Huy nhìn vào mắt Phương Đồng, thâm tình nói.

Trong mắt anh ta đều tràn ngập vẻ yêu thương, nếu trước đây nhìn thấy như thế, Phương Đồng sẽ rất vui, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

“Em sẽ không từ chức, em không muốn gánh cái oan này, nếu anh nghĩ em sẽ liên lụy tới anh, vậy chúng ta chia tay đi.” Phương Đồng mệt mỏi nói: “Đinh Minh Huy, gần đây em rất mệt, mệt muốn chết đi ấy, mỗi ngày đều phải đối mặt với những lời đồn nhảm, nói bóng nói gió của đồng nghiệp, đã thế anh lại không tin tưởng em như vậy.”

“Đồng Đồng, không phải anh không tin em, anh chỉ…” Quá quan tâm tới em thôi. Đinh Minh Huy muốn giải thích như thế, nhưng Phương Đồng đã xua tay. Bây giờ cô rất mệt, không muốn nghe giải thích.

“Anh đừng nói nữa, yêu thương là chuyện vui vẻ nhất đời người, nếu anh cảm thấy ở cùng em rất đau khổ, vậy không bằng chúng ta chia tay đi.”

Phương Đồng nói xong thì bỏ đi, Đinh Minh Huy ôm lấy cô ấy từ phía sau: “Đồng Đồng, anh không muốn chia tay, anh yêu em, rất rất yêu em, anh chỉ quá quan tâm em nên không thể chịu được những lời nhục mạ đó, chúng ta đừng chia tay có được không?” Giọng nói của anh ta tràn ngập sự hoảng loạn và van nài.

Phương Đồng đau xót, trong mối tình này, cô cũng cố gắng không kém gì Đinh Minh Huy, chỉ là bây giờ cô rất mệt mỏi. Dưới áp lực của cha mẹ, sự

không tin tưởng của Đinh Minh Huy làm cả thể xác và tinh thần cô mệt mỏi cùng cực.

Cô đẩy cánh tay đang ôm lấy mình ra: “Chúng ta hãy cho nhau một khoảng thời gian yên tĩnh đi, suy nghĩ xem có nên tiếp tục mối quan hệ này hay không.”

Đinh Minh Huy muốn kéo cô ấy lại, nhưng cuối cùng vẫn nhìn Phương Đồng đi xa. Phương Đồng không chờ xe bus nữa mà bắt xe đi luôn.

Cô không về nhà mà đến trường, đi dạo trong khuôn viên, nhìn cảnh vật quen thuộc, lòng cô dần bình tĩnh trở lại. Thật ra ở ngôi trường này, mỗi nơi đều chứa đầy kỷ niệm của cô và Đinh Minh Huy, họ từng nắm tay nhau chậm rãi đi dạo trong sân, nghĩ về tương lai sau này.

Cô rất nghiêm túc với mối quan hệ này, cũng bằng lòng nắm tay Đinh Minh Huy đi đến cuối đời, nhưng bây giờ, đối mặt với áp lực cuộc sống, cô bỗng không biết mình nên tiếp tục bước đi thế nào.

“Đồng Đồng, con đi đâu thế, muộn thế này rồi mới về, gọi điện thì không nghe máy.” Vừa vào cửa, Phó Phương Hoa đã ra đón, bà ấy vẫn ở phòng khách chờ con gái về. Bà ấy gọi rất nhiều cuộc nhưng cô ấy đều không bắt máy, trong lòng bà lo lắng khôn nguôi.

Lúc này Phương Đồng mới nhớ ra mình để điện thoại ở chế độ rung, lấy ra xem thì thấy đều là cuộc gọi nhỡ của mẹ: “Xin lỗi, con vô tình để yên lặng, mấy hôm nay nhiều việc nên con tăng ca.”

http://tieulun.hopto.org

“Ba đâu ạ?” Không thấy Phương Thừa Chí đâu, Phương Đồng hỏi.

“Ba lo con có chuyện nên đến công ty đón con rồi.” Phó Phương Hoa vỗ đầu một cái: “Đúng rồi, mẹ phải gọi bảo ba con về mới được.”

“Đồng Đồng, con ăn cơm chưa?” Gọi điện xong, Phó Phương Hoa quan tâm hỏi.

Phương Đồng gật đầu: “Ăn rồi ạ.” Thật ra cô chưa ăn gì cả.

“Đồng Đồng, sao sắc mặt con xấu thế, có phải khó chịu ở đâu không?” Phó Phương Hoa thấy sắc mặt con gái kém, rất lo lắng.

“Không sao đâu mẹ, do làm việc mệt thôi, con ngủ một giấc là khỏe rồi, con đi lên trước, lúc nào ba về, mẹ nói xin lỗi ba giúp con nhé.”

“Nếu mệt thì nghỉ ngơi sớm đi, gì mà xin lỗi chứ. Mau tắm rửa nghỉ ngơi đi.” Phó Phương Hoa đẩy con gái vào phòng tắm rửa nghỉ ngơi.

Phương Đồng tắm xong thì nằm trên giường nhìn trần nhà, mắt dại ra.

http://tieulun.hopto.org

Lúc Phương Thừa Chí về thì thấy Phó Phương Hoa vẫn còn đang chờ mình: “Đồng Đồng đâu?”

Phó Phương Hoa chỉ chỉ vào phòng của Phương Đồng: “Mệt nên đi nghỉ rồi.”

Phương Thừa Chí gật đầu, không nói gì thêm, ông ấy không nói với vợ là lúc mình đến tập đoàn Quân Lan, bảo vệ nói Phương Đồng đã về từ sớm rồi, trong công ty không còn ai cả.

Nhân lúc Phó Phương Hoa rời đi, Phương Thừa Chí gõ cửa phòng con gái: “Đồng Đồng, con đã ngủ chưa?”

Phương Đồng còn chưa ngủ, nghe thấy tiếng của ba mình thì đứng dậy mở cửa.

“Ba.”

Phương Thừa Chí nhìn con gái, vẻ mặt từ ái: “Ba có thể vào không?”

Phương Đồng để Phương Thừa Chí vào rồi đóng cửa: “Ba, con xin lỗi, hôm nay đã làm ba mẹ lo lắng.”

“Không sao đâu con, chỉ là Đồng Đồng này, sau này con không được như vậy

nữa, lúc nãy mẹ con lo tới phát điên lên đấy.” Phương Thừa Chí nói, không hề có ý trách cứ.

“Con biết rồi ạ, sau này sẽ không như thế nữa đâu.”

“Đồng Đồng, có phải con có chuyện gì không?”

Phương Đồng sửng sốt, lắc đầu: “Không có ạ, con không sao.”

Phương Thừa Chí cười cười: “Đồng Đồng, tuy thời gian ba ở nhà không nhiều, nhưng ba vẫn hiểu tính con. Dạo gần đây con luôn mang vẻ mặt đầy tâm sự, nếu con muốn nói thì cứ coi ba như nơi trút bầu tâm sự, nếu không thì chờ con bằng lòng rồi nói với ba, được không?”

Phương Đồng cúi đầu không nói gì, Phương Thừa Chí thở dài, vuốt vuốt đầu Phương Đồng, đứng dậy định đi: “Đồng Đồng, nếu mệt thì nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ba.” Phương Đồng kéo ống tay áo của Phương Thừa Chí, khẽ gọi, Phương Thừa Chí lại ngồi xuống.

“Ba đây.”

“Ba, đối với một người đàn ông, thứ gì là quan trọng nhất?”

Phương Thừa Chí suy nghĩ một lúc, nhìn Phương Đồng: “Mỗi người đều có mục tiêu khác nhau, đối với ba thì đó là con và mẹ con, công việc cũng rất quan trọng.”

“Vậy nếu mẹ bị người ta nói xấu, ba có vì thế mà bảo mẹ rời khỏi công ty không?”

Phương Thừa Chí nghĩ một lúc thì hiểu ra: “Có phải cãi nhau với thằng bé đó không?”

Phương Đồng không phủ nhận: “Ba, ba còn chưa trả lời con mà.”

Phương Thừa Chí cười cười: “Đồng Đồng, nền tảng của tình yêu chính là sự tin tưởng.”

Phương Đồng hiểu, ánh mắt buồn bã. Đinh Minh Huy không tin tưởng cô, nên mới lựa chọn bảo cô từ chức.

“Đồng Đồng, ba biết gần đây mẹ quản con rất chặt, nhưng con cũng phải hiểu tấm lòng của người mẹ, bà ấy chỉ có con là con gái, tất nhiên là vì tốt cho con. Trong mắt ba mẹ, Lý Bác Minh thích hợp với con hơn Đinh Minh Huy, nhưng nếu con thật sự không thích Lý Bác Minh, vậy ba mẹ sẽ không ép con. Dù sao kết hôn cũng là chuyện cả đời, hạnh phúc của con mới là quan trọng

nhất.”

“Cảm ơn ba.”

“Đồng Đồng, đừng quá để ý tới cái nhìn của người khác, chỉ cần con không thẹn với lòng là được rồi.” Trước khi rời đi, Phương Thừa Chí chợt dừng bước nói.

Thẩm Quân Dục đến tận tuần này mới biết về tin đồn giữa mình và Phương Đồng, anh ấy bận rất nhiều việc nên làm gì có thời gian để ý đến những tin đồn trong công ty, mà cũng không có ai dám nói trước mặt anh ấy cả. Nếu không phải tình cờ nghe thấy hai nữ nhân viên đang nói nhảm về anh ấy và Phương Đồng, chỉ sợ anh ấy còn chẳng hay biết gì.

“Tổng Giám đốc.” Hai nữ nhân viên vừa quay sang đã thấy Thẩm Quân Dục, sợ đến mất hồn, mặt trắng bệch. Bị người khác bắt gặp đang bàn tán sau lưng người ta cũng chẳng phải vấn đề lớn, nhưng nếu người đó là ông chủ của mình, vậy thì đừng mong thấy được mặt trời ngày mai.

Vẻ tươi cười nho nhã của Thẩm Quân Dục đã biến mất, anh ấy yên lặng nhìn họ, ánh mắt lạnh lùng: “Tôi mời các cô tới đây không phải để nói chuyện tầm phào.”

Mặt hai nữ nhân viên tái nhợt, tuy Thẩm Quân Dục chỉ nói như thế rồi đi, nhưng vẫn khiến hai người sợ mất mật.

http://tieulun.hopto.org

“Làm sao bây giờ, Tổng Giám đốc sẽ không đuổi việc chúng ta đấy chứ?” Ai biết lại xui tới mức bị Tổng Giám đốc nghe thấy chứ.

Người kia thắc mắc: “Chắc không đâu, lúc nãy Tổng Giám đốc đâu nói gì thêm.” Hơn nữa, bình thường Tổng Giám đốc là người ôn hòa như vậy, dù bàn tán chuyện riêng của ông chủ trong giờ làm việc là điều không nên, nhưng chắc sẽ không sao đâu nhỉ?

Hai người thấp thỏm quay về phòng làm việc, lo lắng hết một buổi chiều vẫn không thấy có chuyện gì xảy ra, vừa định thở phào thì nhận được thông báo của bộ phận nhân sự, bắt đầu từ ngày mai họ không cần tới làm nữa.

Thẩm Quân Dục trở về văn phòng thì gọi cho Phương Đồng, bảo cô ấy vào văn phòng của mình, lúc Phương Đồng đi vào thì Thẩm Quân Dục đang phê công văn.

“Tổng Giám đốc Thẩm.” Phương Đồng gọi, mấy ngày nay, nếu không phải là Thẩm Quân Dục gọi thì cô sẽ tận lực không xuất hiện trước mặt anh ấy.

Thẩm Quân Dục ngẩng đầu nhìn cô ấy, hươ bút ý bảo cô ấy ngồi xuống.

Phương Đồng ngồi rất ngay ngắn, hai tay đặt lên đùi.

“Sao không nói với tôi chuyện cô phải chịu ấm ức trong công ty?” Thẩm Quân Dục hỏi.

Phương Đồng ngạc nhiên, đoán ra Thẩm Quân Dục đang nói chuyện gì.

“Người mới bị người cũ bắt nạt là chuyện dễ hiểu, tôi vốn nghĩ với tính cách của cô thì sẽ biết cách mà phản bác lại, xem ra là do tôi đánh giá cô quá cao rồi.”

Chiều nay, anh cố tình để trợ lý Dư Bân đi tìm hiểu tình hình trong phòng thư ký của Phương Đồng, không ngờ hỏi ra mới biết là có chuyện, nếu để Thanh Lan biết được, con bé sẽ nghĩ anh ấy bắt nạt bạn cô mất.

“Thật ra cũng không có gì đâu, tôi vẫn là một thực tập sinh, làm nhiều việc cũng nên thôi, coi như là học tập.” Tuy công việc nhiều, nhưng Phương Đồng vẫn có thể xử lý được.

“Vậy những lời đồn trong công ty thì sao? Cô không thể giải thích được, tại sao không nói cho tôi biết?” Những lời đồn như thế gây tổn thương rất lớn với một cô gái, huống hồ anh ấy còn biết bạn trai của Phương Đồng cũng đang làm việc ở tập đoàn Quân Lan.

Phương Đồng rũ mắt nhìn tay mình: “Chuyện như thế càng tô lại càng đen, dù có giải thích thì người ta cũng không tin, cần gì phải phí công chứ. Tôi không thẹn với lương tâm là được rồi.”

“Phương Đồng, cô có từng nghe qua câu này chưa?” Thẩm Quân Dục hỏi, Phương Đồng thắc mắc nhìn anh ấy.

http://tieulun.hopto.org

“Người hiền bị người ép, ngựa hiền bị người cưỡi. Lương thiện rộng lượng là tốt, nhưng không có nghĩa là phải nhường nhịn hết thảy, quyền lợi của bản thân mình thì vẫn nên bảo vệ.”

Phương Đồng im lặng, cô tất nhiên hiểu những đạo lý này, chỉ là cô nghĩ mình có quan hệ với Thẩm Thanh Lan nên mới vào được tập đoàn Quân Lan, nếu còn cậy mạnh như thế thì người ta sẽ nói cô gà cậy gần chuồng, chó cậy gần nhà.

“Không muốn bị người khác nói mình dùng quan hệ, đi cửa sau, thì dùng thực lực để chứng minh đi.” Thẩm Quân Dục như nhìn thấu suy nghĩ của cô ấy, lạnh nhạt nói.

Phương Đồng gật đầu: “Tôi biết rồi, Tổng Giám đốc Thẩm.”

“Cô tự mình suy nghĩ lại cho kỹ, chỉ có cô mới có thể giúp được chính mình thôi.”

Phương Đồng đi rồi, Thẩm Quân Dục cười lắc đầu. Dù sao vẫn là tuổi trẻ, tuy thông minh nhưng vẫn chưa thể suy tính chu toàn được. Trước đó anh ấy nghe Thanh Lan ca ngợi Phương Đồng hết lời, bây giờ xem ra thì thông minh có thừa, nhưng giỏi giang thì chưa đủ.

Dù sao cũng là bạn của em gái mình, Thẩm Quân Dục không thể không quan tâm.

“Tổng Giám đốc Thẩm, trưa nay anh có hẹn với Tổng Giám đốc Ôn mới nhậm chức của tập đoàn quốc tế Tân Hòa, sắp đến giờ rồi.” Dư Bân đi tới, nhắc nhở lịch trình của Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục đứng dậy, mặc áo vét vào, vừa đi vừa hỏi: “Chuyện tôi giao đã làm xong chưa?”

Biết anh ấy đang nhắc tới chuyện gì, Dư Bân gật đầu: “Xong rồi, thứ đó sẽ được đưa đến đúng hẹn, không bị trễ đâu.”

Thẩm Quân Dục yên tâm.

“Tổng Giám đốc Thẩm, mời đi bên này.” Nhân viên phục vụ đưa Thẩm Quân Dục đến phòng bao, người anh ấy hẹn còn chưa tới. Tập đoàn quốc tế Tân Hòa là nơi hợp tác làm ăn quan trọng của Thẩm Quân Dục, trước giờ đều hợp tác rất vui vẻ. Chỉ là tuần trước, tổng giám đốc ở đó đã đến tuổi về hưu, nghe nói tổng giám đốc mới nhậm chức là người du học ở nước ngoài về, họ Ôn, không nắm rõ lý lịch, rất bí ẩn.

Nếu đã hợp tác lâu dài thì khi đối phương thay đổi người đứng đầu, dù sao cũng nên cùng ăn bữa cơm để thắt chút tình cảm. Thẩm Quân Dục không phải mới hẹn vị Tổng Giám đốc Ôn này lần đầu tiên, nhưng phải đến lần thứ ba đối phương mới đồng ý, đúng là lớn lối.

Thấy đã đến giờ hẹn mà đối phương vẫn chưa đến, Thẩm Quân Dục không

sốt ruột, bình tĩnh ngồi uống trà.

“Tổng Giám đốc, có cần tôi gọi điện thoại hỏi xem không?” Dư Bân thấy thời gian trôi qua từng phút nên hỏi, Thẩm Quân Dục là người rất không thích kẻ không có khái niệm về thời gian.

“Đợi thêm năm phút nữa.” Thẩm Quân Dục nói.

Dư Bân nhìn đồng hồ, lại thêm năm phút nữa là nửa tiếng rồi.

“Đi thôi.” Thẩm Quân Dục đứng dậy, đúng lúc này, cửa phòng bao được mở ra, một thân hình yểu điệu xuất hiện ở cửa: “Xin lỗi, tôi tới muộn.” Ngũ quan tinh xảo, dáng người yểu điệu, đây không phải là Ôn Hề Dao từng gặp ở thành phố Lâm thì là ai.

Thẩm Quân Dục nhìn về phía phát ra tiếng nói, nhướng mày, bất ngờ: “Là cô.”

Ôn Hề Dao nhíu mày: “Tổng Giám đốc Thẩm rất bất ngờ khi gặp tôi sao?”

Thẩm Quân Dục lại ngồi xuống, nhìn đồng hồ đeo tay: “Khái niệm về thời gian của Tổng Giám đốc Ôn thật tệ, chẳng lẽ phong cách làm việc thường ngày của cô cũng như vậy ư?”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao cắn răng, người đàn ông nhỏ mọn này, chuyện ở bữa tiệc lần trước mà còn nhớ tới giờ.

“Chẳng lẽ Tổng Giám đốc Thẩm không biết đến muộn là đặc quyền của phụ nữ ư?” Ôn Hề Dao cười tủm tỉm, thong thả ngồi xuống. Thực tế là cô cũng không thích đến muộn, chỉ là hôm nay có một vụ làm ăn rất quan trọng nên mới đến trễ.

Thẩm Quân Dục cười cười không nói gì, bây giờ người cũng đến rồi, anh ấy cũng không thể bỏ đi được.

“Không ngờ tân Tổng Giám đốc của Tân Hòa quốc tế lại là Tổng Giám đốc Ôn.” Dù sao Ôn Hề Dao cũng còn quá trẻ, quả thực nhìn thế nào cũng không thấy phù hợp với phong cách trước giờ của Tân Hòa quốc tế.

“Chắc Tổng Giám đốc Thẩm không ngờ nhỉ, tôi cũng không ngờ khi đến thủ đô làm việc, vị khách đầu tiên dùng bữa cùng lại là Tổng Giám đốc Thẩm.” Cô chỉ vừa đồng ý lời mời của Tân Hòa quốc tế, trước đây bận việc xã giao, mà lúc ở còn nước ngoài cũng làm gì có thời gian đáp ứng với người khác. Đương nhiên, cô không phủ nhận hai lần từ chối Thẩm Quân Dục là cố ý.

Ôn Hề Dao tốt nghiệp Học viện Thương nghiệp tại Harvard ở nước M, đã lấy được bằng MBA từ lâu, làm việc ở một công ty đầu tư ở nước M, làm đến vị trí quản lý cấp cao, năng lực là không thể nghi ngờ. Lần này, nếu không phải ba mẹ muốn cô về nước, ra sức khuyên bảo, chỉ sợ Ôn Hề Dao còn chưa trở về.

http://tieulun.hopto.org

“Tổng Giám đốc Thẩm, Thanh Lan là em gái anh à?” Ôn Hề Dao hỏi.

“Cô biết em gái tôi?” Thẩm Quân Dục kinh ngạc, có vẻ khá bất ngờ.

“Cô ấy là đàn em của tôi ở Đại học B, lần trước có gặp nhau ở thành phố Lâm, tôi chỉ không ngờ hai người lại là anh em.” Ôn Hề Dao hứng thú nói, tính cách của hai anh em này đúng là khác nhau quá lớn. Thanh Lan ôn hòa dễ gần như thế, sao lại có một người anh trai tính tình tệ hại, thù dai như vậy.

Đương nhiên là Thẩm Quân Dục không biết ấn tượng của Ôn Hề Dao về mình, chờ sau này Ôn Hề Dao vui vẻ nói cho Thẩm Quân Dục nghe, anh ấy mới kêu oan.

Biết cô ấy là bạn của Thanh Lan, ấn tượng của anh về Ôn Hề Dao tăng lên đáng kể.

Tuy trước kia đã xảy ra chuyện không hay, nhưng dù sao đều là người trưởng thành, sau này còn hợp tác với nhau, nên hai người lựa chọn quên đi những chuyện không vui đó, bữa cơm này thật ra cả khách và chủ đều vui vẻ.

“Tổng Giám đốc Ôn, cô không lái xe sao?” Rời khỏi nhà hàng, thấy Ôn Hề Dao đứng ở ven đường, Thẩm Quân Dục hỏi.

Ôn Hề Dao cười ngại: “Xe của tôi được đưa đi bảo dưỡng rồi, vừa rồi phải bắt xe tới.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục nhếch mày: “Nếu Tổng Giám đốc Ôn không ngại thì có thể ngồi xe của tôi.”

“Vậy, cảm ơn anh.” Ôn Hề Dao thành thật đáp.

Thẩm Quân Dục đưa Ôn Hề Dao quay về công ty, Dư Bân đã bắt xe về trước.

“Đúng rồi, không biết lúc nào Thanh Lan mới rảnh, tôi muốn hẹn em ấy dùng cơm.” Ôn Hề Dao nói.

“Lan Lan theo Hoành Dật đến quân đội rồi, bây giờ không có nhà.” Thẩm Quân Dục nói: “Tổng Giám đốc Ôn và Thanh Lan rất thân nhau?”

“Cũng coi là thân, tôi quen Thanh Lan ở trường, nhưng sau đó thì tôi ra nước ngoài, nhiều năm không về nên không còn liên lạc nhiều nữa. Lần trước tình cờ gặp ở thành phố Lâm mới liên lạc lại với nhau.” Ôn Hề Dao giải thích.

“Tổng Giám đốc Ôn là người nơi nào?” Trong xe im lặng, Thẩm Quân Dục không quen, chủ động lên tiếng.

“Thành phố Hải.”

http://tieulun.hopto.org

Thành phố Hải? Thẩm Quân Dục nghiền ngẫm: “Nhà họ Ôn ở thành phố Hải với Tổng Giám đốc Ôn là?”

“Tôi chính là người nhà họ Ôn ở thành phố Hải, Ôn Bính Xuyên là ba tôi.”

Thẩm Quân Dục hiểu ra, thảo nào lần trước gặp Ôn Hề Dao trong nhà họ Chu ở thành phố Lâm, hóa ra cô ấy là con gái Ôn Bính Xuyên.

Ôn Bính Xuyên là nhân vật đứng đầu thành phố Hải, năm đó khi ông nội và ba anh đến học ở trường quân đội, chỉ là một người tòng quân, một người đã chính thức từ lâu, anh ấy cũng từng nghe ba mình nhắc về người này, nên cũng biết một ít.

“Sao Tổng Giám đốc Ôn lại một mình đến thủ đô làm việc?”

Thủ đô và thành phố Hải xa nhau như vậy, một Bắc một Nam, cách nhau hơn nửa nước Z.

“Tân Hoà quốc tế đã có lời mời từ lúc tôi còn ở nước M, lần này dù sao cũng muốn về nước liền chấp nhận lời mời của họ.” Bị Thẩm Quân Dục hỏi từng vấn đề như vậy, nhưng Ôn Hề Dao lại không hề mất kiên nhẫn, vừa hay tránh phải ngượng ngùng khi ở cùng nhau.

“Hình như Tổng Giám đốc Thẩm rất tò mò về tôi?” Ôn Hề Dao nhướng mi cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục khựng lại: “Chỉ là cảm thấy Tổng Giám đốc của Tân Hòa quốc tế trẻ như vậy nên có chút tò mò thôi.” Anh nói bóng gió, nếu cô không phải Tổng Giám đốc của Tân Hòa quốc tế thì tôi cũng lười quan tâm tới chuyện của cô.

Ôn Hề Dao bĩu môi, người đàn ông này đúng là không để mình chịu thiệt chút nào.

“Nhưng mà chuyện lần trước vẫn phải cảm ơn Tổng Giám đốc Thẩm giúp giải vây.”

Thẩm Quân Dục cười cười: “Có thể giúp được Tổng Giám đốc Ôn là vinh hạnh của tôi. Chỉ là, hy vọng lần sau có thể đổi thành cách khác hay hơn.”

Ôn Hề Dao đen mặt, gã đàn ông trứng thối này, cho anh chút màu maf anh đã muốn mở phường nhuộm rồi, được một tấc lại muốn tiến một thước là đây chứ đâu.

Ôn Hề Dao cười nhạt: “Tổng Giám đốc Thẩm luôn không khách sáo như vậy sao?”

“Tùy người mà thể hiện.” Thẩm Quân Dục bình tĩnh đáp trả.

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao cười ha hả, quyết định không so đo với người đàn ông này nữa. Tên này không chỉ keo kiệt mà còn độc địa, đúng là tiếc cho gương mặt nho nhã của anh ta mà. Cô thầm thấy tiếc, Thanh Lan là cô gái tốt như thế, sao lại có người anh trai như vậy chứ, đáng tiếc, đáng tiếc.

Đến công ty, Ôn Hề Dao nói cảm ơn qua loa, sau đó đi một mạch mà không thèm ngoái lại.

Thẩm Quân Dục bật cười, lắc đầu. Hôm nay đúng là mất phong độ mà, không ngờ mình lại đi tính toán với một người phụ nữ.

***

Lúc Phó Hoành Dật trở lại, không thấy Thẩm Thanh Lan ở ban công đâu, bình thường cô thích ngồi đó vẽ vời.

Vào phòng ngủ, lúc này anh mới thấy Thẩm Thanh Lan nằm trên giường nhăn mặt, trông không khỏe lắm, Phó Hoành Dật lo lắng: “Thanh Lan, không khỏe ở đâu à?”

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, muốn đứng dậy, nhưng luồng nhiệt nóng tuôn ra bên dưới khiến động tác của cô khựng lại, Phó Hoành Dật sốt ruột: “Thanh Lan, em sao thế, có phải bị ốm không?”

Trán Thẩm Thanh Lan nhuốm đầy mồ hôi, mặt cũng tái nhợt, anh đi tới ôm

lấy Thẩm Thanh Lan: “Đi nào, chúng ta tới bệnh viện.”

Thẩm Thanh Lan kéo anh: “Không sao, không cần đi bệnh viện đâu, chỉ là em… ngày đó tới.” Giọng nói phía sau yếu ớt, Phó Hoành Dật mới thả lỏng một chút, không phải bị bệnh là anh yên tâm rồi.

Phó Hoành Dật biết Thẩm Thanh Lan thường đau bụng kinh, trước kia anh có chuẩn bị sẵn cho cô những thứ cần thiết như túi chườm nóng, nước đường đỏ, nhưng sao lần này lại đến sớm một tuần?

“Uống nước đường đỏ chưa?” Phó Hoành Dật ngồi bên giường, dịu dàng hỏi, sờ bàn tay lành lạnh của cô. Uống thuốc Đông y một tháng rồi mà cơ thể cô cũng không cải thiện là bao.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, lúc sáng ngủ dậy cô đã thấy khó chịu, sau đó vì buổi trưa Phó Hoành Dật có việc nên không ăn cơm cùng nên cô nằm trên giường mãi.

Phó Hoành Dật đứng dậy, lấy túi chườm nóng trong tủ ra sạc điện, lúc trước anh mua là để dùng vào lúc này.

Túi chườm cần phải sạc một lúc, Phó Hoành Dật ngồi bên giường, dùng bàn tay to đặt lên bụng Thẩm Thanh Lan xoa nhẹ, lòng bàn tay anh khô ráo và ấm áp, lực xoa vừa phải, Thẩm Thanh Lan thấy cơn đau của mình hình như đã đỡ hơn.

“Uống nhiều thuốc thế mà không đỡ hơn chút nào sao?” Phó Hoành Dật nhíu mày, anh đã thử thuốc Đông y một lần, đúng là rất đắng, nếu không có tác dụng thì không uống còn hơn, chẳng cần phải hành hạ bản thân như thế.

“Vẫn có hiệu quả, chỉ là thời gian ngắn nên chưa thấy rõ mà thôi.” Giống như lần này ra nhiều hơn trước kia.

Phó Hoành Dật đứng dậy bỏ túi chườm vào chăn, đặt lên bụng cô. Bên ngoài túi chườm có bọc một lớp lông nên không lo làm cô bị bỏng: “Em nằm nghỉ một lát, anh đi nấu nước đường đỏ.”

Thẩm Thanh Lan nhìn bóng lưng Phó Hoành Dật, khóe miệng tạo thành nụ cười nhẹ, người đàn ông này rất biết cách chăm sóc người khác.

Biết cô tới ngày, Phó Hoành Dật đoán cô còn chưa ăn gì, nghĩ một lúc, anh lấy đồ ra bắt đầu nấu cơm.

Thẩm Thanh Lan uống nước đường đỏ xong thì nằm trên giường một lúc, sau đó thì dậy, nhìn bóng dáng Phó Hoành Dật bận rộn trong nhà bếp, nhẹ cười: “Phó Hoành Dật, có ai nói với anh rằng, làm người phụ nữ của anh rất hạnh phúc chưa.”

Phó Hoành Dật nghe thế thì cười khẽ, nhìn cô: “Em có hạnh phúc không?”

Thẩm Thanh Lan nghĩ một lúc rồi nghiêm túc gật đầu: “Em rất hạnh phúc.”

Phó Hoành Dật cười dịu dàng: “Trong này khói dầu nhiều, em đừng vào, tới phòng ăn ngồi đi, sắp được ăn rồi.”

Thẩm Thanh Lan nghe lời, vừa uống nước đường nên bụng rất ấm, người cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Cô thầm buồn cười vì bản thân trở nên yếu ớt, trước đây lúc tới tháng không có những thứ này cô cũng có thể sống tốt, bây giờ lại…

Phó Hoành Dật nấu mấy món nhẹ, đều hợp khẩu vị của Thẩm Thanh Lan: “Cơm nước xong anh đưa em đến gặp bác sĩ Chung một chuyến, hỏi xem bà ấy có cách nào giảm đau không.”

“Không cần rườm rà thế đâu, thật ra đã tốt hơn trước kia nhiều rồi, thuốc vẫn có hiệu quả.” Nếu chỉ vì thế mà tới gặp bác sĩ Chung, Thẩm Thanh Lan nghĩ bà ấy sẽ cười mình mất.

Sau khi ăn xong, Phó Hoành Dật không đưa cô đến bệnh viện mà gọi cho bác sĩ Chung, hỏi xem có cách nào giảm đau bụng kinh không. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, còn những câu hỏi tỉ mỉ kia, Thẩm Thanh Lan quay mặt đi, ánh mắt đong đầy nét cười dịu dàng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 205: Cậu muốn đánh với tôi?

Hôm sau, Thẩm Thanh Lan đã cảm thấy thoải mái hơn, định ra ngoài mua thức ăn thì gặp chị Chương: “Em dâu định ra ngoài à?”

“Chị dâu, em đang định ra ngoài mua ít thức ăn, chị có biết gần đây có chợ nào không?” Vừa lúc gặp người, Thẩm Thanh Lan cũng bớt việc.

“Chị cũng định đi đây, đi cùng nhé.”

Từ chợ về nhà, Thẩm Thanh Lan xách theo túi nguyên liệu nấu ăn, sáng nay cô thấy tủ lạnh trống không, trước đó đồ trong tủ lạnh là do Phó Hoành Dật mua, nên cô không biết chợ ở đâu, không ngờ lại gần thế.

Nhét đầy tủ lạnh xong, Thẩm Thanh Lan xắn tay áo định nấu ăn.

Mở điện thoại ra, đầu tiên là tra cách làm, sau đó mới bắt đầu rửa rau. Lúc Phó Hoành Dật trở về thì thấy Thẩm Thanh Lan vừa cầm điện thoại vừa xào rau.

“Để anh.” Phó Hoành Dật cười khẽ, cô cũng không quen nấu ăn.

http://tieulun.hopto.org

“Sắp được rồi, anh bưng cái này ra đi, món này sắp xong rồi.” Cô bảo Phó Hoành Dật, lúc này anh mới phát hiện bên cạnh có mấy món ăn, nhìn màu sắc khá ổn.

Anh bưng ra rồi xếp chén đũa, Thẩm Thanh Lan cũng nấu xong, tiện tay bưng ra ngoài.

“Sao hôm nay lại muốn nấu cơm thế? Có thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu: “Không sao rồi.” Cô chỉ đau bụng vào ngày đầu tiên thôi, nếm thử một món thì mặt cô nhíu lại, nhìn cũng không tệ mà sao mùi vị lại…

“Hay chúng ta ra ngoài ăn đi.” Mấy món này mặn quá rồi.

“Chỉ hơi mặn thôi, những cái khác vẫn rất ổn, không sao đâu.” Phó Hoành Dật an ủi vợ, hiếm khi vợ anh xuống bếp, dù không ngon lắm thì cũng phải ăn sạch.

Phó Hoành Dật rửa bát, buổi chiều không có việc gì nên Thẩm Thanh Lan định đi gặp ba mình là Thẩm Khiêm cũng đang ở quân khu, nhưng cách quân doanh Phó Hoành Dật một đoạn, ước chừng phải mất một tiếng đi xe.

Vừa mới đến sân huấn luyện của đám tân binh, cô nghe thấy giọng nam quen thuộc: “Triệu Nguy, mày cho là tao không biết sáng nay đánh nhau là do mày

lấy việc công báo thù riêng ư, đồ tiểu nhân hèn hạ.”

Thẩm Thanh Lan nhìn sang, thấy là Cố Dương, cậu ta đang tức giận tranh luận với một người đàn ông mặc quân trang, hình như cũng là tân binh.

“Mày nghĩ đội tân binh không ai là đối thủ của mày là ngon à, đồ ngay cả đàn bà cũng không đánh lại.” Chẳng biết Cố Dương tức vì chuyện gì.

Vốn Triệu Nguy không thèm quan tâm tới Cố Dương, cậu ta lấy việc công báo thù riêng thì sao chứ, cậu ta cũng chỉ là không quen nhìn hai gã công tử bột Cố Dương và Cố Khải đi cửa sau, ỷ vào quan hệ trong quân đội mà làm càn.

Chỉ là khi nghe Cố Dương nói mình không đánh lại phụ nữ, Triệu Nguy dừng bước, bình tĩnh nhìn Cố Dương, ánh mắt cậu ta đen láy, tỏ vẻ như vừa nghe thấy chuyện khôi hài: “Người phụ nữ nào, nói đi.”

Cố Dương ngừng một chút, vừa nãy cậu ta nhớ tới Thẩm Thanh Lan nên mới thuận miệng nói như thế, nhưng bây giờ cũng không thể đưa Thẩm Thanh Lan đến đây.

Vừa định nói là đội nữ binh sát bên, không ngờ liếc sang lại thấy Thẩm Thanh Lan, mắt cậu ta sáng rực, chỉ vào Thẩm Thanh Lan: “Cô ấy, chị dâu của tao. Chị dâu của tao có thể treo mày lên đánh cho tan xác.” Cố Dương kiêu ngạo, ra sức phất tay với Thẩm Thanh Lan: “Chị dâu, tôi ở đây.”

Thẩm Thanh Lan rất muốn làm như không nhìn thấy, nhưng lại không thể bỏ qua được tiếng réo của Cố Dương, thế là cô dừng bước.

Cố Dương chạy nhanh tới, cười nhe răng: “Chị dâu, sao chị lại ở đây?”

Thẩm Thanh Lan liếc cậu ta: “Nếu tôi không ở đây, cậu lấy gì để kiếm cớ chứ?”

Hóa ra đã nghe thấy lời cậu ta nói rồi, Cố Dương sầu não, cười gượng: “Gì chứ, chị dâu này, là do em tức thôi, chị không biết thằng nhóc kia ghê gớm thế nào đâu. Nó ỷ vào chút tài nghệ mà sáng nay đánh nhau với khóa trên, còn đánh cả Cố Khải, em mới tìm nó chất vấn thôi.”

“Cáo mượn oai hùm?”

Cố Dương càng cười xấu hổ hơn: “Chị dâu này, bình thường tôi không thế đâu, tôi đảm bảo đó.”

Thẩm Thanh Lan không để ý đến cậu ta, nhìn Triệu Nguy: “Cố Dương, hình như cậu có ân oán với người họ Triệu thì phải.” Lần trước đua xe với Triệu Tam, tuy chỉ là tay sai của Lâm Hạo, nhưng cũng họ Triệu. Ở sòng bạc kia thì càng tệ hơn, bị người ta đặt bẫy, cậu ta còn ngu ngốc chui vào tròng.

“Chị dâu đừng bêu xấu tôi chứ.” Cố Dương sờ mũi.

“Cô chính là người phụ nữ sẽ treo tôi lên đánh mà thằng nhãi này nói?” Triệu Nguy nói, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan không mấy thân thiện. Cậu ta không nhận ra Thẩm Thanh Lan, cậu ta ham mê võ thuật, bình thường thời gian đều dành để luyện tập, cho dù hiểu biết cũng rất nhiều nhưng chưa từng nghe nói tới Thẩm Thanh Lan.

Cái gì mà thằng nhãi này chứ, tên này đúng là mất dạy mà! Cố Dương cắn răng: “Tao là Cố Dương, không phải thằng nhãi.”

Triệu Nguy chẳng thèm liếc cậu ta một cái, yên lặng nhìn Thẩm Thanh Lan: “Nghe nói cô rất lợi hại, tôi muốn đánh với cô một trận. Nếu cô có thể đánh bại tôi, tôi sẽ không bắt nạt hai đứa nó nữa. Nếu không, sau này bọn nó còn làm tôi chướng mắt, là tôi vẫn sẽ lấy việc công báo thù riêng đấy.”

Cậu ta còn không thèm giấu giếm, trực tiếp thừa nhận mình lấy việc công báo thù riêng.

Cố Dương đen mặt, thằng trứng thối này, bản lĩnh lớn lắm à, chờ lát nữa chị dâu của ông treo mày lên đánh. Cố Dương rất tin tưởng vào bản lĩnh của Thẩm Thanh Lan, ánh mắt cậu ta mong đợi nhìn cô.

“Tôi từ chối, cậu muốn thì bắt nạt đi, bọn họ kém cỏi nên bị bắt nạt cũng đáng.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, không hề có ý giúp Cố Dương.

Mặt Cố Dương như bị nứt ra, đây là người chạy tới sòng bạc vì cậu ta, chị

dâu thân thiết của cậu ta ư? Người này chắc chắn là giả.

Thẩm Thanh Lan bỏ đi, không thèm để ý đến vẻ hóa đá của Cố Dương. Chuyện này khác với lần trước, ở đây là quân doanh, họ đều là quân nhân, dù có quậy cỡ nào thì cũng trong khuôn phép, cô sẽ không phải lo cho Cố Dương. Cô cũng muốn để Cố Dương biết, bất cứ chuyện gì đều phải dựa vào bản thân là chính.

“Tôi muốn đánh với cô.” Triệu Nguy cố chấp nói sau lưng Thẩm Thanh Lan, tuy vừa đến không lâu, nhưng tiếng tăm của Triệu Nguy ở đội tân binh vẫn khá lừng lẫy. Nguyên nhân là người này rất hiếu chiến, chỉ cần người có thân thủ giỏi hơn thì cậu ta đều muốn đánh một trận. Tân binh không đánh lại cậu ta thì cậu ta đi khiêu chiến với đám lính lớp trên, nhưng thân thủ của cậu ta thật sự rất khá, ngay cả họ cũng không phải là đối thủ.

Sau đó, Triệu Nguy được rất nhiều người trong quân doanh chú ý, ngay cả Phó Hoành Dật cũng từng cố ý để một tân binh tham gia tập huấn tới dò xét bản lĩnh của Triệu Nguy, anh rất hài lòng về cậu ta. Nhưng Triệu Nguy cũng có những mặt yếu kém, thế nên Phó Hoành Dật mới bỏ qua, đưa cậu ta vào đội ngũ huấn luyện để xem xét.

Thẩm Thanh Lan căn bản không thèm quan tâm, Cố Dương đi theo sau, tay vắt sau đầu, nhìn Triệu Nguy kinh ngạc, cảm giác này đúng là quá tốt, chút ấm ức lúc nãy đã biến sạch bách, chị dâu nhà mình vẫn dũng mãnh như thế.

“Cố Dương.” Thấy sắp đến nơi cần tới, Thẩm Thanh Lan gọi. Cố Dương theo phản xạ đáp lại, rồi chạy đến trước mặt Thẩm Thanh Lan: “Chị dâu, chị có gì dặn dò?” Dáng vẻ không khác gì một chân sai vặt.

http://tieulun.hopto.org

“Ai chọc phải phiền phức thì người đó tự giải quyết.”

Cố Dương hiểu ngay, quay sang nhìn Triệu Nguy: “Ê, nói này Nguy ngu ngốc, chị dâu tao nói không muốn đánh nhau với mày, mày nghe không hiểu à, giờ mày đang gây khó cho người khác đó.”

Triệu Nguy không thèm để ý đến lời Cố Dương, mắt vẫn dính lên người Thẩm Thanh Lan: “Tôi muốn… bàn luận võ thuật với cô một chút.” Cậu ta thay đổi thành từ tao nhã hơn.

Bị bỏ lơ như thế làm Cố Dương tức đến nghiến răng.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan có chút ý cười, xem ra người này cũng không ngu ngốc lắm. Nhìn vẻ cố chấp của cậu ta, không hiểu sao Thẩm Thanh Lan lại nghĩ tới một người khác, đó cũng là người có tính cách cố chấp, ánh mắt cô tối lại: “Cậu rất muốn đánh nhau với tôi?”

Triệu Nguy gật đầu: “Thằng nhãi này nói cô rất lợi hại, cho rằng tôi không đánh lại cô.”

“Đúng là cậu không đánh lại tôi.” Thẩm Thanh Lan nói chắc chắn, trừ phi là Phó Hoành Dật ra tay, nếu không người bình thường chắc chắn không phải là đối thủ của cô.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Nguy nghe cô nói như thế không những không tức giận, mà ánh mắt lại sáng rực, đây là cảm giác phấn khích khi tìm thấy đối thủ.

Đúng là phần tử hiếu chiến, Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nghĩ.

“Bây giờ tôi còn có việc, không rảnh luận bàn với cậu, chờ mấy ngày nữa rảnh rỗi, tôi có thể dành ra chút thời gian.” Cô nói.

“Bây giờ không được?” Triệu Nguy hỏi, tuy cậu ta thích tìm người khác so tài, nhưng sẽ không ra tay trong tình huống đối phương đang có việc. Đây là lý do vì sao khiêu chiến nhiều người như thế, nhưng không có ai bàn tán không tốt về cậu ta.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu: “Bây giờ không được.”

“Vậy lúc nào được?”

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ, cho cậu ta một thời gian cụ thể: “Ba ngày sau.”

Triệu Nguy hài lòng, chỉ cần Thẩm Thanh Lan đồng ý là được rồi, cậu ta có thể chờ ba ngày.

“Chị dâu, chị đồng ý đấu với nó sao? Thằng đó là đồ điên, thấy ai thân thủ tốt

đều muốn so tài, đã khiêu chiến với rất nhiều người rồi. Nó ra tay nặng lắm, chị chưa thấy Cố Khải đâu, sợ là mẹ tôi đứng trước mặt cũng chả nhận ra anh ấy."

"Sao cậu ta lại làm khó các cậu? Hai người đã làm gì?" Thẩm Thanh Lan hỏi.

Cố Dương cũng khó hiểu: "Tôi đâu biết, sau khi vào quân đội, tôi và Cố Khải vẫn rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ gây chuyện, quan hệ cũng tốt, chả đụng chạm gì đến tên điên kia, không biết có phải bát tự xung khắc với nó không."

Với ánh nhìn nghi ngờ của Thẩm Thanh Lan, Cố Dương vô tội nhìn lại: "Chị dâu, tôi nói thật đấy, tên này cố ý nhắm vào tôi và Cố Khải."

Thẩm Thanh Lan không muốn nhiều lời với Cố Dương ở đây, lạnh nhạt nói: "Cố Dương, cậu là em trai Phó Hoành Dật, nếu cậu gặp nguy hiểm thì tôi sẽ cứu cậu, nhưng không phải chuyện gì cũng ỷ vào người khác. Hôm nay bị đánh là vì cậu quá yếu, nếu cậu mạnh, ai có thể tìm cậu gây phiền phức chứ?"

Thẩm Thanh Lan nói xong thì bỏ đi, để lại Cố Dương đang suy ngẫm lời cô vừa nói.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 206: Mùi vị trong mây

Hiện tại Thẩm Khiêm và Phó Hoành Dật ở cùng một quân khu, nhưng thuộc hai đơn vị khác nhau. Lúc đến gặp Thẩm Khiêm thì phải đăng ký, cảnh vệ gác cổng gọi tới văn phòng của Thẩm Khiêm, ông xuất hiện rất nhanh.

“Thanh Lan, sao con lại tới đây?” Thẩm Khiêm thấy con gái thì kinh ngạc.

“Tới thăm ba thôi.”

Biết đây là con gái của Thẩm tham mưu, cảnh vệ đương nhiên là cho vào.

“Sao lần này lại muốn đến quân khu vậy?” Hơn nữa cảnh vệ ở cổng còn cho cô vào.

“Con đến thăm Phó Hoành Dật.”

Thẩm Khiêm tuy biết, nhưng ông quên mất, đúng là gần đây Phó Hoành Dật trở về quân khu thủ đô, vừa hay ở gần đơn vị của ông.

“Ba quên mất, mọi người trong nhà có khỏe không?” Gần đây ông bận rộn nhiều việc, không có thời gian về nhà.

http://tieulun.hopto.org

“Khỏe ạ, ông nội và mẹ đều khỏe. Thẩm Hi Đồng cũng vậy, nhạc hội lần này rất thành công, hơn nữa còn được báo chí tuyên truyền mạnh và khen ngợi, Thẩm Hi Đồng nổi tiếng rất nhanh, thậm chí còn có bên quảng cáo để ý, mời chị ta tham gia. Gần đây Thẩm Hi Đồng phát triển rất thuận lợi.”

“Vậy là tốt rồi, con định ở đây mấy ngày?” Thẩm Khiêm không thường ở cùng con gái nên không biết nói gì với cô, chỉ có thể trò chuyện như vậy.

Thẩm Thanh Lan cũng chỉ tiện đường nên tới đây, cô không trả lời vấn đề này của Thẩm Khiêm mà chỉ nói một câu không liên quan: “Quân đội tốt hơn con nghĩ nhiều.”

Thẩm Khiêm hơi ngạc nhiên, nhìn Thẩm Thanh Lan, đối diện với ánh mắt trong vắt của cô: “Muốn vào quân đội à?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cả đời này cô cũng sẽ không vào quân đội, thân phận của cô như quả bom hẹn giờ, nếu bị phát hiện, sợ rằng hai nhà Thẩm, Phó sẽ bị liên lụy mất. Nếu cô lại còn vào quân đội, như vậy hậu quả…

“Chỉ là đột nhiên thông suốt thôi. Có một số chuyện, chưa chắc đã giống như mình nghĩ.” Thẩm Thanh Lan nhìn về phương xa, thản nhiên nói.

Thẩm Khiêm cười ôn hòa : “Thanh Lan, ba, mẹ và ông nội chưa từng có yêu cầu gì cao với con, con chỉ cần sống theo ý mình sao cho hạnh phúc là được rồi. Chắc con không biết, trước khi lâm chung, bà nội con từng nói với ba,

nếu sau này con gặp bất cứ khó khăn nào, chỉ cần ba còn sống thì phải bảo vệ con.”

Nhớ tới người bà đã rời xa, Thẩm Thanh Lan vẫn cảm thấy nhói lòng, đó là người đầu tiên khiến cô cảm thấy ấm áp khi trở về nhà họ Thẩm, là ánh mặt trời đầu tiên.

“Ba, bây giờ con sống rất tốt, Phó Hoành Dật đối xử với con cũng rất tốt, bà nội có thể yên tâm.”

“Thanh Lan, bây giờ con ưu tú như thế, thật ra ba thấy rất áy náy, chuyện của Hi Đồng… Ba rất xin lỗi.” Nếu không phải trước đây vợ mình bị bệnh, thì ông sẽ không nhận nuôi Thẩm Hi Đồng.

“Nếu nó làm sai, con muốn dạy dỗ nó thì ba sẽ không có ý kiến gì, chuyện mẹ con ba sẽ xử lý.” Thẩm Khiêm nói.

“Hơn nữa Hi Đồng đã tìm thấy ba mẹ ruột rồi, sắp tới về lại thủ đô, ba sẽ mua cho nó một ngôi nhà, để cả nhà nó đoàn tụ.” Đây là tính toán của Thẩm Khiêm trong khoảng thời gian gần đây, chỉ là chưa thể thực hiện.

Đôi mắt đẹp của Thẩm Thanh Lan khẽ chớp, nhìn sang Khiêm, cô cảm thấy ông đã biết được rất nhiều chuyện.

“Đừng nhìn ba như thế, ba còn chưa hồ đồ, mắt cũng chưa kém đâu.” Thẩm

Khiêm cười ôn hòa: “Con là con gái duy nhất của ba, luôn luôn là như vậy.”

Thẩm Thanh Lan im lặng, cô không biết nên đáp lại những lời này như thế nào. Thẩm Khiêm mang lại cho cô cảm giác là một người cha ôn hòa, từ ái, nhưng không thể khiến cô thân cận nổi.

“Nếu lỡ có một ngày con mang đến rắc rối cho nhà họ Thẩm thì sao?” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, có ý dò xét.

“Thanh Lan, con là con gái nhà họ Thẩm, là con gái duy nhất của ba và mẹ, cho dù thế nào, ba vẫn sẽ che chở con.” Thẩm Khiêm nói rất nghiêm túc, không hề có ý đùa giỡn. Đây là cô con gái mà vợ ông liều cả tính mạng để sinh ra. Lúc đó Sở Vân Dung khó sinh, mà Thẩm Thanh Lan ra đời thì cả người tím ngắt, hơi thở như có như không, Sở Vân Dung không chịu nổi kích thích này nên có hiện tượng băng huyết, xém chút đã chết trên bàn mổ.

Mạng của hai mẹ con họ đều phải cướp về từ tay Diêm vương, cũng chính vì thế nên Sở Vân Dung rất yêu thương và quan tâm tới Thẩm Thanh Lan.

Lúc đó, Thẩm Khiêm nhìn vợ và con gái được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, một người đàn ông cao mét tám đã nắm lấy tay vợ, lệ rơi đầy mặt.

Từ lúc trở về nhà họ Thẩm, trừ ông bà nội, thật ra cô chưa chấp nhận được ai cả. Cô biết Thẩm Khiêm đã cho người điều tra thân phận của cô rất nhiều lần, nghi ngờ cô trở về nhà họ Thẩm là do có người lợi dụng, vì vậy cô cũng không mấy thân thiết với Thẩm Khiêm.

Sở Vân Dung lại còn như thế, Thẩm Thanh Lan thờ ơ lạnh nhạt, biến mình thành kẻ ngoài cuộc, ngay cả Thẩm Quân Dục cũng phải sau này cô mới từ từ chấp nhận.

Lần tai nạn xe ngoài ý muốn kia, lúc Sở Vân Dung kéo cô lại, cả những lời hôm nay Thẩm Khiêm nói đều được Thẩm Thanh Lan ghi nhớ, cô nghĩ có thể ngay từ đầu cô đã sai.

“Ba, trước kia là con sai.” Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Lan mới khẽ nói.

Thẩm Khiêm cười cười: “Sai cái gì chứ, con là con cháu nhà họ Thẩm, là con gái của ba, chẳng lẽ con làm sai mà ba lại đánh con ư.”

“Ba muốn đánh cũng được, con sẽ không đánh trả đâu.” Thẩm Thanh Lan mím môi.

Thẩm Khiêm không nhịn được cười, đôi lúc ông cảm thấy tính cách của con gái mình thật đáng yêu.

Khóe miệng Thẩm Thanh Lan khẽ cong lên.

“Nhưng mà Thanh Lan này, mẹ của con, bà ấy…” Thẩm Khiêm do dự, cuối cùng vẫn không nói về chứng tự kỷ, phải uống thuốc liên tục của Sở Vân

Dung. Chuyện này trừ Sở Vân Dung, thì chỉ có mình Thẩm Khiêm biết mà thôi.

Ngay cả Thẩm lão gia và bà nội Thẩm đều nghĩ bệnh của Sở Vân Dung đã tốt lên rồi, nên họ mới bất mãn thái độ của bà với Thẩm Thanh Lan.

“Ba, con biết rồi.”

Thẩm Khiêm biết Thẩm Thanh Lan là một người có chủ kiến nên cũng không nói gì thêm.

***

Có thể nói là gần đây Thẩm Hi Đồng phát triển rất tốt, trên tạp chí, internet, khắp nơi đều ca ngợi cô ta, nào là “Thiên tài đàn dương cầm”, “Đôi tay dương cầm đẹp nhất”, “Nhan sắc và gương mặt xinh đẹp của dương cầm gia”, “Nữ thần đàn dương cầm“…

Độ hot chiếm đầu bảng trong một thời gian dài.

Chỉ cần Thẩm Hi Đồng đi ra ngoài thì sẽ nhận được ánh nhìn chú ý của nhiều người, còn có người đuổi theo gọi cô ta là “nữ thần“. Bây giờ ra ngoài, cô ta phải đeo kính, độ mũ, che mặt thật kỹ, nếu bị bắt gặp thì không thể đi nổi, còn hơn cả minh tinh.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ là tâm trạng tốt của Thẩm Hi Đồng chưa được mấy ngày đã bị vợ chồng họ Lý phá hỏng.

Nhìn Lý Đại Đầu và Điền Thúy Phương trước mặt, Thẩm Hi Đồng lạnh lùng: "Hai người tới đây làm gì?" Ở đây là dàn nhạc, nếu để người khác thấy thì họ sẽ nói cô ta thế nào chứ. Lần trước, Điền Thúy Phương đến tìm đã khiến cô ta rất bất mãn rồi.

Điền Thúy Phương vẫn là dáng vẻ mang thù như trước, cứ như cả thế giới này thiếu nợ bà ta vậy. Thấy Thẩm Hi Đồng, bà ta nặn ra nụ cười: "Hi Đồng, bây giờ con có rảnh không?"

"Tôi có rảnh không, các người không thấy à?" Biết mục đích của họ, Thẩm Hi Đồng cũng không cũng bọn họ dài dòng: "Nói đi, lần này cần bao nhiêu tiền?"

Lý Đại Đầu sầm mặt, trừng Thẩm Hi Đồng, mặt bất mãn nói: "Tụi tao là ba mẹ mày, không phải tới đây xin cơm, mày lấy tiền ra là có ý gì. Mày không tới thăm ba mẹ, chẳng lẽ tụi tao không thể tới thăm con gái được à?"

Thẩm Hi Đồng cười trào phúng: "Vậy tôi phải cảm ơn hai người đã đến thăm à? Bây giờ đã thấy người, nếu không phải vì tiền thì hai người đi được rồi đấy, tôi còn bận rất nhiều việc ở dàn nhạc."

"Hi Đồng này, con chờ chút, mẹ có chuyện muốn nói với con." Điền Thúy

Phương kéo áo Thẩm Hi Đồng. Thẩm Hi Đồng ngừng bước, cười châm chọc, còn nói không phải vì tiền, ai tin.

Cô ta quay lại nhìn họ: “Còn chuyện gì?”

“Mày mua cho em trai một căn nhà đi, nó đã lớn thế rồi mà ngay cả nhà cũng không có, mày làm chị thì cũng nên quan tâm tới người em trai duy nhất này chứ.” Lý Đại Đầu nói như đây là chuyện đương nhiên.

Thẩm Hi Đồng tức đến bật cười, quả nhiên là không phải vì mấy đồng tiền lẻ. Nhà ở thủ đô, bọn họ cũng không biết ngượng mồm mà nói ra được, vừa mở mồm là đòi nhà, cứ như mua rau cải ở chợ không bằng.

“Nó là con ông, không phải con tôi, dựa vào cái gì mà tôi phải mua cho nó?”

Lý Đại Đầu trừng mắt, trông rất hung tợn: “Nó là em trai duy nhất của mày, là trụ cột của cả nhà. Mày làm chị, có điều kiện thì phải chăm sóc nó, sau này mày kết hôn rồi thì nhà mẹ đẻ cũng coi như là có chỗ dựa, mày cũng phải lo lắng chứ.”

Thẩm Hi Đồng cười: “Tôi dựa vào nó? Đời này có chết tôi cũng không dựa vào nó, muốn tôi mua nhà cho nó ư, nằm mơ.” Lời của cô ta rất không nể nang, cô ta cũng chưa từng khách sáo với vợ chồng họ Lý.

Lý Đại Đầu xanh mặt chửi um lên, Điền Thúy Phương ngăn ông ta lại. Ở đây

là bên ngoài, Thẩm Hi Đồng là đứa sĩ diện, nếu bị người khác bắt gặp thì nó sẽ bỏ mặc bọn họ mất, lúc đó có khóc cũng không kịp.

“Hi Đồng, con đừng giận, muốn trách thì trách chúng ta làm ba mẹ không tốt, còn phải nhờ con nuôi. Ba mẹ cũng hết cách rồi, gần đây em trai con có quen bạn gái, kết quả là làm con nhà người ta lớn bụng. Con nói xem, con bé là cô gái tốt, nhà chúng ta cũng không thể mặc quần vào rồi trở mặt được. Ba con có ý muốn cưới nó cho em con, dù sao thằng bé cũng đã lớn như vậy, tới tuổi lấy vợ rồi. Nhưng dù sao kết hôn cũng cần có nhà, ba mẹ lại không có tiền, chỉ có thể tìm con thôi.”

“Đàn bà có thể để ý tới nó thì cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì. Tôi nghĩ hay là thôi đi, kết hôn gì chứ, nếu không được thì chia tay luôn, chẳng có nhà cửa gì hết, Lý Dũng muốn làm gì thì làm, tôi mặc kệ.”

Mặc cho Điền Thúy Phương có nói thế nào, Thẩm Hi Đồng vẫn khăng khăng nói không mua, cũng không quan tâm. Đám người này đúng là đỉa, nếu đã cắn rồi thì sẽ hút đến sạch máu người ta mới thôi, cô ta cũng không phải máy rút tiền, dựa vào cái gì mà phải hết lần này đến lần khác cung cấp cho bọn họ chứ?

“Vậy mày mua cho ba mẹ một căn nhà đi, tao với mẹ mày già rồi, dù sao cũng phải có một nơi để dưỡng già, bây giờ ở nhà người ta, mỗi tháng chi mấy ngàn tệ tốn lắm.” Lý Đại Đầu đảo mắt, chịu nhượng bộ. Vừa nãy có người nói với họ, gần đây Thẩm Hi Đồng đang rất nổi tiếng, tiền kiếm cũng cả mớ, tiền quay quảng cáo cũng phải mấy triệu. Nhà họ Thẩm giàu như thế, chắc sẽ không cần tiền của cô ta, nên tiền đó đều là của cô ta. Nếu bây giờ cô ta không đưa, sau này lập gia đình rồi thì số tiền này đều đem về nhà chồng hết.

Lý Đại Đầu vừa nghe người ta nói thế thì thấy rất đúng, sinh con gái không tốt như vậy đấy, cuối cùng vẫn là của người khác. Thế là không nhịn được bèn tới tìm Thẩm Hi Đồng, như thể sợ cô ta sẽ kết hôn ngay vào ngày mai.

Thẩm Hi Đồng khó tin nhìn Lý Đại Đầu, kinh ngạc với lời lẽ đương nhiên của ông ta.

“Đừng nói là không có tiền, bây giờ trên ti vi đều chiếu cái mặt mày, quảng cáo cũng có, nhất định là mày có tiền. Mấy cái đại ngôn gì gì ấy, kiếm được rất nhiều tiền, tụi tao là ba mẹ mày, nếu mày không phụng dưỡng thì tụi tao sẽ đi tố cáo, nói mày bất hiếu.” Lý Đại Đầu nói tiếp, lý do thoái thác đều do người đó dạy, chẳng qua là người đó nói rất phức tạp, ông ta cũng quên mất, nhưng đại ý chính là như vậy.

Thẩm Hi Đồng tái mặt, chú ý tới cách dùng từ của Lý Đại Đầu, sầm mặt: “Nghe người khác nói? Nghe ai nói?”

Lý Đại Đầu hoảng hốt, đương nhiên ông ta biết mình không thể nói thật, nếu Thẩm Hi Đồng mà biết, nhất định sẽ không cho ông ta một cắc nào.

“Nghe ai nói gì chứ, còn phải chờ người khác nói sao, trên ti vi, máy tính đều chiếu mày, tụi tao cũng không mù, sao lại không thấy chứ?”

Thẩm Hi Đồng nghi ngờ nhìn ông ta, nhưng không nghĩ ra được gì.

Lý Đại Đầu âm thầm thở phào, xém chút là bại lộ rồi: “Tao biết mày không mong người ta biết mình có ba mẹ ruột nghèo khổ, mày muốn làm tiểu thư nhà họ Thẩm, tụi tao cũng không phải ép mày rời khỏi nhà họ Thẩm để về sống cùng, nhưng nếu mày muốn tụi tao không nói ra thân thế thì phải cho tụi tao đường sống chứ.

Giờ lại dùng tới chiêu tình cảm à? Thẩm Hi Đồng cười trào phúng, thế mà cô ta còn nghĩ họ có thể kiên trì thêm chút nữa, không ngờ nhanh thế mà đã lộ đuôi rồi. Cô ta biết, hai vợ chồng này năm đó vì muốn sống thoải mái hơn mà nhẫn tâm vứt bỏ cả con mình, đương nhiên sẽ không có cái gọi là hối cải, quả nhiên là thế.

Tuy nhiên, Thẩm Hi Đồng cũng không cảm thấy đau lòng, vốn cô ta cũng chẳng có chút tình cảm nào với họ.

“Tôi không mua nổi nhà là thật, một căn nhà nhỏ ở thủ đô cũng phải hơn mấy triệu, bây giờ tôi kiếm được tiền, nhưng sau này còn phải dùng tới, giờ tôi làm gì có tiền, tiền cho các người đều là tiền tôi tiết kiệm đấy.”

Bọn họ muốn chơi chiêu tình cảm, thì Thẩm Hi Đồng sẽ dùng kế khổ tâm.

Trước đó Lý Đại Đầu cũng đã nghĩ đến phản ứng của Thẩm Hi Đồng, người kia đã nói trước nên khi nghe cô ta nói vậy thì bọn họ cũng không tin: “Tuy tao không có học thức, nhưng mày cũng đừng tưởng lừa được tao. Trước khi tới tìm mày thì tao đã hỏi thăm người ta rồi, nhất định là mày có tiền. Nếu mày không muốn mua nhà thì được thôi, tao đi tìm luật sư ra tòa, nhân tiện tâm sự với đồng nghiệp của mày, cho họ xem mày đã đối xử với ba mẹ ruột

như thế nào.”

Lý Đại Đầu nói xong cũng làm bộ muốn đi, mặt Thẩm Hi Đồng xanh mét rồi lại đỏ phừng, trông rất khôi hài. Uy hiếp trắng trợn thế này thì làm sao cô ta còn không quản cho được?

“Đứng lại đó, không phải là muốn nhà à, tôi mua. Ngày mai tôi đi mua, được rồi chứ gì?”

Lý Đại Đầu hớn hở, lại thêm điều kiện: “Tao muốn nhà gần trung tâm, xa quá cũng không được, ba mẹ mày đều không biết lái xe, xa quá đi khám bệnh cũng không tiện.”

Thẩm Hi Đồng đen mặt: “Bây giờ mấy người đi được rồi chứ?”

“Sinh hoạt phí tháng này còn chưa có, mau đưa đây.” Lý Đại Đầu chìa tay ra.

Thẩm Hi Đồng cứng mặt, lấy một xấp tiền mặt trong túi ra đưa cho Lý Đại Đầu. Lý Đại Đầu nhét vào người, nhìn sang Điền Thúy Phương, bà ta nhìn cô ta, dịu dàng nói: “Hi Đồng, mẹ với ba đi trước, con ở nhà họ Thẩm một mình nhớ cẩn thận, chịu ấm ức gì thì về nhà với ba mẹ nhé.”

Thẩm Hi Đồng không nhịn được xua xua tay, bây giờ cô ta chỉ muốn họ cút ngay đi, cút đi cho khuất mắt cô ta là tốt nhất, ngực cô ta phập phồng biểu lộ sự tức giận.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta nhìn xung quanh, thấy không có ai thì bỏ đi. Chờ sau khi cô ta đi, một người đứng sau cái cột đi ra, nở nụ cười kỳ dị.

Cô ta là nghệ sĩ đàn dương cầm, kỹ thuật không kém Thẩm Hi Đồng là bao. Thế nhưng, Sở Vân Dung vì muốn nâng Thẩm Hi Đồng lên nên có rất nhiều phần trình diễn không tới lượt cô ta, cô ta đã khó chịu từ lâu.

Trước đây cô ta từng nghe nói Thẩm Hi Đồng là con gái nuôi nhà họ Thẩm, cô ta còn không tin. Dù sao Sở Vân Dung đối xử với Thẩm Hi Đồng quá tốt, nói họ không phải mẹ con ruột thì chả ai tin. Không ngờ đấy đúng là sự thật, không chỉ có thế, Thẩm Hi Đồng vì muốn làm tiểu thư nhà họ Thẩm mà không thèm nhận ba mẹ ruột của mình, không biết nhà họ Thẩm có biết chuyện này không nhỉ?

Cô ta nhìn điện thoại của mình, trong đó là đoạn đối thoại vừa nãy của bọn họ, tuy khoảng cách khá xa nhưng vẫn có thể nghe được.

Cô ta cười cười, làm như không có chuyện gì rồi đi về.

Hôm sau, trên internet xuất hiện tin tức: Tân nghệ sĩ đàn dương cầm Thẩm Hi Đồng không phải con gái ruột nhà họ Thẩm, mà chỉ là con nuôi. Không chỉ có thế, lúc ba mẹ ruột tới tìm, vì không muốn rời khỏi nhà họ Thẩm mà cô ta không nhận người thân. Trong đó không chỉ có chữ mà còn cả một đoạn ghi âm, trong đấy đều là chính miệng Thẩm Hi Đồng nói với Lý Đại Đầu, có cả lời mà Điền Thúy Phương nói, còn chuyện Lý Đại Đầu uy hiếp Thẩm Hi Đồng thì đã bị cắt bỏ.

http://tieulun.hopto.org

Lúc tin tức bị tuôn ra đã gây nên một cơn sóng lớn trên mạng, rất nhiều người cho rằng đoạn ghi âm này là giả, nhất định là antifan của Thẩm Hi Đồng làm. Cuối cùng có một nhân vật lớn nhảy ra nói đoạn ghi âm này là thật, không hề bị chỉnh sửa gì cả, lúc này những người nói đó là giả liền như bị tát thẳng vào mặt.

Trên mạng im thin thít, không ai dám đứng ra bênh nữa, hình tượng nữ thần hoàn mỹ của Thẩm Hi Đồng tuột dốc không phanh, khắp nơi đều là lời chửi mắng.

Phản ứng mãnh liệt như thế khiến Thẩm Hi Đồng tức đến đập cả máy tính. Đầu tiên cô ta nghĩ đó là do vợ chồng nhà họ Lý làm, dù sao hôm qua họ cũng vừa uy hiếp cô ta, nhưng vừa nghĩ lại liền biết là không có khả năng. Dù sao còn chưa mua nhà cho bọn họ, bây giờ tung tin này ra không hề có lời chút nào.

Nếu không phải họ thì là ai? Người có thù với cô ta trừ Thẩm Thanh Lan thì chẳng còn ai khác, mà bây giờ Thẩm Thanh Lan lại không ở thủ đô nên chắc chắn không phải do cô làm. Thoáng chốc, Thẩm Hi Đồng mờ mịt không rõ. Tiếp theo đó chính là điện thoại của các thương hiệu quảng cáo, chất vấn những bình luận trên mạng về cô ta là thế nào.

Đấy đều là những hợp đồng quảng cáo gần đây mà Thẩm Hi Đồng nhận, chỉ chờ Thẩm Hi Đồng sắp xếp lịch là có thể quay, thậm chí có cái còn đã chuẩn bị công tác hậu kỳ xong hết, có thể bắt đầu tiến hành rồi. Bây giờ Thẩm Hi Đồng gây chuyện gièm pha như vậy, cho dù chuyện này là giả thì cũng ảnh hưởng tới hình ảnh của cô ta rất nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Lúc nhà họ Thẩm biết được tin thì trên mạng đã bùng nổ cả rồi, Thẩm lão gia liền gọi Thẩm Hi Đồng về nhà.

Lúc Thẩm Hi Đồng bước vào nhà họ Thẩm, trong lòng không khỏi thấp thỏm bất an, chuyện này không chỉ tổn hại tới danh tiếng của cô ta, mà còn ảnh hưởng tới thanh danh của nhà họ Thẩm, dù không quá lớn.

Nhìn Thẩm lão gia nghiêm túc ngồi trong phòng khách, Thẩm Hi Đồng lo lắng gọi: “Ông nội.”

Thẩm lão gia yên lặng nhìn cô ta, Sở Vân Dung ngồi bên cạnh không nói gì, bây giờ không tới lượt bà lên tiếng.

“Những chuyện trên mạng kia là thế nào?”

Mặt Thẩm Hi Đồng cứng đờ, khô khốc trả lời: “Ông nội, những cái đó đều là giả, đoạn ghi âm cũng vậy, cháu vẫn phụng dưỡng họ, thậm chí cháu còn định vài ngày nữa mua nhà trong thủ đô cho họ dưỡng lão.”

Thấy Thẩm lão gia không nói gì, Thẩm Hi Đồng cam đoan: “Ông nội, những gì cháu nói đều là sự thật. Tuy cháu không thích họ vì họ đã bỏ rơi cháu, nhưng cháu chưa từng oán hận họ, tiền sinh hoạt mấy tháng nay của họ đều là cháu cho.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng tủi thân nói, Sở Vân Dung nghe thế thì mềm lòng nói: “Ba.”

Thẩm lão gia liếc nhìn con dâu, rồi nói với Thẩm Hi Đồng: “Hi Đồng, ông mong cháu hiểu rằng, tuy cháu không phải cốt nhục ruột thịt nhà họ Thẩm, nhưng dù sao cũng là do nhà này nuôi lớn. Ông không hy vọng khi cháu ra ngoài, người ta sẽ bảo người nhà họ Thẩm không được dạy dỗ, không có lương tâm, là kẻ tham hư vinh. Đã là người nhà họ Thẩm thì phải gánh vác trách nhiệm của mình.”

“Nếu mọi người nói cháu không phụng dưỡng ba mẹ ruột, vậy để đập tan tin đồn, cũng vì tốt cho cháu, cuối tuần này cháu sang ở với ba mẹ mình đi. Ông sẽ chuẩn bị nhà cho cháu, cứ vào ở là được, dùng hành động để chặn miệng những người đó mới là cách tốt nhất.”

Sở Vân Dung muốn nói nhưng lại bị Thẩm lão gia liếc, nhất thời câm nín.

Thẩm Hi Đồng trợn mắt nhìn xuống chân mình, không dám ý kiến gì về quyết định của Thẩm lão gia, chỉ yếu ớt nói:

“Ông nội, nếu hôm nay là Thẩm Thanh Lan gặp phải chuyện như vậy, liệu ông có để mặt em ấy đối diện với những lời phỉ báng, để em ấy bị vu oan mà không thèm ngó ngàng tới không? Ông luôn miệng nói ông xem cháu là con cháu nhà họ Thẩm, không khác Thẩm Thanh Lan và anh trai, nhưng thật sự là không khác ư?”

Sắc mặt Thẩm lão gia không thay đổi, nhưng sắc mặt Sở Vân Dung lại rất khó coi. Đặt tay lên ngực tự hỏi lòng mình, bà thật sự đã hết lòng hết dạ với

Thẩm Hi Đồng, vậy mà bây giờ con bé lại nói bọn họ không xem con bé là người một nhà. Đây chính là sự khác biệt giữa ruột thịt và không phải ruột thịt sao?

Sở Vân Dung cảm thấy bị tổn thương, những lời Thẩm Hi Đồng vừa nói làm bà đau lòng.

Thẩm Hi Đồng hoàn toàn không ý thức được điều này, mà vẫn tiếp tục nói: "Ông nội, ông tự mình ngẫm lại mà xem, từ sau khi Thẩm Thanh Lan trở về, ông có thật sự đối xử công bằng với cháu? Không nói tới bà nội, vì từ ngày cháu mới tới cái nhà này, là bà đã không thích cháu rồi. Còn mẹ nữa, lúc con và Thẩm Thanh Lan cùng gặp nguy hiểm, mẹ lựa chọn cứu em ấy trước. Mọi người dám nói bản thân mình xem cháu như ruột thịt không? Người ngoài đều nói nhà họ Thẩm tốt, đối xử tốt với con nuôi thế này thế kia, nhưng có ai nhìn thấy nỗi khổ sau lưng cháu đâu. Cháu vẫn luôn cẩn thận lấy lòng mọi người, hy vọng được mọi người công nhận, cố gắng nỗ lực để trở nên ưu tú, được mọi người yêu thương. Còn Thẩm Thanh Lan thì sao? Nó không cần làm gì cả là đã được mọi người hết lòng hết dạ với nó rồi. Đây không gọi là phân biệt đối xử thì gọi là gì?"

Có vài lời vốn giấu sâu trong lòng, đến khi có cơ hội thì sẽ bùng lên. Hiển nhiên, bây giờ Thẩm Hi Đồng không nhịn được nữa.

Trẻ con rất nhạy cảm, Thẩm Hi Đồng đến nhà họ Thẩm vào năm 9 tuổi. Trước đó, cô ta ở cô nhi viện mấy năm nên tính tình rất mẫn cảm, biết nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện. Từ ngày đầu tiên đến cái nhà này thì cô ta đã biết Thẩm lão thái không thích mình, không chỉ không thích, mà còn rất ghét. Có điều, Thẩm lão thái che giấu rất tốt, nên người ngoài đều cho rằng bà tốt với cô ta.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia nhìn Thẩm Hi Đồng bằng ánh mắt lạnh lùng, “Nếu cháu cảm thấy nhà họ Thẩm đối xử không tốt với cháu, hơn nữa bây giờ cha mẹ ruột của cháu cũng đã đến đây tìm cháu rồi, thì cháu hãy sống cùng bọn họ đi. Bọn họ là ruột thịt của cháu, chắc chắn sẽ đối xử tốt với cháu hơn nhà họ Thẩm. Nhà họ Thẩm nuôi cháu lớn thế này, là đã hết trách nhiệm rồi.”

Cảm thấy nhà họ Thẩm không đủ tốt? Vậy thì rời khỏi nhà họ Thẩm đi! Xem như ông chưa từng nuôi một người như vậy.

Sắc mặt Thẩm Hi Đồng tái nhợt, nhìn Thẩm lão gia bằng ánh mắt không thể tin nổi, “Ông nội, ông đuổi cháu đi vào lúc này?” Ra khỏi nhà họ Thẩm vào lúc này, có khác gì đẩy cô ta vào hố lửa đâu? Cô ta vẫn biết Thẩm lão gia không hiền lành như vẻ bề ngoài, nhưng không ngờ ông lại tàn nhẫn như vậy.

Cô ta quay đầu nhìn Sở Vân Dung, cầu xin: “Mẹ, mẹ ơi, con không muốn rời khỏi nhà họ Thẩm đâu.”

Sở Vân Dung nhìn Thẩm Hi Đồng, trong mắt không còn sự yêu thương như ngày xưa nữa, những lời Thẩm Hi Đồng đã làm bà bị tổn thương. Bà chợt nhớ tới lời mẹ chồng nói trước khi qua đời, mẹ chồng nói con bé là một con sói mắt trắng, nuôi không khéo thì nó sẽ cắn ngược lại. Lúc đó bà không tin, bà cảm thấy mẹ chồng đánh giá Thẩm Hi Đồng quá mức phiến diện. Nhưng bây giờ, xem ra là bà sống quá hồ đồ rồi, bất cứ người nào trong nhà cũng nhìn rõ hơn bà.

“Đồng Đồng, ông nội con nói rất đúng, bây giờ tin đồn con không phụng dưỡng cha mẹ ruột có ở khắp nơi, cách giải quyết tốt nhất là con sống cùng

bọn họ, xóa bỏ lời đồn, như vậy mới có lợi cho sự phát triển sau này của con.” Sở Vân Dung dịu dàng nói.

Thấy Sở Vân Dung không nói giúp mình, Thẩm Hi Đồng cảm thấy không thể tin nổi, lui ra sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Cô ta nhìn Thẩm lão gia, rồi lại nhìn Sở Vân Dung, nở nụ cười, tiếng cười càng ngày càng lớn, “Ha ha… Một đám dối trá! Nói yêu thương tôi, toàn là nói dối! Muốn đuổi tôi ra khỏi nhà họ Thẩm sao? Có phải từ lúc Thẩm Thanh Lan trở về, mấy người đã muốn đuổi tôi đi rồi phải không? Từ ngày đầu tiên đã muốn làm vậy, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, nên không đợi được nữa?”

“Còn bà nữa, người mẹ tôi yêu thương nhất, bình thường luôn ra vẻ yêu thương tôi, hiểu tôi, nhưng lúc tôi gặp nguy hiểm lại vứt bỏ tôi. Thẩm Thanh Lan có thể gả cho Phó Hoành Dật, còn tôi thì không, thậm chí nghĩ thôi cũng không được. Vì muốn tôi bỏ đi ý nghĩ này, mà bà đòi gả tôi cho một tên nghèo kiết hủ lậu. Đây chính là tình yêu của bà? Quả là dối trá đến tột cùng!”

“Thẩm Hi Đồng, cô nói cái gì đó?” Thẩm Quân Dục vào đến cửa, vừa lúc nghe những lời này thì lạnh giọng quát.

Thẩm Hi Đồng vốn sợ Thẩm Quân Dục, nhưng vào giây phút này, cô ta cũng chẳng cần phải sợ gì nữa. Cô ta lạnh lùng nhìn từng người trong nhà họ Thẩm, nói: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Vẫn là câu nói cũ, nếu hôm nay đổi thành Thẩm Thanh Lan gặp chuyện như vậy, thì mấy người sẽ đuổi nó ra ngoài sao?”

Đương nhiên là không, đây là câu trả lời khẳng định. Dù biết rõ như vậy, nhưng cũng không thể nói ra ngoài.

“Cái gì mà hào môn thế gia, toàn bộ đều là dối trá. Nếu mấy người không cần tôi thì tôi đi là được, không cần phải đuổi.”

Thẩm Hi Đồng đứng thẳng người, hơi ngẩng đầu, để giữ sự kiêu ngạo của chính mình. Cô ta nhìn thoáng qua người đang ngồi, sau đó đi ra ngoài.

Đi tới cửa chính, cô ta quay đầu lại nhìn nơi mình đã sống hơn 10 năm, trong mắt tràn đầy hận ý.

Sắc mặt cả nhà họ Thẩm rất khó coi, nhất là Sở Vân Dung, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu. Thẩm Quân Dục lo lắng hỏi: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Sở Vân Dung cứ như không nghe con trai hỏi, quay sang hỏi Thẩm lão gia: “Ba, có phải con đã sai rồi không?”

Thẩm lão gia nhìn con dâu của mình, thở dài một hơi, “Chuyện này không thể trách con được.” Có vài người bản tính chính là như vậy, bạn đối xử tốt 99 phần, nhưng chỉ cần có 1 phần không tốt, thì người ta sẽ hận bạn cả đời. Rất rõ ràng, Thẩm Hi Đồng chính là người như thế.

“Quân Dục, đỡ mẹ cháu lên lầu nghỉ ngơi đi. Ngày mai cháu nói rõ với bên ngoài chuyện của Thẩm Hi Đồng, không thể để chuyện này phát triển theo hướng đó được nữa. Ngoài ra, cháu hãy đưa căn hộ có ba phòng ngủ, một phòng khách ở trung tâm thành phố cho nó. Xem như nhà họ Thẩm chúng ta đã hết tình hết nghĩa với nó rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục vốn định giữ căn hộ đó lại cho Thẩm Thanh Lan, nhưng nghe lời Thẩm lão gia nói, anh ấy cũng không phản đối. Nếu một căn hộ có thể cắt đứt mối quan hệ giữa nhà họ Thẩm và Thẩm Hi Đồng, thì anh ấy rất vui lòng đồng ý. Nhà thôi mà, mua thêm là được.

Thẩm Quân Dục dìu Sở Vân Dung lên lầu.

“Quân Dục, theo con, mẹ có làm sai không?”

Thẩm Quân Dục không đành lòng đả kích mẹ mình, nhưng để bà không nghĩ theo chiều hướng xấu nữa, anh ấy quyết định nói: “Mẹ, Thẩm Hi Đồng không vô hại như vẻ ngoài của cô ta đâu. Lúc đầu, là tự nó ngã cầu thang để đổ tội cho Lan Lan, làm mọi người cảm thấy Lan Lan ác độc, không xứng với Hoành Dật. Lần trước Lan Lan tổ chức buổi ký tặng, có phóng viên tới quấy rối, người đứng sau vụ đó là nó. May mà Lan Lan phát hiện sớm nên đè xuống, nếu không… người rơi vào bão tin đồn không chỉ có một mình Thẩm Hi Đồng.”

Thẩm Quân Dục càng nói, sắc mặt Sở Vân Dung càng tái nhợt. Không thể tin nổi đứa con gái nuôi ngoan ngoãn, hiểu lòng người của mình là một người có tâm tư ác độc như thế.

“Mẹ, con thừa nhận con thiên vị Lan Lan, không phải chỉ vì Lan Lan là em gái ruột của con, vì con áy náy với em ấy, mà còn vì em ấy lương thiện. Nhìn bề ngoài Lan Lan có vẻ lạnh lùng, nhưng thật ra em ấy có một trái tim rất nhân hậu.”

http://tieulun.hopto.org

Sở Vân Dung cúi đầu không nói lời nào, nước mắt lại rơi xuống mu bàn tay. Thẩm Quân Dục giơ tay lau nước mắt cho bà, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Gần đây, anh ấy vô tình phát hiện Sở Vân Dung uống thuốc trị trầm cảm. Nói cách khác, mấy năm nay bệnh của bà vẫn chưa khỏi.

“Có phải Thanh Lan sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ, đúng không?” Sở Vân Dung hỏi con trai. Tim bà rất đau, đau vì lời nói hôm nay của Thẩm Hi Đồng, còn cả lời nói của con trai bà, chẳng khác nào một lưỡi dao, đâm nát nó. Nhớ tới những ngày qua, Sở Vân Dung bỗng thấy sợ hãi, có phải bà đã mãi mãi mất đi Thanh Lan rồi không?

“Không đâu, Lan Lan biết mẹ yêu em ấy, em ấy chưa từng trách mẹ.” Thẩm Quân Dục an ủi mẹ mình. Thấy tâm trạng bà không ổn, anh ấy đã hối hận rồi, biết rõ bà không chịu được kích thích, mà mình còn nói những lời kích thích bà.

“Quân Dục, con đi ra ngoài đi, để mẹ yên tĩnh một lát.” Sở Vân Dung đuổi người.

Sau khi Thẩm Quân Dục ra ngoài, bà lập tức mở ngăn kéo lấy vài viên thuốc nhét vào miệng, ngay cả nước cũng không uống, cứ thế mà nằm trên giường, cảm nhận từng cơn đau từ trái tim truyền tới.

Thẩm Hi Đồng rời khỏi nhà họ Thẩm, cũng không đến tìm nhà họ Lý, mà đến khách sạn ở. Qua ngày hôm sau, nhận được tin nhắn của Thẩm Quân Dục, biết căn hộ ở trung tâm thành phố thuộc về mình, cô ta tất nhiên là không hề từ chối. Đây là nhà họ Thẩm nợ cô ta, cô ta nhận lấy mà không thấy có chút

nào thẹn với lương tâm.

Thẩm Hi Đồng dọn vào căn hộ ở, dưới tình huống không chút tình nguyện, đón nhà họ Lý vào ở cùng. Sau đó, cô ta mở họp báo, làm sáng tỏ tin đồn:

Thứ nhất, cô ta đúng là con gái nuôi của nhà họ Thẩm, nhưng cô ta không vứt bỏ cha mẹ ruột của mình, bây giờ cô ta đang sống cùng bọn họ.

Thứ hai, đoạn ghi âm trên mạng là giả, có người hãm hại cô ta.

Mấy ngày nay, vợ chồng nhà họ Lý vô cùng vui vẻ, vì được ở trong một căn hộ lớn. Hơn nữa, Thẩm Hi Đồng đã nói, nếu thanh danh của cô ta xấu đi thì bọn họ sẽ không lấy được một đồng nào nữa, vì thế vợ chồng nhà họ Lý cũng đến buổi họp báo hôm nay.

Lúc Thẩm Hi Đồng giới thiệu bọn họ, Lý Đại Đầu đã nói, Thẩm Hi Đồng rất tốt với bọn họ, còn cho bọn họ tiền sinh hoạt, lúc trước ở khách sạn là vì bọn họ từ chối ý muốn mua nhà của Thẩm Hi Đồng, tất cả những lời trên mạng đều là hiểu lầm.

Tướng mạo Lý Đại Đầu thật thà chất phác, tuổi lại lớn, nên những lời này có vẻ đáng tin. Trong nhất thời, mọi người không biết đâu là thật đâu là giả.

“Người phụ nữ này thật lắm trò.” Kim Ân Hi đọc bình luận trên mạng, rồi nói với Sicily.

Sicily nhìn thoáng qua, “Chúng ta có nên giúp cô ta một tay không?” Khóe môi Sicily nở nụ cười xấu xa, nhìn là biết ngay sự giúp đỡ này không tốt đẹp gì rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 207: Rơi từ trên mây xuống

Mắt Kim Ân Hi sáng lên, “Được đấy! Bây giờ An đang đi tìm người đàn ông của mình, sẽ không có thời gian quản việc này. Chúng ta là bạn của An, không thể đứng nhìn cậu ấy bị ức hiếp được.”

Sicily là một người chỉ sợ thiên hạ không loạn còn hơn cả Kim Ân Hi, “Ôi, người ta thích chơi trò này lắm nhé! Có điều, phải giúp An báo thù như thế nào đây? Hay là bắt cô ta tới, để cô ta thưởng thức mấy bảo bối đáng yêu của chúng ta? Đã lâu lắm rồi, tớ chưa được hưởng thụ mùi vị ‘Hầu hạ’ người khác đó.”

Sicily lè lưỡi, liếm môi đầy hưng phấn, càng nghĩ càng cảm thấy ý định này rất hay. Đối với tiện nhân không biết xấu hổ, nên ra tay thì phải ra tay. Cũng do An quá tốt tính, nên mới để tiện nhân này nhảy nhót lâu như vậy.

“Chuyện này không được, tớ khuyên cậu sớm bỏ ý định này đi.” Kim Ân Hi lập tức từ chối đề nghị này.

“Vì sao?” Sicily khó hiểu.

“Ở đây là nước Z, không thể gây phiền phức cho An được, nếu không cậu ấy sẽ nổi giận.” Kim Ân Hi nói.

http://tieulun.hopto.org

Sicily nghĩ cũng đúng, nhún nhún vai, có chút tiếc nuối, nói: “Không thể dùng bảo bối đáng yêu, thì dùng nắm đấm của tớ vậy.” Nắm đấm của cô ấy rất cứng, nhất định có thể làm cho Thẩm Hi Đồng nếm được mùi vị tuyệt vời.

“Sicily, dù gì cậu cũng là một người nổi tiếng, có thể đừng bạo lực như vậy không? Tớ thực sự không hiểu nổi, tại sao Andrew có thể chịu được một con cọp mẹ như cậu.” Kim Ân Hi tỏ vẻ rất ghét bỏ đề nghị của Sicily. Chúng ta là người văn minh, người văn minh thì phải hành động văn minh, hiểu không?

“Cái kia không được, cái này cũng không được. Vậy cậu nói phải làm sao đây?” Sicily luôn tôn thờ bạo lực, lấy bạo chế bạo, cho nên cô ấy rất giỏi đánh nhau.

“Chúng ta phải văn minh.” Kim Ân Hi nói.

Sicily liếc Kim Ân Hi một cái. Văn minh cái quỷ gì? Lề mà lề mề, chả khoái gì cả.

“Cho cậu xem cái này hay lắm.” Kim Ân Hi nói. Sicily bước lại nhìn, trên màn hình laptop hiện lên một video, trong mắt Sicily hiện lên một tia hứng thú, “Ồ, thì ra ngọc nữ thanh thuần cũng có một mặt mãnh liệt như thế này. Cậu lấy video này ở đâu thế?”

Kim Ân Hi cười ha ha, “Tớ đã từng điều tra cô ta, nên biết người phụ nữ này rất thích đến quán bar Mị Sắc. Vì vậy, tớ liền hack hệ thống giám sát của bọn họ, sau đó liền phát hiện ra video này. Sao nào, có phải là thứ tốt không? Tớ còn cái này nữa cơ.”

Kim Ân Hi nói xong, liền mở một file ghi âm, là đoạn đối thoại giữa Thẩm Hi Đồng và một người đàn ông, còn có đoạn đối thoại giữa người đàn ông đó và một người đàn ông khác, một trong hai người đàn ông này chính là tên phóng viên đã quấy rối buổi ký tên của Thẩm Thanh Lan.

“Đây là đoạn ghi âm tớ lấy từ tay tên phóng viên đó. Tớ nói cho cậu biết, chỉ cần post những thứ này lên mạng, thì chỉ cần nước bọt của cư dân mạng thôi, là cũng đủ dìm chết cô ta rồi, cần gì chúng ta phải tự mình ra tay?”

Sicily gật đầu liên tục, “Ý này không tệ, cứ làm như vậy đi. Nhưng cậu có nhiều thứ tốt thế này, sao không tung ra sớm? Nếu làm vậy, thì người phụ nữ đó đâu có cơ hội lắc qua lắc lại lâu như vậy.”

Kim Ân Hi cười thần bí, “Cậu không hiểu đâu, theo lời của người nước Z, thì cái này gọi là đứng càng cao ngã càng thảm. Trước đây, có người nào biết Thẩm Hi Đồng là ai, dù có hot thì cũng chỉ được một thời gian mà thôi, chứ đâu có hiệu quả tốt như bây giờ. An nói rồi, phải để cô ta đạt được tiền đồ mà cô ta mong muốn, để cô ta đứng ở chỗ cao nhất, sau đó từ trên mây rơi xuống. Cái tư vị đó, thật sự là rất tuyệt.”

“Có lý! Có lý! Không hổ danh là An, ý này thật sự rất được.” Sicily hưng phấn nói, còn giục Kim Ân Hi tung mấy thứ đó lên mạng.

Xế chiều hôm đó, bão táp trên mạng đang dần lắng xuống lại một lần nữa bùng lên, thậm chí còn kịch liệt hơn lần trước. Weibo của Thẩm Hi Đồng ngập trong những lời mắng chửi.

http://tieulun.hopto.org

Tôi là người qua đường A: “Ồ, ngọc nữ thanh thuần cái gì chứ, còn tệ hơn cả những loại người kia nữa.”

Phong hoa tuyết nguyệt không dứt tình: “Nhà họ Thẩm nuôi một con sói mắt trắng rồi, con nuôi hại con ruột. Nếu là tôi thì tôi sẽ bóp chết cô ta.”

ABCD: “Nhìn bề ngoài giống như tiểu thư đài các, ai ngờ bên trong lại là lòng dạ rắn rết. Người phụ nữ này quá ghê tởm rồi.”

Không thể quên anh: “Xem ra, những phóng viên giải trí kia lại nói lung tung rồi. Một người phụ nữ như vậy sẽ bỏ nhà họ Thẩm để đi phụng dưỡng cha mẹ mình sao? Tôi không tin, mấy người tin không?”

XXX là một đại thái giám: “Tôi cũng không tin. Có đánh chết cô ta thì tôi cũng không tin.”

***

“Ha ha ha, quả nhiên câu đó nói quá chuẩn, ánh mắt của quần chúng đều là sáng như tuyết, nhìn những bình luận này đáng yêu quá đi mất.” Kim Ân Hi gặm táo, cùng Sicily đọc bình luận, thỉnh thoảng cười ha ha.

Mà ở bên này, Thẩm Hi Đồng thì rất tức giận, suýt nữa đập hết đồ đạc trong

nhà. Điền Thúy Phương đứng ở một bên hô lên: “Hi Đồng, con đừng đập, dù có tức giận thì cũng không thể đập, những thứ đó đều là dùng tiền mua đấy, đắt lắm.” Mắt thấy một cái bình hoa bằng thủy tinh sắp bị Thẩm Hi Đồng đập, Điền Thúy Phương đau lòng chạy tới ôm cái bình hoa lại.

“Có cái gì đâu mà tức giận, bọn họ nói đúng hết còn gì.” Lý Dũng ngồi trên ghế sô-pha, lạnh giọng nói, gương mặt có chút hả hê.

Cái con Thẩm Hi Đồng chết bầm này, có nhiều tiền như vậy mà không chịu mua nhà cho cậu ta, cậu ta hận chết cô ta. Nếu không phải cậu ta không được đứng tên căn hộ này, thì cậu ta nhất định sẽ vỗ tay khen hay.

“Lý Dũng, mày câm miệng cho tao!” Thẩm Hi Đồng trừng Lý Dũng. Đều là tại những kẻ này, nếu không phải do bọn họ, thì cô ta cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ. Nhà họ Thẩm đã đuổi cô ta đi thì cô ta nhất định sẽ không trở về như vậy được.

Cô ta không biết phải xử lý như thế nào với video và đoạn ghi âm trên mạng. Cô ta có quen biết vài người, nhưng những người đó không thể so sánh với mạng lưới quan hệ của Thẩm Quân Dục được, không gây phiền phức cho cô ta đã là tốt lắm rồi. Cô ta chợt nhớ đến một người, chính là người tài trợ lớn nhất trong buổi biểu diễn âm nhạc lần trước.

Lấy điện thoại ra, nghĩ xong những lời sẽ nói, Thẩm Hi Đồng bấm số điện thoại của người đàn ông đó, đầu dây bên kia báo điện thoại không liên lạc được. Lòng Thẩm Hi Đồng trầm xuống, đây là cho cô vào danh sách đen, hay là…

Đáy mắt của cô ta hiện vẻ trào phúng. Xem đi, đây chính là đàn ông, hai hôm trước còn ăn cơm cùng cô ta, thân thiết gọi cô ta là Hi Đồng, vậy mà bây giờ đã không thèm nghe điện thoại của cô ta.

"Ồ, người ta không để ý tới chị nữa hả? Nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng sẽ không thèm để ý tới chị. Nhìn bộ dạng này của chị, sau này cưới chị về, chẳng biết khi nào bị cắm sừng đâu." Lý Dũng châm chọc Thẩm Hi Đồng, làm như không thấy Điền Thúy Phương đang nháy mắt với cậu ta. Nếu không có nhà họ Thẩm thì Thẩm Hi Đồng sẽ do bọn họ tùy ý định đoạt. Chị ta dám đánh thì cậu ta sẵn sàng đánh trả.

Lý Dũng là một tên ngu ngốc, hơn nữa còn là một tên ngu không nói lý. Ngoại trừ cha mẹ thì ai cậu ta cũng dám đánh, lần trước Thẩm Hi Đồng đã bị đánh một lần rồi.

Thẩm Hi Đồng vốn đang rất bực bội, lại nghe Lý Dũng nói như vậy liền ném bình hoa về phía cậu ta. Nếu bị ném trúng, thì Lý Dũng không đầu rơi máu chảy mới là lạ.

Lý Dũng né rất nhanh, Thẩm Hi Đồng ném cũng nhẹ, nhưng bình hoa vẫn trúng vào người Lý Dũng, cậu ta hét lên: "Mẹ, chị ta đánh con, chị ta định đánh chết con."

Điền Thúy Phương hoảng hốt, Lý Đại Đầu vốn ngồi cạnh xem trò cười, nhưng bây giờ không quản cũng không được nữa. Thẩm Hi Đồng không cho ông ta tiền, buổi họp báo trước đã bàn xong rồi. Trong buổi họp báo, ông ta sẽ nói tất cả đều là hiểu lầm. Kết thúc buổi họp báo, nó sẽ sang tên ngôi nhà cho ông ta, kết quả là nó đổi ý.

http://tieulun.hopto.org

Thấy con trai bảo bối bị đánh, Lý Đại Đầu ngồi không yên nữa, cởi giày ra đánh lên người Thẩm Hi Đồng, “Nó là em trai mày, mày lại dám đánh nó, làm nó bị thương thì mày đền nổi sao?”

“Ba, chân của con đau quá, không biết có bị gãy không nữa.” Lý Dũng đứng cạnh đổ thêm dầu vào lửa, cậu ta đau chân thật, nhưng muốn xem trò vui cũng là thật.

Thẩm Hi Đồng phản kháng, nhưng sức lực của cô ta đâu thể so với một người đàn ông như Lý Đại Đầu nên chỉ có thể chịu bị đánh mà thôi. Lý Đại Đầu nghe con trai nói, ra tay càng mạnh hơn.

Sau đó, Thẩm Hi Đồng không phản kháng nữa, mà ngồi bệt xuống đất, nhìn Lý Đại Đầu bằng ánh mắt lạnh lùng, “Ông có bản lĩnh thì đánh chết tôi luôn đi. Đánh chết tôi rồi thì mấy người đừng mong có một đồng nào. Cả nhà mấy người cút đi cho tôi!”

Lý Đại Đầu dừng tay, hơi do dự một chút. Bây giờ cả nhà bọn họ đều dựa vào Thẩm Hi Đồng, nếu Thẩm Hi Đồng không quản bọn họ nữa, thì bọn họ thật sự không còn chỗ nào có thể đi.

Thẩm Hi Đồng cười nhạt, mấy con quỷ hút máu.

Lý Dũng thấy Thẩm Hi Đồng nhìn cả nhà bọn họ như nhìn rác rưởi thì vô

cùng tức giận. Chị và mấy người bọn tôi là người thân ruột thịt, chị coi bọn tôi là rác rưởi, vậy thì chị là gì? Tưởng mang họ Thẩm thì chính là đại tiểu thư của nhà họ Thẩm sao?

“Ba, đừng nghe chị ta nói bậy. Bây giờ danh tiếng chị ta xấu như vậy thì làm gì còn tiền nữa. Có lẽ trong tay chị ta chỉ còn lại một căn nhà này thôi, chúng ta bán nhà rồi rời khỏi thủ đô. Chị ta không muốn nhận người thân, vậy chúng ta đi là được.”

Lý Đại Đầu cảm thấy rất có lý, nhưng căn nhà này do Thẩm Hi Đồng đứng tên nên bọn họ không có quyền bán.

Nụ cười mỉa mai trên mặt Thẩm Hi không giảm chút nào, bỗng cảm thấy may mắn khi mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô ta chưa kịp tới chỗ Thẩm Quân Dục làm thủ tục sang tên, căn nhà này vẫn còn do Thẩm Quân Dục đứng tên.

“Ha ha, muốn căn nhà này sao? Mấy người nằm mơ đi! Dù tôi có chết thì căn nhà này cũng sẽ không thuộc về mấy người.”

Lý Dũng nhất thời nổi giận, cầm bình hoa lúc nãy ném qua Thẩm Hi Đồng.

Số Thẩm Hi Đồng cũng xui xẻo, cái bình hoa đó đập trúng trán cô ta, trước mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Dòng máu đỏ tươi từ trên trán cô ta chảy xuống sàn nhà, ba người kia lập tức

luống cuống. Sắc mặt Lý Dũng trắng bệch, cậu ta chỉ muốn dạy dỗ Thẩm Hi Đồng một chút mà thôi, chứ không có ý nghĩ muốn giết chết chị ta.

“Mẹ…” Lý Dũng run rẩy nói, “Không phải là cô ta chết rồi chứ?”

Giết người phải đền mạng, cậu ta còn trẻ như vậy, cậu ta không muốn chết.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 208: Sở vân dung nằm viện

Chân Điền Thúy Phương run lẩy bẩy, thấy máu trên đất không ngừng lan ra thì hoảng hốt, vậy mà còn không quên an ủi con trai, “Không đâu, nó không sao đâu, con cũng sẽ không có chuyện gì. Nếu cảnh sát tới, thì mẹ sẽ nói là mẹ làm, không liên quan gì tới con.”

Cuối cùng, Lý Đại Đầu đánh liều bước lên dò xét hơi thở của Thẩm Hi Đồng, thấy cô ta còn thở, ông ta lập tức ngồi bệt xuống đất, nói: “Nó còn sống, mau gọi cấp cứu.”

Lý Dũng ngay lập tức hoàn hồn, biết cô ta không chết thì vui vẻ nói: “Mẹ, chị ta không chết, con không cần ngồi tù.”

Điền Thúy Phương cũng thở dài một hơi, nếu làm người chết thì cả nhà ba người họ xong đời rồi.

Kim Ân Hi nghe tin Thẩm Hi Đồng vào bệnh viện, có người nói toàn thân cô ta đều là máu, hình như là tự sát. Ai bảo mấy ngày nay Thẩm Hi Đồng là mục tiêu trọng điểm của truyền thông chứ, cô ta cũng không tốt số như Thẩm Thanh Lan, nếu có chuyện gì thì đã có người đến chỗ phóng viên chào hỏi trước.

“Ha ha…” Kim Ân Hi cười nhạt, nói Thẩm Hi Đồng tự sát, có chết cô cũng không tin. “Sao cô ta lại vào bệnh viện rồi? Không phải là thổi phồng lên đấy chứ?”

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi không thể không nghi ngờ được, người phụ nữ này vừa có scandal là vào viện nằm rồi, không phải là chơi trò đồng cảm đấy chứ?

Sicily nhai kẹo cao su, “Mặc kệ cô ta có làm gì đi nữa thì với thanh danh tồi tệ của cô ta bây giờ thì rất khó mà tẩy trắng được.” Không chừng người ta còn nghĩ rằng lần vào viện này của cô ta là có ý đồ gì đó.

Sicily hiểu rất rõ bọn phóng viên, vì cô ấy là người mẫu tầm cỡ quốc tế, sống dưới mắt bọn phóng viên là chuyện cơm bữa.

Sicily đã đoán đúng, tin tức mới vừa truyền ra là trên mạng đã có những lời mắng nhiếc, phần lớn đều nói Thẩm Hi Đồng dối trá, độc ác, ngay cả bản thân mình cũng ra tay được.

Thẩm Hi Đồng còn đang hôn mê do mất máu quá nhiều, tạm thời còn chưa tỉnh lại, nên không biết dân cư mạng đã ghét nay lại càng ghét cô ta hơn.

Thậm chí còn có antifan cải trang tới bệnh viện ném cà chua và rau quả thối vào Thẩm Hi Đồng.

Điền Thúy Phương ở phòng bệnh chăm sóc Thẩm Hi Đồng. Biết Thẩm Hi Đồng đã không sao, Lý Đại Đầu và Lý Dũng liền trở về tìm giấy tờ của ngôi nhà, nhưng lật tung cả căn nhà lên, lục tìm từng ngóc ngách lên cũng không thấy.

http://tieulun.hopto.org

“Ba, không có.” Lý Dũng ngồi trên ghế sô-pha, mệt chết cậu ta rồi. Cái con Thẩm Hi Đồng chết bầm này giấu giấy tờ kỹ thật đấy, cậu ta tìm mãi mà không thấy, nhưng lại tìm được vài món trang sức, nếu bán chắc cũng được mấy vạn đồng.

Lý Đại Đầu hút thuốc, gương mặt buồn bực, “Đợi nó tỉnh lại rồi hỏi, con nói với cô gái kia, bảo nó đợi vài ngày đi, chắc chắn sẽ có nhà cho hai đứa kết hôn.”

Trước đó, Lý Đại Đầu nói Lý Dũng làm con gái người ta to bụng, không phải để gạt Thẩm Hi Đồng, mà thật sự đúng là có chuyện như vậy. Cô gái đó nói, nếu muốn đứa bé trong bụng cô ta thì phải mua nhà rồi cưới cô ta. Nếu không… cô ta sẽ phá thai, rồi chia tay Lý Dũng.

Lý Đại Đầu lớn tuổi rồi nên cũng giống như những ông bà lão khác, ao ước có thời gian chơi đùa với con cháu. Mà ông ta cũng chỉ có một đứa con trai là Lý Dũng, tất nhiên là không thể để mất đứa cháu đầu tiên được. Huống hồ, cô gái đó rất xinh đẹp, chắc chắn sẽ sinh ra một đứa cháu đáng yêu.

Khó khăn lắm mới có người chịu gả cho con trai ông ta, dù thế nào thì Lý Đại Đầu cũng sẽ không bỏ cuộc.

Thật ra Lý Dũng cũng không quan tâm đứa con trong bụng cô gái đó lắm, cậu ta thật sự thích cô gái đó nên mới đòi kết hôn. Nếu có thể thì cậu ta thật sự không muốn chia tay.

“Con biết rồi, ba, con ra ngoài một lát.” Lý Dũng đang giữ vài món trang sức của Thẩm Hi Đồng, nóng lòng muốn ra ngoài đổi thành tiền.

Lý Đại Đầu xua tay, ông ta còn đang suy nghĩ làm sao để lấy được căn nhà này từ tay Thẩm Hi Đồng.

***

Khi Thẩm Thanh Lan biết được, thấy tình hình này thì cũng chỉ nở nụ cười nhạt, không ngờ chuyện phát triển thuận lợi hơn nhiều so với dự đoán của cô. Cô gọi điện thoại cho Kim Ân Hi.

“An, cậu về rồi sao?”

“Chưa về, video và đoạn ghi âm trên mạng là cậu đăng?” Thẩm Thanh Lan hỏi với giọng điệu chắc chắn.

Kim Ân Hi cười ha ha, “An, cũng chỉ có cậu hiểu tớ. Nhưng mà người khơi mào mọi chuyện không phải là tớ, tớ chỉ có đăng video và đoạn ghi âm lên mạng mà thôi.”

Thẩm Thanh Lan biết cô ấy làm vậy là vì mình, nên cũng không nói gì nữa, chỉ hỏi một chuyện khác, “Người phụ nữ kia vẫn chưa xuất hiện sao?”

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi biết cô hỏi về ai, sắc mặt trầm xuống, nhìn Sicily một cái, "Không thấy nữa. Hình như từ sau lần đó là không thấy cô ta xuất hiện ở thủ đô nữa. An à, tớ luôn cảm thấy không yên lòng."

Sicily cũng thu lại nụ cười trên mặt, chuyện này là bóng ma trong lòng bọn họ, chỉ cần một ngày chưa xác định được người kia còn sống hay không, thì sẽ không có ngày nào bọn họ thật sự được yên lòng.

"Mặc kệ mối quan hệ giữa người phụ nữ đó và người kia là gì, nếu mục tiêu của hắn là tớ, thì hắn nhất định sẽ xuất hiện, chúng ta đừng quá khẩn trương, chuyện gì tới rồi sẽ tới thôi." Thẩm Thanh Lan bình tĩnh nói.

"Chuyện gì tới sẽ tới là sao?" Phó Hoành Dật vào cửa liền nghe được câu này, thuận miệng hỏi một tiếng. Thẩm Thanh Lan tắt điện thoại, cười nói, "Sao hôm nay về sớm vậy?"

"Tối nay có khảo hạch, anh về nói trước với em một tiếng."

"Vâng." Thẩm Thanh Lan gật đầu, cô chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện công việc của Phó Hoành Dật. Phó Hoành Dật nhìn cô, hỏi: "Không có gì muốn nói với anh sao?"

Thẩm Thanh Lan mờ mịt không hiểu ra sao, "Nói cái gì?"

Phó Hoành Dật cười khẽ, "Chiến tích anh hùng của em truyền hơn nửa quân

khu rồi.”

Nghe anh nói như vậy, là Thẩm Thanh Lan đã biết chuyện gì rồi. Ba ngày trước, Triệu Nguy khiêu chiến với cô, cô hẹn lại ba ngày sau. Kết quả, hôm nay cô xuống căn tin ăn cơm, vừa ra khỏi cửa căn tin đã bị Triệu Nguy chặn lại.

Mặt Triệu Nguy không có chút biểu cảm nào, nhìn Thẩm Thanh Lan, nói: “Cô hẹn ba ngày sau, hôm nay là ngày thứ ba rồi.”

Hôm nay, chị Chương và Thẩm Thanh Lan cùng nhau ăn cơm trưa. Chị Chương nhỏ giọng hỏi Thẩm Thanh Lan: “Cậu ta là ai vậy? Ba ngày gì thế?”

Thẩm Thanh Lan tất nhiên không quên cái hẹn với Triệu Nguy, nhưng cô không ngờ người này nóng vội như vậy. Cố Dương và Cố Khải đi sau cậu ta, thấy Thẩm Thanh Lan thì chạy tới, “Chị dâu, thằng nhóc này thích bị ngược, chị hãy hành hạ nó đi.”

Lần trước, nghe Thẩm Thanh Lan dạy dỗ một trận. Cố Dương đã suy nghĩ thật kỹ, cộng thêm những lời trước đó của Phó Hoành Dật, làm cho cậu ta cảm thấy mình sống quá lông bông rồi. Cho nên mấy ngày nay, Cố Dương bỗng nhiên rất cố gắng phấn đấu. Thời gian này, cậu ta đều luyện tập cùng Cố Khải, nhưng hôm nay có trò hay để xem, cậu ta không nhịn được mà chạy tới.

“Chị dâu.” Cố Khải gọi một tiếng, Thẩm Thanh Lan nhìn lại anh ta, thấy trên mặt anh ta có vết bầm, nhưng không nặng như Cố Dương bị đánh thành đầu

heo. Cô như cười như không nhìn lướt qua Cố Dương. Cố Dương cười khan một tiếng, nhìn bề ngoài thì vết thương khoa trương như vậy, nhưng thật ra cũng không có gì nghiêm trọng.

“Muốn so tài với tôi?” Thẩm Thanh Lan dùng từ “so tài“.

Triệu Nguy gật đầu, “Chính cô nói mà.” Trong ba ngày này, cậu ta đã biết Thẩm Thanh Lan là vợ của Phó Hoành Dật, nhưng điều đó không thể làm thay đổi quyết tâm so tài với Thẩm Thanh Lan của cậu ta.

“Bây giờ?”

Triệu Nguy tiếp tục gật đầu.

Đúng là một người mê võ, Thẩm Thanh Lan bật cười, nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó chỉ vào một cái sân ở cách đó không xa, “Đến đó đi.” Bây giờ là giờ ăn trưa, trong thao trường không có nhiều người, mà không gian lại rộng, nên dễ đánh nhau hơn.

Có điều, Thẩm Thanh Lan không ngờ lại có nhiều người đến xem như vậy. Sau lưng cô là cả một biển người, còn có những người nghe tin đang chạy tới.

“Em muốn so tài với cậu ta sao?” Chị Chương lo lắng đi theo Thẩm Thanh Lan, nhìn người đàn ông to con phía trước, nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, nếu đã đồng ý thì phải thực hiện.”

Chị Chương nhìn thân hình mảnh mai của Thẩm Thanh Lan, rồi nhìn thân hình vạm vỡ của Triệu Nguy, thì càng lo lắng hơn, “Em à, hay là thôi, đừng so tài nữa, trong quân doanh toàn là đàn ông thô lỗ, không biết nặng nhẹ gì đâu.”

“Chị dâu đừng lo lắng, em nắm chắc mà.”

Bọn Cố Dương nghe chị Chương nói như thế, thì cười tủm tỉm, “Chị dâu này yên tâm đi, chị dâu của bọn tôi rất lợi hại, một đánh năm cũng không có vấn đề gì.”

Chị Chương không có ý kiến về lời nói của Cố Dương, chỉ cảm thấy Thẩm Thanh Lan quá tự tin rồi. Tuy cô là con gái nhà họ Thẩm, có chút bản lĩnh, nhưng dù sao cô cũng đang ở trong quân doanh, người có bản lĩnh giỏi không ít. Hơn nữa, chàng trai này đã không quan tâm đến việc cô là con gái mà khiêu chiến, thì có thể thấy cậu ta là một người làm việc không có nguyên tắc.

Mặc dù trong quân doanh không phân biệt nam nữ, nhưng Thẩm Thanh Lan không phải là quân nhân, cô chỉ là người nhà của quân nhân mà thôi.

Đến thao trường, Thẩm Thanh Lan thấy đám người vây xem thì hơi đau đầu. Chọn nơi này là vì ít người, vậy mà bây giờ…

Triệu Nguy không quan tâm tới cái nhìn của người khác, mà hỏi: “Bây giờ có thể bắt đầu chưa?”

“Có thể.” Thẩm Thanh Lan đứng tùy ý trong thao trường, nhưng người trong nghề nhìn vào là thấy ngay trong dáng đứng tùy ý đó, là cả một tư thế đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, không chút sơ hở.

Mọi người vốn đến để xem náo nhiệt, bây giờ lại nhìn thấu điểm này, trong mắt mọi người lập tức lóe lên tia dò xét, nhìn kỹ còn có hứng thú.

Sắc mặt Triệu Nguy nghiêm túc, hai tay siết lại, dùng cách trực diện đánh thẳng về phía Thẩm Thanh Lan, cô hơi nghiêng người né tránh, một tay trong nháy mắt bắt lấy cổ tay của cậu ta, còn tay kia đấm mạnh vào bụng dưới của cậu ta.

Triệu Nguy theo bản năng lui về sau hai bước, nhỏ giọng ho khan vài tiếng. Thẩm Thanh Lan ra tay rất nặng, cú đấm vừa rồi làm cậu ta có cảm giác các cơ quan nội tạng trong bụng mình như bị lệch đi.

Vậy mà, mắt Triệu Nguy càng ngày càng sáng, vô cùng hưng phấn nhìn Thẩm Thanh Lan, có không ít người có thể áp đảo cậu ta, nhưng trong đó chưa có ai là một người phụ nữ nhìn có vẻ yếu đuối như Thẩm Thanh Lan cả.

Quả nhiên, thằng nhóc Cố Dương không lừa cậu ta, người phụ nữ này rất lợi hại.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Nguy lại một lần nữa hướng về phía Thẩm Thanh Lan. Nhưng lần này, cậu ta không đánh trực diện Thẩm Thanh Lan, mà là đánh vào vai cô. Nếu bị trúng một đấm này, thì vai Thẩm Thanh Lan nhất định chỉ có thể bị gãy.

Mọi người đều cho rằng Thẩm Thanh Lan sẽ né tránh, nhưng cô vẫn đứng đó không nhúc nhích.

“Chị dâu cẩn thận!” Cố Dương hoảng sợ hô lên, hai tay bên hông siết chặt thành nắm đấm, rất sợ Thẩm Thanh Lan xảy ra chuyện.

Thẩm Thanh Lan giơ tay bắt lấy nắm đấm của Triệu Nguy, rõ ràng là một bàn tay mảnh khảnh nhưng lại tràn đầy sức lực, Triệu Nguy không tiến thêm được một phân nào.

Thẩm Thanh Lan kéo nắm đấm của Triệu Nguy về phía mình, thuận thế xoay một cái, ném cậu ta qua vai, rầm một tiếng, Triệu Nguy bị quăng xuống đất. Dù chỉ là người đứng xem, nhưng ai cũng cảm thấy đau thay cậu ta. Người phụ nữ này quá mạnh mẽ rồi.

Mọi người lập tức thay đổi cái nhìn đối với Thẩm Thanh Lan. Yếu đuối gì chứ? Người phụ nữ này còn mạnh hơn cả đám nữ binh bên cạnh.

“Nữa không?” Thẩm Thanh Lan nhàn nhạt hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Nguy từ dưới đất đứng lên, hưng phấn nói: “Tiếp tục!”

Mọi người câm nín, người này rõ ràng là thích bị ngược mà, càng đánh càng hăng. Quả nhiên, người bình thường không tài nào hiểu được thế giới của người điên.

Thẩm Thanh Lan thấy không vấn đề gì cả, nhún nhún vai, ánh mắt thay đổi, lần này là chủ động tấn công, tay nắm lại đánh thẳng vào Triệu Nguy. Triệu Nguy theo bản năng giơ tay ra cản, ai ngờ nắm đấm kia đi tới được phân nửa thì chệch xuống bụng cậu ta.

Lại nữa rồi! Triệu Nguy cắn răng, một cú vừa rồi như muốn đánh lệch hết lục phủ ngũ tạng trong bụng cậu ta, lần này không thể tiếp tục chịu đòn được, cậu ta liên tục lùi ra sau. Hai người nhanh chóng tung chiêu, Thẩm Thanh Lan tìm được cơ hội, dứt khoát gạt chân một cái, Triệu Nguy lại một lần nữa nằm trên mặt đất, hét thảm một tiếng.

“Còn tiếp tục?” Thẩm Thanh Lan từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Triệu Nguy đứng lên, cắn răng nói: “Tiếp tục!”

Chẳng biết từ lúc nào mà người vây xem càng ngày càng nhiều, ngay cả một vài sĩ quan cũng tới đây, vốn định tới để giải tán đám đông, nhưng đến khi thấy rõ tình hình, thì bọn cũng giống như mọi người, đứng ở một bên quan sát.

Triệu Nguy tiếp tục bị Thẩm Thanh Lan ngược, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra cô không dùng toàn lực, mặc dù đang đánh nhau cùng Triệu Nguy, nhưng lại giống như là cô đang rèn luyện cho cậu ta hơn.

Có một vài quân nhân biết Thẩm Thanh Lan, vì trong khoảng thời gian này, Thẩm Thanh Lan thường xuyên xuất hiện ở căn tin cùng Phó Hoành Dật. Có rất nhiều người đã gặp cô, cũng biết thân phận của cô.

“Không ngờ đội trưởng Phó lại cưới một người vợ dũng mãnh như vậy.” Một cậu nhóc cảm thán.

“Cũng chỉ có mình đội trưởng Phó chịu được người phụ nữ như vậy.” Một tên lính khác nhỏ giọng cảm thán với đồng chí của mình. Nếu lấy một người phụ nữ như thế này về nhà, mà gia đình có mâu thuẫn gì đó, xảy ra đánh nhau, thì chắc chắn là người đàn ông đơn phương bị đánh rồi.

Cố Dương và Cố Khải nhìn Triệu Nguy bị Thẩm Thanh Lan ngược thì vô cùng hưng phấn, đồng thời cũng rất kiêu ngạo. Nhất là Cố Khải, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan giống y như fan ruột.

Bên này, mọi người nhỏ giọng thảo luận. Bên kia, trận đấu giữa sân đã kết thúc. Triệu Nguy nằm trên mặt đất, che ngực ho khan kịch liệt. Cú đạp cuối cùng này rất đau, trên đầu cậu ta đổ đầy mồ hôi, sức lực cả người bị rút sạch.

Trái lại, trên người Thẩm Thanh Lan vẫn còn sạch sẽ khoan khoái, ngay cả

nhịp thở cũng không thay đổi.

“Tiếp nữa không?” Thẩm Thanh Lan hỏi lần nữa.

Triệu Nguy rất muốn nói tiếp tục, nhưng cậu ta lại không bò dậy nổi. Tuy cậu ta đã đuối, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, nhìn Thẩm Thanh Lan như nhìn thấy bảo bối, “Hôm nay tôi thua.”

Triệu Nguy giùng giằng từ dưới đất bò dậy, cậu ta biết Thẩm Thanh Lan không dùng hết toàn lực, nếu người phụ nữ này mà dùng hết toàn lực, thì ngay cả một chiêu cậu ta cũng không đỡ nổi.

“Sau này tôi có thể tìm cô so tài nữa không?” Trên khuôn mặt thật thà của Triệu Nguy xuất hiện vẻ hưng phấn, trong mắt đều là mong chờ.

Mọi người im lặng, bị hành đến nghiện luôn rồi à?

“Tôi không có thời gian, hơn nữa, tôi sắp rời khỏi đây rồi.” Thẩm Thanh Lan nói thật. Cô không phải binh lính ở nơi này, mà cô chỉ là người nhà, lần sau có đến thăm Phó Hoành Dật, thì chỉ đến thăm thôi, chứ không ở lại đây nữa.

Triệu Nguy rất tiếc nuối, tuy cả quá trình so tài với Thẩm Thanh Lan là cả quá trình bị ngược, nhưng lại rất gây nghiện, vì cô ra tay có chừng mực. Hơn nữa, từ cô, Triệu Nguy có thể tự mình phát hiện sơ hở của bản thân, đây mới là điều làm cậu ta hưng phấn nhất.

http://tieulun.hopto.org

“Hôm nay cám ơn cô.” Triệu Nguy chân thành nói cảm ơn.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện ý cười, người này không ngốc. Lần so tài này, cô thật sự có ý rèn luyện cho Triệu Nguy, bởi vì cái tính cố chấp của cậu ta, rất giống với người nào đó. Tiếc là, người đó đã…

Nghĩ đến người kia, ánh mắt Thẩm Thanh Lan có nét bi thương.

“Không ngờ em lợi hại như vậy.” Chị Chương còn chưa hoàn hồn khi thấy Thẩm Thanh Lan đơn phương ngược một người đàn ông cao 1m8.

Thẩm Thanh Lan hơi cong môi, “Lúc ở nhà, ông nội từng dạy võ phòng thân cho em một thời gian.” Cô lấy Thẩm lão gia ra làm cớ.

Chị Chương cảm thán, “Hoành Dật thật là có phúc khi cưới được một người vợ ưu tú như em.”

Thẩm Thanh Lan hơi cúi đầu, cô không biết phải tiếp lời như thế nào.

Tin tức Triệu Nguy khiêu chiến Thẩm Thanh Lan, sau đó đơn phương chịu ngược truyền khắp quân doanh. Tất nhiên là Phó Hoành Dật cũng nghe được, nên lúc về mới hỏi cô.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, nhỏ giọng giải thích, “Là cậu ta tìm em trước.” Cô không nói là do Cố Dương tìm phiền phức cho cô.

Cho dù cô không nói, thì Phó Hoành Dật sẽ không biết sao? Anh thầm hừ lạnh, sau này sẽ tính sổ với Cố Dương.

“Anh biết mà. Có điều, em đã khỏe chưa?” Phó Hoành Dật có chút lo lắng, anh nhớ cô vẫn chưa hết kỳ.

“Không sao cả.” Thẩm Thanh Lan trả lời, đối với cô mà nói, chút xíu thế này không phải là vấn đề.

“Em đấy, sau này chú ý một chút. Nếu vẫn còn có người tới làm phiền em, thì hãy nói với anh, để anh dạy bọn họ cái gì gọi là cận chiến.” Phó Hoành Dật nói với giọng điệu nước chảy mây trôi.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Đừng dùng việc công báo thù riêng.”

Phó Hoành Dật cười cười không nói, thay xong đồ liền đi. Mấy ngày nay, công việc của anh rất nhiều, có thể trở về nhìn Thẩm Thanh Lan là đã rút bớt thời gian để ra ngoài rồi.

Sau khi Phó Hoành Dật đi, cửa nhà bị gõ lần nữa. Thẩm Thanh Lan đi ra mở

cửa, bên ngoài là Cố Dương và Cố Khải.

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, “Có việc gì sao?”

Cố Dương cười ha ha, “Chị dâu, bọn tôi có thể vào trong không?”

Thẩm Thanh Lan nghiêng người để cho hai anh em bọn họ vào. Ngồi trên ghế sô-pha Thẩm Thanh Lan hỏi: “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Ha ha, chị dâu, chị biết bọn tôi tới tìm chị, chứ không phải tới tìm anh sao?”

Cái này cần phải hỏi sao? Nếu muốn tìm Phó Hoành Dật, thì đâu tới vào giờ này.

“Chị dâu, bọn tôi muốn xin chị dạy chúng tôi cận chiến.” Cố Khải đi thẳng vào vấn đề.

Thẩm Thanh Lan nhướng mày.

Cố Khải tiếp tục nói, “Kỹ thuật cận chiến của tôi và Cố Dương quá kém, nên muốn xin chị dâu dạy bọn tôi.”

“Đúng vậy, chị dâu. Chị cũng biết yêu cầu của ông ngoại với bọn tôi rồi đấy. Nếu nửa năm sau mà không đạt được thành tích tốt, thì bọn tôi không thể tự mình lựa chọn đi hay ở.”

“Tôi nhớ hai anh có huấn luyện viên dạy cận chiến rồi mà. Hơn nữa, thân thủ của hai anh là do ông nội tự mình dạy.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói. Khi Cố Dương còn bé, đã bị Phó lão gia dạy dỗ một thời gian, Cố Khải và Cố Dương luôn luôn như hình với bóng, nên Phó lão gia cũng xem Cố Khải là cháu ngoại của mình, dạy Cố Dương, nhưng cũng không quên Cố Khải.

Cố Dương cười xấu hổ, thân thủ của cậu ta chỉ khá hơn người bình thường một chút thôi. Nếu gặp những lão binh trong quân, thì hoàn toàn không là cái gì cả, tất cả vẫn là do thiếu kinh nghiệm thực chiến.

“Bị người ta đánh nhiều là có kinh nghiệm ngay.” Thẩm Thanh Lan nói một cách bình thản. Khuôn mặt Cố Dương cứng đờ, nhớ lại lúc chiều vừa bị Triệu Nguy đánh cho thê thảm.

“Chị dâu, chỉ có cách này thôi sao?”

“Đây là cách nhanh nhất.”

Cố Dương trong nháy mắt như là quả cà bị úng sương, ủ rũ cúi đầu.

“Chị dâu, mặc dù là như vậy, thì tôi cũng hy vọng chị dạy bọn tôi đánh cận

chiến.” Cố Khải nói, cậu ta thật sự sùng bái Thẩm Thanh Lan, thân thủ tốt, đua xe giỏi, cái quan trọng là đua xe.

Dù hai người họ có nói ra sao thì Thẩm Thanh Lan vẫn từ chối. Bởi vì kỹ thuật đánh cận chiến của cô không thích hợp dùng trong quân đội, những gì cô học đều là dùng để giết người. Hôm nay, lúc so chiêu với Triệu Nguy, cô đã tận lực khống chế, nếu không… Triệu Nguy không chỉ bị thương ngoài da như thế đâu.

Cố Dương và Cố Khải rất thất vọng, nhưng bọn họ đều nghĩ nguyên nhân Thẩm Thanh Lan từ chối là vì cô không ở đây lâu nữa.

Thẩm Thanh Lan đi vào phòng ngủ, mở laptop lên, đọc được những bình luận về Thẩm Hi Đồng, trong mắt toát ra ý lạnh.

Mà lúc này, nhà họ Thẩm đã sôi sùng sục. Thật ra, trong tay Thẩm Quân Dục cũng có một đoạn ghi âm như vậy. Lúc thấy đoạn ghi âm này trên mạng, anh ấy rất kinh ngạc, vì anh ấy còn đang giữ đoạn ghi âm này mà. Thế thì là ai đã đăng tải đoạn ghi âm đó lên mạng?

Thẩm lão gia không ngờ còn có những chuyện như vậy. Lúc nghe được tin này, ông tức giận đến nỗi đập luôn cái chén đang cầm trên tay. Lúc trẻ, tính tình Thẩm lão gia rất nóng nảy, nhưng càng trưởng thành, ông càng kiềm chế rất tốt, rất ít khi nổi giận. Đã nhiều năm rồi, Thẩm Quân Dục chưa từng thấy ông nội tức giận như vậy.

“Ông nội, đừng nóng giận nữa, phải chú ý thân thể của mình. Nếu Lan Lan

biết ông nổi giận rồi tổn hại đến sức khỏe, thì con bé sẽ tự trách mình.”

Thẩm lão gia thở hổn hển, đợi tỉnh táo lại, mới nói: “Tuyên bố tin tức nhà họ Thẩm và Thẩm Hi Đồng cắt đứt quan hệ, Thẩm Hi Đồng không còn là người nhà họ Thẩm nữa, chuyện của nó không còn liên quan gì tới nhà họ Thẩm. Ông không cho phép một đứa hại cháu gái của ông tiếp tục nhảy nhót trong nhà ông.”

“Ba, làm vậy có quá đáng lắm không? Bây giờ, trên mạng đều đang chửi mắng Hi… Thẩm Hi Đồng. Nếu chúng ta lên tiếng như vậy, thì chẳng khác gì bỏ đá xuống giếng. Người ngoài nhìn vào sẽ nói nhà chúng ta vô tình.” Sở Vân Dung nhỏ giọng nói.

Thẩm lão gia giận dữ, trừng Sở Vân Dung, mắng: “Ba vô tình, vậy Thẩm Hi Đồng là có tình có phải không? Nhà họ Thẩm chúng ta nhận nó làm con nuôi, nuôi lớn tới bây giờ, rồi nó trả ơn chúng ta như thế sao? Lan Lan là cháu gái ruột của nhà họ Thẩm, nó đã làm gì với Lan Lan? Vân Dung, con thích Thẩm Hi Đồng, thiên vị Thẩm Hi Đồng thì cũng phải có mức độ thôi. Bây giờ nó làm tổn thương con gái ruột của con, là đứa con gái mà con nợ nó hơn 10 năm đấy.”

Sở Vân Dung và Thẩm Khiêm kết hôn đã nhiều năm, Thẩm lão gia cũng chưa từng khó chịu ra mặt với bà, chứ đừng nói là nghiêm mặt mắng một hơi thế này. Sắc mặt Sở Vân Dung trắng bệch.

“Ba, con không có ý đó, con không nói Thẩm Hi Đồng làm đúng, con chỉ không muốn người ngoài nói nhà họ Thẩm chúng ta máu lạnh vô tình mà thôi.”

Sắc mặt Thẩm lão gia rất lạnh, “Máu lạnh vô tình? Bây giờ ba hối hận nhất là đã đồng ý cho Thẩm Khiêm nhận nuôi Thẩm Hi Đồng.”

Trước đây, Thẩm Khiêm nhận nuôi Thẩm Hi Đồng là vì căn bệnh trầm cảm của Sở Vân Dung. Bây giờ nhìn lại, đây rõ ràng là một quyết định sai lầm. Theo ông thấy, bệnh của Sở Vân Dung không chỉ không tốt lên, mà còn nghiêm trọng hơn.

“Vân Dung, ba mong con không nhúng tay vào chuyện này nữa.” Trước khi lên lầu, Thẩm lão gia nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch như tờ giấy và ánh mắt trống rỗng của Sở Vân Dung.

“Mẹ.” Thẩm Quân Dục thấy dáng vẻ của Sở Vân Dung thì rất đau lòng. Từ lúc vô tình nhìn thấy Sở Vân Dung uống thuốc, anh ấy đã lén lấy thuốc đó đến hỏi bác sĩ, bác sĩ nói đó là thuốc trị bệnh trầm cảm và tâm thần phân liệt mức độ nhẹ.

Vì thế, Thẩm Quân Dục mới biết bệnh của mẹ mình không những chưa hết, mà thậm chí còn nghiêm trọng hơn trước kia.

Sở Vân Dung giống như không nghe thấy Thẩm Quân Dục gọi, bà đang đắm chìm trong thế giới của mình, trong đầu đều là bóng dáng của Thẩm Thanh Lan và Thẩm Hi Đồng. Sắc mặt bà càng ngày càng tái nhợt, cuối cùng, bà ôm ngực ngã xuống ghế sô-pha.

http://tieulun.hopto.org

“Mẹ.” Thẩm Quân Dục hoảng hốt ôm Sở Vân Dung chạy ra ngoài, Thẩm lão gia nghe tiếng động cũng đi ra, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng hoảng hốt của Thẩm Quân Dục.

“Vân Dung làm sao vậy?” Thẩm lão gia hỏi chị Tống mới đi ra từ phòng bếp, chị Tống mờ mịt lắc đầu, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc đang ăn cùng Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan nhận được điện thoại của Thẩm lão gia, sắc mặt chợt thay đổi, cô đứng lên nói: “Ông nội, cháu sẽ về ngay.”

Phó Hoành Dật nhìn cô, nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ em nhập viện, đột nhiên hôn mê bất tỉnh.”

Phó Hoành Dật dừng đũa, đứng lên nói với Thẩm Thanh Lan, “Em đợi một lát, anh đưa em về.”

“Anh ra ngoài được không?” Thẩm Thanh Lan lo lắng.

“Anh gọi điện thoại xin phép.” Phó Hoành Dật đi gọi điện thoại, Thẩm Thanh Lan đứng ở cửa chờ anh. Một lát sau, Phó Hoành Dật quay lại, trong tay cầm áo khoác của Thẩm Thanh Lan, “Đi thôi!”

http://tieulun.hopto.org

Xe chạy đến cổng quân khu, liền gặp Thẩm Khiêm cũng đang trở về, cả ba người cùng nhau về nhà.

Đến bệnh viện, Thẩm Thanh Lan tìm được phòng bệnh của Sở Vân Dung. Sở Vân Dung vẫn chưa tỉnh, trong phòng bệnh chỉ có Thẩm Quân Dục và Thẩm lão gia.

Thẩm Quân Dục cúi đầu ngồi trên ghế sô-pha, thấy Thẩm Thanh Lan bước vào, thì cố gắng nở nụ cười, “Lan Lan, mọi người đã tới.”

“Anh, ông nội, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên mẹ lại ngất xỉu?”

Sắc mặt Thẩm Quân Dục tối sầm lại, Thẩm lão gia thở dài một hơi, “Cũng là do ông nói chuyện quá nặng lời. Nếu không phải do ông thì Vân Dung cũng sẽ không…”

“Ông nội, chuyện này không phải lỗi của ông.” Thẩm Quân Dục cắt đứt lời Thẩm lão gia.

Thẩm Khiêm nhíu chặt mày, từ lúc vào phòng bệnh, ông chưa nói một lời nào.

“Ba, ba đã sớm biết phải không?” Thẩm Quân Dục nhìn chằm chằm Thẩm Khiêm, trầm giọng hỏi: “Bệnh của mẹ vẫn chưa hết, mẹ vẫn luôn uống thuốc, ba biết chuyện này phải không?”

http://tieulun.hopto.org

Nghe Thẩm Quân Dục hỏi, ngoại trừ Thẩm Khiêm, sắc mặt của ai cũng thay đổi, nhất là Thẩm lão gia còn rất khiếp sợ.

“Có lần con thấy mẹ uống thuốc, bèn thừa dịp mẹ không chú ý, lấy thuốc đó đến bệnh viện làm giám định, bác sĩ nói đó là thuốc trị chứng trầm cảm và tâm thần phân liệt.” Thẩm Quân Dục gằn từng chữ, nhìn Thẩm Khiêm với ánh mắt oán trách.

Thẩm Khiêm lẳng lặng nhìn vợ mình hôn mê bất tỉnh trên giường, ánh mắt đầy thương tiếc và đau lòng. Vân Dung, cuối cùng cũng không giấu được nữa rồi.

“Đúng vậy, mẹ con chưa hết bệnh. Năm thứ hai từ khi nhận nuôi Thẩm Hi Đồng, bệnh của mẹ con lại tái phát. Nhưng mẹ con không muốn nói với cả nhà, sợ mọi người lo lắng, một mình bà ấy đã gánh chịu tất cả.” Ông đã từng nghĩ sẽ xuất ngũ để chăm sóc Sở Vân Dung, nhưng bà từ chối. Bà nói chỉ cần một ngày Thanh Lan chưa trở về thì bà sẽ không tự sát, bà phải sống khỏe mạnh để đợi con gái về tìm mình.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Lan thật sự đã trở về, nhưng bệnh tình của Sở Vân Dung lại nặng hơn. Nhiều khi, Thẩm Khiêm thấy vợ đau khổ, ông nhìn mà không nỡ, nhưng cũng không biết phải làm sao.

“Ba, ba có biết mình đang làm gì không? Bệnh này rất cần người nhà làm chỗ dựa và ủng hộ, nhưng hai người lại giấu giếm, vậy thì mẹ đã phải tự mình chịu đựng biết bao nhiêu chứ?” Thẩm Quân Dục phẫn nộ nói, ánh mắt nhìn Thẩm Khiêm như muốn phun ra lửa, đâu còn dáng vẻ nho nhã lễ độ thường

ngày.

“Thẩm Khiêm, chuyện này con làm sai rồi.” Thẩm lão gia nặng nề nói. Ông rất bất mãn hành động của Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung. Nếu bọn họ có thể biết tình hình thật sự của Sở Vân Dung sớm hơn, thì có lẽ bệnh tình của Sở Vân Dung đã không nghiêm trọng như vậy, không chừng còn có thể khỏi bệnh rồi.

Thẩm lão gia thầm hối hận, lúc nãy mình nói quá nặng lời. Nếu ông không kích động Sở Vân Dung, thì có lẽ nó vẫn còn khỏe mạnh bình thường.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đứng bên cạnh không nói gì. Cô nhìn người phụ nữ sắc mặt tái nhợt trên giường, không hiểu sao lại chợt nhớ tới lúc còn rất nhỏ, cô rất bám lấy bà, y như một cái đuôi nhỏ.

“Vân Dung… thật ra là một người mẹ tốt.” Thẩm Khiêm nhìn vợ mình, ánh mắt dịu dàng, “Người làm sai là con.” Kết quả là để một mình Sở Vân Dung gánh hết tất cả.

“Thanh Lan, mẹ con luôn cảm thấy hổ thẹn vì làm lạc mất con.” Thẩm Khiêm nhìn Thẩm Thanh Lan, nói: “Bà ấy vẫn luôn đợi con trở về, tới nỗi điên rồi mà vẫn không đợi được con. Trong khoảng thời gian bà ấy bị trầm cảm nghiêm trọng nhất, bà ấy đã từng tự sát. Nếu không phải phát hiện kịp thời thì e rằng mẹ con đã đi rồi. Có điều từ đó về sau, tâm trạng của mẹ con rất tệ, có khi vài ngày cũng không nói một câu nào. Ba đã mời rất nhiều bác sĩ khám cho mẹ con, cuối cùng mới nghe theo lời đề nghị của một vị bác sĩ, nhận nuôi Thẩm Hi Đồng, để bà ấy gửi gắm tình cảm vào nó. Bác sĩ đã làm liệu pháp thôi miên, ám thị Thẩm Hi Đồng chính là con, là con ruột của bà

ấy. Từ đó, bệnh của bà ấy mới dần tốt lên.”

Ngoại trừ Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, những người khác đều biết đoạn quá khứ này. Thẩm Quân Dục và Thẩm lão gia nhớ lại khoảng thời gian đó thì vô cùng chua xót. Lúc Thẩm Thanh Lan vừa mất tích, Sở Vân Dung điên cuồng tìm kiếm cô. Chỉ cần tỉnh táo là ra ngoài tìm con gái, nhưng dù có tìm kiếm như thế nào thì vẫn không tìm thấy Thẩm Thanh Lan. Từng ngày trôi qua, Sở Vân Dung ngày càng ốm yếu, tiều tụy, cả người như da bọc xương. Có một hôm, lúc Thẩm Khiêm từ bên ngoài trở về thì phát hiện Sở Vân Dung đã tự sát.

Tuy cứu sống được bà, nhưng bà cứ như người đã chết, tinh thần sụp đổ. Thẩm Khiêm tìm rất nhiều bác sĩ tâm lý điều trị cho Sở Vân Dung, cuối cùng, bất đắc dĩ chọn cách nhận nuôi một đứa bé.

Một năm sau, Sở Vân Dung bỗng nhiên tỉnh táo lại, biết Thẩm Hi Đồng không phải là con ruột của mình, bà vẫn chưa tìm được con bé thì tinh thần suýt chút nữa lại sụp đổ. Thẩm Khiêm không còn cách nào khác, đành mang Sở Vân Dung ra ngoài ở một thời gian, tìm bác sĩ điều trị cho Sở Vân Dung.

Bởi vì Sở Vân Dung không muốn người nhà biết cho nên Thẩm Khiêm đã giấu rất kỹ. Mãi cho đến khi Sở Vân Dung có thể sinh hoạt như bình thường thì hai người mới trở về Đại Viện sống. Mà thời gian đó lại đúng lúc sự nghiệp của Thẩm Khiêm đang lên, nhưng vì Sở Vân Dung, ông đã bỏ qua cơ hội thăng chức lần đó, nếu không thì e rằng địa vị của ông bây giờ còn cao hơn nữa.

“Thật ra, mẹ con vẫn luôn mang gánh nặng nỗi đau trong lòng, nhất là từ khi

con trở về. Cả nhà mình lạc mất con 10 năm, tìm con 10 năm, 10 năm thế sự xoay vần, rất nhiều chuyện đã thay đổi, cảnh còn người mất. Ba mẹ không biết phải sống chung với con như thế nào, ba là một người ba thất bại, một người ba không làm tròn trách nhiệm. Nhưng mẹ con thì không phải, bà ấy vẫn luôn yêu thương con, nhưng vì nhiều lần từng làm thôi miên, khiến tiềm thức của bà ấy cho rằng Thẩm Hi Đồng là con ruột của mình, là đứa con gái bà ấy mang thai 10 tháng sinh ra. Đến lúc tỉnh táo, bà ấy biết con mới là đứa con gái bị bà ấy làm mất. Cứ quên quên nhớ nhớ như vậy, làm cho bệnh của bà ấy ngày càng nghiêm trọng hơn. Gần đây, bà ấy bắt đầu đi gặp bác sĩ tâm lý để điều trị, là vì muốn mình mau hết bệnh, rồi làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Thanh Lan, nếu con vẫn còn trách mẹ con, thì xin con hãy tha thứ cho bà ấy. Bởi vì, người tạo nên tất cả những chuyện này, chính là ba.”

Trong phòng bệnh, Thẩm Thanh Lan yên lặng nhìn Sở Vân Dung. Trong đầu nhớ lại những lời Thẩm Khiêm nói với cô trước khi đi.

Bác sĩ nói Sở Vân Dung không tỉnh lại không phải là vì nguyên nhân thân thể, mà là vì bà đóng chặt cánh cửa tâm tư, không muốn tỉnh lại. Chỉ cần bà không muốn tỉnh lại, thì bà ấy vẫn sẽ ngủ mê man như thế.

Mấy người Thẩm Quân Dục đi rồi, ngay cả Phó Hoành Dật cũng đi luôn, là do Thẩm Thanh Lan yêu cầu như thế. Trong phòng bệnh, chỉ còn lại Sở Vân Dung và Thẩm Thanh Lan. Dưới chân Thẩm Thanh là một cái rương gỗ lê, là do Thẩm Khiêm đưa tới, nói là đồ của cô.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 209: Đuổi ra khỏi nhà họ thẩm

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan nghiêm túc quan sát Sở Vân Dung. Từ lúc trở lại nhà họ Thẩm, hình như cô và Sở Vân Dung chưa từng ở chung với nhau như mẹ con ruột. Trong mắt của người mẹ này, luôn có sự sợ hãi, còn có sự lúng túng không biết phải làm thế nào.

Bà muốn đối xử tốt với mình, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, nên cuối cùng trở nên luống cuống như vậy sao? Thẩm Thanh Lan quả thực không hiểu được.

Cô cầm chìa khóa mở chiếc rương ra, lúc thấy đồ bên trong thì hơi sững sờ.

Rất nhiều ký ức đã bị quên lãng bỗng nhiên sống lại, cô cầm chiếc váy búp bê Barbie màu xanh lên.

“Mẹ, con mặc váy này đẹp không ạ?” Cô bé ngồi trên ghế đẩu, mẹ bé ngồi sau lưng chải đầu cho cô bé. Cô bé nhìn nhìn chiếc váy mới của mình rồi hỏi mẹ.

Mẹ bé mỉm cười dịu dàng, giữ nhẹ đầu bé lại, để bé đừng nhúc nhích, tránh bị đau, “Đẹp, Thanh Lan là bảo bối đẹp nhất trên thế giới, mặc cái gì cũng đẹp.”

“Anh Phó cũng sẽ thích con mặc thế này chứ mẹ?” Bé gái ngoẹo cổ quay đầu

lại, mở to đôi mắt đen nhánh.

“Sẽ thích! Có điều, bây giờ anh Phó không có ở nhà, anh Phó đã ra nước ngoài rồi, đến Tết mới về được.”

“Bao giờ mới đến Tết hả mẹ?”

“Bây giờ là tháng ba, đợi đến khi tuyết rơi là đến Tết rồi.”

“Vậy hôm nay con mặc váy mới đi tìm Tiểu Mập chơi, hôm trước cậu ấy nói con xấu đấy.”

Mẹ cười gật đầu, “Được, lát nữa mẹ đưa con đi học. Tiểu Mập thấy con, nhất định sẽ khen con xinh đẹp. Hôm nay mẹ sẽ cài nơ bướm cho con.” Nói xong, liền cài chiếc kẹp tóc nơ bướm màu xanh nhạt lên đầu cô bé, cô bé lắc lắc đầu, cánh bướm đung đưa lên xuống.

Thẩm Thanh Lan đặt chiếc váy búp bê Barbie xuống, cầm một quyển album ảnh lên. Thật ra, cô đã quên mất hình ảnh khi bé của mình rồi, mặc dù Thẩm lão thái cũng có album ảnh, nhưng cô chưa từng mở ra xem.

Lật từng trang từng trang, Thẩm Thanh Lan xem rất chăm chú, sắc mặt bình thản, nhưng cảm xúc trong mắt lại rất phức tạp. Cô không hiểu được cảm xúc của Sở Vân Dung, vì trong lúc bà đang tìm cô, thì cô đã ở trong căn cứ huấn luyện ma quỷ rồi.

Ký ức khi còn bé ở nhà họ Thẩm sau này dần dần biết mất, Thẩm Thanh Lan chỉ còn nhớ những chuyện sau khi bị bắt cóc.

Cô nhớ rõ cảm giác sợ hãi khi ở trong tay bọn người bắt cóc, cảm giác tuyệt vọng trong lúc chờ đợi ba đến cứu, cảm giác sợ hãi khi thấy cô bé kia bị người ta mổ xẻ.

Cô nhớ rõ cảm giác đau rát khi bị roi da quất lên người; cảm giác nghẹt thở vì không biết bơi mà bị đẩy xuống nước, rồi suýt chút nữa bị chết chìm; cô nhớ rõ xúc cảm của từng lỗ chân lông khi chạm vào dòng máu đỏ tươi nóng hổi, còn có sự lạnh lẽo của nước mưa trong rừng mưa nhiệt đới.

Trong lúc cô cần tình thương và sự che chở của người mẹ, Sở Vân Dung không ở bên cạnh cô. Đến lúc bà tìm được cô, cô đã tới tuổi không còn đòi hỏi tình thương của mẹ nữa rồi.

Album ảnh thức tỉnh những ký ức đã ngủ say trong cô. Cô nhìn Sở Vân Dung, đáy mắt là nhàn nhạt một tia đau thương.

“Có phải giữa chúng ta luôn thiếu một chút duyên phận, cho nên mới không ngừng bỏ lỡ?” Thẩm Thanh Lan nhỏ giọng nỉ non một câu, rất nhanh thì biến mất trong không khí.

Cô nắm tay Sở Vân Dung, tay bà lạnh lẽo giống như tay cô, đầu ngón tay có một lớp chai mỏng, ngón tay thon dài rất đẹp, mặc dù bà đã hơn năm mươi

tuổi, nhưng da tay vẫn còn nhẵn mịn như thời trẻ. Đây là đôi bàn tay của nghệ sĩ dương cầm.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan dừng ở cổ tay trái của Sở Vân Dung, nơi đó có một dấu vết mờ mờ, hình như là vết dao, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy được. Cô nhớ Thẩm Khiêm từng nói chuyện tự sát của Sở Vân Dung, đáy lòng của cô cảm thấy xót xa.

“Mẹ.” Thẩm Thanh Lan nhỏ giọng gọi bên tai Sở Vân Dung. Đây là lần đầu tiên sau khi trở lại nhà họ Thẩm, cô gọi Sở Vân Dung thân thiết như vậy.

“Ba, để Lan Lan một mình ở đó không sao chứ?” Tại nhà họ Thẩm, Thẩm Quân Dục rất lo cho Thẩm Thanh Lan đang một mình ở bệnh viện.

“Quân Dục, Thanh Lan đã lớn rồi, con bé kiên cường hơn chúng ta nghĩ nhiều.” Thẩm Khiêm nói.

Thẩm Quân Dục im lặng, anh ấy đương nhiên biết rõ điều này. Có điều… Anh ấy hỏi Thẩm Khiêm, “Ba, nếu ba đã quyết định giấu cả nhà thì tại sao bây giờ lại lựa chọn nói ra?”

Nếu đã giấu hơn 10 năm thì sao bây giờ lại không tiếp tục giấu nữa mà nói ra?

Mắt Thẩm Khiêm lạnh lại, “Bởi vì ba không muốn mẹ con tiếp tục bị hiểu

lầm nữa, cũng hy vọng mẹ con mau hết bệnh. Quân Dục, mấy năm nay mẹ con sống rất khổ sở. Người ngoài đều hâm mộ cuộc sống của bà ấy, có một người chồng chung thủy yêu thương, lại có những đứa con ưu tú. Nhưng có ai biết, một vị phu nhân thế gia khiến người ta hâm mộ này lại là một bệnh nhân tâm thần, phải uống thuốc quanh năm mới có thể ổn định?"

"Đáng lẽ ra con không nên giấu giếm chuyện này." Thẩm lão gia nhìn con trai bằng ánh mắt không đồng tình. Vì chuyện Sở Vân Dung thiên vị Thẩm Hi Đồng mà Thẩm lão gia và Thẩm lão thái luôn trách bà. Bây giờ nghĩ lại, chuyện này quả thật không thể trách một mình bà được.

"Chuyện này là do con nghĩ không chu toàn." Thẩm Khiêm thừa nhận một cách dứt khoát.

"Để chuyện của Vân Dung qua một bên trước đi. Con thấy sao về chuyện của Thẩm Hi Đồng?" Thẩm lão gia nói quyết định ngày hôm nay của mình cho Thẩm Khiêm, sau đó hỏi.

Thẩm Khiêm nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật nãy giờ vẫn chưa nói lời nào. Ông suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ba, nếu Thẩm Hi Đồng đã dọn ra ngoài thì chuyện này cứ từ từ thôi. Bây giờ Thanh Lan cũng là một người nổi tiếng, thanh danh của con bé rất quan trọng. Vì Thẩm Hi Đồng làm sai nên dư luận mới có thể đứng về phía chúng ta, nhưng nếu bây giờ chúng ta tỏ rõ thái độ của mình, thì người ta sẽ nghĩ chúng ta bỏ đá xuống giếng, mà Thanh Lan lại là người nhà họ Thẩm, mọi người sẽ quay lại chỉ trích con bé."

Thẩm lão gia nghe lọt tai những lời này, tất nhiên là ông phải suy nghĩ thật kỹ những chuyện liên quan đến Thẩm Thanh Lan. Suy nghĩ một chút, ông gật

đầu, “Đã như vậy, thì cứ để đó đã. Nhưng cha mẹ người ta đã tìm đến cửa, đừng để người ta nói chúng ta giữ con gái nhà người ta không thả. Con chọn một thời gian, dẫn Thẩm Hi Đồng đi đổi lại họ.”

“Vâng.” Thẩm Khiêm không có ý kiến gì.

Phó Hoành Dật vẫn không lên tiếng. Anh nhìn đồng hồ, thấy sắp đến giờ ăn tối, thì đứng lên nói: “Ông nội, ba, con đi đưa cơm cho Thanh Lan.”

Thẩm Khiêm gật đầu, “Đợi lát nữa ba đi chung với con, sau đó con và Thanh Lan về trước, ba ở đó trông mẹ con.”

“Ba, để con đi cho, có con trông mẹ là được rồi.” Thẩm Quân Dục nói.

Thẩm Khiêm xua tay, gần đây ông rất bận, không có thời gian trò chuyện với Sở Vân Dung. Tranh thủ dịp này, ông muốn trò chuyện với bà ấy nhiều hơn.

Lúc Phó Hoành Dật và Thẩm Khiêm đến bệnh viện, Thẩm Thanh Lan vẫn còn ngồi trong phòng bệnh, cô nhìn Sở Vân Dung, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thanh Lan, tới đây ăn cơm.” Phó Hoành Dật gọi Thẩm Thanh Lan. Cô đứng lên, tới ăn cơm. Thẩm Khiêm ngồi bên giường nhìn vợ mình, thở dài một hơi.

Vân Dung, có phải ngay từ đầu tôi đã làm sai rồi không?

Thẩm Thanh Lan yên lặng ăn cơm, Phó Hoành Dật ngồi bên cạnh nhìn cô. Lúc cô ăn xong, hai người cùng nhau về nhà. Có điều, khi đang đợi thang máy, Thẩm Thanh Lan phát hiện mình để quên túi xách trong phòng bệnh. Phó Hoành Dật đi lấy túi xách cho cô, cô đứng ở đó chờ anh, không ngờ gặp phải Thẩm Hi Đồng.

Thẩm Hi Đồng cũng không ngờ mình lại gặp Thẩm Thanh Lan ở đây, cô ta hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Hi Đồng, trên trán cô ta quấn băng gạc, trên mặt còn có vết máu bầm. Cô ta bị đánh?

Thẩm Hi Đồng thấy Thẩm Thanh Lan quan sát mình từ trên xuống dưới, thì chợt nhớ tới bộ dáng chật vật lúc này của mình, “Cô nhìn cái gì? Thẩm Thanh Lan, thấy tôi bị đuổi ra khỏi nhà họ Thẩm, cô vui lắm phải không? Cuối cùng cô cũng được như ý rồi.”

Thẩm Thanh Lan tỏ vẻ không hiểu ra sao nhìn Thẩm Hi Đồng. Nhiều khi, cô thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của cô ta. Trong mắt cô, Thẩm Hi Đồng có ở nhà họ Thẩm hay không cũng chẳng có gì khác nhau cả, một người qua đường mà thôi, chỉ cần cô ta không chạm đến vảy ngược của cô, cô thậm chí có thể cho phép cô ta nhảy nhót trước mặt cô cả đời.

Tiếc là Thẩm Hi Đồng không hiểu được điểm này, “Thẩm Thanh Lan, tôi biết chuyện trên mạng là do cô làm, mặc dù tôi không có chứng cứ, nhưng tôi biết

chắc là cô làm, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

Ở đây là phòng bệnh cao cấp, không có nhiều người, nên cuộc đối thoại của bọn họ cũng không gây sự chú ý của người khác.

“Thẩm Hi Đồng, dáng vẻ của cô bây giờ chẳng khác gì chó điên cắn bậy người.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, khiến cho Thẩm Hi Đồng đen mặt.

“Thẩm Thanh Lan!” Thẩm Hi Đồng nghiến răng.

Thẩm Thanh Lan tiến lên một bước, Thẩm Hi Đồng theo bản năng lùi ra sau một bước. Sự sợ hãi của cô ta với Thẩm Thanh Lan từ sau lần đó vẫn chưa biến mất.

“Thẩm Hi Đồng, làm người phải học cách chấp nhận bị dạy dỗ. Nếu cô không học được, thì tôi sẽ tiếp tục dạy cô, dạy đến khi nào cô học được mới thôi.” Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nói.

Cả người Thẩm Hi Đồng run lên, “Cô muốn làm gì?”

Thẩm Thanh Lan hơi cong môi, “Cô sẽ biết ngay thôi.” Tư vị ngã từ trên cao xuống vẫn chưa xong đâu, tôi sẽ khiến cho cô từ từ mất đi tất cả, làm cho cô hiểu ra, ngàn vạn lần không nên ham muốn đồ không thuộc về mình.

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Thanh Lan.” Thẩm Hi Đồng đang định hỏi cho rõ ràng, câu nói vừa nãy làm cô ta cảm thấy rất không yên lòng. Có điều, cô ta chợt thấy một bóng dáng quen thuộc, bèn vội vã bỏ đi.

Cô ta không muốn Phó Hoành Dật nhìn thấy dáng vẻ chật vật lúc này của mình.

“Đi thôi.” Thật ra, Phó Hoành Dật đã thấy Thẩm Hi Đồng, nhưng anh chỉ nhìn lướt qua là thu lại ánh mắt ngay, anh không có chút hứng thú gì về lý do người phụ nữ này xuất hiện ở đây.

“Phó Hoành Dật, anh có cảm thấy em máu lạnh quá không?” Trên đường về, Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 210: Phó hoành dật hơi khựng lại, rồi chậm rãi hỏi: “sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

Thẩm Thanh Lan nhỏ giọng nói: “Hôm nay em nhớ lại rất nhiều chuyện lúc còn bé. Thật ra, khi đó quan hệ giữa em và mẹ rất thân thiết, mẹ đối xử với em còn tốt hơn cả anh trai, mẹ giữ lại toàn bộ ảnh chụp khi bé của em, cả đồ chơi nữa.” Còn giữ gìn rất cẩn thận.

“Hôm nay em đã nghĩ mãi, nếu ngay từ đầu khi trở về, em biểu hiện thân thiết với mẹ một chút thì kết quả có khi nào sẽ khác không?”

Giọng nói của cô hơi trầm thấp, rõ ràng là tâm trạng không tốt. Cô vốn là một người che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng ở trước mặt anh, cô rất ít khi che giấu tâm tư của mình.

Cảm nhận được cảm xúc của Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật nắm tay cô, nhẹ giọng nói: “Thanh Lan, chuyện này không chỉ có một nguyên nhân, mọi người đều không biết trong lúc em mất tích đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, những gì em trải qua khó khăn hơn mọi người nghĩ rất nhiều.”

Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên ngước mắt lên nhìn Phó Hoành Dật, hỏi: “Phó Hoành Dật, anh không muốn biết quá khứ của em sao?”

Phó Hoành Dật chăm chú nhìn Thẩm Thanh Lan, gật nhẹ đầu.

“Anh không tò mò?”

“Anh tò mò, nhưng không phải là bây giờ.” Anh biết bây giờ Thẩm Thanh Lan vẫn chưa sẵn sàng nói cho anh, nhưng anh có thể chờ. Cho dù cả đời này cô không nói thì cũng không sao cả, chỉ cần cô vẫn luôn ở bên cạnh anh là được rồi.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, không nói nữa.

***

Trong một trang viên nào đó ở nước ngoài, một người đàn ông có gương mặt ẻo lả ngồi trên xe lăn, cầm ly rượu vang, ngắm vườn hoa nở rộ. Peter đẩy cửa vào, thấy hắn lại uống rượu thì cau mày, “Allen, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, uống rượu không tốt cho sự hồi phục vết thương của anh. Nếu anh muốn mau chóng đứng dậy được thì cai rượu đi.”

Allen hoàn toàn không quan tâm đến lời Peter nói, hắn uống sạch rượu trong ly, sau đó mới nói: “Peter, nhiệm vụ của anh là chữa trị chân cho tôi, chứ không phải ở đây nói những lời nhảm nhí vô dụng này.” Giọng điệu rất khó nghe, giống như tiếng răng cưa kéo trên kim loại.

Peter nhíu mày, cảm thấy rất đau đầu. Thân làm bác sĩ, sợ nhất là gặp phải một bệnh nhân không nghe lời như Allen.

“Nếu anh cứ tiếp tục không phối hợp như vậy thì tôi không thể bảo đảm được bao giờ anh sẽ hồi phục. Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó!” Thấy Allen nhìn mình chằm chằm, Peter thờ ơ nhún vai, “Cho dù anh có cầm súng chỉ vào người tôi cũng vô dụng. À, anh có thể giết chết tôi, rồi đi tìm một bác sĩ khác trị đôi chân của anh tốt hơn tôi cũng được.”

Allen nhìn Peter với ánh mắt âm trầm, “Anh nghĩ tôi không dám làm vậy sao?”

“Trên thế giới này còn có chuyện mà Allen không dám làm sao?” Peter cười nhạt. Ở chung với Allen đã lâu, anh ta không còn sợ người đàn ông trước mặt này nữa. Huống chi, có rất ít người có thể chữa lành chân Allen, anh ta được xem là một trong số ít những người đó.

“Ba tháng. Chậm nhất là ba tháng, tôi phải đứng dậy được.” Allen giơ ba ngón tay.

“Allen, anh nằm mơ còn nhanh hơn đấy. Với tình trạng này của anh, trong vòng một năm, tôi có thể làm cho anh đứng dậy được đã là kỳ tích rồi. Anh nghĩ mình là thượng đế à?”

Allen hừ lạnh, “Nếu như ba tháng mà tôi không thể đứng dậy được, thì tôi sẽ tiễn anh đến chỗ của thượng đế. Peter, đừng nghĩ là tôi đang đùa với anh.”

Sắc mặt Peter trầm xuống, hỏi Allen: “Anh nghiêm túc?”

“Anh nghĩ sao?”

“Được, tôi biết rồi. Gần đây tôi mới nghiên cứu ra một loại thuốc có thể làm bệnh tình của anh tiến triển nhanh chóng hơn, nhưng lại có di chứng và tác dụng phụ rất lớn, quá trình cũng rất khổ sở. Anh có muốn thử không?”

“Uống thuốc đó xong, trong vòng ba tháng tôi có thể đứng dậy?”

Peter suy nghĩ một chút, thầm đánh giá mọi mặt, rồi mới gật đầu, “Đúng vậy, anh có thể đứng dậy được.”

“Được!” Mặc kệ phải trả giá như thế nào, chỉ cần có thể nhanh chóng đứng dậy được, thì hắn đều bằng lòng.

“Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ cho anh uống loại thuốc đó.”

“Bắt đầu uống từ hôm nay đi, tôi không muốn chờ thêm một ngày nào nữa.”

Peter nhíu mày nhìn Allen, hỏi: “Allen, rốt cuộc là anh đang gấp cái gì? Mấy năm qua không gấp, sao bây giờ lại sốt ruột như vậy, anh muốn làm cái gì?”

Sắc mặt Allen thay đổi, nhìn Peter bằng ánh mắt âm trầm, “Đây không phải là chuyện anh nên quản.”

http://tieulun.hopto.org

Peter nhún nhún vai, được thôi, không quan tâm thì không quan tâm, anh ta cũng không phải là rất muốn biết. Không thèm để ý người đàn ông tâm thần này nữa, Peter đi thẳng ra ngoài, anh ta cần phải chuẩn bị một chút.

Allen nhìn vườn hoa rực rỡ ngoài cửa sổ, đáy mắt xẹt qua một tia dịu dàng quỷ dị. Tiểu Thất, sao em không nghe lời như thế? Em dám gả cho người đàn ông khác, em nói xem anh phải phạt em thế nào đây?

Hắn nhìn xuống hai chân của mình, nhếch môi nở nụ cười tàn nhẫn. Nhiều năm trôi qua, có phải bọn mày đã sớm quên tao rồi không?

“Chủ nhân, tôi đã trở về.” Một cô gái trẻ tuổi bước vào, nhẹ nhàng nói với người đàn ông ngồi trên xe lăn, giọng điệu cung kính.

Allen xoay người lại nhìn cô ta. Nếu Thẩm Thanh Lan ở chỗ này thì nhất dịnh sẽ nhận ra cô gái này là người đã giả mạo Lãnh Thanh Thu.

“Hứa Nặc, cô có biết nếu làm hỏng chuyện thì sẽ bị trừng phạt như thế nào không?” Allen âm trầm hỏi.

Hứa Nặc run lên, “Dạ biết.”

“Nếu biết thì đi đi.”

“Vâng!”

Trước khi Hứa Nặc ra khỏi phòng, Allen nói một câu, “Không được tự ý làm chuyện tôi không dặn dò, nếu không…”

“Vâng!” Hứa Nặc trả lời, rồi cung kính lui ra ngoài. Có điều, trước khi đi, ánh mắt của cô ta dừng ở trên người ngồi xe lăn trong nháy mắt, sâu trong đó là tình cảm lưu luyến sâu đậm.

Allen thu ánh mắt lại, tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt âm trầm, không chút ý cười.

***

Sau khi Thẩm Hi Đồng gặp Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật trong bệnh viện, lúc tỉnh táo lại từ trong cơn tức giận và cảm giác chật vật, cô ta bắt đầu suy nghĩ vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đó. Nhìn dáng vẻ của Thẩm Thanh Lan, rõ ràng là không biết cô ta ở đây.

“Hi Đồng, vừa rồi con đi đâu vậy, mẹ tìm con mãi.” Điền Thúy Phương lo lắng hỏi, người không biết còn tưởng rằng bà ta thật sự quan tâm đứa con gái ruột này. Trên thực tế, bà ta đang sợ Thẩm Hi Đồng bỏ trốn đi thì bọn họ sẽ không có nhà mà ở thôi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Hi Đồng lạnh lùng nhìn bà ta, “Đừng có dùng ánh mắt như nhìn nghi phạm mà nhìn tôi, các người làm vậy chỉ khiến tôi càng thêm chán ghét mà thôi.”

Khuôn mặt mo của Điền Thúy Phương cứng đờ, thấy tâm tư bị vạch trần thì rất xấu hổ. Thẩm Hi Đồng cười lạnh một tiếng, “Tôi biết mấy người muốn cái gì, tôi cũng nói cho mấy người biết luôn, căn nhà đó là của nhà họ Thẩm, không phải là nhà tôi mua, cũng không do tôi đứng tên, bọn họ chỉ cho chúng ta ở nhờ mà thôi.”

“Cái gì? Căn nhà đó không phải của chị?” Lý Dũng vốn ngồi bên kia không lên tiếng, trong nháy mắt nhảy dựng lên.

“Căn nhà này ở trung tâm thủ đô, giá thấp nhất cũng phải hơn hai chục triệu, mấy người nghĩ nhà họ Thẩm sẽ cho tôi?” Thẩm Hi Đồng nhìn Lý Dũng như nhìn một tên ngu ngốc.

“Chị không phải là đại tiểu thư nhà họ Thẩm sao? Nhà họ Thẩm nuôi chị nhiều năm như vậy, mà ngay cả một căn nhà cũng không cho chị ư? Sao chị lại vô dụng như vậy?” Lý Dũng thở hổn hển, cậu ta vốn coi căn nhà này là của mình, thậm chí đã chụp ảnh cho cô bạn gái xem, còn gửi cho cả đám bạn để khoe nữa.

Nhưng bây giờ Thẩm Hi Đồng lại nói cho cậu ta biết, căn nhà này là của nhà họ Thẩm, chứ không phải của chị ta. Vậy thì căn nhà này còn liên quan gì tới cậu ta chứ?

Dù cậu ta có ngu thì cũng biết mình không chọc nổi nhà họ Thẩm. Huống hồ, trước đó Thẩm Hi Đồng còn làm những chuyện quá phận với đứa con mất tích của nhà họ Thẩm như thế.

“Lý Dũng, mày đừng có đứng đó mà nói móc tao, dù tao có vô dụng thì ít nhất vẫn có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân. Còn mày chỉ là một thứ sâu mọt mà thôi.” Thẩm Hi Đồng ghét bỏ nói.

Lý Dũng giận dữ, định đánh Thẩm Hi Đồng, nhưng lúc giơ nắm đấm lên thì chợt đảo đảo mắt, nói: “Nếu chị chưa mua nhà thì số tiền trước kia chị kiếm được hẳn là còn chứ, lấy ra mua nhà đi.”

“Tôi không có tiền. Mấy ngày nay, bên phía đối tác gọi điện thoại cho tôi liên tục hủy bỏ hợp đồng, đâu phải mấy người không biết? Tôi không những không kiếm được tiền mà còn phải đền một số tiền lớn vì hủy hợp đồng. Mày nói mới nhớ, bây giờ các người đang theo tôi, là người nhà của tôi, nên mấy người cũng phải giúp tôi trả tiền nữa đấy.”

Vừa nhắc tới phải trả tiền là mặt Điền Thúy Phương và Lý Dũng đã biến sắc. Lý Dũng trừng cô ta, “Đó là nợ của chị, dựa vào đâu mà bắt tôi trả? Tôi không có tiền.” Nói xong, cậu ta liền kéo Điền Thúy Phương bỏ đi.

Điền Thúy Phương theo con trai ra về. Trước khi đi, bà ta còn nói với Thẩm Hi Đồng: “Hi Đồng, con nghỉ ngơi cho khỏe, mẹ về nhà hầm canh cho con uống.”

Thẩm Hi Đồng cười nhạt. Nhìn xem, đây chính là người nhà của cô ta, ích kỷ

thờ ơ, máu lạnh vô tình.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 211: Tỉnh lại

Sở Vân Dung cảm giác như mình chìm trong một giấc mơ dài. Trong mơ, Thẩm Thanh Lan không bị bắt cóc, vẫn luôn ở bên bà. Bà nuôi con gái lớn lên, đưa con bé đi nhà trẻ, nhìn con bé mặc váy xinh chơi đùa cùng đám bạn.

Mùa xuân, bà đưa con ra ngoại ô chơi, đi dã ngoại, mùa hè thì cùng con bơi lội, mùa thu hái quả trong vườn, mùa đông thì chơi đắp người tuyết với con trong sân.

Con gái dần trưởng thành, bắt đầu học piano với bà, ngón tay thon thon lướt trên phím đàn trắng đen, chập chững đánh từng nốt. Bà mỉm cười ngồi bên chỉ dạy. Dần dần, con gái bà đánh được một khúc nhạc lưu loát, hai mẹ con liền nhìn nhau cười ngọt ngào.

Con gái học tiểu học, rồi tốt nghiệp, nhìn cô bé hạt tiêu đứng trên sân khấu đã dần lớn, bà cười dịu dàng.

Con gái thi đàn piano, đạt quán quân, cầm cúp trong tay phát biểu trước mọi người: “Cảm ơn người mẹ yêu quý nhất của con.” Bà ngồi dưới rưng rưng nước mắt. Con gái đi xuống trao cho bà một cái ôm đầy tình cảm.

Con gái lên cấp hai, kỹ thuật chơi đàn piano ngày càng giỏi. Bà đưa con gái đi học thầy giỏi, bắt đầu chuỗi ngày đưa đón con đi học đàn, nhưng nụ cười trên mặt con lại ngày một ít đi. Mãi đến một ngày, nó đột nhiên cáu kỉnh nói không muốn sống tẻ nhạt như vậy nữa, ngày nào cũng học rồi luyện đàn, nó

cảm thấy cuộc đời không có gì hứng thú. Vì vậy, bà liền đưa con đi du lịch khắp nơi, để con biết cuộc đời này đẹp lắm.

Sau đó, con gái nói với bà rằng muốn tiếp tục học piano, bà liền cười vui mừng.

Con gái lên cấp ba, ngày càng duyên dáng yêu kiều, nhưng lại có những buồn phiền của riêng mình. Con nói rằng mình thích một anh chàng đẹp trai, bà nói con gái phải hưởng thụ tuổi thanh xuân của mình.

Con gái đến tuổi vào đại học, thi đỗ học viện âm nhạc mà con thích, nói rằng con có bạn trai, mỗi ngày đều cảm thấy hạnh phúc.

Bà cùng con đi ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, thỉnh thoảng hai mẹ con sẽ cùng đi du lịch, cười rạng rỡ trước ống kính.

Con gái tốt nghiệp đại học, mái tóc bà điểm thêm vài sợi bạc, khóe mắt nhiều nếp nhăn hơn, bà than thở rằng mình già rồi. Con gái tựa đầu trên vai cười nói, mẹ con là người xinh đẹp nhất thế giới, mẹ không hề già.

Con gái bắt đầu đi làm, tham gia nhiều cuộc thi trên thế giới, đạt được vô số giải thưởng, ưu tú và quang vinh làm sao.

Con gái kết hôn, bước vào cuộc sống hôn nhân với người bạn trai đã quen nhiều năm, sinh một đứa bé đáng yêu…

Khóe môi Sở Vân Dung nhếch lên vui vẻ. Trong mơ, con gái của bà chính là như thế, rất xuất sắc, là niềm kiêu ngạo của bà, bọn họ là đôi mẹ con thân thiết nhất.

Thẩm Khiên nắm tay vợ: “Vân Dung, em mơ thấy gì mà vui vẻ vậy?”

Tiếc là không ai trả lời ông, lời của ông tan vào không khí.

Cửa phòng bệnh bị gõ vài tiếng, Thẩm Khiêm đứng dậy mở cửa, nhìn thấy người đứng ngoài thì nhíu mày: “Sao cô lại tới đây.”

Thẩm Hi Đồng luống cuống, cúi đầu: “Ba, con nghe nói mẹ bị ốm nên đến thăm mẹ. Mẹ làm sao vậy ạ?”

Hôm nay cô ta vô tình nghe thấy hai y tá nói chuyện mới biết Sở Vân Dung vào viện, hơn nữa còn ở ngay trên tầng cô ta đang nằm.

“Bà ấy không sao, cô về đi.” Thẩm Khiêm nhìn băng gạc trên đầu Thẩm Hi Đồng, nhưng cũng không nói gì, ông đã xem tin tức trên mạng.

“Ba, con chỉ muốn gặp mẹ, nhìn mẹ một chút thôi, được không ạ?” Thẩm Hi Đồng nói nhỏ, cô ta thật lòng muốn gặp Sở Vân Dung, dù sao từ nhỏ đến lớn, bà cũng đã đối xử với cô ta rất tốt, cho cô ta cảm giác ấm áp chưa từng có

trong đời cô ta.

“Bây giờ bà ấy vẫn đang hôn mê, cô đi đi.” Thẩm Khiêm không cho Thẩm Hi Đồng vào, lạnh lùng nhìn cô ta.

Thẩm Hi Đồng biết rõ sau khi chuyện trên mạng bị phát tán thì dù thật hay giả, người nhà họ Thẩm cũng đều cho là cô ta làm. Cô ta đã đoán trước được thái độ của họ, nhưng thái độ lạnh lùng của Thẩm Khiêm vẫn khiến cô ta buồn bã: “Ba, con không thuê người làm hại Thanh Lan, con không làm chuyện này, con bị oan.”

“Đúng hay sai thì giờ đã không quan trọng nữa, cô bây giờ có thể đoàn tụ với ba mẹ ruột là chuyện tốt. Nếu cô đã tìm được ba mẹ ruột rồi thì cũng nên sửa lại họ của mình đi, như vậy cũng có thể dẹp tan được lời đồn trên mạng.”

Thẩm Hi Đồng ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Thẩm Khiêm: “Ba, con là con gái ba mà. Là ba đưa con ra khỏi cô nhi viện, bây giờ ba không cần con nữa sao?”

Không nhắc đến cô nhi viện thì thôi, Thẩm Hi Đồng vừa nhắc tới, Thẩm Khiêm càng hối hận vì quyết định trước kia của mình: “Sau khi Lan Lan trở về cũng đã đổi lại tên họ mình, nếu cô đã ở cùng ba mẹ ruột thì đương nhiên cũng nên sửa lại họ. Để hôm nào đấy, chúng ta sẽ đi làm thủ tục.”

Thẩm Hi Đồng tái mặt: “Ba, ba muốn cắt đứt quan hệ với con sao?” Đầu cô ta bị băng bó, sắc mặt tái nhợt, mắt rưng rưng, trông càng có vẻ đáng thương.

“Cô nghĩ thế nào cũng được.” Thẩm Khiêm lạnh lùng nói, vợ ngã bệnh cũng có một phần nguyên nhân do Thẩm Hi Đồng, ông không trách là điều không thể nào.

Thẩm Hi Đồng lui lại hai bước, “Ba.”

“Cô về đi, sau này cũng không cần đến đây nữa.” Thẩm Khiên nói xong liền đóng cửa phòng lại. Thẩm Hi Đồng thất thểu về phòng bệnh, vẻ khủng hoảng hiện trên mặt. Cô ta không kịp thay quần áo mà vội vàng ra cửa.

Lúc Thẩm Hi Đồng xuất hiện trước cửa Đại Viện, mấy cảnh vệ cũng không ngăn lại, nhưng ánh mắt nhìn cô ta thì rất kỳ lạ, dù sao chuyện trên mạng cũng lùm xùm như vậy.

“Ông nội, cháu xin ông, đừng đuổi cháu ra khỏi nhà họ Thẩm, cháu không muốn rời khỏi nhà họ Thẩm.” Thẩm Hi Đồng vừa vào nhà đã quỳ xuống trước mặt Thẩm lão gia.

Thẩm lão gia thấy cô ta thì lạnh mặt: “Cô còn tới đây làm gì?”

“Ông nội, cháu xin ông, cháu sai rồi, cháu không muốn rời khỏi nhà họ Thẩm. Cháu sống ở đây hơn mười năm, coi mọi người là người thân nhất của cháu, nếu giờ mà đi thì cháu thật sự không còn gia đình mất.” Thẩm Hi Đồng khóc lóc, trông chật vật vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vừa ra khỏi bếp liền thấy bộ dạng này của Thẩm Hi Đồng. Cô đưa chén trà cho Thẩm lão gia, vừa vào bếp rót trà cho ông mà đã thấy cái cảnh thú vị này rồi.

Cô ngồi xuống ghế sô-pha, Thẩm Hi Đồng thấy cô thì lời nói liền nghẹn trong họng, nói không được mà nuốt không trôi.

“Ba mẹ cô đã tìm được cô rồi, cũng muốn chung sống với cô, chuyện này cứ quyết định thế đi. Cô đi đi, sau này đừng đến nhà họ Thẩm nữa.” Thẩm lão gia vờ như không thấy Thẩm Hi Đồng đau khổ cầu xin.

“Ông nội, chẳng lẽ chỉ vì cháu làm một số chuyện không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho Thẩm Thanh Lan, mà ông liền đuổi cháu ra khỏi nhà họ Thẩm sao? Hay ông thấy cháu đã bôi nhọ nhà họ Thẩm nên ông mới vội vã muốn đuổi cháu ra khỏi cái nhà này ngay như thế?” Thẩm Hi Đồng chất vấn Thẩm lão gia. Chuyện trong nhà họ Thẩm là do ông quyết định, nếu như không phải vì ông già này nói thì sao Thẩm Khiêm lại muốn cô ta sửa lại họ chứ?

“Thẩm Hi Đồng, đây là nhà họ Thẩm, Thẩm Thanh Lan mới là cháu gái của cái nhà này. Chúng tôi nuôi dưỡng cô, không có nghĩa là cô có thể ngấp nghé thứ không thuộc về cô. Nếu cô là đứa trẻ biết thân biết phận thì nhà họ Thẩm vẫn sẽ nuôi dưỡng cô, cũng không bỏ mặc cô. Nhưng dã tâm của cô lại quá lớn, nhà họ Thẩm chúng tôi không chứa nổi kẻ tâm tư ác độc.” Thẩm lão gia lạnh giọng nói.

Thẩm Hi Đồng cười lạnh: “Tôi ác độc? Chẳng lẽ Thẩm Thanh Lan thì không

sao? Ông có dám hỏi đứa cháu gái ngoan ngoãn của ông xem nó có nhúng tay vào những tin tức trên mạng mấy ngày nay không, chuyện này có liên quan gì đến nó không?"

"Việc tôi làm trước kia có làm tổn hại gì đến nó không? Còn nó thì sao? Nó làm thế này là muốn ép tôi vào chỗ chết. Cô cháu gái ngàn tốt vạn tốt trong mắt ông còn ác độc hơn tôi."

Thẩm Thanh Lan nhíu mày nhìn cô ta, vẻ mặt không hề thay đổi. Dù bị Thẩm Hi Đồng chỉ trích, cô cũng không lên tiếng giải thích.

Thẩm lão gia lại không để lộ biểu cảm gì: "Thẩm Hi Đồng, bây giờ cô còn chưa biết mình sai ở đâu sao?"

"Tôi sai? Tôi có lỗi gì? Cái sai lớn nhất của tôi chính là không phải con gái nhà họ Thẩm, không có quan hệ máu mủ gì với các người. Nếu tôi do mẹ sinh ra thì các người có đối xử với tôi thế này không?" Thẩm Hi Đồng vừa cười vừa khóc.

Cô ta từng vô số lần tiếc hận rằng mình không phải do Sở Vân Dung sinh ra.

"Thẩm Hi Đồng, cô vẫn còn chưa hiểu rõ sao." Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

"Cô im đi!!!" Thẩm Hi Đồng hét lên, người cô ta hận nhất chính là Thẩm

Thanh Lan: “Tất cả đều do cô! Nếu như cô không trở về thì tôi sẽ không thành ra thế này! Tại sao lúc trước cô không chết ở ngoài kia luôn đi?!” Không phải là cô bị bọn buôn người bắt à, sao không bán cô đi thật xa vào, lại còn để cô trở về được. Chỉ cần Thẩm Thanh Lan không trở lại thì cô ta chính là con gái duy nhất của nhà họ Thẩm, cô ta vẫn sẽ ngoan ngoãn nghe lời, được người nhà yêu thương, căn bản cũng sẽ không làm ra những chuyện này, tất cả là do Thẩm Thanh Lan.

“Đủ rồi!” Thẩm lão gia quát to. “Thẩm Hi Đồng, nhà họ Thẩm nuôi cô khôn lớn, điều gì nên làm cũng đã tận lực làm hết rồi. Cô đi đi, về sau cô không còn là người nhà họ Thẩm nữa! Mấy hôm nữa tôi sẽ đích thân công khai với truyền thông.”

“Ông nội, ông thật sự phải ác độc như thế sao? Không cho tôi đường sống nữa sao?” Thẩm Hi Đồng trầm mặt nhìn Thẩm lão gia chằm chằm với vẻ u ám.

Thẩm lão gia không nhìn cô ta mà xua tay: “Cô đi đi.”

Thẩm Hi Đồng đứng lên nhìn Thẩm lão gia: “Được, được lắm. Tôi sẽ rời khỏi nhà họ Thẩm, vĩnh viễn cũng không về nữa. Nhưng những gì nhà họ Thẩm đã làm với tôi, tôi đều sẽ ghi nhớ, sau này tôi và nhà họ Thẩm các người không đội trời chung.”

Thẩm Hi Đồng đi rồi, Thẩm Thanh Lan mới nhìn Thẩm lão gia, rũ mắt, dứt khoát thừa nhận, “Ông nội, ba mẹ Thẩm Hi Đồng là cháu tìm về, video trên mạng và bản ghi âm cũng do cháu tung lên.”

“Ông biết.” Thẩm lão gia thở dài, thật ra ông đã đoán được từ trước. Nhìn vào mắt Thẩm Thanh Lan, ông cười trìu mến: “Chuyện này thật ra ngay từ đầu đã sai rồi. Trước kia là ông đồng ý cho ba cháu nhận nuôi Thẩm Hi Đồng, bây giờ đương nhiên cũng phải do ông chấm dứt tất cả.”

“Ông nội, ông không mắng cháu sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Mắng cháu cái gì? Nếu cháu gái ông bị người ta bắt nạt mà còn nén nhịn thì ông mới thất vọng đấy.” Thẩm lão gia vừa cười vừa nói.

Là người đã trải qua nhiều sóng gió, Thẩm lão gia nhìn rất rõ nhiều việc, cô cháu gái này của ông làm việc có chừng mực, ân oán rõ ràng, người khác không động đến con bé thì con bé cũng sẽ không chủ động gây phiền phức cho ai.

Ông thừa nhận, vì Thẩm Thanh Lan là cháu mình nên ông thiên vị. Nhưng Thẩm Hi Đồng làm ra những chuyện như vậy, ông cũng không phải là thánh nhân, không thể không so đo được.

Thẩm Thanh Lan vô cùng cảm động vì tất cả sự bao dung mà ông dành cho cô.

“Lan Lan, có thời gian thì đến thăm mẹ cháu đi, mấy năm nay nó cũng vất vả nhiều rồi.” Thẩm lão gia thở dài một tiếng. Nhớ đến con dâu vẫn còn hôn mê trong bệnh viện, ông chỉ thấy không biết phải làm sao.

“Vâng ạ.” Dù Thẩm lão gia không nói thì cô cũng sẽ đi.

Buổi tối, Phó Hoành Dật đến nhà họ Thẩm đón Thẩm Thanh Lan. Trên đường đi, cô nói với anh: “Phó Hoành Dật, chắc là em chưa về quân khu với anh được. Em muốn ở bên mẹ nhiều hơn một chút.”

Phó Hoành Dật cười dịu dàng, “Ừ, nhưng em phải nhớ uống thuốc, nếu không có thời gian sắc thì nhờ dì Triệu hoặc chị Tống.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu: “Vâng, em biết rồi.”

Phó Hoành Dật chỉ xin nghỉ tạm thời nên sáng sớm hôm sau anh phải về quân khu. Thẩm Thanh Lan ăn sáng xong thì đến bệnh viện, mang luôn bữa sáng cho Thẩm Khiêm.

“Ba, ba ăn sáng đi ạ.” Thẩm Thanh Lan đặt lên bàn, nói.

Thẩm Khiêm cả đêm không ngủ, già rồi nên không so được với lớp trẻ, vẻ mặt tiều tụy, hơn nữa cả tối chưa ăn gì nên ông cũng không từ chối.

“Mẹ… vẫn chưa tỉnh ạ?” Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua Sở Vân Dung.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Khiêm nhanh chóng giải quyết bữa sáng, “Vẫn chưa, không biết bao giờ mới tỉnh lại được.”

“Ba nghỉ ngơi chút đi, ở đây có con rồi.”

“Ừ.” Thẩm Khiêm cũng không từ chối, đây là phòng bệnh cao cấp nên có một chiếc ghế sô-pha, ông bèn nằm lên đó ngủ.

Thẩm Thanh Lan đến bên giường, nhìn người đang nằm, ngồi xuống nắm tay bà: “Chuyện trước kia, con chưa từng trách mẹ, cũng không hề oán hận mẹ. Lúc bé là tự con ham chơi, đi theo người ta, không phải lỗi của mình mẹ. Hơn nữa, dù mấy năm qua con ở cô nhi viện nhưng viện trưởng đối xử với con rất tốt, con sống rất vui vẻ, đám trẻ trong cô nhi viện cũng không bắt nạt con. Bây giờ con đã là họa sĩ nổi tiếng, có một người chồng rất tốt với con, cuộc sống hiện tại rất hạnh phúc, quá khứ nên để nó qua đi.”

Thẩm Thanh Lan không biết Sở Vân Dung có thể nghe thấy lời mình nói không, cô chỉ ghé tai thủ thỉ với bà những suy nghĩ của mình. Eden đã nói, tình hình Sở Vân Dung như một loại ma túy, chỉ cần bà được kích thích từ bên ngoài là có thể tỉnh lại, còn trạng thái tinh thần sau khi tỉnh thế nào lại là một chuyện khác.

“Lúc còn bé, con từng bị sốt cao, sau đó con quên rất nhiều chuyện, con chỉ nhớ mình có ba mẹ với ông bà nội, còn có anh trai, nhưng con không nhớ được mặt mọi người. Vì thế, lúc bé con thường nghĩ mẹ con sẽ như thế nào, có phải sẽ giống con không? Là người dịu dàng hay nghiêm khắc…”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Khiêm đã tỉnh dậy từ lúc nào nhưng vẫn nhắm mắt nằm trên sô-pha, lắng nghe Thẩm Thanh Lan nói chuyện.

“Người ta nói, làm mẹ sẽ luôn kiên cường hơn. Mẹ là mẹ con, con đã có thể dũng cảm đối mặt với quá khứ, thì sao mẹ lại chọn cách trốn tránh? Chẳng lẽ mẹ định cả đời nằm trên giường, không nhìn con lấy một lần sao? Ai cũng nói trong lòng mẹ áy náy với con, mẹ yêu con, vậy chẳng lẽ mẹ không tỉnh lại để bù đắp cho con sao? Quãng đời còn lại dài như vậy, thời gian của chúng ta nhiều như thế, mẹ định lãng phí ở đây sao?” Giọng nói du dương lọt vào tai Sở Vân Dung, mí mắt bà run lên, nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Thẩm Thanh Lan cúi đầu, không để ý nên không thấy, vẫn tiếp tục nói, “Kể từ lúc năm tuổi, con chưa từng biết cảm giác có mẹ là thế nào, con không muốn cả đời con đều tiếc nuối như vậy. Vì thế, chúng ta cho nhau một cơ hội, được không?”

“Được.” Giọng nói khàn khàn vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh. Thẩm Thanh Lan giật mình ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đẫm lệ của Sở Vân Dung.

“Mẹ còn cơ hội không?” Sở Vân Dung thận trọng hỏi, vì đã lâu không nói chuyện nên giọng bà hơi khàn.

Thẩm Thanh Lan gật đầu khẳng định: “Có. Sau này con của con còn cần bà ngoại chăm sóc cơ mà.”

“Thanh Lan, mẹ sai rồi, mẹ thực sự sai rồi.” Sở Vân Dung ôm chầm lấy Thẩm Thanh Lan, khóc oà lên, tiếng khóc nghe đến tan nát cõi lòng, nước

mắt nóng bỏng rơi trên cổ Thẩm Thanh Lan. Cô nhẹ nhàng vỗ lưng bà, giống như lúc cô còn bé, Sở Vân Dung từng dịu dàng vỗ về cô.

“Không sao, tất cả đều đã qua rồi, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa.”

Thẩm Khiêm ngồi dậy, từ lúc nghe thấy Sở Vân Dung nói thì ông đã mở mắt ra rồi. Nhìn vợ đang khóc và con gái an ủi bà, trong ánh mắt rắn rỏi của ông ánh lên vẻ dịu dàng và vui mừng.

“Được rồi, trước mặt con gái mà khóc lóc như vậy có xấu hổ không cơ chứ.” Thẩm Khiêm vui vẻ trêu chọc vợ.

Sở Vân Dung cũng xấu hổ, lần gần nhất bà thất thố thế này đã là mười năm trước, lúc Thẩm Thanh Lan mất tích.

“Thanh Lan, mẹ…”

“Mẹ vừa tỉnh lại, cứ nghỉ ngơi chút đã, con đi tìm bác sĩ.” Thẩm Thanh Lan đứng dậy đi ra ngoài.

Sở Vân Dung kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Thẩm Thanh Lan, Thẩm Khiêm nắm tay vợ, “Được rồi, con gái đã nói rồi, cho nhau một cơ hội. Thời gian còn lại chúng ta có thể từ từ bù đắp cho con, chuyện quan trọng nhất bây giờ là em phải mau khỏe lên.”

http://tieulun.hopto.org

“Mọi người trong nhà đều biết rồi phải không?” Sở Vân Dung nhìn Thẩm Khiêm hỏi.

Ông ngập ngừng một chút, gật đầu, “Quân Dục đưa em đến bệnh viện.”

Sở Vân Dung cúi đầu xuống: “A Khiêm, năm đó chúng ta đã sai rồi sao?”

“Đúng vậy.” Thẩm Khiêm thừa nhận, “Vì thế bây giờ chúng ta phải sửa sai, thời gian còn rất dài, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Sở Vân Dung hạ quyết tâm, nghiêm túc nói với Thẩm Khiêm, “Vâng, em phải mau khỏe lại, vừa rồi Thanh Lan đã nói sau này em còn phải chăm cháu cho con bé nữa.”

“Nghĩ như vậy là được rồi, sau này em phải phối hợp với bác sĩ để điều trị, không được phép nghĩ linh tinh nữa, biết chưa?”

“Vâng, em biết rồi.”

Bác sĩ đi vào kiểm tra. Thật ra Sở Vân Dung cũng không bị thương gì cả, vấn đề của bà là tâm lý. Sau khi bác sĩ xác định không có vấn đề gì, bà liền được xuất viện.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia trông thấy Sở Vân Dung về thì rất vui vẻ, nhưng lúc bà thấy ông thì lại tỏ ra bất an, “Ba.”

“Vân Dung, hôm đó thái độ của ba không tốt, con tha thứ cho ba nhé.” Thẩm lão gia xin lỗi trước, không hề thấy chuyện này có gì sai vai vế cả.

“Ba, ba đừng nói như vậy, con mới là người sai.”

“Ông nội, mẹ, hai người còn định xin lỗi nhau tới khi nào nữa ạ?” Thẩm Quân Dục đỗ xe xong, đi vào liền thấy ông nội và mẹ xin lỗi nhau thì buồn cười.

“Quân Dục nói đúng đấy, chúng ta đều là người một nhà, không có gì phải xin lỗi cả. Chuyện trước kia bỏ qua hết, sau này không phạm sai lầm tương tự nữa là được.”

Sở Vân Dung đã xuất viện, nhưng bệnh của bà trong chốc lát cũng không thể hết ngay được, vì thế bà và Thẩm Khiêm bàn bạc rồi quyết định Thẩm Khiên phải về quân khu. Ông vì bà mà đã bỏ qua quá nhiều cơ hội, bà không thể níu kéo ông mãi như thế được.

Lần đầu tiên Sở Vân Dung tái khám sau khi xuất viện, Thẩm Thanh Lan đi cùng bà. Nhìn bệnh viện quen thuộc đó, Thẩm Thanh Lan chớp mắt, vậy ra lần trước cô nhìn thấy chính là Sở Vân Dung đến khám bệnh.

Bác sĩ Chu nhìn cô gái đi cùng Sở Vân Dung liền biết đây là con gái bà, “Cô Thẩm, tôi là bác sĩ tâm lý của mẹ cô, tôi họ Chu.”

“Bác sĩ Chu, bệnh của mẹ tôi xin nhờ bác sĩ.”

Bác sĩ Chu để Thẩm Thanh Lan ngồi phòng ngoài, còn mình thì đưa Sở Vân Dung vào trong, đây là lần đầu tiên Sở Vân Dung hết sức phối hợp như thế.

Sau khi trị liệu xong, Sở Vân Dung mở to mắt, bác sĩ Chu liền hiền hoà nói: “Lần này bà cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn trước kia nhiều. Tôi thấy tim không còn đau đớn như trước đây nữa.” Sở Vân Dung nở nụ cười thản nhiên.

Bác sĩ Chu mỉm cười: “Chắc là bà và con gái đã trải lòng rồi đúng không?” Bình thường Sở Vân Dung thường tự một mình đến hoặc đến cùng Thẩm Khiêm, lần này lại là Thẩm Thanh Lan, bác sĩ Chu biết bọn họ đã giãi bày mọi chuyện với nhau rồi.

Sở Vân Dung cười gật đầu, nghĩ đến điều gì lại lo lắng nhìn bác sĩ Chu: “Bác sĩ Chu, bệnh của tôi có thể khỏi hẳn không?”

“Bà bị stress nặng, chỉ mới sang giai đoạn tâm thần phân liệt nhẹ, chỉ cần bà

vẫn duy trì tâm trạng vui vẻ, uống thuốc đầy đủ, phối hợp trị liệu là có thể khỏi hẳn.”

Sở Vân Dung nghe vậy thì yên tâm. Trước khi bọn họ về, bác sĩ Chu còn gọi Thẩm Thanh Lan vào dặn dò mấy câu: “Thật ra, nguồn cơn bệnh của mẹ cô chính là cô, chỉ cần cô phối hợp là bệnh của bà ấy có thể khỏi hẳn.”

“Tôi phải phối hợp thế nào?”

Bác sĩ Chu dặn kỹ từng việc một, “Bình thường cả nhà nên quan tâm đến bà ấy nhiều hơn, nhưng cũng đừng coi bà ấy như bệnh nhân.”

“Vâng, tôi hiểu rồi. Cảm ơn bác sĩ Chu.”

Nhìn hai mẹ con đi rồi, bác sĩ Chu mỉm cười.

“Mẹ, vẫn còn sớm, chúng ta đi dạo phố nhé, lâu rồi con chưa mua quần áo nên muốn mua mấy bộ.” Xe chạy được nửa đường, Thẩm Thanh Lan đề nghị. Vừa rồi bác sĩ Chu nói với cô, mẹ của cô đã rất tiếc nuối vì chưa một lần được đi mua sắm cùng với cô, mua cho cô thật nhiều quần áo.

Sở Vân Dung nghe vậy liền cười dịu dàng: “Được, gần đây có một trung tâm thương mại, ở đó có mấy cửa hiệu quần áo đẹp, con sẽ thích đấy.”

Đến nơi, Sở Vân Dung dẫn Thẩm Thanh Lan đi mua sắm. Lúc này, Thẩm Thanh Lan mới hiểu được thế nào là mua sắm điên cuồng, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với lần đi mua sắm vào lúc gần Tết.

“Mẹ.” Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ nhìn đống túi đã chất như núi dưới chân, với đống quần áo này, cô có thể mặc thay nhau trong cả một năm ấy chứ.

Sở Vân Dung xấu hổ, bà không ngờ lại mua một lúc nhiều như thế, chẳng trách tấm thẻ đã bị quẹt sạch tiền, “Không sao, trung tâm thương mại có dịch vụ giao hàng tận nơi, chúng ta ghi địa chỉ cho họ là được rồi.”

Mua cũng đã mua rồi, đương nhiên không thể trả lại hàng. Đưa địa chỉ xong, Thẩm Thanh Lan đưa Sở Vân Dung đến một nhà hàng gần công ty Thẩm Quân Dục, rồi gọi anh ấy ra để cùng ăn cơm.

“Tổng Giám đốc Thẩm, trưa nay Tổng Giám đốc Ôn của tập đoàn quốc tế Tân Hòa hẹn anh ăn cơm.” Dư Bân lên tiếng nhắc Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục dừng chân, anh quả thật đã quên mất: “Từ chối cô ấy giúp tôi, trưa nay tôi có việc rồi.”

Vừa nói xong, anh ấy lại sửa lời: “Thôi, để tôi tự gọi điện giải thích.”

“Anh có việc gì mà định cho tôi leo cây thế?” Giọng Ôn Hề Dao vang lên từ phía thang máy, Thẩm Quân Dục nhìn sang đã thấy Ôn Hề Dao đang đi tới

trước mặt anh, “Tổng Giám đốc Thẩm, thất hẹn không phải là một hành động ga lăng đâu.”

Ôn Hề Dao có một tài liệu quan trọng muốn đưa cho Thẩm Quân Dục nên mới tự mình đến đây, định bụng tiện thể cùng đi ăn cơm luôn, ai ngờ lại nghe thấy Thẩm Quân Dục định cho cô leo cây.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 212: Cùng ăn trưa

“Xin lỗi, trưa nay người nhà tôi đến, hôm khác tôi nhất định sẽ mời Tổng Giám đốc Ôn để bày tỏ sự áy náy của tôi.”

“Ăn cơm với người nhà?”

Thẩm Quân Dục gật đầu, giải thích: “Mẹ và em gái tôi đang ở gần công ty, gọi tôi ra ăn cơm cùng, vì thế…”

“Hóa ra là dì và Thanh Lan đến, vậy thì tôi cũng không làm phiền nữa. Hôm khác chúng ta lại cùng ăn cơm. Tài liệu này gửi cho anh.” Ôn Hề Dao cười, lấy tài liệu trong túi ra.

Thẩm Quân Dục nhận lấy, đưa cho Dư Bân, “Xin lỗi cô.” Buổi sáng bận quá nên anh quên mất trưa nay đã hẹn Ôn Hề Dao ăn cơm, vì thế vừa rồi Thẩm Thanh Lan gọi đến, anh đã đồng ý ngay.

“Tổng Giám đốc Thẩm không cần khách sáo như vậy, ở bên gia đình cũng rất quan trọng. Nhưng mà… lần sau Tổng Giám đốc Thẩm phải bù một bữa thịnh soạn cho tôi đấy.” Lời nói dí dỏm của cô khiến Thẩm Quân Dục bớt ái ngại và áy náy.

Thẩm Quân Dục cười, “Đương nhiên rồi.” Anh đã hợp tác với Ôn Hề Dao

được một thời gian, hai người rất ăn ý trong công việc. Ôn Hề Dao làm việc dứt khoát linh hoạt, đúng tác phong Thẩm Quân Dục thích. Ôn Hề Dao cũng thấy vui vẻ khi hợp tác với Thẩm Quân Dục, hai người đều thay đổi ấn tượng của mình về đối phương, liên lạc riêng cũng tương đối nhiều.

“Vậy tôi đi trước, hẹn lần sau.” Ôn Hề Dao tạm biệt, đi tới gần thang máy lại dừng lại, “Đúng rồi, gần đây có nhà hàng nào ăn ngon không, giới thiệu cho tôi? Bây giờ về công ty thì căn tin cũng không còn thức ăn, chẳng bằng ăn ở đây rồi về. Nhưng tôi lại không quen thuộc chỗ này, chẳng biết có gì ăn ngon không.”

“Hay là Tổng Giám đốc Ôn đi ăn cùng chúng tôi?” Thẩm Quân Dục nghĩ ngợi rồi mời. Dù sao Ôn Hề Dao cũng quen Thẩm Thanh Lan, cùng ăn cơm cũng chẳng có vấn đề gì.

“Có tiện không?”

Thẩm Quân Dục gật đầu: “Chỉ cần Tổng Giám đốc Ôn không ngại.”

“Vậy thì quấy rầy rồi.” Ôn Hề Dao đồng ý. Dù sao ăn cơm một mình cũng rất buồn chán.

Thẩm Thanh Lan nhìn thấy Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao cùng đi tới thì kinh ngạc, không hiểu sao hai người này lại đi cùng nhau.

“Chị Dao, sao chị lại đi cùng anh trai em?”

“Công ty của Tổng Giám đốc Ôn đang hợp tác làm ăn với công ty chúng ta. Trưa nay anh hẹn ăn cơm với cô ấy, nhưng mẹ và em đã đến đây rồi, chi bằng cùng ăn.” Thẩm Quân Dục giải thích, không thấy Sở Vân Dung trong phòng thì hỏi: “Mẹ đâu rồi?”

“Vào nhà vệ sinh.”

“Thanh Lan, đã lâu không gặp. Từ lúc về thủ đô, chị vẫn định hẹn em ăn cơm, nhưng Tổng Giám đốc Thẩm nói em không ở đây, vừa về sao?” Ôn Hề Dao gặp Thẩm Thanh Lan thì rất vui.

“Vâng, em vừa về hôm trước, không ngờ chị Dao lại về thủ đô làm việc.” Lần trước gặp nhau ở thành phố Lâm, cô cũng không nghe thấy Ôn Hề Dao nói gì, cứ nghĩ chị ấy phải về thành phố Hải làm việc.

“Thanh Lan, hình như mẹ vừa nhìn thấy bạn con…” Sở Vân Dung bước vào, thấy người trong phòng thì ngừng lại.

“Vị này là?” Sở Vân Dung quan sát Ôn Hề Dao, rất niềm nở hỏi.

“Đây là Tổng Giám đốc Ôn Hề Dao của tập đoàn quốc tế Tân Hòa, cũng là đàn chị của Thanh Lan trong trường. Đây là mẹ tôi.” Thẩm Quân Dục giới thiệu.

http://tieulun.hopto.org

“Cháu chào dì, lần đầu gặp, làm phiền cả nhà rồi.” Ôn Hề Dao cười dịu dàng khéo léo, rất có lễ nghĩa.

“Con vốn hẹn Tổng Giám đốc Ôn cùng ăn trưa, vì thế nên bọn con mới cùng đến đây.” Thẩm Quân Dục giải thích.

Sở Vân Dung đang vui vẻ vì nghĩ Thẩm Quân Dục đưa bạn gái đến ăn cơm cùng họ, nhưng nghe vậy thì đáy mắt thoáng vẻ thất vọng, nhưng bà vẫn cười tươi, “Chào Ôn tiểu thư, không ngờ cháu lại quen Thanh Lan nhà cô, ngồi xuống đi.”

“Ôn tiểu thư là đàn chị của Thanh Lan sao?” Trong bữa cơm, Sở Vân Dung hỏi han.

Ôn Hề Dao cười cười, “Dì, dì gọi cháu Hề Dao là được rồi ạ. Cháu và Thanh Lan học cùng trường, em ấy vừa vào năm nhất thì cháu đi du học, mấy năm nay vẫn ở nước ngoài, gần đây cháu mới về nước.”

Sở Vân Dung gật đầu, “Hề Dao còn trẻ như vậy mà đã lên làm Tổng Giám đốc của tập đoàn quốc tế Tân Hòa rồi, thật đúng là tuổi trẻ tài cao.”

“Dì quá khen. Cháu chỉ may mắn khi đi du học quen được Tổng Giám đốc của tập đoàn quốc tế Tân Hòa. Lần này, Tổng Giám đốc bên này về hưu, mà cháu cũng định về nước phát triển, vì vậy nên mới đến đây.”

“Năm nay Hề Dao bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cháu 27 ạ.”

“Không tồi, mới 27 tuổi đã có thành tựu thế này rồi.” Sở Vân Dung cười tủm tỉm, nhìn Thẩm Quân Dục không nói gì.

“Mẹ, mấy khi người ta cùng ăn cơm với chúng ta, mẹ làm gì mà cứ như điều tra hộ khẩu thế? Sau này Tổng Giám đốc Ôn không dám hợp tác với con mất.” Thẩm Quân Dục nửa đùa nửa thật.

Sở Vân Dung trừng mắt nhìn con trai, mẹ như thế là vì ai chứ? Thật là! Rồi bà quay đầu cười với Ôn Hề Dao: “Dì hay nói nhiều, Hề Dao đừng để bụng nhé.”

Ôn Hề Dao lắc đầu, “Không ạ, nói chuyện với dì rất vui.”

Sở Vân Dung cười rất hài lòng. Thẩm Quân Dục bất đắc dĩ, còn Thẩm Thanh Lan thì thấy thú vị, chỉ nghe thôi cũng biết hai người này nói chuyện rất hợp nhau.

“Hề Dao không phải người thủ đô sao?”

“Không ạ, nhà cháu ở thành phố Hải.”

“Thành phố Hải… Cháu là con gái nhà họ Ôn ở thành phố Hải?”

Ôn Hề Dao gật đầu, “Vâng. Ba cháu là Ôn Bính Xuyên ạ.”

Sở Vân Dung mới vỡ lẽ, hóa ra là con gái của Ôn Bính Xuyên, chẳng trách lại tài giỏi như thế. Ấn tượng của bà về Ôn Hề Dao lại càng tốt hơn, “Hề Dao ở đây một mình sao?”

“Vâng, người nhà cháu đều ở thành phố Hải ạ.”

“Con gái sống một mình bên ngoài không dễ chút nào. Nếu rảnh thì cháu đến nhà dì chơi nhé. Bình thường dì toàn ở nhà, Thanh Lan cũng thế, chúng ta có thể cùng uống trà dạo phố.”

Ôn Hề Dao nhìn thoáng qua Thẩm Quân Dục, “Làm phiền dì thường xuyên thế có được không ạ?”

“Có gì mà không được? Bình thường dì cũng rảnh rỗi, nếu cháu đồng ý đi với dì thì dì lại vui quá ấy chứ. Hơn nữa, ba cháu và ba Quân Dục tính ra cũng là bạn học cũ, nếu không phải năm đó ba cháu về thành phố Hải thì cháu và Quân Dục nhà dì đã là thanh mai trúc mã rồi đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao kinh ngạc, “Ba cháu và chú Thẩm là bạn học ạ?” Nói rồi, cô mới chợt để ý đến bốn chữ ‘thanh mai trúc mã’. Lần nào nghe thấy mấy chữ này là cô lại nhớ đến cái tên Đỗ Nam kia, đúng là đau đầu.

“Đúng vậy. Trước đây, bọn họ là bạn học trong trường quân đội, nhưng vì sau này khoảng cách xa xôi nên không thường xuyên liên lạc.”

“Không ngờ cháu và nhà dì lại có duyên đến vậy, chẳng trách trước kia cháu thấy Thanh Lan đã rất có thiện cảm.”

Ôn Hề Dao rất biết nói chuyện, lại có kiến thức rộng, chỉ một bữa cơm mà nói rất hăng say. Lúc tạm biệt, Sở Vân Dung còn nhiệt tình mời Ôn Hề Dao chủ nhật này đến nhà mình chơi, Ôn Hề Dao không thể từ chối nên đành đồng ý.

“Quân Dục, con đưa Hề Dao về đi, mẹ và Thanh Lan đi trước đây. Hề Dao, chủ nhật dì chờ cháu ở nhà nhé, cháu nhất định phải đến đấy.”

Ôn Hề Dao cười gật đầu, “Vâng, hẹn gặp lại dì.”

“Thanh Lan, Hề Dao còn độc thân không?” Ngồi trên xe đi về rồi, Sở Vân Dung mới chợt nhớ đến vấn đề quan trọng này.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn bà, “Mẹ, vừa rồi mẹ không hỏi sao?”

Sở Vân Dung ủ rũ, “Nói chuyện vui quá nên mẹ quên mất, hay là con gọi điện hỏi xem?”

“Mẹ không sợ dọa chị ấy chạy mất sao?”

“Cũng đúng, vậy thì từ từ.” Sở Vân Dung gật đầu đồng ý, lát sau lại nói, “Đàn chị này của con được lắm, xinh đẹp, có học thức, lại hiểu lễ nghĩa.”

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, “Chẳng phải lần trước mẹ còn nói con gái chú Trương cũng được, bảo anh mời người ta ăn cơm, xem phim còn gì.”

“Anh con không thích người ta, mẹ cũng đâu thể ép hai đứa nó được. Còn cô gái này là anh con tự dẫn đến, nếu nói nó không có ý gì với người ta thì còn đưa người ta đến ăn cơm với chúng ta sao?”

“Anh ấy nói bọn họ chỉ là hợp tác làm ăn thôi, bọn họ có hẹn từ trước mà.” Thẩm Thanh Lan nhắc nhở.

“Mới nói con thông minh con đã lơ mơ luôn rồi, tính tình của anh con mà con còn không biết sao? Nếu nó không có chút xíu ý gì thì nhất định sẽ không để con bé ăn cơm cùng chúng ta, tránh gây hiểu lầm.”

http://tieulun.hopto.org

Bà nói rất có lý nên Thẩm Thanh Lan không phản bác được.

***

Thẩm Quân Dục đưa Ôn Hề Dao về công ty, sau đó nhìn cô ấy với vẻ mặt ái ngại, “Xin lỗi, mẹ tôi…” Lần đầu tiên gặp đã hỏi con gái nhà người ta liên hồi, anh thấy rất xấu hổ.

Ôn Hề Dao vẫn vui vẻ, “Tôi hiểu mà, người làm ba mẹ đều thế. Nhưng Tổng Giám đốc Thẩm cũng nên tìm bạn gái đi, có vẻ như dì vội lắm rồi đấy.”

Thẩm Quân Dục nghiêng đầu nhìn cô, cười hiền hòa, “Đương nhiên là không so được với Ôn tiểu thư lắm người theo đuổi rồi. Nhưng sao gần đây không thấy cái vị theo đuổi Ôn tiểu thư kia nhỉ? Không phải bị cô làm tổn thương quá nên đã đi tìm niềm vui khác rồi chứ?”

Ôn Hề Dao cắn răng, cái người này vẫn đáng ghét như vậy.

Cô cười như không nhìn Thẩm Quân Dục, “Tổng Giám đốc Thẩm kiếp trước là cảnh sát Thái Bình Dương sao?” Quản nhiều thế làm gì.

Nói rồi cô xuống xe, nghênh ngang bỏ đi, đến cả chào tạm biệt cũng không thèm nói. Thẩm Quân Dục nhìn cô tức giận bước đi, trên môi bất tri bất giác nở nụ cười.

http://tieulun.hopto.org

Trong tập đoàn Quân Lan, vì sự xuất hiện của Ôn Hề Dao mà lời đồn giữa Phương Đồng và Thẩm Quân Dục đã bớt đi rất nhiều, nhất là hôm nay Thẩm Quân Dục còn đưa Ôn Hề Dao đi ăn cơm cùng Sở Vân Dung bị nhân viên trong công ty nhìn thấy. Vì vậy, mọi người đều biết người trong lòng Thẩm Quân Dục là Tổng Giám đốc Ôn của tập đoàn quốc tế Tân Hòa, còn đưa đi gặp người lớn trong nhà, chắc chuyện vui sắp tới rồi.

Tuy rằng sau vụ việc hai nhân viên nhiều chuyện bị Thẩm Quân Dục đuổi việc, nhân viên trong công ty đã kín tiếng hơn chút, nhưng độ nóng của chuyện này vẫn không giảm bớt. Nay lại có tin tức trời động như vậy, một số người nhìn Phương Đồng bằng ánh mắt rất hả hê.

Phương Đồng không để ý đến những ánh mắt đó, vẫn bình tĩnh làm việc của mình. Bây giờ nếu không có chuyện gì, Thẩm Quân Dục tuyệt đối sẽ không gọi cô đến phòng làm việc của anh ấy. Rất nhiều người đều nói cô đã ‘thất sủng’ rồi, cô cũng chẳng biết nên khóc hay cười nữa.

Phương Đồng chắc chắn là một trong những người đầu tiên biết chuyện Ôn Hề Dao đi ăn cơm cùng Sở Vân Dung, ai bảo có vài người định chế giễu, cố tình nói to trước mặt Phương Đồng chứ. Nhưng chuyện khiến những người kia thất vọng là Phương Đồng chẳng những không khó chịu mà trong mắt còn ánh lên niềm vui, dường như tin tức này khiến cô rất vui.

Phương Đồng không vui sao được! Dù chuyện này là thật hay giả, chỉ cần Thẩm Quân Dục có bạn gái thì đương nhiên mọi người sẽ không còn chú ý đến mình nữa.

http://tieulun.hopto.org

Tan làm, Phương Đồng vừa ngâm nga hát vừa đi ra khỏi công ty, lại thấy Lý Bác Minh ở cửa ra vào, dựa người trên xe, hình như đang chờ ai, “Bác Minh, sao anh lại ở đây?”

Lý Bác Minh trông thấy Phương Đồng thì đứng thẳng lên, “Anh đến gặp em.”

“Gặp em?”

“Ừ, hôm nay sinh nhật anh, anh không muốn ăn cơm một mình, mà ở đây anh không có bạn bè nên muốn mời em đi ăn cùng anh, được không?”

Lý do này khiến Phương Đồng không tài nào từ chối được, “Đương nhiên là được rồi, nhưng em không biết hôm nay là sinh nhật anh, không chuẩn bị quà, xin lỗi anh.”

Lý Bác Minh cười, “Quà sinh nhật thì không cần đâu, chỉ là thấy đi ăn một mình thì hơi cô đơn nên muốn em cùng đi ăn tối thôi.”

“Chúng ta là bạn bè, đón sinh nhật cùng nhau là chuyện rất bình thường. Anh có thể gọi điện thoại cho em, chờ lâu thế làm gì.”

“Cũng chưa được lâu, anh chỉ vừa xong việc, nghĩ em sắp tan làm nên mới không gọi điện.” Lý Bác Minh mở cửa xe, làm động tác mời.

Phương Đồng ngồi vào, Lý Bác Minh đóng cửa xe rồi đi vòng sang cửa bên kia.

Lúc Đinh Minh Huy ra khỏi công ty thì liền thấy Phương Đồng ở đó rồi. Anh ta vui mừng định gọi cô, nhưng đã thấy cô đi đến trước mặt một người đàn ông. Hai người cười cười nói nói, cô còn lên xe người đàn ông kia. Sau khi lên xe, người đàn ông kia còn quay người sang thắt dây an toàn cho Phương Đồng. Đinh Minh Huy nhìn hướng xe đi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Từ sau lần cãi nhau, Phương Đồng không chủ động liên lạc với anh ta nữa. Anh ta gọi điện cô cũng không nghe, gửi tin nhắn Wechat cũng không trả lời, thỉnh thoảng gặp ở căn tin công ty cũng coi như không quen biết. Điều này khiến Đinh Minh Huy rất khó chịu, lúc làm việc còn mắc không ít lỗi.

“Minh Huy, cậu ngẩn người ở đây làm gì?” Có đồng nghiệp trong công ty thấy Đinh Minh Huy đứng đó nhìn đường bèn vỗ vai anh ta. Đinh Minh Huy hoàn hồn, lắc đầu, “Không có gì, vừa rồi hình như tôi nhìn thấy bạn học cũ, chắc là tôi nhìn lầm.”

“Hôm nay tôi định qua gần nhà cậu có chút chuyện, có cần tôi tiễn cậu một đoạn không?” Quan hệ của Đinh Minh Huy với mọi người trong công ty rất tốt, anh ta rất hòa hợp với đồng nghiệp.

“Hôm nay tôi có hẹn ăn cơm với bạn nên chưa về nhà, cảm ơn cậu.” Đinh Minh Huy từ chối khéo.

http://tieulun.hopto.org

“Vậy tôi đi trước.”

Đinh Minh Huy gật đầu. Tiễn đồng nghiệp đi rồi, anh ta mới lấy di động ra, gọi điện cho Phương Đồng, quả nhiên điện thoại lại bị từ chối, sắc mặt anh ta vô cùng khó coi.

“Sao không nghe máy?” Lý Bác Minh nhìn điện thoại Phương Đồng, cười hỏi.

“Nhân viên tiếp thị thôi.” Phương Đồng nói bừa, Lý Bác Minh cười cười không nói gì.

“Lý Bác Minh, chúc anh sinh nhật vui vẻ!” Phương Đồng nâng ly lên chúc Lý Bác Minh, mỉm cười nhìn anh ấy chăm chú. Lý Bác Minh nâng một ly nước hoa quả lên, cụng nhẹ vào ly cô, “Cảm ơn.”

“Nếu biết hôm nay là sinh nhật anh thì em nhất định sẽ chuẩn bị quà sinh nhật rồi.” Phương Đồng nhấp một ngụm rượu, áy náy nói.

“Là anh không nói trước cho em biết.” Lý Bác Minh đè cánh tay định lấy ly rượu của Phương Đồng xuống, đặt một chén canh trước mặt cô, “Đừng uống nhiều rượu, không tốt cho dạ dày, uống bát canh trước cho ấm bụng.”

Tay Lý Bác Minh khô ráo ấm áp, Phượng Đồng hơi ngại ngùng thu tay, “Thật ra bình thường em không uống rượu đâu.”

“Ừ, anh biết. Canh này rất ngon, em nếm thử xem.” Lý Bác Minh cười dịu dàng, vẻ chiều chuộng hiện lên trong đáy mắt.

Phương Đồng cúi đầu uống canh, không nhìn thấy tình cảm trong mắt anh ta.

Lúc đứng trước cửa nhà hàng, Phương Đồng cố đứng vững, nói, “Lý Bác Minh, anh không cần đưa em về đâu, em có thể tự bắt xe về.”

Lý Bác Minh vươn tay đỡ lấy Phương Đồng, anh không ngờ tửu lượng cô lại thấp thế, chỉ mới ba ly rượu đã say, “Anh đưa em về, em say thế này, bắt xe về không an toàn.”

“Em không say. Em chỉ hơi váng đầu thôi, hóng gió chút là tỉnh ấy mà.” Phương Đồng lắc đầu xua tay với bóng người mờ mờ trước mắt, “Lý Bác Minh, em tự bắt xe được, anh về đi.”

Cô thế này thì sao Lý Bác Minh có thể yên tâm được, anh ta ấn cô ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn cho cô. Phương Đồng nhắm mắt lại, thật ra bây giờ đầu óc cô còn tỉnh táo hơn bao giờ hết, chỉ là đầu cực kỳ choáng thôi.

“Đồng Đồng, em vẫn ổn chứ?” Lý Bác Minh lại gần, vươn tay sờ má cô, thấy hai gò má cô đỏ bừng, nóng hổi.

“Em không sao, chỉ hoa mắt chóng mặt chút thôi.” Phương Đồng lắc đầu, chẳng hiểu sao mà hôm nay mới uống ba ly rượu đã khiến cô say rồi.

Lý Bác Minh cố hết sức lái xe thật ổn định. Xe chạy được nửa đường, Phương Đồng bỗng nhiên mở miệng, “Bây giờ em chưa muốn về nhà, anh đưa em ra ngoài hóng gió đi.”

Lý Bác Minh nghiêng đầu nhìn sang, để xác định xem lời này của cô là say rượu hay là thật.

Cửa sổ xe để mở, bị gió lạnh thổi vào, cô cũng đã tỉnh hơn, mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Em muốn ra biển, anh đưa em đi được không?”

Lý Bác Minh thấy cô quả thật đang tỉnh táo thì gật đầu, sau đó rẽ vào ngã rẽ phía trước, đưa Phương Đồng ra bờ biển.

Bờ biển đầu tháng ba hơi lạnh, nhất là về đêm. Phương Đồng đi trên bờ cát, ban đêm chỉ có tiếng sóng vỗ, trên trời lác đác vài ngôi sao, Lý Bác Minh đứng sau cô một bước.

Phương Đồng ôm cánh tay, Lý Bác Minh bèn cởi áo khoác, choàng lên người cô ấy, “Khoác vào đi, đừng để bị cảm.”

Phương Đồng cười với anh, “Cảm ơn anh.”

http://tieulun.hopto.org

“Là anh đưa em ra ngoài, nếu em ốm thì anh biết ăn nói sao với chú dì chứ. Đồng Đồng, gần đây em có chuyện gì sao?” Lý Bác Minh lo lắng hỏi han.

Phương Đồng nhìn bờ biển đen nhánh, nghe tiếng sóng biển rì rào, “Không có gì, em chỉ bị áp lực công việc thôi.”

Lại lấy cớ công việc, Lý Bác Minh nhìn bóng lưng Phương Đồng mà cảm thấy thất bại, cô chưa bao giờ chịu nói thật với anh.

“Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi. Dù ngày mai là cuối tuần, không phải đi làm, nhưng cũng không nên đứng lâu trong gió biển, sẽ ốm mất.” Lý Bác Minh dịu dàng nói. Phương Đồng cũng không phản đối, đi theo anh ta lên xe.

“Phương Đồng, chúng ta là bạn bè, sau này em có chuyện gì cần anh giúp thì cứ nói, anh nhất định sẽ giúp em.” Trước khi Phương Đồng mở cửa xuống xe, Lý Bác Minh bèn nói.

Động tác của Phương Đồng khựng lại, trong mắt thoáng hiện chút cảm xúc, nhưng cô không quay đầu lại, “Cảm ơn anh.”

***

Thẩm Hi Đồng sau khi rời khỏi nhà họ Thẩm thì làm thủ tục xuất viện. Về

đến nhà, cô ta lại thấy một cô gái xa lạ xuất hiện trong nhà mình, liền nhíu mày, “Cô là ai?”

Cô gái kia nhìn thấy Thẩm Hi Đồng thì liền nở nụ cười nịnh nọt, “Chị là chị ba đúng không? Em là em dâu của chị, chị cứ gọi em là Tiểu Lệ.”

Tiểu Lệ muốn ôm lấy tay, thân thiết với Thẩm Hi Đồng, nhưng lại bị cô ta tránh đi, “Sao cô lại ở đây?”

“A Dũng và dì đón em đến, em đang mang thai nên bọn họ lo em ở một mình không ổn.” Tiểu Lệ giải thích, nụ cười vẫn nhiệt tình, hoàn toàn không tỏ ra khó chịu vì Thẩm Hi Đồng từ chối.

Đúng vào lúc này, Điền Thúy Phương ra khỏi bếp, trong tay bưng bát gì đó, “Tiểu Lệ, mau đến đây uống canh, mẹ mới hầm cách thủy cho con đấy.”

Nói xong, bà ta thấy Thẩm Hi Đồng thì kinh ngạc, “Hi Đồng, sao con đã về rồi?”

Thẩm Hi Đồng cười lạnh, “Nếu tôi không về thì cái nhà của tôi không biết còn thành ra thế nào nữa.”

“Cái gì là nhà của chị, nhà này là của chị sao?” Lý Dũng đi từ phòng Thẩm Hi Đồng ra, nghe thế thì tiếp lời.

Thẩm Hi Đồng không để ý lời của cậu ta mà nhìn về phía cậu ta đi ra, vẻ mặt lạnh lùng, “Sao mày lại vào phòng tao?”

“Cái gì mà phòng của chị, từ hôm nay trở đi đó sẽ là phòng của tôi và Tiểu Lệ. Cô ấy đang có thai, phải ở phòng tốt nhất. Phòng của chị là phòng to nhất, nhiều ánh sáng, đương nhiên phải nhường cho phụ nữ có thai ở rồi.”

“Vậy thì tao ở đâu?”

Lý Dũng chỉ vào một cái phòng nhỏ, “Đây chứ còn đâu.”

Thẩm Hi Đồng tức đến thở không ra hơi, “Lý Dũng, mày đừng có quá đáng! Đây là nhà tao, phòng tao, không phải của mấy người, mấy người làm thế này là cướp của.”

“Chị ba, chị nói vậy là không đúng rồi, cái gì mà của tôi của anh chứ? Chúng ta đều là người một nhà, của chị cũng là của bọn em, người một nhà ở bên nhau mới vui vẻ, ăn bữa cơm cũng ngon hơn mà.” Tiểu Lệ đang uống canh, nghe Thẩm Hi Đồng nói thế thì liền không vui, phản bác lại.

Lý Dũng đã nói với cô ả rồi, căn nhà này vẫn đứng tên Thẩm Hi Đồng, qua một thời gian nữa mới chuyển sang tên cậu ta. Đến lúc đó, nơi này chính là nhà của Lý Dũng và cô ả. Còn cái bà chị này, bọn họ vui thì cho một phòng để ở, nếu không thì chị ta thích đi đâu thì đi.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 213: Phản bội

Thẩm Hi Đồng tức giận, hung dữ trừng Tiểu Lệ, “Ở đây không có chỗ cho người ngoài như cô nói.”

“Ai là người ngoài? Cô ấy là vợ của tôi, là em dâu chị, nếu nói ra thì chị mới là người ngoài.” Lý Dũng cũng không chịu thua.

Thẩm Hi Đồng cười lạnh, “Được, được lắm, hai người là người một nhà. Được, bây giờ cho mày hai lựa chọn, hoặc là để cô ta biến đi, hoặc là mày và cô ta cùng cút. Nếu trong vòng mười phút hai người không cút ra ngoài thì tôi sẽ gọi điện cho cảnh sát, báo có người tự tiện xông vào nhà dân, để họ đuổi hết các người ra ngoài.”

“Chị có thể thử, để xem cuối cùng ai mới là người bị đuổi đi.” Lý Dũng ra vẻ lợn chết sợ gì nước sôi. Thẩm Hi Đồng nghiến răng, nhưng lại không dám làm gì, cô ta vừa xuất viện, không muốn lại phải vào đó ngay.

Cô ta thở phì phò ngồi xuống sô-pha, lạnh lùng trừng Lý Dũng, “Trả lại phòng cho tao, nếu không sau này mày đừng hòng có được một xu. Bây giờ thanh danh của tao không tốt nhưng tiền vẫn ở trong tay tao, chắc chắn nhiều hơn của mày. Nếu mày không trả lại cũng được thôi, cùng lắm thì tao đi, chỗ này cho các người. Không có tiền của tao, để xem các người sống được mấy ngày.”

Kinh tế chính là tử huyệt của cả nhà họ Lý. Bọn họ không có thu nhập, chỉ

sống nhờ Thẩm Hi Đồng, dù có cô ta đã giúp Lý Dũng tìm được công việc là làm bảo vệ, nhưng chút tiền này còn chưa đủ để cậu ta tiêu.

Hôm trước, cậu ta trộm trang sức của Thẩm Hi Đồng đem đi bán được mấy vạn, đưa Tiểu Lệ đi chơi hai ngày đã tiêu hết hơn phân nửa. Lý Dũng dù ngang ngược hỗn hào nhưng vẫn hiểu được tình hình trước mắt, định thỏa hiệp thì lại bị Tiểu Lệ nhéo mạnh vào eo, lườm cậu ta.

Lý Dũng ăn đau kêu oai oái, nhìn Điền Thúy Phương, “Mẹ, mẹ xem chị ta keo kiệt thế nào kìa! Tiểu Lệ đang mang thai, bác sĩ đã nói phải để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt, phòng của chị ta tốt nhất nhà, chẳng lẽ không nhường cho Tiểu Lệ ở được sao?”

Điền Thúy Phương khó xử, hết nhìn Thẩm Hi Đồng rồi lại nhìn Tiểu Lệ, cuối cùng vẫn thiên vị con trai. Dù sao trong bụng Tiểu Lệ vẫn đang có cháu của bà ta.

“Hi Đồng à, bây giờ Tiểu Lệ đang có bầu, phải nghỉ ngơi thật tốt, con xem có được không?”

“Không được, hoặc bảo cô ta biến đi, hoặc các người đều cút hết đi.” Dù sao thanh danh của cô ta đã tệ như vậy, nhà họ Thẩm còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô ta, Thẩm Hi Đồng giờ đã là bình nứt không sợ bể.

“Chẳng phải chỉ là một căn phòng thôi sao, ồn ào cái gì chứ.” Lý Đại Đầu đi ra khỏi phòng, bất mãn nhìn qua Điền Thúy Phương. Ông ta đã nghe thấy tiếng cãi nhau ở bên ngoài từ lâu. Đứa con gái này từ lúc mới sinh ra đã chọc

tức ông ta, bây giờ về nhà còn không chịu yên tĩnh, “Hi Đồng, phòng con để cho Tiểu Lệ ở, con ở cái phòng nhỏ kia. Chỉ là chỗ ngủ thôi, con là chị, có gì mà không nhường được.”

Thẩm Hi Đồng cười lạnh, “Có phải mấy người vẫn chưa hiểu ai mới là chủ nhân của cái nhà này không? Giờ tôi đổi ý rồi. Tất cả các người cút ra ngoài cho tôi. Các người đừng hòng ở cái nhà này nữa, cút ngay lập tức! Nếu không cút thì tôi sẽ gọi bảo vệ đuổi các người ra ngoài.”

Lý Dũng là người nóng nảy, nghe cô ta nhắc lại thì nổi đóa, “Cái gì gọi là nhà của chị, nhà này ghi tên chị à, rõ ràng là nhà của nhà họ Thẩm. Chị nghĩ chị vẫn là thiên kim đại tiểu thư nhà họ Thẩm chắc? Bây giờ chị chỉ là người bị nhà họ Thẩm đuổi đi mà còn dám xem thường bọn tôi? Còn không nhìn lại mình xem còn có cái thá gì nữa không?”

Lý Dũng mắng chửi rất khó nghe, càng mắng càng hăng. Lý Đại Đầu và Điền Phương Thúy hoàn toàn không ngăn cản. Lý Đại Đầu còn ra vẻ con trai nói đúng. Điền Thúy Phương chỉ co cổ đứng bên cạnh, không dám ho he gì, nhưng Tiểu Lệ thì lại khác.

“Lý Dũng, anh khoan đã, khoan đã.”

Lý Dũng đang mắng hăng say, nghe thấy Tiểu Lệ nói thì quay sang, “Vợ, sao thế?”

Tiểu Lệ nhíu mày, “Anh vừa mới nói nhà này là của nhà họ Thẩm? Chẳng phải anh nói phòng này là của chị anh, qua một thời gian ngắn nữa sẽ sang

tên cho anh sao?”

Lý Dũng giật thót. Thôi xong, vừa rồi cậu ta mắng hăng say quá nên lỡ lời. Cậu ta tức giận trừng Thẩm Hi Đồng đang tức điên, cười nói, “Vợ à, em nghe lầm rồi, nhà này là của nhà họ Thẩm cho chị anh, đứng tên chị anh. Sau này hai đứa mình kết hôn thì nhà này sẽ chuyển sang tên anh, làm phòng cưới cho bọn mình.”

Thẩm Hi Đồng nghe vậy thì cơn tức trong lòng tắt ngúm như bị giội một chậu nước lạnh. Cô ta lạnh lùng nhìn Tiểu Lệ, “Cô bị bọn họ lừa rồi, nhà này là của nhà họ Thẩm chứ không phải của tôi, bọn họ lừa cô đấy.”

“Mày im đi.” Lý Đại Đầu gào lên với Thẩm Hi Đồng, “Tiểu Lệ, dù bây giờ nhà này là của nhà họ Thẩm, nhưng bên đó đã cho Hi Đồng rồi. Nơi đây sau này sẽ là phòng cưới của con và Tiểu Dũng, chỉ cần hai đứa kết hôn thì nhà này sẽ có tên của con.”

Tiểu Lệ không phải kẻ ngu, nghe đến đó thì cũng đã hiểu mình bị mấy người nhà Lý Dũng lừa gạt. Cô ta trợn mắt, chống nạnh, “Mấy người giỏi lắm, dám lừa cả tôi. Tôi vất vả sinh cháu trai cho nhà họ Lý mấy người, gả cho đứa con trai không có bản lĩnh gì của các người, vậy mà các người lại làm thế với tôi! Mấy người là đồ lừa đảo, tôi không muốn sống nữa, tôi muốn bỏ đứa bé này đi. Lý Dũng, chúng ta chia tay, ngay lập tức.”

Tiểu Lệ ra vẻ muốn đánh vào bụng mình. Điền Thúy Phương nhìn thấy thế thì hoảng hốt, vội vàng ôm eo Tiểu Lệ, cú đánh khá mạnh liền rơi trên người bà ta khiến bà ta kêu toáng lên, nhưng bà ta cũng chẳng quan tâm đến đau đớn gì nữa, “Tiểu Lệ, con đừng xúc động thế. Đây dù sao cũng là con của

con, con đừng nhẫn tâm bỏ nó như thế.”

Tiểu Lệ cười lạnh, “Ngay cả nhà cũng không có, sau này tôi sinh nó ra ngay cả chỗ ở cũng không có, vậy thì sinh ra làm gì, để sau này ăn trấu nuốt rơm chịu khổ cùng nhà bà à? Còn không bằng đừng sinh nó ra.”

Lý Đại Đầu cả đời quen sống theo lối gia trưởng, trọng nam khinh nữ, từ khi Điền Thúy Phương gả cho ông ta thì vẫn luôn nghe lời ông ta, đâu có đanh đá như Tiểu Lệ. Ông ta trừng mắt, “Mày xem mày là loại đàn bà kiểu gì? Lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó. Mày gả cho con tao thì là người của con tao, bây giờ có cả con rồi mà còn muốn chia tay, bỏ con, người như mày còn gọi là đàn bà chắc.”

Tiểu Lệ cũng không phải là Điền Thúy Phương, tính tình cô ả chua ngoa đanh đá, lúc trước vừa ý Lý Dũng cũng chỉ vì ngoại hình cậu ta không tồi, chơi đùa thôi cũng được, ai ngờ lại có bầu.

Trước đó, Tiểu Lệ vốn đã muốn bỏ đứa bé này đi rồi. Không ngờ chuyện này bị vợ chồng họ Lý này biết được. Bọn họ xin cô ả đừng bỏ con đi, còn nói với cô ả rằng Thẩm Hi Đồng là chị của Lý Dũng, đã mua một ngôi nhà nhỏ ở thành phố cho cậu ta, chỉ cần cô ả đồng ý kết hôn với Lý Dũng, sinh đứa bé này ra thì ngôi nhà này sẽ mang tên cô ta.

Ban đầu cô ả không tin, nhưng sau đó Thẩm Hi Đồng còn mở họp báo tuyên bố trước công chúng. Lý Dũng nhân lúc Thẩm Hi Đồng vắng mặt thì đưa cô ta đến xem nhà, Tiểu Lệ đương nhiên là phải tin.

Tiểu Lệ là trẻ mồ côi, ngoại hình cũng coi là xinh đẹp, học hết lớp 10 đã bỏ học. Từ bé cô ả đã len lỏi giữa cánh đàn ông, hy vọng có thể bám vào người có tiền, ở thành phố, có nhà riêng. Bây giờ cơ hội đưa đến trước mặt, cô ả đương nhiên phải bám lấy.

Không ngờ kết quả là cô ả lại bị cả nhà này lừa.

Lý Đại Đầu quát lên, Tiểu Lệ cũng chẳng sợ, ai bảo trong bụng cô ả có kim bài miễn chết chứ! Chỉ cần có cục thịt này ở đây thì người nhà họ Lý chẳng dám động đến cô ả.

“Bây giờ là thời đại nào rồi mà còn phải để ý tam tòng tứ đức chứ? Tôi nói này ông già, ông có bệnh không hả? Tôi và Lý Dũng còn chưa kết hôn, chỉ là anh tình tôi nguyện, bây giờ tôi không thích nữa thì chia tay, đứa bé trong bụng tôi cũng không cần nữa, Lý Dũng nhà ông thích thì tìm người khác mà sinh.”

“Tiểu Lệ, đừng mà. Chúng ta yêu nhau lâu như vậy rồi, sao có thể nói chia tay là chia tay chứ? Dù bây giờ ngôi nhà này còn chưa phải của anh, nhưng chị anh có tiền, chị ta muốn mua bao nhiêu biệt thự trong thành phố mà chẳng được. Anh sẽ bảo chị ta mua cho chúng ta một ngôi nhà mới, còn to hơn cái này.” Lý Dũng ôm eo Tiểu Lệ, không cho cô ả đi. Cậu ta rất thích Tiểu Lệ, cho dù Tiểu Lệ có cãi lại ba cậu ta, nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng bằng Tiểu Lệ.

Lý Đại Đầu muốn bế cháu, nhưng bây giờ cháu ông ta vẫn đang ở trong bụng người ta. Hơn nữa, dù bây giờ Tiểu Lệ có con thì vẫn chưa đăng ký kết hôn với Lý Dũng, chưa tính là vợ chồng. Lý Đại Đầu muốn dạy dỗ con dâu cũng

danh không chính ngôn không thuận. Thấy Thẩm Hi Đồng ngồi một bên xem trò vui, ông ta liền trút hết cơn giận lên đầu cô ta.

“Mày, đi mua nhà cho em mày, ghi tên nó và Tiểu Lệ vào, coi như quà kết hôn mày tặng cho em trai, tiền mừng thì không cần.” Lý Đại Đầu thản nhiên nói, Thẩm Hi Đồng liền bật cười.

“Ha ha. Các người đừng mơ tưởng nữa, tiền của tôi sẽ không chia cho các người dù chỉ một xu.”

Tiểu Lệ nghe vậy thì trợn mắt, vung tay đánh Lý Dũng, “Anh chính là một kẻ lừa đảo, lừa thân thể lừa trái tim, bây giờ lại còn không muốn chịu trách nhiệm đúng không? Tôi nói cho anh biết, không có nhà thì đừng hòng có đứa con này.”

Lý Đại Đầu thấy con trai bị như thế thì đâu thể ngồi yên được, muốn tiến lên kéo Tiểu Lệ ra nhưng lại sợ động vào đứa bé trong bụng cô ta. Ông ta nôn nóng quay vòng vòng, trông thấy Điền Thúy Phương thì thét lên, “Bà chết rồi sao? Còn không vào mà kéo ra đi.”

Điền Thúy Phương vội vàng bước đến kéo người. Thẩm Hi Đồng hứng thú đứng xem, quả nhiên cái tiết mục chó cắn chó này mới là trò vui mắt nhất.

Lý Đại Đầu thấy cô ta cười thì giận điên lên, ném gạt tàn thuốc vào Thẩm Hi Đồng, nhưng cô ta đã phòng bị trước nên né được.

“Lý Đại đầu, ông dám động tay động chân nữa xem, tôi sẽ báo cảnh sát ngay đấy!”

“Ông mày dạy con gái thì cảnh sát có đến đây cũng vô dụng.” Thấy Thẩm Hi Đồng dám trốn, Lý Đại Đầu rút dây lưng đánh mạnh lên người cô ta, không hề nể nang.

Trong phút chốc, nhà họ Lý đã loạn cào cào cả lên!

***

Sáng sớm, Thẩm Thanh Lan thức dậy đã thấy bên ngoài đang mưa như trút nước, không ra ngoài chạy bộ buổi sáng được. Cô ở nhà làm bữa sáng rồi vẽ tranh. Vì chuyện của Sở Vân Dung nên đã lâu cô không cầm bút, hiếm khi được ở nhà một mình nên muốn vẽ một bức, nhưng đang vẽ thì lại nghe chuông điện thoại vang lên trong phòng khách, là bảo vệ khu nhà gọi, nói là có người tìm cô.

Thẩm Thanh Lan ngờ vực, ai tìm cô thì sẽ đều gọi thẳng cho cô, “Ai tìm tôi?”

Bảo vệ nhìn thoáng qua cô gái, nói một cái tên, đôi mắt Thẩm Thanh Lan hơi chớp, “Tôi biết rồi, tôi ra ngay.”

Thẩm Thanh Lan chưa từng thấy Phương Đồng nhếch nhác như vậy, cả người ướt sũng, đôi mắt đỏ hoe, hồn bay phách lạc. Cô bèn gọi một tiếng,

“Phương Đồng.”

Phương Đồng nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, còn chưa nói gì thì nước mắt đã rơi. Thẩm Thanh Lan thở dài, kéo cô vào dưới ô, “Vào nhà đã.”

Vào nhà, Thẩm Thanh Lan xả nước trong phòng tắm rồi đẩy Phương Đồng vào, “Đừng nói gì vội, tắm nước nóng trước.” Vừa rồi cô chạm vào da Phương Đồng, cảm thấy lạnh buốt.

Phương Đồng đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước xả lên đầu mình, cũng không cởi quần áo ra. Thẩm Thanh Lan tìm một bộ quần áo chưa mặc, gõ cửa phòng tắm, “Phương Đồng, mình đặt quần áo ở cửa, cậu tắm xong thì thay nhé.”

Người bên trong không nói gì, Thẩm Thanh Lan đợi một lát, lại gọi thêm một câu nhưng vẫn không nghe thấy cô ấy trả lời.

Nửa tiếng sau, thấy Phương Đồng vẫn chưa đi ra, Thẩm Thanh Lan mở cửa phòng xông vào, chỉ thấy cô ấy ngồi dưới vòi hoa sen, vẻ mặt đờ đẫn.

Thẩm Thanh Lan tức giận tắt vòi, kéo Phương Đồng dậy, “Phương Đồng, cậu đang làm gì thế?” Cô nâng cằm cô ấy lên, để cô ấy nhìn mình.

Ánh mắt Phương Đồng vô hồn, bị giọng nói lạnh tanh của Thẩm Thanh Lan kéo lại lý trí. Chợt, cô ôm Thẩm Thanh Lan rồi gào khóc, cứ như muốn khóc

nát cả tâm can, cực kỳ đau lòng, tuyệt vọng.

Thẩm Thanh Lan mặc cho cô ấy ôm, mãi đến khi tiếng khóc nhỏ dần thì cô mới lấy khăn tắm bọc lấy người Phương Đồng, “Thay đồ trước đã.”

Lần này Phương Đồng rất nghe lời, thay quần áo, ngồi trên sô-pha, không nói lời nào.

Thẩm Thanh Lan rót cho Phương Đồng một cốc nước ấm, đặt trước mặt cô ấy, “Bây giờ có thể nói cho tớ nghe đã xảy ra chuyện gì được chưa?”

Phương Đồng im lặng một lúc lâu mới nói, “Đinh Minh Huy có người khác rồi.” Vừa dứt lời, nước mắt cô lại rơi xuống.

Thẩm Thanh Lan hơi sững lại, nhìn Phương Đồng, “Cậu nhìn thấy tận mắt?”

Phương Đồng gật đầu, “Thanh Lan, tớ không muốn chia tay với anh ấy, chỉ muốn cho nhau thời gian suy nghĩ, nhưng mà anh ấy lại…”

Lúc này, Thẩm Thanh Lan mới biết rằng lúc cô đang lo lắng việc trong nhà thì Phương Đồng lại xảy ra nhiều chuyện như thế.

Bởi vì lời đồn trong công ty mà quan hệ của Phương Đồng và Đinh Minh

Huy rất căng thẳng. Sau này, nhờ sự xuất hiện của Ôn Hề Dao, mà Thẩm Quân Dục cũng đã cảnh cáo nên lời đồn cũng lắng xuống. Nhưng vì Đinh Minh Huy không tin tưởng Phương Đồng nên hai người đã chiến tranh lạnh rất lâu.

Mấy hôm trước là sinh nhật Lý Bác Minh, Phương Đồng ăn cơm với anh ấy. Đinh Minh Huy tận mắt nhìn thấy Phương Đồng cười cười nói nói với một người đàn ông xa lạ, còn ngồi lên xe của người đó. Sau đó hai ngày, Đinh Minh Huy lại bắt gặp Lý Bác Minh và cả nhà Phương Đồng ăn cơm cùng nhau.

“Lý Bác Minh là con trai của bạn bố tớ, mấy hôm trước sinh nhật anh ấy, không có ai đi ăn cùng. Sau đó ba mẹ tớ biết thì mời anh ấy ăn cơm, ai ngờ trong lúc ăn lại gặp phải Đinh Minh Huy. Tớ có giải thích nhưng anh ấy lại không nghe, bọn tớ đã cãi nhau ầm ĩ.”

“Đinh Minh Huy sao lại ở đó?” Thẩm Thanh Lan nghi ngờ. Chỉ ra ngoài ăn một bữa cơm mà lại gặp phải, đúng là khéo quá.

Phương Đồng lắc đầu, đôi mắt đỏ hoe, sưng húp, “Tớ không biết, hôm đó bọn tớ cãi nhau to lắm.”

Thậm chí Phương Đồng còn nói chia tay, nhưng Đinh Minh Huy không đồng ý. Sau đó hai người lại chiến tranh lạnh, mỗi lần Phương Đồng muốn tìm Đinh Minh Huy nói chuyện thì anh ta lại tránh mặt. Nhưng sáng nay, Phương Đồng đột nhiên nhận được tin nhắn của Đinh Minh Huy, nói anh ta bị sốt, hỏi Phương Đồng có thể đến thăm hay không.

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng nghĩ Đinh Minh Huy ở thủ đô một mình, ốm cũng không có ai chăm sóc thì mềm lòng. Cô đi mua thuốc cảm rồi bắt xe đến chỗ ở của Đinh Minh Huy.

Dù chưa từng đến đây nhưng Phương Đồng có chìa khóa nhà Đinh Minh Huy. Vừa dùng chìa khóa mở cửa, cô đã trông thấy một đôi giày cao gót của phụ nữ ở cửa, trái tim Phương Đồng như chùng xuống.

Đinh Minh Huy ở một mình, diện tích nhà không lớn, ngoài một phòng khách nhỏ thì là phòng ngủ. Phương Đồng nhìn vào cửa phòng ngủ, đột nhiên muốn quay đầu bỏ đi.

Trong lòng có giọng nói bảo cô nên đi ngay, nhưng có một giọng nói khác lại bảo cô nên mở cánh cửa kia ra.

Phương Đồng cũng từng nghĩ đến tương lai của cô và Đinh Minh Huy. Có lẽ hai người sẽ kết hôn, hoặc có lẽ sẽ chia tay vì gia đình, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc Đinh Minh Huy sẽ ngủ với người phụ nữ khác, mà người phụ nữ này còn lớn hơn cô mười tuổi.

“Thanh Lan, tớ biết cô ta. Cô ta là quản lý của anh ấy, lần trước tớ từng gặp bọn họ ăn cơm cùng nhau. Năm ngoái, trong buổi tiệc hằng năm của công ty, Đinh Minh Huy và cô ta đã cùng tham gia. Cậu nói xem bọn họ đã yêu nhau lâu rồi, Đinh Minh Huy chỉ đang lừa tớ, hay là…” Phương Đồng không nói được nữa, bây giờ lòng cô như miếng thịt bị người ta băm nát trên thớt.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, tớ nên làm gì đây?” Phương Đồng lặng yên rơi nước mắt. Cô ấy thế này còn khiến người khác đau lòng hơn vừa rồi. Ánh mắt của Thẩm Thanh Lan trở nên lạnh lẽo, cô không ngờ một người trông thành thật như Đinh Minh Huy lại có thể bắt cá hai tay.

“Cậu định thế nào?” Thẩm Thanh Lan hỏi. Người ngoài như cô không tiện nhúng tay vào chuyện thế này.

“Thanh Lan, tớ muốn chia tay. Chỉ nghĩ đến việc anh ta lên giường với một người phụ nữ khác sau lưng tớ, có lẽ còn không phải lần đầu tiên là tớ lại thấy ghê tởm.”

“Cậu hãy cứ theo lòng mình mà làm.”

“Nhưng tim tớ đau quá! Thanh Lan, bọn tớ yêu nhau gần bốn năm rồi, hơn một tháng trước anh ấy còn nói với bố mẹ tớ rằng sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với tớ, tốt với tớ cả đời, nhưng bây giờ…” Phương Đồng ôm ngực, ở đó như bị ai lấy dao đâm vào, máu chảy đầm đìa.

Thẩm Thanh Lan ôm lấy Phương Đồng, “Có một số việc, nên dứt khoát thì phải dứt khoát. Bây giờ dứt khoát còn hơn cả đời đau khổ, đau dài không bằng đau ngắn. Tớ không nói, chắc cậu cũng hiểu.”

Cái ôm ấm áp cũng không làm nóng được trái tim Phương Đồng. Lúc này, cô chỉ cảm thấy mình như đang rơi xuống vực sâu.

Thẩm Thanh Lan chưa từng trải qua chuyện này nên không biết an ủi con gái khi thất tình thế nào, chỉ ôm lấy cô ấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng.

Lúc Phương Đồng rời khỏi nhà Thẩm Thanh Lan thì mưa đã tạnh. Thủ đô sau mưa xuân, không khí cũng mang nhiều hơi thở của sự sống, thế nhưng Phương Đồng chỉ thấy rét lạnh. Cô vừa ra đến cổng của khu nhà đã thấy Đinh Minh Huy đứng ở nơi đó chờ. Quần áo ướt nhẹp, chẳng biết đã chờ ở đó bao lâu rồi.

Buổi sáng khi bị Phương Đồng bắt gặp, Đinh Minh Huy cũng cuống cuồng. Nhìn Phương Đồng chạy đi, anh ta vội vàng nhặt quần áo mặc lên người đuổi theo, nhưng lại không thấy bóng dáng cô đâu. Anh ta gọi điện cho Phương Đồng thì di động tắt, đến công ty thì cô không đi làm. Anh ta lại không biết nhà Phương Đồng ở đâu, hình như là gần nhà Thẩm Thanh Lan. Dù sao anh ta cũng đã từng đến đây đón Phương Đồng, vì vậy anh ta bèn đến đây thử vận may, không ngờ gặp được cô thật.

“Đồng Đồng.” Đinh Minh Huy trông thấy Phương Đồng thì liền chạy đến đón. Phương Đồng lại như hốt hoảng, lùi ra sau một bước, “Anh đừng qua đây.”

Đinh Minh Huy luống cuống đứng tại chỗ, “Đồng Đồng, em nghe anh giải thích. Chuyện không như em nghĩ đâu.”

Sắc mặt Phương Đồng tái nhợt, cô lạnh lùng nhìn Đinh Minh Huy, “Không phải như tôi nghĩ, vậy thì là thế nào? Anh định nói là anh không lên giường với cô ta, hay là anh bị ép? Đinh Minh Huy, có phải tôi rất dễ lừa, nên bây giờ anh vẫn còn muốn gạt tôi đúng không?” Như nhớ đến cảm giác buồn nôn

khi mở cửa phòng ngủ ra, Phương Đồng cảm thấy dạ dày như cuộn trào.

“Đồng Đồng, em nghe anh giải thích. Chuyện không phải như em nghĩ đâu. Hôm qua anh uống say, không hiểu sao cô ấy lại ở nhà anh, anh không lừa em mà.” Mặt Đinh Minh Huy tái nhợt, chẳng biết do lạnh hay vì ánh mắt Phương Đồng nhìn anh ta.

“Đinh Minh Huy, tôi đã từng nói, thế giới tình cảm của Phương Đồng tôi không chứa được sự lừa dối, chứ đừng nói là phản bội. Chuyện giữa chúng ta kết thúc rồi. Từ nay về sau, đường anh anh đi, đường tôi tôi đi.” Phương Đồng quyết liệt nói.

Vẻ mặt Đinh Minh Huy rất khó coi, nhìn Phương Đồng bằng ánh mắt không thể tin nổi, “Đồng Đồng, em muốn chia tay với anh sao?”

Vẻ mặt Phương Đồng vô cảm, “Phải. Đinh Minh Huy, tôi sẽ không bao giờ yêu anh nữa.”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 214: Chia tay! một cái tát!

Phương Đồng nói xong liền muốn đi. Đinh Minh Huy kéo cô lại, van xin, “Đồng Đồng, tối qua anh thật sự uống say, anh không cố ý. Em tha thứ cho anh lần này được không, sau này anh sẽ không bao giờ uống rượu nữa. Anh thề mà, em tha thứ cho anh một lần đi.”

Phương Đồng rũ mắt, nhìn cánh tay bị Đinh Minh Huy giữ chặt, ánh mắt không hề dao động, “Buông ra.”

Đinh Minh Huy chẳng những không buông mà còn quỳ xuống, “Đồng Đồng, anh xin em, chúng ta đừng chia tay, em đừng rời khỏi anh, anh xin em đấy.”

Phương Đồng nhìn người đàn ông của cô đang hèn mọn cầu xin, trong lòng đau đớn. Đây là người đàn ông cô yêu thật lòng, là mối tình đầu của cô. Bọn họ yêu nhau bốn năm, giờ đây lại chia tay quyết tuyệt như thế.

Phương Đồng rơi nước mắt, “Đinh Minh Huy, chúng ta không thể quay lại được nữa, đã không còn quay lại được nữa rồi.”

Giọng của cô rất khẽ, tựa như cơn gió thoảng vào tai Đinh Minh Huy, khiến anh ta tuyệt vọng hơn bất kỳ lời nói kích động nào của cô.

“Không. Đồng Đồng, không đâu. Chúng ta còn cơ hội, còn mà. Sau này

chúng ta sẽ kết hôn, sẽ có những đứa con của mình, chúng ta sẽ sống hạnh phúc cả đời. Anh đảm bảo, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Anh xin em mà…" Đinh Minh Huy khóc, đây là lần đầu tiên Phương Đồng thấy anh ta khóc, cô dời mắt, không muốn nhìn anh ta.

"Đinh Minh Huy, trước giờ tôi không phải là người bao dung. Có lẽ tôi sẽ nhớ chuyện này cả đời, có lẽ một ngày nào đó tâm trạng tôi không tốt sẽ lấy chuyện này để nói, sau đó chúng ta sẽ cãi nhau, sẽ mệt mỏi. Anh muốn một cuộc sống như thế sao? Đinh Minh Huy, buông tay ra, bỏ qua cho chính mình, cũng buông tha cho tôi đi."

Đinh Minh Huy chán nản buông thõng tay, "Không thể tha thứ cho anh lần này sao?" Lời cầu xin khẽ khàng như muốn tan vào cát bụi, khiến Phương Đồng suýt đồng ý. Cô lắc đầu, xoay người bước đi.

Đinh Minh Huy không nhìn thấy nước mắt Phương Đồng trào ra khi cô xoay người. Phương Đồng cũng không thấy Đinh Minh Huy nhìn theo bóng lưng cô, khóc như một đứa trẻ.

Thẩm Thanh Lan đứng trong góc, lẳng lặng nhìn cảnh này. Một lúc lâu sau cô mới xoay người rời đi, trong tay vẫn cầm một chiếc áo khoác mà cô định đưa cho Phương Đồng.

Phương Đồng hồn bay phách lạc về đến nhà, giam mình trong phòng. Phó Phương Hoa đang quét dọn nhà cửa nên cũng không để ý. Đến giờ ăn cũng không thấy Phương Đồng đi ra, bà gõ cửa gọi con gái xuống ăn cơm, nhưng mãi không thấy cô trả lời, bà lập tức cảm thấy không bình thường.

“Đồng Đồng, con mở cửa ra đi.” Phó Phương Hoa đập cửa, tiếng động lớn như thế, dù ngủ cũng bị đánh thức rồi chứ? Nhưng trong phòng Phương Đồng vẫn lặng như tờ.

Phó Phương Hoa vội lấy chìa khóa dự phòng ra mở cửa phòng Phương Đồng, may mà cô ấy không khóa chốt.

Lúc Phó Phương Hoa vào, Phương Đồng đang nằm nhắm mắt co người trên giường, ngay cả chăn cũng không đắp, khuôn mặt đỏ bừng. Bà sờ trán cô, sắc mặt chợt biến, con bé bị sốt rồi!

“Đồng Đồng, tỉnh lại đi con.” Phó Phương Hoa vỗ mặt Phương Đồng, nhưng cô vẫn không có phản ứng gì, trán đổ đầy mồ hôi, hơi thở lạnh ngắt. Bà lại vỗ mạnh hơn, nhưng cô vẫn không tỉnh.

Bà vội gọi điện thoại cho Phương Thừa Chí, nhưng ông ấy lại đang bận họp. Bất đắc dĩ, bà đành gọi điện thoại cho Lý Bác Minh.

“Dì, Đồng Đồng làm sao vậy?” Lý Bác Minh vừa nghe điện thoại đã vội chạy tới.

Phó Phương Hoa lo phát khóc, “Đồng Đồng sốt cao mê man, dì gọi mãi mà con bé không tỉnh, mà dì lại không bế nổi con bé. Bác Minh, phải làm sao bây giờ?”

Bà như mất hết hồn vía, bình thường còn tranh cãi ầm ĩ với Phương Đồng, nhưng đến khi cô xảy ra chuyện thì người lo lắng nhất chắc chắn là bà. Một người luôn khôn khéo như bà, vậy mà lúc này lại không nghĩ ra phải gọi 120.

Lý Bác Minh vào phòng Phương Đồng, sờ trán cô thử nhiệt độ, “Dì, bây giờ phải đưa Phương Đồng đến bệnh viện.” Vừa dứt lời, anh bế Phương Đồng lên. Phó Phương Hoa vội vàng đuổi theo, quên luôn cả thay giày.

“Bác sĩ, con gái tôi sao rồi?” Phó Phương Hoa lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là sốt hơi cao thôi, truyền dịch là ổn rồi.”

Phó Phương Hoa cuối cùng cũng bớt lo, “Cảm ơn bác sĩ.”

Đã truyền dịch rồi, nhưng Phương Đồng vẫn chưa tỉnh, lông mày nhíu chặt, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt, hình như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn nào đó. Lý Bác Minh ngồi trên giường nhìn cô, đáy mắt đầy vẻ đau lòng.

“Dì, ở đây có cháu trông Đồng Đồng rồi, dì về thay đồ trước đi.” Thấy Phó Phương Hoa còn mặc đồ ở nhà, Lý Bác Minh nói.

Phó Phương Hoa lắc đầu, “Đợi Đồng Đồng hạ sốt rồi hẵng nói. Cũng không biết con bé bị làm sao nữa, hôm qua về là liền giam mình trong phòng, dì hỏi chuyện cũng không trả lời. Đã lâu rồi con bé không sốt, bây giờ đột nhiên thế này, làm dì sợ muốn chết.”

“Dì, Đồng Đồng không sao đâu, đợi lát nữa sẽ hạ sốt thôi.” Lý Bác Minh an ủi bà ấy.

Phó Phương Hoa cố cười, “Bác Minh, hôm nay may mà nhờ cháu, dì thật sự là sợ đến mức mất hết hồn vía.”

Lý Bác Minh cười cười, “Dì đừng khách sáo như vậy. Sau này có việc gì dì cứ gọi điện thoại cho cháu. Chắc là dì vẫn chưa ăn cơm đúng không ạ, để cháu đi mua cho dì.”

“Cảm ơn cháu, Bác Minh.”

Phó Phương Hoa không thấy đói nên chỉ ăn vài miếng rồi thôi. Lý Bác Minh vẫn còn ở trong phòng bệnh, chưa thấy Phương Đồng tỉnh, anh vẫn còn lo lắng. Một lát sau, Phương Thừa Chí cũng đến bệnh viện.

“Bác Minh, cháu về trước đi, ở đây có chú với dì rồi, ngày mai cháu còn phải đi làm, đừng làm lỡ công việc của cháu.” Thấy Lý Bác Minh ngồi trong hành lang, Phương Thừa Chí bèn nói với anh.

“Chú Phương, cháu không sao đâu ạ. Đợi Phương Đồng truyền dịch xong, cháu sẽ đưa chú với dì về rồi về nhà luôn. Cháu còn trẻ, về muộn một chút cũng sẽ không ảnh hưởng tới công việc.”

Thấy anh nhất quyết muốn ở lại, Phương Thừa Chí cũng không nói gì nữa, chỉ cảm thấy áy náy trong lòng. Ông thật sự thích chàng trai này, nhưng con gái ông không thích người ta thì biết làm sao.

Truyền dịch xong mà Phương Đồng vẫn chưa hạ sốt, bác sĩ đề nghị để cô ở lại bệnh viện để tiếp tục quan sát, Lý Bác Minh liền đi làm thủ tục nhập viện. Bởi vì phải qua đêm trong bệnh viện, cần có đồ để thay, cho nên Phương Thừa Chí đưa vợ về nhà lấy đồ dùng hằng ngày.

Lý Bác Minh ngồi cạnh giường Phương Đồng, nắm bàn tay không truyền dịch của cô, mắt nhìn khuôn mặt cô.

“Đinh Minh Huy, tôi hận anh.” Bỗng, Phương Đồng thốt ra vài chữ rất khẽ, không ai nghe thấy cả, ngoại trừ Lý Bác Minh.

Đôi mắt Lý Bác Minh tối sầm lại. Nhìn Phương Đồng vẫn còn đang nhắm mắt, nhất là khi thấy giọt nước nơi khóe mắt cô, trái tim anh đau nhói như bị ai đó đâm vào. Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

“Đồng Đồng, rốt cuộc em đã xảy ra chuyện gì?” Lý Bác Minh nhẹ giọng hỏi, nhưng cô vẫn hôn mê không tỉnh.

Mãi cho đến nửa đêm, Phương Đồng mới hạ sốt. Sáng ngày hôm sau, lúc cô tỉnh lại đã thấy một cái đầu đen tựa vào cạnh giường của cô ngủ, một tay người đó vẫn còn nắm tay cô.

Phương Đồng nghiêng đầu nhìn Lý Bác Minh, muốn rút tay mình ra nhưng lại làm anh ấy tỉnh giấc.

Thấy Phương Đồng tỉnh lại, Lý Bác Minh rất vui vẻ, “Đồng Đồng, em tỉnh rồi. Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Phương Đồng lắc đầu, “Em muốn uống nước.”

Lý Bác Minh đi rót một ly nước ấm, rồi đỡ cô ngồi dậy, đưa nước tới bên miệng cô. Phương Đồng đỡ tay anh uống vài ngụm, cổ họng của cô cứ như bị lửa đốt, rất khó chịu.

“Muốn uống nữa không?”

Phương Đồng lắc đầu, “Sao em lại ở bệnh viện?”

“Hôm qua em sốt đến hôn mê, dì rất lo lắng. Nếu không phải kịp thời đưa em đến bệnh viện thì em đã sốt đến đần luôn rồi.” Lý Bác Minh nói đùa, nhưng Phương Đồng lại không cười nổi.

“Ba mẹ em đâu?”

“Chú dì ở cạnh em cả đêm, anh vừa bảo bọn họ về nghỉ trước rồi. Em có đói

không? Muốn ăn gì thì nói, anh đi mua cho em.”

Phương Đồng lắc đầu, bây giờ cô không muốn ăn gì cả.

“Đồng Đồng, sao hôm qua em bỗng nhiên lại phát sốt?” Lý Bác Minh hỏi Phương Đồng.

Trong mắt Phương Đồng hiện vẻ đau đớn, “Em mệt rồi, em muốn ngủ.” Dứt lời, cô liền nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Thấy Phương Đồng tránh né câu hỏi của mình, mắt Lý Bác Minh tối sầm lại, dịu dàng nói: “Được rồi, em hãy ngủ một giấc thật ngon. Anh vẫn ở đây, có gì thì nói với anh.”

Phương Đồng không nói lời nào, hình như là đang ngủ, chỉ là mí mắt run nhẹ tố cáo cô vẫn còn thức.

Lý Bác Minh ngồi cạnh giường bệnh, lấy máy tính bảng ra xử lý công việc. Trong phòng bệnh liền trở nên yên tĩnh.

Phương Đồng không định ngủ, nhưng cơ thể cô thật sự mệt mỏi, bất giác ngủ thiếp đi. Nghe hơi thở đều đều của cô, Lý Bác Minh mới bỏ máy tính bảng xuống, dém chăn lại cho cô, thở dài.

http://tieulun.hopto.org

Điện thoại của Phương Đồng đổ chuông, Lý Bác Minh cầm lên xem, là Đinh Minh Huy gọi. Anh biết anh ta là bạn trai của cô, vốn định tắt máy, nhưng lại bấm nghe.

“Đồng Đồng, chúng ta đừng chia tay được không? Anh biết anh sai rồi, anh bảo đảm sẽ không có lần sau nữa. Hôm nay anh sẽ xin từ chức, tránh xa người phụ nữ kia. Em đừng bỏ anh mà, anh không thể thiếu em. Đồng Đồng, anh yêu em.” Vừa bắt máy, giọng nói của Đinh Minh Huy đã dồn dập truyền tới từ đầu dây bên kia.

Vẻ mặt Lý Bác Minh rất u ám. Anh nhìn Phương Đồng, lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh, “Bây giờ Phương Đồng không tiện nghe điện thoại.”

Đinh Minh Huy ngừng nói, chất vấn: “Anh là ai? Sao điện thoại của Phương Đồng lại ở trong tay anh?”

“Tôi là bạn của Phương Đồng, bây giờ cô ấy có việc, không tiện nghe điện thoại, tạm thời anh đừng gọi tới nữa.” Lý Bác Minh lạnh giọng nói rồi cúp điện thoại.

Thấy cuộc gọi kết thúc, Đinh Minh Huy chợt nhớ tới người đàn ông đến công ty đón Phương Đồng. Là người đàn ông đó sao? Tại sao người đàn ông đó lại nghe điện thoại của Phương Đồng? Chẳng lẽ cả đêm qua bọn họ ở bên nhau?

Càng nghĩ, sắc mặt Đinh Minh Huy mặt càng khó coi. Chỉ cần nghĩ tối qua Phương Đồng ở cạnh một người đàn ông khác là anh ta đã muốn giết người.

Đinh Minh Huy gọi lại, Lý Bác Minh bấm từ chối rồi tắt máy luôn. Sau đó, anh để điện thoại qua một bên, tiếp tục xử lý công việc.

***

Từ sau lần Thẩm Quân Dục dẫn Ôn Hề Dao cùng đi ăn với Sở Vân Dung thì bà liền rất thích cô, thỉnh thoảng lại gọi điện thoại cho cô, trưa nay còn hẹn cô ấy đi ăn cơm.

“Dì, cháu xin lỗi, cháu tới muộn.” Ôn Hề Dao ái ngại nói với Sở Vân Dung.

Sở Vân Dung khoát tay, “Không đâu, dì cũng vừa mới tới thôi, mau ngồi đi. Dì thấy sắc mặt cháu hơi tiều tụy, có phải công việc mệt lắm không?”

Sắc mặt Ôn Hề Dao thật sự rất kém. Gần đây cô đang dính vào một vụ kiện cáo nên đã một tuần không được nghỉ ngơi đàng hoàng, vốn định trưa nay ở lại phòng làm việc nghỉ một lát, ai ngờ Sở Vân Dung lại gọi cô đi ăn.

“Chắc là do tối qua cháu ngủ không ngon.” Ôn Hề Dao sờ mặt mình, trả lời qua loa.

“Con gái đừng liều mạng như vậy, cháu xem cháu gầy chưa kìa. Dì thấy Thanh Lan nhà dì đã gầy lắm rồi, mà cháu còn gầy hơn cả con bé nữa. Mấy

cô gái trẻ bây giờ đều thích gầy, dì cũng thích, nhưng mà phải chú ý giữ sức khỏe, biết chưa?”

Ôn Hề Dao vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên mặt, không hề thấy khó chịu vì những lời nói của Sở Vân Dung, “Dì, cháu gầy bẩm sinh rồi, chứ thật ra cháu ăn nhiều lắm đấy.”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Ôn Hề Dao là một người khéo ăn khéo nói, luôn đúng lúc nói một vài câu để Sở Vân Dung không cảm thấy bà đang độc thoại. Sau vài lần tiếp xúc, Sở Vân Dung rất vừa ý Ôn Hề Dao, còn nhắc đến cô ấy mấy lần với Thẩm Khiêm và Thẩm lão gia. Bây giờ, cả nhà họ Thẩm đều biết đến sự tồn tại của cô ấy. Đối với chuyện này, Thẩm Quân Dục cũng rất bất đắc dĩ. Anh và Ôn Hề Dao thật sự không có gì cả, nhưng hình như mẹ anh lại muốn ghép bọn họ thành đôi.

Ăn cơm xong, Sở Vân Dung vốn định gọi tài xế tới đón bà, nhưng Ôn Hề Dao lại nói để cô đưa bà về. Bà tất nhiên là cầu còn không được, vì như thế có thể ở cạnh cô lâu hơn.

Đến cửa Đại Viện, Sở Vân Dung thấy Thẩm Hi Đồng đang đứng ở cửa. Đây là lần tiên bà gặp lại Thẩm Hi Đồng đầu tiên kể từ khi bà xuất viện.

Thẩm Hi Đồng không vào Đại Viện, thật ra không phải cô ta không muốn vào, mà là bây giờ cô ta không thể vào được nữa. Nhà họ Thẩm đã nói với cảnh vệ, sau này không cho Thẩm Hi Đồng vào. Vì thế, đây là lần đầu tiên Thẩm Hi Đồng bị chặn ở ngoài cửa. Cô ta tức giận muốn bỏ đi, nhưng lại nhớ tới tình cảnh của mình bây giờ thì đành nhịn xuống, vì cô ta cần Sở Vân Dung giúp đỡ.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta đã gọi điện thoại cho Sở Vân Dung, nhưng điện thoại của bà báo tắt máy nên cô ta đành tới Đại Viện chờ người.

Sở Vân Dung xuống xe, Thẩm Hi Đồng thấy Sở Vân Dung thì hai mắt sáng lên, “Mẹ.”

Sở Vân Dung nhìn cô gái trước mặt, vẻ mặt phức tạp. Đây là đứa con gái nuôi bà yêu thương hơn mười năm. Mấy ngày qua, bà nghĩ lại những chuyện về đứa con gái nuôi này, bất kể là nguyên nhân thôi miên hay là gì đi chăng nữa thì bà đã thật sự yêu thương nó. Thậm chí người nhà của bà còn không vừa ý vì bà đã quá yêu thương con gái nuôi, mà bỏ qua con gái ruột.

Lúc này, bà còn chưa biết chuyện Thẩm Hi Đồng và nhà họ Thẩm đã trở mặt. Thẩm Khiêm chỉ nói cho bà biết là Thẩm Hi Đồng sẽ ở cùng cha mẹ ruột của nó, còn đổi lại họ của mình, bây giờ phải gọi nó là Lý Hi Đồng rồi.

Thẩm Khiêm đổi một số điện thoại mới cho Sở Vân Dung, nên Lý Hi Đồng không liên lạc được với Sở Vân Dung cũng là bình thường. Hơn nữa, bây giờ người nhà họ Thẩm đều đã biết tình hình của Sở Vân Dung nên đều để bà ở nhà nghỉ ngơi. Hôm nay, hiếm lắm bà mới ra ngoài một chuyến là để đi ăn cùng Ôn Hề Dao.

“Mẹ.” Lý Hi Đồng gọi Sở Vân Dung, vẻ mặt uất ức.

Sắc mặt Sở Vân Dung lạnh nhạt, “Nếu đã đến rồi thì sao không đi vào?”

Lý Hi Đồng không biết trả lời như thế nào, chẳng lẽ nói nhà họ Thẩm không cho cô ta vào sao? Thậm chí cô ta còn nghi ngờ Sở Vân Dung cố ý nói những lời này.

“Mẹ, con nhớ mẹ, sao mẹ không nghe điện thoại của con?” Cô ta cảm thấy rất uất ức, dù nhà họ Thẩm gia không cần cô ta nữa, nhưng… ít nhất… Sở Vân Dung sẽ vẫn còn quan tâm cô ta, vì bà thật lòng yêu thương cô ta.

Sở Vân Dung biết Thẩm Khiêm đổi số điện thoại cho bà là vì không muốn bà liên lạc với Lý Hi Đồng nữa. Chuyện trên mạng ầm ĩ như vậy tất nhiên bà cũng biết. Nhưng bà đã cố gắng không quan tâm đến chuyện đó nữa. Hằng ngày ở nhà pha trà, làm vườn, hoặc là đánh đàn, hoàn toàn không quan tâm tới chuyện bên ngoài.

“Mẹ, mẹ không cần con nữa sao?” Thấy Sở Vân Dung không có phản ứng gì, lòng Lý Hi Đồng chùng xuống, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoảng. Vì chuyện trên mạng quá ầm ỹ nên cô ta bị hủy hết hợp đồng quảng cáo. Không chỉ như vậy, cô ta còn phải bồi thường cho hãng một số tiền lớn, dùng hết tất cả tiền tiết kiệm của cô ta cũng không đủ. Mà hãng quảng cáo này cứ như hẹn giờ, ngày nào cũng gọi điện thoại giục cô ta mau trả tiền, nếu không thì họ sẽ kiện cô ta ra tòa. Trong nhà lại ngột ngạt khó chịu, khiến cho Lý Hi Đồng mấy ngày qua đã phải chịu đau khổ còn hơn hai mươi năm trong quá khứ gộp lại.

Bây giờ cô ta đã hiểu rất rõ rồi, sau khi rời khỏi nhà họ Thẩm, cô ta chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Thậm chí vị trí của cô ta trong dàn nhạc cũng đã bị thay thế, bởi vì danh tiếng bây giờ của cô ta có ảnh hưởng xấu tới sự phát triển của dàn nhạc.

Mặc dù dàn nhạc do Sở Vân Dung quản lý, nhưng lại không phải do một mình bà sáng lập cho nên không chỉ một mình bà quyết định là được. Trước kia, Lý Hi Đồng không mang tiếng xấu, bản thân cô ta biểu hiện cũng không tệ, Sở Vân Dung lại muốn nâng đỡ cô ta, tất nhiên là có người nể mặt. Nhưng bây giờ không giống như trước nữa rồi, đã có người nghe phong thanh rằng Lý Hi Đồng bị nhà họ Thẩm đuổi ra ngoài, cô ta không còn ở nhà họ Thẩm nữa mà ở cùng cha mẹ ruột của mình, chứng tỏ lời đồn là thật. Vì thế, Lý Hi Đồng vốn như cá gặp nước trong dàn nhạc, bây giờ mỗi bước đi đều rất khó khăn.

Gắng gượng được một thời gian, cô ta chịu không nổi nữa, chỉ đành đi tìm Sở Vân Dung.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ. Lúc trước con nghe nói mẹ bệnh nên con có đến bệnh viện thăm mẹ, nhưng ba không cho con vào. Con biết ba đang trách con, nhưng con xin mẹ hãy tin con. Những điều trên mạng nói không phải là thật, con không hại Thanh Lan, cũng không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với nhà họ Thẩm.” Lý Hi Đồng vừa khóc vừa nói, khuôn mặt hốc hác, dáng vẻ khóc không thành tiếng rất dễ khiến người ta đau lòng. Trong lòng Sở Vân Dung rất khó chịu, nhưng bà không bước lên an ủi cô ta như trước nữa.

Ôn Hề Dao ngồi trong xe xem kịch. Cô biết người này, không ngờ hôm nay lại gặp được ở đây, mà nói thật, người này cũng không xinh đẹp như trong ảnh chụp.

“Dì, ai thế ạ?” Ôn Hề Dao xuống xe, kéo cánh tay Sở Vân Dung, cười dịu dàng hỏi.

“Đây là…” Sở Vân Dung định nói là con gái của dì, nhưng lời đến miệng lại thành “Lý Hi Đồng“.

Mắt Lý Hi Đồng tối sầm lại, ngay cả nụ cười trên mặt cũng trở nên gượng gạo.

Ôn Hề Dao cười thấu hiểu, “Dì, con đưa dì vào, đứng ở bên ngoài lạnh lắm.”

Sở Vân Dung gật đầu, định theo Ôn Hề Dao lên xe thì Lý Hi Đồng chợt gọi, “Mẹ, con cầu xin mẹ giúp con.”

Bất chấp có người ngoài ở đây, Lý Hi Đồng vẫn vội vã nói. Cô ta sợ nếu còn không nói nữa thì Sở Vân Dung sẽ thật sự rời đi luôn.

Sở Vân Dung dừng bước, nhìn về phía Lý Hi Đồng. Mắt cô ta sáng ngời, cô ta biết là Sở Vân Dung vẫn còn yêu thương cô ta mà, chắc chắn sẽ không mặc kệ cô ta.

“Mẹ, bây giờ con bị hãng quảng cáo đòi nợ, bọn họ nói nếu con còn không trả tiền thì sẽ đi kiện con. Mẹ, mẹ có thể nể tình chúng ta làm mẹ con hơn mười năm mà giúp con không?” Thấy dáng vẻ hạ mình cầu xin của Lý Hi Đồng, Sở Vân Dung rất đau lòng. Dù sao cũng là đứa con gái bà nuôi hơn mười năm, nếu nói trong lòng không có chút gợn sóng nào thì là nói dối. Nhưng nhớ lại chuyện Lý Hi Đồng đã làm với Thẩm Thanh Lan, chút đau lòng này cũng biến mất.

http://tieulun.hopto.org

“Mẹ không giúp được con.” Sở Vân Dung từ tốn nói.

“Đừng mà, mẹ, chỉ cần mẹ muốn là có thể giúp con mà. Mẹ, lẽ nào mẹ cũng tin rằng những chuyện đó là do con làm sao?” Lý Hi Đồng rưng rưng nước mắt.

Lý Hi Đồng không nhắc tới những chuyện kia còn đỡ, nhưng cô ta đã nhắc lại thì làm Sở Vân Dung lại không nhớ tới những chuyện đó. Bà đứng thẳng lưng nhìn Lý Hi Đồng, “Đồng Đồng, con đặt tay lên ngực tự hỏi xem bao nhiêu năm qua mẹ đối xử với con thế nào? Mẹ xem con như con gái ruột của mình, nhưng con lại đối xử với Thanh Lan như thế nào? Con bé là con gái ruột của mẹ, lúc con làm những chuyện đó, con có nghĩ tới tình cảm mẹ con giữa chúng ta không?”

Lý Hi Đồng thu vẻ nhu nhược trên mặt lại, ánh mắt lạnh dần, “Mẹ, rốt cuộc mẹ vẫn không tin con, cho rằng con làm những chuyện đó. Mẹ luôn nói coi con là con gái ruột, nhưng nếu thật sự là như thế thì sao bây giờ mẹ lại không cần con nữa?”

“Mẹ nghĩ đứa con gái Thẩm Thanh Lan của mẹ thật sự vô tội sao? Nó còn ác độc hơn cả con. Nó không chỉ cướp đi người đàn ông con yêu nhất, mà còn cướp đi tất cả mọi thứ vốn thuộc về con. Bây giờ con thân bại danh liệt cũng là do nó ban tặng. Đứa con gái mẹ nghĩ rằng hiền lành thiện lương đó thật ra chính là một người trong ngoài bất nhất, một con kỹ nữ vô cùng dối trá.”

“Chát!”

Lý Hi Đồng nhìn Sở Vân Dung với ánh mắt không thể tin nổi, “Mẹ, mẹ đánh con… chỉ vì con nói ra sự thật?”

Sở Vân Dung sững sờ nhìn tay của mình, cứ như không thể tin được bà vừa tát Lý Hi Đồng. Vừa nghe Lý Hi Đồng nói xấu Thẩm Thanh Lan, trong lòng bà đã dâng lên một ngọn lửa giận, ngay khi bà chưa ý thức được chuyện gì thì đã ra tay rồi.

“Đồng Đồng, mẹ…” Sắc mặt Sở Vân Dung bối rối.

“Dì, hôm qua cháu có gọi điện thoại cho Thanh Lan, hình như em ấy bị bệnh, bây giờ em ấy khỏe hơn chưa ạ?” Ôn Hề Dao bỗng nhiên cắt lời Sở Vân Dung.

“Hả?” Sở Vân Dung mờ mịt mất một lúc, rồi chợt nhận ra Ôn Hề Dao vừa nói gì, bà quýnh quáng lên hỏi: “Thanh Lan bệnh? Sao đột nhiên lại bệnh?”

“Cháu cũng không biết. Hôm qua cháu gọi điện thoại cho em ấy, định hẹn đi ăn, ai ngờ lại thấy giọng của em ấy là lạ, sau đó mới biết em ấy bị sốt. Cháu cứ tưởng dì biết chuyện này, bây giờ xem ra là cháu nhiều chuyện rồi.” Ôn Hề Dao áy náy nói.

Nghe tin Thẩm Thanh Lan phát sốt, Sở Vân Dung đâu còn tâm trạng nào mà lo chuyện khác nữa, “Cái con bé này, bệnh cũng không biết về nhà, chỉ tự mình chịu đựng.” Vừa dứt lời, Sở Vân Dung chợt nhớ tới Thẩm Thanh Lan

lớn lên trong cô nhi viện, có lẽ là từ nhỏ con bé luôn phải chịu đựng như thế này rồi. Trong phút chốc, bà vô cùng đau lòng, làm gì còn quan tâm tới Lý Hi Đồng được nữa. Bà kéo tay Ôn Hề Dao, định rời đi.

"Mẹ, mẹ thật sự ác độc như thế sao?" Giọng Lý Hi Đồng vang lên sau lưng. Sở Vân Dung dừng bước, nhưng không xoay người lại, "Hi Đồng, bây giờ mẹ còn có việc, hôm khác hãy nói chuyện của con."

Ôn Hề Dao quay đầu, nhìn Lý Hi Đồng cười cười, rồi đi theo Sở Vân Dung.

Nhìn theo chiếc xe từ từ chạy khỏi tầm mắt, sắc mặt Lý Hi Đồng đen thui hoàn toàn.

Ôn Hề Dao đưa Sở Vân Dung đến Giang Tâm Nhã Uyển. Lúc thấy bà, Thẩm Thanh Lan rất kinh ngạc, "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Sở Vân Dung kéo tay Thẩm Thanh Lan, quan sát từ trên xuống dưới, còn sờ trán cô thử nhiệt độ, "Con bé này, bị sốt cũng không biết đi bệnh viện, tự mình chịu đựng làm gì, không biết gọi cho mẹ sao?"

Thẩm Thanh Lan còn không hiểu ra sao, nhưng thấy Ôn Hề Dao nháy mắt với cô, còn nói bằng khẩu hình miệng "Lý Hi Đồng", mặc dù cô còn chưa hiểu gì, nhưng có lẽ đây là cái cớ của Ôn Hề Dao, nên cô bèn phối hợp nói: "Mẹ, bệnh nhẹ thôi mà, con uống thuốc rồi ngủ một giấc là khỏe, bây giờ con không sao hết."

Sở Vân Dung vừa sờ trán Thẩm Thanh Lan, biết nhiệt độ cơ thể cô vẫn bình thường, nhưng bà vẫn không yên lòng, “Hay là chúng ta đến bệnh viện kiểm tra lại đi, dù là cảm nhẹ cũng không thể xem thường.”

“Không cần đâu mẹ, con thật sự không sao.” Thẩm Thanh Lan từ chối, thật ra cô vẫn chưa quen với việc Sở Vân Dung thay đổi thái độ với cô. Suy nghĩ một lát, cô lại nói: “Mẹ, con chưa ăn trưa nữa, bây giờ hơi đói bụng.”

Sở Vân Dung lập tức nói: “Mẹ đi nấu gì đó cho con ăn, con đợi một lát. Hề Dao, làm phiền cháu ở cùng Thanh Lan một lát nhé.”

“Vâng.” Ôn Hề Dao đáp. Đợi Sở Vân Dung vào phòng bếp, cô liền kể lại chuyện lúc nãy cho Thẩm Thanh Lan nghe rồi kết luận: “Người chị nuôi này của em sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, có lẽ sẽ còn tìm mẹ em nữa.”

Mắt Thẩm Thanh Lan tối lại, “Cảm ơn chị Dao vì chuyện lần này.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 215: Phó lão gia nguy kịch, cô phó trở lại

Ôn Hề Dao cười, “Đừng khách sáo với chị như vậy.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Cũng đúng, có khi tương lai chị là chị dâu của em cũng nên, đúng là không cần quá khách sáo.”

Dứt lời, khóe mắt cô quan sát nét mặt của Ôn Hề Dao. Cô vừa nói đùa, nhưng cũng vừa dò xét thái độ của cô ấy, bởi vì gần đây Sở Vân Dung luôn lẩm bẩm bên tai cô là Ôn Hề Dao tốt thế này tốt thế kia, mà cô cũng hơi ghét bỏ Thẩm Quân Dục đã ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn là một xử nam độc thân. Nếu Ôn Hề Dao thích anh ấy thì cũng không tệ lắm.

Ôn Hề Dao bất đắc dĩ lắc đầu, “Ngay cả em cũng trêu ghẹo chị, bọn chị chỉ là mối quan hệ hợp tác bình thường.”

Thấy Ôn Hề Dao không giống đang nói đùa, Thẩm Thanh Lan tiếc nuối nhún nhún vai, “Được rồi, xem như em chưa nói gì đi. Nếu mẹ em có làm phiền chị thì em có thể nói vài lời với mẹ.”

“Không cần đâu, dì rất tốt tính, thỉnh thoảng ăn chung vài bữa cơm cũng rất vui.”

Nếu người ta đã không ngại thì Thẩm Thanh Lan cũng không nói thêm gì

nữa. Đúng lúc này, Sở Vân Dung đi ra từ trong nhà bếp, trong tay bưng một tô mì, “Thanh Lan, qua đây ăn mì.”

Mì trứng cà chua đơn giản, bên trên còn có vài cọng rau xanh, Sở Vân Dung nói: “Mẹ không tính là biết nấu cơm, chỉ biết phụ nấu thôi, con ăn đỡ trước đi, tối về mẹ bảo chị Tống nấu món ngon cho con.”

Dù là trước hay sau khi kết hôn thì điều kiện cuộc sống của Sở Vân Dung đều rất tốt, không cần bà phải xuống bếp. Món duy nhất bà biết làm là món mì trứng cà chua mà bà học lúc còn trẻ để nấu cho Thẩm Khiêm ăn. Nếu hỏi Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung có chỗ nào giống nhau thì chắc là tài nấu nướng rồi, cả hai người đều không biết nấu cơm.

Sở Vân Dung khẩn trương nhìn Thẩm Thanh Lan. Đã bao nhiêu năm rồi bà không xuống bếp, không biết lần này nấu như thế nào. Lần đầu tiên nấu cho con gái ăn mà không ngon thì xấu hổ lắm.

Thẩm Thanh Lan nếm thử một miếng, mùi vị rất bình thường, còn hơi mặn, “Ngon lắm ạ, cảm ơn mẹ.”

Sở Vân Dung thở phào một hơi, cười dịu dàng, “Con thích thì ăn nhiều một chút.”

Thẩm Thanh Lan vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục ăn mì.

“Hề Dao, trong bếp vẫn còn mì, cháu muốn ăn thêm nữa không?” Sở Vân Dung hỏi Ôn Hề Dao. Tuy trưa nay bà và cô đã ăn rồi, nhưng bà sợ cô ăn hơi ít sẽ đói.

Ôn Hề Dao lắc đầu, “Dì, cháu mới ăn cơm trưa với dì, bây giờ vẫn còn no lắm.”

Thấy Thẩm Thanh Lan ăn hết tô mì, Sở Vân Dung lại hỏi: “Ăn nữa không con? Mẹ lấy thêm cho con nhé?”

“Con ăn no rồi mẹ.” Thẩm Thanh Lan từ chối, bây giờ cô chỉ muốn uống nước mà thôi. Cô bưng tô lên, từ chối yêu cầu rửa bát của Sở Vân Dung. Vào nhà bếp, chuyện đầu tiên cô làm là uống một hơi hai ly nước.

“Thanh Lan, con về nhà cùng mẹ đi. Con mới hết bệnh, con ở một mình mẹ không yên tâm.” Sau khi Ôn Hề Dao đi, Sở Vân Dung bèn nói với Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không cần đâu mẹ, tối nay Hoành Dật trở về, anh ấy được nghỉ hai ngày.”

“Hoành Dật về?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, sáng nay Phó Hoành Dật đã gọi điện thoại nói với cô.

Sở Vân Dung yên tâm, bà dặn dò Thẩm Thanh Lan thêm vài câu rồi mới về nhà. Thẩm Thanh Lan ngồi trên ghế sô-pha, vẻ mặt bất đắc dĩ. Cô thật sự vẫn chưa quen với dáng vẻ yêu thương lo lắng của Sở Vân Dung. Cô đã gọi cho bác sĩ tâm lý Chu, người điều trị cho Sở Vân Dung. Bác sĩ đã giải thích rằng trước đây Sở Vân Dung bị thôi miên nhiều lần, xem Lý Hi Đồng là cô, rồi chuyển hết tình cảm dành cho cô sang cô ta. Bây giờ bà dần dần tỉnh táo nên như vậy mới là bình thường. Nói thẳng ra, đây mới là tình yêu thương con gái thật sự của Sở Vân Dung, cô cứ đón nhận là được rồi.

Phó Hoành Dật về nhà trước giờ hẹn, thấy Thẩm Thanh Lan đang định vẽ gì đó. Chắc là cô vừa bày ra nên tờ giấy trên giá vẽ vẫn còn trắng tinh.

“Em vẽ gì thế?” Phó Hoành Dật nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Thanh Lan thấy anh về thì rất vui, bèn đặt bút xuống, đứng lên nói: “Anh về sớm vậy?”

“Ừ.” Phó Hoành Dật thấy sắc mặt cô không tệ mới yên tâm, “Em có uống thuốc đúng giờ không?”

“Em uống rồi, ngày mai là tới ngày đi lấy thuốc.”

Phó Hoành Dật dĩ nhiên là biết ngày mai là ngày đi lấy thuốc, vì lý do này nên anh mới về nhà. Sờ tay Thẩm Thanh Lan thấy vẫn còn lành lạnh, anh nhíu mày, “Ngày mai bảo bác sĩ đổi đơn thuốc khác.”

http://tieulun.hopto.org

Uống lâu vậy rồi mà vẫn không thấy hiệu quả, Phó Hoành Dật hoài nghi thuốc này chẳng có tác dụng gì.

“Đâu có nhanh như vậy được, thuốc Đông y vốn có hiệu quả chậm mà. Đừng nói chuyện này nữa, nếu anh về sớm thế này thì tối nay chúng ta về Đại Viện ăn cơm với ông nội đi.” Thẩm Thanh Lan đề nghị.

Phó Hoành Dật không có ý kiến gì, anh thay đồ rồi lái xe chở Thẩm Thanh Lan đi. Trong nhà chỉ có dì Triệu, Phó lão gia đã ra ngoài uống trà với bạn.

Đến bữa cơm tối, Phó lão gia về nhà, thấy cháu trai và cháu dâu thì rất vui vẻ, vì thế buổi tối uống nhiều hơn hai chén, ai ngờ lại xảy ra chuyện.

Phó Hoành Dật ngủ tới nửa đêm thì chợt nghe tiếng kêu của Phó lão gia. Anh mở choàng mắt, nhảy xuống giường, mở cửa phòng xông ra ngoài.

Phó lão gia nằm bất tỉnh dưới sàn nhà, máu không ngừng chảy ra từ đầu ông. Khuôn mặt Phó Hoành Dật lập tức biến sắc, “Ông nội!”

Thẩm Thanh Lan cũng chạy theo Phó Hoành Dật ra ngoài, thấy ông như vậy thì cũng biến sắc, chạy về phòng gọi điện thoại.

Tiếng động ồn ào đánh thức dì Triệu, trong nhà lập tức loạn cả lên. Xe cấp

cứu 120 hơn nửa đêm chạy vào quân khu Đại Viện, nên người khác đều biết chuyện. Sáng sớm hôm sau, tin tức Phó lão gia nằm viện lan khắp toàn bộ quân khu.

Thẩm lão gia hay tin, liền bảo Thẩm Quân Dục đưa ông đến bệnh viện. Phó lão gia vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, Phó Hoành Dật dựa người vào tường, Thẩm Thanh Lan đứng cạnh anh.

“Tình hình thế nào?” Thẩm lão gia hỏi Phó Hoành Dật.

Vẻ mặt Phó Hoành Dật ảm đạm, giọng điệu trầm trầm, “Tạm thời chưa rõ, bác sĩ vẫn đang cấp cứu.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao đang yên đang lành lại nhập viện?”

“Hôm qua ông nội uống rượu hơi nhiều, đến khuya đi vệ sinh thì ngã từ cầu thang tầng hai xuống.” Thẩm Thanh Lan thấp giọng nói, tâm trạng rất tệ. Tuy người ở trong phòng cấp cứu không phải là ông nội ruột của cô, nhưng lại vô cùng yêu thương cô, còn là ông nội của người đàn ông cô yêu. Bởi vậy, cô cũng lo lắng không kém gì Phó Hoành Dật.

Lúc này, vẻ mặt Thẩm lão gia cũng trở nên khó coi. Ngã từ cầu thang tầng hai xuống, ngay cả người trẻ tuổi cũng có thể mất mạng, huống chi là một ông lão đã hơn tám mươi tuổi như Phó lão gia. Thẩm lão gia nhìn về phía phòng cấp cứu với ánh mắt đầy lo lắng.

Thẩm Quân Dục không biết phải an ủi Phó Hoành Dật như thế nào, chỉ đành im lặng không nói gì. Sở Vân Dung cũng im lặng. Mãi cho đến chín giờ sáng, cửa phòng cấp cứu mới mở ra. Thấy bác sĩ bước ra, Phó Hoành Dật lập tức đi tới.

“Bác sĩ, tình hình ông nội tôi thế nào?”

“Bệnh nhân bị gãy xương tay phải, còn những chỗ khác chỉ bị trầy xước da. Nhưng phiền phức là ông ấy bị va đập phần đầu, mất một lượng máu lớn, nếu không thể kịp thời tỉnh lại thì người nhà phải chuẩn bị tâm lý.”

Chuẩn bị tâm lý nghĩa là gì, mọi người ở đây đều biết rõ. Sắc mặt Phó Hoành Dật tái nhợt, anh nhìn bác sĩ với ánh mắt âm trầm. Bác sĩ cũng biết người nằm bên trong là một người rất đáng được tôn kính, nhưng bọn họ đã cố gắng hết sức, còn lại phải xem ý trời rồi.

“Thiếu tướng Phó, chúng tôi rất xin lỗi, nhưng thật sự chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.” Đây là bệnh viện quân khu tốt nhất thủ đô, bác sĩ phẫu thật cho Phó lão gia cũng là chuyên gia nổi tiếng toàn quốc. Dù trong lòng Phó Hoành Dật có nghĩ như thế nào thì cũng không thể làm khó bác sĩ được. Anh im lặng không nói lời nào.

Thẩm Thanh Lan bước lên cảm ơn bác sĩ. Thẩm Quân Dục đi làm thủ tục nhập viện. Phó lão gia được đưa vào ICU, chỉ cần có thể khôi phục ý thức trong vòng 24 giờ đồng hồ thì ông sẽ vượt qua được cơn nguy kịch.

“Phó Hoành Dật, cô gọi cho anh.” Thẩm Thanh Lan nói với Phó Hoành Dật.

Anh đứng bên ngoài ICU, nhìn ông nội nằm bên trong, dây rợ cắm đầy người. Một lúc lâu sau, anh mới "ừ" một tiếng.

Anh gọi điện thoại cho phía quân đội, bảo Cố Dương và Cố Khải trở về, rồi lại gọi cho Cố Bác Văn, Phó Tĩnh Đình là người cuối cùng đến.

Phó Tĩnh Đình không ngờ lại gặp lại ba mình trong tình huống này. Bà vẫn cho rằng mình và ba còn rất nhiều thời gian, nhưng bây giờ lại có người nói với bà rằng đây có thể là lần cuối cùng bà được gặp ông.

"Rốt cuộc là mấy đứa chăm sóc ông nội thế nào mà để ông ngã cầu thang như vậy?" Phó Tĩnh Đình lạnh giọng chất vấn Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan, nói đúng hơn là chất vấn Thẩm Thanh Lan, bởi cô là người thường xuyên ở nhà.

"Tĩnh Đình, em tỉnh táo một chút đi, đây không phải lỗi của Thanh Lan." Cố Bác Văn khuyên Phó Tĩnh Đình.

Phó Tĩnh Đình lạnh lùng nhìn Cố Bác Văn, "Đương nhiên là anh không lo lắng rồi, người nằm bên trong đâu phải ba anh… Thanh Lan, bình thường ba cô xem cháu như cháu gái ruột, còn thương cháu hơn cả Hoành Dật. Cháu biết rõ ông ấy lớn tuổi rồi, sao không ngăn ông ấy uống rượu?"

Thẩm Thanh Lan cúi đầu, "Cháu xin lỗi." Chuyện này thật sự là cô đã sai.

Phó Hoành Dật chắn trước người Thẩm Thanh Lan, trầm giọng nói: “Cô, chuyện tối hôm qua là lỗi của cháu, do cháu không ngăn ông nội uống rượu, không liên quan đến Thanh Lan. Cô đừng giận cá chém thớt.”

“Hoành Dật, cháu còn nói giúp con bé, người nằm bên trong là ông nội ruột của cháu đấy. Nếu con bé thật sự quan tâm ông nội thì ông ấy đã chẳng phải nằm bên trong không rõ sống chết thế này.” Phó Tĩnh Đình nghiêm giọng chỉ trích.

Phó Tĩnh Đình nói rất khó nghe. Sở Vân Dung thấy con gái mình bị trách mắng thì sắc mặt rất khó coi. Bà đẩy Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan ra.

“Phó Tĩnh Đình, cô nói vậy là có ý gì? Đâu phải Thanh Lan đẩy Phó lão gia xuống mà cô đi chỉ trích con bé. Cô cảm thấy Thanh Lan không chăm sóc tốt cho ông ấy, còn cô thì sao? Cô là đứa con gái duy nhất của ông ấy, nhưng lại vì chút chuyện nhỏ nhặt mà bỏ nhà đi hơn hai mươi năm trời. Cô đã làm tốt bổn phận của một người con chưa?”

Bị nhắc tới chuyện hối hận nhất, sắc mặt Phó Tĩnh Đình nhất thời trở nên tái nhợt. Bà lui ra sau vài bước, nếu không phải là Cố Bác Văn đỡ kịp thì e rằng bà đã ngã rồi.

Cố Dương thấy Phó Tĩnh Đình bị sốc thì không đành lòng, nhưng cậu không đồng tình với việc mẹ mình chỉ trích Thẩm Thanh Lan. Mọi người đều biết chuyện này không liên quan gì cô, mà mẹ cậu đang giận cá chém thớt, điều này không công bằng với cô.

Phó Tĩnh Đình lùi một bước, thì Sở Vân Dung lại tiến lên một bước, “Phó Tĩnh Đình, cô thấy áy náy là chuyện của cô, nhưng không được giận cá chém thớt lên con gái của tôi. Con gái tôi gả vào nhà cô không phải là để chịu ức hiếp. Cô muốn ra vẻ mẹ chồng thì đi mà tìm con dâu của cô ấy.”

Sở Vân Dung nói cũng chẳng dễ nghe gì, nhưng Thẩm Quân Dục cũng không cản. Lúc Phó Tĩnh Đình vừa nói chuyện là anh đã muốn ra mặt rồi, chỉ là bị Sở Vân Dung giành trước một bước mà thôi.

“Chị dâu, vừa rồi là Tĩnh Đình không đúng. Chị thông cảm cho cô ấy nhé, do cô ấy thấy ba nguy kịch, nên mới hồ đồ như thế.” Cố Bác Văn đứng chắn trước người Phó Tĩnh Đình, xin lỗi Sở Vân Dung.

Phó Tĩnh Đình cúi đầu không nói gì.

“Được rồi, mấy đứa ồn ào đủ chưa? Lão Phó còn ở bên trong chưa rõ tình hình, mà mấy đứa ở đây cãi nhau ầm ĩ thì còn ra thể thống gì?” Thẩm lão gia trầm giọng quát, trong hành lang lập tức yên tĩnh trở lại.

Cố Bác Văn kéo Phó Tĩnh Đình qua một bên, xin lỗi Thẩm lão gia, “Chú Thẩm, vừa rồi là Tĩnh Đình không đúng, chú đừng để bụng.”

Thẩm lão gia làm mặt lạnh, ông cũng là người nhìn Phó Tĩnh Đình lớn lên, đành xua tay, “Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này. Bây giờ Tĩnh Đình không bình tĩnh, cháu dẫn nó ra ngoài một lát đi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình không phản đối, nhưng trước khi đi, bà nhìn Thẩm Thanh Lan rồi xin lỗi một tiếng.

"Xin lỗi." Phó Hoành Dật nhẹ giọng nói, siết chặt tay Thẩm Thanh Lan. Cô ngẩng đầu nhìn anh, lắc đầu, "Cô nói không sai, nếu em khuyên ông nội, thì ông đã không xảy ra chuyện."

Viền mắt của cô đỏ hoe, Phó Hoành Dật thấy mà đau lòng, "Thanh Lan, vừa rồi cô nói lung tung thôi, em đừng để bụng. Nếu thật sự muốn truy cứu thì chuyện này là lỗi của anh, anh không nên uống rượu với ông."

"Được rồi, các cháu đừng đứng đây tự trách nữa." Thẩm lão gia cắt ngang lời của hai người, nhức đầu day trán.

"Cố Dương, bảo ba cháu đưa mẹ cháu về trước đi, Cố Khải cũng về đi. Vân Dung và Quân Dục cũng vậy, cả đám ở lại đây làm gì, để Hoành Dật và Thanh Lan ở lại là được rồi."

Cố Dương không muốn về, "Ông Thẩm, ông ngoại cháu…" Cậu muốn nói ông ngoại còn chưa qua cơn nguy kịch, chẳng may… thì đây là lần gặp cuối cùng, dù nói gì thì cậu ta cũng không chịu về.

Cậu ta và Cố Khải còn mặc quân trang, chạy thẳng từ quân đội về đây.

"Không muốn về nhà thì im lặng đứng sang một bên cho ông, nhìn cả đám là

ông lại thấy đau đầu.” Thẩm lão gia giận tái mặt quát.

Cố Dương và Cố Khải ngoan ngoãn đi sang một bên ngồi xuống. Phó Tĩnh Đình không kiếm chuyện thì tất nhiên là Sở Vân Dung cũng không nói gì, bà ngồi cạnh Thẩm Quân Dục và Thẩm lão gia.

Trong hành lang yên tĩnh lại.

Phó lão gia tỉnh lại vào sáng hôm sau. Phó Hoành Dật là người đầu tiên phát hiện, bởi anh vẫn luôn đứng trước cửa sổ nhìn Phó lão gia. Thấy ông mở mắt, anh liền mừng rỡ đi gọi bác sĩ: “Bác sĩ!”

“Chúc mừng mọi người, Phó lão gia đã qua cơn nguy kịch. Có điều, ông ấy đã lớn tuổi rồi, bị ngã cầu thang, lại vừa làm phẫu thuật, nên cần người thân phải chăm sóc thật tốt.”

Phó Tĩnh Đình cả đêm không ngủ, nghe lời bác sĩ nói thì vô cùng vui mừng. Đến khi Phó lão gia chuyển sang phòng bệnh thường, bà ấy không nhịn nổi nữa mà nước mắt rơi đầy mặt.

“Thanh Lan, cô xin lỗi. Chuyện hôm qua là cô không đúng, là cô giận cá chém thớt, mong cháu nể mặt Hoành Dật, tha thứ cho cô.”

Thẩm Thanh Lan thấy dáng vẻ xin lỗi thật lòng của Phó Tĩnh Đình thì nở nụ cười, “Cháu biết mà, cháu không để bụng đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan như vậy lại càng làm Phó Tĩnh Đình thấy xấu hổ. Bà không biết hôm qua mình bị sao nữa, chỉ là trong nháy mắt đó, bà cảm thấy mình như phát điên rồi, nhất là khi nghe bác sĩ nói có khả năng ba mình không qua khỏi.

“Thanh Lan, sai chính là sai, dù cháu không để trong lòng thì cũng là cô sai. Mẹ cháu nói đúng, là cô đổ lỗi của mình lên cháu. Xin lỗi cháu.” Phó Tĩnh Đình là một người thẳng thắn, dù là xin lỗi con cháu mình thì cũng không có chút do dự nào.

Thẩm Thanh Lan có thể hiểu được tâm trạng của Phó Tĩnh Đình lúc đó, cô thật sự không để tâm, thấy Phó Tĩnh Đình luôn miệng nói xin lỗi mình, trong lòng cô rất bất đắc dĩ. Thấy Thẩm Quân Dục đang qua đây, cô vội ném cho anh một ánh mắt cầu cứu.

“Cô Phó, ông Phó tỉnh rồi, đang tìm cô đấy ạ.” Thẩm Quân Dục chỉ nói một câu, Phó Tĩnh Đình đã đi ngay.

“Ông nội tỉnh rồi ạ?” Thẩm Thanh Lan vui mừng hỏi Thẩm Quân Dục. Anh ấy gật đầu, cô định đi vào nhưng bị anh ấy kéo lại, bèn khó hiểu nhìn anh.

“Cha con nhà người ta nói chuyện, em đi theo xem làm gì?”

Thẩm Thanh Lan dừng bước, lại thấy Phó Hoành Dật đi tới. Thấy anh, Thẩm Quân Dục lạnh giọng nói: “Phó Hoành Dật, em gái tôi vì cậu mà bị uất ức,

đây là lần đầu tiên nên tôi bỏ qua, nếu còn có lần sau thì chúng ta cũng đừng làm anh em nữa.”

Mặc dù Phó Tĩnh Đình đã xin lỗi nhưng Thẩm Quân Dục vẫn còn rất khó chịu. Em gái anh vô duyên vô cớ bị người ta chỉ trích, anh không tức giận mới là lạ.

Vẻ mặt Phó Hoành Dật nặng nề, nhưng không tức giận, chỉ gật đầu bảo đảm: “Sẽ không có lần sau!”

Thẩm Quân Dục từ chối cho ý kiến, “Lan Lan, anh còn có việc, anh đi về trước.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Thẩm Quân Dục đi rồi, Phó Hoành Dật thấp giọng nói với cô: “Xin lỗi em.”

Thẩm Thanh Lan không biết phải làm thế nào, sao ai cũng nói xin lỗi cô vậy? Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, bản thân cô cũng không để ý, mà hết người này đến người khác lại… Người không biết còn tưởng cô bị uất ức thấu trời thấu đất gì ấy chứ.

“Hoành Dật, em thật sự không để bụng đâu. Hơn nữa, cô cũng đã xin lỗi em rồi.”

“Không chỉ là vì chuyện này. Lúc đầu đã nói đến ngày nghỉ sẽ dẫn em ra

ngoài chơi, bây giờ ông nội xảy ra chuyện, anh…”

Thẩm Thanh Lan nở nụ cười, cô còn tưởng là vì chuyện gì chứ. Cô nghiêng đầu nhìn Phó Hoành Dật, “Trong mắt anh, em là người không nói lý như vậy sao? Chỉ vì không được đi chơi mà giận anh?”

Phó Hoành Dật gật đầu, “Tất nhiên là không phải, chẳng qua anh cảm thấy có lỗi với em thôi. Bình thường anh đã ít khi ở bên em, bây giờ lại…”

“Phó Hoành Dật, đừng nói những lời này nữa, anh đã nói rất nhiều lần rồi. Anh không cảm thấy như thế rất dông dài sao? Bây giờ chúng ta còn trẻ, sau này còn nhiều thời gian bên nhau, cần gì phải gấp chứ?”

Phó Hoành Dật nhìn người trước mắt bằng ánh mắt tràn đầy dịu dàng. Anh nắm tay Thẩm Thanh Lan, bọc bàn tay cô ở trong lòng bàn tay mình, “Thanh Lan, thật may mắn khi gặp được em.”

Lúc Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan trở lại phòng bệnh, trong phòng chỉ có Thẩm lão gia và Phó lão gia, không còn ai khác nữa.

“Lão Phó, ông nói xem, rõ ràng là biết mình không thể uống rượu mà còn cố uống. Uống thì cũng được thôi, nhưng sao ông lại để mình ngã cầu thang thế kia? Mắt ông để trang trí thôi hả?” Thẩm lão gia quở trách Phó lão gia.

Phó lão gia cũng biết mình đã khiến mọi người sợ hãi, trong lòng áy náy nên

để mặc Thẩm lão gia quở trách, chỉ nhỏ giọng thầm thì: “Tôi nào biết sẽ xảy ra chuyện như vậy đâu, tôi chỉ muốn xuống tầng uống nước thôi mà, ai ngờ lại bước hụt chân.”

“Ông còn già mồm, không tự xem mình đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn đòi uống rượu. Bây giờ thì hay chưa, tay tàn phế rồi đấy! Đáng ra ông nên què chân chứ không phải là tay mới đúng, tránh cho sau này lại nhảy nhót lung tung!”

Lúc đầu Phó lão gia còn chịu đựng nghe mắng, nhưng Thẩm lão gia càng mắng càng khó nghe, nên sắc mặt Phó lão gia cũng thay đổi, “Được rồi, được rồi, tôi nói này lão Thẩm, ông vừa vừa phải phải thôi nhé, bây giờ tôi là bệnh nhân đấy.”

“Ông còn biết mình là bệnh nhân sao? Tôi còn tưởng ông nghĩ ông là kim cương đấy.”

“Được rồi, sau này tôi không uống rượu là được chứ gì.”

“Hoành Dật, Lan Lan, nhớ kỹ lời này của ông ấy đấy. Sau này ông ấy còn uống rượu thì lấy lời này ra cản lại, mà nhớ phải tịch thu hết rượu ông ấy cất giấu.”

Phó lão gia trừng Thẩm lão gia, những cũng không phản bác.

Thẩm lão gia ngồi thêm một chút nữa rồi mới để Phó Hoành Dật đưa ông về nhà. Cả đêm qua ông không ngủ, cái thân già của ông đã sắp không chịu nổi rồi. Phó lão gia vừa tỉnh lại sau phẫu thuật nên cũng cần được nghỉ ngơi.

Bởi vì Phó lão gia nằm viện nên mấy ngày này Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan vẫn luôn ở trong bệnh viện với ông. Phó Tĩnh Đình thì không cần phải nói, bà ấy ở lại suốt 24/24.

“Được rồi, được rồi, mấy đứa về hết đi, cả ngày cứ đảo qua đảo lại trước mặt lão già này làm gì.” Thấy Phó Tĩnh Đình lại gọt trái cây cho ông ăn thêm, Phó lão gia không nhịn được mà đuổi người.

“Ba, bây giờ sức khỏe ba suy yếu, bác sĩ nói bên cạnh ba phải có người trông chừng.” Phó Tĩnh Đình không chịu về nhà, lần này ông ấy như vậy đã dọa bà sợ muốn chết.

Bây giờ, cứ thấy người lắc lư trước mặt là Phó lão gia lại thấy phiền. Ai cũng vậy thôi, cứ bị người ta trông chừng cả ngày thì tâm trạng làm sao mà tốt nổi, “Mấy đứa nên làm việc thì đi làm việc, nên ở nhà với vợ thì ở với vợ đi, đừng lắc lư trước mặt lão già này nữa, làm ông đau mắt.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 216: Xem xét

Phó Tĩnh Đình chịu thua, ba mình cứng đầu lên thì khó mà khuyên được. Thẩm Thanh Lan cong môi, “Ông nội, ông chắc chắn không cần chúng cháu ở lại cùng chứ?”

“Đi đi, ông đâu có bị đập vỡ đầu đâu mà mấy đứa sợ đến như vậy. Lúc còn trẻ, ông đã trải qua chiến tranh, có vết thương gì mà chưa bị chứ?” Phó lão gia không coi vết thương nhỏ này là cái gì.

“Ông nội, ông cũng nói đó là lúc ông còn trẻ mà.” Phó Hoành Dật thản nhiên tiếp lời.

Phó lão gia trừng mắt, “Ý cháu là ông già rồi? Phó Hoành Dật, ông nói cho cháu biết, ông chỉ già bên ngoài thôi, chứ thật ra cơ thể ông rất khỏe mạnh. Đợi xuất viện rồi, ông còn có thể lên núi đánh hổ nữa đấy.”

“Hổ là loài động vật quốc gia bảo vệ, ông nội, ông không thể biết luật mà phạm luật.” Phó Hoành Dật chậm rãi nói, chọc cho Phó lão gia tức đến mức dựng râu trừng mắt. Ông quay đầu nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cháu xem thằng nhóc đó đi, nó nói ông như vậy đấy, ông là bệnh nhân mà.”

“Bây giờ ông biết mình là bệnh nhân rồi sao? Lúc nãy ai vừa nói mình có thể lên núi đánh hổ ấy nhỉ?” Phó Hoành Dật vẫn là dáng vẻ bình thản đó. Biết Phó lão gia đã qua cơn nguy kịch, chỉ còn điều dưỡng nghỉ ngơi nữa là khỏe, Phó Hoành Dật cũng yên lòng.

http://tieulun.hopto.org

“Ai nói lên núi đánh hổ?” Cố Dương đi từ bên ngoài vào, vừa lúc nghe câu nói cuối cùng của Phó Hoành Dật nên tò mò hỏi.

“Ông ngoại, ông muốn lên núi đánh hổ hả? Ông đừng có giỡn nữa, vì lần bệnh này của ông, mà mẹ cháu còn mắng chị dâu một trận thê thảm.” Cố Dương ngồi trên ghế, lấy một quả lê trong giỏ hoa quả ra, không thèm rửa mà chỉ lau vào áo vài cái rồi cắn một miếng.

Phó lão gia yên lặng nhìn cậu ta, “Cháu có ý gì? Cái gì mà mẹ cháu mắng Thanh Lan một trận thê thảm?”

Tim Cố Dương giật thót một cái. Thôi xong rồi, cậu lỡ miệng mất rồi. Cậu ta nhìn sang Phó Tĩnh Đình với ánh mắt vô tội, mẹ ơi, không phải con cố ý bán đứng mẹ đâu.

“Ông nội, ông đừng nghe thằng nhóc Cố Dương nói bậy, cháu và cô không có chuyện gì cả. Lát nữa cháu và Phó Hoành Dật ra ngoài ăn cơm với bạn, ông muốn ăn gì, chúng cháu mang về cho ông.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên chuyển chủ đề.

“Các cháu cứ đi đi, không cần mang gì về cho ông đâu, chỗ ông cái gì cũng có. Nếu có hẹn với bạn thì đi đi, đừng để người ta đợi.” Phó lão gia đuổi người.

Lúc nãy cô chỉ định mượn cớ chuyển đề tài, bây giờ đã nói ra rồi, Thẩm

Thanh Lan và Phó Hoành Dật bèn đứng lên đi ra ngoài. Lúc ra khỏi bệnh viện, anh lại hỏi cô: “Chúng ta đi đâu bây giờ?”

Thẩm Thanh Lan cũng chẳng biết phải đi đâu, lúc nãy cô chỉ thuận miệng nói thôi.

“Hay là chúng ta đi tìm Vu Hiểu Huyên, sẵn tiện gọi Hàn Dịch đi cùng.” Thẩm Thanh Lan đề nghị. Đừng nói cô không cho Hàn Dịch cơ hội, bây giờ cô đang tạo cơ hội cho anh ta rồi đấy nhé.

Phó Hoành Dật thì thế nào cũng được, anh đi lấy xe.

Trong phòng bệnh, thấy vợ chồng Thẩm Thanh Lan đi rồi, nụ cười trên mặt Phó lão gia nhạt dần. Ông nhìn Phó Tĩnh Đình, hỏi: “Chuyện Cố Dương nói là sao?”

Mắt Cố Dương tối sầm lại, ông ngoại vẫn còn nhớ chuyện này. Thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông ngoại, Cố Dương chỉ hận không thể tát chết chính mình.

“Ông ngoại, vừa rồi cháu chỉ nói lung tung thôi mà, quan hệ giữa mẹ cháu và chị dâu rất tốt, sao mẹ cháu lại mắng chị dâu được chứ?” Cố Dương giải thích.

Phó lão gia liếc Cố Dương một cái, “Ông không hỏi cháu. Tĩnh Đình, con nói đi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình kể lại mọi chuyện, không giấu giếm chút nào. Nghe xong, Phó lão gia thở dài một hơi, “Tĩnh Đình, chuyện này là do con sai. Thanh Lan không làm gì sai cả, con không nên nói con bé như vậy.”

“Ba, con biết rồi, con đã xin lỗi Thanh Lan rồi, chuyện này là do con giận cá chém thớt. Con chỉ giận bản thân mình quá tùy hứng, không ở cạnh chăm sóc ba. Ba yên tâm đi, sau này con sẽ ở cạnh ba. Con đã viết đơn xin điều về trong nước rồi.”

“Tĩnh Đình, con muốn làm gì thì làm, không cần để ý đến ba đâu.”

“Ba, trước kia là do con quá tùy tiện, ích kỷ. Vân Dung nói rất đúng, con là một người nhát gan, gặp chuyện không dám đối mặt thì lựa chọn trốn tránh, còn đẩy trách nhiệm của mình cho người khác nữa.”

Cố Dương trông có vẻ như đang cúi đầu ăn lê, nhưng thật ra thì cậu ta đang dựng thẳng tai lên nghe ông và mẹ nói chuyện. Nhưng càng nghe, cậu ta lại càng khó hiểu. Hai người này nói chuyện chẳng khác gì đánh đố, cậu nghe mà chẳng hiểu gì.

“Mẹ, ông nội, rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì thế ạ?” Cố Dương không hiểu, bèn hỏi .

Phó Tĩnh Đình không trả lời câu hỏi của cậu ta mà đứng lên nói: “Ba, con đi hỏi bác sĩ về vấn đề ăn uống của ba.”

http://tieulun.hopto.org

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Cố Dương và Phó lão gia. Ông yên lặng nhìn Cố Dương, đến mức cậu ta thấy tê dại cả da đầu. Cậu ta đứng bật dậy, nói: "Ông ngoại, cháu đột nhiên nhớ trong nhà còn chút việc, cháu về trước đây, hôm khác cháu sẽ lại thăm ông."

"Đứng lại!" Phó lão gia trầm giọng gọi.

Cố Dương chỉ đành dừng bước, "Ông ngoại, cháu thật sự có việc mà."

"Dù thật sự có việc thì cũng phải ở lại đây cho ông. Ông hỏi cháu, mấy tháng ở quân đội, cháu đã làm gì?" Lúc trước vẫn không có cơ hội hỏi Cố Dương, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội, Phó lão gia tất nhiên phải hỏi cho rõ rồi.

"Cháu không làm gì cả, mỗi ngày ngoại trừ huấn luyện thì cũng chỉ là huấn luyện. Ông ngoại, cháu thật sự đã rất cố gắng rèn luyện, cháu thề." Cố Dương dựng thẳng ba ngón tay lên thề.

Phó lão gia cười nhạt, "Cố Dương, có phải cháu nghĩ ông ngoại già rồi, hồ đồ nên dễ lừa gạt đúng không?"

Cố Dương cố ý nói đùa, để cho qua cửa, "Đâu có ạ. Ông ngoại của cháu thông minh nhất, sao lại già nên hồ đồ được?"

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia hừ lạnh một tiếng, “Người ta gọi điện thoại mắng vốn ông kia kìa, cháu đúng là làm ông nở mày nở mặt quá nhỉ, hạng mục nào cũng đứng nhất từ dưới lên.”

“Ông ngoại, oan cho cháu quá. Đây là do lúc đầu cháu chưa quen cuộc sống trong quân doanh nên thành tích hơi kém một chút xíu mà thôi. Nhưng mà về sau, cháu đã rất cố gắng. Nếu ông không tin thì có thể gọi điện thoại hỏi thăm, thành tích bây giờ của cháu đều đạt từ mức tiêu chuẩn trở lên, tuy bây giờ còn chưa đạt đến tiêu chuẩn ưu tú nhưng cháu sẽ còn tiếp tục tiến bộ mà.”

Phó lão gia cũng biết những biểu hiện gần đây của Cố Dương, ông thở dài một hơi, “Cố Dương, ông ngoại biết cháu không thích tham gia quân ngũ, nhưng cháu cũng không thể lông bông cả đời được. Cháu là đàn ông, phải có trách nhiệm của mình. Ba cháu cũng đã có tuổi rồi, lẽ nào cháu muốn để ba cháu lo lắng cho cháu cả đời sao?”

Dáng vẻ của ông nghiêm túc, lời nói thấm thía. Cố Dương thu lại nụ cười trên mặt, yên lặng ngồi nghe. Lần trước Phó Hoành Dật cũng đã nói những lời này với cậu, nhưng lúc đó cậu chưa thật sự suy nghĩ cẩn thận. Cho tới bây giờ, cậu ta vẫn chưa biết con đường mình sẽ đi trong tương lai sẽ như thế nào.

“Ông ngoại, ông cho cháu thêm một thời gian nữa, cháu sẽ suy nghĩ kỹ càng chuyện tương lai. Trong thời gian này, cháu sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không làm ông mất mặt.”

Thấy Cố Dương hiểu chuyện như thế, Phó lão gia thật sự rất vui mừng. Đây là đứa con trai duy nhất của con gái ông, ông hy vọng nó sẽ thành tài.

***

“Chị dâu, sao hôm nay lại có hứng thú tới tìm tôi vậy?” Thấy Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho mình, Hàn Dịch rất kinh ngạc. Trong khoảng thời gian này, Thẩm Thanh Lan gần như không gọi điện thoại cho anh ta.

“Tôi và Phó Hoành Dật muốn đến trường quay thăm Vu Hiểu Huyên, anh muốn đi cùng không?”

Hàn Dịch bĩu môi, “Tôi đi thăm con bé đó làm gì?” Cái con bé chết tiệt vô lương tâm đó, anh không gọi điện thoại cho cô, thì cô cũng không gọi lại cho anh.

“Không đi thì thôi vậy. Nghe nói Hiểu Huyên đang hợp tác với Andrew, nam thần số một trong lòng cậu ấy đấy.” Trước khi cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan còn như có như không nói thêm một câu.

“Chờ đã, chị dâu. Tôi và Hoành Dật đã lâu không gặp, vừa hay lúc này gặp nhau luôn.”

Thẩm Thanh Lan nhàn nhạt cười, nói địa chỉ.

“Sao lại muốn giúp cậu ấy? Trước đây em đâu thích cậu ấy tiếp cận bạn em?”

Phó Hoành Dật hỏi cô.

Thẩm Thanh Lan từ tốn trả lời: “Hàn Dịch cũng không tệ lắm.”

Tập đoàn Hàn Thị kinh doanh mạng truyền thông. Trong vụ Lý Hi Đồng, dù là tâng bốc cô ta lên hay bôi nhọ cô ta thì đều có công của Hàn Dịch.

Qua nhiều lần tiếp xúc, Thẩm Thanh Lan phát hiện Hàn Dịch không phải là một tay ăn chơi như anh ta thể hiện. Có thể anh ta từng là người trăng hoa, nhưng từ khi gặp Vu Hiểu Huyên thì không có tin đồn xấu về anh ta nữa, có thể thấy người đàn ông này một khi đã động lòng thì rất chung thủy.

Thẩm Thanh Lan nhìn người rất chuẩn, cộng thêm những hiểu biết về Hàn Dịch, cô cũng muốn giúp anh ta một chút.

“Anh còn tưởng em không thích cậu ấy.” Phó Hoành Dật nói, vì Thẩm Thanh Lan luôn đối xử lạnh nhạt với Hàn Dịch, nhưng lại đối xử khá tốt với Cố Dương.

“Chưa nói đến chuyện thích hay ghét, em chỉ không thích có người lấy bạn em ra làm trò đùa thôi.”

Phó Hoành Dật cười cười, không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch đến rất nhanh, dừng xe ở ven đường, hạ cửa sổ xe xuống rồi huýt sáo, “Chị dâu, Hoành Dật.”

Lúc ba người đến trường quay thì đoàn làm phim vẫn chưa kết thúc công việc. Thẩm Thanh Lan tìm một chỗ ngồi xuống. Đạo diễn vẫn là Vương Bân, đây đã là lần thứ hai Vương Bân và Vu Hiểu Huyên hợp tác rồi. Lần trước hợp tác với Vu Hiểu Huyên làm một bộ phim chiếu mạng, Vương Bân đã rất hài lòng, đúng lúc ông có một kịch bản mới, mà Linda lại tới tìm ông, nên ông đã đồng ý.

Gặp lại Thẩm Thanh Lan, Vương Bân rất vui vẻ, bèn đi tới chào hỏi, “Cô Thẩm, lại gặp nhau rồi.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Đạo diễn Vương, đã lâu không gặp.”

“Lần trước không được hợp tác cùng cô Thẩm, tôi vẫn thấy tiếc nuối.” Thẩm Thanh Lan từ chối lời mời của ông khiến ông cảm thấy rất tiếc. Đến tận bây giờ, ông vẫn còn chưa tìm được nữ chính phù hợp với kịch bản đó.

Thẩm Thanh Lan cười không nói.

“Cô Thẩm tìm Hiểu Huyên đúng không?” Thấy Thẩm Thanh Lan không muốn nói tới chuyện này, đạo diễn Vương bèn đổi chủ đề.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đạo diễn Vương, ông có việc thì cứ làm đi, chúng

tôi đợi ở đây là được rồi.”

Đạo diễn Vương chào Hàn Dịch và Phó Hoành Dật một tiếng rồi đi. Phó Hoành Dật gật đầu lễ phép với ông ấy, còn Hàn Dịch thì không thèm nhìn lấy một cái. Từ lúc bước vào trường quay, tầm mắt của anh ta luôn dừng trên người Vu Hiểu Huyên. Thấy dáng vẻ tươi cười hớn hở của cô khi ở cạnh Andrew, mặc dù biết đây chỉ là quay phim nhưng Hàn Dịch vẫn nghiến răng kèn kẹt, chỉ hận không thể bước lên kéo con bé chết tiệt đó ra khỏi cái ôm của người đàn ông khác.

Hàn Dịch đã không gặp Vu Hiểu Huyên gần một tuần rồi, vì muốn xem thử con bé này có chủ động liên lạc với anh không, kết quả thật khiến người ta thất vọng.

Thẩm Thanh Lan nhìn Hàn Dịch đang nghiến răng nghiến lợi, trong mắt cô đầy ý cười.

Vu Hiểu Huyên quay xong phần của mình thì chạy tới, “Thanh Lan.” Trên mặt của cô ấy là sự vui vẻ chân thật. Bây giờ cô ấy phải đi khắp nơi làm việc, ít khi được gặp bạn bè, nên lúc thấy Thẩm Thanh Lan thì thật sự rất vui.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Quay xong chưa?”

Vu Hiểu Huyên sờ đầu mình, “Còn chưa xong, có điều phần của tớ sắp xong rồi.”

Vu Hiểu Huyên không phải nữ chính, cô đóng vai em gái của nam chính, nhưng đây là nhân vật nữ hai, nên đất diễn cũng không ít, là nhân vật nặng ký nhất trong những nhân vật hiện nay của cô ấy.

“Chào ngài Phó.” Vu Hiểu Huyên chào Phó Hoành Dật. Anh liền cười hòa nhã.

Chào mọi người xong, Vu Hiểu Huyên mới nhìn sang Hàn Dịch, khiến anh ta buồn thối ruột. Cuối cùng con bé chết tiệt này cũng nhìn thấy anh rồi. Nhưng câu nói tiếp theo của Vu Hiểu Huyên lại khiến Hàn Dịch suýt hộc máu.

“Hàn Dịch, sao anh lại tới đây?” Giọng điệu của cô đầy ghét bỏ.

Hàn Dịch đen mặt, “Tôi đến cùng Hoành Dật, không phải đến thăm cô.”

“À.” Vu Hiểu Huyên đáp qua loa. Thấy Hàn Dịch thật sự quay đầu ra vẻ tìm tìm Phó Hoành Dật, không để ý tới cô nữa thì trong lòng cô lại thấy hơi mất mát, nhưng cảm giác đó chỉ lướt qua, nhanh đến nỗi chính cô cũng không phát hiện.

Mặc dù Hàn Dịch đi tìm Phó Hoành Dật nói chuyện, nhưng khóe mắt vẫn luôn nhìn sang Vu Hiểu Huyên, thấy vẻ mặt cô vẫn bình thường, anh lại cảm thấy mệt mỏi. Anh đã sớm biết con bé này rất chậm chạp trong chuyện tình cảm, dù anh đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi nhưng vậy mà người ta vẫn không có chút phản ứng nào. Chẳng lẽ cô thật sự không thích anh sao?

http://tieulun.hopto.org

“Có đôi khi, cửa sổ là dùng để đâm rách.” Phó Hoành Dật thản nhiên nói.

“Hiểu Huyên, đây là bạn cô sao?” Một giọng nam vừa xa lạ vừa quen thuộc truyền đến từ xa. Bọn họ quay lại nhìn, liền thấy Andrew đang đi tới.

“Andrew.” Vu Hiểu Huyên mặt mày rạng rỡ, “Thanh Lan, để tớ giới thiệu với cậu, đây là Andrew mà tớ từng kể với cậu, còn đây là bạn thân của tôi, Thẩm Thanh Lan.”

Andrew nhìn Thẩm Thanh Lan, khom người chào lịch thiệp, “Xin chào cô gái xinh đẹp, rất hân hạnh được biết cô.”

Thẩm Thanh Lan cong môi, “Anh Andrew, chào anh.”

Cứ như hai người mới gặp mặt lần đầu tiên.

Vu Hiểu Huyên giới thiệu mọi người với Andrew, Lúc giới thiệu đến Phó Hoành Dật, cô chỉ nói một câu, “Đây là chồng Thanh Lan, anh Phó.”

Đây là lần đầu tiên Andrew và Phó Hoành Dật chính thức chạm mặt. Andrew bắt tay Phó Hoành Dật, anh cũng nhìn Andrew rồi hỏi: “Anh Andrew, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên đã từng gặp rồi, Andrew oán thầm, nhưng trên mặt vẫn không để lộ chút sơ hở nào, “Rất nhiều người cũng biết tôi, có lẽ anh Phó thấy tôi trên poster hoặc là trên quảng cáo chăng?”

Andrew là một minh tinh nổi tiếng tầm cỡ quốc tế, người biết đến anh ta tuyệt đối không ít, cho nên anh ta nói như vậy cũng là bình thường. Nhưng Phó Hoành Dật lại biết rằng ý của mình không phải như thế, dáng dấp của người đàn ông này cho anh một cảm giác rất quen thuộc, chắc chắn là bọn họ đã gặp nhau ở đâu rồi.

Phó Hoành Dật nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ. Andrew âm thầm cảm thán về sự nhạy bén của người đàn ông này. Lần trước anh ta chỉ trông thấy bóng lưng của mình ở biên giới, còn chưa hề giáp mặt, vậy mà lần gặp lại này lại khiến anh ta nghi ngờ.

“Phó Hoành Dật, em đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Thẩm Thanh Lan cắt ngang suy nghĩ của Phó Hoành Dật.

“Được.” Với anh, Thẩm Thanh Lan nói cái gì thì chính là cái đó, vợ nói đói bụng thì tất nhiên phải để vợ ăn no mới là chuyện quan trọng nhất.

“Không biết tôi có vinh hạnh mời mọi người cùng ăn trưa không?” Andrew mỉm cười hỏi.

Thẩm Thanh Lan thầm liếc mắt cảnh cáo Andrew, nhưng anh ta lại giả vờ như không thấy.

“Tất nhiên là được rồi.” Hàn Dịch trả lời rồi đi tới nói với đạo diễn Vương một tiếng, sau đó cả nhóm cùng đi ăn.

Vì Andrew là người nước ngoài nên lúc đầu bọn họ định tìm một nhà hàng Tây, nhưng Andrew lại đề nghị muốn ăn món Trung. Vì vậy, Hàn Dịch liền tìm một nhà hàng món Bắc.

“May là đang mùa xuân, nếu là mùa hè thì chắc tôi đã bị chết ngộp rồi.” Sau khi vào phòng bao, Andrew gỡ mũ, mắt kính và khẩu trang xuống, cảm thán một câu.

“Anh Andrew trước giờ vẫn luôn quay phim ở nước ngoài, sao lần này lại đến nước Z?” Phó Hoành Dật hòa nhã hỏi.

Anh ta đang bị điều tra sao? Andrew liếc mắt, “Nước Z rất đẹp, tôi đã muốn đến đây từ lâu rồi, chỉ là vẫn chưa có cơ hội.”

Lý do này rất hợp tình hợp lý.

Andrew lớn lên ở nước ngoài nên không quen dùng đũa, nhưng động tác cầm đũa không hề khó coi mà còn lộ vẻ quý tộc tao nhã.

“Nếm thử cái này đi.” Thẩm Thanh Lan gắp một cánh gà vào bát của Phó

Hoành Dật, nhẹ giọng nói một câu, kéo suy nghĩ của Phó Hoành Dật lại. Từ lúc vào phòng bao, Phó Hoành Dật thỉnh thoảng thất thần, không biết là đang suy nghĩ gì.

“Cảm ơn vợ.” Phó Hoành Dật gắp cánh gà lên cắn một miếng, bỏ qua cảm giác ngờ ngợ lúc gặp Andrew, có lẽ là anh nghĩ quá nhiều rồi.

“Tình cảm giữa cô Thẩm và anh Phó rất tốt nhỉ?” Andrew nhìn Phó Hoành Dật, ánh mắt dò xét.

“Đúng vậy.” Vu Hiểu Huyên nói tiếp, “Anh Phó đối xử với Thanh Lan rất tốt. Nếu sau này tôi cũng có thể lấy được một người đàn ông yêu thương tôi như vậy thì tốt biết mấy.”

Vu Hiểu Huyên đóng phim cùng Andrew đã được một thời gian, cũng đã thân với Andrew hơn, nên nói chuyện tự nhiên hơn nhiều. Nhưng Hàn Dịch thấy vậy thì khóe mắt liền giật mấy cái, thầm nghĩ có nên làm theo lời Phó Hoành Dật nói, cứ đâm thủng cánh cửa sổ kia thì con bé này mới hiểu được lòng anh.

Ăn cơm xong, Andrew chào tạm biệt Thẩm Thanh Lan, “Cô Thẩm, hy vọng sau này chúng ta còn có thể gặp nhau.”

“Sẽ có cơ hội.”

http://tieulun.hopto.org

“Em quen Andrew sao?” Trên đường trở về, Phó Hoành Dật hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Nghe Hiểu Huyên nhắc mấy lần, cậu ấy rất thích Andrew.” Thẩm Thanh Lan trả lời.

“Anh luôn cảm thấy trông anh ta rất quen. Hơn nữa, người đàn ông này cho anh cảm giác anh ta không phải là một người đơn giản.” Phó Hoành Dật nói tiếp.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan sầm xuống, “Anh từng gặp anh ta rồi?”

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Chỉ từng thấy một bóng lưng tương tự mà thôi.”

Thẩm Thanh Lan hơi yên tâm, chỉ cần Phó Hoành Dật không nhận ra Andrew là tốt rồi. Lát nữa phải gọi điện thoại cho Andrew, bảo anh ta thời gian tới đừng xuất hiện trước mặt Phó Hoành Dật nữa.

Lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật trở lại bệnh viện, Cố Bác Văn đang ở đó nói chuyện phiếm với Phó lão gia. Thấy bọn họ, ông ấy đứng lên nói: “Nếu các cháu đã về thì dượng về trước đây. Ba, hôm khác con sẽ đến thăm ba.”

“Dượng, sao bọn cháu vừa về mà dượng đã muốn đi rồi?” Phó Hoành Dật giữ người.

Cố Bác Văn rất bất đắc dĩ, mỗi khi ông tới đây thì Phó Tĩnh Đình liền tránh mặt, ngay cả ở chung một không gian với ông cũng không muốn.

“Công ty dượng còn có việc nên dượng về trước. Ba, con đi đây.”

Phó lão gia vẫy tay một cái, “Đi đi, nhớ lái xe cẩn thận.”

Cố Bác Văn đi rồi, trong lòng Phó lão gia đầy bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Ông vẫy tay với Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cháu đi hỏi bác sĩ xem bao giờ ông có thể xuất viện.”

Thẩm Thanh Lan nói: “Ông nội, ông vừa làm phẫu thuật, phải ở trong bệnh viện ít nhất một tháng mới được.”

“Ông có thể về nhà tĩnh dưỡng mà. Mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện làm ông thấy khó chịu quá đi mất.” Phó lão gia giả vờ đáng thương nói. Ông không thích bệnh viện, bởi bệnh viện là nơi ông mất đi con trai và con dâu của mình.

“Ông nội, ông đã là người lớn rồi.” Phó Hoành Dật nói một câu làm Phó lão gia lập tức trừng anh. Thật đúng là uổng công nuôi đứa cháu này rồi, chẳng biết đau lòng cho ông nó gì cả.

http://tieulun.hopto.org

“Ông nội, cháu mới mua được một ít trà Vũ Tiền Long Tỉnh, bao giờ ông hết bệnh, cháu sẽ pha trà cho ông uống thử.” Thẩm Thanh Lan dụ dỗ Phó lão gia.

Phó lão gia rất thích uống trà, nhất là trà Vũ Tiền Long Tỉnh. Hằng năm, Phó Hoành Dật đều phải nhờ người đi mua mấy cân. Trà mới của năm nay vừa được đưa ra thị trường, Thẩm Thanh Lan đã lấy được một ít trà Vũ Tiền Long Tỉnh loại thượng hạng, chính là để chuẩn bị cho Phó lão gia và Thẩm lão gia.

Hai mắt Phó lão gia sáng rực, “Thật sao?”

“Cháu đã gạt ông bao giờ chưa?”

Phó lão gia cười ha hả, vuốt râu mép, “Vẫn là Thanh Lan thương ông nhất. Đợi ông hết bệnh rồi, ông sẽ đến quán trà của cháu uống. Cháu nhớ phải giữ trà Vũ Tiền Long Tỉnh cho ông đấy.”

“Chỉ cần ông nội đồng ý phối hợp để bác sĩ điều trị là được.” Thẩm Thanh Lan ra điệu kiện, Phó lão gia cảm thấy vừa lòng thỏa dạ. Ông đã già rồi, chỉ có một chút sở thích này, mà cháu ông lại biết hiếu thuận với ông, ông không vui sao được.

Ngày hôm sau, Phó Hoành Dật dẫn Thẩm Thanh Lan đến chỗ bác sĩ Đông y lấy thuốc, rồi lại vào bệnh viện ở với Phó lão gia. Chẳng biết thế nào mà tin tức Phó lão gia bệnh đã truyền đi khắp nơi, mấy ngày nay lúc nào cũng có người đến thăm. Bây giờ, Phó lão gia cần nhất là nghỉ ngơi, nên nhiệm vụ tiếp khách liền thuộc về Phó Tĩnh Đình và Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật chỉ có hai ngày nghỉ, nhưng vì Phó lão gia gặp chuyện không may nên anh đã xin nghỉ thêm một ngày. Đến ngày thứ ba, anh buộc phải trở về, vì anh vừa nhận được một nhiệm vụ khẩn cấp.

“Phó Hoành Dật, anh phải chú ý an toàn đấy.” Trước khi Phó Hoành Dật lên xe, Thẩm Thanh Lan dặn dò một câu. Tuy anh không nói gì, nhưng người đến đón anh là Mục Liên Thành, điều này đã khiến Thẩm Thanh Lan mơ hồ cảm thấy bất an.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 217: Chúng ta có nên thử một chút hay không?

Phó Hoành Dật dịu dàng cười, “Yên tâm đi, anh không sao, chuyện anh đã hứa với em thì nhất định sẽ làm được.” Anh đã từng hứa với cô, sẽ không để bản thân bị thương.

Lúc Phó Hoành Dật đi, Thẩm Thanh Lan lập tức cảm thấy cuộc sống thiếu đi thứ gì đó. Ngoài thời gian ở bệnh viện thì cô chỉ về nhà ngủ, ngay cả quán trà cũng không đến.

Ngày hôm đó, Thẩm Thanh Lan vừa ra đến cổng bệnh viện đã nhận được điện thoại của Nhan Tịch. Từ sau hôm ở Thượng Nhã Uyển về, cũng đã lâu cô không liên lạc với Thẩm Thanh Lan.

“Nhan Tịch.”

“Chị, chiều nay em không có tiết, chúng ta đi dạo phố nhé.” Giọng nói lanh lảnh của Nhan Tịch truyền đến từ đầu kia điện thoại, có thể nghe ra tâm trạng của Nhan Tịch không tệ lắm.

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Hẹn địa điểm gặp nhau với Nhan Tịch xong, cô đến ga-ra lấy xe.

http://tieulun.hopto.org

“Chị, em rất nhớ chị.” Vừa gặp mặt, Nhan Tịch đã ôm lấy Thẩm Thanh Lan. Thẩm Thanh Lan vỗ vai của cô nàng.

Một thời gian không gặp, Nhan Tịch gầy đi rất nhiều. Trước kia cô ấy đã gầy rồi, bây giờ trông càng giống như một cơn gió thôi cũng có thể thổi cô ấy bay đi. Thẩm Thanh Lan khẽ nhíu mày, “Dạo này ăn cơm không ngon miệng sao?”

Nhan Tịch cười ngượng ngùng, “Dạo này em bận học quá nên không chăm sóc cho mình tốt. Nhưng mà chị, kỳ thi tháng này em đã hơn tháng trước năm mươi điểm, tiến bộ hơn bảy mươi hạng đấy.”

“Giỏi lắm.” Thẩm Thanh Lan không tiếc lời khen ngợi. Nhan Tịch nghe vậy, nụ cười trên mặt càng thỏa mãn hơn.

“Chị, lâu rồi em không đi dạo phố, hôm nay chị đi mua quần áo cùng em nhé.” Nhan Tịch rất vui vẻ nói.

Đã rất lâu rồi Thẩm Thanh Lan không nhìn thấy một Nhan Tịch tràn đầy sức sống thế này, cô mỉm cười, gật đầu, “Đi thôi.”

Nhan Tịch mua không ít thứ, mới đi được nửa vòng thì trên tay cô đã xách đầy túi, ngay cả Thẩm Thanh Lan cũng cầm mấy cái túi trên tay.

“Chị, em mệt quá, chúng ta nghỉ một chút đi.” Nhan Tịch đi không nổi nữa,

Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ nhìn cô ấy, phụ nữ đúng là một sinh vật đáng sợ, bất kể phụ nữ ở độ tuổi nào, thì chỉ cần vào trung tâm mua sắm đều sẽ mua đồ như không cần tiền nữa vậy.

Thấy Nhan Tịch thảm thương như vậy, Thẩm Thanh Lan đành thỏa hiệp, “Đi thôi, phía trước có tiệm bánh ngọt, chúng ta vào trong đó nghỉ ngơi một lúc.”

Mặt mày Nhan Tịch lập tức rạng rỡ trở lại.

“Nhan Tịch.” Có người gọi tên Nhan Tịch, Thẩm Thanh Lan và Nhan Tịch cùng dừng bước, quay đầu nhìn về phía người đó.

Người nọ là một phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ sườn xám, trang điểm tinh tế, trông rất có phong thái của con gái Giang Nam.

Ban đầu, Nhan Tịch trông thấy người phụ nữ này thì chỉ thấy nghi hoặc, sau đó thì biến sắc, ánh mắt nhìn người phụ nữ này cũng thay đổi, “Chị, chúng ta đi thôi.”

Thẩm Thanh Lan nghi ngờ nhìn cô ấy một cái rồi bắt kịp bước chân của Nhan Tịch. Người phụ nữ nọ bước nhanh tới, “Nhan Tịch, cháu chờ dì một chút đi.”

Nhan Tịch lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mắt, “Rốt cuộc bà muốn làm gì?”

Hình như người phụ nữ kia rất bất đắc dĩ trước lời nói lạnh nhạt của Nhan Tịch, “Nhan Tịch, dì chỉ muốn đến gặp cháu thôi, vì thế mới qua chào hỏi cháu chứ không có bất kỳ gì ác ý gì đâu.”

“Bây giờ đã chào hỏi xong rồi, tôi có thể đi được chưa?”

Người phụ nữ day trán, “Nhan Tịch, cháu hiểu lầm dì quá nhiều rồi.”

“Tôi không hề hiểu lầm bà gì cả, bây giờ tôi muốn đi, mời bà tránh ra.”

Người phụ nữ không nhường đường mà vẫn chắn trước mặt Nhan Tịch, “Nhan Tịch, chuyện của cha mẹ cháu thật sự không liên quan gì đến dì mà. Lần này dì quay về Nam Thành cũng chỉ vì muốn về thăm quê nhà của mình mà thôi, chứ hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ phá hoại gia đình của cháu. Hơn nữa, hiện tại dì đã kết hôn rồi, có một người rất yêu thương dì, dì cũng rất yêu chồng mình. Cho dù dì thật sự có gì đó với cha cháu thì đó cũng là chuyện của quá khứ rồi.”

Thẩm Thanh Lan liếc đánh giá người phụ nữ trước mặt, cô đã biết người phụ nữ này là ai. Nếu cô đoán không lầm thì bà ta chính là mẹ ruột của Tần Mộc - Tần Nghiên.

Nhìn kỹ cũng có thể phát hiện ra, thật ra dáng vẻ của Tần Mộc rất giống mẹ. Qua gương mặt Tần Nghiên, cô có thể thấy được hình bóng của Tần Mộc. Thẩm Thanh Lan nhìn Tần Nghiên, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn, nhưng chỉ

thoáng qua rồi biến mất.

Nhan Tịch nghe Tần Nghiên nói xong cũng không hề cảm thấy vui vẻ, mà còn rất tức giận, “Vậy tôi có nên khen bà thật có sức hấp dẫn không, dù đã kết hôn rồi, nhưng chỉ cần vừa xuất hiện thì đã chia rẽ hạnh phúc gia đình tôi.”

Vẻ mặt Tần Nghiên có hơi khó coi, nhưng bà ta vẫn không nổi giận, ánh mắt nhìn Nhan Tịch đầy bao dung, cứ như đang nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện, “Nhan Tịch, dù sao thì dì cũng không có có bất kỳ ác ý gì với cháu, cháu tin cũng được, không tin cũng không sao.”

Sau đó, bà ta đưa mắt nhìn sang Thẩm Thanh Lan, mỉm cười xin lỗi, “Cháu là bạn của Nhan Tịch sao? Xin lỗi đã quấy rầy các cháu. Dì còn có việc, dì đi trước đây.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan lạnh lùng, không đáp lại lời nói của bà ta. Tần Nghiên xoay người rời đi, nhưng vừa quay đi thì nụ cười trên mặt bà ta liền biến mất, ánh mắt bi thương.

Thẩm Thanh Lan nhìn theo, ngay cả bóng lưng của bà ta cũng tản ra hơi thở đau thương. Cô bỗng nghĩ tới một điều, bèn dời mắt, “Đi thôi.”

Nhan Tịch đã thu lại thái độ đối chọi gay gắt khi nhìn thấy người phụ nữ kia, tâm trạng rất sa sút. Cô im lặng theo sau Thẩm Thanh Lan, không còn sự hăng hái phấn chấn như vừa rồi nữa.

Thẩm Thanh Lan gọi cho cô ấy một ly nước hoa quả, Nhan Tịch vẫn ngồi im không nói lời nào, Thẩm Thanh Lan cũng không hỏi cô ấy điều gì.

“Chị, em không muốn đi dạo phố nữa.” Nhan Tịch lên tiếng, giọng nói rất thấp.

“Ừ, lát nữa chị đưa em về trường học.”

Nhan Tịch không trả lời, chỉ gật đầu.

Thẩm Thanh Lan đưa Nhan Tịch về trường học xong thì đến Thượng Nhã Uyển. Kim Ân Hi ở nhà, nhưng Sicily lại không biết đã chạy đi đâu rồi, “An, sao cậu lại đến đây?”

“Có chút chuyện nên đến tìm cậu.”

Kim Ân Hi nghi hoặc, “Chuyện gì?”

“Tần Nghiên.” Thẩm Thanh Lan nói ra một cái tên, “Mẹ của Tần Mộc.”

Kim Ân Hi hiểu ra, nói, “Hình như sau khi Tần Mộc mất tích, Tần Nghiên đã

rời khỏi Nam Thành. Không biết bà ta đi đâu, người đi điều tra cũng không tra được hành tung của bà ta. Dạo trước, bà ta đi cùng với một người đàn ông trở về Nam Thành, nghe nói người đàn ông kia là chồng của bà ta."

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan trở nên nghiêm trọng, "Vừa rồi cậu nói không tra được hành tung của Tần Nghiên từ sau khi bà ta rời khỏi Nam Thành sao?"

"Đúng vậy, có phải rất kỳ lạ không. Lúc nhìn thấy tư liệu, tớ cũng cảm thấy rất khó hiểu. Tớ đã từng nhiều lần điều tra, quả thật bà ta đã lấy chồng, nhưng lại không thể tra được bất kỳ dấu vết nào nữa. Có điều, nghe nói lúc rời khỏi Nam Thành thì trạng thái tinh thần của bà ta có chút vấn đề, bà ta đã từng phát điên."

Thẩm Thanh Lan nhớ lại lúc gặp Tần Nghiên hôm nay, trông tinh thần của bà ta không giống như có vấn đề. Nhưng bà ta đến tìm Nhan Tịch để làm gì?

Không đoán ra được lý do, Thẩm Thanh Lan tạm thời gạt chuyện đó sang một bên.

"Đúng rồi An, nói cho cậu biết một chuyện thú vị." Nét mặt Kim Ân Hi rất thích thú, "Người chị nuôi kia của cậu đã bám lấy được một gã đàn ông có tiền rồi, bây giờ bắt đầu lấy lại danh tiếng trong giới, hình như người đàn ông kia muốn lăng xê cô ta."

Thẩm Thanh Lan "Ồ?" một tiếng, Kim Ân Hi tiếp tục kể, "Trước kia chẳng phải trên mạng có rất nhiều người phỉ nhổ cô ta sao? Không ngờ chuyện đó càng làm tăng độ nổi tiếng của cô ta hơn. Sau đó, cô ta cũng rất có bản lĩnh,

tóm được một gã đàn ông, hình như là công tử của một công ty có tiếng trên thị trường, tên gì thì tớ quên mất rồi. Chẳng biết cô ta dùng thủ đoạn gì mà lại có thể khiến tên đó đối tốt với cô ta, mấy tin tức trên mạng cũng bị tên đó đè xuống."

Thẩm Thanh Lan khẽ nhíu mày, dạo này cô bận nhiều việc nên không có thời gian để ý tới chuyện của Lý Hi Đồng, không ngờ cô ta còn có thể "sau cơn mưa trời lại sáng" như vậy.

"Ha ha." Kim Ân Hi cười rất gian xảo, "Cậu không biết đâu, trong chuyện này còn có một vở kịch nữa. Tên kia muốn kết hôn với Lý Hi Đồng, kết quả là cha mẹ và cả em trai, em dâu của Lý Hi Đồng tìm tới nhà người ta, mở miệng đòi mười triệu tiền sính lễ, còn đòi thêm một căn nhà, khiến người đàn ông kia tức giận đuổi bọn họ ra ngoài. Thậm chí gã còn muốn chia tay với Lý Hi Đồng, nhưng chắc là do công phu trên giường của Lý Hi Đồng không tệ nên đã dỗ dành được tên kia, nhờ thế mới có thể tiếp tục ở bên cạnh hắn ta, bằng không thì chắc lại có trò hay rồi." Trong giọng nói của Kim Ân Hi có vẻ tiếc nuối.

Thẩm Thanh Lan hoàn toàn không hề ngạc nhiên về chuyện này. Từ chuyện vợ chồng nhà họ Lý có thể tuỳ tiện bán hai đứa con gái cho người khác, thì có thể thấy họ chẳng phải là hạng tốt lành gì. Lần trước, Lý Hi Đồng bị thương nằm viện, mặc dù tuyên bố ra bên ngoài là cô ta bị ngã, nhưng theo cô thấy thì tám chín phần là bị người nhà họ Lý đánh.

"Không cần quá bận tâm tới chuyện của cô ta làm gì, thỉnh thoảng để ý một chút là được rồi." Không phải Thẩm Thanh Lan khinh thường Lý Hi Đồng, mà thật sự thì với chỉ số thông minh của cô ta thì cũng chẳng thể gây được phiền phức gì lớn.

Kim Ân Hi gật đầu, rồi lại bắt đầu nghịch đống dụng cụ thí nghiệm của cô. Từ khi thân phận Lãnh Thanh Thu bị công khai, lúc Daniel cần tranh thì sẽ đến thẳng Giang Tâm Nhã Uyển lấy. Nhan Tịch cũng không còn ở đây nên nơi này đã nghiễm nhiên trở thành căn cứ địa của một mình Kim Ân Hi, từ phòng khách đến phòng ngủ đều có thể thấy "bảo bối" của cô.

"An, cậu nhìn tớ như vậy làm gì?" Kim Ân Hi khó hiểu vì ánh mắt của Thẩm Thanh Lan.

"Cậu còn cái máy theo dõi nào giống như cái cậu đưa cho Eden lần trước không?" Thẩm Thanh Lan hỏi.

Kim Ân Hi gật đầu, "Còn, cậu cần à?"

"Ừ."

"Có điều, cái máy đó có một khuyết điểm là tuy kích thước rất nhỏ, thuận tiện mang theo, người khác cũng không dễ phát hiện ra nó là máy theo dõi, nhưng phạm vi liên lạc của nó rất hẹp, chỉ có thể tương tác với máy chủ trong cự ly hai trăm mét."

"Không sao, cậu cứ chuẩn bị cho tớ một cái, tớ cần dùng đến nó."

http://tieulun.hopto.org

“Vậy được, tôi sẽ cải tiến nó thêm một chút cho cậu, để cậu mang trên người cũng sẽ không khiến người khác chú ý. Đúng rồi, cậu muốn đưa cho ai hay là cậu dùng? Nếu như đưa cho người khác thì là nam hay là nữ?”

“Một cái tớ giữ lại cho mình, một cái đưa cho Phó Hoành Dật.”

Kim Ân Hi đưa tay làm động tác OK, “Được, tớ biết rồi, mấy ngày nữa đưa cậu, đảm bảo hoàn hảo.”

Thẩm Thanh Lan cũng không quan tâm đến hình dáng của nó, chỉ cần tính năng mạnh là được, nhưng cô sẽ không ngờ việc làm tùy hứng lần này của mình lại giúp cô rất nhiều trong tương lai.

“Được rồi, không có chuyện gì nữa thì tớ về đây.” Thẩm Thanh Lan tạm biệt, Kim Ân Hi liền gật đầu.

***

Khi nhận được lời mời tham gia dạ tiệc của Ôn Hề Dao, Thẩm Quân Dục đã rất ngạc nhiên.

“Làm bạn trai tham gia buổi tiệc với cô?” Thẩm Quân Dục nhướng mày, đặt cây bút trong tay xuống, lưng tựa vào ghế.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng vậy, bữa tiệc tối này rất quan trọng, nhưng tôi lại không có bạn đi cùng, dù sao cũng không nên để tôi đi dự tiệc một mình chứ. Chẳng hay Tổng Giám đốc Thẩm có thời gian không?”

“Mấy giờ?” Đây coi như là đồng ý rồi.

Ôn Hề Dao cười cười, “Bảy rưỡi tối nay, ở Hoàng Đình.”

“Được, năm giờ tôi sang đón cô.”

Ôn Hề Dao đồng ý rồi cúp điện thoại, sau đó nhìn sang thư ký nói, “Hội nghị chiều nay giao cho Phó tổng, tôi đi trước.”

Thư ký gật đầu tỏ ý đã hiểu, Ôn Hề Dao xử lý văn kiện cuối cùng xong thì rời khỏi văn phòng. Nhưng vừa mới xuống tầng dưới công ty, cô liền gặp phải Đỗ Nam đã lâu không thấy. Từ buổi gặp mặt ở thành phố Lâm lần trước, đã khá lâu Đỗ Nam không xuất hiện trước mặt Ôn Hề Dao nữa, cô cũng đã nhanh chóng quên mất sự tồn tại của người này.

“Hề Dao.” Đỗ Nam vẫy tay với Ôn Hề Dao từ rất xa, nụ cười trên môi vô cùng rạng rỡ. May mà lúc này không phải thời gian tan tầm, bằng không thì nét mặt này của anh ta không khiến người khác chú ý mới là lạ.

Ôn Hề Dao rất muốn giả vờ như không nhìn thấy, nhưng nghĩ đến cái tính bám dai như đỉa của Đỗ Nam, cô đành phải đi tới, “Sao anh lại ở đây?”

Đỗ Nam cười ôn hòa, “Tất nhiên là anh tới thăm em rồi. Dạo trước anh bận tiếp quản công ty của gia đình nên không có thời gian ở bên cạnh em. Hề Dao, em không trách anh chứ?”

Ôn Hề Dao mơ hồ cảm thấy bệnh nhức đầu của mình lại sắp tái phát, trừng mắt với anh ta, “Đỗ Nam, lần trước tôi đã nói với anh rồi, tôi đã có bạn trai. Sau này chúng ta cũng nên giữ khoảng cách thích hợp đi, tôi không muốn anh ấy hiểu lầm.”

“Hề Dao, em đừng giận, dạo này anh thật sự bận chuyện của công ty chứ không phải cố ý không quan tâm tới em đâu. Em xem, anh vừa rảnh là đã lập tức đến thủ đô thăm em này.” Đỗ Nam cứ như không nghe thấy lời nói của Ôn Hề Dao.

Ôn Hề Dao trợn to mắt, cô thật sự nghi ngờ Đỗ Nam có phải là người trái đất này không nữa. Nếu không thì sao anh ta lại không hiểu tiếng người như thế?

“Đỗ Nam, tôi tin anh đã hiểu ý của tôi rồi. Anh ở bên cạnh tôi cũng đã hơn hai mươi năm mà tôi vẫn không thể thích anh được. Anh nên hiểu rõ, giữa chúng ta là không có khả năng.”

Nụ cười dịu dàng trên mặt Đỗ Nam dần biến mất, anh ta yên lặng nhìn Ôn Hề Dao bằng ánh mắt buồn bã, “Hề Dao, em nhất định phải đối xử tàn nhẫn với anh vậy sao? Em thà tìm một người đàn ông không tồn tại để qua mặt anh chứ không muốn cho anh một cơ hội sao?”

“Không, anh nói sai rồi.” Ôn Hề Dao sửa lời anh ta, “Bạn trai tôi có tồn tại, lần trước anh đã từng gặp anh ấy rồi. Anh ấy chính là Thẩm Quân Dục, Tổng Giám đốc của tập đoàn Quân Lan, tôi đang hẹn hò với anh ấy.”

“Đỗ Nam, cũng coi như là chúng ta đã cùng nhau lớn lên từ bé, tính tôi thế nào chắc anh cũng biết, chuyện mà tôi không thích thì người khác có cố ép thế nào, tôi cũng sẽ không làm. Đây không phải là lần đầu tiên tôi nói câu này với anh nhưng sẽ là lần cuối cùng. Tôi không thích anh, nếu anh không dây dưa nữa thì chúng ta vẫn là bạn bè, còn nếu anh cứ tiếp tục như vậy, thì ngay cả bạn bè chúng ta cũng không thể làm được nữa. Anh có thể cách xa tôi bao nhiêu thì hãy cách xa tôi ra bấy nhiêu, nếu không tôi cũng sẽ không nể mặt chú dì, thậm chí là cả ba mẹ tôi.”

Ôn Hề Dao vòng qua anh ta, định bỏ đi.

“Hề Dao.” Đỗ Nam gọi cô từ phía sau.

Ôn Hề Dao dừng bước lại.

“Thật sự một cơ hội nhỏ nhoi em cũng không muốn cho anh sao?”

“Đúng.” Cô trả lời như đinh đóng cột, không hề do dự chút nào.

“Rốt cuộc anh có chỗ nào không tốt bằng anh ta?” Đỗ Nam hỏi.

“Đỗ Nam, anh không phải là mẫu người em thích. Nếu có thể, em cũng rất muốn người mình thích là anh.” Như vậy sẽ không lãng phí tình yêu sâu đậm bao nhiêu năm qua anh dành cho em.

Ôn Hề Dao đã rời đi, nhưng Đỗ Nam vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt đau thương. Anh cũng là một người đàn ông có lòng tự trọng cao, nhưng vì một người phụ nữ mang tên Ôn Hề Dao, anh đã vứt bỏ lòng kiêu ngạo của mình, không biết xấu hổ, không cần thể diện bám theo sau cô, chỉ hy vọng cô có thể liếc mắt nhìn anh một cái. Thế nhưng cuối cùng, Ôn Hề Dao vẫn tiếc rẻ một cái nhìn kia, yêu một người đàn ông chỉ mới xuất hiện vài ngày ngắn ngủi trong cuộc đời cô.

Lúc Thẩm Quân Dục tới đón Ôn Hề Dao thì phát hiện hình như tâm trạng của cô không tốt lắm, anh nhướng mày hỏi, “Đây là nhìn thấy tôi thì mất hứng sao?”

Ôn Hề Dao đang trang điểm, nhìn Thẩm Quân Dục qua gương, thấy anh ấy mặc một bộ âu phục xanh đậm. Trùng hợp thay, trên người cô cũng là một bộ lễ phục dạ hội màu xanh đậm. Cô liền không nhịn được bật cười, có nên khen ngợi rằng hai người họ rất ăn ý với nhau không?

“Anh nói đùa không buồn cười chút nào.” Ôn Hề Dao trả lời.

Thẩm Quân Dục ngồi xuống ghế sô-pha bên cạnh, thuận tay cầm một quyển tạp chí lên lật xem, không hề tỏ ra mất kiên nhẫn. Khoảng chừng một tiếng sau, Ôn Hề Dao mới trang điểm xong. Thẩm Quân Dục đứng lên, đặt tạp chí sang một bên, “Đi thôi.”

Ôn Hề Dao nghiêng đầu nhìn anh một cái, “Anh đối với phụ nữ luôn kiên nhẫn như vậy sao?”

Thẩm Quân Dục nhếch môi, “Để đề phòng một số người nói tôi không ga lăng thôi.”

Ôn Hề Dao bĩu môi, người đàn ông này sao lại so đo từng tí như thế chứ?

“Đúng rồi, đúng lúc cuối tuần này là sinh nhật của Thanh Lan, tôi muốn tổ chức cho em ấy một party sinh nhật. Cô có thời gian tham dự không?”

“Sinh nhật Thanh Lan là cuối tuần này sao?” Ôn Hề Dao suy nghĩ một chút rồi nói, “Cuối tuần này chẳng phải là ngày quốc tế thiếu nhi sao?”

Thẩm Quân Dục cười, “Ừ, sinh nhật của con bé đúng vào ngày quốc tế thiếu nhi. Thuở bé nó còn từng than thở với mẹ rằng mình thật thiệt thòi, người khác đều có ngày sinh nhật và ngày quốc tế thiếu nhi riêng, còn con bé lại bị trùng một ngày, không công bằng gì cả.”

Ôn Hề Dao không nhịn cười được, không ngờ Thẩm Thanh Lan khi còn bé lại đáng yêu như vậy, “Sinh nhật Thanh Lan thì tất nhiên tôi phải đi rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thấy nụ cười trên mặt cô, chân mày Thẩm Quân Dục cuối cùng cũng giãn ra, trong mắt ánh lên nụ cười mà chính bản thân anh cũng không nhận ra.

“Vậy đến lúc đó tôi sẽ gửi thiệp mời cho cô.”

“Tổ chức lớn thế cơ à? Tôi tưởng rằng chỉ là một buổi party riêng tư thôi chứ.”

“Cũng không phải lớn gì, đến tham sự đều là một số thân thích với bạn bè thôi. Có điều, đây coi như là sinh nhật gần đây nhất mà con bé tổ chức ở nhà mẹ đẻ, nên tôi muốn làm long trọng một chút.” Ngày cử hành hôn lễ của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cũng đã được định, đúng vào mùng chín tháng chín, chỉ còn có ba tháng. Hai nhà đã bắt đầu gióng trống khua chiêng chuẩn bị mọi thứ, Thẩm lão gia và Phó lão gia còn thường xuyên tụ tập bàn bạc chi tiết hôn lễ. Nhưng hai đương sự lại vẫn nhàn nhã tận hưởng cuộc sống êm ả của họ, cứ như người kết hôn không phải là bọn họ vậy.

“Được, tôi nhất định sẽ đến tham dự đúng giờ, tuyệt đối không đến muộn.”

Đã đến nơi, Thẩm Quân Dục bước xuống xe trước, sau đó đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho Ôn Hề Dao, mấy thứ như phong độ ga lăng gì đó đều thể hiện ra hết. Khóe môi Ôn Hề Dao cong lên khẽ cười, cô khoác tay Thẩm Quân Dục đi vào hội trường buổi tiệc.

Đây chỉ là một tiệc rượu rất bình thường, dù không tham gia cũng không sao. Thẩm Quân Dục cũng nhận được thiệp mời, nhưng lại không định tham gia, lần này đến là chỉ vì đi cùng Ôn Hề Dao.

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao mới nhậm chức Tổng Giám đốc ở tập đoàn quốc tế Tân Hòa, ở thủ đô vẫn còn rất nhiều người không biết đến cô. Vì thế trong thời điểm hiện tại, cô vẫn phải tham dự những trường hợp như thế này nhiều hơn.

Lúc trò chuyện một vòng với đám cáo già trên thương trường kia, Ôn Hề Dao cảm thấy thật tẻ nhạt vô vị.

Đám cáo già này trò chuyện với cô chỉ là bề ngoài, thăm hỏi quan hệ của cô với Thẩm Quân Dục mới là thật, chỉ có một số ít người thực sự quan tâm đến vị tổng giám đốc mới này, dù sao sự xuất hiện của cô cũng khá là bất ngờ.

Ôn Hề Dao không phải mới lăn lộn trên thương trường ngày một ngày hai, ăn nói rất cẩn thận. Đám cáo già này thấy không moi được tin gì, tất nhiên cũng đành phải từ bỏ, cuối cùng Ôn Hề Dao cũng có thể thở phào.

Cô tìm một góc mà người khác không chú ý đến, len lén xoa xoa gò má của mình. Tối nay cứ phải cười liên tục, mặt cô cũng cứng đơ luôn rồi.

“Không ngờ Thẩm Quân Dục lại thích kiểu phụ nữ như cô.” Một giọng nữ xa lạ truyền đến từ bên cạnh. Ôn Hề Dao nhìn sang, khóe môi khẽ cong, “Tôi cứ tưởng là ai, thì ra là người tiếng tăm lừng lẫy, tiểu thư Lý Hi Đồng.”

Cô còn cố ý nhấn mạnh chữ “Lý“. Thấy sắc mặt của Lý Hi Đồng tái xanh vì tức, trong mắt cô còn hiện vẻ thích thú.

http://tieulun.hopto.org

Lý Hi Đồng lạnh lùng hừ một tiếng, ghen tức nói, “Chỉ là một ả phụ nữ leo lên nhờ đàn ông, có gì đặc biệt hơn người chứ? Sẽ có một ngày Thẩm Quân Dục vứt bỏ cô thôi. Cô muốn tiếp cận Thẩm Quân Dục để gả vào nhà họ Thẩm sao? Đúng là nằm mơ!”

Ôn Hề Dao tựa vào cây cột sau lưng, cố hết sức làm giảm áp lực trên đôi chân. Hôm nay để phối hợp bộ lễ phục này, cô đã mang một đôi giày không vừa chân lắm, cọ vào gót chân đau không chịu được.

“Vậy cũng còn hơn một số người rõ ràng đã bước vào được nhà họ Thẩm rồi còn bị đuổi ra ngoài.”

“Cô!” Lý Hi Đồng nghiến răng.

Ôn Hề Dao nhướng mày, “Tôi làm sao?”

Có giỏi thì cô cắn tôi đi, xem tôi có sợ cô không!

Trong mắt Lý Hi Đồng, thái độ của Ôn Hề Dao rõ ràng là vô cùng châm chọc và khiêu khích. Cô ta nghiến răng nghiến lợi, từ khi bị nhà họ Thẩm đuổi đi đến nay, cứ nhìn thấy người của nhà họ Thẩm là cô ta căm hận đến nghiến răng. Cô ta không dám động đến Thẩm Quân Dục, nhưng với người phụ nữ này thì chưa chắc.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta đã nhận ra Ôn Hề Dao từ lâu. Trước kia, cô ta đã gặp người phụ nữ này lúc ở thành phố Lâm, không ngờ vì theo đuổi đàn ông mà lại còn bám theo đến tận thủ đô.

Ôn Hề Dao lanh mồm lanh miệng, Lý Hi Đồng hoàn toàn không nói lại cô nên bị chọc tức muốn chết. Cô ta xoay người định bỏ đi thì bị Ôn Hề Dao gọi lại, “Chờ đã.”

“Tiểu thư Lý Hi Đồng. Lần sau, trước khi phê bình người khác thì nên xóa sạch đời tư của mình đi đã, bằng không sẽ khiến cho người khác thấy gai mắt và buồn cười lắm.”

Lý Hi Đồng tái xanh mặt, có lẽ là vì không ngờ sức chiến đấu của Ôn Hề Dao lại mạnh như vậy. Cô ta không những kiếm chuyện không thành công mà ngược lại còn bị ăn tức đến no bụng. Lý Hi Đồng bước đi vô cùng vội vàng, thầm nghĩ hôm nay nhất định cô ta đã làm rơi não nên mới tới tự chuốc nhục vào thân.

“Xí! Sức chiến đấu kém như vậy, đúng là con nhà lính tính nhà quan, ai mà chiều nổi cô ta chứ.” Ôn Hề Dao bĩu môi.

“Ha ha.” Bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ, Ôn Hề Dao đưa mắt nhìn sang, liền thấy Thẩm Quân Dục đang cười nhìn cô, “Không ngờ mồm mép của Tổng Giám đốc Ôn lại còn lanh lẹ như vậy.”

Ôn Hề Dao ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Tôi cũng không ngờ Tổng Giám đốc Thẩm lại có sở thích trốn trong góc tường nghe lén.”

Thẩm Quân Dục chỉ cười cười, anh vừa chào hỏi với người khác xong đã không thấy bóng dáng Ôn Hề Dao đâu. Thấy đêm nay cô uống nhiều rượu, anh sợ cô gặp phải chuyện không hay nên mới đi tìm cô, nhưng tìm một vòng vẫn không tìm được, khi đến đây thì lại phát hiện cô đứng trong góc này.

Nghe thấy cô tranh cãi với Lý Hi Đồng, Thẩm Quân Dục bật cười.

Tối nay, Ôn Hề Dao quả thật uống không ít, nhưng tửu lượng của cô không tệ, chỉ có khuôn mặt hơi hồng hồng mà thôi, trông cô lại càng có nét xinh đẹp khác thường.

“Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi.” Thẩm Quân Dục đề nghị.

Ôn Hề Dao gật đầu, xã giao thì cũng xã giao rồi, bây giờ về cũng được rồi. Cô đứng thẳng người, rời khỏi hội trường buổi tiệc cùng Thẩm Quân Dục.

Vừa ra tới cửa, Ôn Hề Dao bỗng dừng bước. Vừa rồi cũng không cảm thấy sao cả, bây giờ nghỉ ngơi một lúc rồi, cô mới thấy gót chân càng đau hơn. Cô cau mày, thầm nghĩ cố chịu đựng một chút sẽ ổn thôi.

“Cô đứng đây chờ tôi, tôi đi lấy xe.” Thẩm Quân Dục ôn hòa nói.

Ôn Hề Dao không phản đối.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục lái xe tới. Ôn Hề Dao ngồi vào ghế phó lái. Vừa cài dây an toàn xong, Ôn Hề Dao đã thấy Thẩm Quân Dục khom người, cầm chân cô lên, khiến cô giật mình, “Anh làm gì vậy?”

Thẩm Quân Dục nâng chân cô lên, cởi đôi giày trên chân cô ra, “Nhiều khi, tôi thật sự không hiểu nổi phụ nữ các cô. Một đôi giày rõ ràng là không vừa chân nhưng các cô vẫn mang nó chỉ vì đẹp, cuối cùng chẳng phải người chịu tội vẫn là các cô thôi sao.”

“Anh thì biết cái gì, phụ nữ muốn đẹp thì cần phải hy sinh gì đấy.” Ôn Hề Dao lí nhí đáp.

Gót chân của cô đã bị cọ rách một mảng da, còn chảy máu. Thẩm Quân Dục cau mày, dán một miếng băng cá nhân lên, “Trên xe tạm thời chỉ có thế thôi, dán tạm cái này vậy.”

Ôn Hề Dao lặng lẽ nhìn anh ấy dán vết thương giúp cô, sau đó lại bỏ chiếc giày còn lại ra, dán rất cẩn thận.

Không gian trong xe chật hẹp, Thẩm Quân Dục cách cô hơi gần. Cô có thể ngửi thấy rất rõ mùi sữa tắm trên người anh, không biết đó là hương gì, thoang thoảng, nhưng lại rất dễ chịu.

Thẩm Quân Dục dán thật kỹ vết thương cho Ôn Hề Dao rồi mới nhìn cô. Thấy cô chỉ nhìn anh không nói lời nào, anh liền quơ quơ tay trước mắt cô

ấy, “Ngốc luôn rồi sao?”

Ôn Hề Dao hoàn hồn, nhìn Thẩm Quân Dục bằng ánh mắt quái dị, “Với người phụ nữ nào anh cũng dịu dàng chu đáo như vậy sao?”

Thẩm Quân Dục đưa mắt nhìn cô rồi buột miệng hỏi, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Nếu không thì sao trên xe của anh lại có mấy thứ này?” Lại còn biết gót chân của cô bị giày cao gót cọ xước nữa chứ.

“Chỉ là quen chuẩn bị sẵn một vài thứ trên xe thôi.” Thẩm Quân Dục đáp.

Ôn Hề Dao không nói gì nữa. Thẩm Quân Dục lái xe được nửa đường thì dừng lại, “Cô ở đây chờ tôi, tôi vào trong mua ít đồ.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 218: Ngã bệnh

Ôn Hề Dao gật đầu, thấy Thẩm Quân Dục đi về phía một cửa hàng thì cũng không để ý nữa. Cô cầm điện thoại lên xem tin tức, thấy không có gì thú vị thì lại bỏ điện thoại di động xuống, buồn chán nhìn xung quanh, thấy trước mặt có một tấm ảnh chụp bèn cầm lên xem.

“Không ngờ anh còn là một người anh trai tốt như vậy.” Ôn Hề Dao nhìn kỹ Thẩm Quân Dục trong tấm ảnh, nhẹ giọng nói một câu.

Thấy Thẩm Quân Dục ra khỏi cửa hàng, cô vội trả tấm ảnh về chỗ cũ rồi cầm điện thoại lên xem. Thẩm Quân Dục lên xe, đưa cái túi trong tay cho cô.

Ôn Hề Dao thắc mắc nhận lấy, “Cho tôi à?”

Cô mở ra xem, trong túi là một đôi dép lê, còn có cả cồn i-ốt và bông băng.

“Khử trùng vết thương đi, đừng để nhiễm trùng. Mấy ngày tới, cô cố gắng đừng mang giày cao gót, ở trong phòng làm việc vẫn nên đi dép lê đi.” Thẩm Quân Dục ôn hòa nói.

Trong mắt của Ôn Hề Dao hiện lên vẻ ấm áp, cô nhẹ giọng nói cảm ơn.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục cười cười không nói gì, sau đó đưa Ôn Hề Dao về dưới công ty của cô, nhìn cô mang dép mình mua đi vào công ty rồi mới rời đi.

Ôn Hề Dao trở lại văn phòng, nhìn đôi dép dưới chân mình, nở một nụ cười nhẹ, hiển nhiên tâm trạng rất tốt.

Chuông điện thoại vang lên, cô ấn nút nghe máy, “A lô, anh, sao hôm nay anh lại có thời gian gọi điện thoại cho em vậy?”

Ôn Tư Hãn trả lời, “Nếu anh không gọi cho em thì có phải em đã sắp quên anh trai em tên gì rồi không?”

“Sao vậy được? Anh là anh trai em thương nhất mà, cho dù em có quên mất bản thân thì cũng không thể quên người anh trai thân yêu của em được.”

Ôn Tư Hãn khẽ cười, vẻ mặt chiều chuộng, “Em chỉ giỏi khéo mồm. Anh hỏi em, em và Đỗ Nam làm sao vậy?”

Ôn Hề Dao giả ngu, “Làm sao là làm sao?”

“Hề Dao, em hiểu ý của anh mà. Người ta theo đuổi em nhiều năm như vậy, em cũng đã trưởng thành, cũng đã đến lúc nghĩ đến chuyện kết hôn của mình rồi. Anh thấy Đỗ Nam rất tốt.”

http://tieulun.hopto.org

“Anh, ba bảo anh nói những lời này đúng không? Ba thật là, bản thân không muốn nói thì lại bắt anh đi làm kẻ xấu, đúng là cáo già.”

Ôn Tư Hãn im lặng, coi như ngầm thừa nhận, “Ba cũng muốn tốt cho em thôi. Năm nay em đã hai mươi bảy, chị dâu em lúc bằng tuổi em cũng đã làm mẹ rồi. Hai ngày trước tình cờ gặp dì Đỗ, dì còn nói chuyện này với mẹ đấy.”

“Anh à, người khác không biết quan hệ của em và Đỗ Nam như thế nào, nhưng chẳng lẽ anh còn không rõ sao? Em không thích anh ta, em và anh ta căn bản là không thể nào đến với nhau đâu.” Ôn Hề Dao cắt lời anh trai mình.

Ôn Tư Hãn bất đắc dĩ, nhìn sang mẫu thân đại nhân đang ngồi kế bên nghe trộm điện thoại, từ tốn nói, “Cho dù em không thích Đỗ Nam thì cũng phải tìm một người đàn ông để kết hôn, chứ không thể độc thân cả đời như vậy được. Trước đây em còn nhỏ tuổi nên mọi người không nói, nhưng bây giờ em cũng cần cân nhắc thật kỹ đi.”

“Anh, em mới hai mươi bảy mà, còn trẻ lắm. Thời buổi bây giờ còn có nhiều người hơn ba mươi mới kết hôn đấy thôi.” Ôn Hề Dao đáp qua loa, cô cảm thấy lúc này vẫn còn quá sớm để kết hôn.

“Hề Dao, chẳng lẽ em thật sự định độc thân cả đời sao?” Ôn Tư Hãn dò hỏi, anh biết tình cảm của Đỗ Nam dành cho em gái mình. Nhưng em gái anh không thích cậu ta, anh cũng không có cách nào.

“Đâu có, chẳng qua là em chưa gặp được đối tượng thích hợp thôi mà. Anh, em nghi ngờ vận đào hoa của em đều bị Đỗ Nam hù chạy cả rồi, anh ta bám

lấy em cả ngày, người khác thấy vậy thì làm sao còn dám tiến tới với em chứ? Hay là anh nghĩ cách đuổi Đỗ Nam đi đi."

Ôn Tư Hãn không khỏi thở dài thay Đỗ Nam, "Hề Dao, anh biết rồi, nhưng dù không phải Đỗ Nam thì em cũng vẫn nên tìm lấy một người đàn ông để hẹn hò đi, không thể cứ để ba mẹ lo lắng thế này mãi được."

Ôn Hề Dao nhìn đôi dép dưới chân mình, "Ai nói em không thích người nào chứ."

"Nói như vậy thì con có bạn trai rồi sao? Đối phương là ai? Quê quán ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Nghề nghiệp là gì?" Bà Ôn ở bên cạnh nghe lén, nghe thấy câu này liền cướp lấy điện thoại di động trong tay Ôn Tư Hãn, liên tục hỏi dồn.

Ôn Hề Dao trợn mắt, "Mẹ, lần sau mẹ có thể đừng nghe trộm con và anh nói chuyện nữa không?"

"Rồi rồi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Cái cậu mà con vừa nhắc rốt cuộc là ai thế? Lần sau dẫn về cho mẹ và ba con gặp đi."

"Mẹ, bây giờ con và anh ấy quen biết chưa lâu nên không thể gấp gáp được, nhưng con nhất định sẽ cho mọi người gặp mặt mà. Mẹ, công ty con còn có một cuộc họp, không nói nữa. Con cúp máy đây."

“Này, khoan đã, con đừng cúp vội.” Bà Ôn kêu lên, nhưng điện thoại thì đã bị Ôn Hề Dao cúp rồi, bèn bực bội nói, “Cái con bé này.”

Ôn Tư Hãn cười cười, “Em ấy nói như vậy thì nhất định là đã thích ai rồi. Em ấy sẽ không lấy chuyện này ra gạt chúng ta đâu, mẹ cứ yên tâm đi.”

Sao bà Ôn có thể yên tâm được, đứa con gái này từ trước đến nay chưa từng yêu đương gì, khiến bà rất lo lắng. Bây giờ nó nói đang yêu, nhưng bà vẫn không yên lòng, nuôi con mà, không lúc nào là không bận tâm lo lắng cả.

“Thôi, chuyện này mẹ cũng không quản nữa, có điều bên nhà họ Đỗ…”

Ôn Tư Hãn nghĩ ngợi một lúc, “Chuyện này ba mẹ vẫn nên khéo léo đề cập với nhà họ Đỗ sớm một chút, tránh cho đến lúc hai nhà lại nảy sinh hiềm khích.”

Bà Ôn gật đầu, “Ừ, buổi tối mẹ sẽ nói chuyện với ba con. Con cũng phải nói với Hề Dao là nếu nó không thích Đỗ Nam thì nên mau lấy chồng để làm rõ mọi chuyện đi, haiz.”

Bà Ôn vừa than thở vừa đi lên tầng trên. Ôn Tư Hãn bất đắc dĩ cười, đâu phải Ôn Hề Dao không nói rõ ràng, mà là người nào đó hoàn toàn không chịu từ bỏ thôi.

Suy nghĩ một chút, anh lại gọi một cuộc cho Đỗ Nam.

**

Phó Hoành Dật trở về thì đã là chuyện một tuần sau. Có lẽ là do liên tục mấy ngày không nghỉ ngơi đàng hoàng nên khi trở về, cả người Phó Hoành Dật đều vô cùng uể oải.

Anh vẫn mặc nguyên quân trang. Thẩm Thanh Lan thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh thì đau lòng, “Anh vào tắm trước đi, em chuẩn bị quần áo cho anh.”

Phó Hoành Dật gật đầu, đi thẳng vào phòng tắm. Thẩm Thanh Lan tìm quần áo cho anh rồi gõ cửa phòng tắm, “Phó Hoành Dật, mở cửa.”

“Cửa không khóa.” Phó Hoành Dật nói vọng ra từ bên trong. Thẩm Thanh Lan mở cửa đi vào, thấy anh đang tắm dưới vòi sen thì cố gắng không nhìn tới anh. Cô đặt quần áo trên giá xong, đang muốn đi ra thì lại bị anh kéo giật lại, sau đó cả người cô ngã vào lòng anh.

Vòi sen vẫn đang mở, dòng nước ấm áp xối lên người Thẩm Thanh Lan làm quần áo của cô lập tức ướt sũng. Bây giờ đã là cuối tháng tư, cô chỉ mặc cái áo sơ mi, nên lúc bị nước làm ướt, áo lót bên trong liền như ẩn như hiện.

“Vợ, nhớ anh không?” Phó Hoành Dật cúi đầu nhìn cô, dù là người mù cũng có thể cảm nhận được ngọn lửa hừng hực trong ánh mắt anh.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đánh lên ngực anh một cái, “Anh tắm cho xong đã.”

“Cùng tắm đi.” Phó Hoành Dật kéo cô lại, không cho đi, rồi lập tức cúi đầu hôn lên môi cô. Hơn một tuần không gặp, có trời mới biết anh nhớ cô đến mức nào.

Thẩm Thanh Lan nhắm mắt đáp lại nụ hôn của anh. Trong phòng tắm nhanh chóng vang lên âm thanh khiến người khác đỏ mặt.

Đến lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ra khỏi phòng tắm đã là hơn một tiếng sau. Hai người nằm ở trên giường, anh ôm cô vào lòng, vẻ mặt rất thỏa mãn.

“Nhiệm vụ lần này đã kết thúc chưa?”

“Rồi. Vẫn còn ba tháng huấn luyện ở quân khu thủ đô này, sau khi kết thúc, chỉ sợ anh lại phải về đơn vị.” Phó Hoành Dật không nói nguyên do của nhiệm vụ lần này là vì bọn họ bị BK khiêu khích. Lần trước đụng độ với bọn họ, BK đã tổn thất nhiều tay chân, nên lần này bọn chúng đã bắt một vài công dân của nước Z và uy hiếp bọn họ. Phó Hoành Dật còn suýt chết dưới tay KING, nếu không nhờ số anh may mắn, viên đạn vốn nhắm thẳng vào tim anh nhưng bị tác động nên mới bắn chệch vào thân cây bên cạnh, thì e rằng lần này anh đã không thể trở về.

Tuy anh không sao, nhưng hai chiến hữu cấp dưới của anh đã hy sinh, bị chính tay KING giết chết.

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng Thẩm Thanh Lan dâng trào cảm giác không nỡ, nhưng cô cũng biết đó là chức trách, là công việc của anh, nên chỉ đành nói:

“Anh cứ yên tâm đi đi, chuyện trong nhà giao cho em, em sẽ chăm sóc cho ông nội thật tốt.”

“Và cả bản thân em nữa. Quan trọng nhất là chăm sóc tốt cho mình, đừng để anh lo lắng.” Phó Hoành Dật dịu giọng căn dặn.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, tỏ ý mình đã biết. Thấy cô không hề có vẻ muốn ngủ, Phó Hoành Dật lại xoay người, “Nếu em đã không buồn ngủ thì… chúng ta nên vận động một chút để có lợi cho cả thể xác lẫn tinh thần.”

Thẩm Thanh Lan hoàn toàn câm nín trước thể lực dũng mãnh của người đàn ông này. Rõ ràng đã mệt mỏi đến như vậy mà vẫn còn tinh thần và thể lực làm chuyện này, nhưng cơ thể cô vẫn rất phối hợp với anh.

Đến khi Thẩm Thanh Lan tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau. Phó Hoành Dật đang thay quần áo, định về quân khu thủ đô thì cô bỗng nhiên gọi anh: “Chờ một chút.”

Cô đi vào thư phòng, lấy một chiếc đồng hồ nam ra, “Tặng anh cái này, nhớ phải luôn mang theo, không được tháo xuống đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nhướng mày, “Sao bỗng dưng lại tặng quà cho anh?”

“Chẳng lẽ mua một cái đồng hồ đeo tay tặng chồng mà cũng phải chọn ngày sao? Rốt cuộc anh có muốn nhận hay không? Không nhận thì em đưa cho người khác.” Thẩm Thanh Lan hỏi vặn lại.

“Quà của phu nhân tặng, anh đương nhiên là muốn rồi.” Nói rồi, anh liền tháo chiếc đồng hồ đang đeo trên tay ra, rồi đưa tay đến trước mặt Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan đeo đồng hồ lên cổ tay Phó Hoành Dật, ngắm nghía một hồi mới hài lòng gật đầu, “Cũng không tệ lắm, sau này cứ đeo cái này nhé, em sẽ cất cái cũ của anh đi.”

“Được.” Phó Hoành Dật gật đầu cười.

Sau khi Phó Hoành Dật ra khỏi nhà, Thẩm Thanh Lan liền ra ngoài, hôm nay cô và Nhan Tịch có hẹn với nhau.

***

Nhan Tịch nhìn người phụ nữ trước mắt, thấy hơi đau đầu, “Rốt cuộc bà muốn làm gì?”

http://tieulun.hopto.org

Tần Nghiên ra vẻ hiền lành cười, “Nhan Tịch, dì đến thăm cháu một chút. Sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, một mình cháu ở thủ đô, áp lực học tập nhất định rất lớn. Hôm nay là cuối tuần, không có tiết, dì chỉ muốn dẫn cháu đi ăn bữa cơm thôi.”

Vẻ mặt Nhan Tịch lạnh tanh, “Tôi có tiền, có thể tự đi ăn, chỉ cần bà đừng xuất hiện trước mặt tôi là tốt rồi. Nếu bà còn tới tìm tôi thì tôi sẽ gọi điện thoại nói cho ba tôi đấy, bà không tin thì có thể thử xem.”

Tần Nghiên ra vẻ rất bất đắc dĩ với thái độ gai góc của Nhan Tịch, “Nhan Tịch, sao cháu lại luôn mang lòng thù địch nặng nề với dì như vậy? Cho dù năm đó dì có thật sự phá hoại gia đình của ba mẹ cháu thì chẳng phải dì cũng là người bị hại sao? Mẹ cháu đã khiến con gái duy nhất của dì đi lạc!”

“Bà nói bậy.” Nhan Tịch thét lên, “Mẹ tôi không bao giờ làm chuyện như vậy, bà không được nói bậy.”

“Nhan Tịch, nếu cháu không tin thì có thể về nhà hỏi ba cháu xem tại sao ông ấy lại muốn ly hôn với mẹ cháu.”

Nhan Tịch vô cùng kích động, “Bà nói bậy, ba mẹ tôi ly hôn là do bà xuất hiện, nếu không vì bà thì hai người họ sẽ không ly hôn, bà đừng ở đây giở trò khích bác ly gián nữa.”

“Nhan Tịch, cháu vẫn còn là một đứa trẻ, nên dì vốn không muốn nói cho cháu biết. Nhưng bây giờ cháu hiểu lầm dì quá nhiều rồi. Năm đó, chuyện con gái của dì mất tích toàn bộ là do mẹ cháu gây ra, nếu như bà ta không cấu

kết với bọn buôn người bắt cóc con gái của dì thì dì đã không phải chia ly với con gái mình hơn hai mươi năm, đến bây giờ vẫn chưa tìm được con bé. Mẹ cháu hận dì, dì cũng chưa từng ngừng hận mẹ cháu.” Vẻ mặt của Tần Nghiên rất đau khổ.

Sắc mặt Nhan Tịch trắng bệch, ngực phập phồng kịch liệt, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, “Tôi không tin lời bà dù chỉ là một câu! Mẹ tôi hiền lành thiện lương như thế, sẽ không làm ra chuyện ác độc như vậy, bà đừng hòng lừa tôi.”

“Dì không hề lừa cháu. Cháu nghĩ kỹ lại xem, tình hình trước đây như thế mà ba cháu còn không ly hôn để cưới dì. Đến bây giờ dì cũng đã kết hôn rồi, sao đang yên đang lành ông ấy lại ly hôn với mẹ cháu? Mấy năm qua dì vẫn luôn tìm kiếm con gái dì, vô tình phát hiện chuyện con gái dì bị mất tích hoàn toàn không phải là ngoài ý muốn, mà là do mẹ cháu cố ý gây ra chỉ vì trả thù dì đã phá hoại gia đình bà ấy. Nhưng ngày xưa dì và ba cháu yêu nhau trước cơ mà? Chính mẹ cháu mới là người thứ ba xen vào tình cảm của bọn dì.” Gương mặt xinh đẹp của Tần Nghiên đầy nước mắt.

Nhan Tịch ôm ngực mình, cảm thấy trái tim rất đau. Sắc mặt cô trắng bệch, cô há miệng thở dốc, thế nhưng vẫn cảm thấy lồng ngực tức nghẹn, không thể thở nổi.

Tần Nghiên làm như không phát hiện ra sự bất thường của Nhan Tịch, tiếp tục nói, “Năm đó dì và ba cháu thật lòng yêu nhau, nhưng mẹ cháu vì muốn được ở bên cạnh ba cháu nên đã đuổi dì ra khỏi Nam Thành, thậm chí còn muốn gả dì cho một lão già. Nếu không phải dì liều mạng phản kháng thì có lẽ năm đó dì đã chết trong tay lão già kia rồi. Còn con gái của dì, con bé vô tội biết bao, bây giờ cũng không biết con bé đang chịu khổ ở đâu. Dì khổ sở đau đớn thế nào, có ai biết không?”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch bắt đầu ho dữ dội, cảm thấy tim của mình rất đau. Cô mở ba lô ra, muốn lấy thuốc uống, bệnh hen của cô đang tái phát.

Nhưng chân lại chợt mềm nhũn, Nhan Tịch ngồi bệt xuống đất, ba lô cũng bị rơi qua một bên. Tần Nghiên ra vẻ hoảng sợ, vội vã đi tới, tỏ ra rất lo lắng, “Nhan Tịch, cháu làm sao vậy?”

Nhan Tịch há to mồm thở dốc, tay run run, chỉ vào ba lô của mình. Tần Nghiên ôm cô vào lòng, “Nhan Tịch, cháu nói gì đi! Rốt cuộc cháu làm sao thế, đừng làm dì sợ.”

Nhan Tịch muốn nói thuốc ở trong ba lô, nhưng lại không thốt nên lời. Tay cô chỉ vào ba lô, vậy mà Tần Nghiên lại không hiểu ý cô. Bà ta đưa tay vỗ gương mặt Nhan Tịch, “Nhan Tịch, cháu nói gì với dì đi? Rốt cuộc cháu bị làm sao vậy?”

Giờ này không có nhiều người qua lại trước cổng trường, nên hoàn toàn không có ai chú ý đến bọn họ. Nhan Tịch chỉ cảm thấy trước mắt dần dần tối sầm lại.

Lúc Thẩm Thanh Lan đến thì liền thấy cảnh tượng như vậy. Mặt cô biến sắc, nhanh chóng đi đến đẩy Tần Nghiên ra, “Nhan Tịch.”

Nhan Tịch đã nhắm mắt lại, nghe thấy giọng nói quen thuộc thì cố mở mắt ra, đưa tay chỉ vào ba lô của mình. Thẩm Thanh Lan lập tức hiểu ngay, lấy bình

xịt hen trong ba lô ra cho Nhan Tịch.

Hơi thở của Nhan Tịch dần dần bình ổn lại. Thẩm Thanh Lan liền đưa cô đến bệnh viện, Tần Nghiên cũng đi theo.

Nhan An Bang nhận được tin con gái nằm viện thì lập tức chạy từ Nam Thành tới. Đến cửa phòng bệnh, ông ta liền trông thấy Tần Nghiên ngồi ngoài hành lang, “Nghiên Nghiên, sao em lại ở đây?”

“An Bang, em không cố ý, em không biết Nhan Tịch bị hen suyễn, em thật sự không biết…” Có lẽ vì đã khóc nên viền mắt Tần Nghiên đỏ hoe, lớp trang điểm kỹ càng cũng bị nhòe đi.

Nhưng lúc này Nhan An Bang không có thời gian để ý tới điều này. Ông ta nhận được một cuộc điện thoại từ số của Nhan Tịch, nói Nhan Tịch nằm viện do bệnh hen tái phát, nhưng tình hình cụ thể thế nào thì ông ta hoàn toàn không rõ.

“Chuyện này đợi lát nữa hãy nói, anh vào xem Tiểu Tịch trước đã.” Nhan An Bang đẩy bàn tay đang kéo tay ông ta của Tần Nghiên ra, xoay người vào phòng bệnh.

Tần Nghiên ngồi trên ghế, vẻ mặt khổ sở.

“Tiểu Tịch.” Nhan An Bang nhìn thấy con gái nằm trên giường bệnh, sắc mặt

tái nhợt thì vô cùng đau lòng. Ông ta khẽ gọi một tiếng, Nhan Tịch đang ngủ vẫn chưa tỉnh lại.

Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh trông coi cô, thấy Nhan An Bang cũng không lên tiếng chào hỏi trước. Nhan An Bang nhìn thấy cô thì bèn điều chỉnh biểu cảm nét mặt lại, “Là cháu đã gọi điện thoại cho chú sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, cháu là bạn của Nhan Tịch, Thẩm Thanh Lan.”

Thì ra là con gái của Thẩm Khiêm. Nhan An Bang hiểu ra. Trước khi ly hôn với Triệu Giai Khanh, ông ta từng nghe Triệu Giai Khanh nói Nhan Tịch rất thân thiết với con gái nhà họ Thẩm.

“Chuyện lần này, thật sự rất cảm ơn cháu.”

“Không cần khách sáo. Người nhà của Nhan Tịch đã đến, vậy cháu về trước.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

“Chị.” Nhan Tịch đã tỉnh lại từ lúc Nhan An Bang đi vào, nhưng cô không muốn thấy cha mình nên giả vờ ngủ. Nghe thấy Thẩm Thanh Lan muốn đi, cô liền mở mắt ra.

Giọng nói của cô rất yếu ớt, Thẩm Thanh Lan nhìn sang, “Bây giờ em cần phải nghỉ ngơi thật tốt, hôm khác chị sẽ đến thăm em.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch muốn giữ cô lại, nhưng suy nghĩ một chút vẫn gật đầu.

Thẩm Thanh Lan đi ra phòng bệnh, nhìn thoáng qua Tần Nghiên rồi lập tức dời mắt đi. Nhưng bà ta lại lên tiếng gọi cô, “Thẩm tiểu thư, xin dừng bước.”

Thẩm Thanh Lan nhìn sang bà ta, vẻ mặt rất lạnh lùng, “Có chuyện gì?”

Khuôn mặt của Tần Nghiên hơi tiều tụy, “Chuyện hôm nay thật sự rất cám ơn cháu, nếu không nhờ cháu đến kịp thì chỉ e hôm nay tôi đã gây họa lớn rồi.”

Thẩm Thanh Lan vẫn không có biểu cảm gì, chỉ gật đầu với Tần Nghiên một cái rồi liền đi nên không thấy được vẻ thù hận trong mắt Tần Nghiên.

Trong phòng bệnh, Nhan Tịch quay đầu sang một bên, không muốn nhìn thấy Nhan An Bang.

“Tiểu Tịch, người con có chỗ nào khó chịu không?” Nhan An Bang không hề để ý đến vẻ mặt lạnh nhạt của con gái. Từ khi ly hôn với Triệu Giai Khanh, hai đứa con đều có thái độ như vậy với ông ta. Ban đầu, ông ta còn tức giận nhưng đến bây giờ thì đã bình tĩnh lại.

“Tiểu Tịch, con có thể giận ba, nhưng không thể lấy sức khỏe của bản thân ra đùa được.”

http://tieulun.hopto.org

“Ba bảo người phụ nữ bên ngoài đi đi, đừng tới tìm con nữa. Ba có biết hôm nay suýt chút nữa con đã chết trong tay người phụ nữ kia không?” Nhan Tịch vô cùng ấm ức, nếu không có Thẩm Thanh Lan thì chỉ e rằng hôm nay cô đã thật sự đi đời nhà ma rồi.

Ánh mắt của Nhan An Bang hơi thay đổi, ông ta nhìn Nhan Tịch, “Tiểu Tịch, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện con nằm viện có quan hệ gì với Tần Nghiên?”

Nhan Tịch không nhìn ông ta, “Ba tự mà hỏi bà ta đi.”

Nhan An Bang thấy không thể hỏi được gì từ Nhan Tịch nên xoay người đi ra ngoài tìm Tần Nghiên. Bà ta vẫn ngồi ở trên ghế, thấy ông ta đi ra thì đứng lên.

“An Bang, Nhan Tịch thế nào rồi?” Tần Nghiên sốt ruột hỏi thăm.

Nhan An Bang thấy vẻ lo lắng trong mắt bà ta, vẻ mặt liền dịu lại một chút “Tiểu Tịch đã không sao rồi, em không cần lo lắng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại ở đây?”

Tần Nghiên tỏ ra buồn bã, “Em đến thủ đô thăm Nhan Tịch, vốn muốn ăn một bữa cơm với con bé, nhưng hình như Nhan Tịch vẫn hiểu lầm em, hoàn toàn không chịu nghe em giải thích. Hôm nay em nghĩ con bé sắp thi đại học nên muốn dẫn con bé đi ăn một bữa thật ngon, kết quả là con bé vẫn nói em

chia rẽ vợ chồng anh. Em nhất thời kích động nên đã nói chuyện Mộc Mộc cho nó biết. An Bang, là lỗi của em, em không nên so đo với một đứa bé."

Ánh mắt bà ta đầy phiền muộn và hối hận, khiến Nhan An Bang vốn muốn trách cứ bà ta cũng phải nuốt lời đã dâng đến bên môi lại.

"An Bang, em không biết Nhan Tịch bị suyễn, nếu biết thì chắc chắn em sẽ không nói những lời kích động con bé đâu." Tần Nghiên ôm mặt, giọng nói nghẹn ngào.

Nhan An Bang còn có thể nói gì nữa? Ông ta vỗ vỗ vai Tần Nghiên, "Chuyện này không thể hoàn toàn trách em. Anh hiểu tính em, chắc chắn là Tiểu Tịch đã nói gì rồi. Nhưng bất kể nó nói gì thì em cũng đừng so đo với nó. Con bé bị anh và mẹ nó chiều hư nên tính tình bồng bột tuỳ tiện."

Tần Nghiên cười cười vẻ thấu hiểu, "Sao em có thể so đo với con bé được chứ? Chỉ cần nhìn thấy nó là em lại nghĩ đến Mộc Mộc, nếu con bé còn sống thì bây giờ cũng sẽ xinh đẹp như Nhan Tịch."

Nói đến đây, Tần Nghiên buồn bã lau nước mắt rồi cười cười, "Thôi được rồi, không nói những chuyện này nữa. Anh mau vào trong đi, Nhan Tịch đang cần anh chăm sóc, em về trước đây."

"Nghiên Nghiên, để anh tiễn em." Nhan An Bang vừa nghĩ đến Tần Mộc thì trong lòng liền vô cùng khó chịu. Thấy Tần Nghiên thế này, ông ta lại càng hổ thẹn hơn.

“Không cần, em tự bắt xe được rồi, anh vẫn nên ở lại chăm sóc Nhan Tịch đi.”

Cuối cùng Nhan An Bang vẫn tiễn Tần Nghiên đến cổng bệnh viện, nhìn bà ta lên xe rồi mới quay về phòng bệnh. Còn Tần Nghiên sau khi lên xe thì biểu cảm trên mặt dần dần nhạt đi, chỉ còn sự lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 219: Gặp gỡ

Tại một trang viên ở nước ngoài, Allen chống tay xuống xe lăn, từ từ đứng lên, nhưng chưa đi được mấy bước thì đã ngã sấp xuống mặt đất. Hứa Nặc đứng bên cạnh thấy hắn như vậy thì hoảng hốt, muốn tiến lên đỡ hắn dậy, nhưng lại bị Allen hung dữ trừng mắt một cái. Hứa Nặc lập tức cứng người tại chỗ.

Allen vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng hai chân hắn hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển. Hắn cố gắng một lúc lâu, nhưng ngoài mồ hôi khắp người ra thì chỉ còn cơn đau đớn từ chỗ đùi lan ra toàn thân. Hứa Nặc cụp mắt, không dám nhìn hắn, nhưng trong mắt vẫn chứa đầy vẻ đau lòng.

Peter đi từ bên ngoài vào, thấy Allen như vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu, “Allen, tôi đã nói với anh rồi, trong giai đoạn này, anh chỉ có thể từ từ hồi phục. Nếu anh còn tiếp tục như vậy thì chân của anh sẽ thật sự tàn phế, kiếp này anh cũng đừng hòng đứng dậy được nữa.”

Vẻ mặt Allen vô cùng u ám, hắn lạnh lùng nhìn Hứa Nặc một cái, “Cút ra ngoài.”

Trong mắt Hứa Nặc thoáng hiện vẻ buồn bã, cô ả lủi thủi đi ra ngoài rồi khép cửa phòng lại. Peter lắc đầu, “Allen, nếu anh cứ tiếp tục không nghe lời như thế thì tôi thật sự phải bó tay đấy.”

Allen im lặng một lúc lâu rồi khàn khàn nói, “Tôi biết rồi. Nhưng trước tháng

sáu, tôi nhất định phải đứng lên được.”

“Nếu anh chịu nghe lời, phối hợp với tôi để trị liệu thật tốt thì tôi còn có thể giúp anh đứng dậy được. Nhưng anh có thể nói cho tôi biết tại sao anh lại nôn nóng như vậy không?”

“Đây không phải là chuyện cậu nên quan tâm.” Allen lạnh lùng trả lời, rồi đưa tay ra, “Đỡ tôi đứng dậy.”

Peter bước tới, đỡ Allen ngồi lên xe lăn rồi đưa cho hắn một cái khăn sạch để lau mồ hôi trên mặt. Sau đó, anh ta ngồi xổm xuống, xoa bóp chân cho hắn, sức lực mạnh bạo khiến Allen đau đến mức trán nổi gân xanh, “Rõ ràng là biết không thể vậy mà anh vẫn cố làm, bây giờ thì người khổ cũng chính là bản thân anh thôi.”

Allen không nói gì, nhưng thấy Peter lại tiếp tục lẩm bẩm thì lạnh lùng nói một câu: “Nếu cậu còn ồn ào thì tôi sẽ cho người cắt đầu lưỡi của cậu.”

Peter im bặt. Tuyệt đối đừng nên xem lời nói của tên này là trò đùa, hắn ta là một kẻ điên, chuyện gì cũng có thể làm.

“Lên giường nằm đi, tôi châm cứu cho anh.” Peter vừa nói vừa đỡ Allen lên giường.

Chẳng mấy chốc, trong phòng liền vang lên tiếng kêu rên, thỉnh thoảng còn

xen lẫn tiếng gào thét đau đớn của Allen.

Đến khi châm cứu xong, Peter liền thu dọn đồ đạc rời đi. Cả người Allen đều đã ướt đẫm mồ hôi, hắn nằm ở trên giường, lặng lẽ chờ cơn đau trên đùi qua đi. Nhanh thôi, sẽ nhanh thôi, Tiểu Thất, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại nhau thôi.

***

Ngay lúc này, ở thủ đô.

Thẩm Quân Dục nhướng mày nhìn người phụ nữ trước mắt, “Tại sao em lại xuất hiện ở đây?”

Người phụ nữ mỉm cười, “Em cố ý đến tìm anh đấy. Quân Dục, chúng ta đã không gặp nhau nhiều năm như vậy rồi, anh không ngại ăn với em một bữa cơm trưa chứ?”

Thẩm Quân Dục nhún vai, đứng lên, cầm lấy áo vest, “Đương nhiên không ngại rồi. Đi thôi.”

Người phụ nữ kia đi theo sau Thẩm Quân Dục, si mê nhìn người đàn ông trước mặt. Thẩm Quân Dục, em đã trở về rồi, lần này em nhất định sẽ không buông tay anh nữa đâu.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Tố, thật không ngờ em lại về nước.” Trong phòng ăn, Thẩm Quân Dục nhìn người phụ nữ trước mắt, hòa nhã hỏi.

Trần Tố cười cười, “Ở nước ngoài mãi cũng chán, hơn nữa người quan trọng nhất của em ở đây, đương nhiên em phải về rồi.”

Thẩm Quân Dục không tiếp lời câu này mà lại hỏi, “Lần này về nước, em dự định sẽ làm gì?”

“Em vừa tiếp xúc với một công ty, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì em sẽ làm việc ở đấy.”

Thẩm Quân Dục gật đầu, “Không tồi.”

Trần Tố rất muốn hỏi Thẩm Quân Dục mấy năm qua sống có tốt không, nhưng câu hỏi đã đến môi vẫn không thể thốt nên lời, “Bao nhiêu năm không gặp, chắc là anh đã kết hôn rồi nhỉ?”

Trần Tố ra vẻ lơ đãng hỏi, nhưng đôi tay cầm dao nĩa lại siết chặt. Thẩm Quân Dục ăn xong miếng bít tết trong miệng rồi mới trả lời: “Vẫn chưa.”

Trần Tố thả lỏng tay ra, xiên một miếng bít tết đưa lên miệng, cười dịu dàng, “Cũng phải, hầu hết đàn ông đều chuyên tâm lo sự nghiệp, kết hôn muộn

cũng là chuyện rất bình thường. Thật ra bây giờ em cũng đang độc thân."

"Người nhà em có trở về không?" Thẩm Quân Dục lại hỏi sang chuyện khác lần nữa, khiến, vẻ mặt Trần Tố hơi buồn bã, "Đều về rồi ạ. Ba mẹ em còn hỏi thăm anh nữa đấy."

"Thẩm Quân Dục, sao anh lại ở đây?" Đúng lúc này, giọng nói của Ôn Hề Dao vang lên từ trên đầu.

Thẩm Quân Dục ngẩng đầu lên, nở nụ cười, "Hề Dao, em cũng đến đây ăn à?" Nói rồi, anh lại nhìn sang người đi bên cạnh cô, là trợ lý của cô.

Ôn Hề Dao nhìn Trần Tố rồi nhanh chóng nhìn sang phía anh, trong mắt hiện vẻ rõ ràng mọi chuyện. Cô dịu dàng cười nói, "Vâng, em vốn định tìm anh cùng đi ăn trưa, nhưng thấy anh bận rộn suốt mấy ngày qua, sợ làm chậm trễ công việc của anh nên mới không gọi anh. Vị này là của khách của anh à?"

Trần Tố nghe ra cách xưng hô của Thẩm Quân Dục với Ôn Hề Dao thì nhận thấy có gì đó khác thường, cách nói chuyện của bọn họ vô cùng thân thiết. Sắc mặt cô ta hơi mất tự nhiên, nghe Ôn Hề Dao hỏi, cô ta vừa cười vừa nói, "Tôi không phải là khách của Quân Dục, tôi là bạn anh ấy, chúng tôi quen nhau từ hồi học đại học. Tôi tên là Trần Tố."

Quân Dục? Ôn Hề Dao nhướng mày, nhìn thoáng qua vẻ mặt không hề thay đổi của Thẩm Quân Dục, "Trùng hợp quá, tôi cũng bạn của Quân Dục, tên tôi là Ôn Hề Dao. Nếu đã có duyên như vậy thì không ngại cùng ăn cơm chứ?"

Nghe thì có vẻ như Ôn Hề Dao đang trưng cầu ý kiến của Trần Tố, nhưng còn chưa đợi cô ta trả lời thì cô đã ngồi xuống ghế bên cạnh Thẩm Quân Dục, “Món bít tết của nhà hàng này rất ngon, em đã muốn đi ăn với anh từ lâu nhưng vẫn không có cơ hội, xem ra bây giờ thật vừa khéo.”

Trợ lý của Ôn Hề Dao rất biết quan sát nên đã ra về trước.

Thẩm Quân Dục dịu dàng nhìn cô, “Em muốn ăn thì lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh mà, công việc có quan trọng đến đâu cũng không quan trọng bằng em.”

Dưới gầm bàn, bàn tay của Ôn Hề Dao không kìm được xoa xoa cánh tay mình. Cô thật sự không quen với một Thẩm Quân Dục thế này. Nhưng Trần Tố nghe được như thế thì vẻ mặt càng mất tự nhiên, gượng cười nói, “Ôn tiểu thư rất thân thiết với Quân Dục nhỉ?”

Ôn Hề Dao cười tủm tỉm, “Đương nhiên rồi, tuy tôi và Quân Dục quen biết chưa lâu nhưng lại nói chuyện rất hợp. Anh nói có phải không, Quân Dục?”

Thẩm Quân Dục vô cùng phối hợp gật đầu, tiện thể còn xiên một miếng bít tết trong dĩa của mình đưa đến bên môi Ôn Hề Dao, “Món bít tết này rất ngon, chẳng phải em đã muốn ăn từ lâu sao? Nếm thử xem!”

Ôn Hề Dao há miệng cắn miếng bít tết, “Đúng là ngon thật, lần sau chúng ta lại đi ăn nữa nhé?”

http://tieulun.hopto.org

“Được, nghe em.” Thẩm Quân Dục cười đầy vẻ cưng chiều.

Trần Tố nuốt không nổi nữa, để dao nĩa xuống, “Quân Dục, em chợt nhớ ra lát nữa em còn có việc, em đi trước đây.”

Thẩm Quân Dục cười cười, “Ừ, đi đường cẩn thận.”

Đến lúc Trần Tố rời khỏi nhà hàng rồi, Ôn Hề Dao liền đứng lên, đi sang ngồi đối diện với Thẩm Quân Dục, vô cùng hứng thú nhìn anh, “Thật không ngờ tùy tiện đi ăn một bữa mà cũng được xem kịch hay thế này. Tổng Giám đốc Thẩm, xem ra hoa đào của anh thật sự không hề ít đâu.”

Thẩm Quân Dục thu lại ánh mắt cưng chiều, cười hòa nhã, “Nhưng cũng không nở lâu bằng hoa đào của Tổng Giám đốc Ôn.”

Ôn Hề Dao hừ một tiếng, nhìn anh với ánh mắt soi mói, “Cô gái vừa rồi trông cũng xinh đẹp đấy, sao anh lại từ chối người ta? Cho nhau một cơ hội thử xem, có thể cô ấy chính là “một nửa” của anh cũng chưa biết chừng.”

Thẩm Quân Dục nhấp một miếng rượu vang, “Tôi thấy anh Đỗ kia cũng rất si tình với Tổng Giám đốc Ôn, sao cũng không thấy Tổng Giám đốc Ôn động lòng.”

http://tieulun.hopto.org

“Tổng Giám đốc Thẩm, anh như vậy thật không thú vị. Tôi chỉ tò mò thôi, anh cứ chọc ngoáy vào nỗi đau của người khác thế này không hay lắm thì phải? Huống hồ, vừa rồi tôi còn phối hợp diễn kịch với anh, giúp anh đuổi một đóa hoa đào nát đi nữa. Qua cầu rút ván, đây không phải là chuyện quân tử nên làm đâu.”

“Nói như vậy là lỗi của tôi rồi, mong Tổng Giám đốc Ôn lượng thứ.”

Thẩm Quân Dục xin lỗi thẳng thừng nhanh chóng như vậy làm Ôn Hề Dao khó mà bắt bẻ được gì nữa, “Có điều Tổng Giám đốc Thẩm cũng đã lớn tuổi, đến tuổi kết hôn rồi, sao còn chưa thấy anh có bạn gái?”

Mấy người đàn ông tầm tuổi Thẩm Quân Dục, làm gì có người nào vừa có ngoại hình, vừa có kinh tế mà không có tin đồn dính líu đến phụ nữ. Nhưng Thẩm Quân Dục lại cực kỳ trong sạch, đừng nói là hoa đào, ngay cả lá đào cũng không thấy xuất hiện ấy chứ.

“Chẳng phải Tổng Giám đốc Ôn cũng đang độc thân đấy sao, thời buổi này cũng có rất nhiều người không muốn kết hôn mà. Đâu phải ai cũng thích kết hôn sớm.”

Điều này cũng đúng, lý do này rất hợp tình hợp lý, nhưng Ôn Hề Dao vẫn cực kỳ tò mò về cuộc sống cá nhân của Thẩm Quân Dục, cô chăm chú nhìn Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục tỏ vẻ bình tĩnh, làm như không thấy ánh mắt của cô, “Tổng Giám đốc Ôn còn có chuyện gì nữa không?”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao nhìn xung quanh, rồi lại nhìn Thẩm Quân Dục, nhỏ giọng hỏi, “Tổng Giám đốc Thẩm, anh giữ mình trong sạch thế này là do thích sạch sẽ, hay là do phương diện khác có vấn đề vậy?”

Thẩm Quân Dục đen mặt, chắc rằng bất kỳ một người đàn ông nào bị hoài nghi về phương diện này cũng khó mà chấp nhận được. Anh thản nhiên liếc nhìn Ôn Hề Dao, “Tổng Giám đốc Ôn thật sự tò mò sao?”

Ôn Hề Dao xấu hổ, “Cũng không phải là tò mò lắm, chỉ xíu xíu chừng này thôi.” Nói rồi, cô đưa tay lên miêu tả một lượng nho nhỏ.

Thẩm Quân Dục cười khẽ, “Nếu Tổng Giám đốc Ôn đã tò mò như vậy thì không bằng thử xem rốt cuộc tôi có được hay không đi.”

Anh vốn tưởng rằng câu này sẽ làm Ôn Hề Dao sợ, không ngờ cô lại trả lời, “Được, chúng ta thử xem sao.”

Thẩm Quân Dục đang nhấp một hớp rượu, nghe vậy liền ho sặc sụa. Ôn Hề Dao cười tươi roi rói, lời cô nói buồn cười đến vậy sao?

Đợi đến khi ho xong, Thẩm Quân Dục mới nhìn Ôn Hề Dao, “Tổng Giám đốc Ôn, chuyện cười của cô chẳng buồn cười gì cả.”

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Ôn Hề Dao bỗng trở nên nghiêm túc, yên lặng nhìn anh, “Thẩm Quân Dục, tôi đang nghiêm túc đấy, anh có muốn thử quen với tôi không?”

Thẩm Quân Dục nhướng mày, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, cũng thu lại vẻ mặt cợt nhả, “Cô thật sự không đùa?”

“Đúng, tôi thật sự muốn nghiêm túc qua lại với anh, lấy kết hôn làm tiền đề. Anh thấy đấy, tuổi tác của chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, gia đình tôi đã rất lo lắng cho chuyện hôn nhân của tôi rồi, gia đình anh thì càng không phải nói. Tôi tự cảm thấy ngoại hình mình không tệ, tính cách tốt, năng lực ổn, gia thế của tôi cũng tương xứng với gia đình anh. Nói tóm lại, dù là so về bất cứ phương diện nào thì chúng ta đều rất xứng đôi. Vì thế… anh có muốn cân nhắc về chuyện qua lại với tôi không?”

Thẩm Quân Dục nở nụ cười, “Nếu nói như vậy thì chuyện chúng ta quen nhau quả là một ý hay.”

“Vậy có nghĩa là anh đồng ý?”

“Tôi có lý do gì để không đồng ý sao? Nhưng lúc này thì chưa được.”

Ôn Hề Dao không khỏi nhíu mày, vừa nói là đồng ý, bây giờ lại bảo chưa được, vậy là có ý gì?

“Tôi cho cô ba ngày, nếu như ba ngày sau cô vẫn không đổi ý thì chúng ta sẽ

chính thức hẹn hò.” Thẩm Quân Dục nói tiếp, anh không những không có bất kỳ ác cảm nào với Ôn Hề Dao mà còn rất có thiện cảm với cô. Cảm giác này không giống như tình cảm anh dành cho Phương Đồng hay Vu Hiểu Huyên, mà lại giống của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ.

Ôn Hề Dao trố mắt, sau đó gật đầu, “Được.”

Ba ngày sau, Ôn Hề Dao lại hẹn Thẩm Quân Dục đi ăn, nói cho anh biết quyết định của mình. Đêm hôm đó, Thẩm Quân Dục liền đưa Ôn Hề Dao về nhà ăn cơm, chính thức tuyên bố bọn họ đang hẹn hò. Sở Vân Dung mừng rỡ không thôi, còn kể đi kể lại cho Thẩm Thanh Lan nghe mấy lần.

Trong quán bar, Thẩm Thanh Lan và Ôn Hề Dao ngồi trước quầy bar. Thẩm Thanh Lan tò mò nhìn Ôn Hề Dao, đến mức khiến cô thấy hơi mất tự nhiên, “Sao vậy? Sao lại nhìn chị như thế?”

“Em chỉ tò mò thôi, không ngờ chị với anh trai em lại tiến triển nhanh như vậy.”

Ôn Hề Dao mỉm cười, “Chị cũng không ngờ.”

“Hai người nghiêm túc sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Đương nhiên rồi. Thanh Lan, sau này em sẽ phải gọi chị là chị dâu đấy.” Ôn Hề Dao cười tủm tỉm. Chẳng hiểu sao, chỉ cần nghĩ đến chuyện Thẩm Thanh

Lan sẽ gọi mình là chị dâu, trong lòng cô liền thấy rất vui vẻ.

Thẩm Thanh Lan chìa tay đến trước mặt Ôn Hề Dao. Cô ấy liền khó hiểu nhìn cô, “Làm gì vậy?”

“Chẳng phải chị muốn đổi cách xưng hô sao, phí thay đổi đâu? Chị dù gì cũng là Tổng Giám đốc của tập đoàn quốc tế Tân Hòa, nếu như ra tay bủn xỉn thì em sẽ chê cười chị đấy.”

Ôn Hề Dao đen mặt, “Thanh Lan, chồng em không cho em tiền tiêu à?”

“Dĩ nhiên không phải rồi, chồng em đã giao toàn bộ tiền của anh ấy cho em giữ. Nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, hai chuyện này không thể gộp chung với nhau được.”

Ôn Hề Dao làm bộ tức giận nhìn cô, “Em thật đúng là lòng tham không đáy mà. Hôm khác nhất định sẽ cho em một phong bì dày, được chưa.”

Thẩm Thanh Lan thu tay về, thản nhiên mỉm cười, vốn chỉ là nói đùa nên chẳng ai coi là thật.

Ôn Hề Dao nhìn xung quanh, bỗng nhiên ánh mắt dừng lại ở một chỗ. Cô chỉ về một phía rồi hỏi, “Kia có phải là Lý Hi Đồng không?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn theo hướng cô chỉ, liền thấy Lý Hi Đồng đang ngồi trong lòng một người đàn ông, nâng rượu cho hắn uống.

“Không ngờ sau khi rời khỏi nhà họ Thẩm, cô ta lại càng buông thả bản thân như thế.” Ôn Hề Dao tặc lưỡi. Cô biết người đàn ông kia, hắn là con trai chủ tịch một công ty có tiếng ở thủ đô, gia đình có chút tài sản. Nhưng thanh danh của cha hắn ta thì lại chẳng ra làm sao cả, vì việc kinh doanh mà không từ thủ đoạn nào, còn hắn thì hoàn toàn là một tên công tử bột ăn chơi trác táng, vừa trăng hoa vừa phá của.

Cô kể với Thẩm Thanh Lan, “Hai người này ở bên nhau thì không cần lo lắng chuyện ai sẽ làm hỏng thanh danh của ai rồi. Lý Hi Đồng ở bên hắn ta cũng chẳng phải là một lựa chọn thông minh.” Gã đàn ông này một khi thay lòng đổi dạ thì chắc chắn sẽ trở mặt.

Thật ra Thẩm Thanh Lan cũng nhận ra hắn ta. Đó chẳng phải Lâm Hạo, người trước đây từng đua xe thua cô rồi còn định chơi xấu đấy sao?

Có điều Lâm Hạo này cũng có chút thông minh, từ sau khi đua xe thua thì hắn ta thật sự không còn xuất hiện trước mặt cô nữa. Nếu hôm nay không gặp lại thì có lẽ Thẩm Thanh Lan cũng quên mất người này rồi.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ hứng thú, trước đây Lý Hi Đồng xem thường nhất chính là loại công tử bột chỉ biết ăn chơi như Lâm Hạo, không ngờ cuối cùng lại phải qua lại với hắn, thật thú vị.

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua bộ trang phục hở hang của Lý Hi Đồng

một lần nữa rồi dời tầm mắt đi, “Chị Hề Dao, cũng muộn rồi, chúng ta về thôi.”

Ôn Hề Dao gật đầu, rời khỏi quán bar cùng Thẩm Thanh Lan.

**

Lúc Lý Hi Đồng và Lâm Hạo về nhà thì gặp Điền Thúy Phương ở cửa tiểu khu. Điền Thúy Phương chắn trước đầu xe bọn họ, khiến cô ta buộc phải xuống xe, “Lại hết tiền?”

Điền Thúy Phương vô cùng xấu hổ, “Chuyện là… bây giờ Tiểu Lệ đang mang thai nên phải tiêu hơi nhiều tiền, em trai con lại thất nghiệp, chi tiêu trong nhà thì tốn kém.”

Lần nào cũng viện cái cớ này, Lý Hi Đồng cũng không có hứng nghe nữa, lấy một xấp tiền trong túi xách ra, vứt vào người Điền Thúy Phương, “Số tiền này đủ để các người tiêu trong một tháng. Sau này hết tiền thì gọi điện thoại chứ đừng có xuất hiện ở đây nữa, Lâm Hạo thấy sẽ không vui.”

Điền Thúy Phương cũng biết Lâm Hạo không thích bọn họ nên lập tức gật đầu, “Biết rồi, con với Lâm Hạo có ổn không?”

Vẻ mặt Lý Hi Đồng lạnh lùng, “Không liên quan đến bà, các người tự lo cho mình đi, đừng gây phiền toái cho tôi nữa là được rồi.” Nói rồi, cô ta liền xoay

người bỏ đi.

Lâm Hạo bảo tài xế lái xe vào tiểu khu, không thèm liếc nhìn Điền Thúy Phương một cái. Bà ta nhìn tiểu khu xa hoa này, trong mắt tràn đầy tiếc nuối. Nếu bà ta có thể sống ở đây thì tốt quá, trong này toàn là biệt thự.

“Sau này đừng để bọn họ tới đây nữa.” Vừa đi vào nhà, Lâm Hạo đã nói ngay, giọng điệu rất không hài lòng. Nếu như không phải do thật lòng thích Lý Hi Đồng, thì hắn ta thật không muốn liếc mắt tới đám người nhà họ Lý này chút nào.

“Em biết rồi, em đã nói với bọn họ rồi.” Lý Hi Đồng nở nụ cười mê người, tay nhẹ nhàng vuốt ve lên ngực Lâm Hạo, đôi mắt quyến rũ nhìn hắn, “Chuyện lần trước anh nói sẽ giành cho em một hợp đồng quảng cáo là thật sao? Đừng nói là gạt em đấy nhé?”

Lâm Hạo nheo mắt lại, bởi vì vừa từ hộp đêm trở về nên trên người Lý Hi Đồng chỉ mặc một cái váy hai dây, để lộ vùng da trắng như tuyết. Nhất là bộ ngực mềm mại căng tròn đầy khêu gợi kia, từ góc độ của Lâm Hạo thì nhìn thấy không sót một chút nào. Ánh mắt hắn nhìn Lý Hi Đồng dần dần nóng rực, hắn đưa tay ôm lấy cô ta, “Anh có bao giờ gạt em đâu. Tiểu yêu tinh, chỉ biết dụ dỗ anh, xem ra tối qua anh chưa thỏa mãn em rồi.”

Lý Hi Đồng ôm cổ hắn, cười lẳng lơ, “Anh không thích em thế này sao?”

“Thích, thích em muốn chết. Sớm muộn gì cũng có ngày anh chết trên người em thôi.” Lâm Hạo đưa tay ôm lấy Lý Hi Đồng, ném cô ta lên giường, cởi

quần áo của mình rồi nhảy bổ xuống.

Sau khi xong việc, Lý Hi Đồng nhìn Lâm Hạo đã ngủ say, lạnh lùng cười nhếch một cái. Cô ta đi ra ban công, lấy một điếu thuốc ra hút. Nhìn thành phố sáng rực ánh đèn trước mắt, rồi lại nghĩ đến cuộc sống của mình trong khoảng thời gian qua, ánh mắt cô ta rét lạnh. Nếu nhà họ Thẩm không quá tuyệt tình thì sao cô ta có thể dây dưa với tên công tử ăn chơi trác táng như Lâm Hạo này chứ? Nếu không phải tại lão già sống dai kia thì cô ta sẽ vẫn là đại tiểu thư cao quý, danh giá của nhà họ Thẩm… Một ngày nào đó, cô ta sẽ bắt bọn họ phải trả giá thật đắt, nhất là Thẩm Thanh Lan.

Hút xong một điếu thuốc, cô ta đi vào nhà tắm tắm rửa một lần nữa. Chắc chắn trên người của mình không còn chút mùi nào của Lâm Hạo, cô ta mới nằm xuống ngủ tiếp.

***

“Dì, sao dì lại tới đây?” Hạt Đậu Nhỏ vừa nhìn thấy Thẩm Thanh Lan thì mắt sáng lên, lập tức chạy tới ôm lấy chân cô.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, ngồi xổm xuống, “Không muốn dì đến sao?”

Hạt Đậu Nhỏ lắc đầu lia lịa, “Cháu nhớ gì lắm ý.” Sau đó, cậu bé mới nhìn sang Phó Hoành Dật đứng bên cạnh, “Chào dượng ạ.”

Phó Hoành Dật “ừ” một tiếng bằng giọng ấm áp.

Hôm nay Phó Hoành Dật được nghỉ, đúng lúc Thẩm Thanh Lan nhớ Hạt Đậu Nhỏ đã gọi điện thoại cho cô rất nhiều lần nhưng cô vẫn chưa đến thăm cậu bé được, bèn dứt khoát rủ anh đến đây chơi. Mặc dù ngài Phó hiếm khi có ngày nghỉ, cũng hơi ganh tị với Hạt Đậu Nhỏ, nhưng vợ đã quyết định thì anh chắc chắn sẽ không phản đối liền cùng đi đến đây.

Cô đã nói trước với Sở Vân Cẩn là sẽ dẫn Hạt Đậu Nhỏ ra ngoài chơi, nên bà cũng không nói gì thêm, “Hoành Dật, Thanh Lan, thằng nhóc này nghịch ngợm lắm, hôm nay làm phiền hai đứa rồi.”

“Hạo Hạo ngoan lắm. Dì út, chúng cháu đi đây, tối cháu sẽ đưa Hạo Hạo về.”

Sở Vân Cẩn cười gật đầu, “Tạm biệt Hạo Hạo.”

“Tạm biệt bà ngoại.” Hạt Đậu Nhỏ vẫy vẫy bàn tay bé nhỏ với bà ngoại, nhưng không hề lưu luyến gì, vẻ mặt hoàn toàn hào hứng.

“Dượng, chúng ta đi đâu vậy?” Hạt Đậu Nhỏ vùi trong lòng Phó Hoành Dật, Không phải là cậu bé không muốn Thẩm Thanh Lan ôm, nhưng Phó Hoành Dật nói dì sức yếu, không bế nổi bé.

“Dẫn cháu đến khu vui chơi.” Phó Hoành Dật hiền hòa trả lời. Thật ra chỉ cần Hạt Đậu Nhỏ không giành vợ với anh thì anh luôn rất hiền hòa với cậu bé.

http://tieulun.hopto.org

Hạt Đậu Nhỏ lập tức cười híp mắt, “Thật sao? Được ạ. Cháu muốn chơi thuyền hải tặc, tàu hỏa nhỏ.”

“Được, nhưng chúng ta phải giao ước trước, lúc đến khu vui chơi, cháu không được rời khỏi dượng hoặc dì, không được để dì và dượng không tìm thấy cháu, biết chưa?”

Hạt Đậu Nhỏ gật đầu, “Dượng, nếu như không tìm được dì và dượng thì cháu sẽ đi tìm chú cảnh sát.”

“Đúng rồi. Hoặc tìm đến chỗ mấy chú mặc đồng phục trong khu vui chơi cũng được.”

“Vâng, cháu biết rồi ạ, mẹ và bà ngoại đã dạy cháu rồi.” Hạt Đậu Nhỏ cười tủm tỉm.

Đến khu vui chơi, Thẩm Thanh Lan liền đi mua vé. Hôm nay là cuối tuần nên khu vui chơi rất đông. Hạt Đậu Nhỏ không muốn để Phó Hoành Dật bế nữa nên đòi xuống để tự đi, Thẩm Thanh Lan bèn dắt tay cậu bé.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 220: Bọn buôn người?

“Dì, cháu muốn chơi trò kia.” Hạt Đậu Nhỏ chỉ vào một đoàn xe đang chạy rồi nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn sang thì thấy tấm biển cảnh báo, bèn trả lời: “Cháu còn quá nhỏ, bây giờ vẫn chưa thể chơi trò đó, chừng nào cháu lớn mới được chơi.”

Hạt Đậu Nhỏ hơi thất vọng, “Cháu đã lớn rồi mà.”

“Bây giờ cháu còn chưa đủ lớn, phải lớn hơn nữa cơ.” Nói xong, Thẩm Thanh Lan chỉ đến vòng xoay ngựa gỗ cách đó không xa, “Chúng ta đến chơi trò kia đi.”

Hạt Đậu Nhỏ có chút không vui, “Đó là trò chơi của đám con gái mà.”

Thẩm Thanh Lan: “…”

Phó Hoành Dật nhìn dáng vẻ khó xử của Thẩm Thanh Lan, trong mắt anh hiện ý cười, liền bị Thẩm Thanh Lan tức giận lườm một cái. Anh ngồi xổm xuống, ôm lấy Hạt Đậu Nhỏ dỗ dành: “Không phải cháu nói muốn chơi thuyền hải tặc sao? Đi, chúng ta đi chơi thuyền hải tặc.”

http://tieulun.hopto.org

Hạt Đậu Nhỏ vừa nghe vậy liền vui vẻ, ôm cổ Phó Hoành Dật, ngay cả người dì cậu bé yêu nhất cũng quên béng luôn, vươn hai ngón tay mập mạp ra: “Cháu muốn chơi hai lần.”

“Được.”

“Vậy ba lần được chứ?”

“Được.”

Thẩm Thanh Lan theo sau hai người họ, khóe mắt nhìn thấy cách đó không xa, có một người mẹ dẫn theo một cậu bé đang ngồi nghỉ trên ghế. Bé trai ngồi xổm dưới đất, trong tay cầm một chiếc xe lửa đồ chơi, cậu bé không lớn lắm, tầm tuổi Hạt Đậu Nhỏ. Còn người mẹ trẻ thì đang cúi đầu bấm điện thoại di động.

Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn thoáng qua rồi dời mắt đi.

Công viên trò chơi có thuyền hải tặc thiết kế riêng cho những bé tầm tuổi Hạt Đậu Nhỏ. Nhìn thấy thuyền hải tặc, Hạt Đậu Nhỏ vô cùng vui vẻ, kéo tay Thẩm Thanh Lan nói, “Dì, chúng ta lên đó chơi đi.”

Thẩm Thanh Lan nhìn thuyền hải tặc mini, quả thật không muốn lên đó chút

nào. Cô bèn nhìn sang Phó Hoành Dật, anh liền ôm Hạt Đậu Nhỏ nói, “Dì cháu không thích chơi trò này, dượng chơi với cháu nhé.”

Hạt Đậu Nhỏ hết nhìn Thẩm Thanh Lan rồi lại nhìn thuyền hải tặc một cái, cuối cùng vẫn gật đầu, “Dì, dì ở đây chờ bọn cháu nhé, cháu và dượng đi chơi đây.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười gật đầu rồi cầm lấy ba lô nhỏ của Hạt Đậu Nhỏ.

Khi Phó Hoành Dật đưa Hạt Đậu Nhỏ xuống thuyền hải tặc đã là nửa tiếng sau, Hạt Đậu Nhỏ chơi đến nỗi mặt mày đỏ bừng, lấm tấm mồ hôi.

Thẩm Thanh Lan lấy khăn trong túi ra lau mồ hôi cho Hạt Đậu Nhỏ, “Uống ngụm nước trước đã, nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta lại chơi những trò khác nhé.”

Thấy Hạt Đậu Nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, Thẩm Thanh Lan lại lấy một chai nước trong túi ra, đưa cho Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật nhận lấy uống một ngụm, đây là lần đầu tiên anh dẫn một đứa bé đi chơi, còn mệt hơn huấn luyện đám tân binh kia cả một ngày nữa. Trong lòng anh không khỏi mừng thầm vì bọn họ còn chưa có ý định sinh con sớm như vậy.

“Mẹ, con muốn chơi trò đụng xe.” Ở bên cạnh, một cậu bé nắm lấy tay mẹ,

nhẹ giọng nói. Hạt Đậu Nhỏ nghe thế liền nhìn sang Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt lấp lánh mong đợi, “Dì.”

“Dì biết rồi, đợi lát nữa đi nhé.”

Hạt Đậu Nhỏ mặt mày hớn hở, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật dẫn Hạt Đậu Nhỏ đi chơi trò xe điện đụng, Phó Hoành Dật và Hạt Đậu Nhỏ một chiếc, còn Thẩm Thanh Lan một mình một chiếc.

Từ sau năm chín tuổi, Phó Hoành Dật đã không còn tới khu vui chơi nữa. Thẩm Thanh Lan lại càng không cần phải nói, trong trí nhớ của cô thì đây là lần đầu tiên cô đến khu vui chơi trẻ em. Thế là từ ban đầu còn hơi mất tự nhiên, sau khi bị xe của Phó Hoành Dật đụng mạnh một cái, Thẩm Thanh Lan cũng bắt đầu nổi lòng háo thắng, chơi quên trời đất như một đứa trẻ.

“Dì ơi, trò đụng xe này chơi vui quá! Lần sau chúng ta chơi nữa nhé, được không ạ?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, mặt tươi cười rạng rỡ, “Được.”

Phó Hoành Dật nhìn hai người nói nói cười cười, ánh mắt ngập tràn ấm áp.

“Dượng, cháu còn muốn ngồi tàu hỏa nhỏ nữa.” Hạt Đậu Nhỏ kéo ống quần Phó Hoành Dật, chỉ vào trò tàu hỏa nhỏ nói.

Phó Hoành Dật cam chịu, ôm cậu bé lên lên, “Anh dẫn thằng bé đi chơi trò tàu hỏa, em tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi đi.”

Hôm nay nắng hơi gắt, Phó Hoành Dật chỉ về phía một băng ghế ở ngay dưới tán cây. Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Hai người đi đi, em ở đây chờ.”

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống băng ghế, lấy điện thoại di động ra lướt Wechat. Ngoại trừ Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng ra, mọi người trong Wechat của cô đều không có động tĩnh gì nhiều. Phương Đồng vừa thất tình nên tâm trạng vẫn rất sa sút. Hai ngày trước, Thẩm Thanh Lan đã gặp Phương Đồng, tuy cô ấy tỏ ra không sao cả, nhưng nét âu sầu trong mắt thì lại không thể che giấu được. Có điều, trông cô đã khá hơn trước rất nhiều rồi. Những chuyện thế này phải để cô ấytự đối mặt, dù là bạn bè thì cô cũng không thể can thiệp quá nhiều.

Vu Hiểu Huyên vẫn đang quay phim với Andrew, nhưng dạo này cô lại không ở trong nước. Bọn họ phải sang nước Y quay vài phân cảnh ở nước ngoài. Sicily cũng đã quay về, Eden thì ở lại thủ đô, vào một viện nghiên cứu y học, tiếp tục nghiên cứu những thứ kỳ lạ cổ quái của anh ta, rất ít khi liên lạc với Thẩm Thanh Lan.

Sau khi trò chuyện với Vu Hiểu Huyên vài câu xong, Thẩm Thanh Lan vừa để điện thoại di động xuống liền thấy một người phụ nữ lo lắng kêu to, “Đậu Đậu, con đang ở đâu? Đậu Đậu.”

Cô liền nhận ra đây chính là người mẹ trẻ nghịch điện thoại khi nãy.

http://tieulun.hopto.org

“Cho hỏi… cô có thấy một đứa bé mặc áo thun sọc trắng đen, quần jeans màu tối không?” Người mẹ trẻ kia kéo một người qua đường lại, khoa tay múa chân, “Thằng bé cao khoảng chừng này, để kiểu đầu đinh đấy.”

Người nọ lắc đầu, tỏ ý không thấy. Đây là khu vui chơi nên có rất nhiều trẻ con, đâu ai chú ý tới một đứa bé như thế chứ.

Người mẹ trẻ lo phát khóc, cô vừa xem điện thoại di động một lúc thì đã không thấy con trai đâu,.

“Đậu Đậu, con đang ở đâu, mau về đây đi.” Giọng nói của người phụ nữ đã nghẹn ngào.

Thẩm Thanh Lan đứng lên, đi tới nói, “Thay vì ở đây lo lắng thì chi bằng chị đi tìm nhân viên hỗ trợ của khu vui chơi tìm giúp xem đứa bé đi đâu rồi.”

Góc nào trong khu vui chơi cũng có camera giám sát, tìm một đứa bé là chuyện không khó.

Người mẹ trẻ như bừng tỉnh từ cơn mê, cảm kích nhìn Thẩm Thanh Lan, “Cảm ơn, cảm ơn. Bây giờ tôi sẽ lập tức đi ngay.”

Chẳng mấy chốc, trên loa phát thanh đã phát thông báo tìm trẻ lạc. Thẩm

Thanh Lan thấy có nhân viên của khu vui chơi cũng đang giúp tìm kiếm đứa bé.

Nhưng chỉ một lát sau, Thẩm Thanh Lan lại gặp được người mẹ trẻ kia. Hình như cô ấy đang khóc, miệng vẫn không ngừng gọi tên con trai mình, “Đậu Đậu, Đậu Đậu con đang ở đâu?”

Xem ra đến giờ, người phụ nữ này vẫn chưa tìm được đứa bé.

“Cô có nhìn thấy con trai tôi đâu không?” Người mẹ trẻ nhìn thấy Thẩm Thanh Lan thì liền sốt ruột hỏi thăm.

“Chị vẫn chưa tìm thấy con sao?”

“Vẫn chưa, tôi đã tìm rất nhiều chỗ, nhân viên cũng giúp tìm, nhưng vẫn không thấy Đậu Đậu đâu.” Giọng của người phụ nữ đã khản đặc.

“Trong khu vui chơi này có rất nhiều camera giám sát, chị tìm nhân viên yêu cầu kiểm tra camera thử xem rốt cuộc cậu bé đang ở đâu.”

“Được được được, tôi lập tức đi ngay.” Nói rồi, người phụ nữ hấp tấp chạy đi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút rồi gửi cho Phó Hoành Dật một tin nhắn, sau đó cũng đi theo.

Nhân viên rất phối hợp, làm theo các yêu cầu của người mẹ trẻ, mở video giám sát lên. Thẩm Thanh Lan lướt nhìn nhanh trên màn hình giám sát rồi chợt dừng lại ở một góc nào đó trên màn hình.

Trên màn hình là đứa bé trước đó cô nhìn thấy. Cậu bé mặc áo thun sọc trắng đen, quần jeans màu tối, đang ngồi xổm dưới đất chơi tàu hỏa nhỏ. Tàu hỏa đồ chơi chạy bằng điện chạy đi xa, cậu bé đuổi theo, sau đó rời khỏi tầm mắt của người mẹ trẻ. Còn người mẹ trẻ thì vẫn đang cúi đầu nghịch điện thoại di động, hoàn toàn không hề phát hiện ra cậu bé đã chạy đi.

Cậu bé tên Đậu Đậu kia đuổi theo tàu hỏa nhỏ tới một chỗ trống đằng xa. Sau đó, có vẻ như cậu bé muốn đi vệ sinh nên chạy vào nhà vệ sinh gần đó, lúc đi ra hình như không tìm được đường về nên lại ngơ ngác nhìn xung quanh.

Nhìn một lúc, có lẽ do không tìm được mẹ mình, cuối cùng cậu bé cũng sợ hãi, vừa đi vừa khóc gọi mẹ. Bỗng nhiên, một người đàn ông mặc đồ đen đi đến chỗ cậu bé, không biết hắn đã nói gì mà cậu bé liền đi theo hắn.

Người đàn ông kia đội mũ nên camera không quay được mặt của hắn. Thẩm Thanh Lan chỉ vào hình ảnh của người đàn ông kia trên màn hình, “Chị có quen người đàn ông này không?”

Người mẹ trẻ lắc đầu, “Tôi không biết hắn ta.”

Căn cứ vào video giám sát, người đàn ông này đã dẫn Đậu Đậu đi về phía cổng khu vui chơi. Lúc ra tới cổng thì Đậu Đậu lại bắt đầu quấy khóc, người đàn ông kia liền bế Đậu Đậu rồi lấy một cái khăn tay ra lau nước mắt cho cậu bé, sau đó Đậu Đậu liền gục lên vai người đàn ông kia ngủ. Xem đến đây, mọi người đều hiểu ra rằng cậu bé này đã gặp phải bọn buôn người.

Người mẹ trẻ bủn rủn tay chân, ngã khuỵu xuống đất, sắc mặt tái nhợt. Nhân viên của khu vui chơi cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, bèn lập tức gọi điện thoại cho cấp trên, sau đó lại gọi điện thoại báo cảnh sát.

Thẩm Thanh Lan bước lên lấy điều khiển để chỉnh đến camera ở cổng khu vui chơi, liền thấy người đàn ông kia lên một chiếc xe con màu đen. Sau khi nhìn thoáng qua biển số xe, Thẩm Thanh Lan liền rời khỏi phòng giám sát, những người ở đây hoàn toàn không phát hiện cô đã rời đi.

Thẩm Thanh Lan đi về phía bãi đỗ xe rồi lấy điện thoại ra gọi cho Kim Ân Hi, “Ân Hi, bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Kim Ân Hi đang ngủ mơ màng nên trả lời theo bản năng.

“Vậy bây giờ mở máy vi tính lên đi, tớ muốn nhờ cậu tra giúp lộ trình của một chiếc xe, càng nhanh càng tốt.”

“Ngay bây giờ sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Ngay lập tức.” Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan khiến đầu óc mơ màng của Kim Ân Hi ngay lập tức tỉnh táo lại. Cô nhảy xuống giường.

“Biển số, loại xe?”

Thẩm Thanh Lan cung cấp thông tin, ngón tay của Kim Ân Hi lướt nhanh trên bàn phím. Chỉ một lát sau, cô liền nói, “Hướng Bắc, đi về phía đường Tân Hoa.”

Thẩm Thanh Lan đạp chân ga, chiếc xe liền lao vút đi. Người qua đường chỉ nhìn thấy một chiếc xe chạy như bay trên đường, vượt lên trước hết xe này đến xe khác, để lại tiếng mắng chửi phía sau. Nhưng Thẩm Thanh Lan lại như không nghe thấy.

“An, có gì bất thường sao?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan vừa chăm chú vừa lạnh lẽo, “Trên xe có một đứa bé bị bắt cóc.”

Kim Ân Hi lập tức hiểu ra. Thẩm Thanh Lan hận nhất là bọn buôn người, vì chính bản thân cô và thậm chí là rất nhiều người đều bị bọn buôn người bán vào tổ chức kia.

http://tieulun.hopto.org

“An, chiếc xe kia dừng lại rồi, có hai người đàn ông vừa bước xuống xe. Một trong hai tên kia đang bế một đứa bé, tên còn lại lên một chiếc xe khác, đi về phía Thành Tây, đường Vĩnh An.”

Trong tai nghe Bluetooth, giọng nói của Kim Ân Hi truyền đến. Thẩm Thanh Lan nhanh chóng rẽ trái, suýt đâm sầm vào và một chiếc xe tải lớn đang chạy tới.

Tiếng còi xe cảnh sát nhanh chóng vang lên từ phía sau, cảnh sát giao thông ra hiệu dừng xe, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn làm như không nghe thấy. Lúc này đây, đầu óc cô toàn là hình ảnh của chính mình năm đó khi bị bọn buôn người bắt cóc. Trong căn phòng tối tăm chật hẹp và đầy mùi hôi hám, một cậu bé đã cho cô cái bánh bao và hứa sẽ luôn ở bên cạnh cô, giúp cô trốn thoát, nhưng cô đã không bao giờ được gặp lại cậu nữa; một bé gái thương tích đầy mình, nằm dưới đất như một con búp bê vải rách nát; máu đỏ lênh láng và cánh tay bị chặt đứt của một bé gái dưới đất…

Thẩm Thanh Lan nhắm nghiền mắt, xua những hình ảnh trong đầu mình đi, ánh mắt cô lại càng lạnh lẽo hơn.

***

Khi Phó Hoành Dật dắt Hạt Đậu Nhỏ trở lại thì không thấy Thẩm Thanh Lan đâu nữa. Anh tưởng cô đi vệ sinh nên đứng ở đó đợi, nhưng một lúc lâu vẫn không thấy bóng dáng của cô đâu. Lấy điện thoại di động ra, Phó Hoành Dật mới nhìn thấy tin nhắn của Thẩm Thanh Lan. Mặt anh liền biến sắc, anh lập tức gọi điện thoại cho cô, nhưng điện thoại lại báo máy bận.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật bế Hạt Đậu Nhỏ lên. Cậu bé khó hiểu hỏi anh, “Dượng, dì đâu rồi?”

“Dì cháu đi lạc rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm dì cháu.”

Phó Hoành Dật bế Hạt Đậu Nhỏ, đi thẳng đến phòng giám sát, Thẩm Thanh Lan nói cô đang ở đấy. Có điều, khi đến phòng giám sát, Phó Hoành Dật chỉ nhìn thấy một người phụ nữ đang khóc đến sắp ngất đi và một người mặc đồng phục cảnh sát, chứ không thấy bóng dáng Thẩm Thanh Lan đâu.

Nhận thấy điều bất thường, Phó Hoành Dật liền kéo một viên cảnh sát lại hỏi, “Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Viên cảnh sát nhìn Phó Hoành Dật, “Anh là ba của đứa trẻ sao?”

Phó Hoành Dật không rõ câu hỏi của viên cảnh sát, nhưng vẫn lắc đầu nói, “Không phải.”

Viên cảnh sát vừa nghe đối phương nói không phải liền bảo Phó Hoành Dật ra ngoài, đến khi thấy Phó Hoành Dật lấy chứng nhận sĩ quan ra thì lập tức nghiêm túc chào, “Chào sĩ quan.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Viên cảnh sát chỉ vào người phụ nữ dưới đất, trả lời, “Con trai của cô ấy bị người ta bắt cóc.”

Nói đoạn, viên cảnh sát giải thích sơ lược sự việc rồi lắc đầu, “Cũng do người mẹ này quá cẩu thả, cắm đầu nghịch điện thoại, để đứa bé đi xa cũng không biết, bây giờ khóc lóc thì có ích gì.”

Người mẹ trẻ vẫn đang khóc lóc, Phó Hoành Dật cau mày nhìn người phụ nữ. Hạt Đậu Nhỏ kéo áo anh, anh liền nhìn cậu bé thì thấy cậu bé chỉ vào một bóng người trên màn hình giám sát, “Dượng ơi, cháu thấy dì.”

Phó Hoành Dật quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Thẩm Thanh Lan lên một chiếc xe rồi lái đi, thời gian là vào nửa tiếng trước, đứa bé kia đã bị bắt cóc hơn hai tiếng.

Anh lập tức hiểu ra Thẩm Thanh Lan muốn làm gì.

“Cảnh sát đã bắt đầu hành động chưa?” Phó Hoành Dật hỏi viên cảnh sát.

“Đã bắt đầu lần theo dấu vết của chiếc xe kia, nhưng bây giờ vẫn chưa có tin tức.” Dù sao thời gian cũng đã trôi qua khá lâu, nếu tốc độ của bọn bắt cóc nhanh thì có thể bây giờ đã ra khỏi thủ đô rồi, lúc đó thì việc tìm kiếm sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nghe vậy liền lấy điện thoại ra gọi đến một đại đội cảnh sát giao thông, nói rõ thân phận của mình rồi hỏi, “Xe việt dã màu đen, biển số XXXXXX hiện đang ở đâu?”

Đội trưởng của đại đội cảnh sát giao thông lúc này cũng đang sứt đầu mẻ trán. Vừa có vụ án bắt cóc trẻ em đang cần bọn họ phối hợp, lần theo dấu vết chiếc xe của bọn tội phạm thì lại có người gọi điện thoại báo án rằng có người đua xe trên đường, suýt gây ra tai nạn giao thông. Nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật, nghe được loại xe và biển số xe anh vừa nói, anh ta liền xác định đó chính là chiếc xe đang phóng quá tốc độ kia.

“Ngài Phó, người lái chiếc xe đó là gì của anh?” Đội trưởng đại đội cảnh sát giao thông cũng rất đau đầu, cứ tưởng người trên xe là tên công tử nào đó, không ngờ lại còn có quan hệ thân thích với Phó Hoành Dật.

“Người trên xe là vợ tôi, cô ấy đang đang đuổi theo chiếc xe bắt cóc đứa bé kia. Các anh hãy đuổi theo hướng đi của cô ấy.”

“Ngài Phó, không đúng rồi, dựa theo kết quả truy tìm của chúng tôi thì xe của bọn buôn người đang đi về hướng Bắc, còn vợ anh hiện đang đi về hướng Thành Tây.” Đội trưởng đội cảnh sát giao thông cũng không kịp thắc mắc chuyện Phó Hoành Dật có vợ từ bao giờ, vội hỏi anh.

“Tin hay không tùy các anh, nhưng nếu xảy ra chuyện gì thì các anh có gánh nổi hậu quả không?” Phó Hoành Dật không muốn phí lời với bọn họ. Chỉ cần nghĩ đến chuyện Thẩm Thanh Lan đang đuổi theo bọn buôn người đó, mà có thể bọn chúng còn có vũ khí, thì anh lại không thể yên tâm được. Nếu không phải còn có Hạt Đậu Nhỏ ở đây thì anh đã lập tức đuổi theo Thẩm Thanh Lan

rồi.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông thấy giọng Phó Hoành Dật nghiêm túc như vậy thì sao còn dám lên tiếng lý luận nữa, vội vàng giao điện thoại cho cục trưởng cục cảnh sát ở bên cạnh.

“Được, tôi hiểu rồi, chúng tôi sẽ bày chướng ngại vật trên đoạn đường đó ngay. Vâng, ngài yên tâm, lực lượng cảnh sát sẽ đuổi theo, bảo đảm an toàn của bọn họ.”

Cúp điện thoại, Phó Hoành Dật đang định rời khỏi phòng giám sát thì thấy một người đàn ông từ bên ngoài xông vào, lao đến tát người phụ nữ đang ngồi khóc thút thít một cái, “Có mỗi một thằng bé mà cô cũng không trông được, còn có mặt mũi ở đây khóc lóc sao?”

Người phụ nữ bị tát lệch cả mặt nhưng vẫn không dám phản kháng. Có lẽ do quá tức giận nên người đàn ông đó lại đá người phụ nữ một cái, “Nếu Đậu Đậu có chuyện gì thì cô cũng đừng mong sống yên.”

Hắn ta mắng chửi hùng hổ, còn người phụ nữ kia chỉ biết khóc. Thấy hắn lại giơ tay lên định tiếp tục đánh người phụ nữ, Phó Hoành Dật liền giữ tay hắn lại, “Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm con trai của anh về, chứ không phải đứng đây đánh mắng vợ mình.”

Gã đàn ông kia bị người khác ngăn cản thì định chửi ầm lên. Nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh băng của Phó Hoành Dật, hắn ta đành sửa lời, “Tôi dạy vợ tôi, liên quan gì đến anh.”

Phó Hoành Dật lạnh lùng nhìn hắn, sau đó buông hắn ra, đi thẳng ra ngoài. Bây giờ anh không rảnh để lãng phí thời gian ở đây.

Phó Hoành Dật vừa ra khỏi cổng khu vui chơi thì đã có xe chờ anh ở đó. Anh lên xe, Hạt Đậu Nhỏ vùi vào lòng anh, “Dượng, con của cái dì kia bị người xấu bắt đi rồi sao?”

Phó Hoành Dật gật đầu, “Sau này cho dù có đi lạc người nhà thì cháu cũng không được đi theo người lạ, biết chưa?”

Hạt Đậu Nhỏ sợ hãi, nhớ Bùi Nhất Ninh đã từng nói với cậu bé rằng nếu bị người xấu bắt đi thì sẽ không bao giờ được gặp lại ba mẹ mình nữa.

“Dượng ơi, vậy bạn ấy còn có thể gặp lại ba mẹ bạn ấy không?” Hạt Đậu Nhỏ níu lấy áo Phó Hoành Dật hỏi.

Phó Hoành Dật ôm chặt cậu bé, “Có.”

Phó Hoành Dật về nhà họ Bùi để giao Hạt Đậu Nhỏ cho Sở Vân Cẩn trước.

Sở Vân Cẩn không thấy Thẩm Thanh Lan nên hỏi, “Hoành Dật, có chuyện gì sao? Thanh Lan đâu?”

http://tieulun.hopto.org

“Dì út, chuyện này cháu sẽ giải thích với dì sau. Cháu còn có việc gấp, cháu đi trước đây.” Phó Hoành Dật lập tức rời đi. Sở Vân Cẩn gọi với theo, nhưng thấy anh đã lên xe nên đành thôi.

Phó Hoành Dật lái xe chạy về hướng Thành Bắc.

Dọc đường đi, bọn buôn người đã đổi xe và hướng đi nhiều lần, mánh khoé rất thành thạo, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên gây án. Nhớ lại những vụ án trẻ em mất tích trước đó, Thẩm Thanh Lan chợt hoài nghi liệu đây có phải là cùng một nhóm người thực hiện.

Kim Ân Hi luôn túc trực để thông báo từng động tĩnh của bọn buôn người, “An, bây giờ tớ đến đó giúp cậu nhé. Lỡ đám người đó đông, cậu lại tay không tấc sắt, tớ sợ cậu sẽ gặp nguy hiểm.”

“Không cần, cậu cứ báo vị trí cho tớ biết là được rồi.” Thẩm Thanh Lan từ chối. Cô tin, qua một thời gian dài như vậy, chắc chắn Phó Hoành Dật đã biết chuyện này rồi. Với năng lực của anh thì tìm được cô hoàn toàn không phải là chuyện khó khăn gì.

Kim Ân Hi tiếp tục thông báo vị trí của bọn buôn người. Thẩm Thanh Lan đang dần rút ngắn cự ly với bọn chúng.

“An, bây giờ bọn chúng cách cậu chưa đến một km, cậu muốn chỉ cứu đứa bé kia hay muốn tiếp tục theo dõi bọn chúng đến hang ổ?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút rồi đáp, “Tớ muốn bắt gọn một mẻ.”

Vậy là muốn theo dõi đến cùng, dù sao những kẻ này cũng là bọn buôn người chứ không phải cướp. Bọn chúng bắt cóc trẻ em là để bán đi nên tạm thời đứa bé sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Bây giờ tớ sẽ liên hệ với Phó Hoành Dật trước. Cậu tiếp tục lần theo dấu vết của bọn chúng, có chuyện gì phải lập tức liên hệ với tớ.”

“Được.”

Nhưng cô vừa định cúp máy thì Kim Ân Hi bỗng nói, “An, đợi đã, bọn chúng vừa rẽ trái với tốc độ cực nhanh rồi. Ở đó không có camera, tớ không thể biết bọn chúng đi theo hướng nào.”

Thẩm Thanh Lan sa sầm mặt, nhấn ga tăng tốc độ nhanh hơn, “Tớ biết rồi, tớ đã thấy con đường kia rồi, chuyện còn lại cứ để tớ lo.”

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan gọi cho Phó Hoành Dật một cuộc, “Phó Hoành Dật, hiện giờ anh đang ở đâu?”

Phó Hoành Dật nói vị trí của mình, có vẻ vẫn còn cách vị trí của cô khoảng nửa tiếng.

“Phó Hoành Dật, em có một kế hoạch.”

Thẩm Thanh Lan nói kế hoạch của mình cho anh nghe, “Phó Hoành Dật, anh cảm thấy thế nào?”

Cô đã thấy rào chắn cảnh sát bày trên giao lộ ở ngay phía trước, mà chiếc xe kia đang ở trong dòng xe chờ kiểm tra.

“Thanh Lan, anh có thể bảo cảnh sát phối hợp với em, nhưng em nhất định phải hứa với anh rằng em sẽ bảo đảm an toàn của mình.”

“Được, em hứa với anh.”

Phó Hoành Dật nghe cô đồng ý, dặn thêm vài câu rồi mới gọi điện cho cục trưởng cục cảnh sát.

“Ngài Phó, như vậy có mạo hiểm quá hay không, lỡ như đám người kia có ý giết người…” Dù sao đứa bé vẫn còn đang ở trong tay của bọn chúng.

Phó Hoành Dật bình tĩnh phân tích thiệt hơn, “Chúng rõ ràng là một băng nhóm tội phạm, nên dù có bắt được mấy tên này thì cũng vẫn còn những tên khác. Nếu lần này không thể khiến bọn chúng sa lưới toàn bộ thì có thể sau này sẽ còn nhiều đứa bé bị làm hại hơn. Xem cách gây án thành thạo của bọn

chúng thì nếu tiếp tục lần theo dấu vết, không chừng còn có thể tìm được nhiều đứa bé bị mất tích hơn nữa.”

Cục trưởng cục cảnh sát im lặng lắng nghe. Ông ta biết nếu như chuyện này thành công thì sẽ lập được công lớn, biết đâu năm nay ông ta còn có thể thăng chức. Nhưng nếu hôm nay đứa bé kia xảy ra chuyện gì thì sự nghiệp cả đời của ông ta có thể sẽ kết thúc ở đây. Chuyện này chẳng khác gì một canh bạc.

“Được, ngài Phó, bây giờ tôi sẽ lập tức gọi điện thoại để cảnh sát giao thông trên đường phối hợp. Nhưng hiện tại bọn họ đã ra khỏi thủ đô, tôi cần phải liên lạc với lực lượng cảnh sát của những tỉnh khác để phối hợp với chúng ta.” Cục trưởng cục cảnh sát khó xử nói.

Phó Hoành Dật lập tức hiểu ra, “Tôi sẽ bảo bọn họ phối hợp hết sức.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 221: Lần theo dấu vết

Trên xe bọn buôn người, một gã đàn ông cơ bắp ngồi ở ghế sau, một đứa bé đang nằm trên đùi hắn ta, chính là Đâu Đậu đã mất tích ở khu vui chơi ngày hôm nay.

“Cường Tử, đoạn đường phía trước có rào chắn, hình như đang kiểm tra nồng độ cồn của người điều khiển xe. Chúng ta đi đường khác thôi.” Gã đàn ông cơ bắp lên tiếng. Trước kia, bọn chúng đã từng đi qua tuyến đường này, hoàn toàn không có chốt kiểm tra nồng độ cồn của người điều khiển xe nào. Hôm nay đột nhiên lại như vậy nên gã có dáng người cơ bắp vô cùng bất an.

Gã được gọi là Cường Tử nhìn dòng xe dài ở trước và sau xe mình, bực bội hỏi, “Nhưng giờ làm sao rời khỏi hàng xe này được?”

“Vậy phải làm thế nào, nếu bị bắt thì chúng ta sẽ phải ngồi tù đấy.” Gã cơ bắp nóng vội.

Cường Tử nhìn thấy phía trước có một chiếc xe là xe cảnh sát giao thông vừa đi qua, ánh mắt hung ác, “Trong tay chúng ta có con tin! Lát nữa mày đừng nóng vội, nếu không qua được thì chúng ta lại tính tiếp.” Nói rồi, gã còn ác độc nhìn cậu bé trên đùi gã kia.

Cậu bé bị đánh thuốc mê nên ngủ rất say, gã cơ bắp đỡ cậu bé, đề phòng cậu bé bị lăn xuống, “Tạm thời nó sẽ không tỉnh dậy đâu, lượng thuốc này đủ để nó ngủ một giấc đến ngày mai.”

Tuy dòng xe rất dài, nhưng việc kiểm tra cũng rất nhanh, nên chẳng mấy chốc đã đến phiên bọn chúng. Cường Tử hạ cửa sổ xe xuống, “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi không uống rượu.”

Cảnh sát lạnh mặt, “Có hay không thì kiểm tra nồng độ sẽ biết thôi. Đề nghị anh xuất trình giấy phép lái xe.”

Cường Tử lấy giấy phép lái xe ra, cảnh sát xem qua rồi liếc nhìn Cường Tử, sau đó trả giấy phép lái xe lại cho hắn, “Mời anh xuống xe.”

Ánh mắt Cường Tử tối sầm lại, nhưng vẫn không có hành động gì bất thường. Sau khi xuống xe, cảnh sát giao thông đưa cho hắn một cái máy, “Thổi một cái đi.”

Cường Tử phối hợp thổi một hơi, tất cả chỉ số đều bình thường. Cường Tử cười hì hì, “Đồng chí cảnh sát, anh xem, tôi đã nói là không uống rượu mà, tôi là công dân lương thiện đấy nhé.”

Cảnh sát giao thông nhìn vào hàng ghế sau, “Bọn họ là ai?”

Cường Tử cười cười, “Đó là em trai tôi, hôm nay nó đưa cháu lên thủ đô chơi. Thằng bé chơi mệt nên ngủ rồi, chúng tôi đang trên đường về nhà.”

“Nhà anh ở đâu?” Cảnh sát giao thông giả vờ lơ đãng hỏi thăm. Thật ra, anh ta đã biết đây chính là chiếc xe cần tìm, đứa bé trên xe chính là đứa trẻ bị bắt cóc. Nhưng bọn họ đã nhận được mệnh lệnh phải thả bọn chúng đi qua, đồng thời còn phải cố gắng kéo dài thời gian.

Cường Tử nói đại một địa chỉ.

“Cũng xa quá nhỉ, ở xa vậy sao còn chạy đến thủ đô chơi làm gì?”

Cường Tử bất đắc dĩ cười cười, “Cũng tại thằng bé khóc lóc đòi đi suốt mấy ngày rồi, nhân dịp hôm nay là cuối tuần nên tôi dẫn nó đi chơi một lần, ai ngờ lúc về thì trời đã tối.”

Cảnh sát giao thông tỏ vẻ thông cảm, “Làm cha mẹ đúng là không dễ, gia đình tôi cũng có trẻ con, mấy đứa thường hay ồn ào đòi đi chơi lắm.”

Thấy viên cảnh sát giao thông vẫn còn lải nhải chuyện nhà với bọn chúng, trong mắt của gã cơ bắp ngập tràn lo lắng, chỉ là hắn ta cúi đầu nên viên cảnh sát đó không nhìn thấy được.

Cường Tử phối hợp trả lời, “Chẳng phải thế sao. Vậy đồng chí cảnh sát, bây giờ chúng tôi có thể đi rồi chứ?”

Cảnh sát giao thông vẫy tay, “Đi đi, đi đi, trên đường lái xe chậm một chút, đừng để thằng bé bị xóc.”

“Vâng vâng vâng, cảm ơn đồng chí cảnh sát.” Cường Tử lên xe, lái xe đi được một đoạn, thấy phía sau không có điều gì bất thường thì cả đám mới hoàn toàn thả lỏng. Xem ra đây chỉ là một cuộc kiểm tra nồng độ cồn bất chợt, hiện nay việc uống rượu lái xe bị kiểm tra rất nghiêm, nên chuyện này cũng không có gì lạ.

Thẩm Thanh Lan đi theo sau chúng, giữ khoảng cách vừa phải, để bọn chúng không hoài nghi nhưng cũng không làm mất dấu.

“Thanh Lan, đến đâu rồi?” Giọng Phó Hoành Dật truyền đến từ trong tai nghe. Thẩm Thanh Lan nhìn biển báo giao thông rồi trả lời vị trí, hiện giờ cô đã đến tỉnh Lâm rồi.

“Chú ý an toàn bản thân.” Phó Hoành Dật căn dặn.

“Anh yên tâm.”

Phó Hoành Dật cúp điện thoại, lại gọi cho cục trưởng cục cảnh sát tỉnh Lâm. Dựa theo hướng đi hiện tại của bọn buôn người, anh có thể phỏng đoán được đích đến của chúng. Thực tế chứng minh, phán đoán này của Phó Hoành Dật gần như chính xác.

Lúc Thẩm Thanh Lan theo dõi được nửa đường thì chờ xe Phó Hoành Dật chạy tới từ một hướng khác. Để tránh làm bọn bắt cóc hoài nghi, Thẩm Thanh Lan liền lên xe Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

“Bọn chúng rẽ vào hướng đó.” Thẩm Thanh Lan chỉ về một hướng, Phó Hoành Dật liền đuổi theo. Vì Phó Hoành Dật đuổi theo khá muộn nên cách xa bọn buôn người hơn, bọn họ chỉ có thể ước chừng vị trí tương đối. Ở đây là khu vực khá vắng vẻ, xe lạ đi trên đường này rất dễ bị chú ý, nên anh cũng không dám bám theo quá gần.

Thẩm Thanh Lan nhìn thấy chiếc xe kia dừng lại từ rất xa. Gã tài xế xuống xe, còn quay lại nhìn chằm chằm vào bọn họ một lúc lâu. Phó Hoành Dật làm như chỉ đi ngang qua, tiếp tục vượt qua bọn họ, chạy về phía trước.

“Cường Tử, tao đã bảo là mày nhạy cảm quá rồi mà. Tao thấy bọn họ chỉ là khách du lịch thôi.” Gã cơ bắp nhìn thấy xe của Phó Hoành Dật chạy xa dần chỗ bọn chúng thì bèn nói. Gần đây có một khu du lịch nhỏ, tuy không nổi tiếng lắm nhưng thỉnh thoảng vẫn có người tới, phần lớn là mấy cặp đôi trẻ thích yên tĩnh.

Cường Tử dời mắt khỏi chiếc xe đang đi xa dần, “Cẩn tắc vô áy náy. Không bị theo dõi thì tốt.”

“Đi thôi, chúng ta cũng phải trở về rồi. Vụ này thật sự quá nguy hiểm, lần sau chúng ta không được mạo hiểm như hôm nay nữa, bớt ra tay ở những chỗ đông người thì hơn.”

“Gan mày bé như vậy từ bao giờ thế hả? Công việc của chúng ta chính là buôn bán bọn nhóc này, nếu mày nhát gan thì sớm muộn gì cũng sẽ chết đói thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Bọn chúng nói xong thì lại lên xe, đi về hướng ngược lại với Phó Hoành Dật.

“Em có chắc thứ trong tay em có thể dùng được chứ?” Phó Hoành Dật nhìn cái máy trong tay Thẩm Thanh Lan, trên màn hình của thiết bị đó có một chấm đỏ đang di chuyển.

“Không chắc lắm, vì nó chỉ là sản phẩm thử nghiệm chứ không phải sản phẩm hoàn chỉnh, đây cũng là lần đầu tiên dùng thử.” Thẩm Thanh Lan trả lời, đây là một thiết bị mà Kim Ân Hi vừa nghiên cứu ra vào hai ngày trước, cô thấy thú vị nên lấy xem thử, kết quả là bỏ vào trong túi xách rồi quên mất. Vừa rồi chợt nhớ ra nên Thẩm Thanh Lan đã nhân cơ hội chạy ngang qua xe của bọn buôn người để ném thiết bị định vị lên đó.

Thiết bị định vị rất nhỏ, chỉ bằng khoảng đầu ngón tay, lại rất mỏng, hơn nữa có độ bám dính rất tốt, có thể dính chặt trên thân xe, vì thế Thẩm Thanh Lan không sợ bị bọn chúng phát hiện, và thực tế là bọn chúng quả thật không phát hiện được. Thiết bị định vị được kết nối với cái máy trên tay Thẩm Thanh Lan, cô chỉ cần mở máy lên là có thể theo dõi được đường đi của bọn chúng.

“Thanh Lan, em lấy cái này từ đâu vậy?” Phó Hoành Dật vừa lái xe vừa thuận miệng hỏi.

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại rồi trả lời, “Là của một người bạn nghiên cứu ra.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không hỏi nữa, chỉ cười nói, “Thứ này rất có ích, nếu thử nghiệm mà chứng minh tính năng của nó ổn thì có thể đưa vào sản xuất.”

Phó Hoành Dật rõ ràng đang nói lảng đi. Thẩm Thanh Lan không nói gì nữa, trong xe bỗng chốc yên lặng.

“Bọn chúng tới nơi rồi.” Chấm đỏ trên màn hình đã ngừng lại, chứng tỏ bọn chúng đã tới đích đến. Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật dừng xe ở một địa điểm khá xa, rồi đi vòng lên từ một phía khác.

Hang ổ của bọn buôn người là ở một khu nhà, xung quanh trống trải, xa xa là những cánh đồng rộng lớn, xanh mướt một vùng.

“Nơi này tầm nhìn khá rộng, muốn ẩn trốn không phải là chuyện dễ.” Phó Hoành Dật quan sát một hồi rồi thấp giọng nói.

Thẩm Thanh Lan yên lặng gật đầu, “Hơn nữa, hình như bọn chúng khá đông, không biết bên trong còn bao nhiêu người, có trang bị vũ khí hay không.”

“Thanh Lan, em ở đây chờ anh, trời tối anh sẽ vào trong thăm dò.” Phó Hoành Dật suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Không được, quá nguy hiểm.” Thẩm Thanh Lan không đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, em phải tin anh.” Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan, nói khẽ. Bọn họ đang nấp trên một cái cây đại thụ cách khu nhà kia không xa. Cành lá của cây sum xuê, hai người họ có thể ẩn nấp ở đây mà không sợ bị bọn chúng phát hiện.

Thẩm Thanh Lan im lặng, cuối cùng cũng ngầm đồng ý lời đề nghị của Phó Hoành Dật. Anh liền gọi điện thoại cho người đứng đầu của cục cảnh sát, nói rõ vị trí cụ thể và kế hoạch.

Bóng tối dần dần phủ xuống, đèn trong nhà sáng lên.

“Anh đi trước xem xét một chút, em đợi ở đây, đừng động.” Phó Hoành Dật dặn dò, thấy Thẩm Thanh Lan đồng ý thì mới nhảy xuống khỏi cành cây.

Thẩm Thanh Lan thấy Phó Hoành Dật băng qua cánh đồng rất nhanh, may mà hôm nay anh mặc đồ màu tối, nên không nổi bật trong đêm tối.

Phó Hoành Dật dừng lại cách căn nhà của bọn chúng khoảng năm mươi mét rồi cúi người xuống, giấu mình trong ruộng hoa màu một cách hoàn hảo, sau đó mới từ từ tiếp cận khu nhà đó.

Trong khu nhà, ở một căn phòng phía nam, Cường Tử và gã cơ bắp hôm nay đang ăn cơm.

“Cường Tử, tao thấy thằng nhóc hôm nay không tệ, rất khoẻ mạnh kháu

khỉnh, lại còn là một bé trai nữa, chắc là có thể bán ra với một cái giá cao đấy.” Một gã đàn ông to con đi vào, nói với tên Cường Tử đang ăn cơm.

“Còn phải nói sao, nếu trông thằng nhóc đó không như thế thì sao tao phải mạo hiểm như vậy?”

“Lần này giá không thể giống như những lần trước đâu.” Cường Tử vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

“Chuyện này mày yên tâm, chúng ta đã hợp tác nhiều năm như vậy rồi, có lúc nào tao bạc đãi mày chuyện tiền nong đâu.”

Cường Tử cười cười, coi như ngầm thừa nhận. Gã cơ bắp vẫn không nói gì, chuyện bên ngoài luôn là do Cường Tử làm chủ, gã chỉ cần phối hợp là được.

“Đây đã là vụ thứ năm trong tháng này rồi, bao giờ giao tiền cho tao đây?” Cường Tử húp phần nước mì cuối bát rồi hỏi.

“Ngày mai sẽ giao cho mày. Mày muốn nhận riêng lẻ hay gửi một thể?”

“Nhận riêng đi, nhận một lúc quá gây chú ý. Tháng sau tao sẽ nghỉ ngơi một thời gian ngắn, cùng Sấn Tử đến vùng khác lánh tạm vài ngày.” Cường Tử nói, tháng này hắn đã gây án năm lần, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể sẽ bị điều tra ra. Vì an toàn, tốt nhất hắn vẫn nên rời khỏi thủ đô đã rồi tính tiếp. Quan trọng nhất là chuyện hôm nay gặp phải chiếc xe kia ở trên

đường vẫn khiến hắn cảm thấy bất an.

“Được, vậy mày cứ đi nơi khác chơi một thời gian đi.”

Cường Tử đứng lên, ngoắc tay với gã cơ bắp, “Nếu không có việc gì thì tao và Sấn Tử đi trước đây. Tao và Sấn Tử sẽ lên đường ngay đêm nay, ngày mai mày nhớ chuyển tiền qua đấy.”

“Chờ đã.” Gã đàn ông to con bỗng nhiên gọi Cường Tử lại, hoài nghi hỏi, “Sao lần này mày đi gấp như thế, không phải đã gây ra chuyện gì rồi chứ?”

“Có việc gấp thôi, mẹ Sấn Tử bị bệnh phải nằm viện, nó phải về thăm mẹ nó, tao chỉ đi theo nó thôi.” Cường Tử cũng không nói hôm nay đã gặp chuyện bất thường gì.

Gã đàn ông to con yên tâm, “Vậy được rồi, bọn mày đi trước đi, hai ngày nữa đám nhóc này sẽ bị mang đi, tao cũng sẽ rời khỏi nơi này.”

Cường Tử gật đầu, cùng gã cơ bắp đi ra ngoài. Thẩm Thanh Lan núp trên cây thấy chấm đỏ trên màn hình lại bắt đầu chuyển động, liền biết nhất định là có người rời đi. Cô không gọi điện thoại cho Phó Hoành Dật mà gửi tin nhắn cho Kim Ân Hi, vì vừa rồi cô đã liên hệ trước nhờ cô ấy sẵn sàng theo dõi vị trí của chiếc xe này bất kỳ lúc nào.

Chờ đợi là chuyện giày vò nhất, Thẩm Thanh Lan ngồi trên cây, không biết

tình hình trong khu nhà, cũng không biết tình hình của Phó Hoành Dật bây giờ thế nào, trong mắt cô ngập tràn buồn phiền.

Mười phút sau, cô trượt xuống thân cây, di chuyển về phía căn nhà. Dáng người của cô nhỏ nhắn hơn Phó Hoành Dật nhiều nên càng dễ ẩn nấp hơn. Lúc đến cạnh tường khu nhà, Thẩm Thanh Lan quan sát xung quanh, phát hiện không có camera thì mới lùi về phía sau mấy mét, lấy đà rồi nhảy một cái qua tường, sau đó dễ dàng tiến vào bên trong.

Trong sân rất trống trải, Thẩm Thanh Lan chọn một góc chết khó nhìn thấy. Từ lúc đi vào cô vẫn chưa gặp ai, tay cô ấn nhẹ lên một điểm nhỏ trên đồng hồ khiến nó rung lên một lúc, sau đó mặt kính đồng hồ lập tức biến thành hình dạng giống như một tấm bản đồ. Thẩm Thanh Lan thả tay xuống, trong đầu mường tượng lại kết cấu trong khu nhà vừa quan sát được.

Phó Hoành Dật đang nằm sấp trên cửa sổ một căn phòng thì cổ tay đột nhiên rung nhẹ. Anh cúi đầu nhìn nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, trong mắt hiện lên một cảm xúc không tên.

Đồng hồ trên tay Thẩm Thanh Lan bình thường trông chỉ như một chiếc đồng hồ điện tử kiểu nữ, nhưng chỉ cần cô mở thiết bị theo dõi lên thì bề mặt liền tự động đổi thành một màn hình điện tử nhỏ. Trên màn ảnh là một chấm nhỏ màu đỏ, hiển thị vị trí của Phó Hoành Dật.

Cô đi về hướng ngược lại với Phó Hoành Dật, lúc đi ngang qua một căn phòng thì chợt dừng lại, trong phòng vọng ra tiếng khóc thút thít! Cô tới gần cửa sổ, nhìn vào bên trong, sau đó liền nhìn thấy bảy tám đứa trẻ co ro trong góc phòng.

http://tieulun.hopto.org

Căn phòng khá lớn, bên trong có một chiếc giường sưởi, mấy đứa bé đều nằm trên giường.

“Đừng khóc, khóc sẽ bị đánh đấy.”

“Cái bánh bao này cho em, ăn mới có sức chạy trốn.”

“Đừng sợ, chị sẽ bảo vệ em.”

Những lời nói thì thầm của người nào đó văng vẳng bên tai, Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cố xua nó đi.

Thấy mấy đứa trẻ tạm thời không có vấn đề gì, Thẩm Thanh Lan lại đi theo bản đồ về phía Phó Hoành Dật. Tần suất rung của chiếc đồng hồ trên cổ tay Phó Hoành Dật tăng lên, anh nhìn xuống đồng hồ, rồi lại nhìn sang hướng khác, quả nhiên không lâu sau liền thấy Thẩm Thanh Lan.

“Chẳng phải anh bảo em chờ ở bên ngoài sao?” Phó Hoành Dật thấy Thẩm Thanh Lan, lần đầu tiên nghiêm mặt nhìn cô.

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại rồi thấp giọng nói, “Em sẽ tự bảo vệ mình. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, tình hình bên trong thế nào rồi?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cũng biết bây giờ không phải thời điểm thích hợp để nói chuyện này nên đành chỉ vào căn phòng sáng đèn rồi giải thích ngắn gọn cho cô biết, “Bọn chúng có sáu tên, hiện giờ đều đang tụ tập trong căn phòng này, tạm thời không thấy có vũ khí gì.”

“Nhưng lại không thấy bọn trẻ.”

“Em đã thấy mấy đứa trẻ rồi, tổng cộng có tám đứa bé.” Thẩm Thanh Lan nói.

Đã nắm rõ được tình hình, Phó Hoành Dật gửi tin nhắn cho người bên ngoài, sau đó liếc mắt ra hiệu với Thẩm Thanh Lan, cùng tiến đến gần phòng mà bọn buôn người đang tụ tập.

Cảnh sát đã bao vây bên ngoài, Cường Tử và Sấn Tử vừa ra khỏi khu nhà cũng đã bị cảnh sát mai phục sẵn ở đó không chế. Lúc bị bắt, Cường Tử chợt nhớ tới chiếc xe đã gặp phải trên đường vào chiều hôm nay. Còn gã cơ bắp chỉ có một suy nghĩ: xong đời rồi!

Lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật tới gần căn phòng có người, anh liền chắn ở phía trước cô, đạp mạnh vào cửa phòng. Mấy tên bên trong đang đánh bài, thấy một nam một nữ xuất hiện ngoài cửa thì lập tức nhận ra được điều bất ổn, đứng dậy lao về phía Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật.

Những người này mặc dù biết chút võ vẽ, nhưng đối đầu với Phó Hoành Dật

và Thẩm Thanh Lan thì lại chẳng là gì cả. Thậm chí, Thẩm Thanh Lan còn chưa kịp ra tay thì mấy tên kia đã bị Phó Hoành Dật đánh cho nằm rạp cả ra đất.

Nhìn bọn chúng đã không còn sức chiến đấu nữa, Phó Hoành Dật lấy điện thoại di động ra gọi cho cảnh sát đang mai phục ở bên ngoài. Chẳng mấy chốc, cảnh sát đã bao vây khu nhà này lại.

Thẩm Thanh Lan không để ý đến bọn chúng, đi thẳng vào căn phòng giam giữ mấy đứa bé. Có lẽ vì bên ngoài quá ồn nào nên bọn trẻ đều đã tỉnh giấc, lúc này đang sợ hãi nhìn bọn họ.

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan dịu lại, cô khẽ cười: “Đừng sợ, cô chú tới cứu các cháu đây. Chú này là quân nhân, chú ấy sẽ bảo vệ các cháu.”

Bảy đứa bé nhìn nhau một lúc, cuối cùng một cậu bé đánh bạo hỏi, “Mọi người đến cứu chúng cháu thật sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Thật, bên ngoài còn có rất nhiều chú cảnh sát nữa, các chú cảnh sát sẽ đưa các cháu về nhà.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 222: Một lưới bắt gọn! khách không mời mà đến

“Oa oa, cháu muốn về nhà, cháu muốn mẹ, cháu muốn về nhà.” Một cô bé òa khóc, những đứa bé khác cũng khóc theo.

Thẩm Thanh Lan nhìn bọn trẻ thút thít thì mặt mày luống cuống. Cô bất lực nhìn sang Phó Hoành Dật, anh bèn kéo cô ra khỏi phòng rồi để cảnh sát vào bế từng đứa trẻ ra, đứa cuối cùng được bế ra chính là Đậu Đậu vẫn còn ngủ mê man.

“Ngài Phó, tạm thời chúng tôi chưa biết tình hình của mấy đứa trẻ nên cần phải đưa bọn trẻ về trước, sau đó sẽ nghĩ cách liên lạc với người nhà của mấy đứa.” Cục trưởng cục cảnh sát tỉnh Lâm nói với Phó Hoành Dật.

“Chúng tôi biết ba mẹ đứa trẻ này là ai, có thể giao thằng bé cho chúng tôi được không?” Thẩm Thanh Lan chỉ tay vào Đậu Đậu, hỏi.

Cục trưởng cục cảnh sát biết cô gái này đã phối hợp với bọn họ để phá được đường dây bắt cóc buôn bán trẻ em quy mô lớn này, nên ông ấy vô cùng khách sáo với Thẩm Thanh Lan, “Đương nhiên là được rồi, nhưng chúng tôi phải ghi tên trước đã.”

“Đứa trẻ này chắc đã bị đánh thuốc mê nên đến giờ vẫn chưa tỉnh. Trước tiên phải đưa nó đến bệnh viện kiểm tra chút đã.” Thẩm Thanh Lan đề nghị.

http://tieulun.hopto.org

Cục trưởng cục cảnh sát gật đầu đồng ý.

Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đi ra cuối cùng. Trước khi đi, cô còn dừng lại nhìn căn phòng đã giam bọn trẻ một lúc, sau đó mới đi theo Phó Hoành Dật.

Chuyện sau đó không còn liên quan nhiều đến bọn họ nữa. Sau khi đưa Đậu Đậu đến bệnh viện kiểm tra, biết thằng bé chỉ bị cho uống một ít thuốc ngủ, sáng mai sẽ ổn, Thẩm Thanh Lan liền yên tâm, nhờ cảnh sát gọi điện thoại liên lạc với ba mẹ Đậu Đậu.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ngồi chờ đến tận lúc ba mẹ Đậu Đậu đến. Thấy trên mặt người mẹ trẻ có dấu bàn tay, mí mắt có vết bầm tím, Thẩm Thanh Lan liền nhìn sang ba Đậu Đậu bằng ánh mắt lạnh tanh.

“Cảm ơn, hôm nay thật sự vô cùng cảm ơn các anh.” Người mẹ trẻ ôm chặt đứa con vừa tìm lại được của mình, không ngừng cúi đầu cảm ơn với cảnh sát.

Cảnh sát chỉ về phía Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan rồi nói gì đó. Người mẹ trẻ liền đi tới, cúi gập người với bọn họ, “Cảm ơn anh chị đã giúp tôi tìm con trai, cảm ơn.”

Thẩm Thanh Lan bước lên đỡ người phụ nữ dậy, “Được rồi, tôi xin nhận tấm lòng biết ơn của cô, bây giờ cũng muộn rồi, mau đưa con trai về nhà đi.”

http://tieulun.hopto.org

Người mẹ trẻ nhận ra Thẩm Thanh Lan là cô gái đã giúp mình ở khu vui chơi thì vẻ mặt càng cảm kích hơn.

“Sau này đi ra ngoài nhớ trông chừng con trai cho kỹ, đừng chỉ lo nghịch điện thoại nữa. Có những nỗi uất ức có thể nhịn, nhưng một vài chuyện lại không thể nhịn được. Nếu chính cô cũng không tự yêu lấy bản thân mình thì người khác dựa vào đâu mà phải yêu quý cô chứ?” Trước khi đi, Thẩm Thanh Lan đã thấp giọng nói với người phụ nữ đó một câu, chỉ để mình người phụ nữ đó nghe được.

Người phụ nữ khẽ giật mình, nước mắt tự nhiên chảy xuống, áp mặt mình vào người Đậu Đậu rồi lặng lẽ khóc.

Trên đường về, Phó Hoành Dật lái xe, Thẩm Thanh Lan vẫn không nói gì. Anh nghiêng đầu nhìn cô, “Sao thế? Có phải hôm nay thấy mấy đứa bé đó như vậy nên tâm trạng tồi tệ không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Anh biết không Phó Hoành Dật? Hồi bé em cũng bị người ta bắt đi như thế. Gã đàn ông đó dùng một cái khăn để bịt miệng em lại, em liền ngủ thiếp đi. Đến khi em tỉnh lại thì đã thấy mình đang bị nhốt trong một căn phòng tối có rất nhiều đứa trẻ khác nữa. Mấy đứa trẻ đó đều bị bọn buôn người bắt về. Sau khi tỉnh lại, em đã rất sợ hãi, đã khóc rất nhiều. Em nghĩ chắc ba mẹ sẽ tới cứu em thôi, nhưng rốt cuộc bọn họ vẫn không tới…”

Lúc Thẩm Thanh Lan kể lại quá khứ bị bắt cóc đó, giọng điệu của cô rất bình tĩnh, cứ như đang kể lại chuyện của người khác. Nhưng trong mắt cô lại ẩn

chưa nỗi đau thương tột cùng. Chẳng biết Phó Hoành Dật đã dừng xe ở ven đường từ lúc nào, anh tháo dây an toàn ra rồi ôm cô vào lòng, “Những chuyện đó đều đã qua rồi, không nên suy nghĩ nữa.”

Thẩm Thanh Lan vùi vào lòng Phó Hoành Dật, giọng buồn buồn, “Phó Hoành Dật, em không phải là người tốt, em đã từng…” Là một sát thủ.

Bốn chữ cuối cùng đã bị nụ hôn đột ngột của Phó Hoành Dật nuốt trọn.

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, trấn an cô, làm tâm trạng căng thẳng của cô dần dần bình tĩnh trở lại. Phó Hoành Dật buông cô ra, nhìn vào mắt cô, “Anh không cần biết em đã từng trải qua chuyện gì, từng là người như thế nào trong quá khứ, anh chỉ biết bây giờ và cả sau này, em sẽ vẫn là người vợ duy nhất của anh.”

Thẩm Thanh Lan lắng lặng nhìn Phó Hoành Dật, ánh mắt khẽ run, “Phó Hoành Dật, nếu quá khứ của em đối lập với chức trách quân nhân của anh thì sao?”

Tim Phó Hoành Dật khẽ run lên, anh khẽ thở dài trong lòng, nhìn vào ánh mắt ẩn chứa nỗi sợ hãi của cô, “Thanh Lan, đó chẳng qua chỉ là quá khứ của em, là cuộc sống mà em không được lựa chọn. Anh vẫn luôn biết tận sâu trong lòng em là đức tính thiện lương và dễ mềm lòng. Thanh Lan, hãy tin anh, và cũng hãy tin tưởng chính mình.”

Nước mắt cô lặng lẽ rơi, mắt Phó Hoành Dật đầy vẻ đau lòng. Anh đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô. Đây là lần thứ hai anh thấy cô khóc, lần

đầu là ở trong rừng mưa. Anh có thể mơ hồ đoán được thân phận trong quá khứ của Thẩm Thanh Lan, nhưng anh cũng chưa từng nói với cô, thân là một quân nhân của bộ đội đặc chủng, đôi tay anh cũng không hề sạch sẽ như cô tưởng.

Anh có tín ngưỡng và trách nhiệm của mình, nhưng tất cả đều sẽ không mâu thuẫn với chuyện yêu cô, bảo vệ cô. Có lẽ sẽ có người nói anh ích kỷ, nhưng là một người đàn ông, nếu ngay cả người phụ nữ mình yêu thương cũng không bảo vệ được, thì anh còn có thể nói gì đến việc bảo vệ người khác, bảo vệ quốc gia nữa?

“Thanh Lan, đừng khóc, thấy nước mắt của em, anh sẽ đau lòng.” Phó Hoành Dật dịu dàng nói, rồi áp bàn tay thô ráp của mình vào mặt cô, mang đến cảm giác ngưa ngứa.

Thẩm Thanh Lan yên lặng nhìn Phó Hoành Dật, “Phó Hoành Dật, cảm ơn anh.” Thật sự cảm ơn ông trời đã để cho em gặp được anh.

“Ngốc, anh là chồng em, là người ở bên em cả đời này, em đừng bao giờ nói cảm ơn với anh.”

Thẩm Thanh Lan cong môi nhìn Phó Hoành Dật, cả hai cùng nở nụ cười.

“Đồng hồ trên tay anh có gì đặc biệt thế?” Phó Hoành Dật giơ cổ tay lên, đưa đồng hồ đeo tay đến trước mặt Thẩm Thanh Lan.

“Trong chiếc đồng hồ này có thiết bị theo dõi cỡ nhỏ, cùng một đôi với đồng hồ trên tay em. Chỉ cần em bật công tắc thì chúng có thể hiện lên vị trí của nhau trong phạm vi nhất định.” Thẩm Thanh Lan giải thích, không định giấu diếm anh bất kỳ điều gì.

“Phạm vi nhất định là bao xa?”

“Trong vòng hai trăm mét có thể định vị chuẩn xác, trong vòng một km thì chỉ có thể đoán sơ bộ thôi, vượt qua một km thì sẽ mất tác dụng. Chức năng lớn nhất của nó là có thể tránh được máy dò, rất an toàn, vì thế phạm vi không lớn.” Thật ra phạm vi hai trăm mét đã là nhiều rồi.

“Sao em có được thứ này? Nó giống với thiết bị định vị mà bạn em đã chế tạo sao?”

“Vâng, cô ấy rất thích nghiên cứu mấy thứ này nên hay chế tạo mấy thứ kỳ lạ. Không phải em muốn theo dõi anh đâu, chỉ là…”

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Anh biết, anh sẽ luôn đeo nó.”

Thẩm Thanh Lan nhìn anh một lúc lâu, không nói gì, nhưng trong mắt đong đầy ý cười.

Phải mãi đến một tuần sau, báo chí mới đưa tin về vụ án bắt cóc buôn bán trẻ em. Cảnh sát căn cứ vào manh mối mà mấy người kia cung cấp, thăm dò kỹ

càng, thuận lợi tìm được hang ổ của đám người này, bắt được một ổ tội phạm hơn một trăm tên, cứu được hơn năm mươi đứa trẻ bị bắt cóc, thậm chí còn cứu được rất nhiều đứa trẻ đã bị bán đi. Hiện cảnh sát đang tiến hành lấy khẩu cung đám tội phạm này ngay tại căn cứ của chúng.

Tin tức vừa đưa ra lập tức gây chấn động cả nước, bản tin còn biểu dương hành động cứu người của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, nhưng không đề cập đến tên họ và ngoại hình của hai người.

Lúc Thẩm lão gia thấy tin tức này cũng không hề liên tưởng đến cháu gái mình. Mãi đến khi Cục trưởng cục cảnh sát đích thân gọi điện đến tỏ ý cảm ơn thì ông mới biết được.

Thế là lúc Thẩm Thanh Lan về nhà họ Thẩm ăn cơm thì bị Thẩm lão gia gọi vào thư phòng.

“Ông nội, sao thế ạ?” Thấy ông chỉ quan sát cô mà không nói lời nào, Thẩm Thanh Lan bèn hỏi.

“Có bị thương không?” Thẩm lão gia ôn hòa hỏi.

Thẩm Thanh Lan chưa kịp hiểu gì thì Thẩm lão gia đã nói ra hai chữ “bản tin”, Thẩm Thanh Lan lập tức hiểu ra, bèn lắc đầu, “Ông nội, cháu không sao, cháu chỉ phụ trách theo dõi bọn chúng thôi.”

“Cháu ấy, gặp nguy hiểm là luôn lao vào, quên hết an toàn của bản thân rồi có phải không?” Thẩm lão gia trách cứ, nhưng giọng điệu lại không hề nặng nề.

“Ông nội, đích thân ông đã dạy võ cho cháu mà ông vẫn chưa yên tâm về cháu sao?”

Thẩm lão gia bất đắc dĩ cười cười, căn dặn, “Nhưng lần sau tuyệt đối không được manh động như vậy nữa, biết chưa?”

“Cái gì?! Thẩm Thanh Lan, em lại đi mạo hiểm nữa hả?” Thẩm Quân Dục đi lên gọi bọn họ xuống ăn cơm, nghe vậy liền nổi đóa.

“La hét cái gì hả? Coi chừng bị mẹ cháu nghe được đấy.” Thẩm lão gia quát ngay.

Những lần điều trị tâm lý đã dần mang lại hiệu quả, nhưng Sở Vân Dung hiện giờ không chịu được kích động, ai mà biết nếu bà biết tin thì sẽ xảy ra chuyện gì chứ.

Thẩm Quân Dục liền im bặt, nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan thì lại bốc lửa, “Thẩm Thanh Lan, rốt cuộc em có biết bọn chúng đều là bọn buôn người liều mạng hay không? Em lấy trứng chọi đá với bọn chúng, có nghĩ tới an nguy của mình hay không? Lần trước anh đã nói với em thế nào? Em xem lời anh nói đều như gió thoảng bên tai đúng không?”

“Anh, có Hoành Dật đi cùng với em mà. Từ đầu đến cuối em không hề đánh nhau với bọn chúng.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

Thẩm Quân Dục nghi ngờ nhìn cô, “Thật chứ?”

“Thật.” Thẩm Thanh Lan nói chắc nịch, nhưng không nói về chuyện mình đua xe trên đường cái. Phía cảnh sát giao thông cũng không nói gì, mặc dù trên mạng có chia sẻ một đoạn video, nhưng vì có người ra mặt nên đã bị gỡ xuống.

Thẩm Quân Dục mới yên tâm, anh tin với thân thủ của Phó Hoành Dật thì đối phó với mấy tên buôn người chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

“Vậy thì tốt! Nhớ đấy, sau này mà có chuyện nguy hiểm như thế em phải giao cho Phó Hoành Dật, cậu ta là đàn ông.” Thẩm Quân Dục nói rất tự nhiên, hoàn toàn quên mất Phó Hoành Dật là người anh em đã cùng lớn lên với mình.

“Ông nội, ngày kia là ngày giỗ của bà nội, cháu muốn đi thăm bà.” Thẩm Thanh Lan thấp giọng nói.

Vẻ mặt của Thẩm lão gia và Thẩm Quân Dục hơi thay đổi. Thẩm lão gia gật gật đầu, “Ừ, đi đi, ông sẽ cùng đi với cháu.”

Vì Lý Hi Đồng đã ra khỏi dàn nhạc, nên Sở Vân Dung lại bắt đầu bận túi bụi,

sáng hôm nay đã bay ra nước ngoài. Vì thế chỉ có Thẩm Quân Dục, Thẩm Thanh Lan và Thẩm lão gia đến viếng thăm Thẩm lão phu nhân.

Mộ phần của Thẩm lão phu nhân nằm trong một khu nghĩa trang ở phía nam thành phố. Nơi này nằm bên sườn núi, đối diện là sông, phong thủy rất tốt. Từ chỗ bia mộ của Thẩm lão phu nhân có thể trông thấy một cánh đồng hoa nhỏ dưới chân núi, phong cảnh rất đẹp, lại được quét dọn thường xuyên nên rất sạch sẽ.

Thẩm Thanh Lan cầm một bó hoa dành dành mà cô đã phải tìm khắp các tiệm hoa trong thành phố mới mua được. Cô đặt hoa tươi xuống trước mộ Thẩm lão phu nhân, nhìn bà lão cười hiền từ trên bia mộ mà hơi thất thần.

“Bà nội, cháu tới thăm bà đây.” Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng lên tiếng, khóe miệng hơi mỉm cười.

Thẩm Quân Dục và Thẩm lão gia vẫn im lặng đứng bên cạnh cô nãy giờ. Thẩm Thanh Lan nói xong cũng im lặng.

“Các cháu đi xuống trước đi, ông ở đây trò chuyện với bà ấy một lát.” Thẩm lão gia nhìn bia mộ của vợ, nói.

Thẩm Quân Dục và Thẩm Thanh Lan nhìn nhau rồi im lặng đi xuống núi.

Thẩm lão gia ngồi xuống trước bia mộ Thẩm lão phu nhân, cẩn thận dùng

ống tay áo lau sạch bia, “Bà xã, tôi tới thăm bà đây. Bà ở dưới đó một mình vẫn ổn chứ? Gần đây trong nhà xảy ra chút việc, Lý Hi Đồng đã đi rồi, không còn bất cứ quan hệ gì với nhà họ Thẩm chúng ta nữa…”

Thẩm lão gia bình thản kể lại những chuyện xảy ra gần đây, trong mắt ngập tràn nỗi nhớ mong, “Bà xã à, Lan Lan bây giờ rất tốt, rất hạnh phúc, bà không cần lo lắng cho nó. Quan hệ của nó và Vân Dung cũng đã khá hơn nhiều rồi, bây giờ Vân Dung càng lúc càng ra dáng một người mẹ…”

Gió thổi tới làm một chiếc lá rơi xuống, vừa khéo rơi xuống bia mộ của Thẩm lão phu nhân. Thẩm lão gia nhặt chiếc lá ra, “Bà xã à, sau khi bà đi, tôi chẳng có ai để trò chuyện cùng cả.”

***

Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục chờ Thẩm lão gia dưới chân núi. Ông cụ khỏe mạnh nên đi từ trên núi xuống cũng không thành vấn đề, hai anh em không mấy lo lắng.

“Anh, chuyện của anh và chị Hề Dao sao rồi?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Thẩm Quân Dục cười một tiếng với cô, “Em bắt đầu quan tâm đến chuyện của anh từ khi nào vậy?”

“Không được phép hỏi sao?”

Thẩm Quân Dục cười cười, nhớ tới Ôn Hề Dao, trong mắt ánh lên ý cười, “Anh với cô ấy rất tốt. Cô ấy là một cô gái tốt.”

“Vậy anh có thích chị ấy không?” Thẩm Thanh Lan thăm dò nhìn Thẩm Quân Dục. Anh bèn giơ tay xoa xoa đầu cô, buồn cười nói, “Nếu anh không thích cô ấy thì sao lại qua lại với cô ấy chứ?”

“Em còn tưởng anh sẽ thích Phương Đồng.” Dù sao thì lúc trước Thẩm Quân Dục cũng đối xử với Phương Đồng hơi khác biệt.

Thẩm Quân Dục không nói gì mà nhìn cô, “Cô ấy là bạn của em, anh vẫn luôn xem cô ấy như em gái. Nói ra thì đúng là cũng có chút khác biệt, có lẽ là do yêu ai thì yêu cả đường đi lối về chăng.”

Thẩm Thanh Lan không nói gì chỉ gật đầu, anh nói gì thì là cái đó.

“Đúng rồi, dạo này Phương Đồng ở công ty vẫn ổn chứ?”

“Cũng không tệ lắm, rất nghiêm túc với công việc. Dạo trước trong công ty có đồn đại một chút về cô ấy với anh, tạo nên chút ảnh hưởng không tốt, nhưng cô ấy vẫn không hề từ bỏ, mà ngược lại còn cho anh thấy được ưu điểm của bản thân. Cô ấy là người có năng lực, có điều vẫn cần phải rèn luyện thêm.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục cũng không có ý giấu giếm Thẩm Thanh Lan, kể hết biểu hiện của Phương Đồng trong công ty, “Chỉ là không đủ dứt khoát trong tình cảm thôi, nghe nói bạn trai cô ấy bắt cá hai tay?”

“Anh cũng để ý đến mấy chuyện hóng hớt này sao?” Thẩm Thanh Lan trêu ghẹo anh.

Thẩm Quân Dục tức giận liếc cô một cái, “Vì ai mà anh mới để ý như thế hả.”

“Trong công việc, Phương Đồng biểu hiện thế nào thì anh cứ sắp xếp thế ấy, anh không cần bận tâm đến em.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói. Dù là Hiểu Huyên hay là Phương Đồng thì cô cũng không chủ trương giúp đỡ ai quá mức. Cuộc sống là của riêng bọn họ, nên đi thế nào phải do bọn họ tự lựa chọn.

Thẩm Quân Dục gật đầu, tỏ ý đã hiểu, “Dù sao thì em cũng là cổ đông lớn của công ty, em thật sự định buông tay mặc kệ công ty sao?”

“Em có thể chuyển hết toàn bộ cổ phần trong tay cho anh. Hoặc là chờ khi nào anh và chị Dao kết hôn, em sẽ chuyển cổ phần của mình cho chị ấy xem như là quà tân hôn.”

Thẩm Quân Dục bó tay, người khác chỉ ước gì được nắm quyền lớn, còn cô em gái này thì ngược lại, anh lắc đầu, “Biết rồi, em là cái đồ lười biếng.”

Đúng lúc này, Thẩm lão gia đi xuống tới nơi nên hai người không tiếp tục nói chuyện nữa.

Cũng vào lúc này, nhà họ Thẩm có một vị khách không mời mà đến.

“Chiếc xe này là của ai vậy?” Thẩm Quân Dục nhìn chiếc xe lạ đang đậu ngoài cửa, thắc mắc hỏi.

“Nhà có khách.” Thẩm Thanh Lan nói rồi mở cửa xuống xe, đi vào nhà cùng Thẩm lão gia.

“Chị Tống, có khách tới nhà à?”

“Vâng…” Chị Tống nhìn Thẩm lão gia, muốn nói nhưng lại thôi, “Lão gia vào nhà xem thì biết ạ.”

Thẩm Thanh Lan thắc mắc nhìn chị Tống. Xưa nay, chị ấy chưa bao giờ là người chậm chạp, sao hôm nay cứ nói chuyện ấp a ấp úng như vậy. Cô bèn đi theo Thẩm lão gia vào nhà. Nhìn thấy người đang ngồi trong phòng khách, nụ cười trên mặt Thẩm lão gia lập tức biến mất.

“Mày đến đây làm gì?” Thẩm lão gia giận dữ thét lên, ông luôn là người ôn hòa, rất ít khi tức giận thế này. Thẩm Thanh Lan không khỏi nhìn về người đang ngồi trong phòng khách.

Khách đến là hai nam một nữ, chắc là một gia đình ba người. Trong đó, người đàn ông trung niên có gương mặt hơi giống với ba cô. Liên tưởng đến những gì cô biết về nhà họ Thẩm, trong lòng Thẩm Thanh Lan đã lờ mờ đoán ra.

“Ba.” Người đàn ông trung niên lên tiếng, chứng minh suy đoán trong lòng Thẩm Thanh Lan.

“Đừng gọi tao là ba, tao không phải là ba mày! Mày cút ra ngoài cho tao!” Thẩm lão gia chỉ ra cửa, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Thẩm Thanh Lan vội vàng chạy đến, “Ông nội, đừng kích động, bác sĩ nói ông không được tức giận.”

Mấy ngày trước, Thẩm lão gia đi khám thì bị chẩn đoán cao huyết áp nhẹ, bác sĩ đã nói rằng không được để lão gia quá kích động. Thẩm Quân Dục vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng thét giận dữ của lão gia, bèn bước nhanh hơn. Lúc nhìn thấy người trong phòng khách, anh vẫn còn nghi hoặc đôi chút. Mãi cho đến khi người đàn ông kia mở miệng gọi Thẩm lão gia, anh mới lập tức nhớ ra người đàn ông này chính là người chú hai đã bỏ nhà đi nhiều năm - Thẩm Nhượng.

Năm đó, khi Thẩm Nhượng rời khỏi nhà họ Thẩm thì Thẩm Thanh Lan vẫn chưa ra đời, ngay cả Thẩm Quân Dục cũng còn rất nhỏ, nên trí nhớ của anh về ông ấy hầu như cũng mơ hồ.

http://tieulun.hopto.org

“Ba, con chỉ muốn về thăm ba và mẹ một chút, hai người vẫn khỏe chứ?” Thẩm Nhượng luống cuống nói. Rời khỏi nhà nhiều năm như thế, người mà ông thấy hổ thẹn nhất chính là ba mẹ của mình.

Hơi thở của Thẩm lão gia vừa bình thường trở lại thì ngay lập tức dồn dập vì câu nói này của Thẩm Nhượng, “Mẹ mày đã chết từ lâu rồi! Mày quay về để thăm cái gì? Tro cốt sao?”

Thẩm Nhượng khó tin nhìn Thẩm lão gia. Người phụ nữ ngồi trên ghế sô-pha đã bắt đầu hoảng loạn từ lúc Thẩm lão gia vừa vào cửa. Năm đó, Thẩm Nhượng đã vì bà mà rời khỏi nhà họ Thẩm, thậm chí hơn hai mươi năm qua cũng chưa từng trở lại. Lúc nghe Thẩm lão gia nói câu này, ánh mắt của bà ấy hết sức kinh hãi.

“Ba, ba nói gì? Ba nói mẹ con mất rồi ư?” Giọng Thẩm Nhượng run rẩy.

Thẩm lão gia lạnh lùng nhìn ông.

“Ba, ba nói cho con biết đi, rốt cuộc mẹ bị làm sao?” Thẩm Nhượng không tin, sức khỏe của mẹ ông luôn luôn khỏe mạnh, sao nói mất là mất được chứ.

Thế nhưng, ông lại quên rằng mình đã rời khỏi nhà họ Thẩm hơn hai mươi năm, sao còn giống trước đây được nữa?

Thẩm lão gia chỉ ra cửa chính, “Thẩm Nhượng, mày đã không còn là người

của nhà họ Thẩm từ lâu rồi, Nhà họ Thẩm chúng tao không có bất cứ quan hệ gì với mày. Bây giờ mày hãy đưa vợ con của mày cút ra ngoài cho tao.”

“Ba, cho dù con không còn là người của nhà họ Thẩm nữa thì con vẫn là con của mẹ. Ba nói cho con biết là mẹ đang ở đâu, để con đi thăm mẹ một chút được không?” Thẩm Nhượng cầu xin.

Thẩm lão gia lạnh lùng nhìn ông ấy không nói câu nào, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Thẩm Quân Dục lên tiếng, “Chú hai. Dạo này sức khỏe của ông nội không tốt, cô chú hãy về trước đi.”

Thẩm lão gia cắt ngang lời Thẩm Quân Dục, “Ai cho cháu gọi nó là chú hai, nó không phải chú hai của cháu.”

“Ông già này, ông làm sao thế hả? Ba tôi đưa chúng tôi về đây để thăm ông, ông chấp nhận là được rồi, còn ở đây già mồm cái gì hả?” Cậu trai im lặng nãy giờ chợt lên tiếng, nhưng vừa mở miệng thì sắc mặt của những người ở đây đều lập tức thay đổi.

Người phụ nữ ngồi trên ghế sô-pha liền tỏ ra lúng túng khó xử, sắc mặt của Thẩm lão gia thì tái xanh, “Giỏi, giỏi lắm! Thẩm Nhượng, mày dạy con giỏi thật đấy, quả nhiên là gia giáo.”

Người phụ nữ kia kéo cậu thanh niên một, “Mau xin lỗi ông nội con đi.”

Cậu trai kia lại tỏ ra ngang bướng, “Ông ta vừa mới nói ba con không phải con của ông ta mà. Vậy thì đương nhiên ông ta cũng không phải ông nội của con. Hơn nữa con đâu có nói sai, dựa vào cái gì mà con phải xin lỗi.”

“Thẩm Quân Trạch, xin lỗi ngay.” Thẩm Nhượng nghiêm mặt quát.

Thẩm Quân Trạch thấy ba mình nổi giận thì không cam lòng, xin lỗi Thẩm lão gia bằng giọng điệu lấy lệ. Ánh mắt Thẩm Thanh Lan hơi lạnh đi.

“Ba, ba đừng nóng giận, thằng nhóc Quân Trạch này bị chúng con chiều hư từ bé, không hiểu chuyện nặng nhẹ, ba đừng so đo với nó.” Người phụ nữ lấy lòng.

“Trên không nghiêm, dưới ắt loạn.” Thẩm lão gia nói một câu, không thèm nhìn bà ấy lấy một cái. Nếu không vì người phụ nữ này thì đứa con trai ưu tú nhất của ông cũng đã chẳng bỏ nhà đi nhiều năm không về như vậy, thậm chí ngay cả khi mẹ qua đời cũng không về gặp mặt lần cuối.

“Ba.” Thẩm Nhượng gọi ông, nhưng không nói gì. Từ lúc quyết định trở về thì ông ấy đã dự tính đến trường hợp này, chỉ duy nhất một điều không ngờ là mẹ mình đã qua đời.

“Lan Lan, ông mệt rồi, đỡ ông lên tầng nghỉ ngơi đi.” Thẩm lão gia lên tiếng.

Thẩm Thanh Lan bước lên đỡ Thẩm lão gia lên lầu, trước khi đi còn liếc nhìn gia đình Thẩm Nhượng.

Trước khi trở lại, cô đã từng điều tra tư liệu của nhà họ Thẩm, nên cũng biết rõ cô còn có một người chú hai. Nhưng trên tư liệu chỉ viết hơn hai mươi năm trước, người chú hai này đã vì một người phụ nữ mà cắt đứt quan hệ với gia đình, rời khỏi nhà họ Thẩm, từ đó bặt vô âm tính.

“Ông nội, ông vẫn ổn chứ ạ?” Thấy sắc mặt Thẩm lão gia khó coi, Thẩm Thanh Lan lo lắng hỏi.

Thẩm lão gia xua xua tay, “Cháu đi lấy cho ông viên thuốc ở đằng kia.”

Thẩm Thanh Lan cầm lấy thuốc xem qua, là thuốc hạ huyết áp của Thẩm lão gia, cô đổ ra hai viên, “Đây ạ, ông nội.”

Thẩm lão gia uống thuốc, ngồi một lát, sắc mặt mới bình thường trở lại, “Được rồi, ông không sao, không cần lo lắng, vừa rồi chỉ là ông quá kích động thôi.”

Thấy Thẩm Thanh Lan lo lắng nhìn ông, Thẩm lão gia bèn nở nụ cười hiền hòa.

http://tieulun.hopto.org

“Ông nội, ông nghỉ ngơi cho khỏe đi, cháu xuống dưới một lát.”

Thẩm lão gia gật đầu rồi nằm xuống giường.

Dưới tầng, gia đình Thẩm Nhượng vẫn chưa đi. Thẩm Quân Dục đang tiếp chuyện bọn họ.

“Cháu là Quân Dục phải không, bao nhiêu năm không gặp, cháu đã lớn thế này rồi.” Thẩm Nhượng nhìn Thẩm Quân Dục với ánh mắt vô cùng xúc động.

Thẩm Quân Dục mỉm cười, “Chú hai cũng không thay đổi gì nhiều.”

“Sao lại không chứ? Chú đã già rồi, ngay cả tóc cũng bạc nhiều rồi.” Nói rồi, ông ấy nhìn Thẩm Quân Dục, muốn nói lại thôi.

“Chú hai muốn hỏi chuyện bà nội ạ?” Thẩm Quân Dục chủ động mở lời.

“Bà nội cháu, bà ấy…”

“Bà mất vào tháng tám năm ngoái, bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối.”

http://tieulun.hopto.org

Lòng Thẩm Nhượng đau đớn, “Sao lại thế? Sao chú không nhận được tin tức gì cả?”

“Chú có từng quan tâm đến tin tức của nhà họ Thẩm không?” Giọng nói du dương của Thẩm Thanh Lan vọng xuống từ trên cầu thang. Chẳng mấy chốc, bóng dáng mảnh khảnh của cô liền xuất hiện trong phòng khách. Cô đảo mắt nhìn qua gia đình Thẩm Nhượng một lượt.

Sắc mặt Thẩm Nhượng trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, không hề nghe thấy Thẩm Thanh Lan nói gì. Nhưng Thẩm Quân Trạch thì lại nhìn Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt khó chịu, “Cô là ai, đây là chuyện của nhà họ Thẩm chúng tôi. Cô là người ngoài thì ở đây nhiều lời cái gì hả!” Cậu ta nghĩ Thẩm Thanh Lan chắc là bạn gái hoặc là vợ của Thẩm Quân Dục.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười. Nụ cười của cô rất đẹp, nhưng lại rất lạnh lẽo, “Tôi là con gái của Thẩm Khiêm, cậu nói xem rốt cuộc ai mới là người ngoài?”

“Ồ, hóa ra chị là con gái út của bác cả. Ba tôi là chú hai của chị, chị nói chuyện với người lớn như thế sao? Rốt cuộc chị có biết tôn trọng người khác không vậy?”

Thẩm Quân Dục sầm mặt, nhưng anh chưa kịp lên tiếng thì người phụ nữ kia đã kéo cậu ta lại, nháy mắt với cậu ta, không cho phép cậu ta nói, “Chuyện đó… ý của Quân Trạch không phải vậy đâu. Nó mới vừa từ nước ngoài về nên chưa quen với tình hình trong nước, các cháu đừng so đo với nó.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 223: Thẩm lão gia nhập viện

“Mẹ, con sao lại phải xin lỗi bọn họ? Vừa rồi chúng ta không làm gì sai cả! Nếu không phải lão già kia cố chấp, không cho phép mẹ và ba con ở bên nhau thì năm đó ba mẹ cũng đã chẳng phải đi tha hương, bôn ba tứ hải, bao nhiêu năm qua cũng không dám về thủ đô. Mẹ quên rồi sao, ngay cả gặp ông bà ngoại lần cuối cũng không có cơ hội. Những chuyện này đều là do lão già đó gây nên cả.” Thẩm Quân Trạch vô cùng bất mãn. Từ bé cậu ta đã nghe mẹ kể chuyện của ba mẹ mình, nên rất oán hận hành vi của nhà họ Thẩm.

“Thẩm Quân Trạch, con câm miệng cho ba.” Thẩm Nhượng giận dữ gầm lên. Thẩm Quân Trạch trông thấy ánh mắt đầy lửa giận của ba mình thì ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

Thẩm Nhượng lại nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, “Năm đó, lúc chú bỏ đi thì cháu vẫn còn trong bụng mẹ, không ngờ bây giờ đã lớn thế này rồi. Quân Trạch còn nhỏ tuổi nên chưa hiểu chuyện, cháu đừng so đo với nó.”

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn Thẩm Quân Trạch, “Con cái hỗn hào là lỗi của cha mẹ.”

Thẩm Nhượng bị Thẩm Thanh Lan nói thế thì rất xấu hổ. Thẩm Quân Trạch nghe vậy lại cực kỳ không vui, nhưng mẹ cậu ta cứ kéo kéo, không cho cậu mở miệng.

“Ông nội đi khám, bị chẩn đoán là cao huyết áp, bác sĩ nói cố gắng đừng để

tâm trạng của ông bị kích động quá nhiều. Nếu các người không còn việc gì thì về trước đi.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng đuổi khách. Thường ngày cô không phải kiểu người hùng hổ đáng sợ, nhưng hôm nay cô mới đến mộ thăm bà nội xong, tâm trạng vốn không được tốt, lại thêm vừa rồi nhìn thấy thái độ chống đối của Thẩm Quân Trạch với ông nội nên tâm trạng lúc này cực kỳ khó chịu.

Thẩm Quân Dục nhìn Thẩm Nhượng, “Chú hai, dạo này sức khỏe của ông nội quả thật không được tốt lắm, hay là cô chú về trước đi. Cô chú đã tìm được chỗ ở chưa? Nếu chưa tìm được thì cháu sẽ chú đặt khách sạn giúp cô.”

“Không cần không cần, cô chú đã tìm được chỗ ở rồi, sức khỏe ông nội cháu đã không tốt thì cô chú về trước vậy, hôm khác sẽ lại đến thăm ông sau.”

Thẩm Quân Dục đứng dậy tiễn khách.

“Quân Dục, bà cháu được an táng ở đâu? Chú muốn đến thăm bà.”

Thẩm Quân Dục ngẫm nghĩ một lúc rồi nói địa chỉ. Thẩm Nhượng cảm kích không thôi. Trước khi về, người phụ nữ kia đi cuối cùng, xin lỗi với Thẩm Quân Dục một câu. Còn Thẩm Quân Trạch thì không thèm nhìn Thẩm Quân Dục lấy một cái, mà chỉ hừ lạnh rồi lên xe.

Thẩm Quân Dục quay người, trông thấy Thẩm Thanh Lan lạnh lùng đứng ở cửa ra vào thì bất đắc dĩ cười cười, “Vẫn còn tức giận sao?”

“Không ạ.” Thẩm Thanh Lan bỏ cái tay đang xoa đầu mình xuống. Cô cũng không phải quá tức giận, chỉ là không vừa mắt với thái độ của bọn họ đối với ông nội thôi.

“Thôi được rồi, không phải em nói buổi trưa phải ăn cơm với ông Phó sao? Em đi về trước đi, có anh ở đây với ông nội rồi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Lúc cô đến nhà họ Phó thì dì Triệu đã chuẩn bị xong cơm trưa, chỉ đợi cô về ăn.

“Thanh Lan về rồi, ăn cơm thôi.” Phó lão gia trông thấy Thẩm Thanh Lan thì cười tít mắt nói. Sức khỏe của ông hồi phục rất tốt, ngoại trừ tay phải tạm thời chưa cử động được ra thì vết thương trên đầu không để lại bất kỳ di chứng gì, cũng coi như là trong họa có phúc.

“Ông nội, sau này ông đừng chờ cháu về ăn cơm nữa.” Để một cụ già đợi cô về ăn cơm, Thẩm Thanh Lan thấy rất ái ngại.

Phó lão gia hoàn toàn không thèm để ý, chỉ bảo Thẩm Thanh Lan ngồi xuống rồi đẩy một bát canh đến trước mặt cô, cười tít mắt, “Thanh Lan à, đây là canh mà ông bảo Tiểu Triệu hầm riêng cho cháu đấy, bổ lắm, rất tốt cho sức khỏe. Dạo này cháu uống thuốc Đông y suốt mà vẫn gầy như vậy. Cháu yên tâm đi, ông đã bảo người đi hỏi bác sĩ chuyên khoa rồi, canh này không kỵ với thuốc Đông y mà cháu đang uống đâu.”

“Cảm ơn ông nội, cảm ơn dì Triệu.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng cảm ơn. Thời gian trước, ông cụ nằm viện, Thẩm Thanh Lan không uống thuốc Đông y

đúng giờ, cuối cùng Phó Hoành Dật phải đưa thuốc cho dì Triệu. Lúc này, cả nhà mới biết Thẩm Thanh Lan đang uống thuốc. Nhưng Phó Hoành Dật chỉ nói đó là thuốc bổ chứ không nói cụ thể.

Nước canh rất trong, váng dầu phía trên đã được hớt đi. Thẩm Thanh Lan nếm thử một ngụm, hương vị rất ngon.

“Cô đâu rồi ạ?” Thẩm Thanh Lan uống một muỗng canh, không thấy Phó Tĩnh Đình đâu thì hỏi.

Từ sau khi Phó lão gia xuất viện, Phó Tĩnh Đình liền xin được điều về nước, bây giờ đang làm việc ở Bộ ngoại giao, mỗi ngày đều sẽ về nhà ăn cơm cùng Phó lão gia.

“Nó bảo buổi trưa phải họp nên không về.” Tay phải của Phó lão gia bây giờ không tiện nên toàn dùng tay trái. May mà lúc còn trẻ ông được mệnh danh là xạ thủ hai tay, cả hai cánh tay đều rất linh hoạt, nếu không thì bây giờ đến ăn cơm cũng phải cần người đút rồi.

Cơm nước xong xuôi, Thẩm Thanh Lan dìu ông cụ đi tản bộ trong sân, đến khi ông cụ lên phòng nghỉ trưa thì cô mới về nhà.

Về đến Giang Tâm Nhã Uyển, Thẩm Thanh Lan đang quét dọn vệ sinh thì chợt nghe điện thoại đổ chuông. Thẩm Thanh Lan thấy số lạ, vừa bắt máy thì mặt lập tức biến sắc. Cô vội cúp điện thoại, lao nhanh xuống dưới nhà.

***

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao ông nội lại phải nhập viện?” Thẩm Thanh Lan vội vàng chạy đến bệnh viện, vừa tới nơi thì thấy cả nhà Thẩm Nhượng và Thẩm Quân Dục đang đứng chờ bên ngoài phòng cấp cứu.

Vẻ mặt Thẩm Quân Dục rất lạnh lẽo, anh nhìn thấy Thẩm Thanh Lan nhưng cũng không nở nụ cười ôn hòa như mọi khi, “Ông nội đột nhiên nôn ra máu rồi hôn mê, bây giờ vẫn đang được cấp cứu.”

Thẩm Thanh Lan nhìn cả nhà Thẩm Nhượng bằng đôi mắt lạnh tanh. Vẻ mặt cả ba tái nhợt, riêng Thẩm Quân Trạch thì còn có thêm vẻ sợ hãi.

Bắt gặp ánh mắt của Thẩm Thanh Lan, cậu ta lập tức la lên, “Không liên quan đến tôi, tôi chỉ nói vài câu thôi, ai mà ngờ ông ấy lại nôn ra máu chứ, thật sự không liên quan gì đến tôi.”

Thẩm Thanh Lan sa sầm mặt, cô tiến lên nắm lấy cổ áo cậu ta, dễ dàng xốc cậu ta lên, “Cậu đã nói gì với ông nội tôi?”

Người phụ nữ tên là Lư Nhã Cầm vội đứng dậy, “Chuyện đó… Thanh Lan à, cháu buông nó ra trước đã, có gì thì từ từ nói.”

Bà ấy không dám kéo Thẩm Thanh Lan, chỉ có thể đứng một bên lắp bắp.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn bà ấy một cái rồi nới lỏng tay, nhưng mắt vẫn nhìn thẳng vào Thẩm Quân Trạch, gằn từng chữ, “Nói! Rốt cuộc cậu đã nói gì với ông nội tôi?”

Thẩm Quân Trạch hơi rụt cổ vào, kêu la, “Tôi với ba mẹ tôi đi thăm bà nội, ai ngờ lại gặp phải lão già… ông nội. Ông ấy bảo ba tôi cút đi, tôi tức quá không nhịn nổi đã lỡ nói với ông ấy vài câu, sau đó ông ấy liền nôn ra máu.”

“Cậu nói cái gì?” Thẩm Thanh Lan hỏi bằng giọng lạnh lẽo.

“Tôi cũng chẳng nói gì.” Thẩm Quân Trạch nhỏ giọng thầm thì, “Tôi chỉ nói là nếu không phải ông ấy không cho phép ba mẹ tôi ở bên nhau thì ba tôi đã không rời khỏi nhà họ Thẩm, bà nội cũng sẽ không sinh bệnh mà chết sớm như vậy. Bà nội không được chết tử tế đều là bởi ông ấy cố chấp, tất cả là do ông ấy gây ra…” Càng nói về sau, giọng của Thẩm Quân Trạch càng lí nhí như tiếng muỗi kêu. Ánh mắt của Thẩm Thanh Lan thật sự quá kinh khủng.

Lư Nhã Cầm thấy Thẩm Thanh Lan như thế thì biến sắc, lúng ta lúng túng, “Thanh Lan à, tuy Quân Trạch nói chuyện quá đáng thật, nhưng chẳng qua là nó nhất thời nóng nảy nên nói chuyện không suy nghĩ, cháu…”

Chỉ là bà ấy còn chưa dứt lời, trong hành lang đã vang lên một tiếng bạt tai vang dội. Mặt của Thẩm Quân Trạch nghiêng qua một bên, khóe môi rướm máu, khuôn mặt nhanh chóng sưng vù lên.

Thẩm Quân Trạch trong lòng đã nổi điên, cậu ta lớn từng này rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị đánh thế này. Nhưng nhìn vào ánh mắt của Thẩm Thanh Lan, cậu lại không dám hé môi nửa lời, cậu vẫn chột dạ vì chuyện của Thẩm lão gia.

Lư Nhã Cầm nhìn thấy con trai bị đánh thì rất đau lòng, nhưng bây giờ Thẩm lão gia vẫn còn đang cấp cứu bên trong, tình hình chưa rõ, nên bà nào dám nói gì.

“Tốt nhất là các người hãy cầu nguyện cho ông nội không xảy ra chuyện gì đi, nếu không…” Thẩm Thanh Lan nhìn bọn họ một lượt, cuối cùng nhìn sang Thẩm Nhượng.

Thẩm Nhượng vẫn đang ngồi trên ghế. Từ lúc đến bệnh viện đến giờ, ông vẫn không nói lời nào. Ngay cả lúc con trai bị đánh mà ông cũng làm thinh, đối với những lời mà Thẩm Thanh Lan vừa nói, ông cũng không có phản ứng gì.

“Lan Lan, lại đây.” Thẩm Quân Dục ôm lấy vai cô, đưa cô qua một bên. Thẩm Thanh Lan im lặng không nói gì, nhưng thỉnh thoảng lại lo lắng nhìn về phía phòng phẫu thuật.

Cửa phòng phẫu thuật chợt mở, bác sĩ đi ra. Thẩm Thanh Lan bước nhanh đến, nhưng Thẩm Nhượng còn nhanh hơn cô, “Bác sĩ, ba tôi sao rồi?”

“Ông cụ đã qua cơn nguy kịch rồi, nhưng dù sao cũng đã gặp phải cú sốc lớn, mấy ngày tới có lẽ vẫn hôn mê, hơn nữa ông ấy còn có dấu hiệu bị trúng gió.

Mọi người là người nhà, bình thường phải chăm sóc ông cụ cẩn thận một chút.”

Thẩm Nhượng gật đầu liên tục, thấy Thẩm lão gia được đẩy từ trong phòng phẫu thuật đến phòng bệnh liền vội vã đi theo.

Trên người Thẩm lão gia vẫn còn cắm máy thở, đôi mắt nhắm nghiền. Thẩm Thanh Lan ngồi bên giường ông, nắm bàn tay không truyền nước biển của Thẩm lão gia. Tay ông đầy nếp nhăn, làn da còn có những đốm đồi mồi rất rõ ràng, nhưng khi cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể ông, Thẩm Thanh Lan mới thấy an tâm.

Cô nhìn ông nội bằng ánh mắt ấm áp, “Ông nội, may mà ông vẫn còn ở đây.”

Đây là câu nói mà Thẩm Thanh Lan muốn nói nhất lúc nhìn thấy Thẩm lão gia được đẩy ra từ phòng phẫu thuật. Cô không muốn đã mất đi bà nội rồi, mà giờ đến cả người ông mà cô yêu thương nhất cũng ra đi.

Cô lẳng lặng ngồi nhìn Thẩm lão gia. Cảm giác lần này hoàn toàn khác với cảm giác khi Sở Vân Dung nằm viện lần trước. Cô không thể tưởng tượng được nếu lần này ông nội không được đẩy ra từ phòng cấp cứu thì cô sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Trong phòng bệnh chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan, cả nhà Thẩm Nhượng đã bị Thẩm Quân Dục mời ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

“Chú hai, mọi người về trước đi. Bao giờ ông nội tỉnh lại thì cháu sẽ báo cho chú.” Thẩm Quân Dục nói chuyện rất khách sáo, nhưng cũng rất xa cách. Chuyện lần này là do Thẩm Quân Trạch gây ra, anh sẽ không quên điều này.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 224: Lý hi đồng, cô muốn chết sao?

Vẻ mặt Thẩm Nhượng rất uể oải. Ông cũng không còn trẻ nữa, lần này bị giày vò như thế, ông cũng khá mệt mỏi.

“Nhã Cầm, bà đưa Quân Trạch về trước đi.” Ông vuốt mặt, nói.

Lư Nhã Cầm không muốn đi, nhưng bà cũng biết mọi người ở đây đều không chào đón sự xuất hiện của mình. Trong mắt bà có nét buồn bã, bà nhìn thoáng qua Thẩm Quân Dục rồi gật đầu: “Được, vậy tôi và Quân Trạch về trước, nếu ông cụ tỉnh lại thì nhớ gọi cho tôi.”

Thẩm Nhượng xua tay, không nói gì.

Lư Nhã Cầm kéo Thẩm Quân Trạch đang muốn nói gì đó ra khỏi bệnh viện.

“Quân Dục, chuyện lần này là do Quân Trạch sai, cũng là lỗi của chú, do chú đã không dạy dỗ nó đàng hoàng.” Thẩm Nhượng mệt mỏi nói, ông không thể nào tưởng tượng được nếu lần này ba thật sự không qua khỏi thì ông phải làm thế nào nữa.

Vẻ mặt Thẩm Quân Dục dửng dưng, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, “Chú hai, chú cũng đi về đi, nếu ông nội tỉnh lại mà thấy chú ở đây thì sẽ không vui.”

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Thẩm Nhượng cứng đờ, “Chú không vào trong đâu, chú sẽ chờ ở ngoài này. Bao giờ ông nội cháu tỉnh lại chú sẽ đi ngay.”

Thẩm Quân Dục cũng không nhìn ông nữa mà đi vào phòng bệnh. Thấy dáng vẻ của Thẩm Thanh Lan, anh nhẹ nhàng nói, “Lan Lan, em đi nghỉ ngơi một lát trước đi, ở đây có anh rồi. Bao giờ ông nội tỉnh lại, anh sẽ báo cho em biết đầu tiên.”

Thẩm Thanh Lan im lặng, lắc đầu.

Thẩm Quân Dục biết ngay là sẽ thế này, nên cũng không ép buộc cô nữa mà ngồi xuống cạnh cô. Nhìn ông nội mình, Thẩm Quân Dục không tiếp tục để ý tới người hiện đang ở ngoài phòng bệnh kia nữa, anh đã gọi điện cho Thẩm Khiêm rồi.

Thẩm Khiêm vội vàng chạy đến bệnh viện, nhưng không đến thăm Thẩm lão gia mà đến phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa trước. Sau khi biết rõ bệnh tình của ông cụ, ông mới vào phòng bệnh. Lúc trông thấy bóng dáng quen thuộc đang trước cửa phòng bệnh, Thẩm Khiêm không hề thấy mừng rỡ mà lại tức giận.

Thấy một đôi giày quân nhân dừng lại trước mặt mình, Thẩm Nhượng ngẩng đầu lên, liền trông thấy Thẩm Khiêm, “Anh cả.”

“Thẩm Nhượng, đi theo tôi.” Thẩm Khiêm nghiêm giọng nói. Thẩm Nhượng

liền đứng dậy đi theo Thẩm Khiêm.

Trong vườn hoa vắng vẻ của bệnh viện, Thẩm Khiêm yên lặng nhìn đứa em trai đã hơn hai mươi năm không gặp.

“Anh cả.” Thẩm Nhượng lên tiếng, giọng hơi khàn.

“Thẩm Nhượng, cuối cùng cậu cũng trở về rồi!” Thẩm Khiêm nói bằng giọng điệu bình tĩnh, nhưng lại làm Thẩm Nhượng đơ người. Ông thà rằng Thẩm Khiêm mắng mình một trận.

“Anh cả, em thật sự xin lỗi.” Thẩm Nhượng thấp giọng nói.

“Người cậu cần phải xin lỗi không phải là tôi.”

Thẩm Nhượng nín thinh. Đúng vậy, người mà ông có lỗi nhất thật ra chính là người mẹ đã qua đời của mình. Ông là con trai nhà họ Thẩm, từ bé đã được Thẩm lão phu nhân yêu thương vô cùng. Bản thân ông tất nhiên cũng không thua kém, mọi mặt đều rất ưu tú, là người được ba mẹ kỳ vọng nhất. Nhưng ông lại báo đáp ba mẹ mình thế nào?

Ông không hối hận về chuyện đã ở bên Lư Nhã Cầm, điều duy nhất mà ông hối hận là không thể chăm sóc cho ba mẹ mình thật tốt, thậm chí đến việc gặp mẹ mình lần cuối cũng không thể. Nếu bình thường ông để ý đến những tin tức về nhà họ Thẩm một chút thì đã không phải tiếc nuối thế này.

http://tieulun.hopto.org

“Anh cả, em sai rồi, em đã quá ích kỷ, làm mọi người thất vọng rồi.” Thẩm Nhượng không biết giải thích thế nào, tính ông cũng rất ít nói.

Thẩm Khiêm gặp lại người em trai sau hơn hai mươi năm, trong lòng không hề dửng dưng như biểu hiện ngoài mặt. Từ bé, tình cảm của anh em bọn họ đã rất tốt, dù em trai ưu tú hơn mình nhưng Thẩm Khiêm cũng chưa từng đố kỵ.

Người em trai này là niềm tự hào của ba mẹ, cũng là niềm tự hào của Thẩm Khiêm ông. Thế nhưng một ngày nọ, đứa em trai này lại dẫn một người phụ nữ về nhà, thông báo muốn kết hôn với cô ta, cho dù lúc đó nó đã có hôn ước.

Thẩm lão gia và Thẩm lão phu nhân không đồng ý, nhất là sau khi biết được người phụ nữ mà Thẩm Nhượng thích đã từng làm công việc hầu rượu. Mặc dù cô ta không có quan hệ gì với mấy người đàn ông khác, hai ông bà Thẩm cũng không quan niệm phải môn đăng hộ đối, nhưng với gia thế của bọn họ thì tuyệt đối không thể chấp nhận được một người con dâu như thế.

Phản đối là chuyện dĩ nhiên, nhưng Thẩm Nhượng lại cứ như bị bùa mê thuốc lú, quyết tâm muốn ở bên người phụ nữ này, thậm chí còn chạy đến nhà vị hôn thê yêu cầu hủy bỏ hôn ước, khiến ba mẹ đối phương nổi giận tuyên bố muốn tuyệt giao với nhà họ Thẩm. Cả đời Thẩm lão gia luôn coi trọng sĩ diện, vậy mà lần đó phải muối mặt đi xin lỗi chỉ vì chuyện của con trai út, còn bị người ta mắng lút mặt.

Thẩm Nhượng lúc đó đã làm gì ư? Ông ấy rời khỏi nhà họ Thẩm để ở bên cô gái hầu rượu đó, hoàn toàn biến nhà họ Thẩm thành trò hề khắp cả thủ đô.

Thậm chí Thẩm lão gia còn vì thế mà lâm bệnh nặng.

***

Thẩm Khiêm lạnh lùng nhìn Thẩm Nhượng, “Đã bỏ đi rồi, sao còn trở về?”

“Anh cả, em chỉ muốn về thăm ba mẹ một chút thôi.” Thẩm Nhượng ảo não giải thích. Bao nhiêu năm qua, mặc dù ông ở đất khách quê người, nhưng trong lòng ông lúc nào cũng nhớ về người thân ở quê nhà, nếu như sớm biết… Nếu biết trước thế này thì ông đã trở về sớm hơn rồi…

Vẻ mặt Thẩm Nhượng đầy đau thương.

“Bây giờ nói những lời này thì còn có ý nghĩa gì? Ba vẫn nằm trong phòng bệnh, cậu về trước đi.” Thẩm Khiêm lạnh nhạt nói.

Thẩm Nhượng nhìn Thẩm Khiêm, mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì mà quay người rời đi. Lưng ông ấy hơi còng xuống, trông rất cô độc.

Thẩm Khiêm nhìn theo bóng Thẩm Nhượng rồi xoay người đi vào văn phòng của bác sĩ trưởng khoa điều trị chính cho Thẩm lão gia. Ông cần thương lượng một chút về phương án trị liệu tiếp theo với bác sĩ.

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm sau, cả nhà Thẩm Nhượng lại tới. Không biết sau khi về nhà, Thẩm Nhượng đã nói gì với Lư Nhã Cầm và Thẩm Quân Trạch mà lần này Thẩm Quân Trạch rất ngoan ngoãn, khi gặp Thẩm Thanh Lan thậm chí còn gọi một tiếng "Chị họ."

Thẩm Thanh Lan chỉ liếc cậu ta một cái chứ không trả lời. Thẩm Quân Trạch vẫn cúi đầu, hình như tâm trạng không tốt nên cũng không thèm để ý đến thái độ của Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Quân Dục vẫn chưa đến, anh về nhà để tắm rửa thay quần áo.

"Thanh Lan, ông nội cháu vẫn ổn chứ?" Thẩm Nhượng ôn hòa hỏi.

"Tình hình rất ổn định." Thẩm Thanh Lan hờ hững trả lời. Thẩm Nhượng hoàn toàn không để ý, chỉ nhìn Thẩm lão gia, ánh mắt đầy vẻ bi thương không một ai hiểu được.

Sắc mặt của Lư Nhã Cầm cũng cực kỳ khó coi, đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt tiều tụy. Thẩm Thanh Lan tò mò không biết sau khi ba người này về nhà đã xảy ra chuyện gì, sao hôm nay thái độ lại như thế.

Cả nhà Thẩm Nhượng đến được một lúc thì Thẩm Quân Dục cũng đến, còn có cả Ôn Hề Dao đi cùng anh.

"Chị Hề Dao, sao chị lại tới đây?" Thẩm Thanh Lan hơi bất ngờ khi nhìn

thấy cô.

Ôn Hề Dao nhìn Thẩm Quân Dục, “Hôm nay chị gọi điện cho Quân Dục mới biết ông nội em đang nằm viện, nên chị liền đến cùng anh ấy. Ông nội em vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn ạ. Bác sĩ nói mặc dù chưa thấy chuyển biến tốt, nhưng cũng không chuyển biến xấu đi, tình hình vẫn rất ổn định.”

“Chú hai.” Thẩm Quân Dục chào Thẩm Nhượng, không hề để ý đến Lư Nhã Cầm và Thẩm Quân Trạch.

Thẩm Nhượng gật đầu với Thẩm Quân Dục, rồi nhìn sang Ôn Hề Dao.

“Đây là bạn gái của cháu, Ôn Hề Dao. Còn đây là chú hai của anh.” Thẩm Quân Dục giới thiệu, không hề nói gì về mẹ con Lư Nhã Cầm. Ôn Hề Dao chào hỏi Thẩm Nhượng, thấy Thẩm Quân Dục không có ý giới thiệu hai người kia thì ngầm hiểu, chỉ thiện ý quay sang gật đầu với Lư Nhã Cầm và Thẩm Quân Trạch, rồi không nói gì nữa.

“Đúng rồi, Thanh Lan, đây là quần áo và đồ dùng mang cho em. Em đi rửa mặt một chút đi.” Ôn Hề Dao đưa chiếc túi cho Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhận lấy, cảm ơn cô rồi đi vào nhà vệ sinh trong phòng bệnh.

http://tieulun.hopto.org

“Ông nội cần phải tĩnh dưỡng. Chú hai, nếu mọi người không có việc gì thì về trước đi.” Thẩm Quân Dục lên tiếng.

Lư Nhã Cầm nhìn thoáng qua vẻ mặt buồn bã của chồng, bèn nói, “Quân Dục, chú hai của cháu rất lo lắng cho ông cháu, cả đêm qua không ngủ. Cháu để ông ấy ở đây với ông nội cháu một lát đi, nếu cháu không muốn thấy cô với Quân Trạch thì hai mẹ con cô sẽ lập tức đi ngay.”

Thẩm Quân Trạch bất mãn kêu một tiếng “mẹ”, nhưng khi thấy ánh mắt của Lư Nhã Cầm liền im bặt, chỉ nhìn ba mình rồi siết tay lại, “Ba, con với mẹ đợi ba trong xe.”

Thẩm Nhượng áy náy nhìn vợ một cái. Lư Nhã Cầm mỉm cười trấn an ông, ý bảo rằng bà không sao, rồi dẫn Thẩm Quân Trạch ra khỏi bệnh viện.

“Mẹ, ba đã vậy rồi mà sao chúng ta sao cứ phải nhún nhường? Chuyện này không phải một mình ba và mẹ sai.” Ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Quân Trạch bất mãn oán trách.

Viền mắt Lư Nhã Cầm đỏ cả lên, bà thấp giọng lên tiếng, “Con cũng biết tình hình của ba con rồi đấy, đừng nói những lời như thế nữa. Bà nội con qua đời đã là cú sốc lớn đối với ba con rồi. Bây giờ ông nội con lại thế này, con bớt vài lời đi.”

“Mẹ, nếu con biết kết quả sẽ thế này thì hôm qua chắc chắn con sẽ không nói

như thế.” Thẩm Quân Dục cúi gằm mặt, nhớ lại nửa đêm thức dậy nhìn thấy ba mình ngồi trong phòng khách hút thuốc, lặng lẽ rơi lệ thì trong lòng vô cùng hối hận vì sự bồng bột của mình ngày hôm qua.

Trong lòng cậu, Thẩm Nhượng luôn là người cha ưu tú. Ông chèo chống cái nhà này, tựa như ngọn núi trong lòng Thẩm Quân Trạch, là người đáng tin cậy trong gia đình, cũng là người kiên cường. Nhưng đêm qua thấy ba mình yếu đuối như thế, cậu vô cùng đau lòng.

Cậu trông thấy ba mình khóc trong phòng khách, còn mẹ thì tựa người vào cửa nhìn bóng lưng của ba mà khóc không thành tiếng, trong mắt cậu đầy đau buồn và tuyệt vọng.

Từ bé, Thẩm Quân Trạch đã quen được Lư Nhã Cầm nuông chiều nên rất bồng bột, dễ xúc động, nhưng bản chất không xấu. Thật ra, từ khi trông thấy Thẩm lão gia ngã xuống, cậu đã sợ hãi, đã biết sai, chỉ là cậu bướng bỉnh không chịu nhận lỗi, lại còn mạnh miệng.

“Mẹ, mẹ nói ông nội sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nếu ông nội thật sự có chuyện gì thì có phải cả đời này ba sẽ không tha thứ cho bản thân không?” Thẩm Quân Trạch thấp giọng hỏi Lư Nhã Cầm.

Lư Nhã Cầm nhìn con trai, muốn cười nhưng lại không cười nổi, chỉ nhếch khóe môi, cố an ủi con trai, “Không đâu, ông nội con sẽ không sao đâu. Ông nội con là Thẩm tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, đã từng xông pha chiến trường, là anh hùng bảo vệ quốc gia, sao lại dễ dàng ngã xuống được cơ chứ.”

Bà yên lặng cầu nguyện trong lòng, mong rằng Thẩm lão gia sẽ không có chuyện gì, nếu không thì không biết chồng bà còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa. Đến hôm qua bà mới biết, hóa ra khi Thẩm Nhượng còn ở nước ngoài thì sức khỏe đã xảy ra vấn đề lớn, nửa năm trước đi kiểm tra thì đã bị chẩn đoán là ung thư gan giai đoạn giữa.

Mặc dù đã kịp thời phát hiện, song hiệu quả trị liệu không cao. Bác sĩ đề nghị phẫu thuật, nhưng Thẩm Nhượng không muốn bọn họ lo lắng nên đã từ chối đề nghị của bác sĩ. Ba tháng trước, tế bào ung thư đã di căn, thậm chí còn lây lan với tốc độ cực nhanh, đến nỗi bác sĩ cũng bó tay, chẩn đoán rằng cùng lắm là ông chỉ còn sống được nửa năm nữa. Vì lẽ đó mà lần này Thẩm Nhượng mới khăng khăng muốn về nước để thăm hai ông bà Thẩm, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện thế này.

“Mẹ, nếu con sớm biết thì chắc chắn con sẽ không nói những lời đó.” Thẩm Quân Trạch nhấn mạnh.

“Mẹ biết. Nhưng Quân Trạch à, con đã mười tám tuổi rồi, đã là người lớn, sau này không được phép làm việc xằng bậy như thế nữa. Thật ra cũng là lỗi của mẹ, mẹ đã không dạy dỗ con đàng hoàng.”

Lời nói này làm Thẩm Quân Trạch càng thêm buồn bã, cũng càng tự trách, “Mẹ yên tâm, bao giờ ông nội tỉnh lại, con nhất định sẽ xin lỗi ông đàng hoàng, tuyệt đối sẽ không làm ông tức giận nữa.”

Lư Nhã Cầm vui mừng mỉm cười. Vì bà cụp mắt nên Thẩm Quân Trạch không trông thấy nỗi đau thương nặng nề trong mắt bà.

http://tieulun.hopto.org

Mà mẹ con Lư Nhã Cầm cũng không hay biết rằng cuộc đối thoại của bọn họ đều đã bị một người mặc váy đen nghe hết. Chờ mẹ con hai người đi xa rồi, Lý Hi Đồng lúc này mới nhìn về phía hai mẹ con vừa rời đi. Đúng lúc trông thấy Thẩm Quân Dục đi ra, Lý Hi Đồng vội vàng ngó xung quanh rồi lách mình vào cạnh một phòng bệnh.

Cô ta cứ đứng như thế cho đến khi Thẩm Quân Dục đi xa thì mới bước ra. Nghĩ đến sự xuất hiện của Thẩm Quân Dục, lại thêm màn đối thoại vừa mới nghe được, trong lòng Lý Hi Đồng đã lờ mờ đoán ra.

Cô ta lấy kính râm trong túi xách ra, đeo lên để che đi nửa gương mặt rồi đi về phía cô y tá đang đứng, “Chào cô, cụ Thẩm Nguyên Dịch đang nằm ở phòng nào vậy?” Thẩm Nguyên Dịch là tên của Thẩm lão gia.

Cô y tá đứng quan sát cô ta một lúc, ngờ vực hỏi, “Cô là?”

Lý Hi Đồng mỉm cười, “Tôi là cháu của bạn thân Thẩm lão gia, ông nội tôi nghe nói Thẩm lão gia bệnh, nên bảo tôi đến thăm.” Dứt lời, cô ta giơ giỏ trái cây lên, để cho y tá thấy rõ. Hôm nay, cô ta tới bệnh viện thăm một người bạn, có ghé mua một giỏ trái cây ở cổng bệnh viện, không ngờ lúc này lại dùng tới. Lý Hi Đồng thầm cảm thán vận may của mình.

Y tá nở nụ cười, lật sổ ghi chép, “Thẩm lão gia ở phòng B102. Có điều, bây giờ không phải là thời gian thăm bệnh, nên tạm thời cô không thể vào được.”

“Tôi có thể hỏi ông ấy bị bệnh gì không? Ông nội tôi vừa nhận được tin Thẩm lão gia bị bệnh, nhưng cũng không biết là bệnh gì, mà tôi thì chạy tới đây quá vội, nên…”

Y tá hiểu ý cười cười, “Xin lỗi, đây là chuyện riêng của bệnh nhân, tôi không tiện tiết lộ. Nếu cô muốn thăm ông ấy thì hãy đăng ký, đến giờ thăm bệnh là cô có thể vào.”

Lý Hi Đồng lắc đầu, “Cảm ơn cô, lát nữa tôi quay lại, bây giờ tôi đi mua thêm một bó hoa, nếu chỉ mang một giỏ trái cây thì nhìn thất lễ quá.”

Y tá cũng không nghĩ gì, cô ta biết người có tiền hay bày vẽ.

“Thanh Lan, cả đêm qua em không ngủ rồi, em đi nghỉ trước đi, ở đây có chị là được rồi.” Ôn Hề Dao dịu dàng nói.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em không mệt, chị Hề Dao, nếu chị có việc thì cứ đi trước đi.”

“Chị có chuyện gì đâu, công ty thiếu chị một ngày cũng không đóng cửa được, chị ở đây với em.”

Thẩm Thanh Lan cũng không miễn cưỡng cô nữa, nhìn Thẩm Nhượng ngồi cạnh Thẩm lão gia không nói lời nào, nghĩ nghĩ một lát, rồi kéo Ôn Hề Dao ra ghế sô-pha ở phòng ngoài ngồi.

Thẩm Quân Dục mang bữa trưa lên, gọi hai người Ôn Hề Dao và Thẩm Thanh Lan ăn rồi vào phòng trong tìm Thẩm Nhượng.

“Chú hai, chú ăn cơm trước đi.” Thẩm Quân Dục nói. Mặc dù anh rất bất mãn với việc cả nhà chú hai chọc giận ông nội tới mức ông phải nằm viện, nhưng khi anh còn bé, người chú hai này đã rất yêu thương anh, đối xử với anh còn tốt hơn ba anh nữa, quan hệ giữa anh và chú hai rất thân thiết.

Thẩm Nhượng lắc đầu, “Chú không đói, các cháu ăn đi.” Lúc này ông đâu còn muốn ăn gì nữa.

Thẩm Quân Dục cũng không miễn cưỡng ông, anh để phần ăn của Thẩm Nhượng qua một bên, rồi bày ra cho Thẩm Thanh Lan và Ôn Hề Dao ăn.

Thẩm Thanh Lan không muốn ăn, gắng ăn được vài miếng rồi thôi.

Thẩm Quân Dục nhíu mày nhìn cái bát còn hơn nửa thức ăn của cô, “Lan Lan, ăn thêm một chút đi, tối qua em đâu ăn gì.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em no rồi.”

“Thôi được rồi, Thanh Lan ăn không vào thì đừng ép em ấy.” Ôn Hề Dao rất hiểu tâm trạng vào giờ phút này của Thẩm Thanh Lan, bởi cô cũng từng trải

qua chuyện như vậy.

Buổi chiều, Thẩm Quân Dục sau khi nghe một cuộc điện thoại thì rời đi. Thẩm Khiêm đến thăm Thẩm lão gia, gọi Thẩm Nhượng đi nói chuyện, sau đó Thẩm Nhượng đi về, còn Thẩm Khiêm trở lại phòng bệnh mát xa cho Thẩm lão gia rồi mới về nhà.

Chạng vạng hôm đó, Thẩm Quân Dục muốn thay Thẩm Thanh Lan nhưng lại có việc đột xuất phải đi, nên Ôn Hề Dao ở lại với Thẩm Thanh Lan.

“Chị Hề Dao, chị về trước đi, có em ở lại với ông nội là được rồi.” Mới thức một buổi tối, với Thẩm Thanh Lan mà nói vẫn chưa thấm thía vào đâu.

Ôn Hề Dao ở đến chín giờ tối, vì chỉ có một người nhà được ở lại với bệnh nhân, cô không khuyên được Thẩm Thanh Lan, nên đành phải đi về.

Thẩm Thanh Lan ở lại chăm sóc Thẩm lão gia. Khoảng 9h30, Phó Hoành Dật gọi điện thoại cho cô. Cô vẫn chưa nói chuyện Thẩm lão gia nằm viện với anh.

Gần đây trong nhà xảy ra rất nhiều chuyện, không phải Sở Vân Dung thì là Phó lão gia nằm viện, bây giờ lại đến Thẩm lão gia.

Tuy Thẩm lão gia vẫn trong trạng thái hôn mê, dù có nghe điện thoại cũng không ảnh hưởng tới ông, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn không muốn làm

phiền ông nghỉ ngơi, bèn ra khỏi phòng bệnh rồi báo với y tá một tiếng.

Lý Hi Đồng đến thăm người bạn của mình, ngồi ở đó một lát rồi mới rời khỏi bệnh viện. Nhưng chỉ mấy tiếng sau thì cô ta lại quay lại bệnh viện, có điều cô ta đã thay một bộ đồ khác, đội tóc giả, đội mũ, đeo kính râm to.

Cô ta đi thang máy đến tầng của Thẩm lão gia nằm. Thang máy dừng lại, thấy không có y tá đứng ngoài, cô ta vui vẻ bước nhanh đến cửa phòng bệnh của Thẩm lão gia, liếc nhìn vào trong, thấy không có ai thì mở cửa bước vào.

Bên trong thế mà lại không có ai, Lý Hi Đồng không khỏi cười thầm.

Tiếng giày cao gót giẫm lên mặt đất phát ra tiếng vang lộc cộc, Lý Hi Đồng đứng trước giường bệnh, nhìn dáng vẻ hôn mê bất tỉnh của Thẩm lão gia. Cô ta gỡ kính râm ra, khóe môi nở nụ cười mỉa.

“Không ngờ ông cũng có ngày này.” Cô ta nhỏ giọng nói, rồi ngồi xuống, “Thấy ông nằm ở đây, tôi cảm thấy rất hài lòng. Ông nội, nhìn thấy cháu ông có vui không?”

Không có ai trả lời, nhưng cô ta cũng không cần được ai đáp lời, tiếp tục nói.

“Ông nội, tôi rất biết ơn vì trước đây mọi người đã nhận nuôi tôi, cho tôi một mái nhà, cho tôi cảm nhận được ấm áp, để tôi không bị người khác ức hiếp. Tôi đã từng rất vui vẻ vì tôi là một thành viên của gia đình này. Nhưng tôi

nhanh chóng phát hiện mọi người không hề thích mình, nhất là ông và bà nội, ngay từ đầu đã không thích tôi.”

“Tuy hai người tỏ ra rất dễ gần, nhưng tôi vẫn có thể thấy được ánh mắt hai người nhìn tôi không phải là đang nhìn một đứa cháu gái, mà là đang nhìn người ngoài. Hai người luôn miệng nói coi tôi là con gái nhà họ Thẩm, là cháu gái của mấy người, nhưng ngay cả phòng của Thẩm Thanh Lan tôi cũng không được phép bước vào.”

“Không biết ông còn nhớ không, lúc tôi vừa tới cái nhà này, có một hôm tôi không nhịn được mà lén vào phòng Thẩm Thanh Lan. Trước đó, tôi vẫn luôn cho rằng phòng của mình rất đẹp, nhưng đến khi nhìn thấy phòng của nó rồi, tôi mới biết thì ra đó mới chính là phòng của cháu gái nhà họ Thẩm.”

“Tôi rất thích căn phòng đó, nhất là con búp bê trên bàn. Nhưng tôi chỉ vừa mới chạm vào con búp bê đó thì ông đã xuất hiện, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, rồi nói với tôi rằng sau này không được phép bước vào căn phòng này, đó không phải là nơi tôi có thể vào, đồ vật bên trong lại càng không phải thứ mà tôi có thể chạm vào.”

“Chắc là ông không biết lúc đó tôi khó chịu đến mức nào đâu. Tôi tất nhiên biết căn phòng đó là của ai, cũng biết chủ nhân của nó đã không còn ở đó. Nơi đó chỉ là một căn phòng vô chủ mà thôi, ấy thế mà tôi cũng không có tư cách vào xem.”

“Bề ngoài bà nội tỏ ra rất tốt với tôi, nhưng cái loại tốt đó chỉ là yêu thương người dưới, chứ không phải là yêu thương cháu gái. Mỗi lần bà nội đi vào căn phòng đó là ở hơn nửa ngày mới ra. Ông có biết là tôi vô cùng ghen tị với

Thẩm Thanh Lan không? Mặc dù nó không ở trong cái nhà này, nhưng người trong nhà đều nhớ tới nó, chưa từng quên nó. Sự ghen tị này từng làm tôi suýt chút nữa nổi điên."

"Thời thiếu nữ của tôi trôi qua trong sự ghen tị như thế. Đến khi tôi trưởng thành, ngay lúc tôi cho rằng Thẩm Thanh Lan sẽ không bao giờ trở lại, thì nó lại quay về. Mấy người liền coi nó như châu như báu, yêu thương nó không chút che giấu. Nhưng mấy người lại chưa từng nghĩ tới cảm giác của tôi."

"Thẩm Thanh Lan đã trở về, nó chẳng cần làm gì cũng có thể chiếm được tất cả những thứ tôi tha thiết ước ao, căn phòng đó, tình yêu thương của các người, còn có người đàn ông tôi yêu nhất."

Viền mắt Lý Hi Đồng đỏ lên, hai tay siết chặt thành nắm đấm, "Đó là người đàn ông tôi yêu hơn chục năm trời, nhưng nó lại dễ dàng cướp mất anh ấy, tôi có thể dễ dàng tha thứ các người thiên vị nó, có thể dễ dàng tha thứ nó không xem tôi ra gì, nhưng tôi không thể nào tha thứ chuyện nó chiếm đoạt tình yêu của tôi được. Đó là người duy nhất tôi yêu trong cuộc đời này, là ánh sao mà tôi không thể với tới."

"Đúng là tôi đã hãm hại Thẩm Thanh Lan. Nhưng thế thì thì sao chứ? Có thể trách tôi sao? Nếu nó không cướp đi thứ quý giá nhất của tôi, thì dù tôi có ghen tị cũng sẽ không làm gì nó. Nhưng nó ngàn vạn lần không nên cướp đi Phó Hoành Dật."

Sắc mặt Lý Hi Đồng dữ tợn, đáy mắt tràn đầy hận thù.

“Ông nội, người ta nói chân tình đổi lấy chân tình. Nhưng tôi đã dâng hết tất cả chân tình của mình rồi, mà sao mọi người vẫn không thể yêu thương tôi như yêu thương Thẩm Thanh Lan? Chẳng lẽ là vì tôi không phải là cháu gái ruột của ông sao? Vì sao mọi người không thể đối xử với tôi công bằng một chút? Ngay cả mẹ cũng vậy, người mẹ yêu thương tôi nhiều năm, lúc gặp nguy hiểm cũng lựa chọn cứu Thẩm Thanh Lan trước. Nói cái gì mà thiên vị tôi, đều là giả, tất cả đều là giả, mấy người vẫn luôn yêu thương Thẩm Thanh Lan nhất. Còn tôi là cái gì chứ? Tôi chỉ là một đứa thay thế Thẩm Thanh Lan mà thôi.” Giọng điệu Lý Hi Đồng tràn đầy oán hận, nước mắt đột nhiên rơi xuống ga giường.

“Tôi chỉ khát vọng một chút tình yêu thương mà thôi, vậy mà mấy người cũng keo kiệt không cho tôi. Ông nội, ông biết bây giờ tôi sống thế nào không? Nhờ Thẩm Thanh Lan mà tôi mang đầy tiếng xấu, gần như trở thành con chuột trong thành phố. Còn cha mẹ ruột của tôi chỉ là hai con quỷ hút máu. Trong mắt bọn họ, tôi chính là một cái máy rút tiền.”

“Chính mấy người đã giao tôi cho bọn họ. Thậm chí, vào lúc tôi cần các người giúp đỡ nhất thì các người lại bỏ rơi tôi, để mặc tôi tự sinh tự diệt. Tôi đành phải đi nịnh bợ một tên công tử bột, tất cả đều do các người ban tặng. Chỉ cần mấy người có một chút thương tiếc tôi thì tôi đã không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay. Đã như vậy, tôi cần gì phải nhớ chút tình nghĩa xưa.”

Trong mắt Lý Hi Đồng hiện lên sự tàn nhẫn, nhìn mặt nạ thở oxy trên mặt Thẩm lão gia, từ từ giơ tay lên.

Tay cô ta chợt dừng lại giữa không trung, bàn tay run nhẹ, ánh mắt hơi do dự. Nhưng không biết nghĩ tới điều gì mà ánh mắt của cô ta lại trở nên hung ác, cô ta nhanh chóng tháo mặt nạ thở oxy xuống, rồi tháo ống tiêm trên tay ông.

Nhìn mu bàn tay đầm đìa máu, Lý Hi Đồng cười điên cuồng.

“Lý Hi Đồng, cô muốn chết!” Tiếng quát giận dữ truyền đến từ sau lưng. Lý Hi Đồng vô thức quay lại nhìn, nhưng còn chưa kịp thấy rõ người đến thì đã bị đá lăn ra đất. Cú đá kia đạp trúng bụng cô ta, sức lực rất mạnh, khiến cô ta đau đến mức không còn sức để ho khan.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 225: Bị nhốt. giật dây!

Thẩm Thanh Lan không thèm nhìn người nằm dưới đất mà lập tức bấm chuông ở đầu giường Thẩm lão gia. Bác sĩ nhanh chóng nối đuôi nhau vào, cô tránh sang một bên để nhường vị trí cho nhân viên y tế.

“Mau đưa đến phòng cấp cứu!” Bác sĩ trưởng lật mí mắt Thẩm lão gia lên kiểm tra, rồi trầm giọng nói.

Thấy Thẩm lão gia bị đẩy đến phòng cấp cứu. Lý Hi Đồng bất chấp đau đớn trên người, cười ha hả: “Ha ha, đáng đời, lão già chết tiệt đó nên sớm xuống dưới với bà già kia đi, ha ha ha ha ha.”

Sắc mặt của Thẩm Thanh Lan đã không thể hình dung bằng hai chữ lạnh lẽo nữa. Nếu không phải vì lo lắng cho Thẩm lão gia, kiêng kỵ ở đây là bệnh viện thì Lý Hi Đồng đã không chỉ bị đạp một cú đơn giản như thế rồi.

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn Lý Hi Đồng, trong mắt lóe lên ý muốn giết người.

Cũng may là được cấp cứu kịp thời, nên Thẩm lão gia không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, bởi vì bị Lý Hi Đồng kích thích nên Thẩm lão gia đã khôi phục một chút ý thức, có thể nói đây là trong họa có phúc. Lúc nghe bác sĩ nói, Thẩm Thanh Lan thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chuyện Lý Hi Đồng hại Thẩm lão gia thì không thể nào bỏ qua.

http://tieulun.hopto.org

***

Lý Hi Đồng mở mắt, liền phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ. Nói là căn phòng cũng không đúng, chính xác hơn là một cái ga-ra.

Tay chân của cô ta đều bị trói, miệng thì bị dán kín lại. Đây là đâu? Sao cô ta lại ở đây?

Lý Hi Đồng nghĩ đi nghĩ lại. Đúng rồi! Đêm qua, sau khi ra khỏi bệnh viện, cô ta đã đến quán bar. Vì tâm trạng tốt nên cô ta uống khá nhiều rượu. Lúc ra khỏi quán bar thì gáy bỗng nhiên đau nhói, sau đó cô ta không còn biết gì nữa, lúc tỉnh lại thì đã ở đây.

Lý Hi Đồng nhìn xung quanh, càng nhìn càng thấy sợ hãi, bởi ngoại trừ cô ta thì ở đây không có gì cả. Vài tia sáng xuyên qua khe cửa vào trong, có thể đoán được bây giờ là ban ngày, nhưng cô ta không biết bây giờ là mấy giờ, là ai bắt cóc cô ta đến đây.

Cái tên đầu tiên cô ta nghĩ tới là Thẩm Thanh Lan, nhưng cô ta lại phủ định ngay, bởi lão già đáng chết Thẩm Nguyên Dịch vẫn còn chưa rõ sống chết. Dựa vào mức độ quan tâm lão già đó của Thẩm Thanh Lan, bây giờ chắc hẳn nó không có thời gian để ý tới cô ta.

Nếu không phải là Thẩm Thanh Lan thì là ai? Chẳng lẽ là Thẩm Quân Dục?

http://tieulun.hopto.org

Không phải, không thể nào, Thẩm Quân Dục sẽ không làm chuyện phạm pháp.

Lý Hi Đồng phủ định từng người một, cứ nghĩ mãi, cuối cùng cô ta chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt.

Lý Hi Đồng không biết là ngay phía trên đầu cô ta có giấu một cái camera. Trong một căn phòng, Kim Ân Hi và Eden ngồi đối diện nhau, cùng theo dõi video với vẻ mặt buồn chán.

“Anh nói xem, An bảo chúng ta bắt cô ta nhưng không cho làm gì, cứ giam giữ không thế này là để làm gì chứ? Ném cô ta xuống biển làm mồi cho cá có phải hay hơn không?” Kim Ân Hi chống cằm, ngáp một cái, người phụ nữ này ngủ cả một ngày mới tỉnh. Nếu còn không tỉnh thì cô đã định xối một thùng nước lên người cô ta rồi.

Eden nhìn Kim Ân Hi, ánh mắt hiền hoà, “Nếu cô mệt thì ngủ đi. Ở đây có tôi trông chừng là được rồi.”

Kim Ân Hi lắc đầu, “Tôi không muốn ngủ, ngủ lại càng nhàm chán hơn, chẳng bằng ở đây xem người phụ nữ này. Có điều, lần này cô ta chết chắc rồi, còn dám… Câu đó nói như thế nào ấy nhỉ?” Kim Ân Hi gãi đầu.

“Lộng hành trên đầu thái tuế.” Eden nhắc.

http://tieulun.hopto.org

Mắt Kim Ân Hi sáng lên, “Đúng, đúng, chính là câu này. Eden, trình độ tiếng Trung của anh vẫn là cao nhất, cái môn này khó học quá, tôi học mãi mà không nhớ được những thứ này.”

Eden cười cười. Trước đây anh bỏ nhiều công sức để học tiếng Trung là để có thể gần An hơn một chút. Đáng tiếc, cuối cùng người ta càng chạy càng xa. Còn anh, chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô hạnh phúc mà thôi.

Thấy Lý Hi Đồng ngồi yên dưới đất, không la hét gì cả, Kim Ân Hi lại thấy lạ, “Sao hôm nay người phụ nữ này yên tĩnh vậy?”

Với tính cách của Lý Hi Đồng, lúc tỉnh lại thì cô ta phải la hét chửi mắng mới đúng.

“Chắc là chưa hồi hồn.” Eden thuận miệng nói một câu, ai ngờ nói mò thế mà lại đúng.

Tối qua Lý Hi Đồng uống rất nhiều rượu, nên bây giờ đầu óc cô ta vẫn còn mơ mơ màng màng. Đến lúc hoàn toàn tỉnh táo, cô ta bắt đầu hét toáng lên.

“Có ai không? Ra đây cho tôi! Rốt cuộc các người là ai? Sao lại muốn bắt tôi?”

“Các người muốn tiền phải không? Tôi sẽ cho các người tiền, chỉ cần thả tôi ra, bao nhiêu tiền tôi cũng cho.”

Thấy vậy, Kim Ân Hi liền bĩu môi, “Người phụ nữ này thật chẳng thú vị, ngay cả lời thoại la hét cũng cũ rích như vậy.”

“Tôi còn tưởng rằng cô ta có tiến bộ nên mới yên tĩnh như vậy, xem ra… tôi đánh giá cao cô ta rồi. Eden, anh đoán xem tiếp theo cô ta sẽ làm gì?”

Eden không hề cảm thấy hứng thú với chủ đề này, “Nếu cô không muốn đi nghỉ thì ở đây giao lại cho cô.”

“Anh đi đâu?”

“Thành quả nghiên cứu mới của tôi còn chưa hoàn thành nữa.”

Kim Ân Hi vẫy tay một cái, Eden liền đi.

“Có phải là Thẩm Thanh Lan không? Thẩm Thanh Lan, mày bước ra đây cho tao!” Lý Hi Đồng vẫn còn đang la hét.

Nhưng trong ga-ra chỉ có mình cô ta, đây lại còn là một căn biệt thự của Eden ở ngoại ô thủ đô, vì giá cả đắt đỏ, các căn biệt thự ở đây đều cách nhau rất xa.

http://tieulun.hopto.org

Dù Lý Hi Đồng có hét rách cổ họng thì cũng không ai nghe thấy.

Lý Hi Đồng la hét mệt rồi, muốn đập phá đồ đạc nhưng tay chân lại bị trói, hoàn toàn không nhúc nhích được. Bây giờ cô ta rất đói, cũng rất khát, nhưng cô ta la hét cả buổi mà vẫn không có ai tới xem cô ta. Bốn phía yên tĩnh, chỉ có thể nghe tiếng hít thở của chính mình.

Kim Ân Hi sờ cằm, thưởng thức sắc mặt của Lý Hi Đồng. Ừm, biết sợ là được rồi, đợi An tới thì cô ta sẽ càng thêm sợ hãi hơn nữa. Thật ra cô rất phục lá gan của Lý Hi Đồng, dám chạm đến điểm giới hạn của An. Chậc chậc, thật là can đảm.

Lý Hi Đồng đã ở trong ga-ra tròn hai ngày rồi, không có ai đưa cơm, cũng không có ai cho nước. Đang lúc Lý Hi Đồng cho rằng đám người này muốn để cô ta chết đói thì cửa ga-ra mở ra, Kim Ân Hi bê một tô cháo đi đến.

Lý Hi Đồng nhìn Kim Ân Hi chằm chằm, “Cô là ai?” Cô ta chưa từng gặp cô gái này bao giờ.

Khuôn mặt trẻ con của Kim Ân Hi nở nụ cười, “Tôi là ai không quan trọng. Đói không? Muốn ăn không?”

Nhìn tô cháo trên tay Kim Ân Hi, Lý Hi Đồng bất giác nuốt nước miếng. Đã hai ngày cô ta không được uống một giọt nước nào, đói đến mức toàn thân không còn chút sức lực.

Nhưng cô gái trước mắt khiến cô ta cảm thấy rất bất an, cô ta liền hỏi bằng giọng yếu ớt, “Cô là do Thẩm Thanh Lan phái tới?”

Kim Ân Hi cười đáng yêu, “Cô đoán đi!”

“Chẳng lẽ là Thẩm Quân Dục?”

Kim Ân Hi vẫn cười, “Tiếp tục đoán!” Nhìn chằm chằm Lý Hi Đồng đã hai ngày rồi, Kim Ân Hi cảm thấy rất nhàm chán.

Thấy mình không đoán đúng, Lý Hi Đồng cũng lười, không đoán nữa mà hỏi thẳng: “Rốt cuộc mấy người bắt tôi để làm gì? Nếu muốn tiền thì tôi có thể cho. Bao nhiêu tiền cũng được.” Vừa nói, cô ta vừa nhìn chằm chằm vào tô cháo trong tay Kim Ân Hi.

Kim Ân Hi sờ cằm, có vẻ hứng thú hỏi: “Cô có thể cho tôi bao nhiêu tiền? Nếu cái giá cô ra có thể làm tôi hài lòng thì tôi sẽ xem xét chuyện thả cô.”

Quả nhiên là như vậy! Nếu đòi tiền thì mọi chuyện dễ hơn rồi. Cô ta bắt đầu bình tĩnh lại, “Tôi có thể cho cô một triệu, chỉ cần cô thả tôi ra thì số tiền này lập tức thuộc về cô.”

“Wow… những một triệu cơ đấy!” Kim Ân Hi giả vờ kinh ngạc, thấy vậy thì trong mắt Lý Hi Đồng lóe lên vẻ đắc ý. Cô ta biết mà, không ai có thể chống lại sự mê hoặc của đồng tiền.

Nhưng chỉ một giây tiếp theo, mặt Kim Ân Hi chợt sa sầm, “Cô cho ăn mày đấy à?”

Nụ cười trên mặt Lý Hi Đồng cứng đờ, “Làm người đừng có được voi đòi tiên, một triệu là nhiều rồi.”

Đây đã là một nửa tài sản hiện có của cô ta rồi. Tuy bây giờ cô ta đang theo Lâm Hạo, hắn cũng hào phóng với cô ta, nhưng hắn không phải là người đứng đầu nhà họ Lâm, tiền của hắn cũng vẫn là do người nhà cung cấp nên chỉ có thể cho Lý Hi Đồng trong giới hạn mà thôi. Hơn nữa, Lý Hi Đồng trước đó còn nợ tiền hủy hợp đồng quảng cáo, vậy nên có thể giữ được số tiền này, xem như là cô ta có bản lĩnh rồi.

Kim Ân Hi cười lạnh, nhưng kết hợp với khuôn mặt trẻ con thì trông chẳng hề lạnh lùng gì cả, “Tôi xin trả những lời đó lại cho cô. Nếu không có tiền thì cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi.” Dứt lời, cô liền xoay người đi.

“Đợi đã!” Lý Hi Đồng gọi Kim Ân Hi lại, “Tôi có thể cho cô năm triệu, cô thả tôi đi đi.”

Kim Ân Hi hừ một tiếng, đừng tưởng cô không biết tình hình bây giờ của Lý Hi Đồng. Nếu cô ta có thể lấy ra được năm triệu thì cô sẽ đổi sang họ của cô ta luôn.

Chắc đây là câu “há mồm chờ sung rụng” rồi, Kim Ân Hi thầm nghĩ.

“Năm triệu đã là giới hạn của tôi rồi. Nếu cô đã bắt cóc tôi, thì cô nên biết tôi không còn là người nhà họ Thẩm nữa. Muốn dùng tôi để tống tiền nhà họ Thẩm thì lầm to rồi. Thẩm Thanh Lan mới là cục vàng của nhà họ Thẩm, các người có thể bắt cô ta tới đây. Đừng nói là năm triệu, dù là một trăm triệu thì nhà họ Thẩm cũng sẽ cho các người.” Lý Hi Đồng dẫn dắt từng bước.

Cuối cùng, ánh mắt của Kim Ân Hi cũng có vẻ hứng thú. Lý Hi Đồng mừng thầm, tiếp tục thuyết phục, “Tôi không phải là con ruột của nhà họ Thẩm. Hơn nữa, thời gian trước tôi đã cắt đứt quan hệ với bọn họ rồi, cả thủ đô đều biết chuyện này. Cha mẹ ruột của tôi không có việc làm, phải dựa vào tôi nuôi sống, các người không thể lấy được đồng nào từ bọn họ đâu. Còn Thẩm Thanh Lan thì khác, cô ta là cháu gái mà Thẩm Nguyên Dịch yêu thương nhất, là em gái của Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc tập đoàn Quân Lan - Thẩm Quân Dục. Thẩm Thanh Lan còn có cổ phần trong tập đoàn Quân Lan nữa. Mấy người nghĩ lại đi, giá trị của cô ta có phải là lớn hơn tôi nhiều không.”

Kim Ân Hi giả vờ gật đầu, “Ừ, nghe thì không tệ. Nhưng theo tôi biết thì thân thủ của Thẩm Thanh Lan rất tốt, chúng tôi muốn ra tay cũng không phải chuyện dễ dàng.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 226: Nghiêm phạt (1)

Thấy Kim Ân Hi thật sự có hứng thú, nhất là khi nghe được chữ "chúng tôi", Lý Hi Đồng bỗng nhiên cảm thấy hưng phấn. "Chúng tôi" có nghĩa là nhiều người, vậy thì càng tốt. Chỉ cần Thẩm Thanh Lan mà bị bắt cóc, cô ta được thả ra ngoài thì cô ta sẽ tiết lộ cho cả thế giới biết Thẩm Thanh Lan bị bắt cóc, còn những chuyện xảy ra sau đó thì người khác đâu biết được. Hơn nữa…

Thẩm Thanh Lan xinh đẹp như vậy, mà trong bọn bắt cóc chắc chắn là có đàn ông, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì thì cũng là chuyện đương nhiên. Lý Hi Đồng càng nghĩ càng cảm thấy mình thông minh, cô ta lại có thể nghĩ ra được kế một mũi tên bắn trúng hai con chim như thế.

"Quả thật thân thủ của Thẩm Thanh Lan không tệ, nhưng dù sao cô ta cũng chỉ là một cô gái, lại còn là một thiên kim tiểu thư, thân thủ có giỏi mấy cũng chỉ để phòng thân mà thôi. Tôi tin các cô không chỉ có một người, chỉ cần dẫn theo nhiều người thì muốn bắt cô ta là chuyện dễ như trở bàn tay." Lý Hi Đồng chậm rãi dẫn dắt.

Thấy vẻ mặt Kim Ân Hi còn do dự, cô ta tiếp tục nói: "Tôi có thể dụ cô ta đến một nơi không người, để cho mấy người dễ dàng ra tay, bảo đảm sẽ không có ai phát hiện. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần mấy người thả tôi đi."

Kim Ân Hi giống như bị thuyết phục, hỏi Lý Hi Đồng: "Cô và Thẩm Thanh Lan có thù sao?"

Vẻ mặt Lý Hi Đồng cứng đờ, trong mắt lóe ra hận ý, nào chỉ là có thù, mà còn là thù sâu hận lớn. Nếu không phải do Thẩm Thanh Lan thì cô ta sẽ bị bắt cóc sao?

"Tôi hận cô ta, nếu không phải vì cô ta thì tôi vẫn là đại tiểu thư nhà họ Thẩm, đã không bị đuổi ra khỏi nhà họ Thẩm như chó nhà có tang như thế."

Ồ, hận thế cơ à, Kim Ân Hi thầm nghĩ. Cô nhìn Lý Hi Đồng, ánh mắt tò mò, "Cô và Thẩm Thanh Lan có thù, cô ta sẽ đi cùng cô sao?"

"Đương nhiên sẽ đi." Lý Hi Đồng vội nói. Sợ Kim Ân Hi không tin, cô ta giải thích: "Tuy quan hệ giữa tôi và Thẩm Thanh Lan không tốt, nhưng tôi muốn lừa cô ta đi cùng cũng không khó. Nếu mấy người không tin thì có thể âm thầm theo dõi tôi. Mấy người có thể bắt cóc tôi một lần, thì cũng có thể bắt cóc lần thứ hai. Nếu tôi không thể lừa được Thẩm Thanh Lan, thì mấy người cứ bắt tôi lần nữa là được. Đúng không?"

Kim Ân Hi gật đầu, "Cũng đúng, muốn bắt cóc cô cũng không khó. Đề nghị này không tệ, chúng tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Mắt Lý Hi Đồng sáng lên, nhìn Kim Ân Hi với ánh mắt mong chờ, "Vậy cô có thể cởi trói cho tôi trước không? Tôi bảo đảm sẽ không chạy trốn."

Kim Ân Hi cười khinh bỉ, "Cô trốn được sao?" Đừng thấy ga-ra bình thường mà lầm, với bản lĩnh của Lý Hi Đồng, không phải là cô khinh thường cô ta,

mà sự thật là ngay cả cửa ga-ra cô ta cũng không mở được.

Khóa cửa là loại khóa mới nhất, bề ngoài nơi này giống như những biệt thự sang trọng bình thường khác, nhưng mà bên trong lại lắp đặt vô vàn thiết bị máy móc phức tạp, người ngoài không dễ vào được, đây là căn cứ do cô tốn biết bao tâm huyết tỉ mỉ thiết kế trong hai tháng.

Lý Hi Đồng thầm hận, nhưng cũng không dám nói gì. Dù sao, bây giờ cô ta đang ở trong tay người ta. Người phụ nữ trước mắt có khuôn mặt trẻ con, nhưng trực giác của Lý Hi Đồng nói cho cô ta biết, người phụ nữ này là một người lòng dạ độc ác, cô ta vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời thì tốt hơn.

“Không cởi trói cũng được, nhưng có thể cho tôi ăn chút gì được không, tôi nhịn đói đã hai ngày rồi.” Lý Hi Đồng nhìn tô cháo trong tay Kim Ân Hi, không biết vì sao mà cháo đó lại thơm như vậy.

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, dễ dàng gật đầu, “Đương nhiên là được, cháo này được chuẩn bị cho cô mà.” Nói rồi, cô ngồi xổm người xuống. Lý Hi Đồng tưởng Kim Ân Hi muốn đút mình, nên vội há miệng ra.

Ha ha, nghĩ hay quá nhỉ! Muốn bà hầu hạ mày ăn? Nghĩ hay lắm!

Sau đó, Lý Hi Đồng trơ mắt nhìn Kim Ân Hi đặt tô cháo cách mình ba thước. Nếu cô ta muốn ăn cháo thì phải quỳ rạp dưới đất để bò tới đó.

“Cô để cháo quá xa, tôi không ăn được.” Lý Hi Đồng bối rối nói.

Sắc mặt Kim Ân Hi thay đổi, “Không ăn được thì phải tự mình nghĩ cách.” Cô hừ lạnh một tiếng rồi đi ra khỏi ga-ra.

Sắc mặt Lý Hi Đồng tái xanh, bởi vì Kim Ân Hi đột nhiên trở mặt, rõ ràng là vừa rồi bọn họ còn trò chuyện rất vui vẻ mà.

“Người phụ nữ này thật lắm trò, tới tận lúc này mà còn không quên kéo An xuống nước.” Về đến phòng, Kim Ân Hi than phiền với Eden, sắc mặt bất mãn.

“Cô đã biết cô ta lắm trò, mà còn nói nhảm với cô ta lâu như vậy. Tôi còn tưởng rằng hai người trò chuyện rất vui vẻ nữa đấy.” Eden đang xem báo cáo y học, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

“Vì tôi tò mò thôi mà, kết quả là người phụ nữ này chẳng có ý gì mới mẻ cả. Hay là xử cô ta luôn đi, nhìn cứ thấy chướng mắt.”

“An sẽ không đồng ý đâu, trông chừng cô ta vài ngày đi, cứ mặc kệ cô ta, không chết là được rồi.” Eden trả lời.

“Eden, anh đang xem gì vậy?” Thấy mình nói chuyện với cả buổi, mà Eden chẳng ngẩng đầu lên, Kim Ân Hi tò mò nhìn thoáng qua mấy dòng chữ phía trên, nhưng không thấy rõ là gì.

“Bệnh án của ông nội An, ông ấy vẫn chưa tỉnh, tôi muốn xem thử vấn đề là gì.”

Thì ra là chuyện của An, khó trách Eden để ý như vậy.

Kim Ân Hi nhìn video theo dõi, thấy Lý Hi Đồng vẫn còn giữ nguyên tư thế lúc cô đi. Cô bĩu môi, bây giờ không ăn xem chừng là do chưa đói đến mức không chịu nổi. Để xem cô ta còn có thể chống cự được bao lâu.

Thật sự là Lý Hi Đồng sắp không chống cự được nữa rồi. Cô ta nhìn tô cháo, rồi nhìn khoảng cách giữa mình và tô cháo. Cô ta phát hiện, ngoại trừ bò tới đó, thì không còn con đường thứ hai có thể lựa chọn. Cô ta nhìn mặt đất, tuy thấy sạch sẽ, nhưng vẫn là có bụi, nếu bò qua thì quá khó coi. Lý Hi Đồng dời ánh mắt, cố gắng không nhìn tô cháo đó nữa.

Mùi hương của cháo vấn vít quanh mũi, bụng kêu ọt ọt, trước mắt chốc chốc lại tối sầm. Cô ta nhịn, rồi lại nhịn, sau đó nhìn tô cháo đang tỏa mùi thơm khắp nơi, nhịn không được nữa, nhích nhích cái mông.

“Còn tưởng cô có khí phách lắm cơ.” Kim Ân Hi cười khinh thường nhìn Lý Hi Đồng đang di chuyển cái mông.

Khó lắm mới di chuyển được tới gần tô cháo, Lý Hi Đồng khom lưng xuống ăn, nhưng lại ăn không tới, cô ta muốn gỡ dây trói, nhưng càng giãy giụa thì sợi dây siết càng chặt.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta nhíu mày, cái bụng tiếp tục kêu ọt ọt. Lý Hi Đồng quyết tâm quỳ xuống, rồi nằm ra, như một con chó liếm láp cháo trong tô.

Cháo nấu lâu, giữ lửa tốt, mềm nhuyễn, ăn ngon hơn trong tưởng tượng của Lý Hi Đồng nhiều. Không biết trong cháo có gì mà rất thơm, càng ăn càng thơm.

Cô ta nhanh chóng ăn hết tô cháo, thậm chí liếm sạch sẽ cái tô, khóe môi còn dính một ít cháo, cô ta cố gắng lè lưỡi liếm sạch. Nhìn cái tô không với ánh mắt bất mãn, cái tô này quá nhỏ, ăn một chút cháo thế này không thể no được.

“Ha ha ha ha.” Kim Ân Hi thấy bộ dạng ăn cháo của Lý Hi Đồng thì cười rất vui vẻ, “Eden, cậu xem dáng vẻ vừa rồi của cô ta kìa, thật sự là rất buồn cười.” Cô xoa xoa cái bụng mình, “Tớ muốn gửi video này cho An xem, ha ha ha ha.”

Eden chỉ nhìn cô mà không nói gì, thật sự không hiểu nổi có gì đâu mà cô ấy lại thấy buồn cười như thế.

Kim Ân Hi cười đã rồi, mới nhìn sang Eden, hỏi: “Eden, cái đó thật sự có tác dụng sao? Chỉ có một ít như vậy, có đủ tác dụng với cô ta không?”

Eden gật đầu, “Chắc chắn là cai không được, chỉ với một chút cô vừa bỏ vào đó, nhưng mức độ nghiện có thể so với ma túy có tính nghiện mạnh nhất. Trừ

phi cô ta có sự tự chủ hơn người, nếu không… thì không có khả năng cai nghiện được.”

Kim Ân Hi nghe vậy liền yên tâm. Tự chủ của Lý Hi Đồng? Ha ha, cả đời này của cô ta chỉ có thể làm con nghiện rồi.

Lý Hi Đồng tuyệt đối không ngờ được trong tô cháo cô ta vừa ăn lại có thứ chết người như vậy.

***

Điện thoại của Thẩm Thanh Lan đột nhiên reo lên một tiếng. Cô mở ra xem, là tin nhắn của Kim Ân Hi. Cô ấy gửi video cảnh Lý Hi Đồng ăn cháo. Nhìn Thẩm Hi Đồng, trên mặt Thẩm Thanh Lan vẫn không có cảm xúc gì. Sau khi xem xong, cô xóa video.

“Thanh Lan, em đi nghỉ trước đi.” Thấy vành mắt đen thui của Thẩm Thanh Lan, Ôn Hề Dao rất đau lòng. Đã ba ngày Thẩm Thanh Lan không ngủ rồi, cô biết cô ấy đang tự trách mình, rằng cô ấy không chăm sóc tốt cho Thẩm lão gia, nên mới để cho Lý Hi Đồng có cơ hội lợi dụng.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không cần đâu, em không mệt.”

“Em còn nói không mệt, nhìn dáng vẻ bây giờ của em đi. Thẩm Thanh Lan, em lập tức đi về ngủ cho anh. Nếu không… anh sẽ gọi điện thoại cho Phó

Hoành Dật. Nếu không phải cậu ta, thì em cũng sẽ không ra ngoài.” Thẩm Quân Dục vừa ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ trưởng, nghe Thẩm Thanh Lan nói thế, thì tức giận quát lên.

Thẩm Thanh Lan im lặng nhìn anh trai đang tức giận.

Đối diện với khuôn mặt lạnh nhạt của cô, Thẩm Quân Dục liền không còn nóng giận nổi nữa, “Lan Lan, em về ngủ một giấc đi, được không? Có anh ở đây với ông nội rồi, anh bảo đảm sẽ không cách xa ông nội một tấc nào cả, sẽ không để ông nội xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. “

“Thanh Lan, anh em nói rất đúng, em về nghỉ trước đi, em cứ chịu đựng như vậy, thì còn chưa đợi tới lúc ông tỉnh lại, là em đã ngã bệnh mất rồi. Đến khi ông tỉnh lại, thấy dáng vẻ này của em, ông sẽ rất đau lòng.”

Ôn Hề Dao cũng khuyên nhủ, cô và Thẩm Quân Dục nhìn nhau một cái, rồi đứng dậy kéo Thẩm Thanh Lan lên, “Đi thôi, chị đưa em về nghỉ.”

Lúc này đây, Thẩm Thanh Lan không phản đối nữa. Cô thuận theo tay Ôn Hề Dao đứng lên, rời khỏi bệnh viện. Thẩm Quân Dục thở dài một hơi, nếu Thẩm Thanh Lan vẫn kiên trì tiếp tục chịu đựng như thế, thì anh cũng không biết phải làm sao với cô nữa.

Anh vừa phải chăm sóc bệnh tình của Thẩm lão gia, vừa phải chú ý tới tâm trạng của em gái, lại còn phải gạt Phó lão gia và mẹ của mình. Bên ngoài, anh còn đang tìm tung tích của Lý Hi Đồng. Cô ta dám làm chuyện tày trời thế này, dù thế nào thì Thẩm Quân Dục cũng sẽ không bỏ qua cho Lý Hi Đồng.

Ôn Hề Dao đưa Thẩm Thanh Lan về Giang Tâm Nhã Uyển, đợi Thẩm Thanh Lan ngủ rồi, cô mới lái xe trở về công ty. Mấy ngày nay, vì chuyện của nhà họ Thẩm, mà cô dồn công việc chất thành đống rồi, còn chưa xử lý. Nhất là hạng mục hợp tác với tập đoàn Quân Lan, trước đây nó vẫn do Thẩm Quân Dục phụ trách, nhưng bây giờ Thẩm Quân Dục không có cách nào chú ý tới nó nữa, nên cô phải tự mình xem xét kỹ lưỡng.

Thẩm Thanh Lan ngủ một giấc đến 3 giờ mới thức. Sau đó, cô gọi điện thoại cho Eden hỏi thăm bệnh của Thẩm lão gia.

“An, tối nay dẫn anh tới bệnh viện xem ông ấy, anh muốn tận mắt xác nhận một chút.” Eden nói.

“Ok.” Thẩm Thanh Lan đáp. Cúp điện thoại, cô đến bệnh viện. Có điều, vừa tới cổng bệnh viện, liền thấy Phó Hoành Dật bước từ trên xe xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Thanh Lan ngẩn người, cô không ngờ lại gặp Phó Hoành Dật ở đây.

Phó Hoành Dật chủ động đi tới chỗ cô, “Sao thế? Thấy anh là ngây ra vậy?”

“Sao anh lại ở đây?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Nếu Quân Dục không gọi điện thoại báo với anh thì em vẫn cứ định giấu anh rồi tự gánh một mình sao?” Hôm qua, hai người bọn họ nói chuyện điện thoại, vậy mà cô không nhắc một câu nào về chuyện này với anh.

“Em có thể tự lo liệu tốt mà.” Thẩm Thanh Lan giải thích, quan trọng nhất là cô không muốn Phó Hoành Dật cảm thấy áy náy với cô.

“Thanh Lan, anh là chồng của em, dù có chuyện gì thì anh cũng sẽ gánh thay em. Cho nên, em không cần phải tỏ ra kiên cường đến như vậy.” Phó Hoành Dật dịu dàng nói.

Thẩm Thanh Lan hơi cúi đầu, trong mắt lóe ra ý cười, “Là do em nghĩ không chu toàn. Sau này sẽ không vậy nữa.”

Thấy vành mắt đen của cô, rõ ràng là không có nghỉ ngơi tốt, anh đau lòng nói: “Ông nội ở đây để anh chăm sóc, em về nghỉ cho khỏe đi.”

“Không cần.” Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em vừa từ nhà tới, lúc nãy em đã ngủ đủ rồi, bây giờ có về cũng ngủ không được, em lên lầu thăm ông đây.”

Phó Hoành Dật tuy rất đau lòng, nhưng lại không nỡ ép cô, chỉ đành cùng cô vào phòng bệnh của Thẩm lão gia. Trong phòng bệnh chỉ có một mình Thẩm Quân Dục. Thấy Thẩm Quân Dục, Thẩm Thanh Lan trừng anh.

Thẩm Quân Dục sờ mũi một cái, không dám nhìn thẳng vào mắt của em gái.

Mấy ngày nay, anh thật sự cảm thấy rất lo lắng về tình trạng của Thẩm Thanh Lan. Anh không muốn đến lúc ông nội tỉnh lại, thì em gái mình lại gục xuống. Anh còn nhớ rất rõ dáng vẻ bị sốc nặng của Thẩm Thanh Lan lúc bà nội qua đời.

Nhìn Phó Hoành Dật một cái, Thẩm Quân Dục nói: “À, Lan Lan, anh còn có việc, anh ra ngoài một lát, ở đây giao lại cho em và Hoành Dật.”

Thẩm Thanh Lan không nhìn, cũng không trả lời Thẩm Quân Dục. Cô đi thẳng tới chỗ Thẩm lão gia, thấy ông vẫn còn nhắm chặt hai mắt, cô ngồi xuống nắm tay ông.

Phó Hoành Dật đứng sau lưng, tay đặt lên vai cô, “Em yên tâm đi, ông nội sẽ không sao đâu.”

“Hoành Dật, nếu hôm đó em ở bên ông nội từng giờ từng phút, thì có phải ông đã không như thế này?” Thẩm Thanh Lan thấp giọng nói. Nếu như ngày đó cô không đi ra khỏi phòng bệnh thì Lý Hi Đồng sẽ không có cơ hội lẻn vào phòng.

“Thanh Lan, đây không phải là lỗi của em.” Phó Hoành Dật ôn tồn nói.

Thẩm Thanh Lan im lặng.

Đến buổi tối, bởi vì Phó Hoành Dật kiên quyết, nên Thẩm Thanh Lan theo

Phó Hoành Dật về nhà nghỉ ngơi, Thẩm lão gia giao lại cho Thẩm Quân Dục và Thẩm Khiêm.

Sở Vân Dung còn ở nước ngoài chưa trở về, người nhà cũng không nói tình hình ở đây cho bà biết.

Bởi vì Phó lão gia không biết tin tức Thẩm lão gia bị bệnh, cho nên Phó Hoành Dật không về Đại Viện, mà dẫn Thẩm Thanh Lan về nhà của bọn họ.

“Thanh Lan, em cố gắng ngủ một giấc đi. Ngày mai ông nội sẽ tỉnh thôi.” Phó Hoành Dật ôm Thẩm Thanh Lan vào trong lòng, Thẩm Thanh Lan vùi mình vào trong lồng ngực quen thuộc, hai mắt từ từ nhắm lại.

Thấy Thẩm Thanh Lan đã ngủ say, Phó Hoành Dật đau lòng vuốt khuôn mặt đã gầy đi của cô, sau đó đắp kín chăn cho cô, rồi lặng lẽ đến thư phòng.

Sáng sớm hôm sau, lúc Thẩm Thanh Lan thức dậy, thì không thấy Phó Hoành Dật ở trong nhà, cô cho rằng anh đã trở về quân đội, nên cũng không nghĩ gì nhiều, cô ăn sáng rồi đến bệnh viện.

“Cám ơn bác sĩ Mộ, ông nội tôi phải nhờ anh rồi.” Vừa đi tới cửa phòng bệnh, Thẩm Thanh Lan liền nghe được giọng nói cảm kích của Thẩm Quân Dục. Bước vào phòng, bên trong có thêm mấy người lạ, còn có Phó Hoành Dật mà cô tưởng đã về quân đội rồi.

Phó Hoành Dật không ra đón cô mà đưa mấy người lạ đó ra ngoài.

“Anh, mấy người đó là ai vậy?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Thẩm Quân Dục nở nụ cười thản nhiên, “Đó là Mộ Tích, chuyên gia khoa não nổi tiếng, anh ta đến xem bệnh cho ông nội. Trước đó, anh có mời anh ta mấy lần nhưng đều không đúng dịp, anh ta đều ở nước ngoài trao đổi học thuật. Hôm nay, anh ta vừa về nước, là Hoành Dật đi đón.”

Thẩm Thanh Lan hơi ngẩn người, Phó Hoành Dật đi đón?

Phó Hoành Dật trở về liền thấy dáng vẻ ngẩn người của Thẩm Thanh Lan, anh cười hỏi: “Em ăn sáng chưa?”

Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, nhìn Phó Hoành Dật, gật đầu, “Em ăn rồi, là anh mời bác sĩ Mộ về sao?” Đâu có chuyện trùng hợp như thế, Phó Hoành Dật vừa trở về, là bác sĩ Mộ cũng về nước.

Phó Hoành Dật mỉm cười, cũng không phủ nhận. Hôm qua, lúc nghe điện thoại của Thẩm Quân Dục xong, anh đã liên lạc với bác sĩ Mộ. Bác sĩ Mộ từng thiếu anh một món nợ ân tình. Nếu anh lên tiếng, thì dù như thế nào, bác sĩ Mộ cũng sẽ quay về.

“Bác sĩ Mộ nói sức khỏe ông nội không có gì đáng ngại, vài ngày nữa sẽ tỉnh. Em yên tâm chưa?” Phó Hoành Dật nói.

http://tieulun.hopto.org

“Cám ơn anh, Hoành Dật.”

Phó Hoành Dật gõ nhẹ lên trán Thẩm Thanh Lan một cái, “Nói cám ơn với anh hả?”

Thẩm Thanh Lan cong môi, “Vâng, không cần phải nói cám ơn.”

Xế chiều hôm đó, Phó Hoành Dật trở về quân đội, có thể trở về được một ngày đã là khó lắm rồi, không thể ở lâu hơn nữa.

Buổi tối ngày thứ hai, Thẩm lão gia tỉnh lại, tuy vẫn chưa thể mở miệng nói chuyện, nhưng ít nhất ông còn có thể mở mắt. Thẩm Thanh Lan nắm tay ông, không nói lời nào.

Thấy dáng vẻ này của Thẩm Thanh Lan, Thẩm lão gia siết chặt tay an ủi cháu gái.

Thẩm Nhượng biết ông tỉnh, nên chạy vội tới, nhưng không dám đi vào, mà chỉ đứng ở cửa phòng bệnh, thỉnh thoảng nhìn vào trong.

“Chú hai, ông nội vừa tỉnh, bây giờ còn chưa nói được gì cả, mọi người về trước đi.” Thẩm Quân Dục nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nhượng xua tay, “Cháu đừng để ý tới nhà chú, chú chỉ đứng ở ngoài này thôi, không vào trong đâu.”

Thẩm Quân Dục thấy ông nói như vậy, thì cũng không miễn cưỡng nữa, mà xoay người đi vào phòng bệnh.

***

Mỗi ngày, Kim Ân Hi đều cho Lý Hi Đồng một tô cháo, miễn cho cô ta chết đói.

“Mấy người trói tôi đã nhiều ngày rồi. Rốt cuộc mấy người muốn làm gì?” Lý Hi Đồng hỏi. Đây đã là ngày thứ năm cô ta bị bắt tới đây, Lý Hi Đồng đã được cởi trói. Cô ta từng thử chạy trốn, nhưng đúng như Kim Ân Hi dự liệu, cô ta không thể mở được cửa ga-ra. Cô ta lớn tiếng kêu cứu, nhưng có hét tới rát cổ cũng không có ai đáp lại cô ta một tiếng.

Ngoại trừ giờ ăn mỗi ngày, cô ta căn bản là không nhìn thấy người nào khác. Nếu cứ tiếp tục thế này, thì cô ta sẽ phát điên lên mất.

Kim Ân Hi cười híp mắt đặt cháo xuống đất, không nói gì mà xoay người định đi. Lý Hi Đồng nắm lấy vạt áo, kéo Kim Ân Hi lại, thấy ánh mắt của cô lướt qua, cô ta vội rụt tay mình lại. Hai ngày trước, lúc vừa được cởi trói, cô ta đã từng muốn đánh Kim Ân Hi. Có điều, cô ta còn chưa chạm vào Kim Ân Hi, thì đã bị Kim Ân Hi đánh cho một trận.

http://tieulun.hopto.org

“Chuyện đó, chuyện hôm đó tôi đề nghị, mấy người nghĩ thế nào rồi? Tôi có thể giúp mấy người hẹn Thẩm Thanh Lan ra ngoài, mấy người hãy bắt cóc cô ta đi, cô ta có giá trị hơn tôi nhiều.” Lý Hi Đồng vẫn không hết hy vọng.

Kim Ân Hi cười híp mắt, “Tốt nhất là cô ngoan ngoãn húp cháo đi.”

“Chờ đã, nếu mấy người muốn tiền thì tôi có thể cho mấy người. Thật đó, đúng năm triệu, một đồng cũng không thiếu. Chỉ cần mấy người chịu thả tôi ra. Thậm chí, tôi có thể giúp mấy người hẹn Thẩm Thanh Lan ra. Vậy thì mấy người sẽ kiếm thêm được một khoản. Vụ mua bán này rất có lời, không phải sao?”

Kim Ân Hi dừng bước, nhún nhún vai, “Đề nghị này của cô thật sự không tệ. Nhưng chúng tôi đã điều tra nhà họ Thẩm là nhà như thế nào, còn cả chồng của Thẩm Thanh Lan nữa, anh ta là cháu trai duy nhất của nhà họ Phó. Nhà họ Phó và nhà họ Thẩm, chúng tôi làm gì có gan đi trêu chọc hai đại thế gia này. Cho nên, tốt nhất là cô ngoan ngoãn đợi ở đây đi. Ah, đúng rồi, hôm qua chúng tôi gọi điện thoại cho nhà cô đòi một triệu, cô biết bọn họ nói như thế nào không?”

“Nói gì?” Lý Hi Đồng theo bản năng hỏi.

“Một người tự xưng là cha của cô nói bọn họ không có tiền, bảo chúng tôi muốn làm gì thì làm đi, dù giết con tin cũng không liên quan gì bọn họ.” Kim Ân Hi nói, cười híp mắt nhìn mặt Lý Hi Đồng biến sắc.

Khóe môi Lý Hi Đồng giật nhẹ, “Quan hệ giữa tôi và cha mẹ tôi không tốt, mấy người tìm nhầm người rồi, tôi có thể cho mấy người tiền, bởi tôi là người giữ tiền, chỉ cần mấy người chịu thả tôi. Sau khi ra ngoài, tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện này, tuyệt đối không vạch trần mấy người.”

Kim Ân Hi chép miệng, “Cô đã thấy mặt của tôi rồi, sao tôi có thể để cô sống sót trở về?”

Sắc mắt Lý Hi Đồng thay đổi, “Cô có ý gì? Giết người là phạm pháp.”

“Ha ha, cô thật biết nói đùa. Ai nói với cô là tôi muốn giết cô?” Kim Ân Hi ôm bụng cười, cứ như vừa nghe được chuyện gì đó rất buồn cười.

Cười đã rồi, Kim Ân Hi dừng lại, nói với Lý Hi Đồng: “Cô yên tâm, cô sẽ nhanh chóng biết được kết cục của mình thôi.” Dứt lời, Kim Ân Hi xoay người bước đi. Đi được nửa đường, cô dừng lại, nói: “À, đúng rồi, cô có biết không, đàn ông châu Phi rất thích người đẹp châu Á, nhất là những người giống cô?”

Sắc mặt Lý Hi Đồng trắng bệch, không còn chút máu. Cô ta hoảng sợ nhìn Kim Ân Hi, nhất là khi thấy ý cười nơi khóe môi của Kim Ân Hi, cô ta liên tục lùi ra sau.

Kim Ân Hi vui vẻ ra khỏi ga-ra.

Kim Ân Hi đi được một lúc rồi, Lý Hi Đồng mới hoàn hồn từ trong cơn khiếp sợ. Cô ta ngồi bệt ra đất, dường như không thể nào tiếp nhận kết quả như vậy. Tô cháo trên đất tỏa ra mùi thơm, nhưng Lý Hi Đồng không bưng tô lên ăn, mà ném vào góc ga-ra, cháo nóng tràn ra đất, mùi thơm phiêu tán trong khắp ga-ra.

Kim Ân Hi thấy hành động của Lý Hi Đồng, thì càng cười tươi hơn, “Đúng lúc thử dược tính một chút.”

Trong ga-ra, sắc mặt Lý Hi Đồng nôn nóng không yên, liên tục đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại nhìn cháo đổ dưới đất.

Cháo đã lạnh, nhưng trong không khí vẫn còn mùi cháo nhàn nhạt. Mũ hít hít vài cái, ngửi mùi hương còn sót lại trong không khí, bụng kêu ọt ọt.

Hình như cô ta cảm thấy hơi lạnh, nên ôm cánh tay ngồi xuống đất, đầu vùi vào hai đầu gối, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Chậc chậc, dược tính không tệ, chỉ mới thế mà đã phản ứng kịch liệt như vậy rồi. Eden, bây giờ tôi đã hiểu vì sao bọn KING lại trăm phương nghìn kế muốn có được thứ này rồi. Có hiệu quả mạnh thế này, nếu như nó được đem ra thị trường, thì có rất nhiều người cả đời này đừng nghĩ cai nghiện được nó.”

Kim Ân Hi nhìn phản ứng của Lý Hi Đồng, bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì thứ này không bị người của BK lấy được.

Đây cũng là lần đầu tiên Eden thấy được tác dụng của loại thuốc này trên con người. Lúc Kim Ân Hi đề nghị lấy chiết xuất thực vật này cho Lý Hi Đồng thử, Eden chỉ cho một ít. Nếu đổi lại là ma túy bình thường, với số lượng ít ỏi này, căn bản là không thể thành nghiện trong thời gian ngắn như thế. Nhưng nhìn biểu hiện lúc này của Lý Hi Đồng, rõ ràng là một kẻ nghiện có thời gian hút rất lâu.

“Đây mới chỉ là bắt đầu, đến sau này, phản ứng của cô ta sẽ càng rõ ràng hơn.” Eden nói.

“Eden, không thể để thứ này tồn tại. Chẳng may có một ngày bị kẻ có dã tâm lấy được, thì hậu quả khó mà lường được.” Kim Ân Hi trầm giọng nói, khuôn mặt trẻ con đầy nghiêm túc.

Eden gật đầu, tính gây nghiện của chiết xuất thực vật này cao hơn dự đoán của anh rất nhiều.

“Bây giờ tôi sẽ đi hủy nó.” Eden xoay người bước đi.

“Chờ đã.” Kim Ân Hi gọi Eden lại, “Để lại cho tôi một ít, chỉ cần số lượng đủ khống chế Lý Hi Đồng là được rồi.”

Eden gật đầu, “Ừ.”

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi quay đầu, tiếp tục nhìn biểu hiện của Lý Hi Đồng.

Lý Hi Đồng lau nước mắt, ngáp một cái, rồi nhìn chằm chằm vào vũng cháo chảy loang khắp mặt đất. Dù cô ta có ngu đi nữa thì cũng đã nhận ra sự khác lạ của cơ thể mình. Mà mấy ngày nay, cô ta không hề ăn gì khác ngoại trừ tô cháo kia.

Ánh mắt của cô ta tràn đầy thù hận, dù lúc này đầu óc của cô ta rất hỗn loạn, nhưng cô ta cũng hiểu được đám người này bắt cóc cô ta không phải là vì tiền, mà là vì trả thù.

“Này, cảm thấy thế nào?” Kim Ân Hi lại bưng một tô cháo đi vào. Vào khoảnh khắc thấy Kim Ân Hi, Lý Hi Đồng hận không thể nhào tới cắn chết cô. Nhưng lúc này, toàn thân cô ta không hề có sức lực, là vì đói, cũng là vì bị cơn nghiện hành hạ, cô ta chỉ có thể nhìn chằm chằm Kim Ân Hi. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì e rằng Kim Ân Hi đã bị băm thành trăm mảnh rồi.

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, ngồi xổm xuống nhìn Lý Hi Đồng, dáng vẻ vô cùng thân thiết, “Món quà tôi chuẩn bị cho cô vừa miệng chứ? Tôi nói cho cô biết, đây là thứ tốt nhất trên đời, có một không hai, có rất nhiều người muốn có mà còn không được đấy. Cô nên cảm thấy vinh hạnh, vì cô là người đầu tiên được thử nó.”

“Thẩm Thanh Lan cho mấy người bao nhiêu tiền?” Lý Hi Đồng nghiến răng nghiến lợi nói.

Kim Ân Hi nhướng mày, không ngờ đến lúc lên cơn nghiện ma túy, thì người

phụ nữ này lại trở nên thông minh hơn. Lẽ nào cái món đồ chơi này có thể khiến người ta mở mang đầu óc? Cô không trả lời Lý Hi Đồng, mà đặt cháo lên mặt đất, “Đây là chuẩn bị cho cô.”

Thấy Lý Hi Đồng lại muốn đạp tô cháo, Kim Ân Hi từ từ nói: “Cô có thể đạp đổ nó lần nữa. Nhưng lần này, nếu cô lại ném nó xuống đất, thì cô phải giống như con chó mà liếm sạch cháo trên đất.”

Chân Lý Hi Đồng hơi khựng lại, nhưng vẫn kiên quyết đá tô cháo trước mặt.

Kim Ân Hi cũng chẳng thèm quan tâm. Cô đứng lên, cười nói: “Ôi, nếu cô đã thích làm chó, vậy thì tùy cô thôi.”

“Lũ khốn nạn chúng mày, mau thả tao ra!” Lý Hi Đồng hét lên sau lưng Kim Ân Hi. Kim Ân Hi đi thẳng một mạch, không hề dừng bước.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 227: Nghiêm phạt (2)

Cơn ngứa ngáy khó chịu lan ra khắp người Lý Hi Đồng, phảng phất như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang bò, cô ta muốn bắt nó, nhưng lại không tài nào bắt được, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh do cơn ngứa ngáy và đau đớn hành hạ, loại đau đớn này giống như lan ra từ trong xương tủy.

Đáy lòng sinh ra một loại khát khao vô tận, ánh mắt cô ta bắt đầu mơ màng, nhìn cháo dưới đất, cuối cùng cũng không chống cự nổi sự giày vò trong người, nằm xuống, lè lưỡi ra liếm.

“Chậc chậc, người phụ nữ này chẳng có lòng tự trọng gì cả. Lúc cho ăn đàng hoàng thì không ăn, cứ thích ăn như vậy. Anh nói xem, nếu tôi post video này lên mạng thì sẽ thế nào nhỉ?” Kim Ân Hi sờ cằm, hứng thú nhìn qua màn hình giám sát.

Eden chỉ nhìn thoáng qua rồi thu lại ánh mắt của mình, Kim Ân Hi lại bắt đầu xấu tính rồi, chỉ có thể trách Lý Hi Đồng xui xẻo thôi.

Trong mấy người bọn họ, không nói tới anh và Andrew, thì Thẩm Thanh Lan là dạng người quyết đoán, không thích giày vò người khác, bình thường đều là một kích trí mạng. Sicily là phần tử bạo lực, thích dùng nắm đấm xử lý mọi chuyện. Chỉ có Kim Ân Hi là thích giày vò người khác, đã thế thủ đoạn không bao giờ thiếu. Lần trước, Lãnh Thanh Thu giả là may mắn thoát được, nếu không… đợi đến khi Kim Ân Hi thật sự nghiêm hình, thì rất khó nói cô ta liệu có chịu nổi thủ đoạn của Kim Ân Hi hay không.

http://tieulun.hopto.org

Lý Hi Đồng nằm dưới đất, há to miệng thở hổn hển, cháo dưới đất đã hết sạch, đau đớn và ngứa ngáy trên người đã không còn, nhưng nhục nhã vừa rồi lại khắc sâu trong xương Lý Hi Đồng. Cô ta thề, đợi tới lúc ra khỏi đây, cô ta chắc chắn sẽ không tha cho Thẩm Thanh Lan, còn có đám khốn kiếp kia nữa.

"Thẩm Thanh Lan, Thẩm Thanh Lan…" Lý Hi Đồng lẩm bẩm cái tên Thẩm Thanh Lan, mỗi một chữ đều mang thù hận ngập trời.

Một tuần sau, Thẩm Thanh Lan mới xuất hiện ở đây. Lúc đó, Thẩm lão gia đã hoàn toàn khôi phục ý thức, cũng có thể mở miệng nói chuyện rồi, bác sĩ nói may là cơ thể ông khỏe mạnh, nên cơn tai biến không ảnh hưởng nhiều tới ông lắm, còn có thể khôi phục được. Nhưng rốt cuộc vẫn là già rồi, sau lần nằm bệnh viện này, cơ thể yếu hơn rất nhiều, sau này phải chăm sóc cẩn thận hơn.

Cửa ga-ra lần nữa mở ra, Lý Hi Đồng tưởng là Kim Ân Hi đến nên không thèm ngẩng đầu lên nhìn, chỉ ngồi dưới đất, vùi đầu vào hai đầu gối, thái độ không thèm quan tâm.

Tiếng bước chân dần tới gần, cho đến khi tới trước mặt cô ta thì dừng lại, "Lý Hi Đồng." Thẩm Thanh Lan lên tiếng.

Lý Hi Đồng ngẩng phắt đầu lên, liền thấy khuôn mặt ngoài dự đoán đó, "Thẩm Thanh Lan." Cô ta nghiến răng nghiến lợi nói, giọng điệu tràn đầy hận thù khắc cốt ghi xương.

Lúc này, dáng vẻ cô ta vô cùng nhếch nhác, quần áo bẩn thỉu không chịu nổi,

nhiều chỗ bị rách nát, là do chính cô ta xé rách, tóc tai giống như rơm rạ, trên người còn có mùi hôi thối.

Thẩm Thanh Lan nhìn cô ta bằng ánh mắt không chút cảm xúc, vẻ mặt này rơi vào trong mắt Lý Hi Đồng giống như là một que diêm, trong nháy mắt làm bùng lên ngọn lửa giận dữ trong lòng cô ta. Cô ta đứng lên, nhào về phía Thẩm Thanh Lan, “Thẩm Thanh Lan, tao phải liều mạng với mày!”

Thẩm Thanh Lan nghiêng người né Lý Hi Đồng, cô ta lại nhào tới lần nữa, Thẩm Thanh Lan giơ chân lên đá vào bụng cô ta.

Lý Hi Đồng hét thảm một tiếng, đụng vào tường, nằm lăn ra đất.

Thẩm Thanh Lan từ từ đi tới, từ trên cao nhìn xuống Lý Hi Đồng, cô ta cũng trừng mắt nhìn cô, “Thẩm Thanh Lan, quả nhiên là mày cùng một phe với bọn chúng. Đáng lẽ tao nên nghĩ ra từ sớm mới đúng.” Nực cười là cô ta còn giật dây bọn chúng đi bắt cóc Thẩm Thanh Lan.

“Lý Hi Đồng, tốt xấu gì nhà họ Thẩm cũng đã nuôi cô nhiều năm, cho cô một cuộc sống tốt như vậy. Sao cô lại dám ra tay với ông nội?” Thẩm Thanh Lan nói.

Lý Hi Đồng nghe vậy, bỗng nhiên cười lên ha hả, cứ như nghe được chuyện hài hước nhất thế giới. Cô ta vừa cười vừa ho khan, cả khuôn mặt dàn dụa nước mắt, “Lão già Thẩm Nguyên Dịch đó đã chết rồi sao?”

Thẩm Thanh Lan nhìn Lý Hi Đồng với ánh mắt lạnh thấu xương, “Lý Hi Đồng, cô muốn chết.”

Lý Hi Đồng ho khan liên tục, vì ho quá dữ dội mà sắc mặt trắng bệch, không còn một chút máu, “Tao chỉ hận không thể giết chết lão già chết tiệt đó sớm hơn. Nếu không phải do ông ta, thì tao sẽ rơi vào tình trạng này sao?”

Cô ta nhìn Thẩm Thanh Lan, nhếch mép khinh bỉ, “Thẩm Thanh Lan, mày không hổ là cháu gái của ông ta, ra tay cũng ác đấy. Là mày bảo bọn chúng cho tao ăn thứ đó chứ gì? Mày cho rằng chỉ cần tao bị nghiện, thì tao sẽ không thể làm gì được nhà họ Thẩm của mày nữa chắc? “

Thẩm Thanh Lan không nói gì, cho cô ta ăn ma túy hoàn toàn là do Kim Ân Hi nhất thời nổi hứng xấu tính.

Thấy Thẩm Thanh Lan không nói lời nào, Lý Hi Đồng tưởng rằng cô ngầm thừa nhận, “Thẩm Thanh Lan, mày vẫn luôn khinh thường tao, nhưng mày tốt hơn tao ở chỗ nào chứ? Đừng tưởng tao không biết, chính mày là người đã tìm vợ chồng nhà họ Lý đến, tất cả là do mày sắp xếp. Chỉ trách người nhà họ Thẩm đều bị mù, không thấy rõ bộ mặt thật của mày.”

“Cô dùng tay nào?” Thẩm Thanh Lan đột nhiên nói.

Lý Hi Đồng sửng sốt.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn hai bàn tay của cô ta, “Cô dùng tay nào hại ông nội?”

Lý Hi Đồng nhìn cô với ánh mắt đề phòng, “Mày muốn làm gì?”

Thấy Thẩm Thanh Lan không nói gì, Lý Hi Đồng ngồi dậy, giấu hai tay ra sau lưng, dáng vẻ lúc này của Thẩm Thanh Lan làm cô ta rất sợ.

Thẩm Thanh Lan từng bước áp sát Lý Hi Đồng, “Nói, cô dùng tay nào?”

Thấy ánh mắt nhìn cô ta như nhìn người chết của Thẩm Thanh Lan, hận thù trên mặt cô ta biến mất, thay vào đó là vẻ hoảng sợ, cô ta đã đoán ra được ý đồ của “Thẩm Thanh Lan, tao đã nghiện ma túy rồi, mày không thể làm vậy với tao.” Đôi tay này là chỗ dựa cuối cùng của cô ta, tuyệt đối không thể để Thẩm Thanh Lan hủy hoại.

Thẩm Thanh Lan thờ ơ.

Lý Hi Đồng liều mạng lui ra sau, cô ta muốn chạy trốn khỏi đây, nhưng nơi này lớn như vậy, mà không có chỗ nào có thể cho cô ta trốn được.

Thẩm Thanh Lan mỗi lúc một tiến lại gần Lý Hi Đồng, dồn cô ta tới góc ga-ra thì dừng lại, ngồi xổm xuống, một tay nắm cằm Lý Hi Đồng, buộc cô ta ngẩng đầu nhìn cô.

http://tieulun.hopto.org

“Lý Hi Đồng, tôi đã sớm cảnh cáo cô đừng có chọc vào tôi, bởi cô không gánh nổi hậu quả đâu. Sao cô lại không chịu nghe lời tôi nhỉ?”

Trong mắt Lý Hi Đồng toàn là sự sợ hãi, cô ta không dám đối diện với ánh mắt của Thẩm Thanh Lan, “Thẩm Thanh Lan, chị biết lỗi rồi mà, em tha cho chị đi, sau này chị sẽ không đối đầu, không gây sự với em nữa. Chị có thể đi xin lỗi ông nội, quỳ xuống cầu xin ông tha thứ. Chị cầu xin em, em tha cho chị được không?”

Thẩm Thanh Lan buông cằm cô ta ra, rồi đứng lên. Trong mắt Lý Hi Đồng lóe lên sự mừng rỡ, cho rằng Thẩm Thanh Lan đã đồng ý tha cho cô ta, “Thanh Lan, chị bảo đảm sau này sẽ cách xa nhà họ Thẩm, tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trong tầm mắt của em.”

Lý Hi Đồng đứng dậy, muốn tránh xa Thẩm Thanh Lan một chút. Nhưng đột ngột, quả đấm của Thẩm Thanh Lan nhanh như chớp giáng xuống cô ta, khiến cô ta lập tức co quắp khom người xuống. Thẩm Thanh Lan vẫn không dừng tay mà kéo cô ta lại, tiếp tục đấm vào bụng cô ta, cô ta liền quỳ rạp dưới đất không đứng dậy nổi.

Thẩm Thanh Lan bước lên một bước, đạp chân lên bàn tay phải của Lý Hi Đồng, sau đó nghiến mạnh xuống.

“A!” Lý Hi Đồng hét thảm một tiếng, Thẩm Thanh Lan vẫn không ngừng lại mà tiếp tục đạp mạnh hơn nữa, thậm chí Lý Hi Đồng còn có thể nghe được tiếng xương gãy vụn.

Cô ta đau đớn, trên mặt mồ hôi chảy đầm đìa, Thẩm Thanh Lan thu chân lại, Lý Hi Đồng đã đau đến mức không nói nổi lời nào, chỉ nằm đó thở hổn hển. Không cần Thẩm Thanh Lan nói, thì Lý Hi Đồng cũng biết tay cô ta xem như là tàn phế rồi.

“Lý Hi Đồng, đây là cô nợ ông nội tôi.” Thẩm Thanh Lan chậm rãi nói.

“Thẩm Thanh Lan, tốt nhất là mày giết tao đi, nếu mày không giết chết tao, đợi tao ra ngoài rồi, tao nhất định sẽ làm cho mày phải hối hận.” Lý Hi Đồng nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt tràn đầy thù hận.

Thẩm Thanh Lan chẳng thèm để ý đến lời cô ta nói. Sau này, Lý Hi Đồng mới hiểu được, căn bản là Thẩm Thanh Lan sẽ không cho cô ta có cơ hội đó.

Thẩm Thanh Lan xoay người ra khỏi ga-ra, Kim Ân Hi đang chờ cô ở bên ngoài.

“An, người phụ nữ này, có nên…” Kim Ân Hi quẹt tay ngang cổ mình, ý tứ rất rõ ràng.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, như vậy thì quá lợi cho Lý Hi Đồng rồi. Kim Ân Hi lập tức hiểu, cười híp mắt, “Vậy thì giao người cho tôi. Tôi bảo đảm sẽ khiến cô ta sướng muốn chết, ha ha.”

“Đừng để xảy ra án mạng.” Thẩm Thanh Lan dặn thêm một câu. Ở đây là

nước Z, cô không muốn Kim Ân Hi gây ra phiền phức không cần thiết.

“Yên tâm, yên tâm đi.” Kim Ân Hi không cũng đâu có quan tâm, từ trước tới nay cô chưa từng sợ phiền phức.

Thẩm Thanh Lan đi rồi, Kim Ân Hi quay lại ga-ra. Thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Lý Hi Đồng, cô sờ cằm, chỉ mới có vậy mà đã tuyệt vọng rồi? Năng lực chịu đựng quá yếu, Kim Ân Hi nghĩ mình có nên giúp Lý Hi Đồng tăng năng sức chịu đựng không.

Ngay cả nhìn Kim Ân Hi mà Lý Hi Đồng cũng không còn sức để nhìn, cô ta quỳ rạp dưới đất, không nhúc nhích, “Chậc chậc, nhìn bộ dạng này của cô kìa, một chút khiêu chiến cũng không có.”

“Rốt cuộc là Thẩm Thanh Lan cho mấy người bao nhiêu tiền, để mấy người giúp cô ta làm chuyện này? Tôi có thể trả gấp đôi, chỉ cần mấy người giúp tôi hủy hoại Thẩm Thanh Lan.”

Kim Ân Hi lắc đầu, cô thật sự rất tò mò về mạch não của Lý Hi Đồng, có phải nó thật sự không giống như người bình thường, cho nên cô ta mới trở nên kỳ lạ như thế? Cô có nên đề nghị Eden mổ đầu cô ta ra nghiên cứu không? Càng nghĩ càng thấy ý này không tệ.

Tất nhiên là Lý Hi Đồng không biết suy nghĩ của Kim Ân Hi, “Tôi sẽ không báo cảnh sát, còn có thể cho mấy người thêm một khoản tiền, chỉ cần mấy người hủy hoại Thẩm Thanh Lan.”

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi không trả lời cô ta, mà lấy một túi bột trắng ra, “Cho cô một thứ tốt.”

Lý Hi Đồng biết cái đó là gì, nhưng cũng không từ chối. Cô ta đã chịu đủ cảm giác đau khổ khi lên cơn nghiện rồi. Cô ta đã từng cố gắng không ăn những thứ Kim Ân Hi cho, nhưng cảm giác hàng vạn con côn trùng cắn xé thật sự quá giày vò ý chí của cô ta, làm cô ta kiên trì không đến năm phút là chịu hết nổi.

“Bao nhiêu đây đủ cho cô dùng trong một tuần lễ, bây giờ cô có thể đi rồi.” Kim Ân Hi chỉ ra cửa ga-ra, mắt Lý Hi Đồng sáng lên, vật lộn đứng dậy.

“Nếu tôi là cô, thì sau khi ra ngoài, tôi sẽ tìm một chỗ để trốn, chứ không phải đi báo cảnh sát. Cô thấy tôi dám thả cô ra, thì cô đi báo cảnh sát có tác dụng gì không? Tôi khuyên cô đừng có gây phiền phức cho Thẩm Thanh Lan. Tôi có thể bắt cô một lần, thì cũng có thể bắt lần thứ hai.” Kim Ân Hi cười tủm tỉm, giọng điệu cực kỳ êm tai, nhưng lời nói thì không hề dịu dàng một chút nào.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 228: Kết cục của lý hi đồng

Bị Kim Ân Hi nhìn thấu tâm tư, Lý Hi Đồng đi cũng không được, ở lại cũng không xong, nhưng mà cô ta vẫn không thay đổi ý nghĩ trong lòng. Lần này, cô ta ăn thiệt thòi lớn như thế, chắc chắn cô ta sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

“Nếu cô không tin thì có thể thử xem. Tôi tin rằng kết quả sẽ làm cho cô vô cùng hài lòng.” Kim Ân Hi bỏ thêm một câu, làm cho Lý Hi Đồng chợt rùng mình một cái.

“Bây giờ tôi đi được chưa?” Lý Hi Đồng đờ mặt ra hỏi.

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, “Đương nhiên là được.”

Có điều, Lý Hi Đồng vừa đi đến cửa, đã bị Kim Ân Hi đập vào gáy, hôn mê bất tỉnh. Cô vỗ vỗ tay, “Lại còn phải để tôi đưa cô về, cô đúng là tốt số mà.”

Thở dài một hơi, Kim Ân Hi xách Lý Hi Đồng lên ném vào cốp xe đang đỗ bên ngoài, sau đó lái xe ra khỏi biệt thự.

Lúc tỉnh lại, Lý Hi Đồng phát hiện mình đang nằm ở ven đường. Cô ta từ dưới đất bò dậy, nhìn bốn phía xung quanh, rất hẻo lánh, không có dấu vết nào của con người.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta chậm chạp bước đi, nhích từng bước chân, giày sớm đã không cánh mà bay, quần áo đã được đổi thành bộ khác, dáng vẻ không còn nhếch nhác như trước nữa.

Cô ta sờ sờ túi, ngoại trừ một túi bột màu trắng, thì không có một đồng xu nào. Cô ta vòng tay ôm lấy mình, cảm giác được cơn đau đớn dâng lên từ tay phải, thì hai mắt liền trở nên lạnh lẽo.

Khó lắm mới thấy một chiếc xe, Lý Hi Đồng quyết tâm đứng ở giữa đường lớn chặn xe lại. Xe thắng gấp, một người đàn ông tức giận bước xuống xe, “Cô muốn chết hả? Dù có muốn chết thì cũng chết xa tôi một chút, đừng có liên lụy đến tôi.”

Sắc mặt Lý Hi Đồng thay đổi, ánh mắt nhìn tài xế lập tức chuyển sang đáng thương, “Anh này, tôi không phải cố ý, tôi bị lạc đường. Anh có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không? Chỉ cần thả tôi ở chỗ dễ đón xe là được. Cầu xin anh.”

Hơn nửa đêm, thấy một cô gái xinh đẹp cầu xin mình, lửa giận trong lòng tài xế vơi đi một nửa. Đây là ngoại ô thành phố, muốn tới khu vực thành thị thì cần ít nhất một tiếng đi xe, muốn đi bộ thì không biết bao lâu mới tới. Theo ánh đèn đường, tài xế nhìn khuôn mặt Lý Hi Đồng. Thấy cô ta rất đẹp, lại còn đi một mình, hắn ta đảo mắt, nói: “Tôi có thể chở cô đi, nhưng cô có tiền không? Nơi này cách khu vực thành thị rất xa, không có tiền thì tôi không chở.”

Sắc mặt Lý Hi Đồng cứng đờ, trên người cô ta không có một đồng, thì lấy tiền đâu ra mà trả, “Anh à, bây giờ trên người tôi không có tiền, nhưng anh

hãy đưa tôi về nhà, tôi chắc chắn sẽ trả cho anh, năm trăm có đủ hay không?”

Đúng là hào phóng, hình như tài xế đang suy nghĩ độ khả thi của chuyện này.

“Một nghìn! Anh đưa tôi về nhà, tôi bảo người nhà trả anh một nghìn. Vậy đủ chưa?”

“Đi! Lên xe!”

Lý Hi Đồng mừng rỡ rồi mở cửa xe, lúc này mới phát hiện ghế sau còn có một người đàn ông đang ngồi. Tài xế thấy Lý Hi Đồng đứng yên ở đó, không nhịn được, giục: “Rốt cuộc cô có lên xe hay không? Chúng tôi còn phải nhanh chóng về nhà nữa, không có thời gian lãng phí với cô đâu.”

Suy nghĩ một lát, Lý Hi Đồng vẫn quyết định lên xe. Dù thế nào đi nữa thì cũng phải về nhà trước đã.

Tài xế và người đàn ông ngồi sau liếc nhìn nhau, ngầm hiểu ý đối phương.

“Sao một cô gái như cô lại ở đây lúc nửa đêm?” Tài xế hỏi Lý Hi Đồng.

Sắc mặt Lý Hi Đồng cứng ngắc, ngại ngùng nói: “Tôi đi chơi cùng bạn trai, đang đi thì cãi nhau. Tôi bỏ xuống xe, sau đó mới phát hiện quên túi xách

trên xe của anh ấy.” Cô ta thuận miệng nói một lý do.

Tài xế nhìn cô ta, lắc đầu, “Bạn trai cô như vậy là không đúng rồi. Dù có tức giận thì cũng không thể bỏ rơi bạn gái ở giữa đường như thế. Anh ta cũng không sợ cô gái xinh đẹp như cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?”

Lý Hi Đồng cười nhạt, không nói lời nào. Tài xế thấy cô ta không nói gì, thì cũng im miệng. Trong xe hoàn toàn yên lặng. Lý Hi Đồng thấy tài xế đang chạy về hướng khu vực thành thị, nên bắt đầu yên tâm, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Chợt cảm giác được có một bàn tay sờ soạng trên người mình, Lý Hi Đồng lập tức mở mắt. Đối diện với khuôn mặt cô ta là khuôn mặt của người đàn ông ngồi cạnh, mà chiếc xe đã dừng ở ven đường từ lúc nào, còn người tài xế kia đang mở cửa xe chui vào.

Dù Lý Hi Đồng có ngu thì cũng cảm thấy chuyện bất bình thường. Cô ta nhìn hai người đàn ông với ánh mắt đề phòng, “Các anh muốn làm gì?”

Tài xế cười hèn mọn, “Em gái, anh trai bàn bạc với em một chuyện. Bọn anh đưa em về nhà, nhưng không cần tiền của em, chỉ cần em cùng bọn anh chơi đùa một lát, để bọn anh thoải mái là được rồi. Thế nào?”

Sắc mặt Lý Hi Đồng chợt biến, nắm chặt quần áo của mình, cố gắng thương lượng với bọn họ: “Tôi có thể cho các anh thêm tiền, nếu một nghìn không đủ, thì tôi có thể cho các anh hai nghìn.”

Người đàn ông cười ha ha, “Em gái, bọn anh không lấy tiền, bọn anh chỉ lấy người.” Người đàn ông không chút kiêng dè nhìn khắp người Lý Hi Đồng, hơi dừng lại ở bộ phận nào đó. Tuy bộ đồ này mới thay, nhưng nó lại cùng phong cách sexy với những bộ đồ trước đây của cô ta, dễ dàng dụ dỗ hai người đàn ông trước mắt.

Thấy ánh mắt của hai người đàn ông, Lý Hi Đồng nắm chặt quần áo hơn, “Năm nghìn! Chỉ cần các anh đưa tôi về nhà.”

Tài xế và người đàn ông nhìn nhau, người đàn ông đảo mắt, bỗng nhiên nảy ra một ý, liếc liếc tài xế, tài xế liền hiểu, dù sao đây cũng không phải lần đầu bọn họ làm loại chuyện này.

Tài xế xoay lại ghế lái. Lý Hi Đồng tưởng bọn họ đã đồng ý đề nghị của mình, nên thở phào nhẹ nhõm. Có điều, cô ta còn chưa kịp thả lỏng thì nghe “cạch” một tiếng khóa cửa xe, người đàn ông ôm lấy Lý Hi Đồng, “Em gái ngoan, cùng các anh chơi đùa một chút nào.”

“Buông tôi ra!” Lý Hi Đồng giãy giụa, nhưng tay phải của cô ta đã gãy, chỉ còn một tay trái thì sao mà chống cự nổi người đàn ông lực lưỡng. Tài xế từ trên ghế lái bò xuống ghế sau. Trong nháy mắt, hàng ghế sau trở nên chật chội, vì có ba người lớn chen chúc nhau.

Lý Hi Đồng bị người đàn ông đặt ở dưới thân, nửa người trên đã bị lột sạch, “Em gái ngoan, chỉ cần em ngoan ngoãn phối hợp với bọn anh, đợi bọn anh vui vẻ xong, sẽ đưa em về nhà.” Người đàn ông dụ dỗ Lý Hi Đồng.

Thấy Lý Hi Đồng vẫn còn giãy giụa dữ dội, tài xế gỡ thắt lưng ra cột hai tay Lý Hi Đồng lên đỉnh đầu.

“Bọn mày làm thế là cưỡng hiếp! Tao sẽ kiện bọn mày! Tao sẽ báo công an!” Lý Hi Đồng hét lên.

Tài xế cười ha hả, “Chuyện người tình ta nguyện, sao lại nói là cưỡng hiếp được?”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ đang chơi với nhau thôi mà.” Người đàn ông mượn cớ. Trong xe, trừ tiếng hét, tiếng giãy giụa của Lý Hi Đồng, thì còn có tiếng xé quần áo.

Đợi đến khi tất cả yên tĩnh trở lại, Lý Hi Đồng nằm im trên ghế sau, không hề nhúc nhích, quần áo bị ném qua một bên, sắc mặt vô cảm.

Hai người đàn ông hài lòng, ngồi ở ghế trước. Tài xế nhìn Lý Hi Đồng, nói: “Em gái, đừng nói bọn anh ức hiếp em, vừa rồi em cũng rất thoải mái mà.” Tài xế giơ điện thoại lên, bên trong lập tức vang lên tiếng rên rỉ mờ ám.

Lý Hi Đồng không cần xem cũng biết đó là tiếng của cô ta.

Cô ta ngồi dậy, không nói câu nào, cũng không nhìn hai người đó, cố nén đau

đớn trên người, cầm quần áo lên mặc, “Bây giờ có thể đưa tôi về chưa?”

Hai người đàn ông nhìn nhau, người phụ nữ này thật biết điều, tài xế lại nổi lên phản ứng, nhưng nghĩ một chút, xem như còn có lương tâm mà không làm lần nữa, bắt đầu khởi động xe.

Cách khu vực thành thị còn khoảng 10 phút đi đường, tài xế thả Lý Hi Đồng xuống. Nhìn con đường vắng lặng, Lý Hi Đồng không nhịn được nữa, hét lên: “A…a…aa! Thẩm Thanh Lan, tao sẽ không bỏ qua cho mày.”

Tới hừng đông, Lý Hi Đồng về đến nhà. Điền Thúy Phương đã thức dậy, thấy cô ta thì kinh ngạc hỏi: “Hi Đồng, sao con còn quay lại đây?”

Lý Dũng cũng vừa đi ra, vừa lúc thấy dáng vẻ nhếch nhác của Lý Hi Đồng, “Chị bị Lâm Hạo bỏ rồi sao? Lý Hi Đồng, chị cũng quá vô dụng rồi, ngay cả một người đàn ông cũng không giữ được.”

Lý Hi Đồng không thèm để ý tới Lý Dũng, mà đi thẳng về phòng của mình. Từ ngày theo Lâm Hạo, cô ta ít khi trở lại căn nhà này, nên phòng của cô ta đã bị Lý Dũng và Tiểu Lệ chiếm. Cô ta dọn đến căn phòng nhỏ trước kia của Lý Dũng.

Mở tủ quần áo ra, thấy một đống quần áo bị lục tung lên, Lý Hi Đồng cũng chẳng hề nhíu mày, lấy một bộ vào nhà tắm, tắm xong liền đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra tay phải của cô ta, rồi chụp X quang, kết luật là bị gãy nát xương, không có hy vọng khôi phục, giống như dự đoán của cô ta, tay phải đã bị phế.

Cô ta cầm sổ khám bệnh của bác sĩ đi báo cảnh sát.

“Cô nói gì? Cô muốn báo án?” Cảnh sát nghi ngờ hỏi Lý Hi Đồng.

Sắc mặt Lý Hi Đồng không chút thay đổi, “Đúng vậy, tôi bị người ta bắt cóc, bị nhốt, bị tổn thương về thể xác và tinh thần. Tôi muốn báo án.” Cô ta không nói chuyện bị cưỡng hiếp, cứ xem như tối qua bị chó cắn một cái vậy.

Cảnh sát nhìn sổ khám bệnh, và tay phải băng bó của Lý Hi Đồng, “Là ai bắt cóc cô?”

“Thẩm Thanh Lan.” Lý Hi Đồng nói, “Thẩm Thanh Lan, thiên kim nhà họ Thẩm.”

Sắc mặt cảnh sát nhạt lại, bỏ sổ khám bệnh xuống, nghiêm túc nói: “Cô Lý, cô không thể đùa như vậy được, công việc của chúng tôi rất bận, cô làm vậy là đang lãng phí lực lượng cảnh sát.”

Lý Hi Đồng cũng biết sẽ có kết quả này, “Tôi không đùa, tôi bị người ta bắt cóc hơn một tuần lễ.” Cô ta nói thời gian bắt cóc và địa điểm, “Các anh có thể tìm video giám sát xem, chắc là đoạn đường đó có camera, anh xem là

biết ngay tôi có nói dối hay không.”

“Chúng tôi sẽ điều tra kỹ chuyện này, nhưng quá trình điều tra và thu thập chứng cứ không thể nào nhanh được, nên cô Lý cứ về trước đi, đợi đến khi có kết quả điều tra thì chúng tôi sẽ báo cho cô.”

Lý Hi Đồng gật đầu, điền thông tin xong thì rời khỏi đồn cảnh sát.

Dựa trên nguyên tắc giải quyết việc chung, mặc dù cảnh sát không tin lời Lý Hi Đồng nói, nhưng vẫn lập án cho cô ta, sau đó phái người đến chỗ cô ta nói để xem video giám sát.

Kết quả có luôn trong ngày, nhìn kết quả điều tra, cảnh sát điều tra vụ này nói: “Không phải là người này mắc chứng vọng tưởng bị hại đấy chứ?”

Một cảnh sát khác cười cười, “Ai biết được, cô ta bị nhà họ Thẩm đuổi ra khỏi nhà mà, chuyện này ầm ĩ trên mạng, có lẽ là làm chuyện gì quá đáng lắm mới bị đuổi. Bây giờ tay cô ta bị thương, chắc là không đàn được nữa, cho nên muốn kiếm một số tiền từ nhà họ Thẩm ấy mà.”

“Bỏ đi, những ân oán của bọn nhà giàu không phải người như chúng ta có thể quản. Chỉ tiếc cho Thẩm lão tướng quân cả đời lừng lẫy, lại nuôi ra một đứa cháu như vậy.”

“Cô ta không phải cháu ruột, mà là nhận nuôi, cháu ruột của Thẩm lão tướng

quân là Thẩm Thanh Lan.” Một cảnh sát chen vào, sau đó thấp giọng, thần thần bí bí nói: “Các anh không biết đâu, vụ bắt cóc trẻ em lần trước là do Thẩm Thanh Lan phát hiện ra đấy. Nếu không phải cô ấy lần theo bọn buôn người tìm được sào huyệt, thì cảnh sát chúng ta sẽ không bắt được nhóm nghi phạm, vụ đó cũng không được phá nhanh như vậy.”

Mấy cảnh sát còn lại cảm thấy hứng thú, tò mò hỏi: “Rốt cuộc là như thế nào? Mau nói đi!”

Cảnh sát trẻ tuổi đắc ý, đây là tin tức nội bộ, nếu không phải anh ta có người thân làm cảnh sát ở bên trên, tham gia phá án vụ bắt cóc trẻ em đó, thì chắc là không biết rồi. Cô Thẩm nói giúp cảnh sát phá án là nghĩa vụ của công dân, nên không muốn nhắc đến tên của cô ấy. Người ta có giác ngộ rất cao, đây mới cháu gái ruột của Thẩm lão tướng quân.

“Tôi sẽ kể cho mấy anh nghe, nhưng mấy anh không được đồn chuyện này ra ngoài đâu đấy.” Cảnh sát trẻ tuổi bắt đầu mở chuyện.

“Rồi rồi rồi, bọn tôi bảo đảm sẽ không nói ra, cậu mau kể đi.” Những người khác giục.

“Chuyện là như thế này, ngày đó…”

***

http://tieulun.hopto.org

Lý Hi Đồng về đến nhà, thấy nhà họ Lý một đám đều ngồi trong phòng khách, sắc mặt ai cũng khó coi. Lý Hi Đồng nhìn bọn họ một cái, rồi về phòng mình.

“Đứng lại!” Lý Đại Đầu gọi, “Mấy ngày nay mày làm gì?”

“Liên quan quái gì đến các người.” Lý Hi Đồng hừ lạnh, căn bản không muốn trả lời Lý Đại Đầu.

Lý Đại Đầu đập bàn một cái, dọa Tiểu Lệ giật mình, cô ta vỗ ngực một cái, “Ba, ba có chuyện cứ nói, vỗ cái gì mà vỗ, dọa cháu trai của ba sợ đây này.”

Lý Đại Đầu vừa định phát giận, nhưng nghe đến hai chữ cháu trai, thì phất tay một cái, “Ở đây không có chuyện của con, con vào phòng trước đi.”

Xì, Tiểu Lệ trợn mắt, cô ta cũng chẳng thèm quản chuyện của nhà họ Lý đâu, cả nhà họ Lý này đều là lũ lừa đảo, đến bây giờ vẫn không cho cô ta căn nhà này. Nếu không phải nể mặt mỗi tháng Lý Hi Đồng đều ra tay hào phóng, thì cô ta đã sớm bỏ đi rồi.

Lý Dũng thấy vợ mình không vui thì vội chạy theo dỗ vợ. Phòng khách chỉ còn lại Lý Hi Đồng và hai vợ chồng Lý Đại Đầu.

Lý Đại Đầu trừng Lý Hi Đồng, “Mày nói cho tao biết, rốt cuộc mày đã làm chuyện gì mà nhà họ Thẩm muốn kiện mày?”

Khuôn mặt vốn thờ ơ của Lý Hi Đồng chợt cứng đờ, nhìn Lý Đại Đầu, hỏi: “Ông vừa nói gì?”

“Nhà họ Thẩm muốn kiện mày, kiện mày cố ý xúc phạm danh dự, luật sư đã gửi đơn tới nhà.” Lý Đại Đầu ném một phong thư xuống chân Lý Hi Đồng, Lý Hi Đồng nhặt lên nhìn, không nhịn được cười, nhà họ Thẩm giỏi thật, dám kiện ngược lại cô ta.

“Hi Đồng, con đến nhà họ Thẩm nói chuyện đi, để họ đừng kiện con.” Điền Thúy Phương nói. Bây giờ bọn họ vẫn đang ở nhờ trong căn nhà của nhà họ Thẩm. Nếu nhà họ Thẩm kiện Lý Hi Đồng, thì bọn họ sẽ không còn được ở căn nhà này nữa.

“Bây giờ mày đến nhà họ Thẩm ngay cho tao, quỳ xuống xin lỗi, xin lỗi đến khi nào bọn họ tha thứ thì thôi.” Lý Đại Đầu nói. Khó khăn lắm ông ta mới có được cuộc sống như bây giờ, làm sao có thể dễ dàng mất đi như thế được. Ông ta khoác lác với bạn bè, bà con dưới quê rằng ông ta ở trong một căn biệt thự lớn, con gái là nghệ sĩ dương cầm, mấy người bà con còn nói sẽ đến thủ đô tìm ông ta. Nếu bây giờ bị đuổi ra ngoài, thì ông ta đâu còn mặt mũi nữa.

Lý Hi Đồng cười nhạt, “Là bọn họ hại tôi, tôi không kiện bọn họ thì thôi, mà bọn họ còn kiện ngược lại tôi. Muốn kiện thì kiện đi, để xem bọn họ có kiện được hay không.”

Dứt lời, cô ta không thèm nhìn sắc mặt khó coi của vợ chồng Lý Đại Đầu, mà đi thẳng vào phòng. Cô ta nằm trên giường, nhìn cánh tay phải của mình, không nhịn được mà bật khóc tức tưởi.

http://tieulun.hopto.org

Vừa khóc được một lúc, thì toàn thân cô ta bắt đầu lạnh run, tay trái run lẩy bẩy. Cô ta bước xuống giường, lấy ra một ít bột trắng trong túi bột mà Kim Ân Hi đưa cho, bắt đầu hít.

Cô ta hít một hơi thật sâu, cả người thả lỏng, hai mắt mơ màng nhìn khoảng không trước mặt, nhẹ giọng gọi: “Hoành Dật…”

“Hoành Dật, em biết là anh yêu em. Nếu không có Thẩm Thanh Lan, thì anh nhất định sẽ cưới em, đúng không? Nếu Thẩm Thanh Lan chết, thì anh sẽ cưới em, đúng không?”

Ngày hôm sau, Lý Hi Đồng nhận được điện thoại của đồn cảnh sát. Lúc nhìn thấy kết quả điều tra, cô ta nói với sắc mặt không thể tin được: “Không thể nào! Đây không phải là sự thật! Có phải mấy người nhận hối lộ của Thẩm Thanh Lan, nên mới giúp cô ta làm giả chứng cứ không?”

Người cảnh sát vốn nói chuyện hòa nhã với cô ta, không nhịn được đen mặt, “Cô Lý, xin cô chú ý cách nói chuyện của mình. Chúng tôi đã điều tra theo tin tức mà cô cung cấp. Cô nói mình bị bắt cóc vào khoảng 9 giờ ngày 12, nhưng chúng tôi kiểm tra video giám sát khu vực đó, thì thấy cô ra khỏi quán bar lúc 12 giờ khuya. Cô giải thích thế nào?”

“Không thể nào, 12 giờ là tôi đã bị bắt cóc rồi, sao còn ở trong quán bar được, nhất định là mấy người bịa đặt.” Lý Hi Đồng không tin.

http://tieulun.hopto.org

Cảnh sát lấy mở video giám sát hôm đó cho Lý Hi Đồng xem, đúng là 12 giờ khuya hôm đó có một người phụ nữ ăn mặc giống hệt cô ta ra khỏi quán bar.

“Đó không phải là tôi! Nhất định là có người giả mạo tôi.” Lý Hi Đồng lớn tiếng nói.

“Chúng tôi đã hỏi nhân viên phục vụ quán bar rồi, bọn họ nói cô thật sự ra về vào khoảng thời gian đó. Cô Lý, chúng tôi có thể không truy cứu chuyện cô báo án giả. Nhưng chúng tôi còn có một chuyện khác cần sự phối hợp của cô. Anh Thẩm Quân Dục vừa tới báo án, nói cô có ý đồ mưu sát ông Thẩm Nguyên Dịch.”

Lý Hi Đồng tuyệt đối không ngờ mọi chuyện lại thế này. Chỉ trong chớp mắt, cô ta từ người bị hại đã trở thành nghi phạm.

Ngồi trong phòng thẩm tra, Lý Hi Đồng không nói một lời nào, mặc kệ cảnh sát hỏi gì cũng không nói.

“Lý Hi Đồng, tôi hy vọng cô có thể phối hợp một chút.” Cảnh sát đập bàn, giọng nói sốt ruột. Cảnh sát đã tra hỏi Lý Hi Đồng mấy tiếng đồng hồ rồi, nhưng cô ta không hề phối hợp. Lý Hi Đồng cứ như không nghe thấy câu hỏi của cảnh sát, thân thể khẽ run rẩy, sau đó ngáp, khóe mắt có nước. Cảnh sát thấy bộ dạng này của cô ta thì cảm thấy ngờ ngợ, giống như là…

Cảnh sát đứng lên đi ra ngoài, sau đó có thêm hai cảnh sát đi vào, nhìn thoáng qua Lý Hi Đồng, “Đúng là lên cơn nghiện ma túy.”

Cảnh sát phụ trách tra hỏi lắc đầu, không ngờ nghệ sĩ dương cầm Lý Hi Đồng lại là một con nghiện.

“Bây giờ nên làm gì?”

“Lập tức liên hệ với trại cai nghiện.”

Đêm đó, tin tức Lý Hi Đồng bị bắt vì sử dụng ma túy lan truyền nhanh chóng. Không đến 5 phút sau, một bài đăng ẩn danh xuất hiện trên diễn đàn, kể lại rõ ràng chi tiết chuyện Lý Hi Đồng hại Thẩm lão gia.

Bài đăng vừa xuất hiện lập tức gây xôn xao, cư dân mạng nhao nhao chửi rủa Lý Hi Đồng là một người phụ nữ tàn nhẫn, ác độc, vong ân bội nghĩa.

Khi đó, Lý Hi Đồng đã bị cưỡng chế đưa đến trại cai nghiện, căn bản không biết chuyện ở bên ngoài.

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn.” Thẩm Quân Dục cúp điện thoại, khóe môi nở nụ cười lạnh.

Lần này, anh tuyệt đối sẽ không tha cho Lý Hi Đồng.

http://tieulun.hopto.org

Hôm nay, Sở Vân Dung vừa từ nước ngoài trở về, biết ba chồng mình nằm viện, thậm chí suýt chút nữa chết trong tay Lý Hi Đồng, thì khiếp sợ ngất tại chỗ.

Thẩm Quân Dục kiện Lý Hi Đồng tội giết người, nhưng vì giết người không thành, nên tòa án phán xử mười năm tù.

“Đuổi người nhà họ Lý ra khỏi thủ đô, rồi bán căn nhà đó đi cho tôi.” Giải quyết xong chuyện của Lý Hi Đồng, Thẩm Quân Dục gọi một cú điện thoại. Bây giờ cứ nhìn thấy người nhà họ Lý là anh liền thấy chán ghét.

“Cầu xin mấy người đừng đuổi chúng tôi đi mà. Người làm bậy là Lý Hi Đồng, không phải là chúng tôi, không liên quan gì tới chúng tôi cả.” Điền Thúy Phương đau khổ cầu xin, sống chết không muốn ra khỏi nhà.

Người Thẩm Quân Dục mời tới để làm việc này đều không phải là người tốt, bọn họ chỉ biết lấy tiền thay người làm việc, mà Thẩm Quân Dục lại ra tay hào phóng, nên tất nhiên là bọn họ muốn giải quyết chuyện gọn gàng nhanh chóng.

Bọn họ kéo Điền Thúy Phương ra ngoài, cuối cùng là đuổi cả nhà họ Lý ra ngoài, sau đó lục người bọn chúng lấy chìa khóa. Sợ bọn chúng tìm người nhà họ Thẩm gây phiền phức, bọn họ còn vô cùng nhiệt tình đưa cả nhà họ Lý đến trạm xe lửa, ném bọn họ lên chuyến tàu sớm nhất.

“Tôi tốt bụng nhắc nhở mấy người. Nếu bây giờ mấy người ngoan ngoãn rời khỏi đây thì chuyện của Lý Hi Đồng sẽ không liên quan gì mấy người. Còn

nếu mấy người dám làm loạn, thì chắc chắn không chỉ có một mình Lý Hi Đồng vào tù đâu.” Chỉ một câu nói mà dọa cả nhà họ Lý sợ tái mặt, ỉu xìu rời khỏi thủ đô.

Sau khi rời khỏi thủ đô, cả nhà họ Lý đến một thành phố khác sinh sống. Vì miếng cơm manh áo, Lý Đại Đầu và Điền Thúy Phương chỉ có thể tiếp tục đi làm thuê. Có điều, mấy tháng qua theo Lý Hi Đồng sống cuộc sống giàu sang, không còn ăn quen khổ nữa, nên Lý Đại Đầu ngày càng nóng tính, thường xuyên đánh đập Điền Thúy Phương, trong nhà lúc nào cũng ngột ngạt không yên.

Tiểu Lệ không chịu nổi cuộc sống như thế nữa, nên đã phá thai ngay lúc cái thai được 6 tháng tuổi, rồi ôm tất cả tiền của nhà họ Lý bỏ trốn.

Đương nhiên, những chuyện đó đều là chuyện sau này.

***

Một trang viên nào đó ở nước ngoài. Sau khi nghe Hứa Nặc báo cáo, Allen cười cười, “Không hổ là học trò đắc ý nhất do tôi dạy dỗ, chiêu này rất đẹp. Tiểu Thất, may là em không bị cuộc sống tẻ nhạt mài mòn sức chiến đấu, nếu không… anh sợ mình sẽ không nhịn được mà trừng phạt em.”

Allen lẩm bẩm, Hứa Nặc cúi đầu không lên tiếng, nhưng ánh mắt đầy mất mát, bởi ánh mắt của chủ nhân chưa từng dừng lại trên người cô ta.

http://tieulun.hopto.org

“Sao cô còn ở đây?” Allen khôi phục tinh thần, thấy Hứa Nặc vẫn còn đứng đó thì lạnh giọng nói.

“Tôi lập tức đi ngay.” Hứa Nặc thấp giọng đáp, xoay người rời đi.

“Chờ đã.” Allen gọi cô ta, “Cảnh cáo người phụ nữ kia đừng hành động bừa bãi, và không được tổn thương Thẩm Thanh Lan. Nếu không… tôi sẽ cho bà ta biết hậu quả của việc chọc giận tôi là gì.”

Hứa Nặc “vâng” một tiếng, ra khỏi phòng Allen, đúng lúc gặp Peter vội vàng đi tới trị liệu cho Allen. Peter nhìn thoáng qua Hứa Nặc, rồi thu lại ánh mắt.

“Allen, hôm nay cảm giác thế nào…” Hứa Nặc nghe đối thoại trong phòng, xoay người đi xuống lầu.

Từ sau lần thất bại trước, cô ta vẫn luôn ở đây. Bình thường, ngoại trừ chú ý tin tức của Thẩm Thanh Lan, sau đó đúng lúc báo cáo tin tức cho Allen, thì cô ta không còn chuyện gì để làm nữa. Cô ta không biết kế hoạch của Allen là gì, chỉ biết vì muốn sớm đứng lên được mà Allen đã phải chịu đau đớn mỗi ngày. Hứa Nặc thừa nhận cô ta vô cùng đau lòng, cũng vô cùng hận người đã thu hút mọi sự chú ý của Allen là Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 229: Biển hoa

Nhà họ Ôn ở thành phố Hải.

Ôn Tư Hãn vừa trở lại phòng làm việc, liền thấy một người đàn ông đang ngồi bên trong. Ánh mắt anh lóe lên, cười hỏi: “Đỗ Nam, sao em lại tới đây?”

Thấy Ôn Tư Hãn, Đỗ Nam đứng lên, “Anh, em tới tìm anh.”

Ôn Tư Hãn nhướng mày. Tìm anh? Chắc là vì chuyện của Hề Dao rồi.

“Ra ngoài uống một ly không?”

Đỗ Nam gật đầu, “Vâng.”

Hai người không đi uống rượu, mà là đến quán cà phê gần đó, do buổi chiều Ôn Tư Hãn còn có một cuộc họp rất quan trọng, nên cần phải giữ tinh thần tỉnh táo tuyệt đối.

Đỗ Nam không nói gì, chỉ nhìn ly cà phê trước mặt, Ôn Tư Hãn cũng không lên tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng, Đỗ Nam không nhịn được, liền hỏi: “Anh, hôm qua dì nói với mẹ em rằng Hề Dao đã có bạn trai. Chuyện này là thật sao?”

Ôn Tư Hãn cũng biết chuyện này. Hôm qua, mẹ Đỗ đến nhà họ Ôn làm khách, nhắc lại chuyện kết hôn của Ôn Hề Dao và Đỗ Nam, có ý giục hai đứa đính hôn. Thừa dịp này, mẹ Ôn nói chuyện Ôn Hề Dao đã có bạn trai.

Đại khái là quá trình nói chuyện cũng không vui vẻ gì, nên mẹ Đỗ đen mặt đi về.

“Là thật.”

Ánh mắt Đỗ Nam lập tức ảm đạm, “Có phải là Thẩm Quân Dục không?”

Ôn Tư Hãn cũng không ngạc nhiên khi Đỗ Nam biết Thẩm Quân Dục, anh gật đầu, “Đúng là cậu ấy, anh cũng không ngờ Hề Dao sẽ thích Thẩm Quân Dục. Đỗ Nam, anh biết tình cảm của em đối với Hề Dao. Nhiều năm qua, những việc em làm cho Hề Dao, cả nhà anh đều biết hết. Có điều, em cũng phải hiểu, đã nhiều năm như vậy mà Hề Dao vẫn không thích em. Điều này chứng minh, hai đứa thật sự không có khả năng.”

Đỗ Nam ngẩng đầu nhìn Ôn Tư Hãn, “Anh, cái gì gọi là không có khả năng? Nhiều năm qua, Hề Dao không thích em, nhưng cô ấy cũng không thích ai khác. Bây giờ, cô ấy nói yêu Thẩm Quân Dục. Ai biết bọn họ diễn trò hay nói thật? Em không tin Hề Dao sẽ thích một người trong thời gian ngắn như vậy.

Cô ấy có thật sự hiểu rõ người đàn ông đó không?”

Sau khi từ thủ đô trở về, Đỗ Nam từng cố ý đi tìm hiểu về Thẩm Quân Dục. Một người không dựa vào gia đình, mà có thể tự mình xây dựng một công ty có quy mô như thế trong vòng bốn năm, tất nhiên phải là người có thủ đoạn, cũng là người tàn nhẫn.

Nếu Hề Dao gả cho một người đàn ông như vậy, thì anh ta liệu sẽ đối xử thật lòng với cô ấy sao?

“Đỗ Nam, thích một người không có liên quan gì đến thời gian quen biết. Anh tin em thật lòng thích Hề Dao, cũng tin em luôn hy vọng Hề Dao hạnh phúc. Bây giờ, người khiến em ấy hạnh phúc đã xuất hiện. Dù em không thể chúc phúc, thì anh cũng mong em đừng phá hoại.”

Ôn Tư Hãn trầm giọng nói. Anh hiểu tính cách Đỗ Nam. Đối với những chuyện khác, người khác, cậu ta là một người khiêm tốn. Nhưng đối với Hề Dao, cậu ta lại vô cùng cố chấp.

Loại tính cách này đối với Hề Dao mà nói, là phúc cũng là họa. Nếu Hề Dao và Đỗ Nam ở bên nhau, thì em ấy sẽ được Đỗ Nam bảo vệ cả đời. Nhưng mà, bây giờ Hề Dao đã thích người khác, vậy thì Đỗ Nam chính là một quả bom hẹn giờ.

Nghĩ tới đây, Ôn Tư Hãn liền cảm thấy nhức đầu, đáng lẽ trước đây không nên cho Đỗ Nam đi theo Hề Dao.

http://tieulun.hopto.org

“Người cho cô ấy hạnh phúc không phải là em!” Đỗ Nam nói, giọng điệu đau buồn xen lẫn phẫn nộ, “Anh, em đã đợi Hề Dao nhiều năm như vậy, cô ấy đi đâu thì em theo đó. Kết quả, Thẩm Quân Dục chẳng hề làm gì mà đã đoạt Hề Dao đi rồi. Anh bảo em cam tâm như thế nào đây? Đổi lại là anh, anh sẽ buông tay sao?”

Đương nhiên là không, Ôn Tư Hãn thầm nghĩ. Nhưng không thể nói như vậy được, “Đỗ Nam, Thẩm Quân Dục là người đàn ông Hề Dao yêu. Em làm tổn thương cậu ta, cũng có nghĩa là làm tổn thương Hề Dao. Em nỡ làm Hề Dao đau lòng sao?”

Sắc mặt Đỗ Nam cứng đờ, đúng là anh không nỡ làm Ôn Hề Dao đau lòng, nhưng anh thật sự không buông được Hề Dao.

“Anh, có phải em và Hề Dao thật sự không còn cơ hội không?”

Ôn Tư Hãn khẳng định gật đầu, “Đúng vậy.” Bên nhà họ Thẩm đã nói chuyện với nhà bọn họ rồi. Nếu không phải gần đây nhà họ Thẩm xảy ra nhiều chuyện thì e rằng hai nhà đã bắt đầu bàn bạc chuyện đính hôn rồi.

“Vâng, em hiểu rồi.” Đỗ Nam đứng lên rồi rời đi.

“Đỗ Nam.” Ôn Tư Hãn gọi anh ta lại, “Nếu em dám làm tổn thương Hề Dao, thì nhà họ Đỗ và nhà họ Ôn sẽ không còn một chút tình nghĩa nào nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Mắt Đỗ Nam tối sầm lại, siết chặt tay, “Em sẽ không bao giờ làm tổn thương Hề Dao.”

Nhìn bóng lưng của Đỗ Nam, Ôn Tư Hãn nhíu mày, suy nghĩ một chút, quyết định gọi điện thoại cho Ôn Hề Dao. Nghe xong lời Ôn Tư Hãn nói, Ôn Hề Dao chỉ nói một tiếng “biết rồi” liền tắt máy.

“Sao vậy?” Thẩm Quân Dục thấy dáng vẻ nhíu mày của Ôn Hề Dao thì hỏi.

Ôn Hề Dao lắc đầu, “Không sao, chỉ là chuyện công việc thôi. Chiều nay anh phải đến bệnh viện sao?”

“Ừ, chiều nay ông nội có một đợt kiểm tra.”

“Em đi cùng với anh.”

“Không phải công ty em còn có việc sao?”

Ôn Hề Dao mỉm cười, “Không phải việc gì lớn. Nếu chút chuyện này mà bọn họ cũng không xử lý được, thì em nên cân nhắc đến việc đổi người rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục cười cười không nói gì nữa, mặc dù bọn họ là quan hệ yêu đương, nhưng cũng là quan hệ đồng nghiệp. Trong công việc, ngoại trừ những hạng mục hợp tác, bọn họ sẽ không can thiệp đến những mặt khác.

Cơm nước xong, Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao cùng đến bệnh viện.

***

Nước F.

Vu Hiểu Huyên rất bất ngờ khi thấy Hàn Dịch ở đây.

“Sao anh lại ở đây?” Vu Hiểu Huyên tò mò hỏi.

Cặp mắt đào hoa của Hàn Dịch hơi nhướng lên một độ cong mê người, “Đi công tác, nghe chị dâu nói cô đang ở đây, nên tới thăm.” Anh thuận miệng lấy một cái cớ. Đi công tác là giả, tới thăm Vu Hiểu Huyên mới là thật. Hơn nửa tháng qua, Vu Hiểu Huyên vẫn luôn quay phim ở nước F, thỉnh thoảng đăng ảnh chụp lên wechat. Mỗi lần thấy dáng vẻ không tim không phổi của cô, Hàn Dịch đều tức điên lên. Đỉnh điểm là tối qua, khi thấy ảnh chụp ăn tối của cô và Andrew, anh không nhịn được nữa mà ngay lập tức bay sang.

“Ồ.” Vu Hiểu Huyên ồ một tiếng, không biết nên nói cái gì.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch thầm nghiến răng, con bé chết tiệt này, với người khác thì nói chuyện liến thoắng mãi không ngừng, còn với anh thì một câu cũng tiếc.

“Sắp tới bữa trưa rồi, cùng đi ăn không?” Hàn Dịch nhìn liến nhìn đồng hồ rồi nói, “Tôi biết gần đây có một nhà hàng của nước F, đồ ăn rất ngon, cần phải đặt chỗ trước hai ba ngày, tôi đã đặt chỗ xong. Nếu cô không đi, thì sau này chưa chắc có cơ hội được ăn.”

Sắc mặt vốn do dự của Vu Hiểu Huyên lập tức trở nên kiên quyết, “Ok! Đúng lúc cảnh quay ban ngày của tôi đã xong.” Cô mãi mãi không học được cách từ chối đồ ăn ngon.

Hàn Dịch đã dặn dò Linda từ trước. Linda nhìn vẻ mặt tràn đầy mong đợi của Vu Hiểu Huyên, đành phải gật đầu, “Trước năm giờ chiều, em phải nhanh chóng quay về, không được muộn buổi quay phim tối nay.”

“Cảm ơn chị Linda, em bảo đảm sẽ không đến muộn đâu.” Vu Hiểu Huyên hớn hở ra mặt, vui vẻ theo Hàn Dịch rời khỏi trường quay.

“Thế nào, mùi vị không tệ chứ?” Hàn Dịch cười híp mắt nhìn Vu Hiểu Huyên đang ăn đến nỗi ánh mắt cũng nheo lại.

Vu Hiểu Huyên đang nhai thức ăn trong miệng, liên tục gật đầu, Hàn Dịch quả nhiên không lừa cô, những món ăn này thật sự rất ngon.

“Ăn từ từ thôi, có ai giành với cô đâu.” Hàn Dịch nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Vu Hiểu Huyên, nở nụ cười ôn nhu đầy cưng chiều, chỉ tiếc là vào lúc này toàn bộ lực chú ý của Vu Hiểu Huyên đều tập trung vào thức ăn, hoàn toàn không nhận thấy thâm tình trong mắt Hàn Dịch.

“Sao cô ăn vẫn y như trẻ con vậy.” Hàn Dịch đưa tay lau nước canh dính trên khóe miệng Vu Hiểu Huyên, ngữ điệu bất đắc dĩ.

Vu Hiểu Huyên hơi ngây người, lấy khăn giấy lau lau mấy cái, đột nhiên có hơi không thích ứng được với một Hàn Dịch gần gũi thế này, “Tôi tự lau là được rồi.”

Hàn Dịch tự nhiên thu tay về, không chút ngại ngùng. Ra khỏi nhà hàng, Hàn Dịch nhìn thời gian một cái rồi nói, “Có muốn đi ngắm biển hoa không?”

“Gì cơ?” Vu Hiểu Huyên sửng sốt.

“Tôi dẫn cô đi ngắm biển hoa, có đi không?”

Hai mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên, “Có được không?”

“Đương nhiên là được rồi, bây giờ còn bốn tiếng nữa mới đến năm giờ.”

http://tieulun.hopto.org

Vậy thì còn có gì mà không đi, “Đi thôi.”

Hàn Dịch đưa Vu Hiểu Huyên đến một trang viên tư nhân, xe vừa lái vào khu vườn đã ngửi thấy hương hoa thơm ngát lan tỏa trong không trung, bên trong có một vùng biển hoa vô cùng rộng lớn, nhìn mãi cũng không thấy điểm dừng. Ngắm đủ loài hoa đang nở rộ, Vu Hiểu Huyên không kìm lòng được thốt lên thành tiếng.

“A a a, đẹp quá đi. Hàn Dịch, ở đây thật là đẹp, lần đầu tiên tôi được thấy biển hoa đẹp thế này đấy.”

“Thích nơi này không?” Hàn Dịch cười hỏi.

“Thích thích thích, cực kỳ thích luôn, nếu có thể thường xuyên được ngắm thì hay quá.” Vu Hiểu Huyên quay mặt qua.

“Nếu cô thích thì sau này có thể thường xuyên đến đây.” Hàn Dịch nói.

“Nhưng hình như nơi này là vườn hoa tư nhân mà, haizz. Có thể cho tôi đến tùy thích sao?” Vu Hiểu Huyên hỏi.

Hàn Dịch mỉm cười, thờ ơ nói, “Tôi có chút quen biết với chủ nhân nơi này, nếu như cô muốn thì lúc nào cũng có thể đến đây.”

Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên chậm rãi bước giữa biển hoa. Thỉnh thoảng, Vu Hiểu Huyên còn cúi đầu ngửi ngửi mấy bông hoa bên cạnh rồi lấy điện thoại di động ra chụp ảnh với chúng.

“Hàn Dịch, anh có biết cánh đồng biển hoa này rộng bao nhiêu không?” Vu Hiểu Huyên hái một đóa hoa hồng rồi vân vê trong lòng bàn tay.

“Chu vi một trăm mẫu.” Hàn Dịch nói ra một con số chính xác, thật ra chỗ này chính là trang viên tư nhân anh đã mua lại. Trước kia, đây là một nhà máy sản xuất nước hoa đã đóng cửa, nên họ muốn bán vườn hoa đi, đúng lúc anh cảm thấy có hứng thú với loại nước hoa này vì vậy đã mua lại nó. Nhưng sau này vì phải về nước tiếp nhận tập đoàn Hàn thị, cho nên cuối cùng công ty nước hoa của anh vẫn không được mở, vườn hoa này thì trở thành điểm du lịch hằng năm của anh.

(một mẫu = 3600 thước vuông tây)

Trong vườn hoa có rất nhiều giống hoa tươi, số lượng cũng không ít, để không lãng phí tài nguyên, Hàn Dịch đã bán chúng cho một công ty sản xuất nước hoa, cho nên hiện tại trong vườn hoa có rất nhiều người phụ nữ đang hái hoa cỏ.

Dọc đường đi còn có người chào hỏi Hàn Dịch, Vu Hiểu Huyên dù có chậm hiểu hơn nữa thì lúc này cũng đã nhận ra điểm không thích hợp, ngờ vực nhìn anh, “Hàn Dịch, cánh đồng hoa này chắc không phải là của anh đấy chứ?”

“Là của tôi.” Hàn Dịch thừa nhận, đổi lại là ánh mắt khinh bỉ của Vu Hiểu

Huyên.

“Đồ tư bản đại gian đại ác.” Vu Hiểu Huyên nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 230: Bất ngờ qua đời

Rời khỏi vườn hoa thì thời gian đã không còn sớm, Hàn Dịch liền đưa Vu Hiểu Huyên đến trường quay. Thấy Vu Hiểu Huyên bắt đầu quay phim, Hàn Dịch không rời đi ngay mà lại tìm một chỗ ngồi xuống.

Cảnh quay này của Vu Hiểu Huyên là một cảnh đánh nhau, cô diễn cùng một nam diễn viên, một trong những cảnh đó chính là Vu Hiểu Huyên co chân lên đá vào nửa người dưới của nam diễn viên kia một cái.

Mặc dù chỉ là diễn, nhưng nhìn nét mặt của Vu Hiểu Huyên, Hàn Dịch vẫn có cảm giác bộ phận giữa hai chân đau đau, trong lòng anh thầm quyết định, sau này nhất định phải cẩn thận với cái chân của cô nhóc này.

“Hàn Dịch, giúp tôi tập thoại nhé.” Vừa kết thúc một cảnh xong, Vu Hiểu Huyên liền chạy tới, trong tay còn cầm kịch bản.

Hàn Dịch hoàn hồn, trả lời, “Được.”

Đang tập thoại, Hàn Dịch đột nhiên nghe bên tai có tiếng người la lên cẩn thận, anh lập tức ngẩng đầu lên thì nhìn thấy mấy cái thùng xếp chồng dùng để làm đạo cụ bên cạnh đang đổ về phía bọn họ.

Hàn Dịch chỉ kịp ôm Vu Hiểu Huyên vào lòng, sau đó liền bị mấy cái thùng

đó đè ngã xuống đất. Vu Hiểu Huyên ở trong lòng Hàn Dịch, nghe thấy rõ ràng một tiếng rên đau đớn.

Hiện trường lập tức hỗn loạn, đến khi nhân viên công tác dời mấy chiếc thùng ra, Hàn Dịch đã đau đớn đổ đầy mồ hôi, Vu Hiểu Huyên vẫn chưa thể hoàn hồn từ cơn khiếp sợ vừa rồi. Thấy dáng vẻ Hàn Dịch, cô mới lập tức hoàn hồn, “Hàn Dịch, anh không sao chứ.”

Hàn Dịch không trả lời cô, hiện tại cả người anh đều đau đến mức thở không nổi. Vu Hiểu Huyên chực khóc, “Hàn Dịch, rốt cuộc anh làm sao vậy, anh nói gì đi chứ.”

Hàn Dịch mở mắt, nhìn thấy Vu Hiểu Huyên rưng rưng nước mắt, anh muốn cười một cái với Vu Hiểu Huyên nhưng lại cười không nổi, chỉ nhếch môi nói, “Tôi không sao, đừng khóc.”

Vu Hiểu Huyên vốn không muốn khóc, nhưng một dòng máu nóng ấm từ trên đầu Hàn Dịch chậm rãi chảy xuống, nhỏ lên mặt cô, Vu Hiểu Huyên đưa tay lau một cái, nhìn thấy vết máu đỏ tươi, nước mắt cứ thế không kìm nổi đua nhau trào ra.

“Hàn Dịch, anh đừng chết mà.”

Nhân viên y tế nhanh chóng đến, Vu Hiểu Huyên đi theo lên xe cứu thương, vận may của Hàn Dịch không tồi, cái thùng đập vào lưng anh, nhưng bởi vì là thùng đạo cụ nên bên trong trống rỗng, cho nên hoàn toàn không bị tổn thương đến nội tạng. Đầu anh bị cái thùng đập trúng nên bị rách một đoạn,

kết quả kiểm tra não chỉ bị chấn động nhẹ.

Lúc Hàn Dịch tỉnh lại thì thấy Vu Hiểu Huyên đang dựa vào đầu giường, nắm tay anh, đôi mắt sưng như quả óc chó.

Hàn Dịch bất đắc dĩ cười cười, muốn rút tay về nhưng lại sợ cô giật mình tỉnh giấc, vì vậy cứ nằm im, lẳng lặng nhìn Vu Hiểu Huyên, đáy mắt Hàn Dịch tràn đầy ôn nhu.

“Hàn Dịch, anh tỉnh rồi.” Vu Hiểu Huyên mở mắt ra, đối diện với ánh mắt của Hàn Dịch, cô vui mừng nói.

Hàn Dịch gật đầu, nhưng cảm thấy đầu óc choáng váng, không chịu được mà nhắm mắt lại, Vu Hiểu Huyên hoảng hốt hỏi, “Hàn Dịch, anh làm sao vậy, khó chịu chỗ nào à?”

Hàn Dịch nhắm mắt, chờ cơn choáng váng này qua đi mới mở mắt ra, “Tôi không sao, đừng lo lắng.”

“Ai lo lắng cho anh.” Vu Hiểu Huyên mạnh miệng.

Hàn Dịch cười một tiếng, “Cô không lo thì sao mắt lại sưng như quả óc chó thế kia.”

“Đây là vì tôi ngủ không ngon nên mắt mới sưng thôi, nói thế nào đi nữa thì anh cũng vì cứu tôi mới phải nằm viện, tôi đâu thể bỏ mặc anh được.” Vu Hiểu Huyên giải thích.

Hàn Dịch tỉnh lại, bác sĩ liền tới kiểm tra nhưng phát hiện không có gì bất thường, nên vài ngày nữa là anh có thể xuất viện. Vu Hiểu Huyên định xuống dưới mua cho Hàn Dịch một bát cháo, nhưng nơi này là nước F, gần đây không chỗ nào bán cháo cả. Để mua bát cháo này, Vu Hiểu Huyên phải đặc biệt đón xe đến phố người Hoa.

Khi Vu Hiểu Huyên trở về đã là một tiếng sau, “Cô đi đâu vậy, không phải nói là đi mua đồ ăn sao?”

Hàn Dịch nhìn thấy Vu Hiểu Huyên về thì không khỏi dò hỏi, nơi này là nước ngoài, Vu Hiểu Huyên không quen ai ở đây cả, lỡ đi lạc thì phải làm sao?

Trên trán Vu Hiểu Huyên toát một lớp mồ hôi mỏng, cô giơ túi cháo trong tay lên, nói: “Còn không phải là đi mua đồ cho anh ăn sao.”

Hàn Dịch đã ngửi được mùi cháo quen thuộc nên không nói gì nữa, nhưng trong mắt lại nhộn nhạo nhu tình ấm áp.

“Bây giờ cả người tôi không có chút sức lực nào cả, cô đút cho tôi đi.” Hàn Dịch nhìn bát cháo trước mắt, không động đậy.

Vu Hiểu Huyên nhìn cánh tay lành lặn của Hàn Dịch một cái, “Vết thương của anh là ở trên đầu chứ có phải ở tay đâu.”

Hàn Dịch mặc kệ, nằm yên nhìn Vu Hiểu Huyên, Vu Hiểu Huyên thấy đầu Hàn Dịch quấn băng, cuối cùng vẫn ngồi xuống bên giường Hàn Dịch, cam chịu số phận bắt đầu đút cho anh ăn, “Này, ăn đi.”

Hàn Dịch húp một ngụm cháo, “Mùi vị không tệ.”

“Đương nhiên rồi, đây là cháo mà tôi phải chạy đến mấy cửa tiệm mới mua được đấy.” Vu Hiểu Huyên có chút đắc ý.

Hàn Dịch ăn hết sạch bát cháo, Vu Hiểu Huyên vẫn không về, cô ngồi một bên xem mấy tấm ảnh chụp cảnh ở vườn hoa hôm nay Hàn Dịch đưa cô đến, đa phần đều là ảnh một mình cô, trong đó chỉ có một tấm Hàn Dịch chụp chung với cô.

Hàn Dịch ôm chặt vai cô, còn cô tựa trong lòng Hàn Dịch, nhìn vào màn ảnh cười rất ngọt ngào, trước mắt Vu Hiểu Huyên bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng Hàn Dịch kéo cô vào lòng, đỡ cái thùng kia thay cô.

“Hàn Dịch, tại sao lúc đó anh lại cứu tôi?” Vu Hiểu Huyên bỗng nhiên nhìn Hàn Dịch, nghiêm túc hỏi.

Hàn Dịch mỉm cười, trong ánh mắt đào hoa lóe lên những tia sáng nhỏ, cười

tự giễu, “Thay vì đau lòng khi phải nhìn em bị thương thì chi bằng để người bị thương là anh, như vậy chí ít trái tim vẫn không sao.”

Vu Hiểu Huyên bỗng nói không nên lời, nhìn nụ cười tự giễu của Hàn Dịch, không biết tại sao trái tim cô lại đột nhiên đập liên hồi, “Hàn Dịch, có phải là anh thích tôi không?”

Cô buột miệng nói. Có điều vừa dứt lời, Vu Hiểu Huyên liền nhận ra mình vừa nói gì, gương mặt lập tức đỏ lên.

“Vừa rồi tôi chỉ nói vớ vẩn thôi, anh đừng xem là thật.” Vu Hiểu Huyên vội vàng đứng dậy định chạy trốn.

Hàn Dịch bật dậy, kéo lấy tay cô không cho cô đi, “Vu Hiểu Huyên, đúng là anh thích em, ngay cả bản thân anh cũng không biết mình thích em từ lúc nào. Thấy em cười anh sẽ vui vẻ, thấy em buồn anh cũng sẽ buồn theo, thấy em nói cười với người đàn ông khác anh sẽ tức giận. Vu Hiểu Huyên, anh đúng là đã thích em đấy, em có thích anh không?”

Vu Hiểu Huyên, em có thích anh không?

Bên tai Vu Hiểu Huyên chỉ quanh quẩn một câu nói này, cô đưa lưng về phía Hàn Dịch nên Hàn Dịch thấy không rõ nét mặt của cô, Hàn Dịch quay người Vu Hiểu Huyên lại, nhưng cô chỉ cúi đầu.

“Vu Hiểu Huyên, em ngẩng đầu lên nhìn anh này.” Hàn Dịch dịu dàng dỗ dành.

Vu Hiểu Huyên vẫn không ngẩng đầu lên, mặt cô nóng ran, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng, cô chưa bao giờ nghĩ tới Hàn Dịch sẽ nói thích cô.

Thấy Vu Hiểu Huyên không có bất kỳ phản ứng nào, lòng Hàn Dịch từ từ lạnh xuống rồi dần dần nguội lạnh, bàn tay đang cầm tay Vu Hiểu Huyên dần thả lỏng, cuối cùng buông thõng xuống, “Em không thích anh cũng không sao, em cứ coi như câu nói vừa rồi của anh chỉ là một câu nói đùa đi.”

Vu Hiểu Huyên vẫn cúi đầu, nghe vậy, cô liền xoay người rời đi. Đáy mắt Hàn Dịch thoáng nét cô đơn, quả nhiên là bản thân anh tự mình đa tình.

“Hàn Dịch, bây giờ tôi cũng không biết liệu mình có thích anh không, anh cho tôi chút thời gian để tôi suy nghĩ thật rõ ràng.” Ra đến cửa phòng bệnh, Vu Hiểu Huyên bỗng nói một câu, lọt vào tai Hàn Dịch lại tựa như tiếng nói của thiên thần, anh nhìn ra cửa phòng bệnh, chỉ thấy một góc áo của Vu Hiểu Huyên.

Khóe môi Hàn Dịch vểnh lên thật cao, cười tươi như một đứa trẻ.

Mấy ngày sau đó, mãi đến khi Hàn Dịch xuất viện Vu Hiểu Huyên cũng không xuất hiện ở phòng bệnh nữa, Hàn Dịch không kìm lòng được suy đoán có phải cô nhóc kia sau khi suy nghĩ kỹ đã phát hiện không thích mình, cho nên mới trốn tránh?

Nghĩ vậy, trong lòng Hàn Dịch càng sốt ruột hơn, anh xuất viện sớm một ngày rồi trực tiếp chạy tới trường quay nhưng không thấy Vu Hiểu Huyên đâu. Hỏi cấp dưới mới biết, thì ra hai ngày trước gia đình Vu Hiểu Huyên xảy ra chuyện nên cô đã về nước.

Hàn Dịch gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên, nhưng điện thoại cô cứ luôn tắt máy, nên anh lại gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, “Chị dâu, chị có biết Hiểu Huyên đang ở đâu không?”

Không biết ở bên kia Thẩm Thanh Lan nói gì mà sắc mặt của Hàn Dịch lập tức thay đổi. Sau khi gác máy, anh liền lái xe đến thẳng sân bay, mua vé chuyến bay sớm nhất để trở về nước.

Khi Hàn Dịch vội vã chạy tới nhà họ Vu thì Thẩm Thanh Lan là người mở cửa, “Chị dâu, Hiểu Huyên đâu?”

Thẩm Thanh Lan chỉ về phía phòng của Vu Hiểu Huyên, Hàn Dịch đi tới, gõ cửa một cái, “Vu Hiểu Huyên, anh đây, Anh là Hàn Dịch, em mở cửa đi.”

Bên trong không có bất kỳ động tĩnh gì.

“Ngày hôm qua, sau khi trở về từ bệnh viện thì cô ấy liền nhốt mình trong phòng.” Thẩm Thanh Lan đứng phía sau anh, buồn rầu nhìn cánh cửa phòng đóng chặt của Vu Hiểu Huyên.

Hàn Dịch cảm thấy cổ họng mình khô khốc, “Sao ba mẹ của Hiểu Huyên lại đột nhiên…” Anh vừa nhận được tin, ba mẹ của Vu Hiểu Huyên đã qua đời trong một vụ tai nạn vào hai ngày trước, Vu Hiểu Huyên cũng không kịp gặp ba mẹ lần cuối.

“Là tai nạn giao thông, tài xế xe tải lái xe trong lúc say rượu.”

Hai ngày trước, cha của Vu Hiểu Huyên là Vu Vĩ chở vợ ra sân bay, định sang nước F thăm con gái. Kết quả là xe chạy đến nửa đường, trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ thì đột nhiên một chiếc xe tải lớn từ hướng ngược lại đâm thẳng vào xe của Vu Vĩ, xe của họ bị xe tải lớn đâm phải, Vu Vĩ và vợ tử vong tại chỗ.

Sau đó mới biết được, lúc đó tài xế xe tải lớn kia lái xe trong lúc say rượu.

Hàn Dịch vẫn biết Vu Hiểu Huyên có một gia đình rất hạnh phúc, tình cảm của ba mẹ cô rất đằm thắm, cũng rất thương yêu đứa con gái duy nhất này. Ba mẹ đột ngột qua đời là cú sốc khó có thể chấp nhận được đối với Vu Hiểu Huyên.

Thẩm Thanh Lan đưa một chiếc chìa khóa cho Hàn Dịch, “Anh vào xem cô ấy một chút đi.”

Hàn Dịch nhận lấy chìa khóa, mở cửa đi vào phòng.

Trong phòng, Vu Hiểu Huyên ngồi dưới đất, mặt vô cảm ôm di ảnh của ba mẹ trong lòng.

“Hiểu Huyên.” Hàn Dịch ngồi xổm xuống, nhỏ giọng gọi cô, nhưng Vu Hiểu Huyên vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, Hàn Dịch ngồi xuống bên cạnh cô, dựa lưng vào tường.

“Hiểu Huyên, anh hiểu được tâm trạng của em, anh cũng từng mất đi người mà anh yêu thương nhất. Chắc em không biết được đâu, mẹ của anh đã mất lúc anh hai mươi tuổi, là bị nhân tình của ba anh làm tức chết.

Lúc đó anh đang ở nước ngoài du học, mãi cho đến khi từ nước ngoài trở về, anh thậm chí còn không thể gặp mặt mẹ anh lần cuối. Còn ba anh thì sao? Sau khi mẹ anh mất chưa được ba tháng thì ông ta đã vội vã đăng ký kết hôn với kẻ thứ ba đã làm mẹ anh tức chết, lại còn đưa người phụ nữ đó về nhà. Ông nội anh vì để xoa dịu bên nhà ngoại anh, bèn đuổi ba anh ra khỏi công ty, trước khi mất còn giao toàn bộ công ty cho anh quản lý. Ba anh vì muốn lấy lại công ty nên đã liên hợp với các cổ đông và nhân viên cấp cao trong công ty định đuổi anh ra khỏi công ty. Năm đó, anh chỉ mới hai mươi lăm tuổi.”

Hàn Dịch thấp giọng kể lại chuyện của mình, dù anh không biết Vu Hiểu Huyên có thể nghe được bao nhiêu.

“Thật ra ban đầu tình cảm của ba mẹ anh cũng rất tốt. Nhưng sau khi anh ra đời, bởi vì sinh non nên sức khỏe của anh rất yếu ớt, mẹ anh vì chăm sóc anh, đã dồn tất cả tinh lực lên người anh, không chú ý đến ba anh, ngay cả ba anh

ngoại tình cũng không biết. Từ nhỏ, anh đã sống trong một gia đình không hạnh phúc, thế nên so ra thì em may mắn hơn anh rất nhiều, ít nhất tình cảm của ba mẹ vẫn luôn rất tốt, rất yêu thương em. Còn anh, những người yêu thương anh đều đã rời bỏ anh mà đi rồi, chỉ có lại một đám người như hổ đói nhìn chằm chằm vào anh, lúc nào cũng chuẩn bị đá anh ra khỏi công ty, để ba ruột của anh thay thế anh."

Ánh mắt Vu Hiểu Huyên bỗng chuyển động.

"Năm anh hai mươi lăm tuổi, bởi vì ba anh liên thủ với nhân viên cấp cao của công ty định bãi nhiệm anh. Anh liền đuổi rất nhiều người không phục mình ra khỏi công ty. Lần đó, tập đoàn Hàn thị đã tổn thất nhân lực trầm trọng, suýt chút nữa đã không chống đỡ nổi nữa. Khi ấy, anh thường xuyên không ngủ suốt nhiều đêm liên tiếp để có thể nghĩ ra cách tốt nhất cứu vãn công ty, nhưng ba anh lại muốn lợi dụng hôn nhân của anh. Ông ta bí mật xếp đặt cho anh một mối hôn sự, điều kiện chính là 10% cổ phần của công ty đối phương. Ha ha, chắc là đối với ông ta, tác dụng của anh chỉ là để đổi lấy tiền, trong khi đó ông ta cũng không thiếu tiền. Ông nội anh giao công ty cho anh, nhưng cũng để lại cho ông ta một khoản tiền kếch xù đủ để ông ta sống hết nửa đời sau. Nhưng cho dù như vậy, ông ta vẫn cảm thấy không đủ."

Hàn Dịch dừng một lúc không nói gì nữa. Nhớ tới khoảng thời gian đó, ngay cả khi anh đã không còn chút tình cảm gì với ba anh, nhưng trái tim vẫn cảm thấy đau nhói.

"Sau đó thì sao?" Vu Hiểu Huyên mở miệng hỏi bằng giọng khàn khàn.

Đáy mắt Hàn Dịch lập tức hiện vẻ vui mừng, "Sau đó anh cho vị hôn thê đó

xem một trò hay, để cô ta tận mắt chứng kiến anh thân mật với một cô gái khác, thậm chí chuyện này còn lên trang đầu của các tạp chí giải trí. Cô ta bị mất mặt như vậy, tất nhiên cuộc hôn nhân này phải hủy bỏ, và danh tiếng của anh cũng được truyền đi từ đó."

"Sau đó em có biết ba anh thế nào không? Anh lên kế hoạch hại tình yêu chân chính của ông ta dính vào bài bạc, thua sạch hết tài sản ông nội anh để lại cho ông ta, khiến bọn họ chỉ có thể nhìn sắc mặt của anh mà sống."

"Vu Hiểu Huyên, anh là một người máu lạnh vô tình. Từ sau khi ông nội và mẹ anh qua đời thì trong lòng anh đã không còn thứ gọi là tình thân nữa. Anh căm hận thế giới này, từng phút từng giây, anh đều muốn hủy diệt tất cả, mãi cho đến khi em xuất hiện."

"Anh cũng không biết mình đã thích em từ lúc nào. Lần đầu tiên gặp nhau là lúc em và chị dâu đi xem mắt, khi đó anh và Hoành Dật ngồi cách hai người không xa, lúc đó bọn anh đều chú ý chị dâu, hoàn toàn không để ý đến sự có mặt của em. Anh thậm chí còn không nhớ được dáng vẻ của em trông như thế nào. Sau đó chị dâu gọi điện thoại cho anh, bảo anh nhận một thí sinh tham gia trong buổi tuyển chọn, kể từ đó anh mới chú ý đến em."

"Nói thật, em không phải là mẫu người anh thích. Gương mặt em không đủ đẹp, vóc người em cũng không đủ nóng bỏng, ngay cả tính tình cũng không tốt, hoàn toàn giống một con mèo hoang nhỏ giương nanh múa vuốt, lại còn có chút ngốc nghếch, bị người khác hãm hại mà cũng không biết."

"Thỉnh thoảng anh lại chú ý đến em, đến mức ngay cả trái tim mình bị đánh mất lúc nào cũng không biết, đến khi anh phát hiện ra thì em đã hoàn toàn

tiến vào nơi này rồi.” Nói đến đây, Hàn Dịch cầm lấy tay của Vu Hiểu Huyên dán lên ngực mình, để cho Vu Hiểu Huyên cảm nhận được nhịp tim anh.

“Vu Hiểu Huyên, anh đã không còn một người thân nào trên thế giới này nữa rồi, em có muốn làm người thân của anh hay không? Anh biết quá khứ của mình không được sạch sẽ, nếu như anh biết trước có một ngày anh sẽ thích em, thì anh nhất định sẽ thủ thân như ngọc vì em. Quá khứ anh không có cách nào thay đổi được, nhưng tương lai anh sẽ chỉ có một người phụ nữ duy nhất là em. Anh sẽ không để bi kịch của mẹ anh lặp lại với em. Anh sẽ cố gắng bù đắp, thay thế vị trí của ba mẹ em, khóc cùng em, cười cùng em, mang lại cho em mọi điều hạnh phúc mà em muốn, đến tận giây phút cuối cùng của cuộc đời. Cho nên, Vu Hiểu Huyên, em có bằng lòng để anh làm người thân của em, ở bên cạnh em cả đời không?”

Giọng nói của Hàn Dịch vô cùng dịu dàng, trầm thấp và rất nghiêm túc.

“Anh thật sự sẽ ở bên cạnh em cả đời sao?” Một lúc lâu sau, Vu Hiểu Huyên mới hỏi lại.

“Thật.” Hàn Dịch trả lời một cách chắc nịch.

“Hàn Dịch, ba mẹ của em đã mất rồi, bây giờ em không còn gì nữa rồi.” Vu Hiểu Huyên bật khóc, đây là lần đầu tiên cô khóc sau khi trở về từ bệnh viện.

Hàn Dịch ôm Vu Hiểu Huyên vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, “Không đâu, em còn có anh, sau này anh sẽ luôn ở bên cạnh chăm sóc em, tuyệt đối không rời bỏ em, anh sẽ cho em một gia đình, chúng ta sẽ sinh một đứa bé, anh sẽ cho em

một cuộc sống hoàn hảo như xưa.”

Vu Hiểu Huyên níu chặt áo của Hàn Dịch mà khóc òa. Thẩm Thanh Lan đứng ngoài cửa nhìn hai người đang cho nhau hơi ấm ở bên trong, rồi xoay người rời khỏi.

Đám tang của ba mẹ Vu Hiểu Huyên được tổ chức vào ba ngày sau. Trong ba ngày này, Hàn Dịch vẫn luôn ở bên cạnh Vu Hiểu Huyên, một bước cũng không rời, Vu Hiểu Huyên nói chuyện ít hơn trước rất nhiều, còn thường xuyên ngồi thẫn thờ một mình trong phòng, nhưng chí ít cô vẫn ăn chút đồ ăn.

Đám tang do Thẩm Thanh Lan và Phương Đồng và cả Hàn Dịch phụ giúp lo liệu. Ngày đó cũng không có nhiều người tới viếng, ngoài nhóm Thẩm Thanh Lan, họ hàng nhà họ Vu ra thì cũng chỉ có người thân trong nhà. Trong toàn bộ quá trình, Hàn Dịch đều ở bên cạnh chăm sóc Vu Hiểu Huyên, thậm chí còn lấy thân phận con rể trong nhà ra tiếp khách.

Khi đám tang kết thúc thì trời đã tối, Hàn Dịch vừa đi tiễn một nhóm họ hàng thân thích đến khách sạn trở về thì thấy có mấy người trông khá quen mắt ngồi trong phòng khách nhà họ Vu. Anh nhớ hình như hôm nay họ đã từng xuất hiện trong đám tang.

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi ngồi bên cạnh Vu Hiểu Huyên, vẻ mặt đau thương, “Hiểu Huyên, chúng ta cũng không ngờ lại xảy ra chuyện thế này. Cháu là con gái duy nhất của anh cả chị cả, nhất định phải chú ý giữ gìn sức khoẻ.”

Trên mặt Vu Hiểu Huyên không hề có biểu cảm gì, mấy ngày qua, tâm trạng của cô vẫn cứ ở mức thấp nhất. Ba mẹ đột ngột qua đời, Vu Hiểu Huyên đã phải cứng rắn gắng gượng lắm mới có thể tỉnh táo để lo liệu đám tang của ba mẹ.

Người phụ nữ này là thím hai của Vu Hiểu Huyên. Thấy cô không có phản ứng gì, bà ta liền liếc chú hai của cô ở đối diện một cái, “Hiểu Huyên, thím biết sự ra đi của anh cả chị cả là một cú sốc rất lớn đối với cháu. Nhưng cháu còn trẻ, con đường tương lai còn rất dài, coi như cháu không vì mình cũng nên vì ba mẹ của cháu mà tỉnh táo lại đi.”

Cuối cùng Vu Hiểu Huyên cũng ngước mắt lên nhìn người phụ nữ kia, “Cảm ơn thím hai quan tâm, cháu rất khỏe.”

Chú hai nháy mắt với thím hai một cái, sau đó thím hai liền nói, “Hiểu Huyên, từ nay về sau cháu chính là con của thím và chú hai cháu. Chú thím sẽ yêu thương cháu như con ruột của mình. Sau này cháu cứ đến ở với chú thím đi, phòng thím cũng chuẩn bị cho cháu xong cả rồi, ngay sát phòng chị họ cháu, như thế hai chị em các cháu có thể làm bạn với nhau.”

Sau khi nghe những lời này, Vu Hiểu Huyên chỉ nhìn thím hai mà không nói gì. Chú hai liếc vợ, “Hiểu Huyên, thím hai cháu nói rất đúng, sau này cháu chính là con gái của chú thím. Ngày mai cháu hãy theo chú thím về nhà luôn đi, sau này cả cháu và công ty của ba cháu, chú hai đều sẽ chăm lo thật tốt. Đến khi nào cháu lấy chồng thì công ty này sẽ dùng làm quà cưới cho cháu.”

Cuối cùng Vu Hiểu Huyên cũng có phản ứng, cô ngẩng đầu nhìn chú hai của mình, “Chú hai, ba cháu vừa mới mất, chú đã nóng lòng muốn cướp công ty

của ông ấy đến vậy sao? Sự chăm lo này của chú có phải quá khó coi rồi không?”

Sắc mặt chú hai tái mét, “Cái gì mà chú muốn cướp công ty của ba cháu chứ? Chú chỉ quản lý nó giúp cháu thôi, bây giờ cháu là ngôi sao lớn, làm sao có thời gian quản lý công ty? Công ty này là tâm huyết của ba cháu, chú không thể mở to mắt nhìn nó bị hủy được.”

Thím hai cũng gật đầu như giã tỏi, “Hiểu Huyên, cháu hiểu lầm rồi, chú thím không phải muốn cướp công ty của cháu. Công ty này là ba cháu để lại cho cháu, chú thím sao có thể giành? Chỉ là như chú hai cháu vừa nói đấy, chú thím chỉ quản lý giúp cháu một thời gian thôi, đến khi cháu lấy chồng thì nó sẽ là đồ cưới của cháu. Phụ nữ chúng ta lập gia đình, nếu không có chút đồ cưới theo mình thì sau này về nhà chồng sẽ bị bắt nạt đấy. Cháu là con gái duy nhất của anh cả chị cả, chú thím làm sao có thể nhẫn tâm để cháu bị người khác ức hiếp được.”

“Ha ha, quản lý giúp?” Vu Hiểu Huyên cười nhạt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chú hai và thím hai của mình, “Giao công ty cho hai người rồi, sau này cháu còn có thể lấy về được sao?”

Tính tình của chú thím hai mình thế nào, Vu Hiểu Huyên hiểu rất rõ. Trước đây khi ba cô còn sống, bọn họ đã nhòm ngó công ty nhà cô, thỉnh thoảng còn đến nhà xin ba cô cho chú hai vào công ty phụ giúp. Nếu không phải mẹ cô kiên quyết không đồng ý thì e rằng bây giờ chú hai đã vào công ty từ lâu rồi.

Cũng bởi vì như vậy nên gia đình chú hai rất ghét mẹ cô, bọn họ cho rằng nếu

không phải do mẹ cô ngăn cản thì bọn họ vào được công ty rồi.

“Hiểu Huyên, cháu nói cái gì vậy? Chú thím là ruột thịt, là người thân duy nhất trên đời của cháu mà. Cháu nói như vậy chẳng phải đau lòng cho chú hai hay sao?” Chú hai tỏ ra buồn bã.

Sắc mặt của thím hai cũng rất khó coi, cứ Vu Hiểu Huyên đã làm bà ta đau lòng vậy.

“Ai nói trên đời này Hiểu Huyên không còn người thân nào, tôi không phải là người sao?” Giọng nói lạnh lùng của Hàn Dịch từ ngoài cửa truyền vào, chú thím hai đồng loại quay ra nhìn thì thấy chàng trai hôm nay ở đám tang.

Hàn Dịch luôn ở bên cạnh chăm sóc Hiểu Huyên trong suốt đám tang, nên tất nhiên hai người họ cũng biết.

“Cậu là ai?” Chú hai quan sát Hàn Dịch một lượt rồi hỏi.

Hàn Dịch đi đến ở chỗ Hiểu Huyên, ngồi xuống bên cạnh cô, “Tôi là bạn trai của Vu Hiểu Huyên, sau này sẽ là chồng của cô ấy, người nhà của cô ấy cũng chính là tôi.”

“Trước giờ Hiểu Huyên làm gì có bạn trai. Chàng trai trẻ, làm người nên thành thật một chút đi.” Chú hai nhướng một bên mắt lên, ra vẻ nghiêm túc nói.

Người như ông ta, Hàn Dịch đã gặp nhiều rồi. Anh cười một tiếng, nhưng ánh mắt không hề có nét gì là vui vẻ, “Chú hai nói vậy là đúng không rồi, bây giờ sự nghiệp của Hiểu Huyên đang trên đà phát triển nên mới không công bố chuyện tình cảm ra bên ngoài. Tôi là bạn trai của Hiểu Huyên, chuyện này ba mẹ Hiểu Huyên cũng biết. Hai người không biết chứng tỏ hai người có quan hệ không tốt với gia đình Hiểu Huyên.”

Sắc mặt chú hai tái xanh. Nhưng không đợi ông mở miệng, Hàn Dịch đã nói tiếp, “Vừa rồi hai người nói muốn đón Hiểu Huyên về nhà ở, tôi thấy chuyện này không cần đâu. Tôi là bạn trai Hiểu Huyên, cho nên sau này tôi sẽ chăm sóc cô ấy. Nếu Hiểu Huyên không có thời gian quản lý công ty thì chúng tôi sẽ tìm người quản lý kinh doanh chuyên nghiệp về quản lý. Bọn họ là chuyên gia, dù sao cũng sẽ là tốt hơn những người không có chuyên môn như hai vị.”

Lời nói của anh không chút khách sáo, sắc mặt của hai vợ chồng chú thím hai rất khó coi. Nhưng nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Hàn Dịch, bọn họ lại không thể phản bác lại câu nào, chỉ có thể nhìn Vu Hiểu Huyên, “Hiểu Huyên, cháu xem xem cháu đã tìm phải một người đàn ông thế nào? Những lời này là tiếng người sao? Chú hai lo lắng cho cháu là xuất phát từ tấm lòng, kết quả lại bị cậu ta nói thành hạng người không ra gì. Nếu bị truyền ra ngoài thì chú thím sao còn mặt mũi gặp ai nữa?”

“Nếu chú hai và thím hai không phải là hạng người như vậy thì đã không nhòm ngó công ty nhà cháu ngay khi ba mẹ cháu mới vừa qua đời rồi. Chú hai thím hai đi về đi, chuyện của công ty cũng không phiền chú thím nhọc lòng. Cháu sẽ tìm quản lý chuyên nghiệp xử lý, tuyệt đối sẽ không để tâm huyết của ba cháu bị hủy hoại như vậy đâu.”

Sắc mặt thím hai cứng đờ, cố gượng cười, “Hiểu Huyên à, dù sao người quản lý chuyên nghiệp cũng là người ngoài, làm sao để tâm tới công ty bằng người trong nhà được? Bình thường chú hai cháu cũng không có chuyện gì làm, cứ để chú ấy giúp cháu quản lý chút chuyện trong công ty. Cháu cũng không cần trả lương, như vậy cháu chẳng những sẽ tiết kiệm được tiền, mà lại còn yên tâm hơn không phải sao.”

Vu Hiểu Huyên ngước mắt nhìn thẳng vào thím hai, “Nói tới nói lui, chú hai thím hai vẫn muốn quản lý công ty nhà cháu phải không? Vậy cháu cũng không ngại nói thẳng cho chú thím biết, cho dù cháu có bán công ty thì cũng sẽ không giao công ty cho hai người đâu, chú thím vẫn nên từ bỏ ý định này đi. Đúng rồi, quên nói cho chú thím biết, ba cháu đã lập di chúc từ hai năm trước rồi. Sau khi ba mẹ cháu mất thì toàn bộ tài sản đều sẽ thuộc về cháu, cho dù chú thím có muốn cùng cháu ra tòa thì cũng không có chút cơ hội nào đâu.”

Chú hai trực tiếp sa sầm mặt, tức giận nhìn Vu Hiểu Huyên, “Vu Hiểu Huyên, tốt xấu gì chú cũng là chú hai ruột của cháu. Cháu dám ăn nói với trưởng bối của mình như vậy sao?”

Vu Hiểu Huyên không cam lòng yếu thế, “Chú vẫn còn biết mình là trưởng bối sao? Vậy chú còn nhớ ba tôi là anh ruột của chú không? Ba tôi vừa qua đời, vậy mà các người đã vội vàng muốn cướp công ty của ba tôi đến thế sao. Các người đừng quên, trước đây công ty này là do một tay ba tôi gây dựng nên, một xu các người cũng không góp vào, bây giờ còn muốn hớt tay trên, có phải cho rằng tôi là kẻ ngốc không?”

“Giỏi! Giỏi lắm! Vu Hiểu Huyên, nếu mày đã không biết điều như thế thì cứ chờ đó mà xem.” Chú hai giận dữ bỏ đi, thím hai cũng hung dữ lườm Hàn Dịch một cái rồi nhanh chóng đuổi theo.

Vu Hiểu Huyên kiệt quệ ngồi xụi lơ xuống sô-pha, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Hàn Dịch lo lắng nhìn cô, “Hiểu Huyên, em không sao chứ?”

Vu Hiểu Huyên nhìn Hàn Dịch chằm chằm, khẽ nói, “Hàn Dịch, anh ôm em một cái đi. Em lạnh.”

Tim Hàn Dịch đau như bị ai cào xé, anh ôm thật chặt Vu Hiểu Huyên vào lòng, cảm nhận được sự run rẩy của cô, bèn nói, “Hiểu Huyên, đừng sợ, vừa rồi em rất dũng cảm. Sau này em hãy cứ dũng cảm, kiên cường như thế! Cho dù không dũng cảm cũng không sao, em còn có anh, em không phải đã đánh mất tất cả. Em hãy nhớ kỹ rằng bất kể sau cùng em có mất đi điều gì thì em vẫn còn có anh, tâm huyết của ba em anh sẽ thay em giữ gìn.”

Vu Hiểu Huyên gật đầu thật mạnh, vùi người vào lòng Hàn Dịch, không nói lời nào. Cô mệt mỏi quá, thật sự đã quá mệt mỏi rồi.

“Hàn Dịch, bây giờ em chỉ còn có anh, anh tuyệt đối không được phản bội em.” Vu Hiểu Huyên run giọng.

Hàn Dịch cười khẽ, “Đồ ngốc, anh vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội em.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 231: Xin tha thứ

Sau khi lo liệu đám tang ba mẹ Vu Hiểu Huyên xong, Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên rất nhớ Phó Hoành Dật nên liền đón xe đến quân khu thủ đô tìm anh. Trời đang đổ mưa, Thẩm Thanh Lan xuống xe, đứng dưới mưa chờ Phó Hoành Dật đến đón cô.

Lúc Phó Hoành Dật nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đứng dưới mưa, khuôn mặt anh lập tức sa sầm. Anh cầm ô che cho Thẩm Thanh Lan rồi trách mắng, "Sao ra ngoài mà cũng không mang ô, nếu ngã bệnh thì phải làm sao, bác sĩ Chung nói sức khỏe em bây giờ không thể bị cảm lạnh…"

Thẩm Thanh Lan đột nhiên ôm eo Phó Hoành Dật khiến anh im bặt. Nhận ra tâm trạng cô là lạ, anh liền hỏi, "Làm sao vậy, Thanh Lan, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Ba mẹ của Hiểu Huyên gặp tai nạn xe cộ qua đời rồi." Thẩm Thanh Lan nói, Phó Hoành Dật im lặng một chút rồi đưa tay ôm cô thật chặt.

Đợi đến lúc tâm trạng của Thẩm Thanh Lan khá hơn một chút, Phó Hoành Dật mới buông cô ra, dẫn cô về nhà ở tập thể. Sau khi Thẩm Thanh Lan tắm nước nóng rồi đi ra thì Phó Hoành Dật đã nấu xong canh gừng.

"Trước tiên uống bát canh gừng này đi, không thể để bị cảm được." Phó Hoành Dật chỉ chỉ bát canh gừng trên bàn rồi nói. Thẩm Thanh Lan ngoan ngoãn bưng bát lên, uống một hơi hết sạch.

http://tieulun.hopto.org

“Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?” Phó Hoành Dật nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Em không sao rồi, chỉ là vừa rồi bỗng nhiên nhớ tới bà nội nên có chút đa cảm thôi. Phó Hoành Dật, anh nghĩ có phải em càng ngày càng kỳ lạ không?” Lúc nói câu này, giọng điệu của Thẩm Thanh Lan tự giễu. Cô thật sự cảm thấy từ sau khi kết hôn với Phó Hoành Dật, cô liền trở nên rất quái lạ, động một chút là cảm thấy ưu sầu.

Phó Hoành Dật khẽ cười, “Lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung rồi, chuyện này có là gì? Hơn nữa, anh thật sự rất vui vì em bằng lòng chia sẻ tâm sự với anh. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc đi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Mấy ngày qua, cô quả thật đã mệt lả vì chuyện đám tang của ba mẹ Vu Hiểu Huyên rồi, nên chỉ nằm trên giường một lát đã chìm vào giấc ngủ.

Phó Hoành Dật chờ cô ngủ say mới gọi điện thoại cho Hàn Dịch để hỏi chuyện, sau đó lại quay về giường đắp kín chăn cho cô.

Lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh lại thì thấy Phó Hoành Dật đang ngồi bên bàn đọc, đánh chữ lạch cạch trên máy vi tính. Thấy cô tỉnh, anh liền khép máy lại, hỏi, “Tỉnh rồi à? Có đói bụng không?”

Thẩm Thanh Lan không trả lời anh mà lại hỏi, “Có phải em làm ảnh hưởng đến công việc của anh không?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Không, vừa rồi anh chỉ lên thời gian biểu kế hoạch huấn luyện thể chất thôi. Buổi tối muốn ăn mì hay ăn cơm?”

“Em muốn ăn mì tương đen.”

“Được, đợi anh một chút.” Phó Hoành Dật đi vào nhà bếp.

Chỉ chốc lát sau, Phó Hoành Dật liền bưng ra hai tô mì. Ăn mì xong, Thẩm Thanh Lan không ở lại quân khu mà về nhà họ Thẩm, vừa về đến thì nhìn thấy cả gia đình Thẩm Nhượng.

“Chị dâu, ba đã tỉnh lại chưa?” Thẩm Nhượng thấy Sở Vân Dung từ tầng trên đi xuống liền hỏi.

“Vẫn chưa.” Sở Vân Dung trả lời, thấy Thẩm Thanh Lan trở về, bà mỉm cười gọi, “Thanh Lan.”

Thẩm Thanh Lan chào Sở Vân Dung trước, sau đó mới nhìn về phía cả nhà Thẩm Nhượng, “Chú hai.” Cô lại nhìn thoáng qua Lư Nhã Cầm rồi gọi một tiếng thím hai.

Cách xưng hô của Thẩm Thanh Lan làm viền mắt Lư Nhã Cầm nóng lên. Đây là người đầu tiên trong nhà họ Thẩm thừa nhận thân phận của bà.

http://tieulun.hopto.org

“Ối.” Bà ấy kéo Thẩm Quân Trạch đứng bên cạnh, cậu ta liền dùng dằng gọi một tiếng “Chị họ.”

Thẩm Thanh Lan cũng không thèm nhìn cậu ta lấy một cái, vì cô dĩ nhiên không thể hòa nhã với kẻ đầu sỏ đã làm ông nội mình tức đến mức phải nằm viện.

“Mẹ, con lên xem ông nội đây.” Thẩm Thanh Lan nói một câu rồi đi thẳng lên tầng trên. Sắc mặt Thẩm Quân Trạch trông rất khó coi, cậu ta hung dữ trợn mắt nhìn theo bóng lưng Thẩm Thanh Lan.

Thật ra Thẩm lão gia vẫn chưa ngủ. Ông chỉ không muốn gặp gia đình Thẩm Nhượng mà thôi. Nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, ông liền cười nói, “Lan Lan, đến ngồi cạnh ông nội này.”

Thẩm Thanh Lan đi đến ngồi xuống bên cạnh Thẩm lão gia, “Ông nội, hôm nay ông cảm thấy thế nào?”

Thẩm lão gia cười hiền hòa, “Ông không sao, đã khỏe lại rồi, bạn của cháu sao rồi?”

“Chuyện trong nhà cậu ấy đã xử lý xong xuôi, nhưng cậu ấy vẫn rất sốc, e rằng phải một thời gian nữa mới lấy lại tinh thần được.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia thở dài một hơi, “Nếu cháu rảnh thì nên dành nhiều thời gian cho con bé hơn.”

Ông vẫn nhớ rõ Vu Hiểu Huyên, đó là một cô bé hay cười, rất hoạt bát cởi mở, không ngờ lại gặp chuyện như vậy.

“Vâng, cháu biết rồi.” Thẩm Thanh Lan sửa lại chăn cho Thẩm lão gia, “Ông nội, chú hai…”

Thẩm Thanh Lan chỉ mới nói hai chữ, Thẩm lão gia đã xua tay, “Đừng nhắc tới nó, bảo cả nhà nó đi đi.”

Thẩm Thanh Lan khẽ mím môi, cô biết Thẩm lão gia càng biểu hiện như vậy, chứng tỏ trong lòng càng để tâm đến chú hai, “Ông nội, lần này khó khăn lắm gia đình chú hai mới trở về, ông thật sự không muốn gặp họ sao?”

“Bảo chúng nó đi đi.” Thẩm lão gia dời mắt đi chỗ khác, nhìn lên di ảnh của vợ trên tường, lạnh nhạt nói.

Lúc Thẩm Thanh Lan xuống tầng, gia đình Thẩm Nhượng vẫn chưa rời đi, “Chú hai, ông nội nói ông không muốn gặp chú, mọi người về đi thôi.”

Toàn bộ ánh sáng trong mắt Thẩm Nhượng vụt tắt, Lư Nhã Cầm thấy chồng thế này cũng rất buồn. Trong lòng càng thấy hối hận vì trước đây đã đồng ý theo Thẩm Nhượng rời khỏi thủ đô. Nếu khi đó bà không ở bên cạnh Thẩm

Nhượng, thì bây giờ ông đã không phải sống khó khăn thế này.

Lư Nhã Cầm đứng lên, khẩn cầu Sở Vân Dung, “Chị dâu, chị cho em đi lên thăm ông cụ một chút đi, em chỉ muốn nói với ông mấy câu thôi, tuyệt đối sẽ không làm ông kích động đâu, được không?”

Sở Vân Dung rất khó xử.

“Được.” Thẩm Thanh Lan bỗng lên tiếng. Lư Nhã Cầm mừng rỡ, cảm kích nhìn Thẩm Thanh Lan.

“Lan Lan, cháu mang cô ta lên đây làm gì?” Thẩm lão gia vừa thấy Lư Nhã Cầm thì sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Lư Nhã Cầm luống cuống đứng yên tại chỗ, nhìn Thẩm lão gia rồi bỗng nhiên quỳ xuống đất, “Lão gia, tất cả mọi sai lầm đều là lỗi của con, xin người đừng trách Thẩm Nhượng nữa.”

Thẩm Thanh Lan không ngờ bà ấy sẽ làm đến thế này nên hơi cau mày. Cô cực kỳ không thích người khác động một chút là quỳ xuống, Thẩm lão gia cũng nhíu mày lại, “Cô đứng lên.”

Lư Nhã Cầm vẫn không chịu đứng dậy, “Lão gia, con biết con không xứng với Thẩm Nhượng, năm đó nếu không phải tại con thì Thẩm Nhượng đã có một tiền đồ tươi sáng rồi. Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của con, là con sai, là

con không tốt, nhưng bây giờ nếu người muốn trách thì cứ trách một mình con. Mấy năm qua Thẩm Nhượng sống cũng không dễ dàng, tuy rằng anh ấy không quay về, nhưng không có giây phút nào không nghĩ tới người nhà. Lão gia, thời gian của Thẩm Nhượng không còn nhiều nữa, người hãy tha thứ cho anh ấy đi, Con không muốn anh ấy cuối cùng vẫn phải mang theo sự tiếc nuối ra đi.” Lư Nhã Cầm nước mắt giàn giụa.

Thẩm lão gia và Thẩm Thanh Lan nghe thế thì liền biến sắc. Thẩm lão gia nhìn chằm chằm Lư Nhã Cầm, “Lời vừa rồi cô nói là có ý gì, cái gì mà thời gian của Thẩm Nhượng không còn nhiều nữa?”

Lư Nhã Cầm càng khóc dữ hơn, “Nửa năm trước, Thẩm Nhượng anh ấy đi kiểm tra thì phát hiện mắc ung thư gan, bây giờ tế bào ung thư đã di căn rồi, bác sĩ nói thời gian của anh ấy không còn nhiều nữa.”

Sắc mặt của Thẩm lão gia trong nháy mắt trắng bệch. Nếu không phải đang ngồi trên giường, chỉ sợ lúc này ông đã đứng không vững nữa. Thẩm Thanh Lan vội vàng đi đến vỗ ngực ông, “Ông nội.”

Khó khăn lắm Thẩm lão gia mới hoàn hồn, nhưng vẫn không thể tin được, “Những lời cô vừa nói đều là sự thật?”

Lư Nhã Cầm vừa khóc vừa gật đầu, nếu như có thể, bà thà rằng mình chỉ đang lừa gạt Thẩm lão gia.

Thẩm lão gia im lặng, một lúc lâu sau mới xua tay, “Gọi nó vào đi.”

Lư Nhã Cầm nghe vậy thì rất vui mừng, “Cảm ơn lão gia, cảm ơn người.”

Thẩm Nhượng biết cuối cùng Thẩm lão gia cũng đồng ý gặp mình liền vội vã lên tầng trên. Ông cụ đã chuyển từ giường xuống ngồi xe lăn, đưa lưng về phía ông.

Trong phòng chỉ có Thẩm lão gia và Thẩm Nhượng.

“Ba.” Thẩm Nhượng gọi một tiếng.

“Quỳ xuống.” Thẩm lão gia ra lệnh, Thẩm Nhượng hơi sửng sốt.

“Tôi bảo anh quỳ xuống.” Giọng nói của Thẩm lão gia rất nghiêm túc. Thẩm Nhượng hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn quỳ xuống.

Thẩm lão gia xoay người lại, nhìn Thẩm Nhượng đang quỳ dưới đất, “Biết mình sai ở đâu không?”

“Ba, là con bất hiếu, con không nên bỏ đi biền biệt suốt hai mươi năm, không lo nghĩ đến ba và mẹ.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm lão gia nhìn Thẩm Nhượng, ánh mắt sắc bén, “Anh quả thật bất hiếu, lại vì một người phụ nữ mà vứt bỏ trách nhiệm của mình, vứt bỏ gia đình mình. Thẩm Nhượng, từ nhỏ tôi đã dạy anh thế nào?”

Thẩm Nhượng im lặng không nói.

“Thẩm Nhượng, anh nhìn di ảnh của mẹ anh rồi nói cho tôi nghe xem, anh có cảm thấy có lỗi với kỳ vọng và dạy dỗ của tôi và mẹ anh dành cho anh hay không?”

Thẩm lão gia chỉ vào di ảnh của vợ trên tường, khẽ nói.

Thẩm Nhượng ngẩng đầu nhìn di ảnh của mẹ mình, hốc mắt thoáng chốc đã đỏ ửng, “Ba, con xin lỗi.”

“Anh thật sự có lỗi với tôi, nhưng anh lại càng có lỗi với mẹ anh hơn. Đến giây phút cuối cùng bà ấy vẫn còn lẩm bẩm tên con trai út của mình, nhưng còn anh thì sao, lúc đó anh đang ở đâu?”

“Thẩm Nhượng, từ nhỏ anh đã rất thông minh, anh xuất sắc hơn anh cả của mình. Cũng bởi vì vậy nên tôi mới xin chú Phó của anh gả Tĩnh Đình cho anh, nhưng anh đã làm gì? Anh đến nhà người ta làm Tĩnh Đình mất mặt. Tĩnh Đình từ nhỏ đã kiêu ngạo, anh nói xem thể diện của một cô gái như nó biết đặt ở đâu? Anh nói xem mặt mũi của chú Phó anh biết đặt ở đâu? Anh nói xem mặt mũi của mẹ anh biết đặt ở đâu? Thể diện của Thẩm Nguyên Dịch tôi cũng bị anh làm mất hết cả rồi!”

Thẩm Nhượng im lặng, chuyện trước đây quả thật là ông có lỗi với Phó Tĩnh Đình, ông rất hổ thẹn với bà ấy, “Ba, con biết mình nợ cô ấy. Kiếp này là con hồ đồ, kiếp sau con nhất định sẽ bù đắp cho cô ấy.”

“Kiếp sau, ai quan tâm đến kiếp sau của anh? Thẩm Nhượng, anh đã làm uổng phí mọi công sức dạy dỗ của tôi và mẹ anh rồi.”

“Ba, con xin lỗi.”

Thẩm lão gia thở hổn hển, “Thẩm Nhượng, tôi hỏi anh, bây giờ anh về đây làm gì? Bởi vì anh sắp chết nên mới muốn quay về, để lão già tôi phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh phải không?”

Thẩm Nhượng lập tức ngẩng đầu lên, ngạc nhiên hỏi, “Ba, ba biết rồi sao?” Suy nghĩ một lúc, ông liền hiểu ra, chắc là Lư Nhã Cầm đã nói cho Thẩm lão gia biết.

“Tôi quả thực là đã biết rồi. Thẩm Nhượng, anh giỏi lắm, anh đúng là một đứa con có hiếu, anh còn biết trở về để tôi nhìn mặt anh lần cuối, để tôi biết anh còn sống hay đã chết, đúng không?”

Thẩm Nhượng tiến tới vài bước, đi đến trước mặt của Thẩm lão gia, “Ba, con sai rồi, ba đánh con cũng được, mắng con cũng được, nhưng tuyệt đối đừng tức giận. Sức khỏe của ba không được kích động đâu.”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 232: Gây chuyện (1)

“Tôi chết chẳng phải sẽ như ý anh sao? À, Có phải anh thấy tôi chưa chết, nên mới trở về kiếm chuyện chọc tức tôi phải không?”

“Ba, sao ba lại nói những lời trái lòng như vậy chứ!”

Hai cha con nói chuyện ở trong phòng, còn Thẩm Thanh Lan và Lư Nhã Cầm thì đứng ngoài cửa phòng. Thẩm Thanh Lan có thể nghe rõ tiếng mắng chửi của Thẩm lão gia, nhưng cô không đi vào. Lư Nhã Cầm lo lắng cho chồng, nhưng cũng biết bây giờ không nên đi vào.

Bà nhìn sang Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, chuyện hôm nay rất cảm ơn cháu, cũng thật sự rất xin lỗi về việc làm của Quân Trạch ngày hôm đó, là do thím không biết cách dạy dỗ nó.”

Thẩm Thanh Lan hoàn toàn không thèm để tâm đến thái độ của Thẩm Quân Trạch. Hôm nay cô giúp Lư Nhã Cầm cũng không phải vì bà ta, mà là vì Thẩm lão gia. Hai ngày trước cô đã biết được bệnh tình của Thẩm Nhượng, nhưng đúng lúc Vu Hiểu Huyên xảy ra chuyện, nên cô đành tạm gác chuyện này sang một bên.

“Cháu làm vậy không phải vì thím.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

http://tieulun.hopto.org

“Thím biết, nhưng thím vẫn phải cảm ơn cháu.” Lư Nhã Cầm mỉm cười.

Thẩm Thanh Lan cũng vừa biết được, thì ra trước đây Thẩm Nhượng lại từng đính hôn với Phó Tĩnh Đình. Nhưng không biết năm đó Phó Tĩnh Đình gả cho Cố Bác Văn có liên quan gì đến chuyện từ hôn với Thẩm Nhượng không?

Nghe Thẩm lão gia nói thì hình như trước đây chuyện này đã rất ồn ào, đến nỗi hai nhà gần như đoạn tuyệt quan hệ. Nhưng nhìn thái độ của Phó lão gia đối với cô, và cả thái độ của Phó Tĩnh Đình, thì không thể nào đoán được trước đây nhà họ Thẩm và nhà họ Phó lại từng xảy ra chuyện không vui như vậy.

Thẩm Thanh Lan thấy trong phòng dần dần yên tĩnh lại nên mới xoay người, đi xuống tầng dưới. Dù sao họ cũng là cha con, làm gì có chuyện thù dai, huống chi bây giờ thời gian còn lại của Thẩm Nhượng không còn nhiều nữa.

Thẩm Thanh Lan rời khỏi nhà họ Thẩm liền đến nhà họ Phó, cô muốn hỏi Phó lão gia về chuyện năm đó, chỉ tiếc là rất không đúng lúc. Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình đều không có ở nhà, nên cô đành phải để chuyện này sang một bên.

Suy đi nghĩ lại, Thẩm Thanh Lan quyết định lái xe thẳng về Giang Tâm Nhã Uyển. Có điều, khi đến cửa tiểu khu cô lại thấy một dáng người quen thuộc, ánh mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, miễn cưỡng hạ cửa sổ xe xuống, nhìn người trước mắt hỏi, “Sao bà lại ở đây?”

http://tieulun.hopto.org

Người nọ mỉm cười, “Tôi đặc biệt đến đây để tìm cô, có thời gian cùng ăn một bữa cơm không?”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, nhìn người trước mắt rồi mở cửa xe ra, “Lên đây đi.”

Thẩm Thanh Lan và Tần Nghiên ngồi trong phòng ăn. Nhìn người phụ nữ đối diện, đến lúc này cô vẫn không hiểu Tần Nghiên tìm cô để làm gì.

Tần Nghiên nhìn Thẩm Thanh Lan, nét mặt hiền hòa, trên mặt tựa hồ còn có chút áy náy, “Thẩm tiểu thư, thật ra hôm nay tôi đến tìm cô chỉ là muốn tâm sự với cô thôi.”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày.

“Thẩm tiểu thư có quan hệ rất tốt với Nhan Tịch phải không?”

“Chuyện này có vấn đề gì sao?”

Tần Nghiên mỉm cười, “Thẩm tiểu thư hiểu lầm rồi, tôi chỉ hỏi chút chuyện mà thôi, nếu đã thân thiết với Nhan Tịch thì chắc Thẩm tiểu thư cũng biết, Nhan Tịch có chút hiểu lầm về tôi. Con bé Nhan Tịch này hay cất giấu buồn bực ở trong lòng, nếu Thẩm tiểu thư có thời gian thì mong cô quan tâm đến con bé nhiều hơn.”

http://tieulun.hopto.org

Dường như cũng biết mình không có tư cách nói lời những lời này, Tần Nghiên lại tỏ vẻ hơi mất tự nhiên, “Nhan Tịch không có nhiều bạn bè lắm, tôi là thấy con bé luôn sẵn lòng tâm sự mọi chuyện với cô, nên mới đến nhờ cô chuyện này. Tôi thật sự không có bất cứ ý đồ xấu gì với Nhan Tịch cả.”

Thẩm Thanh Lan không đáp lại Tần Nghiên. Cô thấy sự quan tâm người phụ nữ này đối với Nhan Tịch rất kỳ lạ, cô biết người phụ nữ trước mắt là mẹ ruột Tần Mộc, nhưng ngoài việc có thể tìm thấy được hình bóng Tần Mộc từ trên gương mặt của bà ta ra, thì cô không tìm ra được bất cứ điểm tương đồng nào nữa.

“Chuyện của Nhan Tịch, tất nhiên tôi sẽ tự để tâm đến.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói một câu rồi đứng dậy định rời đi.

“Thẩm tiểu thư, tôi nghe nói cô có quen biết với một người tên Tần Mộc phải không?” Tần Nghiên vội hỏi một câu. Thẩm Thanh Lan lập tức dừng bước, lại ngồi xuống lần nữa.

Cô nhìn Tần Nghiên, ánh mắt dò xét, “Sao bà biết tôi có quen một người tên Tần Mộc?” Chuyện này cô chỉ nói cho Nhan Tịch, mà với quan hệ của Nhan Tịch và Tần Nghiên thì cô tin cô ấy sẽ không thể nói với bà ta những chuyện này.

Nét mặt Tần Nghiên cứng đờ, mất tự nhiên cười cười, “Có lẽ Thẩm tiểu thư không biết, tôi có một đứa con gái tên là Tần Mộc, đã mất tích từ khi còn nhỏ. Tôi nghe nói trong buổi triển lãm tranh của Thẩm tiểu thư có một bức tranh, bức tranh này vẽ một cô bé có dáng vẻ rất giống Tần Mộc con gái tôi,

nên tôi đoán có phải Thẩm tiểu thư quen biết con gái của tôi hay không. Nếu Thẩm tiểu thư thật sự biết con gái của tôi đang ở đâu, xin Thẩm tiểu thư hãy nói cho tôi biết.”

Lời giải thích này rất hợp lý, rất phù hợp với vẻ mặt khẩn thiết của Tần Nghiên, càng ra dáng một người mẹ một lòng một dạ muốn tìm lại con gái.

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan trông rất khó đoán, “Tôi đúng là có quen với một người tên Tần Mộc. Cô ấy là cô nhi, từ nhỏ đã bị người nhà bỏ rơi trong cô nhi viện, nhưng sau một lần bệnh nặng không thể qua khỏi thì đã mất rồi.”

“Đã chết rồi?” Tần Nghiên tỏ ra kinh ngạc, cứ như không thể tin được lời nói của Thẩm Thanh Lan, “Không, không đâu, con gái của tôi không chết, người cô nói kia chắc chắn không phải là con gái của tôi.”

Tần Nghiên đứng dậy, nụ cười trên mặt hết sức miễn cưỡng, “Thẩm tiểu thư, hôm nay quấy rầy cô rồi, tôi đi trước đây.”

Thẩm Thanh Lan nhìn bóng lưng bà ta rời khỏi, đáy mắt cô hiện lên tâm tình khó hiểu.

Mà Thẩm Thanh Lan cũng không nhìn thấy lúc Tần Nghiên xoay người đi, khuôn mặt của bà ta lập tức chẳng còn chút đau thương và khó tin nào nữa, mà chỉ là sự khó chịu.

Ban đầu bà ta chỉ định thăm dò qua loa, không ngờ Thẩm Thanh Lan lại phản ứng nhanh như vậy. Tần Nghiên thầm nghĩ, xem ra vẫn phải bắt đầu từ phía Nhan Tịch rồi.

***

Mấy ngày nay, Hàn Dịch vẫn không về nhà, cũng không đến công ty, nếu không ở nhà với Vu Hiểu Huyên thì cũng là giúp cô xử lý chuyện trong nhà.

Do hai năm trước Vu Vĩ đã lập di chúc nên thật ra chuyện phân chia tài sản trong nhà cũng không có bất kỳ vấn đề gì. Toàn bộ đều thuộc về Vu Hiểu Huyên, chú hai và thím hai Vu Hiểu Huyên không cam tâm nên muốn gây chuyện, nhưng đứng trước bộ phận pháp lý của tập đoàn Hàn thị, họ cũng chỉ có thể lặng lẽ chịu thua.

Biết Vu Hiểu Huyên không hiểu chuyện quản lý công ty, nên Hàn Dịch lại đặc biệt tìm cho cô một quản lý chuyên nghiệp, đáng tin cậy để quản lý công ty thay cô.

Tâm trạng của Vu Hiểu Huyên mấy ngày qua vẫn rất kém. Ngoài Hàn Dịch, Thẩm Thanh Lan và Phương Đồng ra thì cô không muốn gặp ai nữa. Linda cũng biết cô vừa mất ba mẹ nên đã giúp cô hoãn lại mọi lịch trình, để cô nghỉ ngơi một thời gian.

“Hiểu Huyên, chuyện trong nhà đã thu xếp xong cả rồi, ở công ty anh cũng đã mời quản lý chuyên môn về xử lý, tuyệt đối sẽ không khiến tâm huyết của ba em bị mai một đâu.” Hàn Dịch nhìn Vu Hiểu Huyên, dịu dàng nói.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên đang ngồi ngẩn người trên sân thượng, dạo này cô vẫn luôn trong trạng thái như vậy, cứ hay ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời.

Một lúc sau, tiêu cự ánh mắt Vu Hiểu Huyên mới tập trung lên mặt Hàn Dịch, khẽ cong môi, nhẹ nhàng nói một tiếng "Cảm ơn anh."

"Hiểu Huyên, người chết không thể sống lại, những lời thế này anh cũng không muốn nói ra, vì anh biết cảm giác mất đi người thân là như thế nào. Anh cũng hiểu được tâm trạng của em, bây giờ em có thể đau khổ, có thể gào khóc, cho dù thế nào cũng được. Nhưng anh chỉ cho em ba ngày, ba ngày sau, em nhất định phải tỉnh táo lại, tương lai của em còn rất dài, anh không muốn nhìn thấy cuộc đời em vừa mới bắt đầu đã phải kết thúc."

"Hàn Dịch, em còn có tương lai sao?"

"Đương nhiên rồi, tương lai của em không chỉ có mình em mà còn có anh, sau này còn có cả con của chúng ta nữa. Những điều ba mẹ em không thể tiếp tục làm cùng em, anh đều sẽ cùng em hoàn thành nó."

Vu Hiểu Huyên cúi đầu, không nói gì, nhưng tay cô lại nhẹ nhàng kéo lấy tay Hàn Dịch, như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

Hàn Dịch nhìn dáng vẻ u buồn của cô, trong lòng rất khó chịu, suy nghĩ một lúc, anh quyết định dẫn Vu Hiểu Huyên đi ra ngoài giải sầu, Vu Hiểu Huyên tuy không muốn nhưng cuối cùng vẫn bị Hàn Dịch ép đi.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch chỉ tùy tiện mua hai tấm vé rồi cùng Vu Hiểu Huyên lên đường.

***

Hôm nay Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục có hẹn cùng nhau ăn trưa, thấy sắp đến giờ nên cô định xuất phát đi tìm Thẩm Quân Dục, nhưng mới vừa ra khỏi văn phòng cô đã thấy trợ lý vội vàng đi tới, "Tổng Giám đốc, không xong rồi, công trường số 3 xảy ra chuyện rồi."

Sắc mặt của Ôn Hề Dao lập tức biến đổi, "Đã xảy ra chuyện gì?" Vừa nói cô vừa đi về phía thang máy.

"Sáng sớm hôm nay ở công trường số 3 có một công nhân ngã từ trên lầu xuống, tử vong tại chỗ."

"Tại sao lại xảy ra sự việc thế này, chẳng phải tôi đã nhấn mạnh rất nhiều lần an toàn là trên hết sao?" Gương mặt xinh đẹp của Ôn Hề Dao giận đến tái đi, công trường số 3 là một mảnh đất mà tập đoàn quốc tế Tân Hòa mua vào mấy năm trước, lúc đó đã tốn một khoản tiền rất lớn, mảnh đất này dựa vào núi và ở gần sông nên chẳng những có phong cảnh đẹp, mà phong thuỷ cũng rất tốt, Tập đoàn quốc tế Tân Hòa muốn biến nơi này trở thành một khu nhà cao cấp nổi tiếng ở thủ đô. Hạng mục này đã khởi công vào năm ngoái, đây là hạng mục trọng điểm trong suốt hai năm qua của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa. Khi Ôn Hề Dao vừa tiếp quản thì đã hiểu được tầm quan trọng của hạng mục này nên cô hết sức kỳ vọng vào tương lai của nó. Dù sao ở thủ đô cũng chẳng có gì nhiều ngoài đám nhà giàu.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng, người càng giàu có thì càng có nhiều kiêng kị trong chuyện phong thuỷ, vì vậy đây có thể nói là một một tai nạn có ảnh hưởng rất xấu đến mảnh đất này. Mặc dù bây giờ công trình vẫn chưa hoàn thành, chỉ đang trong giai đoạn xây dựng, nhưng một khi chuyện này truyền ra ngoài thì cho dù công trình xây xong cũng sẽ không có ai đến mua nó. Điều này cũng có nghĩa là những kế hoạch trong hai năm qua của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa cùng số tiền vốn mười mấy tỷ đổ vào đều sẽ tan thành mây khói, tổn thất này ngay cả Tập đoàn quốc tế Tân Hòa cũng khó mà gánh nổi.

Ngay từ đầu đã có rất nhiều nhân viên cấp cao và cổ đông trong công ty bất mãn với việc Ôn Hề Dao vào đây bằng cửa sau, nên nếu để họ nắm được nhược điểm này của cô, thì chắc chắn sẽ dồn cô vào chỗ chết, đá cô ra khỏi công ty vẫn còn là nhẹ.

Ôn Hề Dao vội vã gọi cho Thẩm Quân Dục một cú điện thoại, nhưng không ai nghe máy. Cô đành phải gọi điện thoại cho Dư Bân - trợ lý của Thẩm Quân Dục, nói rằng buổi trưa cô có một chuyện quan trọng nên không cùng ăn cơm được.

Đến khi Thẩm Quân Dục rời khỏi phòng họp thì liền gọi điện thoại lại cho Ôn Hề Dao. Sau khi biết chuyện đã xảy ra, anh cũng ý thức được chuyện này thật sự rất khó giải quyết, “Cần anh giúp gì không?”

Ôn Hề Dao lắc đầu, “Tạm thời không cần, em sẽ đến đó tìm hiểu tình hình trước, hôm nay xin lỗi nhé, cho anh leo cây rồi.”

“Chuyện này không vội, nếu em có vấn đề gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể

gọi điện thoại cho anh. Trên đường đi nhớ mua một ít đồ ăn lót dạ trước, đừng để bị đói.” Thẩm Quân Dục căn dặn.

Ôn Hề Dao mỉm cười gật đầu, “Được.”

Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Ôn Hề Dao lập tức biến mất, cô đến bệnh viện trước. Vừa vào bệnh viện, cô đã nghe thấy tiếng khóc lóc dữ dội, trợ lý vừa nhìn đã nhận ra người phụ nữ đang ở khóc chính là vợ của người công nhân gặp chuyện không may kia.

“Tổng Giám đốc, người nhà của công nhân gặp nạn đang ở đằng kia.” Trợ lý chỉ về phía phát ra tiếng khóc, Ôn Hề Dao liền đi thẳng đến.

Người phụ nữ đó đang kéo bác sĩ không chịu buông tay, “Bác sĩ, cô mau cứu chồng tôi đi, xin cô hãy cứu chồng tôi đi.”

Nét mặt của bác sĩ rất khó xử, cô cũng muốn cứu người, nhưng khi nạn nhân được đưa tới bệnh viện thì đã qua đời rồi, cô đâu có cách nào làm cho người chết sống lại được.

“Tôi có thể hiểu được tâm trạng của chị, nhưng người đã chết không thể sống lại, chồng chị khi được đưa đến đây thì đã không còn hô hấp và nhịp tim nữa rồi.”

Người phụ nữ kia vẫn không chịu buông tay, “Bác sĩ, chúng tôi có tiền mà,

chỉ cần cô có thể cứu sống chồng tôi thì tốn bao nhiêu tiền tôi cũng chịu.”

Bác sĩ thật sự không biết làm sao, cô nhìn những người đang vây xem xung quanh, trong đám đông có người nhỏ giọng bàn tán, nhưng lại không có ai đi tới kéo người phụ nữ này ra giúp cô.

Ôn Hề Dao đang đứng nhìn một lúc thì bước tới, kéo tay người phụ nữ kia ra, “Bà đừng làm khó bác sĩ nữa, chồng của bà đã mất rồi, cho dù bà có kéo bác sĩ không buông thì ông ấy cũng không thể sống lại được.”

Bác sĩ cảm kích nhìn Ôn Hề Dao một cái, nhân lúc người phụ nữ kia chưa kịp hoàn hồn thì nhanh chóng tránh khỏi bà ta, cô đã bị người phụ nữ này quấn lấy lâu lắm rồi.

“Cô là ai?” Người phụ nữ bị Ôn Hề Dao kéo lại nên đành trơ mắt nhìn bác sĩ rời đi, lửa giận của bà ta lập tức lan sang người Ôn Hề Dao.

“Tôi là Tổng Giám đốc của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa, tôi họ Ôn, tôi đến là để giải quyết chuyện của chồng bà.” Ôn Hề Dao trả lời.

Sắc mặt của người phụ nữ kia thoáng chốc liền thay đổi, “Thì ra cô là người hại chết chồng tôi. Các người là bọn thương nhân lòng dạ hiểm độc, vì kiếm tiền mà coi thường tính mạng của người khác, các người sẽ chết không được tử tế.”

Người phụ nữ kia nhào lên định đánh Ôn Hề Dao nhưng bị trợ lý ngăn lại, “Tổng Giám đốc, cô đi trước đi, ở đây cứ giao lại cho tôi.”

Ôn Hề Dao cau mày, nhìn người phụ nữ điên cuồng trước mặt, nói: “Chồng bà tự ý làm trái quy định, không thắt dây an toàn nên mới ngã từ trên cao xuống.” Trên đường đến đây Ôn Hề Dao đã gọi điện thoại cho người quản lý công trường xác nhận chuyện này.

“Cô nói dối, chồng tôi làm nghề này nhiều năm như vậy, từ trước đến nay đều luôn cẩn thận, chưa từng để xảy ra sự cố nào. Vậy mà chỉ vừa đến chỗ của các người một tháng thì đến cả tính mạng cũng không còn. Cô lại dám nói không phải là trách nhiệm của các người ư.”

“Tôi thật sự không nói dối, có rất nhiều người ở hiện trường thấy được, bọn họ đều có thể làm chứng. Nếu bà không tin thì bây giờ chúng ta có thể tìm cảnh sát đến để đối chất.”

Người phụ nữ kia bị trợ lý ngăn cản nên không đánh được Ôn Hề Dao, vẻ mặt bà ta càng tức tối hơn, “Bọn họ đều là người của cô, nên đương nhiên các người sẽ nói giúp cho người nhà rồi.”

Nói lý với người phụ nữ này không có tác dụng, Ôn Hề Dao lại nhìn những người vây xem xung quanh một lượt, “Ở đâu còn có người thân khác của nạn nhân không?”

Không có ai trả lời cô, còn người phụ nữ kia vẫn cứ mắng chửi Ôn Hề Dao, lời lẽ vô cùng thô tục khó nghe, ngay cả những người xung quanh nghe thấy

cũng cảm thấy tức thay. Nhưng vẻ mặt Ôn Hề Dao lại không có bất kỳ biểu cảm gì, cứ như người bị chửi không phải là mình vậy.

Thấy người phụ nữ vẫn ồn ào, lại không biết lý lẽ, Ôn Hề Dao cũng lười phí lời với bà ta, bèn nói với trợ lý một câu, “Những chuyện còn lại ở chỗ này giao cho cô, bây giờ tôi sẽ đến công trường.”

Trợ lý gật đầu, đây không phải là lần đầu tiên cô gặp phải mấy chuyện thế này, nên dĩ nhiên tự có biện pháp ứng phó.

Người phụ nữ kia không muốn để Ôn Hề Dao đi, nhưng không tránh được người trợ lý nên thuận tay giật lấy túi xách của một người đứng xem rồi ném về phía Ôn Hề Dao. Ôn Hề Dao bị ném trúng đầu, đau đến mức hít một hơi lạnh. Cô xoay người, lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia, “Chồng bà mặc dù chết do không tuân thủ nguyên tắc lao động, song tôi chưa từng có ý phớt lờ chuyện này, thế nhưng nếu bà cứ cố tình gây sự thì tôi sẽ giải quyết theo trình tự pháp luật, để pháp luật phán quyết xem rốt cuộc chúng tôi phải chịu bao nhiêu trách nhiệm.”

Đáy mắt của người phụ nữ kia lóe lên vẻ chột dạ, thật ra thì trước kia chồng của bà ta đã từng nhiều lần không tuân theo nguyên tắc lao động, làm việc trên cao nhưng lại không dùng bất cứ biện pháp bảo hộ an toàn nào, nên từng bị đuổi khỏi công trường rất nhiều lần. Đây là đơn vị xây dựng ông ta vừa tìm được một tháng trước, không ngờ lần này lại xảy ra chuyện. Chồng bà ta là trụ cột gia đình, nên dù người phụ nữ này tuy cũng đau lòng nhưng vẫn muốn lấy được một số tiền bồi thường lớn hơn, bằng không thì sau này gia đình bà ta biết sống sao? Thấy Ôn Hề Dao tức giận, bà ta lập tức không dám gây chuyện nữa.

Ôn Hề Dao vừa rời khỏi bệnh viện vừa xoa xoa sau ót, hình như đã sưng lên, cô không dám xoa nữa, mà lái xe thẳng đến công trường. Không ngờ công trường còn ồn ào hơn ở bệnh viện, vừa xuống xe cô đã nhìn thấy một đám đông vây kín trước cửa công trường. Quản lý Du của phòng quản lý hạng mục này đang bị mấy người vây ở giữa.

Vây quanh anh ta là mấy người đàn ông cao to và một người phụ nữ cao tuổi. Người phụ nữ kia đang lau nước mắt, mặc dù đang là tháng năm nhưng quản lý Du vẫn toát mồ hôi đầy trán, “Các người bình tĩnh một chút đi, hãy nghe tôi nói đã.”

“Nói cái gì mà nói, em trai tôi đang yên đang lành, vậy mà vừa tới công trường của các người làm một tháng đã chết, bỏ lại một nhà mẹ góa con côi. Cậu nói xem chuyện này nên tính sao đây? Đây chính là mạng của một người đang sống khỏe mạnh sờ sờ đấy.”

Quản lý Du lau mồ hôi trán, nói, “Chuyện này chúng tôi đã giải thích rồi, là do chính Vương Xuân không tuân thủ nguyên tắc lao động. Chúng tôi có văn bản quy định rõ ràng, khi làm việc ở công trường nhất định phải thực hiện công tác bảo đảm an toàn, nếu không thì phải tự chịu trách nhiệm. Chúng tôi đã ký hợp đồng về điều này từ ngày đầu tiên anh ta tới đây làm, chúng tôi vẫn còn giữ bản gốc của hợp đồng đó. Hơn nữa, lúc đó các công nhân cũng tận mắt chứng kiến là Vương Xuân tự ngã xuống.”

“Tôi không quan tâm, có hợp đồng hay không còn không phải chỉ dựa vào một câu nói của các người thôi sao? Tôi chỉ biết em trai tôi trước giờ đều làm việc rất giỏi, bây giờ nó mất mạng ở chỗ của các người thì các người phải trách nhiệm. Chuyện này các người phải cho chúng tôi một câu trả lời thích đáng, bằng không chúng tôi sẽ không để yên cho các người đâu.” Một người đàn ông da ngăm đen nói.

“Các anh muốn giải quyết thế nào?” giọng nói lạnh lùng của Ôn Hề Dao từ phía sau truyền đến, quản lý Du nhìn thấy Ôn Hề Dao thì mắt liền sáng lên. Nhưng thấy chỉ có mình cô xuất hiện ở đây, anh ta lại thấy lo lắng, đám người này đều là người thô lỗ, không biết phải trái, một cô gái như Tổng Giám đốc Ôn đơn độc đến đây không phải là chuốc thêm phiền phức sao.

Ôn Hề Dao không nhìn vẻ mặt lo lắng của quản lý Du, mà chỉ nhìn thẳng vào người đàn ông da ngăm đen vừa kêu gào khi nãy, “Anh nói xem các anh muốn giải quyết chuyện này như thế nào?”

Người đàn ông da ngăm đen quan sát Ôn Hề Dao từ trên xuống dưới, trong mắt hiện vẻ coi thường, “Gọi người phụ trách của các người ra đây, ở đây không có chuyện của một đứa con gái như cô.”

“Tôi chính là Tổng Giám đốc của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa, cũng chính là người tổng phụ trách hạng mục này, anh có việc gì thì cứ nói với tôi.”

Người đàn ông kia nghi ngờ nhìn Ôn Hề Dao một cái, “Cô thật sự có thể giải quyết sao?”

Ôn Hề Dao gật đầu, “Đúng, tôi có thể giải quyết.” Sắc mặt cô nghiêm nghị lại còn mặc trang phục công sở, cả người toát ra phong cách chuyên nghiệp, trông rất có phong phạm của một nữ vương.

Người đàn ông nghe Ôn Hề Dao nói có thể giải quyết, vẻ mặt lập tức hùng hổ

lên, “Nếu cô đã là người phụ trách thì cô tới thật đúng lúc. Em trai tôi gặp nạn tại công trường của cô, hiện tại nó đã chết, đây là sự thật không thể chối cãi. Cô nói xem cô định giải quyết chuyện này thế nào đây? Nếu phương án giải quyết không làm chúng tôi hài lòng thì chúng tôi sẽ kiện các người ra tòa.” Cuối cùng, người đàn ông còn không quên hung tợn uy hiếp.

Ôn Hề Dao lạnh lùng nhìn hắn ta, “Anh muốn được giải quyết như thế nào?”

Người đàn ông nghe vậy liền đưa mắt nhìn mấy người cùng đi hắn ta rồi đảo mắt nói, “Dù sao đây cũng là mạng sống của một con người, em trai tôi năm nay mới hai mươi lăm tuổi, trong nhà còn có một đứa con hai tuổi, mà em dâu tôi lại không có việc làm, cả gia đình hoàn toàn dựa vào một mình em trai tôi. Giờ em trai tôi đã chết, chắc các người sẽ không ép em dâu và cháu tôi vào chỗ chết đâu nhỉ? Như vậy đi, chúng tôi cũng không phải là người không biết phải trái, cô đưa chúng tôi năm triệu thì chuyện này coi như xong.”

Nghe đến đây, Ôn Hề Dao liền cười khẩy, nhìn sang người phụ nữ lớn tuổi vẫn đang lau nước mắt rồi hỏi: “Bác là mẹ của Vương Xuân phải không?”

Người phụ nữ lớn tuổi thấy Ôn Hề Dao hỏi mình liền gật đầu, “Đúng vậy.”

“Bây giờ con trai bác muốn chúng cháu bồi thường năm triệu, đây cũng là ý của bác sao?”

Đối diện với ánh mắt của Ôn Hề Dao, người phụ nữ lớn tuổi chột dạ cúi đầu. Tuy bà ta cảm thấy năm triệu hơi nhiều, nhưng nếu thật sự có được số tiền

này trong tay thì chẳng những cháu nội bà ta có thể bình an khôn lớn, mà cuộc sống của gia đình con trai cả cũng sẽ được cải thiện phần nào.

“Bác à, cháu nghĩ vừa rồi chúng cháu đã nói rất rõ ràng rồi, trách nhiệm trong vụ tai nạn của con trai út bác chủ yếu là ở chỗ anh ta, nếu anh ta tuân thủ quy tắc thì căn bản bây giờ đã không xảy ra chuyện này, nếu truy cứu thì thật ra chúng cháu chẳng có trách nhiệm, cháu đồng ý bồi thường cho các bác cũng chỉ xuất phát từ tấm lòng nhân đạo, chứ không có nghĩa là cháu thừa nhận chuyện này là lỗi của chúng cháu, hiện tại yêu cầu của các bác rất quá đáng, nếu các bác không thật lòng muốn giải quyết chuyện này, vậy thì chúng cháu sẽ làm theo trình tự pháp luật.”

Vừa nghe nói phải ra tòa, người phụ nữ lớn tuổi liền cuống cuồng lên, trước đây trong thôn của bọn họ cũng đã từng xảy ra chuyện thế này, có người không thắt dây an toàn trước khi làm việc trên cao, cuối cùng ngã thành người tàn phế, sau đó gia đình người nọ cũng đến gây sự với đơn vị thi công, cãi đến mức ra toà, kết quả phán quyết họ chỉ được nhận mấy vạn.

Người đàn ông da ngăm đen hiển nhiên cũng nhớ tới chuyện mà người phụ nữ lớn tuổi đang nghĩ, vừa nghe Ôn Hề Dao nói muốn báo cảnh sát rồi làm theo trình tự pháp luật, trong mắt hắn ta liền hiện lên vẻ hung ác, xông tới định đánh Ôn Hề Dao. Ôn Hề Dao nhanh chóng tránh đi nên không bị hắn ta đánh trúng, nhưng nhất thời đứng không vững nên ngã thẳng xuống đất.

“Chúng mày là bọn gian thương lòng dạ độc ác, hại chết em trai tao còn không muốn chịu trách nhiệm. Tao đánh chết chúng mày, cùng lắm thì tao liều mạng mới chúng mày.” Người đàn ông không đụng tới Ôn Hề Dao nữa mà cầm một cây gậy dưới đất lên, xông về phía quản lý Du. Anh ta tránh không kịp nên bị hắn đánh trúng vai.

Trên công trường có không ít công nhân, lúc này đều đang vây xem. Thấy đối phương chưa nói gì đã ra tay đánh người, hơn nữa còn đánh một người phụ nữ nên họ lập tức xông tới, khống chế đám người gây chuyện này lại.

“Chúng mày còn có vương pháp hay không? Không muốn bồi thường thì thôi đi, vậy mà còn muốn đánh người.” Người đàn ông da ngăm đen bị mấy người đàn ông cao to khống chế nên liên tục la hét.

Ôn Hề Dao đứng dậy, chân phải của cô đã bị trật khớp, đau đến thấu xương, lòng bàn tay cũng bị xước một mảng da do vừa rồi khi ngã đã ma sát xuống đất, bây giờ đang chảy máu. Nhưng bây giờ cô không có thời gian quan tâm đến những chuyện này, chỉ lạnh lùng nhìn đám người đang gây chuyện.

“Bọn tao là người bị hại, nếu chúng mày đối xử với bọn tao thế này, tao sẽ đi kiện chúng mày.” Người đàn ông tiếp tục hét ầm lên, nhất là khi nhìn thấy Ôn Hề Dao đứng lên, đi tới trước mặt hắn thì hắn càng kêu gào lớn hơn, “Tao không tin toà án sẽ tha cho những kẻ có tiền như chúng mày. Chúng mày là bọn lòng dạ độc ác, kiếm tiền từ những chuyện dơ bẩn, lương tâm của chúng mày bị chó ăn hết rồi hả?”

Ôn Hề Dao bình tĩnh đứng trước mặt hắn ta, lạnh lùng nhìn hắn, “Anh muốn kiện thì cứ kiện, tôi chờ. Ôn Hề Dao tôi chưa từng làm việc gì thẹn với lương tâm cả.” Sau đó, cô quay đầu lại nhìn người chủ thầu từ nãy giờ vẫn không với gì, chỉ đứng co ro một bên, “Tôi nhớ công trường này có lắp camera giám sát, đúng không?”

Chủ thầu bị hỏi liền bước ra khỏi đám đông, gật đầu trả lời, “Có… Có ạ.”

Ban đầu chỉ vì đề phòng vật liệu xây dựng trên công trường bị lấy trộm nên họ mới lắp mấy cái camera.

“Camera vẫn đang bật chứ?” Ôn Hề Dao hỏi.

Chủ thầu gật đầu, “Vẫn bật.” Trước kia vật liệu xây dựng từng bị ăn cắp, vì công ty chỉ sử dụng hàng cao cấp nên giá của những vật liệu xây dựng này rất đắt tiền, do vậy công ty đã lập tức cho lắp một số camera trong công trường, thế nhưng thỉnh thoảng lại không bật lên. Lần trước Ôn Hề Dao đến công trường kiểm tra đột xuất, phát hiện tình trạng này thì đã khiển trách anh ta một trận ra trò. Từ đó về sau, camera ở công trường luôn được bật suốt 24/24, hơn nữa còn có một người đặc biệt giám sát.

Nếu Ôn Hề Dao không đột nhiên hỏi thì chủ thầu cũng đã quên mất chuyện này, dù sao cũng không có mấy công ty chịu bỏ tiền ra lắp nhiều camera trên công trường như vậy.

Lúc này, chủ thầu cảm thấy rất may mắn vì đã nghe theo Ôn Hề Dao mà luôn bật camera.

Quản lý Du vừa bị đánh rất mạnh, không chỉ bị đánh trúng ở vai, mà ngay cả đầu cũng bị thương, đang ôm đầu nhưng máu vẫn tuôn ra từ ngón tay anh ta. Vẻ mặt Ôn Hề Dao rất nặng nề, cô quay sang nói với nữ sinh đứng bên cạnh quản lý Du, “Trước tiên cô đưa quản lý Du đến bệnh viện đi.”

Nữ sinh này là thực tập sinh mới vào công ty không bao lâu, hôm nay là lần đầu tiên theo quản lý Du đi làm việc thì đã đụng phải chuyện thế này. Sắc

mặt của cô tái nhợt, vẻ mặt hoảng hốt, rõ ràng đã bị chuyện vừa rồi dọa đến sợ hãi.

Ôn Hề Dao không thích dùng một người nhát gan thế này, nhưng bây giờ ở đây không có ai khác có thể dùng.

“Cô biết lái xe không?” Ôn Hề Dao hỏi.

Nữ sinh gật đầu.

Ôn Hề Dao đưa chìa khóa xe mình cho cô ấy, “Đưa quản lý Du đến bệnh viện trước đi, chi phí sẽ do công ty thanh toán.”

Quản lý Du ôm đầu, nhìn Ôn Hề Dao không chịu đi, “Tổng Giám đốc Ôn, tay chị cũng bị thương rồi, chị đi cùng luôn đi.”

Ôn Hề Dao nhìn bàn tay vẫn đang chảy máu của mình một cái rồi lắc đầu, “Tôi chỉ bị thương nhẹ, lát nữa sẽ ổn thôi, cậu về trước đi, tiếp đó gọi điện thoại cho bộ phận pháp lý bảo bọn họ nhanh chóng đến đây cho tôi.”

Quản lý Du bị đánh mấy cú vào người, vừa rồi khi bọn họ giơ gậy lên đánh người, anh ta không chỉ bị đánh trúng mà còn đỡ cho Ôn Hề Dao mấy gậy, trong đó có một gậy trúng đầu. Lúc này, cả người anh ta rất đau đớn nên cũng không cố thuyết phục nữa mà chỉ đi theo nữ sinh lên xe.

http://tieulun.hopto.org

Người đàn ông da ngăm đen nghe thấy Ôn Hề Dao muốn gọi luật sư, trên công trường này còn có camera giám sát thì lập tức luống cuống. Bình thường hắn rất ngang ngược, nhưng chỉ là bề ngoài, chứ thật ra chỉ là kẻ chuyên ức hiếp người yếu thế mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 233: Gây chuyện (2)

Vừa rồi thấy Ôn Hề Dao là phụ nữ nên hắn liền muốn moi một khoản, dù sao em trai cũng đã chết, tranh thủ đòi một khoản tiền lớn mới là cách làm thực tế nhất.

Hắn ta từng nghe người khác nói rằng công ty càng lớn thì càng sợ có tin đồn tiêu cực, nên mấy chuyện thế này, bọn họ đều sẽ chọn cách dàn xếp êm đẹp và đền bù bằng tiền. Đây mới là nguyên nhân hôm nay hắn dẫn theo nhiều người tới đây gây chuyện như vậy.

Bây giờ thấy Ôn Hề Dao lại thật sự muốn giải quyết theo trình tự pháp luật, trong lòng hắn liền thấy trống rỗng, thế nhưng ngoài mặt còn chưa chịu thua, vẫn kêu gào ầm ĩ, “Các người làm vậy là cậy thế ức hiếp người.”

Vẻ mặt Ôn Hề Dao lạnh băng, “Hiện tại tôi cũng là người bị hại, công nhân của công ty chúng tôi vừa rồi cũng bị anh đánh đến mức phải nhập viện, chuyện này tính thế nào đây? Lần này lại không phải chúng tôi động tay trước, người tới đây gây chuyện cũng không phải là chúng tôi.” Tính cô thích mềm không thích cứng, người khác càng uy hiếp cô thì cô sẽ càng nhất quyết không thỏa hiệp.

Người đàn ông kia nghẹn lời, nhưng vẫn không chịu từ bỏ, “Nếu không phải tại các người hại chết em trai tôi mà còn không muốn chịu trách nhiệm thì sao chúng tôi lại đến đây gây chuyện?”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao cười nhạt, “Ha ha, tôi không muốn chịu trách nhiệm cũng là do các người xảo trá đòi hỏi quá đáng thôi. Còn nữa, tôi từng nói không chịu trách nhiệm lúc nào vậy?”

Người đàn ông kia hoàn toàn không thể trả lời được, vậy là quả thật lần này hắn đã đến đây vô ích rồi.

Người phụ nữ lớn tuổi thấy con trai bị người ta áp chế, bây giờ còn nghe Ôn Hề Dao có ý báo cảnh sát thì liền hoảng sợ hoàn toàn, kéo áo Ôn Hề Dao, “Cô gái, xin cô thương xót, tha cho con tôi đi, Tôi chỉ còn lại một đứa con trai này, nếu như nó cũng có chuyện thì cô nói mẹ góa con côi nhà chúng tôi biết sống thế nào đây?”

“Bác à, vừa rồi cháu đã nói cháu tới là để giải quyết chuyện này mà. Con trai bác gặp chuyện không may trên công trường của chúng cháu, cho nên dù bản thân Vương Xuân có lỗi, nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, cháu cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Có điều, việc gì cũng phải có chừng mực, hai người mở miệng ra là đã đòi năm triệu, cháu nghĩ đổi lại bất cứ công ty nào cũng đều sẽ không đồng ý.”

“Cho dù không được năm triệu thì cô cũng phải đưa chúng tôi một triệu, như vậy mới đáng với tính mạng của em trai tôi. Nó chết trẻ như vậy cơ mà.” Người đàn ông lại ra yêu sách, nhưng lần này giọng điệu đã không còn lớn lối nữa.

Ôn Hề Dao không thèm để ý tới hắn ta mà nhìn sang chủ thầu, “Báo cảnh sát chưa?”

“Đã gọi điện thoại rồi, cảnh sát sẽ lập tức tới ngay.”

Người phụ nữ lớn tuổi vừa nghe cảnh sát sắp tới liền hoàn toàn mất hết chính kiến, “Cô gái à, tôi xin cô tha cho con tôi đi, tôi quỳ xuống xin cô đấy.” Nói rồi, bà ta liền quỳ xuống.

Ôn Hề Dao giật mình, vội vã tránh ra, “Bác gái à, bác đứng lên trước đi.”

Cô đưa tay ra định đỡ bà ta dậy, nhưng lại phát hiện trên tay toàn là máu tươi nên lại rụt tay về.

Người phụ nữ lớn tuổi không chịu đứng lên làm Ôn Hề Dao hơi luống cuống.

Đúng vào lúc này, có một bàn tay vươn ra đỡ bà ta lên. Ôn Hề Dao quay sang, thấy Thẩm Quân Dục xuất hiện ở đây thì rất bất ngờ.

Người phụ nữ lớn tuổi không muốn đứng lên, nhưng sức bà ta không bằng sức của Thẩm Quân Dục, nên bị kéo đứng dậy, “Bác gái, bác đứng lên trước đã.”

Thẩm Quân Dục giao bà ta cho cảnh sát xong mới mới nhìn thấy bàn tay của Ôn Hề Dao chảy đầy máu.

Anh nhíu chặt mày, tháo cà vạt của mình ra quấn quanh lòng bàn tay cô.

“Sao anh lại tới đây?” Ôn Hề Dao nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Quân Dục nhìn cô một cái, “Nếu anh không đến thì em định giải quyết chuyện này thế nào?”

“Nên làm sao thì làm vậy thôi, anh xem, chẳng phải em đã báo cảnh sát rồi sao?”

Thẩm Quân Dục liếc cô một cái, “Trước tiên em giải thích với anh một chút đã, không phải nói đến bệnh viện gặp người nhà của Vương Xuân sao, tại sao bây giờ lại ở chỗ này?”

Ôn Hề Dao cười ngượng, “Quản lý Du gọi điện thoại cho em nói có người đến đây gây chuyện, nên em tới xem một chút.”

Thẩm Quân Dục cười nhạt, “Xem ra anh đã quên mất em chính là nữ kim cang hộ pháp, cứng đầu cứng cổ rồi.”

Ôn Hề Dao cau mày, nhưng đứng trước anh, chân mày cô lập tức thả lỏng ra, ấm ức nhìn Thẩm Quân Dục, “Thẩm Quân Dục, hiện giờ em đang bị thương.”

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, cô còn quơ quơ bàn tay bị thương tay của mình trước mắt Thẩm Quân Dục. Anh liền không thể tức giận nữa, đành bất đắc dĩ nhìn cô.

“Bảo anh phải nói gì với em bây giờ?”

Ôn Hề Dao lè lưỡi, rồi chợt phát hiện thỉnh thoảng giả vờ làm một cô gái nhỏ, nhõng nhẽo nũng nịu một chút cũng rất cần thiết đấy nhỉ. Chẳng phải mọi người vẫn hay nói tuyệt chiêu của con gái chính là làm nũng sao? Hơn nữa xem ra, hình như chiêu này cũng rất có tác dụng với Thẩm Quân Dục.

Sau này, mỗi lần Ôn Hề Dao làm sai chuyện gì, ngay khi Thẩm Quân Dục vừa định răn dạy, cô chỉ cần trưng ra vẻ mặt đáng thương nhìn anh, thì dù anh có tức giận thế nào cũng đều tan biến hết. Nhất là từ sau khi cô công chúa của nhà họ Thẩm ra đời, nhìn thấy biểu cảm giống nhau như đúc của hai mẹ con, thì Thẩm Quân Dục liền hoàn toàn biến thành nô lệ của vợ và con gái.

Cảnh sát giải những người gây chuyện đi, chủ thầu cũng đi theo, Ôn Hề Dao ở lại sau cùng.

“Còn không đi sao, định ở qua đêm ở đây luôn sao?” Giọng nói của Thẩm Quân Dục có chút không vui.

Ôn Hề Dao vừa bước một bước thì chân phải liền đau dữ dội, làm cô phải đứng lại, cau mày, vẻ mặt Thẩm Quân Dục lập tức thay đổi, nhanh chóng bước tới ngồi xổm xuống, nâng chân phải của Ôn Hề Dao lên nhìn, lúc này mới phát hiện chân phải của cô đã sưng như cái bánh bao rồi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục sa sầm mặt, bế Ôn Hề Dao lên rồi nhét cô vào trong xe, sau đó chẳng nói câu nào liền lái xe đi.

Ôn Hề Dao nhìn anh mấy lần, thấy anh trước sau vẫn không nói câu nào, cuối cùng không nhịn được nữa lên tiếng, “Thẩm Quân Dục, người bị thương là em chứ có phải là anh đâu, anh giận cái gì chứ?” Cô cũng muốn tức giận đây này.

“Anh không giận.” Thẩm Quân Dục miễn cưỡng nói một câu.

Ôn Hề Dao cười mỉa mai, “Anh không giận vậy sao lại xụ mặt với em? Thẩm Quân Dục, anh như vậy là có ý gì hả? Anh chê em gây phiền phức cho anh phải không? Cũng đâu phải em gọi anh tới? Cho dù anh không đến, tự em cũng có thể giải quyết được chuyện này mà.”

Thẩm Quân Dục lập tức dừng xe lại, tháo dây an toàn của mình ra rồi nghiêng người qua hôn Ôn Hề Dao. Nụ hôn của anh vừa khẩn thiết vừa bá đạo, môi cô bị anh hôn đến phát đau. Nhưng hình như anh vẫn thấy chưa đủ, cuối cùng còn cắn lên môi cô một cái.

Ôn Hề Dao khẽ kêu lên, “Thẩm Quân Dục, anh nổi điên cái gì đấy?”

“Ôn Hề Dao, em tự hỏi mình xem, rốt cuộc ở trong lòng em, Thẩm Quân Dục anh là ai?”

Ôn Hề Dao nhìn khuôn mặt đầy giận dữ của anh, cơn giận trong lòng cô hoàn toàn tan biến, “Thẩm Quân Dục, lẽ nào anh đang tự trách sao?”

Thẩm Quân Dục quay đầu đi, không nói lời nào, cũng không nhìn cô.

Ôn Hề Dao nở nụ cười, “Thẩm Quân Dục, anh thật sự đang tự trách mình sao? Thật ra chuyện này có phải là lỗi của anh đâu, là bản thân em không cẩn thận nên mới bị ngã thôi mà.”

Quả thật Thẩm Quân Dục đang tự trách, đáng lẽ khi nghe Ôn Hề Dao nói phải đến bệnh viện, anh nên đi cùng cô mới phải. Nếu có anh đi cùng thì bây giờ Ôn Hề Dao đã không bị thương rồi.

Nếu không phải trên đường về, gọi cho cô ba cuộc điện thoại nhưng cô không bắt máy, anh lo lắng nên gọi cho trợ lý của cô thì anh còn không biết là có người gây sự ở công trường, và cả chuyện Ôn Hề Dao tới đó.

“Anh nên đi cùng em mới phải.” Thẩm Quân Dục buông một câu. Đổi lại, Ôn Hề Dao cười khẽ:

“Được rồi, sau này nếu như xảy ra chuyện tương tự thì em nhất định sẽ bảo anh đi cùng, được chưa?”

http://tieulun.hopto.org

Giọng điệu dụ dỗ trẻ con làm Thẩm Quân Dục nghe cũng phải bật cười.

“Thẩm Quân Dục, nếu anh không đưa em đến bệnh viện thì em sẽ đau đến chết luôn thật đấy.”

Thẩm Quân Dục khởi động xe, chở Ôn Hề Dao đến bệnh viện, chụp x-quang rồi để bác sĩ khám.

“Không sao cả, chỉ bị bong gân, không bị thương tổn đến xương cốt, tĩnh dưỡng vài ngày, hạn chế đi lại sẽ ổn thôi.”

Thấy Ôn Hề Dao đi giày cao gót, bác sĩ lại dặn thêm, “Mấy ngày tới đừng đi giày cao gót, tốt nhất là nên mang dép, như vậy sẽ tốt cho việc hồi phục hơn.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ. Bác sĩ, tay cô ấy không sao chứ?” Thẩm Quân Dục hỏi.

“Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, nhưng chú ý vết thương không nên đụng nước, tránh bị nhiễm trùng.”

Sau đó, bác sĩ kê thuốc cho Ôn Hề Dao. Thẩm Quân Dục lấy thuốc xong rồi mới đưa cô về nhà. Khi xe chạy về cách nhà cô chỉ khoảng một km, Ôn Hề Dao lại đột nhiên nói, “Thẩm Quân Dục, chúng ta đi bộ về đi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục nhìn xuống chân cô một cái, ý tứ rất rõ ràng.

Ôn Hề Dao cười tủm tỉm, “Tuy em không thể đi, nhưng anh có thể mà, anh cõng em đi. Ngày trước em luôn có một nguyện vọng, đó là hy vọng bạn trai em có thể cõng em đi bộ trên đường. Anh xem bây giờ tối rồi, trên đường không còn nhiều người nữa, anh cõng em đi một đoạn nhé.”

Thẩm Quân Dục nhìn cô, thấy vẻ chờ mong trong mắt cô thì cũng đành nhượng bộ, xuống xe, “Lên đây đi.”

Ôn Hề Dao cười hì hì, trèo lên lưng Thẩm Quân Dục. Tay anh đỡ lấy khuỷu chân cô rồi đứng lên.

“Thẩm Quân Dục, em có nặng không?” Ôn Hề Dao ôm cổ Thẩm Quân Dục, ghé vào tai anh hỏi.

“Nặng, nặng chết anh rồi, em nên giảm cân đi.” Thẩm Quân Dục trả lời, nhưng thật ra cô không nặng chút nào. Ôn Hề Dao rất gầy, còn gầy hơn cả Thẩm Thanh Lan.

Ôn Hề Dao đen mặt, “Sao có thể thế được? Em có 44kg thôi mà, sao anh lại nói em nặng?”

Thẩm Quân Dục cười khẽ, “Trêu em thôi, thật ra em không nặng chút nào cả, sau này phải ăn nhiều một chút, gầy quá xấu lắm.”

http://tieulun.hopto.org

“Em béo lên rồi, anh cõng không nổi thì phải làm sao?”

“Cho dù em có nặng bảy mươi lăm cân anh vẫn có thể cõng em một cách thoải mái.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 234: Truy sát trong đêm mưa

Thẩm Quân Dục cõng Ôn Hề Dao trên suốt quãng đường về nhà. Trong nhà cô còn có dì giúp việc nên anh cũng không cần phải quá lo lắng sinh hoạt hằng ngày của cô. Trước khi rời khỏi đó, anh vẫn không quên dặn dò: “Vết thương của em không được để dính nước, sáng mai dậy nhớ thay thuốc.”

Ôn Hề Dao ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết rồi, anh lái xe về cẩn thận.”

Ngày hôm sau, sự cố kia bị đám báo chí đưa tin rầm rộ, ảnh hưởng rất không tốt, bình luận trên mạng phần lớn là những lời mắng chửi Tập đoàn quốc tế Tân Hoà. Ôn Hề Dao cầm điện thoại lướt lướt mạng, đọc được những tin tức này vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Mấy tên anh hùng bàn phím này quả là ăn no rửng mỡ, cả ngày chỉ biết bàn tán chuyện nọ chuyện kia, cứ làm như biết rõ mọi chuyện không bằng vậy.” Ôn Hề Dao đặt điện thoại xuống, bất mãn nói.

Thẩm Quân Dục bóc một quả trứng, đặt vào đĩa của cô, “Chẳng phải em cũng nói họ chỉ là mấy tên anh hùng bàn phím thôi sao? Để tâm những chuyện đấy làm gì, ăn cơm đi.”

Thẩm Quân Dục vừa đến vào sáng nay. Lúc Ôn Hề Dao tỉnh dậy thì đã nhìn thấy anh rồi, mặc dù bất ngờ nhưng trong lòng cô cũng rất vui mừng.

http://tieulun.hopto.org

“Lát nữa ăn cơm xong, em có phải vào viện không?” Thẩm Quân Dục hỏi.

Ôn Hề Dao gật gật đầu, “Dù sao thì người cũng đã chết rồi, em không thể ngoảnh mặt làm ngơ được. Hơn nữa, hình ảnh công ty đang tụt dốc không phanh, điều quan trọng nhất vẫn là chuyện này một khi đã đồn ra ngoài, dù nơi này có xây xong thì chỉ sợ cũng không có ai đến mua. Còn không biết cổ đông của công ty đang chuẩn bị sẵn điều gì đợi em đây.”

Nghĩ đến chuyện này, Ôn Hề Dao lại thấy đau đầu. Nhờ được cất nhắc, cô mới được ngồi lên vị trí ngày hôm nay, nên đám cổ đông kia chỉ chực chờ nắm được điểm yếu của cô để đẩy cô xuống.

“Giờ em đừng nghĩ nhiều như vậy làm gì, ăn xong bữa sáng đã, mọi chuyện đều có cách giải quyết mà. Bây giờ em không ăn không uống cũng chẳng giải quyết được gì.”

Ôn Hề Dao thấy cũng phải, bèn cầm ly sữa uống một ngụm, lặng lẽ ăn hết bữa sáng.

Thẩm Quân Dục đưa Ôn Hề Dao đi làm vì chân cô bị thương, không thể tự mình lái xe. Mặc dù có tài xế riêng đưa đón nhưng Thẩm Quân dục vẫn không yên tâm.

Thẩm Thanh Lan đọc được tin mới biết được chuyện này, cô liền gọi điện cho Thẩm Quân Dục. Biết Ôn Hề Dao bị thương, cô bèn tự mình lái xe đến thăm chị ấy.

Ôn Hề Dao còn đang họp, hôm nay vừa đến công ty là đã thấy cả một đám cổ đông đứng đợi cô, công ty tổ chức cuộc họp hội đồng quản trị khẩn cấp. Trong cả quá trình, mấy lão già kia chỉ chăm chăm chỉ trích sai sót của cô, lời nói không hề nể nang.

“Phụ nữ ấy mà, vẫn là tầm nhìn hạn hẹp, giao cả công ty vào tay một đứa con gái đúng là sai lầm, bây giờ xảy ra chuyện lớn rồi đấy.” Người nói là một cổ đông nhỏ của công ty, họ Tiền, tính cách cũng như tên, rất ham tiền. Nhưng y nói xong mới chợt nhận ra chủ tịch hội đồng quản trị của công ty này cũng là phụ nữ, đang ngồi ở phía trước. Y bèn cười gượng, không dám nhìn vào mắt chủ tịch.

“Vẫn còn quá trẻ, làm việc còn nông nổi.” Một cổ đông họ Vương nói.

Ôn Hề Dao lạnh lùng nhìn đám cổ đông thi nhau chỉ trích mình, không nói lời nào.

Chủ tịch Tân Hòa vẫn không tỏ thái độ gì, đợi tất cả cổ đông nói xong thì mới nhìn Ôn Hề Dao: “Hề Dao, cháu nói xem chuyện này là như thế nào.”

Ôn Hề Dao đưa mắt nhìn các cổ đông đang có mặt ở đây, “Thưa chủ tịch, tôi thừa nhận chuyện lần này có một phần sai sót của tôi, nhưng nguyên nhân chính vẫn do công nhân đó không tuân thủ nguyên tắc bảo hộ an toàn lao động, người phải chịu trách nhiệm không phải là chúng ta. Theo tôi, chuyện này chúng ta cứ làm theo quy định của pháp luật, nên làm thế nào thì cứ làm như vậy.”

http://tieulun.hopto.org

“Cô nói thì dễ lắm, cứ làm theo trình tự của pháp luật, bây giờ trên mạng ai ai cũng phẫn nộ, biết bao người đang chửi thẳng vào mặt chúng ta đấy. Sáng nay vừa mới đưa tin thì cổ phiếu của công ty đã sụt giá. Chuyện quan trọng nhấy bây giờ là làm dịu công chúng, cứu vãn hình tượng của công ty.” Giám đốc Vương nói.

“Vậy theo ý của Giám đốc Vương là chúng ta phải thừa nhận rằng chúng ta sai? Nếu đã nhận lỗi về mình thì người ngoài sẽ nghĩ thế nào? Họ sẽ nghĩ chúng ta vô trách nhiệm, dẫn đến chuyện chết người.” Ôn Hề Dao lạnh nhạt đáp.

“Sự việc đã đến nước này rồi, tốt nhất nên để mọi chuyện lắng xuống, nếu không thì hình tượng công ty còn đâu nữa? Vì chuyện này mà giá trị của khu đất số 3 đã không còn cao như trước rồi, khoản đầu tư hàng trăm tỉ có thể sẽ đổ xuống sông xuống biển, cô có chịu trách nhiệm được thiệt hại này không?” Giám đốc Tiền nói liến thoắng, cả ba câu đều không thoát khỏi chữ tiền.

Ôn Hề Dao đấu khẩu với họ trong phòng họp, giữ vững thái độ của mình, kiên quyết không nhượng bộ. Cuối cùng Chủ tịch Tân Hòa cũng lên tiếng, quyết định làm theo hướng giải quyết của Ôn Hề Dao, mọi chuyện lúc này mới xem như tạm thời kết thúc.

“Chủ tịch, cháu cảm thấy rất có lỗi về chuyện này, là do cháu sơ sót mới để xảy ra chuyện.” Trong văn phòng chủ tịch, Ôn Hề Dao chủ động xin lỗi bà.

Đổng Tân Hòa xua xua tay, “Chuyện này không thể trách cháu được, cô đã

tìm hiểu kỹ chuyện này rồi, cháu làm rất đúng. Có những chuyện chúng ta có thể hoà giải, nhưng cũng có nhưng chuyện không thể nhượng bộ, không thể để kẻ khác thấy Tập đoàn Tân Hòa chúng ta dễ bị ức hiếp được."

Lúc còn trẻ, Đổng Tân Hòa cũng là một người cứng rắn, làm việc rất dứt khoát, nếu không thì cũng đã chẳng thể tạo dựng nên một công ty tầm cỡ như vậy từ hai bàn tay trắng. Ngay từ đầu, bà đã để ý tới Ôn Hề Dao, nhiều lần mời cô về công ty. Ngoài việc nhìn nhận được năng lực của cô, bà chọn cô còn là vì cô có tính cách rất giống với bà khi còn trẻ.

Ôn Hề Dao gật đầu, "Chủ tịch cứ yên tâm, cháu sẽ giải quyết chuyện này ổn thỏa, nhưng… Nhưng dù sao người công nhân kia cũng đã thiệt mạng, trong nhà vẫn còn một người vợ đang thất nghiệp và một đứa con nhỏ hai tuổi. Cháu nghĩ xuất phát từ lòng nhân ái, chúng ta vẫn nên bồi thường cho họ nhiều một chút, ý cô thế nào ạ?"

Đổng Tân Hòa mỉm cười, "Cô đã giao chuyện này cho cháu rồi thì tức là cô tin cháu. Cháu cứ việc làm theo ý mình, đừng để tâm đến lời của mấy lão già kia."

"Cảm ơn chủ tịch." Được lãnh đạo tin tưởng, tâm trạng vốn không tốt vì từ sáng sớm đã bị mấy lão già kia chỉ trích của Ôn Hề Dao đã được an ủi hơn nhiều.

***

Ra khỏi phòng chủ tịch, tâm trạng của Ôn Hề Dao đã tốt lên khá nhiều. Thấy

Thẩm Thanh Lan đứng đợi bên ngoài, cô rất kinh ngạc, “Thanh Lan, sao em lại đến đây?”

Thẩm Thanh Lan nhìn bàn tay quấn băng của Ôn Hề Dao, “Em đến thăm chị. Vết thương sao rồi?”

“Không sao, chỉ xây xát chút thôi, không nghiêm trọng.”

Thẩm Thanh Lan đưa một lọ thuốc cho cô, “Đây là thuốc anh trai em bảo em mang đến cho chị, rất hiệu quả, chị dùng thử đi.”

Ôn Hề Dao nhíu mày, sao Thẩm Quân Dục không đưa cho mình từ sáng nay? Nhưng cô chỉ cần nghĩ một chút là hiểu, bèn mỉm cười nhận lấy, “Cảm ơn anh trai em giúp chị nhé.” Ba chữ “anh trai em” còn cố tình nhấn mạnh.

Thẩm Thanh Lan cười đáp, “Không cần cảm ơn.”

Biết cô còn rất nhiều việc phải làm, Thẩm Thanh Lan cũng không ở lại lâu, từ chối cả lời mời ăn trưa của cô.

Ra khỏi Tập đoàn quốc tế Tân Hòa, Thẩm Thanh Lan ghé qua khu phố đồ cổ để mua tặng Phó lão gia một món quà. Một tuần nữa là sinh nhật Phó lão gia, mọi người trong nhà vốn định tổ chức sinh nhật cho ông nhưng lại bị ông từ chối. Mặc dù không tổ chức sinh nhật, nhưng quà sinh nhật nhất định vẫn phải chuẩn bị.

http://tieulun.hopto.org

Đang xem một món đồ cổ thì Thẩm Thanh Lan đột nhiên cảm thấy như có ai đó đang dõi theo cô từ phía sau. Cô quay đầu lại, không hề phát hiện ra một ai khả nghi, nhưng cô chắc chắn rằng có người theo dõi cô.

Quay lại nhìn một lần nữa vẫn không thấy ai khả nghi, Thẩm Thanh Lan bèn tiếp tục nhìn ngắm món đồ cổ trong tay.

Trong một góc khuất không xa đó, Hứa Nặc đang dựa vào tượng, khóe miệng khẽ nhếch lên. Giác quan của Thẩm Thanh Lan này quả thực nhạy bén, cô ta chỉ nhìn qua một cái mà suýt nữa đã bị phát hiện.

Thẩm Thanh Lan ra khỏi khu phố bán đồ cổ, trên tay cầm một hộp quà được gói rất đẹp. Cô chọn một hướng đi, thỉnh thoảng dừng lại ở các cửa hàng ven đường nhìn ngắm một chút.

Con đường bán đồ cổ này nằm ngay sát khu Tứ Hợp Viện cổ của Thành Nam, nhiều ngõ ngách nhỏ cắt nhau, quán trà của Thẩm Thanh Lan nằm gần đó. Cô rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Phía sau lưng cô có tiếng bước chân vang lên rất nhẹ, nếu không có đôi tai nhạy bén thì cô cũng không thể phát hiện ra được. Thẩm Thanh Lan cố ý đi chậm lại, bước chân phía sau cũng chậm lại. Thẩm Thanh Lan khẽ nhếch môi, tiếp tục đi về phía quán trà của mình.

Nhưng đến lối rẽ tiếp theo, Thẩm Thanh Lan bất chợt xoay người thật nhanh,

mặt đối mặt với người đang đi theo mình, “Đã lâu không gặp.”

Hứa Nặc không ngờ rằng mình sẽ đột nhiện bị bại lộ như vậy, nhưng nếu như đã bị cô phát hiện ra rồi thì cũng không cần trốn tránh nữa. Cô ta ngang nhiên đứng ở đó, mặc cho Thẩm Thanh Lan dò xét, “Quả thật đã lâu không gặp rồi, cô Thẩm.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan nở một nụ cười nhạt, rất bình thản, “Gặp lần thứ hai rồi mà vẫn không biết nên xưng hô thế nào?”

“Hứa Nặc, Hứa trong hứa hẹn, Nặc trong nặc ngôn.” Hứa Nặc mỉm cười, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan tựa như nhìn một người bạn cũ.

“Quán trà của tôi ở gần đây, nếu đã gặp nhau thì chi bằng đến quán trà ngồi một lúc?” Thẩm Thanh Lan mời.

“Được.”

Bước vào quán trà, Hứa Nặc đưa mắt nhìn xung quanh. Không gian nơi đây vừa đẹp vừa tĩnh lặng, quả là một nơi hiếm có. Thẩm Thanh Lan không dẫn Hứa Nặc vào phòng trà mà vào phòng riêng của mình ở quán.

“Cô Hứa muốn uống gì?”

“Gì cũng được, tôi không hiểu biết nhiều về trà, cảm thấy chúng đều giống nhau hết.” Hứa Nặc ngồi đối diện với Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan liền đi thẳng đến tủ trà lấy ra một bình Long Tỉnh, bắt đầu từ tốn pha trà. Hứa Nặc nhìn những động tác ưu nhã của cô, ánh mắt hơi lóe lên.

“Cô Thẩm không chỉ vẽ tranh đẹp, mà nghệ thuật pha trà cũng không tồi.” Hứa Nặc khen.

“Tranh cô vẽ quả thật cũng không tầm thường chút nào.” Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi.

Một chén trà được đặt xuống trước mặt Hứa Nặc. Cô ta cầm lên uống một ngụm rồi đặt xuống, vì cô ta thật sự không hiểu về trà.

Bất ngờ đến quá đột ngột, Hứa Nặc cũng không ngờ Thẩm Thanh Lan đột nhiên ra đòn hiểm, nên chỉ có thể né bằng bản năng, không hề có cơ hội phản kháng, không quá vài phút đã bị Thẩm Thanh Lan chế ngự.

Thẩm Thanh Lan khóa chặt hai tay của Hứa Nặc ra sau. Kéo vai áo của Hứa Nặc sang một bên, để lộ ra vai phải, ở đó quả nhiên có một hình xăm màu đỏ thẫm, giống hệt cái của cô trước đây. Mặt Thẩm Thanh Lan hơi sầm xuống, “Rốt cuộc cô là ai?”

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nặc bị khống chế nhưng vẻ mặt không chút hoảng hốt, trong lòng lại âm thầm hiểu thêm về thân thủ của Thẩm Thanh Lan. Cô gái này rất mạnh, còn mạnh mẽ hơn cô ta tưởng. Vừa rồi cô ta đã dốc hết sức lực nhưng cũng không thể tung ra được mấy chiêu. Mặc dù nguyên nhân chính vẫn là do Thẩm Thanh Lan đánh lén, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng cô ta đánh không lại Thẩm Thanh Lan.

“Tôi không hiểu cô Thẩm đang nói gì. Tôi ngược lại còn muốn hỏi cô Thẩm, cô đột nhiên ra tay đánh người, lại còn kéo áo tôi là thế nào? Lẽ nào cô Thẩm còn có sở thích đặc biệt khác?” Hứa Nặc khẽ cười, giọng điều hơi mỉa mai.

Thẩm Thanh Lan buông Hứa Nặc ra, “Xem ra Allen quả thật không xong rồi, đào tạo ra một người vô dụng như thế này.”

Đột nhiên nghe thấy tên Allen phát ra từ miệng Thẩm Thanh Lan, Hứa Nặc lập tức biến sắc, nhưng chỉ thoáng chốc đã trở lại bình thường. Thẩm Thanh Lan quan sát cô ta nãy giờ, nên vẫn nhận ra được sự thay đổi chớp nhoáng đó. Lòng cô chơi chùng xuống, quả nhiên Allen vẫn còn sống.

“Tôi vẫn không hiểu cô đang nói gì. Allen nào? tôi không biết.”

“Nói với Allen, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu không, tôi sẽ không ngần ngại làm lại những chuyện trước đây tôi từng làm một lần nữa đâu.” Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nói.

Ánh mắt Hứa Nặc tức giận, cười gằn: “Cô Thẩm, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Thẩm Thanh Lan đưa mắt nhìn cô ta rời đi, vẻ mặt lạnh nhạt. Cô đã lường trước được rằng Allen vẫn còn sống, nhưng khi xác định được chắc chắn, trong lòng cô vẫn vô cùng lo lắng.

Hứa Nặc ra khỏi quán trà, tìm một nơi không người rồi gọi điện cho Allen. Cuộc gọi vừa được kết nối, giọng nói khàn khàn của Allen đã truyền đến, “Bị phát hiện rồi sao?”

Vẻ mặt Hứa Nặc bỗng cứng đờ, dù không nhìn thấy Allen nhưng cô ta vẫn không khỏi căng thẳng, “Đúng vậy, tôi xin lỗi.”

Cô ta những tưởng Allen sẽ tức giận, không ngờ hắn lại cười ha ha, “Bị phát hiện sớm một chút cũng tốt, không còn nhiều thời gian nữa, tôi cũng nên ra mặt rồi.”

“Chủ nhân, ngài muốn đến đây?”

“Ừm, mèo con thả ra cũng đã lâu rồi, nếu không bắt lại thì không chừng sẽ thực sự biến thành mèo hoang mất.”

Mắt Hứa Nặc tối sầm xuống, nhìn không rõ cảm xúc.

“Trước khi tôi đến, cô đừng hành động liều lĩnh, nhất là không được động

đến Thẩm Thanh Lan. Nhưng cô có thể đến thăm hỏi cẩn thận người đang sống chung nhà với cô ấy."

"Vâng, chủ nhân."

Cúp điện thoại, Allen nhìn những khóm hoa tươi tắn ngoài cửa sổ, cười dịu dàng, "Tiểu Thất, quả nhiên em vẫn thông minh như vậy, đúng thật là một đứa trẻ ngoan. Chúng ta sắp được gặp lại nhau rồi, em có vui không?" Nghĩ đến nhóm Kim Ân Hi, nụ cười của Allen lại càng tươi hơn. Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.

Lúc Peter bước vào, thấy khuôn mặt cười dịu dàng của Allen thì liền xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, "Allen, hôm nay có chuyện tốt gì sao? Tâm trạng không tồi đấy."

Nụ cười của Allen chợt tắt, hắn lạnh lùng nhìn Peter, "Một tuần nữa, tôi muốn đến nước Z."

"Được, không thành vấn đề. Nhưng bây giờ anh vẫn không nên đi đâu quá lâu, do vậy tôi sẽ đi cùng anh." Peter dứt khoát đồng ý, nếu không thì chắc chắn người này vẫn sẽ đi. Từ trước đến nay, anh ta chưa bao giờ có thể thay đổi được quyết định của Allen.

Allen không phản đối, "Tôi có thể dứng dậy trước tháng sáu không?"

“Được, chỉ cần dùng hết liều thuốc cuối cùng là được. Nhưng Allen này, đừng trách tôi không nhắc trước với anh. Từ nay về sau, chân anh sẽ để lại di chứng, nếu bị thương một lần nữa thì cả đời này sẽ không thể đứng dậy được, mỗi lần trái gió trở trời cũng sẽ vô cùng đau đớn, hệt như bị khoét vào tim vậy.”

Allen đã nghe những câu này rất nhiều lần rồi, thậm chí hắn còn tự mình nếm trải cơn đau đó, “Chỉ cần có thể đứng dậy được là đủ rồi.”

Peter nhún vai, biết ngay là kết quả sẽ như vậy mà, sau này anh ta sẽ không nói những lời này với Allen nữa. Đây là lần cuối cùng.

***

Buổi chiều trời bỗng nhiên đổ mưa, ban đầu mới chỉ đôi hạt, càng về sau càng tầm tã. Kim Ân Hi nhìn cơn mưa nặng hạt ngoài cửa sổ, chửi thầm một tiếng “Shit”. Sau đó cô đau khổ phát hiện ra mình bị kẹt lại ở thư viện. Hiếm hoi mới có dịp cô đến thư viện của Đại học B, ai ngờ lại xui xẻo như thế này.

“Này bạn, có thể đi chung ô một lúc được không?” Kim Ân Hi nhìn thấy một sinh viên nam muốn đi ra ngoài, trên tay cầm một chiếc ô thì liền chạy tới, cười nói.

Sinh viên nam kia nhìn Kim Ân Hi, đỏ mặt gật đầu, “Được chứ, được chứ. Chị muốn đi đâu?”

http://tieulun.hopto.org

“Cho tôi đến bãi đỗ xe trong trường là được rồi.”

Bãi đỗ xe ở cách đó không xa, đi bộ khoảng năm phút là đến nơi. Cậu sinh viên đưa ô ra che cho Kim Ân Hi, “Đàn chị, đi thôi.”

Chiếc ô chủ yếu che cho Kim Ân Hi, may mà nó cũng to, nếu không thì chắc chắn cậu sinh viên này sẽ ướt như chuột lột.

“Cậu học năm nhất à?” Kim Ân Hi nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cậu ấy, bỗng có hứng tám chuyện. Mấy cậu sinh viên ngây thơ như thế này bây giờ rất hiếm hoi.

Cậu sinh viên xấu hổ gật đầu. Kim Ân Hi hôm nay xức nước hoa, mùi hương chỉ thoang thoảng. Nhưng hai người họ đứng rất gần, mùi thơm quẩn quanh chóp mũi cậu, khiến nhiệt độ trên khuôn mặt cậu dần tăng cao.

“Cậu học ngành gì?”

“Công nghệ thông tin.”

Ồ, là đàn em cùng khoa. Kim Ân Hi cười nói, “Tôi cũng khoa công nghệ thông tin, nhưng tôi đang học nghiên cứu sinh.”

http://tieulun.hopto.org

Đúng lúc này thì đã đến bãi đỗ xe, Kim Ân Hi mở cửa xe, ngồi vào trong, “Cảm ơn cậu nhé, đàn em. Nếu lần sau có cơ hội gặp lại, chị sẽ mời cậu ăn cơm.”

Cậu nam sinh lùi bước, ngẩn người nhìn theo chiếc xe. Kim Ân Hi nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cậu ấy vẫn đứng im như tượng dõi theo thì huýt sáo một cái.

Kim Ân Hi không trở về Thượng Nhã Uyển mà đi thẳng ra khỏi thành phố. Hôm nay cô đến chỗ Eden lấy mấy thứ lần trước để quên ở đó.

Mưa rất to, Kim Ân Hi lái xe với tốc độ vừa phải. Cô mở loa, tiếng nhạc Rock n Roll sôi động liền vang lên trong xe, thôi thúc cô lắc lư người.

Một chiếc xe tiếp cận xe của Kim Ân Hi từ lúc nào không hay, mới đầu cô không để ý lắm, nhưng chiếc xe dần dần rút ngắn khoảng cách với xe cô, khiến cô khẽ nhíu mày. Cô thầm nghĩ trình độ lái xe của tên kia quả thật chẳng ra gì, đánh tay lái một cái, khoảng cách giữa hai chiếc xe liền được kéo dài ra một chút, ai ngờ chiếc xe kia lại tiến sát gần hơn.

“Shit! Gã tài xế này say rượu đấy à?”

Kim Ân Hi tăng tốc, chiếc xe kia lại tụt lùi phía sau, nên cô cũng không để tâm nữa. Nhưng bỗng, chiếc xe đó lại bất ngờ lao vụt lên, đâm sầm vào xe Kim Ân Hi, khiến người cô ngã dúi về phía trước, trán đập mạnh vào vô lăng. Kim Ân Hi biến sắc, hạ cửa sổ xe xuống, “Biết lái xe không thế? Mày mù hả?”

Cửa sổ của chiếc xe kia cũng hạ xuống, để lộ khuôn mặt của Hứa Nặc, trong tay cô ta còn cầm một khẩu súng lục, nòng súng đen ngòm đang nhắm thẳng vào đầu kim Ân Hi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 235: Truy sát trong đêm mưa (2)

Hứa Nặc mỉm cười nhìn cô, ngón tay bóp cò súng. Kim Ân Hi biến sắc, cúi đầu theo phản xạ, né được phát súng đầu tiên. Cô đạp ga, chiếc xe lập tức lao vút đi như một mũi tên vừa bắn khỏi cung.

Hứa Nặc bám sát theo sau. Chiếc xe của Kim Ân Hi lạng lách trên đường để né làn đạn, bánh xe ma sát với mặt đường, tóe ra những tia lửa.

Thấy Hứa Nặc vẫn bám sát theo sau, vẻ mặt của Kim Ân Hi trở nên lạnh lùng. Cô liếc qua gương chiếu hậu, sau đó gọi điện thoại cho Eden, “Eden, tôi đây. Tôi bất ngờ gặp rắc rối, đang đi qua đường Tân Hà, đối phương chỉ có một mình, tôi cần giúp đỡ.”

“Tôi sẽ đến ngay, cẩn thận.” Eden dặn dò rồi cúp máy, lấy một túi đồ từ hộc tủ đầu giường ra rồi đi nhanh ra ngoài.

“Thích chơi thì tôi chiều.” Kim Ân Hi nhếch môi, nhìn chiếc xe đang bám theo sau rồi đạp chân ga lần nữa. May mà nơi này là vùng ngoại ô, trời lại đổ mưa to nên trên đường không có bóng xe nào khác.

Hứa Nặc vẫn không ngừng truy đuổi, nhưng lại không thể bắn trúng Kim Ân Hi. Ánh mắt cô ta vô cùng lạnh lẽo, trước đây cô ta đã từng giao đấu với Kim Ân Hi, dĩ nhiên biết cô gái này khó đối phó nên mới lựa chọn lúc này. Ai ngờ dưới tình huống trong tay không có bất cứ vũ khí nào mà cô gái này vẫn giảo hoạt như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn chiếc xe đang phóng đi như bay, Hứa Nặc cũng tăng tốc lao theo, khoảng cách giữa hai chiếc xe không ngừng được rút ngắn lại. Kim Ân Hi liếc nhìn qua kính chiếu hậu, rồi nhìn khúc cua gần 90 độ ở phía trước. Ánh mắt cô hiện vẻ hung ác, cô đột ngột cua gấp, trôi đi vẽ thành một đường tuyệt đẹp. Hứa Nặc không kịp đổi hướng nên đâm sầm vào dải phân cách.

Kim Ân Hi cười to, huýt sáo một tiếng với Hứa Nặc rồi ra dấu bye bye.

“Khốn kiếp.” Đầu xe của Hứa Nặc bị móp vào, cô ta đập mạnh vào tay lái, lấy một món đồ trên ghế lái bên cạnh rồi xuống xe, cười nhạt một tiếng, nhắm vào xe của Kim Ân Hi mà bóp cò. Kim Ân Hi thấy hình ảnh đó qua kính chiếu hậu thì biến sắc, vội mở cửa xe lăn xuống đường, trực tiếp bỏ xe chạy lấy người.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đêm mưa. Kim Ân Hi nhìn chiếc xe đã biến thành đống sắt vụn, thở phào một tiếng. Suýt chút nữa thì thăng rồi!

Thấy Hứa Nặc đuổi theo sau, Kim Ân Hi liền quay đầu bỏ chạy, còn không quên thề rằng, nếu thoát khỏi vụ này thì cô nhất định sẽ không tha cho ả Hứa Nặc kia. Cảnh chật vật thế này đã bao nhiêu năm rồi không xảy ra, đột nhiên lại bị người ta truy đuổi, nếu người khác biết được thì mặt mũi cô bị vứt sạch.

Nếu cô có vũ khí thì nhất định sẽ đấu đến cùng với Hứa Nặc, nhưng hiện giờ… cô vẫn nên chạy thì hơn.

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi chạy rất nhanh, nhưng tốc độ của Hứa Nặc cũng không thua kém, bám dai như đỉa. Kim Ân Hi muốn thoát khỏi cô ta cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Bỗng nhiên, Hứa Nặc giơ khẩu súng chẳng biết lấy ra từ bao giờ lên, nhắm bắn vào người chạy đằng trước. Kim Ân Hi kêu lên một tiếng đau đớn, bước chân hơi lảo đảo, nhưng cô vẫn không dừng lại mà càng chạy nhanh hơn. Hứa Nặc đuổi càng lúc càng gần, nhưng chỉ vừa chạy thêm mấy bước thì một người bỗng lao đến chỗ cô ta từ bên cạnh.

Cô ta nghiêng người né đòn, chỉ có thể giương mắt nhìn Kim Ân Hi chạy mất dạng. Bực bội, cô ta quay người sang, nhắm thẳng người đang chạy rồi nổ súng.

Kim Ân Hi cắt đuôi được Hứa Nặc thì dừng chân lại, đưa tay lên ngực trái mới phát hiện ra phát súng cuối cùng của Hứa Nặc đã bắn trúng cô, vết thương đang chảy máu.

Cô tháo chiếc khăn lụa đang quàng ở cổ ra rồi ấn lên vết thương, lảo đảo chạy về một hướng. Cô không biết mình đã chạy bao lâu, vừa rồi để cắt đuôi Hứa Nặc, cô đã chạy vào một con đường nhỏ, lại thêm trời mưa to nên cô đã không còn nhận ra được phương hướng nữa.

Những giọt mưa lạnh buốt bủa vây, máu của cô hòa vào nước mưa, chảy xuống đất. May mà lúc này trời đang mưa to, nếu không, để Hứa Nặc lần theo vết máu đuổi đến thì chỉ e rằng tối nay cô thật sự phải nằm lại ở đây rồi.

http://tieulun.hopto.org

Cô dần kiệt sức, ý thức dần tan rã.

“Kít…!!!” Tiếng phanh xe chói tai vang lên. Kim Ân Hi chỉ nhìn thấy một ánh đèn chói lóa.

Cô nhắm mắt, ngất lịm. Trước khi ngất còn mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Trong xe, Daniel nhìn người vừa ngã gục trước mũi xe mình thì mặt cắt không còn giọt máu, cứ tưởng rằng mình vừa đâm phải ai đó.

Ngồi trong xe một lúc, Daniel mới trấn tĩnh lại, bước xuống xe nhìn người vừa bị mình đâm trúng, người này hình như là phụ nữ.

“Này, cô không sao chứ?” Giọng nói của Daniel hơi run rẩy. Thấy người kia không động đậy, anh đưa tay chạm khẽ một cái, nhưng Kim Ân Hi vẫn không có phản ứng gì, “Không phải là chết rồi đấy chứ?”

Sắc mặt của Daniel lại càng thêm trắng bệch, thấy người phụ nữ ngã lăn trên đường thì đánh bạo quay mặt cô lại. Khi nhìn rõ là khuôn mặt của Kim Ân Hi thì vẻ mặt Daniel bỗng trở nên cực kỳ đặc sắc.

Anh không ngờ người bị mình đâm trúng lại chính là bạn của Thẩm Thanh Lan. Nhưng khi Daniel nhìn rõ máu đang chảy ra từ ngực của Kim Ân Hi nhờ vào ánh đèn xe, anh mới lập tức nhận ra có điều gì đó không được bình

thường.

Vết thương trên người cô chắc chắn không phải do bị anh đâm trúng.

Anh vội vàng ngồi xuống, nâng Kim Ân Hi lên, “Này, tỉnh lại đi.”

Daniel vỗ vỗ vào mặt Kim Ân Hi, nhưng chẳng có tác dụng gì.

“Này, cô nhất định không được chết đấy nhé, nếu cô chết rồi thì dù tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết tội đâu.”

Kim Ân Hi gắng gượng mở mắt ra, trừng người đàn ông trước mắt, “Đừng kêu nữa, tôi vẫn chưa chết.”

Bị mất nhiều máu nên giọng của cô cực kỳ yếu ớt.

Mắt Daniel sáng bừng lên, “May quá, cô vẫn chưa chết, bây giờ tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện.”

Daniel vừa nói vừa bế cô lên, nhưng lại bị Kim Ân Hi kéo tay lại, “Không thể đến bệnh viện, không thể đến bệnh viện.”

Vẻ mặt Daniel đầy lo lắng, “Nếu không đến bệnh viện cô sẽ chết đấy.” Anh đã nhận ra vết thương trên người cô hoàn toàn không phải vết thương bình thường.

Luật pháp nước Z cấm tàng trữ vũ phí trái phép. Tại sao một cô gái bình thường như cô lại bị thương như vậy, lại còn ở một nơi hẻo lánh như thế này? Đây là ngoại ô thủ đô, sát vùng núi, xung quanh chỉ có những nông trang vắng vẻ. Hôm nay anh đến đây chơi với bạn, vốn định ngủ lại một đêm, nhưng đến tối lại đột nhiên nhận được điện thoại yêu cầu anh về thành phố để xử lý một vài việc, nào ngờ trên đường lại gặp phải Kim Ân Hi bị thương thế này.

“Dù có chết cũng không thể chết ở bệnh viện.” Kim Ân Hi rít mấy chữ qua kẽ răng. Cô đang rất chóng mặt, nhưng vẫn nhìn Daniel chằm chằm. Nếu đến bệnh viện thì sẽ gặp phải những rắc rối không đáng có, hơn nữa còn rất có thể còn liên lụy đến Thẩm Thanh Lan.

“Được rồi, được rồi, tôi không đưa cô đến bệnh viện, tôi đưa cô về nhà, được chưa?” Daniel thỏa hiệp.

“Đến nhà anh.” Thượng Nhã Uyển rất có thể đã bị bại lộ rồi, nếu bây giờ trở về, ai biết được có kẻ nào đợi sẵn cô ở nhà hay không. Chỗ Eden lại không an toàn tuyệt đối, bây giờ chỉ có chỗ Daniel là an toàn nhất.

Daniel không có ý kiến gì, dìu Kim Ân Hi lên xe. Nhìn vết thương vẫn chảy máu như cũ, anh liền cảm thấy bất lực, “Vết thương của cô cứ chảy máu như vậy, phải làm sao đây?”

Kim Ân Hi ngồi ở ghế phụ, tay ôm vết thương, “Không nghiêm trọng, mau đi thôi.” Nếu không đi, đợi Hứa Nặc đuổi đến nơi thì bọn họ không thể chạy thoát khỏi đây được nữa.

“Vết thương của cô thật sự không nghiêm trọng chứ?” Anh chưa từng gặp ai có thể chảy nhiều máu như vậy mà không chết.

“Đừng lải nhải nữa, mau đi đi.”

Daniel không nhiều lời nữa, đạp chân ga, không màng an nguy mà phóng xe về hướng nhà của mình, chốc chốc lại nhìn sang Kim Ân Hi đang ngồi bên cạnh.

Đợi chiếc xe chạy đến trước khu nhà thì Kim Ân Hi đã hôn mê hẳn rồi. Daniel cởi áo vest phủ lên người cô, che vết thương trên ngực cô lại rồi mới bế cô vào nhà.

Bất chấp việc cả người Kim Ân Hi ướt đẫm, Daniel vẫn đặt cô lên giường, lo lắng tìm hộp thuốc, nhưng lại không biết phải xử lý vết thương trên người cô thế nào.

Nhìn sắc mặt trắng bệnh của Kim Ân Hi, Daniel vỗ đầu một cái, lúc này mới nghĩ đến việc gọi điện cho Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vừa đi ngủ, nhận được điện thoại của Daniel thì không nói câu nào, lập tức cầm chìa khóa đi ra khỏi nhà, ngay cả quần áo cũng không kịp thay. Trên đường đi, cô gọi cho Eden nhưng không ai bắt máy, vẻ mặt cô lập tức trở nên khó coi, phóng như bay đến nhà Daniel.

Daniel đã thay bộ đồ khác cho Kim Ân Hi, lúc mở cửa, nhìn thấy Thẩm Thanh Lan như thấy cứu tinh.

“Ân Hi đâu rồi?”

Daniel dẫn Thẩm Thanh Lan vào phòng ngủ, Thẩm Thanh Lan nhìn thấy Kim Ân Hi đang nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, không còn chút sức sống, đồng tử co lại, tròng mắt đen tới mức không thấy đáy.

Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên. Thẩm Thanh Lan liếc nhìn một cái, thấy là Eden thì liền nói địa chỉ nhà Daniel, xong xuôi thì đuổi Daniel ra khỏi phòng ngủ.

Cô cởi áo của Kim Ân Hi, để lộ ra phần ngực, nhìn chiếc khăn lụa dày đè trên vết thương mà vẫn hằn vết máu của Kim Ân Hi, không cần nghĩ cô cũng biết chuyện này do ai gây ra.

Đáng lẽ sáng nay cô không nên tha cho Hứa Nặc.

Eden đến rất nhanh, cả người ướt đẫm, vừa bước vào nhà đã chẳng nói chẳng

rằng đi thẳng vào phòng ngủ. Anh nhìn Kim Ân Hi một lượt, sắc mặt nghiêm trọng, “Tình hình của Ân Hi bây giờ rất nguy kịch, viên đạn vẫn còn đang nằm trong lồng ngực của cô ấy. Nếu giờ không kịp thời lấy ra thì sẽ không cầm máu được, bây giờ nhất định phải đến bệnh viện.

“Vậy chúng ta lập tức đến bệnh viện, để em lái xe.” Thẩm Thanh Lan nhanh chóng quyết định.

“Không được, không thể đến bệnh viện.” Kim Ân Hi chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, nghe thấy lời bọn họ bàn nhau thì bèn yếu ớt nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn cô, “Ân Hi, bây giờ không phải lúc cãi nhau. Cậu bắt buộc phải đến bệnh viện, đây là mệnh lệnh.”

“Không đến bệnh viện đâu. An, nếu cậu đưa tớ đến bệnh viện thì tớ thà chết còn hơn. Eden, anh phẫu thuật cho tôi đi, nếu phải chết thì tôi cũng chấp nhận.”

Thẩm Thanh Lan tái mặt nhìn ánh mắt kiên quyết của cô ấy. Thấy dù đến bước đường này rồi mà cô ấy vẫn lo lắng sẽ đem lại rắc rối cho mình, vẻ mặt cô liền dịu lại, nhẹ nhàng nói, “Ân Hi, cậu nghe tớ, chúng ta đến bệnh viện đi. Chút rắc rối đó… tớ có thể giải quyết.”

Ân Hi lắc đầu, “Tớ không đến bệnh viện. An, cậu biết nơi tớ ghét nhất chính là bệnh viện mà. Tớ không muốn chết ở bệnh viện.”

Eden lên tiếng, “Không kịp nữa rồi, An, làm ở đây đi. Nhưng anh cần nhóm máu O, chúng ta không ai là nhóm máu O, phải làm sau đây An?”

Daniel đứng làm nền nãy giờ, lúc này lại rụt rè nói, “Tôi thuộc nhóm máu O.”

Ánh mắt liền Eden sáng rỡ, “Anh lại đây, nhưng lượng máu cần khá nhiều, anh có chịu được không?”

Daniel gật đầu, thái độ kiên quyết thấy chết cũng không sợ, duỗi một cánh tay ra, “Được, anh lấy đi.”

Hộp thuốc của Eden to hơn hộp sơ cứu bình thường một chút, bên trong đựng đầy những thứ cần thiết để sơ cứu vết thương thông thường. Anh để Daniel ngồi một bên, sau đó gây mê cho Kim Ân Hi.

Thẩm Thanh Lan đứng một bên cầm đèn, bây giờ không có đèn giải phẫu, tất cả chỉ có thể đơn giản thế này.

Daniel thấy Eden rút ra một con dao phẫu thuật thì sợ đến nỗi nhắm nghiền mắt lại, nhưng vẫn không hề xê dịch vị trí. Khi viên đạn được gắp ra khỏi lồng ngực của Kim Ân Hi, đến khi vết thương được khâu lại, vẻ mặt của Daniel không chỉ là tái nhợt nữa.

Lo lắng Daniel có thể cũng gặp chuyện, Eden bèn dừng đường truyền máu lại, “An, bây giờ tạm thời ổn rồi, nhưng vết thương của Ân Hi bị nhiễm

trùng, có lẽ nửa đêm sẽ phát sốt.”

“Ừm, ở đây cứ để em lo, anh ra ngoài thay đồ đi.” Thẩm Thanh Lan khẽ nói, để đảm bảo phẫu thuật an toàn nên lúc nãy Eden đã cởi áo của mình ra, nhưng anh bị ngấm mưa lâu như vậy, Thẩm Thanh Lan sợ anh cũng sẽ gục.

Eden nói với Daniel một tiếng coi như là chào hỏi, rồi lấy một bộ quần áo từ tủ đồ của anh ta ra, sau đó thì đi vào nhà tắm.

Thẩm Thanh Lan lặng lẽ ngồi một bên nhìn Kim Ân Hi đang hôn mê bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“An, người truy sát Ân Hi hôm nay là ai?” Eden bước ra khỏi nhà tắm, xem xét tình hình của Kim Ân Hi và Daniel rồi hỏi.

“Là người của Allen.”

Mặt Eden biến sắc, “Allen quả thật vẫn chưa chết?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, nét mặt nghiêm nghị, “Sáng nay em phát hiện có người theo dõi mình, cũng chính là cô ả lần trước theo đuổi bọn anh đấy.”

Buổi tối, mặc dù Eden đã đến giúp Kim Ân Hi, nhưng Hứa Nặc chạy quá

nhanh, cộng thêm trời mưa rất to nên Eden vẫn không hề nhìn rõ mặt cô ta.

“Cô ta tên là Hứa Nặc, là người của Allen.”

“An, nếu quả thật Allen vẫn còn sống, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.” Không chỉ Allen hiểu bọn họ, mà bọn họ cũng rất hiểu tính cách của Allen. Nếu hắn còn sống, trừ khi hắn chết, hoặc bọn họ chết, giữa bọn họ không đời nào có thể có chuyện cùng tồn tại.

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ xem, sắp tới anh nhắc mọi người phải chú ý cẩn thận một chút.” Thẩm Thanh Lan nói, cô có dự cảm mãnh liệt rằng Allen sẽ sớm xuất hiện thôi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 236: Tiệc sinh nhật, cầu hôn

Thẩm Thanh Lan và Eden nói những lời này ở phòng khách, nên không lo rằng Daniel sẽ nghe thấy.

Nửa đêm, Kim Ân Hi quả nhiên phát sốt. Thẩm Thanh Lan và Eden gần như cả đêm không ngủ, mãi đến lúc trời sáng thì cơn sốt cao của cô mới đỡ hơn một chút.

Daniel ngủ ở phòng dành cho khách, lúc tỉnh dậy thì thấy Eden cũng ngủ trên giường của mình. Đầu óc đang rối loạn suốt một đêm của Daniel bỗng trở nên minh mẫn. Nhớ đến chuyện đêm qua, trong mắt anh đầy vẻ sợ hãi.

Thẩm Thanh Lan đang ngồi ngoài phòng khách đợi Daniel, cô buộc phải dặn dò anh về chuyện xảy ra đêm qua. Thấy anh ta, Thẩm Thanh Lan hơi lạnh lùng, từ tốn nói, “Daniel, anh vào đây với tôi.”

Daniel theo Thẩm Thanh Lan vào thư phòng, nhưng ngồi một bên không nói gì, rõ ràng vẫn chưa tiêu hóa được chuyện xảy ra đêm qua.

Thẩm Thanh Lan cũng không nói gì. Rất lâu sau đó, Daniel mới nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, bọn họ rốt cuộc là ai?”

Mặc dù anh không tận mắt chứng kiến việc Kim Ân Hi bị thương ra sao.

Nhưng thông qua biểu hiện của mấy người bọn họ, anh biết rằng sự việc không hề đơn giản.

“Daniel, anh có tin tôi không?” Thẩm Thanh Lan cụp mắt xuống, khẽ nói.

“Thanh Lan, tôi đương nhiên là tin cô rồi. Chúng ta là bạn mà, đúng không?” Daniel trả lời không chút do dự.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan bỗng ẩn chứa tia ấm áp, khóe môi hơi cong lên, “Daniel, bọn họ là bạn tôi.”

Thẩm Thanh Lan và Daniel là đối tác, cũng là bạn bè, cô không muốn lừa dối anh ta.

“Tôi không thể tiết lộ với anh thân phận của bọn họ, điều này không hề có ích lợi gì với anh cả. Anh cũng không được nói với người khác rằng anh quen biết bọn họ. Nhưng tôi có thể đảm bảo, họ không hề có ý đồ gì xấu với anh cả.”

Daniel nghe vậy thì im lặng một lúc rồi mới gật đầu dưới cái nhìn của Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, tôi biết rồi, tôi sẽ giữ bí mật chuyện này, cũng sẽ quên luôn chuyện đêm qua.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười dịu dàng mà ấm áp, “Daniel, cảm ơn anh.”

http://tieulun.hopto.org

Sự nghi hoặc trong lòng đã được giải tỏa, Daniel bèn ngồi xuống ghế, mặc dù sắc mặt vẫn trắng nhợt vì bị thiếu máu, nhưng tinh thần anh đã rất thoải mái.

“Thanh Lan, chuyện này chúng ta dừng ở đây thôi, đừng nhắc đến nữa. Bây giờ tôi muốn nói với cô một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Tháng bảy ở Sydney có một buổi triển lãm tranh, tôi mong cô có thể tham dự.”

“Vì sao?”

“Buổi triển lãm này năm năm mới tổ chức một lần, quy mô lớn nhất toàn cầu. Tuy lúc trước cô đã đạt giải nhất cuộc thi quốc tế, nhưng dù sao thì cũng đã qua một thời gian rồi. Tôi muốn nhân dịp này để quang bá tác phẩm của cô với quốc tế. Cô hiểu ý tôi không?”

Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên là hiểu, nên cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý với đề nghị của Daniel.

“Nếu cô không có ý kiến thì tôi đề nghị cô nên chọn tác phẩm ‘Cứu Rỗi’.”

http://tieulun.hopto.org

“Không, tôi muốn dùng tác phẩm khác, sẽ đưa tác phẩm mới cho anh sau.” ‘Cứu Rỗi’ là tác phẩm có cảm xúc đột phát lúc đó của cô, cô không muốn mang nó ra buôn bán.

“Được, cô còn khoảng một tháng, sau một tháng nữa thì đưa tác phẩm của cô cho tôi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Nói chuyện công việc xong, Daniel lại nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ do dự.

“Sao thế?” Thẩm Thanh Lan hỏi anh ta.

“Cô bạn kia của cô… không sao chứ?”

“Không sao rồi.”

“Tôi có thể vào thăm cô ấy không?”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, ánh mắt nhìn anh ta chứa đựng vẻ tò mò, khiến Daniel càng lúc càng mất tự nhiên. Sau đó, cô mới gật đầu, “Được.”

http://tieulun.hopto.org

“Daniel đứng dậy, “Vậy tôi vào xem cô ấy thế nào rồi.”

Nhìn bước chân vội vàng của Daniel, trong mắt Thẩm Thanh Lan ánh lên niềm vui.

Kim Ân Hi tỉnh lại vào chập tối hôm đó. Vì chưa xác định được Thượng Nhã Uyển có an toàn hay không, nên sau khi bàn bạc, bọn họ liền quyết định để cô ở lại nhà Daniel trước đã, dĩ nhiên cả Eden cũng ở lại. Để tránh bị theo dõi, Thẩm Thanh Lan không sau đó hề trở lại đây thăm hai người.

Cô cho rằng có thể Hứa Nặc sẽ tìm cô. Nhưng mấy ngày sau, dù đã cố ý đi dạo bên ngoài nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn không hề thấy ai theo dõi cô.

Sau khi vết thương của Kim Ân Hi đỡ hơn, Eden liền đưa cô về biệt thự ở ngoại ô, dù sao điều kiện ở đó cũng tốt hơn ở đây nhiều.

“Ờ… cảm ơn anh chuyện tối hôm nọ.” Trước khi đi, Kim Ân Hi vẫn không quên cảm ơn Daniel. Mấy ngày qua, anh đối xử với cô rất tốt, rất tận tâm.

Cô vốn cho rằng người như Daniel sẽ sợ bọn họ, nhưng thái độ của anh lại nằm ngoài dự đoán của cô.

“Không cần cảm ơn, mọi người là bạn của Thanh Lan thì cũng coi như là bạn

của tôi.” Nói xong, Daniel còn để ý sắc mặt tái nhợt của cô, “Cô cố gắng dưỡng thương cho tốt.”

Sau khi Kim Ân Hi đi rồi, Daniel tự dưng cảm thấy vô cớ buồn bã nhìn căn hộ trống trải, thở dài thườn thượt. Anh đi vào thư phòng, bắt đầu xử lý chuyện triển lãm tranh.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, tháng năm nhanh chóng kéo về. Hai ngày nữa là sinh nhật của Thẩm Thanh Lan, tin tức nhà họ Thẩm sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho cô lan truyền khắp thủ đô. Nhưng bữa tiệc này cũng không mời nhiều người, mà chỉ có mấy người thân thích và bạn bè. Ngay cả khách hàng quan trọng hợp tác với Thẩm Quân Dục cũng không được mời.

Vu Hiểu Huyên và Hàn Dịch cũng đã trở về. Ra nước ngoài chơi hơn hai mươi ngày, tâm trạng của cô đã đỡ hơn nhiều, ít nhất thì cô cũng đã cười nhiều hơn. Thêm vào đó, không biết đã có chuyện gì xảy ra, mà quan hệ của cô và Hàn Dịch đã thăng hoa hơn nhiều.

Thẩm Thanh Lan chú ý đến vẻ ỷ lại thấp thoáng trong ánh mắt Vu Hiểu Huyên khi nhìn Hàn Dịch, còn cả vẻ thiếu nữ e thẹn khi đang yêu, cô bèn trầm ngâm nhìn Hàn Dịch, lại thấy anh ta cười ma mị với cô.

Hàn Dịch không nói với Thẩm Thanh Lan rằng lần này bọn họ lên núi chơi đã gặp phải lở đất, suýt thì không về được nữa.

Thấy tâm trạng Vu Hiểu Huyên đã tốt hơn thì Thẩm Thanh Lan cũng yên lòng. Thật ra cô cũng không mấy hứng thú với bữa tiệc sinh nhật lần này.

Nếu không phải Thẩm Quân Dục và Phó Hoành Dật khăng khăng muốn tổ chức thì cô chỉ muốn ăn một bữa cơm đơn giản với gia đình.

Để chuẩn bị cho sinh nhật của Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật cũng xin nghỉ phép. Tháng sáu càng lúc càng đến gần, cũng có nghĩa là thời gian công tác ở thủ đô của anh cũng sắp hết.

Về cùng Phó Hoành Dật lần này còn có Cố Dương và Cố Khải. Cố Dương thì vẫn cà lơ phất phơ như trước, Cố Khải cũng vẫn là vẻ mặt lạnh tanh đó. Nhưng Thẩm Thanh Lan đã nhận ra sự thay đổi trong đôi mắt kiên nghị của họ, xem ra mấy tháng sống trong quân đội quả thật đã làm thay đổi họ rồi.

“Chị dâu, đã lâu không gặp, có phải chị thấy em càng lúc càng đẹp trai không?” Cố Dương ngồi trong phòng khách nhà họ Phó, bắt gặp ánh mắt của Thẩm Thanh Lan thì cười tủm tỉm, kề sát tai Thẩm Thanh Lan hỏi tiếp, “Chị dâu, bao giờ chị dạy em đánh nhau?”

Thẩm Thanh Lan cười thản nhiên, “Đợi cậu đánh thắng Triệu Nguy đã rồi tính.”

Nụ cười của Cố Dương liền cứng đờ. Triệu Nguy kia chẳng khác gì rô bốt chiến đấu, từ bé đã đánh nhau để sinh tồn. Sau lần bị Thẩm Thanh Lan tẩn cho một trận thì Triệu Nguy có vẻ đã an phận được một thời gian, không đi khiêu chiến người khác nữa, luôn cố rèn luyện, đau đáu ham muốn khiêu chiến Thẩm Thanh Lan lần nữa. Nhưng sau đó vì Thẩm Thanh Lan không về quân đội nữa, nên cậu ta lại bắt đầu đi khiêu chiến khắp nơi.

http://tieulun.hopto.org

Trước đây Cố Dương đã không đánh lại được cậu ta, bây giờ lại càng không cần phải nói, “Chị dâu, sao em đánh thắng tên quái vật kia được. Chị dạy em đi mà, ít nhất cũng đừng để em phải chịu thiệt thòi trước tên quái vật kia chứ!”

Nhưng Thẩm Thanh Lan chỉ cười tủm tỉm, không trả lời cậu ta.

***

Trong phòng tổng thống của một khách sạn năm sao nào đó ở thủ đô, Allen ngồi trên xe lăn, nhìn thành phố rực rỡ trong ánh đèn. Tiểu Thất, cuối cùng anh cũng đã đến đây rồi, nơi em được sinh ra và sinh sống.

Cửa phòng được mở ra, Hứa Nặc đi từ ngoài vào.

“Xử lý thế nào rồi?” Allen hờ hững hỏi.

Hứa Nặc rũ mắt xuống, “Chủ nhân, tiệc sinh nhật lần này bọn họ chỉ mời người thân và bạn bè, không hề có khách hàng hợp tác kinh doanh, nên… không lấy được thư mời.”

Allen quay lại nhìn Hứa Nặc với ánh mắt tàn độc. Tuy hắn ngửa đầu, nhưng khí thế này không hề giảm bớt chút nào, “Chỉ chút việc nhỏ đó mà làm cũng không xong thì cô được tích sự gì?”

Mặt Hứa Nặc trắng bệch, “Chủ nhân, tôi sẽ nghĩ cách khác. Xin ngài cho tôi thêm chút thời gian.”

Vẻ mặt của Allen cũng không dịu đi vì lời nói của cô ta, “Nhớ lấy, cô chỉ có thời gian một ngày. Trước bữa tiệc ngày mai, cô phải lấy được thư mời, bằng không thì cút về đi.”

Hứa Nặc biết rất rõ sau khi trở về thì cô ta sẽ gặp phải những gì. Sau nhiệm vụ thất bại vào năm ngoài thì khi cô ta trở về đã phải vào nơi đó, rồi suýt chút nữa đã phải bỏ mạng ở đấy luôn.

“Vâng.” Hứa Nặc cung kính đáp, lui ra khỏi phòng.

***

Hôm sau, mới sáng sớm mà Thẩm Thanh Lan đã thấy Phó Hoành Dật rời giường. Cô đi vào phòng bếp, ngắm nhìn anh nấu cơm.

Thấy cục bột trong tay Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan nhướng mày, “Anh làm gì thế?”

Cố hít hà một hơi, trong không khí ngập tràn mùi nước gà, Phó Hoành Dật chẳng biết đang làm gì.

http://tieulun.hopto.org

“Anh làm mì, em đi đánh răng rửa mặt trước đi, đợi lát nữa là được ăn rồi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, về phòng ngủ đánh răng rửa mặt. Lúc cô thay đồ xong thì Phó Hoành Dật cũng vừa khéo ra khỏi bếp, trong tay bê một bát mì nóng hổi.

“Mau ăn đi, nhân lúc còn nóng.”

Thẩm Thanh Lan đến ngồi xuống, nhìn bát mì trên bàn. Nước dùng hầm gà, bên trên bát mì có một quả trứng trần, rắc vài lát hành, màu sắc bắt mắt.

Thẩm Thanh Lan cầm đũa lên thì mới thấy đây là mì trường thọ. Cô cắn một miếng, Phó Hoành Dật mỉm cười nhìn cô, “Có ngon không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ngon ạ.”

“Ngon thì ăn hết đi, đừng để thừa.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật qua làn hơi nước bốc lên mờ mờ, viền mắt cô cay cay. Cô bèn cười với anh rồi cúi đầu ăn mì. Còn anh chỉ lẳng lặng ngồi đó ngắm cô ăn.

http://tieulun.hopto.org

“Anh ăn sáng rồi à?” Thấy Phó Hoành Dật không ăn, Thẩm thanh Lan bèn hỏi.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Lát nữa anh sẽ ăn.”

Thẩm Thanh Lan nhìn mì trong chén rồi bèn đẩy bát mì đến, “Cùng ăn đi.”

“Đây là mì trường thọ, em phải một mình ăn hết.”

Thẩm Thanh Lan kiên quyết, “Chúng ta cùng ăn.” Dù có sống thọ thật thì cũng phải cùng anh, sao có thể là một mình em được?

Phó Hoành Dật hiểu ý cô, ánh mắt anh càng thêm dịu dàng, cúi đầu ăn một miếng.

Buổi sáng Thẩm Thanh Lan tuy không cảm thấy đói lắm, nhưng hôm nay cô lại ăn sạch bát mì đó.

Ăn mì xong, hai người mới về nhà họ Thẩm, trưa hôm nay sẽ ăn cơm ở đó. Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình đã đến từ sớm, dì Triệu vào phòng bếp giúp nấu cơm. Sở Vân Dung trông thấy Thẩm Thanh Lan thì lập tức đứng lên đi vào phòng bếp, chỉ một lát sau đã bê một cái bát đi ra. Thẩm Thanh Lan nhìn thử thì thấy lại là mì trường thọ.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, đây là mì mẹ đã cố ý dậy sớm làm cho con, con ăn thử đi.”

Thẩm Thanh Lan khó xử nhìn bát mì to đùng trước mặt. Lúc sáng cô vừa ăn một bát, bây giờ quả thật không ăn nổi nữa. Phó Hoành Dật bèn nhận lấy bát mì, “Mẹ, sáng nay con cũng đã nấu mì trường thọ cho cô ấy rồi, bọn con ăn xong mới về đây, có lẽ là bây giờ không ăn nổi nữa.”

Sở Vân Dung nghe vậy cũng không ép, “Vậy thì uống ít nước dùng cũng được.”

Thẩm Thanh Lan cầm thìa, múc nước trong bát uống một ngụm, “Ngon quá, con cảm ơn mẹ.”

Sở Vân Dung nghe vậy liền nở nụ cười.

Địa điểm tổ chức tiệc sinh nhật là phòng tiệc của một khách sạn năm sao. Thẩm Quân Dục đã sắp xếp từ trước, đợi ăn cơm xong, người tạo mẫu đã đứng trước cửa nhà. Thẩm Thanh Lan nhìn một loạt lễ phục trước mặt mà chỉ biết câm nín. Chỉ là một bữa tiệc sinh nhật thôi mà, đâu phải kết hôn, làm thế này có hơi quá không?

“Thanh Lan, em xem em thích bộ nào. Mấy bộ này đều do chính tay mẹ cẩn thận lựa chọn đấy, đẹp đúng không?”

“Bộ này đi.” Thẩm Thanh Lan nhìn thử, rồi lấy một bộ lễ phục màu xanh

ngọc ra.

Thẩm Quân Dục nhìn bộ đồ cô chọn thì nhíu mày, lấy từ trong tay người tạo mẫu một bộ lễ phục màu trắng, chỗ tà áo điểm xuyết một đoá hoa hồng lớn, đơn giản nhưng không kém phần sang trọng.

“Hay là bộ này đi. Cậu thấy thế nào, Hoành Dật?” Thẩm Quân Dục quay sang hỏi Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật nghĩ đến việc cần làm hôm nay bèn gật đầu, “Bộ trong tay Quân Dục khá đẹp.”

Thẩm Thanh Lan không có ý kiến, chỉ là chọn quần áo thôi mà. Cô liền cầm bộ lễ phục này lên tầng thay.

Một người tạo mẫu và thợ trang điểm vội vàng chạy theo, mấy người còn lại thì chọn trang phục cho mọi người trong nhà.

“Đã chuẩn bị đồ xong chưa?” Thẩm Quân Dục hỏi Phó Hoành Dật.

Ánh mắt Phó Hoành Dật có phần dịu dàng, anh mỉm cười gật đầu, “Đã chuẩn bị xong hết rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục rất hài lòng. Chuông cửa vang lên, anh đi ra mở cửa thì thấy là Ôn Hề Dao.

“Chú, dì, ông, cô Phó, ông, cháu không đến muộn chứ?” Ôn Hề Dao chào mọi người.

“Không muộn không muộn, Hề Dao, qua đây ngồi đi.” Sở Vân Dung trông thấy Ôn Hề Dao thì vẫy tay gọi cô qua ngồi bên cạnh bà.

“Hề Dao, vết thương ở chân cháu đã lành chưa?”

“Không sao rồi ạ. Mà Thanh Lan đâu rồi ạ?”

“Nó đang trang điểm ở trên tầng, còn lâu mới xuống. Chuyện công ty cháu đã giải quyết xong chưa?”

“Xong rồi ạ.”

Trong một tháng qua, tin tức có người chết ở công trường xây dựng công trình số 3 của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa đã lan rộng ra, gây nên làn sóng dư luận. Người nhà nạn nhân vốn đã chuẩn bị thỏa hiệp vì thái độ mạnh mẽ của Ôn Hề Dao, còn cô cũng đã định đền bù phí tổn thất cho bọn họ, nhưng ai ngờ sau khi mọi chuyện sắp giải quyết xong thì người nhà nạn nhân lại thay đổi thái độ, kiên quyết đòi số tiền bồi thường kếch xù.

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao điều tra mới biết là do tập đoàn Lâm thị, đối thủ cạnh tranh của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa giở trò. Tập đoàn này chủ yếu kinh doanh dịch vụ khách sạn, nhưng cũng có liên quan đến bất động sản.

Tập đoàn Lâm Thị đã từng cạnh tranh hạng mục này nhưng không thành công, nên vẫn canh cánh trong lòng. Lần này có cơ hội, bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, bèn châm ngòi sau lưng, muốn thừa nước đục thả câu để ít nhất cũng phải biến công trình số 3 của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa thành một nơi không hợp phong thủy, trở nên hoang phế.

Ngay lúc Ôn Hề Dao đang đau đầu không biết giải quyết thế nào, thì Thẩm Quân Dục lại đưa tài liệu và bằng chứng chân thực chứng minh cậu ấm Lâm Hạo của tập đoàn Lâm thị lái xe đâm chết người đến cho cô. Không chỉ thế, những việc xấu mà Lâm Hạo này gây ra còn nhiều vô số kể.

Ôn Hề Dao lấy được bằng chứng này liền giao cho phóng viên. Cậu ấm của tập đoàn Lâm thị ngay lập tức bị gièm pha, rồi bị cảnh sát bắt đi trong cùng ngày hôm đó. Còn Lâm lão gia vì để cứu con trai duy nhất, đã dùng hết mọi thủ đoạn để chạy vạy khắp nơi, nào còn sức mà chọc gậy bánh xe Tập đoàn quốc tế Tân Hòa nữa.

Không có tập đoàn Lâm Thị quấy rối nữa, Ôn Hề Dao giải quyết chuyện này dễ dàng hơn nhiều. Người nhà nạn nhân không được ai chỉ điểm bày mưu nữa, hơn nữa bọn họ vốn là đám chuyên bắt nạt kẻ yếu nhưng lại sợ mạnh. Thái độ của Ôn Hề Dao cứng rắn, bọn họ cũng không dám dở trò gì nữa.

Nhưng sau đó, Ôn Hề Dao vẫn cho bọn họ một số tiền bồi thường thỏa đáng.

http://tieulun.hopto.org

Dù gì cũng là một mạng người, cô thật sự không thể làm ngơ. Hơn nữa, trong số tiền bồi thường đó còn có một phần là tiền túi của cô. Bà cụ trong nhà nạn nhân biết chuyện này, còn đích thân tìm đến tận công ty để xin lỗi cô.

Tuy phía người nhà nạn nhân đã giải quyết xong, nhưng ảnh hưởng do chuyện này để lại thì không dễ dẹp như vậy. Trước mắt, Ôn Hề Dao vẫn chưa có cách nào giải quyết ổn thỏa ảnh hưởng xấu đó.

Sở Vân Dung nghe kể thì an ủi Ôn Hề Dao, “Về sau nếu có gặp chuyện thế này, cháu là thân con gái, đừng xông xáo ra trước. Lần này là con do may mắn, lần sau ai mà biết sẽ thế nào? Mà sao cái tính này của cháu giống Thanh Lan thế không biết.”

Ôn Hề Dao cười cười, người lớn dặn thì cô cứ nghe là được.

Lúc Thẩm Thanh Lan sửa soạn xong đi xuống thì mọi người cũng đã chuẩn bị xong. Nhìn cô ăn mặc lộng lẫy, hai cụ trong nhà đều rất hài lòng.

Thẩm lão gia và Phó lão gia cùng lấy hai bao lì xì ra đưa cho Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cái này cho cháu.”

“Lan Lan, sinh nhật vui vẻ.”

Thẩm Thanh Lan nhận hai bao lì xì, sờ vào thì thấy đều là thẻ. Cô mỉm cười, cảm ơn hai cụ, “Cháu cảm ơn hai ông.”

Phó lão gia thật sự rất vui, nhưng Thẩm lão gia lại nghĩ đây là sinh nhật cuối cùng mà Thẩm Thanh Lan đón với tư cách con gái nhà họ Thẩm, thì trong lòng lại thấy xót xa.

Đây là đứa cháu gái ông yêu thương nhất. Sau đám cưới vào tháng chín tới này thì con bé sẽ thật sự trở thành con dâu nhà họ Phó rồi. Ánh mắt Thẩm lão gia nhìn Phó lão gia lại thêm phần bất mãn.

Phó lão gia vừa nhìn đã biết Thẩm lão gia nghĩ gì, bèn cười đắc chí, “Lão Thẩm, đừng trừng nữa, có trừng cũng không thay đổi được sự thật là Thanh Lan đã thành cháu dâu nhà họ Phó đâu.”

Thẩm lão gia hừ lạnh, Thẩm Thanh Lan thấy hai ông cụ lại bắt đầu đấu võ mồm thì chỉ mỉm cười.

Thẩm Quân Dục đi vào, đưa cho Thẩm Thanh Lan một chiếc chìa khóa xe, “Thanh Lan, anh trai không có gì tặng em, thôi thì tặng thêm một chiếc xe vậy.”

Thẩm Thanh Lan nhận lấy, nhìn thấy nó thì nhướng mày. Đây là mẫu xe thể thao số lượng có hạn, trên thế giới chỉ có mười chiếc. Vậy mà Thẩm Quân Dục lại mua được một chiếc, có thể thấy anh đã tốn công rồi, “Cảm ơn anh.”

Thẩm Quân Dục muốn xoa đầu cô như thường ngày, nhưng nhìn mái tóc được làm cẩn thận của cô thì đành buông tay, “Lan Lan, sinh nhật vui vẻ.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gật đầu, liếc thấy Ôn Hề Dao ngồi trên sô pha thì bèn kề sát tai Thẩm Quân Dục, “Sinh nhật chị Hề Dao là vào ngày 19 tháng sau, chị ấy rất thích đảo Bali.”

Thẩm Quân Dục đã biết trước sinh nhật của Ôn Hề Dao là ngày nào, nhưng chuyện Thẩm Thanh Lan nói đằng sau thì quả thật anh mới nghe lần đầu, “Anh biết rồi.”

Ôn Hề Dao tặng cho Thẩm Thanh Lan một chiếc vòng cổ kim cương được chế tác rất đẹp. Ngay cả người không bao giờ để tâm đến trang sức như Thẩm Thanh Lan mà lúc nhìn thấy cũng rất thích.

“Lần trước chị ra nước ngoài công tác, vô tình trông thấy nó trong một cửa hàng. Món này không phải của nhà thiết kế nổi tiếng nào, nhưng chị nghĩ có lẽ em sẽ thích.”

Quả thật Thẩm Thanh Lan rất thích món quà này, còn bảo Phó Hoành Dật đeo lên cổ cho cô.

Vợ chồng Thẩm Khiêm thì tặng cho con gái một căn hộ.

Phó Tĩnh Đình cũng chuẩn bị một hộp quà cho Thẩm Thanh Lan, bên trong là một chiếc vòng ngọc, “Thanh Lan, đây là đồ gia truyền của nhà họ Phó, chỉ truyền cho con dâu trong nhà. Vốn nên là mẹ Hoành Dật đưa cho cháu, nhưng… Bây giờ đành do cô đưa cho cháu vậy.”

http://tieulun.hopto.org

Vòng ngọc màu xanh biếc, vân nước trông rất sang trọng. Trên thị trường, nó có giá khoảng vài trăm triệu NDT. Thẩm Thanh Lan cầm lấy, nhưng không đeo lên, “Cô, cháu sẽ giữ gìn thật tốt.”

Phó lão gia liền xua tay, “Để trong hộp làm gì? Thích thì đeo lên, ngọc phải đeo lên người thì mới có linh tính.”

“Vâng, ông nội.”

Lúc mọi người đang nói chuyện thì trước cửa liền xuất hiện ba người, là gia đình Thẩm Nhượng. Phó Tĩnh Đình trông thấy bọn họ thì nụ cười liền cứng lại, nhưng rất nhanh đã tự nhiên trở lại. Nhưng Phó lão gia thì lại lập tức nổi giận đùng đùng.

Thẩm Nhượng cũng không ngờ sẽ gặp phải Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình ở nhà họ Thẩm. Hôm nay ông không định đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của Thẩm Thanh Lan, nên mới định đến sớm để tặng quà cho cô, ai ngờ vẫn gặp họ.

“Chú Phó, Tĩnh Đình.” Thẩm Nhượng xấu hổ chào hỏi.

Phó lão gia hừ lạnh, “Không dám.”

http://tieulun.hopto.org

Thấy Lư Nhã Cầm đi theo sau lưng Thẩm Nhượng, mặt Phó lão gia lại càng khó coi hơn.

Phó Tĩnh Đình vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt không hề vui vẻ, “Thẩm Nhượng, anh về lúc nào vậy?”

“Vừa về cách đây không lâu.”

Phó Tĩnh Đình nghĩ đến lần Thẩm lão gia nằm viện, nhưng không nói với nhà bọn họ thì liền hiểu ra. Chắc là Thẩm lão gia thấy gia đình Thẩm Nhượng về nên mới tức đến nỗi phải nằm viện.

Thẩm Nhượng biết gia đình bọn họ không thích hợp ở lại đây, nên tặng quà xong thì liền đi.

“Lão Phó…” Thẩm lão gia lên tiếng.

Phó lão gia xua tay, “Một người trả một người, hôm nay là sinh nhật Thanh Lan, chúng ta không nói chuyện này.”

“Sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Thẩm Quân Dục đến gọi, mọi người liền xuất phát đến khách sạn.

http://tieulun.hopto.org

Vừa đến cửa khách sạn, Thẩm Thanh Lan đã thấy người nhà họ Sở.

“Dì.” Hạt Đậu Nhỏ thấy Thẩm Thanh Lan liền tụt xuống từ trên người Sở Vân Cẩn rồi chạy đến trước mặt cô.

Thẩm Thanh Lan mặc lễ phục, không thể ôm cậu bé như bình thường. Hạt Đậu Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn cô, “Dì, hôm nay dì thật xinh đẹp.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, nhéo mặt cậu bé, “Hạo Hạo hôm nay cũng đẹp trai quá.”

“Thanh Lan.” Bùi Nhất Ninh đi qua bế Hạt Đậu Nhỏ lên.

“Chị, sao chị về rồi?”

“Ngày đặc biệt thế này, sao chị không về được.” Bùi Nhất Ninh nói đầy ẩn ý.

Thẩm Thanh Lan lại không nghe ra hàm ý của cô, chỉ cười cười, “Chỉ là sinh nhật thôi mà.”

Nhưng Bùi Nhất Ninh cũng chỉ cười, không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Giang Thần Hi, Cố Dương, Cố Khải và Hàn Dịch đã đến. Cả Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cũng đến rồi.

Thẩm Thanh Lan thấy Vu Hiểu Huyên thì ôm cô một cái, vỗ vỗ lên lưng cô. Vu Hiểu Huyên cười nói, “Thanh Lan, tớ không sao.”

Hàn Dịch đứng bên cạnh Vu Hiểu Huyên. Thẩm Thanh Lan nhìn hai người đứng cạnh nhau thế này thì còn gì mà không hiểu, ánh mắt đầy vui vẻ.

Hôm nay chủ yếu là bạn bè thân thích của hai nhà Thẩm - Phó, còn có bạn bè của Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan, thậm chí còn có cả mấy người Mục Liên Thành và Tiền Phi.

“Chị dâu, hôm nay chị đẹp quá.” Cố Dương chen vào, đến cạnh Thẩm Thanh Lan rồi nói với Phó Hoành Dật mặc comple đen ở cạnh cô, “Anh cả cũng tuấn tú lắm. Hai anh chị đúng là trai tài gái sắc.”

Phó Hoành Dật không tỏ vẻ gì, chỉ bình thản nhìn cậu ta.

Đêm nay, nụ cười vẫn luôn ở trên môi Thẩm Thanh Lan, khiến khí chất lạnh lùng của cô cũng dịu đi. Phó Hoành Dật đứng bên cạnh cô, nên trông cô lại càng giống con chim non nép vào người anh.

Daniel đến một mình, thấy Thẩm Thanh Lan thì gọi, “Ồ, Thanh Lan, đêm nay cô thực sự rất đẹp, trông hệt như một nàng công chúa vừa cao quý lại vừa nhã

nhặn vậy. Nếu cô không có chồng rồi thì chắc chắn tôi sẽ điên cuồng theo đuổi cô mất. Công chúa xinh đẹp của tôi, tôi có thể hôn lên tay cô không?" Nói rồi, Daniel còn làm động tác như diễn kịch.

Thẩm Thanh Lan lườm anh ta. Daniel liền đứng thẳng dậy, cười ha ha, nhìn sang Phó Hoành Dật rồi nói, "Vừa rồi tôi đùa với Thanh Lan thôi, ngài Phó sẽ không để bụng đâu nhỉ?"

Phó Hoành Dật cười hòa nhã, "Trò đùa của ngài Daniel chẳng buồn cười gì cả."

Cả người Daniel liền cứng đờ, "À… Thanh Lan, hình như tôi vừa thấy người quen, tôi qua chào hỏi một chút." Nói rồi, anh ta liền chạy trối chết.

"Bà xã à, sao đêm nay em lại phải xinh đẹp thế chứ?"

Thẩm Thanh Lan câm nín nhìn anh.

Ở một nơi khác, Vu Hiểu Huyên nhận được một cuộc điện thoại liền chạy ra ngoài, một lát sau thì dẫn Andrew và Sicily vào.

Thẩm Thanh Lan thấy bọn họ thì âm thầm muốn đỡ trán.

http://tieulun.hopto.org

“Cô Thẩm, lại gặp nhau rồi.” Andrew cười lịch thiệp.

Sicily đứng bên cạnh, giả vờ tò mò nhìn Thẩm Thanh Lan, “Xin chào, tôi là vợ chưa cưới của Andrew, tôi tên là Sicily. Lần đầu được gặp cô Thẩm, cô quả thật rất đẹp.”

Thẩm Thanh Lan để ý thấy vẻ dí dỏm trong mắt cô, bèn tiến lên ôm cô, rồi hỏi khẽ, “Sao hai người lại đến đây?”

Sicily cười cười, “Hôm nay là sinh nhật em, hiếm khi tổ chức party thế này, sao có thể thiếu bọn chị được.”

Nhưng Thẩm Thanh Lan biết bọn họ lo lắng hôm nay có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó. Sau chuyện đêm mưa lần đó, Hứa Nặc không xuất hiện thêm lần nào nữa, cứ như bốc hơi khỏi trái đất vậy.

Nhưng càng như thế thì bọn họ lại càng lo lắng. Theo như hiểu biết của bọn họ, nếu nghĩ theo chiều hướng của người kia thì hôm nay chắc chắn là một cơ hội tốt.

Dù Kim Ân Hi và Eden không xuất hiện ở bữa tiệc, nhưng bọn họ đang ở trong một căn phòng trên tầng, cùng quan sát từ camera.

“Eden, anh nghĩ hắn có xuất hiện không?” Vẻ mặt Kim Ân Hi đầy lo lắng.

Vẻ mặt Eden cũng nặng nề, anh nhìn về phía Phó Hoành Dật, mãi lâu không dời mắt, nghe Kim Ân Hi hỏi thì nói, “Nếu tôi là hắn, tôi nhất định sẽ chọn hôm nay.”

Lòng Kim Ân Hi chùng xuống, vì bị thương nên sắc mặt cô hơi nhợt nhạt, dưới ánh đèn trông lại càng trắng bệch hơn.

Eden vỗ vai cô, “Ân Hi, đừng lo. Rồi tất cả sẽ tốt thôi. Như An nói rồi đấy, chúng ta đã có thể giết hắn một lần thì sẽ có thể giết lần thứ hai, hắn không đáng sợ như chúng ta nghĩ đâu.”

Kim Ân Hi nghe thế thì gật mạnh đầu, cố gắng không nghĩ đến người kia nữa.

***

Lúc này, trong tiệm cà phê dưới khách sạn, Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn ngồi đối diện nhau. Cố Bác Văn bỏ một viên đường vào ly cà phê của bà: “Anh nhớ em thích uống cà phê nhiều đường một chút.”

Phó Tĩnh Đình không chạm vào ly cà phê kia, chỉ nhẹ nhàng nói với ông, “Cố Bác Văn, Thẩm Nhượng trở về rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Bàn tay đang khuấy ly cà phê của ông khựng lại. Ông buông ly xuống, vẫn cười dịu dàng, “Cậu ấy đã bỏ đi hơn hai mươi năm rồi.”

“Hai mươi lăm năm hai tháng ba ngày.”

Còn nhớ rõ đến từng ngày như vậy. Tĩnh Đình, em vẫn không quên được Thẩm Nhượng sao?

Đôi mắt Cố Bác Văn chợt ảm đạm, mắt ông rũ xuống, không thấy được vẻ đau lòng thoáng qua trong mắt Phó Tĩnh Đình.

“Em định thế nào?” Cố Bác Văn hỏi.

Phó Tĩnh Đình nhìn xuống đất, “Cố Bác Văn, em tưởng là em đã quên anh ấy, nhưng hôm nay gặp lại, em mới biết em vẫn còn thích anh ấy. Vì thế, anh đừng đợi em nữa, em nghĩ cả đời này em cũng sẽ không quên được anh ấy. Anh hoàn toàn không cần phải chờ một người phụ nữ không yêu anh.”

Cố Bác Văn cười khổ, là như thế sao? Chờ đợi hơn hai mươi năm, nhưng kết quả vẫn như thế sao?

“Tĩnh Đình, thích em là chuyện của anh, chờ em cũng là chuyện của anh. Có lẽ đến một ngày nào đó anh chờ mệt rồi sẽ không chờ nữa, em có thể sống những ngày tháng em mong muốn. Dù em vẫn muốn ở bên Thẩm Nhượng thì anh cũng sẽ chân thành chúc phúc.”

http://tieulun.hopto.org

“Cố Bác Văn, anh cần gì phải như vậy.” Trong lòng Phó Tĩnh Đình tuy nhói đau, nhưng vẫn cố không để hiện lên mặt, vẻ mặt vẫn vô cảm, “Anh không cần phải tự mình chịu thiệt như thế.”

“Thật ra, anh hoàn toàn không cảm thấy hiện giờ anh phải chịu thiệt gì cả. Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, anh lên trước đây.”

Phó Tĩnh Đình nhìn theo bóng lưng của Cố Bác Văn, rũ mắt xuống, trông thấy ly cà phê trước mặt thì nâng lên uống. Vị ngọt xen lẫn vị đắng lan ra trong miệng, thẩm thấu vào lòng bà, khiến viền mắt bà đỏ hoe.

Cố Bác Văn, anh sẽ không bao giờ biết trong lòng em, Thẩm Nhượng từ lâu đã chỉ còn là một người xa lạ, anh mới là người mà em để ý. Nhưng làm sao chúng ta có thể vượt qua rào cản kia bây giờ?

Nếu như… nếu như không có chuyện đó xảy ra thì thật tốt, phải chăng chúng ta cũng sẽ trở thành một đôi vợ chồng được người người hâm mộ? Chỉ tiếc là trên đời này không có nếu như!

Cố Bác Văn, kiếp này em có lỗi với anh. Nếu còn kiếp sau, em nhất định sẽ lấy anh, cùng anh sống một cuộc đời bình đạm, sinh con dưỡng cái, giặt giũ nấu nướng cho anh.

Phó Tĩnh Đình uống hết ly cà phê rồi mới đứng dậy đi vào phòng tiệc. Bà không thấy Cố Bác Văn đâu, chỉ có Cố Dương thấy bà thì đi đến, “Mẹ, vừa

rồi mẹ nói gì với ba con thế?”

“Sao vậy?”

“Vừa rồi con đi toilet, hình như thấy ba đang khóc.” Cố Dương do dự nói. Thật ra cậu thấy Cố Bác Văn lau mắt, nhưng chẳng hiểu sao cậu vẫn cảm thấy là ông khóc.

Trái tim của Phó Tĩnh Đình như bị ai đâm một dao, trong mắt hiện vẻ đau đớn, “Chắc là con nhìn nhầm rồi.”

Cố Dương quan sát vẻ mặt của Phó Tĩnh Đình, thấy không có gì khác thường thì lắc đầu. Thôi được rồi, vấn đề của ba mẹ thì cứ để bọn họ tự giải quyết vậy.

“Chắc là con nhìn nhầm.”

Khách khứa đến đã đông đủ, đèn phòng tiệc bỗng tắt phụt, giai điệu quen thuộc vang lên trong bóng tối, “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc mừng sinh nhật Thanh Lan…”

Trong ánh nến lấp lánh, một chiếc bánh sinh nhật cao chín tầng đã được Phó Hoành Dật đẩy đến bên cạnh Thẩm Thanh Lan, nhanh đến nỗi ngay cả cô cũng không biết anh đi lấy bánh từ lúc nào.

http://tieulun.hopto.org

Ánh nến rọi lên khuôn mặt điển trai của Phó Hoành Dật, lúc này vẻ mặt anh rất dịu dàng, thâm tình nhìn cô, “Thanh Lan, sinh nhật vui vẻ!”

Nụ cười dịu dàng dần nở rộ trên môi Thẩm Thanh Lan, nhưng cô chưa kịp nói gì thì Phó Hoành Dật đã quỳ một chân xuống, nâng tay cô lên. Dường như nhận ra anh định làm gì, Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên hồi hộp.

Phó Hoành Dật ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn cô rồi dịu dàng nói: “Thanh Lan, lần đầu gặp em, em vẫn còn là một đứa trẻ bi bô tập nói, còn anh cũng chỉ là một cậu bé trẻ người non dạ. Anh nhìn em lớn lên từng ngày, em gọi anh là anh Phó, đi theo sau lưng anh, chập chững nắm tay áo anh tập đi. Lúc đó anh chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày, anh sẽ yêu cô bé đó. Lúc gặp lại nhau, em đã trưởng thành, không còn là đứa trẻ thích cười xưa kia nữa. Vận mệnh đưa đẩy, anh lại kết hôn với em. Tuy bề ngoài em lạnh lùng, nhưng bên trong lại dịu dàng, lương thiện, tuy em cứ tỏ ra là kiên cường, không gì tổn hại được em, nhưng thật ra em lại nhạy cảm, yếu đuối. Nước mắt của em khiến anh đau, nụ cười của em khiến anh vui. Chẳng biết từ lúc nào, anh đã coi nụ cười của em là mục đích sống cả đời này anh theo đuổi. Gặp em là lẽ tất nhiên trong cuộc đời, nhưng yêu em lại là điều bất ngờ tuyệt đẹp của đời anh. Cuộc đời này anh không còn mong ước gì hơn, chỉ muốn được sống cùng em đến già. Đến lúc tóc đã bạc, chúng ta có thể nắm tay nhau đi dưới trời chiều, ngắm hoàng hôn ngả về Tây. Thẩm Thanh Lan, anh yêu em. Em có bằng lòng lấy anh không?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 237: Tiểu thất, em có nhớ tôi không?

“Thẩm Thanh Lan, anh yêu em. Em có bằng lòng lấy anh không?”

Những chuyện trước đây lần lượt hiện lên trong đầu Thẩm Thanh Lan, những hình ảnh đan xen nhau lướt qua, cuối cùng là ánh mắt dịu dàng của Phó Hoành Dật.

Cổ họng của Thẩm Thanh Lan nghèn nghẹn, cô cúi đầu, nhìn vào mắt Phó Hoành Dật, “Anh sẽ luôn ở bên em, bất kể gặp chuyện gì cũng sẽ không rời xa em chứ?”

Phó Hoành Dật vẫn cười dịu dàng, “Ừ, anh sẽ luôn ở bên em, bất kể gặp chuyện gì cũng sẽ không rời xa em. Dù cho em rời xa anh, anh cũng sẽ đi khắp chân trời góc bể để tìm em về.”

Hốc mắt Thẩm Thanh Lan cay cay, cô nở nụ cười, gật đầu dưới ánh mắt chờ mong của mọi người. Cô đặt tay vào lòng bàn tay anh, “Phó Hoành Dật, em đồng ý lấy anh, làm vợ anh, cùng già đi với anh.”

Vẻ dịu dàng lan tỏa trong mắt Phó Hoành Dật, từ từ lan ra cả khuôn mặt anh. Anh đứng lên, cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Tiếng vỗ tay vang khắp không trung, ngay cả hai ông cụ lúc này cũng vui vẻ

ra mặt. Tuy tối nay là tiệc sinh nhật của Thẩm Thanh Lan, nhưng quan trọng nhất là Phó Hoành Dật đã nói với bọn họ rằng muốn nhân dịp này để cầu hôn Thẩm Thanh Lan. Vì thế, khách mời lần này chỉ toàn là người thân và bạn bè.

Thẩm lão gia cầm mic, ánh đèn liền rọi về phía ông, “Cảm ơn mọi người vì đã đến tham dự. Hôm nay, ngoại trừ là tiệc sinh nhật cháu gái Thanh Lan của tôi, còn đồng thời là tiệc đính hôn của con bé và Phó Hoành Dật. Ông đã nhìn cả hai đứa lớn lên, ông rất yên lòng khi giao cháu gái ông cho Hoành Dật. Chỉ mong cháu có thể đối xử tốt với cháu gái của ông, khiến nó hạnh phúc cả đời.”

Phó Hoành Dật trịnh trọng gật đầu, “Ông nội yên tâm, cháu nhất định sẽ làm được.”

Thẩm lão gia cười vui mừng, đưa mic cho Phó lão gia.

“Tôi cũng không nói thêm gì nữa, ý của lão Thẩm cũng chính là của tôi. Chỉ mong hai đứa có thể hòa thuận bên nhau.”

Tiếng vỗ tay rào rào lại vang lên. Trong lời chúc phúc của mọi người, Thẩm Thanh Lan nhắm mắt lại, lần đầu tiên chân thành cầu nguyện trước ánh nến, rồi cùng Phó Hoành Dật cắt bánh ngọt, hoàn thành nghi thức.

Đèn trong phòng bật sáng, âm nhạc vang lên. Phó Hoành Dật dắt tay Thẩm Thanh Lan, lướt vào giữa sàn khiêu vũ.

Trong điệu nhảy nhẹ nhàng, Thẩm Thanh Lan hỏi Phó Hoành Dật, “Anh đã sắp xếp chuyện tối nay từ trước đúng không?”

Thẩm Thanh Lan chợt nhớ đến lời Bùi Ninh Nhất nói. Có lẽ mọi người đã biết trước việc anh muốn làm, chỉ có cô không hay biết gì mà thôi.

“Thích không?” Phó Hoành Dật hỏi lại.

“Rất thích, cũng rất bất ngờ.” Rõ ràng bọn họ đã đăng ký kết hôn rồi. Về mặt pháp luật mà nói bọn họ đã là vợ chồng rồi.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Thứ người khác có thì em cũng phải có. Thứ người khác không có, anh cũng sẽ cho em.”

“Phó Hoành Dật, tối nay anh ăn mật sao?” Nếu anh còn nói nữa, Thẩm Thanh Lan sợ mình sẽ rơi nước mắt mất, rõ ràng cô đâu phải người dễ xúc động như vậy.

“Ừ, cơ hội như vậy cũng đâu có được mấy lần.” Phó Hoành Dật gật đầu phụ họa. Anh không phải là người khéo miệng, vì anh thích dùng hành động để chứng minh hơn.

“Phó Hoành Dật, cảm ơn anh.” Cảm ơn anh đã cho em sự lãng mạn này, đáng để em trân trọng cả đời.

http://tieulun.hopto.org

“Không ngờ đội trưởng bình thường trông nghiêm khắc là thế mà lúc sến súa cũng ra dáng đấy nhỉ? Tôi phải học hỏi một chút mới được, biết đâu ngày nào đó sẽ thoát kiếp đơn thân.” Mạnh Lương sờ cằm, cười tủm tỉm.

Tiền Phi lườm Mạnh Lương một cái, “Đội trường chỉ cần gương mặt là đã có thể tự thoát kiếp độc thân rồi. Nhưng nếu là cậu, cho dù cậu có cả xe tải lời âu yếm thì người ta cũng không thèm để ý đâu.”

Mạnh Lương tức giận, thụi khuỷu tay vào ngực Tiền Phi, “Cái tội công kích vẻ ngoài này.”

“Đệch, thằng nhóc cậu thụi mạnh vậy, muốn giết người à?” Mặt Tiền Phi cực kỳ nhăn nhó, vừa nhìn đã biết giả vờ.

Mục Liên Thành nhìn hai người đang trêu nhau, từ tốn nói, “Hôm nay là lễ đính hôn của đội trưởng, nếu hai người cứ quậy phá, đến lúc về căn cứ bị đội trưởng chỉnh thì đừng trách tôi không nhắc.”

Hai người kia liền đàng hoàng trở lại. Tiền Phi đảo mắt tìm một vòng, tiếc nuối, “Tôi còn tưởng đêm nay có rất nhiều người đẹp chứ, cuối cùng tuy người đẹp thì có đấy nhưng đều là hoa đã có chủ rồi, ài…”

Mạnh Lương gật đầu đồng cảm.

“Ái chà, ông xã của An ngày thường nghiêm nghị vậy mà cũng rất lãng mạn đấy chứ.” Kim Ân Hi hào hứng nhìn quanh, nói xong mới nhớ ra Eden còn đang ở đây, nhìn lướt qua thấy ánh mắt buồn bã của anh ta liền im lặng lúng túng gãi đầu.

Tuy rằng bi thương, nhưng Eden vẫn cười rất tươi, “Ân Hi, trước kia cô đã từng thấy An cười hạnh phúc như vậy chưa?”

Kim Ân Hi lắc đầu. Eden vẫn mỉm cười, “Tôi cũng chưa, bây giờ An rất hạnh phúc, chúng ta nên chúc phúc cho cô ấy.”

“Ừm, cùng nhau chúc phúc.”

“Ông xã An đúng là đẹp trai quá, thế mới là đàn ông chứ!” Sicily vừa tựa vào lòng Andrew khiêu vũ, vừa nói.

Sắc mặt Andrew hơi đen, nghiến răng, “Chẳng lẽ anh không đẹp trai? Anh không phải đàn ông?”

“Đẹp thì có đẹp, nhưng giờ em phát hiện đàn ông phương Đông càng đẹp hơn.” Giọng Sicily đượm vẻ tiếc nuối.

Mặt Andrew càng đen hơn, nhéo eo Sicily. Cô gái này đúng là muốn bị chỉnh mà, tối nay về xem anh xử lý cô thế nào.

Sicily cười, “Đùa anh chút thôi thế mà anh lại tưởng thật, đúng là hẹp hòi.”

“Nếu anh khen người phụ nữ khác đẹp hơn trước mặt em, thì em có vui không?”

“Anh dám!” Sicily giận dỗi, rồi bỗng cười một cái, nhưng trong mắt lại đầy lo lắng, “Andrew, anh nói xem liệu chúng ta sẽ mãi hạnh phúc thế này chứ?”

Andrew ngẩn ra, nghiêm túc gật đầu, “Ừ.”

“Đồng Đồng, một mình em ở đây làm gì?” Lý Bác Minh đi đến, hỏi Phương Đồng đang ngẩn người. Anh nhìn cô, trong mắt đượm chút nhớ thương khó nhận ra. Đã một thời gian anh không gặp Phương Đồng rồi, từ lúc nhận ra cô trốn tránh mình thì Lý Bác Minh đã cố gắng không tìm cô nữa.

Phương Đồng hoàn hồn, mỉm cười nói, “Em chỉ đang nghĩ chuyện công việc thôi.”

“Giờ không phải lúc làm việc, em nên thả lỏng một chút.”

Phương Đồng không tiếp lời, bây giờ công việc là chuyện duy nhất cô muốn làm tốt, “Sao hôm nay anh lại đến đây?”

“Hàn Dịch mời anh đến, dù sao tối cũng không có gì làm nên anh đi cùng, không ngờ em cũng ở đây.” Lý Bác Minh giải thích, nhưng thật ra anh biết quan hệ giữa Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan, biết thế nào cô cũng đến nên mới nhận lời.

“Thanh Lan là bạn tốt của em, sinh nhật cô ấy em nhất định phải tới rồi.”

“Gặp được là duyên phận, không biết anh có vinh hạnh mời vị tiểu thư xinh đẹp này khiêu vũ một bài không?”

Phương Đồng nhìn bàn tay to rõ khớp xương trước mặt, nghĩ một chút rồi đặt tay lên.

Ở góc khác, Vu Hiểu Huyên thấy cảnh này thì cười khẽ, quay sang nói với Hàn Dịch, “Hàn Dịch, bỗng nhiên em cảm thấy bây giờ thật hạnh phúc.”

Thấy bạn tốt hạnh phúc, cô cũng có người yêu, cảm giác thật hạnh phúc, cô sẽ trân trọng nó. Nếu ba mẹ thấy cô như thế thì chắc cũng sẽ vui vẻ.

“Chúng ta cũng sẽ hạnh phúc như vậy.” Hàn Dịch nói bên tai cô.

Vu Hiểu Huyên khẽ gật đầu.

“Nhất Ninh, đã lâu không gặp.” Giang Thần Hi đi đến gần Bùi Nhất Ninh chào hỏi. Bùi Nhất Ninh nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, quay đầu lại thấy Giang Thần Hi thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng, “Thần Hi, đã lâu không gặp.”

Giang Thần Hi cười dịu dàng, “Quả thật là lâu rồi, từ sau khi tốt nghiệp chúng ta vẫn chưa gặp lại nhau.”

“Mấy năm nay em bận việc suốt nên rất ít khi ở thủ đô. Anh thì sao, bây giờ vẫn làm ở đây à?”

Giang Thần Hi gật đầu, “Ừ, làm giảng viên ở Đại học A.”

Bùi Nhất Ninh và Giang Thần Hi là bạn thời đại học, tuy không cùng lớp nhưng đều là người ở thủ đô, sau này quen nhau qua một buổi giao lưu nên quan hệ giữa hai người không tệ, cũng coi như bạn bè, thỉnh thoảng cùng nhau ăn cơm.

Nhưng chuyện Bùi Nhất Ninh chưa kết hôn đã mang thai đã gây ồn ào một khoảng thời gian. Cô đành đi khỏi thủ đô, đến nơi khác làm việc, đổi hết phương thức liên lạc, nên Giang Thần Hi mới mất liên lạc với cô.

Giang Thần Hi nhìn sang Hạt Đậu Nhỏ đang đứng ăn bên cạnh, “Đây là con em sao?”

“Vâng, là con em, Bùi Hạo.”

Giang Thần Hi ngồi xổm xuống, “Chào cháu, Bùi Hạo.”

“Chào chú ạ.” Hạt Đậu Nhỏ rất lễ phép, lại không sợ người lạ.

“Cháu mấy tuổi rồi.”

Hạt Đậu Nhỏ xoè ra ba ngón tay mập mạp, “Ba tuổi ạ.”

Giang Thần Hi trò chuyện với Hạt Đậu Nhỏ, Bùi Nhất Ninh đứng bên cạnh nhìn chăm chú. Đến lúc anh đi rồi, Hạt Đậu Nhỏ mới kéo kéo góc váy của mẹ, Bùi Nhất Ninh thấy vậy thì ngồi xổm xuống, “Mẹ ơi, chú vừa nãy là ba ạ?”

Bùi Nhất Ninh ngẩn ra, “Sao con hỏi vậy?”

“Con thích chú ấy, chú ấy là ba ạ?”

Bùi Nhất Ninh lắc đầu, “Chú ấy chỉ là bạn của mẹ thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Hạt Đậu Nhỏ hơi thất vọng, “Vậy ba con ở đâu?”

Đây là lần đầu Hạt Đậu Nhỏ hỏi về ba, Bùi Nhất Ninh bỗng không biết trả lời thế nào, chỉ nhìn vào đôi mắt có ánh nước của Hạt Đậu Nhỏ, “Ba con đang ở một nơi rất xa.”

“Vậy ba có về nữa không ạ?”

Mắt Bùi Nhất Ninh tối sầm lại, “Mẹ cũng không biết.” Người đàn ông kia có lẽ cả đời cũng không quay lại.

Hạt Đậu Nhỏ không nhìn thấy ánh mắt của cô, nhoài lên vai Bùi Nhất Ninh, “Mẹ, nếu ba không trở lại, con có thể để chú hồi nãy làm ba con được không?”

Bùi Nhất Ninh đang định trả lời con trai thì đèn phòng chợt vụt tắt, âm nhạc cũng ngừng, trong phòng tiệc tối tới mức xoè tay không thấy năm ngón. Lúc mọi người đang tưởng là cúp điện, trong không khí bỗng lan ra làn hương thơm nhàn nhạt, là hương hoa hồng.

Sau đó, đèn liền sáng lên, mọi người mới thấy trong phòng có vài máy bay không người lái đang thả xuống từng đợt cánh hoa hồng, hương thơm từ đó mà ra.

“Đây là anh sắp xếp à?” Thẩm Thanh Lan nhíu mày.

Ai ngờ Phó Hoành Dật lại lắc đầu, “Không phải, anh không biết là còn có tiết mục này.”

Không hiểu sao tim Thẩm Thanh Lan trở nên nặng trĩu. Lúc cô đang mơ hồ cảm thấy bất an thì tầm mắt cô bỗng ngừng lại, khiếp sợ nhìn về phía cửa.

Người đàn ông mặc bộ comple đứng dưới ánh đèn, gương mặt tàn độc lại ánh lên nụ cười dịu dàng với Thẩm Thanh Lan. Đi theo sau hắn vài bước là Hứa Nặc.

Đồng tử của Sicily rụt lại, lui ra sau vài bước. Andrew liền kéo cô vào lòng. Tuy anh không đến nỗi như Sicily, nhưng sâu trong mắt vẫn có vẻ sợ hãi.

“Xoảng.” Kim Ân Hi đang uống nước, nhìn thấy người vừa xuất hiện thì nước trong miệng đều phun lên màn hình máy tính, chiếc ly trong tay rơi xuống đất, vỡ tan. Eden đứng phắt lên, sợ hãi nhìn người trên màn hình.

Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, nụ cười trên mặt cũng biến mất, cô nhìn Allen, vẻ mặt lạnh lùng không để lộ cảm xúc.

Cả phòng yên tĩnh nhìn người vừa tới.

http://tieulun.hopto.org

Allen hơi nhếch môi cười đi qua bọn họ, đến trước trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, đã lâu không gặp.” Ánh mắt hắn không hề che giấu vẻ nhớ nhung, say mê và cố chấp.

Thì ra người quen! Mọi người thầm thở phào một hơi, nhưng chỉ có những ai biết Allen thì vẫn căng thẳng.

Người nhà họ Thẩm biến sắc khi nhìn thấy Hứa Nặc đi theo sau Allen. Cô ả này từng giả mạo Lãnh Thanh Thu. Dù hôm nay ả đã trang điểm, nhiều người từng gặp cũng không nhận ra ả, nhưng người họ Thẩm chỉ nhìn một cái là biết ngay. Thẩm Quân Dục sắc mặt lạnh lẽo nhìn ả ta, nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt nhìn Allen cũng không có cảm tình.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan không chút thay đổi. Phó Hoành Dật thấy Allen thì mặt sa sầm, cùng là đàn ông, anh chỉ nhìn là hiểu tình cảm trong mắt Allen.

“Lan Lan, vị này là ai?” Thẩm Quân Dục đi tới cười hỏi, nhưng ý lạnh trong mắt không hề che giấu.

“Tôi là bạn của Thanh Lan, nghe nói hôm nay sinh nhật em ấy nên đến chúc mừng.” Allen lên tiếng, giọng nói tuy khàn khàn khó nghe nhưng lại dịu dàng lưu luyến. Nhưng khi nhìn thấy nhẫn trên tay Thẩm Thanh Lan thì trong mắt hắn hiện lên vẻ tàn nhẫn. Hắn nhìn Phó Hoành Dật rồi lập tức quay sang Thẩm Thanh Lan, “Phải không, Thanh Lan?”

Mắt Thẩm Thanh Lan tối sầm lại, thốt lên một chữ, “Phải.”

Allen chậm rãi nở nụ cười, vẻ ngoài của hắn rất ma mị, khác với kiểu đẹp lưỡng tính như Hàn Dịch, lúc hắn cười rộ lên tự nhiên khiến người ta phát lạnh, “Thanh Lan, vài năm không gặp, em vẫn xinh đẹp đáng yêu như trước.”

Được người ta khen xinh đẹp đáng yêu nhưng Thẩm Thanh Lan lại không chút vui vẻ. Cô nhìn Hứa Nặc phía sau Allen, miệng hơi cong lên, “Cô Hứa, lại gặp rồi.”

Hứa Nặc cười, “Chào cô Thẩm.”

“Cô gái này trông quen mặt quá.” Thẩm Quân Dục lạnh lùng nói.

Allen cười khẽ, “Trước đây từng đùa với Thanh Lan một chút. Hứa Nặc, xin lỗi cô Thẩm đi.”

Hứa Nặc nghe vậy thì ánh mắt hơi ảm đạm, nhưng làm việc nhanh gọn dứt khoát, “Cô Thẩm, lúc trước giả mạo thân phận Lãnh Thanh Thu là tôi không đúng, mong cô bỏ qua cho.”

Bọn họ nói không nhỏ, những người khác đều nghe thấy, bọn họ cũng quan sát Hứa Nặc. Chuyện trước kia ồn ào một hồi, rất nhiều người ở đây đều từng gặp cô ta, nhưng hôm nay ả trang điểm không giống trước, phần lớn bọn họ không nhận ra ả.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nặc không quan tâm ánh mắt của họ, chỉ nhìn thẳng vào Thẩm Thanh Lan, ngoài miệng nói xin lỗi nhưng ánh mắt thì đầy khiêu khích.

Ả tin Thẩm Thanh Lan chắc chắn biết chuyện ả đuổi giết Kim Ân Hi. Không ngờ bây giờ gặp lại mà Thẩm Thanh Lan vẫn có thể giữ được tỉnh táo. Trong lòng ả cũng tò mò, Thẩm Thanh Lan rõ ràng là thiên kim tiểu thư nhà họ Thẩm, nhưng lại quen biết Allen, hơn nữa có vẻ quan hệ còn không đơn giản. Với lại trong đêm truy sát Kim Ân Hi, người đàn ông xuất hiện lúc sau còn cầm theo vũ khí. Chuyện này thú vị thật, Thẩm Thanh Lan làm bạn với người như thế thì bản thân là loại người nào? Một người lạnh lùng tàn nhẫn như Allen, ngay cả máu cũng lạnh, nhưng lại đặt người phụ nữ này trong tim.

Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên không ngờ Allen lại không nói thân phận của cô cho Hứa Nặc.

“Trò đùa của quý ngài đây không vui chút nào.” Phó Hoành Dật bình tĩnh nói, giọng điệu thản nhiên, nhưng ai cũng nghe ra anh đang khó chịu.

Allen vốn cố tình làm ngơ Phó Hoành Dật, bây giờ nghe anh nói vậy thì nụ cười trên mặt hơi cứng lại. Thấy anh đứng bên cạnh Thẩm Thanh Lan, hắn chỉ hận không thể băm vằm anh ra nghìn mảnh, “Tôi nghĩ Thanh Lan không để bụng trò đùa này của tôi đâu, phải không Than Lan?” Hai chữ cuối đầy dịu dàng, cứ như sợ người khác không biết hắn thích Thẩm Thanh Lan.

Biểu cảm Thẩm Thanh Lan vẫn không đổi, nhưng ánh mắt lại lạnh dần, yên lặng nhìn Allen, từ tốn nói, “Tôi để bụng.”

http://tieulun.hopto.org

Allen cười như đang nhìn một đứa bé cáu kỉnh, lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Được rồi, là tôi đùa quá trớn, tôi xin lỗi. Hôm nay là sinh nhật em, tôi đã đặc biệt chuẩn bị cho em một món quà.”

Nói rồi, Allen lấy ra một hộp nhỏ từ túi áo, đưa cho Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, sinh nhật vui vẻ!”

Thẩm Thanh Lan không nhận, “Tôi nhận tấm lòng, quà thì không cần, giờ anh có thể đi rồi.”

Allen nghe vậy, rốt cuộc không giữ được nụ cười trên môi nữa, “Thanh Lan, đây là tôi đặc biệt chuẩn bị cho em, em không mở ra xem thử sao?” Hắn nhấn mạnh hai chữ đặc biệt, khiến sắc mặt Hứa Nặc đang đứng cúi đầu phía sau lại càng ảm đạm.

Thẩm Thanh Lan đưa tay cầm lấy hộp, nhưng không mở ra, “Quà tôi đã nhận, anh đi được rồi.”

Allen thấy Thẩm Thanh Lan nhận quà, cười nhún vai, “Được rồi, xem ra Thanh Lan không thích tôi xuất hiện ở đây. Không sao, lúc khác chúng ta lại trò chuyện riêng.” Nói rồi, hắn nhìn Phó Hoành Dật vẫn đứng bên cạnh Thẩm Thanh Lan không rời, sau đó xoay người bỏ đi.

Ánh mắt Hứa Nặc thâm sâu nhìn Thẩm Thanh Lan một cái rồi theo sau.

http://tieulun.hopto.org

Ra khỏi phòng tiệc, đi qua khúc rẽ, sắc mặt Allen lập tức tái nhợt, chân nhũn ra khuỵu xuống, tay chống lên mặt đất. Hứa Nặc hốt hoảng, vội vàng đi lên muốn nâng hắn dậy, nhưng còn chưa chạm vào đã bị hắn đẩy ra, “Cút.”

Hứa Nặc luống cuống đứng bên cạnh. Allen muốn tự mình đứng lên, nhưng hai chân đau thấu xương khiến hắn mất hết sức lực, cố gắng vài lần vẫn không được.

Hứa Nặc muốn giúp hắn, nhưng Allen lại không cho ả chạm vào, ả chỉ có thể đứng bên cạnh, trơ mắt nhìn hắn đau đớn.

Cuối cùng vẫn là do Peter lo lắng cho Allen nên đến theo, anh ta thấy cảnh này liền đưa hắn đi.

“Đã nói với anh rồi, anh không thể chịu đựng quá lâu được, phải nhanh chóng đi ra, anh nấn ná ở đó làm gì chứ.” Peter mắng hắn.

Sắc mặt Allen vẫn u ám, không nói lời nào, vất vả lắm mới gặp được Thẩm Thanh Lan, làm sao hắn cam lòng mà đi.

***

Đó chỉ là một đoạn nhạc đệm trong bữa tiệc, sau khi Allen bỏ đi, phòng tiệc lại ồn ào náo nhiệt như trước, dù mọi người tò mò về thân phận Allen nhưng người cũng đã đi rồi, dĩ nhiên bọn họ lại chú ý tới bữa tiệc hơn.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cầm hộp nhỏ trong tay, rũ mắt, không biết đang nghĩ gì, Phó Hoành Dật thì nhìn cô, “Thanh Lan.” Anh nhỏ giọng gọi.

Thẩm Thanh Lan mới hoàn hồn, thấy Phó Hoành Dật và Thẩm Quân Dục đều đang nhìn mình.

“Lan Lan, người vừa rồi là ai?” Thẩm Quân Dục nhíu mày, Sự xuất hiện của Allen mang đến cho anh một cảm giác rất không tốt, người đàn ông này quá âm trầm.

“Chỉ là một người quen cũ, có chút ân oán với hắn.” Thẩm Thanh Lan nói, cũng không muốn giải thích. Phó Hoành Dật và Thẩm Quân Dục đều là người thông minh, biết nơi này không nên hỏi nên cũng không nói nhiều. Có điều, thời gian tiếp đó Thẩm Thanh Lan vẫn không yên lòng. Tuy cô che giấu rất tốt nhưng Phó Hoành Dật vẫn nhận ra.

Ánh mắt anh híp lại, chẳng biết vì sao anh cảm giác người tên Allen đó liên quan tới những ký ức mà Thẩm Thanh Lan không muốn nhắc lại.

Cho dù Allen đã đi rồi, nhưng vẫn khiến nhóm Andrew hoảng sợ. Trước đó họ vẫn đang đoán già đoán non xem Allen còn sống hay đã chết, thậm chí gần đây bọn họ đã gần như khẳng định Allen vẫn còn sống, nhưng tận mắt thấy hắn đứng trước mặt thì nỗi lo lắng lại nặng nề hơn bất cứ lúc nào.

“Andrew, hắn còn sống! Chắc chắn hắn sẽ không buông tha cho chúng ta.

Làm sao đây?” Sicily nắm chặt vào áo trước ngực Andrew, nhỏ giọng run run hỏi.

Andrew cười, nhưng trong mắt lại u ám, nhẹ nhàng ôm Sicily, “Hắn không chết thì chúng ta chết, nếu chúng ta muốn sống, vậy thì… Sicily, chúng ta đều là những người đã từng chết biết bao nhiêu lần, còn sợ chút chuyện đó sao?”

Sicily dần bình tĩnh lại, nghĩ ngợi rồi gật đầu. Đúng vậy, chuyện này không còn cách nào để cứu vãn.

Nhìn Thẩm Thanh Lan đang trò chuyện với người khác, Sicily liền bật cười. Đúng là nhàn hạ quá lâu khiến cô mất hết can đảm. Chẳng phải chỉ là Allen thôi sao, trước đây cô có thể làm biết bao nhiệm vụ, sống sót qua những đợt huấn luyện sinh tử đó, bây giờ còn sợ cái gì.

Cô vén tóc mình, nhoẻn miệng cười, chỉ chớp mắt đã lại thành Sicily phong tình vạn chủng. Thấy cô đã hiểu ra, Andrew cũng cười cười, kéo Sicily lướt vào sàn nhảy.

“Eden, trận chiến của chúng ta đã bắt đầu rồi.” Kim Ân Hi cười, sau khi tỉnh táo lại từ sợ hãi lúc đầu, bây giờ trong mắt đều là vẻ hưng phấn.

Eden dịu dàng cười, gật đầu phụ họa. “Ừm, trò chơi bắt đầu rồi. Tôi nghĩ lần này, thắng lợi sẽ vẫn là của chúng ta.”

http://tieulun.hopto.org

“Ha ha. Đúng, chiến thắng chắc chắn là của chúng ta.” Kim Ân Hi cười, đảo mắt rồi chỉ vào màn hình đã dừng lại, “Eden, lần trước là ả truy sát tôi, chúng ta bắt đầu từ ả đi. Suy cho cùng thì Allen vẫn là huấn luyện viên của chúng ta, nếu đã tốt nghiệp rồi thì phải cho hắn thấy kết quả học tập chứ, anh nghĩ thế nào?”

“Ý hay. Nói không chừng chúng ta còn có thể tặng Allen một món quà lớn.”

***

“Chị, em tới muộn.” Lúc bữa tiệc đã diễn ra được một nửa, Nhan Tịch mới vội vàng đến. Chắc là chạy tới nên gương mặt thở hổn hển vẫn còn đỏ bừng, cô bé mặc một bộ lễ phục dài tới đầu gối.

“Sao lại chạy vội vậy?” Thẩm Thanh Lan nhíu mày. Nhan Tịch bị hen suyễn nặng, không thể hoạt động mạnh.

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía sau cô ấy, đã thấy người đi cùng cô ấy là Nhan Thịnh Vũ. Hai ngày trước, cô đã gửi tin nhắn cho anh ta, nhưng mấy ngày nữa là đến kỳ thi đại học rồi, hôm nay không thấy Nhan Tịch nên cô cứ nghĩ cô ấy sẽ không tới.

Nhan Tịch dần hồi sức, lè lưỡi, “Đều tại anh em đấy, bảo anh ấy đi sớm một chút thì anh ấy lại nói vẫn tới kịp, cuối cùng vẫn bị muộn mất.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ tới gần, nghe em gái mình nói vậy thì bất đắc dĩ, “Nếu không phải em để quên quà ở nhà thì chúng ta cũng không cần phải quay về lấy, đến muộn là tại ai hả?”

Nhan Tịch không nói gì nữa, hai ngày nay cô liều chết làm cho hết bài tập vì muốn tham dự tiệc sinh nhật Thẩm Thanh Lan, ai ngờ hôm nay lại ngủ quên nên làm gì cũng vội, lúc ra cửa còn quên không mang theo quà sinh nhật cho Thẩm Thanh Lan.

Nhan Thịnh Vũ cười, đưa quà trong tay cho Thẩm Thanh Lan, “Bạn học Thẩm, sinh nhật vui vẻ.”

Thẩm Thanh Lan nhận quà rồi đưa cho Phó Hoành Dật, khách sáo nói, “Cảm ơn.”

Trong mắt Nhan Thịnh Vũ hiện vẻ buồn bã. Thời gian qua, anh vẫn không liên lạc với Thẩm Thanh Lan vì muốn từ bỏ tình cảm của mình với cô. Anh vốn nghĩ mình sẽ làm được, ai ngờ nhìn thấy cô mới biết, hóa ra cô đã chiếm trọn lòng mình rồi.

“Chị, đồ ăn ở đâu thế, em đói rồi.” Nhan Tịch xoa bụng cau mày, hôm nay cô còn chưa ăn gì đấy.

Thẩm Thanh Lan cười, bản chất tham ăn của Nhan Tịch đúng là chỗ nào cũng dùng được, làm cô lại nhớ tới Vu Hiểu Huyên. Cô nhìn quanh, thấy Vu Hiểu Huyên đang đứng trong góc với Hàn Dịch bèn dẫn Nhan Tịch đi tới đó.

“Hiểu Huyên.”

Vu Hiểu Huyên nghe thấy có người gọi cô, quay đầu lại thì trông thấy Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cuối cùng thì cậu cũng nhớ ra tớ rồi hả? Tớ còn tưởng trong mắt của cậu chỉ có mỗi ngài Phó nhà cậu thôi chứ.” Ngoài miệng thì phàn nàn, nhưng ánh mắt cô vẫn tràn ngập niềm vui.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười. Thấy Vu Hiểu Huyên bây giờ lại có thể mở miệng nói đùa như trước thì cô mới yên tâm hẳn, bèn chỉ Nhan Tịch: “Giới thiệu bạn mới cho cậu, đây là Nhan Tịch.”

Không đợi Thẩm Thanh Lan giới thiệu về mình, Nhan Tịch mỉm cười nói trước: “Em biết chị, chị là Vu Hiểu Huyên, là bạn thân của chị Thanh Lan.”

Trước đây Vu Hiểu Huyên đã từng nghe Thẩm Thanh Lan nhắc đến Nhan Tịch, cuối cùng hôm nay cũng được gặp người thật rồi. Cô liền nở nụ cười tươi: “Hì hì, em có thể gọi là chị Hiểu Huyên.”

“Chị Hiểu Huyên, lần đầu gặp mặt, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Tính cách Vu Hiểu Huyên vốn hoạt bát, mặc dù gần đây gặp phải biến cố lớn khiến cô trở nên trầm tính hơn nhiều, đồng thời cũng trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng chung quy tính cách vẫn không thay đổi. Nói chuyện vui vẻ với Nhan Tịch một lúc, hai người quyết định cùng nhau đồng hành đến khu ăn uống.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch đứng ở gần đó, nhìn Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch mỗi người cầm một khay, vừa nhai nhóp nhép trong miệng vừa gắp thức ăn bỏ vào trong khay, thì không nhịn được bật cười.

Sau khi Phó Hoành Dật cầu hôn thành công, hai ông cụ trong nhà đã rời đi trước. Sở Vân Dung và nhóm Sở Vân Cẩn cũng đã về. Bây giờ chỉ còn lại một vài người trẻ tuổi.

“Chị dâu, người đàn ông vừa nãy là ai vậy?” Hàn Dịch nhớ đến Allen, bèn hỏi.

“Một người trước đây tôi quen.”

Thấy Thẩm Thanh Lan không muốn nói nhiều vì vậy Hàn Dịch cũng không hỏi nữa, bèn đổi chủ đề: “Đám cưới của chị và Hoành Dật sẽ tổ chức vào tháng chín đúng không?”

Vừa nhắc đến chuyện này, Thẩm Thanh Lan liền mỉm cười, trả lời: “Ừm, ngày mùng tháng chín.”

Ngày này được hai vị lão gia quyết định, mang ý nghĩa bên nhau đời đời kiếp kiếp.

http://tieulun.hopto.org

“Phong cách Trung Quốc hay Tây?”

“Phong cách Trung Quốc.”

“Anh và Hiểu Huyên thì sao, có tính toán gì chưa?”

Thẩm Thanh Lan nhìn Vu Hiểu Huyên đang ngồi ăn một cách sung sướng bên cạnh Nhan Tịch, kế bên cô ấy còn có Hạt Đậu Nhỏ. Cô không thấy Bùi Nhất Ninh, chẳng biết chị ấy đi đâu rồi.

“Sự nghiệp của Hiểu Huyên đang ở giai đoạn phát triển, tôi tính năm sau mới cầu hôn cô ấy. Ước mơ của cô ấy là trở thành một diễn viên nổi tiếng tầm cỡ quốc tế, tôi muốn sánh bước cùng cô ấy hoàn thành nguyện vọng này.” Hàn Dịch nói, trong mắt đọng lại vẻ dịu dàng âu yếm.

“Bây giờ anh chính là người thân duy nhất của Hiểu Huyên trên thế giới này, tôi hy vọng anh có thể chăm sóc cho cậu ấy thật tốt.”

Hàn Dịch trịnh trọng gật đầu, đáp lại: “Tôi nhất định sẽ.”

“Thanh Lan, có người tìm em.” Phó Hoành Dật đi đến, nói nhỏ vào tai Thẩm Thanh Lan. Nhìn về hướng Phó Hoành Dật ra hiệu, Thẩm Thanh Lan liền trông thấy Tần Nghiên.

http://tieulun.hopto.org

Cô lại nhìn về phía khu ăn uống, thấy Nhan Tịch không chú ý đến sự có mặt của Tần Nghiên thì mới đi về phía bà ta.

“Cô Thẩm, tôi không mời mà tới, xin hãy thứ lỗi.” Tần Nghiên xin lỗi nói.

Thẩm Thanh Lan không trả lời.

“Cô Thẩm, đây là một chút quà mọn mà tôi chuẩn bị cho cô, hy vọng cô có thể nhận lấy, chúc cô đính hôn vui vẻ.” Tần Nghiên đưa cho Thẩm Thanh Lan một cái túi nhỏ.

Thẩm Thanh Lan nhận lấy rồi nói: “Cảm ơn.”

“Chồng tôi đang chờ ở ngoài, tôi không ở đây thêm nữa, đi trước nhé.” Tần Nghiên nói rồi liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn theo bóng lưng đang dần biến bất, Thẩm Thanh Lan cau mày nghi ngờ. Cô không tài nào hiểu nổi người phụ nữ tên Tần Nghiên này.

Bữa tiệc kết thúc, Thẩm Thanh Lan vừa cùng Phó Hoành Dật về đến nhà thì liền vào phòng tắm rửa. Còn anh thì ngồi trong phòng để sắp xếp lại quà tặng nhận được hôm nay.

http://tieulun.hopto.org

Anh không mở quà mà chỉ phân loại hộp lớn hộp nhỏ. Chờ Thẩm Thanh Lan tắm xong xuôi rồi, anh mới đi tắm.

Thẩm Thanh Lan nhìn số quà tặng được đặt gọn gàng dưới đất. Sau khi mò mẫm trong một đống hộp và túi quà, cô tìm thấy hộp quà của Allen.

Cô mở hộp ra. Khi nhấy món quà được đặt bên trong, sắc mặt Thẩm Thanh Lan trầm xuống. Đó là một chiếc trâm cài trước ngực được chạm trổ thành hình bông hoa Mạn châu sa bằng đá hồng ngọc, được đẽo gọt giống y hệt biểu tượng của tổ chức. Mặt sau của trâm ngọc được khắc con số “7” - danh hiệu trước đây của cô.

Allen, anh đang muốn nhắc nhở về quá khứ của tôi đấy sao? Mắt cô hiện lên một tia chết chóc.

Ra khỏi phòng tắm, Phó Hoành Dật nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đang đứng ở ban công hóng gió, trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ, tóc vẫn ướt, bèn nhíu mày nói: “Sao em không lau khô tóc mà đã đứng ngoài này hóng gió?”

Thẩm Thanh Lan chìm trong hàng tá những suy nghĩ, hoàn toàn quên mất việc sấy tóc. Nghe Phó Hoành Dật nói vậy, cô ngượng ngùng cười cười: “Em quên mất.”

“Em thật là.” Phó Hoành Dật bất đắc dĩ xoay người vào phòng tắm lấy khăn, sau đó giúp Thẩm Thanh Lan lau khô tóc.

http://tieulun.hopto.org

“Phó Hoành Dật, sao anh không hỏi em người đàn ông xuất hiện vào tối hôm nay là ai?” Cảm nhận bàn tay to lớn của anh đang xuyên qua từng lọn tóc, Thẩm Thanh Lan nhỏ giọng hỏi.

Phó Hoành Dật cười cười, thoải mái hỏi lại: “Người đó làm em không vui?”

Thẩm Thanh Lan hơi giật mình, gật gật đầu. “Vâng.”

“Vậy thì em không cần phải nghĩ đến anh ta nữa. Chuyện quan trọng nhất của em bây giờ là ở bên cạnh anh. Buổi tập huấn sẽ sớm kết thúc, tháng sau anh sẽ về căn cứ, khoảng thời gian đó anh không thể về nhà. Ngày mai em đến quân khu ở với anh một tháng đi.”

“Được.” Thẩm Thanh Lan đồng ý.

Sau khi lau khô tóc, Phó Hoành Dật cầm khăn đi giặt sạch sẽ rồi lên giường ôm Thẩm Thanh Lan vào lòng. Cô cũng xoay người, chủ động hôn lên môi anh.

Nếu vợ đã có ý mời gọi thì Phó Hoành Dật nhất định sẽ phối hợp cùng cô. Anh lật người lại, cả hai chìm vào nụ hôn sâu…

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật bắt đầu đi thẳng đến quân khu ở thủ đô.

http://tieulun.hopto.org

“Cảm ơn vì có anh ở bên em.” Trước khi xuất phát, Thẩm Thanh Lan đăng một trạng thái lên weibo, đính kèm một hình ảnh chụp cảnh bàn tay của một nam và một nữ đan chặt vào nhau.

Dạo đầu năm, Thẩm Thanh Lan đã tạo một tài khoản trên weibo theo yêu cầu của Daniel. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, số lượng fan hâm mộ của cô đã lên đến năm triệu người. Vừa đăng xong dòng trạng thái vào sáng nay, mục bình luận bên dưới liền sôi trào, tất cả đều là lời chúc phúc đến Thẩm Thanh Lan.

Cũng trong ngày hôm đó, các tờ báo và tạp chí ở thủ đô đều đăng tin về lễ đính hôn của hai người. Thẩm Thanh Lan trở thành hotsearch đứng đầu được tìm kiếm trên mạng xã hội.

Nhờ tin đính hôn, số lượng người hâm mộ trên weibo tăng vọt lên tám triệu người, tốc độ thu hút fan thật khiến người khác kinh ngạc.

“A a a, không ngờ Thanh Lan nhà ta lại tình như cái bình trên weibo thế này.” Đang ngồi trên bàn ăn bữa sáng, Vu Hiểu Huyên vừa ăn vừa lướt weibo. Nhìn thấy dòng trạng thái của Thẩm Thanh Lan, cô nhịn không được hét ầm lên.

Tiếng hét của cô làm Hàn Dịch giật nảy người, vội đáp: “Chúng ta cũng có thể tình cảm như cô ấy mà.”

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi, anh lấy điện thoại di động ra định tự sướng. Vu Hiểu Huyên đẩy đầu anh ra. “Ai muốn tình tình cảm cảm với anh, nếu muốn làm thế thì em sẽ làm với Thanh Lan nhà em.”

Vu Hiểu Huyên ở chung nhà với Hàn Dịch nhưng hai người không ngủ chung phòng.

Vu Hiểu Huyên gõ vài cái, bình luận trên weibo của Thẩm Thanh Lan hiện lên một dòng chữ: “Người tớ yêu nhất, nhất định phải hạnh phúc đấy.”

Phương Đồng vừa đọc trạng thái trên weibo vừa cười dịu dàng. Lúc bước xuống xe, Đinh Minh Huy tình cờ nhìn thấy nụ cười của cô nên hơi hốt hoảng, bước nhanh hơn vài bước.

“Đồng Đồng.” Nhìn thấy hắn ta, nụ cười trên môi Phương Đồng liền biến mất. Mặt cô không để lộ cảm xúc, bước nhanh về phía trước.

Đinh Minh Huy đuổi theo, kéo tay Phương Đồng. “Đồng Đồng, chúng ta cần nói chuyện.”

“Tôi sắp muộn rồi.” Phương Đồng nói một câu, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

“Chỉ năm phút thôi, năm phút là được rồi.” Đinh Minh Huy hạ thấp giọng nói.

Phương Đồng nghĩ ngợi một lúc rồi đi theo Đinh Minh Huy đến một góc hẻo lánh, nói: “Anh chỉ còn bốn phút.”

“Đồng Đồng, tại sao em lại lạnh lùng với anh như thế?” Đinh Minh Huy đau lòng nói.

“Nếu anh hỏi về vấn đề này thì tôi phải đi trước, tôi bận lắm.”

“Phương Đồng. Chờ anh ba năm, chỉ ba năm thôi được không? Ba năm sau, anh và em sẽ kết hôn.”

Phương Đồng dừng chân lại, bật cười thành tiếng như thể vừa nghe được một chuyện hài: “Ha ha ha, ha ha ha ha ha.”

“Phương Đồng, anh nghiêm túc đấy.”

Phương Đồng ngừng cười, nhìn Đinh Minh Huy chăm chú, thẳng thừng nói: “Đinh Minh Huy, có phải anh quên rồi không? Tháng sau anh sẽ kết hôn với cô quản lý giỏi giang của anh đấy. Cần tôi nhắc thêm một lần nữa không?”

Đinh Minh Huy nhìn cô, “Đồng Đồng, người anh yêu là em, mãi mãi là em, người anh muốn cưới cũng chính là em. Đồng Đồng, anh không nỡ chia tay với em.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 238: Âm mưu bắt đầu

Nhìn người đàn ông đứng trước mặt, Phương Đồng yên lặng không lên tiếng. Đinh Minh Huy nắm lấy vai cô. “Đồng Đồng, em vẫn yêu anh đúng không? Em đợi anh ba năm, chỉ ba năm thôi. Ba năm sau anh sẽ ly hôn với cô ta rồi cưới em. Lúc đó, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

“Đinh Minh Huy, dựa vào đâu mà anh cho rằng anh phản bội tôi và kết hôn với người khác, nhưng tôi vẫn sẽ tiếp tục chờ anh ba năm?”

Đinh Minh Huy ngây ra, “Bởi vì anh yêu em, em cũng yêu anh. Phương Đồng, chúng ta yêu nhau mà.”

Ha ha, chỉ vì tôi yêu anh nên anh có thể chà đạp lên tình cảm của tôi như vậy sao? Mắt Phương Đồng đầy vẻ đau đớn, cô hất tay Đinh Minh Huy trên vai xuống, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn hắn ta, “Đinh Minh Huy, tôi đã không yêu anh rồi, ngay khi anh phản bội tôi thì tôi đã không còn yêu anh nữa. Tôi đã nói với anh rồi, tình yêu của tôi không thể chứa nổi một hạt cát. Tôi càng không chờ anh ba năm, chúng ta sẽ không quay lại với nhau, cả đời này cũng không thể.”

“Không, không đúng, em yêu anh, Đồng Đồng. Chúng ta bên nhau đã nhiều năm như thế, làm sao em có thể dễ dàng bỏ anh như vậy, đúng không?”

“Đinh Minh Huy, anh coi Phương Đồng tôi là cái gì? Là người anh thích gọi đến là đến thích bỏ là bỏ? Anh thích phản bội thì phản bội, muốn quay lại thì

quay lại? Trái đất không xoay quanh một mình anh đâu.”

“Đồng Đồng, em đừng giận dỗi, em không yêu anh thì tại sao em vẫn ở lại công ty?” Đinh Minh Huy hỏi cô. Sau một khoảng thời gian dài trăn trở, Đinh Minh Huy mới hiểu rõ điều này. Hắn ta biết rõ tính cách của Phương Đồng, nếu thật sự không còn yêu hắn ta thì Phương Đồng cũng sẽ không ở lại đây nữa.

Nhìn Đinh Minh Huy, khuôn mặt Phương Đồng tràn ngập vẻ không thể tin nổi. Đây đúng là người đàn ông cô đã yêu mấy năm nay sao? Đây quả thật là Đinh Minh Huy mà cô đã biết sao? Hay là từ trước đến giờ cô chưa từng hiểu rõ bản chất con người của hắn ta?

“Đinh Minh Huy, đủ rồi. Từ trước đến nay, Phương Đồng tôi không dùng đồ người khác đã xài. Tôi ở lại công ty hay không chẳng liên quan gì đến anh cả, anh đừng có tự mình đa tình nữa.”

“Phương Đồng.” Đinh Minh Huy tức giận, nhưng khi trông thấy ánh mắt của Phương Đồng thì chỉ nhẹ nhàng nói. “Đồng Đồng, đừng nghĩ một đằng nói một nẻo, được không? Anh biết anh có lỗi với em, nhưng chỉ cần ba năm thôi, anh bảo đảm sẽ kết hôn với em, mãi mãi cũng sẽ không phản bội em, xin em hãy tin anh.”

“Như vậy thì vị hôn thê của anh phải làm thế nào bây giờ?” Phương Đồng hỏi.

Đinh Minh Huy vui sướng vì cho là Phương Đồng đã đồng ý, nên bắt đầu nói

liên thiên: “Cô ta chỉ là bàn đạp hỗ trợ sự nghiệp của anh mà thôi. Sau ba năm, anh sẽ nắm giữ vị trí cao hơn ở công ty, lúc đó anh có thể kiếm tiền mua nhà bằng năng lực của mình, tất nhiên là em muốn mua gì anh cũng chiều em.”

“Bốp.” Hình năm ngón tay in rõ trên mặt Đinh Minh Huy. Hắn ta nhìn Phương Đồng với vẻ không thể tin nổi.

Phương Đồng lạnh lùng nhìn hắn ta, “Đinh Minh Huy, đồ vô liêm sỉ. Tôi đúng là bị mù mới coi trọng anh! Đinh Minh Huy, anh biết không, tôi chỉ cần vừa nghĩ đến việc mình đã từng yêu một tên cặn bã như anh là tôi liền cảm thấy buồn nôn.”

Đinh Minh Huy ngây ra, mãi đến khi Phương Đồng đã đi xa thì đầu óc hắn ta mới dần hồi phục lại. Cảm giác đau rát trên mặt nhắc nhở việc Phương Đồng vừa tát hắn ta một cái.

Hắn ta đứng chần chừ một lúc, đợi cơn đau giảm bớt rồi mới dám đi vào công ty. Nhưng vừa vào văn phòng đã có người đến báo là Lưu Tuệ tìm hắn. Đinh Minh Huy đành đứng dậy, đi vào phòng làm việc của Lưu Tuệ.

“Minh Huy, mặt anh sao vậy?” Lưu Tuệ hỏi hắn ta.

Đinh Minh Huy nghiêng đầu, “Không sao, em tìm anh có chuyện gì vậy?”

Lưu Tuệ nở nụ cười, lấy một xấp thiệp mời từ trong ngăn kéo rồi trải ra bàn, “Tháng sau là đám cưới của chúng ta rồi. Đây là những mẫu thiệp em dã chọn, em thấy mấy mẫu này không tồi, anh thích cái nào?”

Đinh Minh Huy chỉ nhìn thoáng qua, tùy tiện nói, “Em quyết định đi, em thích là được rồi.”

Nụ cười trên môi Lưu Tuệ hơi nhạt đi, “Minh Huy, đây là đám cưới của hai chúng ta.”

“Vậy thì chọn mẫu này đi.” Đinh Minh Huy rút một tấm thiệp từ xấp thiệp mời ra.

Lưu Tuệ nhìn thử, liền bật cười, “Kể ra thì hai chúng ta thật ăn ý, mẫu này là mẫu thiệp em thích nhất, vậy thì chọn nó nhé.”

“Còn có chuyện gì khác không? Nếu không thì anh ra ngoài trước đây, hôm nay công việc nhiều lắm.”

Lưu Tuệ gật đầu. Lúc Đinh Minh Huy sắp ra khỏi phòng làm việc, cô ta bỗng nhiên gọi hắn lại: “Đúng rồi, cuối tuần này chúng ta đi chụp ảnh cưới nhé. Anh đừng quên, sau khi chụp ảnh xong thì chúng ta sẽ đi xem qua nhà nữa đấy.”

“Biết rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Chờ Đinh Minh Huy đi rồi, nụ cười trên mặt Lưu Tuệ tắt ngúm. Cô ta cầm di động lên, liếc nhìn ảnh đang hiển thị trên màn hình. Mấy ảnh này là cảnh Phương Đồng và Đinh Minh Huy nói chuyện với nhau, còn cả một bức ảnh Phương Đồng tát Đinh Minh Huy một cái.

Bạn cô ta đã gửi cho cô ta những bức ảnh này. Mặc dù không biết hai người đã nói cái gì, nhưng cô ta có thể đoán được một vài chuyện. Cô ta biết Đinh Minh Huy vẫn thích Phương Đồng, nhưng một khi hắn đã chia tay Phương Đồng để đến với cô ta thì trong tương lai, hắn đừng hòng mơ đến việc ngoại tình với những người phụ nữ khác.

Nhìn khuôn mặt Phương Đồng trên ảnh, mắt Lưu Tuệ ngập tràn vẻ lạnh lùng.

Đinh Minh Huy đi thẳng về phòng làm việc. Bắt gặp những ánh mắt ngấm ngầm săm soi của mọi người, hắn ta coi như không thấy. Hắn biết những người đó xì xào sau lưng hắn những chuyện như hắn bám váy đàn bà, bị Lưu Tuệ dùng quy tắc ngầm, hoặc nói hắn là một tên trai bao. Nhưng rồi thì sao chứ, hắn ta sớm đã hiểu rõ một điều, nếu một thanh niên nghèo sống ở thôn quê nhỏ như hắn muốn đứng vững gót chân ở thủ đô này thì không có chỗ dựa là không được, chứ đừng nói đến việc trèo lên cao hay mua nhà ở thủ đô. Vậy nên, khi hắn có thể đi đường tắt thì tính toán quá trình làm gì?

Hắn biết hắn có lỗi với Phương Đồng, nhưng sau này hắn sẽ bù đắp cho cô. Bây giờ cô không nhận thức được sự tàn khốc của cuộc đời, đợi đến lúc cô nhận ra điều đó rồi, hắn là cô sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của hắn ta thôi.

Nhưng rồi trong tương lai, Đinh Minh Huy mới biết được hôm nay hắn ta đã

đánh mất điều gì.

**

Vừa đến quân khu, Thầm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đã nhận được hàng loạt lời chúc phúc. Tối qua, khi đám Mục Liên Thành vừa trở về, Mạnh Lương đã nhanh chóng loan tin Phó Hoành Dật cầu hôn thành công với tất cả mọi người.

“Em gái, chúc mừng em.” Thấy Thẩm Thanh Lan, chị Chương cười híp mắt. Mặc dù sớm biết hai người đã kết hôn nhưng dù sao chuyện này vẫn là một tin vui lớn, “Tối nay tới nhà chị ăn cơm nhé, chị nấu một bữa thật ngon để ăn mừng.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan tràn ngập niềm hạnh phúc, tâm trạng cũng vui vẻ lây, cho nên nỗi ám ảnh do Allen mang đến cũng theo đó mà biến mất tăm.

“Chị dâu, không cần đâu, tối nay cả nhà chị qua nhà em ăn cơm, Hoành Dật sẽ đích thân xuống bếp.”

Tự biết tay nghề bản thân không ổn, Thẩm Thanh Lan đẩy thẳng nhiệm vụ nấu cơm cho Phó Hoành Dật. Dù sao quen nhau cũng đã được một thời gian, chị Chương cũng đã hiểu cô không biết nấu ăn.

Phó Hoành Dật cưng chiều nhìn Thẩm Thanh Lan, “Đúng vậy, chị dâu, tối

nay qua nhà em ăn cơm đi.”

“Chắc chắn sẽ đến, chị không khách sáo với mấy đứa đâu. Tối nay chị sẽ qua nhà hai đứa ăn cơm, nên chị không mua đồ ăn đâu đấy. Lát nữa chị sẽ gọi điện thoại cho anh Chương luôn.” Chị Chương thoải mái đồng ý.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười gật đầu.

Trước tiên, hai người dọn dẹp nhà cửa một lúc. Sau đó, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật lái xe đến khu chợ xa hơn để mua thức ăn, vì hàng hóa ở đây đa dạng hơn. Dù đã trưởng thành, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan đi chợ, nói chính xác hơn là lần đầu đi chợ với Phó Hoành Dật.

Lúc này không phải là giờ cao điểm mọi người đi chợ mua thức ăn, nên số lượng người bên trong cũng không đông lắm. Nhìn các gian hàng san sát nhau nhau, cả những món đồ phong phú đa dạng, Thẩm Thanh Lan không biết nên bắt đầu mua cái gì nữa.

Phó Hoành Dật mỉm cười, nắm lấy tay cô: “Em chưa từng đến đây bao giờ phải không?”

Thẩm Thanh Lan mất tự nhiên gật gật đầu. Trước đây ở căn cứ ma quỷ, cô quả thật không có cơ hội để đến những nơi thế này. Sau khi quay về nhà họ Thẩm, cô cũng không cần lo chuyện cơm nước nữa, vì trong nhà đã có người làm. Thỉnh thoảng cô cũng ra ngoài mua thức ăn, nhưng cũng chỉ đi siêu thị mà thôi.

“Đồ ăn trong siêu thị không đầy đủ như ở chợ. Rất nhiều đồ ăn ở đây được cung cấp trực tiếp cho quân khu, do nông dân sống ở vùng lân cận trồng, hương vị tươi ngon hơn đồ ăn mua ở siêu thị nhiều.”

Vừa nói với Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật vừa đến gian hàng bán thủy hải sản để chọn vài thứ, sau đó lại mua thêm một ít rau và trái cây các loại.

Thẩm Thanh Lan đi theo bên cạnh Phó Hoành Dật. Nhìn anh thành thạo lựa chọn thức ăn, còn cò kè mặc cả với chủ quán, cô không nhịn được mà nở nụ cười.

“Không ngờ anh còn có một mặt như thế đấy.” Ra khỏi chợ, Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng nói.

Phó Hoành Dật nheo mắt hỏi: “Ồ? Mặt gì cơ?”

“Mặt giống …” Thẩm Thanh Lan nghĩ từ để hình dung, “Dân thường ấy.”

Phó Hoành Dật bật cười. Nhìn dáng vẻ nghiêng đầu nhìn anh của cô, anh lại nhịn không được cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô một cái.

Tối đó, không chỉ gia đình nhà họ Chương đến, mà còn có cả Cố Dương và Cố Khải theo cùng.

http://tieulun.hopto.org

Nghe Phó Hoành Dật dẫn vợ về quân khu, nhân dịp thời gian nghỉ giữa buổi huấn luyện, Cố Dương bèn kéo Cố Khải đến nhà hai người.

“Chị dâu, hôm nay nhờ phúc của chị nên bọn em mới nếm được đồ ăn của anh cả nấu đấy. Chị không biết đâu, hiếm khi anh cả xuống bếp lắm. Rõ ràng anh ấy nấu ngon như vậy, nhưng cứ không chịu nấu cho bọn em ăn.” Cố Dương vừa nhón đồ ăn, vừa nói liến thoắng.

Cố Khải đành gắp một đũa nhét vào miệng của cậu ta, “Thấy ngon thì ăn nhiều một chút.”

Cố Dương phồng mang trợn má, nhai ngấu nghiến thức ăn trong miệng. “Anh định cho em chết nghẹn đấy à.”

Cố Khải không để ý đến cậu ta, vẫn đang ăn cơm.

“Chú ơi, chú sắp cưới chị dì rồi phải không?” Ngồi bên cạnh Phó Hoành Dật, Tinh Tinh nhai được một nửa đã nhẹ giọng hỏi.

Phó Hoành Dật cúi đầu, thân thiết nói: “Đúng vậy.”

“Vậy cháu có thể thấy cô dâu không? Bạn Mập lớp cháu nói cô dâu rất xinh đẹp, là người xinh đẹp nhất thế giới luôn ấy. Chị dì đẹp như vậy, nhất định là

cô dâu đẹp nhất.”

“Ái chà, cái miệng này thật là ngọt. Chị Chương, cô nhóc nhà chị cũng ghê gớm đấy.” Cố Dương cười tủm tỉm.

Chị Chương cười cười, bóc một con tôm cho con gái, “Lúc ăn cơm thì đừng nói chuyện, ăn cơm trước đã.”

Sau đó, chị Chương lại cúi đầu đút cơm cho con trai đang ngồi trong lòng mình. Anh Chương nhanh chóng ăn cơm xong xuôi, rồi bế con trai từ trong lòng chị ra, đút cho con ăn, “Để anh đút cho, em ăn cơm đi.”

Nhìn thấy cảnh anh Chương đút cơm cho con, Thẩm Thanh Lan không khỏi tưởng tượng cảnh Phó Hoành Dật đút cháo cho con, khiến cô bật cười. Anh chắc chắn sẽ trở thành một người cha tốt.

“Đang nghĩ chuyện gì vui vẻ vậy?” Phó Hoành Dật hỏi nhỏ. Thẩm Thanh Lan lắc đầu. “Không nói cho anh nghe đâu.”

Phó Hoành Dật cười khe khẽ. Thấy cảnh này, Cố Dương và Cố Khải liếc nhau một cái, lẽ ra hai người không nên đến đây ăn chực mới phải. Đây đâu phải là ăn cơm, rõ ràng là ăn cẩu lương của người ta mà.

Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan không để Phó Hoành Dật rửa bát, mà giành làm cùng với chị Chương. Vì tối nay có chương trình huấn luyện nên Cố

Dương và Cố Khải về ngay khi cơm nước xong xuôi. Phó Hoành Dật và anh Chương ngồi nói chuyện phiếm. Tinh Tinh và em trai ngồi dưới đất chơi.

“Thanh Lan, đám cưới của em và Phó Hoành Dật diễn ra vào ngày mùng chin tháng chín đúng không?”

“Vâng, ngày đó chị phải đến uống một ly rượu mừng của bọn em đấy.” Thẩm Thanh Lan vừa cười vừa nói.

“Chắc chắn rồi, dù em không mời thì chị dâu cũng sẽ mặt dày mày dạn đến uống rượu mừng.”

Hai người vừa rửa bát vừa nói việc nhà. Chị Chương là người hay nói, dù là một nội trợ trong gia đình nhưng chị ấy biết rất nhiều. Mỗi lần nói chuyện phiếm với chị, Thẩm Thanh Lan cảm thấy rất vui vẻ.

Hôm sau, Thẩm Thanh Lan chạy bộ vào buổi sáng sớm theo thường lệ. Trên đường về nhà gặp Triệu Nguy, cô bèn dừng bước, đi đến gần anh ta, “Anh đang chờ tôi phải không?”

Thấy Thẩm Thanh Lan, gương mặt Triệu Nguy sáng bừng lên, “Tôi muốn khiêu chiến với cô một lần nữa.”

“Bây giờ anh tự tin có thể đánh lại tôi?”

Ai ngờ, anh ta lại lắc đầu: “Không hề. Tôi không đánh lại cô. Nhưng tôi muốn biết sự chênh lệch giữa tôi và cô. Tôi biết lần trước cô đã nhẹ tay rồi, nên lần này tôi hy vọng rằng cô có thể sử dụng toàn bộ khả năng của mình.”

“Nếu thế thì e là anh còn không chịu nổi mười chiêu.”

“Tôi vẫn hy vọng cô có thể dùng hết sức.”

“Được, tôi cho anh một cơ hội, lên đi.”

Triệu Nguy bắt đầu tấn công. Quả thật kỹ năng của anh ta đã tiến bộ hơn trước rất nhiều. Mặc dù muốn vượt qua Thẩm Thanh Lan trong thời gian ngắn là hoàn toàn không thể, nhưng so với những người lính bình thường khác thì kỹ năng của anh ta có thể xem là rất vượt trội.

Sau một đòn quật vai, Triệu Nguy lại ngã xuống đất., nhưng anh ta không đứng dậy nữa mà chỉ nằm dưới đất thở hổn hển.

Thẩm Thanh Lan vươn tay đến trước mặt anh ta.

Nhìn tay cô một lúc, Triệu Nguy mới nâng tay mình lên. Ánh mắt Thẩm Thanh Lan dừng lại trên cổ tay của Triệu Nguy một chút, sau đó liền kéo anh ta dậy.

http://tieulun.hopto.org

“Ăn sáng chưa?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Triệu Nguy lắc đầu. Anh ta vừa kết thúc thời gian huấn luyện buổi sáng, thời gian đâu mà ăn cơm, lát nữa anh ta còn phải chạy về khu huấn luyện nữa.

Thẩm Thanh Lan nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Còn 10 phút nữa là đến thời gian huấn luyện buổi sáng, tôi mời anh ăn cơm.”

Triệu Nguy do dự một lúc, nhưng vẫn đồng ý. Anh ta đi theo Thẩm Thanh Lan lên lầu, đây là lần đầu tiên anh đến tòa nhà ở dành cho người thân.

“Anh là người ở đâu?” Lúc ăn cơm, Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Thành phố G, tỉnh F.”

Mắt Thẩm Thanh Lan vụt sáng, hỏi tiếp: “Anh sinh ra ở đó?”

Triệu Nguy lắc đầu trả lời: “Không phải, tôi được nhận nuôi, tôi không biết mình sinh ra ở đâu.”

“Vậy anh còn nhớ chuyện hồi bé không?”

http://tieulun.hopto.org

Triệu Nguy ngờ vực nhìn Thẩm Thanh Lan, không hiểu tại sao cô lại hỏi những điều này.

“Chỉ tiện thể hỏi chút thôi.” Thẩm Thanh Lan nói, sau đó không hỏi nữa. Chờ Triệu Nguy đi rồi, Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi một lúc rồi gọi điện cho Kim Ân Hi.

“Được, tớ biết rồi. À, An, Allen về rồi, cậu định thế nào?”

“Đừng để ý đến hắn.” Thẩm Thanh Lan nói rồi cúp điện thoại. Cô nhìn đồng hồ, để một tờ giấy trên bàn rồi đi ra cửa.

Trong quán cà phê, Allen nhìn người vừa xuất hiện, cười khe khẽ: “Tiểu Thất, em vẫn đúng giờ như vậy.”

Chỉ có một mình Allen, không thấy Hứa Nặc đâu. Thẩm Thanh Lan ngồi xuống vị trí đối diện, vẻ mặt vô cảm, “Allen, không ngờ anh còn chưa chết.”

Allen tham lam nhìn gương mặt trước mắt, “Tiểu Thất, em còn chưa chết, sao tôi dám chết chứ. Tiểu Thất của tôi đã lớn, càng ngày càng đẹp, nhưng không đáng yêu như lúc bé nữa.”

“Allen, anh muốn chết.” Thẩm Thanh Lan gằn giọng thấp xuống, nhưng sự

lạnh lẽo trong giọng nói thì không che giấu chút nào.

Nhưng Allen lại chỉ cười thoải mái, “Tiểu Thất, em biết mà, từ trước đến nay tôi không sợ chết.”

Thẩm Thanh Lan tất nhiên biết hắn không sợ chết, người của tổ chức đó đều không sợ chết. “Trước đó Ân Hi bị người đuổi giết, là anh ra lệnh?”

“Là tôi, bọn họ phản bội tôi nhưng vẫn sống bình yên nhiều năm như thế, trong khi tôi lại biến thành một bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, tất nhiên tôi phải gây chút khó dễ đối với bọn họ. Tiểu Thất, em biết mà, người phản bội tôi chưa bao giờ là có kết cục tốt đẹp cả.”

Thẩm Thanh Lan khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, “Vậy anh định xử lý tôi như thế nào, giết tôi?”

Allen lắc đầu: “Tiểu Thất, em biết là tôi không nỡ giết em mà.” Dù em phản bội tôi thì tôi vẫn không nỡ.

“Nói đi, điều kiện của anh.”

“Ha ha. Tiểu Thất của tôi luôn luôn thông minh như vậy. Nhưng với sự thông minh đó, lẽ ra em cũng biết rõ tôi muốn điều gì chứ. Em biết rồi đấy Tiểu Thất, chỉ cần em đồng ý quay về với tôi thì tôi sẽ buông tha cho tất cả bọn họ, bao gồm cả người đàn ông của em, tôi cũng sẽ không đụng đến anh ta. Sao

nào, giao dịch này có phải rất hời đúng không? À, đúng rồi, tôi có thể giúp em giải quyết triệt để người phụ nữ kia, bảo đảm sẽ làm cô ta sống không bằng chết, em thấy thế nào?”

Sắc mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn không thay đổi,“Allen, bây giờ không như trước đây, tôi đã từng phá hủy tất cả những thứ của anh, bao gồm cả anh, thì bây giờ tôi vẫn có thể làm như vậy một lần nữa.”

“Tiểu Thất, em cho rằng năm đó nếu không có lệnh của tôi, chỉ bằng năng lực của em và mấy tên kia mà có thể phá hủy được tâm huyết của tôi hay sao?

Thẩm Thanh Lan im lặng nhìn Allen, “Anh có ý gì?”

“Tiểu Thất, em thông minh như thế, chắc chắn hiểu được ý của tôi. Em hãy suy xét thật kỹ đề nghị của tôi, tôi không có nhiều kiên nhẫn lắm đâu. Nếu để tôi chờ lâu…”

Thẩm Thanh im lặng một lúc rồi mới mở miệng: “Allen, tính cách của tôi anh cũng hiểu rõ, nếu như anh động đến người nhà và bạn bè thân thiết của tôi, giữa chúng ta sẽ chỉ có một chết một sống. Dĩ nhiên, anh có thể không tin.”

“Không, tôi tin, Tiểu Thất của tôi nói được làm được. Nhưng Tiểu Thất, đừng có chọc giận tôi, nếu tôi nổi điên thì hậu quả rất đáng sợ. Suy nghĩ thật kỹ đề nghị của tôi đi, cô bé đáng yêu của tôi.”

Allen đứng lên, Thẩm Thanh Lan chú ý thấy cơ thể hắn cứng đờ một chút. Cô vờ vô tình liếc nhìn đùi hắn, chợt nghe hắn nói tiếp: “Đúng rồi, Tiểu Thất, tôi không ngại báo cho em một tin, người đàn ông của em đắc tội KING rồi. Sắp tới, KING chắc chắn sẽ ra tay với anh ta, nghe nói lần này KING tốn nhiều vốn liếng lắm đấy. Chúc anh ta gặp may mắn.”

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng thay đổi. Nhìn theo bóng lưng dần dần mất dạng của Allen, sắc mặt cô u ám.

Thẩm Thanh Lan có thể đoán được một vài ân oán giữa Phó Hoành Dật và KING. Trước đây, Ân Hi từng nói KING đang mời chào vài tên lính đánh thuê, nhưng lâu như vậy mà vẫn không có hành động gì. Cô tưởng rằng chuyện này đã qua đi theo thời gian, không ngờ là hôm nay Allen lại nhắc đến nó. Nhưng mục đích của Allen khi nói cho cô biết là gì? Thật sự chỉ là một câu nhắc nhở thôi sao?

Rời khỏi quán cà phê, Thẩm Thanh Lan không vội trở về quân khu mà lái xe đến biệt thự. Nhóm Kim Ân Hi đều ở đó, ngay cả Andrew bận rộn với việc quay phim cũng có mặt, “An, sao cậu lại tới đây?”

Kim Ân Hi mở cửa, vừa nhìn thấy Thẩm Thanh Lan thì rất kinh ngạc. Dù sao hôm nay cô ấy cũng đã gọi cho mình, nói rằng cô đang ở quân khu.

“Tra được nơi ẩn náu của Allen không?” Thẩm Thanh Lan đi thẳng vào vấn đề.

“Không, từ bữa tiệc hôm đó, hắn và người phụ nữ tên Hứa Nặc kia lại biến

mất không thấy tăm hơi đâu.” Cô ấy vốn dĩ muốn bắt người phụ nữ chết tiệt đó lại, nhưng không ngờ cô thậm chí còn không tìm được ả ta nữa.

Thẩm Thanh Lan sớm đã biết được điều này nên không bất ngờ gì cả. Cô kể lại toàn bộ cuộc trò chuyện với Allen hôm nay, vẻ mặt của mọi người đều rất khó coi.

“An, em nghĩ ý của Allen là gì? Cái gì mà nếu không nhờ hắn cho phép thì chúng ta sẽ không có cơ hội phá hủy được căn cứ có chứ?” Ánh mắt của Sicily trở nên lo lắng.

“Có lẽ đây là một chiêu tấn công tinh thần.” Eden suy đoán.

“Được rồi, mặc kệ hắn. Cùng lắm thì đánh một trận, bà đây sợ gì đâu.” Sicily bực bội xoa mặt.

Thẩm Thanh Lan nhìn mọi người, nhắc nhở: “Thời gian này mọi người cẩn thận một chút.”

“Ân Hi, dạo này BK đang làm gì?”

Kim Ân Hi lập tức gọi một cuộc điện thoại, rồi nói: “Không làm gì đặc biệt cả, gần đây KING bị cảnh sát hình sự quốc tế đuổi bắt nên đang bị thương, bây giờ có lẽ là đang nằm dưỡng thương rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Không nghe được tin tức có ích nào, cộng với việc thời gian không còn nhiều, Thẩm Thanh Lan nhanh chóng rời khỏi đây.

***

Đứng trước một căn phòng khách sạn ở thủ đô, Hứa Nặc mở cửa phòng. Thấy người phụ nữ đang ngồi ở trên sô pha, sắc mặt cô ta liền thay đổi: “Sao bà lại ở đây?”

Người phụ nữ kia mỉm cười nói: “Hứa Nặc, con gặp mẹ mà không thèm gọi một tiếng ‘mẹ’ sao?”

Hứa Nặc mím môi, gọi một tiếng “Mẹ”.

Người phụ nữ hài lòng mỉm cười, chỉ về phía sô pha nói: “Ngồi xuống đi, nói chuyện với mẹ một lát.”

Hứa Nặc chọn một chỗ cách xa người phụ nữ một chút rồi ngồi xuống. Mắt ả nhìn xuống đất, không mở miệng nói câu nào.

“Hứa Nặc, mấy năm nay con sống tốt chứ?” Người phụ nữ kia nhẹ nhàng hỏi thăm, ánh mắt nhìn về phía Hứa Nặc cũng chứa chan vẻ dịu dàng.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nặc tỏ vẻ không hề thấy điều đó, gương mặt ả vẫn lạnh lùng như cũ, “Lần này bà đến đây làm gì?”

“Hứa Nặc, mẹ là mẹ của con. Mẹ chỉ đến thăm con một lát, sao con lại nói chuyện với mẹ như vậy?” Người phụ nữ kia tỏ vẻ đau khổ nói.

Ánh mắt của Hứa Nặc không hề gợn sóng, ả vẫn cúi đầu như cũ, hoàn toàn không nhìn người phụ nữ đó.

“Haizz, Hứa Nặc, mẹ biết con hận mẹ, vì đã đưa con đến bên cạnh Allen. Mẹ biết con đã vất vả rất nhiều trong những năm gần đây. Nhưng mà Nặc Nặc, mẹ cũng không có cách nào cả, nếu không làm như thế, con có thể học được những kỹ năng này sao? Mẹ biết con thích Allen, mẹ không phản đối con ở bên cạnh cậu ta…”

“Đủ rồi.” Hứa Nặc cắt lời bà ta, “Bà muốn tôi làm cái gì nữa, nói thẳng đi.”

Vẻ mặt khuyên bảo tận tình trên mặt bà ta biến mất, bà ta ngồi ngay ngắn nói: “Tốt thôi, nếu con thích thẳng thắn vậy thì mẹ sẽ nói thẳng, mẹ muốn Thẩm Thanh Lan chết.”

Cuối cùng Hứa Nặc cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía người phụ nữ đang ngồi trên ghế sô pha, “Tại sao?”

http://tieulun.hopto.org

Người phụ nữ kia nhìn ả, rồi lấy một bao thuốc lá từ trong túi ra, rút một điếu, châm thuốc, đưa lên miệng rít một hơi, phun ra làn khói trắng. Sau đó, bà ta nhắm mắt lại nói: “Chuyện này con không cần quan tâm, chỉ cần làm theo lời mẹ nói là được rồi. Allen thích Thẩm Thanh Lan, điều này không cần mẹ nói thì có lẽ con cũng đã biết. Nhưng chắc chắn con không biết một chuyện, năm đó Allen bị thương nặng như vậy, thậm chí còn suýt mất mạng, chính là do Thẩm Thanh Lan gây ra.”

Hứa Nặc hoảng sợ nhìn người phụ nữ kia, “Bà nói cái gì? Allen bị thương là do Thẩm Thanh Lan?”

“Đúng, chính là cô ta.”

“Vậy tại sao Allen còn…” Nếu Thẩm Thanh Lan làm Allen bị thương, thì với tính cách của hắn, vì sao Thẩm Thanh Lan vẫn sống tốt như thế? Hơn nữa, theo như ả biết được, vết thương của Allen đã là từ nhiều năm rồi. Nếu năm đó quả thật là Thẩm Thanh Lan làm Allen bị thương, thì lúc đó cô ta chỉ mới bao nhiêu tuổi?

“Ha ha.” Người phụ nữ kia cười lạnh, ánh mắt tràn ngập vẻ trào phúng. “Bởi vì hắn ta là một kẻ ngu ngốc, một tình yêu vừa buồn cười vừa đáng thương.”

Gương mặt Hứa Nặc tái nhợt. Allen yêu Thẩm Thanh Lan nhiều như vậy sao? Liệu ả với Allen còn có thể có một chút gọi là khả năng không?

Người phụ nữ kia dường như hiểu được suy nghĩ của ả, bèn dịu dàng nói: “Hứa Nặc, Thẩm Thanh Lan là chướng ngại vật lớn nhất giữa con và Allen.

Nếu con có thể giải quyết cô ta thì Allen sẽ quên cô ta thôi. Con chỉ cần chung thủy bên cạnh cậu ta, rồi cậu ta sẽ cảm thấy con là người quan trọng nhất.”

Hứa Nặc im lặng một lúc, rồi mới mím môi, “Tôi không đánh lại Thẩm Thanh Lan.”

Dù ả chưa nghênh chiến với Thẩm Thanh Lan, nhưng ả biết, ả không đánh lại Thẩm Thanh Lan.

Ánh mắt người phụ nữ kia hiện vẻ khinh thường, đứa con gái này đúng là ngu xuẩn, “Con đánh không lại cô ta, nhưng vẫn có người khác xử lý cô ta được. Dạo này KING muốn gây phiền phức cho Phó Hoành Dật, mà người Phó Hoành Dật quan tâm nhất chính là Thẩm Thanh Lan. Con chỉ cần nói điều này cho BK biết, người của BK sẽ tìm cách xử lý cô ta. Con không cần tốn nhiều sức vẫn có thể giải quyết cô ta.”

Hứa Nặc cảm thấy cách này rất khả thi, nhưng vẫn lắc đầu, nói: “Allen không thích người của BK, nhất là KING. Nếu anh ấy biết tôi có liên hệ với KING thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tôi.”

Đúng là thứ vô dụng! Người phụ nữ kia nghĩ thầm, lần nữa lại thấy hối hận khi chọn một đứa như thế để làm người nối nghiệp. Bà ta lắc đầu, tiếp tục dịu dàng nói: “Chuyện này con không cần tự mình ra mặt, có thể tìm người khác. Mẹ tin chắc còn nhiều người không ưa Thẩm Thanh Lan, muốn xử lý cô ta. Con có thể đem cơ hội này cho người đó.”

http://tieulun.hopto.org

Nghe vậy, Hứa Nặc rốt cuộc nhớ đến Ngô Thiến. Lúc trước, ả đã giúp Ngô Thiến một lần, bây giờ có thể lợi dụng điều này để giải quyết vụ này.

“Mặc dù Thẩm Thanh Lan rất thông minh, nhưng cô ta coi nặng tình bạn. Muốn đối phó với kẻ thù không chỉ có một cách, con hãy suycnghĩ kỹ về điều này.”

Hứa Nặc im lặng nghe. Dù ả không trả lời người phụ nữ kia, nhưng vẫn ghi nhớ những điều bà ta nói.

Thấy ả nghe lọt tai, người phụ nữ kia vui mừng cười: “Hứa Nặc, con yên tâm, nếu Allen biết chuyện này thì cũng chẳng sao, mẹ sẽ ra mặt nói chuyện với cậu ta. Cậu ta vẫn nể mặt mẹ, nên sẽ không gây chuyện với con đâu.”

Hứa Nặc hơi dao động, nhưng gương mặt ả vẫn không có biểu cảm gì.

“Được rồi, không còn sớm nữa, con nghỉ ngơi thật tốt đi. Con hãy suy nghĩ cẩn thận về chuyện này. Nhớ đấy, Thẩm Thanh Lan chính là chướng ngại vật lớn nhất giữa con và Allen. Dù cô ta đã kết hôn, nhưng với sự cố chấp của Allen thì chỉ cần cô ta còn sống, cậu ta vẫn sẽ không bỏ cuộc, con sẽ không có cơ hội chen ngang đâu. Dù con có ở bên cạnh mỗi ngày thì cậu ta cũng sẽ không thấy con. Mấy năm nay chính là bằng chứng tốt nhất cho điều này.”

Hứa Nặc mím môi. Người phụ nữ kia nhìn ả rồi mỉm cười đứng dậy rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Mùi thuốc lá dành cho nữ thoang thoảng trong không khí. Hứa Nặc không biết ả đã ngồi trên ghế sô pha bao lâu. Ả đứng dậy đi vào nhà vệ sinh tắm rửa, rồi nằm lên giường nhắm mắt, nhưng không ngủ. Ký ức ùa vào đầu như dòng nước lũ.

Từ nhỏ ả đã là một đứa trẻ mồ côi. Người phụ nữ đó đã nhận nuôi ả, đưa ả ra khỏi trại mồ côi. Đáng lẽ ra chào đón ả nên là một gia đình hoàn chỉnh hạnh phúc, không ngờ người phụ nữ đó là một kẻ điên. Bà ta thường xuyên uống rượu, say xỉn. Mỗi lần như thế, bà ta sẽ đánh ả, đánh cho đến chết đi sống lại. Nhưng khi ả tỉnh, bà ta sẽ đối xử rất tốt với ả, vừa ôm ả khóc, vừa nói xin lỗi. Không những thế, bà ta còn dẫn ả đi sắm quần áo thật đẹp, ăn thật nhiều đồ ăn ngon và dẫn ả đến công viên chơi trò chơi.

Hứa Nặc vừa yêu vừa hận đối với người mẹ này. Cứ như thế, ả lớn lên trong những lời hứa hẹn của bà ta. Cho đến một ngày, người phụ nữ đó dẫn ả đến gặp một người đàn ông. Hắn ngồi trên xe lăn, trên gương mặt có một vết sẹo thật dài kéo từ trán đến khóe miệng chia gương mặt của hắn thành hai phần, những nơi không có quần áo che chắn chằng chịt những vết thương, trông vô cùng đáng sợ.

Hứa Nặc rất sợ người đàn ông này. Ả muốn mẹ sẽ dẫn cô đi khỏi nơi âm u đó, nhưng người phụ nữ đó đã quay đầu rời đi, bỏ ả lại ở đây, không hề quan tâm đến những tiếng gào thét của ả. Ả đuổi theo nhưng bị người bắt lại, bị đánh, bị ép buộc lao vào những cuộc huấn luyện. Rất nhiều lần, ả đã tưởng mình sẽ chết, nhưng rồi ả vẫn tỉnh lại.

Trong lần thực hiện nhiệm vụ cuối cùng của đợt huấn luyện, ả bị thương rất nặng. Nằm trên mặt đất thoi thóp, ả thậm chí còn không có sức lực để bò dậy. Lúc đó, ả có cảm giác linh hồn đang thoát khỏi cơ thể. Ngay khi ả sắp lịm đi, trong tầm mắt ả xuất hiện bóng dáng một người đàn ông ngồi trên xe lăn

đang lạnh lùng nhìn ả.

Sau đó, người đàn ông đó mang ả trở về. Ả tốt nghiệp thành công, bông hoa mạn châu sa màu đỏ thẫm trên vai đã bên ả từ ngày đó.

Ả sợ hãi người đàn ông đó bởi vì sự tàn bạo âm hiểm của hắn. Trên người hắn ả chưa từng nhìn thấy hắn bộc lộ một chút tình cảm nào của người bình thường, nhưng…

Hứa Nặc chạm vào ngực mình, nghe thấy tiếng tim mình đang đập rộn ràng. Ả đã yêu người đàn ông này, từ lúc nào thì chính ả không hề hay biết.

Allen, nếu Thẩm Thanh Lan chết, anh có chú ý đến sự tồn tại của em không?

***

Hôm nay, Thẩm Thanh Lan nhận được một cuộc gọi từ Phương Đồng, gọi cô đến trường dọn dẹp hành lý. Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi, nhớ là không có lịch gì nên đã đồng ý. Sau đó, cô nói một tiếng với Phó Hoành Dật rồi lái xe đi.

Lúc cô đến nơi thì Phương Đồng đã ở đó trước, đúng lúc xe của Vu Hiểu Huyên cũng đến. Cô tự lái xe đến một mình, không thấy Hàn Dịch bên cạnh.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, chúng ta thật sự tốt nghiệp rồi.” Vu Hiểu Huyên nhìn thấy mấy sinh viên đang độ tuổi xuân xanh đang đi bộ trong sân trường thì hơi thổn thức.

Thẩm Thanh Lan thì không xúc động đến thế. Nhưng gương mặt Phương Đồng lại chứa chan vẻ hoài niệm.

“Thanh Lan, chúng ta dạo một vòng quanh sân trường đi.” Vu Hiểu Huyên đề nghị.

Thẩm Thanh Lan không có ý kiến, ba người liền tản bộ quanh sân trường. Nhiều người đã nhìn thấy Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên, nhưng họ không ùa đến vây quanh mà chỉ mỉm cười gật đầu đầy thiện ý với cả ba người. Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên cũng mìm cười đáp lễ với họ.

“Các cậu đã trở thành người nổi tiếng hết cả rồi.” Phương Đồng trêu hai người, nhưng giọng nói không hề có sự ghen tỵ.

Vu Hiểu Huyên bĩu môi nói: “Người nổi tiếng là Thanh Lan thôi, chức danh này còn cách tớ xa lắm.”

Bộ phim truyền hình cô đang đóng vẫn còn trong quá trình sản xuất, chưa biết khi nào sẽ công chiếu. Dù số lượng quảng cáo cô đóng không ít, nhưng độ phổ biến của những quảng cáo này không cao, nên cô cũng chưa được xem là nổi tiếng lắm, số lượng người hâm mộ còn không so được với mấy con số lẻ trong tổng số fan của Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan là người nổi tiếng khiêm tốn nhất mà tớ biết đấy. Người ta nói thần tượng nào fans nấy, giờ thì tớ tin rồi. Cậu nhìn fans của cậu ấy xem, hiền hòa bao nhiêu.”

Mấy người hâm mộ Thanh Lan không chạy đến xin chứ ký hay chụp ảnh chung, nhưng ánh mắt của họ nhìn về phía thần tượng của mình vẫn ngập tràn vẻ sùng bái và ngưỡng mộ.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười. Quả thật fan của cô khá đáng yêu, nên khi Daniel đề nghị cô lập tài khoản weibo để tiếp xúc nhiều hơn với người hâm mộ, cô cũng đã không từ chối. Đôi khi, được nhiều người ủng hộ là một trải nghiệm vô cùng mới mẻ.

“Thanh Lan, Phương Đồng, hai cậu còn nhớ rõ không, lúc tập quân sự tớ giả vờ ngất xỉu ấy, hai cậu đã đưa tớ vào phòng y tế. Kết quả là ba chúng ta trốn trong đó ăn kem.” Vu Hiểu Huyên chỉ về phía bãi cỏ, vừa cười vừa nói.

“Tất nhiên là nhớ rồi, cậu ăn kem nhiều đến nỗi đêm đó phải đến phòng y tế thật luôn. Vu Hiểu Huyên này, cậu là đứa thích ăn nhất tớ từng thấy đấy.” Phương Đồng vừa nhớ về những kỷ niệm xư vừa bật cười.

“Gì mà thích ăn nhất chứ, vậy là do cậu chưa thấy Nhan Tịch thôi, em ấy ăn mới ghê ấy. Trong lễ đính hôn của Thanh Lan, tớ và em ấy trốn vào một góc để ăn cho đã, em ấy ăn nhiều hơn tớ lắm lắm ấy.”

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên Phương Đồng biết Nhan Tịch, nhưng cô không thân với cô ấy lắm, bọn họ chỉ trò chuyện vài câu trong bữa tiệc hôm đó. Ấn tượng của Phương Đồng về cô ấy là một cô gái cởi mở và rất thích cười.

Bởi vì hai người đều thuộc hội những người mê ăn uống nên từ hôm đó Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên đã trở thành một đôi bạn cùng tiến. Cả hai trao đổi phương thức liên lạc với nhau, rồi hẹn nhau chiến hết đồ ăn ngon sau khi Nhan Tịch kết thúc kỳ thi đại học.

“Ôi, nhắc đến ăn làm tớ nhớ ngay đến buổi du xuân của lớp chúng ta hồi năm hai ấy. Đồ Thanh Lan nướng phải gọi là siêu ngon, dù không tẩm gia vị nhưng vẫn thơm và ngon kinh khủng.” Dường như là đang nhớ đến mùi vị ngon lành lúc đó, Vu Hiểu Huyên nuốt nước bọt, ngóng chờ nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, lỡ nhắc đến rồi, bọn mình không được ăn đồ nướng của cậu cũng lâu rồi, khi nào rảnh chúng ta tổ chức một buổi BBQ đi, chỉ mấy người chúng ta thôi.”

“Được.” Thẩm Thanh Lan đồng ý, cô không rành chuyện bếp núc cho lắm, ngoài mấy món cô cố ý học từ chị Tống và dì Triệu, cả món mì trứng ra, thì cô thấy mình làm đồ nướng cũng không tệ chút nào.

Trước đây, bọn cô thường xuyên bị bỏ mặc ở khu rừng mưa nhiệt đới để huấn luyện, ngoài một con dao gắm sắc nhọn ra thì cô không thể đem theo bất cứ thứ gì cả. Muốn ăn no bụng phải tự mình đi kiếm. Không muốn ăn sống hay ăn lạnh thì cũng phải tự nghĩ cách để nấu chín thức ăn. Tay nghề nướng đồ ăn của cô cũng nhờ đó mà nâng cao.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 239: Xảy ra chuyện

Nhớ đến quá khứ, Thẩm Thanh Lan hơi thất thần.

“Thanh Lan, bọn mình về thôi. Tớ thấy càng đi càng thêm buồn.” Vu Hiểu Huyên khịt khịt mũi, tâm trạng của cô hơi chùng xuống.

Phương Đồng vỗ vỗ vai cô ấy, “Bọn mình đều sống ở thủ đô, sau này có dịp lại hẹn nhau về đây, vẫn còn nhiều dịp mà, buồn gì chứ.”

Vu Hiểu Huyên liếc cô một cái, “Làm sao giống nhau được, có đến đây đi chăng nữa thì bọn mình đâu còn là sinh viên nữa chứ.”

“Biết đâu lễ kỷ niệm ngày thành lập trường vào năm sau, cậu lại đại diện cho sinh viên ưu tú đã tốt nghiệp trở về trường, như thế càng đẳng cấp ấy chứ.”

Phương Đồng an ủi cô ấy. Vu Hiểu Huyên nhoẻn miệng cười, “Chính xác, chuyện này thì biết đâu được đấy, ha ha.”

Ba người vừa cười nói vừa đi bộ về ký túc xá. Khi đến nơi, họ thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng chỗ giường Ngô Thiến, sắp xếp đồ đạc. Tóc bà hơi bạc, nếp nhăn trên mặt rất sâu, làn da đen sạm, trông có lẽ là người thường xuyên dầm mưa dãi nắng.

http://tieulun.hopto.org

“Đó là mẹ của Ngô Thiến.” Phương Đồng nói nhỏ vào tai hai người.

“Các cháu là bạn cùng phòng của Ngô Thiến phải không? Cô là mẹ của nó. Cô đến dọn hành lý cho nó, không biết có phiền mấy cháu không?” Mẹ của Ngô Thiến thấy họ vào thì bèn nói, gương mặt tang thương của bà miễn cưỡng nở một nụ cười.

Phương Đồng cười cười trả lời: “Không phiền đâu ạ, cô cứ tự nhiên sắp xếp. Bọn cháu cũng dọn hành lý đây ạ.”

Mẹ Ngô Thiến cười, nếp nhăn trên mặt co rúm lại một chỗ, nhưng trông rất thân thiết, “Trước đây Ngô Thiến thường kể về ba cháu. Nó nói các cháu chăm sóc nó rất nhiều. Cô thay nó cảm ơn các cháu, nếu con gái cô không…” Nói đến đây, mắt của mẹ Ngô Thiến đỏ au. Bà lấy tay gạt lệ, đôi tay thoăn thoắt nhét đồ vào túi rồi kéo khóa. “Cô dọn xong xuôi rồi, cô đi trước nhé.”

“Chào cô ạ.” Ba người mở miệng, nhìn theo bóng lưng của bà.

Thẩm Thanh Lan hỏi Phương Đồng: “Ngô Thiến sao thế?”

“Cậu ấy vay tiền ở ngoài trường, đám người cho vay đến trường đòi, còn nói cậu ấy mang thai. Nhà trường gọi Ngô Thiến lên xác minh, sau đó thì cậu ấy bị đuổi học.”

“Vậy tại sao mẹ của cậu ấy lại ở đây?” Vu Hiểu Huyên nghi ngờ.

“Sau khi bị đuổi học, Ngô Thiến liền mất tích. Đám cho vay không tìm thấy cậu ấy, nhưng bằng cách nào đó lại tìm được cách liên lạc với nhà của cậu ấy. Mẹ Ngô Thiến mới lên thủ đô mấy ngày trước, nghe nói là phải mượn người thân rất nhiều tiền để trả nợ cho Ngô Thiến. Cô ấy đi tìm Ngô Thiến mấy ngày liền nhưng không tìm thấy, nên hôm nay mới đến dọn hành lý, chắc là sẽ về quê.”

Hôm nay, lúc Phương Đồng đến ký túc xá cô tình cờ nghe phòng cách vách nói về chuyện này. Sau đó, mẹ của Ngô Thiến đến. Cô không muốn gặp mẹ của Ngô Thiến vì cảm thấy khó chịu trong lòng, bèn chạy đến cổng trường chờ Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên đến.

Vì Vu Hiểu Huyên đang bận phát triển sự nghiệp nên gần như không hề biết chuyện này, nghe vậy thì thổn thức: “Không ngờ Ngô Thiến lại biến thành như vậy. Nếu không quen người đàn ông đó thì có lẽ bây giờ cậu ấy đã tốt nghiệp. Dù không có một cuộc sống đầy đủ, nhưng tối thiểu cậu ấy cũng có thể tìm một công việc để tự nuôi sống bản thân, sau đó lấy một người nào đó, có thể sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều. Cậu ấy bỏ trốn, để lại một mớ bòng bong cho cha mẹ như thế, Ngô Thiến ích kỷ quá.”

Phương Đồng cũng nghĩ vậy, gật đầu nói: “Người đáng thương nhất vẫn là cha mẹ của cậu ấy. Vất vả nuôi Ngô Thiếm học đại học danh tiếng, nhưng đến lúc gần tốt nghiệp, tưởng rằng bao cực khổ sắp qua đi thì Ngô Thiến lại làm như thế. Cha mẹ nào mà chẳng đau lòng.”

Thẩm Thanh Lan nhớ về lần cuối gặp mặt Ngô Thiến, cô ta muốn mượn cô

hai trăm nghìn NDT, thì ra đó là nguyên nhân cô ta vay tiền. Cô lắc đầu, nói: “Đường là do mình tự chọn, mặc dù điểm xuất phát không thể tự chọn được, nhưng quá trình thì mỗi người phải tự biết nắm giữ trong lòng bàn tay của mình. Cô ấy đã chọn con đường đó thì phải biết trả giá cho lựa chọn của mình.”

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên im lặng, cùng gật đầu.

Đồ của Thẩm Thanh Lan không nhiều nên cô nhanh chóng dọn xong hành lý. Người có đồ đạc nhiều nhất là Phương Đồng, cô đã xếp ba cái va li những vẫn chưa xong. Nhìn số lượng va li đáng ngạc nhiên ấy, Vu Hiểu Huyên tặc lưỡi cảm thán: “Phương Đồng này, cậu chuyển nguyên nhà cậu đến đây đấy hả? Nói thật, tớ hơi tò mò đấy, sao cậu có thể nhét đống đồ đạc trong ba cái va li của cậu vào căn phòng chật hẹp này vậy?”

Phương Đồng đang đè lên va li, cố gắng kéo khóa, nói: “Cậu biết cái gì, đây gọi là hưởng thụ cuộc sống.”

“Vâng vâng vâng, Phương đại tiểu thư. Xin hỏi ngài dọn xong chưa, chúng ta nên đi được rồi, chiều nay tớ có một buổi họp báo đấy.”

“Xong ngay đây, mà sao cậu không đến giúp tớ đi.”

Vu Hiểu Huyên bèn ngồi xổm xuống, cùng Thẩm Thanh Lan giúp Phương Đồng sắp xếp đồ đạc gọn gàng. May mà Thẩm Thanh Lan lái xe tới, nếu không thì chỉ với một chiếc xe của Phương Đồng thì sẽ không thể nào chứa nổi số lượng hành lý của cô. Trước cổng trường, ba người tình cờ gặp thầy

giáo chủ nhiệm Trương Lâm.

“Hôm nay đến dọn hành lý à?” Thấy ba người, Trương Lâm lên tiếng hỏi.

Tình cờ gặp mặt nên Thẩm Thanh Lan mời Trương Lâm ăn bữa trưa. Trương Lâm nghĩ các cô cũng sắp tối nghiệp rồi nên không từ chối.

Sau khi ăn cơm trưa, Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên chở đồ đạc của Phương Đồng về nhà cô ấy. Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, là Kim Ân Hi gọi đến. Cô nhấn nút nhận cuộc gọi, vừa nghe được hai câu vì đã biến sắc, cúp điện thoại, nói: “Vu Hiểu Huyên, tớ có chút việc. Cậu về nhà một mình được không?”

Vu Hiểu Huyên gật đầu: “Được chứ. Cậu bận gì thì đi trước đi. Tớ chở đồ về nhà rồi cũng đến công ty. Chị Linda đang chờ tớ.”

Nghe vậy, Thẩm Thanh Lan vẫy tay chào cô rồi lái xe rời đi.

***

“Sao mọi người bắt được cô ta?” Đi vào biệt thự, nhìn Hứa Nặc đang bị trói gô trong phòng khách, Thẩm Thanh Lan hỏi.

Trong cuộc gọi vừa rồi, Kim Ân Hi nói với cô rằng bọn họ phát hiện tung tích của Hứa Nặc, sau đó đã bắt ả về.

Hai mắt Hứa Nặc vẫn nhắm, vẫn còn đang hôn mê. Thẩm Thanh Lan đánh giá ả một chút, thấy vết thương trên mặt ả thì nhìn về phía Kim Ân Hi. Cô vội xua tay, nói: “Không phải tớ làm, vết thương của tớ còn chưa khỏi nữa mà. Kẻ cầm đầu kia kìa.”

Kim Ân Hi chỉ vào Sicily đang ăn lê, nhưng cô ấy lại tỏ ra vô tội: “Chị tưởng là người Allen dạy bảo cẩn thận thì sẽ vô cùng lợi hại, nên đánh hết khả năng mình. Ai ngờ cô ta yếu ớt như vậy, mới mấy chiêu đã ngất xỉu.”

Kim Ân Hi đen mặt. Bà chị của tôi ơi, khả năng của bà chị chỉ thua mỗi mình An thôi, bà chị dồn hết sức lực thì mấy người có thể đánh lại chứ?

“An, lần trước là cô ta định giết tớ, thù này tớ phải báo, đừng có ngăn tớ đấy.” Kim Ân Hi tuyên bố trước tiên.

“Tùy cậu.” Thẩm Thanh Lan không hề có ý định ngăn cản, cô cũng không ưa Hứa Nặc lâu rồi.

“Há há, An, tớ biết là cậu sẽ không ngăn cản tớ mà. Tớ nói cho cậu biết, tớ chuẩn bị một vài thứ tốt cho bà chị này, bảo đảm cô ta suốt đời khó quên. Nếu moi được tin tức về Allen từ miệng cô ta thì càng tốt.”

“Khó lắm.” Thẩm Thanh Lan nói toạc ra, điều cơ bản của những người trong tổ chức kia chính là giữ kín miệng.

Kim Ân Hi cũng chỉ thuận miệng nói chứ không hề mang chút hy vọng nào trong lòng. Cô cầm cổ áo của Hứa Nặc, kéo ả lên, dù trông ả gầy nhom nhưng không hề nhẹ chút nào. “Sicily, đến giúp một tay với. Cô ả này ăn gì mà nặng như đá, nặng muốn chết tôi rồi.”

Sicily ném phần lõi lê còn lại vào thùng rác, phủi phủi tay đứng dậy, sau đó giúp Kim Ân Hi khiêng Hứa Nặc vào một căn phòng trên lầu. Thẩm Thanh Lan đi vào trước, nhấn một nơi nào đó ở trên vách tường, ở giữa tường lập tức xuất hiện một cánh cửa và những bậc thang, đi dọc theo cầu thang sẽ đến được một căn phòng bí mật. Căn phòng này rất lớn, chia làm hai khu vực, một khu bày những thiết bị chữa bệnh cùng với chai lọ linh tinh, một khu khác trưng bày đủ thứ dụng cụ tra tấn.

Căn phòng bí mật này do Eden thiết kế để phục vụ cho mục đích nghiên cứu. Vốn dĩ nó chỉ nhằm nghiên cứu y học, nhưng vài hôm trước, Kim Ân Hi đã bổ sung thêm một khu vực chứa dụng cụ tra tấn để dành riêng cho Hứa Nặc, còn cùng Sicily chuẩn bị cho cô ta thật nhiều “bé yêu”.

“An, cậu thấy thế nào, nơi này không tệ đúng không? Tớ nói cho cậu nghe, mấy ngày nay tớ và Sicily phí không ít thời gian để làm ra mấy thứ này đấy. Tớ cố tình tham khảo sách ‘Mãn Thanh thập đại cực hình’ nhưng vẫn cảm thấy không phù hợp lắm, riêng cái trò đâm châm vào người nghe không tệ chút nào, cho nên tớ định sẽ thử lên người cô ta xem sao.”

Kim Ân Hi nói vô cùng hưng phấn. Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua dụng

cụ mà cô ấy chuẩn bị, nhắc nhở: “Đừng giết chết cô ta vội.” Giữ Hứa Nặc lại còn coa nhiều lợi ích.

“Yên tâm yên tâm, cô ta định giết tớ, nhưng tớ rất tốt bụng, chắc chắn sẽ không tàn nhẫn như vậy, hở một tí là giết người.”

Gương mặt Sicily cũng đầy hưng phấn, phối hợp nhịp nhàng với Kim Ân Hi từ việc đỡ Hứa Nặc lên ghế, trói ả lại, sau đó tạt một thùng nước lên Hứa Nặc. Nước lạnh kích thích thần kinh của ả, khiến ả tỉnh lại.

Ánh mắt của Hứa Nặc hơi mơ màng, thấy rõ ba người trước mặt, ánh mắt của ả vẫn không mảy may thay đổi.

Kim Ân Hi sờ cằm, nhìn vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên của Hứa Nặc, cười hí hửng: “Ái chà, cô Hứa, chúng ta lại gặp nhau rồi. Đây là lần thứ hai cô nằm trong tay tôi đấy. Cô nói thử xem, hai ta có duyên quá đấy chứ.”

Hứa Nặc dời mắt sang chỗ khác, không nhìn Kim Ân Hi. Ngoại trừ lúc ban đầu, ả theo bản năng đánh giá tình hình xung quanh thì bây giờ ả chỉ im thin thít.

Ả biết lần này là do ả chủ quan. Kể từ ngày nói chuyện với người phụ nữ đó, Hứa Nặc đã trăn trở suốt hai ngày trời, cuối cùng vẫn quyết định làm theo lời đề nghị của bà ta.

Nhưng khi đến trường tìm Ngô Thiến, ả mới biết Ngô Thiến đã không ở đó nữa. Hôm nay Hứa Nặc vừa mới tìm được cô ta, đồng thời giải thích rõ chuyện này cho cô ta biết, nhưng khi quay về lại gặp phải Kim Ân Hi và Sicily.

“Lần trước cô định giết tôi, có phải là do tên biến thái chết tiệt Allen sai khiến cô không?” Kim Ân Hi bóp cằm ả, buộc ả ngẩng đầu lên.

Hứa Nặc lạnh lùng nhìn cô, không nói lời nào.

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, trông không để tâm lắm, chỉ những dụng cụ đang bày xung quanh rồi dịu gilngj nói: “Không nói cũng không sao cả, tôi chuẩn bị cho cô rất nhiều quà gặp mặt, cô sẽ thích cho mà xem.”

Nghe thế, gương mặt của Hứa Nặc vẫn không thay đổi. Kim Ân Hi cũng không thèm để ý. Nếu chỉ nghe vài câu hù dọa như thế mà ả đã thay đổi sắc mặt, thì Kim Ân Hi sẽ nghi ngờ không biết liệu Hứa Nặc có thật sự là được Allen huấn luyện hay không.

Sicily cầm một cây roi, giơ tay lên, ngay lập tức roi quật vào người Hứa Nặc, một tiếng “chát” to rõ ràng, Hứa Nặc hơi cau mày, nhưng không hề kêu lên một tiếng. Sicily hừ lạnh, càng đánh càng mạnh hơn trước.

“Hứa Nặc, mau khai ra kế hoạch của Allen, chúng tôi sẽ cân nhắc thả cô đi.”

Nhưng Hứa Nặc không nói lời nào.

Đứng một lát, Thẩm Thanh Lan nhận thấy Hứa Nặc không hề phối hợp chút nào. Ngay lúc đó, Phó Hoành Dật gọi đến, cô dứt khoát bước ra ngoài.

Kim Ân Hi và Sicily liếc nhau, mỉm cười.

Thẩm Thanh Lan không thích làm nhục người khác, nên Kim Ân Hi và Sicily không dám ra tay quá nặng nề trước mặt cô. Nhưng bây giờ Thẩm Thanh Lan đã ra ngoài, bọn họ sẽ "hầu hạ" cô Hứa này thật tốt.

Thấy nụ cười của hai người họ, ánh mắt Hứa Nặc hơi thay đổi, nhưng ả không hề cầu xin tha thứ. Không lâu sau, tiếng la hét đau khổ của Hứa Nặc vang vọng khắp phòng.

Khi Eden trở về, Hứa Nặc đã bị tra tấn đến mức không thể nói được lời nào, chỉ có thể thở hồng hộc.

Kim Ân Hi ngồi xổm trước mặt Hứa Nặc. "Cô bảo vệ Allen như thế để làm gì? Hắn chỉ là một tên biến thái, một tên tâm thần, cần phải bị diệt trừ. Hơn nữa, hắn còn là một kẻ máu lạnh, đối xử với thuộc hạ như đối xử với một con súc vật. Cô nhìn đi, bọn tôi bắt cô đã một ngày một đêm rồi, nhưng hắn ta có tới cứu cô không? Dù cho cô có chết trước mặt hắn thì hắn cũng không chớp mắt một cái nào. Cô bảo vệ hắn như thế để làm gì cơ chứ?"

http://tieulun.hopto.org

“Rốt cuộc các người là ai?” Cuối cùng, Hứa Nặc cũng nói một câu đầu tiên.

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, trả lời: “Bọn tôi là kẻ thù của Allen, có một mối thù không chết thì mãi mãi không hết được. Tên biến thái đó là người mà ai cũng muốn đập. Chắc chắn cô cũng phải chịu rất nhiều khổ sở khi làm thuộc hạ của hắn nhỉ. Cô có muốn nhập bọn với bọn tôi, cùng nhau đuổi giết hắn không?”

“Cũng!?” Hứa Nặc nhạy bén bắt được một thông tin quan trọng. “Các cô là người do Allen huấn luyện ra?”

Trong mắt của Kim Ân Hi lộ ra một chút buồn bực. Sicily bước lên, đá vào người Hứa Nặc. “Nói nhảm ít thôi! Tôi hỏi cô, Allen muốn làm gì?”

Mắt của Hứa Nặc lóe lên một tia sáng, nhưng ả vẫn không nói gì cả.

“Cứng đầu đấy, bà đây rất thích mấy đứa cứng như cưng.” Sicily cười rất xinh đẹp.

Ở một nơi khác.

Không gặp Hứa Nặc suốt hai ngày, Peter cảm thấy hơi là lạ, hỏi: “Allen, Hứa Nặc đâu rồi?”

http://tieulun.hopto.org

Allen không trả lời. Giờ phút này, gương mặt của hắn vô cùng âm trầm. Tâm trạng hắn cả hai ngày nay vốn dĩ đã không tốt rồi. Lý do là vì Thẩm Thanh Lan đến sống ở quân khu.

Peter chỉ thuận miệng hỏi một câu. Thấy hắn không trả lời, anh ta cũng không hỏi nữa.

***

Trải qua ba ngày thi đại học cam go, cuối cùng thì Nhan Tịch cũng được giải phóng. Nhớ lại những ngày tháng học hành đen tối của cấp 3, cô cảm thấy máu trong người mình như sôi sục trở lại. Đầu tiên, cô gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, nhưng lại gọi không được.

Nhan Tịch nghĩ ngợi một lúc, rồi quyết định gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên. May mắn là hôm nay Vu Hiểu Huyên nghỉ ngơi ở nhà. Nghe lời đề nghị của Nhan Tịch, cô vụt dậy khỏi giường, nói: “Ok, chị biết một quán ăn rất ngon trong một con hẻm ở khu Vĩnh Hòa, phía bắc thành phố.”

Nhan Tịch hớn hở nói: “Chị Hiểu Huyên, chúng ta gặp nhau ở đường Tân Hoa nhé.”

Vu Hiểu Huyên đồng ý. Cô nhanh chóng vệ sinh, thay quần áo, trang điểm với tốc độ nhanh nhất có thể rồi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Khi đến điểm hẹn, Nhan Tịch đã ở đó. Cô ấy đeo ba lô đứng ở ven đường, cúi đầu nhìn điện thoại.

Vu Hiểu Huyên dừng xe lại, gọi: “Nhan Tịch.”

Nhan Tịch ngẩng đầu, thấy là Vu Hiểu Huyên, cô lên xe ngồi, hỏi: “Chị Hiểu Huyên, quán ăn đó xa không?”

“Không xa lắm, nhưng nó nằm trong một con hẻm nhỏ, xe không vào được.”

Khoảng mười phút sau, xe dừng lại trước đầu hẻm. Vu Hiểu Huyên xuống xe, dẫn Nhan Tịch vào hẻm.

Nơi này là khu phía Bắc của thủ đô, khác khu Tứ Hợp Viện ở phía Nam. Tình trạng thu nhập của người dân khá thấp, lại còn có đủ mọi loại người tốt xấu ở đây…

Nhan Tịch đi bên cạnh Vu Hiểu Huyên. Một lúc sau, Vu Hiểu Huyên dẫn cô đến một quán ăn nhỏ. Diện tích quán không đến 30 mét vuông, bao gồm cả nhà bếp. Số bàn ăn trong tiệm không đến mười bàn.

Vì bây giờ không phải là giờ ăn cơm, nên không có nhiều người đến ăn. Tính cả Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch thì tổng cộng có ba bàn là có khách. Bà chủ cửa hàng đang quét dọn vệ sinh, thấy có khách đến, bà nhiệt tình mời chào bọn họ ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

Những người khách ở hai bàn còn lại đưa mắt nhìn bọn Vu Hiểu Huyên. Thật sự mà nói, cách ăn mặc của hai cô không hợp với quán ăn nhỏ này. Vu Hiểu Huyên không thèm để ý ánh mắt của bọn họ mà tự nhiên ngồi xuống.

“Bà chủ, cho hai bát phá lấu, một phần gan xào, một phần lòng xào.” Vu Hiểu Huyên quen thuộc gọi món.

“Được được, chờ một lát.” Bà chủ đáp, sau đó đi vào bếp.

Từ trước đến nay Nhan Tịch chưa bao giờ đến những chỗ như thế này. Trong vài phút đầu, cô không tự nhiên cho lắm. Nhìn thoáng qua những vệt dầu mỡ còn đọng lại trên bàn, cô cảm thấy hơi khó thích ứng.

Vu Hiểu Huyên rút một tờ khăn giấy đưa cho Nhan Tịch.

“Chị Hiểu Huyên, sao chị tìm được chỗ này vậy?” Nhan Tịch vừa hỏi nhỏ, vừa lau những vết dầu mỡ trên bàn.

“Có một lần chị quay phim ở gần đây, nhân viên trong đoàn giới thiệu chỗ này cho chị. Đừng thấy bên ngoài quán sơ sài mà lầm, món phá lấu ở đây cực kỳ ngon đấy, không một quán nào ở thủ đô ngon như ở đây đâu.”

“Phá lấu là gì?” Nhan Tịch hỏi. Cô đã từng ăn rất nhiều món ngon, nhưng

phần lớn là ăn ở nhà hàng hay khách sạn cao cấp, ở đó không hề có món phá lấu này.

“Một món ăn vặt truyền thống của thủ đô. Chắc là em chưa từng ăn rồi.” Vu Hiểu Huyên tỏ vẻ đắc ý. Có thể nói, món phá lấu ở đây là ngon nhất trong những quán trong thủ đô mà cô từng ăn.

Nhan Tịch lắc đầu. Quả thật cô chưa ăn lần nào. Thậm chí, đây là lần đầu tiên cô nghe tên món ăn này. Dù cô từng học ở thủ đô, nhưng cũng chỉ học cấp ba mà thôi. Từ nhỏ cô đã sống ở Nam Thành, vì thân thế và điều kiện gia đình rất tốt, nên người trong nhà không cho phép cô ăn ở những quán nhỏ ven đường. Họ sợ thức ăn không hợp vệ sinh, dễ dàng gây bệnh cho cô.

Bà chủ bày món ăn lên bàn. Nhan Tịch ngửi mùi hương của tô phá lấu trước mặt. Thơm quá! Nhìn mấy miếng vừa giống thịt vừa không giống thịt, cô hỏi: “Chị Hiểu Huyên, đây là cái gì vậy?”

“Phổi heo và lòng heo. Em yên tâm đi, chủ quán làm sạch lắm.” Vu Hiểu Huyên trả lời.

Sắc mặt của Nhan Tịch cứng đờ. Cô tròn xoe mắt nói: “Lòng heo…” Là cái mà cô đang nghĩ đến đấy hả?

Vu Hiểu Huyên gật đầu. Sau đó, cô bắt đầu ăn lia lịa, mặt mày vô cùng thỏa mãn. Thấy Nhan Tịch vẫn chần chừ, cô nói: “Nhan Tịch, ngon lắm đấy, em cứ nếm thử đi. Ai da, chỉ là nội tạng heo thôi mà, em cứ tưởng tượng em đang ăn gan ngỗng của Pháp đi, cũng đều là nội tạng cả thôi.”

Nhan Tịch bị Vu Hiểu Huyên thuyết phục. Cô cầm đũa gắp thử một miếng bỏ vào miệng nhai nhai. Hai mắt cô bỗng sáng bừng lên: “Món này ngon quá!”

“Ngon lắm đúng không? Chị đã giới thiệu thì nhất định không sai đi đâu được!” Vu Hiểu Huyên cười tủm tỉm.

Món gan xào và lòng xào được mang lên. “Thử hai món này luôn đi. Mặc dù gan xào và lòng xào ở đây không ngon bằng phố ăn vặt ở đường Hộ Quốc Tự, nhưng vẫn ngon hơn những quán ăn bình thường khác.”

Nhan Tịch không do dự nữa, cô gắp một đũa bỏ vào miệng, gật đầu liên tục, “Ngon thật đấy! Chị Hiểu Huyên, sau này em sẽ theo chị xông pha giang hồ.”

Ăn xong, cả hai người đều mang cái bụng tròn vo bước ra ngoài. Nhan Tịch vỗ vỗ bụng của mình, ợ một cái, nói: “Hức, no quá! Không ngờ món này vừa ngon vừa rẻ như vậy.”

“Lần sau chị dẫn em đến khu Hộ Quốc Tự. Ở đó có một phố ăn vặt bán nhiều món lắm, bảo đảm ăn một lần, em sẽ muốn đi thêm lần nữa.”

“Ok! Sau khi đỗ Đại học B, em sẽ có rất nhiều thời gian. Em chắc chắn sẽ ăn sạch tất cả các món ăn vặt ở thủ đô này.” Nhan Tịch cười tươi rói. Thi đại học xong, cô có so đáp án, phát hiện thành tích của mình cũng không tệ lắm, chắc là sẽ đỗ Đại học B. Do đó, tâm trạng mấy ngày nay của cô rất tốt.

Triệu Giai Khanh đã từ nước ngoài trở về. Đi du lịch mấy tháng, tâm trạng của bà cũng dịu đi rất nhiều. Thấy con gái vừa thi xong, bà đã đề nghị con gái ra ngoài chơi với bạn bè.

“Ngoài đồ ăn vặt ra thì thủ đô còn có rất nhiều món ăn ngon. Đợi lúc nào rãnh rỗi, chị sẽ lên một danh sách cho em, để em đi ăn cùng bạn học hoặc là bạn bè gì đấy. Đây sẽ là danh sách tổng hợp những món chị ăn từ nhỏ đến lớn, người khác chị không cho đâu đấy.”

Nhắc đến món ngon, hai thành viên thuộc hiệp hội ăn hàng xuyên lục địa trò chuyện vô cùng vui vẻ.

“Ngô Thiến?” Mới ra đến đầu hẻm, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, Vu Hiểu Huyên do dự rồi gọi một tiếng.

Bóng lưng trước mặt xoay người lại, chính là Ngô Thiến đã lâu không gặp. Bộ dạng của cô ta khá chật vật, mặc bộ quần áo cũ mèm, một vài chỗ còn lấm tấm bẩn. Đầu tóc rối bời như một ổ rơm khô, thậm chí còn bóng lên vì đổ dầu, giống như đã lâu lắm rồi chưa gội đầu vậy. Gương mặt vàng như nghệ, giống như một người không ăn đủ chất dinh dưỡng trong một thời gian dài. Vành mắt thâm đen, rõ ràng là thiếu ngủ.

Suýt chút nữa Vu Hiểu Huyên không nhận ra được Ngô Thiến. Trước kia, khi cô ta còn chưa quen Trần Kình Thiên, mặc dù điều kiện sinh hoạt không đầy đủ, nhưng nhìn cô ta vẫn sạch sẽ gọn gàng. Còn cô gái trước mặt này, hai từ lôi thôi cũng không đủ để hình dung dáng vẻ lúc này của cô ta.

http://tieulun.hopto.org

“Ngô Thiến, là cậu đấy sao? Tại sao cậu lại ở đây?” Vu Hiểu Huyên hỏi.

Thấy Vu Hiểu Huyên, Ngô Thiến hơi ngạc nhiên. Mắt cô ta lóe lên một tia sáng, nhưng biến mất ngay lập tức. Cô ta nói với sắc mặt chết lặng, “Mắc mớ gì đến cô.” Nói xong, cô ta bỏ đi.

Vu Hiểu Huyên bỗng nhớ đến bộ dáng lau nước mắt của mẹ của Ngô Thiến khi nhắc đến tên con gái. Cô hỏi: “Ngô Thiến, cậu có biết mẹ của cậu đang tìm cậu không?”

Ngô Thiến dừng bước.

Vu Hiểu Huyên tiếp tục: “Mẹ của cậu mượn rất nhiều tiền giúp cậu trả số nợ vay nặng lãi đó. Bà ấy cũng đã tìm cậu rất lâu, nhưng vẫn không tìm được cậu. Hai ngày trước, bà ấy về quê rồi.”

Toàn thân Ngô Thiến cứng đờ, đứng đưa lưng về phía Vu Hiểu Huyên. Cô ta biết bản thân mình ích kỷ, nhưng cũng chỉ vì cô ta bị ép mà thôi. Nếu như cô không bỏ trốn, đám người đó sẽ đánh chết cô ta, hoặc là bắt buộc cô ta bán dâm.

Dạo gần đây, cuộc sống của cô ta cũng không hề dễ chịu gì, cả ngày chỉ biết trốn chui trốn lủi. Vì trong người không có nhiều tiền, nên cô ta không thể thuê một phòng trọ tốt, chỉ có thể thuê một chỗ ngủ trong tầng hầm, có giá mười tệ. Mỗi ngày, cô ta hết ăn mì tôm, thì cũng chỉ ăn mì tôm. Cô ta không

thể ra ngoài tìm việc, bởi vì sợ đám người đó sẽ tìm được mình.

Vì sống sót, cô ta bán hết những thứ đáng giá để đổi lấy tiền. Bây giờ, trên người cô ta chỉ còn lại giấy tờ tùy thân, ngay cả điện thoại di động cũng không có. Do đó, cô ta không hề biết mẹ đến thủ đô tìm mình khắp mọi nơi.

Hai ngày trước, nếu không phải Hứa Nặc đến tìm cô ta, thì e rằng cô ta vẫn còn tiếp tục trốn dưới tầng hầm không dám ra ngoài. Hôm nay, cô ta định ra ngoài mua một bộ quần áo mới, rồi tắm rửa thay đồ, sau đó đi tìm Vu Hiểu Huyên hay Phương Đồng. Không ngờ, vừa ra khỏi cửa đã bắt gặp Vu Hiểu Huyên.

“Vu Hiểu Huyên, cậu xem như không gặp tớ đi. Đời này của tớ xem như hết rồi. Nếu cậu gặp mẹ của tớ thì xin giúp tớ nói với bà ấy một câu, bảo bà ấy hãy xem như tớ đã chết đi, xem như chưa từng sinh ra tớ. Đời này, tớ có lỗi với bà ấy, kiếp sau tớ sẽ trả.”

Ngô Thiến nói nhỏ, giọng điệu khàn khàn, mang theo chút nghẹn ngào.

“Ngô Thiến, cậu còn trẻ, nếu cậu biết sai mà sửa thì không bao giờ là muộn cả. Gia đình của cậu đang đợi cậu quay về.” Vu Hiểu Huyên lại gần Ngô Thiến, khuyên nhủ cô ta.

Vu Hiểu Huyên không biết chuyện Ngô Thiến đến mượn tiền Thẩm Thanh Lan. Từ trước đến nay, cô đều không thích Ngô Thiến, bởi vì cô cảm thấy tính tình Ngô Thiến không tốt lắm. Có điều, thấy bộ dáng của cô ta lúc này, cô vẫn cảm thấy mềm lòng.

“Tớ còn có hy vọng thật sao?” Ngô Thiến tự giễu.

“Có chứ, chỉ cần cậu không bỏ cuộc là được.”

Ánh mắt của Ngô Thiến sáng lên, nhưng lại nhanh chóng tối sầm. “Câu này chỉ để lừa người khác thôi, tớ biết cậu đang an ủi tớ, tớ đã bị đuổi học, không có bằng tốt nghiệp. Cho dù tớ có đi xin việc làm, thì cũng sẽ không có ai thuê một đứa không có bằng cấp như tớ đâu.”

“Ngô Thiến, cậu đừng nghĩ bi quan như vậy. Nếu chính bản thân cậu bỏ cuộc thì cuộc đời của cậu sẽ thật sự kết thúc. Cậu nên nghĩ cho cha mẹ của cậu chứ.”

Nhắc đến cha mẹ, mắt Ngô Thiến lại đỏ lên, nước mắt lăn dài trên má. “Tớ có lỗi với họ.”

“Ngô Thiến, cậu tỉnh lại đi! Dù không có bằng tốt nghiệp thì cậu cũng có thể tìm một việc làm để nuôi sống bản thân mình mà. Mẹ cậu đã trả hết nợ cho đám người cho vay nặng lãi rồi, bọn họ sẽ không đến tìm cậu nữa đâu. Bây giờ cậu chỉ cần làm việc thật chăm chỉ, cuộc sống của cậu sẽ sớm tốt hơn thôi.”

Ngô Thiến lắc đầu, nói: “Không tốt hơn được đâu, bây giờ tớ không có một đồng, chỗ ở cũng không có, tớ sắp sống không nổi nữa rồi.”

Nghe vậy, Vu Hiểu Huyên rút một vài tờ tiền trong ví ra, đưa cho Ngô Thiến. Cô nói: “Hôm nay tớ không mang theo nhiều tiền, cậu cầm trước nhiêu đây đi. Cậu cố kiếm được một công việc bao ăn ở, chắc là số tiền này đã đủ cho cậu sống cho đến khi tìm được việc.”

Số tiền không nhiều, khoảng trên dưới một nghìn tệ. Ngô Thiến không nhận, nói: “Không cần đâu.”

Vu Hiểu Huyên nhét tiền vào trong lòng của Ngô Thiến: “Đừng cố chấp như vậy, sống sót mới là điều quan trọng nhất.”

Ngô Thiến siết chặt mấy tờ tiền, cúi đầu, nói nhỏ: “Cảm ơn Hiểu Huyên! Cảm ơn cậu!”

Vu Hiểu Huyên cười cười: “Cậu phải tỉnh táo lại, rồi sống cho thật tốt. Chúng tớ đi trước nhé.”

“Chờ một chút.” Ngô Thiến gọi cô. “Hiểu Huyên, tớ có một vật cần trả lại cho Thẩm Thanh Lan, là tớ trộm của cậu ấy.”

Vu Hiểu Huyển hỏi: “Cái gì vậy?”

“Một vật nhỏ thôi, nhưng tớ thấy Thẩm Thanh Lan rất quý nó, chắc là nó rất

quan trọng với cậu ấy. Lúc trước tớ cảm thấy tức giận vì cậu ấy đã giấu thân phận của mình, nên tớ đã trộm nó. Bây giờ, cậu giúp tớ đưa lại cho cậu ấy đi. Đồng thời giúp tớ nói một tiếng xin lỗi."

Vu Hiểu Huyên hơi ngờ vực, nhưng vẫn gật đầu: "Được thôi, cậu đưa vật đó cho tớ đi."

"Tớ cất vật đó ở gần đây thôi. Cậu có thể đi cùng tớ về lấy không?"

Vu Hiểu Huyên nghĩ ngợi một lúc rồi đồng ý. Cô nhìn về phía Nhan Tịch, nói: "Em lên xe chờ chị được không?"

Nhan Tịch lắc đầu: "Để em đi chung với chị."

Ngô Thiến định phản đối, nhưng lại không nói gì cả. Sau đó, cô ta im lặng dẫn hai người đi vào sâu trong con hẻm nhỏ.

"Đây chính là chỗ ở hiện tại của cậu?" Vu Hiểu Huyên nhíu mày nhìn tầng hầm vừa bẩn thỉu vừa ẩm ướt trước mặt, lại còn thoang thoảng mùi quái lạ.

Căn phòng rất nhỏ, chỉ đủ để đặt một chiếc giường. Ba người cùng đứng trong phòng càng làm cho không gian trở nên vô cùng chật hẹp.

http://tieulun.hopto.org

Ngô Thiến luống cuống xoa xoa tay, “Ừm, tớ không có tiền, không thuê nổi phòng tốt, chỗ này là rẻ nhất rồi.”

Cô ta không lấy đồ ngay mà rót hai chén nước cho Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch, “Phòng tớ không có ly, các cậu uống tạm đi. Yên tâm, hai cái chén này tớ rửa sạch lắm, không dơ đâu.”

Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch không nhận lấy chén. Ngô Thiến cúi đầu, ảm đạm nói: “Được rồi, hai cậu không uống thì thôi, chờ tớ một chút, tớ lấy vật đó đưa cho các cậu.”

Hai người thấy thế thì cầm chén uống một hớp nhỏ, mùi vị nước hơi là lạ. Uống xong một hớp, hai người không uống nữa, chỉ cầm chén trên tay.

Ngô Thiến thấy hai người đã uống nước rồi, mỉm cười nói: “Các cậu đợi một chút, tớ đi tìm vật đó.”

Nói xong, cô ta bắt đầu lục lọi đồ đạc, “Chỗ ở của tớ hơi lộn xộn, nên tớ không nhớ để nó ở đâu nữa.”

“Không sao, cậu từ từ tìm, bọn tớ không vội.” Vu Hiểu Huyên nói.

Nhưng đã năm, sáu phút trôi qua mà Ngô Thiến vẫn không tìm ra. Vẻ mặt cô ta vội vàng gấp gáp, cô ta thốt lên: “Tớ nhớ tớ để nó ở đây, nhưng sao giờ không thấy tăm hơi đâu nhỉ. Vu Hiểu Huyên, cậu gắng đợi thêm chút nữa, tớ

chắc chắn sẽ tìm ra.”

Vu Hiểu Huyên lại không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, nhưng không khí âm u và ẩm ướt ở đây khiến cô hơi váng đầu. Đang nghĩ ngợi mông lung, đột nhiên cô thấy cơ thể Nhan Tịch mềm nhũn ngã xuống đất. Vu Hiểu Huyên giật mình, vội vàng đỡ Nhan Tịch, nhưng rồi trước mắt cô cũng tối sầm lại, ngất xỉu.

Ngô Thiến dừng lại động tác lục lọi của mình, đứng dậy nhìn hai người dưới đất, nói: “Hai người đừng trách tôi, có trách thì trách Thẩm Thanh Lan ấy. Cô ta đã liên lụy đến hai người.”

Cô ta sờ một nghìn tệ mà Vu Hiểu Huyên cho cô ta trong túi, nhìn Vu Hiểu Huyên với vẻ phức tạp: “Vu Hiểu Huyên, xin lỗi.”

Cô ta khoá cửa phòng lại, rồi cầm một mẩu giấy đi ra ngoài. Cô ta cần tìm bốt điện thoại công cộng.

Ngô Thiến đã thả một viên thuốc mà Hứa Nặc bỏ vào trong nước uống. Hứa Nặc còn đưa cho cô năm mươi nghìn tệ, yêu cầu cô ta bắt cóc bạn của Thẩm Thanh Lan, Vu Hiểu Huyên hoặc Phương Đồng đều được.

Sau đó, cô ta cần giao người bắt cóc được cho một người đàn ông. Mẩu giấy cô ta đang cầm trên tay có ghi phương thức liên lạc của người đàn ông đó.

Cô ta gọi theo dãy số ghi trên mẩu giấy. Sau khi nói rõ tình hình hiện tại, đối

phương chỉ dặn cô ta trông coi người cẩn thận, đêm nay sẽ đến dẫn người đi rồi cúp máy.

Cô ta trở về tầng hầm, thấy Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch vẫn đang bất tỉnh thì bèn lục soát người bọn họ một lần. Vu Hiểu Huyên đã đưa hết tiền mặt cho cô ta, nhưng cô ta vẫn tìm được năm trăm tệ trong người Nhan Tịch.

Ngô Thiến lấy điện thoại của hai người ra tắt nguồn, rồi quẳng vào thùng rác.

Cô ta không biết hiệu lực của thuốc này sẽ kéo dài trong bao lâu, đành cầm hai ly nước của bọn họ rồi đổ hết vào miệng hai người.

Trời dần tối, người đàn ông cô ta đã gọi trước đó vẫn chưa đến. Ngô Thiến hơi lo lắng, đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Lúc cô ta đang đứng ngồi không yên, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Cô ta vui mừng ra mở cửa, liền thấy hai khuôn mặt đàn ông ngoại quốc.

“Hai người là ai?” Ngô Thiến cảnh giác hỏi.

Một người đàn ông đậm nét Á Đông đi ra từ sau lưng hai người kia, nhìn thoáng qua hai người đang nằm dưới đất, sau đó lấy một tấm ảnh trong túi ra để đối chiếu, xong xuôi mới mỉm cười: “Làm tốt lắm.”

http://tieulun.hopto.org

Nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc, sự đề phòng của Ngô Thiến giảm xuống. Ba người cùng đi vào trong phòng. Hai người đàn ông phương Tây bế Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch ra ngoài.

“Chờ đã. Anh có thể nói cho tôi biết các anh định mang họ đi đâu hay định làm gì họ được không?” Trong lòng Ngô Thiến dâng lên một nỗi bất an vô cùng mãnh liệt. Hứa Nặc nói muốn cho Thẩm Thanh Lan một bài học, nhưng Thẩm Thanh Lan quá giỏi võ, bắt cô ta không dễ chút nào, nên sẽ ra tay từ bạn cô ta, bắt bạn của cô ta làm mồi nhử.

Nhưng khi thấy ba người đàn ông kia, trực giác của Ngô Thiến mách bảo rằng nếu hai người đó bị mang đi thì chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì tốt. Cô ta hơi hối hận.

Người đàn ông Á Đông vóc người thấp bé nhìn Ngô Thiến, rồi ném một xấp tiền xuống đất, nói: “Chuyện này không đến lượt cô lo, cầm tiền rồi cút đi.”

Ngô Thiến không chạy đến nhặt tiền, mà chạy đến ngăn trước mặt những người đó, “Tôi hối hận rồi, tôi không làm vụ này nữa, các anh không thể mang người đi, các anh mau cút đi.”

Người đàn ông kia nở nụ cười tàn nhẫn: “Mang hay không cũng không phải quyền của cô, mau tránh ra.”

Ngô Thiến không nhường đường. Bắt gặp ánh mắt đầy chết chóc của người

đàn ông kia, cơ thể cô ta run bần bật, nhưng cô ta vẫn cố gắng chắn ngay cửa: “Các anh để người lại, nếu không tôi sẽ hét lên.”

Cô ta nhìn thoáng qua Vu Hiểu Huyên vẫn đang bất tỉnh. Vu Hiểu Huyên, coi như tôi trả ơn cho một nghìn tệ của cô.

Sự hung ác lóe lên trong mắt người đàn ông, hắn ta rút một thứ từ bên hông ra. Ngô Thiến giật mình quay người định bỏ chạy, nhưng vừa chạy hai bước, cơ thể cô ta ngã xuống đất.

“Đi mau.” Người đàn ông kia quát lên, ba người nhanh chóng rời đi.

Dưới tầng hầm, Ngô Thiến nằm trên mặt đất, mắt cô ta trợn trừng, gương mặt vẫn còn vương lại vẻ hoảng sợ, máu lênh láng dưới cơ thể của cô ta.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 240: Giao dịch

Thẩm Thanh Lan đang dạy Tinh Tinh vẽ tranh thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Cô cầm điện thoại lên nhìn, là Nhan Thịnh Vũ gọi.

“Nhan Thịnh Vũ.”

“Thẩm Thanh Lan, em có gặp Tiểu Tịch không?” Giọng điệu sốt ruột của Nhan Thịnh Vũ truyền tới từ đầu dây bên kia điện thoại.

“Không, Nhan Tịch sao thế?”

“Hôm nay Tiểu Tịch nói đi chơi với bạn, nhưng đến bây giờ vẫn chưa về. Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Tịch, nhưng điện thoại của con bé báo tắt máy. Tôi cũng đã gọi cho một vài bạn học thân thiết của con bé rồi, ai cũng nói không gặp Tiểu Tịch.”

“Anh đừng sốt ruột. Lúc ra ngoài, con bé có nói đi chơi với ai không?”

Nhan Thịnh Vũ bỗng nhớ đến một chuyện, “Con bé nói là đi gặp Vu Hiểu Huyên, hình như là đi ăn gì đó.”

http://tieulun.hopto.org

“Để tôi gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên, hỏi bọn họ đang ở đâu.”

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên, điện thoại báo tắt máy. Cô nhíu mày, gọi điện thoại cho Hàn Dịch. Lúc này, Hàn Dịch đang đi công tác ở nước F. Nghe điện thoại của Thẩm Thanh Lan, anh ta trả lời:

“Chị dâu, bây giờ tôi đang ở nước ngoài. Hiểu Huyên sao vậy?”

“Tôi có vài chuyện muốn hỏi Hiểu Huyên, nhưng gọi điện thoại không được, tôi tưởng Hiểu Huyên đang đi với anh.” Thẩm Thanh Lan bình tĩnh nói.

Hàn Dịch cũng không nghĩ nhiều: “Chắc là Hiểu Huyên đi vệ sinh, hoặc là đi ngủ rồi. Hay để tôi gọi điện thoại cho cô ấy?”

“Không cần, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho Hiểu Huyên.”

Cúp điện thoại, khuôn mặt Thẩm Thanh Lan hoàn toàn trầm xuống. Cô chắc chắn một điều là Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch đã xảy ra chuyện.

“Tinh Tinh này, dì có việc bận phải ra ngoài. Cháu ở đây chơi nhé, lát nữa chú sẽ quay lại với cháu.” Thẩm Thanh Lan nói với Tinh Tinh.

http://tieulun.hopto.org

Hôm nay, chị Chương dẫn con trai đi khám bệnh, nên nhờ Thẩm Thanh Lan chăm sóc con gái giùm một buổi.

Tinh Tinh là một bé gái ngoan. Nghe cô nói thế, cô bé liền gật đầu: “Vâng. Dì có về ngay không ạ?”

“Ừ, dì sẽ về sớm thôi. Nếu chú quay lại thì cháu nói với chú nhé. Được không?”

“Vâng ạ. Dì đi nhanh về nhanh nhé.”

“Ừ.” Thẩm Thanh Lan sờ sờ đầu Tinh Tinh, “Tinh Tinh ngoan quá.”

Ra cửa, khuôn mặt Thẩm Thanh Lan trở nên lạnh lùng. Cô lái xe rất nhanh. Lúc đến biệt thự, bọn Kim Ân Hi vẫn chưa ngủ.

“An, sao cô lại tới đây?” Sicily tò mò hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên mất tích. Ân Hi, cậu giúp tớ định vị điện thoại của hai người họ, xem bọn họ đang ở đâu.”

Kim Ân Hi biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Cô nhanh chóng mở máy tính lên. Thẩm Thanh Lan đọc hai dãy số. Kim Ân Hi gõ bàn phím lách cách,

trên màn hình hiện lên hai chấm đỏ. Đó là vị trí của hai chiếc điện thoại.

“Hai người họ đi cùng nhau, bây giờ đang ở trên đường Định An.” Kim Ân Hi nói, “An, có phải cậu quá nhạy cảm hay không?”

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn không hề thả lỏng. Cô nhìn chằm chằm vào màn hình, nói: “Bây giờ tớ sẽ đi tìm bọn họ, nhờ cậu cập nhật liên tục vị trí của hai người họ cho tớ.”

“OK!” Kim Ân Hi ra hiệu OK.

“An, để anh đi chung với em.” Eden đứng lên.

“Giúp tôi trông chừng Hứa Nặc cho kỹ, đừng để cô ta chạy thoát.” Trước khi ra khỏi cửa, Thẩm Thanh An nói.

Thẩm Thanh Lan lái xe rất nhanh. Chỉ một lát sau, cô đã đến nơi mà điện thoại định vị. Khi thấy rõ chiếc xe đỗ bên đường, khuôn mặt Thẩm Thanh Lan trở nên rất khó coi. Bây giờ, cô có thể hoàn toàn khẳng định, Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên đã xảy ra chuyện.

Nhìn chiếc xe rác trước mặt, Thẩm Thanh Lan hỏi: “Ân Hi, cậu có cách nào tìm được vị trí cụ thể của Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên không?”

http://tieulun.hopto.org

“Xin lỗi, An, trên người của bọn họ không có thiết bị định vị, nên tớ không có cách nào xác định được vị trí chính xác của bọn họ. Cậu chờ tớ một lát, để tớ kiểm tra camera gần đó, xem có ai gặp bọn họ không.”

Cúp điện thoại của Kim Ân Hi, Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho Nhan Thịnh Vũ: “Nhan Tịch về nhà chưa?”

Câu hỏi đó làm tâm trạng của Nhan Thịnh Vũ xấu đi: “Có phải Tiểu Tịch mất tích rồi không?”

Thẩm Thanh Lan im lặng một lúc, mới nói: “Xin lỗi, bây giờ tôi chưa tìm được Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên. Nếu có cuộc gọi lạ nào, anh hãy báo cho tôi biết.”

“Em nghi Tiểu Tịch bị bắt cóc?”

“Bây giờ còn chưa khẳng định được, nhưng có khả năng là như thế. Hiểu Huyên đang ở cạnh Nhan Tịch.”

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan càng thêm lo lắng. Cô đang đợi điện thoại.

***

http://tieulun.hopto.org

Lúc Vu Hiểu Huyên tỉnh lại, cô phát hiện mình đang ở trên một chiếc xe chở hàng. Lúc này, xe chạy vun vút trên đường. Trong thùng xe, chỉ có cô và Nhan Tịch.

Nhan Tịch nằm trên đùi của cô, cô ấy vẫn còn hôn mê. Đầu của cô vẫn rất choáng, một lúc lâu sau mới dần dần tỉnh táo lại.

Sau khi tỉnh táo lại, cô liền biết chuyện gì đang xảy ra. Có điều, cô không hiểu tại sao Ngô Thiến phải bỏ thuốc bọn họ, và đám người đó muốn mang bọn họ đi đâu.

Cô nhúc nhích cánh tay, thì nhận ra tay bị trói rất chặt. Chân cô cũng bị trói, gần như là không thể nhúc nhích được. Miệng thì bị dán băng keo. Cô nhích mông, làm đầu của Nhan Tịch trượt mạnh xuống thùng xe. Cú đập đầu bất ngờ khiến Nhan Tịch tỉnh lại.

Nhan Tịch mở to đôi mắt còn mơ màng chưa tỉnh. Thấy Vu Hiểu Huyên, cô định nói gì đó, nhưng lại nhận ra cơ thể mình bị trói chặt, miệng thì bị dán băng dính, không thể nói, cũng không thể nhúc nhích.

Trong mắt cô tràn ngập hoảng sợ. Vu Hiểu Huyên lắc đầu, ra hiệu cho cô đừng hốt hoảng.

Vu Hiểu Huyên không biết ai bắt cóc hai người họ, cũng không biết bọn họ đang bị đưa đi đâu. Mặc dù cô cũng rất sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kinh hoảng của Nhan Tịch, cô bỗng tỉnh táo lại. Cô lớn hơn Nhan Tịch, nếu cô cũng luống cuống thì Nhan Tịch sẽ càng thêm sợ hãi.

http://tieulun.hopto.org

Cô từng nghe Thẩm Thanh Lan nói Nhan Tịch bị hen suyễn nặng, không thể quá kích động. Vì không nói chuyện được, nên Vu Hiểu Huyên an ủi Nhan Tịch bằng ánh mắt.

Nhan Tịch dần bình tĩnh lại, tựa vào người Vu Hiểu Huyên.

Xe vẫn chạy băng băng trên đường. Ban đầu xe chạy rất êm, nhưng dần dần trở nên xóc nảy. Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên cảm thấy chóng mặt đến nỗi buồn nôn.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng xe cũng dừng lại. Cửa thùng xe được mở ra, mấy gương mặt xa lạ xuất hiện trước mặt Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch. Trong đó có một gương mặt phương Đông, hai gương mặt phương Tây.

Hai người phương Tây không nói lời nào, lôi Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch ra ngoài. Hai cô chưa kịp thấy rõ cảnh vật xung quanh, thì đã bị bọn chúng bịt kín mắt lại. Sau đó, hai người bị nhét vào hàng ghế sau của một chiếc xe khác. Xe tiếp tục chạy.

Ở hàng ghế sau còn có một người đàn ông. Ba người đàn ông nói chuyện với nhau, nhưng bọn chúng không nói bằng tiếng Anh, cả Vu Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch đều nghe không hiểu, chỉ là loáng thoáng nghe thấy cái tên Thẩm Thanh Lan.

Tâm trạng Vu Hiểu Huyên chùng xuống. Cô tưởng rằng bọn họ bắt cóc cô và

Nhan Tịch vì tiền. Bây giờ xem ra, có lẽ cô đã nghĩ sai hướng rồi. Nếu cô đoán không sai, thì mục tiêu của những người này là Thẩm Thanh Lan.

***

Thẩm Thanh Lan vẫn luôn đợi điện thoại, nhưng đợi đến sáng hôm sau mà cô vẫn không nhận được bất cứ cuộc gọi nào. Cô trở lại biệt thự, không nói lời nào, đi thẳng vào căn phòng bí mật, kéo Hứa Nặc đang nằm dưới đất lên: "Nói, Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên đang ở đâu?"

Hứa Nặc nhìn Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười: "Tôi sẽ không nói cho cô biết."

Hứa Nặc cũng không ngờ Ngô Thiến hành động nhanh như vậy.

Thẩm Thanh Lan tát mặt Hứa Nặc: "Không muốn chết thì nói ngay cho tôi!"

"Cô giết tôi đi." Hứa Nặc nói rất nhẹ nhàng. Trên người ả không có chỗ nào là lành lặn cả. Bởi vì, Kim Ân Hi và Sicily đều ra tay rất tàn nhẫn. Bây giờ, ả còn thở là nhờ lời dặn dò của Thẩm Thanh Lan.

"Nếu cô không nói, thì tôi sẽ giết Allen." Thẩm Thanh Lan lạnh giọng nói. Thấy ánh mắt của Hứa Nặc hơi thay đổi, cô tiếp tục: "Cô có quyền không tin, nhưng hắn là cô không biết, bộ dạng của Allen bây giờ chính là do tôi gây ra. Năm xưa, tôi có thể giết hắn ta một lần, thì bây giờ, tôi cũng có thể giết hắn ta lần nữa. Lần này, tôi chắc chắn sẽ giết chết hắn ta."

http://tieulun.hopto.org

“Có giỏi thì làm đi.” Hứa Nặc nói. Nếu Allen dễ chết như thế, thì hắn ta sẽ không sống đến bây giờ. Thật ra không phải Hứa Nặc không muốn nói vị trí của Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên cho Thẩm Thanh Lan biết, mà sự thật là ả không hề biết. Từ ngày ả bị bắt đến đây, ả không có cách nào liên lạc được với bên ngoài. Cho nên, ả không hề biết người của BK dẫn bọn họ đi đâu.

“Eden, cho cô ta thử nghiên cứu mới nhất của anh đi.” Thẩm Thanh Lan ném Hứa Nặc xuống đất.

Vẻ mặt Eden hơi do dự. Nghiên cứu mới của anh chưa thật sự hoàn thiện. Nếu dùng trên cơ thể người thì rất dễ gây tổn thương đến hệ thần kinh của người đó.

“Hứa Nặc, quên nói cho cô biết, nghiên cứu này của Eden chưa được hoàn thiện. Nếu dùng trên cơ thể người thì sẽ làm hệ thần kinh của người đó bị tổn thương nghiêm trọng, khó mà khôi phục được, nếu không dùng cẩn thận cô sẽ đần luôn đấy, ha ha.” Sicily tốt bụng giải thích. Cô ung dung nhìn sắc mặt Hức Nặc chợt biến, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Người phụ nữ này quá cứng miệng. Bọn họ đã hành hạ ả nhiều ngày như vậy rồi mà ả vẫn không nhả ra được một tin tức hữu dụng nào. Nếu là lính đánh thuê thì chắc đã khai từ lâu rồi.

“Ối chà, bên cạnh Allen không có ai là phế vật cả. Khi cô biến thành một con ngốc rồi, không biết có còn được phép ở lại bên cạnh hắn ta nữa không.” Hiểu ý Thẩm Thanh Lan, Kim Ân Hi cười tủm tỉm nói.

Sắc mặt Hứa Nặc thay đổi liên tục, nhưng vẫn không nói một câu nào.

Thẩm Thanh Lan nháy mắt với Eden. Eden đi vào phòng nghiên cứu ở bên cạnh. Một lát sau, anh cầm một ống tiêm quay lại.

Bên trong ống tiêm đựng một loại chất lỏng màu xanh nhạt, nước sóng sánh trong ống tiêm, lấp lánh trong veo.

“Loại thuốc này có thể khiến cho hệ thần kinh của con người rơi vào trạng thái bị thôi miên trong một thời gian ngắn. Nó sẽ làm người bị tiêm nói ra những điều họ không muốn nói, kể cả những mảnh ký ức được giấu sâu trong tiềm thức. Tuy nhiên nó lại có tác dụng phụ rất lớn, đó là khiến cho thần kinh não bộ bị tổn thương nặng. Một khi đã tiêm thuốc vào trong cơ thể rồi là không thể thay đổi được chuyện gì nữa.”

Eden ngồi xổm xuống, chuẩn bị tiêm chất lỏng vào cánh tay của Hứa Nặc.

“Khoan đã!” Khi kim tiêm sắp đâm vào da của Hứa Nặc thì ả mới chịu mở mồm.

Eden buông ống tiêm xuống. Thẩm Thanh Lan nhìn ả: “Nói đi.”

“Tôi cho người giao bọn họ cho bên BK. Còn chuyện người của BK mang

bọn họ đi đâu thì tôi không biết.”

“Ai là người liên lạc với BK?” Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên mất tích vào hôm qua. Nhưng hôm qua Hứa Nặc vẫn còn ở trong tay bọn họ, ả không có cơ hội để liên lạc với bên ngoài.

“Ngô Thiến.” Hứa Nặc nói một cái tên, mà không ai ngờ tới.

“Cô bắt cóc bọn họ để làm gì?”

“Tôi không muốn làm gì hai cô gái đó cả. Mục tiêu của BK là cô, không đúng, nói chính xác là chồng của cô. Muốn bắt hai người rất khó, cho nên bọn chúng lấy bạn của cô ra làm mồi nhử. Thẩm Thanh Lan, là cô làm liên lụy bạn của cô.” Khóe miệng Hứa Nặc nhếch lên đắc ý.

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan trầm xuống. Cô ra khỏi căn phòng bí mật, những người khác liền theo sau. “Ân Hi, có thể tìm được địa chỉ của Ngô Thiến không?”

Kim Ân Hi lắc đầu, đến cái người tên là Ngô Thiến cô cũng sắp quên luôn rồi thì làm biết cô ta ở đâu được.

Thẩm Thanh Lan mím chặt môi: “Ân Hi, trong vòng một ngày, tớ cần tài liệu giao dịch nội bộ của bang Thạch.”

http://tieulun.hopto.org

“An, cậu định…” Kim Ân Hi hiểu ngay ý định của Thẩm Thanh Lan. Mặc dù đó là cách nhanh nhất, nhưng sẽ chọc giận người trong bang Thạch.

Trên thực tế, bang Thạch là con rắn đầu đàn ở thủ đô. Dù Thẩm Thanh Lan là thiên kim nhà họ Thẩm, nhưng nếu bang Thạch muốn đụng đến cô thì chưa chắc sẽ nể mặt nhà họ Thẩm.

“Tớ không có nhiều thời gian để chờ đợi.” Thẩm Thanh Lan nói. Mục tiêu của BK là cô, nhưng bây giờ còn chưa gọi điện thoại cho cô, rõ ràng là bọn chúng muốn mang Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên ra nước ngoài, rồi mới liên lạc với cô.

Ở trong nước, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn. Nếu chờ bọn chúng dẫn người ra nước ngoài rồi thì cô sẽ rất khó cứu được hai người họ.

Bây giờ chắc chắn Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên vẫn còn đang trong nước, nên lúc này thời gian chính là thứ quý báu nhất.

“Được, cho tớ nửa tiếng đi.” Kim Ân Hi cũng không nghĩ ra cách gì tốt hơn, tuy cách này rất mạo hiểm, nhưng quả thật bây giờ đây là cách tốt nhất.

Tranh thủ trong thời gian nửa tiếng này, Thẩm Thanh Lan gọi một cuộc điện thoại cho Phó Hoành Dật. Cô không nói với anh mục tiêu của BK chính là cô mà chỉ nói Nhan Tịch có chút mâu thuẫn nhỏ với người nhà, bây giờ đã mất tích thôi.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không hề hoài nghi, chỉ dặn dò: “Em cũng phải chăm sóc bản thân đàng hoàng, nhớ kỹ ăn uống đúng giờ.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu: “Em biết rồi.”

***

“An, được rồi.” Kim Ân Hi gõ một cái cuối cùng xuống bàn phím rồi rút USB trong máy vi tính ra, đưa cho Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhận lấy, trong USB là danh sách một số giao dịch của bang Thạch cùng người khác mấy năm nay, một vài người trong đó bây giờ vẫn đang làm việc trong chính phủ, nếu những tài liệu này bị tuồn ra ngoài thì không những bang Thạch sẽ tiêu đời, mà những người có quan hệ với thành viên của bang Thạch cũng không thể thoát khỏi liên đới.

Thẩm Thanh Lan cầm lấy mấy tờ giấy Kim Ân Hi đã in ra.

“An, tôi đi cùng với cô.” Sicily đứng lên.

“Sicily, cô thì không được, có quá nhiều người nhận ra gương mặt này của cô, như thế rất phiền phức, vẫn nên để Eden đi theo An đi.”

http://tieulun.hopto.org

“Đúng vậy, An, em đi một mình quá nguy hiểm, để bọn anh đi với em đi.” Eden phụ họa.

“Không cần, Thạch Phong sẽ không làm gì em đâu, một mình em đi là được rồi.” Chuyện này càng nhiều người biết thì Thạch Phong sẽ càng gây khó dễ.

Thẩm Thanh Lan kiên trì từ chối nên mấy người họ cũng không còn cách nào khác, kết quả bàn bạc cuối cùng là Thẩm Thanh Lan một mình đến bang Thạch, còn Eden và Sicily sẽ theo sau, đề phòng ngộ nhỡ có chuyện gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể chi viện.

Thạch Phong thấy Thẩm Thanh Lan xuất hiện trước mặt mình thì khá ngạc nhiên, mỉm cười nói: “Cô Thẩm, ngọn gió nào đưa cô tới đây vậy?”

Thẩm Thanh Lan đứng ở chính giữa phòng, Thạch Phong ngồi ở phía trên, ở hai bên là đám anh em bang Thạch. A Nam đứng ở sau lưng Thạch Phong với tư thế bảo vệ.

“Không biết lời nói lúc trước của đại ca Thạch còn có giá trị không?” Thẩm Thanh Lan thản nhiên hỏi.

Thạch Phong nhướng mày: “Hử? Lời nào cơ?”

Thẩm Thanh Lan không tin là Thạch Phong thật sự không nhớ gì, nhưng vẫn lặp lại những lời trước kia Thạch Phong đã nói.

Ngón tay của Thạch Phong gõ nhẹ xuống bàn, “Cô Thẩm, Thạch mỗ là người đã nói thì chắc chắn sẽ giữ lời, nếu trước đây tôi đã nói sẽ giúp cô làm một chuyện thì nhất định sẽ làm. Nói đi, là chuyện gì?”

“Được, anh Thạch làm chuyện nhanh gọn, vậy Thẩm Thanh Lan tôi cũng không quanh co dông dài với anh nữa. Hai người bạn của tôi đã bị người của BK bắt đi, tôi muốn biết bọn họ đang đi hướng nào.”

Trên môi Thạch Phong vốn đang treo nụ cười thản nhiên, nhưng vừa nghe lời Thẩm Thanh Lan nói vậy, nụ cười đó liền biến mất: “Cô Thẩm, cô đang nói đùa với tôi à?”

“Anh Thạch cho là tôi đang đùa giỡn với anh sao?”

Thạch Phong trầm mặt, người của BK đều là bọn điên, nếu chọc vào chúng thì sẽ rắc rối to.

“Cô Thẩm, nếu cô đã có thể nói ra cái tên BK thì chắc cô cũng biết bọn họ là hạng người thế nào. Anh em bang Thạch chúng tôi tuy đông, nhưng tôi vẫn rất quý trọng mạng sống của anh em mình.” Thạch Phong nói, đây là có ý từ chối.

Thẩm Thanh Lan cũng không ngạc nhiên với kết quả này. Người ta vẫn nói người trong giang hồ rất trung thành và đáng tin cậy, thế nhưng điều này chỉ có thể được hình thành dưới tình huống không có nguy cơ tổn hại đến lợi ích của cá nhân.

“Tôi không cần các anh trực tiếp đối đầu với bọn họ, anh chỉ cần nói cho tôi biết hành tung của bọn họ là được rồi.”

“Cô Thẩm, nói thật với cô, nếu như chỉ có mỗi tôi thì cho dù cô muốn tôi giết người phóng hỏa, Thạch Phong tôi cũng sẽ giúp cô làm. Nhưng chuyện này lại dính dáng đến anh em trong bang, Thạch Phong tôi dù sao cũng là người có trách nhiệm đối với tính mạng của bọn họ. Chuyện này, thứ lỗi cho tôi lực bất tòng tâm.”

Vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan không thay đổi, lấy mấy tờ giấy trong túi xách ra, ném về phía Thạch Phong: “Nếu lại thêm cái này thì sao?”

A Nam chụp lấy, đưa cho Thạch Phong. Thạch Phong lơ đãng lật xem vài tờ, sau đó nét mặt vốn đang thờ ơ lập tức biến đổi: “Cô có được mấy thứ này từ đâu?”

“Anh Thạch không cần biết chuyện đó, anh chỉ cần giúp tôi chuyện này thì chẳng những tôi có thể giao mấy thứ này cho anh, mà còn có thể giao tất cả phần còn lại ra nữa kia. Hơn nữa tôi cam đoan, phần trong tay tôi sẽ là phần cuối cùng trên đời.”

Thạch Phong bỏ mấy tờ giấy xuống, sự kinh ngạc trên mặt cũng biến mất,

anh ta nhìn Thẩm Thanh Lan: “Cô không sợ tôi giết cô sao, chỉ cần cô chết thì sẽ không có bất cứ ai biết được mấy thứ này nữa, tôi cũng sẽ có thể giải quyết vấn đề một cách giản đơn mà hữu hiệu.”

“Không, anh sẽ không làm vậy.” Thẩm Thanh Lan trả lời, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, mặc dù đối diện với ánh mắt sắc bén của Thạch Phong cũng không khiến cô có chút ảnh hưởng nào, “Anh Thạch là người thông minh, hiển nhiên sẽ biết phải làm thế nào mới có lợi nhất cho mình. Nếu tôi không chuẩn bị đầy đủ mọi thứ thì tôi đã không đến đây một mình rồi.”

Đúng vậy, đây cũng chính là điều Thạch Phong lo lắng, trước tiên không tính đến chuyện Thẩm Thanh Lan là người của nhà họ Thẩm và còn là con dâu nhà họ Phó, động vào cô chẳng khác nào đồng thời động tới hai nhà Thẩm - Phó, mà quan trọng hơn là, bản thân Thẩm Thanh Lan đã khiến anh ta có cảm giác không đơn giản rồi.

Tay của Thạch Phong lại bắt đầu gõ xuống bàn, nhịp điệu trông thì có vẻ vẫn như vừa rồi, nhưng Thẩm Thanh Lan đã nghe được sự khác biệt nhỏ trong đó, khóe miệng của cô khẽ cong lên.

Quả nhiên sau đó, cô liền nghe Thạch Phong nói: “Được, chuyện này tôi có thể đồng ý với cô, nhưng tôi chỉ giúp cô chuyện tìm người, còn chuyện cứu người bang Thạch sẽ không nhúng tay vào.”

Đáy mắt của Thẩm Thanh Lan toát lên ý cười, “Thành giao.”

Sau đó cô ném một cái USB cho Thạch Phong, “Đây là tất cả tư liệu anh cần,

tuyệt đối không có thêm bản khác.”

Thạch Phong đón được, nghiền ngẫm nhìn Thẩm Thanh Lan, “Mới như vậy đã giao USB cho tôi, cô không sợ tôi sẽ đổi ý sao?”

“Anh Thạch là người sẽ tự tay phá hủy thanh danh của mình sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi ngược lại.

Thạch Phong cười ha ha: “Hay, hay lắm, cô Thẩm, tôi thật sự bội phục dũng khí và sự can đảm của cô rồi. Nếu không phải do thân phận và lập trường của chúng ta đối lập thì có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn bè đấy.”

Thẩm Thanh Lan không trả lời.

Thẩm Thanh Lan đưa ảnh của Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên cho Thạch Phong: “Hy vọng hôm nay, trước khi mặt trời lặn, đại ca Thạch có thể cho tôi một câu trả lời chính xác.”

Thạch Phong đã đồng ý thì tất nhiên sẽ không nuốt lời, gọi vài cuộc điện thoại cho người khác. Thẩm Thanh Lan im lặng ngồi ở trong phòng khách chờ đợi.

Thạch Phong nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Thẩm Thanh Lan, lại một lần nữa thầm thấy tiếc nuối. Nếu Thẩm Thanh Lan là người của bang Thạch thì lo gì bang Thạch không lớn mạnh.

Bang Thạch không hổ là băng nhóm lớn nhất thủ đô. Chỉ một tiếng sau thì đã có thông tin, chiếc xe đưa Vu Hiểu Huyên đi được tìm thấy ở một đầu hẻm phía Bắc nội thành, mà tại một căn phòng trọ dưới tầng hầm sâu trong con hẻm này, Ngô Thiến bị phát hiện đã chết trong nhà mình. Phán đoán sơ bộ là bị sát hại, ở trong phòng Ngô Thiến còn phát hiện thấy túi xách của Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch.

Thẩm Thanh Lan chạy tới hiện trường, thấy bộ dạng chết không nhắm mắt của Ngô Thiến thì nỗi lo lắng trong lòng cô càng lớn hơn. Đây rõ ràng do người của BK ra tay, như vậy hiện tại Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch có còn được an toàn hay không?

“Đại ca, đã tìm ra dấu vết của bọn họ.” A Nam đi tới bên cạnh Thạch Phong, nói một câu.

Thẩm Thanh Lan đưa mắt nhìn qua, A Nam lặp lại lời nói một lần nữa, cô lập tức đi ngay.

“Đại ca, anh thật sự tin người này sẽ không phơi bày những chuyện này ra ánh sáng sao?” Không nói đến chuyện công khai ra bên ngoài, chỉ cần Thẩm Thanh Lan giữ lại trong tay một bản sao thì cũng là một lựa chọn tốt để uy hiếp bọn họ làm việc cho cô.

Ánh mắt Thạch Phong rất sắc bén, “Tôi tin cô ấy, cất những thứ này cho cẩn thận, đây là nhược điểm của chúng ta, nhưng cũng chưa chắc không phải là nhược điểm của những người đó. Có những thứ này trong tay thì bang Thạch chúng ta không còn phải bị phụ thuộc vào người khác ở mặt nào nữa.” Nói

như vậy, xem ra vừa rồi Thẩm Thanh Lan lại giúp anh ta.

Xe Thẩm Thanh Lan lái là xe việt dã chuyên dụng, tính năng vô cùng tốt. Trên đường đi, cô tóm tắt tình hình cho Kim Ân Hi biết.

“An, vậy là bọn chúng đang đi về phía biên giới, dựa theo tốc độ của bọn chúng thì có lẽ bây giờ cũng đã ra khỏi biên giới, nhưng dựa theo lời của bang Thạch nói thì hình như bọn chúng đã dừng lại ở nửa đường rất lâu.”

“Mặc kệ bọn chúng muốn làm gì, cứu người về trước rồi nói sau.”

Thẩm Thanh Lan cúp điện thoại, đạp chân ga một cái, xe lại chạy như bay trên đường.

Vừa ra khỏi khu vực nội thành, điện thoại của Thẩm Thanh Lan lại vang lên, là số điện thoại lạ. Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lập tức dao động, ấn nút bắt máy, “Thẩm Thanh Lan, bạn của cô đang nằm trong tay chúng tôi, cô có bốn tiếng đồng hồ để chạy tới Tân La, bằng không, bạn của cô sẽ mất mạng.” Là một giọng đàn ông xa lạ, lời nói quả thực là thẳng thắn!

Thẩm Thanh Lan xem giờ, lúc này đang là mười giờ sáng, bốn tiếng đồng hồ, từ đây đến Tân La ít nhất cũng phát mất sáu tiếng lái xe, hoàn toàn không có cách nào tới kịp thời gian đã định được.

“Bốn tiếng đến không kịp, sáu tiếng.” Thẩm Thanh Lan cố gắng thương

lượng với bọn chúng, quan trọng hơn hết là cô muốn kéo dài thời gian. Điện thoại di động của cô có lắp thiết bị định vị, chỉ cần có đủ thời gian thì Kim Ân Hi sẽ có thể tìm được nơi phát ra tín hiệu.

“Thẩm Thanh Lan, tôi không phải đang thương lượng với cô. Đương nhiên, cô cũng có thể đến đây sau sáu tiếng nữa để nhặt xác bạn cô về.”

“Làm sao tôi biết được bạn của tôi vẫn còn an toàn?” Ánh mắt Thẩm Thanh Lan trầm xuống, lên tiếng hỏi.

Gã đàn ông đó đưa điện thoại di động tới bên miệng Vu Hiểu Huyên rồi xé băng dính trên miệng cô ra.

“Thanh Lan.” Giọng nói của Vu Hiểu Huyên từ đầu kia truyền đến tai nghe, Thẩm Thanh Lan lắng nghe thật kỹ, trong giọng nói của Vu Hiểu Huyên chỉ lạc đi vì sợ hãi chứ không yếu, có lẽ cô ấy thật sự chưa bị thương.

Thẩm Thanh Lan yên tâm hơn.

Gã đàn ông lại lấy điện thoại về, “Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa? Bây giờ thì bạn cô vẫn còn nguyên vẹn, nhưng nếu cô lại kỳ kèo nữa, vậy thì tôi cũng không dám bảo đảm đâu.”

“Được, bốn tiếng sau tôi sẽ tới Tân La.”

http://tieulun.hopto.org

“Quả nhiên là một người sảng khoái, nhớ kỹ, cô phải đến một mình. Nếu cô mang theo người nào khác, tôi sẽ giết chết một người.” Gã đàn ông nói, giọng điệu hung ác, không có chút ý đùa giỡn nào.

“Biết rồi.” Thẩm Thanh Lan nói, vừa định tiếp tục nói chuyện với bọn họ thì điện thoại đã bị ngắt.

Thời gian nói chuyện quá ngắn, Kim Ân Hi hoàn toàn không thể tìm được nơi phát ra tín hiệu.

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan dừng xe lại, chờ Eden và Sicily ở phía sau đuổi tới. Bọn họ thấy cô dừng lại, tất nhiên cũng dừng theo.

“Đưa mấy thứ trên người anh chị cho tôi.” Thẩm Thanh Lan vào thẳng vấn đề, mấy thứ kia là cái gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

“An, em không thể đi một mình được, quá nguy hiểm.” Eden không đồng ý.

“Em không thể mang mạng sống của Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch ra đặt cược được, mục tiêu của bọn chúng là em.”

Eden nhìn Thẩm Thanh Lan chằm chằm, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, lấy đồ từ dưới chỗ ngồi ra rồi đưa cho cô.

http://tieulun.hopto.org

“An.” Sicily nắm lấy tay Thẩm Thanh Lan, ánh mắt vô cùng lo lắng.

“Yên tâm đi.”

Thẩm Thanh Lan phóng xe đi một mạch, bỏ hai người lại phía sau.

***

Trong một khách sạn ở thủ đô, một người phụ nữ nhận được tin tức, lần này không chỉ có Vu Hiểu Huyên mà còn có Nhan Tịch bị bắt, nên bà ta lập tức nở nụ cười vui vẻ.

“Không ngờ trời xui đất khiến thế nào mà trò chơi này lại càng ngày càng thú vị.” Bà ta lắc ly rượu trong tay, khẽ nhấp một ngụm rượu, sau đó mỉm cười lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Triệu Giai Khanh thấy con gái đã muộn rồi mà vẫn chưa trở về, điện thoại lại không gọi được, cuối cùng cũng nhận ra điểm bất thường. Bà liền gọi điện thoại bảo Nhan Thịnh Vũ về, nhưng con trai cũng ấp a ấp úng.

“Thịnh Vũ, con nói thật cho mẹ biết, Tiểu Tịch đã gặp chuyện gì rồi đúng không?”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ hơi nghiêng mặt đi, không dám đối diện với ánh mắt của Triệu Giai Khanh, “Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi, vừa nãy con mới gọi điện thoại cho Tiểu Tịch, nó mải chơi quá nên muốn ở nhà bạn chơi vài ngày, hai ngày nữa sẽ về thôi.”

“Nếu thế thì tại sao mẹ không gọi điện thoại cho Nhan Tịch được?”

“Bây giờ cũng đã muộn nên chắc nó đã ngủ rồi, đâu phải mẹ không biết nó hay tắt máy khi ngủ.”

Triệu Giai Khanh nghĩ lại thấy cũng phải, do vậy mới dằn sự bất an xuống đáy lòng, căn dặn: “Ngày mai con gọi điện thoại cho Tiểu Tịch, bảo con bé mau chóng về nhà. Đã lớn như vậy rồi mà động một chút lại đến nhà người ta ở, như vậy còn ra thể thống gì.”

“Vâng, con biết rồi. Ngày mai con sẽ đi đón nó về, bây giờ đã thi đại học xong, nó ham chơi một chút cũng là chuyện bình thường mà mẹ.” Nhan Thịnh Vũ ôm lấy vai Triệu Giai Khanh, kéo bà vào phòng, “Mẹ, đã muộn rồi, mẹ cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

“Được. Con nhớ ngày mai phải đi đón con bé về đấy.”

“Được rồi mà mẹ.” Nhan Thịnh Vũ trấn an Triệu Giai Khanh xong, sau khi ra khỏi phòng thì sự ung dung trên mặt liền biến mất. Vừa rồi anh đã gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, nhưng không gọi được, cô chỉ nhắn lại cho anh

một tin, nói là nhất định sẽ đưa Nhan Tịch trở về.

Câu nói này có ý thế nào, Nhan Thịnh Vũ tất nhiên hiểu rõ.

Nhan Tịch, Thẩm Thanh Lan, hai người nhất định phải bình an đấy.

***

Xe Thẩm Thanh Lan phóng như bay trên đường, chạy một mạch về phía thành phố Tân La.

Ba tiếng rưỡi sau, cuối cùng cô cũng nhìn thấy trạm xăng của thành phố Tân La, bèn gọi điện thoại cho người kia. Cô vốn tưởng sẽ không liên lạc được, không ngờ lại có người bắt máy.

“Tôi đã đến trạm thu phí của Tân La, tiếp theo tôi phải đi hướng nào?”

“Cô Thẩm quả nhiên thật đúng giờ, chúng tôi ở trấn Thanh Giang, thành phố Tân La, cô đến đây đi.” Người đàn ông vừa nói vừa liếc nhìn đồng hồ, “Cho cô một tiếng.”

“Được.”

http://tieulun.hopto.org

Thành phố Tân La nằm gần biên giới LG, trấn Thanh Giang lại càng gần biên giới nước Z. Thẩm Thanh Lan nhớ trước kia cô từng xem một quyển sách địa lý, nếu cô nhớ không nhầm thì trấn Thanh Giang là một thị trấn nhỏ sát vùng biên giới, dân số ít, kinh tế lạc hậu, nhưng vì nơi này sát bên LG nên hoạt động mua bán ma túy cực kỳ nhiều.

Lúc xe chạy vào trấn, Thẩm Thanh Lan xem giờ, đã hai giờ hai mươi phút chiều, vẫn còn cách thời gian bọn họ định ra mười phút.

Điện thoại lại đổ chuông, Thẩm Thanh Lan lập tức bắt máy.

“Bây giờ cô xuống xe, đi về phía trước năm trăm mét.”

Thẩm Thanh Lan làm theo lời người đàn ông nói, xuống xe, bỏ xe ở lại, đi về phía trước. Vừa đi, Thẩm Thanh Lan vừa quan sát cảnh vật xung quanh.

Ở đây bốn phía đều là rừng núi nên tầm nhìn khá hẹp, thậm chí còn không có nhiều người dân sinh sống. Thẩm Thanh Lan đi một lúc lâu mà chỉ mới gặp một bà lão lưng đã còng, chống một cây gậy. Thẩm Thanh Lan cố gắng nói chuyện với bà, nhưng hình như bà lão không hiểu lời cô nói. Bất đắc dĩ, Thẩm Thanh Lan đành phải bỏ cuộc.

Sau khi đi về phía trước năm trăm mét thì trước mắt Thẩm Thanh Lan xuất hiện một ngôi nhà gỗ, cũng giống như kiến trúc đặc trưng của nơi này, không nhìn ra có bất kỳ sự khác biệt nào. Cửa mở ra, Thẩm Thanh Lan đi vào, sau

đó liền nhìn thấy Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên bị trói chặt đang nằm dưới đất.

Thẩm Thanh Lan quan sát hai người họ trước, thấy bọn họ ngoài chuyện tinh thần hơi sa sút ra thì trên người không có bất kỳ thương tích nào. Trong ba gã đàn ông đứng ở đó, có một người là người phương Đông, hai người còn lại là người phương Tây, Thẩm Thanh Lan chú ý tới ngay trên cánh tay của bọn chúng có một hình xăm.

Kí hiệu kia, chính là người của BK.

Gã đàn ông phương Đông thấy Thẩm Thanh Lan thì lập tức nhìn ra sau lưng cô, không thấy có bất kỳ ai mới vỗ tay, “Cô Thẩm đúng là cô Thẩm, quả nhiên thật gan dạ.”

Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch thấy Thẩm Thanh Lan thì ánh mắt lập tức sáng lên. Thậm chí Nhan Tịch còn bật khóc.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười trấn an bọn họ.

Hai gã đàn ông phương Tây thấy Thẩm Thanh Lan xuất hiện, liền rút khẩu súng sau thắt lưng ra, nhắm ngay vào đầu của Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên. Hai người họ liền hoảng sợ mở to mắt nhìn.

Mặc dù lúc đóng phim Vu Hiểu Huyên đã nhìn thấy súng đạo cụ, nhưng lúc

này đây cô không nghĩ rằng thứ đang chĩa vào đầu cô là giả.

“Tôi đã tới, các anh có thể thả bọn họ đi rồi.” Thẩm Thanh Lan nhìn Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch rồi nói.

Gã đàn ông kia cười một tiếng, “Nếu đã tới thì đi gấp như vậy làm gì.” Thấy tay Thẩm Thanh Lan đặt ngang lưng, gã xua tay: “Cô Thẩm, cô tuyệt đối đừng lấy thứ gì ra đấy. Bạn của tôi rất nhát gan, nếu làm chúng nó sợ, run tay một cái, ấn nhầm chỗ nào thì…”

Thẩm Thanh Lan bỏ tay xuống, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Cô Thẩm, chúng tôi không muốn thế nào cả, chỉ muốn mời cô đến chỗ chúng tôi chơi chút thôi.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch đang bị trói chặt, mỉa mai: “Đây chính là cách tiếp đãi khách của các anh đấy à?”

“Ai bảo cô Thẩm khó mời như vậy, chúng tôi chỉ có thể dùng cách này, mong cô Thẩm bỏ quá cho.”

Thẩm Thanh Lan nhìn bọn chúng, bình tĩnh nói: “Tôi có thể đi với các anh, nhưng các anh phải thả hai người bạn của tôi ra trước đã.”

http://tieulun.hopto.org

Đừng, đừng mà Thanh Lan.

Vu Hiểu Huyên nghe vậy liền ra sức lắc đầu, Nhan Tịch cũng lắc đầu không ngừng. Đám người này rõ ràng nhắm vào Thẩm Thanh Lan, lại còn có súng, nếu cô đi theo bọn họ thì sao còn mạng trở về?

Thẩm Thanh Lan liếc nhìn bọn họ, khẽ lắc đầu, ý bảo bọn họ không cần lo lắng.

“Cô Thẩm, tôi tin tưởng thành ý của cô, thế nhưng lại rất lo lắng với bản lĩnh của cô. Hay thế này, để tôi được yên tâm, cô hãy uống thứ này đi. Yên tâm, trong này ngoài một ít thuốc ngủ ra thì không có gì khác đâu.” Gã đàn ông kia đưa một cái ly tới trước mặt Thẩm Thanh Lan.

Vu Hiểu Huyên càng lắc đầu kịch liệt hơn, giãy giụa đứng lên, muốn ngăn cản Thẩm Thanh Lan.

**

Trở về từ tiệc rượu với đối tác, Hàn Dịch gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên nhưng không ai bắt máy. Anh cũng không quá để ý, chỉ nghĩ cô đang bận, nhưng một lúc sau, anh lại nhận được điện thoại của Linda, nói là không liên lạc được với Vu Hiểu Huyên, đến nhà cô tìm cũng không có ai.

Hàn Dịch nhớ đến cuộc gọi của Thẩm Thanh Lan hỏi về chuyện Vu Hiểu

Huyên, trong lòng liền thấy bất an. Sau khi cúp máy, anh lại gọi điện thoại cho cô, vẫn không ai bắt máy, gọi cho Thẩm Thanh Lan thì máy báo bận.

Mười phút sau anh gọi lại lần nữa, nhưng máy vẫn bận, trực giác Hàn Dịch vang lên một ý nghĩ rằng có gì đó không ổn. Vì vậy, anh lập tức mua vé máy bay bay về nước, ngay cả hạng mục hợp tác tiếp đó cũng không bàn nữa.

Việc đầu tiên Hàn Dịch làm sau khi về nước là về nhà tìm Vu Hiểu Huyên. Không có ai, ngay cả xe cũng không thấy đâu. Anh lại tiếp tục gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, vẫn không được. Hàn Dịch không thể làm gì khác hơn là gọi cho Phó Hoành Dật.

“Cậu nói Vu Hiểu Huyên cũng mất tích?”

“Cũng là sao? Còn ai mất tích nữa?”

Phó Hoành Dật mím chặt môi: “Nhan Tịch.”

“Không chỉ vậy, tôi còn không liên lạc được với chị dâu. Hoành Dật, tôi lo ba người họ đã xảy ra chuyện rồi.” Hàn Dịch trầm giọng nói.

Phó Hoành Dật cũng nghĩ đến khả năng này, nghiêm mặt: “Trước tiên cậu hãy đến những nơi Hiểu Huyên thường đến để tìm thử xem.”

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch ừ một tiếng, đang định xuất phát thì nhận được điện thoại của thư ký, báo đã tìm thấy xe của Vu Hiểu Huyên ở phía Bắc nội thành, đồng thời còn phát hiện một xác chết nữ.

Hàn Dịch biến sắc, đạp phanh gấp, “Xác chết nữ đó là ai?”

“Không rõ ạ, cảnh sát đang điều tra ở bên trong, tôi vào không được, nhưng nhìn quần áo và thân hình thì có vẻ không phải là cô Vu.”

Hàn Dịch nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng trợ lý nói lại một tin làm tim Hàn Dịch lại một lần nữa lơ lửng trên cao.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 241: Tôi uống

“ Cảnh sát tìm thấy đồ của cô Vu ở hiện trường, nên tôi đoán là cô ấy đã từng tới đây.” Trợ lý nói.

Sắc mặt của Hàn Dịch rất nặng nề, trong mắt ngập tràn lo lắng.

Sau đó, cảnh sát tiến hành điều tra người dân xung quanh, kết quả thật sự có người nói là đã thấy Ngô Thiến dẫn hai cô gái về nhà, cách ăn mặc, trang điểm đều phù hợp với Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch.

Nhưng lại không có ai nhìn thấy Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch rời đi lúc nào.

Sau đó có một bà lão nói, nửa đêm bà thức dậy đi vệ sinh thì nhìn thấy có ba gã đàn ông đưa hai cô gái đi. Nghe bà ấy miêu tả thì có vẻ đó chính là Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch, chẳng qua lúc đó trời quá tối, bà ấy cũng đang mơ mơ màng màng nên không thấy rõ ba người kia, ngay cả chuyện họ đi về phía nào bà cũng không để ý.

Nghe thư ký báo cáo xong, Hàn Dịch liền đánh rơi điện thoại xuống đất, tim anh rơi xuống đáy vực, máu trong toàn thân đều đông cứng lại, tay run run. Anh khom lưng muốn nhặt điện thoại lên, nhưng thử nhiều lần vẫn không được, đành chán nản tựa vào vô lăng.

http://tieulun.hopto.org

“Vu Hiểu Huyên, rốt cuộc bây giờ em đang ở đâu? Anh chỉ vừa đi hai ngày mà em đã chạy lung tung bên ngoài! Có phải anh nên buộc vào em vào thắt lung để mang theo mọi lúc mọi nơi không?”

“Vu Hiểu Huyên, em nhất định phải bình an.”

Hàn Dịch lái xe lang thang vô định trên đường, hy vọng bóng dáng quen thuộc kia bỗng nhiên xuất hiện trước mắt anh, mỉm cười hỏi anh: “Hàn Dịch, anh đang tìm em sao?”

Lúc Hàn Dịch về nhà đã là rạng sáng. Anh mệt mỏi vô cùng, vừa nằm xuống ngủ chưa được bốn tiếng thì đã thức dậy, thay đồ chuẩn bị ra ngoài.

“Hàn Dịch, tao nghe nói mày bỏ cả dự án hợp tác ở nước F? Làm cái gì mà phải trở về gấp gáp như vậy hả?” Hàn Chính Sơn đang ăn sáng, thấy Hàn Dịch thì liền chất vấn.

Hàn Dịch lạnh lùng nhìn ông ta, không hề dừng bước, “Tốt nhất là ông bớt xía vào chuyện của tôi đi.”

Hàn Chính Sơn đang định tức giận thì Hàn Dịch đã đi rồi, ông ta chỉ có thể tức điên chửi vọng ra ngoài cửa.

**

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn ly nước trước mắt, nghĩ xem nếu bây giờ đánh nhau thì cô nắm chắc bao nhiêu phần. Cô nhìn súng trong tay hai gã đàn ông phương Tây kia một giây, sau đó lập tức bỏ qua ý định này.

Trên bàn tay của bọn chúng đều có vết chai rất dày, chứng tỏ chúng thường xuyên dùng súng, nên dù cô có mạnh thì cũng không chắc có thể giết chết hai người cùng một lúc. Huống hồ, bên cạnh bọn chúng còn có một gã vẫn đang nhìn cô chằm chằm như hổ đói.

“Thế nào, cô Thẩm, suy nghĩ kỹ chưa? Sức kiên nhẫn của tôi có giới hạn đấy.” Gã đàn ông kia thúc giục.

“Làm sao tôi biết được sau khi tôi uống rồi thì các người chắc sẽ thả bọn họ đi? Quyền chủ động không nằm trong tay tôi, chẳng phải sao?” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

“Cô Thẩm, bây giờ cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tin chúng tôi thôi. Dĩ nhiên cô cũng có thể không tin, nhưng cô sẽ nhanh chóng biết được hậu quả thôi.”

Gã nói xong lại đưa mắt ra hiệu cho hai gã kia, một trong hai gã đó liền mở băng dính trên miệng Vu Hiểu Huyên ra.

Sau khi miệng Vu Hiểu Huyên được tự do, cô lập tức hét lên với Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cậu mau đi đi, đừng lo cho bọn tớ. Mục tiêu của bọn

chúng là cậu, chỉ cần cậu đi thì bọn tớ sẽ không sao đâu.”

Thẩm Thanh Lan không thể đi, cô vẫn chưa quên dáng vẻ chết không nhắm mắt của Ngô Thiến. Nếu cô bỏ đi, Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch nhất định sẽ mất mạng, không có chuyện gì mà đám người của BK không dám làm cả.

Gã đàn ông kia tát Vu Hiểu Huyên một cái, rồi nắm lấy tóc cô, rót ly nước kia vào miệng cô, khiến cô ho sặc sụa.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan trở nên khó coi: “Dừng tay.”

Gã đàn ông kia đặt cái ly lên bàn, buông tay ra, “Cô Thẩm, tôi không lừa cô, trong nước ngoại trừ chỉ có một chút thuốc ngủ ra thì không có bất cứ thứ gì khác. Bạn cô đã giúp cô thử rồi đấy, bây giờ cô có thể yên tâm chưa?”

Vu Hiểu Huyên bị sặc, ho đến mỗi mặt đỏ bừng, cộng thêm dấu tay trên mặt và lớp trang điểm trôi hết, khiến cô trông vô cùng chật vật.

Thẩm Thanh Lan nhìn gã bằng ánh mắt đầy lạnh lẽo, nếu không phải vì Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên đang ở trong tay gã thì e là lúc này, ba người bọn chúng đã biến thành ba cái xác chết lạnh băng từ lâu rồi.

Gã đàn ông kia lại lấy một lọ thuốc ngủ từ trong túi ra, “Cô Thẩm, bây giờ cô có thể yên tâm uống chưa?”

Thẩm Thanh Lan không nhận lấy, gã kia thấy thế thì đã hơi mất kiên nhẫn, “Nếu Cô Thẩm đã không chịu phối hợp thì tôi chỉ có thể chuẩn bị cho bạn cô ít đồ tốt vậy.”

Nói xong, gã cầm một ống tiêm chứa chất lỏng trong suốt lên. Nhìn biểu cảm trên mặt gã, Thẩm Thanh Lan liền biết thứ trong ống tiêm đó tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì.

“Tiêm cho người nào trước đây?” Ánh mắt của gã đàn ông chần chừ dao động giữa Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch, cứ như không biết nên chọn ai. Vu Hiểu Huyên đang choáng váng, ánh mắt bắt đầu mơ màng. Gã đàn ông này nói ly nước kia là thuốc ngủ, nhưng không biết là thuốc gì mà dược tính rất mạnh, hơn nữa còn có tác dụng cực kỳ nhanh.

Nhan Tịch hoảng sợ trợn to mắt nhìn, nhưng cũng không hề khóc.

“Tôi uống.” Cuối cùng Thẩm Thanh Lan cũng lên tiếng.

Gã đàn ông nở nụ cười, bỏ ống tiêm xuống: “Cô Thẩm nói sớm có phải hay hơn không? Nhưng để an toàn, trước tiên mời Cô Thẩm lấy mấy thứ trên người xuống đã.”

“Tôi không hiểu ý của anh.”

http://tieulun.hopto.org

“Không, cô hiểu.”

Thẩm Thanh Lan nhìn gã, một lúc sau mới thò tay xuống thắt lưng, lấy đồ giắt trong đó ra, ném xuống đất.

Hai mắt Vu Hiểu Huyên vốn đang mơ màng, nhưng khi thấy Thẩm Thanh Lan ném thứ trên người ra thì liền tỉnh táo lại, yếu ớt gọi: “Thanh Lan.”

Thẩm Thanh Lan không nhìn về phía cô mà chỉ nhìn chằm chằm vào gã kia, rồi lại lấy một con dao quân dụng ra, ném xuống đất, “Bây giờ được rồi chứ?” Đây đã là toàn bộ vũ khí trên người cô rồi.

“Cô Thẩm, lấy cả đồng hồ trên tay cô xuống đi.”

Mặt Thẩm Thanh Lan không hề biến sắc, cô tháo đồng hồ trên tay ra, ném xuống đất.

Gã đàn ông kia tỏ ra đã hài lòng, ném lọ thuốc cho Thẩm Thanh Lan, “Loại thuốc này có dược tính cực cao, tôi gợi ý cô Thẩm chỉ nên uống một viên là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan cũng không thèm nhìn lọ thuốc, lấy một viên ra rồi ném vào trong miệng.

http://tieulun.hopto.org

Trong thời gian đợi thuốc ngấm, Thẩm Thanh Lan ném lọ thuốc qua một bên, “Bây giờ có thể thả hai người họ đi được chưa.”

“Tất nhiên rồi, chúng tôi nói lời sẽ giữ lấy lời.” Gã kia cười cười, đưa mắt ra hiệu cho hai gã đàn ông phương Tây. Hai gã đó lập tức cởi trói cho Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên.

Nhan Tịch liền giãy giụa đỡ Vu Hiểu Huyên đã hôn mê lên, “Chị Hiểu Huyên.”

Tuy hai người đã được cởi trói, nhưng miệng súng vẫn nhắm ngay vào đầu họ, nên Thẩm Thanh Lan vẫn không thể manh động.

Vu Hiểu Huyên bất tỉnh, chỉ bằng sức một mình Nhan Tịch thì hoàn toàn không thể đỡ cô ấy đi nổi. Hay nói cách khác, bây giờ bọn họ hoàn toàn không có cách nào đi được.

Thẩm Thanh Lan thầm than kế hoạch thất bại rồi. Cô nhìn đồng hồ dưới đất, chỉ hy vọng nhóm Eden mau chóng đến đây.

Gã đàn ông kia ném một còng tay cho Thẩm Thanh Lan, “Cô Thẩm, mời đeo vào.”

Thẩm Thanh Lan không chút do dự, lập tức tự còng tay lại, “Chúng ta có thể đi rồi chứ.”

Gã đàn ông kia gật đầu, phất tay, đang định bảo hai tên đồng bọn cùng rời đi thì điện thoại di động bất chợt đổ chuông. Gã bắt máy, Thẩm Thanh Lan để ý thấy gã nhìn về phía Nhan Tịch một lúc thì lập tức có linh cảm chẳng lành.

“Biết rồi.” Gã trả lời một tiếng rồi cúp điện thoại.

“Mang cô ta đi.” Gã đàn ông kia chỉ vào Nhan Tịch.

Thẩm Thanh Lan lập tức biến sắc, “Anh muốn đổi ý?”

Gã kia nhún vai, “Cô Thẩm, không phải tôi không muốn làm theo thỏa thuận, mà là có người chỉ định phải dẫn cô ta đi, không liên quan gì tới tôi, tôi cũng chỉ là người thực hiện thôi.”

Cơ thể Thẩm Thanh Lan bắt đầu rũ rượi, kiệt sức. Cô biết thuốc đã bát đầu có tác dụng rồi, mọi thứ trước mắt bắt đầu nhòe đi, chồng lên nhau. Cô cố lắc lắc đầu, giữ tỉnh táo.

“Buông ra, các người buông ra! Chị, cứu em với!” Nhan Tịch giãy giụa kịch liệt, nhưng sức cô sao có thể chống lại hai gã đàn ông cường tráng được.

Thẩm Thanh Lan muốn đến giúp cô, nhưng trước mắt bỗng tối sầm, cả người lập tức ngã xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

“Ngoài con bé kia ra, còn lại dẫn đi.” Gã đàn ông kia nói. Nhan Tịch muốn kêu lên nhưng liền bị đánh ngất xỉu.

Ba người bọn họ đưa Nhan Tịch và Thẩm Thanh Lan ra khỏi căn nhà gỗ, đi về phía khu rừng. Hai gã đàn ông phương Tây đi trước, còn gã phương Đông đi phía sau, cẩn thận xóa dấu vết của bọn chúng.

Sau khi bọn chúng rời đi chưa đầy hai phút, Eden và Sicily đã đến căn nhà gỗ, nhưng ở đó chỉ còn lại Vu Hiểu Huyên đang hôn mê bất tỉnh và những thứ Thẩm Thanh Lan ném xuống đất. Bọn họ lập tức biến sắc, nhanh chóng đuổi theo, nhưng vẫn không tìm được dấu vết của bọn chúng.

Gã đàn ông kia đi bộ vào trong ngọn núi khoảng mười phút thì tới một mảnh đất trống bằng phẳng, trên đó có đậu một chiếc trực thăng.

Eden và Sicily vẫn không tìm được dấu vết của bọn chúng, chợt nghe thấy tiếng cánh quạt, sau đó một chiếc trực thăng liền xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

“SHIT.” Eden chửi thề, vung tay đánh mạnh lên thân cây khô bên cạnh.

“Mau lên, gọi cho Ân Hi đi.”

Eden nhanh chóng khôi phục tinh thần, lập tức gọi điện thoại cho Kim Ân Hi: “Ân Hi, bọn tôi để mất dấu chúng rồi.”

Kim Ân Hi lập tức hiểu được tình hình, gõ bàn phím vài cái, trên màn hình liền xuất hiện một điểm đỏ nhấp nháy, “Bọn chúng đang đi về hướng Vịnh Tam Giác.”

Nhưng sau đó, giọng cô lại chợt thay đổi, “Chờ đã! Tín hiệu trên người An biết mất rồi.”

Vẻ mặt của Eden và Sicily lập tức trở nên rất khó coi. Trên người Thẩm Thanh Lan có lắp thiết bị định vị, bất kể cô đang ở đâu, bọn họ cũng có thể tìm được cô, nên vừa rồi khi thấy cô bị dẫn đi thì bọn họ cũng không đến mức hoảng sợ. Nhưng hiện giờ tín hiệu đã biến mất, tức là bọn họ đã thật sự mất liên lạc với cô rồi.

Mặc dù biết đích đến của bọn chúng chính là Vịnh Tam Giác, nhưng phạm vi rộng lớn như vậy, muốn tìm được Thẩm Thanh Lan trong một thời gian ngắn quả thật vô cùng khó khăn.

Trên trực thăng, gã đàn ông gỡ chiếc hoa tai của Thẩm Thanh Lan xuống, cười gằn: “Không ngờ vẫn còn một con cá lọt lưới.” Nhìn chiếc hoa tai được chế tạo một cách tinh xảo, gã vung tay lên, chiếc hoa tai liền rơi khỏi trực thăng.

***

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm sau, Phó Hoành Dật mới ý thức được điều bất thường.

Vu Hiểu Huyên mất tích, Nhan Tịch cũng mất tích, chuyện này quá trùng hợp. Anh cố liên lạc với Thẩm Thanh Lan nhưng không được, lúc đang lo lắng thì điện thoại lại đột nhiên nhận được một tin nhắn video. Anh mở ra xem, không ngờ lại thấy Thẩm Thanh Lan đang bị trói chặt nằm dưới đất, không rõ sống chết.

Nội dung tin nhắn gửi kèm: “Phó Hoành Dật, đây là quà tao tặng cho mày. Vợ mày thật xinh đẹp, tao sẽ giúp mày chăm sóc cô ta thật tốt.” Ký tên: KING.

Máu trong người Phó Hoành Dật lập tức đông lại, tay anh run run, ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ. Anh nắm chặt điện thoại, xoay người đi về văn phòng lãnh đạo quân khu.

Lãnh đạo quân khu tất nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này nên đã phê duyệt cho Phó Hoành Dật nghỉ phép. Nhưng anh là quân nhân, hơn nữa còn là sĩ quan, nên muốn ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Phó Hoành Dật gọi điện thoại đến cho lãnh đạo trực tiếp của mình, nhưng lại nhận được câu trả lời: “Hoành Dật, tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng cậu là sĩ quan, tôi sẽ sắp xếp người nghĩ cách cứu vợ cậu, nhưng cậu phải giữ vững cương vị của mình.”

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt của Phó Hoành Dật vô cùng nặng nề, “Tôi là một quân nhân, vì tổ quốc, tôi có thể không chút do dự hiến dâng tính mạng của mình. Nhưng tôi cũng là một người chồng, hiện giờ vợ tôi đang trong tình cảnh nguy hiểm, nếu ngay cả vợ mình mà tôi cũng không thể cứu, không thể bảo vệ được thì tôi còn có tư cách gì để nói đến chuyện bảo vệ quốc gia?”

Lãnh đạo im lặng, một lúc sau mới nói: “Nhưng bây giờ cậu cũng không xác định được vị trí cụ thể của vợ cậu. Trước hết cậu hãy chờ đã, tôi sẽ lập tức liên hệ với cảnh sát, để bọn họ phối hợp cùng cậu.”

Phó Hoành Dật không trả lời đồng ý hay không mà cúp điện thoại, lập tức lái xe rời khỏi quân khu.

“Hàn Dịch, có phải Andrew vẫn đang quay phim ở thủ đô không?” Phó Hoành Dật gọi cho Hàn Dịch, đi thẳng vào vấn đề.

Hàn Dịch vẫn đang trên đường tìm kiếm tung tích Vu Hiểu Huyên, nên nhất thời không kịp hiểu câu hỏi của Phó Hoành Dật. Anh đành hỏi lại một lần: “Hàn Dịch, hiện giờ Andrew đang ở đâu?”

Cuối cùng Hàn Dịch cũng đã hiểu, lập tức trả lời theo bản năng: “Ở tiệm trà của chị dâu tại Nam Thành, gần đây bọn họ có cảnh quay ở đó.”

Phó Hoành Dật cúp điện thoại, đi thẳng đến tiệm trà, nhưng lại không gặp ai. Anh suy nghĩ một chút rồi đến Thượng Nhã Uyển, nhưng vẫn không thấy ai.

Trong lúc Phó Hoành Dật đang không biết làm thế nào thì trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ. Anh lấy điện thoại ra gọi tới một dãy số.

Kim Ân Hi đang bàn bạc với Andrew thì nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật, “Tôi là Phó Hoành Dật, chồng của Thẩm Thanh Lan, tôi biết cô ấy đã bị bọn BK bắt đi, hiện giờ các cô đang ở đâu?”

Kim Ân Hi hơi do dự, đưa mắt nhìn Andrew, thấy anh gật đầu thì mới nói địa chỉ.

Phó Hoành Dật hoàn toàn không ngạc nhiên khi nhìn thấy Kim Ân Hi đang ở cùng Andrew. Lần đầu tiên gặp anh ta, anh đã cảm thấy bóng lưng của người này rất quen, chẳng qua lúc đó không nghĩ ra, sau này anh mới nhớ ra bóng lưng của người đàn ông này rất giống bóng lưng của người đàn ông đi cùng Thẩm Thanh Lan trong rừng mưa nhiệt đới.

Sau đó, Andrew lại xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật của Thẩm Thanh Lan. Phó Hoành Dật liền hoàn toàn có thể khẳng định hai người bọn họ quen biết nhau từ trước.

“Tôi biết giữa mọi người có một phương thức liên lạc riêng, tôi hy vọng mọi người có thể nói cho ta biết hiện giờ Thanh Lan đang ở đâu.” Phó Hoành Dật đi thẳng vào vấn đề, không hề nói lời dư thừa nào.

Kim Ân Hi im lặng, nhưng Andrew lại lên tiếng: “Hiện giờ chúng tôi cũng đã mất dấu cô ấy, chỉ biết là cô ấy đã bị người của BK đưa đến Vịnh Tam Giác. Nhưng phạm vi quá rộng, chúng tôi không thể xác định được vị trí cụ thể,

thiết bị định vị trên người cô ấy cũng đã bị phát hiện.”

Phó Hoành Dật cho rằng bọn họ có thể biết được vị trí cụ thể của Thẩm Thanh Lan, nhưng giờ nghe họ nói như vậy, anh liền thấy thất vọng.

Trong mắt anh hiện vẻ chán nản, nếu biết trước sẽ thế này thì lúc đó anh đã không hùng hồn công bố chuyện đính hôn. Nhưng anh cũng không ngờ người của BK lại to gan như vậy, dám đến tận thủ đô để bắt người.

Kim Ân Hi nhìn đến chiếc đồng hồ trên tay Phó Hoành Dật thì ánh mắt chợt lóe, nói: “Tạm thời chúng ta không thể xác định được vị trí của Thanh Lan, nhưng anh có thể tìm được cô ấy.”

“Ý của cô là?”

Kim Ân Hi chỉ vào chiếc đồng hồ trên tay anh, “Trong chiếc đồng hồ này có lắp thiết bị định vị, nhưng phạm vi rất nhỏ, chỉ có thể hoạt động được trong một khoảng cách nhất định. Trên người Thanh Lan cũng có một cái như thế, lúc trước cũng được lắp trên đồng hồ, nhưng trông nó quá bắt mắt nên tôi đã cải tiến nó lại, lắp vào trong vòng cổ của cậu ấy.”

Vừa nghe vậy, Phó Hoành Dật bỗng nhớ ra vài ngày trước, anh phát hiện Thẩm Thanh Lan bắt đầu đeo vòng cổ. Lúc đó anh còn hỏi cô, cô lại nói là đột nhiên thích thôi.

http://tieulun.hopto.org

Anh bỗng thấy thật may mắn vì sở thích bất chợt này của cô.

“Bây giờ tôi phải phối hợp thế nào?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Cái máy trên người anh không có cách nào chủ động hoạt động được, giờ chỉ có thể hy vọng ở Thanh Lan. Hơn nữa, máy theo dõi này có một nhược điểm trí mạng, đó là chỉ có thể cảm ứng nhau trong phạm vi hai nghìn mét, trong vòng năm trăm mét mới có thể biết được vị trí cụ thể. Vì thế, muốn biết vị trí của cô ấy, chúng ta phải rút ngắn phạm vi tìm kiếm từng bước một.”

“Vậy bây giờ chúng ta lập tức xuất phát.” Phó Hoành Dật quyết định rất dứt khoát, không hề do dự lấy một giây.

“Chờ đã, anh có thể rời khỏi biên giới nước Z sao?” Andrew hỏi anh.

“Chuyện này tôi sẽ giải quyết. Chiều mai bốn giờ, thị trấn Thanh Hà, nước Z, tôi sẽ ở đó chờ mọi người.” Phó Hoành Dật nói xong liền rời đi, nhưng khi ra tới cửa, anh lại dừng bước, “Có phải hiện giờ còn có hai cô gái cũng bị bắt đi với Thanh Lan không?”

“Không, đã tìm được cô gái tên Vu Hiểu Huyên rồi, nhưng cô ấy bị ép uống một lượng khá nhiều thuốc ngủ, hiện đã được đưa đến bệnh viện rửa ruột, đang ở thành phố Tân La. Còn người tên Nhan Tịch thì chúng tôi không tìm được, chắc đã bị đưa đi cùng rồi.” Andrew trả lời.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật gật đầu. Ra khỏi biệt thự, anh gọi cho Hàn Dịch một cuộc điện thoại, sau đó mới đi thẳng đến sân bay, mua vé chuyến bay sớm nhất, rồi vòng về quân khu.

“Tôi muốn đến Vịnh Tam Giác.” Phó Hoành Dật nói thẳng với lãnh đạo quân khu.

Lãnh đạo thấy Phó Hoành Dật trở về thì đã biết là vì chuyện gì, “Không được.”

“Tôi nhất định phải đi.”

Lãnh đạo tức giận, “Phó Hoành Dật, bây giờ cậu có còn biết mình là một quân nhân không? Tôi đã từng phân tích mặt lợi và hại với cậu, cũng đã liên lạc với bên cảnh sát rồi, bọn họ đang cố gắng hết sức tìm kiếm vị trí của vợ cậu. Điều cậu cần làm bây giờ là bình tĩnh chờ đợi.”

Vẻ mặt của Phó Hoành Dật rất nặng nề, “Nếu hôm nay người bị bắt là vợ anh, thì anh còn có thể nói thế này không?”

Vẻ mặt của lãnh đạo cứng đờ, không nói nên lời. Nếu rơi vào trường hợp đó, có lẽ ông ta cũng không thể ngồi yên được.

“Thẩm Thanh Lan là vợ tôi, cô ấy vì tôi mới trở thành mục tiêu của BK. Nếu tôi không đi cứu cô ấy thì tôi còn mặt mũi nào tiếp tục mặc bộ quân trang này

nữa?”

Lãnh đạo từ từ bình tĩnh lại, từ tốn nói, “Hoành Dật, tôi hiểu tâm trạng của cậu. Nếu đám người này còn ở trong nước, tôi chắc chắn sẽ đồng ý để cậu đi ngay. Nhưng bây giờ bọn chúng đã ra khỏi biên giới rồi! Đây đã không còn là vấn đề của một mình cậu nữa, rất có thể nó sẽ ảnh hưởng đến quan hệ ngoại giao của quốc gia.”

Lời ông ta nói là sự thật, trước khi Phó Hoành Dật tới đây, ông ta gọi điện thoại cho lãnh đạo phía trên để báo cáo tình hình. Lãnh đạo phía trên cũng đã lập tức liên lạc bộ ngoại giao, yêu cầu bộ ngoại giao liên lạc với bọn họ, nhưng bây giờ tạm thời vẫn chưa có tin tức gì báo về.

“Tôi yêu cầu được lấy danh nghĩa cá nhân tôi đi tìm cách cứu vợ mình. Mọi hành động của tôi không liên quan gì đến đất nước cả.” Phó Hoành Dật nghiêm giọng nói.

Lãnh đạo kinh ngạc nhìn anh, “Phó Hoành Dật, cậu có biết mình đang nói cái gì không hả?”

“Biết, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm cho hành động lần này. Nếu không cẩn thận bị phát hiện, tôi nhất định sẽ không để lại bất kỳ chứng cứ nào.”

Lãnh đạo nghiêm mặt, không nói câu nào, chỉ nhìn Phó Hoành Dật.

“Cậu để tôi suy nghĩ một chút đã.”

“Tôi không có nhiều thời gian như vậy.”

“Phó Hoành Dật.” Lãnh đạo đập bàn, nhưng Phó Hoành Dật vẫn không mảy may chùn bước.

Một lúc sau, lãnh đạo đành thở dài một hơi, “Tôi biết rồi, nửa tiếng nữa tôi sẽ cho cậu câu trả lời.”

Phó Hoành Dật nghe vậy liền xoay người rời khỏi văn phòng.

Lãnh đạo lại lần nữa nhấc điện thoại lên, bấm một dãy số.

***

Lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh lại thì không thấy Nhan Tịch đâu, chỉ có một mình cô bị nhốt trong một căn phòng, tay chân đều bị trói chặt, cô thử cử động cổ tay nhưng không được.

Bên ngoài phòng, hình như có người đang nhỏ giọng nói gì đó. Cô lắng nghe một lúc đã có thể xác định vị trí hiện tại của mình là ở Vịnh Tam Giác, bởi vì những người kia đang nói tiếng địa phương. Tuy cô không thông thạo ngôn

ngữ này lắm, nhưng cũng có thể hiểu được sơ bộ.

Bây giờ cô vô cùng lo lắng, không phải lo cho tình cảnh của mình, mà là lo lắng cho sự an nguy của Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên. Trước khi hôn mê, cô nhớ rõ những kẻ đó đã muốn bắt Nhan Tịch theo, vậy còn Vu Hiểu Huyên thì sao? Cô ấy có an toàn không? Những kẻ đó đã dám giết người ở thủ đô, có nghĩa là tình cảnh của Vu Hiểu Huyên còn nguy hiểm hơn cả Nhan Tịch.

Còn cú điện thoại trước đó là ai gọi? Gã đàn ông kia nói có người chỉ thị phải bắt Nhan Tịch theo, người đó là ai, có mục đích gì? Nhan Tịch là người nhà họ Nhan, chẳng lẽ chuyện có liên quan đến nhà bọn họ?

Thẩm Thanh Lan nghĩ mãi không ra, tác dụng của thuốc khiến đầu óc của cô vẫn còn choáng váng nặng nề. Cô nghiêng đầu sang một bên, ép đầu mình xuống đất, lúc này mới phát hiện hoa tai đã biến mất.

Thẩm Thanh Lan liền biết những thiết bị định vị khác trên người mình chắc cũng đã không còn nữa, cô không nhìn xuống chiếc vòng cổ của mình, vì cô không thể xác định được trong căn phòng này có lắp thiết bị theo dõi hay không.

Thẩm Thanh Lan đoán rất chính xác. Lúc này, trong một căn phòng cạnh bên phòng cô đang ở, quả thật có người đang quan sát cô. Thấy cô tỉnh lại đã kiểm tra tai trước, người đó liền nở nụ cười, “Chiếc hoa tai kia quả nhiên có vấn đề. Không có nó, tôi xem bọn họ làm sao tìm được cô.”

Người nói chuyện là gã đàn ông phương Đông, cũng chính là một trong

những người đã bắt Thẩm Thanh Lan đi.

Đứng bên cạnh gã là một gã đàn ông có một vết sẹo trên trán. Nghe gã kia nói, gã mặt sẹo liền tiếp lời: “Dù chúng có tìm đến đây thì cũng không hề gì. Phó Hoành Dật giết nhiều anh em của chúng ta nhiều như vậy, hiện giờ vợ hắn lại ở trong tay chúng ta. Chỉ cần hắn dám đến, tôi sẽ khiến hắn có đi mà không có về.”

“Không phải KING nói muốn tra tấn cô ả này thật mạnh tay sao? Còn phải quay video lại rồi gửi cho Phó Hoành Dật nữa, bây giờ chúng ta có thể ra tay rồi chứ?”

Gã mặt sẹo gật đầu, “KING nói phải chăm sóc con bé này thật tốt, nhưng không được giết chết.”

“Được.” Gã đàn ông trả lời một tiếng rồi nhìn màn hình trước mặt, cười hung ác.

Cửa phòng bị mở ra, Thẩm Thanh Lan nhìn về phía người đang đi vào, là gã đàn ông phương Đông kia, “Cô Thẩm, cô tỉnh rồi.”

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn hắn, ngồi dưới đất không nói lời nào. Cô cố gắng đứng lên, nhưng cả người không có chút sức lực nào. Cô liền biết chắc chắn lúc cô hôn mê đã bị tiêm hoặc ép dùng thứ gì đó rồi.

Không cảm thấy chỗ nào khác thường nữa, nên tạm thời Thẩm thanh Lan cũng không thể xác định loại thuốc bọn họ bắt cô uống ngoài việc làm cả người cô mất hết sức lực ra thì còn có tác dụng gì khác không.

“Cô Thẩm, chúng tôi mời cô tới đây thật ra cũng không có ý gì khác. Chồng cô, Phó Hoành Dật đã từng giết không ít anh em của chúng tôi. Mối thù này không thể không báo. Cô là vợ hắn, chúng tôi không tìm được hắn, thì tất nhiên chỉ có thể tìm cô thôi.” Gã đần ông nở nụ cười, ngồi xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan, kiên nhẫn nói rõ nguyên do.

“Các anh hợp tác với ai?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Cái gì?” Gã đàn ông không hiểu rõ ý cô.

“Người cuối cùng gọi điện thoại bảo anh đưa Nhan Tịch theo là ai, người đó có mục đích gì?”

“Cô Thẩm, bây giờ cô tự lo cho bản thân mình còn không xong mà vẫn có thời gian quan tâm đến sống chết của người khác sao? Tôi nên khen cô can đảm hơn người, hay phải nói cô điếc không sợ súng đây?”

“Anh đã biết tôi khó giữ nổi thân mình rồi, hơn nữa nếu tôi đoán không lầm thì KING hoàn toàn không có ý định để tôi sống mà rời khỏi nơi này, sớm muộn gì cũng phải chết, vậy anh nói cho tôi biết thì có làm sao.”

http://tieulun.hopto.org

“Cô Thẩm nói rất có lý, nhưng thật đáng tiếc, tôi cũng không biết người kia là ai, chỉ là người làm nhiệm vụ, nghe theo chỉ thị bên trên thôi.”

Lời gã nói là sự thật, cú điện thoại cuối cùng kia là đích thân KING gọi cho gã, nhưng gã chắc chắn đó không phải là ý của KING.

“Vậy người bạn còn lại của tôi thì sao? Các người làm gì cô ấy rồi?”

“Dĩ nhiên là đã thả ra rồi! Tôi là người rất giữ chữ tín, nói thả thì nhất định sẽ thả. Nhưng có ai tìm được cô ta hay không thì tôi cũng không biết được.”

Nói rồi, gã đàn ông đứng lên, nhìn xuống Thẩm Thanh Lan, “Cô Thẩm, trò chuyện xong rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu vào vấn đề chính nhé.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy cũng không biến sắc, ngược lại còn thở phào trong lòng. Chỉ cần bọn chúng không ra tay với Vu Hiểu Huyên thì nhất định Eden và Sicily sẽ tìm được cô ấy.

Gã đàn ông phương Đông vỗ tay một cái, hai gã đàn ông lập tức đi vào, kéo Thẩm Thanh Lan đứng lên rồi dẫn cô đi ra ngoài. Lúc này Thẩm Thanh Lan mới phát hiện thì ra căn phòng này tương tự một phòng tra tấn, trông rất giống căn phòng mà Kim Ân Hi vừa thiết đặt ở biệt thự.

Chính giữa căn phòng có một cái giá hình chữ thập. Bọn chúng trói Thẩm Thanh Lan lên đó, nhưng vẻ mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn bình tĩnh, không

hề gợn sóng.

Gã đàn ông phương Đông cũng không thèm để ý, trò hay vẫn còn chưa bắt đầu đâu. Gã lấy một cây roi trên tường, giơ tay lên quất một roi vào người Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan đau đớn kêu lên một tiếng, rũ mắt không nói lời nào.

Gã kia thấy Thẩm Thanh Lan đã có phản ứng thì liền bắt đầu thấy hào hứng, liên tục quất hết roi này đến roi khác lên người cô. Cô có thể cảm nhận rất rõ cơn đau truyền tới lúc dây roi đó quất lên da thịt mình. Trán cô dần dần rịn mồ hôi, quần áo trên người cũng đã ướt sũng vì máu.

Gã đàn ông kia đánh đến mỏi tay mới dừng lại. Nhìn Thẩm Thanh Lan nãy giờ vẫn không hé nửa lời, gã liền tặc lưỡi khen ngợi. Cô ả này đâu phải là một cô chiêu bình thường được? Nói cô là một đặc công được huấn luyện thì gã cũng tin. Sức chịu đựng này còn hơn cả một số đàn ông khỏe mạnh.

Lúc này, một người phụ nữ cao gầy đi vào. Dáng người của cô ả rất đẹp, có lồi có lõm, nhưng trên mặt lại có một vết sẹo rất dài.

Khi ả nhìn thấy gương mặt của Thẩm Thanh Lan, trong mắt liền hiện lên sự ghen ghét và cả thù hận. Nhưng vẻ thù hận đó không nhằm vào cô mà là Phó Hoành Dật. Trong lần hành động lúc trước, người yêu của ả đã chết ở nước Z.

Ả đến gần Thẩm Thanh Lan, nâng cằm cô lên, “Quả là một người đẹp. Chắc không phải vì anh thấy cô ả xinh đẹp nên mới nhẹ tay đấy chứ? KING đã căn dặn phải chăm sóc cô ta thật cẩn thận mà.”

Gã kia nhún vai, “Có ngon thì cô tự ra tay đi.”

Khóe miệng ả kia khẽ cong lên. Ả đấm vào bụng Thẩm Thanh Lan một cái khiến cô nhíu mày thật chặt, nhưng vẫn không rên lên một tiếng. Cô ả kia thấy thế thì liền cau mày, cứ như không được vừa lòng nên lại thụi vào người Thẩm Thanh Lan vài cái.

Đến khi người phụ nữ kia dừng lại thì trên trán của Thẩm Thanh Lan đã ướt đẫm mồ hôi, nhưng ánh mắt cô vẫn lạnh tanh như cũ. Lúc còn ở căn cứ ma quỷ, cô đã từng nếm trải những thủ đoạn này rồi, thậm chí còn cả những thủ đoạn kinh khủng hơn nữa, nên mấy trò này chẳng là gì cả.

“Không ngờ cô ả này lại cứng đầu cứng cổ như vậy. Có điều, dáng vẻ bây giờ của cô ta cũng đủ để gửi cho Phó Hoành Dật xem rồi.”

Cô ả kia lấy điện thoại di động ra, chụp Thẩm Thanh Lan vài bức.

Trong hình, cả người Thẩm Thanh Lan nhầy nhụa máu, vô cùng nhếch nhác.

“Không biết sau khi xem những tấm hình này rồi, Phó Hoành Dật có phát điên không nhỉ?” Cô ả lẩm bẩm bằng tiếng Anh, nhưng ả tin chắc Thẩm

Thanh Lan hiểu được những gì ả nói.

Nhưng mặc cho ả có nói gì thì Thẩm Thanh Lan cũng không đáp trả, thậm chí còn chẳng thèm liếc bọn chúng lấy một cái, hệt như một con rối không có chút cảm xúc nào.

Cô ả kia nói một lúc vẫn không thấy Thẩm Thanh Lan trả lời thì liền tức giận, “Kiên cường quá nhỉ? Vẫn có thể tiếp tục kiên trì đúng không? Được, tôi xem cô có thể kiên trì tới lúc nào.”

Nói rồi, ả gọi hai gã đàn ông kia tới, đưa Thẩm Thanh Lan vào một phòng tối nhỏ, sau khi cửa vừa đóng thì bên trong liền chìm vào trong u ám.

Vì Thẩm Thanh Lan vừa bị tra tấn dã man nên bọn họ nghĩ cô không thể trốn thoát được, vì thế cũng không trói tay chân cô lại. Thẩm Thanh Lan ngồi xuống, ngẩng đầu lên nhìn vào cái lỗ thông gió duy nhất trong căn phòng tối tăm này. Nó cách mặt đất khoảng hai mét, rất nhỏ, chỉ lớn bằng đầu của một đứa bé.

Cửa căn phòng được làm bằng sắt dày, chỉ có thể mở ra từ bên ngoài.

Trong phòng tối tăm, ngoài ánh sáng mờ nhạt xuyên vào từ cái lỗ thông gió kia thì không còn bất cứ nguồn sáng nào nữa. Nhưng ngay cả chút ánh sáng này cũng không giống ánh sáng tự nhiên, mà lại giống ánh đèn hơn.

Thẩm Thanh Lan lập tức hiểu ra, ở đây chắc là tầng hầm bí mật. Bọn họ nhốt cô ở chỗ này dĩ nhiên là để tiến hành tra tấn tinh thần cô.

Khóe miệng cô nhếch lên, cười giễu cợt. Thủ đoạn của những kẻ này cũng chỉ có vậy.

Thẩm Thanh Lan cử động tay chân mình, cũng không biết là may mắn hay xui xẻo, nhờ trận tra tấn tàn khốc kia mà cô đã toát không ít mồ hôi, vì thế dược tính của thuốc trong cơ thể cô cũng mất tác dụng phần nào.

Trên người cô đều là những vết thương ngoài da, có lẽ vì không muốn đánh chết cô nên bọn chúng ra tay cũng không quá nặng. Tuy vết thương khắp người cô trông rất đáng sợ, nhưng không tổn thương đến gân cốt.

Thẩm Thanh Lan lần mò tìm kiếm, phát hiện bên trong còn đặt một chiếc giường. Cô nằm xuống đó, rồi mới đưa tay chạm vào sợi dây chuyền trên cổ, trên mặt dây chuyền hình trái tim có khảm vài viên kim cương. Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng ấn xuống viên kim cương ở giữa một cái, sau đó mới nhắm mắt lại, ngủ thật say. Bây giờ cô rất mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi.

Lúc Thẩm Thanh Lan mở mắt ra, trước mắt vẫn tối đen. Cô không biết bây giờ là ban ngày hay là ban đêm, nhưng ước chừng cô đã ngủ khoảng sáu tiếng. Lúc những người đó mang cô vào căn phòng tối nhỏ hẹp này thì bên ngoài trời vẫn nắng chói chang, hiện giờ cùng lắm cũng chỉ là rạng sáng.

Vừa ngủ dậy nên Thẩm Thanh Lan không thấy buồn ngủ nữa. Cô mắt mở to, suy nghĩ xem làm sao để thoát khỏi chỗ này.

Thiết bị trên người cô chỉ có thể cảm ứng được ở khoảng cách rất ngắn, cô không chắc nó có tác dụng hay không. Cứ ở lại đây thêm một ngày thì mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên một phần. Còn Nhan Tịch nữa, không biết bây giờ con bé thế nào rồi. Qua lời gã đàn ông kia, Thẩm Thanh Lan chỉ có thể khẳng định Vu Hiểu Huyên không gặp nguy hiểm, có Eden và Sicily theo sát ở phía sau, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vết thương trên người không được xử lý nên bắt đầu âm ỉ đau đớn. Thẩm Thanh Lan cau mày, thay đổi tư thế khác.

Mỗi ngày lại có người đưa thức ăn cho cô qua một ô cửa sổ nhỏ, chỉ có một ổ bánh mì và một chai nước, ngoài ra thì không có thứ gì nữa. Thẩm Thanh Lan để ý thấy thời gian bọn chúng đưa cơm không cố định, nói cách khác, cô hoàn toàn không còn cách nào đoán được mình đã bị bọn chúng nhốt ở đây bao lâu qua thời gian và số lần đưa thức ăn đến.

Trong căn phòng tối nhỏ chỉ có một mình cô, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở và nhịp tim của mình. Hai ngày đầu, Thẩm Thanh Lan dành phần lớn thời gian để ngủ, chỉ có ngủ mới có thể quên đi cảm giác đau đớn trên người.

Nhưng sang ngày thứ ba, thời gian Thẩm Thanh Lan ngủ bắt đầu ít hơn. Có lẽ do ngủ đủ rồi nên không thể ngủ nữa. Cô không biết mình bị giam ở chỗ này đã bao lâu, có lẽ lúc này, nhóm Eden cũng đã tới Vịnh Tam Giác, chỉ là không biết hiện giờ họ đang ở đâu, liệu có tìm được cô không.

Thẩm Thanh Lan không ngủ được, trong đầu cô dần hiện lên những chuyện

trước kia. Nhớ lại cậu bé cô gặp được khi bị bọn buôn người bắt cóc, cô vẫn còn nhớ rất rõ trên cổ tay của cậu bé có một vết sẹo nhỏ, nghe cậu nói là do ham chơi nên bị bỏng nước sôi, vì không được xử lý kịp thời nên để lại vết sẹo kia.

Trên người của Triệu Nguy cũng có một vết sẹo như vậy, vị trí giống hệt nhau. Tuy vết sẹo đó đã nhạt đi, nhưng nó quả thật là do bị bỏng. Chỉ là bây giờ, cô vẫn không thể xác định được Triệu Nguy có phải là cậu bé năm đó không. Cô vốn định điều tra thử, nhưng vì chuyện này nên phải hoãn lại.

Thẩm Thanh Lan chưa từng ngừng nhớ đến cậu bé kia. Trong những năm tháng ở nơi gian khổ đó, cậu ấy là người đầu tiên đã mang lại sự ấm áp cho cô.

Có lẽ do không gian quá yên tĩnh, nên những ký ức trong quá khứ càng lúc càng rõ ràng. Từng chuyện cũ hiện lên trong đầu, đôi mắt Thẩm Thanh Lan cũng dần dần trở nên mơ màng.

Từ lúc năm tuổi, lần đầu tiên đến căn cứ ma quỷ. Năm bảy tuổi, lần đầu tiên dùng dao găm đâm vào cơ thể người khác. Năm mười một tuổi, lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ. Năm mười ba tuổi, bị xăm hình hoa bỉ ngạn lên người. Năm mười lăm tuổi, hủy diệt căn cứ kia. Năm mười sáu tuổi, trở về nhà họ Thẩm. Năm hai mươi mốt tuổi, gặp gỡ Phó Hoành Dật rồi kết hôn với anh. Năm hai mươi hai tuổi, được Phó Hoành Dật cầu hôn.

Những chuyện cô đã trải qua trong đời như thước phim ngắn, chiếu lên từng đoạn một trong đầu cô, lần lượt hiện lên rồi biến mất. Có rất nhiều điều mà cô đã từng không muốn nghĩ đến, nhưng bây giờ nghĩ lại, dường như đã không

còn cảm thấy đau đớn như lúc đó nữa.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 242: Tìm kiếm

Bên ngoài phòng, ả mặt sẹo thấy hình ảnh trong màn hình thì tức giận, “Con bé này đúng là yêu quái mà, đã vào đó sáu ngày rồi mà vẫn không hề hấn chút nào.”

Còn trong mắt gã đàn ông phương Đông lại có vẻ thưởng thức. Nghị lực của Thẩm Thanh Lan tuyệt đối đứng đầu trong mấy cô gái mà gã từng gặp. Lúc trước, người đứng bên cạnh gã đây bị giam trong phòng tối chỉ đến ngày thứ năm đã không chịu nổi rồi. Lần này, Thẩm Thanh Lan đã bị nhốt trong đó mấy ngày rồi mà trạng thái tinh thần vẫn không hề có vấn đề gì.

Chỉ là bọn họ không biết, lúc Thẩm Thanh Lan mười ba tuổi đã từng làm sai một chuyện nên bị Allen trừng phạt, bị nhốt vào phòng tối, mãi nửa tháng sau mới được thả ra. Mà lần đó cũng là do Allen chủ động thả, chứ không phải bởi vì cô không chịu nổi.

Thẩm Thanh Lan tranh thủ nghĩ hết những chuyện cần nghĩ, sau đó trong đầu dần dần trống rỗng. Cô nhắm mắt lại lần nữa, cảm thấy hơi buồn ngủ.

“Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ tiếp tục giam giữ cô ta? Tôi thấy cách này hoàn toàn không có tác dụng đối với cô ta.” Ả mặt sẹo bực bội đi tới đi lui.

“Ha ha, không hổ là người phụ nữ của Phó Hoành Dật, không tệ, không tệ.” Chẳng biết KING đi vào từ lức nào, đôi mắt nhìn về phía màn hình đầy vẻ tán thưởng.

http://tieulun.hopto.org

Gã đàn ông phương Đông thấy KING thì cung kính chào, “Đại ca.”

Ả mặt sẹo thu lại vẻ bực dọc trên mặt, yên lặng đứng một bên không nói gì.

“Tiếp tục giam giữ cô ta, tao thật sự rất muốn biết cô ta có thể chịu đựng được bao lâu, liệu có mang đến cho tao bất ngờ không.” KING nói xong thì đi ra ngoài.

“Vâng.” Gã đàn ông phương Đông lên tiếng.

Trước khi đi ra ngoài, KING còn nhìn ả mặt sẹo đứng trong góc đang cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, “Anna, theo tao ra đây.”

“Vâng.” Anna lập tức biến sắc, đi theo sau KING.

***

Trong quân khu bộ đội đặc công tiên phong ở nước Z, Phó Hoành Dật vẫn đang đứng trước cửa phòng làm việc của lãnh đạo, chờ quyết định của người ngồi bên trong.

http://tieulun.hopto.org

“Phó Hoành Dật, cậu vào đây.” Lãnh đạo lên tiếng.

Phó Hoành Dật đi vào văn phòng, vẻ mặt của lãnh đạo cũng không dễ nhìn cho lắm, ông ta lẳng lặng nhìn Phó Hoành Dật, “Phó Hoành Dật, nếu cậu muốn đi cứu người, thì lần hành động này là của cá nhân cậu. Cậu không được mang theo bất cứ đồ vật nào có thể chứng minh thân phận của cậu, ngay cả vũ khí chúng tôi cũng không cung cấp cho cậu, tất cả mọi thứ cậu đều phải tự mình chuẩn bị. Nếu không may mà cậu bị bắt thì không được tiết lộ bất cứ cơ mật nào có liên quan đến quốc gia của chúng ta, cậu cũng không có quân chi viện, cậu chấp nhận không?”

Phó Hoành Dật nghiêm người, chào theo nghi thức quân đội, “Cảm ơn lãnh đạo.”

Lãnh đạo vỗ vỗ vai anh, thở dài một hơi, “Hoành Dật, chú ý an toàn, phải sống sót trở về.”

“Dạ.”

Phó Hoành Dật vừa đi ra khỏi văn phòng lãnh đạo liền gặp mấy người Mục Liên Thành.

“Sao các cậu lại ở đây?” Phó Hoành Dật nghiêm mặt.

Mục Liên Thành đáp: “Đội trưởng, bọn tôi đã biết chuyện của chị dâu, bọn

tôi muốn đi cứu người với anh.”

“Không cần, các cậu làm như vậy là tự ý rời khỏi vị trí. Lập tức cút về quân khu thủ đô ngay cho tôi.”

Mục Liên Thành kiên quyết, “Đội trưởng, chị dâu vì chúng ta nên mới trở thành mục tiêu của BK, anh đi một mình thực sự rất nguy hiểm, để Mạnh Lương về, còn tôi sẽ đi theo anh.”

“Không, tôi cũng muốn đi.” Mạnh Lương nói.

Phó Hoành Dật đảo mắt nhìn những gương mặt trẻ trung của bọn họ, ánh mắt dần dịu lại: “Tôi biết ý tốt của các cậu, nhưng hành động lần này là việc cá nhân của tôi, các cậu không cần tham dự vào.”

“Đội trưởng, bọn tôi biết hành động lần này có ý nghĩa như thế nào. Tuy bọn tôi là quân nhân, nhưng cũng là anh em của anh, không thể trơ mắt đứng nhìn một mình anh đi mạo hiểm được. Hơn nữa, có thêm một người thì thêm một phần hy vọng.” Mục Liên Thành nói hết sức nghiêm túc.

“Đúng vậy đội trưởng, dẫn nhóm chúng tôi theo đi. Nếu như bây giờ anh không dẫn bọn này theo thì cuối cùng bọn này cũng sẽ tự mình đi.” Đến lúc đó không phải cũng là tự ý rời khỏi vị trí sao.

Phó Hoành Dật nhìn anh em trước mặt, cuối cùng gật đầu dưới ánh mắt tha

thiết của bọn họ.

Trương Vệ bị Mục Liên Thành đuổi về quân đội thủ đô, chỉ có Mục Liên Thành, Mạnh Lương và Tiền Phi đi cùng Phó Hoành Dật.

Trước khi rời khỏi quân khu, bọn họ để hết tất cả đồ vật có liên quan đến thân phận của họ lại quân khu. Đứng trước cổng quân khu, mọi người đứng nhìn cánh cổng thật lâu, chuyến đi này, có thể bọn họ không thể trở về được nữa.

***

Hàn Dịch nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật thì lập tức chạy đến thành phố Tân La, tìm thấy Vu Hiểu Huyên trong bệnh viện theo lời Phó Hoành Dật nói. Cô vừa mới rửa dạ dày xong đang được đưa đến phòng điều trị.

Vu Hiểu Huyên vẫn đang hôn mê. Sicily bảo vệ cô ấy, thấy Hàn Dịch đi vào thì liền rời khỏi phòng bệnh, cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Hàn Dịch gặp lại Vu Hiểu Huyên thì mới hoàn toàn yên tâm. Anh cầm tay cô, áp mặt mình vào lòng bàn tay cô.

Vu Hiểu Huyên, may mà em còn sống.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch không biết lúc anh nhìn thấy thi thể Ngô Thiến đã có cảm xúc như thế nào. Khoảnh khắc đó, anh như thể đã nhìn thấy người nằm trong vũng máu chính là Vu Hiểu Huyên.

Anh không thể tưởng tượng được, nếu như đó thật sự là Vu Hiểu Huyên thì anh sẽ phải làm thế nào.

“Hiểu Huyên, em nhất định không biết anh sợ mất em đến nhường nào đâu.” Hàn Dịch thủ thỉ, nhìn Vu Hiểu Huyên không chớp mắt.

Lúc Vu Hiểu Huyên tỉnh lại thì đã là một tiếng sau. Cô vừa mở mắt ra, thấy Hàn Dịch thì lập tức kéo tay anh, “Nhanh đi cứu Thanh Lan, cậu ấy bị bắt rồi, còn cả Nhan Tịch nữa, bọn họ đều bị bắt đi rồi.”

Lúc Thẩm Thanh Lan và Nhan Tịch bị bắt đi, Vu Hiểu Huyên vẫn còn một chút ý thức.

Mặt Hàn Dịch biến sắc, “Bị ai bắt đi?”

“Ba người đàn ông, một người phương Đông, hai người phương Tây. Bọn chúng không nói tiếng Anh, em cũng không biết bọn chúng bắt Thanh Lan và Nhan Tịch đi đâu, nhưng mục đích của bọn chúng không phải vì tiền.” Vừa mới rửa dạ dày xong nên Vu Hiểu Huyên còn rất yếu, nói chuyện thều thào.

“Em đừng vội, nghỉ ngơi thật tốt đã, anh lập tức liên lạc với Hoành Dật, chắc

chắn cậu ấy sẽ có cách cứu bọn họ.” Hàn Dịch an ủi cô rồi gọi cho Phó Hoành Dật, nhưng máy báo ngoài vùng phủ sóng nên anh đành phải gọi điện thoại cho Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục đang ăn trưa với Ôn Hề Dao, nghe Hàn Dịch nói như thế thì sắc mặt chợt biến, “Cậu nói cái gì? Lan Lan bị bắt cóc?”

Ôn Hề Dao nghe vậy liền đặt dĩa xuống nhìn Thẩm Quân Dục. Anh nghe điện thoại của Hàn Dịch, vẻ mặt đã lạnh như băng, cúp điện thoại xong thì nói với cô:

“Hề Dao, Lan Lan xảy ra chuyện rồi, anh không dùng bữa với em được nữa, hôm khác nhé.”

“Chờ đã, em đi cùng anh.”

Thẩm Quân Dục gật đầu, hai người vội vàng ra khỏi phòng ăn. Thẩm Quân Dục dẫn Ôn Hề Dao đến thẳng nhà họ Thẩm, trên đường đi thì gọi điện thoại cho Thẩm Khiêm. Ông cũng đã biết, đang liên lạc với lãnh đạo cấp trên để bàn bạc cách cứu viện. Đây là đứa con gái duy nhất của ông, ông không thể mặc kệ được.

Sở Vân Dung và Thẩm lão gia còn chưa biết, ngay cả Phó lão gia cũng thế, các cụ đã lớn tuổi, không thể bị kích động được.

“Quân Dục, bây giờ con về nhà trước để hai ông cụ yên tâm, đừng để bọn họ biết. Hoành Dật đã xuất phát đi cứu người rồi, nhất định phải giấu người trong nhà.” Thẩm Khiêm căn dặn.

Vẻ mặt Thẩm Quân Dục lạnh lùng đến đáng sợ, Ôn Hề Dao sợ anh xảy ra chuyện nên không cho anh lái xe. Lúc bọn họ về đến nhà, Thẩm lão gia đang ngủ trưa, xem ra ông còn chưa biết chuyện này. Sở Vân Dung đang tưới hoa, thấy Ôn Hề Dao thì rất vui vẻ, “Hề Dao, sao cháu lại tới đây?”

Ôn Hề Dao vừa cười vừa nói: “Dì, chiều nay ở công ty không có việc gì, cháu muốn đến tìm dì uống trà, đúng lúc gặp được Quân Dục nên cùng nhau tới đây luôn.”

“Được được, cháu muốn uống trà gì, dì pha cho cháu. Hai ngày trước Thanh Lan vừa mới mang hai bình trà ngon về đây, cháu nếm thử xem.”

“Dạ được ạ.” Ôn Hề Dao lại gần, dìu cánh tay Sở Vân Dung, sau đó nháy mắt với Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục liền nói, “Mẹ, công ty con còn có chút việc nên con đi trước đây, tối nay có thể con không về ăn cơm được, Hề Dao sẽ ở lại ăn cơm cùng mọi người.”

Sở Vân Dung lườm Thẩm Quân Dục, “Chẳng mấy khi Hề Dao tới đây được một lần, thế mà con còn chả có thời gian ăn cơm, con thật sự có chuyện bận rộn như vậy hả?”

“Dì à, hôm nay Quân Dục thật sự có việc bận, có cháu ăn cơm với dì không được sao.” Ôn Hề Dao vội chặn lời Sở Vân Dung lại.

“Được chứ, sao có thể không được. Cháu đồng ý đến bầu bạn với dì, dì vui còn không kịp nữa là. Tối nay dì sẽ bảo chị Tống làm món thịt viên Tứ Hỉ mà cháu thích.” Sở Vân Dung vỗ vỗ vào tay Ôn Hề Dao, trông rất vui vẻ.

Thẩm Quân Dục thấy Sở Vân Dung được dẫn đi thì lập tức rời khỏi. Anh muốn đi tìm Phó Hoành Dật, nhưng gọi điện thoại cho cậu ta mãi mà không được, rồi nhớ tới Hàn Dịch nói Thẩm Thanh Lan bị bắt đi ở thành phố Tân La, nên anh vội vàng chạy tới sân bay mua một vé máy bay chuyến sớm nhất đến đó.

Phó Hoành Dật rời khỏi quân khu thì lập tức gặp mấy người Andrew. Không biết anh ta mượn được máy bay trực thăng ở đâu, mọi người cùng nhau lên máy bay trực thăng.

“Đội trưởng, bọn họ là ai?” Mục Liên Thành nhìn Andrew và Kim Ân Hi, ánh mắt có vẻ dò xét.

“Chúng tôi là bạn của Thanh Lan, cùng các anh đi cứu Thanh Lan. Chúng tôi quen thuộc với Vịnh Tam Giác đó hơn các anh. Có chúng tôi đi cùng thì việc tìm người sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.” Kim Ân Hi giải thích.

Mặc dù trong lòng có rất nhiều mối hoài nghi, nhưng Mục Liên Thành cũng

không nói gì, nếu như Phó Hoành Dật lựa chọn tin tưởng bọn họ thì đương nhiên anh cũng tin.

Đột nhiên, điện thoại di động của Phó Hoành Dật nhận được tin nhắn. Anh mở ra xem, sau đó liền biến sắc, toàn thân tỏa ra sát ý lạnh lẽo, mọi người xung quanh đều nhìn anh.

“Nhanh lên nữa.” Phó Hoành Dật hét với phi công trong khoang điều khiển.

Kim Ân Hi giật điện thoại trong tay Phó Hoành Dật xem, lòng lập tức chùng xuống. Trên màn hình điện thoại là một tấm ảnh chụp cảnh Thẩm Thanh Lan máu me khắp người.

Hai tay Kim Ân Hi siết chặt lại, cô nhìn điện thoại chằm chằm, cơ thể hơi run lên vì tức giận.

Andrew vỗ vai cô, ra hiệu cho cô tỉnh táo lại.

Nhóm Mục Liên Thành cũng nhìn thấy bức ảnh này, vẻ mặt ai nấy cũng đều trở nên rét lạnh.

Máy bay trực thăng dừng ở thành phố Tân La, Eden và Sicily cũng gặp bọn họ ở đó. Mục Liên Thành không biết Sicily, nhưng Mạnh Lương thì biết, nhìn thấy siêu mẫu quốc tế xuất hiện ở đây khiến anh ta ngạc nhiên không thôi. Nhất là lúc nhìn thấy Sicily lấy đủ loại vũ khí từ trong cốp xe ra đưa cho bọn

họ, đừng nói là Mạnh Lương, ngay cả ánh mắt Mục Liên Thành nhìn mấy người này cũng rất quái đản.

Anh biết mấy người này là bạn bè của Thẩm Thanh Lan, nhưng bọn họ không chỉ có thể lấy ra vũ khí tiên tiến hàng đầu thế giới, mà còn có thể sử dụng thuần thục, đây là tình huống quái quỷ gì chứ?

Phó Hoành Dật cầm lấy súng mà Eden đưa cho, kiểm tra một chút, thấy là Desert Eagle thì cau mày. Sicily nhìn anh, huýt sáo một tiếng, "Anh đẹp trai, tôi biết tôi rất đẹp, nhưng mà anh cũng không cần nhìn tôi như vậy đâu, tôi đã có người đàn ông của mình rồi."

Chỉ là một câu nói đùa, nhưng những người ở đây đều không có tâm trạng mà đùa giỡn. Sicily thắc mắc nhìn Kim Ân Hi.

Kim Ân Hi đưa tấm hình cho Sicily xem, cô xem xong thì sắc mặt lập tức sa sầm, "Lũ rác rưởi này, bà đây nhất định sẽ tiêu diệt hết bọn chúng."

Eden nhìn chằm chằm vào tấm hình kia, ánh mắt tối sầm lại.

Dù lần này chỉ là hành động đơn độc, nhưng thời điểm qua biên giới, cấp trên của bọn họ vẫn mắt nhắm mắt mở, hoàn toàn coi như không nhìn thấy chiếc máy bay trực thăng đó, nên nhóm Phó Hoành Dật liền thuận lợi rời khỏi nước Z.

http://tieulun.hopto.org

Đến Vịnh Tam Giác, máy bay trực thăng đáp xuống sân thượng của một tòa nhà. Nhóm Phó Hoành Dật vừa xuống máy bay thì liền nhìn thấy một người da đen đang chờ ở đó. Bọn họ còn đang thắc mắc thì thấy Eden lại gần chào hỏi người đó.

“Những người này đều là bạn tôi, còn vị này cũng là bạn của tôi tên là Ryan, thủ lĩnh của KA.”

KA là một thế lực có vũ trang ở Vịnh Tam Giác, thực lực có thể xếp hạng thứ năm trong mối quan hệ rắc rối phức tạp ở nơi đây, chủ yếu buôn lậu vũ khí, có quan hệ rất mật thiết với quân đội MD.

Ở Vịnh Tam Giác hoàn toàn không phân rõ trắng và đen, thế lực khắp nơi đan xen, lẫn lộn. Là địch hay là bạn đều có thể thay đổi trong chớp mắt, bởi vì cái gọi là bạn bè và kẻ thù không tồn tại mãi mãi mà chỉ có lợi ích mới là mãi mãi.

Eden cũng chỉ trùng hợp nên mới quen biết Ryan vào ba năm trước.

Năm đó là năm nội bộ KA rối loạn nhất, lão thủ lĩnh bị thế lực của phe đối địch giết chết trên đường, ngay cả thi thể cũng không có người nhận. Thủ lĩnh mới còn chưa ra đời, ai nấy đều nhốn nháo để mắt tới miếng mỡ béo bở này. Nội bộ KA vốn đoàn kết nhất, chỉ trong nháy mắt đã phân chia thành nhiều nhóm nhỏ, Ryan chính là lãnh đạo một nhóm trong số đó.

Để leo lên vị trí thủ lĩnh, bị ám sát liên tục không ngừng nên khó lòng phòng bị được. Ryan dù đã cẩn thận từng li từng tí đề phòng người trong bang,

nhưng cuối cùng lại thua trong tay người bên gối, dù không chết nhưng cũng bị trọng thương, bị người đuổi giết.

Đúng lúc Eden vừa nhận ủy thác của người khác tới đây cứu một người, trên đường trở về thì gặp Ryan hấp hối sắp chết, nên tiện tay cứu anh ta, kết quả là kết thành duyên phận.

Sau khi thương thế lành lặn, Ryan đã một mình đi gặp mặt người đã từng có quan hệ lợi ích với KA là tướng quân quân đội MD để lập một thỏa thuận với bọn họ. Bên MD sẽ ngầm trợ giúp anh ta thống nhất KA, đồng thời giúp nó phát triển lớn mạnh trong vòng ba năm.

Ryan nở nụ cười thân thiện, chào hỏi mọi người. Nhóm Sicily hoàn toàn không có gì khó chịu, vì bọn họ ban đầu vốn cũng chung đường.

Sicily khiêu khích nhìn Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật không nhìn ánh mắt như đang xem kịch vui của Sicily, bắt tay chào hỏi Ryan. Rõ ràng bây giờ trong lòng rất sốt ruột, nhưng vẻ mặt anh không hề tỏ ra chút gấp gáp nào, chỉ có nhóm Mục Liên Thành thân với anh mới có thể nhìn thấy chân mày anh khẽ nhíu một hai lần.

Đi theo Ryan trở về chỗ của bọn họ, Eden mới nói rõ mục đích lần này đến đây.

“Eden, chuyện của cậu tôi nhất định sẽ giúp, nhưng gần đây tôi cũng không thu được bất kỳ tin tức nào của KING trong Vịnh Tam Giác. Cậu cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ đi xác nhận xem thế nào.”

“Chuyện này làm phiền anh rồi, Ryan. An là một người bạn vô cùng quan trọng với tôi. Bất kể thế nào, tôi cũng phải cứu cô ấy ra!”

Ryan tỏ vẻ hiểu ý, lập tức dặn dò đàn em.

Đội Phó Hoành Dật tạm thời ở lại KA.

“Đội trưởng, anh nói xem rốt cuộc bọn Eden là ai?” Trở lại căn phòng của bọn họ, Mạnh Lương nhịn không được hỏi. Hôm nay anh ta đã nhẫn nhịn cả ngày rồi, từ lúc gặp Andrew thì nghi ngờ này đã tồn tại trong lòng anh ta.

“Nhớ kỹ điều này, thân phận của chúng ta bây giờ không phải là quân nhân.” Phó Hoành Dật chỉ nói một câu như vậy.

Người ở đây đều không ngốc, nên dĩ nhiên hiểu rõ ý của anh, gật đầu đồng ý.

“Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt trước đi.” Phó Hoành Dật nói rồi liền nằm lên giường nhắm mắt lại, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

***

Nhà họ Nhan ở Nam Thành.

Hôm nay Nhan An Bang hiếm khi được ở nhà nghỉ ngơi, đang ăn cơm thì thấy Triệu Giai Khanh chạy vào. Mặt Nhan An Bang lập tức xụ xuống, “Bà tới đây làm gì? Không phải đã nói bà đừng tới đây rồi sao?”

Triệu Giai Khanh không để ý đến vẻ mặt lạnh lùng của Nhan An Bang, chỉ gấp gáp hỏi: “Nhan Tịch đâu?”

“Không phải Nhan Tịch đi cùng bà sao?”

“Nhan Tịch mất tích rồi.” Triệu Giai Khanh nói.

Nhan An Bang biến sắc, “Sao lại mất tích?”

Triệu Giai Khanh biết Nhan Tịch chưa trở về đây thì sao còn tâm trạng trả lời Nhan An Bang chứ. Bà muốn rời khỏi đó, nhưng Nhan An Bang đã kéo bà lại, “Triệu Giai Khanh, bà nói rõ ràng cho tôi, Nhan Tịch đi đâu rồi?”

“Ông bỏ tôi ra, tôi còn phải đi tìm Nhan Tịch.” Triệu Giai Khanh giãy giụa. Hôm nay bà mới phát hiện có điều gì đó không ổn, hôm trước Nhan Thịnh

Vũ nói muốn đi đón Nhan Tịch, nhưng sau đó lại trở về một mình, hỏi nó thì nó chỉ nói Nhan Tịch đi du lịch với bạn, muốn ra ngoài chơi mấy ngày, ở đó là vùng núi, tín hiệu không tốt lắm nên không dễ dàng liên lạc được, là do nó đích thân đưa Nhan Tịch lên xe.

Nhan Thịnh Vũ làm việc luôn ổn thỏa, Triệu Giai Khanh rất tin tưởng anh ta. Con trai bà đã nói như vậy thì bà cũng không nghi ngờ gì, lại nhớ trước đó Nhan Tịch vẫn luôn mồm nói muốn đến nước D chơi, bà còn định chờ Nhan Tịch trở về bà sẽ dẫn nó ra nước ngoài chơi mấy ngày.

Hôm qua, Triệu Giai Khanh thấy Nhan Thịnh Vũ không yên lòng, tra hỏi nó thì nó chỉ nói là công việc nhiều nên hơi mệt. Nên đến hôm nay, Triệu Giai Khanh đã cảm thấy Nhan Thịnh Vũ có chuyện giấu bà. Bà liên tục tra hỏi mãi mới biết được Nhan Tịch đã mất tích ba bốn ngày rồi.

Lúc đó hai mắt Triệu Giai Khanh tối sầm lại, suýt ngất.

“Triệu Giai Khanh, rốt cuộc bà đã chăm sóc con gái thế nào hả? Một người sống sờ sờ như thế mà bà cũng không trông coi được.” Khuôn mặt Nhan An Bang vô cùng tức giận. Triệu Giai Khanh đang nóng lòng vì chuyện của con gái, đâu rảnh rỗi cãi nhau với ông ta. Bà đã liên lạc với bạn bè của Nhan Tịch rồi, họ đều nói không nhìn thấy Nhan Tịch đâu, nên bà mới đến Nam Thành thử vận may.

“Triệu Giai Khanh, tốt nhất bà nên cầu nguyện Nhan Tịch không sao, nếu không tôi sẽ không để yên cho bà đâu.” Nhan An Bang hăm dọa.

“Nhan An Bang, Nhan Tịch cũng là con gái của tôi, tôi còn lo lắng an nguy của nó hơn ông.” Triệu Giai Khanh nói xong liền lập tức bỏ đi.

Nhan An Bang đang định ra ngoài thì lại gặp Tần Nghiên. Thấy ông ta tức giận, bà ta bèn hỏi, “Sao vậy, An Bang?”

Nhan An Bang nhìn thấy bà ta thì vẻ mặt dịu lại, “Nhan Tịch mất tích rồi.”

Tần Nghiên vẻ mặt biến sắc, “Có phải đi chơi với bạn không?”

Nhan An Bang lắc đầu, bây giờ ông ta hoàn toàn không biết tình hình thế nào, rốt cuộc Nhan Tịch mất tích ra sao Triệu Giai Khanh cũng không hề nói đến.

Tần Nghiên an ủi ông ta, “Bây giờ anh đừng nôn nóng, có lẽ con bé chỉ đi chơi với bạn học thôi. Trẻ con mà, ham chơi quên liên lạc với người nhà cũng là chuyện bình thường thôi mà.”

“Ừm, anh đi tìm hiểu tình hình một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Nhan An Bang cho rằng Nhan Tịch và Triệu Giai Khanh cãi nhau, nên con bé đã bỏ nhà đi, lần trước cũng thế.

“Có lẽ là trốn ở khách sạn nào đó rồi. Con bé Nhan Tịch này bị mẹ nó chiều hư nên rất tùy tiện, động một chút là bỏ nhà đi, lần trước còn một mình chạy đến thủ đô cơ mà.” Nhan An Bang thở dài một hơi, vốn định đi ra ngoài,

nhưng Tần Nghiên đến nên ông ta lại quay vào nhà.

Tần Nghiên an ủi ông ta, “Nhan Tịch còn nhỏ, tùy hứng một chút cũng là chuyện bình thường, chờ nó lớn hơn thì sẽ khác. Anh đừng lo lắng quá, gọi điện cho Nhan Tịch thử xem.”

Mắt Nhan An Bang sáng lên, vừa rồi chỉ mải lo lắng mà quên mất chuyện này.

Ông ta cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Nhan Tịch, nhưng thấy điện thoại lại báo tắt máy thì nhíu mày, “Tắt máy rồi.”

Đúng lúc này, điện thoại lại nhận được một tin nhắn. Ông ta ấn mở ra xem, thì lại thấy là tấm hình Nhan Tịch bị người ta trói lại.

Có tất cả hai tấm hình, một tấm là Nhan Tịch bị người ta trói lại, hai mắt hoảng sợ, tấm thứ hai là hình Nhan Tịch bị giam trong căn phòng tối chỉ mờ mờ nhìn thấy được cô.

Vẻ mặt Nhan An Bang lập tức khó coi, ông ta trừng mắt nhìn màn hình điện thoại, “Là ai, là ai làm?”

Tần Nghiên nhíu mày, “Sao vậy An Bang, đã xảy ra chuyện gì?”

Nhan An Bang đưa điện thoại cho bà ta. Tần Nghiên xem xong, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, “Tại sao có thể như vậy? Nhan Tịch con bé… Đây là ai gửi tới?”

Nhan An Bang cũng muốn biết là ai gửi, bèn cầm điện thoại di động, gọi một dãy số, đến lúc cúp máy rồi mà vẻ mặt ông ta cũng không hề dịu đi.

“Nghiên Nghiên, em về nhà trước đi, anh có chút việc cần phải xử lý.”

“Được, nếu có tin tức của Nhan Tịch thì nhớ báo cho em biết, nếu không em sẽ lo lắng.”

“Được.” Nhan An Bang gật đầu, lập tức lái xe rời đi. Ông ta đã điều tra thử, biết được số điện thoại gửi tin nhắn cho mình là từ một sim mạng, hoàn toàn không thể tra được chút thông tin nào.

Ông ta không biết những người này bắt cóc Nhan Tịch làm gì, là nhắc nhở hay cảnh cáo, hay là… trả thù.

Bởi vì Thẩm Thanh Lan xảy ra chuyện, nên nhóm Kim Ân Hi rời khỏi thủ đô rất vội vàng, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Hứa Nặc. Cô ả bị giam trong tầng hầm biệt thự, vết thương chằng chịt, không có thức ăn, cũng không có nước. Cô ta mấy lần thử ra ngoài, nhưng cửa ở đây được khoá bằng chức năng cảm ứng võng mạc, nên cô ta không thể ra ngoài được.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi thử rất nhiều lần, cuối cùng Hứa Nặc đành từ bỏ. Cô ta nằm dưới đất, hoàn toàn từ bỏ hy vọng sống sót. Nhìn tầng hầm lạnh lẽo này, ả nở nụ cười châm chọc. Cô ta đã từng nghĩ có thể mình sẽ chết trong một lần làm nhiệm vụ nào đó, nhưng lại không ngờ mình lại chết uất ức thế này.

Thời gian dần dần trôi qua, Hứa Nặc có thể cảm giác được sinh mệnh của mình đang từ từ biến mất. Cô ta nhắm mắt lại, ý thức mông lung, bên tai chợt nghe thấy tiếng mở cửa, tiếng bước chân vang lên. Cô ta mở to mắt, nhìn về phía cửa, cố gắng muốn nhìn rõ người đến là ai.

Ánh đèn sáng lên, cô ta vô thức nhắm mắt lại rồi mở ra, liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng ngược sáng. Trong mắt cô ta xuất hiện một tia sáng, khóe miệng nhếch khẽ lên, “Thật tốt quá, Allen, không ngờ trước khi chết tôi lại có thể nhìn thấy ngài.” Mặc dù chỉ là một cái bóng, nhưng như vậy với cô ta cũng đã đủ rồi.

“Muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu.” Giọng đàn ông khàn khàn khó nghe truyền vào tai Hứa Nặc.

Nụ cười trên mặt Hứa Nặc càng tươi, “Không ngờ ảo giác mà cũng chân thật như thế.”

Allen nhìn cô ả dưới đất, vẻ mặt âm trầm, “Đưa cô ta đi.”

Hai gã đàn ông đứng sau đi lên, kéo Hứa Nặc từ dưới đất dậy. Cuối cùng Hứa Nặc cũng phát hiện thì ra tất cả không phải là ảo giác, mà Allen thật sự đã tới cứu cô ta.

“Ngài… Chủ nhân, thật sự là ngài sao?” Đôi mắt Hứa Nặc long lanh.

Nhưng Allen lại nhìn cô ta như đang nhìn một người chết, hắn quay người đi ra ngoài trước.

Allen mang Hứa Nặc rời khỏi biệt thự, sau đó lên chiếc xe chờ ở bên ngoài. Hứa Nặc bị ném vào một chiếc xe khác, chỗ ngồi phía sau là Peter.

“Đừng để cô ta chết.” Allen lạnh lùng nói. Mắt Hứa Nặc sáng lên, cô ta chưa từng nghĩ Allen lại cứu mình, điều này có phải nói lên trong lòng Allen thật ra cũng có tình cảm với cô ta không?

Peter đồng cảm nhìn Hứa Nặc, nếu anh ta là Hứa Nặc, anh ta thà tình nguyện chết ngay bây giờ.

Allen không ở lại thủ đô mà chạy thẳng đến sân bay, máy bay tư nhân của hắn đã đỗ ở đó. Hứa Nặc và một đoàn người theo hắn rời khỏi thủ đô, trở về trang viên ở nước ngoài của hắn.

Peter lập tức xử lý vết thương trên người Hứa Nặc, tiêm dịch dinh dưỡng cho cô ta, cuối cùng cũng giành lại được tính mạng của Hứa Nặc từ quỷ môn quan về.

http://tieulun.hopto.org

Máy bay hạ xuống nơi muốn đến, một gã đàn ông kéo Hứa Nặc xuống máy bay. Allen nhìn cô ta, lạnh lùng nói, “Ném cô ta vào lồng thú.”

Trong mắt gã đàn ông đang đỡ Hứa Nặc hiện lên vẻ hoảng sợ, khuôn mặt Hứa Nặc vốn không có nhiều màu máu lại trở nên trắng bệt, “Chủ nhân, tôi đã làm sai điều gì?”

“Tôi đã nói rồi, không có mệnh lệnh của tôi, cô không được tự tiện hành động. Cô đã làm trái mệnh lệnh của tôi, nên phải trả giá thật xứng đáng?”

Bây giờ Hứa Nặc mới biết, Allen đã biết hết mọi chuyện cô ta làm, “Chủ nhân, cầu xin ngài hãy cho tôi một cơ hội. Tôi biết sai rồi, tôi sẽ chấp nhận hết bất cứ hình phạt nào. Cầu xin ngài đừng đưa tôi vào lồng thú.” Hứa Nặc vội xin tha.

Lồng thú là nơi có thể so với địa ngục, trong đó nhốt hổ, sư tử, chó ngao Tây Tạng đã được cho dùng thuốc kích dục cực mạnh. Người bị đưa vào đó cũng phải dùng thuốc như vậy, rồi nhốt chung trong một cái lồng.

Đây là sự trừng phạt tàn bạo và khủng khiếp nhất trong căn cứ ma quỷ. Hứa Nặc đã từng tận mắt nhìn thấy một người phạm sai lầm bị Allen ném vào lồng thú, bị dã thú cưỡng bức rồi lại bị chúng xé xác. Cái chết đó cực kỳ bi thảm, khiến mỗi lần cô ta nhớ lại đều cảm thấy rét lạnh từ đầu đến chân.

Cô ta thà bị một phát súng bắn chết, chứ cũng không muốn lựa chọn cái chết như thế.

“Nhốt cô ta vào đó, nếu một con không đủ thì hai con.” Allen thờ ơ trước lời cầu xin của Hứa Nặc, lạnh lùng nói.

“Chủ nhân, tôi cầu xin ngài, đừng mà.” Hứa Nặc giằng co, nhưng cô ta đang bị thương nặng, lại bị bỏ đói mấy ngày nay, có thể sống sót đã là một chuyện may mắn lắm rồi, sao có thể thoát được.

“Chờ đã.” Một giọng nữ dịu dàng vang lên. Một người phụ nữ bước xuống xe. Bà ta vừa kịp lúc đuổi tới thì nhìn thấy cảnh tượng Allen muốn đưa Hứa Nặc vào lồng thú.

“Allen, lần này là Hứa Nặc tự tiện hành động, nhưng hãy nể tình tôi mà tha cho nó một lần đi, tôi bảo đảm tuyệt đối sẽ không có lần sau.” Bà ta đi đến bên cạnh Allen, nói.

Allen lạnh lùng nhìn khuôn mặt được chăm chút cẩn thận của bà ta đang gượng cười dịu dàng, “Nể tình bà? Ha ha, sao tôi không biết bà có máu mặt như vậy từ bao giờ nhỉ.”

“Allen, cậu đừng quên ba cậu chết như thế nào. Cứ coi như Hứa Nặc tự tiện hành động, nhưng nó chỉ đối phó với con gái của kẻ thù mà thôi, thế thì có lỗi gì chứ?”

“Ba tôi chết như thế nào, tôi chưa từng quên, nhưng bà cũng đừng quên Hứa Nặc là người của tôi. Tôi muốn trừng phạt cô ta thế nào, còn chưa tới phiên

bà khoa tay múa chân ở đây.”

“Hứa Nặc cũng là con gái tôi.”

“Để tôi nhắc nhở bà một câu, ngay từ cái ngày mà bà đưa Hứa Nặc đến chỗ tôi thì cô ta đã không còn là con gái của bà nữa rồi. Tôi muốn cô ta sống hay chết, đều là tự do của tôi, bà không có quyền can thiệp vào. Đừng tưởng là tôi không biết bà mới là kẻ chủ mưu đứng phía sau, nể mặt bà từng là người đàn bà của ba tôi, nên lần này tôi sẽ không so đo với bà. Nhưng nếu như còn có lần sau thì bà có thể đi theo ba tôi được rồi đấy.”

Người phụ nữ kia tức giận, “Allen, nếu cậu cứ nhất quyết làm thế thì tôi sẽ gọi điện thoại cho KING ngay bây giờ, bảo hắn giết Thẩm Thanh Lan ngay lập tức.”

“Bà dám!” Allen giật một khẩu súng đeo ở hông người bên cạnh, chĩa thẳng vào bà ta.

“Allen, cậu có thể thử xem rốt cuộc tôi có dám hay không.”

Allen đúng là không dám thử, người phụ nữ này chính là một kẻ điên, mà tên kia còn điên hơn bà ta. Trước kia hắn có thể chống lại KING, cũng từng có tư cách đàm phán với gã, nhưng mà bây giờ, hắn không thể làm liều được. Thế lực sau lưng người phụ nữ này rất phức tạp, mấy năm nay, bà ta lại còn thường xuyên qua lại với KING.

“Tôi có thể nể mặt bà một chút, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.” Allen buông súng xuống, lạnh lùng nhìn Hứa Nặc rồi đi vào biệt thự.

Người phụ nữ kia đưa mắt nhìn Allen rời đi, rồi quay đầu nhìn Hứa Nặc, ánh mắt lạnh lẽo, “Vô dụng, có chút chuyện này cũng làm không xong.”

Hứa Nặc mím môi, cúi đầu không nói lời nào.

“Đây là lần cuối cùng tao cứu mày.”

Hứa Nặc bị mang đi, về phần hình phạt mà cô ta phải nhận thì người phụ nữ kia hoàn toàn không hỏi đến. Hôm nay bà ta đã chọc giận Allen rồi, nếu lại can thiệp vào, chỉ sợ với tính tình của Allen, Hứa Nặc khó thoát khỏi cái chết.

Người phụ nữ kia lấy điện thoại di động ra gọi cho KING, “KING, là tôi. Thẩm Thanh Lan còn sống không?”

KING nở nụ cười, “Kim phu nhân, bà yên tâm, chuyện tôi đã đồng ý với bà thì tôi nhất định sẽ làm được. Thẩm Thanh Lan không sống qua nổi ngày mai.”

“Không, tôi đổi ý rồi, tôi không muốn Thẩm Thanh Lan chết, tôi muốn để cô ta phát điên. Mặc kệ anh dùng thủ đoạn gì chỉ cần ép cô ta điên là được.” Bà ta chỉ đồng ý với Allen là không để Thẩm Thanh Lan chết, nhưng cũng không nói là sẽ không làm gì.

KING cười cười, “Được.”

Trước khi tắt điện thoại, người phụ nữ kia còn dặn dò thêm, “Thẩm Thanh Lan này không đơn giản, anh không nên khinh thường cô ta, nếu phải chịu thiệt thòi cũng đừng trách tôi sao không nhắc nhở anh.”

KING hoàn toàn không để tâm. Cúp điện thoại, gã nhìn vào màn hình, trong đó là hình ảnh Thẩm Thanh Lan bị nhốt trong phòng tối.

“Cô gái này thật thú vị.” KING sờ cằm, cảm thấy vô cùng hứng thú.

***

“Sao rồi, có tin tức gì không?” Eden sốt ruột hỏi Ryan.

Ryan lại tỏ ra áy náy, “Xin lỗi anh bạn, tôi cũng không tìm được chỗ ẩn náu của KING, nhưng quả thật bây giờ bọn chúng đang ở Vịnh Tam Giác.”

Lời này đúng là thừa thãi, Eden cực kỳ thất vọng, “Dù sao cũng cảm ơn anh, Ryan.”

http://tieulun.hopto.org

“Tôi nên cảm thấy có lỗi mới đúng, không giúp gì được cho cậu. Nhưng nếu như các cậu tìm được người rồi thì tôi có thể giúp các cậu cứu người.”

“Được, cảm ơn anh.” Trở về từ chỗ Ryan, Eden nói lại tình hình.

Phó Hoành Dật sa sầm mặt, “Bây giờ chúng ta chỉ có thể dùng cách cuối cùng là tìm từng chỗ một. Hiện giờ Thanh Lan đã mở thiết bị định vị rồi, chúng ta xuất phát từ nơi này, từ nam đến bắc, tìm từng chỗ từng chỗ một.” Phó Hoành Dật chỉ vào một nơi nào đó trên bản đồ rồi nói.

Đây là cách rất ngu ngốc, nhưng với tình hình trước mắt mà nói thì đó lại là cách tốt nhất.

Ngày lại ngày trôi qua, Phó Hoành Dật tìm rất nhiều nơi, nhưng đồng hồ trên tay anh vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, cũng có thể nói Thẩm Thanh Lan không hề nằm trong phạm vi mà bọn họ tìm kiếm. Đến ngày thứ năm, Ryan đột nhiên tới.

“Có tin tức.” Trên mặt Ryan thấp thoáng nụ cười, hiển nhiên là mang đến một tin tức tốt.

“Người của tôi ở Bắc Bộ từng nhìn thấy người BK hoạt động ở đó, có lẽ bây giờ bọn chúng đang ở đây.” Ryan chỉ vào một nơi trên bản đồ, “Nơi này là địa bàn của UFT.”

UFT là một thế lực vũ trang khác trong Vịnh Tam Giác, nhưng hoàn toàn khác với KA, bọn chúng là vũ trang phản Chính phủ. Địa bàn của UFT nằm trong khu vực hằng năm đều xảy ra xung đột nên cực kỳ hỗn loạn.

“Tối nay tôi sẽ đi điều tra một chút.” Phó Hoành Dật nói.

Kim Ân Hi lại nói, “Không được, để tôi đi sẽ tốt hơn. Tôi là phụ nữ, người nhỏ hơn, tiếp cận cũng dễ dàng hơn.”

Mọi người đều không phản đối, quyết định tối nay sẽ đi dò la tình hình.

***

Trong địa bàn của UFT, trước cửa quán bar ồn ào, chợt có một chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ xịch lại. Một cô gái vóc người nhỏ nhắn xinh xắn bước xuống xe, chân mang một đôi giày cao gót, tất chân màu đen, váy ngắn, đôi môi đỏ mọng rực rỡ như lửa, mái tóc dài màu vàng óng ánh uốn lượn.

Rõ ràng là khuôn mặt trẻ con, nhưng cách ăn mặc lại trưởng thành quyến rũ, quả thật là sự tương phản đầy mạnh mẽ. Lúc cô xuất hiện đã lập tức hấp dẫn ánh mắt của những người ở đây, ánh mắt đám đàn ông dán lên ngực và khuôn mặt cô rồi huýt sáo. Dĩ nhiên, cô gái này chính là người phụ trách thăm dò tin tức - Kim Ân Hi.

Kim Ân Hi không thèm đếm xỉa đến ánh mắt của mấy gã đàn ông đó, đi đến

trước quầy bar, gõ lên mặt bàn, “Cho tôi một ly Flaming sex.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 243: Thăm dò tin tức

Bartender ra dấu OK, nhanh chóng đặt một ly rượu màu sắc đẹp đẽ xuống trước mặt Kim Ân Hi. Cô cầm ly rượu lên uống một ngụm, ánh mắt như vô tình lướt nhìn một vòng xung quanh, không thấy người muốn gặp thì lại quay về nhìn bartender.

Trong sàn nhảy cách quầy bar không xa, cả trai lẫn gái đều đang điên cuồng thác loạn.

Nơi này chính là một cứ điểm tình báo của UFT, cũng là nơi mà thủ lĩnh cấp cao UFT thường xuyên ẩn hiện. Mục đích tối nay Kim Ân Hi đến đây chính là vì thủ lĩnh Bart của UFT. Mỗi thứ sáu hằng tuần, Bart đều sẽ đến quán bar này săn mồi, hôm nay chính là thứ sáu.

“Ha ha, cô gái, tôi mời em uống rượu nhé.” Một người đàn ông da trắng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Kim Ân Hi, đặt một ly rượu xuống trước mặt cô.

Kim Ân Hi quan sát người này một chút, mỉm cười lắc đầu, “Không, để tôi mời anh đi.” Nói rồi, cô gọi Bartender pha cho gã một ly rượu.

Gã đàn ông tỏ vẻ bực bội, nâng ly rượu Kim Ân Hi mời rời đi.

Kim Ân Hi uống hết một ly rượu thì đứng lên đi về phía sàn nhảy, đúng lúc

vừa kết thúc một đoạn nhạc, bắt đầu một bài tiếp theo. Cô đi về phía cây cột thép ở chính giữa sàn nhảy, đặt tay lên đó, cơ thể bắt đầu chuyển động theo âm nhạc, nhìn người xem dưới khán đài bằng ánh mắt mơ màng.

Âm nhạc tuyệt vời, điệu nhảy mê ly. Xung quanh vang lên tiếng huýt sáo sôi nổi, thậm chí còn có đàn ông bắt chước tiếng sói tru. Kim Ân Hi vừa nhảy, vừa như vô tình nhìn lên lầu một chút, ở đó có mấy gã đàn ông đang quan sát cô.

Kim Ân Hi chỉ nhanh chóng nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt lại, không hề khiến mấy người trên lầu chú ý.

Nhảy xong một điệu, cô rời khỏi sàn nhảy, trở lại quầy bar ngồi, đang định gọi Bartender đưa rượu lên, thì một ly Bloody Mary đã được đặt trước mặt cô. Cô liền nhìn sang gã đàn ông ngồi bên cạnh một chút rồi nhíu mày.

Gã kia mỉm cười, đẩy ly rượu đến trước mặt Kim Ân Hi, “Có hứng thú cùng uống một ly không?”

Gã đàn ông này chính là một trong mấy người mà vừa rồi cô nhìn thấy ở trên lầu, nhưng lại không phải là mục tiêu của cô tối nay.

Kim Ân Hi cầm ly rượu lên uống một ngụm, “Mùi vị không tệ, cám ơn.”

Gã đàn ông mỉm cười, quan sát khuôn mặt Kim Ân Hi, ánh mắt nhuốm đầy

dục vọng. Kim Ân Hi làm như không nhìn thấy, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía sàn nhảy. Gã kia khoác tay lên vai cô, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua, “Này anh đẹp trai, chúng ta cùng nhảy một điệu đi.”

“Được thôi.” Gã đàn ông sảng khoái đồng ý, cùng Kim Ân Hi bước vào sàn nhảy, nhảy một điệu vô cùng nóng bỏng. Kim Ân Hi và gã càng nhảy càng hăng. Sau khi rời khỏi sàn nhảy, ánh mắt gã đàn ông nhìn cô không hề mang theo chút phòng bị nào, chỉ còn vẻ háo sắc không chờ đợi nổi mà thôi.

Đúng lúc gã đàn ông muốn đưa Kim Ân Hi ra khỏi quán bar thì một gã đàn ông mặc vest đen lại đi đến bên cạnh gã, nói một câu vào tai gã. Kim Ân Hi cảm giác được ánh mắt gã đàn ông thay đổi, trong mắt lộ vẻ tức giận.

Chờ người đàn ông mặc vest kia đi, gã đàn ông này mới nhìn Kim Ân Hi, “Cô gái xinh đẹp này, đại ca tôi mời cô lên đó uống một ly, nể mặt chút nhé.”

“Đại ca anh là ai?”

Tay gã chỉ về một hướng trên lầu, Kim Ân Hi nhìn lên, chỉ thấy một người râu quai nón, tuổi khoảng chừng ba mươi lăm, mũi khoằm, đang giơ một ly rượu về phía Kim Ân Hi ra hiệu. Đây chính là mục tiêu tối nay - thủ lĩnh đương nhiệm UFT, Bart.

Kim Ân Hi đáp trả bằng một nụ cười mỉm, thu mắt lại, nói vào tai gã đàn ông bên cạnh, “Đại ca của anh không đẹp trai bằng anh.”

Lời này như khắc sâu vào lòng gã đàn ông. Gã mỉm cười, ánh mắt nhìn Ân Hi ẩn chứa sự tiếc nuối, đáng tiếc tối nay gã không thể ở cùng cô gái này.

“ Cô gái, cô không chỉ có dung mạo xinh đẹp, mà còn có mắt thẩm mỹ rất tốt.”

Kim Ân Hi mỉm cười từ chối cho ý kiến.

Lúc cùng lên lầu với gã đàn ông kia, gã nhét một cái thẻ vào tay Kim Ân Hi, “Tối mai có thể tới đây tìm anh.”

Kim Ân Hi nhìn qua, thấy là thẻ phòng của một khách sạn thì mỉm cười bỏ tấm thẻ vào trong túi xách, khiến gã đàn ông lấy làm hài lòng.

“ Cô gái xinh đẹp này, lần đầu gặp mặt, tôi tên là Genna.” Bart mỉm cười chào hỏi Kim Ân Hi.

“Shirley.”

“Cô Shirley, có thể gặp cô trong một đêm tuyệt vời như thế này quả thật là một chuyện khiến người ta vui vẻ.”

Kim Ân Hi ngồi xuống bên cạnh Bart. Hắn liền đặt một ly rượu vang xuống

trước mặt cô. Cô cầm lên ngửi thử, “Ừm… Lafite 85.”

“Ha ha, không ngờ còn là một cao thủ nếm rượu.”

“Bình thường tôi thích uống một chút rượu, đời người ngắn ngủi nên tận hưởng lạc thú trước mắt, ai biết hôm nào sẽ phải đi gặp Thượng Đế chứ.”

Kim Ân Hi vừa uống rượu vừa hàn huyên với Bart. Cô là người rất biết nói chuyện, chỉ mới uống hết mấy ly rượu vang, cả người cô đã nép vào lòng Bart. Kim Ân Hi đặt tay lên ngực Bart, tới gần thêm một chút, nhẹ nhàng hà hơi vào cổ Bart, “Đêm nay cùng nhau hưởng thụ một đêm tuyệt vời nhé?”

Mùi nước hoa nhàn nhạt của cô vờn quanh chóp mũi khiến Bart nổi lên ham muốn, tay của gã nhéo eo Kim Ân Hi, “Là vinh hạnh của tôi.”

Hai người cùng nhau rời khỏi quán bar. Trước khi đi, Kim Ân Hi vẫn không quên nhìn gã đàn ông ban đầu với ánh nhìn đầy quyến rũ.

“A, cái đồ lẳng lơ này thật là hăng hái.” Gã đàn ông kia cảm thán.

Cùng Bart đi ra khỏi quán bar, Kim Ân Hi chỉ vào chiếc xe thể thao màu đỏ cách đó không xa, “Đi xe của em nhé?”

http://tieulun.hopto.org

Bart lắc đầu, một chiếc xe đỗ lại trước mặt bọn họ. Bart mở ra cửa sau xe, Kim Ân Hi nhíu mày ngồi xuống, chiếc xe nghênh ngang lao vút khỏi đó.

Cách đó không xa, thấy Kim Ân Hi đi cùng người kia, Mục Liên Thành liền hỏi Andrew, “Chúng ta có cần đi theo sau không?”

Andrew lắc đầu, “Không cần, Ân Hi có thể giải quyết được, chúng ta chỉ cần chờ thôi.”

Nếu đã đi săn mồi thì Bart dĩ nhiên không thể mang Kim Ân Hi về căn cứ mà chỉ dẫn cô đến khách sạn thuộc sở hữu của UFT. Bart cũng không cần lo lắng đến vấn đề an toàn của mình, dẫn Kim Ân Hi lên phòng Tổng thống ở tầng cao nhất.

“Tiểu yêu tinh, xem tối nay tôi dạy dỗ em thế nào.” Bart cúi đầu muốn hôn lên môi Kim Ân Hi, nhưng lại bị tay cô che miệng lại, “Còn chưa tắm rửa đâu.”

Bart cũng không giận, cười híp mắt kéo tay cô xuống, hôn vào lòng bàn tay cô, “Chờ anh nhé, bảo bối.”

Chờ Bart bước vào phòng tắm, vẻ hờn dỗi trên mặt Kim Ân liền biến mất. Cô quan sát căn phòng này một lượt, phát hiện không thấy lắp bất cứ thiết bị giám sát nào mới nhẹ tay sờ lên đôi hoa tai rực rỡ đeo trên tai, rồi đi đến trước tủ rượu, lấy một chai rượu vang, mở ra rồi rót vào trong hai ly rượu, sau đó lại lấy một bịch bột phấn màu trắng từ trong túi ra, đổ vào một trong hai ly rồi nhẹ nhàng lắc lắc chiếc ly, bột phấn lập tức hòa tan trong rượu.

Cô cúi đầu ngửi ngửi, khóe môi nhếch lên. Đây là chất gây ảo giác mà Eden cho cô, người nào dùng sẽ sinh ra ảo giác rất mạnh mẽ, quan trọng nhất là nó không màu không vị, bỏ vào trong đồ ăn hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị phát hiện.

Lúc Bart tắm rửa xong đi ra, Kim Ân Hi đã thay áo ngủ, đang ngồi trên ghế sô pha uống rượu, "Vừa mới nhìn thấy bên trong tủ rượu có mấy chai rượu ngon, bỗng nhiên không nhịn được nên liền mở một chai ra, anh không ngại chứ?"

"Đương nhiên là không rồi." Bart ngồi xuống bên cạnh Kim Ân Hi, thấy cô đang uống vui vẻ thì cũng không vội vào phòng ngủ, cầm ly còn lại lên, cụng ly với cô.

"Uống thêm một ly nữa?" Kim Ân Hi cầm bình rượu, hỏi ý kiến Bart. Gã đặt cái ly xuống bàn, Kim Ân Hi rót rượu vào, "Hôm nay là lần đầu tiên em đến quán bar đó, không ngờ lại gặp được anh. Anh biết không, em cố ý đến quán bar đó để tìm ngài Bart."

Bart nghe vậy thì tay bỗng khựng lại, nhìn Kim Ân Hi, "Ồ? Em tìm anh ta làm gì?"

Đôi mắt Kim Ân Hi lấp lánh ánh sáng, vẻ mặt sùng bái, "Bởi vì ngài Bart là anh hùng trong lòng em. Ngài ấy dám can đảm đối đầu với Chính phủ vô dụng này, giành tự do cho chúng ta, ngài ấy chính là nam thần của em."

“Anh biết không, lần trước xảy ra chuyện tập kích trên đường Cao Lệ, đó là do ngài Bart làm đấy. Ngài ấy có thể xử lý một tên quan lớn không có tài cán gì của Chính phủ, quả thật ngầu hết sức, tiếc là lúc đó em không có mặt ở hiện trường, nếu không thì em chắc chắn sẽ vỗ tay khen ngợi ngài ấy đấy.”

Nhìn Kim Ân Hi kể từng “công lao vĩ đại” của Bart bằng vẻ mặt sùng bái ấy, khiến trong lòng Bart thỏa mãn khác thường.

“Em nghe người khác nói quán bar này là của ngài Bart mở, nên em mới nghĩ đến đây thử vận may, muốn cùng chụp chung tấm hình với ngài Bart, chỉ như thế là em đã thỏa mãn rồi.”

“Em không chỉ có thể chụp chung với Bart, mà còn có thể tận hưởng một đêm tốt đẹp với anh ta nữa đấy, bảo bối của anh.” Bart ôm Kim Ân Hi vào lòng, hôn một cái lên mặt cô.

Kim Ân Hi ngơ ngác nhìn Bart, tối nay cô vẽ màu mắt khói, xinh đẹp quyến rũ, nhưng lúc này lại mở to mắt nhìn Bart chằm chằm, trông vô cùng đáng yêu.

Trong lòng Bart liền lâng lâng, “Bảo bối, anh chính là Bart.”

“A! Anh là Bart sao, không cần phải gạt em, anh nói với em anh tên là Genna mà.”

Bart mỉm cười, “Genna là tên giả của anh, Bart mới là tên thật. Sao, không tin hả?”

Kim Ân Hi lắc đầu, “Không không không. Chỉ là quá ngạc nhiên thôi, không ngờ thật sự có thể gặp ngài. Trời ạ, nếu mấy chị em tốt của em mà biết em không chỉ được gặp nam thần Bart, mà còn có thể qua đêm với anh, thì chắc chắn bọn họ sẽ ghen tỵ với em tới chết mất thôi.”

Hai tay Kim Ân Hi che mặt lại, thỉnh thoảng còn dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Bart một cái, “Nam thần Bart, chắc chắn anh không biết là em sùng bái anh đến nhường nào đâu. Nam thần của em, anh cũng cường tráng như trong tưởng tượng của em vậy. Không, anh còn cường tráng hơn suy nghĩ của em .”

Bart lập tức thấy bộ phận bên dưới có phản ứng, bèn đặt ly rượu xuống, bế Kim Ân Hi lên, đi về phía phòng ngủ, “Tiểu yêu tinh, đêm nay anh sẽ để em mở mang kiến thức một chút, xem anh cường tráng thế nào.”

Bart đặt Kim Ân Hi lên giường, nhưng vừa muốn nằm xuống thì Kim Ân Hi lại chợt ngồi dậy, “Chờ một chút.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 244: Tìm được người

Bart nhíu mày, hơi mất kiên nhẫn, cảm thấy máu trên người mình sắp bốc cháy cả lên, chuyện mà gã muốn làm nhất bây giờ chính là ăn sạch tiểu yêu tinh này, “Sao vậy?”

“Ngài Bart, em đi thay quần áo trước.”

“Không cần thay, dù gì cũng phải cởi ra mà.”

Kim Ân Hi chống tay lên ngực Bart, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vài vòng lên đó, bĩu môi nũng nịu nói, “Người ta vất vả lắm mới có thể qua đêm với nam thần của mình, em muốn chơi vài trò tình thú gì đó, anh thỏa mãn người ta đi mà.”

Bart lập tức hưng phấn, vỗ vào mông cô một cái, “Được rồi, đi nhanh về nhanh.”

Kim Ân Hi cười quyến rũ, đưa tay nhéo ngực gã một cái, “Chờ em nhé, em sẽ quay lại ngay.”

Nói rồi, cô liền cầm túi xách đi ra ngoài. Bart nằm trên giường nhìn lên trần nhà, nhếch môi cười.

http://tieulun.hopto.org

“Tách.” Đèn đột nhiên vụt tắt, Bart lập tức ngồi dậy, bàn tay vô thức muốn lấy đồ đặt trong ngăn kéo ở đầu giường, chợt giọng nói của Kim Ân Hi truyền đến từ trong bóng tối, “Ngài Bart, em tắt đèn đấy, bây giờ em vào nha~”

Bart nghe vậy thì thả tay xuống, thầm than mình quá nhạy cảm rồi, bèn cười cười rồi nằm xuống.

Cửa phòng ngủ lại mở ra, bóng dáng Kim Ân Hi xuất hiện trước mặt Bart, mùi nước hoa nhàn nhạt tràn ngập trong phòng, “Ngài Bart, em mới thay nước hoa, anh thích không?”

Đôi mắt Bart mơ màng, gật gật đầu, “Thích, mau tới đây bảo bối của anh.”

Bóng dáng cô gái tới gần, ngồi xuống bên cạnh Bart. Gã không kịp chờ đợi đã ôm lấy cô, há miệng hôn lên môi cô. Cô gái cũng ôm lấy cổ Bart, hai người lập tức lăn tròn, trong phòng liền vang lên tiếng rên rỉ của cô gái và tiếng thở dốc của đàn ông.

Kim Ân Hi tựa vào cửa phòng ngủ, nghe thấy âm thanh trong phòng thì nhếch môi. Trong tài liệu có ghi tên Bart này cực kỳ thích phụ nữ, thấy cô gái nào xinh đẹp thì liền mang về, ngay cả bản thân Kim Ân Hi cũng không ngờ mọi chuyện lại tiến triển thuận lợi như vậy.

Đợi mọi chuyện bên trong kết thúc, cô gái ở trên giường liền đi ra. Kim Ân Hi đưa cho cô ta một xấp tiền, cô gái kia cầm tiền liền rời đi, chẳng cần biết người vừa rồi làm chuyện kia với mình là ai. Kim Ân Hi nhanh chóng vào

phòng tắm, khiến cơ thể ướt nhẹp, thay một bộ đồ ngủ, rồi mở đèn lên. Dưới ánh sáng mờ mờ, cô nằm trong chăn, dùng tay chống đầu, nghiêng đầu nhìn Bart, “Bart, anh đã ngủ chưa?”

Gương mặt Bart đầy thoả mãn, híp mắt kéo cánh tay đang làm loạn trên ngực gã của Kim Ân Hi xuống, “Tiểu yêu tinh, vừa rồi còn chưa thỏa mãn em sao? Hay là thêm một lần nữa?” Nói rồi, gã liền muốn xoay người.

Kim Ân Hi hờn dỗi cười một tiếng, nhìn ánh mắt gã vẫn mông lung như cũ, “Anh xấu lắm, người ta cũng chỉ muốn nói với anh mấy câu thôi, anh lại… Vừa rồi suýt chút nữa anh đã làm trật eo người ta rồi.”

Đây chắc chắn là lời khen ngợi tốt nhất dành cho đàn ông, Bart vui vẻ cười rộ lên, “Tiểu yêu tinh, em cũng không tệ.”

Gã đã từng ngủ với vô số phụ nữ, nhưng lần tối nay khiến gã ấn tượng nhất, làm gã không nhịn được muốn đem cô gái này về.

“Bart, anh nói xem sau này chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?”

“Tiểu yêu tinh, không nỡ xa anh?”

“Ngài biết rồi còn nói ra làm gì chứ.” Kim Ân Hi e thẹn cúi đầu xuống, nhưng ánh mắt lại lộ vẻ kinh tởm. Nếu có thể, cô thật sự rất muốn sờ cánh tay đang nổi da gà của mình.

Ở một nơi khác, Andrew và mấy người còn lại nghe lén cũng rùng mình một cái, giọng điệu này cũng õng ẹo quá đi.

Bart nâng cằm cô lên, “Tiểu yêu tinh, anh cũng không nỡ bỏ em lại, em đồng ý đến nhà anh ở mấy ngày không?”

Đôi mắt Kim Ân Hi sáng lên, nhưng vẻ mặt lại hơi do dự, “Em đi có thích hợp không?”

Vốn Bart chỉ thuận miệng nói ra thôi, nhưng Kim Ân Hi hỏi như vậy lại khiến gã nghiêm túc gật đầu, “Em là người phụ nữ của anh, đến nhà anh thì có gì không thích hợp chứ, ngày mai lập tức cùng anh về nhà.”

Bàn tay Kim Ân Hi nhẹ nhàng sờ trên mặt Bart, trên cổ tay của cô tỏa ra hương nước hoa rất nhạt, rất dễ chịu. Bart ngửi xong ánh mắt càng mơ màng hơn. Kim Ân Hi thấy thế thì do dự nói, “Nhưng em nghe nói bây giờ trong nhà anh đang có khách.”

“Khách ở khu Nam, không ảnh hưởng gì đến chúng ta.” Bart nhanh chóng ngủ thiếp đi, mơ hồ nói.

Khóe miệng Kim Ân Hi nhếch lên, nhẹ nhàng gõ mấy cái vào hoa tai, ba dài một ngắn.

Cô nhìn Bart đã ngủ, trong lòng bội phục mấy loại thuốc Eden đưa cho. Không ngờ khi phối hợp với nước hoa đặc chế, thậm chí ngay cả loại người ý chí kiên định như Bart cũng bị mắc lừa, có thể thấy được thứ thuốc này lợi hại cỡ nào, hôm nào đó nhất định phải xin Eden thêm một ít mới được, hiệu quả phải nói là quá tuyệt vời.

“Bart, Bart.” Kim Ân Hi ghé vào tai Bart, nhẹ nhàng gọi vài tiếng, nhưng gã không có phản ứng nào, xem ra thật sự đã ngủ rồi.

Kim Ân Hi xuống giường, ra phòng khách nằm trên ghế sô pha. Cô không muốn ngủ chung một giường với gã đàn ông này.

Andrew tắt thiết bị nghe lén, “Đã biết vị trí sơ bộ, là ở khu Nam.”

Tuy nơi đó được gọi là khu Nam, nhưng lại ở phía Bắc MD, thuộc địa bàn của UFT, nhưng sức ảnh hưởng của UFT ở khu đó không lớn lắm. BK ẩn náu ở đó quả thật là một lựa chọn tốt.

“Ngày mai Ân Hi sẽ theo Bart trở về, chờ gã trở lại đó rồi chúng ta sẽ quyết định tiếp.”

“Nhưng một mình cô ấy đến đó có quá nguy hiểm không?” Mạnh Lương hỏi, mặc dù không thân quen với nhóm Andrew lắm, có lẽ sau này cũng không thể trở thành bạn bè, nhưng ít nhất bây giờ bọn họ là đồng bọn.

http://tieulun.hopto.org

“Ân Hi không sao đâu, nếu chút chuyện này có thể làm khó cô ấy thì em ấy đã chẳng phải là Kim Ân Hi rồi.” Sicily thản nhiên nói, người đi ra từ căn cứ ma quỷ đó, nếu như ngay cả chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có thì bọn họ đã chết ngàn lần rồi.

Mạnh Lương nghe vậy thì không nói thêm gì nữa.

Hôm sau, lúc Bart tỉnh lại thì không thấy ai bên cạnh. Gã mở choàng mắt, đang ngồi dậy thì lại thấy Kim Ân Hi đi từ phòng vệ sinh ra, có vẻ như mới trang điểm xong.

“Bart thân yêu, anh tỉnh rồi.” Mắt Kim Ân Hi sáng lên, đi đến bên cạnh Bart.

“Bảo bối, chào em.”

“Em đã gọi bữa sáng rồi, anh có muốn ăn cùng em không?” Kim Ân Hi hỏi, ánh mắt mang theo vẻ chờ mong.

Bart gật đầu, đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi ra ăn sáng với Kim Ân Hi. Bart thật sự dẫn Kim Ân Hi về căn cứ. Đây không phải là lần đầu tiên Bart mang phụ nữ về, nên bọn người của UFT cũng không ngạc nhiên lắm.

Chỉ có gã đàn ông tối hôm qua bắt chuyện với Kim Ân Hi nhìn thấy cô thì ánh mắt hơi khác thường.

“Benson, tối qua trong căn cứ không có chuyện gì chứ?” Bart hỏi.

Benson trả lời, “Tối qua KING đã tới tìm ngài, nhưng ngài không có ở đó nên hắn đã đi ngay, cũng không nhắn lại là tìm ngài có việc gì.”

“Chiều nay tôi sẽ đi tìm hắn.” Nói rồi, Bart liền dẫn Kim Ân Hi đi. Cô đi theo bên cạnh Bart, vừa đi vừa cẩn thận quan sát xung quanh, canh phòng trong căn cứ UFT vô cùng nghiêm ngặt.

Bart đưa cô đến một căn phòng, “Em ở đây trước đi, không nên đi lung tung, nếu không sẽ xảy ra chuyện không hay, biết chưa?”

Kim Ân Hi ngoan ngoãn gật đầu, Bart rất hài lòng, “Bây giờ anh có việc cần xử lý, một mình em ở đây đợi anh. Trong phòng có ti vi và máy tính, em tự mình chơi đi, chiều nay anh sẽ dẫn em ra ngoài chơi.”

“Dạ được, ngài bận rộn thì cứ đi đi, em sẽ không đi ra ngoài đâu.” Kim Ân Hi nói.

Bart hài lòng mỉm cười rồi đi ra ngoài.

Kim Ân Hi không liên lạc với mấy người Andrew, bởi vì cô không xác định được căn phòng này có an toàn hay không. Cô vờ như một cô gái bình

thường, quan sát xung quanh căn phòng này một vòng, sau đó nằm trên giường xem ti vi.

Trực giác của Kim Ân Hi quả thật không sai, trong phòng thật sự không an toàn, không chỉ có camera mà còn có thiết bị nghe lén, chỉ cần cô có một chút hành động nào thì chào đón cô sẽ là mấy người cầm vũ khí.

Bart thấy biểu hiện của Kim Ân Hi đều bình thường, nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm, bèn hỏi Benson, “Bảo cậu đi điều tra, cậu tra được gì rồi?”

“Không có vấn đề gì cả, cô ấy là nhân viên ở một công ty nhỏ ở khu Tây Hà, là trẻ mồ côi, thường xuyên lui tới quán bar hoặc hộp đêm.”

Bart nghe vậy thì hoàn toàn yên tâm. Tối qua sau khi dẫn Kim Ân Hi rời khỏi quán bar, gã liền sai Benson đi điều tra về Kim Ân Hi. Nhưng Bart tuyệt đối không ngờ Kim Ân Hi trước khi đến đã chuẩn bị trước, sắp xếp xong một thân phận giả rồi, nên hoàn toàn không lo về chuyện gã sẽ điều tra. Hơn nữa, người đi điều tra cũng chỉ làm cho có lệ, không hề điều tra kỹ lưỡng.

Giữa trưa có người đưa cơm cho Kim Ân Hi. Nhìn cơm trưa phong phú, cô nhướng mày, rồi ngồi xuống thoải mái ăn uống.

Hai giờ chiều Bart mới xuất hiện, Kim Ân Hi nhìn thấy gã thì mắt liền tỏa sáng, “Anh yêu, anh đến rồi.”

“Có phải chờ lâu lắm không?”

“Cũng không lâu lắm, em ở đây một mình xem ti vi rồi ngủ một chút, thời gian liền trôi qua rất nhanh, chỉ là hơi nhớ anh thôi.” Kim Ân Hi tỏ ra nũng nịu.

Bart rất hưởng thụ, đặt tay trên lưng cô, “Đi thôi, anh dẫn em ra ngoài chơi một chút.”

Lên xe, Kim Ân Hi thừa dịp lúc Bart không chú ý, nhẹ nhàng sờ lên mặt của chiếc hoa tai. Thấy phương hướng xe đến là khu Nam, cô liền chắc chắn Bart muốn dẫn cô đến chỗ mà BK đang ở bây giờ.

Không ngờ mọi chuyện lại tiến triển thuận lợi như vậy! Cô còn tưởng muốn biết được chỗ của BK cần phải bỏ ra rất nhiều công sức chứ. Chắc chắn cô không thể ở bênh cạnh Bart lâu được. Muộn nhất là đêm nay là cô phải rời khỏi đây rồi, dù sao ở trong căn cứ UFT cũng không thể tìm được cô gái khác đến thay cô lên giường với Bart.

Kim Ân Hi thấy xe đi vào một trang viên, không ngờ bây giờ KING lại biết hưởng thụ thế này, còn xây hẳn một căn cứ tạm thời ở đây.

“Bart.” Thấy KING đi vào phòng khách, Kim Ân Hi hơi nghiêng người để Bart che nửa gương mặt cô.

“KING.” Bart ôm gã một cái. KING lại nhìn về phía Kim Ân Hi, “Vị này là?”

Bart ôm Kim Ân Hi vào lòng, “Đây là niềm vui mới của tôi, tên là Shirley.”

KING quan sát Kim Ân Hi một chút rồi khẽ cau mày, “Cô gái này, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Kim Ân Hi giật thót, thầm nghĩ không xong rồi, nhưng vẻ mặt cô lại không hề thay đổi chút nào, cô còn nhìn KING đầy thắc mắc, “Quý ngài này trước kia đã từng gặp tôi ư? Sao tôi không có chút ấn tượng nào cả? Đây là lần đầu tiên tôi tới đây mà.”

KING mỉm cười, “Có thể là tôi đã nhớ nhầm.” Chẳng qua gã chỉ cảm thấy hơi quen mặt, nên thuận miệng hỏi một chút mà thôi, nhưng trong lòng lại không hề để ý đến Kim Ân Hi.

Bart tới đây là vì muốn nói chuyện với KING. Hai người ở phòng khách nói mấy câu, sau đó đi vào thư phòng ở trên lầu. Trước khi đi, Bart còn không quên căn dặn Kim Ân Hi, “Em yêu, em ở đây chờ anh, anh và KING có một số việc cần bàn.”

“Vâng.”

“Em không được tùy tiện đi lại ở đây biết không?”

“Yên tâm đi anh yêu, em sẽ không đi lung tung đâu, ở đây chờ anh.”

Chờ Bart và KING đi lên lầu, Kim Ân Hi ban đầu còn an phận ngồi chờ. Mười phút sau, cô bắt đầu không ngồi yên được.

Cô đứng dậy muốn đi ra ngoài, nhưng người áo đen đứng trước cửa ra vào lại không cho cô đi. Kim Ân Hi liền tỏ vẻ đáng thương, “Hai anh này, em ngồi trong phòng khách cảm thấy hơi buồn, lúc nãy đến đây em có nhìn thấy hoa trong vườn được trồng rất đẹp, em có thể đi ngắm hoa một chút không? Em đảm bảo, ngoại trừ vườn hoa em sẽ không đi đâu khác.”

Hai người áo đen liếc nhìn nhau một cái, biết cô là người ngài Bart mang tới, cũng là khách trong trang viên, hơn nữa cũng chỉ là một cô gái bình thường, nên họ liền cho cô đi.

Kim Ân Hi đi ra vườn hoa, thỉnh thoảng còn khom người cúi đầu ngửi ngửi hương hoa, nhưng khóe mắt lại vẫn luôn chú ý đến quang cảnh xung quanh. Tòa trang viên này chỉ có một dãy nhà ở giữa này, bốn phía không có cây cối cao lớn, trong vườn đều là những bụi cây thấp hoặc bụi hoa như hoa hồng. Nói cách khác, nơi này không hề có lấy một khu đất cao.

Cô tùy tiện đi lại trong vườn hoa, tay cầm một bó hoa tươi vừa mới hái xong, trong đầu đã phác thảo được đại khái bản đồ địa hình của trang viên này.

Bốn phía trang viên có camera, tất cả các góc của trang viên đều được giám

sát, hoàn toàn không có một chút sơ hở nào.

Không đợi mấy người Bart đi ra, cô đã về tới phòng khách, rời khỏi nơi này thì cô có thể trở về rồi.

Lúc Bart và KING xuống, thì Kim Ân Hi vẫn còn ngồi trong phòng khách, trong tay cầm một bó hoa hồng. Thấy hoa trong tay cô, Bart bèn hỏi, “Hoa ở đâu ra vậy?”

“Em thấy hoa trong vườn đẹp quá, nên muốn hái mấy cành, ngài KING sẽ không để bụng chứ?”

KING mỉm cười, “Đương nhiên không ngại, nếu cô Shirley thích thì có thể hái thêm mấy cành nữa đem về.”

“Như thế là đủ rồi, cảm ơn ngài KING.” Cô lại nhìn Bart, “Anh yêu, chúng ta có thể đi được chưa? Anh nói muốn dẫn em đến trung tâm thương mại mà.”

“Được rồi, ngay bây giờ chúng ta liền đi.”

Nhóm Bart vừa rời đi, một gã đàn ông phương Đông mặc quần áo màu đen liền đi vào, vội vàng lại gần, “KING, xảy ra chuyện rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Mặt KING tối sầm lại, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nói hết mọi chuyện đã là nửa giờ sau, vào ngày thứ sáu Thẩm Thanh Lan bị nhốt, Anna cuối cùng cũng không nhịn được nữa, không thèm để ý đến mệnh lệnh của KING mà lôi Thẩm Thanh Lan ra khỏi phòng tối.

Mặc dù đã bị nhốt sáu ngày nhưng trạng thái tinh thần của Thẩm Thanh Lan lại không hề có chút suy sụp, thậm chí còn tốt hơn lúc trước, vết thương trên người cũng hồi phục một chút.

Anna vô cùng bất mãn, ả ta không muốn nhìn thấy cảnh tượng này, nên muốn bắt Thẩm Thanh Lan ra ngoài tra tấn một trận. Nhưng chỉ vừa mới đến gần Thẩm Thanh Lan, ả lập tức đã bị cô khống chế. Không biết Thẩm Thanh Lan lấy từ đâu ra một cây đinh, kề lên động mạch cổ của Anna, chỉ cần ả ta cử động một chút là sẽ chầu trời ngay lập tức.

“Dẫn tao đến gặp bạn tao.” Thẩm Thanh Lan nói với mấy người đang cầm vũ khí, bao vây xung quanh cô.

Anna muốn phản kháng, Thẩm Thanh Lan lập tức dùng sức thêm một chút. Ả hét lên một tiếng, hai tay rũ xuống, cánh tay đã bị Thẩm Thanh Lan bẻ gãy.

“Nếu còn phản kháng thì thứ gãy tiếp theo chính là cổ của mày.”

“Dù mày giết chết tao thì cũng không gặp được bạn của mày đâu.” Anna

hung dữ gầm lên.

Tay cầm đinh của Thẩm Thanh Lan càng đâm mạnh vào, làm rách da trên cổ Anna, “Còn nói vớ vẩn nữa mày sẽ đi gặp Thượng đế ngay đấy.”

Anna biến sắc, mặc dù bọn họ đều là những kẻ liều mạng, nhưng càng liều mạng thì càng sợ chết, ả ta liền nói với mấy người kia, “Còn không mau tránh ra.”

Đám người này chừa ra một lối đi. Nhưng Thẩm Thanh Lan chưa đi được mấy bước đã bắt gặp gã đàn ông phương Đông lúc trước, gã nhíu mày, “Cô Thẩm, cô đang làm gì vậy?”

“Dẫn tao đến gặp bạn tao, nếu không tao sẽ giết ả ta ngay.” Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nói.

“Cô Thẩm, quyết định này của cô rất không sáng suốt. Dù cô gặp được bạn cô thì sao, cô cũng không thể rời khỏi đây được.”

“Bớt nói vớ vẩn đi, không muốn ả ta chết thì mau dẫn đường đi.”

Ai ngờ gã đàn ông phương Đông lại không hề đổi ý, “Cô Thẩm, cô giết đi.”

Anna mở to hai mắt, không dám tin mà nhìn chằm chằm vào gã, “Anh điên rồi, anh có biết mình đang nói gì không?”

Đôi mắt gã đàn ông nhìn Anna đầy vẻ rét lạnh, “Đương nhiên tôi biết, Anna. Người không biết rõ chính là cô, cô đã quên lời KING nói rồi sao?”

Anna xanh mặt, dĩ nhiên là ả không quên rồi. Nếu không phải KING đã từng nói không được để Thẩm Thanh Lan chết thì e rằng vừa rồi ả đã sớm bắn một phát súng giết chết cô.

“Nếu bạn mày đã không quan tâm đến tính mạng của mày, thì mày hãy chết đi vậy.” Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan tàn ác, chuẩn bị đâm cây đinh vào cổ Anna.

“Chờ đã.” Gã đàn ông phương Đông kêu lên. Anna thở phào một hơi, vừa rồi ả cảm thấy Thẩm Thanh Lan thật sự dám giết ả.

“Pằng.” Một phát súng vang lên, cơ thể Anna cứng đờ, sau đó mềm nhũn ngã xuống đất. Ả nhìn về phía cửa với vẻ không thể tin, ở đó, KING cầm một khẩu súng trong tay, khói trắng bốc lên, nhìn ả bằng ánh mắt không chứa chút tình cảm nào.

Máu trong tim ả từ từ chảy ra. Thẩm Thanh Lan buông tay ra để Anna trượt xuống đất, rồi vỗ tay, “Hay, không hổ danh là KING, ra tay thật tàn ác, ngay cả người của mình cũng giết.”

Vẻ mặt người ở đây đều thay đổi, thủ đoạn của KING trước giờ vẫn luôn rất ác độc, nhưng bây giờ ngay cả người mình mà gã cũng giết, trong lòng bọn họ dâng lên một nỗi sợ hãi.

KING thu súng lại, nhìn vẻ mặt bọn chúng, từ tốn mỉm cười, “Cô Thẩm, đối với người không tuân theo mệnh lệnh của tôi, trước giờ tôi đều không nương tay, cô ta chỉ gieo gió gặt bão thôi. Cô Thẩm đừng nên châm ngòi ly gián ở đây, con người tôi không thích bị uy hiếp. Bây giờ đã mất đi lợi thế, cô Thẩm tính như thế nào?”

Thẩm Thanh Lan không thèm nhìn Anna nằm dưới đất một cái, “Anh muốn gì?”

“Cô Thẩm, tôi muốn mời cô đến một nơi, đi thôi.”

Thẩm Thanh Lan không nói gì, đi theo sau KING. Cô không hề có ý định ra tay tấn công gã, nếu ngay bây giờ mà ra tay thì cô không nắm chắc phần thắng.

***

Trong trang viên nào đó ở nước ngoài.

“Chuẩn bị xong thì lập tức xuất phát.” Allen từ trên lầu đi xuống, thấy mọi người đã chuẩn bị đầy đủ rồi thì liền nói.

http://tieulun.hopto.org

Một người phụ nữ từ bên ngoài đi vào, thấy vậy thì nhắm mắt lại, “Allen, cậu định làm gì? Đi cứu Thẩm Thanh Lan?”

Allen nhìn bà ta, vẻ mặt vốn đã lạnh nay càng lạnh hơn, “Chuyện của tôi không đến lượt bà quản.”

Người phụ nữ kia nghe vậy thì liền xụ mặt, “Allen, rốt cuộc cậu có nhớ ba cậu chết như thế nào không? Ông ấy bị chính cha của Thẩm Thanh Lan giết chết, vậy mà bây giờ cậu còn muốn đi cứu cô ta, cậu điên rồi sao?”

“Trước giờ tôi vẫn là một thằng điên mà, đâu phải ngày đầu tiên bà biết? Thù giết cha, tôi sẽ báo, nhưng Thẩm Thanh Lan tuyệt đối không thể chết được.”

“Không được, cậu không được đi cứu Thẩm Thanh Lan. Nếu cậu muốn đi cứu cô ta, thì trừ khi tôi chết.”

“Bà tưởng tôi không dám ư?” Allen rút khẩu súng bên hông ra, nhắm vào người phụ nữ kia. Bà ta cũng không thèm để ý, chỉ lẳng lặng nhìn Allen vì nghĩ Allen sẽ không dám bắn bà ta.

Allen tàn nhẫn mỉm cười, từ từ bóp cò súng.

“Đừng bao giờ nghĩ đến việc chỉ tay năm ngón với tôi, lần này chỉ cho bà một

lời cảnh cáo.” Lúc đi qua bên cạnh bà ta, Allen dừng bước nói.

Người phụ nữ kia ôm bả vai chảy máu của mình, sắc mặt tái nhợt, nhìn theo bóng lưng rời đi của Allen, ánh mắt tàn ác, lấy điện thoại ra gọi cho KING.

***

Sau khi Kim Ân Hi và Bart rời khỏi trang viên kia, Bart liền dẫn cô đến mấy trung tâm thương mại gần đó.

“Anh yêu, bộ đồ này thế nào?” Kim Ân Hi cầm một bộ đồ lên, mỉm cười nhẹ nhàng hỏi.

Bart nhìn thoáng qua rồi gật đầu, “Rất xinh đẹp.”

“Vậy em đi thử nhé?”

Bart không nói gì, Kim Ân Hi cầm quần áo đi vào phòng thay đồ. Nhưng Bart đợi rất lâu vẫn không thấy cô đi ra, bèn đến phòng thử đồ gõ cửa, “Bảo bối, thay xong chưa?”

Bên trong không có ai trả lời. Bart biến sắc, đạp thật mạnh vào cửa, bên trong chỉ còn lại quần áo bị vứt dưới đất, ngoài ra thì không còn ai cả. Gã nổi trận

lôi đình, hét một tiếng với thuộc hạ đang chờ bên ngoài, “Tìm cho tao, nhất định phải tìm cho ra con khốn đó cho tao.”

Đám thuộc hạ đứng ngoài cửa cùng nhau lên tiếng, bắt đầu tìm kiếm Kim Ân Hi trong trung tâm thương mại.

Trong phòng vệ sinh ở lầu hai của trung tâm thương mại, Kim Ân Hi mặc một bộ quần áo thoải mái, vai đeo một cái ba lô, tóc ngắn ngang tai màu đen, khuyên tai to đùng kia đã được tháo ra. Cô đeo một cặp kính râm, đứng bên cạnh lan can, lẳng lặng quan sát mấy người áo đen đang tìm người dưới lầu, khóe miệng nhếch lên.

Một người áo đen ở gần đó đi qua, nhưng chỉ vội vàng liếc nhìn cô một cái liền lướt qua người cô. Kim Ân Hi có thể nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Bart. Cô mỉm cười, ung dung rời khỏi trung tâm thương mại.

Bên ngoài trung tâm đã có sẵn một chiếc xe chờ cô. Kim Ân Hi lên xe, sau khi ngồi vào ghế sau thì mới cảm thán một câu, “Cuối cùng cũng thoát khỏi gã đàn ông già chết tiệt đó rồi, thật là làm bà đây mệt chết đi được.” Nói rồi, cô mới phát hiện người lái xe là Mạnh Lương.

“Ấy, anh đẹp trai, sao lại là anh tới đây đón tôi?”

Mạnh Lương nhìn cô qua kính chiếu hậu, “Vì chỉ có mình tôi rảnh.”

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, “Sao nào, thấy tôi quay Bart như quay chong chóng, có phải vô cùng sùng bái tôi không?”

Mạnh Lương gật đầu, anh ta thật sự phải nhìn Kim Ân Hi với đôi mắt khác.

“Trước kia các cô làm gì?” Mạnh Lương tò mò hỏi.

Kim Ân Hi giơ một ngón tay lên, nhẹ nhàng lắc lắc, “Anh bạn trẻ à, không được tò mò quá mức đâu, nước Z của các anh không phải có câu sự tò mò có thể giết chết một con mèo sao?”

Mạnh Lương chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, thấy cô không chịu nói thì cũng thôi không hỏi nữa.

Lúc gặp lại mọi người, Kim Ân Hi lập tức lấy giấy và bút ra, viết viết vẽ vẽ trên giấy. Chỉ một lát sau, một tấm bản đồ đã được vẽ xong.

“Đây chính là nơi ẩn náu của BK. Hôm nay tôi đã quan sát một lượt, trong đó không có nhiều người, nhưng lại được trang bị rất hoàn hảo, mỗi một góc trong trang viên đều có camera giám sát, muốn yên lặng vào đó là chuyện vô cùng khó khăn.” Kim Ân Hi thu lại vẻ hờ hững trên mặt, nghiêm túc nói.

“Ân Hi, cô không cần nói mấy lời nhảm nhí này, mau nói vào vấn đề chính đi.” Sicily ngắt lời cô.

Kim Ân Hi cười hì hì, “Không cần phải giục, sắp tới vẫn đề chính rồi đây. Hôm nay, lúc tôi vào trong đó đã ném mấy chiếc máy nhiễu tín hiệu vào trong vườn hoa. Lúc chúng ta đột nhập, tôi sẽ ở bên ngoài làm nhiễu tín hiệu của bọn chúng. Mọi người sẽ vào đó cứu người, nhưng chỉ có ba phút thôi, sau đó phải mất mười lăm phút để kích hoạt lại máy nhiễu sóng, thời gian của chúng ta cực kỳ ít ỏi.”

“Ba phút là đủ rồi.” Phó Hoành Dật nói, dùng khoảng ba phút để lẻn vào, sau đó đi vào trang viên biệt thự, với bọn họ như vậy là đủ rồi.

“Vì thời gian quá ngắn nên tôi không tra được vị trí của Thanh Lan. Vì thế, chuyện sau khi vào trong trang viên phải dựa vào một mình anh.” Kim Ân Hi nói với Phó Hoành Dật, “Máy làm nhiễu tín hiệu của tôi rất mạnh, nên cũng sẽ làm nhiễu tín hiệu định vị của anh, khiến phạm vi bị rút ngắn bớt.”

Phó Hoành Dật gật đầu, phạm vi bị rút ngắn cũng không sao, chỉ cần có thể cảm ứng được là được rồi.

Ở bên ngoài, Ryan gõ cửa, “Tôi có thể vào không?”

“Mời vào.” Eden nói.

Ryan bước vào, liền nhìn thấy tất cả mọi người đều ở đây, “Hôm nay tôi vừa lấy được một nguồn hàng mới, chất lượng cũng không tệ, lúc các anh cứu người có thể mang theo. Thêm vào đó, vào lúc mọi người cứu người, tôi sẽ

nghĩ cách dụ KING ra ngoài.”

“Ryan, cám ơn anh, tôi không biết phải cảm ơn sự giúp đỡ của anh như thế nào.” Eden nói.

“Ryan tôi là người có ân tất báo. Cậu đã từng cứu mạng tôi, chút chuyện nhỏ này tôi vẫn có thể giúp được, vừa hay dạo trước KING muốn hợp tác với tôi, mà tôi vẫn chưa trả lời gã. Hôm nay tôi sẽ cho gã một câu trả lời, rồi sẽ cố gắng hẹn gã ra ngoài.”

Ryan vẫy tay, có người đứng sau lưng anh ta bước lên, đặt một cái rương lên bàn rồi liền lui ra ngoài. Phó Hoành Dật mở rương, lấy đồ bên trong ra. Anh nhíu mày, đây là loại vũ khí mới nhất, sức tấn công rất lớn, ngay cả bây giờ quân đội bọn họ cũng không có, không ngờ KA lại có được đầu tiên. Hèn gì quân đội MD muốn hợp tác với KA, thủ đoạn này của, ngay cả mấy người trong giới cũng không đấu lại anh ta.

“Trước mắt, mấy món đồ này còn chưa được đưa vào sản xuất hàng loạt, trong tay tôi cũng chỉ có mấy món này thôi. Các anh lấy dùng trước đi, chờ sau khi mọi người bắt đầu hành động tôi sẽ ở bên ngoài tiếp viện cho mọi người.”

Andrew vỗ vỗ ngực, “Ryan, chuyện lần này, tôi sẽ không nói cảm ơn anh nữa. Sau này nếu có chuyện cần tôi giúp thì cứ nói.”

Ryan mỉm cười. Anh ta giúp đỡ như vậy hoàn toàn là vì nể mặt mũi Eden, bởi vì ba năm trước đây, Eden không chỉ cứu tính mạng anh ta, mà còn cứu

cả đứa con độc nhất của anh ta.

Sau khi rời khỏi đó, Ryan liền gọi điện thoại cho KING, đồng ý sẽ suy nghĩ lại chuyện hợp tác với bọn họ, nhưng chi tiết cụ thể thì muốn gặp mặt đàm phán. Lần này KING đến Vịnh Tam Giác là vì muốn có mấy món đồ mà hôm nay Ryan đưa cho đội Phó Hoành Dật. Thấy Ryan có ý định hợp tác, dĩ nhiên gã liền đồng ý gặp mặt đàm phán, thời gian thì tùy Ryan quyết định, còn địa điểm thì do KING chọn.

“Đã bàn bạc với KING xong, bảy giờ tối nay gặp ở khách sạn Khải Sắt trên đường Cao Lệ ở khu Bắc, mọi người nhớ tranh thủ cứu người.”

Mấy người Eden gật đầu.

Sáu giờ tối, màn đêm vừa mới buông xuống, một chiếc xe Jeep chạy ra từ căn cứ KA.

Xe chạy đến cách trang viên của BK mấy trăm mét thì dừng lại, “Tiền Phi, cậu ở lại tiếp viện.” Phó Hoành Dật nói.

“Đội trưởng, hay là để tôi đi cùng đi.”

“Đây là mệnh lệnh.” Phó Hoành Dật nghiêm túc nói. Phục tùng mệnh lệnh chính là nghĩa vụ của quân nhân, Tiền Phi lập tức ngậm miệng lại, “Rõ, đội trưởng.”

Đội Phó Hoành Dật tới gần trang viên, đồng hồ trên tay Phó Hoành Dật đột nhiên rung lên, “Thanh Lan quả nhiên ở trong trang viên này, nhưng không thể cảm ứng được vị trí cụ thể của cô ấy. Cô có cách nào hay không?” Anh nhìn Kim Ân Hi hỏi.

Kim Ân Hi giơ tay Phó Hoành Dật lên nhìn đồng hồ, “Ở hướng chín giờ, hướng kim đồng hồ rung là hướng Thanh Lan đang ở đó, anh càng đến gần cậu ấy thì tần suất rung động càng nhiều hơn.”

Ánh mắt Mạnh Lương và Mục Liên Thành đều nhìn vào chiếc đồng hồ của Phó Hoành Dật. Nhất là Mạnh Lương, hai đôi mắt đều phát sáng.

“Tôi sắp bắt đầu đây, mọi người chuẩn bị.” Kim Ân Hi nói, do có nhiều người nhận ra khuôn mặt Sicily và Andrew nên bọn họ phải hóa trang, ít nhất phải làm cho người khác hoàn toàn không nhận ra.

Kim Ân Hi cầm một cái laptop, gõ trên bàn phím mấy cái, “Đợi lát nữa, tôi sẽ nghĩ cách xâm nhập vào hệ thống theo dõi của bọn chúng. Quá trình mất khoảng mười phút, sau khi mọi người lẻn vào biệt thự phải cẩn thận ẩn náu. Chờ xâm nhập thành công tôi sẽ chỉ rõ cho mọi người biết con đường nào an toàn.” Việc này chính là cách mà trước đây bọn họ thường dùng nhất lúc thi hành nhiệm vụ. Sicily và Andrew đã cùng nhau hợp tác hành động như một thói quen từ lâu, nên cô nói như vậy là để nhóm Phó Hoành Dật nghe.

Mạnh Lương nhìn chằm chằm vào ngón tay Kim Ân Hi linh hoạt tung bay trên bàn phím. Sicily lấy vũ khí và tai nghe bluetooth từ ghế sau ra, đưa cho ba người Phó Hoành Dật.

“Đeo cái này vào, thuận tiện cho việc liên lạc.”

Mạnh Lương nhận lấy, học theo bọn họ đeo tai nghe vào tai, bên trong lập tức có tiếng nói chuyện của bọn họ.

“Được rồi, mọi người chỉ có ba phút.” Kim Ân Hi búng tay một cái nói.

Vẻ mặt mọi người bắt đầu nghiêm túc. Bọn họ liếc nhìn nhau, rồi chạy tới phía ngoài bức tường của trang viên. Tường được xây rất cao, nhưng trong tay mọi người đều cầm mấy cái móc, nhẹ nhàng ném lên rồi bám vào tường leo vào, sau đó đáp xuống phía bên kia bức tường rất nhanh. Ban ngày, Kim Ân Hi đã quan sát chỗ này. Trong toàn bộ trang viên, đây là nơi duy nhất có thể ẩn mình, mặc dù không có cây cối cao lớn bao phủ nhưng nơi này lại có mấy bụi cây um tùm.

Đồng hồ phát ra ánh sáng huỳnh quang yếu ớt, cho dù trong bóng đêm cũng có thể thấy rõ ràng. Phó Hoành Dật xác định phương hướng một chút, rồi chỉ vào một hướng, “Tôi và Mục Liên Thành sẽ đến mấy chỗ đó, mọi người đi sang hướng khác.”

Andrew gật đầu, sáu người chia thành hai đội hành động riêng lẻ, tới lúc đến gần biệt thự, bọn họ lập tức lẻn vào trong theo sáu hướng khác nhau.

Mặc dù buổi chiều Kim Ân Hi chỉ quan sát ngôi biệt thự này một chút, nhưng

từ trước đến này đã hình thành thói quen chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể bao quát hết tất cả bên trong. Cô đã thấy có mấy chỗ phòng vệ hơi yếu kém, mà chỗ nhóm Phó Hoành Dật đi vào chính là mấy chỗ đó.

“Thời gian ba phút đã hết, mọi người chú ý an toàn.” Kim Ân Hi nói, sau đó tiếp tục gõ bàn phím, tiến hành xâm nhập vào hệ thống theo dõi của bọn chúng.

***

Thẩm Thanh Lan bị KING dẫn tới một căn phòng tra tấn, nhưng không nhìn thấy Nhan Tịch, “Nhan Tịch ở đâu?”

KING mỉm cười, “Cô vẫn nên lo cho bản thân mình trước đi, đã là bạn bè của cô thì dĩ nhiên tôi sẽ chào hỏi cô bé thật tử tế.” Nhớ tới lời căn dặn của người phụ nữ kia, đôi mắt KING lóe sáng. Độc nhất là lòng dạ đàn bà, câu nói này không hề sai một chút nào, e rằng cả đời này của cô gái kia đã bị hủy hoại rồi. Nhưng trong lòng KING hoàn toàn không có chút áy náy nào. Trước giờ gã cũng không phải là một kẻ mềm lòng, chỉ cảm thấy đáng tiếc mà thôi, dù sao thì Nhan Tịch cũng rất đáng yêu.

Thẩm Thanh Lan không nhìn thấy vẻ đáng tiếc trong mắt KING. Các phòng ở đây không thông với nhau, căn phòng cô đang đứng chỉ có một vài dụng cụ tra tấn, hơi giống căn phòng mà mấy ngày trước cô ở.

“Chào hỏi vị Phó phu nhân này thật tốt.” KING nói xong thì liền rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Gã đàn ông phương Đông phất tay, hai gã đàn ông áo đen liền đi lên trước, nhưng lại bị Thẩm Thanh Lan ra tay quật ngã xuống đất. Gã đàn ông phương Đông cũng không tức giận mà chỉ nói: “Cô Thẩm, nếu như cô không muốn bạn cô bị thương thì tốt nhất đừng phản kháng, nếu không…”

Thẩm Thanh Lan biến sắc, lẳng lặng nhìn gã, ánh mặt đầy lạnh lẽo. Nhưng gã lại mỉm cười nói: “Cô Thẩm, xin mời.”

Thẩm Thanh Lan không nhìn nữa, đi đến trước cây thánh giá, để mặc bọn họ trói tay chân cô vào đó. Một gã đàn ông áo đen đứng đối diện cô, trong tay cầm một cây roi, mỉm cười tàn nhẫn.

Âm thanh cây roi đánh vào da thịt cô khiến gã đàn ông phương Đông híp mắt lại hưởng thụ, “Cô Thẩm, chỉ cần cô mở miệng cầu xin, tôi sẽ bảo cậu ta dừng tay ngay lập tức.”

Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ tiếp tục cắn môi.

Gã đàn ông phương Đông thấy vết máu thấm ra quần áo cô từng chút từng chút một, liền buồn tẻ lắc đầu, “Con gái phải yêu kiều một chút mới tốt, tính tình như cô Thẩm đây sẽ không được đàn ông yêu thích đâu.”

Gã vỗ vỗ tay, gã đàn ông mặc áo đen cầm roi liền dừng lại, “Thả cô Thẩm ra, chúng ta dẫn cô ta đi xem một trò vui.”

http://tieulun.hopto.org

Gã đàn ông phương Đông cười híp mắt, nhưng nụ cười đó nhìn sao cũng thấy xấu xa.

Trong lòng Thẩm Thanh Lan dâng lên linh cảm chẳng lành.

Bị hai gã đàn ông khống chế, Thẩm Thanh Lan chỉ đành đi theo gã đàn ông phương Đông đến một căn phòng. Cửa phòng đóng chặt, bên trong có những tiếng la hét tan nát cõi lòng, là giọng của Nhan Tịch.

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan tái xanh, lòng chùng xuống.

Gã đàn ông phương Đông mở ô cửa nhỏ trên tường của căn phòng ra để có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong, “Cô Thẩm, bây giờ bạn cô đang hưởng thụ ở bên trong đấy, cô có muốn xem một chút không?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 245: Phó hoành dật, em là sát thủ

Cửa sổ mở ra, tiếng động trong phòng truyền vào tai Thẩm Thanh Lan. Vào giây phút đó, máu trong người cô như ngừng chảy. Mặc dù không tận mắt nhìn thấy nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn biết Nhan Tịch đang phải trải qua chuyện gì. Hai mắt cô đỏ ngầu, cô lập tức giật súng của người đàn ông đang khống chế mình, không chút do dự bóp cò. Tiếng súng vang lên liên tiếp, vài người liền ngã xuống trước mặt cô. Biến cố xảy ra quá đột ngột, gã đàn ông phương Đông còn chưa kịp hồi hồn thì đã bị Thẩm Thanh Lan bẻ gãy hai tay.

Thẩm Thanh Lan không quan tâm đến gã mà đi thẳng vào trong, bóp cò vài cái, mấy tên đàn ông bên trong chưa kịp mặc quần thì đã mất mạng.

Nhan Tịch nghe tiếng súng thì hét lên, hoảng sợ trốn trong góc phòng, cơ thể run rẩy không một mảnh vải che thân, chỉ có vết thương dày đặc.

Trái tim Thẩm Thanh Lan như bị người ta đâm mạnh một cái. Cô bước lên, nhưng còn chưa tới gần Nhan Tịch, cô ấy đã hoảng loạn hét toáng lên: “A a a a a a.”

Thẩm Thanh Lan vội dừng bước, nhìn Nhan Tịch như chim sợ cành cong, toàn thân run lẩy bẩy. Ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo, Thẩm Thanh Lan của bây giờ, giống như Thẩm Thanh Lan năm xưa, khi nhìn thấy Tần Mộc bị người ta đâm một dao vào tim ngay trước mặt cô.

Mặc kệ tiếng thét chói tai của Nhan Tịch, cô cởi áo khoác đã rách tơi tả trên

người mình ra khoác lên người cô ấy, rồi đi ra ngoài.

Tiếng súng vừa rồi đã khiến những người khác chú ý. Bước ra khỏi phòng, Thẩm Thanh Lan nhìn cũng không nhìn mà liên tục bóp cò. Lợi dụng khoảng cách gần, cô kéo gã đàn ông phương Đông lên chắn trước mặt mình, vẫn tiếp tục điên cuồng nổ súng.

Phó Hoành Dật vừa mới nhảy vào cửa sổ đã nghe thấy tiếng súng vang lên liên tục. Mặt anh biến sắc, bên tai truyền đến giọng nói của Andrew, “Hình như bọn họ xảy ra chuyện rồi, chúng ta phải mau chóng tìm được Thanh Lan.”

Phó Hoành Dật không trả lời Andrew. Anh nhìn xuyên qua phòng khách, thấy vài bóng người thì lắc mình trốn sau rèm cửa sổ. Thấy mấy kẻ đó vội đi vào một căn phòng, anh liền bám theo bọn họ, sau đó phát hiện ở đây có một lối đi dẫn xuống dưới lòng đất.

Tiếng súng truyền từ phía dưới lên. Thấy kim đồng hồ rung lên dữ dội, anh biết Thanh Lan đang ở dưới đó.

Trước mặt Thẩm Thanh Lan đã có một đám người ngã gục. Gã đàn ông phương đông Phương bị cô lấy làm lá chắn đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ, chết tức tưởi.

Cô cũng bị bắn trúng một phát, tuy không phải là chỗ hiểm, nhưng cũng hạn chế hành động của cô. Có điều vẻ mặt cô vẫn lạnh lẽo, như không hề cảm nhận được đau đớn trên người.

Bắn xong viên đạn cuối cùng, cô ném súng đi, rút một con dao ra, dứt khoát xoay người, đâm một dao vào lồng ngực kẻ muốn đánh lén cô. Cô lao đi rất nhanh, đâm vào, rút ra, máu chảy tung tóe, ấy vậy mà trên mặt cô không có một chút cảm xúc nào, chỉ hờ hững cắt cổ một gã đàn ông khác.

Phó Hoành Dật giải quyết xong mấy người thì liền thấy một Thẩm Thanh Lan như vậy, hờ hững, lạnh lùng giết từng người.

“Thanh Lan…” Phó Hoành Dật gọi cô, cô liền chớp mắt, ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với anh. Ánh mắt của cô vẫn lạnh lẽo, Cô lại cắt cổ một người ngay trước mặt Phó Hoành Dật, máu văng tung tóe lên người cô.

Phó Hoành Dật không kịp nói gì nữa, chỉ vội vàng lao vào cuộc chém giết.

Tiếng súng thu hút đám người kia, và cả nhóm Andrew đang tìm Thẩm Thanh Lan khắp nơi. Có bọn họ giúp một tay, áp lực của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cũng giảm bớt rất nhiều.

Thấy sắp giải quyết xong một đám áo đen, Thẩm Thanh Lan lại trở về căn phòng kia. Nhan Tịch vẫn còn co ro người trong góc phòng, hai tay ôm đầu, cả người run rẩy. Cảm nhận được có người đến gần, thân thể cô lại càng co rúm lại, run dữ dội hơn.

“Nhan Tịch.” Thẩm Thanh Lan dịu dàng gọi, muốn chạm vào người Nhan Tịch, nhưng cô lại hét ầm lên: “Tránh ra! Đừng chạm vào tôi! AAA! Không

được chạm vào tôi! Tránh ra! Tránh ra!”

Thẩm Thanh Lan giữ chặt Nhan Tịch, để cô ấy nhìn mình, “Nhan Tịch, là chị, Thẩm Thanh Lan.”

“A a a.” Nhan Tịch điên cuồng lắc đầu, hét lên thất thanh.

Viền mắt Thẩm Thanh Lan đỏ hoe, ngực đau đớn như bị người ta đâm từng nhát từng nhát dao. Cô ôm Nhan Tịch vào lòng, “Nhan Tịch, không sao, không sao rồi, đừng sợ, chị dẫn em về nhà, chúng ta về nhà.”

Nhan Tịch giãy dụa, ngón tay cào sau lưng của Thẩm Thanh Lan, cào trúng vết thương vốn đã ngừng chảy máu, khiến nó toét ra, máu lại đầm đìa chảy ra.

Thẩm Thanh Lan ôm chặt Nhan Tịch, không để cô giãy ra. Sicily chẳng biết đã đến từ lúc nào, vội đánh vào gáy Nhan Tịch một cái, khiến cô ngất lịm đi.

“An, ở đây quá nguy hiểm, chúng ta phải lập tức đi ngay.” Vừa nói, Sicily vừa lấy áo khoác lên người Nhan Tịch.

Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên là biết phải rời khỏi nơi này trước, nên lúc Eden bước lên bế Nhan Tịch thì cô cũng buông tay ra.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật bước đến kéo Thẩm Thanh Lan lên. Cô nhìn hai bàn tay nắm lấy nhau của hai người, tay Phó Hoành Dật sạch sẽ, còn tay cô dính đầy máu, tương phản rõ rệt. Cô rút tay ra, nhìn sâu vào mắt Phó Hoành Dật, ánh mắt hiện lên vẻ đau khổ, xoay người bước đi.

“Thanh Lan.” Phó Hoành Dật gọi lại.

“Đi ra ngoài rồi nói.” Thẩm Thanh Lan chỉ hờ hững nói.

Ánh mắt Phó Hoành Dật tối sầm lại. Bọn họ nhanh chóng ra khỏi biệt thự, bọn Andrew đi phía trước, Phó Hoành Dật đi sau. Mấy tên áo đen gặp ở phía trước, đều bị nhóm Andrew giải quyết hết.

Bởi vì đã gây ra động tĩnh quá lớn, nên bọn họ không thể yên lặng mà ra khỏi chỗ này được nữa, đành phải mở một đường máu để đi.

Trước khi đi, Thẩm Thanh Lan hỏi Sicily, “Có lựu đạn không?”

Sicily gật đầu, lấy một cái lựu đạn từ trong ba lô đưa cho Thẩm Thanh Lan. Cô mở kíp nổ ném ra xa, bọn họ nhanh chóng chạy ra ngoài trang viên.

Vừa mới lao ra khỏi trang viên, biệt thự sau lưng lập tức nổ tung, phát ra tiếng động rất mạnh, bị hủy trong nháy mắt.

“Đi mau!” Phó Hoành Dật kéo Thẩm Thanh Lan lên một chiếc xe jeep, Mạnh Lương nhanh chóng bước vào ghế lái, mấy chiếc xe lao đi, chỉ để lại từng làn khói.

“Đại ca, hình như chúng ta đã tới chậm.” Một chiếc trực thăng đang dừng trên bầu trời trang viên.

Vẻ mặt Allen âm trầm, hắn nhìn căn biệt thự đã hóa thành tro bụi bên dưới, lạnh giọng nói: “Giải quyết hết những tên còn lại cho tao.” KING dám động vào người của hắn, thì phải trả giá thật lớn.

“Vâng.” Người đàn ông đáp.

***

Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan ngồi trên ghế sau. Từ lúc lên xe, Phó Hoành Dật luôn nắm chặt tay Thẩm Thanh Lan, dù cô có giãy như thế nào cũng không rút ra được.

Người của Ryan đã tới tiếp ứng bọn họ. Bọn họ không trở về căn cứ KA mà lên thẳng máy bay Ryan đã chuẩn bị cho bọn họ. Máy bay bay thẳng đến nước Y.

Trên máy bay, Eden nhìn vết thương không ngừng chảy máu của Thẩm Thanh Lan, nói: “An, anh lấy đầu đạn ra cho em trước, nhưng bây giờ anh

không có thuốc gây tê, em cố chịu một chút.”

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan vẫn vậy, lạnh lẽo không hề thay đổi. Từ khi ra khỏi trang viên, cô vẫn chưa nói câu nào.

Thấy cô gật đầu, Eden lấy dao khử trùng đơn giản, đang định ra tay thì Mục Liên Thành không nhịn được nói: “Chị dâu, hay là đợi xuống máy bay hãy làm.”

Không có thuốc gây tê, cho dù là một người đàn ông cũng không chịu được cảm giác đau đớn khi khoét thịt lấy đầu đạn ra.

Eden lạnh lùng nhìn Mục Liên Thành, “Nếu còn chần chừ, lấy đầu đạn ra muộn thì cánh tay này xem như tàn phế.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Eden, bắt đầu đi.”

Phó Hoành Dật ôm cô vào lòng, đặt tay lên miệng cô, “Nếu em không nhịn được thì cắn tay anh đi.”

Anh gật đầu với Eden. Anh ta nhìn anh, rồi bắt đầu lấy đầu đạn.

Thẩm Thanh Lan kêu lên một tiếng, sắc mặt tái mét. Phó Hoành Dật mím

môi, ôm chặt cô vào lòng.

Trừ lúc đầu kêu đau một tiếng, sau đó Thẩm Thanh Lan không hề kêu một tiếng nào nữa. Ngay cả nhóm Mục Liên Thành cũng không nỡ nhìn, vội vàng quay đầu đi. Chỉ có Phó Hoành Dật nhìn chằm chằm, ánh mắt sâu thẳm. Đáy lòng anh như bị ai đó cắt từng nhát, từng nhát một.

Eden ra tay rất dứt khoát, cũng rất nhanh, chỉ một lúc sau đã lấy được đầu đạn ra, băng bó kỹ vết thương, “An, còn những vết thương khác…”

“Tạm thời như vậy đã.” Thẩm Thanh Lan hờ hững nói một câu.

Sau khi xuống máy bay, Eden liền dẫn mọi người về nhà mình ở nước Y.

“An, để anh xử lý vết thương trên người em.” Eden đề nghị.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Anh đừng lo cho em, xem Nhan Tịch trước đi.”

Vết thương nặng nhất trên người Thẩm Thanh Lan là vết thương do đạn bắn trên cánh tay. Dù đã xử lý đơn giản rồi, nhưng trên máy bay điều kiện có hạn, nếu không cẩn thận để nhiễm trùng sẽ rất phiền phức.

“Cứ giao cho tôi. Anh giúp cô ấy chăm sóc tốt cho Nhan Tịch là được.” Phó

Hoành Dật nói.

Eden nhìn vẻ mặt Thẩm Thanh Lan, biết bọn họ muốn nói chuyện riêng nên không phản đối, đưa một vài dụng cụ xử lý vết thương cho Phó Hoành Dật rồi đi.

Trong phòng chỉ còn lại Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan. Cô cũng không nhìn anh mà đứng lên, nói: “Em đi tắm.”

Phó Hoành Dật kéo cô lại, “Miệng vết thương của em không được dính nước.”

Thẩm Thanh Lan nhìn cả người mình dơ bẩn, cười nói: “Không sao.”

Không phải là Phó Hoành Dật không thấy quần áo thấm đầy máu của cô, bởi vì vết máu đã khô nên quần áo đều đã cứng lại.

Cuối cùng Thẩm Thanh Lan vẫn đi tắm. Nhân lúc đó, Phó Hoành Dật sang nhà tắm phòng khách bên cạnh để tắm.

Đến lúc tắm xong, sắc mặt Thẩm Thanh Lan lại càng trắng bệch.

Cô ngồi lên giường, Phó Hoành Dật mở rượu, cồn i ốt và thuốc trị thương ra

rồi nói: “Cởi đồ ra.”

Thẩm Thanh Lan hơi ngẩn ra. Trên người cô đang choàng áo tắm, Phó Hoành Dật thấy cô cứ ngẩn người thì bèn tự cởi áo choàng cho cô. Đến khi thấy rõ vết thương dày đặc trên người cô, cả người anh cứng lại vì nổi giận và cũng vì xót.

Anh hít sâu một hơi, chăm chú bôi cồn khử trùng vết thương cho cô.

Cồn chạm vào vết thương, đem đến từng cơn đau đớn. Thẩm Thanh Lan nhíu mày, không nói một lời, thậm chí còn không rên một tiếng.

Trong mắt Phó Hoành Dật hiện lên vẻ tức giận, “Thẩm Thanh Lan, đau thì kêu lên, thậm chí còn có thể khóc to lên, em không cần phải cố chịu đựng như vậy.”

Thẩm Thanh Lan mím môi, hỏi ngược lại: “Phó Hoành Dật, anh không có gì muốn hỏi em sao? Hôm nay thấy em giết người, anh không muốn nói gì sao?”

Phó Hoành Dật đặt cồn sát trùng lên khay, ngồi xổm xuống, yên lặng nhìn vào mắt cô, “Em muốn nói cái gì?”

“Phó Hoành Dật, em là sát thủ.” Thẩm Thanh Lan nhìn thẳng vào mắt Phó Hoành Dật, giơ hai bàn tay ra trước mặt anh, gằn từng chữ: “Đôi tay này đã

từng giết rất nhiều người. Hôm nay nó cũng tàn nhẫn cắt đứt mạng sống của nhiều người, nhuộm rất nhiều máu, rửa thế nào cũng không sạch.”

“Phó Hoành Dật, em đã từng là một sát thủ giết người không chớp mắt.” Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, cô nở nụ cười tự giễu.

Phó Hoành Dật dịu dàng nắm tay cô, “Có đau lắm không?”

Thẩm Thanh Lan ngẩn người. Trông thấy ánh mắt dịu dàng của anh, cô hơi bất ngờ. Cô từng nghĩ sau khi biết thân phận của cô, Phó Hoành Dật sẽ vứt bỏ cô, bởi vì anh là quân nhân.

“Thanh Lan, em từng bị thương rất nhiều lần rồi đúng không?” Cô bị thương khắp người mà vẫn không kêu rên nửa lời, lại còn không hề để ý tới vết thương của mình, cứ nghĩ lại là anh lại cảm thấy rất đau lòng. Cô gái ngốc này!

“Hoành Dật, anh chỉ nói chuyện này thôi sao?”

Phó Hoành Dật sờ lên mặt cô, “Vậy em muốn anh nói cái gì?”

“Hoành Dật, em vừa nói em là sát thủ, mà anh lại là quân nhân bảo vệ quốc gia.”

Phó Hoành Dật gật đầu, hùa theo: “Ừ, anh biết rồi. Em đã từng là sát thủ, chính em cũng nói là đã từng mà?”

Thẩm Thanh Lan kinh ngạc hỏi: “Hoành Dật, anh không để ý sao?”

“Đồ ngốc! Anh đã nói rồi, dù tương lai có xảy ra chuyện gì thì anh cũng sẽ ở cạnh em, mãi mãi không rời xa em.”

“Hoành Dật, anh là quân nhân, mà em…” Lông mi Thẩm Thanh Lan run lên.

Phó Hoành Dật nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, từ tốn nói: “Thanh Lan, anh tin em không hề muốn trở thành sát thủ. Bây giờ, em không phải là sát thủ nữa, sau này cũng không phải.” Từ lần gặp ở rừng mưa, Phó Hoành Dật bắt đầu hoài nghi thân phận trước kia của Thẩm Thanh Lan, là tốt hay là không tốt. Anh đã từng tự hỏi, nếu Thẩm Thanh Lan thật sự đứng ở phía đối lập với anh, thì anh sẽ lựa chọn như thế nào. Buông hay không buông?

Tự hỏi rất nhiều lần, nhưng đáp án vẫn chỉ có một. Nếu anh đã chọn Thẩm Thanh Lan làm vợ của mình, thì cả đời này anh sẽ không buông tay cô.

“Thanh Lan, em đừng sợ anh, cũng đừng lo lắng anh sẽ bỏ rơi em. Quan trọng nhất là, em đừng xa cách anh.”

Thẩm Thanh Lan ôm eo Phó Hoành Dật, hít hít mũi, “Hoành Dật, nếu có một ngày, có người khác biết thân phận của em…”

“Thì anh sẽ cùng em xuống địa ngục. Em đi đâu, thì anh sẽ đi đó.” Phó Hoành Dật cười khẽ, không chút do dự nói. Nói đi nói lại, anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Nếu anh là vua ở thời cổ đại, giữa người đẹp và quốc gia, anh sẽ không chút do dự chọn người đẹp, bỏ quốc gia.

Thẩm Thanh Lan cảm thấy xót xa trong lòng. Bởi vì cô hiểu lời này của Phó Hoành Dật, cũng hiểu anh sẽ phải từ bỏ những gì, “Hoành Dật, cám ơn anh.”

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Đồ ngốc! Chúng ta là vợ chồng, đừng bao giờ nói cám ơn hoặc xin lỗi với anh. Hơn nữa, xét đến cùng, lần này là vì anh nên em mới gặp chuyện như vậy.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không liên quan gì đến anh, anh đừng tự trách.”

Phó Hoành Dật đẩy cô ra, “Bây giờ xử lý vết thương của em trước đã.”

Phó Hoành Dật nhìn vết thương khắp nơi trên người cô, trong mắt lóe lên sự tàn nhẫn. Lần trước, BK vì trả thù anh mà dùng tính mạng của dân chúng bình thường áp chế, còn giết hai người anh em của anh. Lần này, BK lại bắt Thẩm Thanh Lan, thù mới hận cũ hợp lại, không chết không thôi.

Băng bó vết thương cho Thẩm Thanh Lan xong, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan nằm xuống, nhưng hai người không buồn ngủ chút nào.

“Nguyện ý kể cho anh nghe cuộc sống trước kia của em không?” Trong bóng tối, Phó Hoành Dật nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Thanh Lan ngẩn ra, “Anh muốn biết?”

“Ừ, nếu em muốn nói.”

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút, nhẹ giọng kể lại: “Sau khi bị bọn buôn người bắt cóc, em bị bán cho tổ chức huấn luyện sát thủ. Phần lớn những đứa trẻ ở đó đều là cô nhi trong cô nhi viện. Còn lại là giống như em, bị bọn buôn người lừa bán. Tuổi của bọn họ không lớn, lớn nhất cũng không quá mười tuổi. Bọn em trải qua một loạt huấn luyện kinh khủng, học rất nhiều thứ. Nếu không đủ bản lĩnh, thì sẽ chết trong những lần huấn luyện đó…”

Mặc dù Thẩm Thanh Lan không nói rõ ràng, nhưng Phó Hoành Dật vẫn cảm thấy rất khó chịu. Anh không thể hình dung được tâm trạng lúc này của mình là gì. Nếu có thể, anh tình nguyện trở thành người trong lời cô nói, thay cô nhận hết tất cả.

“Thanh Lan, em hận không? Lẽ ra em phải được trải qua một cuộc sống tốt hơn.”

Trong bóng tối, Thẩm Thanh Lan gật nhẹ đầu một cái, “Lúc bắt đầu có hận, nhưng thời gian trôi qua, oán hận bị ý nghĩ phải sống sót thay thế.”

http://tieulun.hopto.org

“Hoành Dật, em rất may mắn. Lúc mới tới tổ chức đó, liền gặp được một người toàn tâm toàn ý bảo vệ em. Dù hoàn cảnh có khó khăn cỡ nào, chị ấy đều nói với em không được bỏ cuộc, nhất định phải sống tiếp. Thậm chí cuối cùng, vì bảo vệ em mà chị ấy bị giết chết, chết trong một lần huấn luyện, chết dưới dao găm của đồng đội, mà người vốn chết đó phải là em.

Bọn em bị ném vào rừng mưa nhiệt đới, ở đó từ một tuần cho đến một tháng, không có nước, cũng không có thức ăn, trên người chỉ có một con dao găm. Ngoại trừ phải đề phòng dã thú, còn phải đề phòng đồng đội, đề phòng bọn họ đâm sau lưng một dao…”

“Thanh Lan, đừng nói nữa, tất cả đều đã qua.” Phó Hoành Dật ôm chặt cô. Anh vô cùng đau lòng, anh không có cách nào tưởng tượng được một Thẩm Thanh Lan năm tuổi, làm thế nào sống sót được trong những lần huấn luyện tàn khốc đó. Anh hơi hối hận, nếu biết quá khứ của cô gian nan và khốc liệt như vậy, thì anh đã không hỏi cô rồi.

Thẩm Thanh Lan không ngừng lại, cười nhạt, kể tiếp: “Hoành Dật, anh biết không? Nhiệm vụ đầu tiên của em là giết một tên trùm xã hội đen. Em hoàn thành nhiệm vụ đó rất tốt, năm đó em mười một tuổi, đến năm mười ba tuổi, em coi như tốt nghiệp tổ chức đó.”

“Sau đó, em nhận rất nhiều nhiệm vụ, tất cả mục tiêu đều chết trong tay em. Ngay cả bản thân em cũng không nhớ được tay mình đã lấy bao nhiêu mạng người.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan trở nên sâu thẳm, “Em đã từng rất ghét quân nhân. Bởi vì vào lúc em bất lực nhất, ba em không tới cứu em. Bởi vì một đồng đội

của em chết trong tay quân nhân. Trong một lần thực hiện nhiệm vụ ở nước R, có kẻ phản bội nhóm, lúc rút lui, hắn báo đường đi của bọn em cho quân đội của nước R, một đồng đội đã vì bảo vệ em mà chết."

"Sau đó thì sao?" Phó Hoành Dật nhẹ giọng hỏi.

"Em ghét cuộc sống trong bóng tối, ghét những nhiệm vụ không bao giờ kết thúc, ghét mùi máu tươi rỉ sắt. Cho nên em dẫn dắt nhóm Andrew cùng hủy diệt tổ chức kia, cùng với tên cầm đầu là Allen. Nhưng em không ngờ Allen vẫn còn sống. Hoành Dật, nếu anh ở bên em thì có thể sau này anh sẽ gặp phải vô số phiền phức."

Phó Hoành Dật ôm cô, hôn lên trán cô một cái, "Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật anh chưa bao giờ là người sợ phiền phức. Quá khứ của em, anh không cách nào tham dự. Nhưng tương lai của em, sẽ do anh sẽ bảo vệ. Anh sẽ bảo vệ cả đời em, cho đến khi đầu bạc răng long."

Giọng điệu dịu dàng nói ra những lời khí phách. Cổ họng Thẩm Thanh Lan nghẹn nhột, chóp mũi chua xót. Cô không nói gì, chỉ dùng sức ôm chặt Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật, gặp được anh là may mắn lớn nhất của đời em.

***

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm sau, chuyện đầu tiên Thẩm Thanh Lan làm khi thức dậy là đi thăm Nhan Tịch. Nhan Tịch nằm trên giường, yên tĩnh ngủ, khuôn mặt khi ngủ của cô ấy giống như là một đứa bé.

Eden đi tới, thấy Thẩm Thanh Lan ngồi trên mép giường Nhan Tịch, anh hỏi: "An, vết thương trên người em sao rồi?"

"Em không sao, Eden, Nhan Tịch…"

"Cú sốc quá lớn, tối hôm qua tỉnh lại một lần, cảm xúc rất không ổn định, không cho phép bất cứ ai lại gần, nên anh đã tiêm một mũi an thần."

"Tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu?" Thẩm Thanh Lan còn nhớ rõ dáng vẻ điên cuồng tối qua của Nhan Tịch.

"Có thể vài ngày nữa sẽ hết, cũng có thể cả đời sẽ không hết. An, đây là di chứng của tổn thương tinh thần, nói một cách đơn giản, là cô ấy bị điên rồi."

Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng nắm tay Nhan Tịch, trên mu bàn tay của cô cũng có rất nhiều vết thương, hình như là bị cào, móng tay đều gãy hết, "Không còn cách nào khác sao?"

"An, anh không phải là chuyên gia ở mặt này, anh không thể nào cho em câu trả lời chắc chắn được. Anh đã liên lạc với một người bạn trong giới y học, cậu ấy là chuyên gia tâm lý học xuất sắc, chắc là cậu ấy sẽ có cách."

http://tieulun.hopto.org

“Eden, Nhan Tịch… đành nhờ anh rồi.”

“An, đừng khách sáo với anh như vậy. Anh sẽ nghị cách trị liệu cho Nhan Tịch. Bây giờ, để anh thay thuốc trên cánh tay em trước đã.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, vừa định nói gì đó, thì Phó Hoành Dật đi tới, nhíu mày nói: “Thanh Lan, em phải xử lý miệng vết thương.”

Phó Hoành Dật đã lên tiếng thì đương nhiên là Thẩm Thanh Lan sẽ không ương bướng nữa. Cô ở lại để Eden xử lý vết thương.

Mở băng gạc ra, Eden kiểm tra cẩn thận vết thương của Thẩm Thanh Lan, thấy không bị nhiễm trùng mới yên tâm, “An, mấy ngày nay đừng để vết thương dính nước.”

Bôi cồn khử trùng lên vết thương có chút xót, Thẩm Thanh Lan nhíu mày, Phó Hoành Dật đi tới bên cạnh cô, trừng Eden, “Anh nhẹ tay chút.”

Eden nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật, không nói gì, nhưng cũng cố gắng ra tay nhẹ hơn một chút. Ánh mắt của Thẩm Thanh Lan vẫn không rời khỏi người Nhan Tịch.

“Để anh giúp em thay thuốc ở những vết thương khác.” Xử lý xong vết

thương trên cánh tay, Eden nói.

“Không cần, tôi sẽ xử lý những vết thương đó, anh đưa thuốc cho tôi là được rồi.” Phó Hoành Dật lạnh giọng nói. Đừng tưởng anh không nhìn ra tâm tư của người đàn ông này đối với Thẩm Thanh Lan.

“Anh đi theo tôi ra ngoài lấy thuốc.” Eden biết điều đồng ý. Người đàn ông này là chồng của Thẩm Thanh Lan. Hơn nữa, xem xét thái độ mấy ngày nay, Eden biết người đàn ông này quan tâm Thẩm Thanh Lan không kém gì mình, như vậy là đủ rồi.

***

Một ngày trước, ở MD.

KING và Ryan bàn bạc không mấy vui vẻ.

“Ryan, tôi thật lòng muốn hợp tác với anh. Nhưng cái giá này của anh, không có một chút thành ý nào.” KING híp mắt nói.

Ryan cười tủm tỉm, “KING, cái giá tôi đưa ra tuyệt đối là hợp lý. Nếu anh cảm thấy tôi ra giá quá cao thì anh hoàn toàn có thể đi mua của người khác.”

http://tieulun.hopto.org

KING im lặng nhìn gã hồ ly trước mặt. Nếu không phải mặt hàng này chỉ mình Ryan có thì gã thật muốn giết quách người trước mặt.

Ryan không hề coi KING ra gì. Mặc dù danh tiếng BK không tốt đẹp gì, nhưng ít nhất thì cũng phải tuân thủ nguyên tắc. Huống hồ, anh ta đang có một lợi thế lớn nhất, là mặt hàng này chỉ mình anh ta có.

Anh ta ung dung ngồi đó, tay cầm một ly cà phê từ tốn thưởng thức, khóe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn vẻ mặt thay đổi liên tục của KING. Thấy gã như thế, tâm trạng anh ta rất tốt.

KING do dự càng lâu, thì anh ta càng vui vẻ. Lần này, anh ta không định làm ăn với KING, mục đích của anh ta là cố gắng kéo dài thời gian.

Lần đầu tiên bàn chuyện hợp tác, không tin tưởng nhau là bình thường, nhưng KING lại mang hầu hết tay chân thân tín đi. Điều này khiến Ryan hơi bất ngờ, nhưng điều đó lại hợp ý anh ta.

“Ryan, tôi thật sự không thể nào chấp nhận được cái giá này. Tôi có thể trả cao hơn giá thị trường 10%, đây là mức tối đa của tôi rồi.”

Ryan lắc đầu, “Trước đây tôi đã đồng ý bán cho người khác một phần, còn dư lại không nhiều lắm. Nếu anh chỉ cần phần dư lại, thì chúng ta còn dễ thương lượng. Đằng này, anh mở miệng là muốn lấy hết số hàng dự trữ trên tay tôi. Tôi đưa hết cho anh rồi, sẽ không biết nói chuyện với người ta như thế nào. Đây là lật lọng, là tôi tự đập chiêu bài của mình. Sau này, còn ai dám làm ăn buôn bán với Ryan tôi nữa? Phần tổn thất này, nói đi nói lại anh phải bù đắp

cho tôi một ít.”

Ánh mắt KING liên tục dao động, chất lượng số hàng này thật sự rất tốt. Lúc trước, gã từng thông qua người khác lấy được một khẩu súng, tính năng vượt trội hơn hẳn những mặt hàng cùng loại trên thị trường.

Nếu gã có thể nuốt hết số hàng này trong tay Ryan thì thực lực của BK sẽ tăng lên một bậc. Có điều, cái giá mà Ryan hét cao hơn thị trường tới 30%, chẳng khác gì cướp tiền cả.

“Ryan, tôi trả thêm 5% nữa. Đây là mức giá cao nhất tôi có thể trả rồi. Nếu anh đồng ý, thì chúng ta sẽ hợp tác. Còn nếu anh không đồng ý thì sau này e rằng chúng ta sẽ không còn cơ hội hợp tác nữa.”

Uy hiếp? Ryan nhướng mày. Những cái khác thì anh ta không dám nói, nhưng hơn 60% mặt hàng trang bị vũ khí đều từ tay anh ta mà ra. KING lấy chuyện này ra uy hiếp, thật đúng là không khôn ngoan.

Ryan đứng dậy, “Đã vậy thì lần này không thể hợp tác với BK rồi.”

KING còn muốn nói điều gì đó, nhưng một gã đàn em đã đi vào, nói nhỏ bên tai vài câu, mặt KING liền biến sắc.

“Ryan, thứ lỗi, bây giờ tôi có chút việc, tôi đi trước.” Dứt lời, KING vội bước ra khỏi nơi này.

Ryan nhìn theo bóng lưng của KING, ngồi xuống lần nữa, cầm tách cà phê lên uống một ngụm. Ở đây cách khu Nam nửa tiếng, đợi KING chạy về đó thì tất cả đều đã kết thúc rồi.

Một lát sau, anh ta gọi điện thoại cho Eden. Biết bọn họ đang ở trên máy bay, Ryan yên tâm, uống cạn tách cà phê, vô cùng vui vẻ quay về nhà.

Đến lúc KING trở lại, tất cả đã trở thành một đống hoang tàn, khắp nơi đều là thi thể, không còn một người sống. KING tức giận túm áo người bên cạnh, quát: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tao mới đi có một tiếng, sao lại thành ra thế này rồi?”

Người đàn ông bị nắm áo run rẩy nói: “Bọn em vừa đi được một lúc thì có mấy người xông vào, cứu hai người phụ nữ chúng ta bắt. Bọn họ đi rồi, lại có một nhóm người nữa tới, gặp người nào giết người nấy, nên mới thành ra thế này.”

Vẻ mặt KING dữ tợn, đẩy mạnh người kia ra, “Điều tra cho tao, tao muốn biết là ai làm.”

“Vâng!” Gã đàn ông đứng sau đáp. KING nhìn xung quanh lần nữa, rồi xoay người đi. Chuyện đêm nay không phải trùng hợp, gã vừa đi là đám người đó tới. Đám người đó biết rõ hành tung của gã như lòng bàn tay, một là có gian tế, hai là có người theo dõi hắn. Khả năng thứ hai quá thấp, cho nên…

KING chưa từng nghi ngờ Ryan tìm gã nói chuyện hợp tác là kế điệu hổ ly sơn. Bởi gã không biết mối quan hệ giữa Eden và Ryan, càng không biết mối quan hệ giữa Eden và Thẩm Thanh Lan.

Mà cũng bởi vì lần phán đoán sai này mà nội bộ BK bị càn quét một lần. KING giải quyết hết những người mới gia nhập tầng lớp trên của BK. Trong một thời gian dài, nội bộ BK vẫn trong tình trạng hỗn loạn.

Lúc nghe được tin tức này, Allen chỉ cười khẩy. KING vẫn ích kỷ và tự phụ như thế.

***

“A a a a a.” Phó Hoành Dật đang bôi thuốc cho Thẩm Thanh Lan thì chợt nghe một tiếng thét thất thanh của Nhan Tịch từ bên ngoài truyền vào. Mặt Thẩm Thanh Lan biến sắc, vội đi ra ngoài.

Phó Hoành Dật đuổi theo cô.

Trong phòng, Nhan Tịch đã tỉnh lại, đang núp dưới bàn, bịt kín tai, hét lên: “Đi ra! Mấy người đi ra! Đừng chạm vào tôi! A! Tránh ra!”

Thấy Thẩm Thanh Lan đến, Kim Ân Hi lúng túng nói: “An, tớ chỉ muốn đắp chăn cho em ấy, ai ngờ em ấy lại tỉnh dậy.”

Thẩm Thanh Lan không để ý tới Kim Ân Hi, mà tiến lại chỗ cái bàn, ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với Nhan Tịch: “Nhan Tịch, đừng sợ, ở đây không có người xấu, sẽ không có ai ức hiếp em. Người xấu đã chết, em an toàn rồi.”

Thân thể Nhan Tịch nhẹ nhàng run rẩy, căn bản không nghe lọt tai lời nói của Thẩm Thanh Lan. Khuôn mặt Nhan Tịch đầy vẻ sợ hãi, chỉ liên tục lẩm bẩm: “Đừng chạm vào tôi! Đừng chạm vào tôi! Chị ơi, chị đang ở đâu? Nhan Tịch sợ, chị mau tới cứu em.”

Vành mắt Thẩm Thanh Lan đỏ lên, đôi môi run run. Thấy bộ dáng này của Nhan Tịch, trong lòng cô vô cùng đau đớn, “Nhan Tịch, chị ở đây, chị đây, em ngẩng đầu lên nhìn chị đi.”

Hình như Nhan Tịch nghe lọt tai câu này, từ từ ngẩng đầu lên, “A! Cô là ác ma! Cô không phải chị! Cô là ác ma!”

Nhan Tịch vừa hét chói tai, vừa rụt người lại, cuộn thành một cục.

Thẩm Thanh Lan ngẩn ra. Trước giờ Nhan Tịch luôn bám lấy cô, vậy mà bây giờ cô ấy lại sợ cô, “Nhan Tịch, là chị đây mà, em không nhớ chị sao?”

Nhan Tịch liều mạng lắc đầu, “Không phải, cô không phải chị, trên người cô có rất nhiều máu. Cô là ác ma, cô không phải chị, không phải.”

http://tieulun.hopto.org

“Nhan Tịch.” Thẩm Thanh Lan nghẹn ngào.

“An, để tớ.” Kim Ân Hi nói.

Phó Hoành Dật kéo Thẩm Thanh Lan lên, trong mắt cô tràn đầy sự đau khổ.

Kim Ân Hi ngồi xổm xuống, “Nhan Tịch, em nhìn chị xem, chị là ai?”

Nhan Tịch ôm đầu nhìn mặt đất, không nhìn Kim Ân Hi.

Kim Ân Hi dịu dàng nói: “Nhan Tịch, em ngẩng đầu lên nhìn xem. Ở đây không phải là nơi đó, đây là một nơi an toàn. Bọn chị sẽ bảo vệ em, không còn ai ức hiếp em nữa.”

Nhan Tịch vẫn không ngẩng đầu lên, miệng lẩm bẩm, bảo Thẩm Thanh Lan đến cứu cô, cô sợ.

Kim Ân Hi đưa tay kéo Nhan Tịch ra ngoài. Nhưng còn chưa chạm tay vào Nhan Tịch, là cô lại thét lên, “A! Đừng chạm vào tôi! Đừng chạm vào tôi! Mấy người đi ra đi!”

“Ân Hi, dừng tay lại.” Thẩm Thanh Lan nhìn Nhan Tịch, “Bỏ đi, cứ để em ấy ở đó đi.”

Kim Ân Hi rút tay lại, đứng lên, “Tớ đi tìm Eden.”

Thẩm Thanh Lan mệt mỏi dựa vào lòng Phó Hoành Dật, “Hoành Dật, em phải nói với người nhà của em ấy thế nào đây? Là em không bảo vệ được em ấy. Hoành Dật, thấy em ấy như vậy, em thà em là người chịu hết tất cả.”

“Thanh Lan, đây không phải là lỗi của em, là do đám súc sinh vô nhân tính đó, ngay cả một cô bé cũng không tha.”

“Không phải, là lỗi của em. Trước đây, nếu không phải vì em thì chị Tần Mộc sẽ không chết. Bây giờ, nếu không phải vì em thì Nhan Tịch sẽ không phải gánh chịu chuyện này. Nếu Tần Mộc biết em không bảo vệ tốt em gái của chị ấy thì chị ấy nhất định sẽ trách em.”

Tối qua, Phó Hoành Dật đã biết Tần Mộc là người vì bảo vệ Thẩm Thanh Lan mà chết, còn Nhan Tịch là em gái cùng cha khác mẹ của Tần Mộc.

“Thanh Lan, đừng quy hết tất cả lỗi lầm về mình.” Phó Hoành Dật cứng nhắc nói.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 246: Phương pháp điều trị cho nhan tịch

Cùng vào với Eden là một người đàn ông khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt phương Tây, “An, đây là Doug, chuyên gia tâm lý.” Eden chỉ về phía Nhan Tịch, “Doug, đây là bệnh nhân tôi đã nói với anh.”

Doug gật đầu, đi tới chỗ cái bàn, ngồi xổm xuống. Anh ta không nói chuyện với Nhan Tịch mà chỉ quan sát Nhan Tịch một lát, rồi đứng lên, “Ở đây nhiều người quá, mọi người ra ngoài trước đi.”

Thẩm Thanh Lan liếc nhìn Eden, thấy Eden gật đầu, thì cô đi ra ngoài trước tiên, nhưng cô không đi xa, mà đứng ở ngoài cửa, từng giây từng phút vẫn chú ý động tĩnh bên trong.

Khoảng nửa tiếng sau, Doug từ trong phòng đi ra. Thẩm Thanh Lan nhìn vào trong, thấy Nhan Tịch đã nằm ngủ, liền hỏi: “Nhan Tịch thế nào?”

“Cô ấy bị kích động nên mới như vậy. Nếu muốn dùng thuốc kết hợp điều trị tâm lý phù hợp thì tôi phải biết nguyên nhân vì sao cô ấy bị kích động, như vậy mới kê thuốc đúng bệnh được.”

Mọi người im lặng không nói, Doug tiếp tục: “Không tìm ra nguyên nhân, thì tôi không thể bắt đầu điều trị tâm lý được.”

http://tieulun.hopto.org

“Để tôi nói!” Eden thấy sắc mặt khó coi của Thẩm Thanh Lan nên kéo Doug ra ngoài.

Đám người Mục Liên Thành đã về nước, Sicily và Andrew cũng đi trước, ở đây chỉ còn Eden, Kim Ân Hi và Phó Hoành Dật.

Xế chiều hôm đó, Doug điều trị tâm lý lần đầu cho Nhan Tịch, kết hợp với uống thuốc. Sau khi uống thuốc, Nhan Tịch trở nên yên tĩnh lại, nhưng cũng chỉ là yên tĩnh mà thôi. Phần lớn thời gian cô đều ngơ ngác, sững người ngồi một chỗ, không cho ai tới gần.

Thẩm Thanh Lan đứng trong hành lang, nhìn Nhan Tịch đang ngẩn người ngồi trong vườn hoa, Eden đi tới, nói: “An, em đừng lo lắng. Nhan Tịch sẽ dần dần tốt lên thôi.”

“Dần dần là bao lâu? Năm năm hay là mười năm?” Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng hỏi.

Eden nghẹn lời, anh không có cách nào trả lời chính xác câu hỏi này. Với tình hình của Nhan Tịch, xác suất chuyển biến tốt lên rất thấp. Ngay cả Doug cũng nói, trừ phi cắt hết ký ức về và cả những người liên quan đến chuyện đó, nếu không… cả đời Nhan Tịch đều sẽ như vậy.

“Eden, em muốn đưa Nhan Tịch trở về nước.” Thẩm Thanh Lan nói. Nhan Tịch không thích hợp tiếp tục ở đây, có lẽ quay về nước sẽ tốt cho tình trạng của em ấy.

http://tieulun.hopto.org

“Được, anh giúp em chuẩn bị vé máy bay, anh cũng sẽ bảo Doug về cùng chúng ta.”

“Cám ơn anh, Eden.”

Eden cười cười, “An, giữa chúng ta không cần nói cám ơn.”

Xế chiều hôm đó, bọn họ về nước. Nhan Tịch tựa người vào lòng Thẩm Thanh Lan. Trước khi lên đường, Nhan Tịch rất bài xích lên xe, thậm chí còn la hét chói tai. Mọi người không có cách nào khác, đành phải tiêm cho cô ấy một mũi thuốc an thần.

Đến sân bay, Nhan Thịnh Vũ đã chờ ở đó. Thấy Thẩm Thanh Lan, anh ta vội bước lên, thấy cô vẫn không sao thì hơi yên tâm, “Tiểu Tịch đâu?”

Eden ôm Nhan Tịch đi ở phía sau, Nhan Thịnh Vũ sửng sốt, “Tiểu Tịch làm sao vậy?”

“Em ấy đang ngủ.” Eden giành lời của Thẩm Thanh Lan.

Nhan Thịnh Vũ bước lên gọi Nhan Tịch, thế nhưng Nhan Tịch vẫn không có chút phản ứng nào, anh ta nghi ngờ hỏi: “Sao em ấy lại ngủ sâu như vậy?”

“Em ấy bị sợ hãi nhiều ngày, nên cảm xúc có chút không ổn định, trước khi lên máy bay, tôi đã tiêm một mũi an thần.” Eden giải thích.

Nhan Thịnh Vũ không nói gì thêm, ôm Nhan Tịch lại, “Tôi dẫn Tiểu Tịch về nhà trước.”

“Nhan Thịnh Vũ.” Thẩm Thanh Lan gọi anh ta lại, “Nhan Tịch giao cho bọn tôi đi, em ấy…”

“Ý của Thanh Lan là tâm trạng của Nhan Tịch không ổn định, nên muốn dẫn Nhan Tịch về chăm sóc vài ngày.” Eden tiếp lời.

Trong lòng Nhan Thịnh Vũ rất hoài nghi nhưng mặt ngoài lại mỉm cười, “Không cần, tôi sẽ chăm sóc tốt cho em tôi.”

Nhan Thịnh Vũ xoay người đi, Thẩm Thanh Lan lại gọi anh ta, “Nhan Thịnh Vũ, xin lỗi, tôi không chăm sóc tốt cho Nhan Tịch, Nhan Tịch bị bệnh rồi.”

Nhan Thịnh Vũ dừng bước, yên lặng nhìn Thẩm Thanh Lan, “Bị bệnh là có ý gì?”

Trong mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên tia đau khổ nhưng nhanh chóng biến mất, “Tinh thần của em ấy có chút vấn đề.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ khó tin nhìn Thẩm Thanh Lan, hình như không hiểu được ý của cô. Anh ta cúi đầu nhìn Nhan Tịch đang ngủ say trong lòng mình, “Em ấy đã trải qua những chuyện gì?” Giọng điệu của anh ta bình tĩnh, nhưng ai cũng có thể nghe ra sự tức giận bên trong.

Đúng lúc này, Nhan Tịch mở mắt. Thấy Nhan Thịnh Vũ, cô vùng vẫy dữ dội, “Kẻ xấu! Đừng chạm vào tôi! Kẻ xấu!” Cô vừa giãy giụa, vừa vung tay loạn xạ, nên Nhan Thịnh Vũ đứng không vững, Nhan Tịch liền ngã xuống mặt đất. Cô như không cảm giác được đau đớn, đứng lên chạy đi, Kim Ân Hi nhanh tay bắt được cô. Sau đó, Doug bước lên ôm Nhan Tịch, nhẹ giọng nói gì đó bên tai cô.

Một lúc lâu sau, Nhan Tịch mới yên tĩnh lại, khôi phục trạng thái ngơ ngác, tùy ý Doug nắm tay, đứng cạnh anh ta, nhưng vẫn không cho bất cứ ai đến gần.

Nhan Thịnh Vũ khiếp sợ nhìn tất cả mọi chuyện vừa xảy ra, vẫn không hiểu tại sao chuyện lại thành thế này, đứa em gái hoạt bát đáng yêu của mình…

“Thẩm Thanh Lan, cô nói cho tôi biết, sao em gái tôi lại thành thế này?” Nhan Thịnh Vũ nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lan, siết chặt hai tay, khiến người ta nghĩ anh ta sẽ tung ra một nắm đấm.

“Xin lỗi!” Thẩm Thanh Lan nói.

http://tieulun.hopto.org

“Thẩm Thanh Lan, cô nói cô sẽ đưa em gái tôi an toàn trở về. Đây là an toàn ư?”

Phó Hoành Dật che trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan cũng không hề muốn xảy ra chuyện thế này. Bây giờ Nhan Tịch đã như vậy, chuyện quan trọng trước mắt là điều trị tốt cho cô ấy chứ không phải ở đây chỉ trích lỗi của ai.”

Nhan Tịch sợ hãi nhìn Nhan Thịnh Vũ, thấy anh ta nhìn lại mình, cúi đầu rụt người vào lòng người đàn ông kia. Nhan Thịnh Vũ đau xót, cố gắng giữ tỉnh táo, bước lại gần Nhan Tịch, “Nhan Tịch, anh là anh trai em đây mà.”

Nhan Tịch không nhìn anh ta mà cúi đầu, kéo tay áo của Doug.

“Nhan Tịch.” Nhan Thịnh Vũ tiến thêm một bước, Nhan Tịch liền rụt ra sau một bước. Kim Ân Hi ngăn anh ta lại, “Bây giờ em ấy đã như thế rồi, anh đừng kích động em ấy nữa.”

Nhan Thịnh Vũ dừng bước, nhìn kỹ Nhan Tịch, trong mắt nổi lên sự khủng hoảng tột bậc.

“Thẩm Thanh Lan, tôi hy vọng cô sẽ cho tôi một câu trả lời rõ ràng.”

“Tôi nhất định sẽ cho anh một câu trả lời rõ ràng.” Thẩm Thanh Lan nói. Cô nhìn Nhan Tịch với ánh mắt dịu dàng. Nhan Tịch, chị nhất định sẽ chữa khỏi

cho em.

Nhan Thịnh Vũ không dẫn Nhan Tịch về nhà mà dẫn Nhan Tịch tới bệnh viện. Anh ta cần phải biết em gái mình rốt cuộc đã trải qua những gì.

Đến bệnh viện, Nhan Tịch nhìn thấy người nhiều như vậy, lại bắt đầu trở nên kích động. Cuối cùng bác sĩ phải tiêm một mũi an thần, cô mới yên tĩnh lại. Nhan Thịnh Vũ cầm kết quả kiểm tra, vành mắt đỏ lên.

Anh ta nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt như muốn giết người, nhưng còn chưa kịp nói gì thì trong hành lang bệnh viện đã vang lên một loạt tiếng bước chân.

Triệu Giai Khanh chạy tới, “Thịnh Vũ, Nhan Tịch đâu?”

Nhan Thịnh Vũ nghẹn lời, không biết phải nói với Triệu Giai Khanh như thế nào, “Nhan Tịch đang ngủ, mẹ, mẹ đừng vào làm thức em ấy.”

“Chí ít cũng phải để mẹ nhìn em con một cái chứ.” Triệu Giai Khanh đẩy Nhan Thịnh Vũ ra, đi vào phòng bệnh. Thấy con gái đang nằm ngủ trên giường, Triệu Giai Khanh cũng bớt lo.

Bà bước nhẹ chân đến ngồi cạnh giường, nắm tay Nhan Tịch, thấy gò má con gái gầy đi rất nhiều, trong mắt bà đều là nét đau lòng, “Tiểu Tịch.”

Nhan Tịch không tỉnh dậy, vừa tiêm thuốc an thần tất nhiên sẽ không tỉnh lại nhanh đến thế.

Nhan Thịnh Vũ đi tới, “Mẹ, để con chăm sóc Tiểu Tịch cho. Mấy ngày nay, mẹ đã không được nghỉ ngơi nhiều, mẹ về ngủ một giấc đi. Khi nào Tiểu Tịch tỉnh, con sẽ gọi điện thoại cho mẹ.”

Triệu Giai Khanh lắc đầu, “Không cần, mẹ ở đây cùng em con.” Khó khăn lắm mới gặp lại con gái, sao bà có thể nỡ lòng đi về được.

Thẩm Quân Dục nghe tin Thẩm Thanh Lan về nước thì cùng Ôn Hề Dao chạy tới bệnh viện, “Lan Lan.”

Thẩm Quân Dục nhìn Thẩm Thanh Lan từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, thấy cánh tay cô bị băng bó, sắc mặt liền biến, “Em bị thương sao? Vết thương nghiêm trọng không?”

Thẩm Thanh Lan nói: “Anh, em không sao, một vết thương nhỏ mà thôi. Do Hoành Dật quá lo lắng, nên mới băng bó dày như thế thôi.”

Thẩm Quân Dục hỏi Phó Hoành Dật, “Thật sao?”

Phó Hoành Dật bình tĩnh gật đầu, “Thật, chỉ là một vết xước, băng dày để không bị nhiễm trùng.”

Thẩm Quân Dục gật đầu, Ôn Hề Dao thấy Thẩm Thanh Lan không sao thì yên lòng, “Thanh Lan, rốt cuộc là ai làm?”

Bọn họ chỉ biết là Thẩm Thanh Lan và Nhan Tịch bị bắt cóc, còn tại sao bị bắt và bị ai bắt thì không biết.

“Về nhà rồi hẵng nói.” Bây giờ Thẩm Thanh Lan không muốn nhiều lời. Dù Thẩm Quân Dục có sốt ruột nhưng cũng không hỏi nữa. Ở đây là hành lang bệnh viện, không thích hợp để nói những chuyện này.

“Thẩm Thanh Lan, mấy người đi đi.” Nhan Thịnh Vũ từ trong phòng bệnh đi ra, lạnh giọng nói: “Chúng tôi sẽ chăm sóc Nhan Tịch.”

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, “Để Doug ở lại đây đi, anh ấy là chuyên gia tâm lý giỏi, hơn nữa cũng hiểu rõ bệnh tình của Nhan Tịch nhất.”

“Chúng tôi sẽ tự tìm bác sĩ, không làm phiền mấy người. Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy mấy người, đi đi.” Nhan Thịnh Vũ đuổi người.

Giọng điệu lạnh băng đó làm cho Thẩm Quân Dục nhíu mày, vừa định lên tiếng thì bị Thẩm Thanh Lan kéo lại, “Được, có chuyện gì cần thì anh cứ gọi cho tôi.”

http://tieulun.hopto.org

Ra khỏi bệnh viện, sắc mặt Thẩm Quân Dục rất khó coi, “Lan Lan, đó là thằng nhóc nhà họ Nhan à? Sao lại nói chuyện khó nghe như thế?”

“Anh, chuyện này là lỗi của em. Nếu không phải vì em thì Nhan Tịch cũng sẽ không…”

Nhưng Ôn Hề Dao lại không cho là như vậy, “Thanh Lan, chị thấy Nhan Tịch bị bắt không phải là vì một mình em, Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch đều bị bắt, nhưng đám người đó lại thả Vu Hiểu Huyên, chỉ dẫn Nhan Tịch đi. Em không thấy kỳ lạ hay sao?”

Lời của Ôn Hề Dao vừa nói ra y như khiến người còn đang trong mộng thức tỉnh. Đúng vậy, đám người đó nhắm vào Thẩm Thanh Lan, điểm này là không thể nghi ngờ. Nhưng sau khi bắt Vu Hiểu Huyên và Nhan Tịch, lại chỉ có Nhan Tịch bị mang đi?

Tất nhiên là Thẩm Thanh Lan biết phía sau màn có người giật dây, nhưng cô không biết người đó là ai. Lúc nhìn thấy bộ dáng đó của Nhan Tịch, lý trí của cô gần như biến mất, đâu còn nhớ đến chuyện đi truy hỏi.

“Chị Hề Dao, Nhan Tịch vì em nên mới bị bắt, là em không bảo vệ tốt Nhan Tịch, là em có lỗi với nhà họ Nhan. Hiểu Huyên thế nào rồi ạ?”

“Em ấy không sao, có người đưa em ấy đến bệnh viện, nhưng không để lại tên.”

http://tieulun.hopto.org

“Cậu ấy không bị thương chứ?”

“Không, chỉ bị dùng thuốc ngủ quá liều, rửa ruột xong thì không sao. Nhưng em ấy vẫn luôn lo cho em, cứ luôn hỏi xem em về chưa.”

Đang nói chuyện, một người chợt nhào vào lòng Thẩm Thanh Lan. Thấy rõ người đến là ai, Thẩm Thanh Lan cũng không tránh, “Thanh Lan, cậu làm tớ sợ muốn chết, hu hu hu…”

Người vừa đến chính là Vu Hiểu Huyên.

“Tớ không sao, đừng lo lắng.” Thẩm Thanh Lan vỗ vai Vu Hiểu Huyên, nhẹ giọng an ủi.

“Hu hu hu hu, cậu không biết tớ lo cho cậu nhiều như thế nào đâu. Thấy cậu không sao, thật sự là quá tốt.”

“Được rồi, đừng khóc nữa, tớ không sao rồi mà.” Thẩm Thanh Lan tiếp tục dỗ Vu Hiểu Huyên.

Hàn Dịch từ trên xe bước xuống, thấy Thẩm Thanh Lan bình an thì cũng yên tâm. Nhìn bộ dáng của Vu Hiểu Huyên, anh cười trêu chọc: “Lớn rồi mà còn khóc đến thế này, có mất mặt không hả?”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên ngẩng đầu lên, lau nước mắt, “Ghét em mất mặt thì anh đi tìm người khác đi.”

Hàn Dịch lập tức làm dáng đầu hàng, “Ôi, bà cô của anh ơi, anh sai rồi. Em không mất mặt, người mất mặt là anh, được chưa?”

“Hừ!” Vu Hiểu Huyên hừ một tiếng. Nhìn một lượt, không thấy Nhan Tịch, “Thanh Lan, Nhan Tịch đâu? Sao không thấy em ấy?”

Nụ cười trên mặt Thẩm Thanh Lan nhạt đi, “Em ấy còn ở trong bệnh viện.”

“Nhan Tịch bị thương sao? Tớ đi thăm em ấy.”

“Đừng đi.” Thẩm Thanh Lan kéo Vu Hiểu Huyên lại, “Bây giờ em ấy đang ở với người thân, hôm khác chúng ta hãy đến thăm.”

Vu Hiểu Huyên suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Được rồi, cậu mau về nghỉ ngơi đi, xem cậu gầy đi bao nhiêu rồi kìa.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, theo Phó Hoành Dật lên xe của Thẩm Quân Dục. Vu Hiểu Huyên thấy xe đã đủ người liền trề môi, vể mặt rất miễn cưỡng lên xe Hàn Dịch.

http://tieulun.hopto.org

Trở lại nhà họ Thẩm, xe còn chưa dừng lại thì đã thấy Sở Vân Dung ra đón, “Thanh Lan, con sao rồi?” Sở Vân Dung nắm tay Thẩm Thanh Lan, quan sát từ trên xuống dưới, sau đó ôm chặt cô, “Thanh Lan, con làm mẹ sợ quá.”

Bị Sở Vân Dung ôm, Thẩm Thanh Lan vẫn còn cảm thấy chưa quen, nhưng cô cũng không đẩy bà ra, chỉ vỗ nhẹ vai bà, “Mẹ, con không sao.”

“Bị người ta bắt cóc mà còn nói không sao. Vậy thì cái gì mới gọi là có sao hả?” Sở Vân Dung khóc lên.

Ba ngày trước, bà vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao thì mới biết được Thẩm Thanh Lan lại bị bắt cóc, chuyện này khiến bà suýt nữa thì hôn mê.

Bà hỏi Thẩm Quân Dục mới biết con gái bà bị bắt cóc không phải vì tiền, mà là vì trả thù. Lúc đó, sắc mặt Sở Vân Dung trắng bệch, toàn thân chao đảo chỉ chực ngã. Bà chợt nhớ tới chuyện năm xưa Thẩm Thanh Lan bị bắt cóc. Khi đó, Thẩm Thanh Lan bị người ta bắt đi rồi không về được nữa.

“Mẹ, mẹ nhỏ giọng chút, đừng để ông nội biết.” Thẩm Quân Dục ở bên cạnh nhắc một câu.

Sở Vân Dung hạ thấp giọng, “Thanh Lan, tay con bị sao vậy?” Thấy cánh tay băng bó của Thẩm Thanh Lan, Sở Vân Dung vừa mới yên lòng lại thấy căng thẳng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan chỉ nói qua loa: “Một vết xước nhỏ thôi ạ. Hoành Dật sợ bị nhiễm trùng nên mới băng bó dày một chút.”

Sở Vân Dung vẫn không yên lòng, muốn kiểm tra kỹ lại. Đúng lúc này, Thẩm lão gia bước ra, thấy Thẩm Thanh Lan, vừa cười vừa nói, “Lan Lan, cháu và Hoành Dật đi du lịch về rồi sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Cháu vừa về ạ, ông có khỏe không?”

Thẩm lão gia cười híp mắt, gật đầu, “Du lịch mệt lắm sao? Ông thấy cháu gầy đi đấy.”

“Không phải đâu ạ, chỉ là lâu rồi ông mới gặp cháu nên mới có cảm giác cháu gầy hơn thôi.” Thẩm Thanh Lan bước tới cạnh Thẩm lão gia.

Thấy Thẩm lão gia chú ý tới cánh tay của cô, cô lặp lại lời giải thích với Sở Vân Dung.

“Sao cháu lại không cẩn thận như vậy? Tối nay bảo chị Tống nấu món ngon cho cháu và Hoành Dật, để hai đứa bồi bổ.”

Thẩm Thanh Lan cười híp mắt gật đầu, đỡ ông vào phòng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục và Phó Hoành Dật nhìn nhau, Ôn Hề Dao biết ý liền ôm lấy cánh tay Sở Vân Dung, “Dì, chúng ta đến nhà bếp nấu ăn cho Thanh Lan đi. Trong khoảng thời gian này em ấy phải chịu khổ rồi, phải bồi bổ lại mới được.”

Sở Vân Dung vội gật đầu, theo Ôn Hề Dao vào nhà bếp.

Trong vườn hoa chỉ còn lại Thẩm Quân Dục và Phó Hoành Dật.

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?” Thẩm Quân Dục trầm giọng hỏi.

“Là BK. Trước đây tôi và bọn chúng có chút ân oán, lần này bọn chúng nhắm vào tôi.” Phó Hoành Dật nói rõ mọi việc, không hề có ý đùn đẩy trách nhiệm.

Thẩm Quân Dục nhìn Phó Hoành Dật với ánh mắt sâu xa.

“Lần này là tôi sơ sót, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

Thẩm Quân Dục yên lặng nhìn anh, “Hy vọng cậu nói được làm được.”

Phó Hoành Dật trịnh trọng gật đầu, anh sẽ không cho phép tình huống như vậy xảy ra lần thứ hai.

http://tieulun.hopto.org

“BK là ai?” Thẩm Quân Dục hỏi Phó Hoành Dật.

“Bọn lính đánh thuê khét tiếng thế giới, thực lực rất mạnh, nhất là thủ lĩnh KING. Tôi từng chạm trán với hắn nhiều lần. Trong nhiệm vụ năm ngoái của tôi đã khiến người của bọn chúng chết không ít, nên lần này bọn chúng mới trả thù.”

“Thực lực bọn chúng mạnh đến mức nào? Nếu bỏ tiền thuê người khác đối phó chúng thì sao?” Thẩm Quân Dục hỏi.

“Rất nhiều tổ chức đánh thuê đều không muốn chọc vào BK. Bởi vì thủ đoạn của chúng rất thâm độc, làm việc không hề có nguyên tắc. Chuyện này giao cho tôi, tôi tự có tính toán.” Phó Hoành Dật gạt bỏ ý định của Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục không nói gì nữa, chỉ nghe Phó Hoành Dật kể một vài chuyện về BK, đến khi Sở Vân Dung gọi ăn cơm thì bọn họ mới vào nhà.

Cơm nước xong, Thẩm Thanh Lan trò chuyện với Thẩm lão gia, đợi ông ngủ mới đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan vừa ra ngoài, Thẩm lão gia vốn đang ngủ chợt mở mắt, ông hít sâu một hơi. Không phải ông không biết Thẩm Thanh Lan xảy ra chuyện, nhìn vẻ mặt của Sở Vân Dung là ông liền đoán được vài phần. Có điều, người trong nhà đều hy vọng ông không biết chuyện, nên ông cũng giả vờ như

không biết. Mấy ngày nay, cả người ông luôn căng thẳng, lo lắng không thôi. Cho đến hôm nay nhìn thấy Thẩm Thanh Lan bình an trở về, ông mới hoàn toàn yên tâm.

Chỉ có Phó lão gia là thật sự không biết chuyện này. Hai ngày trước, khi Thẩm Thanh Lan bị bắt cóc thì Phó Tĩnh Đình đã đưa ông đến Đài Nam nghỉ dưỡng.

Phó Hoành Dật đã về, tất nhiên là phải báo cáo với lãnh đạo quân khu. Cho nên, sau bữa trưa, anh đã quay lại quân khu.

“Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, tuyệt đối không được tự mình gánh. Cũng không được giống như lần này, cái gì cũng không nói, biết chưa?” Trước khi đi, Phó Hoành Dật kéo Thẩm Thanh Lan qua một bên, thấp giọng căn dặn, “Chuyện của KING giao cho anh xử lý, em không thể nhúng tay vào, càng không được đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm. Nếu không… anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Thẩm Thanh Lan nhón chân hôn lên môi Phó Hoành Dật một cái, “Hoành Dật, anh yên tâm, sau này em sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến anh phải lo lắng.”

“Mấy ngày tới, hãy để Kim Ân Hi ở cùng em, vết thương trên người của em cần có người giúp em thay thuốc.”

Phó Hoành Dật nói gì Thẩm Thanh Lan cũng gật đầu.

“Hoành Dật, chuyện lần này không sao chứ?” Thẩm Thanh Lan nghĩ đến chuyện Phó Hoành Dật tự ý rời khỏi quân đội thì lo lắng hỏi.

Phó Hoành Dật chỉ cười cười, “Em thật sự cho rằng bên trên không biết sao? Yên tâm đi, bên trên ngầm đồng ý rồi, anh trở lại cùng lắm cũng chỉ viết một bản kiểm điểm mà thôi, đừng lo lắng.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng cô vẫn không hoàn toàn yên tâm được. Cô nhìn theo bóng lưng Phó Hoành Dật cho đến khi anh đã đi xa, rời khỏi tầm mắt mình thì cô mới xoay người quay trở lại nhà.

“Thẩm Thanh Lan, cô đứng lại cho tôi!” Một giọng nữ lớn tiếng mắng.

Thẩm Thanh Lan dừng bước, xoay người lại, liền thấy một chiếc xe dừng ở trước mặt cô, một người phụ nữ bước xuống xe. Lúc thấy mặt người phụ nữ, cô liền hiểu là chuyện gì.

“Thẩm Thanh Lan, cô trả lại đứa con gái khỏe mạnh cho tôi!” Triệu Giai Khanh nhào lên đánh Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan không tránh, không né.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật vốn đã ra khỏi Đại Viện, nhưng lúc đến cổng Đại Viện anh nhìn thấy Triệu Giai Khanh đăng ký để đi vào, anh cũng không nghĩ gì nhiều. Có điều, xe chạy không tới hai phút, anh chợt nhớ người phụ nữ đó là mẹ của Nhan Tịch thì vội quay đầu xe trở lại.

Đúng lúc thấy Thẩm Thanh Lan không tránh không né mặc cho người ta đánh, đáy mắt anh lóe lên sự tức giận. Phó Hoành Dật nhanh chóng xuống xe, ngăn Triệu Giai Khanh lại, sau đó đẩy Thẩm Thanh Lan ra sau lưng, “Bà làm gì đấy?”

Triệu Giai Khanh trừng Thẩm Thanh Lan, “Thẩm Thanh Lan, đồ yêu tinh hại người! Cô trả lại đứa con gái khỏe mạnh cho tôi!”

Vành mắt bà ấy sưng đỏ, rõ ràng là khóc rất nhiều.

Phó Hoành Dật nhíu mày, “Vị phu nhân này, mời bà nói chuyện đàng hoàng một chút.”

“Nói chuyện đàng hoàng? Thẩm Thanh Lan, cô nói đi, cô xứng sao?”

“Mẹ.” Nhan Thịnh Vũ chạy tới, thấy mẹ mình đang cãi nhau với Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, thì vội gọi: “Mẹ, chuyện này không thể trách một mình Thẩm Thanh Lan được. Nếu không phải nhờ cô ấy thì bây giờ em con còn chưa trở về được.” Mặc dù trong lòng anh ta cũng oán trách Thẩm Thanh Lan, nhưng vẫn là không nhịn được mà nói giúp Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

“Chát!” Một cái tát nặng nề giáng xuống mặt Nhan Thịnh Vũ.

“Nhan Thịnh Vũ, em gái con bị nó hại thành cái dạng gì, con còn nói giúp cho nó được sao, đầu óc con lú lẫn rồi hay sao?” Triệu Giai Khanh giận dữ hét lên.

“Tôi nói vị phu nhân này, đầu óc bà mới bị lú lẫn đấy. Con gái bà bị bắt cóc, là do Thanh Lan của chúng tôi cứu em ấy ra. Bà không biết ơn thì thôi, lại còn lại tới đây chửi mắng. Bà không cần mặt mũi nữa sao?” Ôn Hề Dao thấy lâu như vậy mà Thẩm Thanh Lan chưa vào nhà, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng chửi mắng, nên mới đi ra xem. Thấy ngay tình cảnh này, cô liền bùng nổ.

“Nếu không phải vì nó thì làm sao con gái tôi lại bị bắt cóc? Sao lại thành ra cái bộ dạng đó…” Triệu Giai Khanh không nói được nữa, vừa nghĩ tới bộ dạng bây giờ của Nhan Tịch, nước mắt của bà không nhịn được mà thi nhau rơi xuống.

Thấy bà khóc, Ôn Hề Dao cũng không tiện làm quá lên nữa. Cô mềm giọng nói: “Dù Nhan Tịch có bị thương, nhưng ít nhất… em ấy còn sống mà.”

Ai ngờ câu nói này lại chạm đến điểm nhạy cảm trong lòng Triệu Giai Khanh. Bà ta ngẩng đầu lên, ánh mắt như tóe ra lửa, “Nhan Tịch thành như thế này… còn không bằng để nó chết đi.”

“Bà làm mẹ kiểu gì vậy? Sao có thể mong con gái mình chết được?” Tuy Ôn Hề Dao nói như vậy nhưng trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy tình hình của

Nhan Tịch e rằng không tốt.

“Về chuyện của Nhan Tịch, cháu rất xin lỗi, thành thật xin lỗi.” Thẩm Thanh Lan áy náy nói.

“Xin lỗi? Xin lỗi có tác dụng không? Thẩm Thanh Lan, sao người nằm trong đó không phải là cô? Tại sao người gánh chịu tất cả những chuyện này không phải là cô?” Triệu Giai Khanh tức giận hét lên với Thẩm Thanh Lan.

Phó Hoành Dật kéo Thẩm Thanh Lan qua một bên, nhíu mày nhìn Triệu Giai Khanh, “Chúng tôi không hề muốn thấy Nhan Tịch xảy ra chuyện. Bây giờ, bà có chỉ trích Thanh Lan thì có tác dụng gì. Chuyện quan trọng nhất là nghĩ cách điều trị cho em ấy, để em ấy trở lại cuộc sống bình thường.”

“Điều trị như thế nào? Nói cho tôi nghe phải điều trị như thế nào đi! Con gái của tôi mới có mười chín tuổi, còn chưa đón sinh nhật mười chín tuổi nữa. Bộ dạng bây giờ của nó, nửa đời sau phải sống thế nào đây?” Triệu Giai Khanh khóc lên.

“Cháu sẽ trị khỏi cho em ấy, dù có bất cứ giá nào, cháu cũng sẽ trị khỏi cho em ấy.” Thẩm Thanh Lan kiên định nói. Có điều, Triệu Giai Khanh đâu thèm để ý đến cô. Ánh mắt của bà tràn đầy đau khổ và tuyệt vọng. Một tiếng trước, khi Nhan Tịch tỉnh lại thấy có người lạ trong phòng liền hét chói tai, hoàn toàn không cho Triệu Giai Khanh và Nhan Thịnh Vũ tới gần.

Nhan Thịnh Vũ ôm chặt cô vào ngực, Nhan Tịch liền cắn vai anh. Nếu không phải nhờ bác sĩ chạy tới kịp, giữ Nhan Tịch lại thì sợ rằng Nhan Tịch đã cắn

đứt một miếng thịt trên vai Nhan Thịnh Vũ rồi.

Sau khi kiểm tra, bác sĩ đã kết luận rằng Nhan Tịch đã chịu kích động lớn, dẫn đến rối loạn tinh thần, không cho bất cứ ai tới gần, hành vi có tính công kích, đề nghị Triệu Giai Khanh đưa Nhan Tịch đến bệnh viện tâm thần.

Lúc đó, Triệu Giai Khanh cảm thấy như trời đất sụp đổ. Đến khi Nhan Tịch yên tĩnh lại, bà liền chạy đến tìm Thẩm Thanh Lan.

“Thẩm Thanh Lan, Nhan Tịch xem cô như chị ruột của mình, thân thiết với cô như vậy cơ mà. Cô đã hứa gì với tôi? Cô nói cô sẽ chăm sóc tốt Nhan Tịch. Chăm sóc tốt của cô là như vậy đó hả? Con bé điên rồi! Cô biết không? Con bé điên rồi! Con bé mới có mười chín tuổi thôi!” Triệu Giai Khanh gào khóc.

Ôn Hề Dao khiếp sợ nhìn Triệu Giai Khanh, không thể tin nổi những lời bà mới vừa nói, Nhan Tịch điên rồi.

Nghe động tĩnh ngoài này, Sở Vân Dung đi ra. Thấy dáng vẻ gào khóc của Triệu Giai Khanh, bà nhíu mày, bất mãn hỏi: “Bà là ai? Sao lại ở đây quát mắng con gái tôi?”

“Mẹ, chúng ta đi thôi. Nhan Tịch đang ở một mình trong bệnh viện, em ấy cần người chăm sóc.” Nhan Thịnh Vũ bị Triệu Giai Khanh tát một cái, nhưng anh ta cũng không để tâm tới đau đớn, mà nói với giọng hết sức thương lượng với Triệu Giai Khanh.

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ kéo Triệu Giai Khanh đang gào khóc đến mức không thể kiềm chế lên xe.

“Thanh Lan, con không sao chứ?” Sở Vân Dung hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, nói với Phó Hoành Dật, “Anh đi đi, em không sao.”

Phó Hoành Dật gật đầu, “Em đừng suy nghĩ nhiều về chuyện của Nhan Tịch.”

“Em biết rồi, anh đi đi.”

***

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan đến bệnh viện, trong phòng bệnh chỉ có Nhan Thịnh Vũ, “Nhan Tịch đâu?”

Cả đêm qua, Nhan Thịnh Vũ không ngủ, trên cằm đã lún phún mọc râu ria, “Bị đưa đi làm kiểm tra rồi, một người tên là Doug dẫn em ấy đi.”

http://tieulun.hopto.org

“Anh đi nghỉ một lát đi.” Thẩm Thanh Lan thấy khuôn mặt uể oải của anh ta thì nói. Nếu là trước kia, khi thấy Thẩm Thanh Lan quan tâm mình như vậy thì Nhan Thịnh Vũ nhất định sẽ rất vui mừng. Nhưng bây giờ, anh ta hoàn toàn không vui nổi, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Lan rất phức tạp.

“Cô không cần để ý tới những lời của mẹ tôi, bà ấy chỉ là trong lúc nóng nảy nói không lựa lời.”

“Tôi biết.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói, “Mẹ anh nói không sai, chuyện này là lỗi của tôi, bà ấy trách tôi, hận tôi cũng dễ hiểu.” Cuộc đời của con gái mình bị hủy, dù Triệu Giai Khanh có lấy dao chém chết cô thì cô cũng không có gì để nói.

Nửa tiếng sau, Doug đưa Nhan Tịch trở về. Nhan Tịch đi cạnh Doug, sắc mặt đờ đẫn, ánh mắt trống rỗng, giống như một con búp bê Barbie xinh đẹp, vô hồn.

“Bé ngoan, bây giờ là giờ ngủ của em, em lên giường ngoan ngoãn ngủ một giấc, được không?” Doug dịu dàng nói.

Nhan Tịch ngoan ngoãn lên giường nằm. Đợi Nhan Tịch ngủ rồi, Doug ra hiệu bảo Thẩm Thanh Lan và Nhan Thịnh Vũ đi ra ngoài.

“An, Nhan Tịch bị di chứng sau tổn thương rất nghiêm trọng. Hiện tại tôi không nắm chắc có thể điều trị khỏi hoàn toàn cho cô ấy, chỉ có thể dùng thuốc kết hợp điều trị tâm lý, để cô ấy bình tĩnh trở lại, ít công kích người khác hơn.” Doug nói.

http://tieulun.hopto.org

“Thật sự không còn cách nào sao?” Nhan Thịnh Vũ hỏi.

Doug nhìn Nhan Thịnh Vũ.

“Đây là anh trai Nhan Tịch.” Thẩm Thanh Lan giới thiệu.

“Có một cách.” Doug nói, “Nhưng cách này rất nguy hiểm.”

“Cách gì?” Nhan Thịnh Vũ hỏi.

“Tôi sẽ tiến hành thôi miên sâu cho cô ấy, để cô ấy quên chuyện này đi. Chướng ngại trong lòng cô ấy là bị người ta… cưỡng hiếp. Nếu cô ấy quên được chuyện này thì sẽ không còn chìm trong đau khổ nữa.”

Thẩm Thanh Lan vừa nghe liền hiểu, thôi miên sâu cũng giống như phương pháp thôi miên ám thị mà năm xưa bác sĩ tâm lý đã tiến hành trị liệu với Sở Vân Dung, “Sẽ để lại hậu quả gì?”

“Tôi từng thử nghiệm cách này trên những bệnh nhân khác. Có điều, trong năm bệnh nhân thì chỉ có một bệnh nhân là hoàn toàn khôi phục, những người còn lại đều có di chứng, hậu quả nghiêm trọng nhất là một bệnh nhân trở nên ngu ngốc, ngay cả ăn và ngủ cũng cần người chăm sóc.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ lùi ra sau một bước, sắc mặt Thẩm Thanh Lan trầm xuống, “Hoàn toàn trở lại như lúc trước?”

Doug gật đầu, lại lắc đầu, “Có thể nói như vậy, nhưng cũng không phải hoàn toàn như vậy. Cách này có thể làm cô ấy quên hết đau khổ, quên hết những chuyện không muốn đối mặt, cũng có thể khiến cô ấy vui vẻ hơn trước đây. Nhưng điều kiện tiên quyết là, cô ấy cũng sẽ quên cô đi.”

Doug nhìn Thẩm Thanh Lan, “Trong lòng cô ấy, những người đó bắt cô ấy là vì cô, mà cô còn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng cô ấy. Hai lần điều trị tâm lý trước, cô ấy luôn gọi chị. Là cô sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

“Cô ấy rất ỷ lại vào cô, do vậy vào lúc gặp nguy hiểm cô ấy mới nhớ rõ cô đến vậy.”

“Nếu em ấy đã quên tôi rồi thì lúc gặp lại tôi, liệu em ấy sẽ nhớ lại những chuyện đó không?”

“Theo lý thuyết là không. Dù có gặp lại cô, thì với cô ấy, cô chỉ là một người xa lạ. Thậm chí cả đời này, cô ấy cũng không có khả năng nhớ lại chuyện đó. Điều kiện tiên quyết là cô ấy không bị kích động. Nếu bị kích động mạnh thì cô ấy có thể nhớ lại tất cả. Lúc đó, nếu tình trạng của cô ấy tái phát thì tôi không còn cách nào nữa rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ yên lặng nhìn Doug, “Anh nắm chắc mấy phần?”

“Bốn phần. Nếu có Eden phối hợp thì ít nhất là tám phần.” Doug nói, dù sao Eden cũng là một chuyên gia trên phương diện thôi miên.

“Em ấy có quên người nhà không?” Nhan Thịnh Vũ hỏi, nếu ngay cả người nhà mà Nhan Tịch cũng quên thì Nhan Thịnh Vũ không tài nào tưởng tượng được cuộc sống của Nhan Tịch sẽ còn lại cái gì.

“Nếu trong trí nhớ của cô ấy, người thân là một từ ấm áp thì cô ấy sẽ nhớ một phần.” Doug nói.

Nhớ một phần, nói cách khác là sẽ quên một phần.

Nhan Thịnh Vũ nhìn Nhan Tịch đang nằm ngủ trong phòng bệnh, “Cám ơn bác sĩ, để tôi suy nghĩ thêm.”

Thẩm Thanh Lan rời đi trước khi Triệu Giai Khanh đến. Cô hỏi Doug, “Doug, thật sự không còn cách khác sao?”

Doug lắc đầu, “Xin lỗi, An.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan im lặng, cô cũng biết cách này đã là cách tốt nhất rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 247: Thôi miên

Nghe Nhan Thịnh Vũ nói lại cách điều trị thôi miên mà bác sĩ chỉ định, Triệu Giai Khanh im lặng thật lâu, rồi gật đầu đồng ý. Nếu đây là cách duy nhất có thể điều trị cho Nhan Tịch thì dù con bé có quên người thân cũng không sao. Bà sẽ làm cho Nhan Tịch nhận thức lại thế giới này một lần nữa.

Doug không tiến hành thôi miên ngay cho Nhan Tịch. Theo lời anh nói, trạng thái tinh thần bây giờ của Nhan Tịch chưa phải là tốt nhất. Nếu thôi miên thì sẽ không đạt hiệu quả cao nhất. Do vậy phải đợi thêm một thời gian nữa.

Vào ngày thứ ba Nhan Tịch trở lại thủ đô, Nhan An Bang mới biết được tin tức Nhan Tịch đã an toàn trở về. Ông ta vội từ Nam Thành đến bệnh viện, chờ đón ông ta là dáng vẻ điên cuồng của Nhan Tịch.

Khi thấy dáng vẻ đó của Nhan Tịch, Nhan An Bang suýt chút nữa bóp chết Triệu Giai Khanh. Nếu không phải là Nhan Thịnh Vũ trở về đúng lúc thì e rằng Triệu Giai Khanh đã thật sự chết trong tay ông ta rồi.

“Triệu Giai Khanh, hai đứa con gái của tôi đều bị hủy trong tay bà, bà là người phụ nữ ác độc, bà cút ra ngoài cho tôi.” Nhan An Bang chỉ ra cửa phòng bệnh, giận dữ hét lên.

“Chuyện này không có liên quan gì tới mẹ. Ba, ba nói lý lẽ chút được không?” Nhan Thịnh Vũ nói.

Nhan An Bang trừng anh ta, “Ở đây không có chuyện của con!”

“Ở đây là bệnh viện, mấy người muốn ầm ĩ thì đi ra ngoài mà ầm ĩ.” Y tá đi tới thay thuốc, thấy phòng bệnh này ồn ào thì lạnh giọng nói.

Nhan An Bang liền im miệng. Y tá đút thuốc cho Nhan Tịch, uống xong, Nhan Tịch lại chìm vào giấc ngủ.

“An Bang, Nhan Tịch sao rồi?” Tần Nghiên chờ ở dưới sảnh bệnh viện, thấy Nhan An Bang đi ra thì vội vàng hỏi.

Sắc mặt Nhan An Bang uể oải, “Nhan Tịch không sao, em đi về trước đi.”

Tần Nghiên hỏi: “Em thấy tâm trạng anh không tốt lắm. Có phải Nhan Tịch đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Nhan Tịch không sao, chỉ bị hoảng sợ một chút thôi. Em đi về trước đi, bây giờ không còn sớm nữa, em còn không về, chồng em sẽ không vui.”

Tần Nghiên do dự một chút, gật đầu, “Vậy được rồi, em về trước. Nếu Nhan Tịch có chuyện gì thì anh hãy gọi điện thoại cho em. Em có quen vài vị bác sĩ giỏi.”

http://tieulun.hopto.org

“Được.” Nhan An Bang gật đầu, “Em lái xe cẩn thận.”

Tần Nghiên cười dịu dàng, trước lúc đi còn không quên dặn dò: “Nhiều ngày anh chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng rồi. Bây giờ, Nhan Tịch đã trở về, anh hãy về nhà ngủ một giấc đi.”

Đợi Tần Nghiên đi, Nhan An Bang quay lại phòng bệnh, không nhìn thấy Triệu Giai Khanh, chỉ có một mình Nhan Thịnh Vũ. Nhan An Bang cũng không hỏi Triệu Giai Khanh đi đâu, chỉ ngồi xuống nhìn Nhan Tịch, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đau lòng.

Ông nắm tay Nhan Tịch, chợt nhớ lại trước đây con gái rất thân thiết với ông, nhưng từ khi ông và Triệu Giai Khanh ly hôn, Nhan Tịch không còn gọi ông là ba nữa. Thậm chí, con bé cũng không về nhà ở Nam Thành lần nào.

Ông biết Nhan Tịch oán hận ông ly hôn với Triệu Giai Khanh, hơn nữa còn rất thất vọng về ông. Nhưng dù thế nào thì Nhan Tịch vẫn là đứa con gái mà ông yêu thương nhất.

“Bác sĩ nói điều trị như thế nào?” Nhan An Bang hỏi.

Nhan Thịnh Vũ lặp lại lời của bác sĩ.

http://tieulun.hopto.org

“Nếu đã vậy thì hãy để con bé quên đi. Đần độn cả đời, còn không bằng vui vẻ một đời. Sau khi Tiểu Tịch hồi phục, ba sẽ đưa con bé ra nước ngoài. Nếu có thể không quay lại liền không bao giờ quay lại.” Nhan An Bang nói.

Nhan Thịnh Vũ gật đầu, đây có lẽ là cách giải quyết tốt nhất.

Trong khoảng thời gian này, bệnh tình của Nhan Tịch vẫn không quá ổn định, thỉnh thoảng sẽ phát điên hoặc trốn dưới gầm giường, trong miệng luôn lẩm bẩm “Chị, cứu em“.

Mãi cho đến nửa tháng sau, bệnh tình của Nhan Tịch mới ổn định hơn. Doug làm kiểm tra lần cuối cùng cho cô, quyết định tiến hành thôi miên tâm lý vào ba ngày sau.

“Em vào thăm cô ấy một lát đi.” Thấy Thẩm Thanh Lan vẫn đứng ở ngoài phòng bệnh, Eden nhẹ giọng nói.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Thôi, em đứng nhìn ở đây là được rồi. Sau khi thôi miên, em ấy sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.” Phó Hoành Dật đã từ trong quân đội trở về, bởi vì lần hành động này, mà anh bị đình chỉ công tác tạm thời, ở nhà viết kiểm điểm. Anh nắm tay Thẩm Thanh Lan, như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Trong phòng bệnh, Nhan Tịch ôm hai chân, đầu tựa trên đầu gối, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Triệu Giai Khanh ngồi cạnh cô, Nhan Thịnh Vũ và Nhan An Bang không xuất hiện. Bởi vì trừ Doug ra thì Nhan Tịch rất cự tuyệt tiếp xúc với tất cả những người đàn ông khác. Để tăng xác suất thành công

của liệu pháp thôi miên, bọn họ đứng chờ ở bên ngoài, không tới gần phòng bệnh.

Sắp đến giờ thôi miên, Triệu Giai Khanh từ bên trong đi ra, nhìn Thẩm Thanh Lan một cái, lạnh giọng nói: “Cô vào trong thăm nó đi. Đợi kết thúc trị liệu, tôi sẽ dẫn con bé ra nước ngoài, sau này sẽ không trở về nữa.”

Thẩm Thanh Lan ngẩn ra, tuy giọng điệu của Triệu Giai Khanh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong mắt Thẩm Thanh Lan vẫn hiện lên sự biết ơn. Cô nhẹ giọng nói: “Cháu cảm ơn.”

Thẩm Thanh Lan ngồi cạnh Nhan Tịch, đưa tay vuốt tóc cô ấy. Nhan Tịch nghiêng đầu nhìn cô một cái, không có bất kỳ biểu cảm nào, rồi lại quay đầu đi.

Trải qua một thời gian trị liệu, Nhan Tịch không còn bài xích nhiều đối với phái nữ nữa. Đại khái là Triệu Giai Khanh và Thẩm Thanh Lan xuất nhiều lần trước mặt cô, nên cô không hề bài xích một vài động tác thân thiết của bọn họ, Doug nói đây là một dấu hiệu tốt.

“Nhan Tịch, hôm nay em có khỏe không?” Thẩm Thanh Lan dịu dàng hỏi.

Nhan Tịch nhìn ra ngoài cửa sổ không nói lời nào, Thẩm Thanh Lan nhìn theo ánh mắt cô, trên nhánh cây ngoài cửa sổ có một chú chim đang đậu, cúi đầu rỉa lông.

Thẩm Thanh Lan cùng Nhan Tịch ngồi nhìn một lát. Cô chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp Nhan Tịch là ở trên chuyến xe đến Hàng Thành vào năm trước. Khi đó, cô bé đáng yêu này dùng tiền muốn đổi vị trí với cô, cô không đồng ý, dọc đường đi cô bé luôn ríu rít nói chuyện, kết quả xuống xe còn đi theo cô.

Lần thứ hai gặp mặt, là trong một con hẻm nhỏ ở Hàng Thành, em ấy bị một đám lưu manh vây lấy. Cô cứu em ấy, em ấy dùng vẻ mặt sùng bái nhìn cô.

Lần thứ ba gặp nhau, em ấy tới trường đại học tìm anh trai của mình. Vô tình gặp lại cô, từ đó về sau em ấy thường xuyên bám theo cô, gọi chị ơi, chị à, líu ríu bên tai cô, giống như một chú chim sẻ.

Từng chuyện cũ hiện lên trong đầu, quen biết Nhan Tịch chưa đến một năm, vậy mà hình ảnh con bé trong ký ức của cô thì lưu lại rất nhiều.

Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Tịch, Nhan Tịch dường như lại cảm thấy bất an, muốn giãy giụa. Cô bèn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng cô ấy, như dỗ một đứa bé. Nhan Tịch dần dần an tĩnh lại, để mặc Thẩm Thanh Lan ôm vào lòng.

Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng nói bên tai Nhan Tịch, “Nhan Tịch, sau khi ra nước ngoài phải chăm sóc tốt cho bản thân, tốt nhất là học một vài chiêu phòng thân, sau này sẽ không sợ gặp phải người xấu nữa. Không được ra ngoài vào buổi tối, không được ăn linh tinh, không được không tùy hứng là bỏ nhà đi. Như vậy sẽ khiến người nhà lo lắng, biết chưa? Phải nghe lời mẹ…”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan lải nhải liên tục, trước giờ cô chưa từng dài dòng thế này. Mặc dù biết sau khi kết thúc trị liệu, Nhan Tịch sẽ quên những lời này, nhưng cô vẫn muốn nói với cô ấy.

“Nhan Tịch, xin lỗi. Chị không bảo vệ được em, khiến em còn nhỏ như vậy mà đã gặp phải chuyện này. Sau này, nếu gặp lại chị thì đừng làm quen với chị, cũng đừng để ý đến chị, biết chưa? Tốt nhất là ghét chị, vừa thấy chị là quay đầu đi.”

“Nhan Tịch, chị thật lòng cầu nguyện cho em, nguyện cả quãng đời sau này của em chỉ còn lại niềm vui, không còn đau khổ nữa.”

Mắt Thẩm Thanh Lan cay cay, giọt nước mắt ấm áp từ khóe mắt chảy xuống vai Nhan Tịch. Cô ấy đưa tay lên sờ, hình như là không hiểu tại sao trên vai mình lại ướt.

Thẩm Thanh Lan buông Nhan Tịch ra, sờ sờ mái tóc của cô ấy, “Nhan Tịch của chúng ta là cô công chúa vui vẻ nhất trên thế giới này, sau này em cũng phải mãi mãi vui vẻ như vậy nhé. Tất cả ác mộng đều đã qua rồi, tương lai chỉ còn lại hạnh phúc và ánh sáng rực rỡ.”

Nhan Tịch nhìn cô, bỗng nhiên đưa tay lau khóe mắt cô, đầu ngón tay của cô ấy dính một giọt nước mắt trong suốt. Cô ấy cúi đầu, nhìn đầu ngón tay của mình, hình như không hiểu thứ trên đầu ngón tay mình là gì. Cô ấy nhíu mày, vẻ mặt rối rắm.

Doug đi tới, “An, tới giờ rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gật đầu rồi đứng lên đi ra ngoài. Ra tới cửa, cô quay lại nhìn Nhan Tịch lần nữa, đúng lúc Nhan Tịch cũng ngẩng đầu nhìn cô, há miệng nói một câu, “Nước mắt… Đừng khóc.”

Nước mắt Thẩm Thanh Lan chực trào, cô dựa vào lòng Phó Hoành Dật. Anh ôm cô, nhỏ giọng dỗ dành bên tai cô.

Eden cũng đi vào, cửa phòng bệnh từ từ đóng lại.

Chương 248.: Đánh trả, chuyện xấu

Ba tiếng sau, cửa phòng bệnh mở ra, Doug và Eden mệt mỏi từ bên trong đi ra.

“Eden, sao rồi?” Thẩm Thanh Lan vội hỏi.

“Thôi miên rất thành công. Khi tỉnh lại, cô ấy sẽ quên hết những chuyện đó. Có điều, tạm thời chưa xác định được cô ấy còn nhớ được những gì.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, không nói gì thêm, chỉ cần không có di chứng là tốt rồi.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Giai Khanh vào phòng bệnh, nhìn sắc mặt an yên của Nhan Tịch khi ngủ, bà nở nụ cười dịu dàng.

Thẩm Thanh Lan chưa về nhưng cũng không vào phòng bệnh, mà đứng ở ngoài cửa, cùng đợi Nhan Tịch tỉnh lại. Phải tận mắt thấy Nhan Tịch không sao thì cô mới yên tâm phần nào. Nửa tiếng sau, Nhan Tịch tỉnh lại.

Nhan Tịch mở mắt, nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt vui mừng của mẹ mình. Cô chớp chớp mắt, "Mẹ, mẹ sao vậy?"

Triệu Giai Khanh nghe một tiếng "mẹ" từ Nhan Tịch thì ôm chặt Nhan Tịch khóc lên, "Tiểu Tịch, con không sao rồi, cuối cùng con cũng không sao rồi."

Nhan Tịch khó hiểu hỏi: "Mẹ, con bị sao vậy? Sao mẹ lại khóc?"

Triệu Giai Khanh lau nước mắt, cười nói: "Không sao, là mẹ vui quá thôi. Thời gian trước con bị bệnh, sốt cao không hạ, ngay cả kỳ thi đại học cũng không tham gia được. Mẹ lo muốn chết."

Nhan Tịch ngẩn người, "Con không thi đại học sao? Không phải là con đăng ký thi đại học sao?" Cô nhíu mày, hình như là không vui vì mình bỏ thi đại học.

Triệu Giai Khanh dịu dàng nói: "Không sao cả, ba con đã liên hệ với một trường đại học ở nước ngoài rồi. Chẳng phải con vẫn muốn đi Australia sao?

Lần này cho con qua đó du học, để con đến xem nhà hát Opera Sydney con thích.”

“Thật sao?” Nhan Tịch hỏi.

Triệu Giai Khanh xoa đầu cô ấy, cười hiền hòa, “Đương nhiên là thật, mẹ lừa con bao giờ chưa.”

Nhan Tịch vui vẻ ra mặt, “Thật tốt quá, mẹ sẽ đi cùng con sao?”

“Đúng vậy, con không vui hả?”

“Không phải, con rất vui.”

Thẩm Thanh Lan dựa vào tường, nghe tiếng cười nói bên trong, cô cười yên tâm, nắm tay Phó Hoành Dật, “Chúng ta đi thôi.”

Phó Hoành Dật nhìn cô, gật đầu. Xuống đến dưới sảnh bệnh viện, thấy Nhan Thịnh Vũ và Nhan An Bang đang lo lắng đi tới đi lui.

“Nhan Tịch sao rồi?”

http://tieulun.hopto.org

“Thôi miên thành công, Nhan Tịch đã tỉnh, anh lên đi.” Thẩm Thanh Lan nói với Nhan Thịnh Vũ, cô không ưa gì Nhan An Bang cả.

Nhan An Bang và Nhan Thịnh Vũ nhanh chóng đi lên phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Nhan Tịch thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa, Triệu Giai Khanh hỏi: “Con nhìn gì vậy?”

“Mẹ, mẹ ra xem giúp con bên ngoài có người không, con luôn cảm thấy hình như con đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng.”

Triệu Giai Khanh đi ra ngoài nhìn, đúng lúc thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đã đi tới cửa thang máy. Bà xoay người vào cửa, “Nhất định là con nhầm rồi, ngoài cửa không có người.”

Nhan Tịch nhíu mày, “Không có người sao? Sao con luôn cảm thấy có người nói chuyện bên tai con? Mẹ, có phải lúc con ngủ, có người đến thăm con không?”

“Có mẹ, ba, và anh con ở đây với con. Đương nhiên là có người nói chuyện bên tai con rồi. Con hôn mê mãi không tỉnh, ba mẹ đều rất lo lắng, bác sĩ nói phải liên tục nói chuyện với con, thì con mới mau tỉnh được. Vì vậy, mẹ luôn nói chuyện bên tai con.” Khoảng thời gian này, Triệu Giai Khanh không có phút giây nào nghỉ ngơi thật tốt, lại còn lo lắng giận dữ, hiện tại liền bị viêm họng, giọng nói hơi khàn.

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch áy náy nhìn Triệu Giai Khanh, “Mẹ, con xin lỗi, con làm mẹ phải lo lắng.”

“Đứa nhỏ ngốc! Con là con của mẹ, sao lại xin lỗi. Thấy con không sao là mẹ yên tâm rồi.”

Nhan Tịch vứt một tia khác thường ra sau ót, dựa vào người Triệu Giai Khanh, “Mẹ, con yêu mẹ.”

Triệu Giai Khanh sờ mặt cô ấy, “Mẹ cũng yêu con.”

Nhan Thịnh Vũ và Nhan An Bang đi vào, thấy dáng vẻ vừa nói vừa cười của Nhan Tịch thì yên lòng.

“Ba, anh.” Nhan Tịch rất vui vẻ khi nhìn thấy hai người, nhưng cô chợt nhíu mày, “Anh, mẹ nói anh đi mua cháo cho em mà. Cháo đâu? Em sắp đói chết rồi.”

Nhan Thịnh Vũ sửng sốt, vội nói: “Xin lỗi, Tiểu Tịch, anh quên mất, bây giờ anh đi mua ngay, em chờ một lát, nhanh thôi.” Nói xong, chạy nhanh như một cơn gió ra khỏi bệnh viện.

Nhan An Bang ngồi cạnh giường nhìn Nhan Tịch, “Tiểu Tịch, có khó chịu ở đâu không?”

Nhan Tịch lắc đầu, “Không có, ba mẹ sao vậy? Con chỉ bị bệnh bình thường thôi mà, khi bé con cũng bệnh suốt mà, cũng đâu có chuyện gì, lần này cũng vậy thôi.”

Triệu Giai Khanh gật đầu, “Đúng, con không sao rồi.”

Nhan Tịch luôn cảm thấy hôm nay Triệu Giai Khanh và Nhan An Bang là lạ, nhưng cô lại không nói được lạ ở chỗ nào. Nghĩ không ra, thì không nghĩ nữa vậy.

Bởi vì Nhan Tịch đã quên chuyện hai người bọn họ ly hôn, cho nên Nhan An Bang và Triệu Giai Khanh không nhắc lại chuyện ly hôn với Nhan Tịch nữa.

Buổi tối hôm đó, Nhan Tịch xuất viện, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày rồi Triệu Giai Khanh liền đưa Nhan Tịch bay đến Australia.

“Chúng ta đi thôi.” Thấy máy bay đã khuất xa dần trong những đám mây, Thẩm Thanh Lan nói với Phó Hoành Dật, rồi xoay người đi.

Nhan Tịch, chị cầu nguyện cho tương lai của em luôn rực rỡ, không có đau khổ, không có bất hạnh, cầu cho em luôn hạnh phúc và vui vẻ bên người thân, bạn bè.

http://tieulun.hopto.org

***

Sau khi tiễn Nhan Tịch, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật về nhà.

“Lần này anh bị đình chỉ công tác tạm thời trong bao lâu?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Không thích anh ở nhà với em sao?”

“Phó Hoành Dật, em hỏi nghiêm túc.” Thẩm Thanh Lan buồn bực nói.

Phó Hoành Dật than nhẹ một tiếng, “Cũng không lâu, cùng lắm là một tuần thôi. Đợt huấn luyện ở quân khu thủ đô đã kết thúc, ở đây tạm thời không cần anh nữa. Đến lúc anh quay lại quân đội rồi, e là một thời gian dài sẽ không được gặp nhau.”

“Anh phải chú ý an toàn. Em nhận được tin tức rằng sau khi chúng ta đi, có một nhóm người khác đã đến hủy diệt sạch sẽ căn cứ của KING, hắn nhất định sẽ tính món nợ này lên tính người anh. Bây giờ, còn chưa biết hắn sẽ có hành động gì, nên anh phải thật cẩn thận.”

“Chỉ cần em bảo vệ tốt bản thân là được rồi, vậy thì anh sẽ không phải lo lắng. Lần này, nếu KING dám đến thì anh dám giữ chân hắn.” Phó Hoành Dật lạnh lùng nói. Bị gò bó bởi thân phận, nên anh không có cách nào chủ động tìm KING gây phiền phức. Nhưng nếu KING chủ động ra tay thì không

cần phải nói nữa rồi.

Ánh mắt Phó Hoành Dật lạnh lẽo.

“Vâng, em biết rồi.” Ngoài miệng thì nói như thế, nhưng trong lòng nghĩ thế nào thì cũng chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan biết mà thôi. Lần này, cô chịu thiệt thòi lớn như vậy, chắc chắn không thể bỏ qua một cách dễ dàng được, mối thù của Nhan Tịch nhất định cô sẽ thay em ấy báo.

Phó Hoành Dật đoán không sai, thậm chí còn sớm hơn dự đoán của anh mấy ngày. Sáng sớm hôm sau, anh nhận được lệnh yêu cầu quay về quân đội. Sau khi anh đi, Thẩm Thanh Lan liền lái xe đi gặp nhóm Kim Ân Hi.

Sau khi trở lại thủ đô, nhóm Kim Ân Hi liền phát hiện có kẻ đột nhập vào biệt thự cứu Hứa Nặc đi. Không cần nghĩ cũng biết là ai làm. Cho nên sau khi trở về, bọn họ liền đổi nơi ở mới, là một căn hộ cao cấp trong trung tâm thành phố.

Andrew đã trở về đoàn phim. Bộ phim đó vốn đã có thể kết thúc từ sớm, nhưng vì chuyện ngoài ý muốn này mà Andrew luôn vắng mặt, làm các buổi quay phim kéo dài vô thời hạn, các vai diễn khác đều đã quay xong phân cảnh của mình, chỉ còn vai diễn của Andrew. Cho nên trong khoảng thời gian này Andrew đều bận quay phim.

Đến căn hộ cao cấp, Thẩm Thanh Lan chỉ thấy một mình Kim Ân Hi, những người khác không biết đã đi đâu.

http://tieulun.hopto.org

“An, cuối cùng cậu cũng tới rồi.” Kim Ân Hi cũng không bất ngờ khi thấy Thẩm Thanh Lan đến.

“Tra ra chưa?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Kim Ân Hi vỗ tay một cái, “Đương nhiên là tra ra rồi, còn không xem tớ là ai. KING luôn ở bên ngoài, căn cứ đó hoàn toàn là không có người ở. Nhưng dù vậy, bên trong vẫn canh phòng rất nghiêm, không dễ hủy như vậy.”

Khóe môi Thẩm Thanh Lan cong lên, “Tất nhiên là không dễ hủy rồi. Nhưng mấy năm nay, KING làm việc rất phách lối, có không ít kẻ thù. Chắc chắn không chỉ có mình chúng ta muốn hủy tổng bộ của BK. Vì vậy, cứ tiết lộ tin tức cho đối thủ của BK là được. “

Mắt Kim Ân Hi lóe lên, “Ý cậu là…”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Kim Ân Hi hưng phấn nói: “An, cái này có phải gọi là ‘mượn đao giết người’ không?”

“Ừ, chúng ta chỉ việc làm ngư ông đắc lợi thôi. Bây giờ tớ muốn biết Hứa Nặc đang ở đâu. Cậu tra được không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Tuy bình thường KING không ở tổng bộ BK, hắn thường đi khắp nơi trên thế giới. Nhưng nhiều năm qua, tổng bộ BK vẫn không hề đổi địa điểm, thậm chí còn canh phòng nghiêm ngặt hơn. Tất nhiên là vì bên trong có rất nhiều bí mật về BK, nếu tổng bộ bị hủy thì đây sẽ là một cú sốc không nhỏ đối với KING. Đây chỉ là món quà đầu tiên cô tặng hắn mà thôi.

Kim Ân Hi lắc đầu, “Tớ không phát hiện dấu vết của Allen, bọn họ đã rời khỏi nước Z. Tuyệt đối không thể buông tha người phụ nữ chết tiệt đó. Nếu không phải là cô ta thì lần này chúng ta đâu phải chịu thiệt như thế.” Nhắc đến Hứa Nặc, Kim Ân Hi nghiến răng nghiến lợi nói.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, từ tốn nói: “Cô ta bị Allen dẫn đi, cũng sẽ không có kết cục gì tốt.”

Tròng mắt Kim Ân Hi đảo một vòng liền hiểu, cô cười hả hê, “Ha ha, cũng đúng. Rơi vào tay Allen rồi thì cô ta sẽ biết tớ còn dịu dàng biết bao nhiêu. Thật sự muốn nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô ta.”

Hứa Nặc thật sự sống không tốt, cô ta đang nằm phòng giam dưới lòng đất, hoàn toàn không thể nhúc nhích, chẳng khác gì người chết.

Allen đi tới, cúi đầu nhìn cô ta. Hứa Nặc mở mắt, cố gắng nhìn rõ hình ảnh của Allen trước mặt, nhưng mắt cô ta bị máu khô kết dính lại, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ mà nhìn.

http://tieulun.hopto.org

“Allen.” Cô ta gọi một tiếng, giọng nói nhỏ tới mức như chỉ mình cô ta nghe được. Lần này, cô ta lại cảm nhận sâu sắc người đàn ông này kinh khủng thế nào.

Allen nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lẽo, “Cô nên may mắn là Thẩm Thanh Lan không chết. Người đâu, đưa cô ta ra ngoài.”

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Hứa Nặc không cách nào vui vẻ. Cô ta rũ mắt xuống, thật không ngờ Thẩm Thanh Lan rơi vào tay KING mà vẫn không chết. Nhìn bộ dạng của Allen, sợ rằng Thẩm Thanh Lan còn chẳng bị thương nặng gì cả. Cô ta đã phải trả giá lớn như thế nhưng lại ngay cả khiến Thẩm Thanh Lan bị thương cũng không làm được. Điều này làm cho cô ta rất là không cam lòng.

Hứa Nặc bị người xách từ dưới đất lên như một bao tải.

Người phụ nữ thấy dáng vẻ như phế vật của Hứa Nặc, không hề thấy bất ngờ hoặc là đau lòng, bà ta chỉ nhìn thoáng qua rồi thu ánh mắt lại.

“Trả người cho bà, bà có thể đi được rồi.” Allen lạnh giọng nói.

“Đừng mà, Allen, tôi không muốn đi, cầu xin ngài, đừng đuổi tôi đi.” Hứa Nặc cầu xin.

Allen và người phụ nữ kia cũng không thèm để ý đến cô ta. Có người tiến

vào mang Hứa Nặc đi, trong phòng khách chỉ còn lại Allen và người phụ nữ kia.

Đã không có những người khác ở đây, sắc mặt lạnh nhạt của người phụ nữ biến thành lạnh lẽo, “Allen, tôi không cản cậu cứu người, nhưng cậu lại giết nhiều người của KING như vậy, cậu cho rằng hắn sẽ không tra ra sao? Cậu muốn làm đối địch với hắn sao?”

Allen thờ ơ nói với người phụ nữ: “Từ trước đến giờ, tôi và hắn vốn không phải là bạn.”

“Allen, cậu muốn hủy căn cứ một lần nữa sao?” Người phụ nữ tức giận, “Cậu có biết là KING đã tuyên bố, nếu để hắn biết là ai làm chuyện này thì hắn và người đó sẽ một sống một còn không?”

Allen chẳng buồn để ý, “Thì sao? Dám động vào người của tôi, sao có thể không trả giá đắt được?”

“Người của cậu?” Người phụ nữ kia cười nhạt, “Allen, cậu đừng quên cô ta đã kết hôn rồi. Từ trước tới giờ, cô ta đều không phải là người của cậu.”

Allen trừng người phụ nữ, ánh mắt thâm độc.

Người phụ nữ cười giễu, “Allen, cậu đừng nhìn tôi như vậy. Tôi muốn hủy Thẩm Thanh Lan chỉ là chuyện trong nửa phút. Chỉ cần tôi để lộ tin tức cô ta

là sát thủ đứng đầu thế giới, thì tôi tin chắc cô ta sẽ không sống quá ba ngày.” Đến lúc đó, không chỉ nhà họ Thẩm và nhà họ Phó, mà người nhà của những kẻ đã bị Thẩm Thanh Lan giết chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta. Trên thế giới này cũng sẽ không còn chỗ cho cô ta dung thân.

“Bà dám!” Trong mắt Allen tràn đầy sát ý.

Đối mặt với ánh mắt giết người của Allen, người phụ nữ vẫn bình tĩnh ngồi đó. Allen bóp cổ bà ta, “Bà thật sự cho rằng tôi không dám giết bà sao?”

“Ha ha, cậu sẽ không giết tôi.” Bà ta nói “sẽ không” chứ không phải là “không dám”. Trên đời này, không có chuyện gì mà Allen không dám làm.

Allen bóp chặt cổ bà ta, cho đến khi sắc mặt bà ta tím tái, hai mắt trắng dã, Allen mới ném bà ta xuống đất, “Tôi đã nói rồi, bà đừng uy hiếp tôi, cũng bỏ ngay cái ý tưởng ra tay với Thẩm Thanh Lan đi. Nếu như cô ấy mất một cọng tóc nào thì tôi sẽ lấy tro cốt của cha tôi cho chó ăn.”

“Cậu!” Sắc mặt vốn lạnh nhạt của người phụ nữ trở nên dữ tợn, “Đó là cha của cậu!”

“Vậy thì sao? Chết thì cũng chết rồi, lấy tro cốt cho chó ăn thôi mà.” Allen nhún nhún vai, thờ ơ nói.

“Được, Allen, xem như cậu lợi hại. Tôi đồng ý với cậu, sẽ không ra tay với

Thẩm Thanh Lan, cũng sẽ không tiết lộ thân phận của cô ta cho bất cứ ai biết.”

“Tốt nhất là như vậy. Nếu để tôi biết Thẩm Thanh Lan bị thương, hoặc là thân phận bại lộ thì tôi đều tính hết lên đầu bà. Bà có thể thử, để xem tôi sẽ làm ra được những chuyện gì?”

“Allen, cậu là đồ điên!”

Allen cười, nụ cười tưởng chừng như rất hòa nhã, “Không phải bà đã sớm biết rồi sao?”

Người phụ nữ từ dưới đất đứng lên, lạnh lùng nhìn Allen, cười nhạt, “Allen, tôi thấy tội nghiệp thay cậu. Cậu yêu cô ta nhiều như vậy thì có ích gì? Người ta chỉ hận cậu đến tận xương, hận không thể tự tay giết cậu mà thôi.”

Allen ngừng cười, vẻ mặt âm độc, “Chuyện này liên quan gì đến bà. Cút ra ngoài cho tôi!”

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

Allen ngồi trên ghế sô pha, vuốt ve một miếng ngọc bội trong tay. Đây là miếng ngọc bội mà Thẩm Thanh Lan đeo trên cổ khi còn nhỏ, sau này rơi vào ray Allen, hắn vẫn luôn mang theo bên mình.

http://tieulun.hopto.org

“Tiểu Thất, anh thà bị em hận cả đời cũng không muốn em quên anh. Em nói xem, nếu anh giết người đàn ông đó, thì em có hận anh cả đời không?” Allen nắm miếng ngọc bội trong lòng bàn tay, khẽ khàng vuốt ve, môi nở nụ cười tàn nhẫn.

***

Ba ngày sau, một tin tức thú vị truyền ra, tổng bộ BK bị người phá hủy, KING bị thương nặng, không rõ tung tích.

Lúc nghe được tin tức này, Thẩm Thanh Lan đang ở chỗ quay quảng cáo với Vu Hiểu Huyên.

“Thanh Lan, có chuyện gì mà cậu cười vui vẻ vậy?” Vu Hiểu Huyên quay xong một cảnh thì đi tới chỗ cô đang ngồi. Tiết trời tháng sáu nóng nực, nhưng bởi vì phải quay quảng cáo áo khoác, nên toàn thân Vu Hiểu Huyên đều là mồ hôi, ngay cả lớp trang điểm cũng nhòe đi.

“Không có gì. Cậu quay xong rồi sao?”

“Còn chưa xong, chỉ mới xong cảnh đầu thôi, lát nữa sẽ quay tiếp.” Cô rút khăn tay ra lau mồ hôi, “Cũng không biết là ai lập ra cái quy định tàn ác này nữa, mùa hè mà quay quảng cáo áo khoác, nóng chết người ta rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Nhân viên make up đi tới, cầm theo rương trang điểm, “Bà cô của tôi ơi, sắp quay cảnh tiếp theo rồi, cô đừng có chạy lung tung được không?”

Vu Hiểu Huyên nghịch ngợm le lưỡi, “Tôi biết rồi. Chị làm ở đây luôn đi, tôi bảo đảm sẽ không nhúc nhích.”

Nhân viên make up biết Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên là bạn tốt, nên chào Thẩm Thanh Lan một tiếng, sau đó bắt đầu chỉnh lại lớp trang điểm cho Vu Hiểu Huyên.

Vừa chỉnh xong thì bên đạo diễn đã gọi người. Thẩm Thanh Lan chỉ liếc sang một cái.

“Chị dâu, chị cũng tới đây sao?” Hàn Dịch đi tới liền thấy Thẩm Thanh Lan, nên qua chào hỏi.

“Tới đón Hiểu Huyên?”

“Không phải, tới đưa đồ cho cô ấy.” Hàn Dịch giơ cây quạt điện nhỏ trong tay lên, “Cô ấy cứ than nóng đến chết rồi, tôi phải đến biểu hiện chút chứ.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, Hàn Dịch thấy tay Thẩm Thanh Lan vẫn còn quấn băng gạc thì hỏi: “Chị dâu, vết thương trên tay còn chưa lành sao?”

“Sắp lành rồi, mấy ngày nữa là có thể tháo băng.”

“Chị dâu, chị có tham gia lễ hội nghệ thuật ở thành phố Sydney vào tháng tám không?”

“Có.” Daniel đã sắp xếp cho cô tham gia lễ hội đó từ sớm, nên không thể không đi.

“Vậy chị dẫn Hiểu Huyên đi cùng đi. Gần đây cô ấy làm việc cực khổ, vừa hay thời gian đó cô ấy được rảnh, để cô ấy đi cùng chị. Xem như là nghỉ phép, được không?”

“Được.” Thẩm Thanh Lan thoải mái đồng ý.

Vu Hiểu Huyên đã quay xong, không chút khách khí giật cây quạt điện trên tay Hàn Dịch, “Ôi, nóng chết tôi rồi!”

“Thanh Lan, lát nữa chúng ta đi đâu ăn?” Vu Hiểu Huyên hỏi. Có điều, cô chỉ vừa hỏi liền thấy chị Linda đang nhìn mình bằng ánh mắt đằng đằng sát khí. Vu Hiểu Huyên rụt vai, có chút chột dạ dời mắt. Trong thời gian này vì cô bị hoảng sợ, nên Hàn Dịch liền dẫn cô đi ăn rất nhiều món ngon, khiến cân nặng của cô cứ theo chiều tăng lên.

“À, Thanh Lan, tớ thấy chúng ta nên đi ăn món chay đi. Tớ biết gần đây có một ngôi chùa có đồ chay rất ngon.”

http://tieulun.hopto.org

Lúc này Linda mới không nhìn nữa, Vu Hiểu Huyên nhẹ thở phào nhẹ nhõm.

“Chẳng có chút tiền đồ gì cả! Em sợ cô ấy đến vậy sao.” Hàn Dịch giễu cợt.

“Đây gọi là tôn trọng, hiểu không? Bình thường chị Linda đối xử rất tốt với em, không cho em ăn nhiều là vì tốt cho em, em không thể phụ lòng chị ấy được.”

“Đúng đúng đúng, đây là tôn trọng, sau này không được phép ăn thịt nữa.” Hàn Dịch nói một câu.

Vu Hiểu Huyên trừng mắt nhìn anh, rồi ôm cánh tay Thẩm Thanh Lan, bắt đầu lên án: “Thanh Lan, cậu nhìn anh ấy ức hiếp tớ kìa. Bây giờ còn chưa kết hôn mà anh ấy đã ngược đãi tớ rồi. Nếu sau này kết hôn rồi thì tớ còn có địa vị trong nhà sao?”

Vừa nói vừa làm ra vẻ như chực khóc.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đúng là không thể chấp nhận người đàn ông thế này được. Hay là cậu chia tay với anh ta, tớ sẽ giới thiệu cho cậu một người bạn trai khác tốt hơn? Hoành Dật có một người em trai, tuổi tác cũng tương đương với cậu, đã thế còn là một cậu trai ngây thơ chưa từng có bạn gái. Tớ thấy cậu ta rất thích hợp với cậu đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Thấy Thẩm Thanh Lan nói rất nghiêm túc, Vu Hiểu Huyên lập tức lúng túng, “À không, Hàn Dịch đối xử rất tốt với tớ, tạm thời không cần đổi.”

Khuôn mặt vốn tối sầm của Hàn Dịch lập tức sáng lên, vẻ mặt đắc ý, Thẩm Thanh Lan nhìn mà thấy buồn cười.

“Thanh Lan, chúng ta đi thôi.” Vu Hiểu Huyên thay quần áo xong liền đi ra nói với cô.

Ba người đi ra ngoài, Thẩm Thanh Lan lái xe. Lúc đầu Hàn Dịch định lái xe của mình, nhưng Thẩm Thanh Lan chê xe của anh ta quá phô trương.

Thẩm Thanh Lan lái một chiếc xe thương vụ màu đen, xe dừng lại, Hàn Dịch mở cửa xe để Vu Hiểu Huyên vào trước.

Thẩm Thanh Lan bỗng nhìn sang một hướng khác.

“Chị dâu, sao vậy?”

“Vừa rồi có paparazi chụp ảnh.” Vừa có ánh sáng lóe lên, mặc dù không thấy người, nhưng Thẩm Thanh Lan khẳng định có người chụp lén.

“Chẳng biết đám chó săn này mỗi ngày làm gì mà rảnh thế nữa, cứ nhìn chằm

chằm vào chuyện riêng tư của người ta, thật sự là phiền chết đi được. Người nổi tiếng cũng là người, không thể cho người ta một chút không gian riêng tư sao?" Vu Hiểu Huyên bực bội nói.

Bắt đầu từ một tuần trước, bộ phim cô nhận diễn hồi đầu năm bắt đầu được phát sóng, chỉ trong một tuần lễ ngắn ngủi, lượt truy cập và xem đã hơn hai trăm triệu, có thể thấy được bộ phim này có độ hot đến nhường nào. Tuy Vu Hiểu Huyên chỉ đóng vai phụ thứ ba, nhưng lại có nhiều đất diễn, nên có rất nhiều khán giả biết đến cô.

Trong khoảng thời gian này, tin tức về Vu Hiểu Huyên cũng không ít. Lúc đầu, Vu Hiểu Huyên còn chưa quen, buổi tối khi về nhà phát hiện có người theo dõi, mà cô lại vừa trải qua chuyện bắt cóc, nên cô bị dọa sợ gần chết, về đến nhà liền trốn trong chăn khóc.

Sau khi biết chuyện này, Hàn Dịch đã tốn rất nhiều tâm tư mới an ủi được Vu Hiểu Huyên. Có điều, về chuyện của paparazzi thì anh cũng không có cách nào khác. Bởi ngôi sao mà không có tin tức gì hot, thì rất khó mà nổi tiếng.

Thẩm Thanh Lan nhìn vào kính chiếu hậu, "Cậu nên tập quen với chuyện này đi." Suy nghĩ một chút, cô nói thêm, "Khi nào rảnh thì đi học taekwondo để phòng thân đi."

"Đã đăng ký cho cô ấy rồi." Hàn Dịch nói. Tới tận bây giờ, anh vẫn còn sợ hãi chuyện Vu Hiểu Huyên bị bắt cóc, nhất là khi thấy bộ dạng của Nhan Tịch sau đó, làm anh lạnh cả người.

http://tieulun.hopto.org

“Khi nào rảnh tớ sẽ dạy cậu vài chiêu phòng thân.”

Vu Hiểu Huyên gật mạnh đầu, trải qua một lần kinh hãi như vậy, cô cũng thấy sợ chết.

“Thanh Lan, Nhan Tịch sẽ không trở lại nữa hả?” Vu Hiểu Huyên bỗng nhiên hỏi.

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt, “Ừ, bây giờ em ấy rất tốt.”

Vu Hiểu Huyên thở dài một tiếng, nếu như đổi lại là cô, cô cũng tình nguyện quên hết mọi thứ. Thấy một cô bé mới mười chín tuổi lại gặp phải loại chuyện như vậy, trong lòng Vu Hiểu Huyên rất đau buồn.

Bầu không khí trong xe trầm lại, ai cũng không nói chuyện, may là đã đến nơi, Vu Hiểu Huyên xuống xe, liền thấy Phương Đồng đã đến rồi.

Thời gian trước, Phương Đồng được cử đến nước M học ba tháng. Hai ngày trước, cô quay lại báo cáo xong rồi lại bay qua nước M học tiếp. Cho nên, cô không biết chuyện Vu Hiểu Huyên và Thẩm Thanh Lan bị bắt cóc, mà hai người cũng không định nói cho cô biết.

“Phương Đồng, tớ nhớ cậu muốn chết!” Vu Hiểu Huyên nhào tới ôm Phương Đồng.

“Trời ạ, Vu Hiểu Huyên, cậu nặng muốn chết, cậu ăn nhiều như thế mà chị Linda không mắng cậu sao?” Ngoài miệng thì chê bai, nhưng Phương Đồng lại không đẩy Vu Hiểu Huyên ra, ngược lại còn ôm chặt cô nàng. Mặc dù mới đến nơi đất khách quê người chưa tới một tháng, nhưng Phương Đồng lại vô cùng nhớ bạn bè và quê hương.

Vu Hiểu Huyên buông Phương Đồng ra, “Phương Đồng, cậu gầy hơn rồi, có phải là vì nhớ tớ quá không?”

Phương Đồng liếc Vu Hiểu Huyên, “Tớ nhớ cậu làm cái gì? Nếu rảnh như vậy thì tớ thà ra ngoài tán trai còn hơn.”

“Thanh Lan, tớ về rồi đây.” Phương Đồng mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Về là tốt rồi.”

Một tháng trước, Đinh Minh Huy có người khác, Phương Đồng chia tay với anh ta. Nhưng Đinh Minh Huy lại dây dưa không ngừng với Phương Đồng. Đúng lúc này, trong công ty có một cơ hội học tập ở nước M. Điều kiện tiên quyết là phải làm cho công ty ít nhất năm năm. Đồng thời sau khi học xong, phải làm quản lý ở chi nhánh công ty tại nước M hai năm trở lên, mỗi tháng về nước báo cáo công việc một lần.

Có rất nhiều người do dự vì điều kiện phía sau, nhưng Phương Đồng liền đứng ra xin Thẩm Quân Dục đi nước M học. Suy nghĩ trước sau, Thẩm Quân

Dục phá lệ đồng ý với Phương Đồng.

“Bao giờ cậu đi?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Ngày mai.”

“Nhanh vậy sao? Tớ còn định bàn sau lễ tốt nghiệp ba người chúng ta sẽ đi đâu chơi nữa kìa.” Vu Hiểu Huyên tiếc nuối nói.

“Tớ không tham gia lễ tốt nghiệp được, nhờ các cậu lấy giúp tớ giấy chứng nhận và bằng tốt nghiệp.” Phương Đồng nói.

“Aizz, thật ra là tớ muốn đi shopping, đã lâu rồi ba người chúng ta không được đi shopping cùng nhau.”

“Cái này dễ mà, ăn xong rồi đi, đến tối thì tớ về nhà ăn cơm với ba mẹ.” Phương Đồng nói.

Mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên, “Đúng vậy, đợi lát nữa ăn xong, chúng ta sẽ đi shopping.”

Phương Đồng nhìn Hàn Dịch, thấy anh không có ý kiến gì thì yên tâm. Vì vậy, sau khi ăn xong, ba người đi shopping, nhưng không đến trung tâm

thương mại mà là đến con phố thời trang lúc còn học đại học bọn họ hay đi, Hàn Dịch nhận mệnh theo sau xách đồ cho ba người.

Vẫn là con phố năm xưa, mấy người Phương Đồng vừa đi vừa trò chuyện, cũng không mua gì nhiều. Ra khỏi con phố đó, Hàn Dịch chỉ xách có vài túi mà thôi.

“Các em chỉ mua chừng này?” Hàn Dịch hỏi, cộng hết tất cả những thứ này cũng không bằng một bộ đồ của anh nữa.

Vu Hiểu Huyên hừ nhẹ, “Chê em tiêu ít sao? Sau này vẫn còn dịp cho anh bán máu đấy.”

Hàn Dịch mỉm cười, “Em muốn mua bao nhiêu cũng được. Tiền của anh đều là tiền của em, cho dù em quẹt sạch thẻ cũng không sao.”

Vu Hiểu Huyên cười hạnh phúc, Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan nhìn nhau, trong mắt hai người đều là ý cười.

Một phút sau, Phương Đồng sờ sờ cánh tay nổi da gà, “Tôi nói này hai người đủ rồi đấy, ở đây còn một người độc thân này.”

Vu Hiểu Huyên lè lưỡi, “Cậu cũng mau tìm một người cho mình đi, ở nước ngoài nhiều trai đẹp như vậy, chỉ cần cậu ngoắc tay một cái, dạng gì mà không có.”

Không biết Phương Đồng nghĩ đến cái gì đó, mà lắc đầu, “Bỏ đi, đàn ông nước ngoài không hợp với tớ, tớ vẫn nên trở về với vòng tay ôm ấp của quê hương thôi.”

Cũng đã về chiều, Phương Đồng đón xe về nhà, Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên theo Thẩm Thanh Lan về nhà ăn cơm chùa. Theo cách nói của bọn họ, về nhà cũng phải ra ngoài ăn, bởi trong nhà không có người làm, mà đã lâu bọn họ không gặp Thẩm lão gia rồi.

“Ông Thẩm, cháu lại đến nữa rồi. Ông còn nhớ cháu không?” Vừa vào phòng khách, thấy một ông lão ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, Vu Hiểu Huyên liền nói cười chào hỏi.

Thấy Vu Hiểu Huyên, Thẩm lão gia nở nụ cười, vẫy tay, “Là Hiểu Huyên sao? Lâu rồi cháu không tới đây thăm ông rồi nhỉ.”

Vu Hiểu Huyên cười hì hì ngồi cạnh Thẩm lão gia, “Gần đây cháu hơi bận, vừa rảnh là tới đây thăm ông ngay, sẵn tiện tới ăn cơm chùa. Ông Thẩm, ông đừng ghét bỏ cháu đâu đấy.”

“Không ngại không ngại, mỗi ngày cháu tới đây ăn cơm chùa đều được. Hàn Dịch cũng tới à, mau lại đây ngồi.” Trong nhà có nhiều người, Thẩm lão gia rất vui. Bình thường Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục đều bận rộn với công việc, lúc trở về cũng đã qua giờ cơm, mỗi ngày chỉ có Thẩm lão gia và Sở Vân Dung ăn cùng nhau, cũng có chút buồn.

Lúc Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên ăn cơm xong đi về thì đã là buổi tối. Sau khi về đến nhà, nhà chính gọi điện thoại tới, là Hàn Chính Sơn bảo Hàn Dịch trở về.

Hàn Dịch vốn không muốn để ý tới ông ta, nhưng suy nghĩ một chút, lại về nhà một chuyến.

Vừa bước vào cửa liền nghe tiếng nói giận dữ của Hàn Chính Sơn, “Giục mãi mới chịu về. Hàn Dịch, bây giờ mày có giá lắm rồi phải không, ngay cả ba mày muốn gặp cũng khó như vậy.”

Hàn Dịch lạnh lùng nhìn ông ta, “Ông gọi tôi về là vì chút chuyện này?”

Hàn Chính Sơn ném tờ báo trong tay xuống trước mặt Hàn Dịch, “Mày xem chuyện tốt mình làm đi, qua lại với nghệ sĩ trong công ty, còn bị lôi lên báo, làm mất hết mặt mũi nhà họ Hàn.”

Hàn Dịch nhặt tờ báo lên nhìn, là ảnh anh mở cửa xe cho Vu Hiểu Huyên lúc ở trường quay.

Anh cười cười, lạnh nhạt nói: “Ông bố đáng kính của tôi ơi, người không xứng nói chuyện mặt mũi với tôi nhất chính là ông đấy, bởi mặt mũi của nhà họ Hàn đã bị ông làm mất hết vào mấy năm trước rồi.”

Sắc mặt Hàn Chính Sơn lập tức đen kịt, chỉ Hàn Dịch mà mắng: “Hàn Dịch,

đây là thái độ nói chuyện với ba của mày hả?”

Hàn Dịch ngoáy ngoáy lỗ tai, “Vậy thì ông đừng nói nữa, tai tôi bọc kén lại rồi. Nếu ông không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước. Tôi không giống ông, chỉ biết chọc mèo chơi chó.”

Hàn Dịch đứng lên định đi.

“Đợi đã!” Hàn Chính Sơn gọi Hàn Dịch lại, “Tao không cần biết mày có quan hệ gì với con bé đó, nhưng mày phải phủi sạch quan hệ với nó ngay cho tao. Mày muốn chơi đùa với phụ nữ nào cũng được, nhưng vợ của mày không thể là một ngôi sao hạng ba. Thủ đô này có nhiều cô chiêu như vậy, mày muốn chọn ai tao cũng không có ý kiến.”

Hàn Dịch nhìn sắc mặt nghiêm túc của ông ta thì giễu cợt: “Ông bố yêu quý của tôi, tôi kết hôn với ai cũng không do ông quyết định. Ông chỉ cần lo cho mình là được rồi, rảnh thì trông chừng vợ mình, đừng để trên đầu bị cắm mấy cái sừng còn không biết.”

Hạ Phỉ từ trên lầu đi xuống, đúng lúc nghe được câu này, vẻ mặt cứng đờ, “Hàn Dịch, con đừng nói bậy. Chính Sơn, anh phải tin tưởng em, em tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì có lỗi với anh.”

Hàn Chính Sơn dỗ dành cô ta, “Anh biết mà, anh còn không hiểu em sao.”

Ông ta trừng Hàn Dịch, “ Mày hãy suy nghĩ cho kỹ chuyện tao đã nói. Nếu mày chơi đùa với người phụ nữ đó thì tao cũng chẳng nói gì. Đàn ông mà, có ai không thích chơi bời, nhưng tuyệt đối không được cưới làm vợ.”

“Tôi nói thẳng cho ông biết luôn, người phụ nữ trong miệng ông, ngôi sao hạng ba đó, bây giờ là bạn gái của Hàn Dịch tôi, sau này sẽ là bà chủ của tập đoàn Hàn thị, phu nhân của nhà họ Hàn.”

“Vớ vẩn!” Hàn Chính Sơn vỗ bàn một cái, “Nó chỉ là một đứa mồ côi, một con hát mà xứng vào cửa nhà họ Hàn sao? Hàn Dịch, tao nói cho mày biết, chỉ cần tao còn sống một ngày thì nó đừng có mong bước chân vào nhà họ Hàn. Còn chưa kết hôn mà đã sống chung với mày, người phụ nữ không chút ý tứ đó thì có thể là thứ tốt lành gì.”

Sắc mặt Hàn Dịch hoàn toàn trầm xuống, “Ông điều tra cô ấy?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại khẳng định.

“Đúng.” Hàn Chính Sơn thẳng thắn thừa nhận.

Hàn Dịch cười nhạt, nhìn Hạ Phỉ, “Ha ha, xem ra là mấy người rảnh quá nhỉ. Nếu Vu Hiểu Huyên không xứng vào cửa nhà họ Hàn, thì loại phụ nữ thế nào mới xứng? Rõ ràng là biết người ta đã có vợ mà còn bò lên giường với chồng người ta. Có bầu trước khi cưới, còn chạy đến trước mặt người vợ chính thức mà giễu võ dương oai, làm người vợ đó tức chết. Chính là cái loại phụ nữ này sao?”

Sắc mặt Hạ Phỉ trắng bệch, còn Hàn Chính Sơn thì xanh mặt, “Hàn Dịch,

câm miệng!”

“Tôi nói cho mấy người biết, tôi đang thông báo, chứ không phải là đang thương lượng. Mấy người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng chẳng hề gì. Sau này, Vu Hiểu Huyên sẽ là vợ của tôi, là phu nhân nhà họ Hàn. Nếu mấy người đối xử tốt với cô ấy thì tôi còn có thể cho mấy người sống sung sướng, cũng nhịn luôn chuyện nuôi một kẻ vô dụng. Còn nếu để tôi biết mấy người làm chuyện gì sau lưng tôi, thì đừng trách nhà họ Hàn không chứa nổi mấy người.”

“Mày… đồ bất hiếu!” Tay Hàn Chính Sơn run run, sắc mặt từ xanh thành tím, từ tím thành đen, trông rất đặc sắc. Hàn Dịch chẳng thèm để ý đến ông ta mà xoay người đi luôn. Bây giờ Vu Hiểu Huyên đang ở nhà một mình, từ khi xảy ra chuyện bắt cóc, anh luôn hạn chế để Vu Hiểu Huyên ở nhà một mình.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 248: Đánh trả, chuyện xấu

Ba tiếng sau, cửa phòng bệnh mở ra, Doug và Eden mệt mỏi từ bên trong đi ra.

“Eden, sao rồi?” Thẩm Thanh Lan vội hỏi.

“Thôi miên rất thành công. Khi tỉnh lại, cô ấy sẽ quên hết những chuyện đó. Có điều, tạm thời chưa xác định được cô ấy còn nhớ được những gì.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, không nói gì thêm, chỉ cần không có di chứng là tốt rồi.

Triệu Giai Khanh vào phòng bệnh, nhìn sắc mặt an yên của Nhan Tịch khi ngủ, bà nở nụ cười dịu dàng.

Thẩm Thanh Lan chưa về nhưng cũng không vào phòng bệnh, mà đứng ở ngoài cửa, cùng đợi Nhan Tịch tỉnh lại. Phải tận mắt thấy Nhan Tịch không sao thì cô mới yên tâm phần nào. Nửa tiếng sau, Nhan Tịch tỉnh lại.

Nhan Tịch mở mắt, nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt vui mừng của mẹ mình. Cô chớp chớp mắt, “Mẹ, mẹ sao vậy?”

http://tieulun.hopto.org

Triệu Giai Khanh nghe một tiếng “mẹ” từ Nhan Tịch thì ôm chặt Nhan Tịch khóc lên, “Tiểu Tịch, con không sao rồi, cuối cùng con cũng không sao rồi.”

Nhan Tịch khó hiểu hỏi: “Mẹ, con bị sao vậy? Sao mẹ lại khóc?”

Triệu Giai Khanh lau nước mắt, cười nói: “Không sao, là mẹ vui quá thôi. Thời gian trước con bị bệnh, sốt cao không hạ, ngay cả kỳ thi đại học cũng không tham gia được. Mẹ lo muốn chết.”

Nhan Tịch ngẩn người, “Con không thi đại học sao? Không phải là con đăng ký thi đại học sao?” Cô nhíu mày, hình như là không vui vì mình bỏ thi đại học.

Triệu Giai Khanh dịu dàng nói: “Không sao cả, ba con đã liên hệ với một trường đại học ở nước ngoài rồi. Chẳng phải con vẫn muốn đi Australia sao? Lần này cho con qua đó du học, để con đến xem nhà hát Opera Sydney con thích.”

“Thật sao?” Nhan Tịch hỏi.

Triệu Giai Khanh xoa đầu cô ấy, cười hiền hòa, “Đương nhiên là thật, mẹ lừa con bao giờ chưa.”

Nhan Tịch vui vẻ ra mặt, “Thật tốt quá, mẹ sẽ đi cùng con sao?”

“Đúng vậy, con không vui hả?”

“Không phải, con rất vui.”

Thẩm Thanh Lan dựa vào tường, nghe tiếng cười nói bên trong, cô cười yên tâm, nắm tay Phó Hoành Dật, “Chúng ta đi thôi.”

Phó Hoành Dật nhìn cô, gật đầu. Xuống đến dưới sảnh bệnh viện, thấy Nhan Thịnh Vũ và Nhan An Bang đang lo lắng đi tới đi lui.

“Nhan Tịch sao rồi?”

“Thôi miên thành công, Nhan Tịch đã tỉnh, anh lên đi.” Thẩm Thanh Lan nói với Nhan Thịnh Vũ, cô không ưa gì Nhan An Bang cả.

Nhan An Bang và Nhan Thịnh Vũ nhanh chóng đi lên phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Nhan Tịch thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa, Triệu Giai Khanh hỏi: “Con nhìn gì vậy?”

“Mẹ, mẹ ra xem giúp con bên ngoài có người không, con luôn cảm thấy hình

như con đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng.”

Triệu Giai Khanh đi ra ngoài nhìn, đúng lúc thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đã đi tới cửa thang máy. Bà xoay người vào cửa, “Nhất định là con nhầm rồi, ngoài cửa không có người.”

Nhan Tịch nhíu mày, “Không có người sao? Sao con luôn cảm thấy có người nói chuyện bên tai con? Mẹ, có phải lúc con ngủ, có người đến thăm con không?”

“Có mẹ, ba, và anh con ở đây với con. Đương nhiên là có người nói chuyện bên tai con rồi. Con hôn mê mãi không tỉnh, ba mẹ đều rất lo lắng, bác sĩ nói phải liên tục nói chuyện với con, thì con mới mau tỉnh được. Vì vậy, mẹ luôn nói chuyện bên tai con.” Khoảng thời gian này, Triệu Giai Khanh không có phút giây nào nghỉ ngơi thật tốt, lại còn lo lắng giận dữ, hiện tại liền bị viêm họng, giọng nói hơi khàn.

Nhan Tịch áy náy nhìn Triệu Giai Khanh, “Mẹ, con xin lỗi, con làm mẹ phải lo lắng.”

“Đứa nhỏ ngốc! Con là con của mẹ, sao lại xin lỗi. Thấy con không sao là mẹ yên tâm rồi.”

Nhan Tịch vứt một tia khác thường ra sau ót, dựa vào người Triệu Giai Khanh, “Mẹ, con yêu mẹ.”

Triệu Giai Khanh sờ mặt cô ấy, “Mẹ cũng yêu con.”

Nhan Thịnh Vũ và Nhan An Bang đi vào, thấy dáng vẻ vừa nói vừa cười của Nhan Tịch thì yên lòng.

“Ba, anh.” Nhan Tịch rất vui vẻ khi nhìn thấy hai người, nhưng cô chợt nhíu mày, “Anh, mẹ nói anh đi mua cháo cho em mà. Cháo đâu? Em sắp đói chết rồi.”

Nhan Thịnh Vũ sửng sốt, vội nói: “Xin lỗi, Tiểu Tịch, anh quên mất, bây giờ anh đi mua ngay, em chờ một lát, nhanh thôi.” Nói xong, chạy nhanh như một cơn gió ra khỏi bệnh viện.

Nhan An Bang ngồi cạnh giường nhìn Nhan Tịch, “Tiểu Tịch, có khó chịu ở đâu không?”

Nhan Tịch lắc đầu, “Không có, ba mẹ sao vậy? Con chỉ bị bệnh bình thường thôi mà, khi bé con cũng bệnh suốt mà, cũng đâu có chuyện gì, lần này cũng vậy thôi.”

Triệu Giai Khanh gật đầu, “Đúng, con không sao rồi.”

Nhan Tịch luôn cảm thấy hôm nay Triệu Giai Khanh và Nhan An Bang là lạ, nhưng cô lại không nói được lạ ở chỗ nào. Nghĩ không ra, thì không nghĩ nữa vậy.

Bởi vì Nhan Tịch đã quên chuyện hai người bọn họ ly hôn, cho nên Nhan An Bang và Triệu Giai Khanh không nhắc lại chuyện ly hôn với Nhan Tịch nữa.

Buổi tối hôm đó, Nhan Tịch xuất viện, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày rồi Triệu Giai Khanh liền đưa Nhan Tịch bay đến Australia.

“Chúng ta đi thôi.” Thấy máy bay đã khuất xa dần trong những đám mây, Thẩm Thanh Lan nói với Phó Hoành Dật, rồi xoay người đi.

Nhan Tịch, chị cầu nguyện cho tương lai của em luôn rực rỡ, không có đau khổ, không có bất hạnh, cầu cho em luôn hạnh phúc và vui vẻ bên người thân, bạn bè.

***

Sau khi tiễn Nhan Tịch, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật về nhà.

“Lần này anh bị đình chỉ công tác tạm thời trong bao lâu?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Không thích anh ở nhà với em sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Phó Hoành Dật, em hỏi nghiêm túc.” Thẩm Thanh Lan buồn bực nói.

Phó Hoành Dật than nhẹ một tiếng, “Cũng không lâu, cùng lắm là một tuần thôi. Đợt huấn luyện ở quân khu thủ đô đã kết thúc, ở đây tạm thời không cần anh nữa. Đến lúc anh quay lại quân đội rồi, e là một thời gian dài sẽ không được gặp nhau.”

“Anh phải chú ý an toàn. Em nhận được tin tức rằng sau khi chúng ta đi, có một nhóm người khác đã đến hủy diệt sạch sẽ căn cứ của KING, hắn nhất định sẽ tính món nợ này lên tính người anh. Bây giờ, còn chưa biết hắn sẽ có hành động gì, nên anh phải thật cẩn thận.”

“Chỉ cần em bảo vệ tốt bản thân là được rồi, vậy thì anh sẽ không phải lo lắng. Lần này, nếu KING dám đến thì anh dám giữ chân hắn.” Phó Hoành Dật lạnh lùng nói. Bị gò bó bởi thân phận, nên anh không có cách nào chủ động tìm KING gây phiền phức. Nhưng nếu KING chủ động ra tay thì không cần phải nói nữa rồi.

Ánh mắt Phó Hoành Dật lạnh lẽo.

“Vâng, em biết rồi.” Ngoài miệng thì nói như thế, nhưng trong lòng nghĩ thế nào thì cũng chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan biết mà thôi. Lần này, cô chịu thiệt thòi lớn như vậy, chắc chắn không thể bỏ qua một cách dễ dàng được, mối thù của Nhan Tịch nhất định cô sẽ thay em ấy báo.

Phó Hoành Dật đoán không sai, thậm chí còn sớm hơn dự đoán của anh mấy ngày. Sáng sớm hôm sau, anh nhận được lệnh yêu cầu quay về quân đội. Sau

khi anh đi, Thẩm Thanh Lan liền lái xe đi gặp nhóm Kim Ân Hi.

Sau khi trở lại thủ đô, nhóm Kim Ân Hi liền phát hiện có kẻ đột nhập vào biệt thự cứu Hứa Nặc đi. Không cần nghĩ cũng biết là ai làm. Cho nên sau khi trở về, bọn họ liền đổi nơi ở mới, là một căn hộ cao cấp trong trung tâm thành phố.

Andrew đã trở về đoàn phim. Bộ phim đó vốn đã có thể kết thúc từ sớm, nhưng vì chuyện ngoài ý muốn này mà Andrew luôn vắng mặt, làm các buổi quay phim kéo dài vô thời hạn, các vai diễn khác đều đã quay xong phân cảnh của mình, chỉ còn vai diễn của Andrew. Cho nên trong khoảng thời gian này Andrew đều bận quay phim.

Đến căn hộ cao cấp, Thẩm Thanh Lan chỉ thấy một mình Kim Ân Hi, những người khác không biết đã đi đâu.

“An, cuối cùng cậu cũng tới rồi.” Kim Ân Hi cũng không bất ngờ khi thấy Thẩm Thanh Lan đến.

“Tra ra chưa?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Kim Ân Hi vỗ tay một cái, “Đương nhiên là tra ra rồi, còn không xem tớ là ai. KING luôn ở bên ngoài, căn cứ đó hoàn toàn là không có người ở. Nhưng dù vậy, bên trong vẫn canh phòng rất nghiêm, không dễ hủy như vậy.”

Khóe môi Thẩm Thanh Lan cong lên, “Tất nhiên là không dễ hủy rồi. Nhưng mấy năm nay, KING làm việc rất phách lối, có không ít kẻ thù. Chắc chắn không chỉ có mình chúng ta muốn hủy tổng bộ của BK. Vì vậy, cứ tiết lộ tin tức cho đối thủ của BK là được. “

Mắt Kim Ân Hi lóe lên, “Ý cậu là…”

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Kim Ân Hi hưng phấn nói: “An, cái này có phải gọi là ‘mượn đao giết người’ không?”

“Ừ, chúng ta chỉ việc làm ngư ông đắc lợi thôi. Bây giờ tớ muốn biết Hứa Nặc đang ở đâu. Cậu tra được không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Tuy bình thường KING không ở tổng bộ BK, hắn thường đi khắp nơi trên thế giới. Nhưng nhiều năm qua, tổng bộ BK vẫn không hề đổi địa điểm, thậm chí còn canh phòng nghiêm ngặt hơn. Tất nhiên là vì bên trong có rất nhiều bí mật về BK, nếu tổng bộ bị hủy thì đây sẽ là một cú sốc không nhỏ đối với KING. Đây chỉ là món quà đầu tiên cô tặng hắn mà thôi.

Kim Ân Hi lắc đầu, “Tớ không phát hiện dấu vết của Allen, bọn họ đã rời khỏi nước Z. Tuyệt đối không thể buông tha người phụ nữ chết tiệt đó. Nếu không phải là cô ta thì lần này chúng ta đâu phải chịu thiệt như thế.” Nhắc đến Hứa Nặc, Kim Ân Hi nghiến răng nghiến lợi nói.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, từ tốn nói: “Cô ta bị Allen dẫn đi, cũng sẽ không có kết cục gì tốt.”

Tròng mắt Kim Ân Hi đảo một vòng liền hiểu, cô cười hả hê, “Ha ha, cũng đúng. Rơi vào tay Allen rồi thì cô ta sẽ biết tớ còn dịu dàng biết bao nhiêu. Thật sự muốn nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô ta.”

Hứa Nặc thật sự sống không tốt, cô ta đang nằm phòng giam dưới lòng đất, hoàn toàn không thể nhúc nhích, chẳng khác gì người chết.

Allen đi tới, cúi đầu nhìn cô ta. Hứa Nặc mở mắt, cố gắng nhìn rõ hình ảnh của Allen trước mặt, nhưng mắt cô ta bị máu khô kết dính lại, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ mà nhìn.

“Allen.” Cô ta gọi một tiếng, giọng nói nhỏ tới mức như chỉ mình cô ta nghe được. Lần này, cô ta lại cảm nhận sâu sắc người đàn ông này kinh khủng thế nào.

Allen nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lẽo, “Cô nên may mắn là Thẩm Thanh Lan không chết. Người đâu, đưa cô ta ra ngoài.”

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Hứa Nặc không cách nào vui vẻ. Cô ta rũ mắt xuống, thật không ngờ Thẩm Thanh Lan rơi vào tay KING mà vẫn không chết. Nhìn bộ dạng của Allen, sợ rằng Thẩm Thanh Lan còn chẳng bị thương nặng gì cả. Cô ta đã phải trả giá lớn như thế nhưng lại ngay cả khiến Thẩm Thanh Lan bị thương cũng không làm được. Điều này làm cho cô ta rất là không cam lòng.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nặc bị người xách từ dưới đất lên như một bao tải.

Người phụ nữ thấy dáng vẻ như phế vật của Hứa Nặc, không hề thấy bất ngờ hoặc là đau lòng, bà ta chỉ nhìn thoáng qua rồi thu ánh mắt lại.

“Trả người cho bà, bà có thể đi được rồi.” Allen lạnh giọng nói.

“Đừng mà, Allen, tôi không muốn đi, cầu xin ngài, đừng đuổi tôi đi.” Hứa Nặc cầu xin.

Allen và người phụ nữ kia cũng không thèm để ý đến cô ta. Có người tiến vào mang Hứa Nặc đi, trong phòng khách chỉ còn lại Allen và người phụ nữ kia.

Đã không có những người khác ở đây, sắc mặt lạnh nhạt của người phụ nữ biến thành lạnh lẽo, “Allen, tôi không cản cậu cứu người, nhưng cậu lại giết nhiều người của KING như vậy, cậu cho rằng hắn sẽ không tra ra sao? Cậu muốn làm đối địch với hắn sao?”

Allen thờ ơ nói với người phụ nữ: “Từ trước đến giờ, tôi và hắn vốn không phải là bạn.”

“Allen, cậu muốn hủy căn cứ một lần nữa sao?” Người phụ nữ tức giận, “Cậu

có biết là KING đã tuyên bố, nếu để hắn biết là ai làm chuyện này thì hắn và người đó sẽ một sống một còn không?”

Allen chẳng buồn để ý, “Thì sao? Dám động vào người của tôi, sao có thể không trả giá đắt được?”

“Người của cậu?” Người phụ nữ kia cười nhạt, “Allen, cậu đừng quên cô ta đã kết hôn rồi. Từ trước tới giờ, cô ta đều không phải là người của cậu.”

Allen trừng người phụ nữ, ánh mắt thâm độc.

Người phụ nữ cười giễu, “Allen, cậu đừng nhìn tôi như vậy. Tôi muốn hủy Thẩm Thanh Lan chỉ là chuyện trong nửa phút. Chỉ cần tôi để lộ tin tức cô ta là sát thủ đứng đầu thế giới, thì tôi tin chắc cô ta sẽ không sống quá ba ngày.” Đến lúc đó, không chỉ nhà họ Thẩm và nhà họ Phó, mà người nhà của những kẻ đã bị Thẩm Thanh Lan giết chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta. Trên thế giới này cũng sẽ không còn chỗ cho cô ta dung thân.

“Bà dám!” Trong mắt Allen tràn đầy sát ý.

Đối mặt với ánh mắt giết người của Allen, người phụ nữ vẫn bình tĩnh ngồi đó. Allen bóp cổ bà ta, “Bà thật sự cho rằng tôi không dám giết bà sao?”

“Ha ha, cậu sẽ không giết tôi.” Bà ta nói “sẽ không” chứ không phải là “không dám”. Trên đời này, không có chuyện gì mà Allen không dám làm.

Allen bóp chặt cổ bà ta, cho đến khi sắc mặt bà ta tím tái, hai mắt trắng dã, Allen mới ném bà ta xuống đất, “Tôi đã nói rồi, bà đừng uy hiếp tôi, cũng bỏ ngay cái ý tưởng ra tay với Thẩm Thanh Lan đi. Nếu như cô ấy mất một cọng tóc nào thì tôi sẽ lấy tro cốt của cha tôi cho chó ăn.”

“Cậu!” Sắc mặt vốn lạnh nhạt của người phụ nữ trở nên dữ tợn, “Đó là cha của cậu!”

“Vậy thì sao? Chết thì cũng chết rồi, lấy tro cốt cho chó ăn thôi mà.” Allen nhún nhún vai, thờ ơ nói.

“Được, Allen, xem như cậu lợi hại. Tôi đồng ý với cậu, sẽ không ra tay với Thẩm Thanh Lan, cũng sẽ không tiết lộ thân phận của cô ta cho bất cứ ai biết.”

“Tốt nhất là như vậy. Nếu để tôi biết Thẩm Thanh Lan bị thương, hoặc là thân phận bại lộ thì tôi đều tính hết lên đầu bà. Bà có thể thử, để xem tôi sẽ làm ra được những chuyện gì?”

“Allen, cậu là đồ điên!”

Allen cười, nụ cười tưởng chừng như rất hòa nhã, “Không phải bà đã sớm biết rồi sao?”

http://tieulun.hopto.org

Người phụ nữ từ dưới đất đứng lên, lạnh lùng nhìn Allen, cười nhạt, “Allen, tôi thấy tội nghiệp thay cậu. Cậu yêu cô ta nhiều như vậy thì có ích gì? Người ta chỉ hận cậu đến tận xương, hận không thể tự tay giết cậu mà thôi.”

Allen ngừng cười, vẻ mặt âm độc, “Chuyện này liên quan gì đến bà. Cút ra ngoài cho tôi!”

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

Allen ngồi trên ghế sô pha, vuốt ve một miếng ngọc bội trong tay. Đây là miếng ngọc bội mà Thẩm Thanh Lan đeo trên cổ khi còn nhỏ, sau này rơi vào ray Allen, hắn vẫn luôn mang theo bên mình.

“Tiểu Thất, anh thà bị em hận cả đời cũng không muốn em quên anh. Em nói xem, nếu anh giết người đàn ông đó, thì em có hận anh cả đời không?” Allen nắm miếng ngọc bội trong lòng bàn tay, khẽ khàng vuốt ve, môi nở nụ cười tàn nhẫn.

***

Ba ngày sau, một tin tức thú vị truyền ra, tổng bộ BK bị người phá hủy, KING bị thương nặng, không rõ tung tích.

Lúc nghe được tin tức này, Thẩm Thanh Lan đang ở chỗ quay quảng cáo với Vu Hiểu Huyên.

“Thanh Lan, có chuyện gì mà cậu cười vui vẻ vậy?” Vu Hiểu Huyên quay xong một cảnh thì đi tới chỗ cô đang ngồi. Tiết trời tháng sáu nóng nực, nhưng bởi vì phải quay quảng cáo áo khoác, nên toàn thân Vu Hiểu Huyên đều là mồ hôi, ngay cả lớp trang điểm cũng nhòe đi.

“Không có gì. Cậu quay xong rồi sao?”

“Còn chưa xong, chỉ mới xong cảnh đầu thôi, lát nữa sẽ quay tiếp.” Cô rút khăn tay ra lau mồ hôi, “Cũng không biết là ai lập ra cái quy định tàn ác này nữa, mùa hè mà quay quảng cáo áo khoác, nóng chết người ta rồi.”

Nhân viên make up đi tới, cầm theo rương trang điểm, “Bà cô của tôi ơi, sắp quay cảnh tiếp theo rồi, cô đừng có chạy lung tung được không?”

Vu Hiểu Huyên nghịch ngợm le lưỡi, “Tôi biết rồi. Chị làm ở đây luôn đi, tôi bảo đảm sẽ không nhúc nhích.”

Nhân viên make up biết Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên là bạn tốt, nên chào Thẩm Thanh Lan một tiếng, sau đó bắt đầu chỉnh lại lớp trang điểm cho Vu Hiểu Huyên.

Vừa chỉnh xong thì bên đạo diễn đã gọi người. Thẩm Thanh Lan chỉ liếc sang một cái.

http://tieulun.hopto.org

“Chị dâu, chị cũng tới đây sao?” Hàn Dịch đi tới liền thấy Thẩm Thanh Lan, nên qua chào hỏi.

“Tới đón Hiểu Huyên?”

“Không phải, tới đưa đồ cho cô ấy.” Hàn Dịch giơ cây quạt điện nhỏ trong tay lên, “Cô ấy cứ than nóng đến chết rồi, tôi phải đến biểu hiện chút chứ.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, Hàn Dịch thấy tay Thẩm Thanh Lan vẫn còn quấn băng gạc thì hỏi: “Chị dâu, vết thương trên tay còn chưa lành sao?”

“Sắp lành rồi, mấy ngày nữa là có thể tháo băng.”

“Chị dâu, chị có tham gia lễ hội nghệ thuật ở thành phố Sydney vào tháng tám không?”

“Có.” Daniel đã sắp xếp cho cô tham gia lễ hội đó từ sớm, nên không thể không đi.

“Vậy chị dẫn Hiểu Huyên đi cùng đi. Gần đây cô ấy làm việc cực khổ, vừa hay thời gian đó cô ấy được rảnh, để cô ấy đi cùng chị. Xem như là nghỉ phép, được không?”

http://tieulun.hopto.org

“Được.” Thẩm Thanh Lan thoải mái đồng ý.

Vu Hiểu Huyên đã quay xong, không chút khách khí giật cây quạt điện trên tay Hàn Dịch, “Ôi, nóng chết tôi rồi!”

“Thanh Lan, lát nữa chúng ta đi đâu ăn?” Vu Hiểu Huyên hỏi. Có điều, cô chỉ vừa hỏi liền thấy chị Linda đang nhìn mình bằng ánh mắt đằng đằng sát khí. Vu Hiểu Huyên rụt vai, có chút chột dạ dời mắt. Trong thời gian này vì cô bị hoảng sợ, nên Hàn Dịch liền dẫn cô đi ăn rất nhiều món ngon, khiến cân nặng của cô cứ theo chiều tăng lên.

“À, Thanh Lan, tớ thấy chúng ta nên đi ăn món chay đi. Tớ biết gần đây có một ngôi chùa có đồ chay rất ngon.”

Lúc này Linda mới không nhìn nữa, Vu Hiểu Huyên nhẹ thở phào nhẹ nhõm.

“Chẳng có chút tiền đồ gì cả! Em sợ cô ấy đến vậy sao.” Hàn Dịch giễu cợt.

“Đây gọi là tôn trọng, hiểu không? Bình thường chị Linda đối xử rất tốt với em, không cho em ăn nhiều là vì tốt cho em, em không thể phụ lòng chị ấy được.”

“Đúng đúng đúng, đây là tôn trọng, sau này không được phép ăn thịt nữa.” Hàn Dịch nói một câu.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên trừng mắt nhìn anh, rồi ôm cánh tay Thẩm Thanh Lan, bắt đầu lên án: “Thanh Lan, cậu nhìn anh ấy ức hiếp tớ kìa. Bây giờ còn chưa kết hôn mà anh ấy đã ngược đãi tớ rồi. Nếu sau này kết hôn rồi thì tớ còn có địa vị trong nhà sao?”

Vừa nói vừa làm ra vẻ như chực khóc.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đúng là không thể chấp nhận người đàn ông thế này được. Hay là cậu chia tay với anh ta, tớ sẽ giới thiệu cho cậu một người bạn trai khác tốt hơn? Hoành Dật có một người em trai, tuổi tác cũng tương đương với cậu, đã thế còn là một cậu trai ngây thơ chưa từng có bạn gái. Tớ thấy cậu ta rất thích hợp với cậu đấy.”

Thấy Thẩm Thanh Lan nói rất nghiêm túc, Vu Hiểu Huyên lập tức lúng túng, “À không, Hàn Dịch đối xử rất tốt với tớ, tạm thời không cần đổi.”

Khuôn mặt vốn tối sầm của Hàn Dịch lập tức sáng lên, vẻ mặt đắc ý, Thẩm Thanh Lan nhìn mà thấy buồn cười.

“Thanh Lan, chúng ta đi thôi.” Vu Hiểu Huyên thay quần áo xong liền đi ra nói với cô.

Ba người đi ra ngoài, Thẩm Thanh Lan lái xe. Lúc đầu Hàn Dịch định lái xe của mình, nhưng Thẩm Thanh Lan chê xe của anh ta quá phô trương.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan lái một chiếc xe thương vụ màu đen, xe dừng lại, Hàn Dịch mở cửa xe để Vu Hiểu Huyên vào trước.

Thẩm Thanh Lan bỗng nhìn sang một hướng khác.

“Chị dâu, sao vậy?”

“Vừa rồi có paparazi chụp ảnh.” Vừa có ánh sáng lóe lên, mặc dù không thấy người, nhưng Thẩm Thanh Lan khẳng định có người chụp lén.

“Chẳng biết đám chó săn này mỗi ngày làm gì mà rảnh thế nữa, cứ nhìn chằm chằm vào chuyện riêng tư của người ta, thật sự là phiền chết đi được. Người nổi tiếng cũng là người, không thể cho người ta một chút không gian riêng tư sao?” Vu Hiểu Huyên bực bội nói.

Bắt đầu từ một tuần trước, bộ phim cô nhận diễn hồi đầu năm bắt đầu được phát sóng, chỉ trong một tuần lễ ngắn ngủi, lượt truy cập và xem đã hơn hai trăm triệu, có thể thấy được bộ phim này có độ hot đến nhường nào. Tuy Vu Hiểu Huyên chỉ đóng vai phụ thứ ba, nhưng lại có nhiều đất diễn, nên có rất nhiều khán giả biết đến cô.

Trong khoảng thời gian này, tin tức về Vu Hiểu Huyên cũng không ít. Lúc đầu, Vu Hiểu Huyên còn chưa quen, buổi tối khi về nhà phát hiện có người theo dõi, mà cô lại vừa trải qua chuyện bắt cóc, nên cô bị dọa sợ gần chết, về đến nhà liền trốn trong chăn khóc.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi biết chuyện này, Hàn Dịch đã tốn rất nhiều tâm tư mới an ủi được Vu Hiểu Huyên. Có điều, về chuyện của paparazzi thì anh cũng không có cách nào khác. Bởi ngôi sao mà không có tin tức gì hot, thì rất khó mà nổi tiếng.

Thẩm Thanh Lan nhìn vào kính chiếu hậu, “Cậu nên tập quen với chuyện này đi.” Suy nghĩ một chút, cô nói thêm, “Khi nào rảnh thì đi học taekwondo để phòng thân đi.”

“Đã đăng ký cho cô ấy rồi.” Hàn Dịch nói. Tới tận bây giờ, anh vẫn còn sợ hãi chuyện Vu Hiểu Huyên bị bắt cóc, nhất là khi thấy bộ dạng của Nhan Tịch sau đó, làm anh lạnh cả người.

“Khi nào rảnh tớ sẽ dạy cậu vài chiêu phòng thân.”

Vu Hiểu Huyên gật mạnh đầu, trải qua một lần kinh hãi như vậy, cô cũng thấy sợ chết.

“Thanh Lan, Nhan Tịch sẽ không trở lại nữa hả?” Vu Hiểu Huyên bỗng nhiên hỏi.

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt, “Ừ, bây giờ em ấy rất tốt.”

Vu Hiểu Huyên thở dài một tiếng, nếu như đổi lại là cô, cô cũng tình nguyện

quên hết mọi thứ. Thấy một cô bé mới mười chín tuổi lại gặp phải loại chuyện như vậy, trong lòng Vu Hiểu Huyên rất đau buồn.

Bầu không khí trong xe trầm lại, ai cũng không nói chuyện, may là đã đến nơi, Vu Hiểu Huyên xuống xe, liền thấy Phương Đồng đã đến rồi.

Thời gian trước, Phương Đồng được cử đến nước M học ba tháng. Hai ngày trước, cô quay lại báo cáo xong rồi lại bay qua nước M học tiếp. Cho nên, cô không biết chuyện Vu Hiểu Huyên và Thẩm Thanh Lan bị bắt cóc, mà hai người cũng không định nói cho cô biết.

“Phương Đồng, tớ nhớ cậu muốn chết!” Vu Hiểu Huyên nhào tới ôm Phương Đồng.

“Trời ạ, Vu Hiểu Huyên, cậu nặng muốn chết, cậu ăn nhiều như thế mà chị Linda không mắng cậu sao?” Ngoài miệng thì chê bai, nhưng Phương Đồng lại không đẩy Vu Hiểu Huyên ra, ngược lại còn ôm chặt cô nàng. Mặc dù mới đến nơi đất khách quê người chưa tới một tháng, nhưng Phương Đồng lại vô cùng nhớ bạn bè và quê hương.

Vu Hiểu Huyên buông Phương Đồng ra, “Phương Đồng, cậu gầy hơn rồi, có phải là vì nhớ tớ quá không?”

Phương Đồng liếc Vu Hiểu Huyên, “Tớ nhớ cậu làm cái gì? Nếu rảnh như vậy thì tớ thà ra ngoài tán trai còn hơn.”

“Thanh Lan, tớ về rồi đây.” Phương Đồng mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Về là tốt rồi.”

Một tháng trước, Đinh Minh Huy có người khác, Phương Đồng chia tay với anh ta. Nhưng Đinh Minh Huy lại dây dưa không ngừng với Phương Đồng. Đúng lúc này, trong công ty có một cơ hội học tập ở nước M. Điều kiện tiên quyết là phải làm cho công ty ít nhất năm năm. Đồng thời sau khi học xong, phải làm quản lý ở chi nhánh công ty tại nước M hai năm trở lên, mỗi tháng về nước báo cáo công việc một lần.

Có rất nhiều người do dự vì điều kiện phía sau, nhưng Phương Đồng liền đứng ra xin Thẩm Quân Dục đi nước M học. Suy nghĩ trước sau, Thẩm Quân Dục phá lệ đồng ý với Phương Đồng.

“Bao giờ cậu đi?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Ngày mai.”

“Nhanh vậy sao? Tớ còn định bàn sau lễ tốt nghiệp ba người chúng ta sẽ đi đâu chơi nữa kìa.” Vu Hiểu Huyên tiếc nuối nói.

“Tớ không tham gia lễ tốt nghiệp được, nhờ các cậu lấy giúp tớ giấy chứng nhận và bằng tốt nghiệp.” Phương Đồng nói.

http://tieulun.hopto.org

“Aizz, thật ra là tớ muốn đi shopping, đã lâu rồi ba người chúng ta không được đi shopping cùng nhau.”

“Cái này dễ mà, ăn xong rồi đi, đến tối thì tớ về nhà ăn cơm với ba mẹ.” Phương Đồng nói.

Mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên, “Đúng vậy, đợi lát nữa ăn xong, chúng ta sẽ đi shopping.”

Phương Đồng nhìn Hàn Dịch, thấy anh không có ý kiến gì thì yên tâm. Vì vậy, sau khi ăn xong, ba người đi shopping, nhưng không đến trung tâm thương mại mà là đến con phố thời trang lúc còn học đại học bọn họ hay đi, Hàn Dịch nhận mệnh theo sau xách đồ cho ba người.

Vẫn là con phố năm xưa, mấy người Phương Đồng vừa đi vừa trò chuyện, cũng không mua gì nhiều. Ra khỏi con phố đó, Hàn Dịch chỉ xách có vài túi mà thôi.

“Các em chỉ mua chừng này?” Hàn Dịch hỏi, cộng hết tất cả những thứ này cũng không bằng một bộ đồ của anh nữa.

Vu Hiểu Huyên hừ nhẹ, “Chê em tiêu ít sao? Sau này vẫn còn dịp cho anh bán máu đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch mỉm cười, “Em muốn mua bao nhiêu cũng được. Tiền của anh đều là tiền của em, cho dù em quẹt sạch thẻ cũng không sao.”

Vu Hiểu Huyên cười hạnh phúc, Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan nhìn nhau, trong mắt hai người đều là ý cười.

Một phút sau, Phương Đồng sờ sờ cánh tay nổi da gà, “Tôi nói này hai người đủ rồi đấy, ở đây còn một người độc thân này.”

Vu Hiểu Huyên lè lưỡi, “Cậu cũng mau tìm một người cho mình đi, ở nước ngoài nhiều trai đẹp như vậy, chỉ cần cậu ngoắc tay một cái, dạng gì mà không có.”

Không biết Phương Đồng nghĩ đến cái gì đó, mà lắc đầu, “Bỏ đi, đàn ông nước ngoài không hợp với tớ, tớ vẫn nên trở về với vòng tay ôm ấp của quê hương thôi.”

Cũng đã về chiều, Phương Đồng đón xe về nhà, Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên theo Thẩm Thanh Lan về nhà ăn cơm chùa. Theo cách nói của bọn họ, về nhà cũng phải ra ngoài ăn, bởi trong nhà không có người làm, mà đã lâu bọn họ không gặp Thẩm lão gia rồi.

“Ông Thẩm, cháu lại đến nữa rồi. Ông còn nhớ cháu không?” Vừa vào phòng khách, thấy một ông lão ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, Vu Hiểu Huyên liền nói cười chào hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Thấy Vu Hiểu Huyên, Thẩm lão gia nở nụ cười, vẫy tay, “Là Hiểu Huyên sao? Lâu rồi cháu không tới đây thăm ông rồi nhỉ.”

Vu Hiểu Huyên cười hì hì ngồi cạnh Thẩm lão gia, “Gần đây cháu hơi bận, vừa rảnh là tới đây thăm ông ngay, sẵn tiện tới ăn cơm chùa. Ông Thẩm, ông đừng ghét bỏ cháu đâu đấy.”

“Không ngại không ngại, mỗi ngày cháu tới đây ăn cơm chùa đều được. Hàn Dịch cũng tới à, mau lại đây ngồi.” Trong nhà có nhiều người, Thẩm lão gia rất vui. Bình thường Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục đều bận rộn với công việc, lúc trở về cũng đã qua giờ cơm, mỗi ngày chỉ có Thẩm lão gia và Sở Vân Dung ăn cùng nhau, cũng có chút buồn.

Lúc Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên ăn cơm xong đi về thì đã là buổi tối. Sau khi về đến nhà, nhà chính gọi điện thoại tới, là Hàn Chính Sơn bảo Hàn Dịch trở về.

Hàn Dịch vốn không muốn để ý tới ông ta, nhưng suy nghĩ một chút, lại về nhà một chuyến.

Vừa bước vào cửa liền nghe tiếng nói giận dữ của Hàn Chính Sơn, “Giục mãi mới chịu về. Hàn Dịch, bây giờ mày có giá lắm rồi phải không, ngay cả ba mày muốn gặp cũng khó như vậy.”

Hàn Dịch lạnh lùng nhìn ông ta, “Ông gọi tôi về là vì chút chuyện này?”

Hàn Chính Sơn ném tờ báo trong tay xuống trước mặt Hàn Dịch, “Mày xem chuyện tốt mình làm đi, qua lại với nghệ sĩ trong công ty, còn bị lôi lên báo, làm mất hết mặt mũi nhà họ Hàn.”

Hàn Dịch nhặt tờ báo lên nhìn, là ảnh anh mở cửa xe cho Vu Hiểu Huyên lúc ở trường quay.

Anh cười cười, lạnh nhạt nói: “Ông bố đáng kính của tôi ơi, người không xứng nói chuyện mặt mũi với tôi nhất chính là ông đấy, bởi mặt mũi của nhà họ Hàn đã bị ông làm mất hết vào mấy năm trước rồi.”

Sắc mặt Hàn Chính Sơn lập tức đen kịt, chỉ Hàn Dịch mà mắng: “Hàn Dịch, đây là thái độ nói chuyện với ba của mày hả?”

Hàn Dịch ngoáy ngoáy lỗ tai, “Vậy thì ông đừng nói nữa, tai tôi bọc kén lại rồi. Nếu ông không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước. Tôi không giống ông, chỉ biết chọc mèo chơi chó.”

Hàn Dịch đứng lên định đi.

“Đợi đã!” Hàn Chính Sơn gọi Hàn Dịch lại, “Tao không cần biết mày có quan hệ gì với con bé đó, nhưng mày phải phủi sạch quan hệ với nó ngay cho tao. Mày muốn chơi đùa với phụ nữ nào cũng được, nhưng vợ của mày không thể là một ngôi sao hạng ba. Thủ đô này có nhiều cô chiêu như vậy, mày muốn chọn ai tao cũng không có ý kiến.”

Hàn Dịch nhìn sắc mặt nghiêm túc của ông ta thì giễu cợt: “Ông bố yêu quý của tôi, tôi kết hôn với ai cũng không do ông quyết định. Ông chỉ cần lo cho mình là được rồi, rảnh thì trông chừng vợ mình, đừng để trên đầu bị cắm mấy cái sừng còn không biết.”

Hạ Phỉ từ trên lầu đi xuống, đúng lúc nghe được câu này, vẻ mặt cứng đờ, “Hàn Dịch, con đừng nói bậy. Chính Sơn, anh phải tin tưởng em, em tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì có lỗi với anh.”

Hàn Chính Sơn dỗ dành cô ta, “Anh biết mà, anh còn không hiểu em sao.”

Ông ta trừng Hàn Dịch, “ Mày hãy suy nghĩ cho kỹ chuyện tao đã nói. Nếu mày chơi đùa với người phụ nữ đó thì tao cũng chẳng nói gì. Đàn ông mà, có ai không thích chơi bời, nhưng tuyệt đối không được cưới làm vợ.”

“Tôi nói thẳng cho ông biết luôn, người phụ nữ trong miệng ông, ngôi sao hạng ba đó, bây giờ là bạn gái của Hàn Dịch tôi, sau này sẽ là bà chủ của tập đoàn Hàn thị, phu nhân của nhà họ Hàn.”

“Vớ vẩn!” Hàn Chính Sơn vỗ bàn một cái, “Nó chỉ là một đứa mồ côi, một con hát mà xứng vào cửa nhà họ Hàn sao? Hàn Dịch, tao nói cho mày biết, chỉ cần tao còn sống một ngày thì nó đừng có mong bước chân vào nhà họ Hàn. Còn chưa kết hôn mà đã sống chung với mày, người phụ nữ không chút ý tứ đó thì có thể là thứ tốt lành gì.”

Sắc mặt Hàn Dịch hoàn toàn trầm xuống, “Ông điều tra cô ấy?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại khẳng định.

“Đúng.” Hàn Chính Sơn thẳng thắn thừa nhận.

Hàn Dịch cười nhạt, nhìn Hạ Phỉ, “Ha ha, xem ra là mấy người rảnh quá nhỉ. Nếu Vu Hiểu Huyên không xứng vào cửa nhà họ Hàn, thì loại phụ nữ thế nào mới xứng? Rõ ràng là biết người ta đã có vợ mà còn bò lên giường với chồng người ta. Có bầu trước khi cưới, còn chạy đến trước mặt người vợ chính thức mà giễu võ dương oai, làm người vợ đó tức chết. Chính là cái loại phụ nữ này sao?”

Sắc mặt Hạ Phỉ trắng bệch, còn Hàn Chính Sơn thì xanh mặt, “Hàn Dịch, câm miệng!”

“Tôi nói cho mấy người biết, tôi đang thông báo, chứ không phải là đang thương lượng. Mấy người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng chẳng hề gì. Sau này, Vu Hiểu Huyên sẽ là vợ của tôi, là phu nhân nhà họ Hàn. Nếu mấy người đối xử tốt với cô ấy thì tôi còn có thể cho mấy người sống sung sướng, cũng nhịn luôn chuyện nuôi một kẻ vô dụng. Còn nếu để tôi biết mấy người làm chuyện gì sau lưng tôi, thì đừng trách nhà họ Hàn không chứa nổi mấy người.”

“Mày… đồ bất hiếu!” Tay Hàn Chính Sơn run run, sắc mặt từ xanh thành tím, từ tím thành đen, trông rất đặc sắc. Hàn Dịch chẳng thèm để ý đến ông ta mà xoay người đi luôn. Bây giờ Vu Hiểu Huyên đang ở nhà một mình, từ khi xảy ra chuyện bắt cóc, anh luôn hạn chế để Vu Hiểu Huyên ở nhà một mình.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 249: Dùng tiền đập người?

Hàn Dịch đi rồi, mà Hàn Chính Sơn vẫn chưa nguôi giận, lồng ngực phập phồng dữ dội, mắt trợn trắng. Hạ Phỉ hoảng sợ bước lên vỗ về để ông ta dễ thở, “Chính Sơn, Chính Sơn, anh đừng kích động mà, anh phải giữ sức khỏe. Nếu anh xảy ra chuyện gì thì em phải làm sao bây giờ?”

Hàn Chính Sơn dần bình tĩnh lại, nhưng sắc mặt vẫn không tốt hơn chút nào, “Thằng con bất hiếu! Nếu sớm biết có ngày hôm nay thì lúc nó ra đời, anh đã bóp chết nó rồi!”

Hạ Phỉ nói: “Anh cũng biết tính tình Hàn Dịch mà, nó ưa mềm không ưa cứng. Anh hãy nói rõ ràng với nó, để nó biết là anh cũng chỉ muốn tốt cho nó, thì nó sẽ nghe lọt tai lời anh nói thôi. Anh cứ cứng rắn với nó như vậy đương nhiên là nó sẽ không nghe lời anh rồi.”

Hàn Chính Sơn thở dài một hơi, “Nếu nó thật sự nghe lời anh thì tốt rồi.”

“Dù vậy thì anh cũng phải giữ bình tĩnh chứ. Nếu anh tức giận rồi ảnh hưởng tới sức khỏe, thì em phải làm sao bây giờ? Hàn Dịch vốn không thích em. Nếu anh xảy ra chuyện thì em làm gì còn đường sống.” Hạ Phỉ lau nước mắt.

Hàn Chính Sơn nhìn thấy mà đau lòng, ôm Hạ Phi vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ dành: “Anh vẫn còn khỏe mạnh mà, em khóc gì mà khóc. Vì em, anh sẽ chú ý giữ gìn sức khỏe. Em yên tâm đi!”

http://tieulun.hopto.org

“Là anh nói đó, anh nói thì phải giữ lời.”

“Anh đa hứa thì sẽ giữ lời. Chịu chưa?”

Hạ Phỉ nở nụ cười, “Vâng.”

Cô ta đảo mắt, nói: “Thật ra, anh không cần phải để ý tới con nhỏ minh tinh đó làm gì. Anh nghĩ xem, tính tình Hàn Dịch như thế nào, nó đã từng nghiêm túc với một người phụ nữ nào chưa? Em thấy chuyện này ấy mà, tám phần là nó đang giả vờ, nó cố tình làm vậy để chọc tức anh. Không bao lâu nữa, nó sẽ bỏ cái cô minh tinh kia thôi!”

Hàn Chính Sơn lại không nghĩ như vậy, ông ta hiểu con trai mình. Nếu nó thật sự không để ý đến con bé minh tinh đó, thì nó cũng lười cãi lại ông ta. Bây giờ thái độ nó như thế, tám chín phần là nó thật sự thích con bé minh tinh đó rồi.

“Nếu anh không yên tâm thì để em đi tìm cô ta. Loại phụ nữ giống cô ta, cũng chỉ vì tiền của nhà họ Hàn mà thôi. Cho cô ta một khoản tiền, đuổi cô ta đi là được rồi.” Hạ Phỉ đề nghị.

Đây là một đề nghị không tệ. Nhưng lấy tiền ở đâu ra đây? Tiền của bọn họ đều là Hàn Dịch cho, đó chính là tiền sinh hoạt mỗi tháng, mặc dù không ít, nhưng còn không đủ cho hai người tiêu xài.

Nghĩ tới vấn đề này, sắc mặt Hàn Chính Sơn lại trầm xuống, thầm hối hận sao lại sinh ra cái thằng mất dạy như Hàn Dịch.

Hạ Phỉ vừa nhìn là biết Hàn Chính Sơn đang suy nghĩ vấn đề gì. Bà ta dịu giọng nói: “Em sẽ nghĩ cách kiếm tiền.”

Hàn Chính Sơn nhìn Hạ Phỉ, bà ta có chút ngượng ngùng cúi đầu, “Thật ra em vẫn còn một món trang sức, chính là chiếc vòng cổ sapphire, món quà đầu tiên anh tặng em vào lần sinh nhật. Em luôn không nỡ đeo nó. Cho nên lúc khó khăn, em cũng không nỡ bán nó.”

Vòng cổ sapphire đó do Hàn Chính Sơn mua được trong một lần đấu giá. Lúc đó, ông ta đã tốn năm mươi triệu NDT để mua được nó. Bây giờ, nếu bán đi thì cũng được tầm giá đó.

Hàn Chính Sơn thở dài một hơi, “Khổ cho em rồi, em gả cho anh đã phải chịu nhiều uất ức.”

Hạ Phỉ vùi ở trong ngực ông ta, nhỏ nhẹ nói: “Chỉ cần có thể ở cạnh anh là em sẽ không thấy uất ức.”

Hàn Chính Sơn vô cùng thoải mái, lại càng cảm thấy áy náy hơn với Hạ Phỉ, “Em cứ giữ lại vòng cổ sapphire đó đi. Anh sẽ chi số tiền này.” Thật ra, Hàn Chính Sơn còn có cổ phần của tập đoàn Hàn thị. Ông ta đã lén lấy tiền của Hàn Dịch để đầu tư. Tuy mỗi lần chỉ mua một ít, nhưng tích tiểu thành đại.

Nhiều năm qua, cũng tích lũy được 3% cổ phần tập đoàn Hàn thị. Ngay cả Hạ Phỉ cũng không biết chuyện này.

Đừng xem thường con số 3% này, giá trị thị trường của Hàn thị hơn mười tỷ NDT, vậy 3% đó đã là hơn ba trăm triệu NDT rồi.

Ánh mắt Hạ Phỉ đầy vui vẻ, cuối cùng lão già này cũng chịu động đến khoản tiền đó rồi.

Thật ra, vòng cổ sapphire đó đã bị Hạ Phỉ thua trên chiếu bạc rồi. Sở dĩ cô ta nói như vậy là vì muốn khiến cho Hàn Chính Sơn xuất ra lá bài tẩy của ông ta. Đừng hỏi cô ta tại sao biết Hàn Chính Sơn có cổ phần của tập đoàn Hàn thị, cô ta làm vợ chồng với Hàn Chính Sơn đã gần mười năm rồi, sao có thể không biết chút chuyện mờ ám này của ông ta.

***

Vu Hiểu Huyên kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mắt. Cô không hề biết người này! Vừa rồi cô đang quay quảng cáo thì có người đến báo là có một người phụ nữ tìm cô. Cô ra ngoài xem thì thấy một gương mặt xa lạ.

“Cô tìm tôi?” Vu Hiểu Huyên hỏi.

Hạ Phỉ quan sát Vu Hiểu Huyên, trong mắt là sự khinh thường, “Cô chính là Vu Hiểu Huyên?” Nhìn đẹp hơn trên báo một chút, đôi mắt rất to, rất sáng,

thảo nào có thể khiến cho Hàn Dịch để ý. Hàn Dịch rất thích phụ nữ có đôi mắt to và đẹp.

Vu Hiểu Huyên nhíu mày, cô rất không thích ánh mắt của người phụ nữ này, “Cô là ai?”

“Cũng chỉ có như vậy mà thôi.” Hạ Phỉ cười khẽ, không hề che giấu sự khinh thường.

“Nếu cô không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.” Vu Hiểu Huyên không vui nói, cô vẫn còn rất nhiều việc cần phải làm.

“Chờ đã!” Hạ Phỉ gọi cô lại, “Tôi là mẹ của Hàn Dịch, tôi muốn tìm cô tâm sự.”

Vu Hiểu Huyên nghi ngờ nhìn cô ta. Người phụ nữ này chỉ lớn hơn Hàn Dịch có vài tuổi mà, sao có thể sinh ra một đứa con trai lớn như Hàn Dịch?

Hạ Phi nhìn hiểu ánh mắt của Vu Hiểu Huyên. Cô ta không được tự nhiên nói: “Tôi là mẹ kế của Hàn Dịch, ba nó bảo tôi thay mặt ông ấy đến nói chuyện.”

“Nói chuyện gì với tôi?” Vu Hiểu Huyên nhướng mày. Từ khi cô và Hàn Dịch ở bên nhau, cô chưa từng nghe Hàn Dịch nhắc tới người nhà của mình.

Hạ Phỉ nhìn bốn phía, “Cô muốn nói chuyện ở đây?”

Vu Hiểu Huyên mím môi, nói với chị Linda một tiếng. Linda nhìn thoáng qua Hạ Phỉ, gật đầu, “Hai mươi phút, đúng hai mươi phút phải trở về.”

“Ok!”

Vu Hiểu Huyên theo Hạ Phỉ ra một quán cà phê, ngồi trong góc.

“Uống gì không?” Hạ Phỉ hỏi.

“Không cần, tôi chỉ có hai mươi phút. Hết hai mươi phút, tôi phải trở về làm việc.”

Hạ Phỉ nhìn cô, “Cô Vu rất bận sao?”

Vu Hiểu Huyên cười cười, “Đúng vậy, tôi rất chút bận.” Cho nên, bà cô à, có chuyện thì mau nói, có rắm thì mau thả.

Sắc mặt Hạ Phỉ cứng đờ, Vu Hiểu Huyên có chút khó đối phó hơn cô ta nghĩ. Cô ta không nói vòng vo nữa mà đặt một tờ báo xuống trước mặt Vu Hiểu

Huyên, “Mời cô xem cái này trước!”

Vu Hiểu Huyên cầm lên nhìn lướt qua, sắc mặt không hề thay đổi, “Ý cô là gì?”

Hạ Phỉ mỉm cười, “Cô Vu, cô cũng biết nhà họ Hàn là gia đình như thế nào rồi đấy. Nếu cô và Hàn Dịch chỉ chơi đùa với nhau thì tôi và ba nó sẽ không phản đối. Còn nếu cô muốn gả vào nhà họ Hàn, thì tôi và ba nó đều sẽ không đồng ý.”

Vu Hiểu Huyên như cười như không, “Không biết cô… Hàn đây lấy thân phận gì để nói chuyện này với tôi?”

“Mặc dù tôi không phải là mẹ ruột của Hàn Dịch, nhưng tôi là vợ của ba Hàn Dịch, cũng xem như là mẹ nó rồi. Lần này tôi thay mặt ba nó tới nói chuyện.” Hạ Phỉ kiêu ngạo nói. Nhưng Vu Hiểu Huyên lại thấy thật sự không hiểu cô ta có cái gì để mà kiêu ngạo.

“Cho nên, rốt cuộc bà muốn nói cái gì?” Vu Hiểu Huyên hỏi.

Trong mắt Hạ Phỉ hiện lên vẻ tức giận. Không biết Vu Hiểu Huyên ngu thật hay là giả ngu, “Ba Hàn Dịch hy vọng cô có thể rời xa nó. Chỉ cần cô đồng ý, chúng tôi sẽ cho cô một khoản tiền. Có khoản tiền này rồi thì cô có thể không cần dựa vào đàn ông mà vẫn có thể có một cuộc sống tốt. Cô còn trẻ, xinh đẹp, có tiền rồi thì muốn dạng đàn ông như thế nào mà chẳng được.”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên cảm thấy thật hài hước, cô rốt cuộc cũng bật cười thành tiếng, “Hàn phu nhân à, tôi cũng không giấu gì cô, tôi quen Hàn Dịch đã lâu rồi, nhưng chưa từng nghe anh ấy nhắc gì về người nhà của mình, một câu cũng không có. Không biết là anh ấy quá quan tâm người nhà, nên không muốn bị người khác xỉa xói, hay là anh ấy cảm thấy mấy người không xứng là người nhà nên khinh thường nhắc tới?”

Vu Hiểu Huyên tựa lưng vào ghế ngồi, hai chân bắt chéo, khóe môi như cười như không, hoàn toàn không còn chút dáng vẻ vô hại như ở trước mặt Thẩm Thanh Lan.

Trước khi tới đây, Hạ Phỉ đã cho người điều tra Vu Hiểu Huyên, nên có thể coi là có chút hiểu tính cách của cô. Nhưng bây giờ, người trước mắt hoàn toàn khác với những gì điều tra được. Vậy thì, trước kia Vu Hiểu Huyên đều là giả vờ vô hại. Cô ta thầm nghiến răng, đúng là loại con gái trong ngoài bất nhất!

Nếu không phải vì Hàn Dịch quá quan tâm Vu Hiểu Huyên, Hạ Phỉ sợ sau này Vu Hiểu Huyên sẽ uy hiếp đến địa vị của cô ta thì cô ta cũng sẽ không phản đối Vu Hiểu Huyên. Dù sao thì ba mẹ của Vu Hiểu Huyên đã qua đời rồi, cô chỉ là một đứa mồ côi, gia thế cũng không hiển hách, sau khi gả vào nhà họ Hàn rồi, sẽ không đè đầu cưỡi cổ cô ta được.

“Nói đi, rốt cuộc cô muốn thế nào mới chịu rời xa Hàn Dịch?” Hạ Phỉ đi thẳng vào vấn đề, cô ta không muốn vòng vo với Vu Hiểu Huyên nữa.

Vu Hiểu Huyên tỏ ra ngạc nhiên: “Tôi chưa từng nói sẽ rời xa Hàn Dịch mà.”

Hạ Phỉ nhìn cô, “Cô Vu, cô nên hiểu lời tôi vừa nói. Từ xưa đến nay, không có sự chúc phúc của ba mẹ thì mọi cuộc hôn nhân đều không hạnh phúc, danh không chính ngôn không thuận. Bây giờ cô và Hàn Dịch ở bên nhau nhưng không được tôi và ba nó thừa nhận, thì cô không phải là người của nhà họ Hàn. Trong mắt người ngoài, cô chỉ là một tình nhân mà thôi.”

Vu Hiểu Huyên lại không hề tức giận, cũng không nổi nóng, chỉ bình tĩnh hỏi: “Vậy, nếu rời xa Hàn Dịch thì tôi được lợi gì?”

Khóe miệng Hạ Phỉ hơi cong lên, trong mắt hiện vẻ thỏa mãn, cô ta lấy một tờ chi phiếu ra, đặt xuống trước mặt Vu Hiểu Huyên, “Cô Vu đúng là người thông minh. Chỉ cần cô tự nguyện chia tay Hàn Dịch, sau này cũng phải tránh xa nó thì tấm chi phiếu này sẽ là của cô.”

Vu Hiểu Huyên cầm lên nhìn lướt qua, nhìn dãy số “0” sau số “5” rồi gật đầu, “Nhà họ Hàn không hổ là nhà họ Hàn, ra tay thật hào phóng.”

Hạ Phỉ cười, nhưng sâu trong mắt lại toát lên vẻ khinh thường. Đúng là đồ nhà nghèo không có mắt, chỉ cần năm triệu NDT là đã đuổi được rồi. Nhưng dù sao cũng giải quyết được Vu Hiểu Huyên, Hạ Phỉ vẫn rất vui.

“Nếu cô đã nhận rồi thì phải làm được, chúng tôi không muốn thấy những tin tức như hôm nay nữa.”

Vu Hiểu Huyên đặt tấm chi phiếu lên bàn, vẻ mặt khó hiểu nhìn Hạ Phỉ, “Tôi đã đồng ý cái gì à?”

Hạ Phỉ liền nổi đoá, “Cô Vu, sao cô lại không biết điều như vậy? Cô vừa nhận chi phiếu năm triệu của tôi xong đã muốn lật lọng sao? Làm người không thể vô sỉ vậy được!”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Ừm, làm vậy là không đúng, nhưng tôi chưa từng đồng ý nhận tờ chi phiếu này mà, hơn nữa…”

Vu Hiểu Huyên dừng một lát rồi cười, “Nếu tôi vẫn ở bên Hàn Dịch thì anh ấy sẽ không chỉ cho tôi năm triệu thế này đâu.”

Những lời này của Vu Hiểu Huyên trở thành lòng tham không đáy trong mắt Hạ Phỉ, mặt cô ta lạnh tanh, lại rút thêm một tờ chi phiếu đập lên bàn, “Mười triệu, đủ rồi chứ!” Hạ Phỉ cố gắng không nhìn tấm chi phiếu trên bàn, hiện giờ cô ta rất đau lòng.

Hôm qua Hàn Chính Sơn chỉ cho bà hai mươi triệu NDT để cô ta đuổi Vu Hiểu Huyên đi, Hạ Phỉ tự ý đổi thành năm triệu. Nếu chỉ như vậy đã xử lý xong Vu Hiểu Huyên, vậy phần còn lại đều là của cô ta rồi, nhưng không ngờ cô gái này lại tham lam như thế.

Vu Hiểu Huyên cầm tờ chi phiếu trên bàn lên nhìn kỹ một lúc, chép miệng: “Nếu tôi không đồng ý thì có phải bà lại lấy thêm một tờ nữa đập vào mặt tôi không?”

Hạ Phỉ tức đến mức mặt trắng bệch, nắm chặt quai túi xách mới ép mình bình

tĩnh lại được, “Nếu bây giờ cô lấy chi phiếu và rời xa Hàn Dịch thì số tiền này sẽ là của cô. Còn nếu cô không cần, tôi đảm bảo sau này cô sẽ không lấy được một xu. Cô có thể suy nghĩ thật kỹ lời đề nghị của tôi, nhân lúc Hàn Dịch vẫn còn tình cảm với cô mà chia tay, để lại ấn tượng tốt đẹp cho nhau, cầm tiền rồi sống những ngày ung dung tự tại. Còn hơn là chờ Hàn Dịch chán cô rồi đuổi cô đi, thảm hại không chịu nổi.”

Vu Hiểu Huyên cúi đầu, cứ như đang cân nhắc đề nghị của bà. Sau đó, cô cười cầm lấy chi phiếu, quơ quơ trước mặt Hạ Phỉ, “Cảm ơn.”

Dứt lời, cô liền bỏ đi.

Hạ Phỉ hài lòng nhìn cô bỏ đi, có thể dùng tiền đuổi đi là tốt rồi. Nhưng xử lý xong một Vu Hiểu Huyên, có khi lại thêm một Lý Hiểu Huyên, Trương Hiểu Huyên. Cách tốt nhất là chọn một người vợ cho Hàn Dịch, để nó kết hôn sớm chút, tốt nhất là người đó phải nhu nhược, gia thế không thể quá tốt, như vậy mới dễ bắt nạt.

Hạ Phỉ một mình ngồi trong quán cà phê, suy nghĩ nên chọn một người vợ thế nào cho Hàn Dịch. Ở một nơi khác, Vu Hiểu Huyên vừa ra ngoài, khinh thường nhìn tờ chi phiếu trong tay, bĩu môi rồi trở lại trường quay.

Buổi tối, Hàn Dịch như thường lệ đến đón Vu Hiểu Huyên tan làm.

“Sao cả đường đi đều không nói gì vậy?” Hàn Dịch nhìn Vu Hiểu Huyên vẫn im lặng nãy giờ, không giống tính tình bình thường của cô.

“Không vui vì tin tức trên báo sao? Yên tâm, anh sẽ xử lý chuyện đó, sau này không để xảy ra nữa.” Hàn Dịch nghĩ Vu Hiểu Huyên đọc được tin tức trên báo nên tức giận, bèn nhẹ nhàng an ủi.

Vu Hiểu Huyên nhìn anh, giọng điệu yếu ớt, “Hàn Dịch, có phải trong mắt anh, em là người phụ nữ không thể để lộ cho mọi người biết nên anh mới không muốn người ngoài biết quan hệ của chúng ta đúng không?”

Giọng điệu ai oán của cô khiến bàn tay đang đánh tay lái của Hàn Dịch run lên một cái. Anh vội vàng đạp phanh, may mà trên đường không có nhiều người lắm, nếu không thì chắc bọn họ đã bị chửi rồi.

“Bà cô của anh ơi, chẳng phải em nói không muốn cho người ngoài biết quan hệ giữa chúng ta, tránh để người ta nói anh dùng quy tắc ngầm với em đó ư? Sao bây giờ lại thành anh không muốn công khai rồi? Nếu em muốn thì giờ anh sẽ công khai ngay, thông báo cho cả thế giới biết em là bạn gái Hàn Dịch anh.”

Vu Hiểu Huyên bĩu môi, “Bạn gái anh nhiều như vậy, người ta biết ai là ai chứ.”

Hàn Dịch thầm kêu khổ trong lòng, lần đầu tiên hối hận vì trước kia không giữ mình trong sạch, “Anh nói em là vợ chưa cưới của anh, vậy được chưa?”

“Anh chưa cầu hôn em, em cũng chưa đồng ý lấy anh, ai là vợ chưa cưới của

anh.”

Hàn Dịch thật muốn khóc, cúi đầu thở dài, “Vậy em nói làm sao đây? Em nói sao anh làm vậy, được không?”

“Miễn cưỡng thế này, không có thành ý.” Vu Hiểu Huyên vẫn không vừa lòng, cô thừa nhận hôm nay mình cố ý làm khó anh. Vô duyên vô cớ bị người ta lấy chi phiếu đuổi đi, bây giờ cô rất không vui, dĩ nhiên không thể hoà nhã với tên đầu sỏ gây ra chuyện này.

Hàn Dịch dù có mù thì cũng phát hiện ra có chuyện gì đó, “Hiểu Huyên, hôm nay có chuyện gì không vui sao?”

“Không, em đói bụng, chúng ta đi ăn đi.” Vu Hiểu Huyên nói.

“Thật không có gì?”

“Ôi chao, không có gì mà, anh dài dòng quá. Chúng ta đi ăn cơm đi, em đói muốn chết rồi.”

“Được, vậy đi ăn cơm. Anh biết một nhà hàng mới mở, hôm nay đưa em đến ăn thử.”

“Được.”

Dùng cơm xong, Vu Hiểu Huyên và Hàn Dịch về nhà. Hàn Dịch ra khỏi phòng tắm liền thấy Vu Hiểu Huyên ngồi trên giường anh, trên người còn mặc áo ngủ nữa.

“Đừng nhìn nữa, bây giờ em muốn nói chuyện với anh.” Vu Hiểu Huyên trừng anh, buộc chặt dây lưng của áo ngủ.

Hàn Dịch tiếc nuối, ngồi xuống cạnh cô, “Được, em muốn nói gì?”

“Hàn Dịch, em với anh quen nhau lâu vậy rồi, ngoại trừ một lần nghe anh nhắc đến mẹ kế thì không thấy nói tới người nhà khác, vậy ba anh đâu?”

“Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Tự nhiên nghĩ tới thôi, anh nói về ba anh đi.”

Vẻ mặt Hàn Dịch lạnh nhạt, ngay cả ánh mắt cũng bình thản, “Không có gì để kể.”

“Nhưng dù sao ông ấy cũng là ba anh, sau này nếu chúng ta kết hôn, em có thể không gặp sao?”

Hàn Dịch cười, hào hứng nhìn cô, “Muốn lấy anh như vậy à?”

Vu Hiểu Huyên trợn mắt, người này đúng là mới nói vài ba câu đã không đứng đắn, “Em đang nói nghiêm túc.”

Hàn Dịch nhún vai, “Anh cũng nghiêm túc. Cho dù sau này chúng ta kết hôn cũng không sống cùng ông ta, nên em không cần phải để ý. Nếu muốn lấy lòng ông ta thì… chi bằng tốt với anh hơn một chút.”

Vu Hiểu Huyên chợt hiểu, xem ra quan hệ của Hàn Dịch với ba anh thật sự không được tốt. Cô đưa thứ vẫn cầm trong tay cho Hàn Dịch, “Này, đây là mẹ kế anh cho em.”

Hàn Dịch cầm chi phiếu, sắc mặt liền sa sầm, “Bà ta đưa em chi phiếu làm gì?”

“Còn có thể là gì nữa, bảo em chia tay với anh, nói em không xứng được gả vào nhà họ Hàn, cho dù có vào được thì bọn họ cũng không thừa nhận.” Vu Hiểu Huyên nói lại y nguyên những lời Hạ Phỉ đã nói với cô ngày hôm nay cho Hàn Dịch nghe, không thêm mắm thêm muối, chỉ khách quan thuật lại sự thật.

Mặt Hàn Dịch đã đen như đáy nồi. Vu Hiểu Huyên thấy anh đen mặt liền ôm lấy cổ anh, hôn một cái lên môi anh, “Anh đừng giận, em cũng không bị bắt nạt mà.” Sau đó, cô kể lại mình đã phản kích Hạ Phỉ ra sao, còn đắc ý nhìn

Hàn Dịch: “Thế nào? Em rất lợi hại đúng không, em cũng không dễ bị ăn hiếp đâu.”

Hàn Dịch bị dáng vẻ muốn được khen của cô chọc cười, bèn hôn lên môi cô, “Đúng, em lợi hại nhất, làm tốt lắm. Sau này nếu bà ta còn đến tìm em nữa thì em cứ phản kích mạnh vào, có gì anh gánh.”

“Vâng, Hàn Dịch. Em sẽ không rời xa anh. Chỉ cần anh không phản bội em, em sẽ không rời xa anh.” Vu Hiểu Huyên nhỏ giọng nói bên tai Hàn Dịch.

Hàn Dịch ôm cô, trong mắt đầy ý cười, “Ừm, anh cũng sẽ không rời xa em.”

***

Hôm sau, Hàn Dịch đưa Vu Hiểu Huyên đến công ty rồi về nhà cũ. Lúc anh về đến nơi, Hàn Chính Sơn và Hạ Phỉ vẫn chưa dậy, người giúp việc trong nhà thấy anh thì chào một tiếng “Cậu chủ”.

“Ông ta đâu rồi?” Hàn Dịch hỏi.

Người giúp việc chỉ lên lầu, “Ông chủ và bà chủ còn chưa dậy, cậu muốn tôi lên gọi họ không?”

http://tieulun.hopto.org

Người làm trong nhà cũng biết Hàn Dịch là người trả tiền lương cho họ, nên rất tôn trọng anh, dù sao đây mới chính là áo cơm của bọn họ.

“Không cần, tôi ở đây chờ họ, cô cứ làm việc đi. Làm bữa sáng cho tôi, có cháo càng tốt.”

“Vâng, cậu chủ chờ chút.”

Lúc Hàn Chính Sơn xuống lầu thì Hàn Dịch đã ăn gần xong, anh lau miệng rồi đứng lên, “Ái chà, đúng là đêm xuân một khắc đáng giá nghìn vàng. Nhìn ba tôi xem, năm nay cũng đã cả bó tuổi rồi mà vẫn tinh lực dồi dào.”

Hàn Chính Sơn vốn đang vui, nghe Hàn Dịch nói xong liền mất hết hứng. Ông ta nhìn Hàn Dịch, chỉ thấy đau mắt. Nếu có thể, ông ta thật không muốn Hàn Dịch quay về, “Mới sáng sớm mà mày nổi điên gì vậy.”

Hàn Dịch cười, “Tôi đang khen ông tinh lực dồi dào mà, đừng nói đầu óc ông hồ đồ rồi đấy nhé, được khen cũng không hiểu.”

Hàn Chính Sơn tất nhiên sẽ không cho rằng đó là lời khen, “Nếu không có chuyện gì thì mày đi làm sớm đi, trong nhà không cần mày quan tâm.”

Hàn Dịch ngồi lại chỗ cũ, vẻ mặt nhàn nhã, chẳng hề có ý nóng vội muốn đi làm, “Chuyện công ty tôi tự có sắp xếp, không cần ông quan tâm.”

http://tieulun.hopto.org

Hạ Phỉ thấy Hàn Dịch về thì liền có dự cảm xấu. Hôm qua bà ta mới tìm Vu Hiểu Huyên, hôm nay Hàn Dịch đã về, không phải là về hỏi tội đấy chứ? Nhưng nhìn vẻ mặt này thì thấy không giống lắm.

Nhất thời Hạ Phỉ cũng không biết Hàn Dịch về làm gì, chỉ có thể ngồi xuống ăn sáng cùng Hàn Chính Sơn.

Hàn Dịch ngồi yên không nói gì, nhìn bọn họ ăn, vẻ mặt hào hứng. Hạ Phỉ bị anh nhìn đến mất tự nhiên, ăn được mấy miếng thì để đũa xuống, “Hàn Dịch, con ăn sáng chưa, nếu chưa thì bảo dì giúp việc làm cho con một phần nhé.”

Hàn Dịch cười nhạo, “Lo ăn phần bà đi.”

Bị Hàn Dịch vặc lại, Hạ Phỉ bực mình nhưng không thể làm gì được. Bây giờ Hàn Dịch là chủ nhà họ Hàn, cô ta làm gì có quyền nói chuyện, chỉ đành nhẫn nhịn, cầm đũa lên tiếp tục ăn.

Hàn Chính Sơn hình như đã quen với thái độ của Hàn Dịch đối với Hạ Phỉ, cũng không so đo với anh, chỉ lẳng lặng ăn bữa sáng.

Thấy bọn họ đều đã ăn xong, Hàn Dịch mới đẩy một tờ chi phiếu đến, “Mấy người cũng ăn xong rồi, chúng ta nói chuyện chính đi.”

http://tieulun.hopto.org

Lúc nhìn thấy tờ chi phiếu đó, Hạ Phỉ liền hiểu ra, hôm nay Hàn Dịch đúng là đến đây hỏi tội.

Hàn Chính Sơn cầm chi phiếu lên nhìn, tỏ vẻ không hiểu, “Làm cái gì vậy?”

“Tôi cũng muốn hỏi người ba tốt của tôi đây, ông đưa tờ chi phiếu này cho Vu Hiểu Huyên là ý gì? Chẳng lẽ trong mắt ông, con trai ông chỉ đáng giá mười triệu NDT?”

“Rõ ràng tao đưa hai mươi triệu mà.” Hàn Chính Sơn vô thức nói.

Hàn Dịch nghe vậy thì cười mỉa nhìn Hạ Phỉ.

“Mày nhìn Phỉ Phỉ làm gì? Vu Hiểu Huyên quả nhiên không phải thứ tốt đẹp gì, rõ ràng nhận hai mươi triệu NDT, nhưng lại nói với mày chỉ có mười triệu. Sao nào? Nó muốn nuốt riêng mười triệu kia phải không?”

“Vu Hiểu Huyên tuyệt đối không cần phải làm vậy. Cô ấy không thiếu mười triệu, nhưng người khác thì…” Hàn Dịch nhìn Hạ Phỉ với anh mắt đầy ẩn ý.

Hạ Phỉ rũ mắt, bàn tay đặt dưới bàn siết chặt lại. Bà ta không ngờ Vu Hiểu Huyên lại nói hết với Hàn Dịch, còn đưa cả chi phiếu ra. Cô ta không sợ sau này Hàn Dịch vứt bỏ cô ta thì cô ta sẽ trắng tay sao?

http://tieulun.hopto.org

“Phỉ Phỉ cũng sẽ không làm chuyện như thế, bà ấy sống cùng tao đã nhiều năm, trong lòng tao tự biết bà ấy thế nào. Chuyện này mày biết cũng tốt, tao tuyệt đối sẽ không để Vu Hiểu Huyên bước vào cửa họ Hàn. Bây giờ mày đưa tiền đuổi nó đi, chúng ta đều không bị xấu mặt. Nếu để lộ ra rồi ảnh hưởng xấu đến nó thì đừng trách tao không nói trước.”

Hàn Dịch nhếch mép, “Ba kính mến của tôi, hình như đến giờ các người vẫn chưa hiểu ai mới là chủ họ Hàn thì phải. Lúc trước tôi đã nói rồi, nếu các người dám làm gì Vu Hiểu Huyên thì những ngày tháng yên ổn của các người sẽ kết thúc. Tôi mới nói một tuần mà ông đã quên rồi sao? Ba à, tôi nên nói là trí nhớ ông không tốt hay là cố ý đây?”

Hàn Chính Sơn xanh mặt, chỉ vào Hàn Dịch, không thốt nên lời.

Hàn Dịch đứng dậy, nhìn xuống hai người, “Các người đã không nghe tôi cảnh cáo thì tôi cũng chỉ có thể dùng thực quyền nói cho các người biết.”

“Hàn Dịch, mày muốn làm gì?” Hạ Phỉ hoảng sợ hỏi.

Hàn Dịch cười bí ẩn, “Các người sẽ biết nhanh thôi.”

Anh cầm chìa khóa xe lên, nhoáng cái đã trở lại bộ dạng không đứng đắn, đi ra khỏi cửa nhà họ Hàn, rồi lái ô tô đến tập đoàn Hàn thị.

Sau khi Hàn Dịch đi rồi, Hàn Chính Sơn nhìn Hạ Phỉ, “Phỉ Phỉ, hai mươi

triệu NDT anh đưa em đâu?”

Hạ Phỉ biết sẽ như thế nên chỉ dịu dàng cười, “Ở đây, mười triệu còn lại vẫn ở chỗ em. Em vốn định đưa cho anh từ tối qua, nhưng em mệt quá nên quên mất, cho dù hôm nay Hàn Dịch không nhắc đến thì em cũng đưa anh.”

“Tại sao không đưa cả hai mươi triệu cho nó?” Hàn Chính Sơn nghe Hạ Phỉ giải thích thì vẻ mặt dịu lại.

“Con ranh kia chưa từng thấy số tiền lớn nên em cứ nghĩ mười triệu là đủ rồi.” Hạ Phỉ nói, nhưng không ngờ cô ta lại bị Vu Hiểu Huyên đâm một nhát.

“Nó không có mắt nhìn, nhưng lại tham lam, cũng đủ thông minh.” Hàn Chính Sơn nói.

***

Vừa đến Hàn thị, Hàn Dịch liền nói với thư ký của mình, “Nghĩ cách mua lại toàn bộ số cổ phần Hàn thị trong tay ba tôi, phải thấp hơn giá thị trường hai phần.”

Thư ký sửng sốt, “Hàn tổng, anh vừa nói gì vậy?”

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch lạnh mặt, “Không nghe rõ sao?” Trên thương trường, anh vốn rất quyết đoán, không thích một câu nói hai lần, thư ký hiểu rõ tính tình này của anh.

“Tôi rõ rồi, tôi lập tức làm ngay.” Thư ký liên tục gật đầu. Vừa rồi cậu ta quá kinh ngạc nên mới chưa phản ứng kịp.

Trước khi thư ký đi, Hàn Dịch lại nói, “Không được để ba tôi biết là tôi mua. Nhưng sau khi giao dịch xong, cậu có thể tiết lộ chuyện này với ông ta.”

“Tôi hiểu rồi, Tổng Giám đốc.” Thư ký nói rồi đi ra ngoài. Cậu ta đi theo Hàn Dịch đã nhiều năm, dĩ nhiên biết quan hệ giữa Hàn Dịch và Hàn Chính Sơn không tốt, nhưng không nhờ lại xấu tới mức này.

Hàn Dịch hừ lạnh một tiếng, chẳng phải Hàn Chính Sơn có tiền sao, lại còn lấy tiền dằn mặt Vu Hiểu Huyên ư, vậy thì cứ để ông ta biết ai có tiền hơn đi.

Hàn Dịch đã biết trong tay Hàn Chính Sơn có bao nhiêu cổ phần của Hàn thị, nhưng vẫn không đối phó, vì anh vốn chẳng thèm để ý. Dù sao có nhiều cổ phần hơn nữa thì ông ta cũng không trở thành chủ tịch tập đoàn Hàn thị được.

***

“Cho nên cậu bị người ta dùng chi phiếu đuổi đi hả?” Thẩm Thanh Lan buồn cười hỏi Vu Hiểu Huyên.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên gật đầu, uống một ngụm canh, “Hơn nữa còn là những mười triệu. Mình cũng không nghĩ chuyện máu chó như vậy lại xảy ra với mình đâu. Có điều, không ngờ trong mắt người họ Hàn, mình cũng thật có giá. Mười triệu NDT đó, mình lớn chừng này rồi mà cũng chưa từng thấy số tiền lớn vậy đâu.”

Nói rồi Vu Hiểu Huyên còn thấy hơi tiếc, sao lúc đó cô lại đưa chi phiếu cho Hàn Dịch chứ, nên giữ cho mình mới phải. Cất lại làm kỷ niệm, chờ sau này con cô lớn rồi thì cô sẽ lấy ra, nói cho các con cô biết mẹ của chúng đã không bị tiền tài mê hoặc thế nào, kiên định dũng cảm chọn bố các con ra sao.

Nghĩ vậy, trong lòng Vu Hiểu Huyên lại càng hối hận hơn, bèn nói suy nghĩ của mình cho Thẩm Thanh Lan nghe, “Cậu nói xem, có phải rất hay không?”

Thẩm Thanh Lan buồn cười, “Nếu cậu nghĩ vậy thì bảo Hàn Dịch trả chi phiếu cho cậu là được rồi.”

Vu Hiểu Huyên lập tức lắc đầu, “Thôi bỏ đi, mẹ kế của anh ấy vừa nhìn đã biết là loại người miệng nam mô bụng bồ dao găm rồi. Cô ta không lớn hơn Hàn Dịch bao nhiêu, nhưng mình nghe anh ấy nói, lúc mẹ anh ấy còn sống thì bà mẹ kế này đã qua lại với bố anh ấy rồi. Có lẽ quan hệ giữa Hàn Dịch với nhà anh ấy cũng không được tốt lắm.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan không thay đổi. Mặc dù bây giờ quan hệ giữa cô và Sở Vân Dung đã tốt hơn nhiều, bà cũng càng lúc càng ra dáng làm mẹ, nhưng trong lòng cô vẫn không thân thiết với bà được. Có những thứ tình cảm, một khi đã thiếu hụt quá lâu thì nhất thời không thể bù đắp lại được.

“Nhưng mà Thanh Lan này. Cậu nói xem, quan hệ của anh ấy với người nhà căng thẳng như vậy, sau này nếu tớ kết hôn với anh ấy thì nên làm sao đây?” Vu Hiểu Huyên lo lắng hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Vội kết hôn với người ta vậy sao?”

Thấy ánh mắt trêu chọc của Thẩm Thanh Lan, Vu Hiểu Huyên liền đỏ mặt, “Đâu có, tớ chỉ nghĩ thử thôi, dù sao sau này cũng sẽ lấy nhau mà.”

“Hiểu Huyên, chuyện này cậu cứ nghe theo Hàn Dịch là được rồi.” Thẩm Thanh Lan nói. Vu Hiểu Huyên ngẫm lại thấy cũng đúng. Hàn Dịch là người có chủ kiến, không cần cô để ý nhiều như vậy. Quan trọng là bây giờ cô còn chưa lấy anh mà, không cần lo mấy chuyện đó.

“Cũng phải.” Vu Hiểu Huyên giải quyết nhanh gọn bát cơm, sau đó cùng Thẩm Thanh Lan đến trường tham dự lễ tốt nghiệp.

Hôm nay sân trường Đại học B rất đông vui, không chỉ sinh viên trong trường mà còn có không ít sinh viên ngoài trường đến. Những người đó đều là fans của Vu Hiểu Huyên và Thẩm Thanh Lan, biết hôm nay hai người sẽ đến tham dự lễ tốt nghiệp nên đã chạy tới ôm cây đợi thỏ từ sớm.

Ban giám hiệu của trường thấy người ngoài quá nhiều, đành phải không cho sinh viên ngoài trường vào, nhưng dù vậy thì vẫn có rất nhiều người tập trung

ở ngoài cổng.

Sinh viên Đại học B kiêu ngạo đắc ý nhìn người khác muốn vào mà không được. Ha ha, nữ thần của mấy người là sinh viên trường bọn tôi đấy. Bọn tôi có thể tiếp xúc gần gũi với nữ thần, mấy người chỉ được nhìn thôi.

Hôm nay hiệu trưởng Đại học B cũng rất vui, dù sao năm nay trường cũng có không ít sinh viên ưu tú, nhất là Thẩm Thanh Lan bây giờ đã thành tấm gương mà thầy cô trường Đại học B hay lấy ra để làm gương cho sinh viên của trường. Danh tiếng của Vu Hiểu Huyên tuy chưa đủ vang xa, nhưng lượng fans cũng tăng rất nhanh. Cô cũng càng lúc càng nổi tiếng, lại không có scandal nào. Đối với thầy cô Đại học B mà nói, nếu dạy dỗ được đại minh tinh thì cũng có thể nâng cao mức tuyển sinh của khoa biểu diễn nghệ thuật.

Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên nhìn cổng trường bị một biển người bao vây, da đầu run lên, “Thanh Lan, nhiều người vậy, chúng ta sao đi vào đây?” Bây giờ hối hận vì tới tham dự buổi lễ thì còn kịp không?

Thẩm Thanh Lan cũng hơi đau đầu. Cô nhìn biển người, lại lấy di động ra gọi cho hiệu trưởng một cuộc. Chỉ một lát sau, vài bảo vệ trường đã ra giải tán được một ít đám đông. Vu Hiểu Huyên và Thẩm Thanh Lan nhân lúc đó kéo mũ che hơn nửa khuôn mặt rồi lẻn vào con đường mà bảo vệ mới thông được vào trong sân trường.

Có người nhận ra hai cô, nhưng người cũng đã vào rồi, nên bọn họ chỉ có thể la hét theo bóng lưng của Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên.

“Phù. Thanh Lan, fans của cậu đáng sợ quá.” Vu Hiểu Huyên thở phào, mấy người vừa nãy có một nửa là đến vì Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan cũng nghĩ lại mà hãi. Cô rất biết ơn những người ủng hộ mình, nhưng thật sự không chịu nổi sự nhiệt tình của họ.

Hiệu trưởng Đại học B đã chờ họ ở trước cửa hội trường lớn, thấy bọn họ thì cười hỏi: “Trên đường vào không có chuyện gì chứ?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Cảm ơn hiệu trưởng.”

Ngoại trừ gặp fans ở ngoài ra thì từ lúc vào trường, tuy thi thoảng lại nhận được ánh mắt nhiệt tình của các sinh viên, nhưng có lẽ vì đã được dặn trước nên cũng không có ai đi tới xin chữ ký và chụp ảnh chung.

Bước vào hội trường, Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên vừa định đi đến chỗ lớp mình thì hiệu trưởng đã ngăn lại, chỉ đến một chỗ trong hàng đầu tiên, “Bạn học Thẩm, vị trí của em ở đằng kìa. Hôm nay hy vọng em có thể đại diện cho sinh viên ưu tú tốt nghiệp lên trên phát biểu.”

Thẩm Thanh Lan nhìn theo hướng hiệu trưởng vừa chỉ, nhíu mày, “Em không chuẩn bị trước.”

“Không sao, em cứ đi lên nói đại vài câu là được.” Hiệu trưởng liền nói, xem ra nhất quyết muốn Thẩm Thanh Lan phải lên phát biểu.

http://tieulun.hopto.org

Hiệu trưởng đã nói vậy thì Thẩm Thanh Lan cũng đành phải nể mặt. Cô nhìn Vu Hiểu Huyên một cái rồi đi theo hiệu trưởng, cô ấy còn làm tư thế cổ vũ với cô.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 250: Thẩm thanh lan chỉ biết hát nhạc thiếu nhi

Hình thức của buổi lễ tốt nghiệp lúc nào cũng rất dông dài, đợi đến lúc Thẩm Thanh Lan phải phát biểu thì đã là hơn một tiếng sau. Sinh viên Đại học B ai cũng biết cô, nhất là những người cùng khoa với cô, nên khi thấy cô đi lên sân khấu, trong hội trường lập tức vang lên tiếng reo hò. Thẩm Thanh Lan ra dấu im lặng, mọi người liền lăng yên đến mức nghe được cả tiếng kim rơi, cảnh tượng trái ngược hoàn toàn này khiến ai nấy cũng đều phải nể phục.

Thẩm Thanh Lan nhìn xung quanh một lượt, chậm rãi lên tiếng, giọng nói du dương bay đến từng góc trong hội trường. Cô nói không to, cũng không quá nhiệt tình, nhưng người nghe lại đều rất hăng hái kích động.

Hiệu trưởng thấy vậy thì trên mặt đều là nét cười rất hài lòng.

Thẩm Thanh Lan vừa phát biểu xong, tiếng vỗ tay liền vang lên như sấm dậy. Vu Hiểu Huyên còn vỗ mạnh đến mức tay đỏ bừng lên. Cô nhìn Thẩm Thanh Lan tỏa sáng trên sân khấu, trong mắt đầy vẻ kiêu ngạo, đây là bạn thân nhất của cô đấy!

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan vẫn giữ vẻ bình thản, bỗng nhìn về góc hội trường, một người đàn ông dáng cao ngất đứng đó mỉm cười nhìn cô.

Hai người nhìn nhau, trong mắt Thẩm Thanh Lan đầy ý cười và bất ngờ. Cô không ngờ Phó Hoành Dật lại xuất hiện trong lễ tốt nghiệp của mình.

http://tieulun.hopto.org

Đi xuống sân khấu, Thẩm Thanh Lan không quay về chỗ ngồi mà lập tức đi về phía anh. Cô đang là tiêu điểm của cả hội trường, tất cả hành động đều được mọi người chú ý, nên cuối cùng họ cũng để ý tới người đàn ông chẳng biết xuất hiện trong góc kia từ lúc nào.

Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan đi về phía mình thì vươn tay ra. Thẩm Thanh Lan đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, “Sao anh lại tới đây?”

“Hôm nay là lễ tốt nghiệp của em, ngày quan trọng vậy, dĩ nhiên anh phải tới rồi.” Phó Hoành Dật dịu dàng nói.

Thẩm Thanh Lan cười.

“Đây là chồng chưa cưới của Thẩm Thanh Lan sao? Đẹp trai quá.”

“Đẹp trai thật đấy, đứng cạnh Thẩm Thanh Lan quả thật là xứng đôi.”

Hội trường vang lên tiếng sinh viên bàn tán xôn xao.

Tất cả đều đang nhìn hai người, đa số bọn họ đều mới lần đầu thấy Phó Hoành Dật. Bọn họ biết Thẩm Thanh Lan đã đính hôn từ lâu, nhưng bây giờ gặp được người thật, thấy hai người họ đứng cạnh nhau đúng là vô cùng xứng đôi. Ai nấy cũng đều dùng tiếng vỗ tay để cất lên lời chúc phúc chân thành

nhất của mình.

Không khí trong hội trường rất náo nhiệt, không tiện để chuyển sang phần kế tiếp. Thẩm Thanh Lan nói với hiệu trưởng một tiếng rồi đi cùng Phó Hoành Dật ra khỏi hội trường.

Hai người họ không ra khỏi trường mà chỉ dạo quanh sân.

“Hôm nay anh tới đây có sao không?” Tay Thẩm Thanh Lan được Phó Hoành Dật nắm chặt, cô nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ, anh tới quân khu thủ đô tham gia hội nghị, bây giờ ra ngoài không sao, lát nữa anh sẽ về. Thanh Lan, hôm nay nhìn em đứng phát biểu trên sân khấu, anh cảm thấy mình thật may mắn. Lúc người khác chưa phát hiện điểm tốt của em thì anh đã lấy được em.”

Hôm nay nhìn Thẩm Thanh Lan tỏa sáng trên sân khấu, trong lòng Phó Hoành Dật vừa thấy vui vẻ, lại vừa phức tạp.

“Cho dù em đứng ở chỗ cao thế nào thì em vẫn là vợ anh, mãi mãi là như vậy.” Thẩm Thanh Lan cười dịu dàng nói. Phó Hoành Dật, cho dù khi đó không gặp anh, em vẫn sẽ chờ ngày anh đến, vì trên đời này không có ai bao dung em, thương em, yêu em như anh, cũng sẽ không có ai đáng để em yêu như thế.

http://tieulun.hopto.org

“Phó Hoành Dật, bây giờ em đã hơi tin tưởng vào thứ gọi là duyên phận rồi.” Thẩm Thanh Lan nói.

Phó Hoành Dật quay sang nhìn cô, thấy cô cũng quay sang nhìn anh, mỉm cười.

“Lúc em còn bé, cộng thêm sáu năm từ lúc em trở về, số lần em đến nhà họ Phó không ít, nhưng chưa lần nào gặp anh, vậy mà vào lúc em cần nhất thì anh lại xuất hiện.”

Phó Hoành Dật ngẫm lại quá trình hai người họ quen biết, cũng cười một cái, “Anh cũng thật may mắn, may mắn vì người xuất hiện trước mặt em lúc đó là anh.”

“Phó Hoành Dật, lễ cưới của chúng ta là vào tháng chín, lần trước ông nội nói anh đã cho người chuẩn bị đồ cưới rồi à?”

“Ừm.” Thực ra sau khi xác định sẽ tổ chức theo kiểu truyền thống thì Phó Hoành Dật đã bắt đầu chuẩn bị quần áo cưới rồi. Mấy bộ đồ đó rất rườm rà, chỉ thêu lớp trên thôi đã mất khoảng nửa năm rồi, không chuẩn bị sớm thì không xong kịp.

Tuy Thẩm Thanh Lan nói chỉ muốn một lễ cưới đơn giản, nhưng đó là ngày quan trọng của đời người con gái, anh muốn dành thứ tốt nhất cho cô.

http://tieulun.hopto.org

Hai người vừa nói chuyện vừa đi dạo trong sân trường.

***

Vu Hiểu Huyên đi ra khỏi hội trường lớn, thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật bên cạnh cái hồ trong trường, “Chào anh Phó.”

Vu Hiểu Huyên gặp Phó Hoành Dật vẫn hơi kiêng dè. Anh bèn cười nói với Thẩm Thanh Lan, “Anh đi trước nhé.”

“Vâng ạ.” Thẩm Thanh Lan gật đầu, nhìn theo bóng lưng Phó Hoành Dật rời đi. Vu Hiểu Huyên ngơ ngác hỏi cô, “Sao mình vừa tới thì anh ấy đã đi rồi? Có phải mình làm phiền hai người không?”

“Không đâu, hôm nay anh ấy có việc nên đi trước.”

“Vậy à, giờ bọn mình đến chỗ chủ nhiệm khoa nhận bằng tốt nghiệp thôi.”

“Đi thôi.”

Chủ nhiệm đã chờ họ ở phòng làm việc, thấy bọn họ đến thì đưa bằng tốt nghiệp và giấy chứng nhận cho họ, “Đây là của các em, còn cái này là của Phương Đồng, em ấy gọi đến nói nhờ các em đem về giúp.”

http://tieulun.hopto.org

Hai người Thẩm Thanh Lan đang muốn đi thì cô Lý gọi lại, “Thanh Lan, lát nữa lớp có tổ chức liên hoan, các em đến tham dự nhé?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, cô Lý, liên hoan ở đâu ạ?”

“Ở khách sạn Hoàng Đình.”

Thẩm Thanh Lan nghĩ một lát rồi nói, “Đổi qua Mị Sắc đi ạ, em có quen với ông chủ ở đó. Bữa này em mời, coi như cảm ơn mọi người đã quan tâm em.”

Lúc xảy ra scandal bao nuôi, rất nhiều người trong trường nói Thẩm Thanh Lan dựa hơi kẻ giàu, nuôi trai bao, chỉ có lớp họ vẫn tin tưởng Thẩm Thanh Lan trong sạch. Tuy Thẩm Thanh Lan không nói ra, nhưng luôn ghi nhớ chuyện này trong lòng, vẫn muốn tìm cơ hội cảm ơn họ, lần này đúng là dịp tốt.

Cô Lý hơi do dự vì biết chi phí ở Mị Sắc.

Nhận ra cô giáo đang đắn đo chuyện gì, Vu Hiểu Huyên liền cười, “Cô Lý không cần tiết kiệm cho Thanh Lan đâu, bây giờ cậu ấy có tiền mà.”

Cô Lý nghĩ rồi gật đầu đồng ý, “Để cô gửi tin lên nhóm.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gật đầu, sau đó gọi cho quản lý Mị Sắc, bảo anh ta chuẩn bị một phòng VIP và đồ ăn.

Thẩm Thanh Lan đã mở lời thì dù không có phòng, quản lý cũng sẽ dọn ra được một phòng cho cô. Vì thế, lúc mọi người tới Mị Sắc thì tất cả đã chuẩn bị xong.

Có vài người lần đầu tiên tới đây, nhìn cách bài trí sang trọng nơi đây mà phải ngạc nhiên thán phục! Nếu Thẩm Thanh Lan không dẫn họ tới thì có lẽ cả đời họ cũng không thể vào những chỗ như thế này.

“Hôm nay toàn bộ tính cho tớ, mọi người chơi thỏa thích là được, dưới lầu có quán bar, trên lầu là KTV, mọi người cứ tự nhiên.” Thẩm Thanh Lan nói.

Tuy cô đã nói vậy nhưng mọi người vẫn rất câu nệ, cầm thực đơn lên tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, ai cũng không dám gọi món. Thẩm Thanh Lan cũng thật bất đắc dĩ, cô chỉ muốn chiêu đãi mọi người thật tốt nên mới chọn chỗ này, nhưng thấy bọn họ mất tự nhiên, cô lại thấy hối hận vì mình chưa chu đáo.

Vu Hiểu Huyên thấy Thẩm Thanh Lan rầu rĩ, bèn đứng lên cầm thực đơn, “Mọi người ngồi ngẩn ra đó làm gì, gọi món đi thôi. Hiếm lắm mới có dịp chặt chém Thanh Lan một lần, mọi người đừng có tiết kiệm giúp cậu ấy nhé.” Nói rồi, cô chọn vài món để phục vụ ghi vào.

Vì có người khuấy động nên bầu không khí trong phòng không ngột ngạt như

trước nữa. Có Vu Hiểu Huyên mở đầu, mấy người bình thường năng nổ cũng gia nhập, trong phòng liền rôm rả hơn.

“Thanh Lan, bọn tớ chọn nhiều món chính lắm, lát nữa tính tiền cậu đừng đau lòng nha.” Có người kêu lên với Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan cười, “Muốn ăn gì cứ gọi, muốn chơi gì cũng tùy mọi người, tối nay cứ tính hết cho tớ.”

Bình thường cô ít khi cười, bây giờ bất chợt cười lên khiến mọi người hơi ngẩn ra. Có nam sinh còn đỏ mặt, cúi đầu ôm trái tim đang đập loạn của mình, trong lòng mặc niệm: hoa này có độc, hoa này có độc.

Dùng bữa xong, mọi người đều là những người trẻ tuổi nhiệt tình nên dĩ nhiên không kết thúc sớm vậy, liền chuyển đến chiến trường khác, tiếp tục lên KTV trên tầng trên chơi tiếp.

Thẩm Thanh Lan tham gia một lát, sau đó nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật nên bèn chuồn êm, chỉ để lại Vu Hiểu Huyên tiếp tục chung vui với mọi người.

Lúc Thẩm Thanh Lan ra khỏi Mị Sắc, Phó Hoành Dật đã chờ cô ở bên ngoài. Cô đi đến chỗ anh, “Chúng ta đi thôi.”

Nhưng Phó Hoành Dật lại lắc đầu, “Anh chỉ tới gặp em một chút thôi, đêm

nay phải về quân khu, giờ gặp xong rồi, em lên chơi tiếp đi.”

Thẩm Thanh Lan hơi thất vọng, cô còn tưởng tối nay Phó Hoành Dật có thể về nhà chứ.

Phó Hoành Dật xoa đầu cô, “Cuối tháng anh về, chỉ vài ngày nữa thôi.”

“Em tiễn anh.”

“Không nỡ rời xa anh vậy sao?”

“Vâng, không nỡ.”

Phó Hoành Dật ôm cô, hôn nhẹ lên trán, “Hôm nay lớp em liên hoan, em là nhân vật chính, về trước thì không hay lắm, đi lên đi.”

Thẩm Thanh Lan nghĩ thấy cũng đúng, chỉ đành gật đầu, “Được, anh lái xe cẩn thận.”

Phó Hoành Dật gật đầu, đưa tay điểm nhẹ lên chóp mũi cô, “Biết rồi, bà quản gia.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật rời đi, đến lúc không thấy xe anh nữa thì mới lên lầu.

“Ủa, Thanh Lan, cậu vừa đi đâu vậy, bọn tớ tìm không thấy cậu.” Một nữ sinh thấy cô đi vào thì hỏi.

“Đi vệ sinh chút thôi.”

Nữ sinh “ồ” một tiếng, đưa mic cho cô, “Bọn tớ đều hát rồi, cậu đến hát một bài đi.”

Mọi người đều nhất trí với đề nghị này, ánh mắt đều mong chờ nhìn cô. Thẩm Thanh Lan nhìn về phía Vu Hiểu Huyên, nhưng cô ấy chẳng những không giúp cô mà còn hùa vào, “Đúng rồi, Thanh Lan, hát một bài đi. Bọn tớ biết cậu lâu vậy mà còn chưa nghe cậu hát lần nào đâu.”

Thẩm Thanh Lan cạn lời, “Mình không biết hát.”

Mọi người chỉ nghĩ cô khách sáo, “Không sao, cậu hát một bài là được. Hôm nay hiếm có dịp, Thanh Lan, phải cho bọn tớ mặt mũi chứ.” Lớp trưởng nói.

Mọi người cùng gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn bọn họ, cuối cùng đành phải gật đầu, “Được, nhưng tớ chỉ hát nhạc thiếu nhi thôi.”

“Bài gì?” Có người hỏi.

“Hai con hổ.”

Trong phòng liền tĩnh lặng như tờ, mọi người nhìn nhau, chỉ thấy thiên lôi kéo tới ầm ầm. Vừa rồi là bọn họ nghe nhầm phải không? Nữ thần Thẩm Thanh Lan bọn họ tôn sùng lại chỉ biết hát nhạc thiếu nhi, mà lại còn là “Hai con hổ”?

Vu Hiểu Huyên ngẩn ra, rồi lại buồn cười, nếu không thấy ánh mắt Thẩm Thanh Lan thì chắc chắn cô đã cười thành tiếng rồi. Ngay cả cô cũng không ngờ Thẩm Thanh Lan chỉ biết hát nhạc thiếu nhi.

Đã có người bấm chọn “Hai con hổ”, may mà Mị Sắc vẫn có nhạc thiếu nhi! Giai điệu quen thuộc vang lên, Thẩm Thanh Lan nhìn hai con hổ nhỏ trên màn hình, đành bất chấp mà hát.

“Kìa hai chú hổ, kìa hai chú hổ, chạy thật nhanh, chạy thật nhanh, vẫn không có cái đuôi kìa, vẫn không có cái tai kìa, thật kỳ nha, thật kỳ nha…”

Cô vừa cất tiếng hát, vẻ mặt mọi người lập tức quái dị hơn cả vừa rồi.

Giọng hát của Thẩm Thanh Lan thật là… khó tả…

Người ngũ âm không đầy đủ hát còn hay hơn cô. Ca sĩ hát đòi tiền, còn cô hát là đòi mạng. Bây giờ mọi người đã hiểu tại sao Thẩm Thanh Lan chỉ biết hát một bài nhạc thiếu nhi.

Ngay cả bài đơn giản như “Hai con hổ” cũng có thể hát “hết hồn” như thế thì mấy bài khác đúng là quá khó khăn với cô.

Hát xong, mọi người vẫn nể mặt mà vỗ tay, gì chứ, tuy rằng nghe không hay, nhưng dù sao người ta cũng đã hát rồi. Thẩm Thanh Lan đưa mic cho người bên cạnh, mọi người tiếp tục hát hò uống rượu, cũng không ai yêu cầu Thẩm Thanh Lan hát nữa, cô coi như thanh tịnh.

Hát được một nửa, đã có người phải chuồn xuống quầy bar dưới lầu. Ở đây là Mị Sắc, cũng coi như địa bàn của cô, nên Thẩm Thanh Lan cũng không có gì phải lo lắng, dù sao cũng không xảy ra chuyện gì được. Nhưng cô lại không ngờ vậy mà suýt nữa đã xảy ra chuyện lớn.

“Muốn cười thì cười đi.” Thẩm Thanh Lan thấy Vu Hiểu Huyên cứ nhìn chằm chằm mình với vẻ mặt nhịn cười mà không dám bật cười thì đành bất đắc dĩ nói. Cô vẫn biết trình độ hát hò của mình ra sao.

Vu Hiểu Huyên liền ôm bụng cười toáng lên, “A ha ha ha. Thanh Lan, tớ thật không ngờ cậu lại hát hay như vậy, a ha ha ha.”

Thấy Vu Hiểu Huyên cười đến nỗi chả cả nước mắt, Thẩm Thanh Lan lại thấy hơi ngứa tay.

Ánh mắt Vu Hiểu Huyên nhìn cô đầy vẻ ngạc nhiên, “Thanh Lan, cậu khiêu vũ rất đẹp mà, có khả năng cảm nhạc, sao hát lại…”

Thẩm Thanh Lan không thể trả lời được vấn đề này. Cô cảm nhạc rất tốt, nhưng hát lại lệch tông đến đáng thương.

Đúng lúc này, người quản lý Mị Sắc đột nhiên đẩy cửa phòng đi tới, “Cô Thẩm, bạn cô xảy ra chuyện rồi.”

“Sao vậy?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Vị quản lý Mị Sắc nhỏ giọng nói với Thẩm Thanh Lan một câu. Cô liền đứng dậy, thấy mọi người nhìn mình thì bèn giải thích, “Quản lý nói thấy có một bạn uống say ở dưới lầu, tớ xuống xem thử.”

“Đi đi, đi đi, bọn tớ tự chơi.” Mọi người rất thông cảm. Thẩm Thanh Lan liếc mắt ra hiệu cho Vu Hiểu Huyên, cô liền gật đầu hiểu ý.

Thẩm Thanh Lan đi theo người quản lý ra khỏi phòng, đẩy cửa vào một phòng khác cách đó không xa. Trong phòng, có mấy cậu ấm đang trêu ghẹo

một cô gái trẻ. Bị bọn họ vây ở giữa, cô gái kia vô cùng hoảng sợ, nhưng thấy Thẩm Thanh Lan thì vui mừng, muốn đi về phía cô thì lại bị một gã kéo tay lại, “Người đẹp, muốn đi đâu? Chuyện còn chưa giải quyết xong mà đã muốn chạy?”

Thẩm Thanh Lan nhận ra cô gái này là một bạn học trong lớp, tên Đàm Vũ Hân.

Đàm Vũ Hân rơi nước mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cứu tớ.”

Mấy gã kia liếc nhau, rồi nhìn về phía Thẩm Thanh Lan với ánh mắt ngờ vực, bọn họ nhận ra cô.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thanh Lan bình tĩnh hỏi bọn họ.

Một gã mặc đồ tím đứng ra, “Thì ra cô Thẩm biết người đẹp này, vậy thì dễ rồi. Bạn của cô làm vỡ một miếng ngọc gia truyền vô giá của bạn tôi. Cô nói xem chuyện này nên làm thế nào đây?”

Miếng ngọc vỡ để trên bàn, Thẩm Thanh Lan vừa liếc nhìn là thấy ngay. Cô cầm một mảnh ngọc vỡ lên xem, chất ngọc không tệ lắm, nhưng nếu nói vô giá thì còn lâu mới đủ, đám người này rõ ràng muốn lừa bịp.

Viên quản lý Mị Sắc đứng bên cạnh Thẩm Thanh Lan, nhỏ giọng giới thiệu thân phận đám người đó, thì ra đều là mấy cậu ấm nức danh chơi bời ở thủ

đô.

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía Đàm Vũ Hân, “Cậu nói tớ nghe xem chuyện này là thế nào?”

Đàm Vũ Hân vẫn liên tục lắc đầu từ lúc gã áo tím nói cô làm vỡ miếng ngọc, giờ nghe Thẩm Thanh Lan hỏi thì cô liền nói ngay.

Thì ra Đàm Vũ Hân và vài người nữa xuống quầy bar chơi, nhất thời ham rượu nên uống nhiều. Sau đó cô muốn về phòng nghỉ một chút, không ngờ lại đi nhầm phòng. Cô vừa vào đã va phải một người, nhưng ngọc không phải do cô làm vỡ, lúc đó người khác đang cầm nó. Hơn nữa, mãi một lúc sau khi cô va phải người kia thì miếng ngọc mới vỡ.

Thẩm Thanh Lan nhìn gã áo tím, “Bạn tôi nói không sai chứ?”

Gã áo tím hừ một tiếng, “Thì sao? Nếu không phải cô ta tự nhiên xông vào thì sao bạn tôi có thể giật mình rồi làm vỡ ngọc được? Chẳng lẽ không liên quan gì tới bạn cô sao? Cô Thẩm, tôi biết cô thiên kim nhà họ Thẩm, gia thế tất cả chúng tôi cộng lại đều kém hơn cô. Nhưng dù thế thì cũng phải nói lý chứ? Làm hỏng đồ của người khác thì phải đền! Miếng ngọc này không đắt, chỉ trị giá hai triệu NDT. Tôi nghĩ chút tiền đó chỉ là mưa phùn với cô Thẩm thôi.”

“Anh nói bậy, lúc nãy anh mới nói nó chỉ trị giá năm trăm nghìn NDT.” Đàm Vũ Hân la lên.

Gã áo tím cứng mặt, nhưng lại lập tức thản nhiên, “Đó là do tôi thấy cô không có tiền, đồ trên người cộng lại cũng chẳng bằng đôi giày của tôi, tôi thương hại nên mới nói vậy. Đây là đồ gia truyền nhà bạn tôi, năm trăm nghìn còn chưa được số lẻ đấy.”

Đàm Vũ Hân tuyệt vọng. Với gia cảnh nhà cô thì năm trăm nghìn NDT còn không có, chứ nói gì đến hai triệu.

“Vì thế các anh đang tính lừa đảo sao?” Thẩm Thanh Lan bình tĩnh hỏi.

Gã áo tím cười, “Cô Thẩm, cô nói vậy là không đúng rồi. Cái gì mà lừa đảo chứ? Tôi đã nể mặt lắm rồi, chứ nếu tính giá thị trường thì miếng ngọc này còn phải hơn mười triệu NDT. Nếu không phải nể mặt nhà họ Thẩm thì chỉ hai triệu làm sao đủ bù.”

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn gã, “Anh không cần nể mặt, chúng ta cứ gọi chuyên gia tới định giá đi, tốn bao nhiêu tôi sẽ bồi thường đầy đủ. Nhưng nếu giá thấp hơn năm trăm nghìn NDT, ha ha…”

Thẩm Thanh Lan chưa nói hết, nhưng ý câu sau rõ ràng là không hay ho lắm.

Đàm Vũ Hân chạy đến cạnh Thẩm Thanh Lan, trốn phía sau cô, nhỏ giọng nói, “Thẩm Thanh Lan, xin lỗi cậu, tớ gây phiền phức đến cho cậu rồi.”

“Chuyện này giao cho tớ.” Thẩm Thanh Lan lắc đầu, đám người này rõ ràng là kiếm chuyện.

Thẩm Thanh Lan nói với người quản lý, “Gói tất cả mảnh vỡ lại cho tôi, một mảnh nhỏ cũng không được thiếu. Ngày mai đưa đến chỗ giám định đồ cổ, nhờ chuyên gia giám định.”

Quản lý gật đầu. Gã áo tím ban đầu còn không chú ý, nhưng bây giờ mới nhận ra Thẩm Thanh Lan nói gì thì người quản lý nghe nấy. Gã lập tức có linh cảm chẳng lành, vội bước đến ngăn không cho người quản lý gom những mảnh ngọc vỡ, “Ai cho các người mang ngọc đi, nếu các người đánh tráo thì sao?”

“Thẩm Thanh Lan tôi dám làm dám chịu, chưa bao giờ làm chuyện tiểu nhân. Nếu anh lo lắng thì mấy mảnh ngọc này liền giao cho anh, ngày mai tôi và anh đi giám định.”

Gã áo tím đâu chịu đồng ý, “Cần gì phải giám định, tôi nói đây là đồ gia truyền vô giá, bây giờ vỡ rồi, chưa nói đến chuyện cô không bồi thường vậy mà lại còn dám ở đây chí chóe là, rốt cuộc cô có ý gì?”

Thẩm Thanh Lan cười lạnh nhìn vào một gã đang trốn trong góc, “Tôi cũng muốn biết cậu Lâm có ý gì mà trốn ở đằng sau xem kịch, có vui không?”

Người quản lý cũng đưa mắt nhìn theo, lúc này mới thấy người ngồi trong góc kia là cậu chủ tập đoàn Lâm thị - Lâm Hạo. Thảo nào lúc nãy quản lý còn thấy chuyên này có chút kỳ lạ, Lâm Hạo đi cùng nhóm người này, vậy mà lúc

vào đây lại không thấy hắn.

Lâm Hạo cười khan, “Ha ha, chỉ mới một thời gian ngắn mà cô Thẩm quả thật ngày càng oai phong.”

Hắn bước ra khỏi góc tối, ánh mắt tàn độc nhìn Thẩm Thanh Lan.

“Tôi cũng không ngờ một thời gian không gặp, lá gan của cậu Lâm lại lớn hơn rồi. Sao nào, lần trước bị đánh chưa đủ à?”

Vẻ mặt Lâm Hạo cứng đờ, năm ngoái vì chuyện đua xe thua, hắn đã bị Thẩm Thanh Lan dạy dỗ một chút. Hắn vốn muốn nhờ bang Thạch cho cô một vố, ai ngờ đám vô dụng đó chẳng những không xử lý nổi một ả đàn bà mà còn đánh hắn một trận, khiến hắn trốn trong nhà mấy ngày không dám ra ngoài.

Sau khi biết thân phận Thẩm Thanh Lan, Lâm Hạo lại càng kiêng kỵ, không có việc gì thì tuyệt đối không xuất hiện trước mặt cô. Cho dù lúc hắn qua lại với Lý Hi Đồng, bị cô ta nhiều lần thổi gió bên tai, muốn Lâm Hạo đối phó Thẩm Thanh Lan thì hắn cũng vờ như không nghe thấy.

Lúc Lý Hi Đồng vào trại cai nghiện, nể tình xưa nên Lâm Hạo có đến thăm cô ta một lần. Cô ta nói với hắn rằng cô ta thành ra như bây giờ là vì Thẩm Thanh Lan. Không chỉ phế hai tay cô ta, Thẩm Thanh Lan còn tiêm ma túy khiến cô ta bị nghiện. Mặt khác, mấy tài liệu tố cáo Lâm Hạo đều do Thẩm Thanh Lan mà ra.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Hạo từng vì mấy tài liệu đó mà chịu không ít khổ.

Nhà họ Lâm đã tốn nửa gia tài để cứu Lâm Hạo, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nộp tiền bảo lãnh. Hắn vẫn là nghi phạm như trước, làm thế nào cũng không bỏ được tiếng xấu này.

Vì vậy, Lâm Hạo hận Thẩm Thanh Lan thấu xương, nếu có thể ngáng chân cô thì hắn tất nhiên rất vui vẻ mà làm.

Hôm nay, thấy Đàm Vũ Hân và Thẩm Thanh Lan cùng đến Mị Sắc, hắn vốn không tính làm gì vì dù sao cũng không có lý do. Nhưng ai bảo Đàm Vũ Hân đi nhầm phòng, nếu không làm chút chuyện thì thật có lỗi với cơ hội này rồi.

Thẩm Thanh Lan nhìn Lâm Hạo, chỉ thấy hắn âm trầm hơn lần gặp trước nhiều, “Lâm Hạo, lúc trước cậu thua tôi đã nói rồi, thấy tôi thì đi đường vòng, sao lại quên nhanh như vậy?”

Đáy mắt Lâm Hạo lại tối sầm xuống, lạnh lùng nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chẳng lẽ cô Thẩm lại muốn động tay? Tôi cũng muốn biết nếu tin đại tiểu thư nhà họ Thẩm, họa sĩ nổi tiếng Lãnh Thanh Thu đánh người ở KTV bị truyền ra ngoài thì thế nào, chắc sẽ thú vị lắm.”

“Cậu có thể thử xem.” Thẩm Thanh Lan chậm rãi nói, tâm trạng không hề bị Lâm Hạo ảnh hưởng.

“Ha ha. Quả nhiên là đại tiểu thư họ Thẩm, ngay cả nói chuyện cũng hùng hồn như vậy.” Lâm Hạo cười gằn.

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, “Nói đi, các người muốn giải quyết thế nào? Tôi đã xem xét thứ này rồi, có phải thứ vô giá hay không thì trong lòng chúng ta đều rõ.” Sau đó cô đảo mắt nhìn qua mấy tên công tử bột, “Tôi nghĩ các người cũng không chủ ý rước lấy phiền phức đâu, đa phần là bị người khác giật dây.”

Ánh mắt cô đầy uy hiếp, mấy gã kia chỉ nhìn nhau chứ không nói gì. Thẩm Thanh Lan tiếp tục nói: “Còn chuyện miếng ngọc, muốn biết có phải bạn tôi làm vỡ không thì rất đơn giản.”

Cô xoay người, chỉ ra cửa phòng, ở góc cầu thang đối diện phòng có một chiếc camera quay về hướng này, đám người kia vừa thấy thế liền biến sắc.

“Quản lý Liên, anh đến phòng giám sát xem chuyện gì xảy ra, nếu là bạn tôi làm vỡ thì tiền bồi thường cứ tính cho tôi. Còn nếu không phải, vậy thì mời các người xin lỗi bạn tôi.”

Lúc nãy cô cũng mới để ý thấy ở đó có camera, như vậy cũng bớt việc.

Mấy gã kia lại nhìn nhau, rồi cùng nhìn Lâm Hạo, dù sao chuyện này cũng do hắn khởi xướng. Lâm Hạo cười lạnh, “Cô Thẩm muốn dùng quyền thế đè người sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Cậu Lâm nói đùa rồi, tôi chỉ muốn làm rõ sự thật thôi.”

Viên quản lý gật đầu, định đến phòng giám sát xem lại băng ghi hình. Mấy gã trong phòng lập tức hoảng hốt, miếng ngọc này cùng lắm cũng chỉ có giá khoảng mấy chục nghìn NDT, đâu phải đồ gia truyền gì. Nếu xem băng ghi hình thật thì bọn họ sẽ bị gán tội cố tình lừa đảo.

Thẩm Thanh Lan không truy cứu còn đỡ, nhưng nếu cô muốn tính toán thì chắc chắn người nhà cũng sẽ không tha cho bọn họ. Dù sao đắc tội đại tiểu thư nhà họ Thẩm cũng coi như đắc tội tập đoàn Quân Lan, doanh nghiệp nhà bọn họ làm sao đọ nổi với tập đoàn này.

Nếu là bình thường thì dĩ nhiên bọn họ không dám chọc vào Thẩm Thanh Lan. Nhưng hôm nay mọi người đã uống rượu, lại thêm Lâm Hạo kích động, còn nói Thẩm Thanh Lan này chỉ là một người yếu đuối, không dám làm gì ai. Nên bọn họ mới xốc nổi, nghĩ ức hiếp được đại tiểu thư nhà họ Thẩm thì sảng khoái biết bao. Kết quả là sự thật lại khác xa với suy nghĩ của bọn họ.

Gã áo tím liền chỉ vào Lâm Hạo, “Cô Thẩm, chuyện này không liên quan đến chúng tôi, là Lâm Hạo bắt chúng tôi làm như vậy.”

Lâm Hạo không ngờ đám nhát gan này lại lập tức chuyển mũi dùi vào mình, gã liền tức giận sa sầm mặt, “Chúng mày nói bậy bạ gì đó?”

“Chúng tôi không nói bậy, là cậu nói cô Thẩm dễ bị bắt nạt, nhà họ Thẩm lại có tiền, không lừa bịp một chút thì thật đáng tiếc.” Một gã khác nói, mấy người còn lại liền gật đầu.

“Một lũ phản bội.” Lâm Hạo tức xanh mặt.

Mấy gã đó thấy mình làm vậy cũng không sai. Bọn họ tuy chơi với Lâm Hạo cũng rất vui, nhưng cũng chỉ là chơi mà thôi.

Gã áo tím lại nói, “Cô Thẩm, chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm, miếng ngọc này không đáng bao nhiêu, vỡ thì vỡ thôi, không có chuyện gì lớn. Giờ cũng không còn sớm nữa, chúng tôi đi trước.”

Những người khác nghe vậy liền giật mình, vội vàng hùa theo, “Đúng đúng, Cô Thẩm, bọn tôi chỉ đùa với bạn cô chút thôi, cô đừng để bụng.”

Nói rồi, bọn họ liền đứng dậy định đi.

“Đứng lại.” Thẩm Thanh Lan lạn nhạt nói. Mấy gã kia liền đứng lại, nhìn cô, gã áo tím lên tiếng: “Cô Thẩm, cô còn gì sai bảo?”

“Làm sai rồi thì không cần xin lỗi sao?”

Bọn họ liền hiểu ra, lập tức xin lỗi Đàm Vũ Hân, sau đó liền vắt chân lên cổ mà chạy.

http://tieulun.hopto.org

Đàm Vũ Hân há hốc mồm, kinh ngạc nhìn mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, không biết nên nói gì.

Thẩm Thanh Lan vỗ vai cô, thấy cô hoàn hồn mới nói, “Cậu về phòng trước đi.”

“À… ừ.” Đàm Vũ Hân gật đầu rồi ra ngoài, người quản lý cũng biết điều đi theo, trong phòng chỉ còn lại Lâm Hạo và Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn Lâm Hạo, “Còn có gì muốn nói không?”

Vẻ mặt Lâm Hạo hơi dữ tợn nhưng vẫn pha chút sợ hãi. Đây là phản xạ có điều kiện từ lần trước sau khi bị Thẩm Thanh Lan dạy dỗ. Nghe cô hỏi, hắn liền lớn tiếng khiêu khích cô, “Cái gì mà thiên kim họ Thẩm, họa sĩ Lãnh Thanh Thu nổi tiếng chứ? Chỉ là một con ả ác độc mà thôi! Người ngoài đều nghĩ mày lương thiện, nhưng có ai biết mày tàn nhẫn như vậy? Cho dù Hi Đồng không phải con ruột của nhà họ Thẩm, nhưng các người nuôi cô ấy bao nhiêu năm như thế, nói đuổi liền đuổi đi được sao? Đuổi thì cũng thôi đi, lại còn khiến tay cô ấy tàn phế. Cô ấy là nghệ sĩ dương cầm, kiếm cơm dựa vào đôi tay, mày chặt đứt tay cô ấy chẳng phải là muốn cô ấy đi vào chỗ chết sao? Cô ấy có lỗi gì? Mày lại còn khiến cô ấy nghiện ma túy! Người ta nói độc nhất lòng dạ đàn bà, câu này quả là dành cho mày.”

Thẩm Thanh Lan hờ hững nghe Lâm Hạo chỉ trích, cô thản nhiên nhìn hắn, “Nói xong rồi?”

“Còn chưa xong đâu. Thẩm Thanh Lan, chuyện của tao là do mày làm đúng

không? Người tố cáo là mày đúng không? Mày thật sự nghĩ rằng những chuyện mày làm sẽ không ai biết sao?”

Thẩm Thanh Lan biết chuyện Lâm Hạo bị bắt, cũng biết là do Ôn Hề Dao làm, nhưng cô không phủ nhận, “Phải thì sao? Nếu anh không làm, tôi có tố cáo cũng vô dụng.”

Nói cho cùng, Lâm Hạo tuy là tên khốn nhưng xem ra ít nhiều vẫn có chút thật lòng với Lý Hi Đồng.

Thẩm Thanh Lan từng bước tiến đến gần Lâm Hạo. Hắn liền hoảng sợ, vô thức lùi về phía sau, “Mày muốn làm gì? Nếu mày dám ra tay ở đây thì tao có thể kiện mày đấy.”

Thẩm Thanh Lan phì cười, còn tưởng lá gan Lâm Hạo đã to hơn trước rồi cơ đấy, thì ra cũng chỉ là hổ giấy thôi.

“Thẩm Thanh Lan, bây giờ là xã hội pháp trị, nhà họ Thẩm các người không thể lấy một tay che trời được đâu.” Lâm Hạo nghiến răng.

Thẩm Thanh Lan nhìn hắn như một tên nhãi nhép, “Vì thế cậu cũng phải trả giá lớn vì những việc mình đã làm.”

Nghe vậy, vẻ mặt Lâm Hạo càng dữ tợn, “Thẩm Thanh Lan, mày tuyệt tình như thế không sợ bị báo ứng sao?”

“Tôi trước giờ làm việc không thẹn với lương tâm. Lý Hi Đồng nói với anh nhiều như vậy, thế có nói cho anh biết vì sao lại lâm vào tình cảnh đó không. Vì sao nhà họ Thẩm lại đuổi cô ta đi? Lâm Hạo, đàn ông có thể ngu một lần, nhưng không thể ngu nhiều lần, có thời gian thì đi hỏi cho rõ ràng đi.”

Thẩm Thanh Lan nói xong liền bỏ đi, để lại Lâm Hạo đứng đó, vẻ mặt lúc trắng lúc xanh.

Thẩm Thanh Lan đi ra ngoài, gọi cho Thẩm Quân Dục, có vài chuyện nên diệt luôn từ trong trứng nước.

Lúc Thẩm Thanh Lan trở lại phòng liền thấy Đàm Vũ Hân cũng đã ở đó.

“Giải quyết xong rồi à?” Vu Hiểu Huyên nhỏ giọng hỏi. Tuy cô không biết có chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt Đàm Vũ Hân có gì đó không ổn liền đoán được chuyện này có liên quan tới Đàm Vũ Hân.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, mọi người cũng không để ý lúc cô ra ngoài nên không ai biết có chuyện như vậy xảy ra.

Đàm Vũ Hân trải qua chuyện “kinh hồn” lúc nãy thì hoàn toàn tỉnh rượu, chỉ ngồi một góc uống nước khoáng, không còn vẻ hào hứng nữa.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người chơi đến nửa đêm mới giải tán. Đàm Vũ Hân đi sau cùng, lúc ra về liền nói cảm ơn Thẩm Thanh Lan.

“Chuyện hôm nay không phải lỗi của cậu, đừng nghĩ nhiều.”

Đàm Vũ Hân lại cảm ơn lần nữa, sau đó mới chịu về.

Thẩm Thanh Lan đưa Vu Hiểu Huyên về nhà rồi lái xe đến Giang Tâm Nhã Uyển. Nhưng vừa vào cửa thì sắc mặt cô chợt biến, cô lạnh nhạt nói: “Đi ra đi.”

Trong bóng tối dày đặc vang lên một tiếng cười khẽ, sau đó đèn phòng khách liền bật sáng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 251: Lời thỉnh cầu của chú hai

“Tiểu Thất, em vẫn nhạy bén như thế.” Allen ngồi trên sô pha, hai chân gác chéo lên nhau, nét mặt bình thản.

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn Allen, “Anh đến đây làm gì?”

“Không làm gì cả, chỉ muốn thăm em một chút thôi. Quả nhiên tên KING vô dụng đó không thể làm gì được em. Mà cũng đúng, nếu em bị thương chỉ vì KING thì anh sẽ hoài nghi không biết em có còn là Tiểu Thất do một tay anh dạy dỗ không.”

Thẩm Thanh Lan nhìn người đàn ông trước mặt, tạm thời chưa rõ ý đồ của hắn. Cô mím môi đứng đó không nói gì.

“Tiểu Thất, anh không hề có ác ý gì cả, chỉ muốn tới đây thăm em một chút thôi mà. Đề nghị lần trước của anh, em suy nghĩ thế nào rồi?” Allen cười khẽ hỏi.

Thẩm Thanh Lan sa sầm mặt, lạnh nhạt nói: “Tôi sẽ không đồng ý bất cứ đề nghị nào của anh cả.”

Allen nghe vậy cũng không nổi giận mà chỉ gật gật đầu, “Ồ, quả nhiên là Tiểu Thất. Em không sợ anh nói thân phận của em cho Phó Hoành Dật biết

ư?”

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống đối diện Allen, vẻ mặt bình thản, “Cứ tự nhiên.”

Trong mắt Allen hiện vẻ u ám, nhưng chỉ trong chớp mắt đã trở lại bình thường, nếu dễ dàng thỏa hiệp như vậy thì đã không phải là Thẩm Thanh Lan rồi, “Xem ra, Tiểu Thất đã chuẩn bị phản bội bạn bè rồi.”

“Allen, tôi chưa bao giờ chịu uy hiếp.” Trong ánh mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên ý muốn giết người, nhưng rồi cố gắng nhịn ý muốn đó xuống. Nếu Allen đã dám xuất hiện ở đây thì chắc chắn phải có chuẩn bị trước.

“Nếu đã như vậy thì chúng ta cùng chờ xem.” Allen đứng lên chuẩn bị rời khỏi, nhưng đi được mấy bước thì chợt dừng lại nhìn Thẩm Thanh Lan, “Tiểu Thất, phiền em chuyển lời cho những người kia, có vay có trả, bảo bọn họ hãy chuẩn bị sẵn sàng đi. Còn nữa, thấy em không sao, anh rất vui.”

Thẩm Thanh Lan tự động không để ý đến câu nói sau cùng của hắn, im lặng chờ Allen đi thì liền vội vàng rời khỏi Giang Tâm Nhã Uyển. Allen đã tới đây, ai mà biết được hắn đã làm gì trong khoảng thời gian cô không ở đây chứ.

Mà Thẩm Thanh Lan không nhìn thấy, sau khi Allen đi ra ngoài, hắn quay đầu nhìn thật lâu vào cánh cửa đang đóng chặt.

Vừa mới đi xuống dưới, chân Allen liền mềm nhũn. Hắn vịn vào tường, vẻ mặt đau đớn. Peter đi nhanh tới đó rồi đỡ hắn lên xe, “Anh thật đúng là, đã thành ra thế này rồi mà vẫn còn từ xa chạy tới đây chỉ để xem người ta có bình an vô sự hay không. Allen, nói anh là thằng điên là đã xem trọng anh lắm rồi.” Như thế này sao gọi là điên được, phải gọi là một kẻ ngốc si tình mới đúng.

Trán Allen đổ đầy mồ hôi, ngay cả gân xanh trên cổ cũng nổi lên rõ rệt. Hắn dùng sức đấm mạnh vào hai chân, Peter thấy thế thì vội vàng kéo tay hắn ra, “Anh điên rồi hả, bây giờ chân của anh rất yếu, nếu như anh đánh gãy nó tôi cũng không chữa nổi nó đâu.”

Allen nghiến răng, từng đợt đau đớn xâm nhập vào thần kinh khiến lý trí hắn dần dần tan rã, buộc hắn phải rít lên một chữ qua kẽ răng: “Tiêm.”

“Không được, Allen, tác dụng của thuốc giảm đau với anh đã càng ngày càng yếu, bây giờ chỉ có thể dựa vào ý chí của anh để chịu đựng thôi.” Peter bất đắc dĩ nói, chỉ cần thuốc giảm đau còn một chút tác dụng với Allen thôi thì anh ta đã cho hắn dùng rồi. Nhưng bây giờ cơ thể của Allen đã có biểu hiện kháng thuốc giảm đau, hoàn toàn không còn tác dụng gì nữa.

Allen nghiến chặt răng. Để tránh cho hắn cắn phải đầu lưỡi, Peter đặt một miếng vải vào miệng hắn. Allen gầm gừ hệt như dã thú đang chờ cơn đau đớn qua đi. Peter đành phải khống chế hai tay hắn thật chặt, để hắn không tự làm mình bị thương.

Chẳng biết qua bao lâu, Allen mới an tĩnh trở lại. Peter buông hắn ra, thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới vòng sang vị trí tài xế, lái xe rời khỏi Giang

Tâm Nhã Uyển. Thật ra anh ta không tài nào hiểu được hành vi của Allen, rõ ràng là hắn vô cùng độc đoán, không cho phép bất cứ ai chống lại mệnh lệnh của mình, vậy mà lại hết lần này tới lần khác nhường nhịn cô gái tên Thẩm Thanh Lan kia.

***

“Ông Hàn, ông không thể vào đó.” Mới sáng sớm, trước cửa văn phòng Tổng Giám đốc của tập đoàn Hàn thị đã truyền đến tiếng ầm ĩ.

Hàn Chính Sơn đẩy tay thư ký ra, “Cậu tránh ra cho tôi, tôi đến tìm Hàn Dịch, cậu bảo nó bò ra đây cho tôi.”

“Tổng Giám đốc Hàn đang họp, mời ông tới phòng nghỉ chờ anh ấy một lát, được không?” Thư ký đứng chắn ngoài cửa, không cho ông ta đi vào.

Hàn Chính Sơn nổi giận đùng đùng, “Nếu không có ở đây thì tôi đến phòng làm việc của nó chờ nó.”

Thư ký lại tiếp tục cản ông ta, “Ông Hàn, Tổng giám đốc không ở đây, bất cứ ai cũng không được vào văn phòng của anh ấy.”

“Tôi là ba nó, sao tôi không thể vào phòng làm việc của nó? Cậu tránh ra cho tôi.”

http://tieulun.hopto.org

Thư ký tỏ vẻ khó xử, Hàn Chính Sơn đúng là ba của Hàn Dịch. Nhưng ở đây là tập đoàn Hàn thị, lại còn là văn phòng Tổng Giám đốc của Hàn Dịch, bên trong có rất nhiều văn kiện cơ mật, nếu không cẩn thận làm mất hoặc bị tiết lộ ra bên ngoài, vậy ai sẽ chịu trách nhiệm?

Thư ký cười mỉm, đứng trước mặt Hàn Chính Sơn, không chịu nhường đường, “Thưa ông, ông vẫn nên về phòng khách chờ Tổng Giám đốc Hàn đi ạ. Tổng Giám đốc cũng sắp họp xong rồi.”

“Nếu tôi cứ nhất quyết phải vào đó thì sao?”

“Ông Hàn, ông đừng làm khó chúng tôi. Tôi chỉ là một nhân viên quèn thôi ạ.”

Hàn Chính Sơn thấy thái độ khôn khéo của thư ký, đang muốn tức giận thì sau lưng chợt truyền đến giọng nói châm trọc của Hàn Dịch, “Xem kìa, mới sáng sớm mà ba đã chơi trò ra oai gì đấy?”

Hàn Chính Sơn quay người lại, liền thấy Hàn Dịch cười như không nhìn ông ta. Cơn giận của Hàn Chính Sơn lập tức bộc phát, ông ta chỉ tay vào mặt Hàn Dịch, “Hàn Dịch, đồ bất hiếu này, ngay cả ba của mình mà cũng tính toán.”

Mấy vị lãnh đạo cấp cao của công ty đang theo sau Hàn Dịch, bây giờ lại quay sang nhìn nhau, rồi đều đồng loạt cúi đầu xuống, xem như mình không tồn tại. Bọn họ không được xen vào việc nhà của ông chủ, thậm chí đến cả

hóng hớt còn chẳng dám.

Vẻ mặt của Hàn Dịch vẫn không thay đổi, anh phất tay, “Mọi người về làm việc trước đi, nhanh chóng triển khai phương án mới thảo luận trong cuộc họp hôm nay.”

Mấy vị lãnh đạo như được ân xá, gật đầu rồi vội vàng rời đi.

“Khoan đi đã.” Hàn Chính Sơn gọi bọn họ lại, “Hàn Dịch, mày đã dám làm mà còn sợ người ta biết hả? Bây giờ tao đây còn muốn để bọn họ đánh giá thử xem rốt cuộc phẩm chất của Tổng Giám đốc tập đoàn Hàn thị của bọn họ là như thế nào.”

Ai ngờ khi nghe những lời này, mấy vị lãnh đạo kia càng đi nhanh hơn, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng người đâu nữa, ngay cả thư ký cũng trở về làm việc. Trước cửa phòng họp chỉ còn lại Hàn Dịch và Hàn Chính Sơn.

Hàn Dịch nhíu mày hỏi ông ta, “Không phải muốn đi vào sao?”

Hàn Chính Sơn hừ lạnh đẩy cửa vào văn phòng rồi đi vào. Ông ta nhìn cách bài trí xa xỉ trong văn phòng, trong mắt liền hiện lên vẻ khát vọng, đáy lòng lại càng hận người cha đã qua đời hơn. Nếu không phải tại ông già cố chấp đó thì vị trí này đã là của ông ta.

Hàn Dịch đi đến ngồi xúng ghế dựa của mình, bắt chéo chân, “Nói đi, tìm tôi

có chuyện gì.”

Hàn Chính Sơn lạnh lùng nói: “Cổ phần của tao là do mày sai người thu mua?”

“Đúng.” Hàn Dịch sảng khoái thừa nhận.

Mặt Hàn Chính Sơn xanh mét, “Hàn Dịch, tao là ba mày, không ngờ mày lại tính kế tao như thế!”

Hàn Dịch duỗi một ngón tay ra lắc lắc, “Không không không. Người ba vĩ đại của tôi ạ, có một chuyện tôi nhất định phải sửa lại một chút, là do ông tính toán tôi trước. Tôi làm vậy chỉ có thể gọi là phòng vệ chính đáng mà thôi.”

“Chỉ vì một đứa con gái mà mày dám tính toán với ba ruột mày. Hàn Dịch, mày giỏi lắm!”

Hàn Dịch mỉm cười, “Lúc trước ông có thể vì một người phụ nữ mà khiến mẹ tôi chết ấm ức như thế. Tôi là con của ông, đương nhiên phải con hơn cha thì nhà mới có phúc được.”

“Mày… Mày…” Hàn Chính Sơn chỉ vào Hàn Dịch, cứ “mày mày” nửa ngày mà vẫn không thể nói thêm được chữ nào. Ông ta là người đuối lý trong chuyện này, mẹ Hàn Dịch qua đời thật sự không nằm trong dự đoán của ông ta.

“Hơn nữa, cổ phần là do chính tay ông bán, chứ đâu phải do tôi ép.” Hàn Dịch còn bồi thêm.

Nói đến chuyện này Hàn Chính Sơn càng tức giận hơn, “Nếu không phải mày cho người gài bẫy tao thì sao tao có thể bán cổ phần đi được?”

Vẻ mặt Hàn Dịch nguội lạnh, “Tôi đã từng nói ông đừng có động vào Vu Hiểu Huyên, nhưng ông lại cho phép Hạ Phỉ dùng tiền sỉ nhục cô ấy, tôi còn rất muốn biết rốt cuộc ông có bao nhiêu tiền để sỉ nhục người ta đấy. Bây giờ thấy rồi, cũng chỉ có như thế mà thôi.”

Sắc mặt Hàn Chính Sơn tái xanh, “Được, được lắm, mày quả nhiên là con trai ngoan của tao, đủ thâm độc.”

“Vẫn còn kém ông.” Hàn Dịch cười tủm tỉm.

“Bớt nhiều lời đi, trả cổ phần lại cho tao.”

Hàn Dịch ra vẻ ngạc nhiên nhìn ông ta, “Ông vừa nói gì? Tôi nghe không rõ.”

Hàn Chính Sơn lặp lại lần nữa, “Trả cổ phần của tao lại cho tao.”

http://tieulun.hopto.org

“Ha ha. Ba, ông đến đây để nói đùa với tôi hả? Đồ đã bán đi mà còn muốn người khác trả lại.” Nói xong, Hàn Dịch thu hồi nét mặt tươi cười, ra chiều nghiêm túc suy nghĩ nhìn Hàn Chính Sơn, “Có điều, ông muốn lấy lại số cổ phần đó cũng không phải là không thể.” “Điều kiện gì?”

“Đuổi ả đàn bà ở nhà đi, tôi có thể cho ông 3% cổ phần.”

Mặt Hàn Chính Sơn cứng đờ, “Hạ Phỉ là vợ tao, là nữ chủ nhân của nhà họ Hàn.”

“Vậy thì không còn cách nào khác rồi, trên đời này làm gì có chuyện không cần nỗ lực mà vẫn có thể đạt được thứ mình muốn.” Nói rồi ánh mắt Hàn Dịch lạnh lẽo, “Tôi chỉ thừa nhận mẹ tôi và vợ tôi là nữ chủ nhân của nhà họ Hàn, còn Hạ Phỉ kia là cái thứ gì.”

“Hàn Dịch, mày nhất định phải tuyệt tình như thế sao?” Sắc mặt Hàn Chính Sơn u ám.

Hàn Dịch cười nhạo, “Còn thua ba nhiều.”

Lúc trước, khi ông nội vừa mới mất, anh tiếp nhận công ty thì Hàn Chính Sơn đã hợp tác với cổ đông và ban quản trị để chèn ép anh rời khỏi công ty, thủ đoạn đó còn thâm độc hơn anh nhiều.

Hàn Chính Sơn im lặng nhìn Hàn Dịch, thấy anh không hề có ý thay đổi

quyết định thì đành rời đi. Đứa con trai này, xem như hoàn toàn nuôi vô ích rồi, nuôi nó còn không bằng nuôi một con chó, ít nhất chó còn biết quẫy đuôi lúc chủ nhân trở về, còn Hàn Dịch thì đúng là một kẻ vong ân phụ nghĩa, nuôi phí công.

Hàn Chính Sơn lần đầu tiên chợt nghĩ, nếu Hàn Dịch chết rồi thì tất cả đều sẽ khác.

Hàn Dịch thấy Hàn Chính Sơn đi rồi thì vẻ mặt liền trở nên vô cảm. Anh kéo ngăn bàn ra, bên trong đó có một phong thư, đựng một xấp ảnh chụp. Tất cả đều là ảnh thân mật của Hạ Phỉ và một người đàn ông khác. Anh xem từng bức một, khóe miệng nhếch thành nụ cười lạnh lùng.

Sau khi về nhà, Hàn Chính Sơn nổi đóa đập phá một trận. Hạ Phỉ hỏi thế nào ông ta cũng không chịu nói. Từ trước đến nay ông ta chưa bao giờ nói cho Hạ Phỉ biết mấy chuyện liên quan đến cổ phần, bây giờ cũng thế.

***

Vu Hiểu Huyên ngán ngẩm nhìn Hạ Phỉ lại đến tìm mình.

“Bà Hàn, bà có việc gì?”

“Tôi thật sự không ngờ lòng dạ cô Vu lại sâu như thế.”

Vu Hiểu Huyên nghe vậy liền hiểu rõ Hạ Phỉ muốn ám chỉ điều gì, bèn mỉm cười, “Tôi chỉ là không thích giấu Hàn Dịch thôi mà, dù là vợ chồng hay là người yêu thì vẫn nên thẳng thắn với nhau. Bà thấy có đúng không, bà Hàn?”

Hạ Phỉ nghiến răng, đúng cái rắm ấy! Vì chuyện này mà Hàn Dịch đã cắt mất tiền sinh hoạt của cô ta và Hàn Chính Sơn. Lý do chính là nếu bọn họ đã có tiền để sỉ nhục Vu Hiểu Huyên, vậy chắc tiền trong tay cũng không ít, nếu thế thì chút tiền sinh hoạt kia cũng dư thừa, vậy nên không cho nữa.

“Cô cho rằng cô bám được Hàn Dịch thì không cần lo lắng gì hả? Có bước chân được vào nhà họ Hàn hay không cũng không phải do cô quyết định.”

Vu Hiểu Huyên thờ ơ mỉm cười, chợt nhìn ra sau lưng Hạ Phỉ, “Không sao cả, tôi không bước chân vào nhà họ Hàn được thì để Hàn Dịch ở rể nhà họ Vu tôi là được rồi.”

“Ha ha, cô nằm mơ à!”

“Có phải nằm mơ hay không thì cứ hỏi anh ấy là biết thôi. Hàn Dịch, anh thấy đề nghị của em thế nào?”

Hạ Phỉ giật mình, vô thức quay người lại liền nhìn thấy Hàn Dịch khoanh tay đứng dựa vào tường, chẳng biết đã đến bao lâu rồi.

Hàn Dịch nghe thấy Vu Hiểu Huyên hỏi mình thì mỉm cười gật đầu, “Anh cảm thấy đề nghị này không tệ. Không hổ là vợ anh, thật thông minh.”

Vu Hiểu Huyên trừng anh, cô còn chưa đồng ý kết hôn với anh đấy, ai là vợ của anh cơ chứ!

Hàn Dịch cười tít mắt, bây giờ không đồng ý thì sau này nhất định cũng sẽ đồng ý, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

Đúng là không biết xấu hổ, Vu Hiểu Huyên trợn mắt, cũng không thèm để ý đến Hạ Phỉ nữa mà xoay người bỏ đi.

Hạ Phỉ bắt gặp ánh mắt của Hàn Dịch thì da đầu run lên, cười khan, “Hàn Dịch, sao con lại tới đây?”

“Câu này tôi phải hỏi bà mới đúng.”

“Đúng lúc dì đi dạo phố ở gần đây, chợt nhớ ra cô Vu cũng ở đây nên mới đến thăm cô ấy.” Hạ Phỉ mất tự nhiên nói.

“Tốt nhất là như vậy. Tuyệt đối đừng nên có ý đồ khiêu chiến giới hạn cuối cùng của tôi. Con người tôi không có lòng kiên nhẫn lắm đâu. Lần này tôi có thể nhịn, nhưng nếu lại có lần sau thì bà chỉ có thể tự cầu phúc cho mình thôi.” Nói rồi, Hàn Dịch ẩn ý nhìn Hạ Phỉ, sau đó mới đuổi theo Vu Hiểu Huyên. Anh muốn tìm Vu Hiểu Huyên ăn cơm chứ không rảnh ở đây tán dóc

với cô ta.

Vẻ mặt Hạ Phỉ rất khó coi, nhưng lại không có cách nào để đối phó với Hàn Dịch. Ai giữ tiền thì lời nói của người đó có trọng lượng hơn cả, lời này càng chính xác ở nhà họ Hàn.

“Cái bà mẹ kế này của anh thật đáng ghét mà.” Nhìn thấy Hàn Dịch, Vu Hiểu Huyên nhịn không được mà lẩm bẩm, tìm một lần đã đành rồi, bây giờ còn tìm đến lần thứ hai.

“Về sau em nhìn thấy bà ta thì không cần để ý. Nếu bà ta lại dám đến gây phiền phức cho em thì em hãy phát huy bản tính đanh đá của mình đi.”

Vu Hiểu Huyên liếc xéo anh, “Nói ai đanh đá hả?”

“Anh nói một cô nhân viên của công ty mình, mới lúc nãy đi ra anh nhìn thấy cô ấy và chồng cãi nhau, cô ấy còn nhéo tai nhéo mặt người ta nữa chứ.” Hàn Dịch nghiêm túc nói.

Vu Hiểu Huyên hài lòng. Sau đó thì đi ăn cơm trưa cùng Hàn Dịch, cảnh này lại bị paparazzi chụp được. Vốn scandal lần trước còn chưa hạ nhiệt, bây giờ lại có bằng chứng mới, lại còn có ảnh Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên cùng nhau về nhà, liền có nghi vấn hai người ở chung.

Tin tức này vừa lan ra, Vu Hiểu Huyên lại lên hot search. Linda đang xem

báo giải trí trong phòng trang điểm bèn nhìn vào bóng của Vu Hiểu Huyên trong gương, nói với giọng đùa cợt, “Coi như cũng không cần lo em hết hot rồi.”

Vu Hiểu Huyên thấy Linda đang xem tin tức, cô còn tưởng mình sẽ bị mắng, ai nghờ Linda lại nói thế.

“Chị Linda, chuyện này chúng ta không làm sáng tỏ sao?” Trợ lý nhỏ giọng hỏi.

“Vốn dĩ là sự thật thì cần gì phải làm sáng tỏ. Hiểu Huyên, lát nữa em đăng lên Weibo, thẳng thắn thừa nhận chuyện tình cảm của mình đi.” Linda nói.

Vu Hiểu Huyên ngẩng đầu nhìn chị ấy, “Chị Linda?”

“Trước đó giấu giếm là vì tránh để người ta nói em dựa vào địa vị của Tổng Giám đốc Hàn, nhưng bây giờ thì không cần thiết phải giấu nữa rồi. Nếu có thể thì bảo Tổng Giám đốc Hàn phối hợp với em một chút.”

Vu Hiểu Huyên cũng biết Linda muốn tốt cho cô nên cũng không phản đối, “Vâng, em biết rồi.”

Lúc định gửi tin nhắn cho Hàn Dịch, tiện tay ấn mở Weibo, cô lại nhìn thấy Hàn Dịch đăng status mới: “Chào mọi người, để tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn gái của tôi, @Vu Hiểu Huyên.” Kèm theo bài đăng là

một bức ảnh Vu Hiểu Huyên đang nằm ngủ ngon lành trên Tatami(*).

(*) Tatami: (kanji: 畳) là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) có phần lõi được làm từ rơm khô đan ép chặt với nhau được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản.

Khóe miệng Vu Hiểu Huyên nhếch lên, đây có được coi là thần giao cách cảm không?

Linda cũng nhìn thấy status này, liền cong môi lên. Hàn Dịch thật sự đối xử với Vu Hiểu Huyên rất tốt. Chưa cần biết tương lai như thế nào, nhưng ít nhất thì bây giờ vẫn luôn quan tâm cô ấy từng li từng tí.

Sau đó Vu Hiểu Huyên chia sẻ status trên Weibo của Hàn Dịch, không nói thêm gì cả, chỉ để ba hình trái tim.

Chỉ trong chớp mắt, Weibo cứ như nổ tung lên. Tuy Hàn Dịch không phải minh tinh nhưng dù gì cũng là Tổng Giám đốc tập đoàn Hàn thị. Tuổi trẻ, nhiều tiền lại đẹp trai, nên dĩ nhiên có không ít fans. Status này vừa được đăng lên thì đã lập tức có hơn nghìn bình luận. Mặc dù có một vài người nói Vu Hiểu Huyên không xứng với Hàn Dịch, nhưng đa số đều là chúc phúc. Tuy vậy, cũng có mấy người để lại bình luận bên dưới với nội dung ‘để xem lần này Hàn Dịch và cô người yêu này có thể duy trì được bao lâu’.

Lúc Vu Hiểu Huyên nhìn thấy mấy bình luận đó thì vừa tức vừa buồn cười. Lúc về nhà, cô ấy còn cố ý nấu bữa tối cho Hàn Dịch. Đến lúc anh về, thấy cô xuống bếp thì rất ngạc nhiên.

“Em nấu món gì đó?”

Vu Hiểu Huyên bê đồ ăn lên, có tất cả ba đĩa. Hàn Dịch nhìn ba đĩa đều đựng đồ ăn giống nhau như đúc thì không biết nên nói gì, “Thế thôi ư?”

Vu Hiểu Huyên cười tủm tỉm, ăn một thìa cơm, “Có măng xào thịt rồi mà còn chưa đủ à? Anh còn muốn ăn gì nữa?”

Hàn Dịch chỉ cảm thấy nụ cười của Vu Hiểu Huyên đem lại cảm giác lạnh cả sống lưng, bèn cười hì hì rồi gắp một miếng măng xào thịt, “Sao thế được, có món này là đủ rồi, anh thích ăn măng xào thịt nhất.”

Vu Hiểu Huyên rất hào lòng với dáng vẻ biết điều của Hàn Dịch, bèn gắp một đũa đồ ăn bỏ vào bát của anh, dịu dàng nói: “Nếu đã thích thì ăn nhiều một chút.”

Hàn Dịch cũng mỉm cười dịu dàng, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy tình ý, “Vợ của anh hiền lành quá làm anh rất cảm động “

***

“Phì…” Phương Đồng ở nước ngoài, nhìn thấy status này liền phun hết cơm ra. Lý Bác Minh ngồi đối diện thì câm nín nhìn cô, sau đó mới đưa cho cô

một tờ khăn giấy.

Phương Đồng nhận lấy, vội lau miệng, “Ngại quá ngại quá, tại em hơi xúc động.” Lý Bác Minh mỉm cười bất đắc dĩ, “Sao đến ăn cơm cũng giống trẻ con như vậy.”

Phương Đồng cười gượng, vừa rồi là do cô quá ngạc nhiên thôi mà. Nhưng nghĩ lại mấy vụ ồn ào gần đây, cô liền hiểu Hàn Dịch làm vậy là vì muốn bảo vệ Vu Hiểu Huyên.

“Chiều nay anh bay rồi à?” Phương Đồng để điện thoại xuống, hỏi Lý Bác Minh đang ngồi đối diện.

Lý Bác Minh gật đầu, “Có gì muốn anh mang về cho chú dì không?”

“Anh nhắc em mới nhớ là có, lần trước em có mua cho mẹ một cái máy mát xa vai gáy, anh mang về giúp em nhé.”

Lý Bác Minh vui vẻ đồng ý.

Lý Bác Minh sang nước M công tác, đã tới đây rồi nên bèn hẹn Phương Đồng cùng ăn cơm. Có thể gặp được bạn ở nơi đất khách quê người thế này, Phương Đồng tất nhiên là rất vui.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi chia tay Đinh Minh Huy, tinh thần của cô rất sa sút. Trong thời gian đó, Lý Bác Minh thường xuyên lấy cớ đến tìm cô. Cô biết anh đang lo lắng cho mình. Tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng Phương Đồng lại rất cảm kích.

Nhưng bây giờ cô không thể đón nhận anh, ít nhất là bây giờ không thể. Vì vậy cô mới lựa chọn ra nước ngoài học tập, cũng lấy đó là cái cớ để tránh né anh. Lý Bác Minh cũng chỉ đành tôn trọng quyết định của cô.

Chỗ ở bây giờ của Phương Đồng là do công ty sắp xếp, ngoại trừ cô ra còn có hai người cùng qua đây học, nhưng hôm nay hai người đó không ở nhà, nên lúc Lý Bác Minh đến thì chỉ có một mình cô.

Lần đầu tiên Lý Bác Minh đến chỗ ở của Phương Đồng. Anh quan sát căn phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, trên mặt bàn và giá sách có bày mấy món đồ trang trí xinh xắn, cả căn phòng lộ vẻ ấm áp của con gái.

“Em còn giữ cái này à?” Lý Bác Minh cầm một quả cầu thủy tinh trên bàn lên, khẽ hỏi.

Sắc mặt Phương Đồng hơi ngượng ngùng, quả cầu thủy tinh đó là Lý Bác Minh tặng cho cô trước khi anh ra nước ngoài du học. Lúc cô thu dọn hành lý thì nhìn thấy, nên tiện tay bỏ vào hành lý rồi mang theo.

“Vâng, em nhớ anh đã tặng em nhân dịp sinh nhật mười bảy tuổi của anh. Đây chính là biểu tượng cho tình bạn giữa hai chúng ta, nên em phải giữ gìn thật cẩn thận.” Lời giải thích này hơi gượng ép.

http://tieulun.hopto.org

Lý Bác Minh mỉm cười, đặt quả cầu thủy tinh xuống.

“Em có viết cách dùng ở bên trong, anh chỉ cần đưa cho mẹ em là được rồi.”

Lý Bác Minh nhận lấy, rồi bỏ vào trong va li.

Lúc hai người đi ra lại trùng hợp gặp hai bạn cùng phòng của Phương Đồng. Lý Bác Minh không để cô tiễn nữa, sau khi xuống lầu thì đón xe đến sân bay. Lúc Phương Đồng trở về phòng, hai người bạn kia đang ngồi ở phòng khách.

“Phương Đồng, người vừa rồi là bạn trai của cậu hả? Đẹp trai quá đi mất!” Một cô bạn cùng phòng cười híp mắt nói.

Phương Đồng mỉm cười, “Anh ấy không phải bạn trai tớ, bọn tớ chỉ là bạn bè bình thường thôi. Đúng lúc anh ấy qua nước M công tác nên tớ nhờ anh ấy mang một ít đồ về cho mẹ tớ.”

Người bạn vừa hỏi nghe vậy liền sáng bừng mắt, “Vậy anh ấy có bạn gái chưa? Cậu thấy tớ thế nào?”

Phương Đồng cười cười, “Hình như anh ấy có người trong lòng rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Cô bạn cùng phòng thất vọng thở dài, “Haizz, đàn ông tốt đều là của người khác, đến bao giờ tớ mới có thể gặp được nửa kia của tớ đây!”

Phương Đồng mỉm cười, không tiếp lời.

Ngày 25 tháng 6, Phương Đồng tan học về nhà thì nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh quốc tế, mở ra xem thì thấy một tấm thiệp mời đỏ thẫm.

Ánh mắt Phương Đồng thoáng thay đổi, cô mở thiệp mời ra, nhìn thấy ảnh chụp và tên in trên tấm thiệp thì vẻ mặt lập tức trở nên tái nhợt. Bạn cùng phòng thấy vậy, khó hiểu nhìn cô, “Phương Đồng, cậu sao vậy?”

Phương Đồng lắc đầu, “Tớ đột nhiên cảm thấy hơi mệt, tớ đi ngủ trước đây, tối nay tớ không ăn cơm đâu.” Nói xong, cô liền đi vào phòng ngủ, khóa cửa phòng lại rồi buông mình xuống giường. Trong tay cô còn cầm tấm thiệp mời đám cưới kia, trên thiệp in rõ tên và ảnh chụp của Đinh Minh Huy cùng với Lưu Tuệ, thời gian kết hôn là ngày 30 tháng 6, còn cách hôm nay năm ngày.

Phương Đồng vùi đầu vào chăn, hít một hơi thật sâu, cố kìm nén nước mắt của mình lại.

***

Sáng sớm, Thẩm Thanh Lan vừa dậy đã bắt đầu quét dọn vệ sinh trong nhà từ trong ra ngoài, sạch sẽ đến từng ngóc ngách. Từ sau khi Allen tới đây, cô liền

đổi khóa cửa trong nhà, thậm chí còn kiểm tra mỗi một góc trong nhà, đề phòng hắn đã động tay động chân, ngay cả ghế sô pha hắn ngồi cô cũng đổi luôn.

Lúc Phó Hoành Dật về, lấy chìa khoá ra mở cửa thì lại phát hiện không mở được. Thẩm Thanh Lan nghe thấy tiếng động từ bên ngoài, bèn đi ra mở cửa, quả nhiên liền thấy anh.

“Sao lại thay khóa?” Phó Hoành Dật hỏi cô.

“Ân Hi nói loại khóa này có thể phòng trộm, em thấy không tệ nên liền đổi.” Thẩm Thanh Lan giải thích, cũng không kể với anh rằng Allen đã từng tới đây. Cô đưa một chiếc chìa khóa cho Phó Hoành Dật, “Đây là chìa khoá mới.”

Phó Hoành Dật nhận lấy, móc chìa khoá vào chùm chìa khóa của mình. Thẩm Thanh Lan thấy anh chú ý tới sô pha trong nhà, bèn nói: “Hôm đó đi xem đồ nội thất với Ân Hi thì thấy bộ ghế sô pha này, em thấy rất thích nên đã mua về, anh thấy thế nào?”

Phó Hoành Dật ngắm nhìn kỹ, thậm chí còn ngồi lên thử, sau đó mới gật đầu, không hề nghi ngờ, “Rất êm.”

Buổi tối, hai người về nhà họ Thẩm ăn cơm. Phó lão gia vẫn đang đi nghỉ dưỡng chưa về.

http://tieulun.hopto.org

Lúc bọn họ về nhà thì lại gặp cả nhà Thẩm Nhượng. Sắc mặt Thẩm Nhượng hình như tái nhợt hơn trước, người cũng gầy đi nhiều. Trong suốt khoảng thời gian này, vì chồng bị bệnh, Lư Nhã Cầm luôn ở bên cạnh quan tâm chăm sóc nên cũng tiều tụy đi phần nào. Thẩm Thanh Lan chào hỏi bọn họ, rồi ngồi xuống bên cạnh lão gia, “Ông nội.”

Thẩm lão gia nhìn thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật về thì rất vui. Sở Vân Dung từ trong phòng bếp đi ra, thấy cô thì liền hỏi: “Thanh Lan, trưa nay mẹ nấu xương sườn, con muốn ăn kiểu nướng tỏi hay kho tàu?”

Thẩm Thanh Lan thấy Sở Vân Dung, nghĩ tới tay nghề nấu ăn của bà thì ngập ngừng hỏi, “Chị Tống đâu ạ?”

Sở Vân Dung lập tức hiểu ý cô, vẻ mặt hơi xấu hổ, “Mẹ nhờ chị Tống giúp.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy liền yên tâm, cô chọn món xương sườn nướng tỏi vì cô nhớ Phó Hoành Dật thích ăn món này.

Phó Hoành Dật nghe thấy thế liền mỉm cười nhìn cô.

“Gần đây sức khỏe chú hai thế nào rồi ạ?” Phó Hoành Dật chủ động hỏi thăm.

Thẩm Nhượng cười nói: “Vẫn thế. Lần này ghé thăm ông nội cháu một chút rồi buổi chiều sẽ đến bệnh viện.”

http://tieulun.hopto.org

“Bác sĩ nói thế nào vậy? Cháu có quen một chuyên gia ung bướu, hay để cháu liên lạc giúp chú hai.”

“Không cần đâu, chú gặp bác sĩ còn ít sao? Tìm gặp mấy chuyên gia thì đều kết luận giống nhau, không phải làm kiểm tra nhiều một chút thì là uống thuốc nhiều một chút. Sức khỏe của chú thế nào thì chú tự biết. Khoảng thời gian cuối đời này, chú chỉ muốn ở cùng người nhà nhiều hơn thôi.”

Nụ cười trên mặt Thẩm lão gia liền biến mất. Thời gian gần đây, Thẩm Nhượng thường xuyên đến Đại Viện, Thẩm lão gia cũng có thể đoán ra một hai phần nguyên do. Lần này Phó lão gia ra ngoài nghỉ dưỡng, trong lòng ông còn rất biết ơn sự cảm thông của ông bạn già.

Nhìn thấy con trai càng ngày càng suy yếu, trong lòng Thẩm lão gia cũng rất khó chịu. Tuy ông vẫn trách cứ chuyện Thẩm Nhượng gây ra năm đó, nhưng bây giờ người cũng sắp chết, nỗi bất mãn trong lòng cũng bị nỗi đau vì con trai sắp rời xa mình làm phai nhạt đi rất nhiều.

“Được rồi, chuyển về nhà ở từ hôm nay đi.” Thẩm lão gia thở dài nói.

Đôi mắt Thẩm Nhượng sáng lên, nhìn về phía Thẩm lão gia, “Ba.”

“Cảm ơn ông nội.” Thẩm Quân Trạch vội lên tiếng.

Lúc này Thẩm Thanh Lan mới chú ý đến cậu ta, nhận ra Thẩm Quân Trạch vẫn luôn im lặng không lên tiếng từ nãy giờ, chắc là vì đã biết được tình hình của ba mình. Trông Thẩm Quân Trạch cũng thay đổi rất nhiều, lúc mới gặp thì thấy cậu ta ương ngạnh, phách lối, khiến Thẩm Thanh Lan muốn dạy dỗ cậu ta một trận. Nhưng còn bây giờ, cả người Thẩm Quân Trạch đều toát lên vẻ đau thương và chán chường.

Lư Nhã Cầm như già đi cả mười tuổi, nghe thấy lời nói của Thẩm lão gia thì nhìn ông với ánh mắt vô cùng cảm kích. Tâm nguyện của chồng bà chỉ đơn giản như thế, lão gia đã đồng ý hoàn thành tâm nguyện này của Thẩm Nhượng, người làm vợ như bà đương nhiên rất biết ơn.

Lúc ăn tối, Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh Thẩm lão gia, thấy trong bát của ông vẫn còn nhiều cơm thì biết tâm trạng ông không tốt, bèn múc một bát canh rồi đặt xuống trước mặt ông, “Ông nội, canh tối nay rất ngon, ông nếm thử đi.”

Thẩm lão gia cười cười, không từ chối lòng tốt của cháu gái. Cơm nước xong xuôi, Thẩm Thanh Lan nháy mắt với Phó Hoành Dật, anh liền gật đầu, đưa ông nội đến thư phòng đánh cờ.

Vì cả nhà Thẩm Nhượng sẽ về đây ở nên vừa ăn cơm xong, Sở Vân Dung liền vội vàng đi chuẩn bị phòng cho bọn họ.

Trong phòng khách chỉ còn lại Thẩm Thanh Lan và gia đình Thẩm Nhượng. Hai ngày trước, Thẩm Quân Dục đã đến thành phố Hải để gặp cha mẹ Ôn Hề Dao, cũng coi như là lần đầu tiên gặp mặt phụ huynh.

http://tieulun.hopto.org

“Chú hai, có phải chú có lời muốn nói với cháu không?” Thẩm Thanh Lan chủ động lên tiếng trước. Lúc ăn cơm, Thẩm Nhượng thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô, tuy ánh mắt rất khó hiểu nhưng cô vẫn nhận ra.

“Đưa đồ cho Thanh Lan đi.” Thẩm Nhượng quay đầu nói với Lư Nhã Cầm.

Lư Nhã Cầm lấy một xấp văn kiện từ trong túi ra đưa cho Thẩm Thanh Lan, là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

“Đây là 5% cổ phần công ty chú, xem như là quà cưới của chú hai tặng cháu. Chú không thể tham dự hôn lễ nên tặng quà cho cháu trước, cháu nhận lấy đi.” Thẩm Nhượng thân thiết nói.

Thẩm Thanh Lan đặt văn kiện xuống bàn trà, “Chú hai, tấm lòng của chú cháu xin nhận, nhưng phần quà này thì cháu xin phép từ chối. Chú hãy để lại nó cho thím hai và Thẩm Quân Trạch, hai người họ cần mấy thứ này hơn cháu.”

Thẩm Nhượng mỉm cười, “Phần của hai mẹ con dĩ nhiên chú đã chuẩn bị xong rồi, đây là phần của chú để lại cho cháu và Quân Dục. Cổ phần công ty cũng không nhiều lắm, mỗi người các cháu có 5% cổ phần. Đây là tấm lòng của chú hai, hai cháu đừng chê.”

“Chú hai, cháu không thiếu mấy thứ này.” Thẩm Thanh Lan nói, trong tay cô giữ không ít cổ phần, nào là tập đoàn Quân Lan, Mị Sắc, Thánh Huyên. Ngoài ra còn cộng thêm lợi nhuận từ tiệm trà, tài sản của cô nắm giữ có khi

còn gấp nhiều lần so với Thẩm Nhượng.

“Chú hai biết cháu không thiếu mấy thứ này, nên chỉ tặng một phần quà nhỏ như vậy thôi. Hơn nữa, chú hai cũng có chuyện muốn nhờ cháu. Từ bé Quân Trạch đã bị chú và mẹ nó chiều hư, nên tính tình không được tốt, mẹ nó thì mềm lòng, không thể quản được nó. Sau này nếu chú đi rồi, hy vọng cháu hãy nể mặt chú hai, quan tâm đến hai mẹ con bọn họ một chút. Nếu Quân Trạch có làm sai chỗ nào, cháu cứ việc đánh mắng thoải mái, chú thím cháu sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.”

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, cô không thích hành động như thể trăng trối trước khi qua đời này của chú hai. Dù biết chú ấy không còn nhiều thời gian, nhưng gửi gắm Thẩm Quân Trạch cho cô hình như không thích hợp lắm thì phải?

“Ba.” Thẩm Quân Trạch bất mãn kêu.

Thẩm Nhượng trừng cậu ta, Thẩm Quân Trạch liền ngậm miệng.

Lư Nhã Cầm vẫn im lặng nãy giờ, bà không muốn chồng nói mấy lời như vậy, nhưng bà biết ông không yên tâm về họ, đành cúi đầu lẳng lặng lau nước mắt.

Thật ra Thẩm Nhượng cũng không còn cách nào khác. Ông biết rõ Thẩm Quân Trạch có tật xấu gì. Ông luôn mong muốn nó sữa đổi, nhưng Lư Nhã Cầm quá cưng chiều con trai. Vào lúc này, ông còn có thể dạy dỗ Thẩm Quân Trạch, nhưng lúc ông đi rồi, nếu không có người quản nó thì nó sẽ gây họa

mất.

Trong thời gian trở về đây, tuy không gặp cô cháu gái này thường xuyên, nhưng ông cũng hiểu rõ mấy phần. Nếu Thẩm Thanh Lan chịu để ý giúp Thẩm Quân Trạch thì tương lai sau này dù nó không đạt được thành tích nào lớn thì ít ra cũng sẽ không gây họa lớn.

Thẩm Nhượng lại bảo Lư Nhã Cầm lấy một văn kiện khác ra, “Đây là di chúc chú lập ra trước khi đi. Sau khi chú đi đi rồi, cổ phần của công ty sẽ tạm thời do cháu quản lý, cháu có thể đợi đến khi Quân Trạch kết hôn rồi giao lại cho nó, hoặc chờ đến lúc cháu cảm thấy nó có thể gánh vác được công ty thì hãy giao lại. Đi kèm với bảng di chúc này còn có một văn kiện quyền đại diện cổ phần. Chú hy vọng cháu có thể giúp chú chuyện này.”

Thẩm Nhượng rất chân thành nói, nhưng Thẩm Thanh Lan lại không đồng ý, “Chú hai, xin lỗi chú, cháu không thể đồng ý với chú được. Không giấu gì chú, trong công ty anh cháu cũng có cổ phần của cháu, nhưng cháu chưa từng tham dự vào việc quản lý công ty, cũng không thích làm việc này. Nhưng nếu như chú không yên tâm thì cháu có thể tìm một người chuyên nghiệp đến quản lý. Còn bản thân cháu, cháu rất xin lỗi.”

Thẩm Nhượng đã đoán được trước là Thẩm Thanh Lan sẽ từ chối, nhưng lại không chịu từ bỏ, “Thanh Lan, chú biết yêu cầu này là làm khó cho cháu, nhưng chú thật sự không còn cách nào khác. Tính tình Quân Trạch ngang ngược, làm việc gì cũng xốc nổi, chú thật sự không thể yên lòng giao công ty cho nó được. Chú không muốn tâm huyết cả đời của chú bị hủy trong tay nó.”

“Ba, con đâu đến nỗi hết thuốc chữa như ba nói chứ.” Thẩm Quân Trạch khó

chịu.

Nhưng Thẩm Nhượng không nhìn cậu ta, “Thanh Lan, nếu cháu không thích quản lý công ty thì tìm một người chuyên nghiệp đến quản lý giúp chú cũng được. Chú chỉ mong cháu có thể giúp đỡ trông coi công ty, đừng phó mặc cho tâm huyết của chú trôi theo dòng nước.”

Nhưng cuối cùng Thẩm Thanh Lan vẫn không đồng ý, chờ Phó Hoành Dật từ trên lầu đi xuống thì liền cùng anh rời khỏi Đại Viện.

Cô kể chuyện chú hai cho Phó Hoành Dật nghe, anh nghĩ ngợi rồi nói, “Chuyện này chỉ cần em nghĩ kỹ là được rồi. Đương nhiên chú hai em đáng thương, nhưng chuyện này vừa tốn công hơn nữa còn rắc rối. Anh không muốn em lãng phí công sức vì người khác, rồi cuối cùng còn bị người ta chỉ trích là thèm khát gia sản của người ta.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, bây giờ thím hai không có ý kiến gì, nhưng lòng người khó dò, ai mà biết được sau này sẽ thế nào chứ?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 252: Đám cưới, nhẹ lòng

Tối ngày hai mươi chín, Phương Đồng về đến thủ đô, nhưng không về thẳng nhà mà tìm một khách sạn. Nằm trên giường, cô cảm thấy cả người rất mệt mỏi, nhưng lại không buồn ngủ chút nào.

Cầm tấm thiệp mời đỏ chót trong tay, nhìn hình ảnh hai người trong đó mỉm cười hạnh phúc, trong mắt Phương Đồng chỉ đầy vẻ châm biếm. Cô cầm điện thoại lên gọi cho Lý Bác Minh.

Lý Bác Minh đang chuẩn bị đi ngủ, thấy Phương Đồng gọi thì ngay lập tức bắt máy: “Đồng Đồng?”

“Bác Minh, em có làm phiền anh nghỉ ngơi không?” Phương Đồng áy náy hỏi.

“Không sao, anh đang xem phim ở nhà. Đồng Đồng, có chuyện gì vậy?”

Giọng Lý Bác Minh rất dịu dàng. Phương Đồng nghe thấy giọng nói ấm áp của anh thì trong lòng dần bình tĩnh lại, “Bác Minh, ngày mai anh có rảnh không?”

Lý Bác Minh hơi khựng lại: “Sao vậy?”

http://tieulun.hopto.org

“Em muốn nhờ anh cùng đi dự tiệc cưới với em.”

“Đồng Đồng, em về nước rồi à?” Lý Bác Minh vội hỏi.

Phương Đồng gật đầu, sau đó chợt nhớ là anh không nhìn thấy, bèn nói nhỏ: “Vâng, em vừa về đến khách sạn.”

Lý Bác Minh đã lờ mờ đoán được hôn lễ ngày mai là của ai, “Được, em ở khách sạn nào, mười giờ ngày mai anh qua đón em.”

Phương Đồng báo tên khách sạn rồi mới: “Bác Minh, cảm ơn anh.”

“Đồng Đồng, em đừng bao giờ nói cảm ơn anh, chúng ta không phải là bạn bè sao?”

“Vâng, chúng ta là bạn bè. Anh nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.” Trong mắt Phương Đồng hiện lên nét cười dịu dàng.

“Ngủ ngon.”

Sau khi cúp điện thoại, Phương Đồng đứng dậy đi vào phòng tắm rồi lên

giường nằm, lần này chỉ mới nằm trên giường một lát là cô đã ngủ say.

Mười giờ sáng hôm sau, Lý Bác Minh xuất hiện đúng giờ trước cửa khách sạn. Anh lái xe Bentley màu đen, mặc comple đen. Phương Đồng mặc lễ phục màu vàng nhạt, khuôn mặt trang điểm rất xinh đẹp.

“Em xin nghỉ phép về đây à?” Lý Bác Minh hỏi.

Phương Đồng gật đầu: “Em xin nghỉ hai ngày, ngày mai phải quay về rồi. Lần này bọn họ cố ý gửi thiệp mời cho em, em không đi thì không phải phép cho lắm.”

Ánh mắt Phương Đồng trở nên rét lạnh. Cô chưa bao giờ là loại người dễ bị ức hiếp. Lần này người ta đã tìm đến tận cửa để gây sự, nếu cô không đến tham dự chẳng phải chứng tỏ cô đang sợ sao.

Lý Bác Minh cười lạnh, không hề có chút khó chịu nào, trái lại trong mắt còn có vẻ khen ngợi, đây mới là Phương Đồng mà anh quen.

Khi còn nhỏ, trong trường học có mấy đứa trẻ bắt nạt Phương Đồng, mặc dù không đánh lại, nhưng cô vẫn dùng cách khác để đáp trả, chưa bao giờ phải nuốt giận.

Hôn lễ được cử hành ngoài trời. Lúc Phương Đồng đến thì hôn lễ đã bắt đầu. Từ phía xa, cô đã nhìn thấy vòm cổng được trang trí bằng hoa tươi, tấm thảm

đỏ trải dài từ cổng vào đến trước sân khấu. Hai bên là chỗ ngồi của khách mời, bên trái sân khấu còn có một chiếc bánh kem rất lớn, khoảng chín tầng, còn có mấy ly rượu xếp chồng lên nhau thành một cái tháp.

“Minh Huy, chờ sau này chúng ta kết hôn, em muốn có một hôn lễ ngoài trời, tốt nhất là có bãi cỏ rất lớn nữa, xung quanh trải đầy hoa tươi. Còn có một cái cổng vòm bằng hoa khổng lồ, dưới đất được phủ thảm đỏ rải đầy cánh hoa, em sẽ bước trên con đường trải đầy hoa đó, đi từng bước về phía anh.”

Phương Đồng chợt nhớ lại lời cô đã từng nói với Đinh Minh Huy lúc hai người còn đang học năm ba đại học.

Sắc mặt Phương Đồng trắng bệch, tim quặn thắt từng cơn đau đớn. Lý Bác Minh đột nhiên nắm chặt tay Phương Đồng, hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền sang tay cô. Phương Đồng cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau của mình và Lý Bác Minh, rồi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt đầy lo lắng của anh.

Phương Đồng lắc đầu tỏ ý mình không sao, rồi để Lý Bác Minh nắm tay cô đi vào hội trường.

Ở chỗ bàn lễ tân, Phương Đồng đưa phong bì cho cô gái phụ trách ở đó.

“Viết tên ai đây ạ?” Cô gái hỏi.

“Phương Đồng và Lý Bác Minh.” Phương Đồng trả lời. Lý Bác Minh liếc nhìn cô, nhưng cũng không nói gì, chỉ mỉm cười đi cùng cô đến vị trí cuối cùng rồi ngồi xuống.

“Em căng thẳng sao?” Lý Bác Minh hỏi nhỏ bên tai Phương Đồng.

Phương Đồng lắc đầu cười khẽ, “Là bọn họ mời em tới, sao em phải khẩn trương chứ.” Nói thì nói thế, nhưng trong lòng bàn tay cô đã đổ đầy mồ hôi.

Ở đây có không ít bạn bè của Đinh Minh Huy. Lúc nhìn thấy Phương Đồng, ánh mắt bọn họ rất kỳ lạ. Bọn họ đều biết Phương Đồng là bạn gái cũ của Đinh Minh Huy. Lúc học đại học, hai người dính nhau như sam, thường xuyên thể hiện tình cảm khiến đám độc thân bọn họ ghen tỵ. Lúc đó, bạn cùng phòng của Đinh Minh Huy còn trêu là hai người cứ thể hiện nhiều như thế thì sẽ chia tay sớm, không ngờ lại đúng là như thế. Tốt nghiệp chưa được nửa năm, một người thì lấy người khác, còn người kia hình như cũng đã có người mới.

Bọn họ nhìn thấy Phương Đồng thì cảm thấy xấu hổ, nhưng cô nhìn thấy bọn họ còn mỉm cười thân thiện. Lý Bác Minh tất nhiên thấy mọi chuyện, bèn thì thầm: “Đây mới là Phương Đồng mà anh quen.”

Phương Đồng nghe vậy thì cười khẽ.

MC lên sân khấu, bắt đầu nói luyên thuyên khen cô dâu và chú rể xứng đôi đến mức nào, yêu thương nhau ra sao, quá trình họ trở thành đồng nghiệp với nhau, rồi thì họ lại hấp dẫn nhau bởi vì có chung sở thích và quan điểm, vân

vân.

“Bây giờ chúng ta cùng nhìn xem hằng ngày chú rể và cô dâu ngọt ngào yêu thương nhau thế nào.” MC vừa nói vừa ra hiệu, trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện ảnh chụp chung của hai người, cộng thêm bài hát “Hôm nay đôi mình sẽ kết hôn” vang lên.

Phương Đồng nhìn màn chiếu không chớp mắt, mãi đến khi khúc nhạc quen thuộc trong hôn lễ vang lên thì cô mới hoàn hồn.

Trên sân khấu, chẳng biết Đinh Minh Huy đã đứng trên đó từ lúc nào. Hắn mặc comple trắng, trước ngực cài một đóa hoa hồng.

Lưu Tuệ mặc váy cưới trắng như tuyết, khoác tay cha cô ta đứng dưới cổng vòm, mỉm cười hạnh phúc nhìn về phía Đinh Minh Huy.

Phương Đồng nhìn về phía Lưu Tuệ, thấy ánh mắt đắc ý của cô ta lúc đi ngang qua cô.

Đinh Minh Huy liếc nhìn khách mời bên dưới thì tình cờ trông thấy Phương Đồng, trong mắt lập tức hiện vẻ bối rối. Hắn ta không biết tại sao Phương Đồng lại xuất hiện ở đây, rõ ràng hắn ta không mời cô mà.

Nhìn về phía Lưu Tuệ, hắn ta đột nhiên hiểu ra, trong lòng chợt thấy tức giận vì hành vi của cô ta. Có đánh chết Đinh Minh Huy cũng không tin là cô ta

không cố ý.

Ánh mắt của Đinh Minh Huy và Phương Đồng chạm nhau, vẻ đau đớn chợt loé lên trong mắt Phương Đồng rồi lập tức biến mất, khiến hắn suýt lao xuống dẫn cô rời khỏi đây.

Đinh Minh Huy, hôm nay tôi tới tham dự hôn lễ của anh, nhưng lại là hôn lễ của anh và người khác. Từ nay về sau, chúng ta không còn bất kỳ quan hệ nào nữa. Tôi sẽ ghi nhớ hình ảnh ngày hôm nay của anh, sau đó từ từ quên anh đi. Rồi sẽ đến một ngày, khi nhắc đến tên anh, tôi sẽ không còn nhớ nổi dáng vẻ của anh thế nào nữa.

Hôn lễ vẫn tiếp tục diễn ra. Đinh Minh Huy lại thường xuyên thất thần, thỉnh thoảng lại nhìn xuống sân khấu. Lưu Tuệ đứng bên cạnh anh ta nên dĩ nhiên nhận ra được, nhưng cô ta không nói gì mà chỉ thỉnh thoảng thì thầm nhắc nhở Đinh Minh Huy, tránh để cô ta bị mất mặt.

Phương Đồng không định rời khỏi đây ngay mà ở lại xem hết toàn bộ hôn lễ. Mãi cho đến khi chú rể và cô dâu cắt bánh ga tô xong thì cô mới đứng dậy, “Bác Minh, chúng ta đi thôi.”

Lý Bác Minh gật đầu, nhìn thoáng qua Đinh Minh Huy trên sân khấu rồi mới đi theo Phương Đồng rời khỏi đây.

“Nếu thấy khó chịu thì cứ khóc đi.” Ra khỏi nơi cử hành hôn lễ, Lý Bác Minh nói với Phương Đồng vẫn lặng thinh nãy giờ.

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng ngẩng đầu nhìn áng mây trắng lơ lửng trên bầu trời, nhẹ giọng nói: “Có phải anh cảm thấy em rất ngu ngốc không. Mong chờ chạy đến tham dự hôn lễ của bạn trai cũ, khi mọi người đều nghĩ em đến đây gây chuyện thì em lại chẳng hề làm gì?”

Lý Bác Minh mỉm cười: “Ừm, nếu nói thế thì hình như có hơi ngốc, nhưng lúc nãy em thật sự không phải tới đây để phá hoại hôn lễ của bọn họ à?”

Ai ngờ Phương Đồng lại nói: “Ai nói em không nghĩ tới chứ? Lúc vừa mới nhận được thiệp mời, em tức giận muốn chết. Lúc đó trong đầu em chỉ nghĩ, bọn họ đều muốn ức hiếp em đúng không, tưởng em rất dễ bắt nạt hả, vậy em sẽ làm cho hôn lễ của bọn họ tan tành.”

Phương Đồng nói rất hùng hổ, trong mắt còn hiện vẻ hung ác, cứ như thật sự muốn làm như thế.

“Vậy tại sao lại không làm?” Lý Bác Minh hỏi cô.

“Thật ra trước khi nhìn thấy Đinh Minh Huy, em vẫn còn ôm suy nghĩ như thế. Nhưng đến lúc nhìn thấy anh ta rồi, đột nhiên em cảm thấy làm vậy chẳng có ý nghĩa gì cả. Ở đó có nhiều người như vậy, trong đó còn có không ít bạn học của bọn em. Nếu em làm như thế, mất mặt còn chưa nói, người khác sẽ tưởng em còn quan tâm đến anh ta nhiều lắm.”

“Có lẽ anh không để ý, vừa rồi có người nhìn em bằng ánh mắt như muốn

xem kịch vui, chờ em trình diễn vở kịch cướp chú rể đấy. Bọn họ muốn xem kịch miễn phí nhưng bản cô nương lại không muốn diễn.”

“Quan trọng hơn nữa là, mục đích hôm nay em đến đây là để từ biệt quá khứ. Bây giờ đã xong việc, dĩ nhiên em phải rời khỏi đó rồi.” Phương Đồng nói với vẻ mặt nhẹ nhõm.

Lý Bác Minh nhìn chăm chú vào mắt cô, thấy trong đó ngân ngấn lệ, nhưng lại có vẻ thoải mái. Anh mỉm cười vỗ ngực mình: “Có muốn anh cho mượn lồng ngực để dựa vào không? Anh cho em biết, bộ ngực này của anh quý giá lắm đấy nhé, người bình thường muốn mượn anh cũng không cho đâu.”

Phương Đồng muốn cười, nhưng nước mắt lại chảy ra. Cô tựa vào lòng Lý Bác Minh: “Lý Bác Minh, vậy anh cho em mượn một lúc đi, nhân dịp bây giờ anh còn chưa có bạn gái. Sau này anh có bạn gái rồi, em muốn mượn cũng chưa chắc anh đã cho.”

Lý Bác Minh nhẹ nhàng ôm lấy cô, trong mắt đầy vẻ đau lòng, cô gái này lúc nào cũng chôn giấu đau khổ trong lòng như thế.

Phương Đồng nhanh chóng ngẩng đầu lên, sờ khóe mắt, nhìn thấy áo trước ngực Lý Bác Minh sẫm màu thì xấu hổ nói: “Bác Minh, em làm hỏng áo của anh mất rồi.”

Lý Bác Minh không để tâm, “Hỏng thì hỏng thôi, hôm nào em cùng anh đi mua một cái khác là được rồi.”

“Được.” Phương Đồng sảng khoái đồng ý, sau đó xoa bụng: “Bây giờ em đói bụng quá, chúng ta đi ăn trưa thôi.” Từ sáng đến giờ cô vẫn chưa ăn gì cả.

“Ừm.”

Có thể là tâm sự đã được giải quyết, rốt cuộc cũng buông bỏ được tất cả, nên trưa hôm nay Phương Đồng ăn rất ngon miệng. Một mình cô xử lý được hơn một nửa bàn ăn. Lý Bác Minh thì chỉ gắp thức ăn cho cô rồi nhìn cô ăn là chính.

“Ăn no quá rồi, bây giờ em cần đi dạo một chút.” Phương Đồng ra khỏi nhà hàng, xoa bụng thấy hơi khó chịu thì nhíu mày. Lý Bác Minh thấy buồn cười, “Anh đi mua thuốc hỗ trợ tiêu hóa cho em nhé.”

“Không cần đâu, em đi dạo một chút là được rồi. Hay là chúng ta đi xem phim đi?”

“Được.” Lý Bác Minh đồng ý.

Phương Đồng và Lý Bác Minh xem phim xong vẫn chưa về nhà mà đi đến trung tâm thương mại gần đó. Phương Đồng đi thẳng đến cửa hàng bán đồ nam, nhìn xung quanh một lượt rồi cầm một bộ quần áo ướm thử lên người Lý Bác Minh, “Anh thấy bộ này thế nào?

http://tieulun.hopto.org

“Rất đẹp.” Lý Bác Minh khẽ cười.

“Anh còn chưa thấy mà đã nói đẹp rồi, anh cũng dẻo mỏ quá đi.”

“Đó là do anh tin tưởng mắt nhìn của em.” Lý Bác Minh nói.

Nhìn vào ánh mắt nóng rực của anh, Phương Đồng cảm thấy không được tự nhiên, bèn nhét quần áo vào trong ngực anh, “Anh đi thử đi, em ở ngoài chờ anh.”

Lý Bác Minh đành đi vào phòng thử đồ, lúc đi ra thì thấy Phương Đồng đang ngồi ngẩn người trên ghế sô pha, trong tay cầm điện thoại di động, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Đôi mắt của Lý Bác Minh hơi tối lại, nhưng rất nhanh đã trở lại i bình thường, khóe miệng nhếch lên, đi đến bên cạnh Phương Đồng, “Đồng Đồng, thế nào?”

Phương Đồng nhướng mắt lên nhìn rồi gật đầu: “Ừm, quả nhiên bộ này rất hợp với anh.”

“Vậy lấy bộ này đi.” Lý Bác Minh lại vào phòng thử đồ thay quần áo, sau đó đưa cho nhân viên cửa hàng, “Gói bộ này lại.”

http://tieulun.hopto.org

Ra khỏi cửa hàng thì đã không còn sớm nữa, Lý Bác Minh hỏi Phương Đồng: “Tối nay muốn ăn gì?”

Phương Đồng vẫn chưa đói, nên nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra muốn ăn gì, đành cười cười, “Gì cũng được.”

Bỗng, một giọng nói êm tai vang lên sau lưng bọn họ: “Phương Đồng?”

Phương Đồng xoay người thì nhìn thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, “Thanh Lan, sao cậu lại ở đây?”

Thẩm Thanh Lan chỉ chỉ mấy cái túi trên tay Phó Hoành Dật, “Tớ và Hoành Dật đi mua quần áo.”

Phương Đồng nhìn mấy túi đồ mà Phó Hoành Dật xách có cả đồ nam và đồ nữ, còn cả giày nữa. Thật ra cô chưa từng tưởng tượngra được cảnh này, người như Phó Hoành Dật lại đi dạo phố cùng vợ mình.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Phó Hoành Dật không hề có chút mất kiên nhẫn nào, trong mắt cô liền hiện vẻ hâm mộ vô cùng.

“Các cậu định đi mua quần áo hả?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Không, bọn tớ muốn đi ăn cơm, nhưng lại không biết ăn gì.”

“Vậy quá tốt rồi, chúng tôi cũng chưa ăn, nếu không ngại thì cùng nhau ăn đi.” Phó Hoành Dật mời.

“Được.” Lý Bác Minh liền đồng ý.

Bọn họ tìm một nhà hàng, vì muốn yên tĩnh nên Phó Hoành Dật chọn một phòng riêng.

“Phương Đồng, không phải cậu đang ở Mỹ sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Tớ về nước có chút việc nên đã xin nghỉ.” Bởi vì có Phó Hoành Dật ở đây nên Phương Đồng cũng không nói lý do vì sao về đây, Thẩm Thanh Lan là người thông minh hiển nhiên cũng không hỏi nhiều.

“Chắc anh là Lý Bác Minh rồi, tôi là Thẩm Thanh Lan, bạn của Phương Đồng, nghe cậu ấy nhắc đến anh đã lâu.”

“Chào cô Thẩm, tiệc sinh nhật lần trước của cô tôi cũng có tham dự. Tôi cũng nghe Phương Đồng nhắc đến cô rất nhiều.”

Lý Bác Minh là người có khiếu ăn nói, nói chuyện phiếm với anh ta không hề

tẻ nhạt. Ăn xong bữa cơm, Thẩm Thanh Lan xem như đã hiểu sơ sơ về anh ta.

“Ngày mai Đồng Đồng còn phải lên máy bay sớm, tôi đưa cô ấy về trước.” Sau khi ăn cơm xong, Lý Bác Minh nói.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Chú ý an toàn.”

Trên đường trở về, Phương Đồng nhìn Lý Bác Minh bằng ánh mắt tò mò. Anh bèn quay sang hỏi cô: “Nhìn anh như vậy làm gì.”

“Em chỉ đang nghĩ thời gian thật kỳ diệu, có thể biến một bé trai hay thẹn thùng thành một người đàn ông khéo miệng và vui tính như thế.”

Lý Bác Minh bật cười: “Đây là khen anh hả?”

Phương Đồng gật đầu: “Thì đang khen anh mà.”

“Vậy thì anh nhận.”

“Nếu ai làm bạn gái của anh nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Phương Đồng đột nhiên cảm thán một câu.

“Vậy em có muốn suy nghĩ xem có nên làm bạn gái anh không?”

Phương Đồng ngơ ngác, quay sang nhìn anh, thấy anh không giống đang đùa thì vội nói: “Bác Minh, bây giờ em…”

Lý Bác Minh mỉm cười: “Anh biết rồi, nhưng nếu sau này em muốn yêu đương, có thể ưu tiên nghĩ đến anh trước không?”

Phương Đồng ngạc nhiên nhìn vẻ mặt dịu dàng của Lý Bác Minh, sau đó từ từ gật đầu dưới ánh mắt chờ mong của anh.

***

“Phó Hoành Dật, anh cảm thấy Lý Bác Minh thế nào?” Trên đường trở về, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật thảo luận về Lý Bác Minh.

Phó Hoành Dật im lặng hai giây rồi nói: “Không tệ lắm, là một người đàn ông có năng lực.”

“Em cũng cảm thấy thế.” Quan trọng nhất là trong ánh mắt người đàn ông này lúc nào cũng chứa hình bóng Phương Đồng, nếu như bọn họ ở bên nhau thì chắc hẳn cô ấy sẽ được đối xử rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

“Không biết anh trai em đến nhà họ Ôn thế nào rồi?” Thẩm Thanh Lan chợt nhớ tới chuyện Thẩm Quân Dục đến nhà họ Ôn để gặp phụ huynh.

“Với năng lực của cậu ấy thì dĩ nhiên sẽ không có vấn đề gì rồi. Nếu anh đoán không lầm, không lâu nữa trong nhà cũng nên chuẩn bị cho đám cưới rồi.”

Thẩm Thanh Lan rất tán thành với quan điểm này của Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật đang lái xe đột nhiên nói sang chuyện khác: “Dạo trước trụ sở chính của BK bị tập kích, bị người khác phá hủy.”

“Vâng, em biết. Hơn nữa chuyện này còn liên quan đến em.” Trong mắt Thẩm Thanh Lan xẹt qua vẻ u ám, cô thẳng thắn thừa nhận.

Phó Hoành Dật nhìn cô, vẻ mặt hơi tối lại: “Em…”

“Em không ra tay, chỉ tiết lộ thông tin về việc bố trí phòng thủ ở trụ sở chính của BK cho kẻ thù của hắn biết mà thôi.”

Phó Hoành Dật yên tâm, nắm chặt tay Thẩm Thanh Lan, từ tốn nói: “Thanh Lan, anh không muốn em bị thương.”

http://tieulun.hopto.org

“Vâng, em biết rồi. Em sẽ tự bảo vệ mình thật tốt. Chỉ tiếc lần này KING lại không chết, nếu không đã có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.”

“KING là kẻ rất thù dai, chỉ cần hắn không chết thì chắc chắn chuyện này vẫn chưa kết thúc. Chờ hắn quay về, những người kia sẽ không thoát được. Hắn có biết tin tức rò rỉ từ đâu không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Chắc chắn không biết, mà nếu có tra cũng không tra được.” Cô dĩ nhiên hiểu tính cách của KING, nên lần này đã tiết lộ tin tức cho mấy đám lính đánh thuê có danh tiếng không tốt lắm, còn có thù với gã nữa. Nhìn thấy lũ chó xâu xé lẫn nhau, Thẩm Thanh Lan thấy tuồng kịch này rất vui, cô xem rất đã mắt.

Phó Hoành Dật tất nhiên không lo lắng về bản lĩnh của bạn bè Thẩm Thanh Lan. Qua chuyện lúc trước ở biên giới, khi cô gửi tin tức cho bọn họ thì bọn họ cũng không thể tra được nguồn tin, nên bây giờ cũng không cần lo lắng quá.

Nhưng KING chưa bị giải quyết dứt điểm thì vẫn sẽ luôn là một tai hoạ ngầm.

***

Nhà họ Ôn ở thành phố Hải.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục đứng trước cổng nhà họ Ôn, nhìn căn biệt thự trước mặt, nhưng vẫn chần chừ chưa đi vào. Ôn Hề Dao nói đùa với anh: “Thẩm Quân Dục, không phải anh đang sợ chứ?”

Thẩm Quân Dục mỉm cười dịu dàng: “Anh sợ gì chứ.”

Ôn Hề Dao nhún vai, được rồi, anh nói không sợ thì là không sợ.

Biết hôm nay Thẩm Quân Dục đến, Ôn Bính Xuyên và bà Ôn bèn gác tất cả mọi chuyện, chỉ ở nhà chờ hai người về.

Lúc Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục đi vào, cả nhà đang ngồi nói chuyện phiếm trong phòng khách, thấy có tiếng động ngoài cửa, quả đúng là Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục.

“Ba mẹ, anh, con về rồi.” Ôn Hề Dao nhìn thấy ba mẹ lập tức chạy ào đến, quên cả Thẩm Quân Dục. Thấy dáng vẻ nũng nịu của cô, trong mắt Thẩm Quân Dục chứa đầy ý cười.

“Được rồi, đã lớn vậy rồi mà còn nhõng nhẽo, Quân Dục cười cho đấy.” Ôn Bính Xuyên vỗ vai con gái, nửa câu sau là nói với Thẩm Quân Dục.

“Quân Dục đừng đứng nữa, mau ngồi đi.” Bà Ôn gọi Thẩm Quân Dục. Vừa

rồi bọn họ đã quan sát anh, cảm thấy tương đối hài lòng với vẻ ngoài của anh.

Thẩm Quân Dục ngồi xuống bên cạnh Ôn Tư Hãn, đối diện ông bà Ôn.

Ôn Hề Dao nháy mắt mấy cái với Thẩm Quân Dục, rồi tựa đầu vào vai bà Ôn: “Ba mẹ, bạn trai con rất đẹp trai phải không? Con nói cho mọi người biết, con rất thích anh ấy đấy, mọi người không được ức hiếp anh ấy, nhất là anh trai đấy.”

Bà Ôn tức cười lườm cô, cái con bé này, còn chưa gả đi mà đã nói giúp người ngoài rồi, chẳng trách người xưa thường nói con gái là con người ta.

“Quân Dục, làm cậu chê cười rồi. Cô em gái này của tôi thỉnh thoảng lại hơi ngốc.” Ôn Tư Hãn mở lời, giọng nói ấm áp, đổi lại là ánh mắt xem thường của Ôn Hề Dao, anh mới ngốc, cả nhà anh… À, không, chỉ có anh ngốc thôi.

Trên môi Thẩm Quân Dục vẫn luôn giữ nụ cười, không phải nụ cười mỉm lễ phép thường ngày mà là nụ cười rất chân thành và dịu dàng.

Ôn Tư Hãn và Ôn Bính Xuyên trò chuyện với Thẩm Quân Dục từ trên trời đến dưới đất. Càng nói, trong mắt Ôn Bính Xuyên và Ôn Tư Hãn càng hiện rõ vẻ hài lòng. Nhất là Ôn Tư Hãn, anh cảm thấy nói chuyện rất hợp với Thẩm Quân Dục, chỉ hối hận là đã gặp nhau quá muộn.

“Mẹ, thế nào, mắt nhìn của con không tệ chứ?” Ôn Hề Dao thì thầm vào tai

bà Ôn.

Bà Ôn mỉm cười gật đầu rồi nói nhỏ với con gái: “Ừm, mắt nhìn của con gái mẹ đương nhiên không tệ rồi.”

Trong mắt Ôn Hề Dao hiện vẻ đắc ý.

Đến giờ cơm, nhà họ Ôn nhiệt tình giữ Thẩm Quân Dục lại ăn cơm. Ở một nơi khác, Đỗ Nam biết hôm nay Ôn Hề Dao về thì vui mừng lái xe tới.

“Hề Dao, anh nghe nói em về đây.” Còn chưa thấy người mà đã nghe thấy giọng nói vui vẻ của Đỗ Nam.

Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đang ngồi bên cạnh Ôn Hề Dao, ánh mắt Đỗ Nam đột nhiên tối sầm xuống.

“Hề Dao, em về rồi.”

Ôn Hề Dao lạnh nhạt ừ một tiếng, vẻ mặt không hề có tí vui mừng nào.

Đỗ Nam nhìn về phía Thẩm Quân Dục, “Vị này là?”

“Đây là bạn trai tôi, Thẩm Quân Dục.” Ôn Hề Dao cướp lời trước, hình như còn thấy chưa đủ, cô còn nói thêm một câu, “Lần này tôi về đây chính là muốn dẫn anh ấy về gặp phụ huynh.”

Nụ cười trên mặt Đỗ Nam nhạt dần, nhưng lại đột nhiên cười toáng lên, nói: “Chú Ôn, dì Ôn, Hề Dao có bạn trai sao cháu lại không biết?”

Bà Ôn thầm thở dài, bất đắc dĩ nhìn Ôn Hề Dao. Bà không biết nói sao với con bé này nữa, rõ ràng là con bé biết tình cảm của Đỗ Nam dành cho nó, vậy mà còn kích động thằng bé làm gì.

Nhưng bà cũng không mấy hài lòng với thái độ của Đỗ Nam, dần hiểu được lý do vì sao anh ta luôn đối xử tốt với Ôn Hề Dao như thế nhưng con bé vẫn không thích nó.

“Quân Dục và Hề Dao đã quen nhau mấy tháng rồi, lần trước dì có nói chuyện này với mẹ cháu, nhưng chắc là mẹ cháu đã quên nói lại cho cháu biết rồi.” Vừa nói, bà vừa nhìn Thẩm Quân Dục, “Quân Dục, đây là Đỗ Nam, con trai nhà họ Đỗ, là bạn bè cùng lớn lên với Hề Dao nhà ta.”

Thẩm Quân Dục dĩ nhiên biết Đỗ Nam, dù sao lần đầu tiên khi gặp Ôn Hề Dao thì người đàn ông này vẫn còn đang dây dưa với cô. Anh vẫn duy trì nụ cười mỉm, đứng lên đưa tay ra: “Chào cậu, tôi là Thẩm Quân Dục.”

Đỗ Nam không bắt tay anh, mà chỉ nhìn chằm chằm Thẩm Quân Dục, chẳng nói chẳng rằng.

Ôn Tư Hãn âm thầm lắc đầu, biểu hiện của Đỗ Nam vô cùng nhỏ nhen, về mặt này thì Thẩm Quân Dục ưu tú hơn nhiều.

Thẩm Quân Dục thấy Đỗ Nam không định bắt tay với mình thì bình tĩnh thu tay lại, vẻ mặt không hề có chút gượng gạo nào, chỉ ngồi xuống.

Đỗ Nam không thể ngờ chỉ vì một động tác nhỏ này mà ấn tượng của người nhà họ Ôn với anh ta đã xấu đi rất nhiều, nhưng thiện cảm với Thẩm Quân Dục lại tăng thêm một bậc.

Đỗ Nam không bỏ đi mà ngồi xuống, nhưng bầu không khí trong phòng khách không còn hài hòa như lúc nãy nữa. Anh ta thỉnh thoảng nói chuyện với Thẩm Quân Dục, nhưng người sáng suốt đều có thể nghe ra lời nói của Đỗ Nam không hề khách sáo. Ôn Hề Dao thấy thế, nhiều lần muốn nổi giận, nhưng thấy ánh mắt an ủi của Thẩm Quân Dục nên đành nhịn.

Trong mắt Thẩm Quân Dục, hành vi của Đỗ Nam có thể nói là ấu trĩ, anh đối phó không hề có chút áp lực nào.

Ánh mắt Đỗ Nam nhìn Thẩm Quân Dục như muốn phun lửa, nhất là mỗi khi nhìn thấy Ôn Hề Dao nói đỡ cho Thẩm Quân Dục, anh ta hận đến nỗi muốn xông tới đánh anh mấy cái, cho nên càng nói thì lời lẽ càng kỳ lạ. Anh ta vậy mà lại quên mất, đây là nhà họ Ôn, ông bà Ôn còn ngồi ở đây. Thấy dáng vẻ này của anh ta, nụ cười trong mắt Ôn Bính Xuyên dần dần biến mất, ông ấy náy nhìn Thẩm Quân Dục.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục mỉm cười, cũng không để bụng.

“Đỗ Nam, dự án hợp tác với công ty lần trước, tôi nhớ có chỗ còn cần phải bàn bạc lại, cậu cùng tôi đến công ty xem một chút.” Để ý thấy vẻ mặt của ba mình dần thay đổi, vì tránh để Đỗ Nam tiếp tục tìm đường chết, Ôn Từ Hãn đành nói.

Đỗ Nam không muốn rời khỏi đây, nhưng Ôn Tư Hãn nhất định phải dẫn anh ta đi, nên cuối cùng anh ta vẫn phải đi theo Ôn Tư Hãn.

Thẩm Quân Dục thừa dịp ông bà Ôn không chú ý, cười với Ôn Hề Dao một cái, được cô đáp lại bằng nụ cười ngọt ngào.

Thẩm Quân Dục ở thành phố Hải hai ngày, sau đó cùng Ôn Hề Dao về thủ đô. Nửa tháng sau, ông bà Ôn đến thủ đô, chính thức gặp mặt ông bà Thẩm. Nhẽ ra nhà họ Thẩm phải đến thành phố Hải, nhưng Ôn Bính Xuyên nghĩ tuổi tác của Thẩm lão gia đã cao nên mới bàn bạc với vợ, sau đó quyết định nhà bọn họ đến thủ đô thì tốt hơn.

“Bính Xuyên, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ.” Thẩm Khiêm nhìn thấy Ôn Bính Xuyên thì rất vui mừng.

Ôn Bính Xuyên cười sang sảng: “Đúng vậy, chớp mắt đã qua ba mươi mấy năm rồi. Chúng ta đều già cả rồi, bọn trẻ cũng trưởng thành rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Khiêm gặp lại bạn học cũ nên dĩ nhiên có rất nhiều chuyện để ôn lại, nói mãi không hết.

Về hôn sự của Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục, cả hai nhà không có bất kỳ ý kiến gì. Sau khi bàn bạc, bọn họ quyết định tổ chức lễ đính hôn vào cuối tháng này. Chỉ còn nửa tháng để chuẩn bị, mặc dù hơi vội một chút, nhưng đây chỉ là đính hôn nên cũng không có gì đáng ngại.

Con trai duy nhất sắp đính hôn, thời gian lại gấp rút như vậy, Sở Vân Dung phải bận rộn liên tục, chuẩn bị rất nhiều thứ. Hai nhà đều không phải là gia đình bình thường, dù chỉ là một bữa tiệc đính hôn nhưng cũng không thể làm qua loa được.

Một mình Sở Vân Dung vừa phải chuẩn bị hôn sự cho Thẩm Thanh Lan, lại vừa phải chuẩn bị lễ đính hôn cho Thẩm Quân Dục, nên hiển nhiên bận đến không thở nổi, vì thế thời gian rãnh rỗi của người trong cuộc là Thẩm Thanh Lan đây đã ngay lập tức chấm dứt.

“Thanh Lan, con cảm thấy cái ly này thế nào?” Sở Vân Dung cầm một ly rượu, hỏi Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu nhìn, rồi lại liếc sang cái ly khác, cầm lấy cái ly đó đưa cho Sở Vân Dung, “Lấy cái này đi ạ.”

Sở Vân Dung cẩn thận so sánh một chút rồi gật đầu, “Vẫn là con có mắt thẩm mỹ hơn, vậy lấy cái này đi. Tuy khách mời đến dự lễ đính hôn của anh trai con và Hề Dao không nhiều, nhưng đồ đạc thì vẫn phải chuẩn bị đầy đủ hết,

lấy ba trăm cái đi.”

“Mẹ. Đây chỉ là một buổi lễ đính hôn thôi mà, thiệp mời chỉ gửi đi năm mươi cái, dù nhiều thì cũng không cần tới ba trăm cái ly đâu. Hơn nữa ly này chỉ dùng một lần, không cần phải mua nhiều như vậy.”

Sau khi bàn bạc xong lễ đính hôn giữa Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao, hai nhà không định tổ chức tiệc lớn để mời khách khứa, mà chỉ định mời những thân thích trong nhà và bạn bè thân thiết đến tham dự. Bởi vì Ôn Hề Dao đang làm việc ở thủ đô nên địa điểm tổ chức lễ đính hôn là ở một căn biệt thự mà Thẩm Quân Dục đã mua cách đây hai năm. Đầu năm nay, Thẩm Quân Dục cũng vừa mới sửa sang lại căn biệt thự đó. Nơi đó rất lớn, dùng để tổ chức lễ đính hôn cũng rất thích hợp.

Sở Vân Dung nghĩ ngợi: “Vậy mua một trăm năm mươi cái?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Sở Vân Dung liền thanh toán, sau đó ghi lại địa chỉ rồi kéo Thẩm Thanh Lan đến cửa hàng tiếp theo.

Sở Vân Dung đang xem ga giường trong cửa hàng đồ dùng. Thẩm Thanh Lan thì ngồi một bên chờ bà. Cô đã đi dạo với bà mấy ngày rồi, khác với Sở Vân Dung tràn đầy háo hức, bây giờ cô nhìn thấy những vật liên quan đến khiếu thẩm mỹ này thì chỉ cảm thấy mệt mỏi.

“Thanh Lan, cái ga giường này cũng đẹp lắm, rất hợp để dùng trong phòng tân hôn của con.” Sở Vân Dung cầm một cái ga giường hỏi ý kiến Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan xoa xoa chân mày, nhìn thấy màu sắc đỏ chót kia, làm thế nào cũng không thể thốt ra ba chữ "cũng đẹp" được.

"Mẹ, đổi màu khác đi, con thấy bộ màu xanh bên cạnh cũng đẹp."

Sở Vân Dung lắc đầu, "Không được. Bộ đó quá bình thường, đây là đồ cưới của con mà, màu sắc phải thể hiện sự vui mừng." Nói rồi, bà cũng mặc kệ Thẩm Thanh Lan có thích hay không, đưa cho nhân viên cửa hàng gói lại.

Sau đó Sở Vân Dung còn chỉ, "Cái này, cái này, cái này, còn cả cái này, mấy cái này đều gói lại cho tôi, sau đó đưa đến địa chỉ này."

Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ nhìn Sở Vân Dung càn quét sạch mọi thứ.

"Mẹ, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi." Thấy Sở Vân Dung càng đi mua sắm càng hăng say, Thẩm Thanh Lan đành nói.

Sở Vân Dung ngẩn ra, "Còn rất nhiều đồ còn chưa mua đâu, của anh trai con với của con nữa." Càng tính toán, Sở Vân Dung càng phát hiện không có nhiều thời gian để mua sắm mọi thứ.

Thẩm Thanh Lan kéo bà lại, "Mẹ, con mệt rồi."

http://tieulun.hopto.org

Sở Vân Dung thấy gương mặt cô hơi mệt mỏi thì gật đầu, “Được rồi, vậy chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi.”

Chỉ là Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung còn chưa tìm được quán nào thì đã gặp một người quen.

“Cô Thẩm, chúng ta lại gặp nhau.” Tần Nghiên mỉm cười chào hỏi Thẩm Thanh Lan.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe, hình như dạo gần đây xác suất cô đụng phải Tần Nghiên hơi cao thì phải, không tính lần này thì trong vòng một tháng nay cũng đã gặp phải bà ta hai lần rồi.

Chân mày của Thẩm Thanh Lan khẽ nhướng, “Tôi không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy.”

Tần Nghiên mỉm cười nhìn Sở Vân Dung phía sau, “Đây là mẹ cô phải không. Chào chị, tôi tên là Tần Nghiên.”

Sở Vân Dung đánh giá bà ta một chút rồi mỉm cười, “Chào cô.”

Thẩm Thanh Lan không giới thiệu bà ta với bà, Sở Vân Dung thiết nghĩ mối quan hệ giữa Thẩm Thanh Lan và bà ta cũng bình thường, quả thật bà đã

đoán đúng rồi.

Tần Nghiên thấy thái độ của hai mẹ con họ lạnh nhạt với mình nên cũng không nán lại lâu, “Cô Thẩm, tôi còn có chuyện nên đi trước, hôm nào hẹn cô cùng đi ăn bữa cơm.”

Thẩm Thanh Lan từ chối trả lời, ấn tượng của cô đối với người tên Tần Nghiên này không tốt lắm.

“Thanh Lan, người đó là ai?”

Thẩm Thanh Lan bình thản nói: “Một người không quan trọng.”

Sở Vân Dung vừa nghe liền hiểu, xem ra cảm giác vừa rồi của bà không hề sai, “Vậy mặc kệ bà ta đi, chúng ta đi tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, rồi xế chiều tiếp tục đi mua quần áo.”

Thẩm Thanh Lan cũng không để tâm đến chuyên gặp phải Tần Nghiên, cô đi theo Sở Vân Dung tìm một quán cà phê, vừa ngồi xuống nghỉ ngơi một chút thì nhìn thấy Tần Nghiên khoác tay một người đàn ông, chắc hẳn là chồng bà ta.

Không biết Tần Nghiên đã nói gì với người đàn ông đó mà ông ta nở nụ cười rất cưng chiều. Thẩm Thanh Lan nhìn qua rồi dời mắt. Người phụ nữ Tần Nghiên này đang cố hết sức tiếp cận cô, không phải cô không cảm nhận

được, nhưng tạm thời còn chưa hiểu rõ ý đồ của bà ta cho nên cô không thèm để ý đến mà thôi.

Buổi chiều, Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung rời khỏi trung tâm thương mại, trên mặt cô không có bất kỳ biểu cảm gì. Đến ngày hôm sau, lúc Sở Vân Dung gọi điện thoại cho cô, Thẩm Thanh Lan liền nói hôm nay cô muốn đi đến chỗ Daniel một chuyến, từ chối ra ngoài với bà. Không có người đi cùng, Sở Vân Dung đành gọi điện thoại cho Ôn Hề Dao.

Ôn Hề Dao dĩ nhiên sẽ không từ chối bà, đúng lúc mấy ngày nay công việc của cô không nhiều lắm, nên cô liền đi cùng Sở Vân Dung đến trung tâm thương mại.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 253: Bất ngờ gặp ở nhà hàng

Hôm nay, Thẩm Thanh Lan quả thật có chuyện muốn bàn bạc với Daniel. Vì thế, khi cô đến phòng làm việc của Daniel thì anh ta đã chờ sẵn ở đó.

“Ha ha, Daniel, nhìn thấy tôi có phải rất bất ngờ không?” Kim Ân Hi đi sau lưng Thẩm Thanh Lan, cười híp mắt chào hỏi Daniel.

Daniel nhìn thấy Kim Ân Hi thì mắt sáng bừng. Từ khi Kim Ân Hi rời đi, Daniel vẫn chưa gặp lại cô. Tuy biết vết thương trên người cô đã khỏi, nhưng thấy dáng vẻ khỏe mạnh của cô khiến nụ cười của càng tươi hơn, “Đã lâu không gặp.”

“Ừ, quả thật hơi lâu. Chuyện lần trước, tôi vẫn chưa cảm ơn anh đàng hoàng.”

“Cô không sao là được rồi, cô là bạn của Thanh Lan, chút chuyện nhỏ này tôi vẫn có thể giúp được.”

Thẩm Thanh Lan đưa bức tranh cho Daniel, “Đây là tác phẩm tham gia triển lãm, anh nhớ cất kỹ.”

Daniel nhận lấy cũng không mở ra xem, chỉ mở cửa một căn phòng ra rồi để tranh vào trong đó, sau đó mới nói: “Hiếm khi được gặp nhau, hay trưa nay

cùng nhau đi ăn bữa cơm nhé?”

Thẩm Thanh Lan nhìn Daniel đầy ẩn ý rồi gật đầu: “Đi thôi.”

Kim Ân Hi dĩ nhiên không có ý kiến gì.

Ba người rời phòng làm việc của Daniel, đến một nhà hàng gần đó, “Trước đây tôi đã từng đến hàng này một lần, đồ ăn cũng không tệ lắm, các cô có thể nếm thử.” Daniel nói.

Nhưng khi vừa mới vào phòng ăn, Thẩm Thanh Lan đã nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc.

“Dì ơi!” Hạt Đậu Nhỏ nhìn thấy Thẩm Thanh Lan thì đôi mắt sáng lên, trượt xuống ghế rồi chạy về phía Thẩm Thanh Lan. Cô cúi người xuống để ôm cậu bé lên, nghe cậu bé hỏi: “Dì à, dì cũng tới đây ăn cơm sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Cháu và mẹ đi ăn à?”

“Dạ, còn có chú Giang nữa.” Hạt Đậu Nhỏ nói, sau đó lại cúi đầu nói nhỏ vào tai Thẩm Thanh Lan, “Chú Giang là bạn của mẹ cháu, rất tốt bụng, cháu muốn chú Giang làm ba cháu.”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, bế Hạt Đậu Nhỏ đi đến bàn của Bùi Nhất Ninh. Chị ấy cũng không ngờ chỉ ra đây ăn một bữa cơm mà lại gặp phải Thẩm Thanh Lan, bèn nhìn thoáng qua Giang Thần Hi ngồi đối diện, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, “Chị họ, Thần Hi.”

“Chị dâu, chị và bạn đến đây dùng cơm à?” Giang Thần Hi nhìn ra sau lưng Thẩm Thanh Lan rồi hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ừ, tôi có chút việc ở gần đây.”

“Dì, cháu muốn ăn cơm với dì, được không ạ?” Hạt Đậu Nhỏ nói, nghịch ngợm lén nháy mắt với Thẩm Thanh Lan mấy cái. Mắt cô đong đầy ý cười, đứa trẻ này từ nhỏ đã là tinh như quỷ rồi, hoàn toàn không giống một đứa trẻ ba tuổi, nhưng không đồng ý với cậu bé ngay mà nhìn Bùi Nhất Ninh, “Chị họ, được chứ?”

Bùi Nhất Ninh đã sớm biết con trai nhà mình rất thích Thẩm Thanh Lan, mỗi lần khi nhìn thấy Thẩm Thanh Lan là có thể không cần đến người mẹ ruột này, thấy con trai đang nhìn mình bằng ánh mắt chăm chú đầy mong đợi, cô đành bất đắc dĩ gật đầu, “Được rồi, em ôm nó đi đi, đỡ đến lúc chị nhìn thấy nó lại cảm thấy phiền.”

Hạt Đậu Nhỏ ôm cổ Thẩm Thanh Lan cười toe toét. Thẩm Thanh Lan chọn một bàn cách bọn họ không xa rồi ngồi xuống. Hạt Đậu Nhỏ vùi đầu trong lòng Thẩm Thanh Lan giải bày “Nỗi khổ tương tư” vì đã lâu không gặp.

“Dì à, sao lâu như vậy mà dì không đến thăm Hạo Hạo?”

“Bởi vì gần đây dì có chuyện phải làm nên không có thời gian rảnh, chờ qua một khoảng thời gian nữa dì sẽ đến thăm Hạo Hạo được không?”

“Dì nói rồi đó nha, lần sau không thể thật lâu mới đến thăm Hạo Hạo được. Cháu sẽ rất nhớ rất nhớ dì, không nhìn thấy dì cháu ăn cơm sẽ không cảm thấy ngon.”

“Được rồi, vậy bây giờ Hạo Hạo có muốn ăn gì không?” Thẩm Thanh Lan lật thực đơn đến trang cuối cùng, trang này là các loại bánh ngọt đặc sắc của nhà hàng. Hạt Đậu Nhỏ lắc đầu xoa bụng, “Vừa rồi cháu đã ăn no rồi, bây giờ cháu nhìn dì ăn.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì đưa thực đơn cho Kim Ân Hi, cô ấy lại đưa cho Daniel, rồi tò mò nhìn cô kiên nhẫn dỗ dành thằng bé trong lòng.

Hạt Đậu Nhỏ phát hiện có người đang nhìn mình, liền nhìn về phía Kim Ân Hi, nở nụ cười thật tươi với cô: “Chào chị gái xinh đẹp!”

Kim Ân Hi phì cười, “Cái miệng nhỏ này thật là ngọt.” Nói rồi, cô còn hơi cúi người, vươn tay nhéo khuôn mặt tròn xoe của Hạt Đậu Nhỏ, khiến cậu bé nhíu mày, “Không được nhéo mặt, sẽ không đẹp trai nữa.”

Kim Ân Hi càng cười vui vẻ hơn, “Ôi, thằng nhóc này, cháu có biết thế nào là đẹp trai không?”

“Đương nhiên biết rồi, giống như chú Giang của cháu vậy đó.”

Kim Ân Hi tiếp tục đùa giỡn với Hạt Đậu Nhỏ. Daniel gọi mấy món ăn, sau đó đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ rồi liếc nhìn dáng vẻ mỉm cười vui vẻ của Kim Ân Hi, trong mắt chứa vẻ dịu dàng mà ngay cả chính anh ta cũng không phát hiện ra.

Món ăn được đưa lên, Thẩm Thanh Lan vừa ăn thỉnh thoảng lại vừa đút vài miếng cho Hạt Đậu Nhỏ đang ngồi trong lòng cô.

Ở bàn khác, Giang Thần Hi thu tầm mắt đang nhìn mấy người Thẩm Thanh Lan lại, “Nhất Ninh, hình như Hạo Hạo rất thích chị dâu.”

“Vâng. Nó đâu chỉ thích, mỗi lần nhìn thấy Thanh Lan là không cần người mẹ ruột này luôn ấy chứ. Lần trước Thanh Lan tới nhà em, nó còn sống chết muốn đi theo em ấy về, nói thế nào cũng không chịu nghe. Em còn hoài nghi không biết lúc sinh nó ra có bị người ta đánh tráo không nữa đấy.”

Giang Thần Hi cũng cười, “Trên người chị dâu… thật sự có một sức hút rất đặc biệt, làm cho người khác bất giác thích cô ấy. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, anh còn cảm thấy thắc mắc, không biết tại sao Hoành Dật lại kết hôn với cô gái nhỏ hơn cậu ấy nhiều tuổi như thế, về sau tiếp xúc qua lại mấy lần liền hiểu được.”

Bùi Nhất Ninh mỉm cười đắc ý: “Đương nhiên, mấy cô gái nhà bọn em thì dĩ

nhiên là rất tốt rồi. Đúng rồi, lần trước nghe nói mẹ anh sắp xếp đối tượng xem mắt cho anh. Kết quả thế nào, có gặp đối phương không?”

“Ừm, có gặp.”

“Sau đó thì sao?”

Giang Thần Hi khó hiểu nhìn cô, “Sau đó cái gì?”

Bùi Nhất Ninh câm nín, hết rồi sao? Lẽ nào đây gọi là chưa thấy ánh sáng đã chết không?

“Thần Hi, anh cũng đã không còn nhỏ nữa, đã đến lúc kết hôn rồi. Anh nhìn em gái em đi, nó cũng kết hôn rồi kìa.”

Giang Thần Hi mỉm cười, “Nhất Ninh, giọng điệu này của em rất giống mẹ anh.”

Bùi Nhất Ninh chỉ biết câm nín.

“Em đấy, quan tâm anh như vậy, sao không thấy em tự đi tìm một người đi?” Giang Thần Hi hỏi cô.

Bùi Nhất Ninh mỉm cười, “Tình hình của em thì anh cũng biết rồi đấy. Bình thường em bận rộn rất nhiều việc, lại còn phải chăm sóc Hạo Hạo, làm gì còn thời gian yêu đương chứ, với lại em có Hạo Hạo là đủ rồi.”

“Nhất Ninh, sau này Hạo Hạo sẽ lớn lên, chắc chắn nó sẽ có gia đình của mình, cuộc sống của mình. Em cũng nên suy nghĩ cho chính mình một chút đi. Bây giờ em còn trẻ, chờ đến khi già rồi thì em biết làm sao chứ?” Chần chừ một chút rồi Giang Thần Hi lại tiếp tục nói: “Hay em vẫn luôn chờ ba Hạo Hạo trở về?”

Mặt Bùi Nhất Ninh tối sầm lại nhưng cô vẫn cười nói: “Vào lúc người đàn ông kia bỏ lại em và Hạo Hạo thì giữa chúng em đã kết thúc rồi. Em sinh Hạo Hạo ra không phải bởi vì em yêu anh ta, bây giờ em không kết hôn cũng không phải vì em đang chờ anh ta, chỉ là tạm thời chưa gặp được người thích hợp mà thôi. Đợi đến ngày nào đó em gặp được, có lẽ em sẽ nhanh chóng kết hôn thôi.”

“Vậy nếu như có một ngày ba của Hạo Hạo trở về tìm em, em có tha thứ cho anh ta không?”

Bùi Nhất Ninh đã từng nghĩ tới giả thiết này vô số lần, từ lúc mới đầu là hận, về sau là nhớ nhung, lại về sau nữa là thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng. Bùi Nhất Ninh lắc đầu: “Không, nếu như anh ta trở về, em sẽ không giấu anh ta Hạo Hạo là con anh ta, bởi vì em không thể cướp mất quyền được hưởng thụ tình yêu thương của cha dành cho Hạo Hạo. Nhưng em sẽ không giao Hạo Hạo cho anh ta. Thằng bé do em mang thai mười tháng mới sinh ra, cũng do một tay em nuôi nấng, em có thể cho phép Hạo Hạo nhận anh ta đã là nhượng bộ lớn nhất rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Giang Thần Hi nghe vậy thì ánh mắt hơi khác lạ, đổi chủ đề khác, “Ngày mai em phải về thành phố Lâm rồi à?”

“Vâng, nhưng cuối tháng em sẽ về đây một chuyến, bởi vì anh họ Quân Dục đính hôn.”

Giang Thần Hi cũng nhận được thiệp mời đính hôn của Thẩm Quân Dục, “Không ngờ Quân Dục lại là người đính hôn sớm thứ hai trong đám bạn bọn anh.”

“Cho nên anh cũng nhanh chóng nắm bắt thời gian đi.” Bùi Nhất Ninh trêu đùa, nhưng Giang Thần Hi chỉ cười không nói gì.

Lúc này, bên bàn Thẩm Thanh Lan còn đang ăn. Bùi Nhất Ninh muốn đi qua dẫn Hạt Đậu Nhỏ đi, ai ngờ thằng nhóc này lại không chịu: “Mẹ , mẹ và chú Giang đi hẹn hò đi, con không muốn làm kỳ đà đâu, con muốn ở cùng với dì.”

Bùi Nhất Ninh lườm yêu cậu bé, đúng là càng ngày càng không biết giữ mồm giữ miệng mà.

“Chị họ, Hạo Hạo cứ để ở chỗ em đi, chiều nay em sẽ dẫn cháu về nhà. Chị có việc thì cứ đi trước đi.” Thẩm Thanh Lan nói.

http://tieulun.hopto.org

Chiều nay Bùi Nhất Ninh thật sự còn có việc, vốn định đưa Hạt Đậu Nhỏ về nhà trước, nhưng Thẩm Thanh Lan đã nói như vậy thì cô cũng đành đồng ý: “Vậy Hạo Hạo lại làm phiền em rồi, chiều nay em cứ đưa nó về cho mẹ chị là được rồi, không thì tối nay chị sẽ tới đón nó về.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, Hạt Đậu Nhỏ liền xua tay với mẹ, “Mẹ, mẹ đi nhanh lên đi, chú Giang đang chờ mẹ kìa.”

Bùi Nhất Ninh tức giận lườm con trai mình rồi mới đi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 254: Lòng người khó dò

Đợi Bùi Nhất Ninh và Giang Thần Hi ra khỏi nhà hàng, Hạt Đậu Nhỏ nhỏ giọng hỏi Thẩm Thanh Lan: “Dì, dì thấy mẹ cháu và chú Giang có xứng không?”

Thẩm Thanh Lan không trả lời cậu bé, mà hỏi ngược lại: “Cháu thích chú Giang không?”

Hạt Đậu Nhỏ gật đầu, “Thích, chú Giang đối xử với cháu rất tốt, mỗi lần tới nhà đều mua nhiều đồ ăn và đồ chơi cho cháu. Lần trước, chú Giang còn mua cho cháu một con robot Transformers lớn thế này này.” Hạt Đậu Nhỏ giang hai tay ra, cố gắng diễn tả con robot Transformers lớn như thế nào.

“Trừ cái này ra, cháu còn thích điều gì ở chú Giang nữa?”

“Chú Giang còn đối xử tốt với mẹ cháu nữa. Lần trước, mẹ cháu bị bệnh, là chú Giang đưa mẹ cháu đến bệnh viện.”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, không ngờ còn có chuyện này nữa. Cô tò mò hỏi: “Chuyện này là sao?”

Chuyện này mới xảy ra không lâu. Khi đó, Bùi Nhất Ninh vẫn còn ở thành phố Lâm. Bởi vì công việc bận rộn, hơn một tháng không về thủ đô, nên cô

rất nhớ con trai. Vì vậy, Sở Vân Cẩn đã đưa Hạt Đậu Nhỏ đến thành phố Lâm ở với Bùi Nhất Ninh vài ngày.

Buổi tối ngày hôm sau, vì liên tục tăng ca mà Bùi Nhất Ninh bị bệnh, sốt cao lúc nửa đêm. Nửa đêm, Hạt Đậu Nhỏ khát nước nên gọi mẹ, gọi mãi mà Bùi Nhất Ninh không thức, đẩy đẩy cũng không có phản ứng.

Cậu bé mới ba tuổi, bình thường có hiểu chuyện thế nào thì lúc này cũng gào khóc sợ hãi. Bùi Nhất Ninh bị tiếng khóc của con đánh thức, muốn ngồi dậy dỗ con trai nhưng một chút sức lực cũng không có.

Cô cố gắng cầm điện thoại lên gọi cho mẹ mình, kết quả là điện thoại di động tuột khỏi tay rồi rớt xuống. Hạt Đậu Nhỏ vừa lau nước mắt, vừa leo xuống giường nhặt điện thoại lên. Vừa rồi, Bùi Nhất Ninh đã mở sẵn danh bạ, Hạt Đậu Nhỏ không biết nhiều chữ, bé không biết những cái tên trên danh bạ, liền thấy một chữ “Giang” thì bèn ấn xuống.

Điện thoại kết nối, vừa nghe giọng của Giang Thần Hi, Hạt Đậu Nhỏ òa khóc, nức nở kể lại chuyện Bùi Nhất Ninh bị bệnh. Có điều, trong lời Hạt Đậu Nhỏ, Bùi Nhất Ninh vốn bị sốt trở thành sắp chết, không còn nhúc nhích gì nữa. Giang Thần Hi lập tức nhảy ra khỏi chăn, lái xe chạy nhanh tới.

Vừa lái xe vừa dỗ Hạt Đậu Nhỏ nín khóc. Đến khi Giang Thần Hi chạy đến, Bùi Nhất Ninh đã bị sốt tới hôn mê. Giang Thần Hi đưa cô đến bệnh viện, còn bị bác sĩ mắng không xứng làm chồng, vợ bệnh nặng như thế mới đưa đến bệnh viện.

Mặc dù Hạt Đậu Nhỏ nói chuyện lưu loát, nhưng diễn đạt chưa rõ ràng lắm. Dù vậy, từ những lời bé kể, Thẩm Thanh Lan vẫn có thể nhận ra chút gì đó giữa Giang Thần Hi và chị họ.

Xem ra, Hạt Đậu Nhỏ mong Giang Thần Hi làm cha mình, không phải là mong muốn của một bên rồi.

“Dì, dì thấy chú Giang có tốt không?” Hạt Đậu Nhỏ ngửa đầu, vẻ mặt mong đợi nhìn Thẩm Thanh Lan. Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ừ, chú Giang của cháu rất tốt.”

“Hì hì, cháu cũng cảm thấy như vậy.” Thấy Thẩm Thanh Lan công nhận người mình thích, Hạt Đậu Nhỏ rất vui vẻ.

Bùi Nhất Ninh đâu biết con trai đang rao bán mình như thế. Ra khỏi nhà hàng, Bùi Nhất Ninh muốn đón xe, Giang Thần Hi ngăn lại: “Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu, em đón xe đi là được rồi.”

“Ở đây rất khó đón xe, buổi chiều anh không có lớp dạy, sẽ không làm lỡ việc.” Giang Thần Hi bổ sung thêm một câu.

Thấy anh nói như vậy, Bùi Nhất Ninh cũng không khách khí nữa. Thật ra, hôm nay cô cố ý mời Giang Thần Hi ăn cơm là để cảm ơn chuyện lần trước.

Nếu không phải Giang Thần Hi tới kịp thì sợ rằng cô không có cách nào chăm sóc con trai được. Hôm nay trước khi ra ngoài, Hạt Đậu Nhỏ biết cô đi ăn với Giang Thần Hi, liền đòi đi theo, Bùi Nhất Ninh đành phải đưa bé theo.

"Cảm ơn anh về chuyện lần trước." Bùi Nhất Ninh nói.

Giang Thần Hi nhướng mày, "Nhất Ninh, em định cảm ơn anh cả đời sao?"

Bùi Nhất Ninh cười, "Lần trước Hạo Hạo gây cho anh không ít phiền phức." Bởi vì Bùi Nhất Ninh bỗng nhiên bị bệnh, làm Hạt Đậu Nhỏ sợ hãi, nên sau khi đưa Bùi Nhất Ninh đến bệnh viện, Hạt Đậu Nhỏ luôn theo sát Giang Thần Hi không rời, xem anh là người đáng tin tưởng nhất.

Giang Thần Hi cũng rất có kiên nhẫn, luôn an ủi Hạt Đậu Nhỏ, không hề bực bội vì bị làm phiền. Cũng bởi vì chuyện này mà tình cảm giữa Hạt Đậu Nhỏ và Giang Thần Hi tăng rất nhanh. Lúc Bùi Nhất Ninh không có ở thủ đô, Hạt Đậu Nhỏ thường xuyên gọi điện thoại cho Giang Thần Hi.

Giang Thần Hi cười cười, "Không có gì, Hạo Hạo rất đáng yêu, cũng rất thông minh, anh rất thích thằng bé. Sáu tháng nữa là thằng bé tròn ba tuổi rồi, em định đưa nó đến trường mẫu giáo hay là đợi sang năm?"

"Cho đi học trong năm nay. Hạo Hạo thông minh, nhưng lại không thích chơi với bạn cùng lứa. Vì vậy, em muốn đưa con đi học sớm một chút, để thay đổi tính xấu của nó." Bùi Nhất Ninh nói.

“Em định đưa đến trường nào học?”

“Tạm thời còn chưa biết. Đợi một thời gian nữa, em bớt bận lại thì sẽ xem xét các trường.”

“Nếu em tin anh, thì chuyện này cứ giao cho anh đi. Mặc dù anh là giáo sư đại học, nhưng anh cũng hiểu về các cấp học khác ở thủ đô hơn em.”

Bùi Nhất Ninh ngại ngùng nhìn anh, “Làm phiền anh quá rồi.”

“Đừng nói phiền phức gì cả. Anh ít giờ dạy, bình thường rất rảnh. Đợi anh thu thập tư liệu về các trường học xong sẽ gửi cho em, rồi em chọn trường, vậy thì nhanh hơn nhiều.”

“Thần Hi, cảm ơn anh.”

Giang Thần Hi mỉm cười, “Nếu em muốn cám ơn anh, lần tới trở lại đây thì mời anh ăn cơm đi.”

“Ok!” Bùi Nhất Ninh sảng khoái đồng ý, “Em sẽ để ý xung quanh xem thế nào, tìm một người bạn gái xứng đáng giới thiệu cho anh.” Công việc của cô tiếp xúc nhiều với các cô nàng trẻ tuổi, có vài người rất ưu tú.

Đáy mắt Giang Thần Hi tối sầm lại, “Không cần, anh có người trong lòng rồi.”

Bùi Nhất Ninh tò mò hỏi: “Ai vậy, em biết không?”

Giang Thần Hi cười cười, “Anh chưa nói với cô ấy, đợi anh tỏ lòng mình với cô ấy rồi, anh sẽ nói với em.”

Bùi Nhất Ninh vỗ vai Giang Thần Hi, “Được đấy, anh giỏi giữ bí mật thật đấy. Em sẽ chờ tin tức tốt của anh. Nếu thành công rồi thì nhớ dẫn bạn gái đến gặp em, em giúp anh giám định người.”

“Ok!”

Trong lúc nói chuyện, hai người họ đã đến chỗ Bùi Nhất Ninh muốn đi, “Hôm nay cảm ơn anh, lái xe cẩn thận.”

Giang Thần Hi gật đầu, đợi Bùi Nhất Ninh vào trong mới đi.

***

Thẩm Thanh Lan và nhóm Daniel ăn cơm xong, Daniel có việc nên về trước. Bởi vì Thẩm Thanh Lan dẫn theo Hạt Đậu Nhỏ, nên người lái xe là Kim Ân

Hi.

“Chị xinh đẹp, chị là bạn mới của dì sao? Em chưa thấy chị bao giờ.” Hạt Đậu Nhỏ ngồi ở ghế sau, đung đưa hai cái chân nhỏ mũm mĩm.

Kim Ân Hi nhìn cậu bé qua kính chiếu hậu, “Chị với dì em không phải là bạn mới, bọn chị là bạn lâu năm. Trước đây chị vẫn luôn ở nước ngoài, gần đây mới về nước.”

Hạt Đậu Nhỏ cái hiểu cái không gật đầu, “Ở nước ngoài vui lắm hả chị? Có phải có rất nhiều robot Transformers không?” Bé còn nhớ rõ Giang Thần Hi mua robot Transformers ở nước ngoài.

“Ừ, không chỉ có robot Transformers mà còn có Spider Man nữa.”

“Spider Man là gì?”

“Là một siêu anh hùng, giữa ngón tay có tơ nhện màu trắng, biết trèo tường, biết đánh nhau, thích mặc quần lót ở bên ngoài, trên người khoác áo choàng.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Kim Ân Hi nghiêm trang lừa trẻ con, làm cho nhóc con nào đó sửng sốt.

http://tieulun.hopto.org

“Oa, lợi hại như vậy! Chị xinh đẹp gặp anh ta chưa?”

“Đương nhiên là gặp rồi, không chỉ gặp rồi, mà chị còn đánh nhau với anh ta nữa, tiếc là anh ta đánh không lại chị.”

“Oa, chị xinh đẹp thật là lợi hại, chỉ kém dì em một chút thôi.”

“Chị lợi hại hơn dì em, em không tin thì hỏi dì em đi.”

Hạt Đậu Nhỏ đảo mắt, xem thường Kim Ân Hi: “Em không tin đâu, dì em là người lợi hại nhất trên đời.”

Kim Ân Hi rất có hứng thú nhìn Hạt Đậu Nhỏ, cảm thấy đứa bé này rất thú vị, “Em chưa hỏi, sao lại biết chị không lợi hại bằng dì em?”

“Em biết rõ như thế mà. Dì em có thể đánh người xấu, chị có thể không?” Hạt Đậu Nhỏ từng nghe Sở Vân Cẩn kể chuyện Thẩm Thanh Lan tự nguyện làm con tin cứu phụ nữ có thai. Tuy bé không hiểu hết, nhưng ở trong lòng bé, Thẩm Thanh Lan là một đại anh hùng đánh người xấu.

Nghe hai người chị một lời em một lời trò chuyện, Thẩm Thanh Lan lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Phó Hoành Dật, ừm, cô hơi nhớ chồng mình rồi.

http://tieulun.hopto.org

Đợi vài phút vẫn không thấy Phó Hoành Dật trả lời, Thẩm Thanh Lan đoán anh đang bận, nên cất điện thoại đi.

Tới khuya, Phó Hoành Dật mới gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, lúc đó Thẩm Thanh Lan đang kể chuyện trước khi ngủ cho Hạt Đậu Nhỏ nghe. Lúc chiều, Sở Vân Cẩn có gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, nói bà đang bị cảm, sợ lây cho Hạt Đậu Nhỏ, cho nên nhờ Thẩm Thanh Lan chăm sóc Hạt Đậu Nhỏ vài ngày.

Phó Hoành Dật nghe tiếng trẻ con, dừng một chút rồi hỏi: “Hạo Hạo ở nhà mình sao?”

Thẩm Thanh Lan vâng một tiếng, “Dì bị cảm, sợ lây cho Hạo Hạo, nên để Hạo Hạo ở chỗ em vài ngày. Nhân dịp này, em tránh mẹ luôn.”

Phó Hoành Dật cười khẽ, anh có nghe nói chuyện Sở Vân Dung dẫn Thẩm Thanh Lan đến trung tâm mua sắm. Nghe ra sự bất đắc dĩ trong giọng nói của cô, anh nói: “Nếu em không thích thì nói thẳng với mẹ là được rồi. Mẹ sẽ hiểu cho em mà.”

“Không phải không thích, mà ngày nào cũng đi thì thấy mệt mắt.”

“Thanh Lan, đợi lần sau anh về, chúng ta đi chụp ảnh cưới.” Phó Hoành Dật nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan hơi khựng lại, trong ánh mắt hiện lên ý cười dịu dàng, “Vâng.”

Cúp điện thoại, Hạt Đậu Nhỏ mở to mắt nhìn cô, “Dì, chúng ta kể chuyện cổ tích nữa không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn quyển truyện trong tay, gật đầu.

“Dì, dì kể chuyện khó nghe giống hệt dượng.” Nghe một lát, Hạt Đậu Nhỏ ghét bỏ nói, “Chú Giang của cháu kể chuyện rất hay, mà chú ấy cũng chẳng cần sách.”

Thẩm Thanh Lan nhìn cậu bé, cô có thể nói từ sau hồi năm tuổi, cô chưa từng nghe kể chuyện không? Buổi chiều, cô cố ý đi mua quyển truyện này trong nhà sách. Giờ phút này, Thẩm Thanh Lan có chút hiểu cảm giác của Phó Hoành Dật khi kể chuyện cho Hạt Đậu Nhỏ nghe.

“Dì, chúng ta không nghe chuyện cổ tích nữa, chúng ta trò chuyện đi.” Hạt Đậu Nhỏ tràn đầy phấn khởi đề nghị.

Thẩm Thanh Lan nhướng mày: “Cháu muốn nói chuyện gì?”

Hạt Đậu Nhỏ nằm lỳ ở trên giường, mặc đồ ngủ in hình phim hoạt hình, hai tay chống cằm, nhíu mày, ra vẻ suy nghĩ: “Dì, gần đây cháu gặp một chuyện buồn bực.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan suýt chút nữa cười ra tiếng. Nhóc con trước mặt mới có ba tuổi, có thể có chuyện buồn bực gì?

“Dì sắp kết hôn với dượng sao?” Hạt Đậu Nhỏ hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Mẹ nói cho cháu biết sao?”

“Vâng, mẹ nói đợi dì kết hôn rồi, sẽ cho cháu đi học mẫu giáo. Dì, cháu không muốn đến trường mẫu giáo, trong đó đều là trẻ con, chơi không có vui.” Nhóc con xấu xa nào đó thở dài.

Thẩm Thanh Lan nhìn khuôn mặt rầu rĩ của bé thì cảm thấy buồn cười, “Cháu cũng là trẻ con, cháu mới có ba tuổi mà thôi.” Thẩm Thanh Lan nói thẳng sự thật.

Hạt Đậu Nhỏ lắc đầu, “Không giống nhau, những đứa trẻ đó mỗi ngày chỉ biết khóc. Cạnh nhà cháu có một cô bé, mỗi ngày chỉ biết khóc, rất là phiền phức. Vậy mà, bà ngoại còn để cháu chơi với bạn ấy, nhưng bạn ấy nói chuyện không rõ ràng, cháu không muốn chơi với bạn ấy.”

“Cháu chưa từng chơi chung với những người bạn nhỏ khác, làm sao biết các bạn đó có khóc hay không?” Thẩm Thanh Lan tuy nhớ được những ký ức trước năm tuổi, nhưng không nhớ rõ lắm. Cô nhớ, hình như là cô chịu chơi với những người bạn nhỏ khác. Cho nên, cô không hiểu buồn bực của Hạt Đậu Nhỏ lắm, thế giới của trẻ con cách cô quá xa.

“Cháu vừa nhìn là biết. Bà ngoại hay dẫn cháu đến công viên gần nhà chơi, ở đó có nhiều bạn nhỏ, nhưng không dễ chơi cùng.” Hạt Đậu Nhỏ giơ chân lên đung đưa.

Thẩm Thanh Lan không biết phải nói gì, cô biết Hạt Đậu Nhỏ thông minh, nhưng hình như bé có hơi… trưởng thành sớm nhỉ?

“Nếu cháu không muốn đi học mẫu giáo thì cháu có thể ở nhà mà.”

Hạt Đậu Nhỏ “ôi” một tiếng, “Vì thế cháu mới buồn bực, cháu muốn học cùng lớp với các anh chị.”

“Cháu còn quá nhỏ, trường tiểu học sẽ không nhận cháu. Đợi cháu lớn hơn chút nữa, là có thể cùng những người bạn nhỏ của cháu học tiểu học rồi.”

Hạt Đậu Nhỏ nằm thẳng người ra giường, “Dì, nếu mẹ sinh em trai thì tốt rồi, cháu sẽ chơi với em trai, không cần phải đi học.”

Ha ha, lần này Thẩm Thanh Lan thật sự cười ra tiếng.

“Dì, mẹ nói sau này dì cũng sẽ sinh em trai, là thật sao ạ?” Hạt Đậu Nhỏ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt mong chờ.

Thẩm Thanh Lan không biết phải trả lời như thế nào, chỉ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Ừ, sau này dì cũng sẽ sinh con, nhưng không chắc là em trai, có thể là em gái.”

Hạt Đậu Nhỏ nhíu mày, “Cháu không thích em gái, em trai mới tốt. Dì không thể sinh em trai sao?”

Thẩm Thanh Lan không thể đảm bảo được chuyện này, “Chuyện này không do dì quyết định được. Chẳng lẽ cháu không thích em gái sao?”

“Không phải là không thích, mà là em gái hay khóc. Mà thôi, dì sinh em gái cháu cũng thích. Dì, bao giờ dì sinh?”

Thẩm Thanh Lan không thể trả lời vấn đề này. Mặc dù bây giờ cô đã điều trị bằng thuốc Đông y xong, nhưng bác sĩ đông y đề nghị trong thời gian này bọn họ không nên có thai vội. Hơn nữa cô vừa mới bị thương, bây giờ không phải là thời điểm mang thai tốt nhất.

“Bây giờ không được, chờ đến khi cháu năm tuổi sẽ sinh.”

“Sao phải đợi lâu như vậy?” Hạt Đậu Nhỏ rất thất vọng.

Thẩm Thanh Lan lại một lần nữa không biết trả lời như thế nào. Cô bỗng hiểu

tại sao Phó Hoành Dật không muốn sinh con sớm rồi, có con thật là mệt.

“Hạo Hạo, muộn rồi, cháu nên đi ngủ thôi. Nếu bây giờ cháu ngủ thì ngày mai dì sẽ dẫn cháu đến vườn bách thú.”

Mắt Hạt Đậu Nhỏ sáng lên, “Dì nói thật sao?”

Thấy Thẩm Thanh Lan gật đầu, Hạt Đậu Nhỏ lập tức nằm xuống, nhắm mắt lại, “Dì ngủ ngon, cháu ngủ đây.”

Thẩm Thanh Lan sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, nói chúc ngủ ngon. Đợi Hạt Đậu Nhỏ ngủ rồi, cô mới nhắm mắt lại rồi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thanh Lan dẫn Hạt Đậu Nhỏ ra ngoài.

Ba ngày sau, Sở Vân Cẩn đã hết bệnh, tới đón Hạt Đậu Nhỏ.

“Thanh Lan, mấy ngày nay phiền cháu quá. Hạo Hạo không gây phiền phức gì cho cháu chứ?”

“Không ạ, Hạo Hạo rất ngoan.” Ngoại trừ buổi tối trước khi ngủ hay đòi kể chuyện cổ tích ra thì Hạt Đậu Nhỏ rất ngoan. Có khi, chỉ cần cho cậu bé một quyển truyện tranh thì cậu bé có thể ngồi xem nửa ngày, không khóc không

quấy.

Hạt Đậu Nhỏ thấy bà ngoại, không nhào qua ngay như trước đây, mà kéo ống quần Thẩm Thanh Lan, “Dì, cháu không muốn về nhà.”

Sở Vân Cẩn ôm bé lên, “Vài ngày không gặp, bà ngoại nhớ cháu muốn chết. Cháu không về nhà với bà, bà sẽ rất đau lòng.”

Hạt Đậu Nhỏ đáng thương nhìn Sở Vân Cẩn, “Nhưng bà ơi, cháu muốn ở nhà dì.”

“Không được, mấy ngày nay dì có việc, vì ở với cháu mà dì bỏ việc rồi. Nếu còn không đi làm thì sẽ bị mắng.”

Hạt Đậu Nhỏ mếu môi, “Thôi vậy. Dì, hôm nào cháu quay lại thăm dì.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, sờ đầu cậu bé, “Sau khi về nhà, phải nghe lời bà ngoại. Biết chưa?”

“Vâng, dì nhớ đến thăm Hạo Hạo đó.”

“Được.”

http://tieulun.hopto.org

***

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đã đến ngày tổ chức lễ đính hôn của Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao.

Sáng sớm, Thẩm Thanh Lan mở mắt liền thấy Phó Hoành Dật, anh trở về vào đêm qua.

“Chào buổi sáng.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Chào buổi sáng.”

“Cùng chạy bộ không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, hai người rời giường rửa mặt, sau đó ra ngoài chạy bộ. Lúc về, đợi Thẩm Thanh Lan tắm rửa xong đi ra, Phó Hoành Dật đã làm xong bữa sáng. Ăn sáng xong, hai người lái xe đến nhà họ Thẩm.

Ôn Hề Dao ở trong khách sạn cùng người nhà họ Ôn. Bởi vì Ôn Hề Dao là đứa con gái duy nhất trong thế hệ này của nhà họ Ôn, nên cô rất được chú bác yêu thương. Bây giờ cô đính hôn, đây là chuyện lớn trong nhà họ Ôn, nên tất cả mọi người đều tới.

http://tieulun.hopto.org

Chuyên viên trang điểm đã đến khách sạn từ sáng sớm.

Bên nhà họ Thẩm, lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đến, Sở Vân Dung đã đi rồi, nói là muốn đến biệt thự kiểm tra xem có chuẩn bị đầy đủ chưa, ngay cả chị Tống cũng bị bà dẫn đi, nên người nấy bữa sáng lại là Lư Nhã Cầm.

Thẩm Thanh Lan tới thì đúng lúc cả nhà đang ăn sáng, “Thanh Lan, Hoành Dật, các cháu tới đấy à. Ăn sáng chưa?” Lư Nhã Cầm hỏi.

Phó Hoành Dật gật đầu, “Ăn rồi ạ.”

“Buổi sáng thím nấu nhiều lắm, hai đứa ăn thêm nhé?”

“Không cần đâu, thím. Bọn cháu ăn no rồi.” Thẩm Thanh Lan nói.

Lư Nhã Cầm không miễn cưỡng nữa. Thẩm Quân Trạch thấy Thẩm Thanh Lan, vẫn không có sắc mặt gì tốt. Từ lần Thẩm Nhượng muốn nhờ cô giúp đỡ quản lý công ty, cứ gặp cô là Thẩm Quân Trạch hất mũi lên trời. Có lần còn bị Thẩm lão gia bắt gặp, cậu ta liền bị hung hăng dạy dỗ một trận.

Thẩm Thanh Lan lười để ý thiếu niên ngây thơ này, cô và Phó Hoành Dật đến ngồi trên ghế sô pha, nhỏ giọng nói chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Sức khỏe Thẩm Nhượng ngày càng suy yếu, hôm nay miễn cưỡng lắm mới có tinh thần tới tham gia lễ đính hôn của Thẩm Quân Dục. Ăn cháo xong, Lư Nhã Cầm đỡ ông ra phòng khách ngồi.

Thẩm Nhượng nhìn Thẩm Thanh Lan, nhiều lần muốn nói lại thôi, ông vẫn hy vọng Thẩm Thanh Lan đồng ý với chuyện lần trước.

Phó Hoành Dật nói: “Chú hai, Thanh Lan đã nói với cháu chuyện lần trước. Cháu tán thành với ý của Thanh Lan. Tính Thanh Lan thích thảnh thơi, cô ấy không quen quản lý công ty, nên chú đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

“Hoành Dật, chú…”

“Cháu biết chú không yên lòng về Thẩm Quân Trạch. Nhưng Thẩm Quân Trạch đã trưởng thành, cậu ấy phải tự đi con đường của mình. Chú đừng nhờ Thanh Lan trông giúp nữa, Thanh Lan chỉ lớn hơn Thẩm Quân Trạch có bốn tuổi mà thôi.” Phó Hoành Dật chậm rãi nói, tuy giọng điệu nhã nhặn, nhưng lời nói lại có chút không khách khí. Anh hơi bất mãn tâm tư lợi dụng Thẩm Thanh Lan của Thẩm Nhượng.

“Hơn nữa…” Anh nhìn thoáng qua Thẩm Quân Trạch đang ngồi trên bàn ăn mà còn hay đưa mắt nhìn sang đây, “Bây giờ, Thẩm Quân Trạch rất bất mãn với Thanh Lan, dù Thanh Lan có đồng ý giúp chú thì Thẩm Quân Trạch cũng sẽ làm rối chuyện này lên, lúc đó sẽ rất khó xem.”

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù Phó Hoành Dật nói không khách khí, nhưng Thẩm Nhượng cũng không tức giận. Ông biết mình đã gây khó cho người khác, đành phải thở dài một hơi, “Thanh Lan, xin lỗi.”

“Chú, cháu thật sự không thể giúp chuyện này.” Thẩm Thanh Lan nói.

Thẩm Nhượng gật đầu, ánh mắt ảm đạm, “Ừ, chú biết chú đã làm khó các cháu.”

Thẩm Thanh Lan không nói gì thêm. Tuy không tiếp xúc nhiều với Thẩm Quân Trạch, nhưng từ lời nói và cử chỉ của cậu ta, cô cũng có thể nhìn ra vài điều, cậu ta chính là một kẻ ngang ngược được chiều hư. Tuy Thẩm Thanh Lan có thể dạy dỗ cậu ta được, nhưng cô không có ý đó, dù sao cậu ta cũng đâu phải là con trai của cô.

“Các con đang nói chuyện gì vậy?” Thẩm lão gia hỏi.

Ba người im lặng không nói, Phó Hoành Dật trả lời: “Chú đang kể cho bọn cháu nghe những chuyện ở nước ngoài.”

Thẩm lão gia cũng không hỏi nhiều, con người sống ở đời, không nhất thiết phải rõ ràng mọi chuyện, có khi phải giả hồ đồ cho qua.

Ăn sáng xong, cả nhà Thẩm Nhượng ngồi một xe, Thẩm lão gia và Thẩm Khiêm ngồi xe Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

Trên xe Thẩm Nhượng, Lư Nhã Cầm lái xe, Thẩm Nhượng và Thẩm Quân Trạch ngồi ghế sau.

“Ba, vừa nãy ba lại nhờ Thẩm Thanh Lan tiếp quản công ty?” Thẩm Quân Trạch bất mãn, cậu ta cũng có năng lực quản lý công ty, chỉ là không có cơ hội thực hành mà thôi.

Sao Thẩm Nhượng lại không biết con trai mình có thể làm được những gì. Nghe xưng hô của cậu ta với Thẩm Thanh Lan, ông nhíu mày, “Quân Trạch, Thanh Lan là chị của con.”

Thẩm Quân Trạch bĩu môi, “Chị ta không phải chị của con. Ba, con cảm thấy từ sau khi trở về, ba không còn giống như trước nữa, làm gì cũng thấy con không vừa mắt. Ba cảm thấy còn sẽ phá hủy công ty, còn Thẩm Thanh Lan thì sao? Chị ta cũng chỉ là một người rảnh rỗi không có gì làm. Lẽ nào ba không sợ chị ta làm công ty sụp đổ?”

Nghe Thẩm Quân Trạch oán giận, Thẩm Nhượng thầm thở dài. Ông chợt nhớ, Thẩm Quân Trạch khi còn bé là một đứa trẻ thông minh lễ phép, chẳng biết từ khi nào đã thành ra thế này. Thẩm Nhượng nhìn thoáng qua con trai của mình, trong lòng hối hận vì trước đây chỉ lo dốc sức xây dựng sự nghiệp mà không dạy dỗ tốt cậu ta, bây giờ có muốn dạy dỗ cũng không còn kịp nữa.

“Nếu con thật sự có bản lĩnh này thì còn cần ba phải nhọc nhằn suy nghĩ như thế sao?” Thẩm Nhượng thở dài.

http://tieulun.hopto.org

“Ba không cho con cơ hội thử sao ba biết con không làm được, vậy ba dựa vào đâu mà nói Thẩm Thanh Lan làm được?” Thẩm Quân Trạch rất bất mãn trước sự sắp xếp của ba mình.

“Quân Trạch, không được nói chuyện với ba con như vậy.” Lư Nhã Cầm nhẹ giọng mắng một câu.

Thẩm Quân Trạch nhìn mẹ một cái, không nói gì nữa. Từ nhỏ, cậu ta được mẹ nuôi lớn, nên thân thiết với mẹ hơn ba.

“A Nhượng, hay là cho Quân Trạch vào công ty học hỏi kinh nghiệm trước đi. Có lẽ dù không có Thanh Lan thì Quân Trạch cũng có thể tự mình quản lý được công ty.” Lư Nhã Cầm do dự nói.

Thẩm Nhượng nhìn Lư Nhã Cầm, ông hiểu bà cũng không hài lòng với quyết định của mình. Thảo nào Thanh Lan không chịu đồng ý, bản thân mình còn không nhìn rõ bằng một cô gái trẻ.

“Hai mẹ con bà thật sự cho rằng Thanh Lan là một đại tiểu thư ăn không ngồi rồi? Ha ha, đó là bởi vì hai người không biết, 60% vốn gây dựng sự nghiệp của Quân Dục là Thanh Lan đưa, khi đó Thanh Lan mới bao nhiêu tuổi?” Thẩm Nhượng nói.

“Tiền của chị ta cũng là tiền của nhà họ Thẩm cho chứ sao. Thẩm Quân Dục nói tự bản thân anh ta gây dựng sự nghiệp, nhưng nếu không có nhà họ Thẩm chống lưng thì con không tin anh ta sẽ phát triển được công ty lớn như vậy.” Thẩm Quân Trạch lơ đễnh nói.

http://tieulun.hopto.org

Lư Nhã Cầm không lên tiếng, hiển nhiên là đồng ý với quan điểm của con trai.

Thẩm Nhượng nhìn vợ con mình, trong mắt có chút thất vọng. Ông biết mình không nên nghĩ như thế, nhưng vào giây phút này, ông thật sự cảm thấy người đàn ông cưới người phụ nữ như thế nào, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến đời sau. Lư Nhã Cầm là người phụ nữ ông yêu, nhưng trên phương diện tầm nhìn quả thực không thể so sánh với các cô chiêu được dày công dạy dỗ.

Thẩm Nhượng lắc đầu, vứt ý nghĩ trong đầu ra ngoài, tiếp tục nói: "Nhà họ Thẩm không hề giúp đỡ Thẩm Quân Dục. Số tiền đó là của Thanh Lan tự mình kiếm. Quân Trạch, ba hỏi con, đổi lại là con thì con có làm được không?"

Thẩm Quân Trạch không nói gì. Công ty của Thẩm Quân Dục mới thành lập được vài năm, năm đó, tuổi của Thẩm Thanh Lan cũng tương đương cậu ta bây giờ.

"Tự tin là chuyện tốt, nhưng tự phụ không phải là tự tin. Quân Trạch, con là đứa con duy nhất của ba, mọi thứ của ba rồi đều sẽ là của con. Nếu con thật sự có bản lĩnh thì sao ba lại lựa chọn làm như thế?" Thẩm Nhượng bất đắc dĩ nói.

"Ba, lẽ nào ba không lo lắng rằng nếu giao công ty cho chị ta rồi thì sẽ không lấy lại được sao?"

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan không phải là người như vậy!” Thẩm Nhượng khẳng định.

“Lòng người khó dò, sao ba có thể khẳng định chị ta không phải như thế?” Thẩm Quân Trạch vẫn bất mãn, cha hạ thấp cậu ta, nâng cao Thẩm Thanh Lan, làm cho Thẩm Quân Trạch càng ghét cô. Chỉ là một đứa cháu gái mới gặp không lâu, mà cha còn coi trọng hơn đứa con ruột là cậu ta.

“Nếu Thanh Lan muốn công ty của ba thì con bé cũng đã chẳng từ chối đề nghị của ba.”

“Chỉ là trò lạt mềm buộc chặt mà thôi.” Thẩm Quân Trạch khinh thường nói.

Thẩm Nhượng thất vọng lắc đầu. Ông không nói gì nữa, đứa con trai này bị chiều đến hư rồi.

“A Nhượng, Thanh Lan không muốn thì thôi đi. Nếu anh lo lắng bây giờ Quân Trạch không thể tự mình quản lý công ty, thì em sẽ bảo anh trai em giúp đỡ con nhiều một chút. Dù gì anh trai em cũng là lão làng trong công ty, vẫn có năng lực giúp Quân Trạch giải quyết chuyện công ty. Bây giờ Quân Trạch còn đang đi học, cứ để anh trai em thay Quân Trạch quản lý công ty mấy năm đi. Đợi Quân Trạch tốt nghiệp đại học rồi, lúc đó vào công ty cũng không muộn.” Lư Nhã Cầm thấy chồng mình không vui thì vội nói.

Trong mắt Thẩm Nhượng hiện lên vẻ chế giễu, cũng bởi vì trong công ty có người anh vợ có dã tâm, nên ông mới vắt óc tìm cách như thế. Nếu thật sự giao công ty cho anh vợ, thì sau này Thẩm Quân Trạch sẽ không thể lấy lại được nữa. Có điều, đó là người thân duy nhất trên thế giới này của vợ mình,

nên Thẩm Nhượng không tiện nói gì.

Ông từng mời Thẩm Quân Dục giúp đỡ, bởi vì Thẩm Quân Dục đã lăn lộn nhiều năm trong giới kinh doanh, nên sẽ dễ dàng giúp đỡ hơn. Nhưng Thẩm Quân Dục đã từ chối ngay mà chẳng cần suy nghĩ. Có một lần, lúc trò chuyện với Thẩm lão gia, ông mới biết thật ra cô cháu gái này mới là lợi hại nhất, vì vậy mới nảy ra ý đó.

Có điều… Thẩm Nhượng nhìn thoáng qua vợ con của mình, rồi nhắm mắt lại. Thôi bỏ đi! Hai người này đều là người không yên phận, nếu giao công ty cho Thẩm Thanh Lan, thì sau khi mình chết, bọn họ sẽ ầm ĩ gây chuyện. Mà Thanh Lan là cháu gái bảo bối của ba, nếu ba biết mình lợi dụng Thanh Lan, e là mình chết cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Haizz, thôi vậy, thôi vậy.

***

Lễ đính hôn được tổ chức trong một biệt thự của Thẩm Quân Dục.

Phía sau ngôi biệt thự có một vườn hoa rất lớn, lễ đính hôn được tổ chức trong vườn hoa. Mặc dù là tháng sáu, nhưng thủ đô vẫn không nóng lắm, nên lần này chọn làm tiệc ngoài trời rất thích hợp.

Trong vườn hoa treo đầy bóng bay và hoa tươi đủ màu sắc, tiệc được tổ chức

vào buổi tối. Sau khi đến biệt thự, Thẩm lão gia và Thẩm Nhượng liền đi nghỉ ngơi, những người còn lại thì đi giúp một tay.

“Thanh Lan, đem hoa này ra cửa đi.” Sở Vân Dung hô lên.

Lần đính hôn này của con trai, Sở Vân Dung tốn rất nhiều tâm tư. Từ đầu bếp, món ăn, đến trang trí hội trường, đều do bà tự làm. Vì vậy, nửa tháng trôi qua, Sở Vân Dung gầy hơn nhưng tinh thần lại rất tốt.

Thẩm Thanh Lan vội chạy tới, Phó Hoành Dật cầm hoa cùng Thẩm Thanh Lan đi ra cửa.

Biệt thự này nằm ở vị trí tốt nhất ở ngoại ô thủ đô, giao thông thuận lợi, môi trường xung quanh rất tốt, đầy đủ tiện nghi. Năm xưa, khi vừa bắt đầu phiên giao dịch khu thì tất cả biệt thự đều đã bị mua hết. Bởi vì Thẩm Quân Dục có quan hệ tốt với nhà đầu tư nơi này, nên nhà đầu tư đã để lại cho Thẩm Quân Dục ba căn biệt thự. Ba căn biệt thự, Thẩm Quân Dục một căn, Hàn Dịch một căn, Phó Hoành Dật một căn. Ba căn biệt thự tuy không gần nhau, nhưng cũng không xa nhau là mấy.

Nhà mới của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cũng ở đây, đợi sau hôn lễ thì bọn họ sẽ dọn vào đây ở. Ở đây gần Đại Viện, trở về Đại Viện cũng thuận tiện rất nhiều.

Bởi vì có nhiều người giúp một tay, cho nên rất nhiều chuyện cũng không cần bọn họ tự mình đến làm, phần lớn là đứng một bên xem, rồi góp ý.

“Thẩm Thanh Lan.” Phía sau truyền đến tiếng gọi của Thẩm Quân Trạch. Thẩm Thanh Lan xoay người, lạnh nhạt nhìn cậu ta.

“Thẩm Thanh Lan, đừng nghĩ rằng ba tôi muốn giao công ty cho chị là chị có thể dòm ngó tài sản của nhà chúng tôi. Tôi nói cho chị biết, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này.” Thẩm Quân Trạch hung hăng nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn cậu ta như nhìn một tên ngốc. Cô xoay người định đi nhưng lại bị Thẩm Quân Trạch kéo cổ tay lại. Thẩm Thanh Lan nhíu mày nhìn cổ tay mình bị người ta nắm.

“Buông ra.” Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nói.

Thẩm Quân Trạch không buông, “Bây giờ ba tôi bị bệnh nên ngớ ngẩn rồi. Nhưng tôi không ngốc, chị muốn công ty của nhà tôi sao? Nằm mơ đi!”

Phó Hoành Dật vào nhà rót cho Thẩm Thanh Lan một cốc nước, vừa đi ra đã thấy Thẩm Quân Trạch lôi lôi kéo kéo Thẩm Thanh Lan. Anh bước nhanh tới, nắm cổ tay Thẩm Quân Trạch giật một cái, cậu ta bị đau nên buông Thẩm Thanh Lan ra.

“Em không sao chứ?” Phó Hoành Dật hỏi Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, mắt nhìn về phía Thẩm Quân Trạch, “Ý nghĩ của tôi và cậu như nhau rồi. chút tài sản đó của nhà cậu tôi cũng chẳng để ý. Về nói với cha cậu, sau này đừng nhắc chuyện đó với tôi nữa. Nếu không… tôi sẽ nói chuyện đó với ông nội, để xem ông nội nói thế nào.”

“Chị…” Thẩm Quân Trạch trừng Thẩm Thanh Lan, còn cô thì không để ý đến cậu ta, cứ để cậu ta tự mất mặt đi.

Thẩm Quân Trạch quay lại chỗ Lư Nhã Cầm, mách với bà rằng Thẩm Thanh Lan ức hiếp cậu ta, còn giơ cổ tay bị Phó Hoành Dật bóp đỏ cho bà xem.

“Sao con lại đi trêu chọc Thanh Lan làm gì?” Lư Nhã Cầm đau lòng xoa xoa cổ tay con trai, bất đắc dĩ thở dài.

“Con chỉ muốn cảnh cáo chị ta đừng dòm ngó đồ của nhà mình mà thôi.” Thẩm Quân Trạch lầm bầm.

“Thằng bé ngốc! Thanh Lan không đến mức đó đâu.” Ít nhất là bây giờ không đến mức đó, Lư Nhã Cầm thầm nghĩ. Dù sao, thân phận Lãnh Thanh Thu cũng đã mang đến rất nhiều tiền tài cho con bé rồi.

“Ai biết chị ta nghĩ như thế nào?” Tuy Lư Nhã Cầm nói như vậy, nhưng Thẩm Quân Trạch vẫn không tin Thẩm Thanh Lan.

Lư Nhã Cầm không biết Thẩm Thanh Lan nghĩ như thế nào, nhưng bà biết

chồng mình nghĩ thế nào. Chồng bà nhờ Thẩm Thanh Lan giúp quản lý công ty, thứ nhất là vì cảm thấy Thẩm Quân Trạch không đủ năng lực để gánh vác công ty, thứ hai là vì muốn nhà họ Thẩm sẽ giúp đỡ hai mẹ con họ một chút. Bởi vì Thẩm Thanh Lan là cháu gái cưng của Thẩm lão gia, nếu con bé đồng ý giúp đỡ, thì Thẩm lão gia cũng sẽ không đứng ngoài nhìn.

Lúc đầu, Thẩm Nhượng đã tìm Lư Nhã Cầm thương lượng chuyện này. Trong lòng Lư Nhã Cầm không muốn, nhưng ngoài mặt lại không phản đối. Bởi vì chồng bà không còn nhiều thời gian nữa, sau này chỉ còn lại bà và con trai, cũng khổng thể để bọn họ quay lại nước ngoài được. Nếu ở lại thủ đô, có sự che chở của nhà họ Thẩm thì cuộc sống sau này của bọn họ sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 255: Chuyện ngoài ý muốn trong lễ đính hôn

“Con hãy nghe lời ba con đi. Sau này, qua lại thân thiết với Thanh Lan một chút, đừng hở một chút là tìm con bé gây phiền phức. Dù sao con bé cũng là chị của con.” Lư Nhã Cầm dặn dò con trai.

Thẩm Quân Trạch muốn phải phản bác, nhưng nhìn ánh mắt của Lư Nhã Cầm, cậu ta lại nói không ra lời: “Biết rồi, biết rồi mà. Con sẽ qua lại thân thiết với chị ta. Mẹ, chúng ta không nói chuyện này nữa. Ba đâu rồi? Sao con không thấy ba ở cạnh mẹ?”

Với tình hình hiện tại của Thẩm Nhượng, thì phải luôn chú ý trông coi ông mới được.

“Ba con đang nói chuyện với ông nội con.”

Nghe Lư Nhã Cầm nhắc đến Thẩm lão gia, Thẩm Quân Trạch nhíu mày, “Mẹ, con không thích ông nội, ông không xem con và mẹ là người một nhà, lại còn luôn nhìn con với ánh mắt hung dữ.”

Lư Nhã Cầm cười khổ, sao bà ta lại không biết Thẩm Lão gia không thích hai mẹ con bọn họ. Chuyện năm xưa ồn ào như vậy, Thẩm lão gia có thể cho phép bà ta bước vào nhà đã là tốt lắm rồi.

http://tieulun.hopto.org

“Được rồi, đã lớn như vậy rồi mà còn không biết giữ miệng. Ông nội con chỉ hơi nghiêm khắc thôi, chứ không phải là không thích con. Con xem, bình thường ông ấy cũng đối xử như vậy với anh họ con mà, phải không?” Lư Nhã Cầm dỗ dành con trai.

Thẩm Quân Trạch không nói gì, ông già không thích cậu ta, cậu ta cũng không thích ông già ấy đâu, hừ.

Màn đêm dần dần buông xuống, khách khứa ngày càng nhiều hơn, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đứng ngoài cửa tiếp khách.

“Dì.” Từ xa đã nghe được tiếng của Hạt Đậu Nhỏ.

Thẩm Thanh Lan nhìn sang, liền thấy Hạt Đậu Nhỏ đi cùng Giang Thần Hi, không thấy Bùi Nhất Ninh.

“Dì, mẹ cháu tới sau, cháu theo chú Giang tới trước.” Hạt Đậu Nhỏ chạy bịch bịch đến chỗ Thẩm Thanh Lan, gọi một tiếng “dượng” với Phó Hoành Dật, rồi mới nói với Thẩm Thanh Lan.

“Nhất Ninh có chút việc, sẽ đến trễ một chút.” Giang Thần Hi giải thích thay Hạt Đậu Nhỏ.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đi vào trước đi, Cố Dương và Cố Khải đã tới rồi. Bọn họ đang bên trong nói chuyện với ông nội, anh cũng vào ngồi một lát

đi.”

Giang Thần Hi cười gật đầu, nắm tay Hạt Đậu Nhỏ đi vào. Hiếm khi Hạt Đậu Nhỏ không đòi bám theo Thẩm Thanh Lan.

“Hoành Dật, anh thấy Thần Hi và chị họ như thế nào?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật nhướng mày, “Em muốn mai mối cho bọn họ?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, hai người này đâu cần cô mai mối.

“Đó là chuyện tình cảm của người khác, cũng không liên quan gì đến anh, ý kiến của anh không quan trọng.” Phó Hoành Dật từ tốn nói.

Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ nhìn anh một cái. Ai cũng nói cô lạnh nhạt hờ hững, thật ra thì cái người lạnh lùng chính là người trước mặt này mới phải.

Không bao lâu sau, Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên tới, “Thanh Lan, tớ không tới muộn chứ?”

“Không muộn, còn lâu mới bắt đầu làm lễ. Các cậu vào trong trò chuyện với bạn bè đi.”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên gật đầu, nhưng không đi vào ngay mà đứng cạnh Thẩm Thanh Lan, “Sao lại là cậu đón khách?”

“Bên trong quá ồn ào, ở ngoài này yên tĩnh hơn.”

Thấy Vu Hiểu Huyên ở đây với Thẩm Thanh Lan, Hàn Dịch và Phó Hoành Dật liền đi vào trước. Lúc hai cô đang nói chuyện thì người nhà họ Ôn đã tới rồi.

“Chị Hề Dao.” Hôm nay, Ôn Hề Dao là nữ nhân vật chính, tất nhiên là phải ăn mặc lộng lẫy. Thẩm Quân Dục đi cạnh cô, phía sau là người nhà họ Ôn.

Đây không phải lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan nhìn thấy người nhà họ Ôn. Hai ngày trước, người nhà họ Ôn đã cùng ăn một bữa cơm với người nhà họ Thẩm. Cô chào hỏi từng người, sau đó, bọn họ liền đi vào trước.

“Chị dâu tương lai của cậu là con gái nhà ai mà người nhà chị ấy lại có khí thế đến vậy?” Đợi người nhà họ Ôn đi vào trong rồi, Vu Hiểu Huyên mới nhỏ giọng hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Bọn họ là nhà họ Ôn ở thành phố Hải.” Thẩm Thanh Lan nói.

Vu Hiểu Huyên cũng biết nhà họ Ôn ở thành phố Hải, “Chị dâu tương lai của

cậu là Tổng Giám đốc của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa, còn trẻ mà đã lợi hại như vậy, rất xứng đôi với anh trai cậu." Vu Hiểu Huyên cảm thán một câu.

Thẩm Thanh Lan cười cười, "Bọn họ tự do yêu nhau, không phải là liên hôn." Nhà họ Thẩm không cần lấy hôn nhân của con cháu ra để duy trì quan hệ.

Đợi thêm một lát, khách khứa đã đến đủ, Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên mới đi vào trong.

Khi hai người bước vào trong, ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông, đó là Đỗ Nam. Biết Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục đính hôn, anh ta đã chạy từ thành phố Hải đến.

"A!" Ôn Hề Dao vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh đã bị một người bịt miệng từ phía sau. Cô giãy giụa dữ dội, nhưng sức của người sau lưng rất lớn, cô không thể cách nào thoát được. Lúc này, đa số khách đều ở trong vườn hoa, bên trong biệt thự không có người, nên không ai thấy tình huống này.

Đỗ Nam mặc kệ Ôn Hề Dao giãy giụa, kéo cô vào phòng khách gần đó rồi khóa trái cửa lại. Thấy là anh ta, Ôn Hề Dao liền giận dữ: "Đỗ Nam, anh làm cái gì vậy?"

Đỗ Nam không nói lời nào liền quỳ xuống, ôm chân Ôn Hề Dao, "Hề Dao, em đừng đính hôn với anh ta được không? Trên thế giới này, anh mới là người yêu em nhất. Chúng ta đã nói rồi mà, bao giờ em lớn lên, em sẽ làm cô dâu của anh." Chiếc cằm của anh ta mọc đầy râu ria, bọng mắt thâm đen, rõ

ràng là không được nghỉ ngơi đàng hoàng trong một thời gian dài.

Ôn Hề Dao cố gắng đẩy anh ta ra, “Anh buông ra! Đỗ Nam, đó chỉ là lời nói đùa khi còn bé, sao có thể xem là thật?”

“Nhưng anh tin là thật.” Đỗ Nam vẫn không buông, anh ta nhất quyết không để Ôn Hề Dao lấy Thẩm Quân Dục, “Từ nhỏ anh đã nhận định em là cô dâu của anh, anh vẫn luôn ở bên cạnh em, chờ em lớn lên. Hề Dao, em đừng bỏ rơi anh. Nếu em thật sự rời bỏ anh thì anh sẽ chết mất.”

Sắc mặt Ôn Hề Dao rất nóng nảy, “Đỗ Nam, đủ rồi! Tôi đã nói chúng ta không thích hợp. Giữa chúng ta sẽ không có kết quả gì đâu, anh chỉ là tự mình không chịu chấp nhận sự thật này mà thôi.”

“Không phải, không phải.” Đỗ Nam lắc đầu, “Hề Dao, em có tình cảm với anh mà. Trước khi Thẩm Quân Dục xuất hiện, chúng ta vẫn còn rất tốt mà. Nhiều năm trôi qua, em vẫn không có bạn trai, không phải sao?”

“Anh điên đủ chưa? Tôi không có bạn trai, nhưng tôi cũng chưa từng thừa nhận anh là bạn trai của mình. Đỗ Nam, hôm nay là lễ đính hôn của tôi, nể mặt tình cảm trước kia, tôi mong anh buông tay. Nếu không, tôi sẽ hét to lên gọi mọi người tới. Cha mẹ tôi đều ở đây, nếu bọn họ biết hành vi của anh thì quan hệ giữa nhà họ Ôn và nhà họ Đỗ xem như chấm dứt. Tự anh cân nhắc cho rõ ràng đi.”

“Anh mặc kệ, Hề Dao, em đừng đính hôn với Thẩm Quân Dục. Anh yêu em nhiều hơn anh ta, em hãy theo anh đi có được không. Sau này anh sẽ đối xử

tốt với em.”

Ôn Hề Dao trầm mặt, “Tôi sẽ không đi theo anh. Tôi yêu anh ấy, tôi muốn lấy anh ấy, muốn sinh con dưỡng cái cho anh ấy, cùng anh ấy sống đến hết đời.”

“Không được! Em không được đính hôn với anh ta! Thẩm Quân Dục có gì thì anh cũng đều có hết. Anh còn có tấm chân tình hoàn toàn thuộc về em nữa. Hề Dao, em không được đính hôn với anh ta! Tuyệt đối không được!” Vẻ mặt Đỗ Nam dữ tợn.

Trong vườn hoa truyền đến tiếng nhạc, đây là dấu hiệu sắp bắt đầu buổi lễ. Tuy trên mặt Ôn Hề Dao là vẻ thờ ơ, nhưng sâu trong mắt cô tràn ngập lo lắng. Đỗ Nam vẫn ôm chân cô, hoàn toàn không có ý buông ra.

“Đỗ Nam, sắp bắt đầu làm lễ rồi. Anh buông tôi ra!”

“Buông em ra để em đi đính hôn với người đàn ông khác sao? Em nằm mơ đi. Dù có chết anh cũng không để hai người ở bên nhau!” Đỗ Nam kiên quyết nói.

Thấy anh ta cứ hồ đồ như vậy, chút kiên nhẫn còn lại của Ôn Hề Dao cũng tiêu tan. Cô bắt đầu giãy giụa dữ dội, thậm chí còn nhấc chân đá Đỗ Nam. Nhưng vì Đỗ Nam ôm quá chặt nên cô mất thăng bằng, ngã nhào ra sau.

http://tieulun.hopto.org

Phía sau là cái giường, nên Ôn Hề Dao ngã cũng không bị đau.

Đỗ Nam hoảng sợ đứng lên kiểm tra xem Ôn Hề Dao có bị thương hay không, nhưng lại bị cô tát một cái, “Anh cút ngay cho tôi!”

Đỗ Nam không hề để bụng mình bị cô đánh, “Hề Dao, em có đau không?”

Ôn Hề Dao không trả lời, đứng lên muốn đi. Đỗ Nam từ phía sau ôm cô, giữ chặt cô lại, “Hề Dao, anh cầu xin em, em đừng đính hôn với Thẩm Quân Dục, anh ta thật sự không thích hợp với em.”

Ôn Hề Dao dùng sức gỡ ngón tay của anh ta ra, nhưng có cố thế nào cũng không gỡ được, “Đỗ Nam, nếu anh còn không buông ra thì tôi sẽ hét lên.” Cô vừa há miệng, liền bị Đỗ Nam bịt miệng lại.

Anh ta dùng sức đặt Ôn Hề Dao lên giường, “Hề Dao, anh sẽ không để em lấy anh ta. Tuyệt đối không được! Em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh.”

Đỗ Nam vừa lẩm bẩm, vừa cúi đầu hôn lên cổ Ôn Hề Dao. Cảm giác trên cổ âm ấm, Ôn Hề Dao mở to mắt, rồi bắt đầu giãy mạnh ra, liều mạng đánh mạnh vào người Đỗ Nam, muốn hô cứu mạng, nhưng lại bị Đỗ Nam dùng một tay bịt miệng lại.

Vì muốn giữ chặt Ôn Hề Dao, không cho cô giãy giụa, Đỗ Nam đành phải buông tay bịt miệng cô ra. Ôn Hề Dao lập tức hét lên, nhưng trong phòng lại

cách âm quá tốt, mà bên ngoài vườn hoa quá ồn ào, nên không ai nghe tiếng hét của cô cả.

“Hề Dao, em đừng la hét nữa, em ngoan một chút, được không?” Đỗ Nam nhỏ giọng dụ dỗ bên tai Ôn Hề Dao.

“Hề Dao, đợi em trở thành người phụ nữ của anh rồi thì em sẽ không lấy anh ta nữa. Đúng vậy, chỉ cần em trở thành người phụ nữ của anh, của anh là được rồi.” Giống như là đã nghĩ thông suốt, trong mắt Đỗ Nam hiện lên sự điên cuồng. Anh ta bắt đầu cởi đồ của Ôn Hề Dao, nhưng lại bị cô né ra, lấy gối trên đầu giường đập vào người anh ta.

Sau đó, thừa dịp Đỗ Nam chưa kịp phản ứng, cô chạy ra ngoài cửa. Có điều, cửa đã bị Đỗ Nam khóa rồi, trong lúc quýnh quáng cô mở không ra. Thấy Đỗ Nam bước tới, cô hét lên: “Đỗ Nam, nếu anh dám làm gì tôi thì nhà họ Ôn sẽ không bỏ qua cho anh.”

Đáng tiếc vào giờ phút này, Đỗ Nam đã hoàn toàn điên rồi, làm sao còn nghe lọt tai lời Ôn Hề Dao nói, mà dù có nghe lọt tai thì anh ta cũng sẽ không để tâm. Lúc này, trong đầu anh ta đều là ý nghĩ phải chiếm đoạt Ôn Hề Dao, để cô trở thành người phụ nữ của anh ta, cả đời ở cạnh anh ta.

“Hề Dao, anh sẽ chịu trách nhiệm với em, anh sẽ đối xử tốt với em.” Đỗ Nam thì thầm.

Trên trán Ôn Hề Dao đổ đầy mồ hôi lạnh, trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ. Trong giới kinh doanh, cô là một người quyết đoán mạnh mẽ, nhưng dù sao

cô cũng chỉ là một người phụ nữ trói gà không chặt mà thôi. Cô chưa từng gặp phải chuyện như thế này, nên trong phút chốc, cô hoàn toàn không biết phải làm như thế nào.

Thấy Đỗ Nam sắp chạm vào người mình, Ôn Hề Dao hét to lên: “Cứu! Cứu tôi với!”

***

“Lan Lan, em có thấy Hề Dao đâu không?” Thẩm Quân Dục hỏi Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan sửng sốt, “Không thấy. Sao vậy ạ?”

Thẩm Quân Dục nhíu mày, “Cô ấy nói với anh đi vệ sinh, cũng đã mấy chục phút rồi, sắp đến giờ làm lễ mà cô ấy vẫn chưa trở lại.”

“Em đến nhà vệ sinh tìm chị ấy.” Thẩm Thanh Lan nói, rồi đưa ly nước đang cầm cho Phó Hoành Dật.

Thẩm Thanh Lan tìm hết nhà vệ sinh cũng không thấy Ôn Hề Dao, định đi ra vườn hoa tìm, nhưng lại nghe tiếng động trong phòng khách cách đó không xa. Mắt cô lóe lên, bước nhanh tới đó.

“Rẹt!” một tiếng, lễ phục trên người Ôn Hề Dao bị xé rách. Hôm nay, cô mặc lễ phục trễ ngực, nên chỉ cần một động tác này của Đỗ Nam đã làm nửa người trên của cô lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Ôn Hề Dao hoảng sợ, hai tay che trước ngực, “Đỗ Nam, nếu anh dám làm chuyện đó với tôi thì tôi sẽ hận anh cả đời.”

Đỗ Nam nghe vậy thì sắc mặt chợt biến, nhưng sau đó liền nhếch khóe môi lên, “Không sao cả, Hề Dao, chỉ cần em vui vẻ, thì em có hận anh cả đời cũng không sao. Có anh yêu em là đủ rồi.”

Anh ta giơ tay muốn chạm vào ngực Ôn Hề Dao, bàn tay sắp chạm đến da thịt cô thì nghe một tiếng “bộp”, gáy đau điếng, sau đó thì anh ta không biết gì nữa.

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn thoáng qua người đàn ông nằm trên đất, sau đó nhìn về phía Ôn Hề Dao vẫn chưa hoàn hồn, “Chị Hề Dao, chị không sao chứ?”

Ôn Hề Dao ngẩn người nhìn Thẩm Thanh Lan, rồi bỗng nhiên ôm chầm lấy Thẩm Thanh Lan khóc to, “Thanh Lan, chị sợ muốn chết!”

Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng an ủi Ôn Hề Dao, “Không sao rồi, không sao rồi.”

Đợi cảm xúc của Ôn Hề Dao ổn định lại rồi, Thẩm Thanh Lan mới quan sát cô. Thấy lễ phục của Ôn Hề Dao đã bị xé rách, thì kéo chăn khoác lên người cô.

http://tieulun.hopto.org

“Chị Hề Dao, anh ta có làm gì chị không?”

Ôn Hề Dao lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Không có, may là em tới kịp.”

“Trên xe em còn một bộ lễ phục dự phòng, em lấy cho chị thay, chị ở đây đợi em một lát.” Thẩm Thanh Lan nói.

Ôn Hề Dao kéo tay Thẩm Thanh Lan lại, nhìn Đỗ Nam nằm trên mặt đất, “Anh ta…”

“Chị Hề Dao, yên tâm đi, em đã đánh ngất anh ta rồi, tạm thời sẽ không tỉnh lại đâu.”

“Tạm thời đừng nói chuyện này cho Quân Dục biết, được không?” Ôn Hề Dao nói.

“Vâng, bây giờ em sẽ không nói với anh ấy. Chị ở đây đợi em một lát, em sẽ quay lại ngay.”

Ôn Hề Dao gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhanh chóng trở lại, cô cầm theo một bộ lễ phục màu xanh nhạt, “Bộ lễ phục này được may theo số đo của em, vóc dáng của em và chị gần giống nhau, chắc là chị sẽ mặc vừa. Chị thay trước đi, rồi trang điểm lại.”

Thẩm Thanh Lan đưa túi trang điểm cho Ôn Hề Dao.

Sắc mặt Ôn Hề Dao tái nhợt, bởi vì mới vừa giãy giụa nên kiểu tóc đã rối bù, thật sự cần trang điểm lại. Cô đứng lên, đi vào nhà vệ sinh.

Thẩm Thanh Lan liếc nhìn cửa nhà vệ sinh, sau đó nhìn Đỗ Nam với ánh mắt lạnh lẽo. Cô tìm một sợi dây, trói hai tay hai chân Đỗ Nam lại. Sau đó cởi tất chân ra nhét vào miệng anh ta, rồi ném anh ta dưới gầm giường.

Cô dọn dẹp qua chiếc giường ở phòng khách, để nó không bừa bộn như lúc nãy nữa. Làm xong tất cả thì Ôn Hề Dao cũng từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Ôn Hề Dao phủ thêm một lớp phấn lên mặt, cuối cùng khuôn mặt cũng bớt tái nhợt, kiểu tóc được nhà tạo mẫu tóc búi kỹ càng đã bị rối, Ôn Hề Dao dứt khoát xõa tóc tự nhiên.

“Chị Hề Dao, chị cười xem nào.” Thẩm Thanh Lan nói.

Ôn Hề Dao nhếch môi cười, một nụ cười còn khó coi hơn khóc, “Thanh Lan, chị cười không nổi.”

“Chị Hề Dao, hôm nay là ngày vui của chị và anh trai em, bên ngoài còn nhiều người chờ như vậy, chị cũng không muốn mọi người lo lắng mà, đúng không?”

Ôn Hề Dao biết Thẩm Thanh Lan nói không sai. Cô nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình. Dù sao cũng là một người lăn lộn trong giới kinh doanh đã lâu, nên cô nhanh chóng bình tĩnh lại, ít nhất… bề ngoài là như thế.

Thẩm Thanh Lan và Ôn Hề Dao cùng đi ra ngoài. Vừa đi tới vườn hoa liền thấy Thẩm Quân Dục đang đứng đợi ở đó.

“Hề Dao, em đi đâu vậy? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Thấy Ôn Hề Dao đã thay lễ phục, ánh mắt Thẩm Quân Dục hơi tối lại.

“Lúc nãy chị Hề Dao rửa tay, không cẩn thận làm ướt lễ phục, nên đứng trong nhà vệ sinh lo lắng không thôi. Vừa may em có một bộ lễ phục dự phòng, phải thay lễ phục nên hơi lâu.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

Thẩm Quân Dục ngờ vực nhìn cô, thấy sắc mặt cô vẫn bình thường, Ôn Hề Dao cũng gật đầu, thì mới yên tâm, “Không có chuyện gì là tốt rồi, sắp đến giờ làm lễ rồi, chúng ta đi thôi. Lan Lan, em cũng đi cùng đi.”

Thẩm Thanh Lan “vâng” một tiếng, nhưng lại không đi ra ngay mà quay lại khóa cửa phòng khách, sau đó mới đi. Chất lượng cánh cửa này không tệ, bị

Thẩm Thanh Lan đạp mạnh một cái mà không hề hấn gì.

Cũng không lâu sau là bắt đầu làm lễ, nghi lễ đính hôn không phức tạp như kết hôn. Sau khi người lớn hai nhà phát biểu, Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao đeo nhẫn đính hôn cho nhau, xem như là kết thúc buổi lễ. Thời gian còn lại, mọi người ăn uống nói chuyện phiếm.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Trong một góc không người, Phó Hoành Dật nhỏ giọng hỏi.

“Không có chuyện gì cả.” Thẩm Thanh Lan trả lời.

“Thật sao?”

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, “Lẽ nào anh mong em xảy ra chuyện?”

Phó Hoành Dật cười cười không nói, cô không muốn nói thì tùy cô vậy.

Thừa dịp Phó Hoành Dật trò chuyện với mọi người, Thẩm Thanh Lan đi tìm Ôn Tư Hãn.

“Cô Thẩm, cô tìm tôi?” Ôn Tư Hãn không biết Thẩm Thanh Lan tìm mình làm gì.

http://tieulun.hopto.org

“Không cần gọi cô Thẩm gì đâu. Anh cứ gọi tên tôi là được rồi.” Thẩm Thanh Lan nhàn nhạt nói.

Sau này đều là người một nhà, gọi cô Thẩm đúng là hơi có xa cách. Vì vậy, Ôn Tư Hãn nói: “Sau này tôi gọi em là Thanh Lan, giống như Hề Dao.”

“Tôi muốn dẫn anh đi gặp một người.” Thẩm Thanh Lan nói.

Ôn Tư Hãn nhướng mày, không nói gì nhưng cũng đi theo Thẩm Thanh Lan vào trong biệt thự. Từ xa, Phó Hoành Dật nhìn thấy màn này, nhưng cũng không đi theo.

Thẩm Thanh Lan dẫn Ôn Tư Hãn tới phòng khách, “Thanh Lan, em dẫn tôi tới đây làm gì?” Ôn Tư Hãn không có ý nghĩ gì lung tung, chỉ đơn thuần là tò mò.

Thẩm Thanh Lan chỉ bảo anh ta nhìn vào dưới gầm giường. Ôn Tư Hãn ngồi xổm xuống, mới phát hiện dưới gầm giường có một người nhìn quen quen.

Anh ta nhìn kỹ người đó, rồi nhíu mày, hỏi: “Đỗ Nam? Sao cậu ta lại ở đây?” Anh ta không hề nói tin Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao đính hôn cho nhà họ Đỗ biết, sao Đỗ Nam lại biết được?

Thẩm Thanh Lan cũng không giấu giếm mà kể hết lại chuyện hồi nãy cố chứng kiến. Càng nghe, sắc mặt của Ôn Tư Hãn càng trầm xuống. Cuối cùng, sắc mặt anh ta đã đen như đáy nồi, trong mắt nổi lên mưa rền gió dữ.

Giống như Thẩm Quân Dục, Ôn Tư Hãn cũng là một người cuồng em gái. Nghe nói em gái mình suýt nữa bị người ta cưỡng hiếp, hạnh phúc cả đời suýt còn bị hủy, thì Ôn Tư Hãn nhìn về phía Đỗ Nam với ánh mắt còn hơn cả lạnh lẽo. Lúc này, ngay cả ý muốn muốn giết Đỗ Nam cũng có.

“Chuyện này cảm ơn em!” Ôn Tư Hãn chân thành nói cảm ơn. Nếu không phải là Thẩm Thanh Lan chạy tới kịp thời thì Ôn Tư Hãn không thể tưởng tượng nổi em gái mình sẽ phải chịu những tổn thương gì.

“Sau này chị Hề Dao sẽ là chị dâu của tôi. Là người một nhà, không cần nói cảm ơn.” Thẩm Thanh Lan nói.

Ôn Tư Hãn mỉm cười, khó trách em gái luôn nhắc tới Thẩm Thanh Lan trước mặt anh ta. Tuy bề ngoài của cô gái lạnh lùng, nhưng trong lòng lại rất ấm áp.

“Dù nói gì đi nữa thì nhà họ Ôn đều nợ em một ân tình. Sau này có chuyện gì cần giúp đỡ, thì em cứ nói. Nếu có thể giúp, tôi nhất định sẽ giúp đến cùng.”

Thẩm Thanh Lan chưa từng muốn gì từ nhà họ Ôn, “Tôi giao người này cho anh.”

http://tieulun.hopto.org

“Ừ.”

“Tôi đi trước, tôi sẽ không nói chuyện này với anh trai tôi, nên anh cũng đừng nhắc tới.” Thẩm Thanh Lan bổ sung thêm một câu.

Ôn Tư Hãn càng thêm biết ơn Thẩm Thanh Lan. Anh ta không lo Thẩm Quân Dục sẽ có ý kiến gì về em gái, chỉ là chuyện này càng ít người biết thì càng tốt.

Đợi Thẩm Thanh Lan đi rồi, sắc mặt Ôn Tư Hãn hoàn toàn trầm xuống. Anh ta gọi điện thoại cho em trai mình, cũng là anh hai của Ôn Hề Dao, Ôn Tư Hiền.

Rất nhanh sau đó Ôn Tư Hiền đã đi tới. Đến khi biết chuyện đã xảy ra, anh ta hận không thể ăn tươi nuốt sống Đỗ Nam. Trước đây, anh ta vốn không thích Đỗ Nam, nhưng thấy Đỗ Nam đối xử tốt với Ôn Hề Dao, hơn nữa quan hệ giữa hai nhà Ôn - Đỗ cũng tốt, nên không làm khó dễ gì Đỗ Nam.

Kết quả, thằng khốn kiếp này!

Ôn Tư Hiền siết chặt tay, hận không thể xông lên đấm Đỗ Nam mấy đấm. Anh ta là quân nhân, tính tình nóng nảy, không nhìn nổi loại chuyện ép buộc con gái này.

“Đừng ra tay ở đây!” Ôn Tư Hãn ngăn anh ta.

http://tieulun.hopto.org

Ôn Tư Hiền tỉnh táo lại, cũng biết bây giờ không phải là lúc tính sổ với Đỗ Nam. Anh ta nhìn Ôn Tư Hãn, hai người kéo Đỗ Nam ra xe, rồi ném lên ghế sau. Ôn Tư Hiền lái xe đi, còn chuyện anh ta mang Đỗ Nam đi đâu, Ôn Tư Hãn căn bản không quan tâm. Nhìn bề ngoài thì Ôn Tư Hiền có vẻ dễ xúc động, nhưng thật ra anh ta làm việc rất có chừng mực, sẽ không gây ra chuyện gì lớn.

Chỉ là, trải qua chuyện này, tình nghĩa giữa nhà họ Đỗ và nhà họ Ôn xem như hết. Ôn Tư Hãn quay lại tiệc rượu, tiếp tục cùng mọi người ăn uống vui vẻ.

***

Hôm nay là lễ đính hôn của cháu trai trưởng nhà họ Thẩm, tất nhiên là không thể vắng nhà họ Phó được. Phó lão gia không có ở đây, nên Phó Tĩnh Đình đại diện nhà họ Phó tới tham dự.

Thấy Thẩm Nhượng, Phó Tĩnh Đình cũng không có sắc mặt gì đặc biệt, “Sao sắc mặt của anh kém quá vậy?” Dưới ánh đèn, sắc mặt Thẩm Nhượng trắng bệch.

Thẩm Nhượng mỉm cười, “Gần đây không được khỏe. Nghe nói em đã chuyển về thủ đô rồi?”

“Ừ, đã về lâu rồi, sau này cũng không đi nữa. Anh thì sao? Trở về luôn, hay lại đi nữa?”

“Anh đã già rồi, không đi đâu nữa. Lá rụng về cội thôi.” Giọng điệu của ông có chút xót xa, nhưng Phó Tĩnh Đình lại không cảm nhận được, bởi vì bà vẫn luôn chú ý bên Cố Bác Văn.

Thẩm Nhượng thấy bà thất thần, thì nhìn về hướng Cố Bác Văn, “Tĩnh Đình, em và Bác Văn…”

“Bọn em đã ly hôn nhiều năm rồi, tính cách không hợp nhau, nên tách ra càng sớm càng tốt, như vậy cũng coi như giải thoát cho hai bên.” Giọng điệu thiết tha, có thâm ý.

Vẻ mặt Thẩm Nhượng hơi cứng lại, “Chuyện năm đó… thật xin lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi, chuyện tình cảm mà, không miễn cưỡng được. Năm xưa, dù chúng ta có kết hôn thì cũng không lâu dài được. Chuyện đã nhiều năm rồi, không cần nhắc lại nữa.” Phó Tĩnh Đình nói rất nhẹ nhàng. Bà đã thật lòng đã buông được, còn Thẩm Nhượng lại chưa buông xuống được.

Thẩm Nhượng mỉm cười, “Tĩnh Đình, em vẫn như vậy, yêu ghét rõ ràng, phóng khoáng cởi mở.”

Phó Tĩnh Đình nhìn về phía xa xăm, không nghe rõ lời Thẩm Nhượng nói, Cố Bác Văn vẫn nhìn sang bên này, Cố Dương cũng nhìn theo.

Lại gần Cố Bác Văn, Cố Dương tò mò hỏi: “Ba, người đàn ông nói chuyện với mẹ là ai vậy?”

“Một người bạn lâu năm.”

“Ba có quen không?”

“Có.”

“Nếu đã là người quen thì sao ba không lại đó? Cứ trơ mắt nhìn mẹ nói chuyện thân thiết với người đàn ông khác sao? Mẹ cũng sẽ không chủ động lại đây tìm ba đâu.” Cố Dương tỏ vẻ rất ghét bỏ Cố Bác Văn.

Ánh mắt Cố Bác Văn ảm đạm, “Mẹ con ôn chuyện với người ta, ba đi tới làm phiền cái gì.”

“Cắt! Ba, không phải con nói ba chứ, với cái bộ dạng này của ba, nếu con là mẹ thì con cũng sẽ không chọn ba. Thật sự là quá lằng nhằng mà! Ba cũng biết người đó, mẹ ôn chuyện với người ta, chẳng lẽ ba không thể tới ôn chuyện?”

Cố Bác Văn có chút dao động, Cố Dương lại thêm dầu vào lửa, “Con nghe nói, gần đây có đồng nghiệp đang theo đuổi mẹ. Nếu ba không chủ động một chút thì con phải gọi người khác là ba rồi. Đến lúc đó ba cũng đừng có khóc.”

Cố Bác Văn nhìn con trai của mình, “Con nghe ai nói?”

“À…” Cố Dương ngập ngừng, “Lần trước được nghỉ phép, con có đến đơn vị của mẹ tìm mẹ. Sau đó, con thấy mẹ ăn cơm với đồng nghiệp. Con nghe người ta nói có người đàn ông ăn cơm cùng với mẹ muốn theo đuổi mẹ.”

“Chuyện quan trọng thế này sao con không nói sớm với ba?” Cố Bác Văn trừng mắt nhìn Cố Dương.

Cố Dương biện minh: “Ba đâu có cho con cơ hội nói. Lần trước con muốn nói với ba chuyện này, nhưng ba lại nói bận họp rồi tắt điện thoại của con.” Cố Dương uất ức nói.

Cố Bác Văn nghĩ lại, hình như là có chuyện như thế.

“Chuyện này là ba không đúng, hôm nào chúng ta nói sau. Ba lên đó chào hỏi ông bạn cũ một chút.” Nói xong, Cố Bác Văn đi về phía Phó Tĩnh Đình và Thẩm Nhượng.

Nhìn bóng lưng của ba mình, Cố Dương cười ha ha. Quả nhiên, tử huyệt của ba vẫn là mẹ. Cậu không tin mình đã ném ra đòn sát thủ rồi mà ba còn có thể thờ ơ.

http://tieulun.hopto.org

Thật ra, chuyện lúc nãy Cố Dương nói là do cậu bịa ra. Cậu thật sự có đi tìm mẹ, nhưng không có chuyện thấy Phó Tĩnh Đình ăn cơm với người ta, còn bị người ta theo đuổi.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn còn tình cảm, nhưng Cố Bác Văn lại không thấy được điều đó, cứ im im không có hành động gì. Người làm con trai là cậu đành phải thúc đẩy một bước thôi.

Thấy Cố Bác Văn đi về phía đó, Cố Dương cười đắc ý, sau đó thì đi tìm Cố Khải.

“Thẩm Nhượng, đã lâu không gặp.” Cố Bác Văn hòa nhã nói.

Thẩm Nhượng cười cười, “Đúng vậy, cũng sắp hai mươi lăm năm không gặp rồi nhỉ. Nhìn ông vẫn trẻ như vậy, mà tôi thì đã già rồi.”

Từ khi Cố Bác Văn đi đến, nụ cười trên mặt Phó Tĩnh Đình liền biến mất. Thấy bọn họ đang nói chuyện trên trời dưới đất, bà nói: “Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước.”

“Tĩnh Đình.” Thẩm Nhượng gọi bà lại, “Hiếm khi ba chúng ta gặp lại nhau, ở lại tâm sự một lát đi.”

Phó Tĩnh Đình dừng bước, rồi quay lại ngồi xuống ghế. Cố Bác Văn thấy thế, đầu tiên là vui vẻ, sau đó ánh mắt tối sầm lại. Quả nhiên, Phó Tĩnh Đình vẫn

còn để ý Thẩm Nhượng, Thẩm Nhượng vừa nói là bà liền ở lại.

Nếu Phó Tĩnh Đình biết ý nghĩ của ông, thì chắc chắn là bị tức chết.

Thẩm Nhượng liếc nhìn Phó Tĩnh Đình, chợt hiểu ra gì đó. Ba người mới nói được vài câu, Phó Tĩnh Đình liền tìm một cái cớ rồi đi. Lần này, Thẩm Nhượng không giữ người được nữa.

“Tĩnh Đình.” Cố Bác Văn gọi bà, nhưng Phó Tĩnh Đình lại giống như không nghe tiếng của ông.

Cố Bác Văn nhìn bóng lưng xa dần của Phó Tĩnh Đình, sắc mặt ảm đạm.

“Bác Văn, ông và Tĩnh Đình đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Nhượng hỏi.

Cố Bác Văn thu lại vẻ mất mát, sắc mặt lạnh nhạt, “Không có gì.”

Thấy Cố Bác Văn không muốn nói, Thẩm Nhượng cũng không hỏi nữa. Dù sao, năm xưa ông cũng từng đính hôn với Phó Tĩnh Đình. Mà sau này, Cố Bác Văn lại kết hôn với Phó Tĩnh Đình, Cố Bác Văn không ưa ông cũng là chuyện bình thường.

“Tôi thấy sắc mặt ông không tốt, hay là đi nghỉ đi. Tôi còn có việc, đi trước

đây.” Cố Bác Văn nói.

Biết Cố Bác Văn không muốn nói chuyện với mình, Thẩm Nhượng cười gật đầu.

Ra khỏi đó, Cố Bác Văn không đi tìm Phó Tĩnh Đình mà tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt dáo dác tìm Phó Tĩnh Đình trong đám người.

Thẩm Nhượng và Phó Tĩnh Đình là thanh mai trúc mã, Cố Bác Văn quen Thẩm Nhượng vào thời trung học, thông qua Thẩm Nhượng mới quen Phó Tĩnh Đình.

Lần đầu tiên nhìn thấy Phó Tĩnh Đình, Cố Bác Văn đã bị bà thu hút. Có điều, Phó Tĩnh Đình của lúc đó rực rỡ như một đóa hoa hồng. Đối với Cố Bác Văn mà nói, ông chỉ có thể nhìn mà không thể chạm. Hơn nữa, Thẩm Nhượng lúc đó cũng rất có tài hoa. Hai người đứng cạnh nhau, chính là Kim Đồng Ngọc Nữ. Vì vậy, Cố Bác Văn chôn giấu tình cảm sâu tận đáy lòng, ai cũng không biết, chỉ lặng lẽ quan tâm Phó Tĩnh Đình.

Lên đại học, Phó Tĩnh Đình thi vào trường quân đội, Cố Bác Văn cũng muốn học cùng bà, nhưng tố chất thân thể không đạt tiêu chuẩn của trường quân đội. Ba người học ba trường khác nhau, nên sau đó cũng rất ít gặp nhau. Ngoại trừ mỗi tháng viết một lá thư cho Phó Tĩnh Đình thì Cố Bác Văn cũng không liên lạc gì với Phó Tĩnh Đình nữa. Năm thứ hai đại học, Phó Tĩnh Đình và Thẩm Nhượng đính hôn.

Tin tức này quá bất ngờ, Cố Bác Văn bị sốc nặng, không còn gửi thư cho Phó

Tĩnh Đình nữa. Lúc Cố Bác Văn định buông tay thì đột nhiên biết được tin Phó Tĩnh Đình và Thẩm Nhượng hủy bỏ hôn ước. Chính miệng Thẩm Nhượng nói ra, bởi vì ông ta tìm được người phụ nữ của đời mình.

Trong cơn nóng giận, Cố Bác Văn đi tìm Thẩm Nhượng đánh một trận. Mặc dù Cố Bác Văn không phải là đối thủ của Thẩm Nhượng, nhưng Cố Bác Văn lại đánh hết sức, mà Thẩm Nhượng cũng không né, nên trên người Thẩm Nhượng chồng chất vết thương. Cuối cùng, vẫn là do Phó Tĩnh Đình can ngăn, tách hai người bọn họ ra.

Đến bây giờ, Cố Bác Văn vẫn còn nhớ rõ tình cảnh lúc ấy. Sau khi kéo ông đi, Phó Tĩnh Đình đã hỏi: “Cố Bác Văn, có phải anh thích tôi không?”

Cố Bác Văn đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn Phó Tĩnh Đình. Bên tai lại vang lên tiếng của Phó Tĩnh Đình, “Anh muốn cưới tôi không?”

Cố Bác Văn chợt ngẩng đầu, nhìn Phó Tĩnh Đình với ánh mắt khó tin.

“Không muốn? Không muốn thì thôi đi. Xem như tôi chưa nói gì.”

Thấy Phó Tĩnh Đình định rời đi, Cố Bác Văn vội kéo bà lại, “Tôi đồng ý.”

Bọn họ bắt đầu qua lại như vậy. Cố Bác Văn biết Phó Tĩnh Đình không thích ông, nhưng không sao cả, ông sẽ khiến bà thích ông. Có điều, quen nhau chưa được một tháng thì trong một lần Phó Tĩnh Đình say rượu, xảy ra quan

hệ với Cố Bác Văn. Sau đó, bà mang thai.

Dù sao cũng đã mang thai, Phó Tĩnh Đình cũng không định bỏ đứa bé này. Sau đó, bọn họ liền kết hôn. Lúc đầu, Phó lão gia không đồng ý, nhưng vì Phó Tĩnh Đình kiên quyết nên ông đã gật đầu.

Có điều, Cố Bác Văn lại không ngờ đến, vừa mới sinh Cố Dương không được bao lâu thì Phó Tĩnh Đình đã đưa ra đề nghị ly hôn. Bà nói: “Cố Bác Văn, chúng ta ly hôn đi. Tôi không yêu anh, dù anh có đối xử tốt với tôi thì tôi cũng không yêu anh, người tôi yêu là Thẩm Nhượng.”

“Vậy tại sao khi đó em lại muốn lấy anh?” Cố Bác Văn hỏi.

“Bởi vì Cố Dương. Tôi không thể để cho con của tôi không biết ba mình là ai, trở thành đứa con được sinh ra trước khi kết hôn. Hơn nữa…” Phó Tĩnh Đình lấy một xấp ảnh ra, đặt trước mặt Cố Bác Văn. Sắc mặt Cố Bác Văn liền biến.

Trong ảnh đều là ông và một người phụ nữ khác nằm trên giường. Có điều, ông vẫn luôn nhắm chặt mắt lại, giống như là đang ngủ.

“Tĩnh Đình, anh và cô gái đó không hề có gì cả, lúc đó anh đã uống say.” Cố Bác Văn muốn giải thích nhưng lại không đủ lý lẽ, mà Phó Tĩnh Đình cũng không tin, chỉ kiên quyết ly hôn.

http://tieulun.hopto.org

“Cố Bác Văn, anh hiểu tính tình của tôi mà. Nếu không có chuyện này thì dù tôi không yêu anh, nhưng tôi vẫn sẽ ở bên anh, cố gắng thích anh. Nhưng mà, Phó Tĩnh Đình tôi hận nhất chính là phản bội, giữa chúng ta đã không còn khả năng nào nữa rồi. Ký tên đi!”

Phó Tĩnh Đình đặt đơn ly hôn trước mặt Cố Bác Văn, “Tôi sẽ không lấy một đồng nào từ nhà họ Cố, Cố Dương cũng sẽ để ông nuôi, chỉ cần ông chịu ký tên.”

Cố Bác Văn khổ sở nhìn bà, “Chỉ vì muốn ly hôn, mà ngay cả con em cũng không cần sao?”

Phó Tĩnh Đình lạnh lùng nói: “Con là của anh, tôi không muốn lúc nhìn thấy con lại nhớ tới anh.”

Tuyệt tình như vậy, ngay cả một đường cứu vãn cũng không cho Cố Bác Văn. Cuối cùng, Cố Bác Văn vẫn phải ký tên.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không nói chuyện anh làm sai với bất cứ ai. Ngoại trừ hai chúng ta, sẽ không có người thứ ba biết chuyện này.”

Phó Tĩnh Đình ra nước ngoài, mấy năm mới về một lần. Mỗi lần về thăm Cố Dương cũng chỉ gọi điện thoại bảo Cố Dương đi ra ngoài, chứ chưa từng bước vào cửa nhà họ Cố.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 256: Ngài phó lãng mạn

Thật ra, về chuyện kia thì Cố Bác Văn cũng không biết đó là như thế nào. Lần đó, ông dự một buổi xã giao, ông uống say, bảo tài xế đưa mình về nhà. Đến khi tỉnh lại, ông phát hiện mình đang ở trong khách sạn, trên người không mặc quần áo, bên cạnh là một người phụ nữ xa lạ.

Cố Bác Văn đã từng hỏi người phụ nữ đó, nhưng cô ta luôn khẳng định là bọn họ đã làm chuyện đó rồi. Nhưng còn Cố Bác Văn, ông cũng rất chắc chắn là ông và người phụ nữ đó không hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Cuối cùng, Cố Bác Văn dùng một khoản tiền đuổi người phụ nữ đó đi.

Ông muốn giấu giếm chuyện này, nhưng vẫn bị Phó Tĩnh Đình biết được. Thậm chí, cuộc hôn nhân của bọn họ cũng bởi vì một lần ngoài ý muốn này mà tan vỡ.

Nhớ lại chuyện đã qua, Cố Bác Văn cảm thấy rất chua xót. Rõ ràng là cuộc sống hôn nhân của bọn họ rất hạnh phúc, ông luôn đối xử tốt với Phó Tĩnh Đình, còn Phó Tĩnh Đình cũng luôn niềm nở với ông. Thế mà cuối cùng, sao lại biến thành như vậy? Lẽ nào Phó Tĩnh Đình không thể tin tưởng ông một lần sao?

Thấy vẻ mặt đau khổ của Cố Bác Văn, Cố Dương biết ba lại bị mẹ làm tổn thương rồi. Mỗi lần gặp mẹ, ba đều mang sắc mặt như vậy.

Cậu vỗ vai Cố Bác Văn, “Ba, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải

cố gắng thêm. Đây đâu phải lần đầu tiên, nhiều năm qua đều như thế mà, thêm một lần như vậy cũng đâu có sao. Thừa dịp mẹ còn độc thân, ba hãy theo đuổi mẹ một lần nữa, có lẽ mẹ sẽ cảm động, đồng ý kết hôn với ba lần nữa cũng không biết chừng."

Tuy Cố Dương không đáng tin, nhưng lời của cậu cũng có lý, cùng lắm thì bị từ chối thôi. Nghĩ như vậy, Cố Bác Văn lại có tinh thần. Ông nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy Phó Tĩnh Đình, "Mẹ con đâu?"

"Lúc ba đang chán nản thì mẹ đã đi rồi, bây giờ ba đuổi theo vẫn còn kịp đấy." Cố Dương nói.

Cố Bác Văn nghe vậy, bỏ con trai lại, chạy thẳng ra ngoài.

Cố Dương bĩu môi, ba cậu là điển hình của việc có vợ thì quên luôn con trai. Nếu ba mẹ không ly hôn, thì có khi nào cậu sẽ phải sống một cuộc sống như trẻ mồ côi?

***

"Hoành Dật, cô, dượng và chú hai…" Thẩm Thanh Lan nhìn Cố Bác Văn đuổi theo Phó Tĩnh Đình, nhỏ giọng hỏi Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật nhìn cô, "Không phải em luôn không có hứng thú với mấy chuyện này sao?"

http://tieulun.hopto.org

“Chỉ là cảm thấy tiếc cho cô và dượng.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

“Đây là chuyện giữa bọn họ, chúng ta không nên can thiệp. Chúng ta vẫn nên quan tâm chuyện của chúng ta thì hơn.” Phó Hoành Dật nắm vai cô.

Thẩm Thanh Lan nghi hoặc nhìn anh. Giữa bọn họ thì cần có chuyện gì phải lo?

Phó Hoành Dật nhìn cô, ánh mắt hơi u oán, “Vợ à, đã nửa tháng anh không gặp em rồi, em không nhớ anh sao?”

Thẩm Thanh Lan càng thêm không hiểu ra sao, chẳng phải tối qua vừa mới…

Ngài Phó tỏ vẻ: Tối qua, để vợ có thể đúng giờ tới lễ đính hôn, anh đã không làm hết sức. Nhìn cái cổ trắng nõn của Thẩm Thanh Lan là biết, người nào đó còn ăn chưa ăn no.

“Vợ à, đêm nay chúng ta thử tư thế mới nhé?” Phó Hoành Dật nhỏ giọng nói bên tai Thẩm Thanh Lan.

Gân xanh trên trán Thẩm Thanh Lan giật giật, đấm mạnh lên ngực anh một cái, “Hoành Dật, chú ý ở đây là ở đâu.” Nếu người khác nghe được, thì cô còn măt mũi nào làm người?

http://tieulun.hopto.org

Bị vợ đấm một cái, Phó Hoành Dật rên một tiếng đau đớn, “Em muốn mưu sát chồng hả?”

Thấy anh nhíu mày, Thẩm Thanh Lan hơi khẩn trương. Lúc nãy không cũng khống chế lực, không biết có làm anh bị thương không?

“Đau lắm sao?”

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Không đau, đùa em thôi.”

Thẩm Thanh Lan liếc Phó Hoành Dật, người đàn ông này ngày càng xấu xa rồi.

“Vợ à, kết thúc lễ đính hôn, chúng ta cùng nhau về nhà tạo người đi.” Phó Hoành Dật ôm vai Thẩm Thanh Lan đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan nghiêng đầu nhìn anh, “Không phải nói không muốn làm ba sớm sao?”

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Chúng ta cứ hưởng thụ quá trình tạo người trước đã, còn kết quả thì tùy duyên phận đi.”

http://tieulun.hopto.org

Ha ha…

Tối đó, ngài Phó đắm chìm trong các tư thế mới đến mức không thể kiềm chế. Cuối cùng, Ngài Phó chọc giận Thẩm tiểu thư, suýt chút nữa bị Thẩm tiểu thư đạp xuống giường.

Thẩm tiểu thư tức giận xoa eo, “Phó Hoành Dật, em là người, không phải là búp bê vải!”

Phó Hoành Dật bày ra vẻ mặt vô tội, thấy cô giận thật thì vội tiến lại xoa eo cho cô. Vừa rồi quá hưng phấn, nên không khống chế được, làm hơi quá, “Vợ, anh sai rồi.”

Thẩm Thanh Lan cười nhạt, lạnh lùng nhìn bàn tay xoa eo cô của Ngài Phó dần nhích xuống dưới, “Vợ, chúng ta tiếp tục nữa đi! Lần này, anh bảo đảm khống chế được mình.”

Thẩm Thanh Lan chui vào chăn nằm, “Em buồn ngủ rồi.” Đã làm nhiều lần lắm rồi, dù tố chất thân thể cô khỏe mạnh thì cũng chịu không nổi.

Phó Hoành Dật nhìn nửa thân dưới của mình, nhào lại gần Thẩm Thanh Lan, “Bây giờ còn sớm mà, chúng ta lại làm loại vận động tốt cho cả thân thể và tinh thần đi.”

Thẩm Thanh Lan nhìn đồng hồ trên tủ ở đầu giường, kim đồng hồ đã chỉ

hướng một giờ. Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn xoay người ôm Phó Hoành Dật, cô luôn không nỡ từ chối đòi hỏi của anh.

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan dậy từ sớm, nhưng lại không đi chạy bộ. Chỗ nằm bên cạnh đã lạnh từ lâu, cô xoa xoa cái eo đau nhức, hai chân rụng rời như không còn là của mình nữa.

Rửa mặt xong, ra khỏi phòng, vẫn không thấy Phó Hoành Dật, không biết mới sáng sớm anh đã đi đâu rồi. Thẩm Thanh Lan vừa mới định gọi điện thoại cho anh, thì cửa mở ra, Phó Hoành Dật từ bên ngoài đi vào, tay cầm một bó hồng thơm ngát.

Phó Hoành Dật đi tới, một tay đặt bữa sáng lên bàn, một tay đưa bó hoa cho Thẩm Thanh Lan. Cô nhướng mày, hỏi: “Sao sáng sớm lại tặng hoa cho em, làm chuyện gì có lỗi với em hả? Nói đi, em sẽ không tức giận.”

Phó Hoành Dật không trả lời. Anh có thể nói là bởi vì tối qua anh quá hăng, nên sáng nay cố ý dậy sớm, đi chợ mua hoa dỗ vợ vui vẻ không?

Đáng tiếc, Thẩm tiểu thư không phải là một cô gái bình thường, cô không hề thấy cảm động khi được tặng hoa. Phó Hoành Dật cảm thấy hơi thất bại, vợ khó dỗ dành quá cũng là một vấn đề khiến người ta đau đầu.

Đang lúc Phó Hoành Dật suy nghĩ phải làm sao để vợ bớt giận, thì Thẩm Thanh Lan cúi đầu nhìn bó hoa, đáy mắt hiện lên ý cười, đây là lần đầu tiên cô được tặng hoa tươi, “Cảm ơn anh.”

Phó Hoành Dật thở dài một hơi, mỉm cười, “Anh mua bữa sáng rồi. Ăn sáng thôi.”

“Vâng.” Thẩm Thanh Lan không đi ăn ngay mà tìm một cái lọ để cắm hoa. Chắc là hoa vừa mới hái, nên trên cánh hoa vẫn còn đọng sương. Thẩm Thanh Lan cười cười. Đôi lúc, Phó Hoành Dật cũng là một người lãng mạn.

Thấy Thẩm Thanh Lan ăn bữa sáng một cách ngon lành, khóe môi luôn nở nụ cười, có thể thấy cô đang vui vẻ. Phó Hoành Dật bỗng nhiên có chút áy náy. Từ trước tới nay, anh luôn cho rằng Thẩm Thanh Lan là một người phụ nữ kiên cường độc lập, nhưng lại quên mất cô cũng chỉ vừa mới qua sinh nhật hai mươi hai tuổi, cũng sẽ thích những thứ mà các cô gái trẻ tuổi thích. Chỉ là vì những chuyện từng trải trước kia, nó khiến cô giấu sở thích sâu vào lòng.

Phó Hoành Dật thầm quyết định, sau này có cơ hội thì phải tặng hoa cho vợ nhiều hơn.

Sau này, mỗi một ngày kỷ niệm hoặc là ngày lễ, Thẩm Thanh Lan đều sẽ nhận được một bó hoa từ Phó Hoành Dật. Nhiều năm về sau, đại khái là lúc cục cưng Phó năm tuổi, cũng học theo ba mình, mỗi ngày đều tặng hoa cho Thẩm tiểu thư. Ngài Phó thấy mà nghiến răng nghiến lợi, còn Thẩm tiểu thư thì lại thấy rất buồn cười.

Ăn sáng xong, Thẩm Thanh Lan cùng Phó Hoành Dật ngồi trên ghế sô pha xem phim, là một bộ phim cũ, tên là “Vũ Điệu Trong Bóng Mờ”*. Hai năm trước, bọn họ đã cùng nhau xem phim này, tâm trạng lúc đó và lúc này lại có chút khác nhau.

http://tieulun.hopto.org

(*) Vũ Điệu Trong Bóng Mờ - La Valse Dans L’ombre - Waterloo Bridge - Cầu Waterloo, một bộ phim được MGM sản xuất năm 1940, do hai tài tử Vivien Leigh và Robert Taylor thủ diễn.

Thẩm Thanh Lan vùi vào lòng Phó Hoành Dật, tùy ý để Phó Hoành Dật ôm mình.

“Hoành Dật, giữa tháng này em sẽ tới thành phố Sydney tham gia lễ hội nghệ thuật.” Thẩm Thanh Lan nhớ tới chuyện Daniel nói với mình, nên nói lại với Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật đang nghịch nghịch ngón tay của cô. Ngón tay của cô thon dài, trắng nõn nà, sờ rất thích. Phó Hoành Dật cảm thấy, anh không phải là một người cuồng tay đẹp, nhưng anh lại rất thích bàn tay của cô.

Nghe cô nói vậy, anh dừng động tác lại, “Em đi một mình hay đi với ai?”

“Em đi cùng Daniel và Vu Hiểu Huyên.”

Suy nghĩ một chút, Phó Hoành Dật nói: “Người bạn tên Kim Ân Hi của em đâu? Hay là mời cô ấy đi cùng đi?”

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, “Hoành Dật, em chỉ tham gia lễ hội nghệ thuật bình thường thôi mà.”

Phó Hoành Dật cúi đầu hôn lên trán cô một cái, chậm rãi nói: “Anh biết, nhưng Allen vẫn còn theo dõi chúng ta, còn KING thì không rõ tung tích, ai biết lúc nào hắn sẽ nhảy ra. Chẳng may xảy ra chuyện gì đó, mà em lại ở nước ngoài, anh không thể chạy tới ngay được. Cho nên, hãy mời bạn của em đi cùng. Nếu không có chuyện gì thì cứ xem như là đi du lịch. Còn nếu có chuyện gì đó, thì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Anh nói rất đúng, cô cũng không thể nói gì hơn. Suy nghĩ một lát, cô gọi điện thoại cho Kim Ân Hi. Kim Ân Hi đồng ý rất dứt khoát, gần đây cô ở nhà chán đến mức sắp mọc thành cây nấm rồi.

“Bao giờ em về?” Phó Hoành Dật hỏi. Cuối tháng sau có lịch chụp ảnh cưới, đáng lẽ là chụp từ lần trước rồi, nhưng vì bên kia có chút chuyện ngoài ý muốn, nên đành phải dời lại.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì em sẽ đi một tuần.”

“Ừ, xa nhà phải chú ý chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Hoành Dật, em không phải là trẻ con, trước đây em còn chạy loạn khắp nơi thế giới nữa đấy.”

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Anh biết, nhưng bây giờ không giống trước nữa. Khi đó em không có anh, còn bây giờ em đã có anh rồi.”

Trong lòng Thẩm Thanh Lan cảm thấy ấm áp, nhưng ngoài miệng lại nói: “Hoành Dật, miệng của anh càng ngày càng ngọt, anh bôi mật lên môi sao?”

“Nếm thử là biết.” Phó Hoành Dật cúi đầu hôn lên môi Thẩm Thanh Lan.

***

Hôm nay, tất cả các tờ báo ở thủ đô, dù là báo tài chính hay báo kinh tế, thì trang đầu đều là tin tức Tổng Giám đốc Tập đoàn Quân Lan, Thẩm Quân Dục đính hôn. Thân phận của Ôn Hề Dao cũng bị người ta đào lên, ngoại trừ thân phận Tổng Giám đốc trẻ tuổi nhất của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa, thì còn có thân phận là con gái của nhà họ Ôn ở thành phố Hải. Ngay cả tin tức từng du học ở nước ngoài, sau khi tốt nghiệp từng làm ở những công ty đa quốc gia nào, cũng bị người ta đào lên sạch sẽ.

Báo giải trí chỉ đưa một vài tin tức bên lề, còn báo tài chính và báo kinh tế, thì phân tích tình hình cổ phiếu của Tập đoàn Quân Lan và Tập đoàn Ôn Thị sau lễ đính hôn. Đúng như những “chuyên gia” báo chí phân tích, thị trường chứng khoán vừa mới bắt đầu phiên giao dịch, cổ phiếu của Tập đoàn Quân Lan và Tập đoàn Ôn Thị lập tức tăng lên. Ngay cả cổ phiếu của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa đang thấp xuống vì vụ công nhân chết trong công trường lần trước, cũng có xu hướng tăng lên.

Bị sốc nhất là các cổ đông của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa, bọn họ đâu ngờ

người bọn họ muốn làm khó chính là đại tiểu thư của nhà họ Ôn, vị hôn thê của Tổng giám đốc Tập đoàn Quân Lan. Bọn họ thật sự nghĩ không ra, với thân phận của Ôn Hề Dao, cô đâu cần tới Tập đoàn quốc tế Tân Hòa làm công? Quốc Tế Tân Hòa thật sự là một doanh nghiệp lâu đời, nhưng nó không thể nào so sánh được với nhà họ Ôn và nhà họ Thẩm.

Trong một góc nhỏ không ai dòm ngó đến ở chỗ tin tức xã hội, còn có một tin tức: “Người đàn ông lõa thể xuất hiện trên bãi biển, toàn thân xanh tím, có vẻ đây là kẻ thứ ba bị người ta trả thù“.

Ảnh kèm theo là một tấm ảnh chụp được làm mờ, người đàn ông trong ảnh chính là Đỗ Nam đã bị Ôn Tư Hiền mang đi.

Ôn Tư Hiền lôi Đỗ Nam đến bờ biển, rồi ném thẳng xuống nước, nước biển lạnh băng làm Đỗ Nam vốn hôn mê lập tức tỉnh lại. Bởi vì ném trên bờ biển, nên nước biển chỉ tràn tới chân Đỗ Nam. Đỗ Nam đứng lên, thấy sắc mặt lạnh băng của Ôn Tư Hiền, liền biết Ôn Tư Hiền đã hay chuyện mình làm rồi.

Ôn Tư Hiền không nói gì, bước tới đấm một quyền vào người Đỗ Nam, anh ta không tránh, chỉ hỏi: “Anh hai, có phải Hề Dao đã đính hôn với Thẩm Quân Dục rồi không?”

Ôn Tư Hiền cười nhạt, “Đúng, Hề Dao và Quân Dục đính hôn rồi, không lâu sau bọn họ sẽ kết hôn.”

“Không!” Đỗ Nam lắc đầu, “Bọn họ không thể ở bên nhau, Hề Dao là của em, là của em.”

Lại một quyền đấm vào bụng Đỗ Nam, Đỗ Nam ôm bụng ho dữ dội.

“Đỗ Nam, Hề Dao chưa từng là của cậu, em ấy muốn ở bên ai là quyền của em ấy, cậu không có quyền can thiệp.”

“Dựa vào cái gì?” Đỗ Nam hét lên, “Em yêu Hề Dao nhiều năm như vậy, đợi cô ấy nhiều năm như vậy, làm nhiều chuyện vì cô ấy như vậy. Còn Thẩm Quân Dục, anh ta làm được cái gì?”

Ôn Tư Hiền kéo Đỗ Nam từ dưới đất lên, ấn đầu anh ta vào trong nước, “Tôi sẽ nói cho cậu biết vì sao. Bởi vì Hề Dao yêu Quân Dục. Đỗ Nam, cậu tỉnh táo lại cho tôi.”

Đỗ Nam phun nước biển mặt chát trong miệng ra, ánh mắt đầy vẻ điên loạn, “Hề Dao là của tôi, không ai được phép mang cô ấy rời khỏi tôi! Dù là ai cũng không thể! Tôi sẽ không cho phép cô ấy rời khỏi tôi. Dù có trói, tôi cũng phải trói cô ấy ở cạnh tôi.”

Ôn Tư Hiền vốn đã bớt tức giận, nhưng nghe Đỗ Nam nói như thế thì lại bùng nổ lần nữa. Anh đè Đỗ Nam xuống đất, mạnh tay đánh một trận, mãi cho đến khi mặt Đỗ Nam thành một cái đầu heo mới dừng lại. Anh nhìn Đỗ Nam, sắc mặt lạnh lẽo: “Đỗ Nam, Hề Dao là em gái duy nhất của tôi. Nếu cậu dám gây ra một chút tổn thương nào cho con bé, thì tôi sẽ không bỏ qua cho cậu. Mà nhà họ Đỗ, cũng sẽ vì hành động của cậu mà phải trả giá thê thảm.”

http://tieulun.hopto.org

Đỗ Nam cười ha ha, phảng phất như không nghe được lời nói của Ôn Tư Hiền, trong miệng lẩm bẩm: “Hề Dao là của tôi, ai cũng không thể cướp cô ấy!”

Lửa giận trong lòng Ôn Tư Hiền không ngừng tăng vọt, cái tên Đỗ Nam này nhất định là bị tâm thần.

Nhưng lại không thể tiếp tục đánh Đỗ Nam nữa, bộ dạng bây giờ của anh ta đã khó coi lắm rồi. Nếu còn đánh nữa, thì anh ta sẽ phải ăn cơm bệnh viện thôi.

Suy nghĩ một chút, Ôn Tư Hiền ném Đỗ Nam lên bờ cát, rồi lái xe đi.

Sáng sớm hôm nay, khi nghe Ôn Tư Hãn nói Đỗ Nam bị đưa vào bệnh viện với tình trạng không mảnh vải che thân, Ôn Tư Hiền hoàn toàn ngẩn người.

Chẳng lẽ khi Ôn Tư Hiền đi rồi, còn có người thay trời hành đạo, dạy dỗ thằng khốn Đỗ Nam kia?

Tạm thời không trả lời được vấn đề này, Ôn Tư Hãn và Ôn Tư Hiền không suy nghĩ thêm nữa. Có điều, chuyện Đỗ Nam làm với Ôn Hề Dao, mặc dù chưa thành công, nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua chuyện này. Sau này, quan hệ giữa nhà họ Ôn và nhà họ Đỗ xem như kết thúc. Tập đoàn Ôn Thị và Tập đoàn Đỗ Thị cũng không thể nào tiếp tục hợp tác được nữa.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi lễ đính hôn kết thúc, ngoại trừ bà Ôn và Ôn Bính Xuyên, thì những người khác của nhà họ Ôn đều đi về trước. Bà Ôn muốn ở lại thủ đô xem cuộc sống hiện tại và tương lai của con gái. Ôn Bính Xuyên đã rút khỏi công ty, tất nhiên là phải đi cùng vợ mình.

Ôn Hề Dao có một căn nhà ở thủ đô, là do công ty sắp xếp. Lúc đầu, Thẩm Quân Dục sắp xếp cho ba mẹ Ôn Hề Dao ở một trong những căn nhà của mình ở thủ đô, nhưng hai người họ chỉ muốn ở cùng con gái mình, nên đã từ chối ý tốt của Thẩm Quân Dục.

Trở lại thành phố Hải, chuyện đầu tiên Ôn Tư Hãn làm là hủy bỏ hợp đồng đã ký, nhưng chưa bắt đầu áp dụng của Đỗ Thị, cũng treo luôn các hợp đồng chuẩn bị ký kết. Ông Đỗ, Đỗ Hồng Hải đã tự mình đến Ôn Thị tìm Ôn Tư Hãn hỏi nguyên nhân, Ôn Tư Hãn chỉ nói một câu: “Chú hãy hỏi Đỗ Nam đã làm chuyện tốt gì rồi.”

Lúc này, Đỗ Nam còn nằm trong bệnh viện ở thủ đô, Đỗ Hồng Hải không gọi điện thoại được cho con trai, nên quay lại nhà họ Ôn một lần nữa, nhưng lại bị chặn ngoài cửa. Bà Đỗ không ngồi yên được nữa, nên đến nhà họ Ôn tìm bà Ôn tâm sự. Dù sao thì quan hệ cá nhân của hai người rất tốt. Bà ta hỏi dì giúp việc lại nghe nói hai vợ chồng nhà họ đã đi du lịch, sẽ không trở về trong thời gian ngắn.

Bà Đỗ gọi điện thoại cho bà Ôn, hai người trò chuyện vui vẻ. Bà Đỗ hỏi bà Ôn nguyên nhân, bà Ôn không biết chuyện này, chỉ nói sẽ tìm con trai hỏi giúp.

Đợi bà Ôn cúp điện thoại, Ôn Hề Dao nói: “Mẹ không cần hỏi anh cả, con

biết nguyên nhân.”

Bà Ôn nhìn Ôn Hề Dao với ánh mắt khó hiểu, “Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không? Nhà chúng ta với Đỗ Thị hợp tác rất tốt mà. Sao đột nhiên hủy bỏ hợp tác rồi?” Hơn nữa còn không phải là chỉ hủy bỏ một hạng mục, mà là hủy bỏ tất cả các hạng mục, điều này làm bà Ôn không thể tưởng tượng nổi. Lần trước, bởi vì Ôn Hề Dao có bạn trai, dẫn tới bà Ôn và bà Đỗ có chút xích mích, nhưng chút chuyện đó không đủ để ảnh hưởng tới quan hệ hợp tác của hai nhà.

Bà Ôn là mẹ ruột của cô, có một số việc nói cho bà biết cũng không sao. Vì vậy, Ôn Hề Dao kể lại chuyện đã xảy ra vào hôm đính hôn cho bà Ôn nghe, đúng lúc Ôn Bính Xuyên đi tập thể dục về nghe thấy. Ông nổi giận đùng đùng, gọi điện thoại cho Đỗ Hồng Hải mắng một trận ra trò, kết lại bằng câu Tập đoàn Ôn Thị không bao giờ hợp tác với Đỗ Thị nữa.

Bà Ôn nghe mà hãi hùng, bà cũng là phụ nữ, tất nhiên biết phụ nữ sợ nhất là gặp phải loại chuyện như vậy. May mà Thẩm Thanh Lan đúng lúc chạy tới, nên Đỗ Nam mới không thành công. Nếu cậu ta được như ý thì hạnh phúc cả đời của con gái bà sẽ bị hủy trong tay cậu ta mất thôi. Chuyện này, sẽ trở thành bóng ma trong cả đời Ôn Hề Dao.

“Uổng công mẹ đối xử tốt với Đỗ Nam như vậy. Đúng là đồ lòng lang dạ sói!” Bà Ôn chửi ầm lên. Bà xuất thân danh môn, rất có giáo dục, nhưng lúc này bà lại không khống chế được mình, có thể thấy là bà đã tức giận đến nhường nào.

Ôn Bính Xuyên vỗ vai vợ mình, để bà bình tĩnh lại, rồi nói với con gái:

“Đáng ra con nên nói cho ba mẹ biết chuyện này sớm hơn.” Nếu bọn họ sớm biết chuyện này thì bọn họ sẽ tự mình quay về thành phố Hải giải quyết. Càng nghĩ, Ôn Bính Xuyên càng không nén được tức giận, “Không được, ngày mai chúng ta quay về. Tôi thật sự không nuốt trôi cơn giận này.”

Ôn Bính Xuyên đi tới đi lui trong phòng khách, vẻ mặt giận dữ. Ôn Hề Dao bước lên khuyên cha mình, “Ba, anh cả và anh hai đã xử lý chuyện này rồi, ba yên tâm ở lại đây đi, cuối tuần con dẫn ba mẹ đi dạo một vòng thủ đô. Thanh Lan mở một quán trà ở Thành Nam, không gian rất đẹp, con dẫn ba mẹ tới xem.”

“Ba làm gì còn tâm tình mà đi chơi?”

“Ba, nhà họ Ôn và nhà họ Đỗ có giao tình đã nhiều năm, lần này Ôn Thị đột nhiên bội ước, đây đã là cú sốc mang tính hủy diệt với Đỗ Thị, như vậy cũng coi như đủ rồi.” Ôn Hề Dao khuyên nhủ.

Lúc này, Ôn Hề Dao còn chưa biết Đỗ Nam đã bị Ôn Tư Hiền đánh tới mức nhập viện, cả khuôn mặt hoàn toàn biến dạng, cho dù mẹ ruột của anh ta có đứng trước mặt anh ta thì cũng không nhận ra được ấy chứ.

Ôn Hề Dao khuyên nhủ một lát, cuối cùng Ôn Bính cũng bỏ đi ý định quay về thành phố Hải.

Ngày hôm sau, nhận được lời mời của bà Ôn, Thẩm Thanh Lan rất ngạc nhiên. Nhất là khi thấy bà Ôn nhiệt tình như vậy, cô cảm thấy không quen.

“Thanh Lan, bác nghe Hề Dao nói cháu thích cơm rượu nếp của miền nam, bác làm món này cũng được lắm, cháu thử xem.” Bà Ôn bưng một bát cơm rượu nếp để lên bàn, rồi gọi Thẩm Thanh Lan tới ăn.

Ôn Bính Xuyên vốn là một người rất nghiêm túc, ngoại trừ trước mặt con gái và vợ, ông sẽ để lộ ra chút tươi cười, thì trước mặt những người khác, ông đều bày ra khuôn mặt cứng nhắc. Nhưng lúc này, ánh mắt ông nhìn Thẩm Thanh Lan đầy hiền hòa.

Toàn thân Thẩm Thanh Lan đều cảm thấy không được tự nhiên. Cô ngồi xuống bàn, cầm cái muỗng bà Ôn đưa, bắt đầu ăn cơm rượu nếp. Chắc là bà Ôn đã hỏi Ôn Hề Dao khẩu vị của cô, nên cơm rượu bà Ôn làm không ngọt lắm, mà còn tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt.

“Thanh Lan, cháu thấy thế nào?”

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, “Bác gái nấu ăn rất ngon, đây là món cơm rượu ngon nhất cháu từng ăn.”

Bà Ôn cười rực rỡ, “Cháu thích là được rồi. Cháu ăn nhiều một chút, trong nồi vẫn còn.”

Vì sợ Thẩm Thanh Lan ngại, bà Ôn còn cố ý múc cho mình và Ôn Bính Xuyên mỗi người một bát.

Ăn xong, Thẩm Thanh Lan còn chưa rõ ý đồ của bà Ôn, đang nghĩ có nên tìm cơ hội đi về hay không, thì bà Ôn đã đi vào phòng ngủ.

Ra khỏi phòng ngủ, bà Ôn cầm theo một cái hộp, nhét vào tay Thẩm Thanh Lan, vừa cười vừa nói: “Thanh Lan, đây là chút tấm lòng của bác, chúc mừng cháu đính hôn.”

Thẩm Thanh Lan mở ra xem, bên trong là một bộ trang sức, thoạt nhìn rất quý giá. Cô vội trả lại cái hộp cho bà Ôn, “Bác gái, cái này quá quý, cháu không thể nhận.”

Bà Ôn không chịu nhận lại, “Sau này anh trai cháu và Hề Dao kết hôn rồi, chúng ta sẽ là người một nhà, cháu chính là con gái của bác, người làm mẹ cho con gái mình một chút đồ làm của hồi môn, thì sao lại không thể nhận?”

Nếu đây là đồ do Sở Vân Dung đưa thì Thẩm Thanh Lan sẽ nhận, nhưng bà Ôn và cô không có quan hệ gì. Dù sau này Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục kết hôn thì cô cũng chỉ là một đứa em chồng đã gả đi rồi.

Lúc này, bà Ôn tặng lễ vật lớn như vậy, làm Thẩm Thanh Lan nhớ tới chuyện đã xảy ra ở tiệc đính hôn, chắc là bà Ôn đã biết chuyện Đỗ Nam và Ôn Hề Dao.

Thẩm Thanh Lan đoán không có sai, đúng là bà Ôn đang tặng quà để cảm ơn cô.

http://tieulun.hopto.org

Bà Ôn vốn có chuẩn bị một phần quà tặng cho Thẩm Thanh Lan, còn bộ trang sức này là bà Ôn chuẩn bị cho Ôn Hề Dao. Nhưng Thẩm Thanh Lan đã giúp bọn họ một chuyện lớn như vậy, lễ vật ban đầu đã không còn đủ nặng, mà vì gấp quá nên không tìm được quà tặng khác, cho nên bà Ôn dứt khoát tặng bộ trang sức đó cho Thẩm Thanh Lan. Dù sao thì sang năm Ôn Hề Dao mới kết hôn, vẫn đủ thời gian đặt bộ trang sức khác.

“Cháu cứ yên tâm nhận lấy đi, đây là chút tấm lòng của bác.”

“Đúng vậy, Thanh Lan, cháu là em gái của Quân Dục, sau này cũng là em gái của Hề Dao, chút quà tặng mà thôi, đừng suy nghĩ nhiều.” Ôn Bính Xuyên cũng hùa theo.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Lan vẫn nhận phần quà tặng này. Sau đó, cô gọi điện thoại cho Ôn Hề Dao, cô ấy chỉ nói một câu: “Đó là quà tặng mừng em kết hôn của mẹ chị, em cứ nhận đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Trong mắt gia đình bình thường, bộ trang sức đó sẽ có giá trị liên thành, nhưng trong mắt Thẩm Thanh Lan, bộ trang sức này cũng bình thường. Vì vậy, cô không nghĩ nhiều nữa, đem bộ trang sức đó về ném luôn vào két sắt.

***

Ngày 10 tháng 7, Thẩm Thanh Lan và đám Daniel đi máy bay đến thành phố Sydney. Hai giờ chiều, bọn họ tới Sydney. Đây không phải là lần đầu tiên

Daniel tới Sydney, nên anh ta đã đặt xong xe đón và khách sạn. Vừa ra khỏi sân bay, Thẩm Thanh Lan đã thấy có người tới đón.

Đến khách sạn, nhận phòng, sắp xếp hành lý xong mà vẫn còn sớm. Vu Hiểu Huyên đề nghị đi ra ngoài chơi. Đây là lần đầu tiên cô đến đây, nên rất tò mò với mọi thứ xung quanh.

“Thành phố này đẹp quá!” Nhìn bãi biển màu bạc phía xa xa, Vu Hiểu Huyên cảm thán.

“Sydney là thành phố lớn nhất của Australia, cũng là thành phố nổi tiếng thế giới, được mọi người công nhận là một trong những thành phố đáng sống nhất. Đương nhiên là nó phải đẹp rồi.” Kim Ân Hi nói.

Đây là lần đầu tiên Vu Hiểu Huyên gặp Kim Ân Hi. Lúc ở sân bay, Thẩm Thanh Lan đã giới thiệu tên của Kim Ân Hi, bọn xem như là quen biết. Thật ra, Vu Hiểu Huyên rất tò mò về cô ấy.

Vu Hiểu Huyên còn nhớ, lần trước cô bị bắt cóc, có một nam một nữ đã đưa cô đến bệnh viện. Cô không còn nhớ rõ dáng dấp của bọn họ như thế nào, chỉ còn nhớ bọn họ là bạn của Thẩm Thanh Lan.

Vu Hiểu Huyên không hiểu vì sao Thẩm Thanh Lan lại quen biết nhiều người kỳ lạ như vậy. Nhưng cô là một cô gái thông minh, nếu Thẩm Thanh Lan đã không giới thiệu cụ thể thì cô cũng sẽ không hỏi nhiều.

“Cô hiểu biết nhiều thật đấy!” Vu Hiểu Huyên cảm thán một câu.

Kim Ân Hi cười cười, “Thành phố này còn rất nhiều chỗ đẹp, hôm nào tôi sẽ dẫn cô đi.”

Vu Hiểu Huyên ngạc nhiên hỏi: “Cô rất quen thuộc với nơi này?”

“Trước kia từng đi vài lần, cũng đã từng ở đây một thời gian.” Kim Ân Hi nói. Khi vừa mới được tự do, cô đã bay nhảy khắp thế giới, đi rất nhiều nơi.

“Ok! Vậy là chúng ta đã có một hướng dẫn viên du lịch rồi!” Vu Hiểu Huyên vui vẻ nói.

Bởi vì phải sắp xếp chuyện tiếp theo, nên Daniel không theo bọn họ ra ngoài.

Ra khỏi khách sạn, Kim Ân Hi hăng hái nói: “Ở gần đây có một con phố bán thức ăn rất ngon. Tối nay tôi dẫn cô đi nhé?”

Vu Hiểu Huyên vô cùng tán thành đề nghị này. Lần này, cô được nghỉ phép một tuần lễ, là phần thưởng Linda dành cho cô vì sự cố gắng của cô trong thời gian qua. Hàn Dịch không có thời gian đi cùng cô, mà tiếng Anh của cô cũng không tốt, nên mới đi theo Thẩm Thanh Lan đến Sydney.

“Thanh Lan, tối nay chúng ta đến con phố ẩm thực đó đi!” Vu Hiểu Huyên mở to mắt nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan biết rõ tâm hồn ăn uống của Vu Hiểu Huyên, nên gật đầu, “Ok.”

Đến khu phố ẩm thực, Vu Hiểu Huyên và Kim Ân Hi ăn từ đầu phố đến cuối phố, ăn cho đến khi không còn ăn nổi nữa mới ngừng. Vu Hiểu Huyên xoa xoa cái bụng, nhìn lại những món mình chưa ăn, nói: “Hôm nào quay lại ăn tiếp!”

Thấy bộ dạng này của cô nàng, trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên ý cười.

Còn ba ngày nữa là khai mạc lễ hội nghệ thuật. Ngày hôm sau, nhóm Thẩm Thanh Lan lái xe đến Lake Macquarie, cách thành phố Sydney một tiếng đi xe. Nơi đây có rất nhiều chuột túi hoang dã, nếu may mắn còn có thể gặp chuột túi.

Thẩm Thanh Lan lái xe, Kim Ân Hi và Vu Hiểu Huyên ngồi ghế sau. Thỉnh thoảng, Vu Hiểu Huyên chỉ kiến trúc hay là cảnh quan thiên nhiên bên ngoài cửa sổ xe, rồi hỏi Kim Ân Hi. Dù là cái gì thì Kim Ân Hi cũng luôn có thể giới thiệu đại khái cho cô biết.

Vu Hiểu Huyên sùng bái nhìn Kim Ân Hi, “Ân Hi, cô biết nhiều thật đấy!”

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, “Nếu cô cũng chạy khắp nơi trên thế giới như tôi, thì cô cũng sẽ hiểu biết nhiều như vậy thôi.”

“Cô đã đi vòng quanh thế giới?”

“Có thể nói là như vậy. Trong một lần du lịch, tôi quen biết Thanh Lan. Biết cô ấy là người nước Z, đúng lúc tôi chưa từng đến nước Z, nên mới tới thủ đô tham quan.”

“Cái gì? Cô không phải là người nước Z?”

“Ừ, tôi là người nước H.”

“Cô nói tiếng bản địa rất giỏi. Cô không nói thì tôi còn tưởng cô là người nước Z đó. Cô còn nói được tiếng Anh, tiếng Hàn. Cô thật lợi hại!” Vu Hiểu Huyên cảm thán.

Đó là bởi vì cô chưa biết được bản lĩnh thật sự của An, Kim Ân Hi thầm nghĩ. Nếu Vu Hiểu Huyên biết bản lĩnh của An, thì cô ấy sẽ không cảm thán vì một chút tài lẻ của cô như vậy.

“Khi còn bé, tôi rất có hứng thú với văn hóa của nước Z, nên tự học ngôn ngữ nước Z.” Kim Ân Hi thuận miệng nói bừa.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên tin tưởng không chút nghi ngờ.

Từ xa, mọi người đã thấy một hồ nước xanh thẳm, mặt nước mênh mông, rất có tầm nhìn. Trên mặt hồ có mấy con thuyền nhỏ, rừng núi bao quanh hồ, tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Mặc dù đang là mùa đông, nhưng cũng có nhiều người tới đây.

“Thanh Lan, ở đây thật là đẹp!” Vu Hiểu Huyên xuống xe, nhìn hồ nước, hít một hơi thật sâu, ngay cả không khí cũng tỏa ra vị ngọt.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, trong mắt có ý cười.

Gần đó có một thảm cỏ lớn, có rất nhiều con chuột túi đang nhảy nhót ở đấy, Vu Hiểu Huyên ngạc nhiên: “Thanh Lan, đây là lần đầu tiên tớ được thấy chuột túi sống sờ sờ trước mặt mình đó.”

“Cô đứng nhìn từ xa là được rồi. Bọn chuột túi đó đều là chuột túi hoang dã, tuy nó thường xuyên tiếp xúc với con người, nhưng cũng có một số con hoang dã khó thuần, sẽ làm cô bị thương đấy.” Kim Ân Hi thấy Vu Hiểu Huyên định đi lên thì ngăn cô lại.

Vu Hiểu Huyên dừng bước, tiếc nuối nhìn đám chuột túi, “Ôi, tôi còn muốn chụp ảnh chung với bọn nó mà!”

http://tieulun.hopto.org

“Chụp với con đó kìa!” Kim Ân Hi chỉ một con chuột túi cách đó không xa.

Vu Hiểu Huyên không hiểu hỏi lại: “Vì sao?”

Kim Ân Hi giải thích, “Con chuột túi đó tính tình ôn hòa, vừa rồi người kia lại gần nó mà nó cũng không chạy, còn cho người ta nựng nữa.”

Hai mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên, “Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi!” Dứt lời, cô quay đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cậu đi không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Các cậu đi đi, tớ giúp các cậu chụp ảnh.”

“Ok!” Vu Hiểu Huyên biết Thẩm Thanh Lan không thích chụp ảnh, nên không rủ rê cô nữa, mà vui vẻ kéo Kim Ân Hi đi.

Mặc dù Kim Ân Hi lớn hơn Thẩm Thanh Lan hai tuổi, nhưng tính tình cô lại hoạt bát hơn Thẩm Thanh Lan rất nhiều. Vì vậy, cô và Vu Hiểu Huyên càng chơi càng hợp. Tuy nói là để Thẩm Thanh Lan chụp ảnh, nhưng cuối cùng, đều là hai người bọn họ tự tạo dáng tự chụp ảnh.

Trước khi ra ngoài, bọn họ đã chuẩn bị thức ăn. Thẩm Thanh Lan tìm một nơi ở cạnh hồ có ánh nắng mặt trời, trải một tấm vải trên mặt đất, bày thức ăn ra.

http://tieulun.hopto.org

Cô ngồi trên vải, ánh mặt trời chiếu vào người cô, mang đến cảm giác ấm áp, Thẩm Thanh Lan hơi híp mắt lại.

Thừa dịp Vu Hiểu Huyên và Kim Ân Hi chưa quay lại, Thẩm Thanh Lan chụp một tấm hình của mình gửi cho Phó Hoành Dật.

Ban đêm, Phó Hoành Dật huấn luyện trở về, thấy tấm ảnh Thẩm Thanh Lan gửi, thì nở nụ cười.

“Thanh Lan, cậu xem ảnh tớ chụp này, có đẹp không?” Vu Hiểu Huyên đưa điện thoại cho Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan cầm điện thoại, chậm rãi nói: “Quả nhiên, phong cảnh đẹp thì chụp như thế nào cũng đẹp.”

Vu Hiểu Huyên: “…”

Cậu không thể nói là do tớ chụp đẹp à?

Lúc ba người đang ăn, Thẩm Thanh Lan tùy ý nhìn sang một hướng khác, ánh mắt cô chợt khựng lại. Thấy bóng dáng quen thuộc, thấy nụ cười trên mặt người đó, chóp mũi Thẩm Thanh Lan hơi chua xót.

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi nhìn theo ánh mắt của Thẩm Thanh Lan, cũng thấy bóng dáng của Nhan Tịch.

“Thanh Lan, hình như là Nhan Tịch.” Vu Hiểu Huyên nói. Hồi tháng Sáu, Nhan Tịch theo mẹ cô ấy ra nước ngoài, Vu Hiểu Huyên không biết bọn họ đi đâu, không ngờ bọn họ tới Sydney.

Thẩm Thanh Lan không để ý đến lời Vu Hiểu Huyên nói. Cô đứng lên, đi về phía Nhan Tịch. Vu Hiểu Huyên và Kim Ân Hi hiểu ý đứng đợi tại chỗ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 257: Gặp lại nhan tịch

Nhan Tịch đang chơi đùa cùng chuột túi, thì một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt cô.

“Chị cũng đến tìm Tiểu Khôi sao?” Nhan Tịch tò mò hỏi Thẩm Thanh Lan bằng tiếng Anh

“Nó tên là Tiểu Khôi?” Thẩm Thanh Lan hỏi lại bằng tiếng nước Z.

Hai mắt Nhan Tịch sáng lên, “Chị là người nước Z sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, nhìn Nhan Tịch, “Em cũng vậy hả?”

“Vâng, em là người Nam Thành, bây giờ em ở đây học đại học.”

“Em tới đây một mình sao?”

“Không phải, em đi cùng mẹ, mẹ vừa đi mua đồ cho em rồi. Chị tới đây du lịch ạ?”

http://tieulun.hopto.org

“Ừ, chị đi du lịch.”

Nhan Tịch nở nụ cười, “Vậy là chị đi đúng nơi rồi. Ở Australia có rất nhiều cảnh đẹp.”

Dứt lời, Nhan Tịch nhìn Thẩm Thanh Lan, đáy mắt hiện lên sự nghi hoặc, “Chị, trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi sao? Em luôn cảm thấy chị quen quen.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, có lẽ là chị giống một người quen nào đó của em thôi.”

“Vậy sao?” Nhan Tịch cũng không nghĩ nhiều, người với người giống nhau là chuyện thường, “Chị thật là đẹp!”

Thẩm Thanh Lan: “Em cũng rất xinh. Em học ngành gì?”

“Em học thiết kế thời trang, nhưng em lại thích chụp ảnh hơn. Bình thường, em sẽ cùng bạn hoặc mẹ ra ngoài tìm hiểu văn hóa. Sydney có rất nhiều chỗ đẹp. Chị dự định ở đây bao lâu? Nếu có thể thì em sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho chị.”

“Mấy ngày nữa là chị về rồi. Học thiết kế thời trang cũng tốt, em cố gắng học, sau này em trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng rồi, có lẽ chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Trên mặt Nhan Tịch có chút tiếc nuối, “Thật là đáng tiếc! Có điều, em sẽ cố gắng trở thành một nhà thiết kế thời trang ưu tú. Sau này, em sẽ thiết kế cho chị một bộ trang phục, trên thế giới chỉ có một mình chị có.”

Nhan Tịch cười tủm tỉm, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy người trước mặt rất thân thiết.

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, “Ok.”

“Chị, bên đó là bạn chị sao?” Nhan Tịch chỉ vào bọn Vu Hiểu Huyên, hỏi.

Thẩm Thanh Lan quay lại nhìn qua, “Đúng vậy.”

“Vì bọn họ luôn nhìn chị, nên em đoán bọn họ là bạn của chị.” Nhan Tịch nói.

Thật ra, Vu Hiểu Huyên và Kim Ân Hi không phải nhìn Thẩm Thanh Lan, mà là nhìn Nhan Tịch.

“Nhan Tịch thật sự quên hết tất cả rồi sao?” Vu Hiểu Huyên hỏi Kim Ân Hi, bởi vì Kim Ân Hi vừa mới nói cho cô biết chuyện của Nhan Tịch.

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi gật đầu, “Quên rồi cũng tốt. Ác mộng như vậy, vĩnh viễn không cần nhớ lại. Đối với cô ấy mà nói, quên hết đi cũng là để quãng đời còn lại sống vui vẻ hơn.” Lúc nói những lời này, sâu trong mắt Kim Ân Hi dấy lên tia ước ao. Nếu có thể, cô nguyện quên hết những gì đã trải qua trong căn cứ. Mặc dù đã nhiều năm như vậy, nhưng thỉnh thoảng, cô vẫn còn bị ác mộng hành hạ.

Không chỉ có cô, mà cả những người khác cũng vậy. Những cuộc huấn luyện giết người không có hồi kết, những lần mũi dao liếm máu, những khoảnh khắc tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, tất cả hợp thành ký ức nửa đời trước. Nếu quên hết đi, thì bọn họ sẽ trở thành một người không có ký ức. Đây là nguyên nhân bọn họ đều muốn quên, nhưng lại không lựa chọn quên đi.

Kim Ân Hi thầm thở dài.

Vu Hiểu Huyên thấy vẻ mặt đầy ý cười của Nhan Tịch, phảng phất như thấy được Nhan Tịch của lúc mới quen, “Thật ra, quên rồi cũng tốt, ít nhất… bây giờ em ấy hạnh phúc!”

“Ừ.” Kim Ân Hi lên tiếng. Có thể hạnh phúc thì cứ sống hạnh phúc đi. Ai biết có thể giữ được hạnh phúc bao lâu.

Nhan Tịch giơ máy ảnh lên, hỏi: “Chị có thể chụp chung với em một tấm ảnh không?”

Thẩm Thanh Lan đồng ý, nhưng chưa kịp chụp thì Triệu Giai Khanh đã trở

về.

“Nhan Tịch, con đang làm gì vậy?” Triệu Giai Khanh hô to, trong giọng nói đầy khẩn trương.

Nhan Tịch sửng sốt, nhìn về phía mẹ mình, “Mẹ quay lại rồi hả? Con đang định chụp chung với chị xinh đẹp một tấm ảnh.”

Triệu Giai Khanh kiềm chế vẻ mặt, cố gắng tỏ ra bình thường, đi lại chỗ Nhan Tịch, “Nhan Tịch, không được tùy ý làm phiền người khác, biết chưa?” Sau đó, bà ta nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, “Thật xin lỗi, con gái của tôi rất thích chụp ảnh. Nếu có làm phiền cô, thì xin cô hãy bỏ qua.”

Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói: “Không sao, con gái của dì rất đáng yêu. Bạn cháu đang đợi, cháu xin phép đi trước.”

“Chị, hẹn gặp lại!” Nhan Tịch nói với Thẩm Thanh Lan bằng giọng điệu luyến tiếc.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Ừ, hẹn găp lại!”

Thấy Thẩm Thanh Lan đi rồi, Triệu Giai Khanh mới nhìn con gái của mình, “Con đó, mau ăn cơm đi, ăn xong chúng ta về nhà.”

Nhan Tịch trề môi, “Mẹ, không phải nói cả ngày hôm nay sẽ ở đây sao? Con vừa mới tới mà mẹ đã kêu con đi rồi.”

“Không phải con chụp xong rồi sao?”

“Chưa, khi nãy con trò chuyện với Tiểu Khôi, sau đó lại nói chuyện phiếm với chị xinh đẹp, nên chưa chụp ảnh. Hơn nữa, con còn muốn du hồ.” Nhan Tịch chờ mong nhìn mặt hồ.

Triệu Giai Khanh hoàn toàn không thể từ chối ý muốn của con gái được. Bây giờ đối với bà mà nói, con gái còn quan trọng hơn cả đứa con trai là Nhan Thịnh Vũ. Bà suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Được rồi, buổi chiều chúng ta du hồ, nhưng du hồ xong là phải về nhà.”

Nhan Tịch nghịch ngợm lè lưỡi, “Vâng, thưa mẹ.”

“Mẹ để bữa trưa trên xe, con đi lấy lại đây đi.” Triệu Giai Khanh nói.

Nhan Tịch gật đầu, đi về hướng bãi đỗ xe.

“Cô Thẩm, chúng ta có thể tâm sự không?” Đợi Nhan Tịch đi rồi, Triệu Giai Khanh mới đi lại chỗ bọn Thẩm Thanh Lan đang đứng, hỏi cô.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đứng lên, cùng Triệu Giai Khanh đi ra một chỗ khác.

Triệu Giai Khanh nhìn mặt hồ, một lát sau, mới chậm rãi nói: “Môi trường ở đây rất tốt, từ khi đến đây, Nhan Tịch chưa từng tái phát bệnh hen suyễn. Mỗi ngày, ngoại trừ học ở trường thì con bé sẽ ra ngoài chạy khắp nơi, chụp rất nhiều ảnh. Lúc đầu con bé chụp không đẹp. Sau đó, tôi đã mời một chuyên gia chụp ảnh hướng dẫn con bé, nên bây giờ kỹ thuật chụp ảnh của con bé tiến bộ rất nhiều.”

“Con bé rất thích bạn cùng lớp đại học, quen rất nhiều bạn mới. Cuối tuần, con bé sẽ mời bạn học đến nhà chơi, hoặc là đến nhà bạn chơi. Con bé của bây giờ, hoạt bát hơn xưa nhiều.”

Triệu Giai Khanh kể lại chi tiết tình hình của Nhan Tịch hiện tại. Tuy Thẩm Thanh Lan không nói gì, nhưng cô nghe rất chăm chú, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Triệu Giai Khanh nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, “Bây giờ Nhan Tịch sống rất tốt. Cho nên, cô Thẩm, xin cô sau này đừng đến tìm con bé nữa, đây là yêu cầu nhỏ nhoi của một người mẹ vì muốn tốt cho con mình.”

Giọng nói của bà mang theo cầu xin. Trải qua chuyện như vậy, bà hy vọng Nhan Tịch có thể vĩnh viễn quên đi, vĩnh viễn sống vui vẻ như bây giờ.

Thẩm Thanh Lan không tỏ ra có chút không vui nào. Cô nhìn Triệu Giai Khanh rồi nói: “Dì, lần này cháu đến Sydney tham gia lễ hội nghệ thuật. Hôm nay, bạn cháu muốn đến đây chơi, vô tình gặp được Nhan Tịch. Cháu đã hứa

sẽ không làm phiền Nhan Tịch, cháu hứa được làm được.”

“Cảm ơn.”

“Thấy Nhan Tịch vui vẻ như vậy, cháu cũng yên tâm. Dì, buổi chiều cháu còn có việc, cháu đi trước đi, hai người… bảo trọng.”

Triệu Giai Khanh thấy Thẩm Thanh Lan đi tới chỗ hai người kia nói gì đó, sau đó bọn họ bắt đầu thu dọn đồ đạc, rất nhanh liền đi. Trong lòng của bà có chút áy náy, nhưng đối với bà mà nói, con gái mới là quan trọng nhất. Vì Nhan Tịch, bà tình nguyện làm người xấu.

Bà nhìn theo bóng lưng Thẩm Thanh Lan, trong mắt là cảm xúc phức tạp. Bà biết ơn Thẩm Thanh Lan đã làm rất nhiều cho Nhan Tịch, nhưng bà không thể nào quên được tất cả những gì Nhan Tịch gặp phải là do cô.

“Mẹ, chị xinh đẹp đi đâu rồi?” Nhan Tịch cầm một cái túi đi tới.

Triệu Giai Khanh nhìn con gái mình với ánh mắt dịu dàng, “Người ta đến đây du lịch, ở đây chơi xong rồi thì phải đi nơi khác chơi chứ.”

Nhan Tịch tiếc nuối, “Thật là đáng tiếc, con còn muốn chiều nay du hồ với các chị ấy.”

Triệu Giai Khanh cười xoa đầu con gái, không nói gì.

Trên xe, Vu Hiểu Huyên thấy Thẩm Thanh Lan vẫn luôn im lặng thì do dự nói: “Thanh Lan, Nhan Tịch…”

“Em ấy rất khỏe.” Thẩm Thanh Lan nói. Vu Hiểu Huyên không lên tiếng nữa, trong xe trở nên im lặng.

Có lẽ là vì gặp lại Nhan Tịch đã khơi lại trong lòng họ nhớ đến một vài chuyện không vui, nên buổi chiều bọn họ không đi đâu nữa mà trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, một người bạn của Daniel mời bọn họ ra biển chơi.

Hôm sau nữa, khai mạc lễ hội nghệ thuật. Thẩm Thanh Lan dậy sớm nhất, cô gọi Vu Hiểu Huyên dậy. Ăn sáng xong, bọn họ xuất phát.

Lễ hội nghệ thuật của Sydney là một trong ba lễ hội nghệ thuật nổi tiếng thế giới, cũng là một triển lãm hội họa có tiếng trong giới, có hơn 500 tác phẩm nghệ thuật từ hơn 40 quốc gia khắp nơi trên thế giới được trưng bày tại đây.

Chủ đề lễ hội nghệ thuật năm nay là nghèo khổ, tự do và quyền lợi. Các tác phẩm triển lãm được bày ở bảy phòng khác nhau. Hôm nay, nhóm Thẩm Thanh Lan sẽ đến phòng trưng bày tác phẩm mỹ thuật đương đại.

http://tieulun.hopto.org

Đại diện của nước Z đến tham gia lễ hội nghệ thuật không chỉ có một mình Thẩm Thanh Lan, nhưng Thẩm Thanh Lan không đi cùng bọn họ, mà đi cùng Vu Hiểu Huyên và Kim Ân Hi.

Vừa đến nơi, ban tổ chức liền nhìn về phía bọn họ.

Daniel thân là một người đại diện vàng, không chỉ rất nổi tiếng ở nước Z mà còn rất nổi tiếng trên thế giới. Tuy anh không phải là hoạ sĩ, nhưng lại rất có mắt thường thức hội họa, về mặt này của anh lại ít ai sánh bằng, do vậy cũng có thể coi anh là một chuyên gia trong lĩnh vực này. Trước đây anh còn thường xuất hiện ở một số buổi triển lãm hội họa quốc tế nổi tiếng, nhưng bây giờ rất ít đánh giá tác phẩm cho người khác.

“Daniel, cuối cùng cậu cũng đến rồi, tôi chờ cậu lâu lắm rồi đấy.” Người của ban tổ chức bước đến chào đón Daniel.

“Tôi đến hơi muộn, xin lỗi xin lỗi. Đây chính là Lãnh Thanh Thu mà tôi đã nói với ngài.” Daniel áy náy cười, giới thiệu Thẩm Thanh Lan với người của ban tổ chức.

“Thì ra cô là Lãnh Thanh Thu, không ngờ lại là một cô gái trẻ đẹp như vậy, tài năng hội họa của cô quả thật là đáng ngưỡng mộ.”

Thẩm Thanh Lan bắt tay với người kia, “Chào ngài.”

http://tieulun.hopto.org

Người bên ban tổ chức tất nhiên biết mỗi hoạ sĩ đều có một cá tính riêng, nên cũng không cảm thấy bản thân bị lạnh nhạt, “Cô Lãnh, rất vui vì cô có thể đích thân đến tham gia buổi triển lãm này.” Ban đầu ông ta đã biết Lãnh Thanh Thu vô cùng kín tiếng, nên khi gửi thiệp mời cũng không quá hy vọng sẽ có hồi âm, nhưng không ngờ Lãnh Thanh Thu lại thật sự đồng ý tham dự.

Từ sau khi tác phẩm “Cứu rỗi” của Thẩm Thanh Lan đạt giải quốc tế, cái tên Lãnh Thanh Thu cũng có được một danh tiếng nhất định ngoài nước Z.

“Ngài khách sáo rồi, trong giới hội họa này, tôi vẫn chỉ là người mới, còn cần phải học hỏi rất nhiều điều từ những người đi trước.” Thẩm Thanh Lan khiêm tốn đáp.

Lời nói này dù chỉ là lời khách sáo, nhưng người bên ban tổ chức và một ông cụ vừa bước đến nghe thấy vẫn vô cùng thoải mái, “Người trẻ tuổi bây giờ thật ưu tú, nếu giới hội họa có được nhiều nhân tài trẻ tuổi như cô Lãnh đây thì tương lai nhất định sẽ vô cùng phát triển.” Ông cụ hiền hòa nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía ông cụ, là người cô không quen. Daniel bước đến, giới thiệu với cô, “Thanh Lan, vị này là chủ tịch của Hiệp hội mỹ thuật thành phố Sydney, cũng là người tổ chức buổi triển lãm này - ông Frank Boyle.”

“Ông Frank, hân hạnh được gặp mặt ông.”

Frank Boyle khoảng năm, sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, nhưng ánh mắt ông nhìn Thẩm Thanh Lan lại đầy vẻ tán thưởng. Ông đã từng gặp rất nhiều họa sĩ trẻ tuổi vì nổi tiếng quá sớm nên thái độ rất tự cao, không tôn trọng người đi trước. Vừa rồi nghe được lời nói của Thẩm Thanh Lan, ông liền có ấn tượng vô cùng tốt với cô.

“Lời vừa rồi của cô Thẩm nói rất đúng, con đường nghệ thuật là không giới hạn, nên chúng ta phải liên tục tìm tòi và thực hành. Nhưng lớp người trẻ tuổi bây giờ lại quá xốc nổi, người hiểu lý lẽ như cô Thẩm thật sự rất hiếm thấy.” Frank cũng biết tên thật của Thẩm Thanh Lan, nên liền gọi cô là “cô Thẩm“.

Đi theo sau lưng Frank là hai người trẻ tuổi, một nam một nữ, nghe thấy lời nói của ông thì vẻ mặt liền không được tự nhiên.

“Cô Thẩm, hai người này là học trò của tôi, đây là Catherine Boyle, còn đây là Brody.”

Catherine là một cô gái da trắng, tóc vàng mắt xanh, mũi cao thẳng, dáng người nóng bỏng, cũng là một cô gái xinh đẹp, nếu như bỏ qua ánh mắt kiêu căng của cô ta.

Brody khoảng ba mươi tuổi, nhưng nhìn rất chín chắn và trưởng thành. Sau khi nghe thầy giáo giới thiệu về mình, anh ta mỉm cười chào hỏi Thẩm Thanh Lan, “Cô Thẩm, chào cô.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu chào lại.

Ngược lại, Catherine chỉ quan sát Thẩm Thanh Lan từ trên xuống dưới. Tuy cô ta che giấu rất giỏi, nhưng cô vẫn nhận ra sự xem thường trong ánh mắt của cô ta.

“Cô Thẩm, tôi thường nghe thầy tôi nhắc tới cô, lần này được gặp mặt, trông cô còn trẻ hơn tôi nghĩ đấy.” Lời nói của cô ta nghe ra thì rất bình thường, không có ý gì khác nhưng nhóm Thẩm Thanh Lan nghe lại cảm thấy rất khó chịu. Kim Ân Hi cau mày.

Thẩm Thanh Lan lại chẳng có phản ứng gì, chỉ cười cười, “Cô Catherine khách sáo rồi.”

Frank nhìn học trò của mình với vẻ không hài lòng, nhưng hiện đang ở nơi đông người nên ông không tiện nói gì, chỉ có thể cố nhịn, cười híp mắt nói với Thẩm Thanh Lan, “Cô Thẩm, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ khai mạc, cô có cần nghỉ ngơi một lúc hay không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Tôi định vào trong phòng trưng bày xem trước, không vấn đề gì chứ?”

“Tất nhiên rồi. Mấy ngày tới, những phòng trưng bày đều mở cửa miễn phí cho các họa sĩ, cô có thể tham quan tự do.” Nói rồi, ông nhìn sang người đàn ông đã đón bọn họ lúc bọn họ vừa đến. Người kia thấy thế liền nhanh chóng lấy một tấm thẻ trong túi áo ra đưa cho Thẩm Thanh Lan, trên đó có viết tên của cô, Daniel cũng có một cái.

http://tieulun.hopto.org

“Cô Thẩm, thành thật xin lỗi, vì không biết trước bạn cô sẽ đi cùng nên chúng tôi chưa kịp chuẩn bị bảng tên cho bạn cô.” Người đàn ông kia áy náy nói.

Thẩm Thanh Lan trả lời, “Anh đừng khách sáo, bạn tôi chỉ theo tôi sang đây để du lịch thôi, đừng quá bận tâm.”

Frank Boyle còn có việc nên bèn nói, “Cô Thẩm, vậy một lúc nữa chúng ta gặp lại nhé.”

“Vâng thưa ông Frank.”

Frank nhìn sang Daniel, “Daniel, gần đây tôi vừa có được một tác phẩm, cậu có hứng thú cùng đánh giá không?”

Daniel làm nghề này nên đương nhiên rất có hứng thú với những thứ đó. Hơn nữa, nếu là bộ sưu tập riêng của Frank vậy thì càng là tuyệt phẩm. Anh ta nhìn sang Thẩm Thanh Lan, cô liền cho anh một ánh mắt yên tâm.

“Vậy thì đi thôi ạ.” Daniel đi theo Frank, còn Thẩm Thanh Lan thì đi dạo cùng Kim Ân Hi và Vu Hiểu Huyên, thưởng thức các bức tranh treo trên tường và các tác phẩm điêu khắc dựng trong phòng triển lãm.

Vu Hiểu Huyên hoàn toàn không hiểu gì về những thứ này nên vô cùng buồn chán đi phía sau, còn Kim Ân Hi vẫn có thể trò chuyện vài câu với Thẩm

Thanh Lan. Nhưng tầm hiểu biết của cô về những thứ này vẫn là có hạn, cho nên cũng không trò chuyện nhiều.

Hiện trong phòng triển lãm chỉ lác đác vài người, dù sao thì cũng vẫn còn những nửa tiếng nữa mới khai mạc. Trước khi khai mạc năm phút, Thẩm Thanh Lan mới đi tìm Daniel.

Daniel thưởng thức xong bộ sưu tập của Frank vẫn chưa hết thỏa mãn, những bức tranh Frank lấy ra quả nhiên rất tuyệt, giá trị của bộ sưu tập này quả thực rất cao.

“Frank, bây giờ ánh mắt của ông càng ngày càng độc, mấy tác phẩm đẹp đều bị ông sưu tầm hết rồi.” Daniel ngưỡng mộ nói.

Frank cười ha ha, “Cũng nhờ may mắn, may mắn thôi.”

Trong những bộ sưu tập tranh ảnh và bộ sưu tập đồ cổ này, nếu mua vào được một món quý giá thì có thể bán ra gấp mấy lần, kiếm được lợi nhuận gấp mấy chục lần, còn nếu không cẩn thận mua phải hàng giả thì coi như thua lỗ cạn vốn. Thường thì những người sưu tầm tranh ảnh đều rất có mắt nhìn, thậm chí có một số người còn là hoạ sĩ lớn. Có thể thấy, Frank chính là thuộc loại người thứ hai.

Thẩm Thanh Lan ngắm nhìn những tác phẩm quý giá mà Frank mua được, khi vừa nhìn chỉ cảm thấy bố cục của bức tranh này rất tuyệt diệu, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện kỹ thuật của người vẽ rất thông thạo, bút pháp tinh tế, hình vẽ sống động giống y như thật, rất xứng với hai chữ “tuyệt phẩm“.

Thẩm Thanh nhìn xuống góc phải dưới cùng của bức tranh, là một cái tên xa lạ, cô nhìn sang Daniel, thấy anh ta cũng lắc đầu.

Frank vuốt râu, thấy thế thì trong mắt liền hiện lên vẻ đắc ý, “Đây là tranh của một hoa sĩ vô danh mà tôi tình cờ tìm được. Dù bây giờ anh ta chưa có tiếng tăm gì, nhưng với trình độ này thì nổi tiếng cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.” Điều quan trọng là có ông ở phía sau giúp sức, muốn nâng đỡ một hoạ sĩ vốn có tài thành danh hoàn toàn không phải một chuyện khó đối với ông.

“Chậc chậc, Frank, ông thật đúng là càng ngày càng gian xảo.” Daniel thở dài, anh ta quen biết Frank đã nhiều năm, có thể xem như bạn bè, nên nói thế cũng không lo làm mất lòng ông.

Frank cười cười, “Nhưng tôi vẫn còn thua cậu, nếu nói về độ tinh mắt thì cậu còn lợi hại hơn đấy.” Nói rồi, ông còn cố ý nhìn sang Thẩm Thanh Lan.

Daniel chỉ cười ha ha.

Chẳng mấy chốc, nghi thức khai mạc đã bắt đầu. Frank là người phụ trách của ban tổ chức lần này, tất nhiên phải lên phát biểu. Thẩm Thanh Lan ngồi ở phía dưới nhìn xung quanh một lượt, đa số đều là những gương mặt xa lạ. Tuy cô gọi là biết vẽ, nhưng lại chẳng biết gì về giới hội họa, chứ đừng nói là quen biết người nào.

http://tieulun.hopto.org

Daniel thì thầm bên tai cô để giới thiệu với cô mấy hoạ sĩ đang nổi tiếng trong giới hội hoạ thế giới, hầu hết đều là những người lớn tuổi, chỉ có vài người trẻ tuổi. Nhìn đi nhìn lại, cuối cùng chỉ có Thẩm Thanh Lan là người trẻ tuổi nhất trong hội trường, hơn nữa cô còn rất xinh đẹp, nên đã lập tức thu hút không ít ánh mắt của người khác.

Có người nhận ra người ở bên cạnh cô là Daniel, liền đoán được thân phận của cô.

Sau buổi lễ khai mạc là thời gian hoạt động tự do của các hoạ sĩ. Phòng triển lãm cũng chính thức bắt đầu mở cửa cho người ngoài ra vào. Ngay lập tức, rất nhiều người với đủ mọi ngành nghề đến từ khắp nơi trên thế giới liền tràn vào phòng triển lãm. Căn phòng vốn vắng vẻ bỗng chốc chật kín.

Thấy xung quanh đông nghịt người, Thẩm Thanh Lan hơi cau mày, cô không thích đến nơi có nhiều người thế này.

“Daniel, chúng ta về trước đi.” Thẩm Thanh Lan đề nghị.

Daniel cũng không ngờ lại có nhiều người đến đây như vậy, bèn gật đầu rồi vô cùng tự nhiên nắm lấy tay Kim Ân Hi, thấy cô nhìn sang thì cười nói, “Ở đây nhiều người quá, đi lạc sẽ khó tìm lắm.”

Kim Ân Hi không nói gì, Thẩm Thanh Lan thì dẫn Vu Hiểu Huyên đi. Vừa ra khỏi đó, Vu Hiểu Huyên liền hít một hơi thật sâu, “Chỉ là một buổi lễ khai mạc thôi mà sao lại có nhiều người đến như vậy? Chẳng lẽ toàn bộ người dân Sydney đều tràn đến nơi này sao?”

http://tieulun.hopto.org

Nghe vậy, Kim Ân Hi cười rộ lên, “Bên trong không chỉ có người dân Sydney đâu, cô không có thấy ở đây có rất nhiều ký giả truyền thông à?”

Vu Hiểu Huyên nhìn quanh, quả thật thấy có rất nhiều người cầm máy ảnh.

Mặc dù đông người, nhưng trật tự ở đây vẫn được duy trì rất tốt, không có ai làm ồn cả.

Người đàn ông từng đón tiếp bọn họ thấy nhóm người Thẩm Thanh Lan thì liền mừng rỡ đi tới: “Cô Thẩm, ông Frank nói muốn mời các vị buổi trưa đến nhà ông ấy chơi, không biết các vị có rảnh không?”

Thẩm Thanh Lan không từ chối ý tốt của Frank. Nhưng đến nơi rồi, cô mới biết thì ra Frank không chỉ mời bọn họ, mà còn mời vài người nữa, trong đó có mấy người vừa rồi Daniel đã giới thiệu qua cho cô.

Thẩm Thanh Lan chỉ vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Vị này chính là hoạ sĩ trẻ Lãnh Thanh Thu.” Frank giới thiệu cô với mọi người. Ông vừa nói xong, mọi người liền hiểu ra, vì ngay trước khi Thẩm Thanh Lan tới, bọn họ còn đang thảo luận về tác phẩm tham gia triển lãm lần này của cô - “Ánh bình minh trong đêm”.

Có người nói nhỏ, “Thì ra cô ấy chính là Lãnh Thanh Thu à. Không ngờ cô ấy lại còn trẻ vậy, tôi cứ tưởng rằng ít nhất cũng phải ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi chứ, nhưng có vẻ cô ấy chỉ chừng hai mươi thôi.”

“Chào mọi người.” Thẩm Thanh Lan mỉm cười chào hỏi bọn họ. Lần này chỉ có cô và Daniel tới biệt thự, Kim Ân Hi đã dẫn Vu Hiểu Huyên đến chỗ khác chơi. Bọn họ vốn không phải hoạ sĩ nên cũng không có chút hứng thú nào với những buổi tụ họp long trọng thế này. Có Kim Ân Hi đi theo thì hoàn toàn không cần lo lắng Vu Hiểu Huyên sẽ gặp phải chuyện gì.

Thẩm Thanh Lan tìm một chỗ ngồi xuống. Ngồi bên cạnh cô là một người đàn ông trẻ tuổi, xem chừng là trẻ hơn đại đa số những người có mặt ở đây, khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, phong cách ăn mặc cá tính, hơi khác biệt với mọi người.

Anh ta chỉ nhìn Thẩm Thanh Lan một cái lúc cô vừa ngồi xuống, sau đó liền dời mắt đi, hoàn toàn không có ý định chào hỏi.

Daniel đưa mắt nhìn người nọ, cảm thấy thật thú vị.

“Hi, Daniel.” Một người đàn ông tóc vàng mắt xanh đi tới chào Daniel. Anh ta liền cười đáp, “Christopher, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Đối phương cũng vui vẻ nói.

“Thanh Lan, vị này chính là nhà sưu tầm tranh nổi tiếng nước M, anh Christopher Crocker.”

Thẩm Thanh Lan mới quay sang mỉm cười gật đầu, xem như là chào hỏi.

Crocker cực kỳ lịch sự mỉm cười, “Lãnh Thanh Thu xinh đẹp, cuối cùng cũng được gặp cô rồi, thật vinh hạnh. Chắc cô không biết đâu, bộ sưu tập ở nhà tôi có vài tác phẩm của cô đấy, tôi cũng rất thích bức ‘Cứu rỗi’. Đáng tiếc, Daniel nói bất luận như thế nào cô cũng không bán bức tranh đó. Không biết cô Lãnh có bằng lòng bán nó không, bao nhiêu tiền cũng được.” Giọng điệu của anh ta có chút tiếc nuối, càng nói, ánh mắt anh ta nhìn Thẩm Thanh Lan càng đầy mong chờ.

Thẩm Thanh Lan khẽ cong môi cười, nhẹ nhàng lắc đầu, “Rất xin lỗi anh Crocker, bức tranh kia là quà tôi tặng một người bạn, cho dù có ai ra giá cao thế nào tôi cũng không có ý định bán.”

Crocker thất vọng nói: “Vậy thì thật đáng tiếc, có điều tôi tin chắc rằng tương lai cô Lãnh sẽ còn vẽ ra nhiều tác phẩm xuất sắc hơn nữa, nếu cô có ý bán thì nhất định phải ưu tiên cho tôi đấy.”

Lời nói của anh ta rất chân thành nên Thẩm Thanh Lan cũng không từ chối, “Được, chắc chắn rồi.”

Crocker thỏa mãn nở nụ cười.

Frank đi tới, ông là chủ nhà nên vừa rồi phải tiếp chuyện với người khác, lúc này mới qua đây. Thấy người đàn ông chưa nói câu nào ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Lan, ánh mắt ông ta liền sáng lên, “Jonathan, thì ra cậu ở chỗ này à, nãy giờ tôi tìm cậu suốt đấy.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan khẽ lóe lên, nếu cô nhớ không nhầm thì tác giả của bức tranh mà Frank cho Daniel xem vào sáng nay là “Jonathan Adrian”, chẳng lẽ là anh ta sao?

Quả nhiên, lời nói kế tiếp của Frank đã chứng minh suy đoán của Thẩm Thanh Lan, “Cô Thẩm, để tôi giới thiệu với cô, vị này chính là họa sĩ rất có thiên phú và tiềm năng mà tôi đã nhắc đến với cô - Jonathan Adrian. Jonathan, vị này chính là cô Lãnh Thanh Thu, tác giả của ‘Cứu rỗi’ và ‘Ánh bình minh trong đêm’.”

Lúc này, Jonathan mới đưa mắt nhìn sang Thẩm Thanh Lan lần nữa, rồi lại nhanh chóng dời mắt đi, vẫn không thèm chào hỏi cô một câu.

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, nếu không phải do tính cách quái gở thì người đàn ông này chính là kẻ kiêu ngạo đến mức không coi ai ra gì. Nhưng theo như cô quan sát thì chắc anh ta thuộc về loại người ở vế trước.

Vẻ mặt của Frank cũng rất lúng túng, tức giận nhìn Jonathan, ông áy náy nói với Thẩm Thanh Lan, “Cô Thẩm, rất xin lỗi cô, tính tình Jonathan tương đối quái gở nên không thích giao thiệp nhiều với người khác.”

Bị nói là tính tình quái gở ngay trước mặt nhưng Jonathan cũng không hề có

phản ứng gì, chỉ ngơ ngẩn ngồi ở đó. Frank thấy thế thì vô cùng bất đắc dĩ. Tiếp xúc với người này đã được một thời gian, ông biết cậu ta thật sự rất quái gở. Người khác nói chuyện với cậu ta cả buổi nhưng cậu ta chỉ đáp lại một câu là chuyện thường, thậm chí đôi khi cậu ta còn lười trả lời. Lần này, nếu không phải ông khuyên hết lời, vừa ép buộc vừa dụ dỗ thì cậu ta còn chẳng muốn đến đây ấy chứ.

“Không sao, mỗi người đều có cá tính riêng mà.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, không hề có vẻ gì là khó chịu.

Frank cười: “Cô Thẩm, bên kia có mấy họa sĩ rất muốn làm quen với cô, cô xem…”

Thẩm Thanh Lan nghe ra nhã ý trong lời nói của ông, bèn trả lời: “Lần này là một dịp gặp mặt quy mô hiếm có, tôi cũng muốn được giao lưu với các vị tiền bối nhiều hơn để học tập chút kinh nghiệm. Có điều, tôi chưa quen biết với các vị tiền bối ở đây, nên hy vọng ngài Frank có thể giới thiệu một chút.”

Thái độ khiêm tốn của Thẩm Thanh Lan khiến Frank càng có ấn tượng tốt hơn về cô, “Ha ha ha, tôi quả nhiên không nhìn nhầm người, cô Thẩm thật sự là một thanh niên cần cù năng nổ.”

Thẩm Thanh Lan đi theo Frank sang bên kia, còn Daniel thì nhìn thấy vài người bạn nên đi tới chào hỏi.

Có lẽ Frank thật sự thích Thẩm Thanh Lan, nên toàn giới thiệu cho cô mấy nhà sưu tầm tranh nổi tiếng hoặc mấy họa sĩ đẳng cấp quốc tế. Có Frank làm

người trung gian, hơn nữa Thẩm Thanh Lan còn rất khiêm tốn, nên mọi người đã trò chuyện rất vui vẻ.

Daniel vẫn luôn chú ý tới bên này, thấy Thẩm Thanh Lan thích ứng tốt thì liền mỉm cười. Đôi khi, ngay cả Daniel cũng phải bội phục Thẩm Thanh Lan, chỉ cần cô muốn thì cô sẽ có thể hòa mình vào bất cứ hoàn cảnh nào.

Đến khi Thẩm Thanh Lan rời khỏi trang viên của Frank, thì có rất nhiều người đã thay đổi ấn tượng với Thẩm Thanh Lan, từ một họa sĩ trẻ khiêm tốn thành một hoạ sĩ thiên tài. Vì chỉ qua một cuộc trò chuyện ngắn ngủi vào buổi chiều, bọn họ đã phát hiện thì ra cô hoàn toàn chưa qua một trường lớp đào tạo hội họa nào cả, thậm chí thời gian cô cầm cọ còn chưa tới mười năm. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà có thể đạt được thành tựu như hiện tại, đổi lại là bọn họ thì bọn họ tự nhận mình không làm được.

Cô là một người có tư cách để kiêu ngạo, nhưng khi đối mặt bọn họ lại rất khiêm tốn. Có một hoạ sĩ lớn tuổi chỉ ra điểm thiếu sót trong tác phẩm của cô, cô còn khiêm nhường xin lời khuyên.

Thẩm Thanh Lan không ngờ rằng, nhờ sự khiêm tốn của cô ngày hôm nay mà sau khi những họa sĩ kia trở về vẫn thường vô tình hoặc cố tình nhắc tới cô trong rất nhiều sự kiện, họ chẳng những khen ngợi tranh của cô mà còn khẳng định nhân cách của cô. Cũng nhờ vậy mà về sau, các tác phẩm của cô được vô số người ca ngợi, thậm chí có lần còn được mang ra đấu giá với cái giá trên trời, còn cô thì trở thành “Họa sĩ được yêu thích nhất thế giới“.

Đương nhiên, những điều này đều là chuyện trong tương lai.

http://tieulun.hopto.org

***

Ở một góc trong trang viên, Catherine cầm ly rượu trong tay, bực tức nhìn các họa sĩ già đang trò chuyện vui vẻ với người phụ nữ kia.

Brody đi tới, “Chẳng phải thầy đã dặn em nên tiếp xúc nhiều hơn với Thẩm Thanh Lan sao? Em ngồi đây một mình làm gì?”

Catherine cau mày, “Có gì hay mà phải tiếp xúc, cũng chỉ là một họa sĩ mới nổi mà thôi. Trong cái giới này có vô số họa sĩ vừa nổi lên rồi nhanh chóng lặn mất, tại sao phải đi tâng bốc nịnh nọt họ.”

Nghe giọng nói khinh khỉnh của cô ta, Brody cau mày, “Catherine, Thẩm Thanh Lan thật sự là một họa sĩ rất tài năng. Em nên kiềm chế lại một chút, đừng quá thành kiến với cô ấy như vậy.”

Catherine cau mày định nói gì đó, nhưng không biết suy nghĩ thế nào lại không phản bác nữa, “Biết rồi, anh đi trước đi.”

Brody vừa nhìn đã biết cô ta chỉ nói cho qua chuyện, nhưng chỉ lắc đầu, không để ý tới cô ta nữa.

“Frank, bây giờ hình như tôi đã hiểu vì sao Daniel lại cam tâm tình nguyện làm người đại diện cho cô ấy rồi, cô gái này thật sự rất vượt trội.” Một người

đàn ông đứng bên cạnh lắng nghe, cả buổi chưa nói tiếng nào, bỗng nhiên lên tiếng nhận xét một câu.

Frank mỉm cười, “Đương nhiên rồi, cậu cho rằng con cáo già Daniel kia dễ thuần phục vậy sao?”

Người đàn ông bật cười, “Cũng phải, dù sao Daniel cũng là… Ánh mắt của cậu ta vẫn sắc bén như trước nhỉ.”

“Noah, cậu có tin không, năm năm, không, trong vòng ba năm thôi, Thẩm Thanh Lan nhất định sẽ đạt đến một tầm cao mới trong giới hội họa này, thậm chí sẽ vượt qua nhiều hoạ sĩ có mặt ở đây.”

Noah nhướng mày, “Bao gồm cả ‘thiên tài’ mà ông mới phát hiện ra sao?”

“Không.” Frank lắc đầu, “Jonathan đúng là thiên tài, nhưng Thẩm Thanh Lan mới thật sự là người có thiên phú, Jonathan và Thẩm Thanh Lan, suy cho cùng vẫn là có một khoảng cách nhất định. Nếu cậu từng nhìn thấy tác phẩm ‘Cứu rỗi’ và ‘Ánh bình minh trong đêm’ thì sẽ nhận ra ngay. Cậu sẽ phải ngạc nhiên trước sự tiến bộ thần tốc của cô ấy.”

Noah không ngờ Frank lại đánh giá Thẩm Thanh Lan cao như vậy, phải biết rằng Frank nổi tiếng là khó tính, số người nhận được sự khẳng định của ông đã là rất hiếm, chứ đừng nói đến khen ngợi như thế này.

“Noah, nếu cậu tin lời tôi, thì sau khi buổi triển lãm lần này kết thúc thì hãy trao đổi với cô ấy để mua lại ‘Ánh bình minh trong đêm’, tin tôi đi, cho dù phải bỏ ra cái giá bao nhiêu thì cậu nhất định sẽ không hối hận đâu.”

“Ông đã nói như vậy thì đương nhiên tôi sẽ tin rồi.” Noah cười, nhưng Noah không ngờ rằng, hành động vô tình của hôm nay đã mang về cho ông ta một bức tranh mà sau này sẽ sinh ra giá trị khiến mọi người phải trầm trồ, thậm chí số tiền này còn giúp ông ta cứu sống lại công ty đã gần như phá sản của mình.

Hai người nói rất nhỏ nên cũng không ai nghe thấy.

“Daniel, người đàn ông ngồi bên cạnh Frank hôm nay là ai vậy?” Trên đường trở về, Thẩm Thanh Lan hỏi Daniel.

“Cô nói người đàn ông câm như hến, có làn da rám nắng và mái tóc xoăn kia à?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu: “Ừ.”

“Anh ta là là Noah Lamar, người đứng thứ hai mươi trong bảng xếp hạng Forbes - Noah, cũng là một nhà sưu tầm tranh, có quan hệ cá nhân rất tốt với Frank. Có chuyện gì với anh ta à?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, hôm nay người đàn ông này cứ luôn vô tình hay cố

ý quan sát cô, chỉ là ánh mắt của anh ta không mang ý xấu nên Thẩm Thanh Lan không để ý đến mà thôi.

Tâm trạng của Daniel khá tốt, “Thanh Lan, tin tôi đi, cô nhất định sẽ cực hot sau buổi triển lãm này.”

Thẩm Thanh Lan hoàn toàn chẳng để ý đến chuyện có nổi hay không, vẽ vời chỉ là sở thích của cô, cô không định dùng nó để kiếm sống.

Daniel nghiêng đầu liếc nhìn cô, vừa thấy nét mặt của cô liền biết ngay cô đang nghĩ gì, nên vô cùng bất đắc dĩ, “Thanh Lan, người khác nổi tiếng vui vẻ còn không kịp, cô có thể đừng thờ ơ như vậy được không, sẽ làm tôi cảm thấy rất không có thành tựu đó.”

Thấy Thẩm Thanh Lan chỉ thản nhiên nhìn anh ta, không nói lời nào, Daniel lẩm bẩm: “Được rồi được rồi, tôi đầu hàng, nhưng Thanh Lan à, sau này tranh của cô nhất định sẽ được bán ra với giá rất cao, cô có ý định vẽ thêm vài bức nào nữa sau khi trở về không?”

“Không có ý định này.” Thẩm Thanh Lan trả lời dứt khoát, cô vẽ là hoàn toàn dựa vào cảm hứng.

Được rồi, Daniel biết ngay sẽ như vậy mà. Có điều, nếu Thẩm Thanh Lan trở thành một người vẽ tranh chỉ vì tiền thì e rằng cô sẽ không còn là người mà Daniel tán thưởng nữa.

“Có điều lần này đến Sydney, tôi đã có được chút cảm hứng.”

Daniel nghe vậy liền thấy rất vui mừng.

“Đúng rồi Thanh Lan, ngày mai chúng ta sẽ đến đảo Cockatoo, nơi đó cũng là một trong những nơi diễn ra buổi triển lãm quan trọng của lễ hội lần này.”

Thẩm Thanh Lan không có ý kiến gì, mà vào giờ khắc này bọn họ cũng không ngờ rằng, chuyến du lịch cứ tưởng là rất đỗi bình thường, cuối cùng lại trở thành một chuyến mạo hiểm đầy kích thích.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 258: Bất ngờ xảy ra chuyện

Lúc nhóm của Thẩm Thanh Lan trở lại thì Kim Ân Hi và Hiểu Huyên vẫn đang ở ngoài chơi đến quên trời quên đất, chưa về khách sạn. Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho Kim Ân Hi, biết hại người họ đã ăn cơm ở bên ngoài nên không quan tâm tới bọn họ nữa, liền đi ăn với Daniel.

Tối đến, Thẩm Thanh Lan vừa tắm rửa xong thì nhận được một cuộc gọi video của Phó Hoành Dật.

“Vừa tắm xong à?” Phó Hoành Dật thấy Thẩm Thanh Lan mặc áo ngủ nên hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Sao hôm nay anh ngủ muộn vậy?” Ở chỗ cô lúc này là chín giờ tối, nhưng ở chỗ Phó Hoành Dật đã là mười hai giờ khuya.

Đương nhiên Phó Hoành Dật sẽ không nói là mình vì chờ cô nên mới ngủ muộn thế này, thấy trên vai áo cô ướt nhẹp liền cau mày, “Em chưa lau khô tóc sao?”

Thẩm Thanh Lan cười hì hì, “Vừa rồi nghe điện thoại reo nên chưa kịp lau đã vội đi ra.” Tức là nếu không phải tại anh làm phiền thì em nhất định đã lau khô tóc rồi.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật còn không hiểu cô sao? Rõ ràng cô không định lau tóc mà! Anh bất đắc dĩ cười, “Đúng đúng, là lỗi của anh cả.”

Biết cô không thích dùng máy sấy nên anh lại nói, “Đi lấy khăn lông lau tóc cho khô đi.”

Thẩm Thanh Lan đứng dậy, đặt điện thoại lên trên đầu giường, đối diện với cửa phòng tắm, rồi đi vào đó cầm một cái khăn lông ra, sau đó cô vừa lau tóc, vừa trò chuyện với Phó Hoành Dật.

“Hôm nay em tham dự lễ khai mạc của lễ hội nghệ thuật, sau đó đến tham quan khu bất động sản cá nhân của chủ tịch Hiệp hội Mỹ thuật thành phố Sydney, em đã nếm được một loại rượu nho rất ngon, ông ấy còn tặng em mấy bình, khi nào anh trở về em sẽ cho anh uống thử.” Thẩm Thanh Lan tán gẫu linh tinh với Phó Hoành Dật.

“Em thích uống rượu nho à?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Cũng không hẳn là thích, thỉnh thoảng nếm một chút cũng không tệ lắm, trong trang viên tư nhân có một vườn nho rất lớn, rượu ở đó đều do bọn họ tự ủ.” Mặc dù không ngon như các loại rượu có đẳng cấp, nhưng khi uống lại có một hương vị rất khác.

“Nếu em thích thì chúng ta cũng có thể mua một trang viên rồi trồng nho và ủ rượu.” Phó Hoành Dật nói.

Thẩm Thanh Lan nghẹn lời với anh, “Phó Hoành Dật, anh là quân nhân đấy.” “Sa đọa” như thế thật sự không có vấn đề gì sao?

“Cho nên anh bảo em mua mà, anh không có tiền, chỉ có thể dựa vào vợ anh nuôi thôi.” Phó Hoành Dật nói với giọng điệu cây ngay không sợ chết đứng.

Thẩm Thanh Lan đen mặt, ở chung với Phó Hoành Dật càng lâu, Thẩm Thanh Lan lại càng cảm thấy rất rõ ràng mọi sự lạnh lùng, nghiêm túc, đứng đắn lúc đầu trên người Phó Hoành Dật đều chỉ đối với người ngoài, còn với cô thì hoàn toàn ngược lại. Nhưng mà sự tương phản này lại khiến Thẩm Thanh Lan cảm thấy Phó Hoành Dật rất… đáng yêu.

Nếu ngài Phó biết trong lòng vợ mình, hình tượng của anh chính là đáng yêu thì không biết sẽ có cảm nghĩ gì đây.

Trò chuyện với Phó Hoành Dật hết nửa tiếng, thấy thời gian bên kia thật sự đã quá muộn rồi, Thẩm Thanh Lan mới giục Phó Hoành Dật đi ngủ.

“Vợ à, em cứ như vậy mà cúp máy à?” Trong video, Phó Hoành Dật nhướng mày nhìn cô.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, vẻ mặt hơi mịt mờ, chứ còn phải làm gì nữa?

“Nụ hôn chúc ngủ ngon đâu?” Phó Hoành Dật thấy cô ngơ ngác nên nhắc nhở.

Thẩm Thanh Lan liếc anh một cái, mặt không thay đổi bấm kết thúc cuộc gọi.

Phó Hoành Dật thấy cuộc gọi video bị ngắt, im lặng cười cười. Anh phát hiện, thật ra Thẩm Thanh Lan rất dễ xấu hổ trong phương diện này, da mặt cô cực kỳ mỏng, không chịu được trêu chọc.

***

Sáng hôm sau, nhóm người Thẩm Thanh Lan liền xuất phát đến đảo Cockatoo, thành phố Sydney nằm ở ven biển, đảo Cockatoo là một hòn đảo nhỏ nằm ngay cạnh Sydney, có cảnh sắc vô cùng đẹp, thu hút rất nhiều du khách.

Bọn họ đi ô tô đến bến tàu, vì đang là thời điểm diễn ra lễ hội nghệ thuật, tuy có rất nhiều du thuyền đi đến đảo Cockatoo nhưng khách đang đợi ở bến tàu vẫn rất đông. Trước đó, Daniel đã gọi điện cho Frank để mượn ông một chiếc du thuyền tư nhân nên bọn họ có thể lập tức lên thuyền, Vu Hiểu Huyên nhìn dòng người còn đang xếp hàng chờ đợi, không khỏi thở dài nói, “Thanh Lan, cuối cùng bây giờ tớ đã cảm nhận được sâu sắc sức mạnh của đồng tiền rồi.”

“Chẳng phải nước Z có câu, ‘Tiền bạc không phải là tất cả, nhưng không có tiền thì tất cả đều không có’ đó sao. Có tiền, chúng ta mới có thể được hưởng thụ một cuộc sống tốt hơn.” Kim Ân Hi tiếp lời cô.

Vu Hiểu Huyên gật đầu đồng ý, “Cũng phải ha. Ân Hi, cô biết trên đảo

Cockatoo có món ngon gì không?" Lời vừa thốt ra, bầu không khí lập tức thay đổi. Được rồi, đây mới thật sự là vấn đề mà vua ăn hàng Vu Hiểu Huyên quan tâm nhất.

"Vậy phải làm cô thất vọng rồi, đảo Cockatoo từng là nơi Sydney giam giữ tù nhân, nhất là trong thế chiến thứ hai. Đây còn là nơi lưu giữ và sửa chữa tàu chiến, trên đó chủ yếu là di tích lịch sử thôi."

Vu Hiểu Huyên thất vọng tràn trề, "Không có món ngon đặc sắc à."

"Đừng có suốt ngày chỉ biết ăn uống được không?" Kim Ân Hi không còn lời nào để nói. Qua mấy ngày chung đụng, cô và Vu Hiểu Huyên cũng đã quen thuộc với nhau nên ăn nói cũng tự nhiên hơn nhiều.

"Haizzz, cô nói chuyện thật giống Phương Đồng, dân lấy ăn làm trời, ăn là chuyện quan trọng nhất đời người, sao có thể qua loa được chứ."

"Tuy trên đó không có nhiều món ngon lắm, nhưng cảnh biển cực kỳ đẹp, nhất là tầm nhìn từ trong phòng ra biển, sáng sớm thức dậy là có thể ngắm bình minh rồi." Kim Ân Hi nói bổ sung.

Ánh mắt Vu Hiểu Huyên sáng rực lên, "Vậy chúng ta có thể qua đêm ở đó không?" Cô nhìn sang Thẩm Thanh Lan đang dựa trên boong thuyền ngắm biển.

http://tieulun.hopto.org

“Được.”

Vu Hiểu Huyên cực kỳ phấn khích, “Vậy chúng ta ở lại đây một đêm đi, ngày mai hãy trở về.”

“Vậy cũng được, đảo Cockatoo là hòn đảo lớn nhất Sydney, chẳng những là di tích lịch sử, mà còn có nhiều bãi biển đẹp, cô có thể dạo chơi ở đó, tôi đoán cô sẽ thích lắm đấy.”

Bị Kim Ân Hi nói trúng sở thích, Vu Hiểu Huyên vô cùng hưng phấn nhìn hòn đảo gần ngay trước mắt.

Trên bến tàu có rất nhiều du thuyền tư nhân, nhưng ở đây Frank có chỗ đỗ thuyền riêng nên cũng không phải tốn công tìm chỗ cập bến, khi du thuyền dừng sát bến tàu, mọi người liền xuống thuyền.

Đúng như lời Kim Ân Hi nói, trên đảo có không ít du khách, họ đều tới để tham gia lễ hội nghệ thuật lần này, đương nhiên cũng có một số chỉ đến để du lịch.

Triển lãm trên đảo Cockatoo đa số là các tác phẩm điêu khắc bằng đồng và sắt, kích thước và hình dáng đa dạng, nhưng tác phẩm nào cũng cực kỳ tinh xảo, ngay cả người mù nghệ thuật như Vu Hiểu Huyên nhìn thấy những tác phẩm đó cũng trầm trồ khen ngợi.

http://tieulun.hopto.org

Hiện tại rất khó đặt khách sạn trên đảo, bọn họ lại mới quyết định ở lại qua đêm, cho nên sau khi thương lượng, nhóm người Thẩm Thanh Lan dự định đêm nay sẽ cắm trại ngoài trời. Mặc dù đang là mùa đông, nhưng nhiệt độ ở đây cũng không thấp lắm.

Trên đảo có nơi chuyên cho thuê lều, nên bọn họ liền đến đó trước để chọn chỗ.

Chỗ cắm trại nằm bên cạnh một vách núi trên hòn đảo, cách vách núi mười mét, nhưng địa hình nơi này khá bằng phẳng nên có không ít người cắm trại ở đây, nhóm người Thẩm Thanh Lan tới gần vách núi.

Vu Hiểu Huyên mới đi tới chỗ còn cách vách núi hơn hai mét đã dừng lại, nhìn về phía trước kêu ca, “Thanh Lan, chân tớ tê rần rồi.”

Thẩm Thanh Lan đi đến bên vách núi nhìn xuống, thấy từ đây cách mặt nước biển còn chưa tới ba mươi mét, cùng lắm chỉ khoảng hai mươi mét, cũng không cao lắm.

“Thanh Lan, cậu đừng qua đó.” Vu Hiểu Huyên run run nói. Cô hơi sợ độ cao… Ừm, thật sự chỉ là hơi thôi.

Thẩm Thanh Lan vươn tay, “Hiểu Huyên, qua đây đi.”

Vu Hiểu Huyên không dám, cả người đơ ra như khúc gỗ mà nhìn Thẩm

Thanh Lan. Thẩm Thanh Lan bèn đưa tay ra.

Vu Hiểu Huyên do dự một lúc, sau đó vẫn đi tới nhưng lại nhắm mắt nắm chặt tay Thẩm Thanh Lan, lại nghe cô nói: “Hiểu Huyên, mở mắt ra nhìn xuống bên dưới thử xem.”

Vu Hiểu Huyên lắc đầu.

“Bên dưới rất đẹp, nếu cậu bỏ lỡ thì sau này đừng có hối hận đấy.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói.

Vu Hiểu Huyên nghe vậy, trong lòng hơi tò mò nên mở mắt ra, nhìn thoáng xuống dưới, hôm nay gió hơi lớn, sóng biển đánh vào vách đá rồi bắn lên tung tóe như những cánh hoa tung bay, quả thật rất đẹp.

Xa xa là đường chân trời, trời biển một màu hòa vào với nhau, hoàn toàn không phân biệt được đâu là biển, đâu là trời.

“Thanh Lan, ở đây thật sự đẹp quá, sau này nếu có cơ hội tớ muốn đến đây lần nữa cùng Hàn Dịch.” Vu Hiểu Huyên ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Lan, nhìn ngoài khơi nói.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, cô cũng đang có ý nghĩ như Vu Hiểu Huyên.

http://tieulun.hopto.org

Mặt trời dần ngả về tây, phủ một màu hồng nhạt lên mặt biển. Theo thời gian, màu hồng nhạt mỗi lúc một đậm hơn rồi biến thành một vùng đỏ thẫm.

Thẩm Thanh Lan chụp một tấm hình, rồi đăng lên weibo, “Lần sau muốn đi cùng anh.”

Trước kia Phó Hoành Dật không dùng weibo, nhưng từ khi Thẩm Thanh Lan tạo tài khoản weibo, anh cũng tạo một cái. Buổi tối trở về thấy status này, Phó Hoành Dật liền gửi cho Thẩm Thanh Lan một tin nhắn: “Được.”

Chỉ một chữ đơn giản, nhưng Thẩm Thanh Lan lại lập tức hiểu ý anh, mỉm cười cất điện thoại.

“Thanh Lan, thật không ngờ cậu lại nướng thịt giỏi như vậy.” Vu Hiểu Huyên cầm một xiên thịt nướng trong tay, hăng say ăn.

Đây cũng là lần đầu tiên Daniel được ăn đồ Thẩm Thanh Lan nấu, không khỏi dựng ngón tay cái lên, “Thanh Lan, còn có cái gì cô không biết làm không?”

Kim Ân Hi nghe vậy liền bật cười, thật ra thì Thẩm Thanh Lan cũng chỉ có nướng thịt là giỏi, chứ nấu cơm thì… Kim Ân Hi nhớ là mình đã từng ăn món Thẩm Thanh Lan nấu một lần, không khỏi lắc đầu, quên đi, Thanh Lan vẫn thích hợp làm nữ thần hơn, mấy chuyện nhiễm lửa khói nhân gian này cứ để cho người khác làm đi.

http://tieulun.hopto.org

Còn trong mắt Vu Hiểu Huyên cũng tràn đầy ý cười, ừ, cô thì nhớ tới chuyện Thẩm Thanh Lan hát nhạc thiếu nhi.

Thẩm Thanh Lan liếc nhìn Vu Hiểu Huyên và Kim Ân Hi, biết bọn họ đang nghĩ gì, ánh mắt đành cam chịu.

Sáng hôm sau, sắc trời vừa hửng sáng, bọn họ đã thức dậy để ngắm bình minh trên biển, sau khi ngắm bình minh xong, mọi người liền quay về.

Ra tới bến tàu, cảnh tượng vẫn vẫn náo nhiệt như ngày hôm qua, Thẩm Thanh Lan bước lên du thuyền, Daniel đi sau cùng.

“Chàng trai à.” Một người phụ nữ gọi Daniel, Daniel xoay người lại, nhìn cô ta.

“Thưa cậu, con của tôi đang bị bệnh, cậu có thể cho chúng tôi đi nhờ thuyền đến Sydney được không?” Cô ta ôm một đứa bé trong lòng, sắc mặt đứa bé đỏ bừng, dễ nhận thấy bé đang sốt cao.

Daniel biết đảo Cockatoo tuy có bệnh viện, nhưng trình độ chữa bệnh và trang thiết bị y tế có hạn, theo sau người phụ nữ này còn một người đàn ông, trông có vẻ là một nhà ba người, lúc này trên khuôn mặt của cặp cha mẹ này đều vô cùng lo lắng.

Trên bến tàu còn rất nhiều người đang xếp hàng chờ đến lượt lên thuyền, mà

thuyền ở đây đúng giờ mới chạy, phải ít nhất mười lăm phút nữa mới có tuyến kế tiếp.

“Mọi người lên đây đi.” Thẩm Thanh Lan lên tiếng.

Người phụ nữ nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt vô cùng cảm kích, “Cảm ơn cô, cảm ơn cô.”

“Nhanh lên đi, thuyền sắp xuất phát rồi.” Daniel nói.

Hai vợ chồng nọ vẻ mặt rất cảm kích rồi lên thuyền.

Từ đảo Cockatoo đến bến tàu Sydney phải mất một giờ, từ lúc đôi vợ chồng kia lên thuyền liền trật tự ngồi trong khoang thuyền, không đi lung tung, cũng không nhìn ngó các thiết bị sang trọng trong khoang thuyền, cho thấy rất có văn hóa.

Đứa bé trong lòng người phụ nữ không lớn lắm, trông chỉ độ hai ba tuổi, hai mắt đang nhắm, nhíu mày, rõ ràng lúc này bé đang rất khó chịu, thỉnh thoảng người phụ nữ áp trán mình lên trán bé để kiểm tra nhiệt độ.

Người phụ nữ thấy Thẩm Thanh Lan nhìn qua liền cong cong môi, có lẽ là muốn gượng cười lịch sự nhưng do tâm tình bây giờ không tốt nên không cười nổi, “Cô gái đến đảo Cockatoo chơi sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, nhìn đứa bé trong lòng cô ta, “Cháu bé bị bệnh sao không đưa đến bệnh viện trên đảo?” Tuy trình độ điều trị của bệnh viện ở đó không cao, nhưng ít nhất cũng có thể giúp hạ sốt.

“Chúng tôi có đến rồi, chiều qua cháu nó sốt cao, chúng tôi đã đưa bé đến bệnh viện trên đảo, uống thuốc châm cứu đủ cả, nhờ vậy cháu nó mới bớt sốt. Cứ tưởng có thể về trong hôm qua, nhưng do phải vào viện nên trễ giờ, lúc ra đến bến tàu thì đã lỡ mất chuyến tàu cuối cùng, vì vậy chúng tôi đành chờ đến sáng hôm nay.”

Bây giờ nhìn vẻ mặt của đứa bé, rõ ràng là đã bị sốt lại, thấy cặp vợ chồng này nôn nóng, Thẩm Thanh Lan đảo mắt một cái rồi đi vào hầm rượu trên du thuyền, lấy một chai rượu trắng bên trong ra.

“Dùng cồn giúp đứa bé hạ nhiệt trước đi đã.” Thẩm Thanh Lan đưa chai rượu trắng cho người đàn ông, người đàn ông nhìn thấy tên chai rượu thì không dám nhận. Giá của chai rượu này đã hơn nửa năm tiền lương của anh ta rồi.

“Cầm đi, cháu bé là quan trọng hơn.” Thẩm Thanh Lan lại nói, trẻ con bị sốt nếu không được hạ sốt kịp thời thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Người đàn ông do dự một lúc vẫn quyết định nhận lấy chai rượu, “Cảm ơn cô.”

Thẩm Thanh Lan cười mỉm, “Lau rượu lên lòng bàn tay, gan bàn chân và

nách cho bé đi.”

“Cảm ơn cô, cô tốt bụng quá.” Người phụ nữ vô cùng biết ơn.

Thẩm Thanh Lan không nói gì, đi ra ngoài, có điều mới lên boong thuyền đã thấy Daniel lo lắng nói, “Thanh Lan, không xong rồi.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan hơi thay đổi, “Có chuyện gì vậy?”

“Khoang thuyền bị rò dầu rồi.” Daniel trả lời.

Thẩm Thanh Lan nhanh chóng đi theo Daniel đến buồng lái. Ở đó, mấy thuyền viên cũng đang cuống cuồng, Thẩm Thanh Lan lập tức thử kiểm tra, bình dầu của thuyền gần như đã cạn sạch.

“Đêm qua lúc tôi kiểm tra vẫn còn nửa bình mà.” Một thuyền viên kêu lên.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan trầm xuống, rất rõ ràng đây là có người cố ý gây ra. Tầng dưới cùng trong khoang thuyền đã bị nước tràn vào, mực nước đã dâng đến lưng chừng, đáy thuyền chìm dần, “Vừa rồi lúc xuất phát sao lại không phát hiện ra.” Giọng nói của Thẩm Thanh Lan lạnh băng.

Mấy thuyền viên tỏ ra chột dạ, vừa rồi bọn họ lo tụ tập lại tán dóc, hoàn toàn

không có ai đi kiểm tra, đến khi phát hiện thì thuyền đã rời bến tàu nửa tiếng rồi. Cũng có nghĩa là hiện tại bọn họ đang ở giữa đảo Cockatoo và bến tàu Sydney, lênh đênh trên biển.

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng liếc bọn họ, “Daniel, phát tín hiệu cầu cứu, nhờ người tới cứu hộ đi.”

Daniel gật đầu, tức tốc rời khỏi buồng lái.

Thân tàu chìm xuống rõ ràng như thế nên tất nhiên Vu Hiểu Huyên và Kim Ân Hi cũng đã cảm nhận được điểm bất thường, thấy Thẩm Thanh Lan mặt mày nặng nề đi ra, lập tức hỏi han, “Thanh Lan, có chuyện gì vậy?”

“Bình dầu bị rò rỉ.”

Daniel đã phát tín hiệu, may mà mấy ngày này có nhiều du thuyền lui tới nơi này nên không lâu sau, một con thuyền đã tiến đến gần thuyền bọn họ.

Lúc này, nhóm Thẩm Thanh Lan cùng cả cặp vợ chồng kia và mấy thuyền viên đều đang đứng trên boong thuyền, nói rõ tình huống với đối phương. Đối phương lập tức đồng ý cho bọn họ lên thuyền.

Về tới Sydney, cặp vợ chồng kia còn chưa hoàn hồn, ôm chặt đứa bé trong lòng.

“Đưa cháu bé đến bệnh viện trước đi.” Thẩm Thanh Lan nói.

“Thưa cô, cô tên gì vậy?” Người đàn ông lịch sự hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Cháu bé quan trọng hơn, trước tiên hãy đưa bé đến bệnh viện đi.” Vốn chỉ là một chuyện nhỏ, Thẩm Thanh Lan cũng không để tâm tới, nhưng sự cố hôm nay…

Tuy tai qua nạn khỏi, nhưng Vu Hiểu Huyên vẫn còn bị hoảng sợ. Bọn họ vừa sang chiếc thuyền tới đón mình không bao lâu thì chiếc du thuyền của Frank đã bị ngập đến boong thuyền, mũi thuyền chìm hẳn xuống. Nói cách khác, chỉ cần bọn họ ở trên đó mười phút nữa thì có lẽ đã trở thành mồi cho cá mập dưới biển kia rồi.

Thẩm Thanh Lan bảo Kim Ân Hi và Vu Hiểu Huyên về khách sạn trước, sau đó cùng Daniel đến trang viên tìm Frank.

Sau khi Frank nghe về chuyện đã xảy ra, sắc mặt liền nặng nề đến đáng sợ, chiếc thuyền chìm nhanh như vậy, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. Bình dầu lại còn bị rỉ, dấu vết người này để lại quá rõ ràng, làm Frank muốn tự an ủi rằng đây chỉ là tai nạn cũng không được.

Thẩm Thanh Lan mới đến đây lần đầu nên hoàn toàn không quen biết ai, dĩ nhiên càng không có kẻ thù. Mà chiếc du thuyền này là của Frank, chuyện này rõ ràng là muốn nhằm vào Frank. Nhưng không may, lần này người trên

du thuyền lại là Thẩm Thanh Lan chứ không phải ông ấy.

“Cô Thẩm, thành thật xin lỗi cô, khiến cô hoảng sợ rồi.” Frank áy náy nói, nếu không phải Thẩm Thanh Lan phản ứng nhanh nhạy thì chỉ sợ ông đã gặp rắc rối lớn rồi. Suy cho cùng, gia thế của Thẩm Thanh Lan ở nước Z cũng không đơn giản.

“Ông Frank, tôi và bạn của tôi không sao, lần này tôi cùng Daniel đến đây cũng chỉ muốn nhắc nhở ông thôi.”

“Cảm ơn ý tốt của Cô Thẩm, tôi sẽ điều tra rõ sự việc. Cô Thẩm, lần này làm bạn cô cũng bị sợ hãi rồi, tôi vô cùng xin lỗi.”

Biết Frank còn có việc nên Thẩm Thanh Lan uyển chuyển từ chối lời mời ở lại dùng bữa của ông, sau đó cùng Daniel ra về.

“Thanh Lan, ngày mai chúng ta trở về nhé?” Daniel hỏi, xảy ra chuyện như vậy, tâm trạng anh cũng bị ảnh hưởng.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Ngày mai đến Bảo tàng mỹ thuật tham quan.” Ngày đó tuy cô đã đi xem một lần nhưng không được kỹ, sau buổi trò chuyện với các họa sĩ nổi tiếng hai ngày trước, cô học hỏi được không ít nên muốn xem lại các tác phẩm đó.

Đương nhiên Daniel không có ý kiến gì.

http://tieulun.hopto.org

Về đến khách sạn, Vu Hiểu Huyên đã ngủ từ sớm, ngay cả bữa trưa cũng không ăn, còn Kim Ân Hi hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì. Thấy Thẩm Thanh Lan trở về, cô ấy liền sang phòng cô.

“Frank nói thế nào?” Kim Ân Hi hỏi.

“Chắc là hành động đó nhằm vào Frank.”

Kim Ân Hi nhíu chặt mày, “Vì vậy chúng ta chỉ nằm không cũng trúng đạn sao?”

“Hình như là vậy.”

“Ha ha, thú vị thật, lúc về phải kể cho Sicily nghe mới được. Chắc chắn chị ấy sẽ rất vui cho mà xem. Có điều…” Kim Ân Hi hơi dừng lại, “Lần này thời gian KING yên lặng có vẻ lâu hơn bình thường thì phải. Lần trước hắn chịu thiệt hại nặng nề như vậy mà đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, không giống với tác phong làm việc của hắn xưa nay.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy, ánh mắt liền trầm xuống, “Điều này chỉ có thể chứng tỏ hắn ta đang chuẩn bị âm mưu to lớn khác.”

Kim Ân Hi buồn bực vò đầu bứt tóc, “Trước đây thì có KING luôn lăm lăm

vào chúng ta, sau đó lại thêm một tên Allen nữa, hiện giờ tình cảnh của chúng ta chính là cái gì mà… hổ sói gì đó.”

“Trước có sói sau có hổ.”

“Đúng đúng, chính là câu này. An, tớ muốn dứt khoát giết KING cho rồi, nghe nói lần trước hắn ta bị thương rất nặng, chắc chắn chưa hồi phục nhanh vậy đâu. Trước kia tớ không phải là đối thủ của hắn, nhưng bây giờ thì chưa chắc.” Kim Ân Hi càng nói càng cảm thấy đề nghị này rất khả thi.

“Ân Hi, không được hành động thiếu suy nghĩ.” Thẩm Thanh Lan căn dặn cô ấy, nhưng trong lòng cũng đang suy xét mức độ khả thi trong lời Kim Ân Hi vừa nói. Cô ấy có thể không được, nhưng nếu cô đích thân ra tay thì…

Ánh mắt của Thẩm Thanh Lan đầy lạnh lẽo.

***

Trong một dinh thự ở Sydney, Catherine đang nằm tắm nắng dưới ánh mặt trời ấm áp, nghe thấy điện thoại reo thì bắt máy, “Chuyện thế nào rồi?”

“Thưa cô, tôi xin lỗi, đám người Thẩm Thanh Lan đã được người khác cứu, không xảy ra chuyện gì cả.”

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Catherine lập tức thay đổi, “Ngay cả bị thương cũng không?”

Đối phương im lặng một lát, “Đúng vậy.”

Catherine giận dữ quát, “Vô tích sự, có chút chuyện nhỏ thế này cũng làm không xong. Xóa sạch dấu vết hết chưa?”

“Chuyện này thì cô yên tâm, đã xử lý sạch sẽ cả rồi, không ai có thể điều tra ra cô đâu. Với lại, mấy người đó cứ nghĩ rằng lần này là có người nhằm vào ngài Frank.”

“Vậy thì tốt, nhưng chuyện lần này các anh còn chưa thành công đâu. Bây giờ đám người Thẩm Thanh Lan vẫn đang ở Sydney, tôi không muốn nhìn thấy tay nó còn có thể cầm cọ vẽ được nữa, phải làm thế nào thì chắc không cần tôi dạy anh chứ?”

“Tôi hiểu rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Catherine đầy vẻ độc ác, có họa sĩ tài năng hơn cô sao? Ha ha, nếu họa sĩ tài năng này không còn tay nữa, thật muốn xem người đó sẽ vẽ thế nào đây!

***

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan và nhóm Vu Hiểu Huyên lại đến Bảo tàng Mỹ thuật đương đại. Lễ hội này kéo dài nửa tháng, hiện giờ vẫn đang trong tuần lễ diễn ra lễ hội nghệ thuật, nên lúc này trong Bảo tàng Mỹ thuật đương đại cũng khá đông người. Thẩm Thanh Lan vừa vào trong bảo tàng đã tách riêng ra với nhóm Vu Hiểu Huyên, một mình đi đến khu trưng bày tranh sơn dầu.

“A, chị, là chị sao?” Đang ngắm nghía mấy bức tranh thì chợt nghe giọng nói của Nhan Tịch truyền đến từ phía sau.

Thẩm Thanh Lan lập tức xoay người lại, thấy Nhan Tịch thì hơi ngạc nhiên: “Sao em lại ở đây?”

Nhan Tịch cười hì hì, “Em tới đây tham quan, lễ hội nghệ thuật này là một sự kiện lớn của Sydney mà. Nhưng không ngờ có thể gặp được chị ở đây, em với chị đúng là có duyên mà.”

Nghe vậy, ánh mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên ý cười dịu dàng. Quả đúng là như thế thật, trước đây cô và Nhan Tịch cũng tình cờ quen biết nhau, bây giờ lại tình cờ gặp lại, còn là tình cờ trong tình cờ nữa, cứ như định mệnh đã sắp đặt sẵn vậy.

“Em đi một mình à?” Thẩm Thanh Lan thấy bên cạnh Nhan Tịch không ai nên hỏi.

Nhan Tịch gật đầu, “Hôm nay mẹ em có việc nên em đi một mình. Chị cũng đi một mình sao?”

“Không, chị đi cùng bạn chị, bọn họ đến phòng triển lãm khác rồi.”

“Vậy em có thể đi cùng chị không?”

“Đương nhiên rồi.”

Nhan Tịch tươi cười, đi cạnh Thẩm Thanh Lan, “Chị, trước đây em chưa từng gặp chị thật sao?”

Cô nghiêng đầu, tò mò nhìn Thẩm Thanh Lan.

“Sao vậy?”

“Em luôn cảm thấy hình như là trước đây em có quen biết chị, hơn nữa còn rất thân, mỗi lần thấy chị em đều có một cảm giác rất thân thiết.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Chúng ta mới gặp nhau thôi, nếu trước đây chúng ta có quen biết thì chị đã nhận ra em ngay rồi, đúng không nào?”

Nhan Tịch gãi đầu, “Vâng, cũng phải, chắc là em nhớ nhầm. Chị, em là Nhan Tịch, Nhan trong nhan sắc, Tịch trong nắng chiều.”

http://tieulun.hopto.org

“An, em cứ gọi chị là An.”

“Chị An, lần này chị tới Sydney chơi bao lâu?”

“Ngày mai sẽ về.”

Nhan Tịch hơi thất vọng, “Ôi, nhanh như vậy sao? Em còn định mời chị ngày mai đến nhà em chơi nữa.”

“Nếu sau này chị đến Sydney nữa thì nhất định sẽ đến nhà em chơi.”

Tuy Nhan Tịch thất vọng, nhưng rất nhanh đã gạt chuyện này sang một bên, theo Thẩm Thanh Lan đến phòng triển lãm thưởng thức tranh. Thỉnh thoảng, Thẩm Thanh Lan lại giải thích cho cô về ý nghĩa và bút pháp của một vài tác phẩm.

“Chị, chị là hoạ sĩ sao? Chị hiểu biết nhiều thật.” Nhan Tịch tò mò hỏi Thẩm Thanh Lan.

“Chỉ là sở thích thôi, bình thường chị hay đọc mấy cuốn sách về hội họa, đọc nhiều nên nhớ thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Lúc bọn họ ra khỏi phòng triển lãm thì đã là một tiếng sau. Nhan Tịch đề nghị, “Chị, em mời chị dùng cơm nhé.”

Thẩm Thanh Lan không từ chối, cô cũng muốn ở bên Nhan Tịch nhiều hơn, nên bèn gọi điện thoại cho Daniel. Biết bọn họ cũng sắp ra, cô không vội rời đi mà đứng ở một nơi vắng người chờ bọn họ.

Vu Hiểu Huyên và Kim Ân Hi vừa đi ra đã nhìn thấy Thẩm Thanh Lan và Nhan Tịch.

“Nhan…” Vu Hiểu Huyên lớn tiếng gọi một chữ, nhưng bị Kim Ân Hi kéo lại. Cô lập tức nhớ ra, chen qua đám đông đi về phía Thẩm Thanh Lan.

Có điều, còn chưa tới gần chỗ Thẩm Thanh Lan thì bọn họ bỗng thấy một đám người di chuyển hỗn loạn. Thấy có một người lao về phía Thẩm Thanh Lan, Vu Hiểu Huyên vội hét lên, “Thanh Lan cẩn thận.”

Từ khi thấy người đàn ông cầm dao xông về phía mình, Thẩm Thanh Lan đã bắt đầu thủ thế, kéo Nhan Tịch ra sau lưng mình rồi đá mạnh vào hắn ta.

Người đàn ông không có bản lĩnh gì nên bị Thẩm Thanh Lan đá ngã xuống đất. Cô lập tức đi tới cướp lấy con dao trong tay người đàn ông đó, rồi dùng cán dao đánh hắn bất tỉnh.

“A, giết người.” Trong đám đông có người hét lên, mọi người lập tức chạy

tán loạn. Vu Hiểu Huyên bị người khác đụng trúng, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Kim Ân Hi một tay kéo Vu Hiểu Huyên, một tay kéo Daniel, nhanh chóng chạy tới chỗ Thẩm Thanh Lan.

Nhan Tịch đứng sau Thẩm Thanh Lan, vẫn chưa kịp hoàn hồn. Cô hoảng sợ nhìn người đang nằm dưới đất, người nọ bị người đàn ông đâm hai dao, máu me đầy người.

“Nhan Tịch, đừng nhìn.” Thẩm Thanh Lan đưa tay bịt mặt Nhan Tịch lại rồi dẫn cô ấy qua một bên.

“Chúng ta đi thôi.” Thấy mọi người đã tập trung lại đây, Thẩm Thanh Lan liền dẫn Nhan Tịch ra khỏi chỗ này.

Thẩm Thanh Lan dẫn Nhan Tịch lên xe, rời khỏi Bảo tàng Mỹ thuật đương đại.

Sắc mặt của Nhan Tịch và Vu Hiểu Huyên đều tái nhợt. Từ khi vừa lên xe, cả hai vẫn chưa nói câu nào, rõ ràng còn chưa hoàn hồn.

Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi liếc nhìn nhau, vẻ mặt lạnh lẽo. Thật ra ngay từ đầu, người mà người đàn ông kia nhắm vào chính là Thẩm Thanh Lan, nhưng đúng lúc người kia lại đứng trước mặt cô nên mới trở thành kẻ chết

thay mà thôi.

“Chị An, người lúc nãy chết rồi sao?” Một lúc lâu sao, Nhan Tịch mới run giọng hỏi khẽ. Đây là lần đầu tiên cô thấy cảnh người khác chết trước mặt mình, mà còn chết vì lý do như thế.

“Ừ.” Thẩm Thanh Lan không định giấu cô ấy, người kia bị đâm trúng tim, hoàn toàn không có khả năng sống sót.

Nhan Tịch mặt cắt không còn giọt máu. Cô đã tận mắt chứng kiến người đó ngã xuống trước mặt mình, còn trơ mắt nhìn người khác cầm dao đâm về phía mình, “Người kia là kẻ điên sao?”

“Chắc là vậy. Nhan Tịch, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, quên nó đi.” Thẩm Thanh Lan thân thiết nói.

Nhan Tịch ngân một tiếng rồi lại không nói gì. Chẳng hiểu sao, vừa rồi khi nghe tiếng la hét của mọi người và thấy cảnh tượng máu me kia, lồng ngực của cô lại rất khó chịu, trong đầu dường như còn hiện lên hình ảnh gì đó, nhưng cô còn chưa kịp nắm bắt thì nó đã biến mất.

Vu Hiểu Huyên hồi hồn, nhìn sang Nhan Tịch, thấy cô ấy thật sự không nhận ra mình thì trong mắt liền hiện lên vẻ đau buồn nhưng ngay lập tức đã biến mất.

Cô nghiêng đầu nhìn Nhan Tịch, nhất thời không biết nên nói gì, Nhan Tịch bỗng quay đầu sang, liền bắt gặp ánh mắt phức tạp của Vu Hiểu Huyên.

“Chào chị.” Nhan Tịch lễ phép chào hỏi Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên cười đáp lại, “Chào em.”

Vừa trải qua chuyện như vậy nên Nhan Tịch không có tinh thần nói chuyện, trong xe liền trở nên im ắng.

Một lát sau, Nhan Tịch lên tiếng, “Chị, em muốn về nhà. Chị có thể cho em xuống đầu đường phía trước được không? Lần này không thể đi ăn cùng chị rồi, em xin lỗi.”

“Không sao, về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi, đừng nghĩ tới chuyện hôm nay nữa, đó là người ta trả thù nhau thôi, không liên quan gì tới em cả, hiểu chưa?”

Nhan Tịch gật đầu, nhưng tâm trạng vẫn còn hơi sa sút.

Thẩm Thanh Lan không nói gì nữa, dừng xe ở đầu đường rồi đón một chiếc xe cho Nhan Tịch, sau đó mới rời đi.

“Thanh Lan, tại sao không đưa Nhan Tịch về nhà?” Vu Hiểu Huyên hỏi.

“Mẹ Nhan Tịch không muốn chúng ta tiếp xúc nhiều với em ấy. Lần trước vô tình gặp phải, lần này tuy cũng tình cờ, nhưng người ta chưa chắc đã nghĩ như vậy.”

Vu Hiểu Huyên thở dài, cô không có cách nào nói mẹ của Nhan Tịch không đúng cả. Đó là tấm lòng của người làm mẹ, cô có thể hiểu được, và cũng chọn cách tôn trọng.

Vu Hiểu Huyên nhoài người lên ghế lái, nói với Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cậu có cảm thấy chúng ta bị Conan ‘ám’ không?”

Thẩm Thanh Lan thắc mắc nhìn cô, “Conan là ai?”

Vu Hiểu Huyên đen mặt, sao cô lại quên mất Thẩm Thanh Lan chưa từng xem bộ phim hoạt hình nào chứ, “Conan chính là một bộ phim hoạt hình nổi tiếng nhất của nước R, cậu ta là một thám tử, đi tới chỗ nào thì chỗ đó sẽ có chết người. Tớ có cảm giác hai ngày nay chúng ta cứ như bị Conan ‘ám’ hay sao ấy.”

Lần này đổi thành Thẩm Thanh Lan bó tay. Kim Ân Hi bật cười ha ha, “Ví dụ này thật sống động, hai ngày qua chúng ta quả thật quá xui xẻo.”

Daniel nhớ lại cũng bật cười. Thẩm Thanh Lan thấy đều cười vang, khóe môi cũng nhẹ cong lên.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người về khách sạn chưa được bao lâu thì cảnh sát lại tới tìm họ để hỏi tình hình lúc đó. Thẩm Thanh Lan thuật lại mọi chuyện mình biết, cảnh sát hỏi xong thì rời đi. Về sau, Thẩm Thanh Lan mới nghe Frank nói lại rằng thật ra chuyện này chỉ là chuyện ngoài ý muốn, người đàn ông kia là bệnh nhân tâm thần, thừa lúc người nhà không chú ý để trốn khỏi bệnh viện, sau đó liền gây ra chuyện như vậy.

Đương nhiên, đây chỉ là kết luận của cảnh sát bản địa. Còn về sự thật thế nào, trong lòng Thẩm Thanh Lan đã có đáp án riêng.

Sau khi cảnh sát rời khỏi, mọi người cũng không ra ngoài ăn mà đến nhà hàng của khách sạn, ăn qua loa rồi lên phòng mình nghỉ ngơi. Sáng hôm sau, nhóm Thẩm Thanh Lan liền lên máy bay về nước.

Lúc Frank hay tin, Thẩm Thanh Lan cũng đã trở về thủ đô.

Frank tiếc nuối nói, “Cô Thẩm, rất xin lỗi vì lúc cô ở đây đã gặp phải nhiều chuyện không vui như vậy. Hy vọng cô sẽ không có ấn tượng xấu về Sydney.”

“Ông Frank đừng nói vậy, chuyện này không hề ảnh hưởng đến ấn tượng của tôi về Sydney đâu. Lần này về nước gấp là vì bạn tôi còn bận việc trong nước, nên chúng tôi phải về sớm. Nếu ông có dịp đến đất nước chúng tôi, tôi sẽ dẫn ông đi thưởng thức các món ngon nước Z.”

http://tieulun.hopto.org

“Được, cứ quyết định vậy nhé.” Frank cười vang.

***

Sau khi về nước, Thẩm Thanh Lan trước tiên là về Đại Viện thăm Thẩm lão gia. Không thấy Thẩm Nhượng ở nhà, cô bèn hỏi chị Tống mới biết bây giờ sức khỏe Thẩm Nhượng đã hoàn toàn suy yếu, mấy ngày qua vẫn luôn nằm trong bệnh viện.

Mấy ngày nay, tinh thần của Thẩm lão gia cũng không được tốt lắm. Thấy Thẩm Thanh Lan, ông cũng không tươi cười như trước, “Lan Lan đã về rồi à, lần này mọi chuyện ở nước ngoài suôn sẻ cả chứ?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Rất suôn sẻ ạ. Ông nội, sắc mặt ông kém quá, có phải dạo này ông không nghỉ ngơi đầy đủ không?” Vừa nói cô vừa đi đến sau lưng Thẩm lão gia, đưa tay xoa huyệt Thái Dương cho ông.

Thẩm lão gia nhắm mắt lại, thở dài, “Ông ổn mà, người già đều như vậy cả, cháu đừng lo lắng.”

Biết Thẩm lão gia lo lắng cho Thẩm Nhượng, Thẩm Thanh Lan cũng không biết phải an ủi ông thế nào. Trái lại, ông còn vỗ vỗ lên tay cháu gái, “Ông không sao thật mà, chuyện của chú hai cháu đều trông chờ vào số mạng cả, bây giờ ông đã thông suốt rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Nói thì nói vậy, nhưng Thẩm Thanh Lan không cho rằng ông nội đã nghĩ thông. Suy cho cùng, chuyện người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh mãi mãi là chuyện đau đớn nhất đối với bậc làm cha làm mẹ.

“Ông nội, ngày mai cháu đưa ông đi thăm chú hai nhé.” Thẩm Thanh Lan đề nghị.

Thẩm lão gia gật đầu rồi lại nhắm mắt, không nói lời nào. Thẩm Thanh Lan xoa bóp đầu cho ông, dần dần, hàng mày nhíu chặt của ông cũng thả lỏng. Không biết từ lúc nào, Thẩm lão gia đã tựa vào ghế sô pha ngủ say.

Thẩm Thanh Lan bỏ tay xuống, đi lên tầng trên cầm một cái chăn xuống đắp lên người ông.

Làm xong hết, cô mới ra khỏi phòng khách, gọi cho Phó lão gia một cuộc điện thoại. Phó lão gia đã ra ngoài nghỉ dưỡng một thời gian, ngay cả lễ đính hôn của Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Đao mà ông cũng không trở về.

Kể từ khi biết quan hệ của Thẩm Nhượng và Phó Tĩnh Đình, Thẩm Thanh Lan đã hiểu được tâm trạng của Phó lão gia, nên cứ vài ngày lại gọi điện thoại cho ông.

“Ông nội.”

Phó lão gia nhận được điện thoại của Thẩm Thanh Lan thì rất vui vẻ, “Thanh

Lan, cháu về rồi à?”

“Dạ. Ông nội, mấy ngày nay thời tiết ở chỗ ông có đẹp không?”

“Đẹp, thời tiết ở đây đẹp lắm.”

“Ông nội định bao giờ trở về ạ?” Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan hỏi thời gian Phó lão gia về.

Phó lão gia im lặng một lúc rồi trả lời, “Điều kiện ở đây rất tốt, ông muốn ở lại đây một thời gian ngắn.”

Thẩm Thanh Lan khẽ nói, “Ông nội, chú hai cháu… không còn nhiều thời gian nữa, có lẽ không qua nổi tháng này.”

Phó lão gia nghe vậy liền thở dài một hơi, “Thanh Lan, ông biết rồi, ngày mai ông sẽ về.”

“Cảm ơn ông.”

“Được rồi, cháu có suy nghĩ gì ông đều biết, ông sẽ động viên ông nội cháu.” Phó lão gia sao có thể không biết Thẩm Thanh Lan đang lo Thẩm lão gia sẽ không chịu nổi cú sốc này.

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia đã trải qua nỗi đau mất con, dĩ nhiên có thể hiểu tâm trạng của Thẩm lão gia. Sau khi cúp điện thoại, ông nhìn lên bầu trời, một lúc lâu sau mới nói với viên cảnh vệ bên cạnh, “Thu dọn đồ đạc đi, ngày mai trở về thủ đô.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 259: Lời thỉnh cầu cuối cùng

Hôm sau, Thẩm Thanh Lan thức dậy ăn sáng xong rồi lái xe đưa Thẩm lão gia và Sở Vân Dung đến bệnh viện.

Sức khoẻ Thẩm Nhượng suy yếu đến nỗi ngay cả sức để đứng dậy cũng không có. Khoảng thời gian này, Lư Nhã Cầm luôn túc trực trong bệnh viện để tiện chăm sóc cho ông.

Lúc bọn họ đến nơi thì bác sĩ vừa cho Thẩm Nhượng uống thuốc. Nửa tháng qua, ông đã gầy đi rất nhiều, bây giờ cả người chỉ còn da bọc xương, trông hơi đáng sợ.

“Ba, chị dâu, Thanh Lan, mọi người đến rồi.” Lư Nhã Cầm chào hỏi, gương mặt bà tiều tụy đi nhiều, như thể đã già thêm mười mấy tuổi.

Thẩm lão gia gật đầu, nhìn Thẩm Nhượng đang nằm trên giường, “Thẩm Nhượng sao rồi?”

“Bác sĩ nói tình hình rất tệ.” Lư Nhã Cầm nghẹn ngào đáp, bác sĩ vừa nói Thẩm Nhượng chỉ còn sống được mấy ngày nữa.

Vẻ mặt Thẩm lão gia buồn bã, ông ngồi xuống ghế, nói: “Các con đi ra ngoài hết đi.”

http://tieulun.hopto.org

Nghe vậy, Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung cùng đi ra ngoài. Lư Nhã Cầm nhìn thoáng qua chồng còn đang ngủ rồi cũng đi theo. Trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Nhượng và Thẩm lão gia.

Thẩm lão gia nhìn Thẩm Nhượng rồi nặng nề nói: “Thẩm Nhượng, chuyện mà ba hối hận nhất đời này chính là sinh ra con. Con biết không? Năm đó mẹ sinh con ra, vì khó sinh nên suýt nữa mất mạng, vất vả lắm mới sinh được con, do vậy mà vô cùng yêu thương con. Còn con thì sao, con báo đáp lại ba mẹ bằng cách bỏ nhà ra đi vì một người đàn bà , không cần ba mẹ, không cần anh em, bỏ mặc lại tất cả. Chính con đã đâm một nhát dao vào trong lòng ba và mẹ con. Lúc ba tưởng con đã chết rồi thì con lại về đây, nói cho ba biết là con sắp chết, muốn ba tha thứ cho con. Thẩm Nhượng, con tưởng lòng ba là sắt đá nên không biết đau sao?”

Thẩm Nhượng chẳng biết đã mở mắt từ lúc nào, nhìn Thẩm lão gia với đôi mắt đỏ hoe, “Ba, con xin lỗi.”

Thấy Thẩm Nhượng đã tỉnh, vẻ mặt Thẩm lão gia càng nặng nề hơn, ông hừ lạnh, “Thẩm Nhượng, đương nhiên con có lỗi với ba rồi, không chỉ thế mà còn có lỗi với mẹ con nữa.”

“Cả đời này con không thể bù đắp được nữa. Ba, đợi kiếp sau con nhất định sẽ làm một đứa con trai ngoan biết nghe lời.” Thẩm Nhượng nói bằng giọng thều thào, yếu ớt.

Ai ngờ Thẩm lão gia lại lắc đầu, “Thẩm Nhượng, nếu như có kiếp sau thì ba không muốn làm ba của con nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Đôi mắt Thẩm Nhượng đầy vẻ u buồn, ông biết Thẩm lão gia rất đau lòng, “Ba, con xin lỗi, nhưng con trai vẫn muốn nhờ ba một chuyện cuối cùng. Con không còn nhiều thời gian nữa, nhưng còn Quân Trạch, con hy vọng ba coi nó là máu mủ duy nhất của con để trông chừng nó. Trước kia con luôn bận rộn chuyện công việc, lơ là trong việc giáo dục nó, nên không dạy dỗ nó cho tốt. Con lo nếu như không còn ai coi chừng thì nó nhất định sẽ đi vào con đường lầm lỗi.”

“Thẩm Nhượng, tuy con không phải là một đứa con trai tốt, nhưng ít nhất cũng là một người ba đạt tiêu chuẩn. Còn Thẩm Quân Trạch, ba sẽ trông chừng nó, nhưng nếu nó làm sai chuyện gì, ba cũng sẽ trách phạt nó như thường.”

Thẩm Nhượng yên tâm, nhếch môi cười, “Cảm ơn ba.”

“Con nghỉ ngơi cho tốt, hôm khác ba sẽ đến đây thăm con.” Thẩm lão gia thở dài đứng dậy nói, nhưng Thẩm Nhượng lại kéo tay ông lại, “Ba, có thể để Thanh Lan vào đây một lát không? Con có lời muốn nói với con bé. Con sợ bây giờ không nói thì e là sau này sẽ không còn có cơ hội nữa.”

“Thẩm Nhượng, Thanh Lan là đứa bé mà mẹ con đau lòng nhất, cũng là đứa bé mà ba thương yêu nhất. Khi còn bé nó đã chịu rất nhiều đau khổ, ba chỉ hy vọng quãng đời sau này nó có thể sống vui vẻ hạnh phúc. Có một số việc, ba mong con không nên ép nó.”

Có một số việc, mặc dù Thẩm lão gia không nói ra, nhưng không có nghĩa là

ông không biết gì cả, thật ra trong lòng ông còn hiểu rõ hơn bất cứ ai.

“Ba, ba không tin con trai của ba như vậy sao?” Thẩm Nhượng im lặng thở dài.

***

Ngoài cửa, Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung đang ngồi trên ghế ở hành lang. Lư Nhã Cầm cũng ngồi bên cạnh, nhưng không nói lời nào.

Sở Vân Dung thấy sắc mặt bà tiều tụy, viền mắt đỏ hoe thì không đành lòng, nhưng lại không biết nên nói gì, mọi ngôn ngữ đều chẳng còn tác dụng trước một sinh mệnh đang từ từ mất đi.

“Nhã Cầm, hôm nay em đã ăn gì chưa?”

Lư Nhã Cầm lắc đầu, mấy ngày nay bà vẫn luôn ở đây, làm gì còn tâm trí đâu để ăn cơm chứ.

“Vậy để chị đi mua chút đồ ăn cho em.” Nói xong, không chờ Lư Nhã Cầm từ chối, bà đã đứng dậy rời đi, không khí ở đây ngột ngạt quá.

“Mẹ, sao mẹ lại ngồi đây một mình?” Thẩm Quân Trạch đi tới, nhìn thấy Lư

Nhã Cầm ngồi bên ngoài thì hỏi. Đi cùng cậu ta còn có một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi mặc vest đen. Đây là người anh trai duy nhất của Lư Nhã Cầm, tên là Lư Tiến Tài.

Lư Nhã Cầm ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông đó thì chào một tiếng "anh", sau đó mới trả lời Thẩm Quân Trạch, "Ông nội con đang ở trong đó nói chuyện với ba con."

"Có lời gì mà không thể nói trước mặt mọi người, cứ nhất định phải nói riêng chứ." Thẩm Quân Trạch bất mãn nói thầm, thấy Thẩm Thanh Lan ở đây thì lại bắt đầu không vui, "Thẩm Thanh Lan, cô tới đây làm gì? Tôi cho cô biết, dù cô đến đây thì tôi cũng không để ba giao công ty lại cho cô đâu. Trong công ty còn có cậu tôi, ông ấy sẽ giúp tôi."

Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ nhìn cậu ta, còn chưa lên tiếng thì Lư Nhã Cầm đã nói trước, "Quân Trạch, con nói bậy bạ gì đó? Thanh Lan chưa từng có ý định lấy công ty của ba con, con mau xin lỗi Thanh Lan đi."

"Con không xin lỗi." Thẩm Quân Trạch không chịu, người cậu đã nói với cậu ta rằng từ nửa năm trước, ba cậu ta bắt đầu chuyển trụ sở công ty về nước. Lần này về đây, thậm chí cả bộ phận quản lý cũng chuyển về theo, ở nước ngoài chỉ còn chi nhánh của công ty. Ba cậu ta đã bắt đầu sắp xếp chuyện này từ trước, nhưng lại chưa hề nói cho người trong nhà biết, ngay cả cậu của Thẩm Quân Trạch cũng chỉ vừa biết sau khi Thẩm Nhượng về nước.

Ba cậu ta muốn làm gì? Chẳng lẽ ngay từ đầu ông đã định giao công ty cho Thẩm Thanh Lan, nên mới chuẩn bị từ trước sao?

http://tieulun.hopto.org

Nếu Thẩm Thanh Lan biết suy nghĩ của Thẩm Quân Trạch thì nhất định sẽ phải bật cười hỏi cậu ta, “Đầu cậu dùng để nuôi cá sao?”

Lần này Thẩm Nhượng về nước mới biết được Sở Vân Dung còn có một đứa con gái. Lúc ông rời khỏi nhà họ Thẩm, trong nhà bọn họ chỉ mới có Thẩm Quân Dục.

“Thẩm Quân Trạch, ngay cả lời mẹ nói mà con cũng không nghe đúng không?” vẻ mặt Lư Nhã Cầm u ám. Hai ngày nay, Thẩm Nhượng biết mình không còn nhiều thời gian nên thường xuyên tâm sự với vợ, nói cho bà biết bản thân ông đã vất vả như thế nào. Mặc dù không nói rõ dã tâm của Lư Tiến Tài, nhưng ông cũng ám chỉ trình độ và năng lực của Lư Tiến Tài không đủ, sẽ không thể đấu lại mấy người trong công ty.

Lư Nhã Cầm không muốn nhìn thấy tâm huyết của chồng bị trôi theo dòng nước, cũng hiểu rõ trước mắt thì đây chính là cách tốt nhất, cuối cùng cũng chấp nhận ý kiến của Thẩm Nhượng.

Thấy Lư Nhã Cầm im lặng, vẻ kiêu căng trên mặt Thẩm Quân Trạch đã bớt phần nào, cậu ta nhìn Thẩm Thanh Lan, trên mặt tràn đầy vẻ không cam tâm.

Không đợi cậu ta mở miệng, Thẩm Thanh Lan liền từ tốn nói, “Không cam tâm tình nguyện xin lỗi thì không cần.”

Thẩm Quân Trạch vô cùng tức giận, trừng Thẩm Thanh Lan. Nhưng cô còn chẳng thèm liếc cậu ta lấy một cái, khiến cậu ta vô cùng uất ức.

“Thanh Lan, xin lỗi cháu, Quân Trạch không hiểu chuyện.”

“Cháu không so đo với trẻ con.” Thẩm Thanh Lan nói.

Lư Tiến Tài quan sát mọi chuyện từ đầu tới đuôi. Ông ta vẫn luôn âm thầm đánh giá Thẩm Thanh Lan. Từ đầu đến giờ, ánh mắt của cô vẫn rất bình thản, cứ như không có cảm xúc gì, nhưng càng như vậy thì lại càng khiến ông ta không yên tâm.

Nửa năm trước, Lư Tiến Tài bị Thẩm Nhượng lấy cớ đuổi đến châu Âu phát triển thị trường mới nên hoàn toàn không biết tình hình gần đây của công ty. Mới đây, ông ta nghe Thẩm Quân Trạch nói Thẩm Nhượng cố ý giao công ty cho Thẩm Thanh Lan quản lý thì mới biết đây là ông đề phòng ông ta, nên lần này mới vội vàng về đây.

“Cô gái này là…” Lư Tiến Tài hỏi.

Lúc này, Lư Nhã Cầm mới nhớ bà vẫn chưa giới thiệu hai người làm quen, “Đây là cháu gái Thanh Lan của A Nhượng. Thanh Lan, đây là anh trai thím.”

Thẩm Thanh Lan chỉ gật nhẹ đầu xem như chào hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Lư Tiến Tài thấy Thẩm Thanh Lan không định chào ông ta thì trong mắt lộ vẻ tức giận, nhưng cũng chỉ biết đứng ở đó không nói gì.

Lư Nhã Cầm cảm thấy xấu hổ, còn chưa đợi bà lên tiếng thì cửa phòng bệnh đã mở ra. Thẩm lão gia đi ra nói với Thẩm Thanh Lan, “Lan Lan, cháu vào đi, chú hai cháu có mấy lời muốn nói với cháu.”

Thẩm Thanh Lan đứng dậy đi vào. Thẩm Quân Trạch thấy thế cũng vội vàng vào theo.

Thẩm Nhượng nhìn thấy con trai đi vào thì nói, “Quân Trạch, con ra ngoài trước đi.”

“Con không đi. Ba muốn nói gì với chị ta, con cũng muốn nghe.” Thẩm Quân Trạch không muốn ra ngoài, cậu ta không thể trơ mắt nhìn ba tặng thứ vốn thuộc về cậu ta cho người khác.

“Ra ngoài.” Thẩm Nhượng cao giọng, vừa nói xong đã ho kịch liệt.

Thẩm Quân Trạch lập tức luống cuống, “Ba, ba sao rồi?”

Thẩm Nhượng chỉ ra cửa, không nói lời nào. Thẩm Quân Trạch chỉ đành ra khỏi phòng bệnh.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nhượng từ ái nhìn Thẩm Thanh Lan, muốn nói rồi lại thôi. Nhưng cô vẫn biết ông muốn nói gì, đành mở lời trước, “Chú hai, về chuyện đó thì cháu sẽ không đồng ý đâu. Chú cũng nhìn thấy rồi đấy, Thẩm Quân Trạch rất ghét cháu, cháu không muốn vì chuyện này mà khiến ông nội không vui. Cho nên chuyện công ty, chú vẫn nên nhờ người khác thì hơn.”

Thẩm Nhượng biết trước kết quả sẽ thế này, đành thở dài, “Thanh Lan, chuyện này là chú hai làm cháu khó xử rồi. Cháu không đồng ý thì chú hai cũng không ép cháu nữa. Chú chỉ mong nếu sắp tới công ty rơi vào thời kỳ nguy nan, cháu có thể giúp Quân Trạch trông chừng công ty một chút. Văn kiện ủy quyền chú để ở chỗ luật sư, chú đã ký tên rồi, chỉ cần cháu ký tên nữa là sẽ có hiệu lực ngay.”

Bây giờ Thẩm Nhượng nói chuyện phải tốn rất nhiều sức. Vừa nói được mấy câu, ông đã bắt đầu thở dốc, chờ qua một lát đỡ hơn mới tiếp tục nói, “Chú hai cũng không còn cách nào khác, cậu của Quân Trạch vẫn luôn thèm khát công ty, thế mà Quân Trạch và mẹ nó lại không nhận ra dã tâm của ông ta.”

“Nếu đã như vậy, vì sao chú không nói rõ tình hình cho Thẩm Quân Trạch và thím biết?”

Thẩm Nhượng cười khổ, “Lúc trước, thím đã vì chú mà từ bỏ cơ hội nhìn mặt ba mẹ mình lần cuối cùng. Cậu của Quân Trạch là người thân duy nhất trên đời này của bà ấy. Chú không cách nào để nói với bà ấy rằng anh trai bà ấy vẫn luôn dòm ngó đến tài sản mà chú để lại cho bà ấy và con trai. Hơn nữa, từ nhỏ Quân Trạch rất thân thiết với cậu nó, nếu chú nói ra thì nó cũng không tin đâu.”

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, thời gian của chú thật sự không còn nhiều nữa. Có lẽ đây là lần cuối cùng chú nói mấy lời này với cháu. Chú sẽ không bắt cháu tiếp quản công ty, nhưng chú xin cháu, nếu như sau này Quân Trạch quản lý công ty, mà Lư Tiến Tài muốn cướp công ty, chú hy vọng cháu có thể giúp nó lấy lại công ty, ít nhất phải đảm bảo cho cuộc sống sau này của nó và mẹ nó. Nhưng nếu như Quân Trạch tự tìm đường chết, cho dù công ty có thất bại thì chú cũng sẽ không trách cháu.”

Thẩm Thanh Lan lẳng lặng đối diện với ánh mắt tha thiết của Thẩm Nhượng. Mãi lâu sau, lúc mà ông định từ bỏ, cuối cùng cô cũng gật đầu, “Cháu có thể đồng ý với chú rằng sẽ để ý đến Lư Tiến Tài, nhưng còn Thẩm Quân Trạch thì cháu sẽ không quản.”

“Chỉ cần như thế là đủ rồi, cảm ơn cháu, Thanh Lan, cảm ơn.”

Sắc mặt Thẩm Nhượng càng trắng bệch hơn, Thẩm Thanh Lan thấy ông nói chuyện càng ngày càng nhỏ, trong lòng biết không xong, bèn vội vàng nhấn chuông ở đầu giường.

Lư Nhã Cầm thấy bác sĩ đi vào phòng bệnh thì mặt liền biến sắc, bà vội vàng vào theo. Thẩm Quân Trạch cũng theo sau, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, cậu ta lại la lên, “Chị đã làm gì ba tôi?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan lạnh lùng, nghe vậy chỉ im lặng lườm cậu ta. Thẩm Quân Trạch lập tức nghẹn họng, Lư Tiến Tài nhìn thấy thế thì đăm chiêu suy nghĩ.

Bác sĩ kiểm tra cho Thẩm Nhượng xong lại lắc đầu nói với Lư Nhã Cầm "Chuẩn bị hậu sự đi thôi."

Lư Nhã Cầm mặt cắt không còn giọt máu, "A Nhượng."

Thẩm Thanh Lan lui ra khỏi phòng bệnh, đứng chờ bên cạnh Thẩm lão gia. Nhưng còn chưa được năm phút, trong phòng bệnh đã vang lên tiếng hét thê lương của Lư Nhã Cầm, "A Nhượng."

Cây gậy trong tay Thẩm lão gia rơi xuống đất, Thẩm Thanh Lan kịp thời đỡ tay ông, "Ông nội."

Sở Vân Dung vừa gặp Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình ở dưới lầu nên cùng nhau đi lên. Lúc cửa thang máy vừa mở ra, thấy cảnh Thẩm lão gia sắp quỵ xuống thì liền vội vàng đi tới.

Trong phòng bệnh truyền đến tiếng khóc, Sở Vân Dung liền hiểu ra, e rằng Thẩm Nhượng đã đi rồi.

Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình cũng không ngờ kết quả lại như thế.

Thẩm Thanh Lan đỡ Thẩm lão gia ngồi xuống ghế. Ông không rơi lấy một giọt nước mắt, nhưng ánh mắt đau đớn của ông lại khiến trái tim Thẩm Thanh Lan quặn đau.

Phó lão gia ngồi xuống bên cạnh Thẩm lão gia, nắm chặt tay bạn già, “Nguyên Dịch, nén bi thương.”

“Thẩm Thanh Lan, rốt cuộc chị đã nói gì với ba tôi?” Một người xông ra khỏi phòng bệnh, vung nắm đấm về phía Thẩm Thanh Lan. Cô lạnh lùng nghiêng người né đòn, một tay nắm chặt nắm đấm của Thẩm Quân Trạch, rồi nhấc chân đạp vào đầu gối cậu ta, khiến cậu ta quỳ một chân xuống đất.

“Thẩm Quân Trạch, cậu nổi điên cái gì.”

“Thẩm Thanh Lan, chị có giỏi thì thả tôi ra. Chị hại chết ba tôi, tôi muốn chị phải đền mạng.”

Thẩm Thanh Lan nheo mắt lại, nhưng còn chưa kịp làm gì thì Thẩm lão gia đã đánh vào đầu Thẩm Quân Trạch, ông chỉ vào phòng bệnh, “Ba mày vừa mới nhắm mắt, vậy mà mày còn có tâm trạng gây phiền phức cho người khác, mày có còn là con người không hả?”

“Nếu không phải do chị ta thì sao ba tôi lại chết được?”

Sở Vân Dung nghe vậy liền lao đến, “Thẩm Quân Trạch, ba cháu bị ung thư, lẽ ra cháu phải hiểu rõ hơn bất cứ ai chứ? Cháu không thể ngậm máu phun người.”

http://tieulun.hopto.org

“Nếu không phải Thẩm Thanh Lan thì ba tôi sẽ không ra đi nhanh như thế. Trước khi chị ta đi vào, ba tôi rõ ràng còn rất tốt, nhưng khi chị ta vào rồi thì ba tôi liền mất, chẳng lẽ không phải do chị ta hại chết ba tôi sao?”

Thẩm Quân Trạch tức giận, còn Thẩm lão gia thì sa sầm mặt. Tên này sao lại là cháu trai ông được chứ, đây chính là một thằng khốn nạn thì có!

Thẩm Thanh Lan thả Thẩm Quân Trạch ra, “Thẩm Quân Trạch, bây giờ chú hai vừa đi, có lời gì cũng phải chờ tới sau này rồi nói. Tất nhiên, nếu như cậu không sợ chú hai ra đi không được thanh thản thì có thể tiếp tục ầm ĩ.”

Vẻ mặt Thẩm Quân Trạch bi thương, chán nản ngồi bệt xuống đất.

***

Thẩm Nhượng mất, Phó Hoành Dật và Thẩm Khiêm dĩ nhiên phải về tham dự tang lễ.

Tang lễ của Thẩm Nhượng được cử hành rất khiêm tốn, không có nhiều người tới, phần lớn là cổ đông hoặc lãnh đạo trong công ty. Lư Nhã Cầm và Thẩm Quân Trạch quỳ trước linh cữu. Vẻ mặt Lư Nhã Cầm không thể dùng từ bi thương để hình dung nữa, ánh mắt bà đờ đẫn như mất hồn vậy.

Bà như vậy, chắc chắn không thể chủ trì tang lễ cho Thẩm Nhượng được. Vì thế, hậu sự của ông đều do người chị dâu là Sở Vân Dung một tay lo liệu.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn đều có mặt trong tang lễ. Dù sao người cũng mất rồi, ân oán gì cũng nên buông bỏ thôi.

Đợi tang lễ của Thẩm Nhượng kết thúc, một người tự xưng là luật sư của Thẩm Nhượng đến nhà họ Thẩm, “Cô Thẩm, chào cô, tôi họ Tiếu, là luật sư riêng của ông Thẩm Nhượng. Khi còn sống, ông Thẩm đã lập một bản di chúc liên quan tới việc phân chia tài sản của ông ấy, trong đó có một bản thuộc về cô Thẩm, cần chữ ký xác nhận của cô.”

Luật sư Tiếu lấy một tập văn kiện từ trong cặp ra, đặt xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan. Cô cầm lên xem, là 5% cổ phần công ty, và một căn hộ trong thủ đô, trước đây là của Thẩm Nhượng.

Thẩm Thanh Lan đặt văn kiện xuống rồi nói với luật sư, “Tôi không cần tài sản của chú hai. Lúc chú ấy còn sống, tôi đã nói chuyện này với chú ấy, và chú ấy cũng đã đồng ý rồi.”

“Đây là chuyện giữa cô Thẩm và ông Thẩm đã mất, tôi chỉ phụ trách đến đây để thực hiện phần di chúc này thôi.”

“Luật sư Tiếu, tại sao ông lại ở đây?” Thẩm Quân Trạch mới vừa vào nhà đã nhìn thấy luật sư Tiếu ngồi trong phòng khách, lúc thấy Thẩm Thanh Lan ngồi đối diện luật sư Tiếu thì hiểu rõ mọi chuyện. Cậu ta vội lao nhanh tới, cầm lấy văn kiện trên bàn lên xem.

http://tieulun.hopto.org

“Luật sư Tiếu, chuyện này là thế nào?”

“Đây là di chúc mà ba cậu đã lập khi còn sống, để lại cho cô Thẩm 5% cổ phần công ty và một căn hộ ở thủ đô.”

Cậu ta tự có mắt để đọc, nhưng trước kia ba cậu ta chỉ nói tạm thời giao công ty cho Thẩm Thanh Lan quản lý, chứ cũng không nói là cho cô cổ phần mà. Thẩm Quân Trạch quay sang chất vấn Thẩm Thanh Lan, “Căn nhà này và cổ phần có phải là do chị cầu xin ba tôi không? Cũng bởi vì lòng tham không đáy của chị nên ba tôi mới bị chọc đến tức chết, đúng không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Quân Trạch hệt như đang nhìn một thằng ngốc, “Xin nhờ cậu nhìn cho rõ xem ngày chỉnh sửa cuối cùng là ngày nào.”

Ngày chỉnh sửa bản di chúc cuối cùng là vào mười ngày trước, tức là một tuần lễ trước khi mất, Thẩm Nhượng đã lập bản di chúc này rồi.

Thẩm Quân Trạch lật đến trang cuối cùng, thấy ngày ghi trên đó thì vẻ mặt rất khó coi. Cậu ta không thể hiểu nổi cách làm của ba mình.

Lư Nhã Cầm đi xuống từ trên lầu, vẻ mặt tiều tụy, quầng mắt thâm đen, nói với Thẩm Quân Trạch, “Quân Trạch, không được nói linh tinh, đây đều là ba con để lại cho Thanh Lan.”

“Mẹ!”

Lư Nhã Cầm không nhìn cậu ta, chỉ quay sang nói với luật sư Tiếu, “Luật sư Tiếu, làm phiền ông rồi, ông cứ theo lời A Nhượng nói mà làm đi, anh ấy còn để lại một bản thỏa thuận quyền đại diện cổ phần cho ông đúng không?”

“Vâng, phần thỏa thuận này cũng giao cho cô Thẩm, chỉ cần cô Thẩm ký tên lên đây thì 40% cổ phần của ông Thẩm tạm thời sẽ do cô Thẩm toàn quyền đại diện. Cho đến khi nào cô Thẩm cảm thấy cậu Thẩm Quân Trạch có trách nhiệm gánh vác được công ty thì sẽ trả lại cho cậu ấy.”

Lư Nhã Cầm gật đầu, không nhìn vẻ mặt con trai ngày càng khó coi mà nói với Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, chắc hẳn khi còn sống chú hai cũng đã nói chuyện này với cháu rồi, thím hy vọng cháu có thể đồng ý.”

“Không được, không thể giao công ty cho chị ta được.” Thẩm Quân Trạch hét lên, cậu ta tuyệt đối không đồng ý giao công ty cho Thẩm Thanh Lan.

Phó Hoành Dật đi vào, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thanh Lan, anh đã nghe được lời vừa rồi, “Thím hai, Thanh Lan sẽ không nhận những gì liên quan tới di sản của chú hai. Còn công ty của chú, chắc hẳn thím cũng biết rồi đấy, Thanh Lan là hoạ sĩ, phần lớn thời gian của cô ấy đều dồn vào vẽ tranh, nên không đủ sức để quản lý công ty của chú hai đâu ạ. Thẩm Quân Trạch đã là người trưởng thành rồi, có lẽ chú hai làm thế chỉ vì vẫn luôn xem cậu ta như trẻ con thôi. Nếu cuối cùng công ty cũng sẽ giao lại cho Thẩm Quân Trạch, vậy bây giờ hay sau này mới giao cho cậu ta thì có gì khác nhau đâu? Huống hồ, trong công ty còn có cậu ruột của Thẩm Quân Trạch. Có ông ta giúp đỡ, chắc chắn Thẩm Quân Trạch có thể quản lý tốt công ty của chú hai.”

Thẩm Quân Trạch nghe nói thế, lần đầu tiên cảm thấy Phó Hoành Dật cũng không đáng ghét lắm. Đúng là như thế còn gì, ba cậu ta lúc nào cũng coi cậu ta là trẻ con, nên không chịu cho cậu ta cơ hội. Trước đây cậu ta đã từng học quản trị kinh doanh. Chẳng phải chỉ quản lý một công ty thôi sao? Có gì khó chứ!

Phó Hoành Dật nói xong thì đứng lên, “Thím hai, lát nữa cháu và Thanh Lan còn có chuyện phải làm, bọn cháu đi trước.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì đứng dậy đi theo Phó Hoành Dật.

Ra khỏi nhà họ Thẩm, Thẩm Thanh Lan liền hỏi, “Anh biết chú hai đề phòng Lư Tiến Tài nhất, sao còn muốn ông ta giúp Thẩm Quân Trạch quản lý công ty?”

Ánh mắt Phó Hoành Dật hiện lên vẻ rét lạnh, anh mỉm cười dịu dàng, “Bây giờ Thẩm Quân Trạch tin tưởng ông ta, đề phòng em, cũng bởi vì chưa thấy rõ con người thật của ông ta mà thôi. Chúng ta cũng nên cho ông ta một cơ hội mà thể hiện, để cậu ta có thể thấy rõ.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, rõ ràng là anh đang trả thù chuyện Thẩm Quân Trạch ra tay với cô trong bệnh viện còn gì, thế mà lại nói quang minh chính đại như vậy. Nhưng sao cô lại cảm thấy Phó Hoành Dật đáng yêu muốn chết chứ?

Phó Hoành Dật thấy cô nở nụ cười nhạt thì dịu dàng nói, “Tháng này không thể chụp ảnh cưới được, tháng sau chính là tháng tám, tháng chín chúng ta sẽ

cử hành hôn lễ. Vậy đầu tháng sau, anh sẽ về một chuyến để chụp xong ảnh cưới trước.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, nhưng đầu tháng sau anh có thể về được không?” Nửa năm nay, nhà họ Thẩm và nhà họ Phó liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện, khiến Phó Hoành Dật phải xin nghỉ rất nhiều. Thẩm Thanh Lan lo sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh.

Phó Hoành Dật mỉm cười nắm chặt tay cô, “Không sao, chút chuyện nhỏ này không làm khó được chồng em đâu.”

***

Thẩm Nhượng qua đời chưa được mấy ngày, Lư Nhã Cầm đã dẫn Thẩm Quân Trạch chuyển ra khỏi Đại Viện. Dù sao thì chuyện trước đây bà cướp mất Thẩm Nhượng là sự thật, quan hệ giữa hai nhà vốn rất tốt, thời gian lâu dài, khó tránh khỏi gặp phải Phó Tĩnh Đình, Lư Nhã Cầm cảm thấy rất hổ thẹn với bà ấy.

Thẩm lão gia cũng không giữ họ lại, chỉ dặn bọn họ nếu rảnh thì về nhà dùng cơm.

Lúc trước, Thẩm Nhượng đã mua hai căn nhà ở thủ đô, một căn cho Thẩm Thanh Lan, còn căn này là cho Lư Nhã Cầm. Ông không chia cổ phần công ty cho Lư Nhã Cầm, nhưng để lại cho bà rất nhiều tiền, đủ cho bà sống hết đời mà không cần lo nghĩ về chuyện cơm ăn áo mặc.

Nhà họ Lư.

Lư Tiến Tài nhìn em gái đang ngồi một bên, “Nhã Cầm, chuyện anh vừa nói, em cảm thấy thế nào?”

Lư Nhã Cầm ngơ ngác nhìn Lư Tiến Tài, “Anh, anh mới vừa nói gì thế?”

Lư Tiến Tài bất đắc dĩ lặp lại lần nữa, “Anh nói bắt đầu từ tuần sau sẽ để Quân Trạch đến công ty làm việc. Bây giờ công ty như rắn mất đầu, lòng người hoang mang, Quân Trạch đến công ty có thể đè áp được một số cổ đông đang rục rịch.”

“Nhưng Quân Trạch mới học năm nhất, làm sao quản lý được một công ty lớn như vậy chứ? Nếu không thì em lại đến nhà họ Thẩm, mời Thanh Lan đến đây.”

Thẩm Quân Trạch nghe vậy thì bất mãn, “Mẹ, sao ngay cả mẹ cũng vậy chứ? Mọi người đều không tin con. Tuy con mới học năm nhất, nhưng con có thể vừa đi làm vừa đi học mà, sẽ không để ảnh hưởng đến bên nào. Hơn nữa, trong công ty còn có cậu giúp con, đây là công ty của chúng ta, sao lúc nào mẹ cũng muốn gọi người ngoài tới vậy.”

Lư Nhã Cầm khó xử, “Không phải mẹ không tin con, nhưng ba con nói đúng. Bây giờ con còn nhỏ, trước đây cũng chưa từng làm ăn, bây giờ mà đến công ty thì những người đó sẽ không phục con.”

http://tieulun.hopto.org

“Ba con đã mất rồi, sao mẹ cứ ba con nói thế này, ba con nói thế kia vậy, chẳng lẽ lời ba con nói đều đúng hết sao? Con chưa từng làm ăn, nhưng còn có cậu mà, cậu dạy con là được chứ gì.”

Lư Tiến Tài cũng nói, “Đúng vậy, Nhã Cầm, trong công ty còn có anh mà,. Quân Trạch là cháu trai duy nhất của anh, anh lại không có con cái. Bất kể thế nào, anh cũng sẽ cố hết sức để giúp đỡ Quân Trạch.”

Lư Nhã Cầm ngẫm lại thấy cũng đúng, anh trai bà khi còn trẻ là một người rất thích đánh bạc, tiền trong nhà đều bị ông ta chơi thua sạch, cũng bởi vì như thế bà mới phải đi làm gái tiếp rượu. Lúc đầu bà còn có chị dâu, nhưng người chị dâu này không chịu được anh trai thích cờ bạc nên đã bỏ trốn theo người khác, không để lại đứa con nào.

Sau này mhi ba mẹ qua đời, Lư Tiến Tài không còn nguồn thu nhập duy nhất đó, nhưng lại rất thích đỏ đen nên nợ rất nhiều tiền, ngón út bàn tay trái của ông ta là bị những người đó chặt đứt. Nếu không phải đúng lúc Lư Nhã Cầm về nước thăm người thân thì có lẽ khi đó Lư Tiến Tài đã chết đói rồi.

Đây là anh trai, là người thân duy nhất trên đời này của bà, Lư Nhã Cầm dĩ nhiên phải quan tâm đến ông ta rồi, bèn dẫn ông ta ra nước ngoài cầu xin Thẩm Nhượng giúp đỡ, sắp xếp cho ông ta vào công ty làm nhân viên bảo vệ nhỏ.

Không biết Lư Tiến Tài đã biết hối cải thật hay giả, nhưng sau khi ra nước ngoài, ông ta không còn đến sòng bạc chơi nữa, ngày nào cũng ngoan ngoãn đi làm, đối xử với Thẩm Quân Trạch cũng rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nhượng có lòng nâng đỡ ông ta, sắp xếp cho ông ta đến làm trong bộ phận kinh doanh của công ty. Từ một nhân viên kinh doanh nho nhỏ, dần dần ông ta cũng có địa vị trong công ty.

Có mục tiêu phấn đấu, Lư Tiến Tài cũng không đánh bạc nữa mà chuyên tâm vào sự nghiệp, cũng chẳng lấy vợ, đến nay vẫn chưa có con cái, lẻ loi một mình.

Người này một khi đứng trên cao sẽ nhìn được xa, dã tâm cũng lớn hơn. Nếu như Thẩm Nhượng vẫn còn sống, Lư Tiến Tài sẽ không dám gây ra chuyện gì, cùng lắm thì cũng chỉ muốn ngồi vào vị trí giám đốc của công ty thôi. Nhưng bây giờ Thẩm Nhượng đã mất, cháu trai Thẩm Quân Trạch vẫn còn bồng bột, giao công ty vào tay nó thì sớm muộn gì cũng xong đời. Công ty này có thể phát triển đến quy mô ngày hôm nay cũng có một phần công sức không nhỏ của ông ta. Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, lợi cho người khác, còn không bằng lợi cho chính mình.

Vì thế, Thẩm Nhượng nói dã tâm Lư Tiến Tài lớn là đúng, nhưng ông đã đoán sai một chuyện, đó chính là chỉ sau khi biết Thẩm Nhượng không còn sống được bao lâu nữa thì ông ta mới dòm ngó cái chức chủ tịch.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật về nhà họ Phó, ăn cơm với Phó lão gia xong mới về nhà.

Thẩm Thanh Lan vừa định tháo dây an toàn, Phó Hoành Dật đã đè tay cô lại, “Em ở đây chờ anh, anh vào nhà lấy ít đồ rồi ra ngay.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhíu mày hỏi anh, “Anh lấy gì thế?”

“Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Phó Hoành Dật quay lại rất nhanh, trong tay cầm một túi đồ lớn, không đợi Thẩm Thanh Lan nhìn thấy rõ đã cho vào cốp xe.

Lúc ngồi vào xe, Phó Hoành Dật đưa cho cô một chai sữa bò, “Uống hết đi.”

Bữa tối Thẩm Thanh Lan an rất ít, anh lo lát nữa cô sẽ đói.

Thẩm Thanh Lan nhận lấy, cầm trong tay nhưng không uống, “Phó Hoành Dật, chúng ta đi đâu vậy?”

“Dẫn em đi ngắm mặt trời mọc.”

Thẩm Thanh Lan quay sang nhìn anh, anh không nói nhầm đấy chứ?

Phó Hoành Dật đáp lại cô bằng ánh mắt chắc nịch. Phía tây thủ đô là núi, phía đông là biển, Thẩm Thanh Lan đã từng đi cắm trại trên núi ở phía tây thành phố để vẽ một bức tranh mặt trời mọc, lúc đó cô còn gặp được người

trong bang Thạch.

Lần này nhìn về hướng Phó Hoành Dật lái xe, hình như là đi đến bờ biển ở phía đông thành phố?

Quả thật Phó Hoành Dật dẫn Thẩm Thanh Lan đến bờ biển. Đến nơi, anh tìm một chỗ bằng phẳng khuất gió để dựng lều.

“Đêm nay gió biển hơi lớn.” Phó Hoành Dật nhìn xung quanh rồi nói.

May mà bây giờ là mùa hè, gió có lớn cũng không cảm thấy lạnh.

Tối nay trên bờ biển có rất nhiều người, Phó Hoành Dật dựng lều xong liền cùng Thẩm Thanh Lan chân trần đi dạo trên cát.

Thẩm Thanh Lan nhìn thấy gần đó có không ít cặp tình nhân giống như cô và Phó Hoành Dật, bọn họ cũng đang dắt tay nhau đi trên bờ cát.

Khóe miệng Thẩm Thanh Lan cong lên, nghiêng đầu nhìn Phó Hoành Dật, “Phó Hoành Dật, anh có cảm thấy bây giờ chúng ta rất giống một đôi vợ chồng bình thường không?”

“Chẳng lẽ chúng ta không phải?” Phó Hoành Dật hỏi lại cô.

“Phải ạ.” Chúng ta cũng sẽ như những cặp đôi bình thường khác, sống bên nhau đến bạc đầu.

Đêm dần khuya, trên bãi cát người vơi dần. Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật trở về lều vải, mới vừa đi vào, cô đã ngửi thấy mùi thuốc xịt muỗi thoang thoảng.

Phó Hoành Dật trải một tấm thảm xuống đất cho cô nằm xuống, rất mềm mại.

Vào mùa hè, nhiệt độ ngoài thủ đô chỉ khoảng ba mươi độ trở lên, nhưng ở bãi biển thì cũng chỉ hơn hai mươi độ nên rất mát mẻ.

Phó Hoành Dật không kéo khóa lều vải lên hết mà để lại một khe nhỏ, để gió biển có thể thổi vào, trong lều vải lại thả một viên thuốc đuổi muỗi để phòng có muỗi bay vào.

Thẩm Thanh Lan chú ý đến những chi tiết này, thật lòng phải khen ngợi sự cẩn thận của Phó Hoành Dật. Đôi khi, người này để ý đến từng chi tiết nhỏ nhất, không cần ai phải bận tâm nhắc nhở, bất kỳ cô gái nào lấy được người đàn ông giống như vậy đều sẽ rất hạnh phúc.

Sáng hôm sau, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan thức dậy rất sớm, dọn dẹp xong mọi thứ. Sau đó, anh dẫn cô đến một nơi tương đối cao, có tầm nhìn rất xa, là một nơi ngắm cảnh bình minh lên rất đẹp.

http://tieulun.hopto.org

Trời còn chưa sáng, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ngồi trên tảng đá nói chuyện phiếm.

Thời gian dần trôi qua, bầu trời bắt đầu xuất hiện màu trắng bạc, đêm tối và ban ngày từ từ hoán đổi cho nhau, màu trắng nơi chân trời dần dần mở rộng ra, sau đó biến thành màu hồng nhạt, sau đó từ từ đậm hơn, mặt trời đỏ nhú lên như một cái đầu đỏ rực, lặng lẽ để lộ khuôn mặt thẹn thùng của mình.

Ánh nắng chiếu rực cả bầu trời, hòa quyện với mặt biển xanh man mát.

Phó Hoành Dật đứng ở phía sau ôm lấy Thẩm Thanh Lan, “Tuy bình minh ở đây không đẹp như đảo Cockatoo, nhưng bây giờ anh chỉ có thể dẫn em tới đây. Chờ sau này, anh và em sẽ đến đảo Cockatoo ngắm mặt trời mọc, được không?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười gật đầu, nắm bàn tay đang ôm eo mình của anh, “Phó Hoành Dật, em thấy như vậy là đủ rồi, chỉ cần đi cùng anh, bất kể xem cái gì, em đều bằng lòng.”

Mặt trời lên cao, nhiệt độ cũng bắt đầu tăng. Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật liền trở về. Đưa cô về đến nhà xong, anh liền trở về quân khu ngay.

***

http://tieulun.hopto.org

Gần đây nhà họ Đỗ sống rất cực khổ, vì Đỗ Nam tự rước lấy phiền phức nên nhà họ Ôn vẫn luôn nhắm vào nhà bọn họ, nhất là sau khi Ôn Bính Xuyên và bà Ôn trở về từ thủ đô.

Bởi vì Đỗ Nam bị thương nên ở lại thủ đô mấy ngày, sau khi trở về mới biết Ôn Thị đã hủy bỏ gần như toàn bộ các hạng mục đang hợp tác với Đỗ Thị. Mặc dù Ôn Thị chủ động hủy bỏ hợp đồng trước nên đã bồi thường một số tiền lớn cho bọn họ, nhưng số tiền cũng chỉ là muối bỏ bể trước tổn thất mà Đỗ Thị phải gánh.

Tại nhà họ Đỗ.

Đỗ Hồng Hải nhìn thấy người đi vào thì liền vơ tách trà trên bàn ném về phía đó, “Thằng khốn này, mày còn dám về đây!”

Đỗ Nam hoảng sợ tránh sang một bên, nhưng tách trà vẫn đập vào khung cửa, làm nước trà văng tung tóe vào người anh ta. May là nước ấm, chứ nếu là nước nóng thì Đỗ Nam đã bị bỏng rồi.

“Ba, ba làm gì vậy?” Đỗ Nam cau mày.

“Tao làm gì? Tao còn muốn hỏi mày đã làm gì đấy? Tại sao nhà họ Ôn hủy bỏ tất cả hạng mục đang hợp tác với chúng ta, ngay cả hạng mục đã bắt đầu triển khai cũng muốn rút vốn.”

http://tieulun.hopto.org

Đỗ Thị lập nghiệp từ bất động sản, tuy bây giờ cũng đầu tư nhiều ngành công nghiệp có liên quan, nhưng chủ yếu nhất vẫn là khai thác bất động sản. Hành động lần này của Ôn Thị khiến nhiều dự án của Đỗ Thị rơi vào tình trạng mất nguồn vốn và đóng băng.

Ông ta muốn vay ngân hàng, nhưng chạy tới chạy lui mấy ngày vẫn không vay được, có nơi thậm chí còn không thấy người đâu. Thấy vốn lưu động trong công ty sắp cạn kiệt, Đỗ Hồng Hải như già đi cả chục tuổi chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Đỗ Nam vừa về nên chưa biết đã xảy ra chuyện gì. Nghe ông nói vậy, hắn liền hiểu mọi chuyện, “Ba, con sẽ giải quyết chuyện này.” Nói rồi, hắn liền chạy đến nhà họ Ôn.

Xem ra hắn cũng may mắn, hôm nay ngoài Ôn Tư Hiền ra ngoài có việc thì những người còn lại đều ở đây.

Đỗ Nam vào phòng khách, thấy Ôn Bính Xuyên thì lập tức quỳ xuống, “Chú Ôn, chuyện Hề Dao là do một mình cháu làm sai, xin chú đừng làm liên luỵ đến nhà họ Đỗ. Đỗ Thị là tâm huyết cả đời của ba cháu, nếu bị hủy như thế này thì ba cháu không chịu nổi mất.”

Ôn Bính Xuyên lạnh lùng nhìn anh ta, “Đỗ Nam, hôm nay cậu không nên đến đây, cậu đã dám làm ra chuyện như vậy với Hề Dao thì cũng nên nghĩ đến hậu quả rồi chứ? Chuyện thành ra như bây giờ đều do một tay cậu gây ra. Dù hôm nay cậu có nói gì cũng không thay đổi được sự thật này đâu.”

“Chú Ôn, cháu biết mình sai rồi, muốn đánh thế nào đều tùy chú cả. Xin chú hãy nể tình quan hệ nhiều năm nay giữa hai nhà, giơ cao đánh khẽ.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 260: Treo đầu dê bán thịt chó

Mặc dù Ôn Tư Hãn đang quản lý tập đoàn Ôn Thị, nhưng Ôn Bính Xuyên vẫn là chủ tịch, chỉ cần ông lên tiếng thì nhà họ Đỗ còn khả năng sống sót.

Ôn Bính Xuyên lẳng lặng nhìn Đỗ Nam, còn chưa cất tiếng thì người giúp việc đã vào báo vợ chồng Đỗ Hồng Hải tới đây.

“Để bọn họ vào đi.” Ôn Bính Xuyên nói.

Đỗ Hồng Hải và vợ đi vào, thấy con trai quỳ dưới đất thì liền sa sầm mặt, “Lão Ôn, Đỗ Nam đã làm sai chuyện gì mà ông đối xử với nó như thế? Có lời gì không thể nói với nhau sao?”

Bà Đỗ càng đau lòng hơn, vội chạy đến, muốn kéo con trai đứng dậy, nhưng Đỗ Nam lại không chịu đứng lên.

“Đỗ Nam, con đứng lên cho mẹ.”

Đỗ Nam làm như không nghe thấy.

Ôn Tư Hãn lạnh nhạt nói, “Chú Đỗ, chú đã nói sai rồi, không phải nhà cháu

muốn Đỗ Nam quỳ, mà cậu ta vừa vào đã quỳ xuống rồi.”

Đỗ Hồng Hải nghe vậy thì vẻ mặt hơi khó coi, Đỗ Nam là con trai ông ta, đương nhiên ông ta hiểu rõ nó rồi. Chắc chắn Đỗ Nam đã gây ra chuyện gì có lỗi với nhà họ Ôn nên mới vừa vào cửa đã làm thế.

“Rốt cuộc Đỗ Nam đã gây ra chuyện gì?” Đỗ Hồng Hải nghiêm giọng hỏi Ôn Tư Hãn.

Ánh mắt Ôn Tư Hãn đầy lạnh lẽo, “Chú có thể hỏi Đỗ Nam thử xem.”

Đỗ Hồng Hải nhìn con trai. Đỗ Nam lại cúi đầu không dám nhìn ông ta mà chỉ nói, “Chú Ôn, chú muốn đánh chửi thế nào cũng được, cháu chỉ xin chú hãy bỏ qua cho nhà họ Đỗ.”

Đỗ Hồng Hải biết có hỏi thì con trai cũng không trả lời, đành nhìn Ôn Bính Xuyên, thành khẩn nói: “Lão Ôn, chúng ta là bạn cũ mấy chục năm nay, có chuyện gì sao không ngồi xuống nói rõ ràng. Nếu Đỗ Nam thật sự đã làm sai chuyện gì thì tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

Ôn Bính Xuyên nhìn Đỗ Hồng Hải, nỗi tức giận ban đầu cũng dần vơi đi. Bây giờ ông đã bình tĩnh lại, thở dài nói, “Lão Đỗ, Hề Dao là đứa con gái mà tôi yêu thương nhất, chuyện này chắc hẳn ông cũng biết. Tôi vốn mong có thể kết thông gia với nhà anh, dù sao hai nhà cũng hiểu rõ nhau, tôi cũng nhìn Đỗ Nam lớn lên từ nhỏ. Nhưng nay con gái đã lớn, nó tự có suy nghĩ của nó, nó thích người thế nào, chúng tôi không thể quyết định được. Nó không thích Đỗ Nam, tôi còn cảm thấy đáng tiếc, nhưng đó không phải là cái cớ để Đỗ Nam

tổn thương con gái tôi…”

Ôn Bính Xuyên kể hết mọi chuyện mà Đỗ Nam đã làm với Ôn Hề Dao cho Đỗ Hồng Hải nghe.

Đỗ Hồng Hải càng nghe, vẻ mặt càng khó coi. Lúc vừa mới biết Ôn Thị hủy bỏ những hạng mục hợp tác, ông ta đã từng nghi ngờ là có liên quan đến Đỗ Nam, nhưng không nghĩ là vì Ôn Hề Dao. Dù sao trước giờ con trai đối với Ôn Hề Dao thế nào, mọi người đều thấy rõ. Nhưng ông ta chưa từng ngờ được rằng Đỗ Nam lại gây ra chuyện như thế này.

“Không đâu, Đỗ Nam sẽ không làm vậy với Hề Dao đâu, nhất định là mọi người đã hiểu lầm rồi.” Bà Đỗ phủ nhận, không thể tin được rằng con bà, một người điềm đạm nho nhã như thế, lúc nào cũng ngoan ngoãn phục tùng Ôn Hề Dao, nói gì nghe nấy mà lại làm ra chuyện điên khùng như vậy.

“Dì Đỗ, nhà cháu cũng hy vọng đây chỉ là hiểu lầm thôi, nhưng sự thật chính là như vậy. Vì Hề Dao may mắn không sao cả nên nhà cháu chỉ hủy bỏ hợp đồng với Đỗ Thị thôi, còn nếu như Hề Dao xảy ra chuyện thì tình hình đã không đơn giản như bây giờ.” Ôn Tư Hãn lạnh lùng nói.

“Chuyện này không thể bàn bạc lại sao?” Đỗ Hồng Hải hỏi Ôn Bính Xuyên, thật ra trong lòng ông ta cũng mơ hồ đoán được, quan hệ giữa nhà họ Ôn và nhà họ Đỗ xem như đã mất rồi.

Ôn Bính Xuyên im lặng không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Đỗ Hồng Hải hiểu rõ, cũng không nói thêm nữa mà chỉ gật đầu, “Được rồi, tôi hiểu rồi.”

Nói xong, ông ta liền kéo tay vợ đi về, không thèm nhìn đến Đỗ Nam.

“Đỗ Hồng Hải, ông làm gì vậy, con trai còn ở đó mà.” Bà Đỗ sốt ruột.

“Nó gây ra chuyện mất mặt như vậy mà bà còn quản nó làm gì.” Đỗ Hồng Hải quát lại. Lúc Ôn Bính Xuyên kể lại chuyện, ông ta ngượng đến nỗi không biết giấu mặt đi đâu cho rồi.

“Dù Đỗ Nam có làm sai thì nó cũng là con tôi, hơn nữa chẳng phải Ôn Hề Dao cũng không xảy ra chuyện gì sao?” Bà Đỗ bĩu môi.

Đỗ Hồng Hải cười lạnh, “Bà nên cảm thấy may mắn vì câu này là bà nói với tôi, chứ không phải nói trước mặt vợ chồng Ôn Bính Xuyên.”

“Tôi chỉ nói thật lòng thôi, Ôn Hề Dao vốn là con dâu nhà chúng ta, bây giờ lại vứt bỏ Đỗ Nam để lấy người khác, tôi còn chưa nói gì đâu. Đỗ Nam chỉ làm sai một chút chuyện thôi, vậy mà bọn họ lại lằng nhằng không chịu bỏ qua, có ai ức hiếp người khác như bọn họ không chứ?”

Đỗ Hồng Hải thất vọng nhìn vợ, “Chuyện nhỏ? Tôi hỏi bà, nếu có người làm

điều đó với con gái bà thì bà có bỏ qua không?”

Bà Đỗ nghẹn họng, nhỏ giọng lầm bầm, “Tôi không có con gái mà.”

Đỗ Hồng Hải hừ lạnh, quay người bỏ đi. Nếu không thể giải quyết từ nhà họ Ôn, thì ông ta cần phải nghĩ ra cách khác để cứu lấy công ty.

“Ơ kìa, ông bỏ mặc con trai như vậy sao?” Bà Đỗ hét lên phía sau.

“Không chết được đâu.” Đỗ Hồng Hải tức giận trả lời.

Thấy Đỗ Hồng Hải đi thật, bà Đỗ nghiến răng, nhìn về phía cửa nhà họ Ôn rồi mới đuổi theo ông ta.

Trong phòng khách nhà họ Ôn, Đỗ Nam vẫn quỳ dưới đất. Nhưng dù anh ta có nói thế nào thì Ôn Bính Xuyên cũng vẫn không thay đổi quyết định. Cuối cùng, anh ta đành phải rời khỏi nhà họ Ôn.

Nhà họ Đỗ vẫn còn cảnh sứt đầu mẻ trán, Ôn Bính Xuyên không chịu bỏ qua, nên người trong mấy ngân hàng đó đều không đồng ý cho nhà bọn họ vay tiền. Trước kia Đỗ Thị và Ôn Thị hợp tác, rất nhiều người dù ghen ghét Đỗ Thị phát triển không ngừng nhưng cũng chẳng thể làm gì. Nhưng bây giờ, Ôn Thị và Đỗ Thị đã hủy bỏ quan hệ hợp tác, những người lúc trước đố kỵ Đỗ Thị liền thừa cơ cướp khách hàng và tài nguyên của Đỗ Thị, thậm chí còn cả rất nhiều hợp đồng đã ký kết thành công.

http://tieulun.hopto.org

Thêm vào đó, có nhiều dự án bị thiếu hụt nguồn vốn, cho nên giờ phút này Đỗ Thị đã đứng trước bờ vực phá sản.

Đỗ Hồng Hải tức đến mức nhập viện, nhưng Đỗ Thị vẫn phải liên tục vật lộn với khó khăn, nội bộ công ty cũng rơi vào thế hoảng loạn. Để ổn định Đỗ Thị, ông ta chỉ có thể cố xuất viện để điều hành mọi việc.

“Hồng Hải, nếu không thì chúng ta lại đi cầu xin Ôn Bính Xuyên đi.” Thấy chồng đã bệnh thành như vậy rồi mà còn cố chịu đựng, bà Đỗ rất đau lòng.

Đỗ Hồng Hải lắc đầu, chuyện này là do nhà họ Đỗ sai. Đỗ Nam là con ông ta, con nợ thì cha phải trả.

Bà Đỗ rưng rưng nước mắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn chồng tiếp tục chịu đựng.

Ôn Bính Xuyên nghe tin Đỗ Hồng Hải phải vào viện cũng không tỏ vẻ gì. Ngay lúc Đỗ Thị sắp không trụ nổi nữa, ông cuối cùng mới tha cho họ. Mặc dù Đỗ Nam tổn thương Ôn Hề Dao, nhưng dù sao hai nhà cũng đã qua lại với nhau hơn mười mấy năm trời, Ôn Bính Xuyên chỉ muốn dạy cho nhà họ một bài học thôi, chứ cũng không tính khiến nhà họ phá sản. Nhưng sau này, hai nhà cũng sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa.

***

http://tieulun.hopto.org

Thời gian thấm thoắt trôi qua, chớp mắt đã đến đầu tháng Tám, thời tiết càng ngày càng nóng nực, ngay cả gió cũng cuốn theo hơi nóng. Trong thời gian này, Thẩm Thanh Lan cũng không đi đâu cả, ngoại trừ tới Đại Viện nói chuyện phiếm, uống trà, đánh cờ với hai vị lão gia thì cũng chỉ ở nhà vẽ tranh.

Thẩm Thanh Lan không chịu nhận cổ phần công ty của Thẩm Nhượng, cũng không đồng ý tạm quản lý cổ phần dưới danh nghĩa của ông, mà lập tức giao cổ phần của ông cho Thẩm Quân Trạch, để mặc cậu ta muốn làm gì thì làm.

Thẩm Quân Trạch thấy Thẩm Thanh Lan biết điều như thế cũng không đến tìm cô gây sự nữa. Thật ra bây giờ cậu ta cũng không có thời gian làm phiền cô nữa, cổ đông trong công ty đều là những người từng lập nghiệp với ba cậu ta, rất có tiếng nói trong công ty. Bây giờ ba qua đời rồi, cậu ta gia nhập công ty, bọn họ ngoài mặt nói sẽ giúp cậu ta, nhưng thật ra lại không đồng ý phối hợp công việc với cậu ta. Qua nửa tháng ngắn ngủi, Thẩm Quân Trạch đã thật sự cảm nhận được thế nào là “lòng người dễ thay đổi“.

Trong cuộc họp cổ đông hôm nay, Thẩm Quân Trạch đã quyết định để Lư Tiến Tài đảm nhiệm vị trí giám đốc công ty, nhưng không một cổ đông nào đồng ý. Họ tìm đủ kiểu lý do để phản đối, trong đó trình độ học vấn của Lư Tiến Tài chính là điều quan trọng nhất. Thậm chí có cổ đông còn nói Thẩm Quân Trạch dùng người không khách quan, khiến cậu ta tức giận đến mức phất tay áo bỏ đi.

“Mẹ, cậu, đám người đó thật quá đáng, khi ba còn sống thì ai cũng đối xử với con như con trai ruột. Bây giờ ba đi rồi, ngoài miệng nói còn hay hơn cả hát, nhưng sau lưng thì lại không ngừng ngáng chân con. Đám cổ đông đó còn chưa tính, ngay cả một trợ lý nho nhỏ cũng không nghe lời con. Con còn là chủ tịch của công ty này nữa sao?”

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Lư Nhã Cầm đầy đau đớn, quả đúng như lời chồng bà từng nói, Thẩm Quân Trạch hoàn toàn không thể đấu lại đám người trong công ty, nó còn quá trẻ.

“Quân Trạch, cháu bình tĩnh một chút.” Lư Tiến Tài lên tiếng, hôm nay ông ta cũng tham dự cuộc họp nên biết rõ chuyện gì xảy ra. Thật lòng ông ta cũng rất tức giận, nhưng trình độ học vấn của ông ta thấp là sự thật. Tuy bây giờ ông ta đã là giám đốc của bộ phận tiêu thụ, nhưng mấy cấp dưới vẫn có người bàn tán về năng lực của ông ta.

Thẩm Quân Trạch đi tới đi lui trong phòng khách, vẻ mặt cau có, “Cậu, làm sao cháu bình tĩnh được, mấy ông già cổ đông đó cậy ba cháu vừa qua đời nên không còn ai làm chỗ dựa cho cháu. Nếu đề nghị hôm nay là do ba cháu nói ra thì còn ai dám phản đối chứ?”

“Quân Trạch, mấy cổ đông đó đều là những người cùng lập nghiệp từ hai bàn tay trắng với ba con, bọn họ có lẽ không như thế đâu.” Lư Nhã Cầm nói.

“Mẹ, mẹ vẫn là mẹ ruột của con đấy chứ? Sao mẹ lại nói giúp đám người đó, bọn họ ức hiếp con trai mẹ đấy, nếu ba còn sống thì dĩ nhiên bọn họ sẽ không làm vậy, nhưng bây giờ ba đã mất rồi.”

Sắc mặt Lư Nhã Cầm tái nhợt, “Nhưng bây giờ mấy cổ đông đó không đồng ý cho cậu con làm giám đốc thì cũng đâu còn cách nào khác. Hay là nghe theo ý kiến của bọn họ đi, mời một người ở bên ngoài về đảm nhận?” Đây là đề nghị của một cổ đông trong công ty, nếu đã không có người thích hợp thì chi bằng mời một người chuyên nghiệp về đây, cho dù tiền lương có cao một

chút thì vẫn tốt hơn dùng người không chuyên.

“Cậu có năng lực như thế, cũng là người một nhà, tại sao lại phải mời một người ngoài về? Ai biết người được mời về sẽ thế nào chứ.” Thẩm Quân Trạch lập tức bác bỏ ý kiến của Lư Nhã Cầm, thậm chí cậu ta còn cảm thấy từ khi ba qua đời, mẹ mình cũng ngớ ngẩn theo rồi.

Lư Tiến Tài nghe thấy em gái nói vậy thì không vui, “Nhã Cầm, anh cũng là cậu ruột của Quân Trạch, anh có thể hại nó sao? Nếu anh ngồi lên vị trí giám đốc thì mới có thể giúp đỡ Quân Trạch trong công việc.”

“Nhưng nói chuyện này với em thì có tác dụng gì chứ? Trước giờ em chưa từng quan tâm tới chuyện trong công ty.” Lư Nhã Cầm tủi thân nói, từ lúc lấy Thẩm Nhượng, bà chỉ làm một bà chủ gia đình, chưa từng hỏi ông những chuyện liên quan đến công việc.

Lư Tiến Tài cũng cảm thấy em gái mình thật ngu ngốc, lúc trước ông ta đã lén khuyên bà nói với Thẩm Nhượng cho bà một chút cổ phần trong công ty biết bao nhiêu lần, nhưng bà không nghe, bà còn nói tự mình không hiểu gì về chuyện quản lý công ty, dù có lấy cổ phần cũng không có tác dụng gì.

Bây giờ thì hay rồi, bị mấy cổ đông kia chèn ép đến mức sức đầu mẻ trán.

Trong lòng Lư Tiến Tài cũng rất hận Thẩm Nhượng, rõ là nói sẽ nâng đỡ ông ta, nhưng lại phòng bị ông ta khắp nơi, ngay cả 1% cổ phần cũng không cho.

“Bây giờ cổ đông trong công ty liên thủ với nhau để chèn ép Quân Trạch, mà thằng bé lại chưa từng quản lý công ty, cách tốt nhất bây giờ chính là Quân Trạch viết một bản thỏa thuận về quyền đại diện cổ phần, rồi giao cổ phần của nó cho anh toàn quyền sử dụng. Anh sẽ thực thi quyền chủ tịch, còn Quân Trạch thì tiếp tục đi học bình thường, đợi tốt nghiệp rồi lại về quản lý công ty. Làm vậy thì sau này cũng sẽ không có ai dám khinh thường trình độ học vấn của nó.”

Thẩm Quân Trạch nghe vậy liền sáng mắt, “Cậu, làm vậy có được không?”

Trong nửa tháng ngắn ngủi, Thẩm Quân Trạch phát hiện ra việc quản lý công ty cũng không đơn giản như mình tưởng. Có rất nhiều văn kiện cậu ta xem mà chẳng hiểu gì cả, ngày nào cũng phải thức đến gần sáng để học những kiến thức chuyên môn đó, nhưng lại chẳng tiến bộ được bao nhiêu, khiến cậu ta rất mệt mỏi. Nếu như người cậu đồng ý quản lý công ty giúp mình thì không còn gì tốt hơn nữa, cậu ta sẽ không phải chịu đựng việc mấy cổ đông đó chọc tức nữa rồi.

“Đương nhiên được rồi, mấy cổ đông trong công ty chỉ biết ba cháu có để lại một bản thoả thuận về quyền đại diện cổ phần, nhưng lại không biết bản thỏa thuận này được giao cho ai. Chỉ cần chúng ta nói người đại diện là cậu thì tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.”

“Nhưng trên bản thỏa thuận đó có viết tên Thẩm Thanh Lan mà.” Thẩm Quân Trạch rầu rĩ nói.

“Bọn họ chưa từng nhìn thấy bản thỏa thuận đó, cũng không biết người được ghi tên trong đó là, chỉ cần chúng ta đổi lại tên là được rồi.”

http://tieulun.hopto.org

“Cậu, ý cậu là làm giả bản thỏa thuận?”

“Có gì không thể chứ, chỉ cần luật sư Tiếu chịu phối hợp thì chắc chắn mấy người đó sẽ tin.”

Luật sư Tiếu là luật sư riêng của Thẩm Nhượng, cũng là một trong những người ông tin tưởng nhất.

“Nhưng luật sư Tiếu sẽ phối hợp ư?” Thẩm Quân Trạch rất hoài nghi, luật sư Tiếu này xảo quyệt y như hồ ly, lại rất khó chơi, muốn ông ta phối hợp quả thực rất khó.

Lư Tiến Tài cũng nghĩ đến vấn đề này, đột nhiên ngẩn người không biết nói gì.

“Đi tìm ông ta tâm sự trước, nói tình hình công ty cho ông ta biết, biết đâu ông ta sẽ đồng ý?” Lư Nhã Cầm do dự nói, Thẩm Thanh Lan không chịu quản lý công ty, bây giờ chỉ còn duy nhất cách này.

“Cũng chỉ còn cách này. Quân Trạch, ngày mai cháu đến tìm luật sư Tiếu cùng cậu.”

Thẩm Quân Trạch gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Hôm sau, hai người vui vẻ đi tìm luật sư Tiếu, nhưng lúc ra về lại mang vẻ mặt chán chường. Luật sư Tiếu nghe xong đề nghị của bọn họ thì ngay lập tức đã từ chối.

Trên đường về, vẻ mặt Thẩm Quân Trạch rất khó coi, “Cậu, làm sao bây giờ?”

Trước khi đi, Lư Tiến Tài đã biết kết quả sẽ thế này nên cũng không bất ngờ lắm, ông ta tỉnh táo nói: “Luật sư Tiếu không thể ở trong nước lâu, ông ta sẽ về nước M nhanh thôi. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tìm một luật sư khác đến đóng kịch vậy, mặc dù không được tin tưởng bằng luật sư Tiếu, nhưng cũng có thể trấn áp được một bộ phận cổ đông.”

“Có thể làm vậy sao? Nếu luật sư Tiếu biết chuyện rồi nói cho người khác biết thì sao?”

“Thì đừng cho ông ta biết.”

Thẩm Quân Trạch im lặng, trong lòng vẫn cảm thấy cách này không đáng tin lắm.

Lư Tiến Tài mặc kệ cậu ta nghĩ thế nào, trong lòng vẫn đang nghĩ nên tìm ai đến diễn vở kịch này. Người này nhất định phải là luật sư có tiếng trong nước mới đáng tin, còn không thì phải mua chuộc người chịu phối hợp với bọn họ. Lư Tiến Tài cũng vừa về nước không lâu nên không hiểu rõ tình hình trong

nước lắm, bây giờ ông ta cần phải đi tìm một người phù hợp với yêu cầu như vậy.

Đúng như lời Lư Tiến Tài dự đoán, ba ngày sau, luật sư Tiếu đã rời khỏi nước Z.

***

Sáng sớm, tâm trạng của Thẩm Thanh Lan rất tốt, cô không chỉ quét dọn vệ sinh toàn bộ căn nhà, mà còn đi siêu thị mua một xe nguyên liệu nấu ăn về lấp đầy tủ lạnh.

Biết mình nấu ăn không ngon nên Thẩm Thanh Lan không định xuống bếp, chỉ định rửa sạch nguyên liệu nấu ăn rồi cắt sẵn, bày ra bàn. Vừa mới chuẩn bị xong, cô đã nghe thấy tiếng chìa khoá mở cửa.

Thẩm Thanh Lan đi ra xem, quả nhiên nhìn thấy Phó Hoành Dật mặc quân phục về nhà. Khi nhìn thấy cô, ánh mắt tràn đầy ý cười dịu dàng.

Phó Hoành Dật để chìa khoá lên tủ giày, thay dép lê, rồi nhẹ nhàng đi qua ôm lấy Thẩm Thanh Lan, “Vợ, nhớ anh không?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, tháo tạp dề trên người xuống rồi đeo vào cho Phó Hoành Dật, “Có, đi nấu cơm nhanh đi, em đói muốn chết rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật phì cười nhìn cô rồi đi vào phòng bếp, thấy nguyên liệu nấu ăn được cắt gọn gàng bày biện sẵn thì lập tức xắn tay áo lên.

Thẩm Thanh Lan đứng tựa vào cửa, cô rất thích ngắm dáng vẻ nấu ăn của Phó Hoành Dật. Những lúc anh ở nhà, cô cảm thấy rất ấm áp.

Phó Hoành Dật quay đầu nhìn cô, “Ra phòng khách ngồi đi, ở đây ám mùi dầu mỡ lắm.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Anh làm chuyện của anh đi, em muốn ngắm.”

Phó Hoành Dật bật cười, bắt đầu nấu ăn.

Trước đó Thẩm Thanh Lan đã nấu cơm rồi, nên bây giờ Phó Hoành Dật chỉ phụ trách nấu đồ ăn thôi.

Anh nấu ăn rất nhanh, chỉ mất nửa tiếng đã nấu xong hai món mặn một món canh. Thẩm Thanh Lan đi vào giúp dọn thức ăn ra bàn, sau đó ngồi xuống chờ anh.

“Phó Hoành Dật, trước giờ em vẫn rất tò mò, sao anh lại nấu ăn tài thế?” Thẩm Thanh Lan uống ngụm canh, chỉ là một tô canh trứng cà chua bình thường thôi, nhưng hương vị lại ngon khác thường.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ dựa vào tài nấu ăn này thì dù sau này có thất nghiệp, Phó Hoành Dật vẫn có thể tìm được một công việc rất tốt.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Lúc trước du học nước ngoài, vì muốn ăn đồ ăn quê nhà, nhưng mấy nhà hàng ở nước ngoài làm không giống, nên anh đã tự mua nguyên liệu để nấu ăn, tay nghề đã được luyện thành như thế.”

Bây giờ Thẩm Thanh Lan mới nhớ ra, Phó Hoành Dật từ năm mười ba đến mười tám tuổi vẫn du học ở nước ngoài.

“Anh xa nhà sớm như vậy, không cảm thấy cực khổ sao?” Thẩm Thanh Lan tò mò hỏi.

“Thành phố anh du học rất gần nhà của cô, cuối tuần hoặc khi nào được nghỉ, anh đều đến nhà cô, nên không hề có cảm giác đất khách quê người.”

Thẩm Thanh Lan lại hỏi về cuộc sống lúc Phó Hoành Dật ở nước ngoài. Anh kiên nhẫn trả lời cô, cuối cùng còn hỏi lại, “Sao hôm nay lại hứng thú với chuyện trước kia của anh như vậy?”

“Tự nhiên thấy tò mò thôi.”

Phó Hoành Dật phì cười. Ăn cơm xong, anh đi rửa bát, còn Thẩm Thanh Lan

vào phòng ngủ chuẩn bị quần áo cho anh tắm.

Phó Hoành Dật thay quần áo xong, lúc đi ra thì trông thấy Thẩm Thanh Lan đang tưới nước cho cây ngoài ban công, “Thanh Lan, anh đã liên lạc với nhiếp ảnh gia rồi, chiều nay chúng ta sẽ đến Xuân Thành ở tỉnh Y chụp ảnh cưới.”

Thẩm Thanh Lan dừng động tác trong tay lại, thắc mắc nhìn anh, “Chẳng phải đã nói chụp trong studio sao?”

“Bây giờ thời tiết ở thủ đô quá nóng.” Chụp ảnh cưới là một chuyện rất mệt mỏi, mỗi lần thay đồ đều phải mất rất nhiều thời gian, dù trong phòng có bật máy lạnh, nhưng hiệu quả chụp trong studio cũng không thể tốt bằng ngoài trời được. Hơn thế, anh chỉ muốn làm những điều tốt nhất cho Thẩm Thanh Lan.

“Chúng ta đến Xuân Thành chụp trước, rồi về chụp thêm một bộ ở bãi biển nữa.” Phó Hoành Dật nói, lần này anh đã xin cấp trên nghỉ bốn ngày, thời gian hơi gấp nhưng vẫn đủ.

Thẩm Thanh Lan tất nhiên là nghe theo anh. Cô sắp xếp mấy bộ quần áo, gọi điện thoại cho hai vị lão gia, sau đó đi theo Phó Hoành Dật ra sân bay.

Lúc bọn họ đến sân bay, nhiếp ảnh gia và mấy người trợ lý đã chờ sẵn. Bọn họ xách theo hai cái va li lớn, trong đó là áo cưới và lễ phục được chuẩn bị để dùng vào việc chụp ảnh.

http://tieulun.hopto.org

Xuân Thành là thành phố trung tâm của tỉnh Y, nằm giữa cao nguyên YG. Thời tiết ở đây rất dễ chịu, bốn mùa đều như mùa xuân trăm hoa đua nở.

Nửa tháng trước, Phó Hoành Dật đã liên lạc với nhiếp ảnh gia, nên khi đến đây, tất cả đều đã được sắp xếp xong xuôi. Nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau bọn họ bắt đầu xuất phát.

Buổi sáng đầu tiên, bọn họ đến cánh đồng hoa hồng đang nở rộ. Thẩm Thanh Lan mặc áo cưới trắng tinh khôi, xứng đôi với comple trắng của Phó Hoành Dật. Hai người đứng giữa vườn hoa hồng nhìn nhau mỉm cười.

Nhiếp ảnh gia không cần yêu cầu họ phải cố gắng tạo dáng, bắt được cảnh nào đẹp thì liền nháy máy.

Ngoại hình của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật vốn đã rất đẹp, đứng từ góc độ nào chụp cũng không có góc chết, hai người họ lại phối hợp rất ăn ý, cộng thêm cảnh đẹp xung quanh, nên mỗi một tấm hình đều như một bức tranh. Ngay cả nhiếp ảnh gia còn cảm thấy lần chụp ảnh cưới này là lần thoải mái nhất trong mấy năm hành nghề của anh ta.

Bởi vì không cần phải chụp đi chụp lại một dáng đứng, nên hiệu suất chụp ảnh rất cao, chỉ một ngày rưỡi đã hoàn thành công việc của cả hai ngày.

Chụp ảnh ở đây xong, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cũng không vội về.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan thay quần áo xong thì bắt đầu đi chơi.

Thời tiết ở Xuân Thành một năm bốn mùa trăm hoa đua nở, trong thành phố ngập tràn hương hoa thoang thoảng.

Thẩm Thanh Lan cầm một cái bánh được làm từ hoa tươi vừa mới ra lò, vẫn còn bốc khói. Cô đưa bánh tới bên miệng Phó Hoành Dật, mỉm cười nhìn anh. Anh cúi đầu cắn một miếng trên tay cô, “Rất ngon.”

Thẩm Thanh Lan cắn một miếng vào chỗ Phó Hoành Dật vừa cắn, bánh hoa tươi mềm mại thoang thoảng hương hoa hồng, hơi ngọt nhưng không ngấy, quả nhiên rất ngon.

Hai người hệt như một đôi tình nhân bình thường, nắm tay nhau đi dạo trên đường phố Xuân Thành, mãi đến khuya mới về khách sạn, sau đó mua vé máy bay về thủ đô.

Bọn họ còn phải chụp một bộ ảnh trong studio ở thủ đô, và một bộ ở bãi biển nữa. Bộ chụp trong studio là bộ ảnh với trang phục truyền thống, lúc Thẩm Thanh Lan mặc bộ váy màu lam nhạt đi ra từ phòng thay đồ, ngay cả thợ trang điểm cũng phải thốt lên một tiếng ngạc nhiên.

Phó Hoành Dật cũng đã thay đồ, còn cố ý đội tóc giả để phối hợp với bộ quần áo này.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật đi qua, giúp cô chỉnh lại cây trâm cài tóc bị lệch, rồi thì thầm vào tai cô, “Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập, nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc (*). Bây giờ xem như anh đã hiểu cái gì gọi là ‘Hồng nhan họa thủy’ rồi.”

(*) Bắc phương hữu giai nhân, di thế nhi độc lập, nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc: đây là bài “Giai nhân ca” của Lý Diên Niên. Dịch nghĩa: Phương Bắc có giai nhân, dung nhan tuyệt sắc chỉ có độc nhất trên đời không ai sánh kịp, một lần nhìn qua làm nghiêng thành của người, một lần liếc lại làm nghiêng nước của người (do Hoàng Nguyên Chương dịch).

Gương mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan phiếm hồng, trừng anh một cái, đổi lại là tiếng cười đầy cưng chiều của Phó Hoành Dật.

Chụp ảnh cưới chỉ cần ba ngày đã xong, nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn cảm thấy hơi mệt. Cô xoa eo mình, thở dài, “Không ngờ chụp có mấy bức ảnh thôi mà cũng mệt đến vậy.”

Phó Hoành Dật vừa mới tắm xong, thấy cô như vậy thì để cô nằm lên giường, còn anh quỳ xuống mép giường xoa xoa eo cho cô. Lực của anh lớn hơn cô nên mát xa vô cùng thoải mái, khiến Thẩm Thanh Lan dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng vừa mới nhắm mắt, cô liền phát hiện cánh tay trên lưng cô không thành thật. Phó Hoành Dật cúi người nhẹ nhàng ngậm vành tai cô.

Thẩm Thanh Lan nghiêng đầu nhìn Phó Hoành Dật, xoay người nằm đối diện anh, rồi vươn tay ôm lấy cổ anh…

***

Sáng hôm sau, lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh lại, Phó Hoành Dật vẫn chưa rời giường mà đang mở mắt chăm chú nhìn cô.

Thẩm Thanh Lan phát hiện ra hình như anh rất thích yên lặng nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, bèn hỏi anh.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Bởi vì dáng vẻ lúc ngủ say của em thuần khiết như một đứa trẻ sơ sinh vậy.”

“…” Miêu tả kiểu gì vậy chứ?

Phó Hoành Dật không nói tiếp mà ôm Thẩm Thanh Lan vào lòng, “Vợ à, em có cảm nhận được không?”

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ Thẩm Thanh Lan, khiến cô vô thức rụt cổ lại.

Cảm giác trên bụng dưới rõ rệt như thế, Thẩm Thanh Lan cũng không phải là

một cô bé không biết gì, sao lại không hiểu được chứ. Nhưng cô chỉ thản nhiên giương mắt nhìn anh, “Phó Hoành Dật, tham thì thâm đấy.”

Phó Hoành Dật gật đầu hùa theo, “Vợ nói rất đúng, nhưng mà vợ à, chồng em đã nhịn đói một tháng rồi, em nỡ không cho chồng em ăn no sao?”

Thẩm Thanh Lan rất muốn nói “phải”, nhưng nhìn vào đôi mắt dịu dàng như nước của Phó Hoành Dật, trong lòng cô như có dòng nước ấm chảy qua. Cô nhắm mắt lại, chủ động hôn anh.

Mãi một lúc sau, Thẩm Thanh Lan xoa eo và bắp đùi đau nhức, nghiến răng nói với người nào đó đang thoả mãn ra mặt: “Phó Hoành Dật, bây giờ anh ra ngoài ngay cho em, trước khi có cơm trưa thì không được phép xuất hiện trước mặt em.”

Người nào đó biết tối qua và sáng nay đã quá trớn, nhưng ai bảo vợ anh ngon miệng như vậy.

Anh đứng dậy hôn lên trán Thẩm Thanh Lan, rồi đắp chăn cho cô, “Được rồi, anh đi siêu thị, em nghỉ ngơi cho khoẻ nhé.”

Thẩm Thanh Lan không muốn nói chuyện, bây giờ chỉ nhấc ngón tay lên thôi mà cô cũng thấy mệt mỏi rồi.

Phó Hoành Dật bật cười, đứng dậy thay đồ rồi đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Trong nhà yên tĩnh lại, chỉ một lát sau, Thẩm Thanh Lan đã ngủ thiếp đi, Phó Hoành Dật trở lại lúc nào cũng không biết.

Phó Hoành Dật không đi siêu thị mà lái xe đến khu chợ nông nghiệp xa hơn một chút, nguyên liệu nấu ăn ở đây nhiều và tươi hơn trong siêu thị.

Mua đồ ăn xong, lúc về nhà, thấy Thẩm Thanh Lan vẫn đang ngủ, anh rón rén đi ra, đóng cửa phòng lại, sau đó đeo tạp dề lên rồi vén tay áo bắt đầu nấu cơm.

Thẩm Thanh Lan đói bụng nên tỉnh. Cô mở to mắt, ánh mắt còn mơ màng, mấy phút sau mới tỉnh táo lại. Thấy đã gần mười hai giờ, cô bèn lề mề đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc cô đi ra thì Phó Hoành Dật đã chuẩn bị xong thức ăn, đợi cô ra ăn. Thẩm Thanh Lan nhìn đồ ăn phong phú trên bàn thì nhíu mày, “Đây là anh đang nhận lỗi sao?”

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Đây là để đãi vợ anh, vợ vất vả nhiều rồi.”

Xem ra anh còn có chút lương tâm.

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống ăn cơm.

http://tieulun.hopto.org

Ảnh cưới đã chụp xong, vì chỉ còn một tháng nữa là tới hôn lễ, nên Thẩm Thanh Lan nhờ studio cố gắng làm thêm giờ để có ảnh trong vòng nửa tháng.

“Cô Thẩm, cô yên tâm, trong vòng nửa tháng, chúng tôi nhất định sẽ giao ảnh cưới cho cô với chất lượng tốt nhất.” Quản lý studio cười nói, nếu đổi lại là người khác thì cô sẽ không dám hứa như vậy, dù sao thì việc xử lý hình ảnh cũng tốn rất nhiều thời gian và công sức. Nhưng cô đã xem qua hình của Thẩm Thanh Lan rồi, ngoài một số bối cảnh và màu sắc cần phải chỉnh lại thì nhân vật chính không cần phải chỉnh sửa gì cả, nên tốc độ chỉnh sửa sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Thẩm Thanh Lan liền yên tâm.

“Cô Thẩm, chúng tôi cần cô chọn một tấm hình để phóng to làm ảnh chính.”

“Được, cô gửi mail cho tôi, chọn xong tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

Xong việc, Thẩm Thanh Lan rời khỏi studio, lúc trở về Đại Viện thì trong email đã có file gốc của ảnh cưới.

Thẩm Thanh Lan lướt xem, thấy quá khó lựa chọn nên liền giao quyền chọn ảnh cho những người trong nhà. Phó lão gia, Thẩm lão gia, Phó Tĩnh Đình, Sở Vân Dung xúm xít lại, cùng ngồi trong phòng khách nhà họ Thẩm để bàn bạc xem nên chọn tấm hình nào.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, bức này đẹp, mẹ nghĩ phóng to rồi đặt trong phòng các con sẽ rất hợp đấy.” Sở Vân Dung chỉ ra một tấm, “Tấm chụp trong vườn hồng này đẹp quá.”

“Em cảm thấy tấm này đẹp hơn.” Phó Tĩnh Đình thích một tấm hình chụp trên đồng cỏ.

Còn Phó lão gia và Thẩm lão gia lại có ý kiến khác, trong phòng khách bỗng chốc trở nên vô cùng sôi nổi.

Thẩm Thanh Lan ngồi một bên, nhìn mọi người thảo luận sôi nổi ngất trời liền cảm thấy hơi hối hận. Sớm biết thế này, còn không bằng tự cô chọn đại một tấm cho xong, cứ tiếp tục thế này thì dù bọn họ có thảo luận đến sáng mai cũng chưa chọn được tấm nào.

“Ồ, trong nhà đang làm gì thế?” Giọng Thẩm Quân Dục vang lên từ ngoài cửa.

Thẩm Thanh Lan nhìn ra, thấy Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục cùng nhau về nhà.

“Hề Dao và Quân Dục về rồi sao? Mau tới đây xem ảnh cưới của Thanh Lan và Hoành Dật này. Hai đứa xem thử bức nào thích hợp để phóng to lên.” Phó Tĩnh Đình gọi hai người họ lại xem.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục nghe vậy thì phấn khởi đi tới, cùng Ôn Hề Dao ngồi xuống bên cạnh Sở Vân Dung, tham gia vào đội ngũ thảo luận.

“Thanh Lan, bộ ảnh cưới này của em đẹp thật đấy.” Ôn Hề Dao nhìn mấy bức ảnh rồi nói.

“Chủ yếu là người đẹp, nên chụp thế nào cũng đẹp.” Thẩm Quân Dục gật đầu hùa theo, giọng nói còn mang theo vẻ đắc ý, tự hào.

Đây cũng là tiếng lòng của những người ngồi đây, nhất là Thẩm lão gia.

Thẩm Thanh Lan không để ý đến Thẩm Quân Dục, chỉ nói với Ôn Hề Dao, “Chị Hề Dao, em cho chị số điện thoại của studio đó, lần sau anh chị có thể tìm bọn họ. Thái độ phục vụ của bọn họ cũng rất tốt.”

Ôn Hề Dao mỉm cười gật đầu, “Được, lần sau anh chị đi hỏi thử xem.” Hôn lễ của Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục đã được định vào tháng ba năm tới, sau hôn lễ của Thẩm Thanh Lan nửa năm.

“Kìa, Thanh Lan, con là nhân vật chính, con nói thử xem con thích tấm nào.” Mọi người thảo luận hơn nửa ngày cũng không chọn được tấm nào, cuối cùng mới nhớ ra cô dâu đang ngồi ở đây.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan sắp ngủ gật đến nơi, nghe vậy thì nhìn mọi người, “Hai ông cảm thấy thế nào ạ?”

Hai ông cụ lại có ý kiến giống nhau, đều thích tấm hình bên cạnh hồ Điền Trì.

“Vậy chọn tấm này đi.” Thẩm Thanh Lan đưa ra quyết định cuối cùng.

Sở Vân Dung hơi tiếc nuối, “Thật ra mấy tấm hình này đều rất đẹp, theo mẹ thấy, cứ phóng lớn mấy bức ảnh này luôn đi, một bức treo trong phòng ngủ chính nhà thông gia, một bức trong phòng ngủ nhà chúng ta, còn một bức treo trong phòng tân hôn của các con.”

Đề nghị này được mọi người tán thành ngay lập tức, trong phòng khách lại tiếp tục thảo luận sôi nổi, Thẩm Thanh Lan quả thực thấy đau cả đầu.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy ra khỏi phòng khách, đến vườn hoa hít thở không khí.

Trong góc vườn hoa nhà họ Thẩm có một giàn nho rất lớn, đây là do Thẩm lão phu nhân trồng khi còn sống. Bây giờ giàn nho đã trĩu quả, những chùm nho xanh mơn mởn mọc lên như nấm.

Thẩm Thanh Lan ngồi dưới giàn nho, ngẩng đầu nhìn dây leo trên giàn, chóp mũi còn thoang thoảng hương hoa dành dành.

http://tieulun.hopto.org

Mấy cành nho phát triển rất tươi tốt, hoàn toàn che hết ánh nắng mặt trời. Thẩm Thanh Lan nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng ve kêu, dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Thẩm Quân Dục không nhìn thấy Thẩm Thanh Lan trong phòng khách nên đi ra ngoài tìm, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đang ngồi dưới giàn nho, “Sao không vào phòng mà ngủ?”

“Em muốn ra ngoài ngồi một lúc thôi.”

Thẩm Quân Dục ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thanh Lan, “Lan Lan, sắp cử hành hôn lễ rồi, em không vui sao?”

“Đâu có, sao anh lại hỏi vậy?” Thẩm Thanh Lan thắc mắc nhìn anh.

Thẩm Quân Dục đưa tay xoa đầu cô, “Không phải là được rồi, anh thấy hình như dạo gần đây em rất mệt mỏi, có phải không nghỉ ngơi tốt không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không ạ, chỉ là lúc nào cũng cảm thấy buồn ngủ. Anh, càng gần hôn lễ em càng cảm thấy hồi hộp. Tuy em và Phó Hoành Dật đã đăng ký kết hôn rồi, nhưng vừa nghĩ đến chuyện sắp tổ chức hôn lễ với anh ấy là em lại hồi hộp.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục nghe vậy thì cười khẽ, không ngờ cô em gái lúc nào cũng bình tĩnh của anh cũng biết hồi hộp cơ đấy.

“Anh.” Thẩm Thanh Lan lườm anh.

“Được rồi được rồi, anh không cười nữa. Nhưng mà cũng thật hiếm thấy, trước kia lúc nào cũng thấy em ung dung bình tĩnh, thế mà bây giờ lại có chuyện làm em lo lắng.” Thẩm Quân Dục cười vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 261: Cảm ơn cậu ấy đã sưởi ấm quãng đời còn lại của em

“Nhưng Lan Lan, nhìn thấy em thế này, trong lòng anh thật sự rất vui mừng.” Thẩm Quân Dục thu lại nụ cười trên mặt, cảm khái nói, “Lan Lan, em biết không, khi còn bé, em cười rất dễ thương, ngoại trừ lúc em còn chưa biết nói chuyện, anh chưa từng thấy em khóc lần nào, nhưng mà…”

“Từ khi em trở về, anh ít khi được nhìn thấy cảm xúc chân thực trên gương mặt em. Em tự bảo vệ bản thân mình quá tốt, bất cứ ai cũng không nhìn thấu cảm xúc của em. Nhưng Lan Lan à, nhìn thấy em như thế, anh chỉ cảm thấy đau lòng. Anh từng nghe ông bà nội nói, mỗi lần nhìn thấy em gặp chuyện đều bình tĩnh không hoảng hốt, rất hiểu chuyện, nhưng bà lại không cảm thấy vui vẻ mà chỉ thấy đau lòng. Bởi vì bà không thể tưởng tượng được một mình em ở bên ngoài đã phải chịu bao nhiêu cay đắng mới có một thái độ bình tĩnh đến như vậy.”

Thẩm Thanh Lan nhớ tới bà nội đã qua đời một năm, cổ họng hơi cay, “Anh, em không phải chịu khổ gì cả, thật đó.”

“Lan Lan, cả nhà không biết ở bên ngoài em đã trải qua những chuyện gì, cũng sẽ không hỏi. Không phải cả nhà không muốn biết, mà cả nhà sợ phải biết, sợ em chịu quá nhiều khổ cực mà không ai tưởng tượng nổi, dù có bù đắp cỡ nào cũng không đủ. Lan Lan, thật ra cả nhà ta đều là những người hèn nhát.”

“Anh.” Giọng Thẩm Thanh Lan hơi nghẹn ngào, cô không phải là người đa sầu đa cảm như thế, nhưng khi nghe những lời này của Thẩm Quân Dục, cô

vẫn cảm thấy chua xót trong lòng, bởi vì người anh trai này từng vì cô mà từ bỏ một tương lai xán lạn của mình.

“Anh, đừng tự trách, quá khứ của em không đến nỗi tệ như mọi người nghĩ đâu, em đã gặp được rất nhiều người thú vị.” Thẩm Thanh Lan an ủi Thẩm Quân Dục.

Nghe thấy thế, Thẩm Quân Dục cảm thấy hơi buồn cười, lại hơi xót xa. Anh xoa đầu Thẩm Thanh Lan, “Anh và ông bà nội vẫn luôn hy vọng em được làm một cô gái bình thường, mỗi lần tức giận sẽ khóc, vui vẻ thì cười, thậm chí còn có thể tùy hứng vô lý, thích thì thích, không thích thì ghét, không cần che giấu cảm xúc thật của mình. Vì thế, mọi người luôn muốn đối xử với em tốt một chút, tốt nhất là có thể nuông chiều em tận trời. Nhưng mọi người đã cố gắng lâu như vậy mà vẫn không làm được. Vậy mà Phó Hoành Dật lại làm được. Anh rất biết ơn cậu ấy vì đã xuất hiện trong cuộc đời em, sưởi ấm quãng đời còn lại của em.”

“Lan Lan, sau này hãy sống thật tốt cùng Phó Hoành Dật, anh tin cậu ấy nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, rồi tựa đầu vào vai Thẩm Quân Dục, “Anh, em biết rồi. Em và Phó Hoành Dật nhất định sẽ sống hạnh phúc, cho nên anh không cần lo lắng cho em, không cần gánh vác xiềng xích nặng nề trong lòng như vậy. Anh, em chỉ là em gái của anh, chứ không phải là gánh nặng của anh. Em không muốn anh phải áy náy cả đời, dù sao chuyện năm đó cũng không phải lỗi của anh.”

Thẩm Quân Dục rùng mình, anh không ngờ cảm xúc được anh giấu kín trong

lòng lại bị Thẩm Thanh Lan phát hiện. Sâu trong lòng Thẩm Quân Dục, anh vẫn cảm thấy vì chính anh nên Thẩm Thanh Lan mới bị bọn buôn người bắt cóc, bởi vì vào ngày đó, Sở Vân Dung đi ra ngoài là vì muốn mua cho anh một bộ đồ dùng học tập. Nếu không phải anh muốn thì bà đã không đi ra ngoài, như vậy thì Thanh Lan sẽ không đòi đi theo, và bọn buôn người sẽ không có cơ hội ra tay.

Suy nghĩ này đã ăn sâu bén rễ trong lòng Thẩm Quân Dục, do đó anh luôn cảm thấy áy náy với Thẩm Thanh Lan.

“Lan Lan.” Giọng Thẩm Quân Dục run rẩy.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười rồi từ tốn nói, “Lúc trước đi trị liệu tâm lý với mẹ, bác sĩ tâm lý đã từng nói với em, hôm đó mẹ đi ra ngoài là vì mua đồ cho anh, sau đó em liền đoán được. Anh, em chưa từng oán hận bất kỳ ai. Trái lại, em còn yêu mỗi người trong nhà, ông bà nội, cha mẹ, còn cả anh nữa. Mọi người đối với em thế nào, trong lòng em đều biết rõ.”

Thẩm Quân Dục mỉm cười, viền mắt đỏ hoe, “Ừm, Lan Lan nhà ta vẫn luôn là một người lương thiện, anh vẫn biết mà.”

“Anh, em hơi buồn ngủ rồi, cho em mượn bờ vai của anh dựa vào một lát, em muốn ngủ.” Thẩm Thanh Lan nhắm mắt lại nói nhỏ.

Thẩm Quân Dục gật đầu dịu dàng, “Ừm, ngủ đi, muốn ngủ bao lâu thì cứ ngủ.”

Ôn Hề Dao ra ngoài tìm Thẩm Quân Dục, từ xa đã nhìn thấy cảnh tượng này. Cô nở nụ cười dịu dàng, cũng không qua đó quấy rầy mà trở vào nhà.

“Hề Dao, Quân Dục và Thanh Lan đâu?” Sở Vân Dung thấy Ôn Hề Dao trở lại một mình, bèn hỏi.

“Bọn họ ở bên ngoài nói chuyện phiếm ạ.”

Sở Vân Dung lẩm bẩm, “Hai cái đứa này, bên ngoài nóng lắm, mặt trời lại còn gắt như thế, nhỡ bị cảm nắng thì sao.” Nhưng bà cũng không đi ra ngoài gọi họ vào.

Giấc ngủ này của Thẩm Thanh Lan rất sâu. Có tia nắng nhỏ xuyên qua giàn nho, chiếu vào mặt cô, Thẩm Quân Dục đưa tay che nắng cho cô.

Hơi thở của Thẩm Thanh Lan rất nhẹ, Thẩm Quân Dục nghiêng đầu nhìn cô. Đã mấy chục năm hai anh em không thân thiết như thế này rồi. Anh nhớ hồi còn bé, Thanh Lan rất thích dựa vào người anh ngủ giống như thế này, bởi vì cô nói trên người anh trai có mùi nắng.

Thẩm Thanh Lan ngủ cũng không lâu, khoảng hai mươi phút là cô đã tỉnh lại. Mở mắt ra, cô liền thấy tay Thẩm Quân Dục vẫn đang che tia nắng yếu ớt kia cho mình.

“Anh, anh đối xử với mấy cô gái khác cũng tốt như vậy sao? Chị Hề Dao sẽ ghen đấy.” Thẩm Thanh Lan trêu anh.

Thẩm Quân Dục thu tay lại, lườm cô một cái, “Em cho rằng ai cũng có được đãi ngộ tốt như vậy?”

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, nhìn dây leo trên giàn nho, “Hình như nho năm nay quả lớn hơn mấy năm trước.”

“Ừm, còn có vài chùm ăn được rồi.” Thẩm Quân Dục nói rồi đứng dậy vươn tay hái một chùm nho trên giàn xuống. Nho do Thẩm lão phu nhân trồng là giống nho xanh, chẳng biết đã lấy giống này từ đâu mà nhìn rất đẹp mắt, lại còn rất ngọt nữa.

Thẩm Thanh Lan ngắt một quả nho, cũng không rửa mà bỏ luôn vào miệng ăn, nước nho ngọt lịm lan đầy khoang miệng.

“Chưa rửa mà đã ăn, lỡ bị tiêu chảy thì ông nội lại mắng anh đấy.” Thẩm Quân Dục nói.

Thẩm Thanh Lan lấy nho từ tay Thẩm Quân Dục, tiếp tục ăn, “Nho này không phun thuốc, nên sẽ không sao đâu. Anh, anh nhiều lời thế này, chị Hề Dao không chê anh sao?”

Thẩm Quân Dục thấy Thẩm Thanh Lan như vậy thì cũng hết nói nổi, nhưng

anh cũng không thấy tức giận, mà còn thấy rất vui vẻ.

Đi vào nhà, mọi người đã bàn bạc xong rồi, Sở Vân Dung gọi Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, con lại đây xem mấy tấm ảnh mọi người đã chọn ra đi.”

Thẩm Thanh Lan cầm ảnh lên xem, “Mấy tấm ảnh này đẹp đấy ạ.”

Sở Vân Dung cười toe, “Mọi người xem, con đã nói Thanh Lan sẽ thích mà.”

Chọn xong ảnh chụp, Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho quản lý studio. Mấy ngày sau, ảnh đã được gửi tới.

Vì diện tích nhà khá lớn nên đặt ba khung ảnh lớn cỡ 40 inch. Thẩm Thanh Lan nhìn khung ảnh to đùng treo đầu giường, có chút không nói nên lời. Cuối cùng, cô vẫn cầm điện thoại chụp một tấm ảnh gửi cho Phó Hoành Dật.

Buổi tối, Phó Hoành Dật trở về, thấy bức ảnh đó thì nở nụ cười. Anh gọi cho Thẩm Thanh Lan, cô vẫn chưa ngủ, đang nằm tựa đầu lên giường xem một tập tranh vẽ.

“Đã rửa hết ảnh rồi sao?” Giọng nói trầm thấp của Phó Hoành Dật truyền tới từ đầu dây bên kia.

http://tieulun.hopto.org

“Vâng, bao giờ anh về thì xem kỹ hơn, em thấy chụp rất đẹp.” Ít nhất thì… cô rất hài lòng.

“Vợ của anh đẹp như vậy, đương nhiên là ảnh phải đẹp rồi.” Phó Hoành Dật nói.

Thẩm Thanh Lan đã có sức miễn dịch với lời ngon tiếng ngọt của anh, rất tự nhiên nói sang chuyện khác, “À, lễ phục đã được đưa tới rồi.”

“Ừ, em thử chưa?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Chưa, em muốn đợi anh về rồi thử.”

Lễ phục được may theo số đo của Thẩm Thanh Lan nên rất vừa, không thử cũng chẳng sao.

“Em rất thích lễ phục chú rể của anh.” Lúc lễ phục được đưa tới, Thẩm Thanh Lan thật sự bị lóa mắt.

***

Bởi vì sắp đến ngày cưới nên nhà họ Thẩm và nhà họ Phó cũng bắt đầu bận rộn. Ngay cả người vốn rảnh rỗi như Thẩm Thanh Lan cũng bị Sở Vân Dung

kéo đi thử đồ, tất cả đều là lễ phục bà chuẩn bị cho cô, ít nhất phải đến năm, sáu bộ.

“Mẹ chọn là được rồi, con không có ý kiến.” Sau khi phải thay thêm một bộ đồ nữa, Thẩm Thanh Lan cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà nói.

Sở Vân Dung vẫn đang chọn lễ phục, nghe Thẩm Thanh Lan nói thì nhìn sang, “Sao thế được? Đây là hôn lễ của con, phải chọn theo ý thích của con.”

Thẩm Thanh Lan rất muốn nói cô không tổ chức hôn lễ nữa, chỉ là một đám cưới mà thôi, sao lại phiền phức đến vậy.

“Mẹ, con thấy cứ chọn mấy bộ này đi. Con mệt quá, con muốn ngủ.”

Nghe Thẩm Thanh Lan than mệt, Sở Vân Dung không chọn đồ nữa mà đi tới ngồi xuống cạnh cô, “Thanh Lan, con mệt lắm sao? Gần đây mẹ thấy sắc mặt con không tốt lắm, buổi tối ngủ không ngon sao?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, ngược lại là gần đây cô ngủ rất ngon, vừa nằm xuống đã ngủ ngay, nhưng không ăn uống được gì mấy. Nghe cô nói vậy Sở Vân Dung mới cười, “Là do con quá căng thẳng thôi. Lúc ba mẹ kết hôn, mẹ cũng giống y như vậy. Trước ngày kết hôn một tuần, mẹ cũng chẳng muốn ăn gì cả, buổi tối hay nằm mơ, lúc tỉnh lúc mê, mãi đến khi kết hôn rồi mới bình thường trở lại.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cũng nghĩ chắc là do mình căng thẳng, mặc dù đã đăng ký kết hôn với Phó Hoành Dật rồi, nhưng tổ chức hôn lễ thì lại khác.

“Con mệt thì đi ngủ đi, đến giờ cơm mẹ sẽ gọi con dậy.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, lên lầu ngủ.

***

Hôn lễ của Thẩm Thanh Lan dĩ nhiên là không thể thiếu Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng được. Phương Đồng dễ xin nghỉ, còn Vu Hiểu Huyên thì hơi phiền phức. Lịch trình của cô dày đặc, phải bàn trước với chị Linda, sắp xếp vài ngày trống lịch để tham dự hôn lễ của Thẩm Thanh Lan, cũng có nghĩa là mấy ngày trước đó phải làm hết những công việc của ngày nghỉ. Vì vậy, trong thời gian này, Vu Hiểu Huyên rất bận rộn, có hôm phải đến hai ba giờ sáng, hoặc bốn năm giờ mới về tới nhà.

Hàn Dịch thấy mà đau lòng, nhưng anh cũng không còn cách nào khác, vì anh có thể nâng Vu Hiểu Huyên lên vị trí ngôi sao, nhưng lại không thể nâng cô lên vị trí diễn viên tầm cỡ quốc tế, tất cả phải do cô tự mình cố gắng.

Lúc Vu Hiểu Huyên trở lại, Hàn Dịch đã ngủ. Cô sợ đánh thức anh nên ngủ ngoài ghế sô pha. Buổi sáng thức dậy, Hàn Dịch thấy dáng vẻ ngủ say sưa của cô, thì không nỡ gọi cô dậy, bèn lấy một cái chăn đắp cho cô, không ngờ lại làm cô thức.

“Xin lỗi, làm em thức rồi. Em về phòng ngủ thêm một chút đi.”

Vu Hiểu Huyên mở đôi mắt mơ màng ra nhìn anh, “Không ngủ nữa. Mấy giờ rồi?”

Hàn Dịch nhìn điện thoại, “Hơn bảy giờ.”

“Thôi chết rồi! Em ngủ quên rồi!” Vu Hiểu Huyên bật dậy, chạy vào phòng ngủ, lấy một bộ đồ rồi chạy vào phòng vệ sinh. Năm phút sau, Vu Hiểu Huyên vừa đi ra vừa đeo hoa tai.

“Hiểu Huyên, ăn sáng đã rồi hẵng đi.”

“Em muộn rồi, em không ăn đâu. Em đi trước, tối nay em sẽ tranh thủ về sớm.” Cô hôn lên môi Hàn Dịch một cái rồi chạy ra ngoài cửa nhanh như một cơn gió.

Nhìn căn phòng trống rỗng, Hàn Dịch không còn tâm trạng ăn sáng nữa, bèn ném bữa sáng vào vào trong thùng rác rồi lái xe đến công ty.

Cuộc sống của người có bạn gái như anh còn thảm hơn cả bọn FA.

Đến giờ tan làm, Hàn Dịch gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên nhưng cô

không bắt máy. Anh gọi liên tiếp bốn, năm cuộc nữa thì bên kia tắt máy luôn. Anh thở dài, gọi cho Giang Thần Hi, “Thần Hi, bảy giờ tối, Mị Sắc.”

Hàn Dịch và Giang Thần Hi không đến phòng dành riêng cho bọn họ, mà tìm ghế dài trong quầy để ngồi. Hàn Dịch uống một hơi bốn, năm ly rượu rồi mới nói: “Thần Hi, cậu có thấy tôi còn thảm hơn cả đám FA không? Mấy người FA không có bạn gái, còn tôi có bạn gái mà như không. Hôm nay là sinh nhật tôi mà người ta bận rộn làm việc, ngay cả một câu chúc sinh nhật vui vẻ cũng không có. Tôi gọi điện thoại cho cô ấy mà cô ấy còn tắt máy.”

Giang Thần Hi không uống rượu vì ngày mai có tiết dạy, “Từ trước đến nay cậu đâu tổ chức sinh nhật.”

Một người không bao giờ tổ chức sinh nhật mà còn ở đây già mồm cái gì chứ? Từ khi mẹ Hàn Dịch qua đời, anh không còn tổ chức sinh nhật nữa. Ban đầu bọn họ có tổ chức cho anh, ấy thế mà lại bị anh trở mặt, không để ý đến bọn họ mấy ngày liền, vì thế về sau bọn họ mới xem như không biết.

Hàn Dịch trừng Giang Thần Hi, “Sao lại giống nhau được? Tôi không tổ chức sinh nhật, nhưng ít nhất cô ấy cũng phải chúc mừng sinh nhật tôi chứ! Lúc sáng còn chưa nói tới năm câu đã đi, đến nửa đêm mới về.”

“Hàn Dịch, cậu đau lòng thì cứ nói thẳng với người ta là cậu đau lòng đi.” Giang Thần Hi nói toạc ra.

“Tôi đau lòng cái mông ấy! Ngay cả sinh nhật bạn trai mình mà cũng không nhớ, thì tôi còn đau lòng cho người ta làm gì?”

“Đau lòng hay không thì tự bản thân cậu biết. Ngày mai tôi có tiết dạy sớm, tôi đi trước.” Giang Thần Hi đứng lên muốn đi.

“Này, cậu có phải anh em của tôi không vậy? Hôm nay là sinh nhật tôi mà cậu lại muốn bỏ về ngủ?” Hàn Dịch kéo Giang Thần Hi lại, nhưng lại bị anh ta đẩy ra.

“Tôi không giống cậu, tôi còn phải kiếm tiền nuôi gia đình.”

“Giang Thần Hi, cậu nói mà không thấy ngượng mồm sao? Con người của cậu người khác không biết, chẳng lẽ tôi còn không biết?”

“Tôi là nhà giáo nhân dân, không thể đến quán bar vào nửa đêm nửa hôm thế này được.” Dứt lời, Giang Thần Hi thật sự đi luôn.

Hàn Dịch hừ lạnh, tiếp tục uống rượu.

Hôm nay Vu Hiểu Huyên về nhà trước bảy giờ, không thấy Hàn Dịch thì đoán là anh đang bận, nên không gọi điện thoại cho anh. Cô bỏ bánh kem vào tủ lạnh rồi đi vào nhà bếp.

Hôm nay là sinh nhật Hàn Dịch, cô muốn tự tay nấu cơm cho anh, vì lý do này mà mấy ngày nay, ngày nào cô cũng dành ra một tiếng học vài món ăn cơ

bản với một đầu bếp.

Mặc dù cô vẫn chưa nấu được ngon như đầu bếp ngoài nhà hàng, nhưng cũng coi như không tệ lắm.

Đây là một trong những lý do mấy ngày nay cô về muộn. Cứ nghĩ đến khuôn mặt vui vẻ của Hàn Dịch khi trở về, trong mắt Vu Hiểu Huyên lại đong đầy ý cười.

Vu Hiểu Huyên bê món ăn cuối cùng lên bàn, lấy bánh kem từ trong tủ lạnh ra, rồi gọi cho Hàn Dịch, nhưng lại thấy điện thoại mình hết pin, nên bèn gọi cho anh bằng điện thoại bàn, nhưng đầu dây bên kia báo không liên lạc được.

Vu Hiểu Huyên nhíu mày, đặt điện thoại xuống, ngồi trước bàn ăn đợi Hàn Dịch về. Cô đoán một lát nữa anh sẽ về, nhưng không ngờ cô lại phải chờ ròng rã cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Dịch mở cửa, lắc lắc đầu, vẻ mặt bơ phờ. Đáng ra tối qua anh không nên uống nhiều rượu như vậy, bây giờ đau đầu quá.

Bước vào nhà, thấy có gì đó là lạ, anh bèn nhìn một vòng quanh nhà, liền thấy Vu Hiểu Huyên đang ngủ gục trên bàn ăn trong phòng bếp. Hàn Dịch bước khẽ lại chỗ cô. Lúc thấy mấy món ăn và cái bánh kem trên bàn, lòng Hàn Dịch run lên.

http://tieulun.hopto.org

Bánh kem còn chưa đốt nến, bên cạnh đặt một chiếc bật lửa, chắc là đợi anh về mới châm nến.

Hàn Dịch lấy điện thoại ra xem, thấy điện thoại đã tắt máy từ lúc nào rồi. Anh buồn bực không thôi, chỉ hận không thể cho mình một cái tát.

“Hiểu Huyên.” Hàn Dịch dịu dàng gọi.

Nghe thấy có người gọi mình, Vu Hiểu Huyên mở mắt. Thấy là Hàn Dịch, cô liền vui vẻ nói: “Hàn Dịch, anh về rồi. Chúc anh sinh nhật vui vẻ!” Vừa nói xong, cô lại phát hiện trời đã sáng, cũng có nghĩa là đã qua sinh nhật của Hàn Dịch rồi.

“Trời sáng rồi.” Vu Hiểu Huyên nhỏ giọng nói.

“Cảm ơn em yêu! Đây là món quà sinh nhật anh thích nhất!”

Hàn Dịch ngồi xuống bàn, cầm đũa lên ăn. Vu Hiểu Huyên đè tay anh lại, “Đừng ăn, nguội rồi, không ngon đâu.”

Hàn Dịch cười cười, “Không sao, đây là do em nấu, chắc chắn sẽ rất ngon. Không ngờ em còn biết nấu ăn đấy.”

http://tieulun.hopto.org

“Nếu anh muốn thì sau này em sẽ nấu cho anh ăn.”

“Không cần đâu, như bây giờ cũng ổn. Hiểu Huyên, xin lỗi em, hôm qua anh tham gia một bữa tiệc xã giao, uống nhiều quá nên ngủ ở khách sạn, không biết điện thoại hết pin, tự tắt máy.”

“Không sao, công việc quan trọng hơn mà, năm sau chúng ta lại tiếp tục tổ chức sinh nhật. Nhưng năm sau mà anh còn như vậy nữa thì em sẽ giận đấy.”

Hàn Dịch cúi đầu hôn lên môi cô, “Được! Nhất định năm sau anh sẽ cùng em đón sinh nhật!”

Vu Hiểu Huyên đẩy Hàn Dịch ra, “Em đi hâm đồ ăn đã.”

“Không cần đâu, bây giờ là mùa hè, ăn nguội cũng không sao.” Hàn Dịch kéo cô ngồi xuống.

Vu Hiểu Huyên cũng đành ngồi theo, đang định nói chuyện với Hàn Dịch thì chuông cửa vang lên. Cô định ra ngoài mở cửa, nhưng anh đã kéo cô lại, “Để anh mở cửa.”

Hàn Dịch ra ngoài mở cửa, thấy một người phụ nữ lạ đứng ở bên ngoài thì cau mày, “Cô là ai?”

Người kia nhìn Hàn Dịch bằng ánh mắt ai oán, “Hàn tổng, anh quên người ta nhanh vậy sao?”

Hàn Dịch không biết người này, đang định đóng cửa lại thì cô ta đã chen chân vào, đặt tay lên ngực anh, “Hàn tổng, đêm qua còn vui vẻ cả đêm với người ta, bây giờ mặc quần vào rồi lại không nhận người ta nữa sao? Anh bạc tình như vậy, người ta sẽ đau lòng đấy.”

Giọng điệu õng ẹo đó đâu có chút đau lòng nào, chỉ toàn là ve vãn tán tỉnh.

Nghe tiếng động ngoài cửa, Vu Hiểu Huyên đi ra xem, đúng lúc nghe những lời người phụ nữ đó nói. Sắc mặt cô tái nhợt, nhìn Hàn Dịch với vẻ không thể tin nổi.

Sắc mặt Hàn Dịch chợt biến, kéo bàn tay đang đặt trên ngực mình ra, “Cô đừng có nói bậy, tối qua tôi ngủ một mình.”

Người phụ nữ kia thấy Vu Hiểu Huyên thì vẻ mặt lại càng ai oán, “Thảo nào mọi người đều nói Hàn tổng vô tình, thì ra là trong nhà có giấu một người đẹp thế này~ Cô gái, xin lỗi nhé, tôi không biết cô và Hàn tổng yêu nhau, nếu không thì tối qua tôi đã không ngủ với anh ấy rồi.” Nói xong, cô ta lấy một thứ từ trong túi ra đưa cho Vu Hiểu Huyên, “Đây là của Hàn tổng, tôi trả lại cho cô.”

Vu Hiểu Huyên nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay của nam trên tay cô ta, đó là món quà cô tặng cho Hàn Dịch, được đặt riêng, chỉ có duy nhất một cái, nên cô có thể chắc chắn rằng nó là của Hàn Dịch.

http://tieulun.hopto.org

Thấy Vu Hiểu Huyên không nhận lấy, người phụ nữ cũng không sốt ruột, nhét đồng hồ vào tay Hàn Dịch rồi làm động tác hôn gió, “Hàn tổng, mọi người đều là người lớn mà, em sẽ không nói chuyện tối qua ra đâu, anh yên tâm đi.”

Nói rồi, cô ta quay người bỏ đi, nhưng lại bị Hàn Dịch kéo lại, sắc mặt anh tái nhợt, “Cô nói rõ ràng ra cho tôi!”

Người phụ nữ lại nhìn Hàn Dịch với vẻ giận dỗi, “Hàn tổng, anh muốn em nói gì? Nói người ngủ với em tối qua không phải là anh sao?”

“Người tối qua ngủ với cô vốn không phải là tôi.”

“Hàn tổng, tuy chuyện tối qua là anh tình em nguyện, nhưng anh cũng không thể trở mặt được. Trong điện thoại của em còn có ảnh chụp của hai chúng ta đấy, anh muốn em lấy ra anh mới tin sao?” Người phụ nữ vừa nói, vừa như có như không liếc qua Vu Hiểu Huyên, “Nếu em biết nhà anh có giấu người đẹp thì hôm nay em đã không tới. Cô ấy đã biết rồi thì chúng ta cũng không cần giấu nữa.”

Hàn Dịch sa sầm mặt: “Nói mau, cô được lợi từ ai mà đến đây vu oan giá họa cho tôi?”

“Hàn tổng, những lời này làm đau lòng người ta quá, rõ ràng là tối qua anh ngỏ ý với em trước mà.”

http://tieulun.hopto.org

“Được rồi!” Vu Hiểu Huyên hét lên, chỉ ra cửa, “Cô cút cho tôi!”

Người phụ nữ kia nhún nhún vai, nhìn về phía Hàn Dịch đang cầm tay cô ta, Hàn Dịch buông tay thì cô ta mới đi, lúc ra cửa còn cười rạng rỡ, “Có mấy lời quên nói, Hàn tổng, kỹ thuật của anh rất tuyệt! Còn nữa, dấu răng trên vai anh… rất ngộ nghĩnh.”

Dứt lời, người phụ nữ kia liền đi thẳng ra ngoài. Hàn Dịch quay đầu nhìn về phía Vu Hiểu Huyên, sắc mặt cô trắng bệch, cơ thể cô hơi run lên. Anh đến gần một bước, cô liền lùi ra sau một bước.

“Hiểu Huyên.” Thấy Vu Hiểu Huyên khóc, Hàn Dịch đau lòng gọi tên cô.

“Hàn Dịch, anh đừng qua đây.”

“Hiểu Huyên, tối qua anh thật sự ngủ một mình ở khách sạn, có quản lý khách sạn làm chứng cho anh. Anh và người phụ nữ đó không hề có bất cứ quan hệ gì, anh còn chẳng biết cô ta là ai.”

Vu Hiểu Huyên nhìn Hàn Dịch, “Anh không biết cô ta, anh không có quan hệ gì với cô ta, vậy sao cô ta biết trên vai anh có một dấu răng?”

Hàn Dịch nghẹn lời. Một tối nào đó tuần trước, anh hơi quá đà nên bị Vu

Hiểu Huyên cắn. Lúc đó cô cắn hơi mạnh, còn chảy cả máu, đến giờ vết thương vẫn chưa lành.

Bỗng, Vu Hiểu Huyên bước nhanh tới kéo cổ áo của Hàn Dịch ra, rồi vừa cười nước mắt vừa rơi, “Ha ha ha ha ha, ha ha ha.”

Hàn Dịch luống cuống, muốn ôm chặt Vu Hiểu Huyên, nhưng lại bị cô né ra, “Hàn Dịch, anh đừng chạm vào tôi.”

“Hiểu Huyên, em hãy tin anh, anh thật sự không làm chuyện gì có lỗi với em cả. Anh thừa nhận trước khi quen biết em anh có không ít phụ nữ. Nhưng từ sau khi quen em, anh không còn bất cứ quan hệ với người phụ nữ nào nữa.”

Vu Hiểu Huyên chợt nhớ tới lần đầu gặp Hàn Dịch, anh đã bảo một người phụ nữ đi phá thai. Cô cười khổ, “Hàn Dịch, có phải em không nên tin cái gọi là lãng tử quay đầu không? Từ trước đến giờ, em chỉ là một đứa ngốc!”

Thấy sự tuyệt vọng trong mắt Vu Hiểu Huyên, Hàn Dịch hoàn toàn luống cuống, mặc kệ cô giãy giụa, vẫn ôm chặt cô vào lòng, cầu xin cô, “Hiểu Huyên, dù em có tin hay không thì thật sự anh cũng không có quan hệ gì với cô ta. Tối qua anh thật sự say rượu, nên đã tìm một khách sạn để ngủ. Trời vừa sáng là anh liền về nhà, anh thật sự không biết người phụ nữ đó là ai. Em hãy tin anh, được không?”

Vu Hiểu Huyên để mặc Hàn Dịch ôm, nhưng ánh mắt cô lại rất lạnh, “Hàn Dịch, em tin anh, em vẫn luôn tin anh thật lòng muốn ở bên em cả đời. Nhưng bây giờ em không thể tin được nữa rồi. Dù anh có người khác thì

cũng chỉ cần anh đừng để em biết, chỉ cần anh gạt em cả đời, thì em vẫn bằng lòng tin anh. Nhưng em đã biết rồi, không có cách nào để tự lừa mình được nữa."

"Hàn Dịch, anh buông em ra! Để em yên tĩnh vài ngày." Vu Hiểu Huyên bình tĩnh nói, cô không khóc khóc làm loạn, nhưng như vậy lại càng khiến cho Hàn Dịch thêm hoảng sợ.

"Hiểu Huyên, em đừng như vậy, em đã nói sẽ ở cạnh anh cả đời mà. Em đừng bỏ anh. Nếu em rời xa anh thì anh thật sự chỉ còn một mình mà thôi." Giọng điệu của Hàn Dịch cực kỳ hèn mọn.

Trái tim Vu Hiểu Huyên đau đớn vô cùng, nước mắt thi nhau chảy xuống, Hàn Dịch muốn lau nước mắt cho cô, nhưng cô lại nghiêng đầu né, tay anh liền khựng lại giữa không trung.

"Hàn Dịch, đừng chạm vào em, xin anh đấy, anh làm em thấy mình rất bẩn."

Cơ thể Hàn Dịch cứng đờ, ngây người đứng chôn chân tại chỗ. Vu Hiểu Huyên đẩy anh ra, quay đầu đi. Đợi anh hồi hồn đuổi theo thì đã không còn thấy bóng dáng của cô đâu nữa.

Anh ảo não đứng tại chỗ, không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành như thế này.

Vào nhà bếp, đồ ăn Vu Hiểu Huyên làm vẫn còn đó, trên bánh kem cắm số 3 và số 0, còn có dòng chữ được viết bằng nước sốt cherry “Hàn Dịch, sinh nhật vui vẻ“.

Nước mắt của Hàn Dịch tuôn rơi, anh đứng đó, nhìn thức ăn và bánh kem trên bàn bằng ánh mắt trống rỗng, tuyệt vọng.

Rời khỏi nhà Hàn Dịch, Vu Hiểu Huyên gọi một chiếc taxi.

“Cô muốn đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Tùy anh, đi đâu cũng được.”

Cô không đi tìm Thẩm Thanh Lan. Dạo này cô ấy đang bận rộn chuyện hôn lễ, cô không muốn vì chuyện của mình mà làm cô ấy phiền lòng. Nhưng mà, cô không nói, không có nghĩa là Thẩm Thanh Lan không biết.

Sáng sớm hôm sau, các tờ báo giải trí đều đã đưa tin Hàn Dịch nửa đêm thuê phòng cùng với một người phụ nữ lạ. Không chỉ có bài báo, mà còn có ảnh chụp cảnh thân mật trên giường. Người quen vừa nhìn cái đã biết người nằm trên là Hàn Dịch, nhưng người phụ nữ không phải Vu Hiểu Huyên.

“Thanh Lan, Hàn Dịch và Hiểu Huyên chia tay rồi sao?” Lúc ăn sáng, Sở Vân Dung hỏi Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn bà với vẻ khó hiểu.

Sở Vân Dung đưa một tờ báo cho Thẩm Thanh Lan, “Con xem tin tức này đi.”

Thẩm Thanh Lan xem qua, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi. Cô lấy điện thoại ra gọi cho Vu Hiểu Huyên, nhưng không ai nghe máy, gọi cho Hàn Dịch thì đầu dây bên kia báo tắt máy.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy, “Mẹ, con ra ngoài một lát.”

“Ăn sáng xong rồi hẵng đi.” Sở Vân Dung gọi với theo Thẩm Thanh Lan, nhưng cô đã đi xa rồi, không nghe thấy lời nói của bà.

Thẩm Thanh Lan lái xe đến nhà Hàn Dịch, ấn chuông cửa rất lâu mới có người mở, “Hàn Dịch, Hiểu Huyên đâu?”

Hàn Dịch nhìn cô, vẻ mặt ủ rũ, “Đi rồi.”

“Đi rồi là đi đâu?”

http://tieulun.hopto.org

“Tôi không biết.”

“Cậu ấy đi đâu mà anh cũng không biết? Anh yên tâm để cậu ấy ra ngoài một mình như thế sao?”

Vẻ mặt Hàn Dịch tiều tụy, anh để mặc Thẩm Thanh Lan mắng mình. Thẩm Thanh Lan mắng vài câu rồi cũng không muốn nói nữa, “Chuyện đăng trên báo là sao?”

“Tôi cũng không biết là chuyện gì, tôi không hề biết người phụ nữ đó. Tối qua tôi đến Mị Sắc uống rượu, uống say rồi thì tìm một khách sạn gần đó ngủ. Lúc sáng dậy thì trong phòng không có ai cả, sau đó tôi liền về nhà.”

“Ý anh là anh không hề lên giường với người phụ nữ đó, tối qua anh ngủ một mình?”

“Chị dâu, tôi thừa nhận trước đây tôi qua lại với nhiều người phụ nữ, nhưng từ khi nhận ra mình yêu Vu Hiểu Huyên, tôi đã không còn qua lại với bất cứ người phụ nữ nào nữa, ngay cả mấy người mờ ám cũng không.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan trầm xuống, “Hàn Dịch, anh bị người ta bẫy rồi.”

“Chị dâu có ý gì?”

“Chính là ý anh đang nghĩ. Anh xem báo hôm nay là biết. Còn nữa, vết hôn trên cổ anh quá rõ ràng, chắc chắn là Hiểu Huyên đã hiểu lầm.”

Vết hôn trên cổ? Hàn Dịch sửng sốt, chợt nghĩ đến gì đó, bước nhanh vào nhà vệ sinh, quả nhiên thấy trên cổ của anh có một vết son môi của phụ nữ.

Hàn Dịch nổi đóa, đấm mạnh vào gương khiến nó vỡ nát rơi khắp sàn nhà, có mảnh vỡ còn văng vào mặt Hàn Dịch, cứa vào da đến nỗi chảy máu.

Thẩm Thanh Lan thấy thế thì trầm giọng nói: “Thay vì ở đây tức giận, chi bằng đi điều tra xem ai gài bẫy anh, và mục đích của bọn họ là gì.”

Hàn Dịch rùng mình, vẻ mặt nghiêm túc. Anh vốn là một người thông minh, nhưng do đắm chìm trong nỗi đau Vu Hiểu Huyên bỏ đi nên vẫn chưa kịp suy xét lại chuyện này. Bây giờ Thẩm Thanh Lan vừa nhắc nhở, anh liền nhận ra chuyện này có vấn đề.

“Tôi biết rồi, nhất định tôi sẽ điều tra rõ chuyện này, cho Hiểu Huyên một câu trả lời thỏa đáng.”

Nói rồi, anh do dự nhìn Thẩm Thanh Lan, “Có điều, bây giờ Hiểu Huyên đang hiểu lầm tôi, không muốn gặp tôi, nên nhờ chị dâu để ý cô ấy giúp tôi, được không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Anh cứ yên tâm giao Hiểu Huyên cho tôi, bây giờ

tôi sẽ đi tìm cậu ấy.”

Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên, nhưng vẫn không ai nghe máy. Trước tiên, cô lái xe đến nhà của Vu Hiểu Huyên, không thấy ai thì lại lái xe đến công ty, Linda cũng đang tìm cô ấy.

Linda vừa thấy Thẩm Thanh Lan liền nói: “Hiểu Huyên không có ở đây, tôi cũng đang tìm cô ấy. Trên mạng đã ầm ĩ chuyện của Hàn Dịch rồi. Nếu cô Thẩm tìm thấy Vu Hiểu Huyên thì xin nói giúp tôi một câu, dù sự thật có như thế nào, trốn tránh không phải là cách.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Ra khỏi Thánh Huyên, cô vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên.

Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, Thẩm Thanh Lan quay xe lại, lái xe đến nghĩa trang.

Quả nhiên, cô tìm thấy Vu Hiểu Huyên ở đó. Lúc cô đến, cô ấy đang ngồi trước mộ cha mẹ, vuốt ảnh chụp trên mộ.

Thẩm Thanh Lan im lặng ngồi cạnh cô.

Một lúc sau, Vu Hiểu Huyên mới nói với cô: “Thanh Lan, có phải tớ đã bị định sẵn là không được hạnh phúc đúng không?”

Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng hỏi: “Sao hỏi như vậy?”

“Khi tớ cho rằng mình còn rất nhiều thời gian bầu bạn với ba mẹ thì ba mẹ lại rời xa tớ. Khi tớ cho rằng Hàn Dịch sẽ ở bên cạnh tớ cả đời, thì anh ấy lại rời xa tớ.” Ánh mắt của cô rất khổ sở, ngay cả giọng điệu cũng mang theo cảm giác đau khổ.

“Hiểu Huyên, cậu tin Hàn Dịch không?”

“Tớ rất muốn tin anh ấy, nhưng lý trí của tớ lại không thể thuyết phục tớ tin anh ấy.” Giọng Vu Hiểu Huyên khàn khàn, viền mắt sưng đỏ, không biết đã khóc bao lâu.

“Hiểu Huyên, có những khi tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã là sự thật. Cậu hãy nghe theo trái tim của mình đi. Cậu ngẫm lại xem, thời gian qua, Hàn Dịch đối với cậu thế nào. Rồi cậu tự hỏi mình xem, Hàn Dịch là người như vậy sao?”

Vu Hiểu Huyên nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt bất lực, “Thanh Lan, liệu tớ có thể sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Cậu có thể. Cậu hãy nhắm mắt lại, quên hết chuyện ngày hôm nay đi. Sau đó, cậu hãy hỏi bản thân mình, cậu tin tưởng Hàn Dịch không?”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 262: Cái giá phải trả!

Vu Hiểu Huyên nhắm mắt lại, đặt tay lên ngực, cảm giác được trái tim đang đập thình thịch, trong đầu hiện lên hình ảnh người phụ nữ kia đưa đồng hồ cho Hàn Dịch, trên xương quai xanh của Hàn Dịch có vết son môi. Sau đó, những hình ảnh đó dần biến mất, thay vào đó là những hình ảnh lúc cha mẹ cô qua đời, Hàn Dịch luôn ở bên cạnh cô, dẫn cô đi du lịch giải sầu; lúc gặp sạt lở đất, suýt chút nữa thì gặp nạn, Hàn Dịch đã ôm cô nói: “Chúng ta không thể sinh cùng lúc, nhưng có thể chết cùng ngày, không chừng sau này sẽ trở thành câu chuyện được người đời sau truyền tụng.”

Lúc đó cô đang khóc, khuôn mặt đầy nước mắt, nhưng nghe Hàn Dịch nói như thế cũng không nhịn được mà bật cười.

Một vài hình ảnh dần mờ nhạt, một vài hình ảnh lại dần rõ nét. Vu Hiểu Huyên mở mắt ra, hỏi Thẩm Thanh Lan: “Thanh Lan, tớ tin tưởng Hàn Dịch sẽ không làm những chuyện khiến tớ đau lòng, nhưng còn người phụ nữ đó… Nếu tối qua Hàn Dịch uống say, nhận nhầm cô ta thành tớ thì sao?”

Thẩm Thanh Lan nhìn Vu Hiểu Huyên bằng ánh mắt “cậu xem nhiều phim máu chó quá rồi”. Mặc dù cô chưa từng gặp người phụ nữ đó, nhưng cô đã thấy cô ta trên báo lúc sáng, thân hình cô ta không hề giống Vu Hiểu Huyên. Trừ phi Hàn Dịch bị mù, mới có thể nhận nhầm hai người.

Hơn nữa, theo lời Hàn Dịch nói, tối qua tới khách sạn là anh ta ngủ ngay, còn quên cả tắm, có thể thấy là anh ta say tới mức chẳng biết trời đất gì rồi.

“Chẳng may say rượu mất lý trí thì sao?”

“Cậu cảm thấy một người đàn ông say đến mức không còn nhớ mình là ai mà còn có thể làm loại chuyện đó không? Say rượu mất lý trí chỉ là một cái cớ để phóng túng mà thôi.”

Vu Hiểu Huyên cảm thấy Thẩm Thanh Lan nói rất có lý.

Thấy sắc mặt Vu Hiểu Huyên đã khá hơn, Thẩm Thanh Lan biết là cô đã nghĩ thông suốt, “Suy nghĩ xong chưa?”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, tâm trạng tốt lên rất nhiều, ít nhất là không còn tuyệt vọng như lúc Thẩm Thanh Lan vừa mới nhìn thấy cô nữa, “Ừ, tớ nghĩ xong rồi. Nhưng bây giờ tớ vẫn không muốn gặp Hàn Dịch. Thanh Lan, tớ muốn yên tĩnh một mình.”

“Được, tớ sẽ chuyển lời cho Hàn Dịch. Có điều, Hiểu Huyên, cậu phải biết rằng giữa người yêu với nhau, kỵ nhất là không giải thích rõ hiểu lầm. Cậu và Hàn Dịch, có cái gì thì cứ nói ra hết, đừng giữ trong lòng, biết chưa?”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Yên tâm, Thanh Lan, tớ hiểu mà.”

“Nếu hiểu rõ thì đi thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên lắc đầu, “Thanh Lan, tớ muốn ở lại đây. Trong khoảng thời gian này, tớ bận rộn nhiều việc, đã lâu chưa đến thăm ba mẹ, lần này tớ muốn ở với hai người họ lâu một chút.”

Thẩm Thanh Lan lần nữa ngồi xuống, “Tớ ở đây cùng cậu.”

Lúc Thẩm Thanh Lan đưa Vu Hiểu Huyên về Thánh Huyên, đã là hai giờ chiều. Linda thấy tâm trạng của Vu Hiểu Huyên vẫn ổn, thì cũng không nói gì khác, chỉ hỏi: “Chiều nay có thể quay quảng cáo không?”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Có.”

“Ừ! Bắt đầu làm việc thôi!”

***

Nhờ Thẩm Thanh Lan nhắc nhở, Hàn Dịch đã tỉnh táo lại. Anh đi tắm, thay một bộ đồ khác, rồi gọi điện thoại bảo người thay gương trong nhà tắm, sau đó đi ra ngoài.

Anh đến khách sạn mà hôm qua đã qua đêm, tìm quản lý yêu cầu kiểm tra video giám sát, quản lý không đồng ý, Hàn Dịch lạnh giọng nói: “Chỉ là một khách sạn thôi mà, cùng lắm là tôi mua luôn khách sạn này, chờ tôi thành ông chủ rồi là có thể kiểm tra video giám sát đúng không?”

Mặt quản lý khách sạn biến sắc, cười gượng nói: “Giám đốc Hàn nói đùa rồi.”

“Anh thấy tôi giống nói đùa không?” Hàn Dịch nhìn anh ta với ánh mắt lạnh băng.

Tất nhiên là quản lý biết Hàn Dịch không nói đùa. Bất đắc dĩ, anh ta đành phải nói: “Tất nhiên là Giám đốc Hàn có thể xem video giám sát, mời Hàn anh qua bên này.”

Hàn Dịch cười nhạt, có những loại người như thế, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Khách sạn chỉ gắn camera ở đại sảnh và thang máy, những nơi còn lại không có camera.

Từ đại sảnh, một người phụ nữ đi theo sau Hàn Dịch, Hàn Dịch bước vào thang máy, người phụ nữ đó cũng đi theo.

Bởi vì góc độ quay của camera có giới hạn, nên nhìn như là người phụ nữ đang đỡ Hàn Dịch. Sau khi vào thang máy, người phụ nữ dựa vào người Hàn Dịch mấy lần, đều bị Hàn Dịch né ra.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch nhìn video giám sát, sắc mặt không chút thay đổi, xem ra tối qua anh say bí tỉ, nên mới không nhớ đã gặp người phụ nữ đó trong thang máy.

Đến tầng trệt thì không có camera. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể hỏi người phụ nữ đó.

Anh cầm bản gốc video giám sát ra khỏi khách sạn, anh muốn đi tìm người phụ nữ đó. Tốt nhất là đừng để anh biết là ai đang tính kế anh, nếu không…

Bởi vì scandal của Hàn Dịch, nên hôm nay cái tên Vu Hiểu Huyên trở nên hot hơn. Hơn nữa lúc cô về công ty, vành mắt đỏ bừng, sắc mặt tiều tụy, càng thêm khẳng định suy đoán của mọi người, rất nhiều nữ nghệ sĩ trong công ty trước giờ ghen ghét với Vu Hiểu Huyên đều cảm thấy hả hê.

Vu Hiểu Huyên mặc kệ bọn họ, đi thẳng vào studio bắt đầu làm việc.

Ra khỏi khách sạn, Hàn Dịch đến Mị Sắc, cầm USB rồi tìm một thám tử tư, sau đó liền nhanh chóng biết được nơi ở của người phụ nữ kia.

Nghe tiếng chuông cửa, người phụ nữ kia ra mở cửa. Thấy Hàn Dịch, trong mắt cô ta hiện vẻ hoảng hốt, nhưng rất nhanh chóng liền biến mất. Cô ta nở nụ cười quyến rũ, lả lơi nói: “Giám đốc Hàn, sao anh lại tới đây? Chẳng lẽ đêm qua chưa đủ thỏa mãn, nên hôm nay muốn tiếp tục? Nếu anh có ý này thì em cũng không ngại, nhưng không biết người đẹp nhà anh có ngại hay không thôi.”

Hàn Dịch cười lạnh, đẩy cô ta ra, đi vào rồi ngồi trên ghế sô pha, bắt chéo hai chân, “Nói đi, ai sai cô làm vậy?”

Mặt người phụ nữ hơi biến sắc, cười nói, “Em không hiểu Giám đốc Hàn đang nói cái gì.”

Đôi mắt đào hoa của Hàn Dịch híp lại, nở nụ cười thoạt nhìn vô cùng quyến rũ, “Tôi tới đây không phải là vì muốn đôi co với cô. Nếu cô thông minh thì thành thật nói ra hết, tôi sẽ tha cho cô một mạng. Còn nếu cô vẫn không chịu nói, vậy thì đừng trách tôi không cho cô sống ở cái đất thủ đô này nữa. Tất nhiên cô có thể nghi ngờ tính chân thực của lời tôi nói.”

“Đừng cho là tôi không có chứng cứ.” Hàn Dịch đặt USB trước mặt người phụ nữ, “Đây là video giám sát ở khách sạn. Chắc là cô không ngờ nhỉ? Khách sạn không chỉ có camera ở đại sảnh và thang máy, mà ngay cả hành lang cũng có. Cô vào phòng khi nào, ra khỏi phòng khi nào, đều có camera quay lại. Có cần tôi mở cho cô xem không?”

Vẻ mặt người phụ nữ dao động, nhưng cô ta vẫn không mở miệng.

Thấy vẻ mặt của cô ta như vậy, Hàn Dịch liền đoán được chút đầu mối. Lúc nãy anh đã lừa cô ta. Quả nhiên tối qua cô ta không hề ở cạnh anh.

Không để cô ta suy nghĩ cẩn thận, Hàn Dịch lại nói: “Nếu cô đồng ý nói cho tôi biết ai đứng sau chuyện này, tôi sẽ trả giá gấp đôi người đó. Hơn nữa, tôi đảm bảo người đó sẽ không dám trả đũa cô.”

http://tieulun.hopto.org

“Anh nói thật không?”

Hàn Dịch gật đầu, “Hàn Dịch tôi đã nói thì sẽ giữ lời.”

Người phụ nữ nói ra một cái tên, sau đó lại tiếp tục nói: “Cô ta bảo tôi chụp ảnh mập mờ với anh, nếu có thể xảy ra chuyện đó thì càng tốt. Có điều, tối qua anh say như chết, chẳng làm ăn được gì cả, tôi đành phải chụp mấy tấm ảnh rồi đi.”

Cô ta đã thử trêu chọc Hàn Dịch, nhưng anh giống y như khúc gỗ, chẳng có phản ứng gì cả. Cô ta muốn cởi quần của anh, nhưng vừa đặt tay lên thắt lưng anh thì lại bị anh đập vào tay, tới bây giờ còn sưng đỏ.

“Sao cô lấy được chìa khóa phòng tôi?”

“Tôi nói với nhân viên khách sạn rằng tôi là bạn gái của anh, anh gọi tôi tới, nhưng anh uống say, không mở cửa được, đành nhờ nhân viên mở giúp.”

Ánh mắt Hàn Dịch rét lạnh, “Là cô gửi những tấm ảnh đó cho truyền thông?”

Người phụ nữ gật đầu, rồi vội vàng giải thích: “Cô ta bảo tôi làm vậy. Cô ta nói, chỉ cần tôi gửi ảnh chụp cho truyền thông, rồi gọi phóng viên đến chụp ảnh chúng ta ra khỏi khách sạn, thì cô ta sẽ trả số tiền còn lại cho tôi. Hàn

tổng, tôi chỉ biết có bấy nhiêu đó thôi, những chuyện còn lại tôi không biết gì cả.”

Hàn Dịch yên lặng quan sát cô ta, xác định cô ta không nói dối mới đứng lên, “Nếu tôi phát hiện cô nói dối, thì cô tự biết hậu quả rồi đấy.”

Người phụ nữ gật đầu liên tục, “Tôi hiểu mà, những lời tôi nói đều là sự thật. Nếu anh cần thì tôi sẽ đi giải thích với cô gái kia.”

Hàn Dịch lạnh lùng nhìn cô ta, “Việc này không phiền đến cô!”

Ra khỏi nhà cô ta, Hàn Dịch lấy máy ghi âm trong túi ra, môi nở nụ cười lạnh.

***

Sau khi đưa Vu Hiểu Huyên về Thánh Huyên, Thẩm Thanh Lan liền gọi điện thoại cho Hàn Dịch. Biết Vu Hiểu Huyên không sao, Hàn Dịch mới yên tâm phần nào.

“Chị dâu, cám ơn chị về chuyện ngày hôm nay. Nếu Hiểu Huyên muốn yên tĩnh một mình thì ngày kia tôi mới đi tìm cô ấy.” Thừa dịp này, anh phải dạy dỗ một vài kẻ không chịu an phận.

http://tieulun.hopto.org

“Ừ, anh nhớ làm việc có chừng mực là được.”

Hàn Dịch cúp điện thoại, lái xe trở về nhà họ Hàn.

Hàn Chính Sơn và Hạ Phỉ đang nói chuyện có vẻ rất vui. Thấy Hàn Dịch bước vào, nụ cười trên mặt Hàn Chính Sơn lập tức biến mất.

Hạ Phỉ cười hỏi Hàn Dịch, “Hàn Dịch về rồi à. Ăn cơm chưa?”

Hàn Dịch lại ghế ngồi, “Ba, có vẻ ba đang vui quá nhỉ.”

Hàn Chính Sơn lạnh giọng nói: “Nếu không nhìn thấy mày thì tao còn vui hơn nữa.”

Hàn Dịch cười tủm tỉm, “Ba, nghe mấy lời này, người ngoài sẽ nghĩ con trai ở nhà ngược đãi ba đấy.”

“Chẳng lẽ không phải?” Hàn Chính Sơn trừng Hàn Dịch. Trong khoảng thời gian này, Hàn Dịch không cho ông ta tiền sinh hoạt nữa, tất cả chi tiêu đều dựa vào số tiền ông ta bán cổ phiếu.

“Ba, con hành hạ ba bao giờ thế? Không phải là ba đang giận con cho ít tiền sinh hoạt đấy chứ?”

Hàn Chính Sơn lười cãi lại Hàn Dịch, đứa con trai này rất độc mồm độc miệng.

Thấy Hàn Chính Sơn đã im miệng, Hàn Dịch cũng không nói tiếp đề tài này nữa. Anh ngồi lên ghế, hai chân bắt chéo, tư thế nhàn nhã, “Ba, hôm nay tâm trạng của ba không tệ nhỉ, tôi sẽ kể cho ba một chuyện. Tôi tin khi nghe rồi, ba sẽ còn thấy tâm trạng tốt hơn nữa.”

“Tao không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến mày.” Hàn Chính Sơn từ chối.

“Ba thân yêu, đây không phải là chuyện của tôi, mà là chuyện về người phụ nữ của ba đấy. Ba thật sự không muốn nghe?”

Nghe anh nói như thế, Hạ Phỉ bỗng nhiên cảm thấy bất an, cười gượng nói: “Hàn Dịch, dì có chuyện gì mà ba con không biết chứ? Con đừng đùa nữa.”

“Ha ha, chuyện ba tôi không biết nhiều lắm. Bà nói có đúng hay không?” Hàn Dịch cười cười, sắc mặt Hạ Phỉ càng không được tự nhiên.

Hàn Chính Sơn rất không muốn gặp Hàn Dịch, mỗi lần gặp Hàn Dịch, ông ta đều có cảm giác sớm muộn gì ông ta cũng bị anh làm tức chết, “Hàn Dịch, nếu mày không có chuyện gì thì lau sạch cái mông của mình trước đi, đừng lắc lư trước mặt tao, thấy mà đau mắt.”

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch nhướng mày, đôi mắt đào hoa lóe lên ý lạnh, “Chỉ đau mắt thôi à? Tôi còn tưởng là đau toàn thân cơ đấy! Xem ra ba cũng không chướng mắt tôi lắm. Có điều, ba à, tin tức của ba cũng nhanh nhạy quá nhỉ, có phải ba luôn âm thầm quan tâm tôi không? Nếu ba quan tâm tôi thì cứ việc nói thẳng, dù sao chúng ta cũng là cha con mà, phải không?”

Hàn Chính Sơn nhìn Hàn Dịch tự biên tự diễn, “Cả cái thủ đô này ai mà không biết chuyện của mày, tao cũng không phải người mù.”

“Đúng vậy, tôi vừa ra khỏi khách sạn là đã có báo đăng tin. Ba, ba nói xem truyền thông bây giờ lợi hại vậy sao? Có thể biết trước chuyện tôi ra khỏi khách sạn.”

Hạ Phỉ giật mình.

“Nếu biết mình là tiêu điểm chú ý của truyền thông thì sau này làm việc cẩn thận một chút, tránh ảnh hưởng tới hình tượng của công ty.” Hàn Chính Sơn nói, giọng điệu lạnh lùng.

“Ba, ba không thấy lạ khi tin tức ra quá nhanh sao? Dù sao muốn ra báo thì cũng cần thời gian in ấn mà.”

“Mày muốn nói cái gì? Mày nghi ngờ tao gài bẫy mày?”

http://tieulun.hopto.org

“Không không, ba thân mến, tôi tin chuyện này không phải ba làm. Có điều, ai biết có người nào đó mượn danh nghĩa của ba làm thì sao?”

Lời nói của Hàn Dịch có ẩn ý khác, Hàn Chính Sơn nhìn thoáng qua Hạ Phỉ, thấy sắc mặt cô ta là lạ, thì hiểu ngay mọi chuyện.

Mặc dù có tức giận, nhưng dù sao thì Hạ Phỉ là vợ của ông ta, nên ông ta vẫn muốn bênh vợ mình, “Mặc kệ là ai làm chuyện này, nếu mày thật sự trong sạch thì chẳng ai nắm được thóp mày cả.”

Quả nhiên, chỉ cần chuyện liên quan đến Hạ Phỉ thì ông ta sẽ lựa chọn bảo vệ cô ta, đúng là tình yêu sâu đậm quá nhỉ.

“Nếu là như vậy thì chúng ta nói cho rõ ràng một chút.” Hàn Dịch lấy máy ghi âm ra đặt lên bàn, giọng nữ trong máy ghi âm truyền ra.

“Là một người phụ nữ tên Hạ Phỉ thuê tôi làm như vậy…” Nội dung cuộc đối thoại là những câu Hàn Dịch hỏi người phụ nữ đó khi ở nhà cô ta.

Sắc mặt Hạ Phỉ trở nên rất khó coi, cô ta thật không ngờ người phụ nữ đó vô dụng như vậy, Hàn Dịch chỉ nói mấy câu là cô ta khai ra hết rồi. Hạ Phỉ bèn nói với vẻ rất oan ức: “Hàn Dịch, dì biết con không thích dì, nhưng con đừng tùy tiện tìm một người nào đó hãm hại dì như vậy chứ.”

Hàn Dịch như cười như không, “Người phụ nữ đó vẫn còn ở thủ đô, cần tôi

tìm cô ta đến đối chất với bà không? Để xem chuyện này là bà giở trò quỷ hay là tôi tự biên tự diễn để hãm hại bà?”

Tất nhiên là Hạ Phỉ không dám đối chất với người phụ nữ đó rồi, lúc đó là cô ta tự mình ra mặt, nên đương nhiên là đối phương biết mặt cô ta.

Hàn Dịch giễu cợt, “Ba, ba xem chuyện này phải giải quyết như thế nào. Bởi vì bà ta mà Vu Hiểu Huyên muốn chia tay với tôi, tất cả mọi người đang mắng tôi là đồ phản bội, hình tượng của công ty cũng bị ảnh hưởng, thậm chí cổ phiếu cũng rớt giá, ba cũng không thể tiếp tục bao che cho bà ta chứ.”

Hàn Chính Sơn nhìn Hạ Phỉ, Hạ Phỉ nhìn lại Hàn Chính Sơn, ông ta truyền cho cô ta một ánh mắt yên tâm, “Dù Hạ Phỉ làm sai thì cũng do mày có lỗi trước. Nếu mày sớm chia tay với con hát kia thì Hạ Phỉ đâu cần làm như vậy. Con hát đó đòi chia tay thì mày tìm một con khác là được.”

Nghe giọng điệu hời hợt của Hàn Chính Sơn, ánh mắt Hàn Dịch tối sầm lại, dù đã sớm đoán được kết quả, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy thất vọng. Có điều, sự thất vọng đó đến nhanh, thì đi cũng chóng vánh.

Hàn Dịch ngồi thẳng người, lạnh giọng nói: “Ba, tôi nói cho ba biết một lần nữa, tôi sẽ không chia tay với Vu Hiểu Huyên. Dù cô ấy có muốn chia tay thì tôi cũng sẽ giành cô ấy lại một lần nữa. Còn nữa, tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, Hàn Dịch tôi không phải là người ai muốn gài bẫy cũng được. Tôi rất thù dai, ai dám gài bẫy tôi thì phải lau sạch hết dấu vết, đừng để tôi biết, nếu không thì cứ đợi bị tôi trả thù đi.”

Sắc mặt Hạ Phỉ trắng bệch, “Hàn Dịch, chuyện này không phải dì làm, là cô ả đó ăn nói lung tung.”

Hàn Dịch hoàn toàn không muốn nghe cô ta nói, chỉ nhìn Hàn Chính Sơn, “Ba, hôm nay tôi tới đây là để hỏi ba định giải quyết thế nào. Nếu ba tự mình giải quyết thì tôi không nhúng tay vào. Nhưng xem ra ý ba là không định giải quyết rồi. Vậy thì người làm con trai như tôi cũng không thể làm ba khó xử được, cứ để tôi giải quyết thôi.”

Hàn Dịch đứng lên đi ra ngoài.

“Hàn Dịch, mày đứng lại! Mày muốn làm gì?”

Hàn Dịch chẳng thèm quay đầu lại, “Tôi muốn làm gì thì ông sẽ biết sớm thôi, đừng sốt ruột quá!”

Đúng là Hàn Chính Sơn và Hạ Phỉ liền nhanh chóng được mở rộng tầm mắt. Bởi vì ngay sau đó, báo chí đăng đầy tin tức Hạ Phỉ lên giường với hết người này đến người kia. Chỉ một hôm mà khắp cả nước, ai ai cũng biết trên đầu Hàn Chính Sơn đã bị cắm đầy sừng rồi.

Đến đêm, trên mạng bỗng tuồn ra vài tấm ảnh giường chiếu của Hạ Phỉ và một người đàn ông khác, dĩ nhiên không phải là Hàn Chính Sơn.

Hàn Chính Sơn đã lớn tuổi, rất ít khi lên mạng, nên lúc đầu cũng không biết.

Hạ Phỉ vẫn luôn ở cùng ông ta nên cũng không biết chuyện. Nhưng do người làm nói xấu sau lưng, đúng lúc Hàn Chính Sơn xuống lầu nên nghe được.

Hàn Chính Sơn nhìn chằm chằm điện thoại trong tay người làm, “Lấy ra!”

Nói xấu sau lưng người khác là không đúng, lại còn bị người trong cuộc bắt tại trận, đương nhiên là rất lúng túng rồi. Người làm đưa điện thoại cho Hàn Chính Sơn, ông ta xem ảnh chụp trong điện thoại, người phụ nữ đã sống cùng ông ta nhiều năm, dù có bị che mờ đi nữa thì ông ta vẫn nhận ra.

Hàn Chính Sơn giận đến phát run, sau một loạt ảnh còn có một video. Hàn Chính Sơn run rẩy bấm vào xem, trong video vang lên những tiếng rên đáng xấu hổ. Người làm cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt của Hàn Chính Sơn.

“Con đàn bà lẳng lơ này!” Hàn Chính Sơn gầm lên một câu, xoay người lên lầu, sau đó trên lầu liền vang lên tiếng la hét thảm thiết của Hạ Phỉ.

Người làm nhìn nhau, không biết nên làm thế nào, một người trong số đó gọi điện thoại cho Hàn Dịch. Anh nghe xong thì chỉ cười nhạt, “Chỉ cần không chết người là được.”

Anh muốn xem thử, lần này Hàn Chính Sơn còn bao che cho Hạ Phỉ nữa không. Nếu đến chuyện này mà ông ta còn có thể nhịn thì anh không còn gì để nói nữa rồi.

Hàn Dịch chẳng sợ bị người ta biết chuyện xấu của nhà họ Hàn, dù sao thì đây cũng không phải lần đầu tiên nhà họ Hàn trở thành chuyện cười của cả thủ đô.

Dù Hàn Chính Sơn đã lớn tuổi, nhưng dù sao ông ta vẫn là đàn ông, vẫn còn đủ sức đánh một người phụ nữ. Hạ Phỉ đang nằm trong phòng nghỉ ngơi, ông ta đột nhiên xông vào, giơ cây gậy trong tay lên đánh cô ta tới tấp.

Không đợi Hạ Phỉ hiểu chuyện gì đang xảy ra, Hàn Chính Sơn lại tiếp tục đánh, “Con khốn, dám cắm sừng tôi, tôi đánh chết cô.”

Hàn Chính Sơn đánh tới tấp, Hạ Phỉ muốn phản kháng, nhưng ngay từ đầu bà ta đã ở thế bị động, nên bây giờ lại càng không thể phản kháng nổi. Bà ta đành phải bỏ chạy, Hàn Chính Sơn đuổi theo sau. Trong phút chốc, trên lầu vô cùng ầm ĩ.

Người làm luôn chú ý tình hình ở trên này, dù sao Hàn Dịch đã nói rồi, không thể để chết người.

Nhưng Hàn Chính Sơn đã lớn tuổi, đuổi đánh một lát liền mệt mỏi thở hồng hộc, còn bộ dạng của Hạ Phỉ thì đã khá thê thảm.

Bà ta vừa mới tắm rửa xong, đang mặc đồ ngủ, bị Hàn Chính Sơn đánh túi bụi nên lúc này da thịt bầm tím, sưng vù.

“Chính Sơn, sao anh lại đánh em?” Hạ Phỉ uất ức nói, đang yên đang lành, tự nhiên ông ta nổi điên lên đánh cô ta điên cuồng.

Nghe cô ta nói, Hàn Chính Sơn lại tức điên lên, vứt cây gậy chống chân đi, xông đến bóp cổ Hạ Phỉ bằng một tay, tay còn lại thì liên tục tát vào mặt cô ta, “Con khốn, tôi đối xử tốt với cô như vậy mà cô dám cắm sừng tôi. Nói, cô qua lại với thằng khốn đó bao lâu rồi?”

Hạ Phỉ giãy giụa dữ dội, nhưng Hàn Chính Sơn càng siết chặt cổ cô ta hơn, “Chính Sơn, em chỉ có một mình anh thôi, em nói thật mà.”

Hàn Chính Sơn thấy cô ta vẫn cứng đầu không chịu thừa nhận thì càng giận dữ hơn, “Giỏi, giỏi, giỏi lắm, không nhận đúng không? Cô mở to mắt ra xem kỹ cho tôi!”

Hàn Chính Sơn buông Hạ Phỉ ra, đi ra cửa nói vọng xuống lầu, “Mấy người lên đây cho tôi, cho con khốn này xem xem cô ta đã làm những chuyện tốt gì.”

Hai người làm do dự nhìn nhau, một người lên lầu đưa điện thoại cho Hàn Chính Sơn.

Tiếng thở dốc mờ ám vang lên từ điện thoại, dĩ nhiên Hạ Phỉ biết tiếng đó là của ai.

http://tieulun.hopto.org

Bà ta run rẩy bò dậy, giật điện thoại trong tay người làm, thấy đoạn video thì cả người lạnh toát, cũng không dám nhìn Hàn Chính Sơn nữa.

Ánh mắt Hàn Chính Sơn nhìn bà ta vô cùng lạnh lẽo, đâu còn vẻ dịu dàng si mê như trước nữa. Lúc này ông ta chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Hạ Phỉ.

“Cô còn có gì để nói?”

“Chính Sơn, đoạn video này là giả, người đó không phải em.”

“Hạ Phỉ, tuy tôi già rồi, nhưng chưa lú lẫn. Tới lúc này rồi mà cô còn muốn lừa tôi. Người đó không phải cô? Cô có cần tôi cởi đồ cô ra kiểm tra, xem chỗ kín của cô có hình xăm như người phụ nữ trong video không?”

Chỗ kín của Hạ Phỉ có một hình xăm hoa tường vi, Hàn Chính Sơn biết rõ điều đó, mà người phụ nữ trong video cũng có một hình xăm hoa tường vi ở đó. Ông ta không ngờ người phụ nữ mình yêu nhiều năm thế mà dám cắm sừng ông từ lâu, thậm chí còn dâm đãng dưới thân thể người đàn ông khác như thế.

Hạ Phỉ không cãi lại được, bà ta đang nghĩ cách, nhưng còn chưa nghĩ ra thì đã bị Hàn Chính Sơn tiếp tục đánh. Lần này số bà ta không còn may mắn nữa, bị cây gậy trong tay Hàn Chính Sơn đánh trúng trán, hôn mê bất tỉnh. Thấy trán Hạ Phỉ chảy máu, đám người làm lập tức luống cuống, gọi điện thoại cho Hàn Dịch. Anh hỏi rõ có chuyện gì rồi nói: “Gọi điện thoại cho tôi làm gì, gọi 120 ấy.”

http://tieulun.hopto.org

Cúp điện thoại, trong mắt Hàn Dịch lóe lên vẻ hả hê, không ngờ ba anh còn "mạnh mẽ" như thế.

Thật ra Hàn Chính Sơn cũng luống cuống, nhưng vẫn nhanh chóng tỉnh táo lại. Thấy người làm gọi điện thoại cho Hàn Dịch, ông ta mới đoán chuyện này có liên quan đến anh. Hàn Chính Sơn không nhìn Hạ Phỉ nữa, xoay người đi tìm Hàn Dịch tính sổ.

Hàn Dịch đang suy nghĩ phải giải thích như thế nào với Vu Hiểu Huyên thì Hàn Chính Sơn xông vào, gào lên: "Hàn Dịch, cái thằng mất dạy nhà mày!"

Hàn Dịch ngoáy tai, "Mất dạy cũng là do ông sinh!"

Hàn Chính Sơn tức run người, "Nói, có phải mày đăng video đó lên mạng không?"

"Đoán đúng rồi đấy, nếu không thì… sao ông biết được vợ yêu của ông bao trai ở bên ngoài chứ?"

"Có phải mày đã sớm biết chuyện này rồi không?"

"Nào có, mới biết gần đây thôi." Anh tình cờ thấy Hạ Phỉ thân mật với một người đàn ông lạ nên đã cho người điều tra cô ta, không ngờ lại phát hiện ra

chuyện thú vị này.

“Nếu đã biết rồi thì sao không nói sớm với tao?” Sao lại không nói trong nhà mà làm ầm ĩ ra ngoài, khiến ông ta trở thành trò hề trước mặt bàn dân thiên hạ. Bây giờ có ai mà không biết đầu ông ta mọc một cái sừngz.

“Tôi nói ông sẽ tin?”

“Mày cười nhạo tao phải không? Mày đúng là một đứa con ngoan quá nhỉ.”

“Ba, ba nói như vậy là không đúng rồi, không phải tôi đang nói cho ba biết sao. Nghe nói ba đánh vợ yêu của ba? Chậc chậc chậc, ba, đàn ông mà đánh phụ nữ là không nên đâu. Hơn nữa, ba đã già rồi, chẳng may bị người ta đánh lại thì ba…” Thấy sắc mặt Hàn Chính Sơn đã chuyển từ xanh thành đen rồi, Hàn Dịch không nói nữa, tránh làm ông ta tức giận đến mức nhập viện.

Hừm, vừa nghĩ đến đây anh còn cảm thấy mình thật là có hiếu, biết quan tâm cha già nhường nào.

Lồng ngực Hàn Chính Sơn phập phồng dữ dội, nhưng ông ta dần dần bình tĩnh lại, hỏi: “Con khốn đó ngoại tình lâu chưa?”

“Chuyện này… Cũng chưa lâu lắm, khoảng mười năm. Người đàn ông đó là mối tình đầu của bà ta, bọn họ đã ở bên nhau từ thời đại học.”

Hàn Chính Sơn choáng váng như sắp ngã. Mười năm! Nói cách khác, lúc cô ta kết hôn với ông ta thì đã bắt đầu ở bên cạnh người đàn ông đó rồi.

Hình như còn ngại chưa đủ, Hàn Dịch lại châm thêm một câu, “À, đúng rồi, cô vợ yêu quý của ba không có con là vì người đàn ông kia đấy.”

Hàn Chính Sơn phun ra một ngụm máu, ngã đùng ra đất.

Hàn Dịch biến sắc, vội chạy lại đỡ Hàn Chính Sơn dậy, “Ba!”

Thấy Hàn Chính Sơn không có phản ứng gì, Hàn Dịch vội gọi 120.

Tin tức Hàn Chính Sơn tức đến ói máu nhập viện vì bị vợ cắm sừng lan ra khắp nơi. Lúc tỉnh lại, Hạ Phỉ nghe được tin tức này thì vô cùng hoảng sợ, vội gọi điện thoại cho người tình, nhưng gã đã tắt máy.

Hạ Phỉ tức giận đập điện thoại, vừa xảy ra chuyện là tên khốn kiếp đó đã lặn mất.

Chuyện đầu tiên Hàn Chính Sơn làm sau khi tỉnh lại chính là tìm luật sư. Ông ta muốn ly hôn, muốn đuổi Hạ Phỉ trắng tay ra khỏi nhà.

***

Gần đây thủ đô rất náo nhiệt, không chỉ có chuyện cười của nhà họ Hàn, mà còn sắp đến hôn lễ của cháu trai trưởng nhà họ Phó và thiên kim nhà họ Thẩm. Có người nói, nhà họ Phó đã đặt riêng kiệu lớn tám người khiêng, trên đỉnh kiệu chạm trổ hoa văn vô cùng đẹp đẽ. Có người nói, mũ phượng và khăn chùm đầu của cô Thẩm được thợ thêu tài giỏi thêu trong nửa năm mới xong. Có người nói mũ phượng được làm từ vàng thật, khảm 99 viên đá quý vô giá.

Cuối tuần không có chuyện gì làm, Ôn Hề Dao hẹn Thẩm Thanh Lan đi dạo phố. Lúc này, hai người đang ngồi trong quán trà của Thẩm Thanh Lan. Ôn Hề Dao cầm điện thoại xem tin tức trên mạng.

“Thanh Lan, mọi người đều đang xôn xao đoán hôn lễ của em sẽ như thế nào đấy.” Đọc bình luận trên mạng, Ôn Hề Dao không nhịn được cười thành tiếng. Theo lời suy đoán của cư dân mạng, hôn lễ của Thẩm Thanh Lan là hôn lễ thế kỷ nhất trong những hôn lễ thế kỷ.

Lần đầu thấy những suy đoán này, Thẩm Thanh Lan cũng dở khóc dở cười.

“Thanh Lan, hôn lễ của em hot thật đấy.” Ôn Hề Dao cười híp mắt.

Thẩm Thanh Lan rót trà cho Ôn Hề Dao, “Chị Hề Dao, nếu chị muốn một hôn lễ như thế, thì em sẽ nói với anh em một tiếng.”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao xua tay lia lịa, “Đừng, đừng, hôn lễ của chị càng đơn giản càng tốt. Hôn lễ của em, chị nhìn thôi đã mệt thay em rồi.” Ôn Hề Dao tận mắt nhìn thấy quá trình chuẩn bị cho hôn lễ của Thẩm Thanh Lan, có rất nhiều chuyện không cần Thẩm Thanh Lan làm, nhưng như vậy cũng đủ mệt chết luôn rồi. Nếu bắt Ôn Hề Dao tổ chức hôn lễ như vậy thì thà cô không kết hôn.

“Hôn lễ chuẩn bị gần xong rồi, chắc là Phó Hoành Dật sắp trở lại?” Ôn Hề Dao nhấp một ngụm trà.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, hôm nay cách hôn lễ còn mười ngày, Phó Hoành Dật tối hôm qua gọi điện thoại cho cô, báo rằng anh sẽ về trước lễ cưới ba ngày.

Ôn Hề Dao nhớ tới áo cưới của Thẩm Thanh Lan, nói: “Chị thật sự chờ mong được thấy em đội mũ phượng, đeo khăn quàng vai. Nói thật, đây là lần đầu tiên chị thấy áo cưới truyền thống của nước mình đấy. Không ngờ nó lại đẹp như vậy, còn đẹp hơn cả trên ti vi. Phó Hoành Dật thật tốt với em. Tuy những bình luận trên mạng hơi quá lên, nhưng sự thật là áo cưới đó do mấy thợ thêu thêu trong nửa năm đấy.”

Mặc dù áo cưới trong phim ảnh được may rất đẹp và kỳ công, nhưng nó cũng chỉ là đạo cụ, không thể hoàn hảo tới từng chi tiết được.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan ngập tràn ý cười dịu dàng, “Vâng, Hoành Dật nhà em rất tốt.”

Ôn Hề Dao cười khẽ, “Thảo nào người ta nói tình yêu có thể thay đổi một

con người. Bộ dạng bây giờ của em hoàn toàn không giống Thẩm Thanh Lan lúc đầu chị quen gì cả.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, Ôn Hề Dao không phải là người đầu tiên nói những lời này. Tuy cô đang cười, nhưng sâu trong mắt cô là sự lo lắng, đã lâu rồi Allen không xuất hiện. Sự yên tĩnh này làm lòng Thẩm Thanh Lan tràn đầy bất an.

Có điều, bây giờ cô không biết Allen ở đâu, muốn giải quyết hắn cũng không biết đi đâu tìm mà giải quyết.

Đè sự bất an xuống đáy lòng, Thẩm Thanh Lan tiếp tục trò chuyện với Ôn Hề Dao.

***

“Hiểu Huyên.” Hàn Dịch đợi Vu Hiểu Huyên quay quảng cáo xong mới đi tới phía cô. Nhưng Vu Hiểu Huyên lại bước đi nhanh hơn.

Hàn Dịch bước lên kéo lấy tay Vu Hiểu Huyên, “Hiểu Huyên, em nghe anh giải thích đi, anh bị người ta gài bẫy, anh không có gì với người phụ nữ đó cả. Anh nói thật, anh có chứng cứ.”

Vu Hiểu Huyên dừng bước, nhưng vẫn không quay lại nhìn Hàn Dịch, “Hàn Dịch, bây giờ em không muốn nghe những chuyện này nữa. Anh cũng đừng

tới tìm em nữa được không? Hãy cho chúng ta một thời gian để suy nghĩ.”

“Không được. Hiểu Huyên, anh đã cho em hai ngày để suy nghĩ rồi, đây đã là giới hạn cuối cùng của anh. Chị dâu nói, có hiểu lầm thì phải giải thích rõ ràng. Anh thấy chị dâu nói rất đúng, nên hôm nay anh tới đây để giải thích với em.” Hàn Dịch nhét máy ghi âm vào tay Vu Hiểu Huyên, “Đây là lời giải thích của anh.”

“Em có thể lựa chọn nghe hoặc không nghe. Nhưng Hiểu Huyên, mặc kệ em lựa chọn như thế nào, anh cũng sẽ không buông tay. Anh đã nói, anh sẽ ở bên em cả đời. Anh nói được thì làm được.”

Trong mắt Vu Hiểu Huyên đã nhảy lên tia rung động, cô muốn nói gì đó, nhưng vừa muốn mở miệng lại thôi, cô chỉ siết chặt máy ghi âm trong tay.

Hàn Dịch nói xong thì cũng đi mất, Vu Hiểu Huyên quay đầu nhìn bóng lưng của anh, sau đó đi vào phòng nghỉ, bỏ máy ghi âm vào túi xách, thay đồ rồi ra ngoài tiếp tục làm việc.

Về tới nhà vào lúc rạng sáng, Vu Hiểu Huyên tắm rửa xong, nằm ở trên giường, nhưng lại không buồn ngủ chút nào, trong đầu cô đều là hình ảnh của Hàn Dịch. Cô đứng lên, lấy máy ghi âm ra, do dự rất lâu mới ấn nút nghe.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 263: Có rồi!

Giọng nói của một người phụ nữ từ trong máy ghi âm vang lên, Vu Hiểu Huyên rất muốn ấn nút dừng, nhưng vẫn cố nghe hết đoạn ghi âm này.

Mặt Vu Hiểu Huyên đẫm nước mắt, cô không biết mình đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy lòng đau âm ỉ. Cô nhắm hai mắt lại, cầm điện thoại lên định gọi cho Hàn Dịch, nhưng cuối cùng vẫn không gọi. Cô thừa nhận, giờ phút này, cô bỗng trở nên nhát gan.

***

Một trang viên nào đó ở nước ngoài.

“Allen, Hứa Nặc đã ở bên ngoài mấy ngày rồi, anh không định cho cô ta vào sao?” Peter đi vào phòng khách, nói với Allen đang đọc báo.

Allen như không nghe thấy tiếng của Peter, hắn chăm chú nhìn tờ báo, ánh mắt không chút gợn sóng.

Peter ngồi xuống ghế sô pha, “Chậc chậc, Allen, anh là người máu lạnh nhất mà tôi từng gặp đấy. Dù gì Hứa Nặc cũng do một tay anh dạy dỗ, anh tốn biết bao nhiêu tâm huyết cho cô ta, vậy mà anh nói không cần là không cần?”

http://tieulun.hopto.org

Allen vẫn không có phản ứng gì.

Peter khoanh tay trước ngực, tiếp tục nói: “Tôi thấy Hứa Nặc thật lòng với anh. Đừng nói là anh không nhìn ra tình cảm của cô ta đấy nhé. Người như anh, thật sự rất khó có được người phụ nữ nào yêu anh thật lòng như vậy. Anh không suy nghĩ một chút sao?”

Cuối cùng Allen cũng ngẩng đầu nhìn Peter, “Anh rảnh lắm sao?” Giọng điệu lạnh lẽo, trong mắt chứa sự giận dữ, nhưng Peter lại thấy sâu trong đó là đau đớn dày đặc.

“Allen, anh làm sao vậy?” Peter nhìn tờ báo trong tay Allen liền hiểu ra, “Allen, nếu biết có một ngày thế này, sao anh không cướp Thẩm Thanh Lan về? Nếu sợ cô ta chạy trốn thì anh có thể cắt đứt chân cô ta, để cô ta mãi mãi ở bên cạnh anh.”

Allen chằm chằm Peter với ánh mắt dữ tợn, “Anh dám động cô ấy thử xem, tôi bảo đảm ngay cả cơ hội đi gặp thượng đế anh cũng không có.”

Peter nhún vai, “Tôi chỉ đề nghị thôi, anh đừng để bụng.” Hở cái là đòi cho người ta đi gặp thượng đế, đây quả thực không phải là một thói quen tốt.

“Có điều, Allen, tính tình Hứa Nặc ngang bướng. Nếu anh không cho cô ta vào thì e rằng cô ta sẽ đợi suốt ở bên ngoài.”

http://tieulun.hopto.org

“Cứ để cô ta đợi đi.” Allen lạnh lùng nói, hắn không cần một con chó không biết nghe lời.

Hứa Nặc đợi ở bên ngoài đã rất lâu, ánh nắng mặt trời chiếu vào người ả, trên trán đổ đầy mồ hôi, mồ hôi chảy vào mắt, khiến ả không mở mắt ra được, nhưng ả vẫn không nhúc nhích.

Từ lần bị mẹ nuôi mang đi, ả chưa từng gặp lại Allen. Ả nhớ Allen điên cuồng, nên mới chạy tới đây. Ả biết Allen sẽ không giữ ả lại, nhưng ả vẫn muốn thử.

Nhưng lần chờ đợi này, chính là chờ đợi ròng rã mấy ngày.

Một người đàn ông mặc áo đen từ trong trang viên đi ra nhìn Hứa Nặc, lạnh giọng nói: “Ông chủ gọi cô vào.”

Trong mắt Hứa Nặc đầy vẻ mừng rỡ, ả không thể tin nổi những gì mình vừa nghe được.

Theo người đàn ông đi vào, thấy cảnh vật quen thuộc, Hứa Nặc suýt chút nữa đã khóc như mưa. Đây là nơi ả quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, mới một thời gian ngắn không ở đây mà ả đã vô cùng nhớ nơi này.

http://tieulun.hopto.org

Ả đi từng bước tiến lại gần người đàn ông ngồi trên ghế sô pha, đứng cách hắn một mét, gọi: “Chủ nhân.”

Allen không hề nhìn cô ả mà vứt vài tấm ảnh lên bàn, Hứa Nặc cầm lên nhìn, là ảnh chụp Andrew, Sicily, Eden và Kim Ân Hi.

“Cho cô ba ngày, chỉ cần một người trong số đó bị thương nặng thì cô có thể quay lại bên cạnh tôi. Nhớ kỹ, là bị thương nặng, chứ không phải là chết.” Allen nói với giọng điệu rất lạnh lùng, giọng nói khàn khàn rơi vào tai Hứa Nặc cứ như tiếng của trời, đôi mắt Hứa Nặc lóe lên ánh sáng rực rỡ.

“Chỉ cần bị thương nặng là được. Trong vòng ba ngày, tôi không nghe được tin tức bọn họ bị thương thì sau này cô đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Hứa Nặc chăm chú nhìn Allen lần nữa, rồi xoay người ra ngoài.

Ánh mắt Allen vẫn còn dừng trên tờ báo, trên đó là tin tức về hôn lễ của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật. Khóe môi Allen nở nụ cười lạnh,“Tiểu Thất, anh sẽ không trơ mắt nhìn em gả cho người khác.”

***

http://tieulun.hopto.org

Trong một rừng rậm ở Bắc Mỹ, Kim Ân Hi cắt đuôi được đám người đang bám theo sau, hung hăng mắng: “Hứa Nặc khốn kiếp! Hứa Nặc chết tiệt! Tốt nhất là mày hãy cầu nguyện không rơi vào tay của bà. Nếu không, bà đây sẽ cho mày biết vì sao hoa lại hồng!”

Kim Ân Hi thở hổn hển trốn sau một gốc cây to, cành lá xum xuê. Cách đó không xa, đám người kia quay ngược lại. Cô vội nín thở, dán chặt người vào thân cây, giấu kín mình sau tầng lá cây. Một bóng người chạy lại phía gốc cây, Kim Ân Hi nhìn chằm chằm hắn, chuẩn bị sẵn tư thế, có thể găm con dao vào mục tiêu bất cứ lúc nào.

Bóng người đó không nhìn lên trên, mà chạy vút qua gốc cây, tới chỗ đám người đang chờ phía trước. Bóng người đi tới, nói: “Không thấy người phụ nữ đó nữa, có lẽ đã chạy thoát rồi.”

Đứng ở trong đám người là Hứa Nặc. Sắc mặt ả lạnh lẽo, “Cô ta không thể chạy nhanh như vậy được, nhất định vẫn còn ở gần đây. Tìm cho tôi!”

Đám người tản ra tìm, Hứa Nặc đi sau cùng, ả nhìn xung quanh, không phát hiện bất cứ điều gì khác thường. Ả nhíu mày, vẻ mặt bất mãn, chọn một hướng rồi chạy đi.

Thấy đám người đã đi hết, Kim Ân Hi thở dài một hơi. Có điều, cô vừa mới thả lỏng thì lông tơ khắp người lại dựng đứng cả lên. Cô nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất, rồi nhìn lên trên cây.

Chỗ cô vừa ngồi, có một con mãng xà rất lớn đang lè cái lưỡi đỏ lòm. Nếu cô

không phản ứng nhanh thì bây giờ cái đầu của cô đã ở trong miệng mãng xà rồi.

Kim Ân Hi và mãng xà bốn mắt nhìn nhau, biết nó không thấy cô, nhưng cô vẫn cảm thấy đau đầu. Không phải là cô không thể giết nó, nhưng nếu giết nó thì sẽ phải tốn rất nhiều sức lực, lại còn gây ra động tĩnh lớn. Nếu làm đám người đó quay lại thì cô có muốn khóc cũng không được.

Suy nghĩ một chút, Kim Ân Hi quyết định "Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách". Dáng người linh hoạt xuyên qua rừng rậm, giống như là đi trên mặt đất bằng phẳng.

Cảm nhận được con mồi của mình đã chạy, nhưng mãng xà vẫn không đuổi theo mà tiếp tục quấn quanh thân cây. Kim Ân Hi nhìn ra sau, thầm cảm thán vận may của mình cũng không đến nỗi nào.

Chạy được một đoạn, xác định đã bỏ xa đám người kia thì Kim Ân Hi mới tìm một chỗ gần đó nghỉ ngơi, cô lấy một quả dại trong túi ra ăn, quả này là cô thuận tay hái trên đường chạy trốn.

Cô không lo nó có độc, đối với bọn họ mà nói, rừng rậm này giống như vườn hoa sau nhà, cây nào có độc, cây nào không có độc, quả nào có thể ăn, quả nào không thể ăn, bọn họ biết rất rõ.

Kim Ân Hi không ngờ mình lại bị Hứa Nặc truy sát một lần nữa. Chuyện này phải kể từ hai ngày trước.

Một tuần trước, Kim Ân Hi muốn chuẩn bị một phần quà kết hôn cho Thẩm Thanh Lan. Cô biết ở nước M có một đại hội đấu giá, nên mua vé máy bay đi nước M.

Hai ngày trước, cô vừa mới bước ra khỏi đại hội đấu giá, liền phát hiện mình bị theo dõi. Cô vốn chỉ đoán là bọn lưu manh, nhưng rồi lại nhanh chóng nhận ra không phải như vậy. Bởi vì bước chân của bọn theo dõi cô rất nhẹ, rõ ràng là có chút bản lĩnh.

Lúc này, Kim Ân Hi bước nhanh hơn nhưng vừa đã được mấy bước, Hứa Nặc liền xuất hiện ở trước mặt cô. Thấy cô ả, Kim Ân Hi còn có gì mà không hiểu nữa, thù mới hận cũ gộp vào làm một, hai bên nhanh chóng đánh nhau. Bọn họ có nhiều người, Kim Ân Hi chỉ có một mình. Giải quyết được ba người rồi, Kim Ân Hi tìm cơ hội chạy trốn. Cô vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho Sicily. Sicily cũng theo cô đến nước M, nhưng đêm nay cô ấy không đến đại hội đấu giá cùng cô.

Thật không ngờ, bên Sicily cũng đang gặp phiền phức. Không còn cách nào khác, Kim Ân Hi chỉ có thể dựa vào chính mình. Một bên chạy, một bên đuổi, sau đó chạy tới rừng rậm này.

Lãng phí một ngày một đêm trong rừng rậm với bọn Hứa Nặc, Kim Ân Hi mới cắt đuôi được chúng. Vừa ra khỏi rừng rậm, liên lạc với Sicily, cô lại nghe được tin Andrew bị thương nặng.

Kim Ân Hi lập tức biến sắc, vội mua vé máy bay bay tới nước Y.

http://tieulun.hopto.org

Thấy Sicily đang ngồi trong hành lang bệnh viện, Kim Ân Hi uể oải hỏi: “Sicily, Andrew thế nào rồi?”

Sicily lắc đầu không nói lời nào, trên mặt là vẻ đau khổ không che giấu được. Lòng Kim Ân Hi trầm xuống. Sau đó, Sicily quay mặt vào góc khuất, nháy mắt mấy cái với Kim Ân Hi. Cô lập tức hiểu ra, nhưng vẻ mặt lại càng thêm nặng nề.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Andrew được người ta đẩy ra, trên người cắm đầy dây rợ, vải băng kín người. Sicily nhào tới nhìn Andrew, nước mắt dàn giụa.

Khóe môi Kim Ân Hi giật giật, bày ra vẻ mặt lo lắng, cùng Sicily đi vào phòng bệnh.

Đến khi nhân viên y tế đã ra ngoài hết, Sicily lập tức lau nước mắt, đập lên người Andrew đang bị băng bó như xác ướp, “Được rồi, đừng giả vờ nữa.”

“Ôi, em nhẹ tay chút. Cô gái ác độc này!” Andrew mở mắt ra, ngồi bật dậy, không hề giống người bị thương nặng.

Sicily lườm anh, “Giả vờ thành quen rồi đúng không, có muốn em đấm cho một cú nữa không?” Vừa nói, cô vừa giơ nắm đấm lên.

http://tieulun.hopto.org

Andrew mỉm cười, “Không cần, anh chỉ đùa một chút thôi mà.”

Sicily hừ lạnh.

Kim Ân Hi kéo một cái ghế đến, ngồi xuống, “Nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Còn không phải là do tên điên Allen kia sao?” Sicily căm hận nói, “Hôm trước, tớ phát hiện có người theo dõi mình. Lúc cậu gọi điện thoại cho tớ là tớ đang đùa bỡn với đám rệp đó. Tớ định giải quyết cho nhanh, rồi qua đó giúp cậu. Nhưng sau đó Andrew nói cũng gặp chuyện tương tự, cho nên tớ giải quyết xong bọn họ thì liền đi tìm anh ấy.”

Kim Ân Hi không nhịn được lườm Sicily. Chị gái à, là tôi nhờ chị cứu tôi trước, ấy thế mà chị bỏ gần tìm xa, đi cứu người đàn ông của chị trước. Chị khinh tôi không có đàn ông, đúng không?

Andrew nói tiếp, “Sau hôm gặp Sicily, bọn anh bị tai nạn giao thông. Anh liền tương kế tựu kế đến bệnh viện.”

“Vậy là anh cố ý tung tin mình bị thương nặng ra ngoài?”

“Ừ, anh thấy bọn họ chỉ muốn khiến chúng ta bị thương, chứ không phải muốn lấy mạng chúng ta, nên anh đoán Allen muốn lấy chúng ta ra uy hiếp ai đó.”

Allen bắt bọn họ uy hiếp ai, đây là chuyện quá rõ ràng.

“Allen muốn ngăn cản hôn lễ của An.” Kim Ân Hi nghiến răng nói. Allen là một tên tâm thần, năm xưa An chỉ mới bao nhiêu tuổi chứ, thế mà đã bị hắn để ý rồi.

“Nguy rồi, em chưa nói với An là Andrew giả vờ bị thương.” Sicily vỗ đầu một cái, vừa rồi cô chỉ lo diễn kịch, quên chuyện phải báo với An một tiếng.

Chắc chắn tin tức Andrew bị thương nằm viện đã truyền tới chỗ An rồi, có lẽ Allen cũng đã đi tìm An.

“Chúng ta phải tin tưởng An, nhất định là em ấy sẽ có cách đối phó với Allen. Hơn nữa, người đàn ông của An cũng không phải đồ bỏ đi, ngay cả KING cũng bại trong tay anh ta mà. An ở bên anh ta, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Andrew tỉnh táo nói.

Kim Ân Hi không nói gì, cũng bởi vì có người đàn ông đó tồn tại, nên càng dễ dàng kích thích Allen. Allen đã mê muội An rồi. Nếu không phải lần này An muốn kết hôn với Phó Hoành Dật, thì Allen sẽ không gây sự như vậy.

“Andrew, anh đừng quá trông chờ vào người đàn ông của An. Bây giờ có lẽ anh ta không ở bên cạnh cậu ấy. Khi An xảy ra chuyện, anh ta có muốn trở về cũng không kịp.” Kim Ân Hi nói. Cô ở thủ đô lâu như vậy, đương nhiên là biết phần lớn thời gian Phó Hoành Dật đều ở trong quân đội.

“Anh tin tưởng ánh mắt của An.” Andrew nói. Người đàn ông có thể khiến An yêu đâu thể là một người vô dụng.

Ở thủ đô, Thẩm Thanh Lan đã biết tin tức Andrew bị thương nặng, là Allen tự mình gọi điện thoại nói cho cô biết.

“Tiểu Thất, em thích món quà tân hôn này không?” Giọng Allen khàn đặc khó nghe, giống như cưa điện cưa kim loại.

Trên màn hình điện thoại của Thẩm Thanh Lan là ảnh chụp Andrew bị người ta đẩy từ trong phòng bệnh ra, toàn thân cắm đầy dây rợ, băng bó như một xác ướp.

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nói: “Allen, nói mục đích của anh đi.”

“Tiểu Thất, em luôn là một người thông minh, sao bây giờ lại giả ngốc thế? Yêu cầu của anh rất đơn giản, hủy bỏ hôn lễ. Chỉ cần em không lấy Phó Hoành Dật, không ở bên cạnh anh ta nữa, thì anh sẽ tha cho bọn họ.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, giọng điệu không hề có cảm xúc.

Allen đang ôm một con mèo, nhẹ nhàng vuốt lông nó, “Tiểu Thất, em nên

biết hậu quả khi không nghe lời anh. Anh có thể bắt bọn em một lần, tất nhiên là sẽ có lần thứ hai. Nhưng mà Tiểu Thất à, anh không còn kiên nhẫn chơi đùa với em nữa rồi. Anh cho em ba ngày, chỉ cần em hủy bỏ hôn lễ thì trò chơi này sẽ kết thúc.”

Thẩm Thanh Lan không trả lời mà cúp điện thoại luôn. Cô suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Kim Ân Hi. Khi đó, Kim Ân Hi đang ở trong phòng bệnh, bàn bạc với nhóm Andrew còn chưa có kết quả thì Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại đến.

“An, cậu đừng lo lắng, Andrew không bị thương, bọn mình đang lừa Allen thôi.” Điện thoại mới vừa kết nối, Kim Ân Hi đã nói trước. Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại vào lúc này, tức là cô đã biết chuyện của Andrew.

“Thật sự không bị thương?” Thẩm Thanh Lan hỏi lại.

“Ừ, cậu có muốn tự mình nói vài câu với Andrew không?”

“Ừ. Cậu đưa điện thoại cho Andrew đi.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

Kim Ân Hi im lặng nhìn điện thoại, cô trở nên không đáng tin từ lúc nào vậy?

Andrew cầm điện thoại nói chuyện với Thẩm Thanh Lan, “An, mặc kệ Allen nói điều kiện gì thì em cũng không được đồng ý. Hắn ta đã không còn mạnh như xưa, mà chúng ta cũng không còn yếu như xưa nữa. Bây giờ, Allen muốn

đối phó chúng ta cũng không dễ đâu.”

Cứ xem chuyện lần này là thấy, Allen chẳng những không thể làm bọn họ bị thương, mà còn thiệt hại mấy người.

Thẩm Thanh Lan “ừ” một tiếng, dặn dò bọn họ cẩn thận rồi cúp điện thoại. Cô vứt điện thoại qua một bên, dựa vào ghế sô pha, nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra, trong mắt cô hiện lên vẻ kiên định.

***

“Hiểu Huyên, đây là bánh bao chiên em thích nhất. Em ăn thử đi.” Hàn Dịch cười híp mắt, đặt một hộp bánh bao chiên trước mặt Vu Hiểu Huyên.

Vu Hiểu Huyên không nhìn bánh bao chiên, mà tiếp tục trang điểm,“Gần đây em đang giảm cân, không ăn thịt.”

Hàn Dịch mở hộp bánh bao chiên ra, mùi thơm hấp dẫn bay ra khắp phòng trang điểm, “Anh mua bánh bao chiên không thịt, không ảnh hưởng tới việc em giảm cân đâu.”

“Bánh bao chiên bằng dầu, thuộc loại thực phẩm có nhiều calo, em không ăn.”

http://tieulun.hopto.org

“Sáng nay anh xếp hàng rất lâu mới mua được, em ăn đi, ăn một cái thôi cũng được.”

Vu Hiểu Huyên thở dài, nói với Hàn Dịch: “Hàn Dịch, anh về đi. Anh cứ như vậy sẽ ảnh hưởng tới công việc của em.”

“Hiểu Huyên, em còn giận anh?”

“Em không giận anh, em chỉ muốn chuyên tâm làm việc.”

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vu Hiểu Huyên, Hàn Dịch đột nhiên cảm thấy hoảng hốt. Anh nắm vai cô, ánh mắt hơi giận dữ, “Em muốn chia tay với anh? Vu Hiểu Huyên, anh nói cho em biết, em có thể cáu kỉnh với anh, có thể giận dỗi anh, nhưng em không được chia tay. Em dẹp ý nghĩ đó đi! Có chết anh cũng không đồng ý chia tay!”

Thấy Hàn Dịch kích động như vậy, Vu Hiểu Huyên lại hơi đau đầu, “Hàn Dịch, em không chia tay với anh. Có vài việc em nghĩ chưa thông, anh hãy cho em thời gian suy nghĩ, được không?”

Hàn Dịch sửng sốt, Vu Hiểu Huyên của trước kia sẽ giương nanh múa vuốt, còn Vu Hiểu Huyên của bây giờ lại quá bình tĩnh, khiến cho anh không biết phải làm sao.

“Hàn Dịch, em phải làm việc rồi.” Vu Hiểu Huyên nhìn ra cửa, trợ lý đang

đợi ở đó.

Hàn Dịch buông tay, “Buổi tối anh đến đón em.”

Vu Hiểu Huyên không nói gì, xem như là ngầm đồng ý. Từ sau khi nghe đoạn ghi âm đó, cô liền phát hiện mình không đủ tin tưởng Hàn Dịch nên mới bị người phụ nữ đó chia rẽ. Có lẽ, tận sâu trong đáy lòng cô vẫn không tin công tử đào hoa Hàn Dịch sẽ thay đổi chăng?

Hàn Dịch ủ rũ không thôi, mấy ngày qua, anh đã làm hết mọi cách rồi, nhưng Vu Hiểu Huyên vẫn đối xử với anh như vậy. Mặc dù cô không nói chia tay, nhưng mối quan hệ của bọn họ như đã bị đóng băng.

Rời khỏi Thánh Huyên, Hàn Dịch đến tập đoàn Hàn Thị. Trong thời gian này, bầu không khí trong Hàn Thị rất căng thẳng, ông chủ Hàn Dịch không còn tươi cười nữa, cả ngày mặt mày đăm đăm, khiến tất cả quản lý lớn nhỏ trong tập đoàn đều nơm nớp lo sợ. Dù sao thì tầng lớp quản lý bọn họ cũng tiếp xúc với Hàn Dịch nhiều hơn nhân viên bình thường.

Trong lòng Hàn Dịch không thoải mái nên anh cũng không nương tay với đầu sỏ đã gây ra chuyện này.

Vì Hạ Phỉ cắm sừng Hàn Chính Sơn nên ông ta đã đệ đơn ly hôn. Nhưng cô ta lại nhất quyết không đồng ý. Vớ vẩn, nếu đồng ý thì cô ta sẽ trắng tay còn gì.

Cô ta đã cầu xin Hàn Chính Sơn tha thứ, nhưng lại không được bước vào cửa nhà họ Hàn vì ông ta không muốn gặp cô ta. Sau mấy lần như vậy, cuối cùng cô ta cũng phải đồng ý ly hôn với điều kiện Hàn Chính Sơn phải chia một nửa tài sản cho cô ta.

Tài sản của Hàn Chính Sơn chính là số tiền bán cổ phần của Hàn Thị. Còn những thứ khác đều là của Hàn Dịch, bao gồm cả căn nhà ông ta đang ở.

Hàn Chính Sơn dĩ nhiên là không đồng ý, ông ta muốn Hạ Phi tay trắng ra khỏi nhà, đây cũng là ý của Hàn Dịch. Gài bẫy anh mà còn muốn sống yên ổn? Trên đời này, không có chuyện dễ dàng như vậy đâu.

Tình nhân của Hạ Phỉ là một người đàn ông đã có vợ con. Nhưng ông ta đã đưa vợ con mình ra nước ngoài từ lâu. Bây giờ, vợ ông ta còn chưa biết chuyện chồng mình làm. Vì thế, Hàn Dịch rất có lòng tốt báo cho vợ ông ta biết.

Người phụ nữ đó rất dữ dằn, ngay khi biết tin bà ta lập tức bay về nước, đánh Hạ Phỉ một trận ra trò. Cảnh hai người phụ nữ đánh nhau rất đáng sợ, Hạ Phỉ bị đánh đến bầm dập, quần áo bị xé rách te tua.

Chuyện này xảy ra ngay trước mặt Hàn Chính Sơn, nhưng ông ta không hề có ý giúp Hạ Phỉ. Cô ta thấy thế thì càng sống chết không chịu ly hôn.

Nói ra thì Hàn Chính Sơn cũng là một kẻ lòng dạ ác độc. Thấy Hạ Phỉ không chịu ly hôn, ông ta liền đưa cô ta đi chơi trò đổi vợ, dửng dưng nhìn cô ta nằm dưới thân người đàn ông khác xin tha thứ.

Sau đó, Hạ Phỉ không chịu nổi nữa nên đã ký đơn ly hôn. Ngoại trừ bộ đồ mặc trên người, cô ta không lấy được bất cứ thứ gì khác, đến như thế nào thì đi như thế ấy.

Nghe nói, sau khi rời khỏi nhà họ Hàn, cô ta đi tìm người đàn ông kia, muốn ông ta ly hôn, rồi quay lại với cô ta. Nhưng người đàn ông đó và vợ đã ra nước ngoài, nên cô ta không biết đi đâu mà tìm. Sau đó, không ai biết cô ta đi đâu, cũng không ai gặp cô ta ở thủ đô nữa.

***

Sau ngày nhận được điện thoại của Allen, Thẩm Thanh Lan thức trắng cả đêm, suy nghĩ mãi lâu mà vẫn không biết nên làm gì bây giờ.

Tuy Andrew nói bọn họ không sao, nhưng Thẩm Thanh Lan không muốn đẩy bọn họ vào hoàn cảnh nguy hiểm. Hơn nữa, Allen là một người nói được làm được. Nếu cô không đồng ý với điều kiện của hắn thì hắn sẽ lại ra tay với bọn họ. Lần này còn không xảy ra chuyện gì, nhưng ai dám chắc những lần sau thì sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, cách tốt nhất là… Allen phải chết.

Có tiếng gõ cửa vang lên, giọng dì Triệu truyền đến: “Thanh Lan, cháu dậy chưa?”

http://tieulun.hopto.org

“Cháu dậy rồi ạ.”

“Dì nấu bữa sáng xong rồi, xuống ăn đi cháu.”

Thẩm Thanh Lan đáp “vâng”, rồi đứng dậy xuống lầu ăn sáng.

“Sáng nay dì nấu cháo cá, Thanh Lan muốn ăn không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, sáng sớm ra cô không đói, ăn cháo cũng được.

Dì Triệu vào phòng bếp múc cháo cho Thẩm Thanh Lan.

“Thanh Lan, trông cháu không khỏe lắm, hôm qua ngủ không ngon sao?” Phó Tĩnh Đình hỏi Thẩm Thanh Lan, Phó lão gia cũng nhìn cô với ánh mắt quan tâm.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Nửa đêm hôm qua cháu gặp ác mộng, thức dậy rồi không ngủ tiếp được nữa.”

“Ác mộng không phải là thật, cháu đừng suy nghĩ nhiều. Lát nữa ăn sáng xong cháu đi ngủ thêm một giấc đi.” Phó lão gia nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Lúc này, dì Triệu bưng một tô cháo cá đặt trước mặt Thẩm Thanh Lan. Cô vừa định ăn thì lại chợt bụm miệng chạy vào nhà vệ sinh, Phó Tĩnh Đình lo lắng chạy theo.

“Sao vậy?” Phó lão gia cũng đi tới xem Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt đầy lo lắng.

Thẩm Thanh Lan nôn hết ra mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Thấy cả nhà đều nhìn mình với vẻ lo lắng, cô cười cười, “Ông nội, cô, cháu không sao. Do tối qua ngủ không ngon nên dạ dày không khỏe thôi.”

“Chẳng lẽ là vì mùi tanh của cháo cá? Không phải mà, dì đã nếm thử rồi, đâu có tanh.” Dì Triệu lẩm bẩm.

“Dì Triệu, không phải là do cháo cá tanh đâu, là do cháu không nghỉ ngơi tốt. Dạ dày của cháu không khỏe, chỉ cần ngủ không ngon là sẽ khó chịu.”

Quay lại bàn ăn, Thẩm Thanh Lan đang định ăn cháo thì lại chạy vào nhà vệ sinh. Phó lão gia lo lắng nhìn theo cô.

Còn Phó Tĩnh Đình như đã khẳng định được suy đoán của mình, trong mắt hiện vẻ vui mừng.

“Ba, Thanh Lan không sao đâu, ba đừng lo lắng.”

http://tieulun.hopto.org

“Ói đến như vậy rồi còn nói không sao. Tiểu Triệu, gọi tài xế đưa Thanh Lan đến bệnh viện.”

“Vâng, tôi đi ngay.” Dì Triệu lập tức đến phòng khách gọi điện thoại. Phó Tĩnh Đình không cản, đúng là cần đến bệnh viện để xác nhận suy đoán của bà.

Thẩm Thanh Lan thấy thoải mái hơn thì mới đi ra ngoài nói, “Ông nội, không cần đến bệnh viện đâu ạ, cháu nghỉ một lát sẽ khỏe thôi.”

“Không được, phải đến bệnh viện. Thanh Lan, sức khỏe là quan trọng nhất, dù là bệnh nhẹ cũng không được xem thường, biết chưa?”

“Đúng vậy, Thanh Lan, chúng ta đến bệnh viện khám, ít nhất thì cũng yên tâm hơn.” Phó Tĩnh Đình cũng khuyên.

Thẩm Thanh Lan đành chịu thua, cùng Phó Tĩnh Đình đến bệnh viện. Phó lão gia lo lắng nên cũng đi theo, bỏ luôn cả bữa sáng.

Đến bệnh viện, Phó Tĩnh Đình không dẫn Thẩm Thanh Lan đến khoa dạ dày mà đến khoa phụ sản.

“Tĩnh Đình, con có nhầm không? Dạ dày Thanh Lan không khỏe, con dẫn

con bé đến đây làm gì?” Phó lão gia thấy bảng chỉ dẫn thì hỏi.

“Không nhầm đâu ạ. Ba ở đây đợi một lát, con dẫn Thanh Lan vào trong.”

Bà vừa dứt lời, Phó lão gia và Thẩm Thanh Lan liền nhìn xuống bụng của cô.

Phó lão gia mừng rỡ, nhìn Thẩm Thanh Lan cứ như nhìn một bảo bối cực kỳ quý giá.

“Ba, ba đừng kích động, con chỉ đoán thôi mà. Bây giờ để Thanh Lan vào khám đã.”

Phó lão gia tỉnh táo lại, gật đầu, “Đúng đúng, đi khám trước đã. Thanh Lan, cháu vào khám đi, đừng khẩn trương, có ông và cô ở đây rồi.”

Thẩm Thanh Lan rất muốn nói cô không khẩn trương, nhưng thấy dáng vẻ của ông, cuối cùng cô vẫn không nói gì.

Thẩm Thanh Lan vào trong khám, Phó lão gia đi tới đi lui trong hành lang, Phó Tĩnh Đình nhìn mà choáng váng, “Ba, ba đừng đi nữa, ba ngồi chờ một lát đi.”

“Aizz, ba hồi hộp mà.” Trước đây, khi con dâu sinh Phó Hoành Dật, ông

cũng không căng thẳng như thế.

Ông hỏi Phó Tĩnh Đình, “Thanh Lan có… thật sao?”

Phó Tĩnh Đình cười nói: “Con không dám chắc, những cũng tám chín phần rồi.” Sáng nay thấy Thanh Lan như vậy, bà chợt nhớ tới lúc mang thai Cố Dương, cứ ngửi mùi cá là bà muốn nôn.

Tay nghề dì Triệu rất tốt, nấu cháo cá không tanh, nhưng mũi của phụ nữ mang thai nhạy hơn mũi của người thường rất nhiều, chỉ một chút mùi cũng buồn nôn rồi.

Đợi một lúc lâu mà vẫn chưa thấy Thẩm Thanh Lan đi ra, Phó Tĩnh Đình không còn dám chắc nữa. Chẳng lẽ con bé không mang thai, mà là dạ dày có vấn đề thật? Nhưng nếu thế thì cũng phải ra rồi chứ.

Đợi thêm một lát nữa, lúc Phó Tĩnh Đình không nhịn được muốn đi vào xem thì Thẩm Thanh Lan đã đi ra.

Thấy sắc mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn bình thường, Phó lão gia liền thất vọng, nhưng ông vẫn lại vỗ vai Thẩm Thanh Lan, an ủi: “Thanh Lan, không có thai cũng không sao, cháu và Hoành Dật còn trẻ, sau này còn rất nhiều cơ hội.”

Phó Tĩnh Đình cũng an ủi cô: “Đúng vậy, Thanh Lan, cháu và Hoành Dật còn

trẻ, không vội. Cũng do cô làm quá lên, cháu đừng buồn, lát nữa chúng ta đến khoa dạ dày khám.”

Nghe Phó lão gia và Phó Tĩnh Đình thay nhau an ủi, Thẩm Thanh Lan không biết nên khóc hay nên cười, dứt khoát đưa kết quả khám bệnh cho Phó Tĩnh Đình.

Phó Tĩnh Đình xem xong, liền ngẩn người ra, mở to mắt nhìn chằm chằm chữ trên tờ giấy, chỉ sợ mình nhìn lầm. Phó lão gia lo lắng hỏi: “Tĩnh Đình, Thanh Lan làm sao vậy? Con mau nói đi!”

Thấy Phó Tĩnh Đình vẫn không có phản ứng gì, Phó lão gia sốt ruột giật kết quả xét nghiệm xem, “Có cái gì thì mau nói đi xem nào…”

Câu nói tiếp theo nghẹn lại trong cổ họng, Phó lão gia mở to mắt, ngẩn người hệt như Phó Tĩnh Đình.

Thẩm Thanh Lan không ngờ hai người bất ngờ đến thế. Thấy bọn họ cứ ngẩn người mãi như vậy, cô bèn gọi: “Ông nội, cô!”

Phó Tĩnh Đình và Phó lão gia vẫn không có phản ứng gì. Sáng nay Thẩm Thanh Lan không ăn sáng, đến khám bệnh lại mất thêm cả buổi nên bây giờ thấy hơi đói. Cô xoa bụng, nhỏ giọng nói: “Ông nội, cô, cháu đói rồi, chúng ta về nhà thôi.”

“À, ừ, đói bụng.” Phó lão gia vô thức trả lời, rồi bỗng nhiên hồi hồn, “Thanh Lan, cháu đói rồi à? Mau, chúng ta mau về nhà, ông sẽ gọi điện thoại bảo dì Triệu nấu món ngon cho cháu.”

Nhớ lại lúc sáng Thẩm Thanh Lan ngửi mùi cháo cá là nôn, ông lại nói thêm: “Hừm, không thể nấu cá.”

Phó lão gia vừa đi vừa gọi điện thoại về nhà, “Tiểu Triệu, mọi người về nhà ngay đây, cô nấu vài món cho Thanh Lan, thanh đạm thôi, nhưng mà phải đầy đủ chất dinh dưỡng mới được. Thanh Lan muốn ăn gì hả? Để tôi hỏi con bé. Thanh Lan, cháu có thèm món gì không? Ông bảo dì Triệu nấu cho cháu.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Ông nội, không cần phiền phức như vậy đâu, nấu cho cháu một bát cháo trứng muối thịt nạc là được rồi.”

“Vậy đâu có được, cháo không có dinh dưỡng gì cả.” Phó lão gia nói, cũng không hỏi ý kiến của Thẩm Thanh Lan nữa mà nói thẳng với dì Triệu, “Tiểu Triệu, cô cứ nấu theo khẩu vị bình thường của Thanh Lan là được. Ừ, nấu cho phụ nữ có thai ăn ấy.”

Cúp điện thoại, Phó lão gia nhìn cái bụng của Thẩm Thanh Lan bằng ánh mắt nóng rực, sáng long lanh.

Phó Tĩnh Đình bình tĩnh hơn ông nhiều, nhớ lại khi nãy Thẩm Thanh Lan ở trong phòng khám rất lâu, bèn dịu dàng hỏi: “Thanh Lan, bác sĩ nói thế nào?”

Phó lão gia vỗ đầu một cái, “Đúng đúng đúng, bác sĩ nói như thế nào?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Bác sĩ nói tất cả đều tốt, nhưng vì thai còn nhỏ nên chưa nhìn được gì. Bác sĩ đề nghị cháu đến khi thai lớn hơn một chút thì đến kiểm tra lại.”

Phó lão gia gật đầu hùa theo, “Đúng, đúng. Nếu lúc đó Hoành Dật không có ở nhà thì để cô hoặc ông đi cùng cháu, đều được cả.”

Phó Tĩnh Đình cũng nói: “Đúng vậy, đến lúc đó cô đi cùng cháu.”

Nghe hai người nói, Thẩm Thanh Lan mới nhớ mình chưa nói chuyện có thai với Phó Hoành Dật. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Phó Tĩnh Đình và Phó lão gia, “Ông nội, cô, tạm thời chưa vội nói chuyện cháu có thai cho Hoành Dật biết được không? Cháu muốn đợi anh ấy trở về rồi tự mình nói.”

“Được, theo ý cháu đi.” Phó lão gia cười tủm tỉm. Bây giờ dù Thẩm Thanh Lan có muốn cả bầu trời sao, thì ông cũng nghĩ cách lấy xuống cho con bé.

“Ba, chúng ta về trước đi, ở đây là bệnh viện, không khí không tốt.” Phó Tĩnh Đình nói.

Phó lão gia gật đầu liên tục, “Đúng đúng đúng, chúng ta mau về thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 264: Phó hoành dật, em có thai rồi!

Phòng khám phụ khoa ở tầng hai. Bọn họ vừa bước tới cầu thang, Phó lão gia liền nói: “Thanh Lan, cháu đi chậm một chút, đi cầu thang rất nguy hiểm. Tĩnh Đình, con lại đỡ Thanh Lan đi.”

Phó Tĩnh Đình vội buông Phó lão gia ra, đến đỡ Thẩm Thanh Lan. Cô bèn nói với Phó lão gia: “Ông nội, cháu mới mang thai nửa tháng thôi, không cần lo lắng như vậy.”

Phó lão gia không hài lòng, nói: “Ai nói không cần lo lắng? Ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, từ bây giờ cháu phải cẩn thận hơn nữa.”

“Đúng vậy, Thanh Lan, cháu nghe lời đi.” Phó Tĩnh Đình cùng đồng ý với lời nói của Thẩm lão gia. Lúc này, hai người hoàn toàn xem Thẩm Thanh Lan như trẻ nhỏ yếu ớt, khiến cô rất bất đắc dĩ.

Cẩn thận đi xuống lầu một, cẩn thận leo lên xe, Thẩm Thanh Lan mới thở dài một hơi. Cảm giác được phục vụ đúng là không dễ chịu chút nào, nhất là khi người phục vụ là hai người lớn trong nhà.

Nhưng hai người họ lại không hề thấy thế, còn cười híp mắt suốt dọc đường về nhà, rõ ràng là rất vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia liên tục nói: “Lão Hạ, ông lái xe chậm một chút, chậm một chút nữa, đừng để xe xóc nảy, dọa sợ chắt của tôi.”

“Lúc rẽ phải lái chậm lại, đèn xanh đèn đỏ cũng để cho người ta đi trước, chúng ta không vội, an toàn là trên hết.”

Cuối cùng, ngay cả Phó Tĩnh Đình cũng không nhìn nổi nữa, “Ba, ba uống nước, rồi nghỉ một lát đi.”

Phó Tĩnh Đình đưa chai nước cho Phó lão gia, nhưng ông không cầm lấy, “Ba không khát.”

Thẩm Thanh Lan mở nắp chai nước, “Ông nội, uống nước đi ạ.”

Phó lão gia cười híp mắt cầm chai nước, uống một ngụm lớn, “Ừ, ông nội uống, đúng là có hơi khát.”

Phó Tĩnh Đình câm nín, thật sự là phân biệt đối xử quá rõ ràng mà. Nhưng bà cũng rất thấu hiểu, Phó lão gia đã mong có chắt nhiều năm rồi, bây giờ khó lắm mới có được, tất nhiên là phải vui vẻ rồi.

Về đến nhà, lão Hạ tỏ vẻ đây là lần lái xe mệt nhất trong mấy chục năm qua của mình.

“Thanh Lan, mau đến đây ngồi, đừng để mệt.” Phó lão gia gọi Thẩm Thanh Lan lại ghế sô pha ngồi, sau đó lại đi tìm dì Triệu, “Tiểu Triệu, nấu cơm xong chưa? Thanh Lan đói rồi.”

Dì Triệu bê một mâm lớn ra, trên đó có bốn năm món ăn, “Xong rồi xong rồi đây, bây giờ ăn được rồi.”

“Thanh Lan, tới đây ăn cơm.”

Thẩm Thanh Lan đến chỗ bàn ăn, thấy Phó lão gia vẫn nhìn mình thì hỏi, “Ông ăn không ạ?”

Phó lão gia lắc đầu, cười toe toét, “Ông không đói, cháu ăn đi.”

Sáng sớm, bởi vì Thẩm Thanh Lan nhiên bị nôn nên Phó Tĩnh Đình và Phó lão gia không còn tâm trạng ăn uống gì. Lúc này bọn họ đang bị niềm vui lấn át, làm gì còn nhớ đến chuyện đói hay không đói nữa.

Thẩm Thanh Lan ăn xong bữa trưa, dì Triệu đến dọn bát đũa, rồi đặt một chén canh xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cháu uống canh này đi, đây là phương thuốc gia truyền của dì Triệu, uống vào sẽ không bị nôn nghén, lại còn giúp ăn ngon miệng hơn. Mẹ của Hoành Dật và Tĩnh Đình cũng từng uống phương thuốc này đấy.”

Phó Tĩnh Đình nghe vậy thì hùa theo: “Phương thuốc này của dì Triệu rất có

hiệu quả, cháu uống đi. Phụ nữ mang thai vốn cực khổ, nếu thêm nôn nghén nữa thì càng mệt mỏi.”

Thẩm Thanh Lan cúi đầu nhìn chén canh thanh đạm, không có mùi gì lạ trước mặt. Cô nếm thử, vị khá ngọt.

Chắc là vì cô mới ăn cơm xong, nên dì Triệu không múc nhiều canh, cô chỉ uống vài ngụm là hết.

Thấy Thẩm Thanh Lan uể oải, Thẩm lão gia bèn nói: “Thanh Lan, tối qua cháu ngủ không ngon, bây giờ lên ngủ thêm đi. Nếu cháu không muốn ăn trưa thì không cần ăn, khi nào thức dậy hãy ăn.”

Tối qua gần như cả đêm không ngủ, hôm nay lại bận rộn tới trưa, Thẩm Thanh Lan quả thật hơi mệt mỏi. Nhưng cô vừa ăn cơm xong, có muốn ngủ cũng không được, “Ông nội, cháu chưa muốn ngủ, cháu đi dạo cho tiêu cơm trước đã.”

“Đúng đúng đúng, cháu xem trí nhớ của ông này! Để cô cháu đi dạo cùng cháu, đi xong thì về đi ngủ.”

Thẩm Thanh Lan định nói không cần thì đã thấy Phó Tĩnh Đình đứng lên rồi.

“Thanh Lan, là do ông nội cháu vui quá nên hơi làm quá lên, cháu đừng giật mình.” Phó Tĩnh Đình dịu dàng nói, trong mắt của bà là niềm vui mừng thật

lòng.

Ba mẹ Phó Hoành Dật qua đời từ khi anh còn rất nhỏ, nên Phó Tĩnh Đình xem anh như con trai của mình. Bây giờ thấy anh sắp lên chức ba, bà thật sự rất vui mừng.

Thẩm Thanh Lan cười nhẹ nhàng, “Vâng, cháu biết, là do ông nội quá vui thôi.” Không chỉ Phó lão gia, ngay cả Thẩm Thanh Lan cũng rất vui vẻ.

Lúc làm kiểm tra, trong lòng cô rất thấp thỏm, bởi vì bác sĩ trung y từng nói cô thể hàn, khó thụ thai. Sau này tuy đã điều trị bằng thuốc trung y được mấy tháng, nhưng sau đó lại xảy ra đủ thứ chuyện, có lần cô còn bị thương.

Cô sợ mình chỉ bị đau dạ dày, đến lúc đó không chỉ Phó lão gia, mà cô cũng sẽ thất vọng.

Lúc bác sĩ khẳng định rằng cô mang thai, lòng cô vẫn còn thấp thỏm. Bởi vì lúc bị thương đã từng dùng thuốc, cô sợ ảnh hưởng tới con. May là bác sĩ nói không ảnh hưởng, dù sao lần bị thương đó cũng cách mấy tháng rồi.

Đứa bé này là con của cô và Phó Hoành Dật, là đứa bé cô mong đợi đã lâu. Chỉ cần nghĩ tới cô và anh sắp chào đón kết tinh tình yêu của bọn họ, trong lòng cô liền cảm thấy hạnh phúc ngập tràn.

Cô rất muốn lập tức gọi điện thoại báo cho Phó Hoành Dật biết, nhưng rồi lại

cố gắng đè nén xúc động này xuống. Bởi vì cô muốn nói ngay trước mặt anh, chia sẻ niềm vui với anh.

Thẩm Thanh Lan hỏi: “Cô, lúc trước cô mang thai có khó chịu lắm không?”

Trước đây khi chưa có thai, cô hoàn toàn không tò mò về mấy chuyện này. Nhưng bây giờ trong bụng bỗng nhiên có thêm một sinh mệnh, cô rất muốn biết về mấy chuyện này.

Phó Tĩnh Đình hơi ngẩn người. Lúc bà mang thai, Cố Bác Văn chăm sóc bà rất kỹ, có thể nói là “nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan“.

“Cô ơi?” Thẩm Thanh Lan kêu một tiếng.

Phó Tĩnh Đình hoàn hồn, mỉm cười, “Lúc cô mang thai cũng hơi khó chịu, thằng bé Cố Dương từ lúc còn trọng bụng đã chẳng chịu yên gì cả. Thời kỳ đầu, cô ăn vào là nôn ra hết, ngay cả một ngụm nước cũng thế. Sau này dì Triệu nấu phương thuốc đó cho cô uống mới khá hơn một chút.”

“Qua thời kỳ nôn nghén thì sau đó cô thấy cái gì cũng muốn ăn. Nếu không ăn thì sẽ khó chịu trong lòng, không ngủ được. Bình thường nửa đêm, ba của Cố Dương hay ra ngoài mua đồ ăn cho cô, mua về rồi thì cô lại không ăn được bao nhiêu.”

“Đến tháng thứ tư thứ năm thì có máy thai rồi, Cố Dương hay đạp, có khi còn

chọc cho ba nó giật mình, sợ nó đá rách bụng cô.”

Lúc nói những điều này, mắt của Phó Tĩnh Đình lấp lánh, giọng nói vô cùng dịu dàng. Thẩm Thanh Lan im lặng nghe, cô có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó như thế nào. Vậy là khi đó, Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn chắc hẳn là có yêu nhau. Nếu không… sao bà ấy lại nhớ kỹ từng chi tiết như vậy?

Thẩm Thanh Lan đặt tay lên bụng mình, dịu dàng nói: “Hy vọng đứa trẻ này có thể ngoan một chút.”

Phó Tĩnh Đình mỉm cười, “Bây giờ thai còn nhỏ, chưa thấy gì. Đợi khi cái thai lớn hơn, nó ngoan một chút thì cháu sẽ ít khó chịu. Người ta nói, đứa trẻ trong bụng ngoan thì sau này sẽ rất nghịch ngợm, nhưng nói vậy cũng không hoàn toàn là đúng, cháu thấy Cố Dương rồi đấy, bướng bỉnh từ trong bụng mẹ, ra ngoài càng bướng hơn.”

Thẩm Thanh Lan cũng cười. Thật ra lúc sáng cô ở trong phòng khám của bác sĩ lâu là vì hỏi những điều cần chú ý khi mang thai.

Phó Tĩnh Đình dẫn Thẩm Thanh Lan đi dạo vài vòng trong sân rồi về nhà để cô đi ngủ.

Biết trong bụng mình có thêm một sinh mạng nên tâm trạng của Thẩm Thanh Lan rất tốt, cô vừa nhắm mắt được một lúc là ngủ ngay.

http://tieulun.hopto.org

“Lan Lan, cháu đâu rồi?” Thẩm Thanh Lan vừa ngủ không được bao lâu, thì Thẩm lão gia đến, đi theo sau ông là Sở Vân Dung.

“Lan Lan đâu rồi?” Không thấy cháu gái mình trong phòng khách, Thẩm lão gia định đi lên lầu.

Phó lão gia đi xuống, ngăn Thẩm lão gia lại.

“Lão Phó, ông tránh ra, tôi muốn lên gặp cháu gái của tôi.” Thẩm lão gia trừng Phó lão gia.

“Ông nói to hơn nữa đi, Thanh Lan đang ngủ đấy!” Phó lão gia gằn giọng.

Thẩm lão gia lập tức nhỏ giọng lại, vẻ mặt nôn nóng, “Sao con bé lại ngủ giờ này? Có phải khó chịu không?”

“Chú Thẩm, Thanh Lan không sao, phụ nữ mang thai rất thích ngủ, như vậy mới là bình thường.” Phó Tĩnh Đình từ trên lầu đi xuống, nói với Thẩm lão gia.

Thẩm lão gia bình tĩnh lại, nhìn lên trên lầu rồi mới đi xuống. Còn Sở Vân Dung thì tiếp tục đi lên, Phó lão gia cũng không ngăn bà.

Sở Vân Dung nhẹ nhàng mở cửa phòng, nếu là ngày thường thì Thẩm Thanh Lan đã nghe thấy tiếng mà thức rồi, nhưng hôm nay cô thật sự rất mệt. Hơn nữa, ở đây là nhà họ Phó, cô không cần phải đề phòng cho nên tiếng động nhỏ như thế không đánh thức cô được.

Trong phòng không mở điều hoà, trên trán Thẩm Thanh Lan đổ mồ hôi, Sở Vân Dung hỏi mượn dì Triệu một cây quạt tay, ngồi bên mép giường quạt cho cô. Ánh mắt của bà rất dịu dàng, chứa đầy tình cảm yêu thương, ẩn chứa vẻ tiếc nuối không thể nào bù đắp được.

Cảnh Thẩm Thanh Lan được sinh ra còn khắc sâu trong đầu bà, mọi thứ như mới chỉ hôm qua. Vậy mà chỉ chớp mắt một cái, đứa bé ngày nào còn làm nũng với bà đã trở thành mẹ rồi. Sở Vân Dung vừa thấy vui vẻ, vừa cảm thấy có chút mất mát.

Dưới lầu, Thẩm lão gia nhìn Phó lão gia, “Lão Phó, Lan Lan thật sự mang thai? Ông không gạt tôi đấy chứ?”

Phó lão gia lườm Thẩm lão gia, “Tôi mà lại lấy chuyện này ra gạt ông à?

Thẩm lão gia biết Phó lão gia sẽ không làm vậy, ông chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

“Ha ha ha, tôi sắp làm ông cố nội rồi. Ha ha ha!!!” Thẩm lão gia cười thích thú.

Phó lão gia cười nhạo Thẩm lão gia, “Ha ha ha, tôi mới là ông cố nội, ông chỉ là ông cố ngoại mà thôi.”

Khuôn mặt già của Thẩm lão gia cứng đờ, “Hừ, vậy thì sao chứ? Đứa bé trong bụng Lan Lan cũng là con cháu nhà họ Thẩm. Ông cố ngoại cũng là ông cố.”

Phó Tĩnh Đình thấy hai ông lão bắt đầu cãi nhau thì bật cười, “Chú Thẩm, ba, thay vì cãi nhau, hai người hãy suy nghĩ đặt tên gì cho chắt đi.”

Đề tài này thật sự đã hấp dẫn hai ông lão.

“Đúng đúng đúng, tôi muốn đặt cho chắt trai một cái tên vừa đẹp vừa có ý nghĩa.” Phó lão gia vỗ đùi.

Thẩm lão gia trừng ông, “Chắt trai? Chẳng lẽ Lan Lan sinh chắt gái thì ông không cần?”

“Cái ông già này, tôi là người như vậy sao? Mặc kệ Thanh Lan sinh con trai hay con gái, thì nó đều là ruột thịt của tôi, tôi đều sẽ yêu thương nó. Ông đừng có mà châm ngòi ly gián tình cảm của tôi và chắt trai chắt gái.”

“Vậy mới được chứ. Nếu để tôi biết ông ghét bỏ đứa nào thì tôi sẽ gọi Lan Lan về nhà ở, dắt theo con của con bé về luôn, cũng không cho bọn nó gọi ông là ông cố.” Thẩm lão gia bông đùa, nhưng ai cũng có thể nghe ra vẻ

nghiêm túc bên trong.

“Ông già này, chúng ta đã quen nhau nhiều năm như thế rồi chẳng lẽ ông không tin tôi?” Phó lão gia trừng lại, dáng vẻ cứ như nếu ông dám nói ừ, thì tôi sẽ tuyệt giao với ông.

“Tôi chỉ đùa một chút tôi mà, ông phản ứng gay gắt như thế làm gì? Đúng rồi, Hoành Dật biết chuyện này chưa?” Thẩm lão gia hỏi.

Phó lão gia lắc đầu, “Chưa biết, Thanh Lan muốn tự mình nói với Hoành Dật.”

Thẩm lão gia gật đầu, chuyện quan trọng thế này để Lan Lan nói sẽ tốt hơn.

“Bây giờ Lan Lan đang mang thai, chúng ta cần chuẩn bị đồ đạc cho chắt trước. Lễ cưới theo kiểu truyền thống rất phức tạp, làm xong sẽ mệt chết người. Trước kia thì không nói, nhưng bây giờ Lan Lan đang mang thai, mệt mỏi như vậy, con bé chịu được sao?” Thẩm lão gia lầm bầm.

Nghe Thẩm lão gia nói vậy, Phó lão gia cũng bắt đầu lo lắng, hai ông lão bắt đầu bàn bạc đơn giản hóa lễ kết hôn.

Lúc Thẩm Thanh Lan thức dậy, Sở Vân Dung vẫn còn đang quạt cho cô, “Có phải mẹ làm con thức không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn cây quạt trong tay Sở Vân Dung, lắc đầu, “Không ạ, con ngủ đủ giấc nên mới thức. Mẹ đến lúc nào vậy?”

Sở Vân Dung cười cười, “Mẹ vừa đến thôi, thấy con ngủ nên không gọi con dậy. Con đói không? Có khó chịu không ở đâu không?”

“Không ạ. Mẹ, con vừa có thai, mẹ đừng lo lắng quá.”

Sao Sở Vân Dung có thể không lo lắng được? Bà từng sinh hai người con, lúc đấy cảm thấy cũng không có gì to tát, nhưng đến khi thấy con gái mang thai thì bà đứng ngồi không yên, lo lắng không thôi.

“Nếu con muốn ăn cái gì thì nói với mẹ, mẹ nấu cho con ăn.” Vừa dứt lời, Sở Vân Dung mới ý thức được mình nấu ăn không ngon, bà ngượng ngùng nói tiếp: “Mẹ sẽ nhờ chị Tống nấu cho con ăn.”

Thẩm Thanh Lan cứ như không thấy vẻ ngượng ngùng của bà, gật đầu hỏi: “Mẹ tới cùng ông nội sao?” Nếu Thẩm lão gia biết chuyện này thì nhất định ông sẽ đến.

Sở Vân Dung gật đầu, “Có, ông nội con cũng muốn vào thăm con, nhưng con đang ngủ, nên ông đang ở tầng dưới nói chuyện với ông Phó đấy. Bây giờ con muốn dậy chưa?”

http://tieulun.hopto.org

“Vâng, ngủ lâu quá thì buổi tối sẽ ngủ không được.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói.

“Vậy mẹ đi xuống trước.”

Sau khi ra ngoài cửa, Sở Vân Dung mới xoa xoa cổ tay mình, quạt cho Thẩm Thanh Lan hơn hai tiếng đồng hồ nên thật ra cổ tay bà hiện giờ rất mỏi. Vừa rồi ở trong phòng bà cố chịu đựng, không muốn để cô biết.

“Lan Lan tỉnh rồi à?” Thấy Sở Vân Dung xuống, Thẩm lão gia liền hỏi.

Sở Vân Dung gật đầu, “Dạ, con bé sắp xuống rồi.”

Nghe vậy, Phó lão gia lập tức gọi vọng vào nhà bếp, “Tiểu Triệu, nấu canh cho Thanh Lan rồi bưng ra cho con bé một bát đi.” Thẩm Thanh Lan ngủ thẳng từ trưa nên chưa ăn uống gì cả.

Thẩm Thanh Lan vừa xuống tầng dưới đã thấy Phó lão gia đang hô to gọi nhỏ, đến khi cô xuống, ông lại quay sang nói với Phó Tĩnh Đình, “Ngày mai đến trung tâm nội thất mua sắm vài món đi, trong nhà nên lót thảm, nhất là cầu thang. Sàn gỗ trơn lắm, nếu không cẩn thận khiến Thanh Lan trượt chân thì phải làm sao?”

Thẩm Thanh Lan cạn lời, “Ông nội, cháu có phải làm từ bùn đâu.” Bây giờ mới tháng tám, phải một thời gian nữa mới đến mùa lạnh, hiện giờ đã lót

thảm trong nhà thì có hơi quá không?

“Sàn nhà trơn lắm, bây giờ giờ cháu đã là phụ nữ có thai, không thể qua loa được.” Phó lão gia nghiêm túc nói, đây chính là đứa chắt ông mong mỏi từ lâu, phải bảo vệ thật tốt.

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía ông nội mình, muốn ông nói giúp một tiếng, ai ngờ Thẩm lão gia lại gật đầu ủng hộ, “Lão Phó nói rất đúng. Lan Lan, bây giờ cháu không thể qua loa được, cẩn thận vẫn tốt hơn. Thời gian này cháu cũng không cần về nữa, cứ ở lại Đại Viện đi, để mọi người tiện chăm sóc cho cháu.”

“Theo ông thì Thanh Lan cứ ở lại đây đi, sau này Hoành Dật phải về quân đội, trước kia thì không nói, nhưng hiện giờ cháu có thai, phải chú ý chuyện ăn uống và ngủ nghỉ hơn.”

“Vâng ạ.” Thẩm Thanh Lan cũng tán thành với đề nghị này. Cô tất nhiên tự biết khả năng nấu nướng của mình, trước kia còn có thể ăn tạm, nhưng hiện giờ cô không dám, cô cũng rất hy vọng sẽ sinh ra một đứa bé khỏe mạnh.

Thấy Thẩm Thanh Lan đồng ý, hai ông lão rất vui mừng.

Chuyện Thẩm Thanh Lan mang thai là chuyện vui lớn đối với cả nhà họ Thẩm lẫn nhà họ Phó. Tối đến, hai nhà quây quần lại cùng ăn cơm. Thẩm Thanh Lan thì được đối xử y như bảo vật quốc gia.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn dáng vẻ cẩn thận hết sức của mọi người, Thẩm Thanh Lan cũng rất bất đắc dĩ.

“Có phải không chịu nổi sự quan tâm quá mức của mọi người không?” Ôn Hề Dao nhìn Thẩm Thanh Lan, cười hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Mọi người khẩn trương quá làm em cũng bắt đầu khẩn trương theo rồi.”

“Lần đầu tiên làm mẹ có cảm giác thế nào?” Ôn Hề Dao nhìn bụng Thẩm Thanh Lan, tò mò hỏi.

“Bây giờ vẫn chưa có cảm giác gì cả, chắc là còn ít tháng nên chưa cảm nhận được gì.”

“Cũng phải, hiện giờ chắc bé còn chưa lớn bằng một hạt gạo nữa, sao có cảm giác gì được. Có điều, Phó Hoành Dật nhà em hẳn là vẫn chưa biết chuyện em có thai phải không?

“Vâng, em vẫn chưa nói cho anh ấy biết.”

Ôn Hề Dao cười trên nỗi đau của người khác, “Không phải Phó Hoành Dật nhà em là người cuối cùng biết chuyện đấy chứ?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ rồi cực kỳ nghiêm túc trả lời, “Ba em cũng chưa biết.” Nói cách khác, ngoại trừ Thẩm Khiêm và Phó Hoành Dật ra thì mọi người trong hai nhà đều biết cả rồi.

Nhà họ Thẩm và nhà họ Phó không định công khai tin tức Thẩm Thanh Lan có thai ra ngoài, một phần vì còn ít tháng, một phần vì Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cũng sắp tổ chức lễ cưới, hiện giờ không phải là thời điểm tốt để công bố chuyện có thai.

Buổi tối, sau khi người nhà họ Thẩm đi về, Thẩm Thanh Lan tắm rửa rồi nằm trên giường đọc cuốn “Một trăm điều cần biết khi chuẩn bị làm mẹ” mà Ôn Hề Dao tặng cô hồi trưa.

Đang đọc sách thì Phó Hoành Dật gọi điện thoại đến, Thẩm Thanh Lan cong môi cười khẽ, “Phó Hoành Dật.”

Mặc dù cô chỉ gọi tên mình, nhưng Phó Hoành Dật vẫn nghe ra trong giọng nói của cô rất vui vẻ, anh cười khẽ, “Đang vui à?”

“Vâng.”

“Chuyện gì làm em vui vẻ vậy?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, kìm nén sự kích động muốn nói cho anh biết tin mình có thai, chỉ nói, “Vâng, vì anh sắp trở về, chúng ta sắp kết hôn rồi.”

http://tieulun.hopto.org

“Ha ha, muốn lấy anh vậy à?”

“Đúng vậy, em muốn lấy anh, bây giờ, ngay lập tức.” Thẩm Thanh Lan bật cười.

Mặc dù biết cô nói vui, nhưng giây phút này, trái tim của Phó Hoành Dật vẫn không kiềm chế được rung động. Anh rất muốn ôm Thẩm Thanh Lan vào lòng, âu yếm cô, trong lòng càng nôn nóng muốn trở về nhà hơn.

***

Cách lễ cưới chưa tới năm ngày, hai nhà cũng bắt đầu bận rộn, chỉ có Thẩm Thanh Lan là nhàn rỗi nhất, nhiệm vụ hằng ngày của cô chính là ăn, ngủ, nghỉ ngơi.

Thẩm Thanh Lan nhìn mọi người bận rộn mà trong lòng rất áy náy, muốn giúp một tay. Kết quả ai cũng ghét bỏ cô, đuổi cô đi nghỉ ngơi, ngay cả lý do đưa ra cũng giống nhau y như đúc, “Đủ người rồi, không cần người phụ nữ lớn bụng như con, đi ra ngoài chơi đi.”

Vì vậy, Thẩm Thanh Lan cứ nhàn nhã ngồi dưới giàn nho trong đại viện của nhà họ Thẩm, chốc chốc lại hái một chùm nho ăn, hoặc đi dạo quanh sân nhà họ Phó, hái một quả lựu nhâm nhi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan phát hiện ra, từ sau khi biết mình có thai thì cô ăn càng ngon miệng hơn, thấy cái gì cũng muốn ăn thử.

Một dáng người cao ngất xuất hiện trước mặt cô, Thẩm Thanh Lan ngước nhìn. Thấy khuôn mặt quen thuộc kia, ánh mắt cô sáng lên, đứng dậy, “Phó Hoành Dật, anh đã về rồi.”

Phó Hoành Dật ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Ừ, anh về rồi. Muốn cho em một bất ngờ nên anh về sớm hơn, có vui không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, mỉm cười thần bí: “Em cũng có một bất ngờ dành cho anh.”

Phó Hoành Dật nhướng mày, nhìn vợ yêu xinh đẹp trong lòng mình, “Hử? Bất ngờ gì?”

“Phó Hoành Dật, em có thai rồi.”

Sau khi nói xong, bầu không khí chợt yên tĩnh đến quái lạ, Thẩm Thanh Lan thấy Phó Hoành Dật không có chút phản ứng nào, không kìm lòng được đưa mắt nhìn anh, chỉ thấy anh cũng đang nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm.

Trong lòng Thẩm Thanh Lan bỗng thấy hơi thấp thỏm, lẽ nào Phó Hoành Dật không thích đứa bé này, nên nghe tin cô có thai cũng không thấy hạnh phúc hay vui mừng? Nghĩ vậy, đáy mắt Thẩm Thanh Lan liền hiện lên vẻ buồn bã.

“Thanh Lan, em vừa nói gì vậy, em lặp lại lần nữa đi.” Phó Hoành Dật cầm lấy bả vai cô, giọng nói run run. Thẩm Thanh Lan nhìn anh, chậm rãi nở nụ cười, rồi nói từng câu từng chữ, “Phó Hoành Dật, em-có-thai-rồi, anh sắp được làm ba rồi.”

Cuối cùng Phó Hoành Dật mới dám chắc mình không nghe nhầm, “Thật sao? Anh sắp được làm ba rồi ư?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu khẳng định, “Đúng vậy, anh sắp làm ba, còn em sắp làm mẹ.”

Phó Hoành Dật hơi ngẩn người, cứ như vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Anh cứ thế nhìn Thẩm Thanh Lan thật lâu mà không nói gì, khiến cô vừa cảm thấy buồn cười vừa hạnh phúc, quơ quơ tay trước mắt anh, “Phó Hoành Dật?”

Phó Hoành Dật hoàn hồn, rồi lập tức bế Thẩm Thanh Lan lên, “Thanh Lan, anh sắp làm ba, em sắp làm mẹ, chúng ta có con rồi.” Giọng điệu của anh rất kích động, ai cũng có thể nghe ra sự vui vẻ trong đó.

Thẩm Thanh Lan tươi cười, vỗ vỗ vai anh, “Thả em xuống đi, anh làm em choáng luôn rồi này.”

Phó Hoành Dật vừa nghe liền vội vàng thả Thẩm Thanh Lan xuống, khẩn trương nhìn cô, “Bây giờ đầu còn choáng nữa không?”

Thẩm Thanh Lan buồn cười lắc đầu, “Phó Hoành Dật, anh đừng khẩn trương.” Thấy Phó Hoành Dật như gặp trận chiến lớn, Thẩm Thanh Lan nhón chân hôn lên môi anh một cái.

Phó Hoành Dật ôm lấy cô, nhưng không dám ôm mạnh nữa, “Thanh Lan, cảm ơn em.”

Cảm ơn em đã cho anh một đứa con, cho anh một gia đình hoàn chỉnh, khiến cuộc sống của anh được viên mãn.

Thẩm Thanh Lan tựa lên vai Phó Hoành Dật, cũng ôm lấy anh, “Phó Hoành Dật, em rất hạnh phúc.”

Vừa rồi Thẩm Quân Dục nghe bên ngoài hình như có tiếng động nên đi ra xem. Nhìn thấy hình ảnh này, anh liền nở nụ cười ấm áp, rồi chẳng biết nghĩ đến điều gì, ánh mắt anh lại có chút hả hê.

“Hai đứa thôi đi được rồi đó, biết cảm tình của hai đứa tốt, nhưng cũng không cần lúc nào cũng dính lấy nhau như vậy chứ.” Thẩm Quân Dục nhàn nhã nói.

Phó Hoành Dật thản nhiên liếc nhìn anh ấy, rồi lại nhìn sang vợ mình, “Mấy tháng rồi em? Có khó chịu chỗ nào không?”

“Mới nửa tháng thôi, không khó chịu ở đâu cả, ăn ngon ngủ ngon.”

Nửa tháng? Đó là lần anh trở về chụp ảnh cưới, buổi sáng hôm đó trước khi đi, Phó Hoành Dật đã không sử dụng biện pháp an toàn nào, trước kia cũng từng như thế nhưng không dính, ai ngờ lần này lại trúng thưởng.

“Nếu có khó chịu chỗ nào thì em nhất định phải nói với anh nhé, tuyệt đối không được chịu đựng một mình, biết không?” Phó Hoành Dật không yên tâm căn dặn.

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, “Biết rồi biết rồi, em sẽ không cố chịu đựng.”

Thẩm Quân Dục thấy Phó Hoành Dật khẩn trương thì rất hài lòng. Phó Hoành Dật càng lo lắng, chứng tỏ cậu ta càng quan tâm đến em gái của mình, đây là điều anh muốn thấy.

“Phó Hoành Dật, chúng ta vào nhà thôi.” Thẩm Thanh Lan nói, rồi nhìn sang Thẩm Quân Dục, “Anh, anh nói với ông nội một tiếng nhé, em đi về trước đây.”

Thẩm Quân Dục xua xua tay, “Đi đi, đi đi.”

Thật đúng là, con gái đã gả đi ngay cả về nhà chồng cũng trở thành “đi về”. Thẩm Quân Dục bày tỏ trong lòng mình rất đau buồn.

Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan đi về nhà, đáy mắt tràn đầy sự vui mừng, anh không nói ra, có điều từ vẻ mặt của anh vẫn có thể nhìn ra trong lòng anh đang rất hạnh phúc. Dù ngoài miệng thì nói hy vọng có con muộn một chút, nhưng đến khi xảy ra thật, trong lòng anh vẫn vô cùng hạnh phúc. Dù sao đây cũng là đứa con đầu lòng của anh, là con của anh và Thẩm Thanh Lan.

"Phó Hoành Dật, bác sĩ Chung từng nói trong nửa năm này tốt nhất chúng ta không nên có con, trước kia em uống nhiều thuốc như vậy, không biết có ảnh hưởng đến con không nữa?" Đi một lúc, Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên lo lắng hỏi.

Phó Hoành Dật an ủi cô, "Ngày mai chúng ta đến gặp bác sĩ Chung hỏi là được, yên tâm đi, bác sĩ Chung chỉ nói là tốt nhất thôi, chứ không nói tuyệt đối không được, chẳng phải bác sĩ đã nói tất cả đều bình thường sao?"

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ rồi gật đầu, "Vâng."

Trở về nhà họ Phó, Phó lão gia thấy cháu trai thì chỉ nói một câu "về rồi à", sau đó không hỏi gì nữa mà cười híp mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, "Thanh Lan, Tiểu Triệu vừa hầm canh cho cháu, cháu muốn uống ngay hay đợi lát nữa uống?"

Thẩm Thanh Lan cứng người, nhìn Phó lão gia, "Ông nội, hay để lát nữa đi ạ."

“Được, vậy lát nữa uống, nếu cháu mệt thì đi lên ngủ đi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu rồi kéo Phó Hoành Dật nhanh chóng đi lên. Anh hỏi cô với vẻ khó hiểu, “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Lan khẽ thở dài, từ sau khi biết cô có thai, nhà bếp trong nhà chưa từng tắt lửa, trên bếp lúc nào cũng hầm đủ loại canh, tất cả đều chuẩn bị cho cô. Bây giờ Thẩm Thanh Lan nhìn thấy canh là đã cảm thấy sợ.

Phó Hoành Dật bật cười, “Không thích uống thì cứ nói thẳng với ông nội là được, đừng cố ép mình.”

“Đó là tấm lòng của ông nội mà.” Thẩm Thanh Lan nói rằng.

“Không sao, để anh bảo dì Triệu mang canh lên phòng, anh sẽ uống giúp em.” Phó Hoành Dật nói.

Mắt Thẩm Thanh Lan sáng lên, như thế đúng là ý kiến hay.

Ngày hôm sau, Phó Hoành Dật liền đưa Thẩm Thanh Lan đến chỗ bác sĩ Chung. Bác sĩ cẩn thận kiểm tra cho Thẩm Thanh Lan, rồi lại cẩn thận chuẩn mạch, sau đó nhã nhặn nói, “Không có vấn đề gì lớn cả, ngày thường ăn uống chú ý cân bằng dinh dưỡng là được. Nhưng tình trạng sức khỏe của cháu hiện giờ không phải là lúc tốt nhất để mang thai, do vậy ngày thường nhớ chú ý nên cố gắng đừng để bị lạnh.”

http://tieulun.hopto.org

Sau đó, bác sĩ lại dặn dò Phó Hoành Dật, “Trong ba tháng đầu không được sinh hoạt vợ chồng, biết chưa?”

Thẩm Thanh Lan lập tức đỏ mặt, rũ mắt xuống không nhìn ai. Phó Hoành Dật lại rất bình tĩnh, hoàn toàn không ngại ngùng gì, “Được, bác sĩ Chung, ngoài những chuyện này ra thì bình thường còn cần chú ý điều gì nữa không?”

Bác sĩ Chung nói, Phó Hoành Dật chăm chú lắng nghe. Anh lấy giấy viết trong túi ra, “Được rồi, bác sĩ Chung nói tiếp đi.”

Thẩm Thanh Lan ngây người nhìn, không biết người này đã chuẩn bị những thứ đó từ lúc nào nữa. Bác sĩ Chung thì lại rất hiểu tâm trạng của người sắp làm ba, nên cố gắng liệt kê tỉ mỉ.

Ra khỏi phòng khám của bác sĩ Chung, Phó Hoành Dật liền lái xe đưa Thẩm Thanh Lan về nhà.

Sau khi Thẩm Thanh Lan có thai, ngoài chuyện trở nên ham ăn hơn thì cô còn ham ngủ, vừa lên xe đã ngủ ngay, đến khi về tới nhà vẫn chưa tỉnh. Phó Hoành Dật không định đánh thức cô dậy mà bế cô vào nhà.

“Ngủ rồi à?” Phó lão gia thấy vậy liền nhỏ giọng hỏi.

Phó Hoành Dật gật đầu, bế Thẩm Thanh Lan đặt lên giường, có lẽ do quá quen thuộc với mùi của Phó Hoành Dật nên Thẩm Thanh Lan không hề bị tỉnh giấc.

Vừa dém chăn cho Thẩm Thanh Lan xong thì điện thoại của cô trên đầu giường sáng lên, Phó Hoành Dật cầm lên nhìn thoáng qua, là một dãy số quốc tế không được lưu tên, Phó Hoành Dật do dự một chút rồi ấn nghe.

“Tiểu Thất, em đã suy nghĩ thế nào rồi? Trở về bên anh hay vẫn tiếp tục ở bên cạnh người đàn ông kia, sau đó trơ mắt nhìn đám bạn của mình chết hết?” Vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói khàn khàn khó nghe truyền đến từ đầu kia điện thoại, Phó Hoành Dật liền biến sắc.

Anh trầm giọng lên tiếng, “Allen.”

Allen hoàn toàn không ngờ Phó Hoành Dật lại là người nghe máy. Hắn hơi ngẩn ra trong chốc lát rồi lập tức lạnh lùng nói, “Thẩm Thanh Lan đâu?”

“Cô ấy đang ngủ, anh có chuyện gì có thể nói với tôi.” Phó Hoành Dật trả lời, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, cứ như không hề nghe thấy hắn ta vừa uy hiếp Thẩm Thanh Lan.

Allen cười khẽ, “Phó Hoành Dật, mày đừng đắc ý, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày Thẩm Thanh Lan quay lại bên cạnh tao thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nghe vậy cũng không nổi giận, có điều đáy mắt đã lạnh băng, “Mỏi mắt mong chờ.” Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Anh ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt vô cùng dịu dàng, nhưng sâu trong mắt lại hiện lên sự đau lòng, anh đưa tay, vén mấy sợi tóc trên mặt Thẩm Thanh Lan qua một bên.

Cô ngốc này, vẫn âm thầm chịu đựng nhiều như vậy. Nhất định đây không phải là lần đầu Allen uy hiếp cô, nhưng cô lại không nói với anh một lời.

Suy nghĩ một lúc, Phó Hoành Dật đứng lên, cầm điện thoại của Thẩm Thanh Lan rồi ra khỏi phòng ngủ. Anh đến phòng sách, tìm số điện thoại của Andrew trong máy Thẩm Thanh Lan.

Andre thấy số điện thoại của Thẩm Thanh Lan, liền nhận ngay, “Hi, An.”

“Tôi là Phó Hoành Dật.” Phó Hoành Dật Thẩm đè giọng nói.

Andrew đưa điện thoại di động ra xa tai rồi nhìn lại số, đúng là số của Thẩm Thanh Lan mà.

“Ồ, có chuyện gì sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Allen vừa gọi điện thoại cho Thanh Lan, tôi đã nghe máy, gần đây có phải các cậu đã gặp phải chuyện gì không?”

Andrew lập tức hiểu ra, nghiêm túc nói, “Allen đã nói gì vậy?”

Phó Hoành Dật thuật lại lời nói của Allen, Andrew nghe xong im lặng một lúc mới lên tiếng, “Chúng tôi sẽ tự bảo vệ mình, anh chỉ cần bảo vệ An cẩn thận là được rồi.”

“Ừ, các cậu đều là bạn của Thanh Lan cả, nếu các cậu gặp chuyện gì thì e là cả đời này Thanh Lan cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.”

Andrew gật đầu, “Tôi hiểu. Có thể Allen sẽ gây rối trong hôn lễ, đến lúc đó, chúng tôi sẽ tới tham dự rồi âm thầm lưu ý, bên anh…”

“Bên này tôi cũng sẽ đề phòng cẩn thận. Đúng rồi, báo cho các cậu một tin vui, Thanh Lan có thai rồi.”

Nói xong, Phó Hoành Dật liền cúp điện thoại, một lát sau Andrew mới hoàn hồn, nhìn điện thoại với vẻ mặt không thể tin được. Sicily thấy vậy thì rất lo lắng, cứ tưởng đã xảy ra chuyện gì, “Andrew, sao vậy, An đã xảy ra chuyện gì sao?”

“An có thai.” Andrew trả lời, sau đó lập tức lao vào phòng tắm, để lại Sicily đang hoang mang.

Lúc Sicily hồi hồn thì liền nhìn sang Eden đang ngồi im lặng bên cạnh với vẻ mặt thông cảm. Thế này thì, Eden càng vô vọng hơn rồi, haizz…

Tuy nhiên, Eden lại không có biểu cảm khác lạ gì, ngoại trừ ánh mắt hơi u buồn.

Phó Hoành Dật trở lại phòng, nhìn Thẩm Thanh Lan đang ngủ say, đáy mắt toát lên vẻ ấm áp. Bất kể thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ em và con, không để hai mẹ con chịu bất cứ thương tổn nào, dù là ai cũng không thể khiến em rời xa anh.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 265: Hôn lễ (1)

Ba ngày trước lễ cưới, Thẩm Thanh Lan phải dọn về nhà họ Thẩm ở. Mặc dù nghe nói ba ngày trước khi kết hôn cô dâu chú rể tốt nhất là không nên gặp nhau, nhưng tối đến, Phó Hoành Dật lại rất đúng giờ có mặt trong phòng cô. Thấy anh lại nhảy vào qua cửa sổ, cô chỉ biết câm nín.

“Anh không thể vào từ cửa chính à?” Người trong nhà đều mắt nhắm mắt mở, vậy mà người này vẫn cứ nghiện trèo cửa sổ.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Độ cao tầm này chẳng là gì với anh cả.”

Thẩm Thanh Lan cạn lời, dĩ nhiên cô biết rõ độ cao này không làm khó được Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật nằm xuống bên cạnh Thẩm Thanh Lan, đưa tay đặt nhẹ lên bụng cô, ánh mắt dìu dịu, “Hôm nay con có ngoan không?”

“Có, rất ngoan.” Thẩm Thanh Lan dịu dàng trả lời, ngoại trừ ngày đầu tiên có chút triệu chứng làm cô buồn nôn dữ dội ra thì đứa bé này thật sự rất ngoan, có thai hay không cũng như nhau, à, chỉ có khác là hiện giờ cô ngủ rất nhiều.

Phó Hoành Dật ôm Thẩm Thanh Lan vào lòng, khẽ hỏi, “Ngày mai kết hôn rồi, em có hồi hộp không?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn sang Phó Hoành Dật, “Anh hồi hộp lắm à?”

Phó Hoành Dật gật đầu, rất thản nhiên thừa nhận, “Ừ, anh rất hồi hộp.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy thật thú vị, không ngờ Phó Hoành Dật mà cũng biết hồi hộp. Thấy ánh mắt trêu ghẹo của vợ yêu, Phó Hoành Dật hơi buồn cười, “Anh cũng là người thường mà, sắp kết hôn cùng người phụ nữ anh yêu thì hồi hộp chẳng phải là bình thường sao?”

“Bình thường, rất bình thường.” Thẩm Thanh Lan nghiêm túc gật đầu, dáng vẻ nghiêm túc này của cô lại càng làm Phó Hoành Dật hết chỗ nói. Anh nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu, “Ngày mai sẽ rất bận rộn, ngủ sớm một chút đi em.”

Thẩm Thanh Lan vùi vào lòng Phó Hoành Dật rồi nhanh chóng ngủ say, thật ra nếu buổi tối Phó Hoành Dật không đến, cô sẽ ngủ không được.

Ngày hôm sau, lúc Thẩm Thanh Lan thức dậy thì đã có nhà tạo mẫu và thợ trang điểm đang chờ cô dưới phòng khách.

“Cô Thẩm thường ngày dùng loại mỹ phẩm nào dưỡng da vậy, làn da cô được chăm sóc tốt quá.” Thợ trang điểm vừa trang điểm cho Thẩm Thanh Lan vừa khen ngợi.

http://tieulun.hopto.org

Hôm nay sắc mặt Thẩm Thanh Lan rất dịu dàng, không còn vẻ lạnh lùng như thường ngày nữa, “Bình thường tôi chẳng dùng loại mỹ phẩm dưỡng da nào cả.” Da của cô thật sự từ khi sinh ra đã như vậy, rất đàn hồi.

“Vậy thì cô Thẩm đúng là thật may mắn.” Thợ trang điểm cười nói. Vì Thẩm Thanh Lan co thai nên chỉ trang điểm nhẹ, ngay cả sản phẩm được dùng cũng là do Sở Vân Dung và Phó Tĩnh Đình lựa chọn cẩn thận, vì sợ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của Thẩm Thanh Lan và đứa bé.

“Được rồi, cô Thẩm, cô xem xem có hài lòng không?” Thợ trang điểm làm xong, liền hỏi ý Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn vào gương rồi gật đầu, “Thế này được rồi, cứ vậy đi, cảm ơn cô.”

“Nếu cô không có ý kiến gì nữa vậy ngày mai tôi sẽ trang điểm cho cô theo phong cách này nhé.” Người tạo mẫu và thợ trang điểm đã thấy váy cưới của Thẩm Thanh Lan, cho nên cách trang điểm cũng phải phù hợp với phong cách lễ phục ngày mai.

“Được.”

Phó Hoành Dật đi tới, Thẩm Thanh Lan liền nhìn sang hỏi, “Anh thấy sao?”

Phó Hoành Dật gật đầu chắc nịch, “Vợ anh đẹp, có trang điểm thế nào cũng

đẹp cả.”

Còn có người ngoài ở đây vậy mà người này ăn nói cũng không kiêng dè gì, Thẩm Thanh Lan lén trừng anh một cái. Phó Hoành Dật tươi cười, dịu dàng nhìn lại cô, người tạo mẫu và thợ trang điểm che miệng cười khẽ, tình cảm của đôi vợ chồng trẻ này thật ngọt ngào.

Vì làn da Thẩm Thanh Lan đẹp sẵn, để tự nhiên đã rất xinh đẹp nên quá trình trang điểm rất nhanh liền xong, nhưng họ vẫn chưa rời đi ngay mà còn đang chờ Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng.

Trong hôn lễ ngày mai, Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng chính là phù dâu theo sau Thẩm Thanh Lan. Từ khi biết cô muốn tổ chức hôn lễ theo kiểu truyền thống thì hai người họ liền chủ động báo danh.

Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng đều tạm hoãn công việc của mình lại, hẹn nhau hôm nay cùng đến nhà họ Thẩm bầu bạn với Thẩm Thanh Lan, sẵn tiện trang điểm thử luôn. Hay tin cô mang thai, Vu Hiểu Huyên nhìn xuống bụng cô mà cảm thấy rất thần kỳ, “Thanh Lan, trong bụng của cậu thật sự đang có baby sao?”

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, “Ừ, đã hai mươi mốt ngày rồi.” Thẩm Thanh Lan sờ sờ bụng mình, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

“Không ngờ trong đám bạn chúng ta, Thanh Lan lại là người kết hôn và có con sớm nhất, haizzz, ngẫm lại đúng là thật thần kỳ.” Vu Hiểu Huyên cảm thán.

Phương Đồng gật đầu đồng tình, “Thanh Lan, đến khi con của cậu ra đời, tớ muốn làm mẹ đỡ đầu.”

“Ôi, Phương Đồng, cậu thật không có đạo đức, dám cướp lời thoại của tớ.” Vu Hiểu Huyên tức giận rồi nhìn sang Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, tớ cũng muốn làm mẹ đỡ đầu, cho tớ là mẹ lớn, Phương Đồng là làm mẹ nhỏ đi.”

“Dựa vào đâu chứ?” Phương Đồng hỏi.

“Dựa vào việc tớ lớn hơn cậu ba tháng.” Vu Hiểu Huyên đắc ý nói.

Phương Đồng câm nín, quay sang lườm Vu Hiểu Huyên, nhưng cô nàng vẫn chẳng hề đoái hoài, chỉ hưng phấn nói với Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cục cưng trong bụng cậu là con trai hay con gái vậy, để tớ chuẩn bị quà gặp mặt cho bé.”

Thẩm Thanh Lan cạn lời, “Bây giờ mới ba tuần, có thể nhìn ra cái gì chứ?”

Phương Đồng cười nhạo, “Vu Hiểu Huyên, cậu trả lại hết kiến thức sinh học cho giáo viên rồi à.”

Vu Hiểu Huyên cười ngượng, “Vừa rồi vui quá nên quên mất thôi.” Cô lại

nhìn chằm chằm vào bụng Thẩm Thanh Lan, vẻ tò mò trong mắt không hề giảm đi chút nào, “Thanh Lan, tớ có thể sờ nó một cái không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn ánh mắt tha thiết của cô rồi gật đầu. Vu Hiểu Huyên cẩn thận từng li từng tí đặt tay lên bụng cô, “Ồ, cảm giác cũng không khác trước đây tẹo nào, Thanh Lan, phải ba tháng nữa thai mới lộ rõ sao?”

Vu Hiểu Huyên xem ra vẫn chưa quên hết kiến thức sinh học giáo viên đã dạy.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ừ, bây giờ còn ít tháng, bác sĩ nói phải bốn năm tháng mới bắt đầu có máy thai, lúc đó có thể giao tiếp với con rồi.”

Mắt Vu Hiểu Huyên sáng lên, “Con của cậu và ngài Phó nhất định sẽ rất xinh đẹp, nếu sinh đôi thì tốt quá, tốt nhất là long phượng thai, như vậy cậu sẽ có cả con trai con gái trong một lần rồi, nghĩ thôi đã thấy vui rồi.”

Thẩm Thanh Lan buồn cười, cô nàng này quả thật có tâm hồn mơ mộng, song sinh vốn đã hiếm, thai long phượng lại càng hiếm hơn.

Vu Hiểu Huyên rút tay về, ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Lan, ánh mắt sáng lấp lánh. Cô rất thích trẻ con, con của Thanh Lan lại càng thích hơn.

“Thanh Lan, bây giờ cậu có thai rồi, vậy ngày mai trong tiệc cưới cậu tuyệt đối không được uống rượu, chuyện uống rượu cậu cứ giao cho tớ và Phương

Đồng là được, bọn tớ sẽ uống thay cậu.” Vu Hiểu Huyên vỗ ngực cam đoan.

Phương Đồng cũng hùa theo, “Đúng vậy, ngày mai bọn tớ sẽ chịu trách nhiệm đỡ rượu cho cậu.” Cô nhìn sang Vu Hiểu Huyên, “Có điều Hiểu Huyên à, cậu tuyệt đối không được uống đến say mèm như lần trước đâu, bằng không tớ sợ tiệc cưới êm đẹp của Thanh Lan sẽ bị cậu làm hỏng mất.”

Nghe vậy, Vu Hiểu Huyên thở phì phò trừng mắt với Phương Đồng, “Tớ làm gì đến nỗi đấy.” Nhưng cô biết Phương Đồng chỉ vì muốn tốt cho mình thôi, nên cũng không nói gì nữa.

“Hiểu Huyên, cậu với Hàn Dịch thế nào rồi?” Thẩm Thanh Lan hỏi, mấy ngày trước cô đã muốn hỏi thăm, nhưng cứ bận hết chuyện này đến chuyện khác, mà Vu Hiểu Huyên cũng liên tục bận rộn nên hai người không có thời gian trò chuyện với nhau.

Còn Phương Đồng sau khi về nước mới biết được chuyện của Vu Hiểu Huyên và Hàn Dịch, bây giờ nghe Thẩm Thanh Lan hỏi vậy, cô cũng nhìn sang Vu Hiểu Huyên.

Nụ cười trên mặt Vu Hiểu Huyên nhạt đi, “Tớ với anh ấy có thể có chuyện gì chứ, bọn tớ rất tốt.” Mặc dù mấy ngày nay cô không gặp mặt Hàn Dịch, nhưng vẫn để ý đến tin tức của nhà họ Hàn. Qua đoạn ghi âm kia, cô đã biết Hàn Dịch thật sự bị Hạ Phỉ gài bẫy, mục đích chính là để phá hoại tình cảm giữa cô và Hàn Dịch. Cô cũng biết mình đã hiểu lầm anh nên trong lòng đã sớm nguôi giận.

Chỉ là… không biết nghĩ đến điều gì mà Vu Hiểu Huyên chợt có vẻ buồn bã.

“Hiểu Huyên, có một số việc có thể cậu không nghĩ thông suốt được ngay, nhưng cũng không thể cứ để tâm tới mấy chuyện vụn vặt mãi được. Không ai có thể chờ ai cả đời đâu.” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng nói.

Vẻ mặt Vu Hiểu Huyên hơi chán nản, khẽ nói, “Thanh Lan, tớ chỉ… Tớ chỉ cảm thấy tớ không có tư cách ở bên cạnh Hàn Dịch, không phải vì gia thế, cũng không phải vì tính cách, mà là vì tớ thiếu tin tưởng anh ấy. Tớ đã không yêu anh ấy như anh ấy yêu tớ, đã không hết lòng hết dạ tin tưởng anh ấy.”

Vu Hiểu Huyên nói thế làm Phương Đồng đau lòng, cô ấy ôm lấy vai Vu Hiểu Huyên, “Hiểu Huyên.”

Thẩm Thanh Lan khẽ thở dài, Hàn Dịch cứ cho là Vu Hiểu Huyên vẫn không tin mình, còn đang tức giận, chứ đâu ngờ rằng bây giờ cô ấy đang tự ti, cảm thấy mình không xứng với anh ấy, “Vu Hiểu Huyên, hạnh phúc nằm ngay trong tay chính mình, cuộc sống là phải tự trải nghiệm, giày có vừa chân hay không thì phải mang thử mới biết. Cậu cảm giác mình không xứng với Hàn Dịch, không thể hoàn toàn tin tưởng anh ấy, vậy thì sau này chỉ cần cậu yêu anh ấy nhiều hơn, học cách tin tưởng anh ấy hơn thôi.”

Vu Hiểu Huyên nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, tớ có thể làm được sao?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Vu Hiểu Huyên mà tớ biết từ xưa đến nay đâu phải là người thiếu tự tin thế này.”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên im lặng một lúc rồi từ từ mỉm cười, “Ừ, Thanh Lan cậu nói rất đúng, tớ nhất định sẽ làm được.”

Vì kích cỡ lễ phục của Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên có chút vấn đề, mấy hôm trước phải mang đi sửa, cho nên bây giờ còn chưa được gửi tới. Đến khi có lễ phục hai người mới đi thử.

“Thanh Lan, sau này tớ cũng muốn tổ chức hôn lễ kiểu truyền thống.” Vu Hiểu Huyên nhìn lễ phục trên người, hâm mộ nói.

“Lần này ngài Phó nhà cậu chi mạnh tay thật, ngay cả lễ phục của phù dâu cũng được chú trọng như vậy.” Phương Đồng nhìn lễ phục phù dâu được cắt may khéo léo công phu trên người mình thì không khỏi khen ngợi. Cô và Vu Hiểu Huyên chỉ làm phù dâu cho Thẩm Thanh Lan, vậy mà lễ phục Phó Hoành Dật chuẩn bị cho họ còn lỗng lẫy đẹp đẽ hơn cả áo cưới của cô dâu trong mấy cửa hàng đồ cưới.

Thật ra nếu biết trước Thẩm Thanh Lan mang thai thì nhà họ Thẩm và nhà họ Phó đã không tổ chức hôn lễ kiểu truyền thống rồi, lễ phục cô dâu kiểu truyền thống quá nặng nề, bọn họ lo Thẩm Thanh Lan sẽ không chịu nổi. Thậm chí khi biết Thẩm Thanh Lan mang thai, hai ông cụ còn định đổi hôn lễ thành kiểu phương Tây, nếu không phải lo không may kịp lễ phục, có lẽ bọn họ đã thật sự làm như vậy rồi.

Trang điểm thử cho Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên xong, stylist và thợ trang điểm mới rời đi, ngày mai bọn họ sẽ đến lần nữa.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng thấy Thẩm Thanh Lan đã bắt đầu buồn ngủ. Biết phụ nữ có thai rất dễ buồn ngủ, nên cả hai cũng nhanh chóng ra về.

Phương Đồng vừa mới ra khỏi Đại Viện đã nhìn thấy Lý Bác Minh, “Sao anh lại tới đây?”

Lý Bác Minh mỉm cười, “Anh vừa gọi điện thoại cho cô chú, biết em đang ở đây nên tới đón em.”

Vu Hiểu Huyên nhìn thấy Lý Bác Minh, liền nhìn Phương Đồng với ánh mắt mập mờ rồi cười tủm tỉm rời đi.

Bởi vì ngày trước Phương Đồng phản kháng, nên Phó Phương Hoa đã từ bỏ ý nghĩ tác hợp cho Phương Đồng với Lý Bác Minh, thậm chí còn vô số lần nói với Phương Thừa Chí rằng cảm thấy rất tiếc vì Lý Bác Minh không thể trở thành con rể của mình.

Về sau, Phương Đồng và Đinh Minh Huy chia tay thì Phương Đồng cứ như một người đã chết, nên Phó Phương Hoa càng không dám đề cập chuyện này với con gái, sợ không cẩn thận sẽ phản tác dụng. Ai ngờ bà không quan tâm nữa, thì ngược lại Phương Đồng và Lý Bác Minh càng liên lạc với nhau nhiều hơn.

Hiện Phương Đồng đang du học, rất ít về nước, còn Lý Bác Minh cứ dăm ba bữa là lại đến nhà họ Phương thăm ba mẹ Phương Đồng. Cứ như vậy, Phó

Phương Hoa và Phương Thừa Chí làm gì còn có điểm nào không hài lòng về Lý Bác Minh nữa.

Phương Đồng cũng biết Lý Bác Minh rất tốt với ba mẹ mình, hơn nữa cô và Đinh Minh Huy đã chia tay lâu như vậy, nên cô cũng đã thông suốt rất nhiều chuyện. Lý Bác Minh một lòng một dạ đối xử tốt với cô, thật lòng mà nói trong lòng Phương Đồng không phải là không hề cảm động.

Tuy chút cảm động này không đủ để cô thích Lý Bác Minh, nhưng cô cũng muốn cho cả hai một cơ hội, nên cứ để mặc anh tiếp cận mình.

“Đồng Đồng, đây là lễ phục của em vào ngày mai sao?” Lý Bác Minh nhìn chiếc hộp trong tay Phương Đồng, hỏi.

Phương Đồng gật đầu, “Vâng, hôm nay em bỗng nhận ra lễ phục của đám cưới kiểu truyền thống cũng rất đẹp.”

“Em thích kiểu truyền thống à?”

Phương Đồng suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Trước đây chỉ thấy trên ti vi, hôm nay thấy đồ cưới của Thanh Lan, đột nhiên cảm thấy hôn lễ kiểu truyền thống hay hơn hôn lễ phương Tây rất nhiều.”

Lý Bác Minh âm thầm ghi nhớ.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng rồi, anh có tham dự hôn lễ của Thanh Lan không?” Phương Đồng hỏi.

“Có, anh đã nhận được thiệp mời, đến lúc đó nhất định sẽ tham sự, chúng ta cùng đi nhé?”

“Đến lúc đó em sẽ đi thẳng nhà họ Thẩm để đi cùng Thanh Lan, anh đi với ba mẹ em nhé.”

“Vậy cũng được, vừa hay anh cũng không thân với nhà họ Thẩm và nhà họ Phó lắm, có cô chú đi cùng anh yên tâm hơn.”

Nghe vậy, Phương Đồng mỉm cười, “Anh còn sợ người lạ à?”

“Có người quen vẫn thấy thân thuộc hơn mà.”

Đúng là thế thật, bây giờ Phương Đồng đã nghĩ thông suốt, nên ở bên cạnh Lý Bác Minh cũng tự nhiên hơn trước. Hai người trò chuyện suốt đường đi, rất nhanh đã về đến nhà.

Khi hai người vào nhà họ Phương, Phó Phương Hoa đã làm cơm nước xong cả, chỉ đang chờ bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

“Mẹ, ba con đâu rồi?” Phương Đồng không nhìn thấy Phương Thừa Chí nên hỏi.

“Ở trong phòng sách đấy.” Phó Phương Hoa trả lời.

Phương Đồng vào gọi Phương Thừa chí ra ăn cơm, Lý Bác Minh tất nhiên cũng ở lại nhà họ Phương gia ăn ké.

***

Tại một trang viên ở nước ngoài.

Allen ngồi trong thư phòng, sắc mặt vô cùng âm u. Hứa Nặc quỳ dưới đất, trước mặt cô ta là một tờ báo, trên đó viết là tin tức Andrew bị thương phải nằm viện thật ra chỉ là một tin đồn thất thiệt, Andrew đã ra mặt bác bỏ tin đồn này.

“Đây là nhiệm vụ chắc chắn đã hoàn thành mà cô đã nói đấy hả? Hứa Nặc, cô cho tôi là kẻ ngốc để đùa giỡn sao?” Allen nổi trận lôi đình, làm cả người Hứa Nặc vô thức run lên.

“Lần này là sơ suất của tôi.” Sao ả có thể nghĩ đến chuyện Andrew lại hợp tác với bác sĩ lừa ả được chứ.

http://tieulun.hopto.org

“Hứa Nặc, bên cạnh tôi không cần một người vô dụng.” Allen lạnh lùng nói.

“Chủ nhân, xin đừng đuổi tôi đi, tôi có thể vì ngài mà làm bất cứ chuyện gì, tôi biết ngài không muốn Thẩm Thanh Lan gả cho Phó Hoành Dật, tôi có thể phá hoại hôn lễ này, để bọn họ không thể kết hôn.”

Allen cười nhạo, chẳng phải hắn khinh thường Hứa Nặc, nhưng người do chính hắn đào tạo có bản lĩnh thế nào sao hắn không biết rõ? Hứa Nặc thật sự kém xa nhóm người Andrew.

Nhóm Andrew là một trong những nhóm người xuất sắc nhất mà Allen từng dạy, đây chẳng phải là một câu nói suông, bằng không thì trước đây dù hắn có chút cố tình, thì chỉ với mấy người bọn họ cũng sẽ không thể phá hủy căn cứ.

“Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy cô, cô cút ra ngoài cho tôi.” Allen lạnh lùng nói.

Ánh mắt Hứa Nặc vô cùng ảm đạm, còn định cầu xin thêm một cơ hội nữa, nhưng Allen đã quay đi không nhìn cô ta, cuối cùng Hứa Nặc đành phải lui ra ngoài.

Allen cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì mà ánh mắt vô cùng phức tạp.

***

http://tieulun.hopto.org

Kim Ân Hi tựa vào ghế, cầm một cái máy tính bảng trong tay, lướt weibo một lúc rồi nhìn sang Andrew, “Andrew, tuyên bố ra bên ngoài tin cậu bị thương chỉ là giả vào lúc này là thích hợp thật sao?”

Andrew đang cẩn thận lau chùi con dao quân dụng trong tay, “Cho dù lúc này tôi có tuyên bố hay không cũng vậy thôi. Một khi Allen thấy cảm thấy lấy chuyện này ra không thể uy hiếp được An thì hắn sẽ nghi ngờ. Ngay từ đầu hắn đã không định để hôn lễ của An được cử hành thuận lợi rồi, vậy chi bằng chúng ta cứ quang minh chính đại mà lộ diện, trực tiếp chống lại hắn, như vậy còn tốt hơn là cứ thấp thỏm đề phòng hắn âm thầm ra tay.”

“Thật ra thì tớ vẫn không hiểu Allen, người khác không biết thân phận của chúng ta thì không nói, nhưng hắn là người huấn luyện chúng ta, là người hiểu rõ chúng ta hơn ai hết. Nếu hắn trực tiếp nói thân phận của chúng ta cho người khác biết, một khi thân phận bại lộ, dựa vào việc trước đây chúng ta đắc tội với người nhiều như vậy, nhất định sẽ có người tìm chúng ta trả thù, không cần hắn phải ra tay thì chúng ta cũng sẽ xong đời. Vậy mà lâu như thế hắn vẫn không nói ra, vì cái gì nhỉ?” Kim Ân Hi nói, cô đã thắc mắc vấn đề này rất lâu rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Sicily liếc mắt sang, “Điều này có gì mà nghĩ không ra, Allen là một kẻ cao ngạo cỡ nào, hắn sẽ để người khác biết hắn đã bị người mà mình tự tay huấn luyện ra hủy diệt sao? Hơn nữa, nếu hắn muốn trị người khác, nhất định sẽ tự mình ra tay.”

Nói tới đây, Sicily bỗng cười rộ lên, hả hê nói, “Cho nên tớ đoán lần này trở về, cô ả Hứa Nặc chết tiệt kia chắc chắn sẽ không kết cục tốt.”

Nghĩ vậy, Kim Ân Hi cũng tàn nhẫn cười rộ lên, “Tốt nhất là Allen cứ nhốt ả vào chuồng thú đi.”

Sicily run lên, “Ân Hi, bây giờ cậu càng ngày càng ác đấy.”

“Cậu dám nói cậu không muốn như vậy?” Kim Ân Hi cười vô cùng đáng yêu, nhìn Sicily với vẻ mặt “đừng tưởng tớ không biết suy nghĩ của cậu”.

Đúng là trong lòng Sicily cũng muốn như vậy. Cô chướng mắt ả Hứa Nặc chết tiệt kia lâu lắm rồi. Cô không biến thái như Allen, không đến mức phải tự tay trừng trị người khác, chỉ cần có thể thấy Hứa Nặc gặp xui xẻo thì trong lòng cô liền vui vẻ.

“Thật ra để Allen biết được cũng tốt, dù sao thì chúng ta cũng phải tham dự hôn lễ của An mà.” Andrew nói.

Kim Ân Hi và Sicily cũng đồng ý với câu nói này, nếu vì trốn tránh Allen mà không thể tham dự lễ cưới của Thẩm Thanh Lan, như vậy thì bọn họ quá thiệt thòi rồi.

***

Hôm nay là ngày diễn ra hôn lễ của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật,

Thẩm Thanh Lan đã thức dậy từ rất sớm. Lúc cô xuống lầu, Sở Vân Dung cũng đã thức, đang ngồi trên ghế sô pha sắp xếp lại đồ trong một cái rương nhỏ. Thấy cô, bà liền hỏi: “Thanh Lan, sao con không ngủ thêm một lúc nữa?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Con ngủ không được nữa nên đành dậy luôn.” Thật ra thì mới năm giờ sáng cô đã tỉnh, không biết là vì quá hưng phấn hay vì tối hôm qua không có Phó Hoành Dật ở bên cạnh, tóm lại cô thức dậy rất sớm.

Sở Vân Dung hiểu rất rõ tâm trạng của Thẩm Thanh Lan, chỉ cười cười, “Ngủ không được thì đến đây trò chuyện với mẹ một chút đi.”

Thẩm Thanh Lan dạ một tiếng, rồi ngồi xuống bên cạnh Sở Vân Dung. Bà đưa tay vuốt ve mái tóc cô, nhìn con gái với ánh mắt đầy yêu thương, “Không ngờ mới chớp mắt mà con đã lấy chồng rồi. Mẹ cũng không có gì quý giá tặng cho con, trong đây là của hồi môn mẹ đã chuẩn bị cho con mấy năm qua, con nhận đi.”

Sở Vân Dung nói xong thì đưa cái rương nhỏ vừa sắp xếp cho Thẩm Thanh Lan. Cô nhận lấy, mở ra xem liền thấy bên trong là mấy hộp trang sức được xếp rất ngay ngắn, không cần xem cũng biết giá trị của nó không thấp, phía trên còn có một tấm thẻ.

“Mật mã thẻ là sinh nhật của con. Mẹ biết con không thiếu tiền, nhưng đây là tấm lòng của mẹ.” Sở Vân Dung nói trước.

http://tieulun.hopto.org

“Cảm ơn mẹ.” Thẩm Thanh Lan không từ chối, để cái rương qua một bên, thấy ánh mắt không nỡ của Sở Vân Dung thì cười nói, “Nhà họ Thẩm và nhà họ Phó gần như vậy, đi bộ cũng chỉ mất hơn mười phút thôi, mẹ, mẹ đừng buồn.”

Sở Vân Dung không buồn mà là luyến tiếc. Bà nợ đứa con gái này quá nhiều, vẫn chưa bù đắp lại được thì con gái đã ra sống riêng, “Mẹ không buồn, mẹ vui lắm. Hoành Dật là một người đàn ông tốt, giao con cho nó mẹ rất yên tâm. Có điều Hoành Dật là quân nhân, sau này chắc chắn sẽ thường xuyên vắng nhà, con làm vợ phải biết khoan dung. Nhưng nếu có ấm ức gì thì cũng đừng chịu đựng, cứ về nói với mẹ.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con và Phó Hoành Dật kết hôn cũng đã một năm rồi, bây giờ chỉ là cử hành hôn lễ thôi mà.”

Sở Vân Dung khẽ thở dài, “Như vậy cũng không giống nhau. Trước kia các con chỉ mới đăng ký, mẹ vẫn chưa có cảm giác như vậy, bây giờ các con đã thật sự kết hôn rồi.”

Sau hôn lễ này, Thẩm Thanh Lan sẽ thật sự là con dâu nhà họ Phó rồi. Đối với Sở Vân Dung mà nói, chuyện này có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Hai mẹ con đang trò chuyện thì Thẩm lão gia cũng từ tầng trên xuống. Thấy Thẩm Thanh Lan, trong mắt ông liền hiện lên vẻ luyến tiếc, khẽ thở dài một hơi, trong lòng tự an ủi, cháu gái đã lớn thì phải lập gia đình. Hhơn nữa còn lấy đứa cháu mà ông hài lòng nhất, chắt của ông cũng sắp ra đời rồi. Nghĩ như vậy, trong lòng Thẩm lão gia ít nhiều cũng dễ chịu hơn.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?” Ông hỏi, Thẩm Thanh Lan gật đầu, chỗ cô đã chuẩn bị xong cả rồi.

Hôn lễ cử hành vào xế chiều, nhưng tạo hình và trang điểm mất rất nhiều thời gian, nên sau khi ăn sáng xong thì stylist và thợ trang điểm đã tới. Lúc Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên đến thì Thẩm Thanh Lan cũng vừa thay xong lễ phục.

“Thanh Lan, áo cưới của cậu đẹp quá.” Tay Phương Đồng nhẹ lướt trên hình thêu tỉ mỉ, nhẹ giọng tán thưởng. Bộ áo cưới này là do một thợ thêu nổi tiếng tự tay thêu từng đường kim mũi chỉ, nên bất kể là đường may hay hoa văn đều tinh xảo đẹp đẽ không tì vết.

Vu Hiểu Huyên cũng nói: “Thanh Lan, chi phí của bộ áo cưới trên người cậu thậm chí còn đắt hơn một bộ váy cưới mà người ta may tỉ mỉ trong cả nửa năm đấy.”

Bộ áo cưới này mất hơn nửa năm mới hoàn thành, những sợi chỉ vàng thêu mặt ngoài đều được làm từ vàng thật, giá trị ngàn vạn tuyệt đối không phải chỉ là cái giá khoa trương.

Thợ trang điểm đang làm tóc cho Thẩm Thanh Lan, tóc cô được búi cao lên, trên tóc không có bất kỳ trang sức nào, bởi vì là để Sở Vân Dung tự tay mang cho Thẩm Thanh Lan, còn trang sức đã được sắp xếp ngay ngắn ở một bên trên bàn trang điểm. Những món trang sức này là do Phó Hoành Dật mời nhà thiết kế làm riêng cho cô, vô cùng tinh xảo, hệt như một tác phẩm nghệ thuật.

http://tieulun.hopto.org

Lần đầu tiên nhóm Phương Đồng nhìn thấy đã không ngừng ngạc nhiên khen ngợi.

Cô dâu dù chỉ trang điểm nhẹ thì vẫn khá rườm rà phức tạp, nên phải mất mấy tiếng sau mới hoàn thành.

“Thanh Lan, em thật sự đẹp quá.” Lúc Ôn Hề Dao đi vào, Thẩm Thanh Lan đã trang điểm xong. Thấy Thẩm Thanh Lan thế này, dù là phụ nữ với nhau nhưng Ôn Hề Dao vẫn không thể không khen ngợi.

“Thanh Lan, chuẩn bị xong chưa? Phó Hoành Dật tới rồi này.” Ôn Hề Dao nói, Vu Hiểu Huyên, Phương Đồng và cả Bùi Nhất Ninh đã xuống phía dưới cản đoàn đón dâu của Phó Hoành Dật.

***

Nhà họ Phó.

Sáng sớm, Phó Hoành Dật đã thức dậy rồi xuống tầng dưới. Vừa ăn sáng xong, Phó Tĩnh Đình đã mang đồ cưới tới.

Vì hôn lễ này, nhà họ Thẩm và nhà họ Phó đã đặc biệt mời giáo viên chuyên về lễ nghi tới giảng dạy nghi thức hôn lễ, ngay cả hai ông cụ cũng luyện tập một thời gian.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình giúp Phó Hoành Dật mặc lễ phục.

“Thấy cháu kết hôn, trong lòng cô cũng có chút không nỡ.” Phó Tĩnh Đình vừa chỉnh sửa cổ áo cho Phó Hoành Dật, vừa cười nói. Tuy ngoài miệng nói luyến tiếc, nhưng đáy mắt lại tràn ngập vui mừng.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Cô nên vui mừng mới phải.”

“Ừ, cô rất vui.”

Phó Tĩnh Đình cầm mũ cưới lên, Phó Hoành Dật phối hợp cúi thấp xuống cho vừa với chiều cao của bà.

Những việc này vốn nên do mẹ của Phó Hoành Dật làm, nhưng ba mẹ anh đã mất từ nhỏ, nên tất cả đều do Phó Tĩnh Đình làm thay.

Mặc đồ cưới xong, Phó lão gia đưa một chén rượu cho Phó Hoành Dật, “Sau khi kết hôn, cháu không còn độc thân nữa mà sẽ là một người chồng, cũng sẽ là một người cha. Cháu phải giữ gìn bảo vệ gia đình của mình, phải đối xử với Thanh Lan thật tốt.”

Phó Hoành Dật trịnh trọng gật đầu. Thấy ánh mắt vui mừng của ông nội, anh nói: “Ông nội, ông yên tâm.”

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia lấy một cặp nhạn gỗ bên cạnh đến, đây là cặp nhạn gỗ ông đã thuê người khắc cho Phó Hoành Dật để dùng trong đám cưới. Sau khi nhà họ Phó chuẩn bị xong, Phó Hoành Dật liền mang theo đôi nhạn gỗ đến nhà họ Thẩm, đi phía sau là Giang Thần Hi, Hàn Dịch, Cố Dương và Cố Khải.

Cửa chính nhà họ Thẩm đóng chặt, Cố Dương bước lên gõ cửa, “Chú rể đến đón cô dâu đây.”

Bên trong truyền ra giọng nói của Phương Đồng, “Mở cửa cũng được, nhưng phải đưa lì xì trước đã.”

Cố Dương và Hàn Dịch nhìn nhau. Hàn Dịch cầm trong tay mấy bao lì xì, nói: “Lì xì đã chuẩn bị xong, các em không mở cửa thì làm sao anh đưa được?”

“Nhét qua khe cửa đi.” Câu này là của Bùi Nhất Ninh.

Cố Dương vốn định thừa dịp họ mở cửa lấy bao lì xì thì xông vào, nghe vậy thì lập tức nghiến răng nghiến lợi.

Cố Dương ngồi xổm xuống, nhét từng bao lì xì vào qua khe cửa. Phương Đồng nhặt lên, cầm trong tay ước lượng, cảm nhận được độ dày bên trong thì mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

“Quả nhiên là ngài Phó, chi thật mạnh tay.” Vu Hiểu Huyên cười híp mắt nói.

“Bây giờ lì xì đã đưa rồi, có thể mở cửa chứ?” Cố Dương nói.

“Gấp cái gì, bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi. Ngài Phó à, Thanh Lan là bảo bối của nhà họ Thẩm đấy, không thể để anh cưới về dễ dàng như vậy được. Người xưa đón dâu đều phải làm một bài thơ, bọn em thì không cần anh làm thơ, anh cứ đọc một bài là được.” Giọng nói vui vẻ của Vu Hiểu Huyên từ bên trong truyền ra, đây là nghi lễ kết hôn truyền thống mà tối quá cô đã cố ý tìm hiểu.

Cố Dương ngẩn ra, nhìn sang Phó Hoành Dật. Trong mắt ngài Phó hiện vẻ khó xử, anh thật sự không hiểu biết về thơ lắm. Tầm mắt của mọi người đồng loạt nhìn sang Giang Thần Hi, vị này là giáo sư nhân dân, ít nhiều cũng phải biết chứ?

Giang Thần Hi bình tĩnh lấy giấy ra, nhanh chóng viết lên trên giấy một bài thơ rồi đưa cho Phó Hoành Dật. Anh nhận lấy, đọc theo:

“Hoa Nhan công chúa quý, xuất giá Vũ hầu gia. Thiên mẫu thân điều phấn, nhật huynh liên tứ hoa. Thôi phô bách tử trướng, đãi chướng thất hương xa. Tá vấn trang thành vị, Đông Phương dục hiểu hà.”

Dịch nghĩa: Hoa Nhan công chúa quý, gả cho Vũ hầu gia. Thiên mẫu thân điều phấn, ngày huynh thương xót ban thưởng hoa. Hối thúc cửa hàng bách tử trướng, đợi chướng bảy hương xa. Thử hỏi trang thành chưa, họ Đông Phương muốn hiểu hà.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng nhìn nhau rồi quay sang Bùi Nhất Ninh, hỏi: “Có thể qua ải không?”

Trong mắt Bùi Nhất Ninh đầy ý cười, gật đầu, nhưng khi Vu Hiểu Huyên đang định mở thì cô ngăn lại, nói vọng ra ngoài cửa: “Thơ thì đạt yêu cầu, nhưng lì xì thì vẫn chưa đủ dày.”

Nghe vậy, Hàn Dịch lập tức hiểu ra, lại nhét mấy bao lì xì trong tay qua khe cửa vào trong, “Bây giờ đã đủ chưa?”

Cánh cửa đóng chặt được mở ra, Vu Hiểu Huyên, Phương Đồng và Bùi Nhất Ninh mặc lễ phục thời Hán, mỉm cười nhìn bọn họ.

Phó Hoành Dật ôm trên tay một cặp nhạn gỗ dẫn đầu đi vào phòng. Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung đã ngồi trong phòng khách.

Phó Hoành Dật giao cặp nhạn gỗ cho Giang Thần Hi, rồi quỳ xuống trước mặt Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung, cúi lạy sát đất, sau đó đưa cặp nhạn gỗ cho hai người, nhẹ nhàng nói: “Ba, mẹ, cám ơn ba mẹ đã gả Thanh Lan cho con.”

Thẩm Khiêm nhìn Phó Hoành Dật, nghiêm túc căn dặn: “Sau này giao Thanh Lan cho con, con phải đối xử tốt với con bé. Những điều khác ba sẽ không nói nhiều, nếu con đối xử không tốt với con bé, thì bất cứ lúc nào nhà họ Thẩm cũng chào đón con bé trở về.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật trịnh trọng gật đầu, “Ba mẹ yên tâm.”

Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung dĩ nhiên rất yên tâm.

Phó Hoành Dật kính trà. Sở Vân Dung uống trà xong thì đứng dậy đi lên phòng của Thẩm Thanh Lan. Thẩm Thanh Lan đang ngồi trên giường, mặc áo cưới đỏ thẫm, khiến gương mặt cô càng trở nên xinh đẹp hơn.

Ôn Hề Dao đang ngồi trò chuyện với cô. Sở Vân Dung đi đến, cầm hộp trang sức trên bàn, cài từng cây kẹp hoa và trâm lên tóc cô, cuối cùng mới đội mũ phượng chạm hình rồng lên trên đầu cô, mắt bà ngân ngấn lệ.

Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ nhìn Sở Vân Dung, hai tay cô nắm chặt, giấu trong ống tay áo, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi. Sở Vân Dung thấy con gái khẩn trương thì cảm giác mất mát trong lòng cũng vơi đi ít nhiều, cười khẽ: “Hoành Dật đang ở bên dưới chờ con đấy.”

Nghe vậy, Thẩm Thanh Lan chẳng những không thả lỏng, mà lại càng khẩn trương hơn, “Mẹ, hôm nay con ổn không?” Tối qua cô ngủ không ngon nên lo sắc mặt sẽ khó coi.

Ôn Hề Dao phì cười, “Thanh Lan, không ngờ em cũng biết khẩn trương đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan liếc cô ấy một cái, thản nhiên nói, “Đến khi chị kết hôn thì đừng có khẩn trương nhé.”

Ôn Hề Dao mỉm cười không nói gì, cô nhất định sẽ không khẩn trương.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Thẩm Thanh Lan như nghe thấy tiếng nhịp tim dồn dập của chính mình. Một đôi giày đen xuất hiện trước mắt cô, giọng nói trầm thấp đầy nam tính vang lên: “Thanh Lan.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật bốn mắt nhìn nhau, tâm trạng khẩn trương của cô tức khắc bình tĩnh lại ngay khi đối diện với ánh mắt của anh. Cô mỉm cười, đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Phó Hoành Dật bế Thẩm Thanh Lan lên, bước ra khỏi phòng.

Đi tới dưới tầng, anh thả Thẩm Thanh Lan xuống. Thẩm Quân Dục thấy em gái trang điểm lộng lẫy thì vẻ mặt vô cùng phức tạp, bước tới phía trước, nhìn Thẩm Thanh Lan, nụ cười ấm áp đầy cưng chiều: “Lan Lan, chúc em hạnh phúc.”

Thanh Lan cũng nhìn anh, dịu dàng mỉm cười, “Vâng, anh cũng phải hạnh phúc đấy.”

“Sắp đến giờ lành rồi, chúng ta nên xuất phát thôi.” Giang Thần Hi nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Lan Lan, lên đi, hôm nay anh trai đưa em đi lấy chồng.”

Thẩm Thanh Lan nhìn bờ vai rộng của anh mình rồi nằm lên đó. Thẩm Quân Dục đứng dậy, vững vàng cõng Thẩm Thanh Lan lên, ước lượng rồi nói, “Lan Lan, em nhẹ quá, sau này nhớ ăn nhiều lên, mập một chút cũng không sao, nếu Phó Hoành Dật dám chê em, anh sẽ đánh cậu ta cho em.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì trong lòng hơi xót xa, ôm cổ Thẩm Quân Dục rồi gật đầu thật mạnh, “Được, em nhất định sẽ ăn nhiều hơn.”

Thẩm Quân Dục đi rất chậm, anh rất muốn con đường này không bao giờ kết thúc, để anh có thể cõng em gái mình đi thật lâu trên con đường dài này, che chở em gái sau lưng mình. Chỉ là, cho dù anh có đi chậm thế nào thì con đường này cuối cùng vẫn kết thúc.

Nhìn kiệu hoa đỏ thẫm ngoài cửa chính, Thẩm Quân Dục khẽ cười, “Lan Lan, đột nhiên anh không muốn gả em cho Phó Hoành Dật nữa.”

Phó Hoành Dật đang đi bên cạnh anh, nghe vậy thì sắc mặt hơi đen lại, còn Thẩm Khiêm vỗ lên vai con trai mình một cái, “Hôm nay là ngày vui của em gái con, nói năng lung tung cái gì đấy.”

Sở Vân Dung bật cười nhìn chồng, nếu nén nước mắt trong mắt lại thì lời này của ông còn hơi thuyết phục đấy. Ban đầu bà cứ cho rằng người không nỡ gả

con gái đi nhất là mình, không ngờ lại là chồng bà. Vừa rồi, khi Thẩm Quân Dục cõng Thẩm Thanh Lan ra khỏi nhà, bà còn thấy Thẩm Khiêm đưa lưng về phía mọi người, lén lau nước mắt.

Thẩm Quân Dục thả Thẩm Thanh Lan xuống rồi để cô ngồi vào kiệu hoa. Đỉnh kiệu hoa này cũng đã được Phó Hoành Dật chuẩn bị xong từ trước, tốn rất nhiều công sức.

Người khiêng kiệu là Mạnh Lương, Tiền Phi, Trương Vệ và mấy người mà Thẩm Thanh Lan chưa từng gặp, tổng cộng có tám người.

Kiệu hoa đi từ Đại Viện đến khách sạn, cả đoạn đường mất khoảng nửa tiếng.

Đoàn rước dâu không thổi kèn đánh trống rầm rộ. Phó Hoành Dật cưỡi một con ngựa cao lớn đi đầu, kiệu hoa của Thẩm Thanh Lan theo sau, hai bên kiệu hoa là Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng, phía sau cỗ kiệu là một hàng ngũ đón dâu, trong đó có mấy đồng đội của Phó Hoành Dật, còn cả vài người bạn của Thẩm Quân Dục và bạn học của Thẩm Thanh Lan, tất cả đều xung phong đi theo đón dâu.

Hàng người rất dài với phong cách hôn lễ độc đáo, nên đã lập tức thu hút ánh mắt của mọi người. Hôn lễ của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật vốn là tiêu điểm chú ý ở thủ đô rồi. Từ sáng sớm, các ký giả truyền thông lớn đã chờ sẵn ở bên ngoài để đưa tin buổi hôn lễ long trọng này.

Thẩm Thanh Lan ngồi trong kiệu nên không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nhưng vẫn có thể nghe thấy người đi đường bàn tán về hôn lễ này. Hơn nữa,

Vu Hiểu Huyên còn liên tục cập nhật tình hình với cô cảnh tượng vào lúc này.

“Thanh Lan, tớ thấy có người đang cầm điện thoại livestream đấy, ôi chao, cậu lại sắp hot trên weibo rồi. Còn có rất nhiều ký giả truyền thông nữa.”

Thẩm Thanh Lan ngồi trong kiệu, nghe Vu Hiểu Huyên nói không ngừng thì môi cong lên, nở nụ cười xinh đẹp. Cô rất sẵn lòng để mọi người chứng kiến hạnh phúc của mình.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 266: Hôn lễ (2)

Trong một con hẻm của thủ đô, Hứa Nặc đang đối đầu với nhóm Andrew.

Kể từ khi bị truy sát, Kim Ân Hi vẫn chú ý đến hành tung của Hứa Nặc, nên tất nhiên đã sớm phát hiện ra ả đi cùng Allen. Nhìn thấy Allen xuất hiện, nhóm Kim Ân Hi tỏ vẻ quả nhiên là như vậy.

Hai ngày trước hôn lễ, Andrew đã gọi điện thoại trao đổi với Phó Hoành Dật về vấn đề an toàn. Hôn lễ này nhất định phải được diễn ra thuận lợi.

“Mấy người tránh ra.” Hứa Nặc lạnh lùng nhìn Kim Ân Hi, nếu hỏi người cô ả hận nhất là ai thì ngoài Thẩm Thanh Lan ra, người còn lại chính là Kim Ân Hi. Hứa Nặc luôn thấy hối hận vì trước đó đã không thể giết chết cô.

Kim Ân Hi đứng tựa vào tường, vẻ mặt bình thản, nhưng cơ thể vẫn trong trạng thái đề phòng, “Ái chà, bạn bè cũ gặp lại nhau, chúng ta phải tâm sự vui vẻ chứ, sao cô vội đi thế. Hay là chúng ta tìm chỗ nào đó uống một ly đi?”

Trong đôi mắt lạnh như băng của Hứa Nặc hiện vẻ căm thù, “Lần này tôi tới đây không phải để tìm mấy người.”

“Ha ha.” Kim Ân Hi bật cười, ánh mắt rét lạnh, “Tôi biết cô muốn làm gì, muốn phá hoại hôn lễ của Thanh Lan hả? Đừng mơ mộng nữa! Về nói lại với

Allen, đã là cóc ghẻ thì lo mà ngồi dưới đất đi, đừng mơ tưởng đến thiên nga làm gì.”

Tay Hứa Nặc di chuyển, Kim Ân Hi lắc đầu, “Hứa Nặc, tôi khuyên cô đừng nhúc nhích, hôm nay là ngày vui, nếu mà lấy món đồ đó ra sẽ phá hỏng không khí đấy. Chúng tôi thích hòa bình, trò chuyện một chút là được. Dù có đánh thật thì cô nghĩ cô và người đàn ông này có thể là đối thủ của tôi và Andrew sao?”

Andrew vẫn lặng thinh không nói gì, chỉ nhìn Hứa Nặc chằm chằm, nhưng vẫn luôn chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh.

“Bốp bốp bốp.” Trong con hẻm yên tĩnh chợt vang lên tiếng vỗ tay, Allen từ một góc rẽ đi ra, trên môi còn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt, “Số 11, mấy năm không gặp mà cô vẫn nghịch ngợm như vậy.”

Bị gọi là “Số 11”, ánh mắt Kim Ân Hi liền biến, mất hứng trừng mắt nhìn Allen, rồi lại đột nhiên nở nụ cười, “Huấn luyện viên, đã lâu không gặp, thấy anh vẫn còn sống, quả thật tôi vô cùng kinh ngạc và vui mừng.”

Nụ cười của Allen càng tươi hơn nhưng trong mắt lại càng rét lạnh, “Quả nhiên là người do một tay tôi dạy dỗ, nhìn thấy thầy còn biết chào hỏi lễ phép, không tệ, không tệ, coi như không uổng công sức tôi dạy bảo.”

Kim Ân Hi cười tủm tỉm, “Cảm ơn huấn luyện viên khen ngợi.” Miệng thì nói vậy, nhưng cô lại đứng thẳng hơn, nhìn Allen với ánh mắt đề phòng.

Nụ cười trên mặt Allen dần biến mất, nhìn Kim Ân Hi và Andrew, “Đã phản bội tôi một lần mà bây giờ còn muốn phản bội tôi lần thứ hai sao?”

“Huấn luyện viên nói câu này là không đúng rồi, đúng là chúng tôi đã phản bội anh, nhưng chúng tôi không định phản bội anh lần thứ hai. Bởi vì lần này, chúng ta đứng ở hai bên đối lập nhau.”

“Ha ha, số 11, quả nhiên cô ở cùng tiểu Thất lâu, cái tốt thì không học được nhưng lại học không ít tính xấu của cô ấy. Bây giờ mấy người mau tránh ra, những chuyện đã qua tôi có thể không tính toán với mấy người.”

Lời này dùng để loè trẻ con thì được, nhưng muốn lừa bọn họ, Allen nghĩ họ vẫn còn là đám trẻ ranh năm tuổi sao?

Andrew trầm giọng nói: “Allen, chúng tôi sẽ không để cho anh có cơ hội phá hoại hôn lễ này, trừ phi chúng tôi chết.”

Allen cười mỉa, “Cậu cho rằng tôi quan tâm?”

“Đương nhiên anh không để tâm rồi, nhưng Thanh Lan sẽ quan tâm. Nếu chúng tôi chết, cô ấy sẽ hận anh cả đời này. À, có lẽ anh vốn không hề bận tâm cô ấy sẽ hận anh cả đời, hoặc có thể nói, cô ấy sẽ cùng đồng quy vu tận với anh.” Andrew nói.

Trong mắt Allen hiện vẻ tức giận, quả thật hắn không hề bận tâm Thẩm Thanh Lan có hận hắn hay không, mà hắn chỉ quan tâm đến tính mạng của Thẩm Thanh Lan.

“Ha ha, không tệ không tệ, người nào người nấy đều cứng rắn cả.” Allen lại nở nụ cười, vẫy tay ra hiệu cho những người phía sau bước lên, “Bây giờ tôi không rảnh để nói chuyện phiếm với mấy người, nếu còn không tránh ra thì cũng đừng trách huấn luyện viên tôi đây không nể tình xưa nghĩa cũ.”

Andrew và Kim Ân Hi cảnh giác nhìn những người vừa đến, chuẩn bị tinh thần ứng phó bất cứ lúc nào.

Allen cũng không định giết bọn họ ngay bây giờ, giữ bọn họ lại vẫn còn có chỗ dùng.

Hai phe không ai nhường ai, xung đột là điều không thể tránh được. Vì không muốn gây thêm phiền phức, nên nhóm Andrew và Allen đều rất ăn ý, lựa chọn đánh giáp lá cà. Tuy võ nghệ của Andrew và Kim Ân Hi rất giỏi, nhưng hai tay khó địch lại bốn tay, bọn họ dần rơi vào thế yếu.

Allen đứng một bên xem, khóe miệng khẽ nhếch lên. Mặc dù mèo con hắn nuôi đã trưởng thành, nhưng hắn vẫn có thể cắt đi móng vuốt sắc bén của chúng.

Nhưng không đợi Allen bắt được bọn họ thì đã xảy ra biến cố. Một đám người đột nhiên xuất hiện, bao vây bọn họ lại, chĩa súng vào bọn họ, đám người đang đánh nhau lập tức dừng tay lại.

http://tieulun.hopto.org

Đến khi Andrew thấy rõ người đến thì trong mắt hiện vẻ ngạc nhiên, rồi đi đến bên cạnh người đó.

Allen nhìn người vừa đến, đôi mắt sắc bén, “Austin, anh nhất quyết phải đối đầu với tôi?”

Austin mỉm cười, “Allen, tôi không muốn đối đầu với anh, nhưng tôi cũng sẽ không để ai phá hoại hôn lễ này.”

Allen nhìn đám người mà Austin mang tới, là vệ sĩ của một công ty vệ sĩ nổi tiếng ở nước Y. Những người này đều là lính đặc chủng đã giải ngủ, bản lĩnh thì không cần phải bàn, đương nhiên tiền thuê cũng cực kỳ cao. Mời một người đã tốn không ít rồi, bây giờ Austin lại mời nhiều người đến như vậy, chắc hẳn phải bỏ ra một cái giá rất cao.

Thật ra Austin cũng không nhận ra Allen, nhưng lần trước vô tình nghe Andrew nhắc đến, nên cố ý hỏi mới biết thân phận của Allen. Austin biết Thẩm Thanh Lan sắp kết hôn, liền gọi điện thoại hỏi Andrew, biết tin Allen rất có thể sẽ xuất hiện nên mới mời nhiều người đến như vậy.

Allen là người cố chấp, nhìn thấy những người này vẫn chưa chịu từ ý định. Hai bên lại đánh nhau lần nữa, nhưng lần này, người Austin mang tới tập trung chủ yếu vào Allen, chỉ tấn công một mình hắn. Allen từng bị thương rất nặng, nhất là hai chân, bây giờ chẳng khác gì một người tàn tật. Hứa Nặc vì bảo vệ Allen nên bị thương nặng. Những người Allen mang tới thì càng không cần phải nói đến. Rơi vào đường cùng, Hứa Nặc chỉ có thể đưa Allen rời khỏi đây trước.

http://tieulun.hopto.org

Trước khi đi, Allen còn dữ tợn nhìn Austin.

“Austin, cảm ơn anh về chuyện hôm nay.” Andrew chân thành nói.

Austin mỉm cười, “Tôi không làm gì cả.”

“Bây giờ có lẽ Allen đã ghi thù anh, anh…” Andrew lo lắng nhìn Austin.

“Dù sao tôi cũng là người trong hoàng thất của nước Y, tạm thời Allen sẽ không dám làm gì tôi đâu.”

Andrew lại không nghĩ như vậy, bởi vì Allen là người có thù tất báo, “Anh vẫn nên chú ý an toàn, chuyện này chỉ trách tôi, tôi không nên làm liên luỵ đến anh. Nếu An biết, chắc chắn em ấy sẽ trách tôi.”

“Không cần để ý đâu, tôi sẽ cẩn thận. Hôn lễ của An sắp bắt đầu rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Andrew gật đầu, nhìn về phía Allen vừa đi vừa kìm nén cảm giác bất an trong lòng lại.

http://tieulun.hopto.org

“Chủ nhân, ngài không sao chứ?” Hứa Nặc thấy Allen mặt mũi trắng bệch thì quan tâm hỏi. Vừa rồi lúc đánh nhau, cô ả bị thương không nhẹ, trên người cũng đầy vết thương.

Ánh mắt Allen âm trầm đáng sợ, “Dẫn người bắt Thẩm Thanh Lan về đây cho tôi.” Hắn tuyệt đối không thể để Thẩm Thanh Lan kết hôn với người đàn ông đó.

“Chủ nhân, ngài bị thương rồi, chúng ta rút lui trước đã.”

“Hôm nay nhất định phải bắt người về đây cho tôi.” Allen nhìn về phía Hứa Nặc, “Nếu cô không đi thì biến khỏi đây cho tôi, sau này cũng đừng bao giờ quay lại nữa.”

Hứa Nặc cụp mắt, “Tôi biết rồi, tôi lập tức đi ngay.”

Nhưng kết quả lại khiến bọn chúng phải thất vọng, xung quanh khách sạn nơi tổ chức hôn lễ đều có người âm thầm bảo vệ, bọn chúng vừa mới tới gần đã bị phát hiện. Đi vào đã khó khăn như thế, chứ đừng nói đến chuyện bắt Thẩm Thanh Lan đi.

Không còn cách nào khác, Hứa Nặc đành phải quay về.

***

http://tieulun.hopto.org

Kiệu hoa đến trước cửa khách sạn, lầu một được trang trí theo phong cách cổ điển, ở giữa trải thảm đỏ, khách mời ngồi chật kín hai bên.

Màn kiệu được vén lên, Phó Hoành Dật vươn tay ra trước mặt Thẩm Thanh Lan, trong mắt cô thấp thoáng nụ cười ấm ấp, cô đặt tay lên đó.

Những bản nhạc cổ điển tao nhã vang lên, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật từ từ tiến vào đại sảnh. Trên đầu cô đội mũ phượng có tua rua rủ xuống phía trước, khiến khuôn mặt cô như ẩn như hiện.

Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng cầm đèn lồng đi theo sau lưng Thẩm Thanh Lan.

Người chứng hôn là ông Chu Hải Minh. Hôm nay Thẩm lão gia, Phó lão gia và Chu lão gia đều mặc trang phục truyền thống.

Hai vị Thẩm, Phó lão gia ngồi vị trí đầu, thấy hai người dắt tay nhau đi vào thì trong mắt đều tràn ngập vui mừng.

Khách mời ngồi hai bên đều ngồi ngay ngắn, tất cả mọi người yên lặng nhìn cô dâu chú rể tiến vào. Chẳng biết từ lúc nào, Austin và nhóm Andrew đã vào trong, tìm một chỗ gần cửa ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

Chu lão gia chậm rãi mở miệng, giọng nói mạnh mẽ vang dội, “Đất nước chúng ta có lịch sử lâu đời, tam thư lục lễ quốc phong oai nghiêm, hòa bình thịnh thế sự nghiệp quang vinh hưng thịnh, phượng đỡ rồng bay lừng lẫy xưa nay. Hôm nay, quý bạn bè từ khắp nơi tụ hội về đây, Tần Tấn chuyện tốt năm thế xương… Giờ lành đã đến, mời cô dâu chú rể lạy trời đất! Lạy cha mẹ có công nuôi dưỡng.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật quỳ gối xuống bồ đoàn đã được chuẩn bị sẵn, quỳ lạy hai lão gia ngồi hàng đầu tiên. Hai ông cụ cười tươi như hoa chúc phúc cho cô dâu chú rể.

“Lạy cha mẹ đã có ơn dạy dỗ.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật chuyển hướng quỳ lạy Thẩm Khiêm và Sở Vân Dung. Thẩm Khiêm nhìn con gái quỳ trước mặt mình mà trong mắt ngân ngấn lệ.

…

Dưới sân khấu, Austin yên lặng nhìn cô gái mặc trang phục đỏ rực, khóe miệng mỉm cười nhẹ nhàng, trong mắt hiện vẻ ảm đạm. Andrew liếc anh ta, trong lòng khẽ thở dài.

Nghi thức đã hoàn thành, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật được đưa vào phòng khách sạn trên lầu đã được chuẩn bị sẵn.

Thẩm Thanh Lan ngồi trên giường, không nhịn được mà xoa xoa eo. Phó Hoành Dật đi tới giúp cô gỡ mũ phượng trên đầu xuống. Cô thở phào nhẹ nhõm rồi xoa xoa cổ, “Đột nhiên bây giờ em rất đồng cảm với phụ nữ cổ đại, trên đầu đội vàng nặng đến mấy cân mà còn phải đội từ sáng đến chiều tối nữa chứ.”

Phó Hoành Dật khẽ cười, xoa cổ giúp cô, “Nếu em mệt vậy thì ở đây ngủ một lát đi.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Làm gì có đám cưới nào cô dâu không tham gia mà chỉ có một mình chú rể chứ.”

“Còn chịu nổi không?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, cầm tay Phó Hoành Dật, ngẩng đầu nhìn anh, “Phó Hoành Dật, em đâu phải búp bê.”

“Ừm, anh biết.” Phó Hoành Dật mỉm cười. Lúc này, Phó Tĩnh Đình đi vào, trong tay còn bê một cái khay.

“Thanh Lan, mau tới đây ăn chút gì đi, chờ lát nữa đến bữa tiệc, cháu và Hoành Dật còn phải bận rộn, sao lo ăn được. Bây giờ cháu không thể chịu đói được.”

Chịu đựng lâu như vậy, Thẩm Thanh Lan thật sự rất đói bụng, cô đi tới ngồi

xuống nhìn đồ ăn Phó Tĩnh Đình bưng đến, “Cảm ơn cô.”

Phó Tĩnh Đình cười tủm tỉm, “Cảm ơn gì chứ, mau ăn đi, Hoành Dật cũng vậy tranh thủ ăn đi.”

Phó Hoành Dật không ăn, anh chờ Thẩm Thanh Lan ăn xong rồi mới ăn sạch sẽ thức ăn thừa của cô. Cô yên lặng nhìn anh ăn, ánh mắt rất dịu dàng.

Ăn xong, nhà tạo mẫu tóc và chuyên gia trang điểm đến giúp Thẩm Thanh Lan thay trang phục vì quần áo cô mặc bây giờ không tiện lắm.

Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan thay quần áo xong liền đi xuống dưới tầng. Phòng tổ chức tiệc ở tầng hai trong khách sạn đã được nhà họ Thẩm và nhà họ Phó bao trọn, có tất cả năm mươi bàn, ngay cả truyền thông tới đây cũng được chuẩn bị một bàn.

Phương Đồng và Vu Hiểu Huyên cũng đã thay quần áo xong, các cô là phù dâu của Thẩm Thanh Lan, hôm nay phụ trách cản rượu cho cô. Hàn Dịch nhìn thấy Vu Hiểu Huyên, nhiều lần muốn tìm cô để nói chuyện, nhưng cô vẫn không để ý tới anh, mà chỉ quay đầu nói chuyện vui vẻ với người khác, khiến Hàn Dịch tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hôn lễ này có rất nhiều người tham dự, không chỉ có bạn bè thân thích của hai nhà, mà còn có quản lý cấp cao trong công ty của Thẩm Quân Dục, thậm chí còn có vài quan chức lãnh đạo quan trọng của nước Z cũng xuất hiện. Dù sao Thẩm lão gia và Phó lão gia từng có nhiều cống hiến quan trọng vì quốc gia. Hai đứa cháu cưng của bọn họ kết hôn, những người này chắc chắn phải

nể mặt hai ông cụ rồi.

Lúc Vu Hiểu Huyên tận mắt nhìn thấy mấy nhân vật lớn mà chỉ có thể xuất hiện trên ti vi thì liền cảm thán, giữ chặt tay Phương Đồng hỏi nhỏ, “Phương Đồng, cậu đã từng gặp nhiều lãnh đạo cấp cao cùng một lúc như vậy chưa?”

“Gặp rồi, trên ti vi.”

Thẩm Thanh Lan nghe thấy hai người họ nhỏ giọng thầm thì, bèn nói nhỏ: “Đừng căng thẳng, hôm nay thân phận của bọn họ là khách mời.”

Lúc này, một người đàn ông trung niên vui vẻ đi tới, “Hoành Dật, chúc mừng chúc mừng.”

Phó Hoành Dật chạm nhẹ ly rượu với người tới, mỉm cười, “Cục trưởng Lưu, cảm ơn ông.”

Người đàn ông được gọi là cục trưởng Lưu cười híp mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chuyện lần trước, may nhờ cô Thẩm cả, à, không, bây giờ hẳn nên gọi cô là bà Phó mới đúng, lần đó nếu như không có cô thì vụ án không thể phá nhanh như vậy được.”

Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ thắc mắc, Phó Hoành Dật nói nhỏ vào tai cô, “Công viên vui chơi, bắt cóc trẻ em.”

Thẩm Thanh Lan ngay lập tức liền hiểu, bèn mỉm cười, “Không có gì, bất kỳ một công dân nào khi nhìn thấy chuyện bất bình như vậy cũng sẽ ra tay thôi.”

“Nếu như người nào cũng giống như bà Phó đây thì xã hội của chúng ta sẽ yên bình hơn nhiều.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười không nói gì.

Phó Hoành Dật dẫn Thẩm Thanh Lan đến cái bàn trước mặt, mời rượu lần lượt từng người một. Người ngồi ở đây không phải có quan hệ thân thiết với hai nhà thì cũng là người có thân phận cao quý.

Trong ly của Thẩm Thanh Lan là nước, nhưng trong ly của Phó Hoành Dật là rượu thật. Lúc này, phù rể và phù dâu là Vu Hiểu Huyên và Hàn Dịch không tiện uống rượu thay hai người, nên đến mấy bàn tiếp theo, Phó Hoành Dật đã cảm thấy hơi choáng váng.

Thừa dịp mọi người không chú ý, Thẩm Thanh Lan đỡ Phó Hoành Dật, hỏi nhỏ, “Phó Hoành Dật, anh vẫn ổn không?”

Phó Hoành Dật mỉm cười lắc đầu, “Không sao đâu, chỉ hơi đau đầu thôi, anh vào nhà vệ sinh trước.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan chờ Phó Hoành Dật đi rồi, nhưng vẫn không yên tâm nên đi theo. Nhưng vừa mới ra khỏi đại sảnh, cô liền gặp phải Austin, xem ra anh ta đứng đây chờ cô.

“Austin.” Thẩm Thanh Lan nhìn thấy Austin thì hơi bất ngờ.

Austin mỉm cười, “An, chúc mừng em.”

“Cảm ơn anh.”

Austin nhìn Thẩm Thanh Lan với vẻ nhớ nhung sâu sắc, nở nụ cười, đưa một cái hộp cho cô, “Đây là quà cưới mà ba nhờ anh mang đến cho em. Ông ấy nói nếu em có thời gian rảnh thì hãy đến thăm ông ấy, ông ấy rất nhớ em.”

Thẩm Thanh Lan nhận quà, “Nhờ anh chuyển lời cảm ơn của em đến công tước.”

Austin gật đầu rồi hỏi Thẩm Thanh Lan, “An, anh có thể ôm em một cái được không?”

Nhìn vào đôi mắt Austin, Thẩm Thanh Lan không thể nói “Không” được, đành phải gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Austin nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Thanh Lan, “An, em nhất định phải hạnh phúc.”

Giọng nói anh hơi run rẩy, trái tim Thẩm Thanh Lan khẽ run lên, cô giơ tay ôm lại, rồi vỗ vỗ vào lưng anh, “Austin, anh nhất định sẽ tìm thấy hạnh phúc thuộc về mình.”

Austin buông cô ra rất nhanh, rồi nhìn về phía sau cô, “Chồng em tới rồi, hình như anh đã gây phiền phức cho em rồi.”

Thẩm Thanh Lan quay người liền thấy Phó Hoành Dật đang nhìn cô chằm chằm, mỉm cười đi tới, vòng tay qua ôm eo cô, “Thanh Lan, người này là bạn của em à?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Vâng, đây là Austin là người bạn em quen trước đây, anh ấy là con trai của công tước Kent ở nước Y.”

Phó Hoành Dật bắt tay với Austin, “Chào anh, Austin, cảm ơn anh đã tới tham dự hôn lễ của tôi và Thanh Lan, vào trong uống ly rượu nhé?” Tuy anh nói như vậy, nhưng tay lại hơi dùng sức.

Austin muốn rút tay lại, nhưng thấy người đàn ông này nắm quá chặt thì bèn mỉm cười, “Thôi để lần sau, lần này tôi chỉ thay ba đến đây tặng cô ấy một món quà cưới, bây giờ phải đi ngay. Lần sau có cơ hội, tôi sẽ mời anh và An đến nước Y chơi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật buông tay Austin ra, cười lịch thiệp, “Nhất định, nhất định.”

Austin nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan, không nói gì nữa, chỉ quay người rời đi.

Thẩm Thanh Lan hơi nhíu mày với Phó Hoành Dật, “Anh ghen sao?”

Đừng tưởng cô không nhìn thấy động tác vừa rồi của anh.

“Ừm, ghen.” Phó Hoành Dật thẳng thắn thừa nhận, đưa tay ôm eo Thẩm Thanh Lan, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên môi cô rồi thở dài, “Có vợ quyến rũ quá cũng không tốt, hoa đào quá nhiều, cắt thế nào cũng không hết.”

Thẩm Thanh Lan buồn cười nhìn anh, “Nếu để người khác biết đường đường là Phó thiếu tướng mà lại là một thùng giấm, thì hình tượng vĩ đại của anh chắc chắn sẽ sụp đổ.”

“Trong lòng người khác, anh có vĩ đại hay không không quan trọng, chỉ cần trong lòng em anh vĩ đại là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, nhẹ nhàng nhón chân lên, hôn nhẹ vào cằm anh, “Trong lòng em anh mãi mãi vĩ đại nhất.”

http://tieulun.hopto.org

Ngài Phó rất hài lòng với lời nói này của cô Thẩm, thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái tức thì. Nhưng sau khi thằng nhóc nào đó ra đời, lúc nhìn thấy cô Thẩm nhiều lần vứt anh để chạy theo thằng nhóc đó, ngài Phó nghi ngờ sâu sắc tính chân thực về câu nói này của cô Thẩm.

***

Ở một nơi khác, Hàn Dịch cuối cùng cũng không nhịn nổi thái độ ngó lơ của Vu Hiểu Huyên nữa, kéo cô vào một góc ít người qua lại, “Vu Hiểu Huyên, rốt cuộc em muốn anh làm thế nào thì mới chịu tha thứ cho anh?”

Vu Hiểu Huyên nhìn Hàn Dịch chằm chằm, cau mày, “Đây là đám cưới của Thanh Lan, chờ xong chuyện này rồi hẵng nói được không?”

Hàn Dịch nghiến răng, “Không được, bây giờ nhất định phải nói rõ ràng.” Nếu chờ hôn lễ kết thúc, anh còn có thể tìm thấy cô nữa sao?

Vu Hiểu Huyên nhún vai, “Vậy được, anh nói đi.”

“Hiểu Huyên, anh đưa máy ghi âm cho em, em đã nghe chưa?”

“Nghe rồi.”

http://tieulun.hopto.org

“Vậy em cũng biết là anh nói thật, anh và cô gái kia không có bất kỳ quan hệ gì, anh cũng không làm chuyện gì có lỗi với em đúng không.”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Ừm, em biết.”

Đôi mắt Hàn Dịch sáng lên, “Vậy vì cớ gì mà em lại không để ý đến anh.”

Vu Hiểu Huyên ngước lên nhìn vào mắt anh, “Hàn Dịch, em hỏi anh, đêm hôm đó tại sao anh lại say rượu ở quán bar?”

Hàn Dịch nghẹn lời, chuyện này, anh phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói với cô rằng vì cô không tổ chức sinh nhật cho anh, nên anh mới hệt như ông chồng nhỏ ôm một bụng tức giận, đến quán bar tìm say quên sầu? Có đánh chết Hàn Dịch cũng không nói như vậy được.

“Hôm đó anh gặp phải chút chuyện trong công việc nên tâm trạng không tốt, vì thế mới rủ Giang Thần Hi đến Mị Sắc, ai mà ngờ lại uống say chứ.” Hàn Dịch giải thích.

Vu Hiểu Huyên nhìn Hàn Dịch chằm chằm, mãi lâu sau mới thở dài, “Hàn Dịch, không phải là em không tin anh.”

“Nếu em đã tin anh và người phụ nữ kia không có quan hệ gì, vậy tại sao em không để ý đến anh?”

Vu Hiểu Huyên do dự một lát, rồi nhớ đến lời Thẩm Thanh Lan đã từng nói với cô, “Hàn Dịch, chẳng qua em cảm thấy mình không đủ tin tưởng anh, không tin tưởng và yêu anh giống như anh đối với em.”

Hàn Dịch thở phào nhẹ nhõm, thì ra là vì chuyện này. Anh cười khẽ, “Vu Hiểu Huyên, em là đồ ngốc. Trong tình yêu không có chuyện ngang bằng hay không cả, chỉ cần em yêu anh, anh cũng yêu em là đủ rồi. Ai yêu nhiều hay ít hơn thì có sao đâu, bây giờ em không tin tưởng anh nhiều là bởi vì trước đây anh đã làm quá nhiều chuyện xấu, đó là lỗi của anh, không thể trách em được. Nhưng sau này, xin em hãy tin tưởng anh, cũng như anh tin tưởng em vậy.” Anh chăm chú nhìn Vu Hiểu Huyên, thẳng thắn nói với cô.

Vu Hiểu Huyên không biết trong lòng cô đang có cảm giác gì, nhưng nhìn Hàn Dịch, trong lòng cô lại thấy xót xa. Hàn Dịch ôm cô vào lòng, “Vu Hiểu Huyên, đừng nghĩ quá nhiều, cũng đừng nghĩ là mình không xứng với anh. Em rất tốt, vô cùng tốt, tốt hơn em nghĩ nhiều.”

Biết được khúc mắc của Vu Hiểu Huyên, Hàn Dịch lập tức hiểu ra lo lắng trong lòng cô.

Vu Hiểu Huyên vùi đầu vào lòng Hàn Dịch, rầu rĩ nói, “Hàn Dịch, có phải em làm cao quá không?” Ngay cả chính cô cũng cảm thấy mình đang làm cao.

Hàn Dịch mỉm cười dịu dàng, “Vu Hiểu Huyên, em có làm cao hơn nữa cũng chẳng sao, ai có ý kiến thì bảo người đó nói chuyện với anh. Anh sẽ nuông chiều em, cam tâm tình nguyện, nhưng chỉ có một vấn đề, sau này em không

được nói đến cái gì mà rời xa anh nữa.”

“Được, chỉ cần anh không phản bội em thì em nhất định sẽ không rời khỏi anh, dù anh đuổi thì em cũng sẽ không đi đâu cả.”

Hàn Dịch nghe vậy mới phì cười, xoa tóc cô, “Cô bé ngốc này, em cướp lời thoại của anh rồi.”

Vu Hiểu Huyên mỉm cười, ôm chặt eo Hàn Dịch.

***

Hôm nay Lý Bác Minh cũng tới tham dự hôn lễ của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật. Lúc đến nơi, anh mới phát hiện chỗ ngồi của mình chung bàn với Phương Thừa Chí.

Nhìn thấy anh, Phương Đồng chỉ cần nghĩ một chút là đã biết việc này do Thẩm Thanh Lan sắp xếp.

Nhân lúc rảnh rỗi, cô bèn gọi Phương Thừa Chí và Lý Bác Minh.

“Ba mẹ, Bác Minh.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Phương Hoa đã nhìn thấy con gái từ trước, nhưng thấy cô đang bận rộn nên không tìm cô. Bây giờ Phương Đồng đến đây, thấy mặt cô đỏ ửng, bà liền quan tâm hỏi han, “Đồng Đồng, uống thuốc giải rượu chưa?”

“Con uống rồi, vừa nãy uống hơi nhiều, không sao đâu ạ.” Tửu lượng của cô cũng khá tốt, chút rượu này không đủ khiến cô say đâu.

Phương Thừa Chí múc chén canh cho con gái, “Con ăn một chút đi.”

Lý Bác Minh đứng dậy để Phương Đồng ngồi xuống ăn. Hôm nay cô bận bịu cả ngày nên vẫn chưa ăn gì cả, vừa nãy lại còn uống rượu, vì thế lúc này, cô đã đói cồn cào, bèn cảm ơn Lý Bác Minh rồi ngồi xuống uống canh.

Bàn này gồm những người có quen biết với Phương Thừa Chí, đều là đồng nghiệp của nhau, mặc dù thuộc các phòng ban khác nhau, nhưng vẫn nhận ra nhau. Hôm nay tới tham dự hôn lễ, không ít người muốn tạo mối quan hệ tốt với nhà họ Thẩm và Phó, nhưng lại không ngờ phù dâu hôm nay lại là con gái của Phương Thừa Chí.

“Thị trưởng Phương, con gái ông quen cô Thẩm sao?” Một người đàn ông trung niên hơi mập cười hỏi.

Phương Thừa Chí cười cười, “Đúng vậy, nó là bạn cùng phòng, cũng là bạn thân của Thanh Lan.”

Ý cười trong mắt người đàn ông mập càng tươi hơn, “Không ngờ con gái ông và cô Thẩm lại có quan hệ thân thiết như vậy. Cô Phương đã tốt nghiệp rồi phải không? Chắc bây giờ chức vụ rất cao nhỉ?”

Phương Đồng mỉm cười, nhưng còn chưa kịp trả lời thì Phó Phương Hoa đã nói trước, “Chưa nói tới có cao hay không, bây giờ nó đang làm trong tập đoàn Quân Lan, nhưng hiện giờ đang được công ty phái ra nước ngoài học tập, lần này trở về là để tham dự hôn lễ của Thanh Lan.”

Mọi người trên bàn liền nhìn Phương Thừa Chí với vẻ ẩn ý. Năm nay Phương Thừa Chí mới lên thủ đô nhậm chức, vốn tưởng là người không có thế lực gì, nhưng không ngờ lại có quan hệ với nhà họ Thẩm.

Mặc dù chỉ có Phương Đồng quen biết Thẩm Thanh Lan, nhưng bây giờ có ai mà không biết Thẩm Thanh Lan là cô cháu gái mà Thẩm lão gia thương yêu nhất, lại còn là con dâu của nhà họ Phó nữa chứ. Có mối quan hệ này thì tiền đồ sau này của Phương Thừa Chí cần gì lo lắng nữa?

Kết quả mà Phó Phương Hoa muốn chính là như vậy. Giới chính trị này rất phức tạp, nhất là các mối quan hệ ở thủ đô lại càng rắc rối phức tạp hơn, nếu không cẩn thận thì sẽ động vào lợi ích của người khác. Phương Thừa Chí được điều về thủ đô hơn nửa năm nay, nhưng công việc vẫn không quá thuận lợi. Nhiều người thấy ông không có người chống lưng nên không ai sẵn lòng hợp tác với ông. Cho dù Phương Thừa Chí có lòng muốn làm gì đó thì cũng khó lòng mà triển khai.

Thỉnh thoảng, thấy dáng vẻ buồn khổ của chồng, Phó Phương Hoa cũng đau

lòng theo, nhưng cũng không biết giúp thế nào, dù sao bà cũng không quen biết nhân vật lớn nào cả. Bà cũng từng nghĩ đến chuyện nương nhờ quan hệ giữa Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan để làm quen với người nhà họ Thẩm, nhưng nói thế nào thì Phương Đồng cũng không đồng ý phối hợp với bà, lại thêm chồng bà cũng tỏ ý mong Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan có thể giữ được tình bạn thuần khiết.

Hai cha con chung một ý nghĩ như vậy, Phó Phương Hoa nói mấy lần đều chẳng lay động được gì, về sau cũng tức giận mà mặc kệ.

Phương Đồng nghe thấy lời mẹ nói thì không vui lắm, nhưng trên môi vẫn nở nụ cười.

Người đàn ông mập quan sát Phương Đồng, trong mắt hiện vẻ hài lòng, “Thừa Chí, con gái của ông đã có bạn trai chưa?”

Phương Đồng nghe vậy liền cau mày, Phương Thừa Chí mỉm cười, “Có rồi, chẳng phải là thằng nhóc này sao.” Nói xong, ông chỉ chỉ vào Lý Bác Minh.

Lý Bác Minh ngồi cùng bàn với Phương Thừa Chí, ban đầu mọi người còn tưởng là người thân của nhà họ Phương, nhưng không ngờ lại là bạn trai của Phương Đồng, người đàn ông mập liền cười ha ha, “Thừa Chí, con rể tương lai của ông được đấy, định bao giờ mới có chuyện vui đây?”

“Bọn trẻ bây giờ đều thích kết hôn muộn, hơn nữa hiện giờ là thời điểm tốt nhất để chúng nó phát triển sự nghiệp, không vội.”

“Đúng vậy, cô Phương vừa tốt nghiệp không lâu, lại đang làm trong tập đoàn Quân Lan, quả thật không cần kết hôn vội như vậy, người trẻ tuổi mà, có chí tiến thủ mới tốt.”

Lý Bác Minh nghe bọn họ nói chuyện, dịu dàng nhìn Phương Đồng. Người khác trông thấy như vậy đều nghĩ là tình cảm của hai người rất tốt.

Phương Đồng vội uống cho xong bát canh, “Các chú các bác, cô, dì, cháu đi trước, mọi người ăn ngon miệng ạ.”

“Đồng Đồng, chờ đã.” Lý Bác Minh gọi cô lại, đưa cho cô một túi đồ, “Cái này dùng để giải rượu, nếu em thấy khó chịu thì đặt dưới mũi để ngửi.”

Phương Đồng cảm ơn, rồi vội vàng rời khỏi đó.

Lý Bác Minh ngồi xuống lần nữa, nhìn về phía Phương Đồng rời đi, đúng lúc trông thấy cô đang nói gì đó với Thẩm Thanh Lan.

Người đàn ông mập kia thấy thế thì mỉm cười, nói với Phương Thừa Chí, “Con gái nhà ông có quan hệ tốt với cô Thẩm như vậy, tiền đồ sau này nhất định sẽ rất xán lạn.”

Ý cười trong mắt Phương Thừa Chí hơi nhạt đi, “Giữa hai đứa chỉ là tình bạn

đơn thuần thôi.”

Phó Phương Hoa nghe vậy liền nhéo mạnh vào eo Phương Thừa Chí ở dưới bàn, cười nói, “Đồng Đồng nhà chúng tôi khiêm tốn quá thôi, bình thường ở ngoài cũng không muốn để người khác biết ba nó là ai, ngay cả tôi với ba nó cũng phải đầu năm nay, lúc tới nhà Thanh Lan chơi mới biết hai đứa là bạn tốt.”

Vợ người đàn ông mập kia nghe vậy thì bĩu môi, trong mắt hiện vẻ khinh thường, nhưng cũng không nói gì. Người đàn ông mập nói tiếp: “Người trẻ tuổi khiêm tốn là chuyện tốt, xã hội bây giờ được có mấy ai còn trẻ mà như vậy. Cũng như con trai nhà tôi vậy, bây giờ vẫn đang du học nước ngoài, tôi gọi nó về đây mấy lần, nhưng nó chết sống không muốn, nhất định phải tự lực cánh sinh, tôi và mẹ nó cũng rất đau đầu.”

Mọi người cười hùa theo, anh một câu tôi một câu nói về con cái nhà mình, vì thế mà đề tài tình bạn giữa Phương Đồng và Thẩm Thanh Lan cũng được bỏ qua một bên, nhưng trong lòng mỗi người ở đây vẫn đều chú ý.

Trong tiệc rượu còn có mấy người bạn học cùng trường trước đây, bọn họ cũng nhìn thấy Phương Đồng đi về phía bàn của Phương Thừa Chí, thậm chí còn ngồi xuống ăn gì đó, nên liền suy đoán xem cô có quen biết gì với ông.

Có người biết thân phận của Phương Đồng, bèn chỉ vào Phương Thừa Chí rồi nói, “Nhìn thấy người đó không, đó chính là ba của Phương Đồng.”

Phương Thừa Chí là thị trưởng thủ đô, từng xuất hiện trên ti vi nên hiển nhiên

có không ít người biết ông ấy. Bây giờ biết Phương Đồng là con gái ông, trong lòng bọn họ khiếp sợ không thôi, đồng cảm với Đinh Minh Huy, nhất là những người có quan hệ tốt với hắn và biết rõ chuyện của bọn họ.

***

Vừa rồi Phó Hoành Dật uống quá nhiều nên thấy không mấy thoải mái, ngồi nghỉ một chút thì mới cảm thấy khá hơn. Số khách mời còn lại không cần đích thân Phó Hoành Dật mời rượu, nên sau khi trở lại tiệc cưới, Hàn Dịch và Giang Thần Hi lại bắt đầu đỡ rượu thay anh. Đáng thương nhất phải là Hàn Dịch, không chỉ giúp anh đỡ rượu, mà còn phải giúp luôn cả Vu Hiểu Huyên.

Sau mấy tuần rượu, dù tửu lượng Hàn Dịch có tốt đến mấy thì cũng đã say ngà ngà. Lúc tiệc cưới kết thúc, Hàn Dịch đã say như chết, nhưng vẫn cầm tay Vu Hiểu Huyên không chịu buông. Cô không còn cách nào khác, đành phải thuê một phòng trên lầu cho anh ngủ.

Hàn Dịch không chịu buông Vu Hiểu Huyên ra, ngay cả cô muốn đi vào nhà tắm vắt khăn lau mặt cũng không chịu, cứ gọi tên cô suốt. Vu Hiểu Huyên trợn mắt, dỗ dành anh hệt như một đứa trẻ con, rồi nằm nép vào lòng anh, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tiệc cưới kết thúc, lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật tiễn tất cả khách mời xong, trở lại phòng tân hôn thì đã là nửa đêm. Thẩm Thanh Lan ngồi trên sô pha, Phó Hoành Dật đi vào rót một ly nước đưa cho cô, nhưng cô lại lắc đầu. Suốt buổi tối, cô đã phải uống một bụng đầy nước, bây giờ thấy nước là muốn nôn rồi, sao còn uống nổi nữa.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật đặt ly nước sang một bên rồi ngồi xổm xuống đối diện Thẩm Thanh Lan, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không ạ, chỉ hơi mệt một chút thôi.”

Phó Hoành Dật yên tâm, đứng dậy, “Anh đi chuẩn bị nước tắm cho em, tắm xong rồi hãy ngủ tiếp.”

Thẩm Thanh Lan ôm gối vào lòng, gật đầu. Phó Hoành Dật đi vào phòng ngủ chuẩn bị nước tắm cho cô, lúc đi ra thì thấy cô đã tựa vào ghế sô pha ngủ mất tiêu.

Phó Hoành Dật bất đắc dĩ, định bế cô dậy thì cô đã mở mắt.

Phó Hoành Dật thấy cô tỉnh thì dịu dàng nói, “Nước tắm đã chuẩn bị xong rồi, em đi tắm trước đi, quần áo anh đã để trong phòng tắm rồi đấy.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu nhưng không đứng dậy, chỉ lẳng lặng nhìn Phó Hoành Dật, “Anh bế em đi.”

Phó Hoành Dật nhướng mày, hiếm khi nhìn thấy Thẩm Thanh Lan nũng nịu với anh, sao anh lại không đồng ý cho được chứ.

http://tieulun.hopto.org

“Phó Hoành Dật, có phải em nặng hơn rồi không?” Thẩm Thanh Lan đột nhiên hỏi.

“Không đâu, anh còn cảm thấy nhẹ đấy, sau này em phải ăn nhiều hơn mới được.”

“Vậy nếu sau này em ăn nhiều quá biến thành mập thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó, liệu anh có chê em xấu không?”

Phó Hoành Dật cúi đầu hôn lên môi Thẩm Thanh Lan, “Dù em có biến thành người mập nhất thế giới này thì cũng là người mập mạp xinh đẹp nhất.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì cười khẽ, “Phó Hoành Dật, cái miệng này của anh càng ngày càng ngọt.”

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Đó là do vợ anh dạy dỗ tốt.”

Đặt Thẩm Thanh Lan xuống, nhìn bồn tắm lớn, đôi mắt Phó Hoành Dật trở nên tối hơn, “Muốn anh tắm cùng em không?”

Thẩm Thanh Lan đẩy anh ra ngoài, “Anh cứ chờ em bên ngoài đi.”

Phó Hoành Dật tiếc nuối nhìn cô, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, “Thật sự

không cần anh sao? Hôm nay mệt mỏi cả ngày rồi, anh mát xa giúp em.”

Thẩm Thanh Lan kiên quyết lắc đầu, “Thật sự không cần đâu.” Nói rồi, cô đóng cửa phòng tắm ngay trước mặt Phó Hoành Dật. Trong phòng tắm có lót tấm thảm chống trơn nên anh cũng không quá lo lắng. Nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, Phó Hoành Dật bật cười rồi đi sang phòng bên cạnh, nhanh chóng tắm rửa.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 267: Đêm tân hôn

Khi anh quay lại phòng, Thẩm Thanh Lan vẫn chưa tắm xong. Trong phòng ngủ chính từ ga giường đến chăn toàn là màu đỏ thẫm rực rỡ, trên chăn còn bày không ít đậu phộng và nhãn. Vì Thẩm Thanh Lan mang thai nên ngay cả người ồn ào nhất là Cố Dương cũng không đến náo động phòng.

Phó Hoành Dật dọn sạch sẽ đậu phộng và nhãn trên giường, lúc này Thẩm Thanh Lan cũng đi ra từ phòng tắm. Cô mặc một cái váy ngủ hai lớp, lớp bên ngoài là áo choàng thắt nút ở eo, lớp bên trong là váy dây. Vì chỉ mới mấy tháng đầu, nên thân hình cô chưa có thay đổi gì.

Nằm xuống một bên giường, Thẩm Thanh Lan tự giác vùi vào lòng Phó Hoành Dật. Anh nhìn cô, rồi đặt tay lên bụng cô, “Chắc hôm nay con quậy em lắm phải không?”

“Không đâu, nó rất ngoan, sau này chắc chắn sẽ là một đứa trẻ biết nghe lời.” Thẩm Thanh Lan dịu giọng nói. Nhắc đến đứa con trong bụng, vẻ mặt của cô cũng dịu dàng đi rất nhiều.

“Nếu sau này nó không nghe lời thì cứ giao cho anh, anh bảo đảm sẽ khiến cho nó nghe lời ngay.”

Thẩm Thanh Lan phì cười, “Có phải lúc còn bé anh cũng bị ông nội đánh không?”

http://tieulun.hopto.org

“Ừ, khi đó trong Đại Viện chỉ có mấy thằng nhóc, đứa nào đứa nấy đều trông như du côn. Anh trai em lúc còn bé cũng thế, còn bị chú Thẩm đuổi chạy khắp sân.” Phó Hoành Dật không hề do dự mà bán đứng anh vợ mình.

Hai vợ chồng kể chuyện khi còn bé, được một lúc thì ánh mắt Phó Hoành Dật liền thay đổi. Dây lưng áo ngủ trên người Thẩm Thanh Lan chẳng biết đã bị nới lỏng từ bao giờ, áo ngủ trượt khỏi vai, để lộ làn da trắng muốt trước ngực.

Kể từ khi biết Thẩm Thanh Lan mang thai, Phó Hoành Dật vẫn luôn ngoan ngoãn, mỗi tối đều chỉ ôm cô ngủ, không làm gì khác cả. Lúc chưa bị châm lửa thì không sao, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh đẹp, ngọn lửa trong lòng anh liền bùng lên, bàn tay vốn đặt trên bụng cô bắt đầu di chuyển lên trên.

Cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể Phó Hoành Dật, gương mặt Thẩm Thanh Lan phiếm hồng. Cô nhắm mắt lại, dâng đôi môi đỏ mọng của mình đến trước mặt anh.

Hành động này của cô như thêm dầu vào lửa, đôi mắt Phó Hoành Dật trở nên sâu thẳm hơn. Anh cúi đầu xuống hôn thật sâu lên môi Thẩm Thanh Lan. Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao. Lúc nụ hôn kết thúc, Phó Hoành Dật vùi đầu vào gáy Thẩm Thanh Lan, hít thở nặng nề. Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan cũng mơ màng, vừa rồi không chỉ có anh, mà cơ thể cô cũng có phản ứng.

Cảm nhận được lửa nóng dưới bụng, Thẩm Thanh Lan do dự một lát, rồi chậm rãi đưa tay xuống.

Cơ thể Phó Hoành Dật đột nhiên cứng đờ, anh nắm chặt tay Thẩm Thanh Lan, thì thầm, “Thanh Lan, bác sĩ nói không được.”

Thẩm Thanh Lan cúi người, nói nhỏ vào tai Phó Hoành Dật, “Vâng, em biết, nên em giúp anh.” Nói xong, cô liền chui vào trong chăn.

Cơ thể Phó Hoành Dật căng cứng, ánh mắt mơ màng, không kiềm nổi tiếng rên khe khẽ.

Qua một lúc lâu, Phó Hoành Dật mới rút khăn giấy, lau sạch sẽ dấu vết trên tay Thẩm Thanh Lan. Cô đỏ bừng mặt, không dám nhìn anh mà chỉ bước nhanh vào phòng tắm, anh cũng vào theo.

Đến khi hai người vệ sinh sạch sẽ, gương mặt đỏ bừng của Thẩm Thanh Lan vẫn chưa biến mất. Phó Hoành Dật ôm cô, hôn mạnh lên môi cô, “Vợ anh thật giỏi.”

Thẩm Thanh Lan cụp mắt, đánh nhẹ vào ngực anh, Ngài Phó tỏ vẻ không đau đớn gì cả. Vừa được ăn thịt nên tâm trạng anh vô cùng tốt, anh còn cầm tay Thẩm Thanh Lan lật tới lật lui xem, càng nhìn càng thấy tay vợ mình rất đẹp, bèn đặt tay cô lên môi hôn mấy cái. Nhiệt độ trên mặt Thẩm Thanh Lan còn chưa kịp hạ xuống lại từ từ tăng lên. Cuối cùng, dưới ánh mắt nóng rực của Phó Hoành Dật, cô nhanh nhẹn rút tay về, vẻ mặt hơi buồn bực, “Phó Hoành Dật, em buồn ngủ.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Ừm, vậy em ngủ đi.”

Thẩm Thanh Lan nhắm mắt lại, vờ làm đà điểu trong lòng Phó Hoành Dật, người to gan vừa rồi chắc chắn không phải cô.

Phó Hoành Dật thấy dáng vẻ vờ vịt của Thẩm Thanh Lan thì buồn cười, nhưng lại không dám cười ra tiếng, sợ sẽ chọc giận bà xã đại nhân.

Đắp kín chăn cho Thẩm Thanh Lan, anh mới thiếp đi cùng cô.

***

Nhà họ Phương.

Lý Bác Minh lái xe đưa cả nhà họ Phương về nhà. Vừa mới về tới nhà, Phương Đồng liền không vui, nói với mẹ cô, “Mẹ, về sau ra ngoài, mẹ có thể đừng nói đến chuyện con và Thanh Lan là bạn thân có được không?”

Phó Phương Hoa nghe vậy thì xụ mặt, “Điều mẹ nói là sự thật, có nói hươu nói vượn gì đâu, sao lại không được nói ra chứ?”

“Mẹ, con biết ý đồ của mẹ, nếu nhà chúng ta dựa vào chút quan hệ với nhà họ Thẩm thì sau này, dù là ba hay là con đều có thể tiến xa hơn nữa. Nhưng mẹ

à, Thanh Lan là bạn thân của con, con chỉ muốn đối xử với cậu ấy như một người bạn tốt, là mối quan hệ bạn bè đơn thuần. Con không muốn tình bạn giữa bọn con có liên quan đến những lợi ích."

"Mẹ cũng không bảo Thẩm Thanh Lan giúp con hay ba con làm gì, thì sao lại vướng vào lợi ích chứ?" Bị con gái nói như vậy, Phó Phương Hoa không vui, bà làm như vậy là vì ai chứ?

Thấy hai mẹ con lại cãi nhau, Phương Thừa Chí lập tức đứng ra hoà giải, "Được rồi, đừng ồn ào nữa. Đồng Đồng, mẹ con làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi, không có ý xấu gì đâu, con không được nói mẹ con như vậy."

"Ba, đúng là mẹ con không có ý xấu, nhưng nếu lời nói đó truyền đến tai Thanh Lan thì con sẽ trở thành người thế nào, sau này Thanh Lan sẽ nhìn con ra sao, người nhà họ Thẩm nhìn con thế nào? Bọn họ sẽ nghĩ con kết bạn với Thanh Lan là để dựa hơi nhà họ Thẩm."

Trước giờ Phương Đồng vẫn biết mẹ cô hơi nịnh bợ người khác, cô đã nhìn ra từ chuyện của Đinh Minh Huy rồi, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

"Lúc quen biết Thẩm Thanh Lan, con còn không biết người ta là thiên kim nhà họ Thẩm, bọn họ sẽ không nghĩ con là người như thế đâu."

"Mẹ."

http://tieulun.hopto.org

Phó Phương Hoa xua tay, “Con không cần nói mấy cái lý lẽ đó với mẹ. Phương Đồng, mẹ nói cho con biết, những chuyện này đều do một mình con suy diễn cả, người nhà họ Thẩm người ta nghĩ như thế nào thì sao con biết được, hoặc có thể là người ta chẳng hề quan tâm đến chút chuyện này. Con tưởng ba con làm thị trưởng thì ghê gớm lắm hả? Đó là vì con không biết tình hình thủ đô phức tạp ra sao thôi. Phàm là người có chút thân phận thì đều có quan hệ thân thiết với người chống lưng đằng sau. Ba con có thể leo lên được vị trí hôm nay, con tưởng đó là nhờ bản lĩnh của ba con hả?” Nếu không phải nguyên thị trưởng thủ đô mất chức, hai bên tranh đấu với nhau, ai cũng muốn dàn xếp người nhà mình vào vị trí này nên đấu đá nhau không ngừng thì làm gì tới lượt Phương Thừa Chí, một người chẳng hề có thân phận và thế lực ngồi vào.

“Phương Hoa, đừng nói nữa.” Phương Thừa Chí ngăn bà, ông không muốn con gái biết quá nhiều về chuyện này.

“Hôm nay tôi phải nói rõ ràng cho nó hiểu. Thừa Chí, chúng ta bao bọc Phương Đồng quá kỹ rồi.” Phó Phương Hoa nói, trước kia bà cảm thấy để Phương Đồng sống trong hoàn cảnh bình thường theo sở thích của mình là được rồi, nhưng về sau bà mới nhận ra mình đã sai rồi. Phương Đồng quá đơn thuần, nên người dễ bị tổn thương nhất chính là nó.

“Phương Đồng, con cảm thấy ba con là hạng người gì? Ông ấy không có năng lực trong công việc sao? Không phải, nếu chỉ dựa theo năng lực của ba con thì đáng ra phải được điều về thủ đô từ lâu rồi, vậy vì cớ gì mà nhiều năm nay vẫn không có cơ hội này? Bây giờ con cũng đi làm rồi, có một số việc hẳn con cũng thấy rõ. Không phải mẹ muốn nịnh bợ, nhưng chúng ta đã có điều kiện thì sao lại phải lãng phí chứ? Chúng ta cũng chỉ muốn dựa vào chút quan hệ với nhà họ Thẩm, khiến mấy người kia kiêng dè một chút thôi, sau này trong lúc ba con làm việc thì phối hợp một chút, chút lợi ích này cũng không được sao?”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng nghẹn lời, không biết nên nói thế nào. Trong khoảng thời gian làm việc ở tập đoàn Quân Lan, cô đã học được rất nhiều và cũng thấy rõ một số việc.

Phó Phương Hoa thấy con gái im lặng thì thở dài, "Đồng Đồng, mẹ biết con nghĩ mẹ là người thích nịnh bợ, nhưng mẹ có thể vỗ ngực mà nói, mẹ không hề có lòng riêng gì cả, mẹ không làm thế vì chính bản thân mẹ."

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa, là lỗi của con, con quá ích kỷ." Phương Đồng nói, cô chưa từng đứng trên lập trường của mẹ để suy nghĩ.

Phương Thừa Chí vỗ vai con gái, "Đồng Đồng, con cũng đừng trách mẹ con."

Phương Đồng gật đầu, "Ba, con vào phòng trước."

Trong phòng khách, Phương Thừa Chí thở dài thườn thượt với Phó Phương Hoa, "Bà xem bà đi, nói với nó mấy chuyện này để làm gì chứ."

Phó Phương Hoa ngồi trên sô pha, vẻ mặt u sầu, "Ông tưởng tôi muốn vậy sao? Bây giờ ông đã rơi vào hoàn cảnh gì mà ông còn không biết sao? Người bên ngoài chỉ biết hiện giờ ông rất nở mày nở mặt, là thị trưởng của cái thủ đô này. Nhưng ở nơi này, chút chức vị đó đã là gì chứ? Có rất nhiều người hơn ông, chọn đại một người thì chức vụ cũng cao hơn ông, ông xem thử người phó thị trưởng đó, thái độ của y đối với ông thế nào? Hơn nửa năm nay

công việc của ông có bất kỳ tiến triển nào không? Trong cuộc họp lần trước, người bị gọi tên phê bình còn không phải là ông sao?”

Mặt Phương Thừa Chí tối sầm lại, thật ra từ khi được điều về thủ đô, công việc của ông cũng không mấy thuận lợi, gần đây còn có người bắt được điểm yếu là ông không đạt thành tích gì trong công việc để kéo ông xuống nước, nói trắng ra là họ thèm khát cái ghế dưới mông ông đây.

“Không phải tôi không tìm cách, nhưng chúng ta đâu quen biết người nào ở trên chúng ta cả, tôi còn có cách nào khác được?” Phó Phương Hoa tủi thân. Phương Thừa Chí là người vô cùng thành thật, không hề khom lưng luồn cúi như những người kia, bằng không lúc trước đã chẳng bị người ta chèn ép đến công tác ở thành phố Lâm nhiều năm liền.

Trở về thủ đô lâu như vậy, ông cũng không gặp được mấy người thân quen ở đây. Tiệc cưới lần này là cơ hội tốt, nên bà không muốn bỏ qua, cũng như lời bà nói với Phương Đồng, bà không muốn nhà họ Thẩm làm gì cho họ cả, chỉ muốn để mọi người biết không phải nhà bọn họ không quen biết ai, không muốn để người khác cảm thấy chồng bà rất dễ bắt nạt.

Hai vợ chồng nói chuyện trong phòng khách, không ngờ cửa phòng Phương Đồng không hề đóng lại, mấy lời vừa rồi đều bị cô nghe không sót chữ nào. Phương Đồng lặng lẽ đóng cửa phòng, tựa vào cửa, ánh mắt buồn bã.

Sáng hôm sau, Phương Đồng vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy mẹ cô đã làm xong đồ ăn sáng, “Đồng Đồng dậy rồi à, mau tới đây ăn sáng đi con.”

Phương Đồng ngồi xuống bàn ăn, không nhìn thấy Phương Thừa Chí thì bèn hỏi, “Ba con đâu?”

“Ba con đi làm rồi. Con ăn mau đi, chẳng phải hôm nay con có hẹn đi dạo phố với Hiểu Huyên sao.” Phó Phương Hoa múc thêm một bát cháo cho con gái.

Phương Đồng nhìn mẹ muốn nói lại thôi, “Mẹ, công việc của ba con có phải đã gặp khó khăn không?”

Phó Phương Hoa mỉm cười, “Không đâu, tối hôm qua mẹ kích động quá nên nói lung tung thôi. Tốt xấu gì ba con cũng đã lăn lộn trong quan trường nhiều năm, cũng có chút bản lĩnh, người nên lo là con đó, con và Bác Minh thế nào rồi?”

Phương Đồng ngây ra, “Con và Bác Minh có gì đâu ạ.”

Phó Phương Hoa nhìn cô, “Con đừng nói với mẹ là con không nhận ra Bác Minh đang chờ con nhé. Thằng bé quả thực rất tốt, nếu con có ý với nó thì đừng dông dài nữa, còn nếu đã không thích nó thì con hãy sớm nói rõ ràng với nó đi, cũng không nên để người ta chờ mãi thế kia được. Nhà chúng ta cũng không phải kiểu người đứng núi này trông núi nọ.”

“Mẹ, mẹ cảm thấy Lý Bác Minh được không?”

“Mẹ có cảm thấy nó được hay không cũng vô dụng, quan trọng nhất là con cảm thấy người ta tốt hay không thôi, dù sao thì người sống đến cuối đời với con là nó chứ đâu phải mẹ. Nhưng đứng ở góc độ của mẹ, không phải mẹ cố ý nhắc đến chuyện đau lòng của con, nhưng Bác Minh tốt hơn thằng Đinh Minh Huy kia gấp nhiều lần.”

Từ khi Phương Đồng và Đinh Minh Huy chia tay, Phó Phương Hoa không còn nhắc đến Đinh Minh Huy trước mặt cô nữa, lần này là vì nói nhanh quá nên lỡ lời thôi. Vừa dứt lời, bà vội nhìn thoáng qua Phương Đồng, thấy cô không có biểu cảm gì khác thường thì mới yên tâm.

Đột nhiên nghe nói đến Đinh Minh Huy, trong lòng Phương Đồng hơi hoảng hốt, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô mỉm cười, “Mẹ, mẹ nói đúng, Bác Minh thật sự tốt hơn Đinh Minh Huy rất nhiều, không, bọn họ hoàn toàn không thể so sánh được.”

“Đồng Đồng, con buông tay rồi?” Phó Phương Hoa dò hỏi, con gái đã chia tay lâu như vậy rồi nhưng vẫn không thấy nó qua lại với người khác phái, chỉ toàn tâm toàn ý lo cho sự nghiệp, bây giờ còn bị công ty phái ra nước ngoài học tập. Phó Phương Hoa thấy vậy thì cho rằng con bé bởi thất tình nên đau lòng, muốn chạy trốn đến nước ngoài xa xôi để quên đi mọi chuyện.

Hiểu rõ suy nghĩ trong mắt mẹ, Phương Đồng cảm thấy hơi buồn cười, “Mẹ, trong mắt mẹ, con là loại người cầm lên được nhưng không bỏ xuống được sao? Đinh Minh Huy đã trở thành quá khứ rồi, trong lòng con không còn anh ta nữa.”

“Con buông bỏ được là tốt rồi, mẹ chỉ sợ con tuyệt vọng thôi. Đã như vậy thì,

con nghĩ thế nào về Bác Minh? Mấy ngày trước, mẹ có nói chuyện với chú Lý, chú ấy định gọi Bác Minh về tiếp quản công ty nhà họ đấy."

"Anh ấy sắp rời khỏi đây?"

"Ừ, dạo trước chú Lý bị bệnh nên phải nằm viện. Sau khi xuất viện, sức khoẻ chú ấy không được như lúc trước nữa, nên muốn gọi Bác Minh về tiếp quản công ty, còn chú ấy thì lui về sau an hưởng thôi."

"Bác Minh đồng ý rồi sao?"

"Mẹ không biết, chú Lý cũng không nói. Mẹ nghe được một chút lúc ba con nói chuyện điện thoại với chú ấy, nên mẹ mới nói mặc kệ con có ý với Lý Bác Minh hay không thì cũng phải nói rõ ràng với người ta. Nếu con thích người ta, ba mẹ sẽ không phản đối, còn nếu con thích người khác, ba mẹ cũng không có ý kiến gì, tất cả đều tùy con quyết định."

Phương Đồng nhỏ giọng đáp, "Con biết rồi, con sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Biết Phương Đồng là người có chừng mực, Phó Phương Hoa cũng không nói thêm gì nữa, "Lần này con về nước mấy ngày?"

"Một tuần." Phương Đồng vốn chỉ có ba ngày nghỉ, nhưng sau đó Thẩm Quân Dục lại cho cô nghỉ bốn ngày.

“Vậy mấy ngày nay ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi, mẹ thấy con gầy đi rồi. Nhắc đến chuyện này, ba đứa các con đều là đứa này còn gầy hơn đứa kia, nhất là Hiểu Huyên ấy, bây giờ đã gầy trơ xương rồi. Hôm nào con bảo con bé sang nhà ăn cơm, mẹ sẽ nấu đồ ăn ngon cho con bé.”

Phương Đồng cười gật đầu, “Vâng, chiều nay con đi dạo phố với cậu ấy rồi nói luôn.”

“Vậy cần gì đến hôm khác chứ, cứ tối nay đi. Chiều nay con dạo phố với Hiểu Huyên, rồi tối về nhà ăn cơm, lát nữa mẹ sẽ đi mua thức ăn.” Phó Phương Hoa nói. Ba mẹ Vu Hiểu Huyên đã qua đời, bây giờ chỉ còn lại một mình con bé, nên bà cũng rất xót thương cho con bé.

“Vâng. Con sẽ nói với cậu ấy.”

***

Sáng nay, Thẩm Thanh Lan vừa tỉnh dậy thì đã bụm lấy miệng, chạy vội tới nhà vệ sinh. Phó Hoành Dật định vào phòng gọi cô dậy ăn sáng, nghe thấy âm thanh từ nhà vệ sinh thì biến sắc, nhanh chóng đi vào, liền nhìn thấy cô ôm bồn cầu nôn đến choáng váng.

Phó Hoành Dật luống cuống lại gần đỡ Thẩm Thanh Lan dậy, “Thanh Lan, sao đang yên đang lành lại nôn nhiều như vậy, có chỗ nào không thoải mái?”

Thẩm Thanh Lan xua tay, đang định mở miệng thì dạ dày lại cuộn lên.

Phó Hoành Dật đứng một bên, trơ mắt nhìn Thẩm Thanh Lan nôn mửa đến nỗi viền mắt đều đỏ ửng mà cũng không biết nên làm gì. Anh lo lắng định gọi 120 nhưng bị cô ngăn lại, “Em không sao, chỉ là nôn nghén thôi mà, không sao đâu, nôn xong là ổn thôi.”

Phó Hoành Dật vội vàng đưa ly nước cho Thẩm Thanh Lan súc miệng. Cô từ từ dựa vào người anh đứng dậy, thấy chân mày anh nhíu lại thì cười khẽ, “Em thật sự không sao đâu, đứa bé này nghịch ngợm quá thôi mà.”

Chân mày Phó Hoành Dật vẫn không giãn ra chút nào, anh nhìn chằm chằm vào bụng Thẩm Thanh Lan, “Chẳng phải em nói nó rất ngoan sao?”

Mấy ngày anh ở đây, Thẩm Thanh Lan thật sự ăn được ngủ được, không hề có chút khó chịu nào.

“Chắc nó biết ba mẹ kết hôn nên muốn nhắc nhở ba mẹ về sự tồn tại của nó thôi.” Thẩm Thanh Lan nhìn bụng mình, dịu dàng nói.

Vẻ mặt Phó Hoành Dật hơi khó coi, anh xoa bụng Thẩm Thanh Lan, “Còn bé như vậy mà đã biết nhắc nhở người khác rồi, sau này lớn rồi chắc sẽ nghịch ngợm lắm đây.”

http://tieulun.hopto.org

“Có ai nói con mình như anh không? Thôi được rồi, em đói rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Phó Hoành Dật thấy cô không sao nên mới yên tâm phần nào.

Nhưng bữa cơm này, Thẩm Thanh Lan ăn không trôi. Vừa mới ngồi xuống bàn ăn, thấy Phó Hoành Dật bê bát cháo trứng muối thịt nạc đặt trước mặt cô, Thẩm Thanh Lan lại đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh.

Phó Hoành Dật đi theo sau cô, vỗ nhẹ lên lưng cô, thấy dáng vẻ khó chịu của cô thì vô cùng đau lòng, vội vàng gọi điện thoại cho Sở Vân Dung.

Sở Vân Dung nghe xong, nhưng cũng không khẩn trương như Phó Hoành Dật, chỉ căn dặn, “Buổi sáng con cho con bé ăn thanh đạm thôi, sau đó đến siêu thị mua ô mai cho nó.”

“Như vậy là được rồi ạ?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Nôn nghén là phản ứng tự nhiên, phụ nữ mang thai bình thường đều như vậy cả, con không cần lo lắng quá, lát nữa mẹ sẽ qua đó.”

Tuy đã nghe Sở Vân Dung nói vậy nhưng Phó Hoành Dật vẫn chưa thất yên tâm. Sau khi cúp điện thoại, anh liền gọi ngay cho bác sĩ Chung. Vừa sáng sớm đã bị đánh thức, bác sĩ Chung tuy không tức giận, nhưng cũng chỉ căn dặn mấy điều không khác Sở Vân Dung nói là bao.

“Biết vậy lúc đó anh đã cẩn thận hơn rồi.” Chờ Thẩm Thanh Lan nôn xong, Phó Hoành Dật vỗ nhẹ lên lưng cô. Dựa theo kế hoạch của anh thì ít nhất cũng phải hai năm nữa mới có con, nếu không thì bây giờ Thẩm Thanh Lan đã không chịu khổ như vậy.

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì phì cười, nhưng viền mắt cô lúc này đỏ hoe, chóp mũi cũng hồng hồng, trông rất đáng thương. Phó Hoành Dật thấy vậy càng đau lòng hơn.

Thấy vẻ đau lòng của anh, Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng ôm anh an ủi, “ Phó Hoành Dật, em không sao đâu, ngược lại bây giờ em còn cảm thấy rất hạnh phúc. Mang thai một đứa bé thuộc về hai chúng ta, cho dù cực khổ mấy em cũng chịu được.”

“Nhưng mà anh không muốn. Chờ con quỷ nhỏ này sinh ra, anh nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

“Được, chờ nó ra đời rồi thì phạt nó.”

Phó Hoành Dật không dám để Thẩm Thanh Lan ăn cháo trứng muối thịt nạc nữa, bèn vào phòng bếp nấu một bát mì cà chua trứng gà cho Thẩm Thanh Lan. Lần này cô ăn hết sạch, mãi đến khi ăn xong cũng không còn nôn nữa.

Dọn sạch bát đũa xong thì Sở Vân Dung cũng đã đến, Thẩm Thanh Lan đi mở cửa, “Mẹ.”

Sở Vân Dung cầm một cái túi, đi vào nhìn thoáng qua phòng bếp, “Hoành Dật đang rửa bát?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, mẹ ăn sáng chưa ạ?”

“Ăn rồi, mẹ có mua một ít đồ cho con này.” Sở Vân Dung lấy một hộp ô mai trong túi ra, “Ô mai này cũng được lắm, con nếm thử đi.”

Nhìn thấy ô mai, Thẩm Thanh Lan liền ứa nước bọt, lấy một viên bỏ vào miệng, “Ừm… ô mai này ngon thật. Mẹ, mẹ mua ở đâu thế?”

“Trước kia mẹ có quen một đồng nghiệp trong dàn nhạc, mẹ cô ấy làm món này rất ngon, vừa nãy mẹ mới đến nhà cô ấy mua đấy.”

Sáng nay, Sở Vân Dung vừa ăn được chút cháo thì nhận được điện thoại của Phó Hoành Dật. Bà lập tức đến nhà đồng nghiệp mua ô mai, rồi lại chạy tới đây, nên thật ra là bà vẫn chưa ăn sáng.

“Con thích ăn thì cứ ăn đi, nhưng đừng ăn nhiều quá, nếu xót ruột thì ăn một viên thôi. Bao giờ con ăn hết thì mẹ lại mua cho con.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cũng không khách sáo với Sở Vân Dung, làm như thế sẽ có khi lại khiến bà khóc ngay.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan ăn hai viên, dù muốn ăn nữa nhưng vẫn đậy nắp lại, đặt lọ ô mai sang một bên, “Mẹ, lát nữa con và Phó Hoành Dật muốn đi ra ngoài mua vài món đồ cho nhóc con, mẹ muốn đi cùng bọn con không?”

Lần này Phó Hoành Dật có tất cả mười lăm ngày nghỉ phép để kết hôn và trăng mật. Ban đầu hai người định đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật, nhưng bây giờ Thẩm Thanh Lan đang mang thai nên không tiện đi máy bay, vì thế chỉ có thể hủy bỏ lịch trình.

“Cũng được, hai con chưa có kinh nghiệm, mẹ đi chung với các con, tiện góp ý luôn.”

Chờ Phó Hoành Dật rửa bát xong, ba người liền lái xe đến trung tâm, nhưng không đi mua đồ ngay mà vào một nhà hàng Quảng Đông.

“Mẹ, chúng ta ăn chút gì trước đi.” Phó Hoành Dật nói.

“Chẳng phải vừa mới ăn sáng xong sao?”

“Thanh Lan đang trong giai đoạn nôn nghén, bác sĩ Chung nói cho cô ấy ăn ít, chia ra nhiều bữa, nên sáng nay cô ấy cũng không ăn bao nhiêu, lát nữa lại phải đi dạo phố, vì thế con dẫn cô ấy đến đây ăn trước.” Phó Hoành Dật giải thích, nhưng thật ra là vì trên đường tới đây, anh vô tình thấy Sở Vân Dung xoa bụng, nên đoán có thể bà chưa ăn sáng đã đi thẳng đến đây.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan rất ăn ý với Phó Hoành Dật, nghe anh nói vậy thì hiểu ngay, “Mẹ, con đang hơi đói bụng, mẹ ăn cùng con nhé?”

“Ừm, bây giờ con đang mang thai, quả thật rất dễ đói.”

Phó Hoành Dật không gọi nhiều món, chỉ vừa đủ cho hai người họ ăn. Chờ thức ăn được bưng lên, Thẩm Thanh Lan lại không ăn nhiều, chỉ ăn tượng trưng một chút thôi.

“Thanh Lan, có phải đồ ăn không hợp khẩu vị không?” Thấy Thẩm Thanh Lan không ăn nhiều, Sở Vân Dung hỏi.

Thẩm Thanh Lan dịu dàng nói, “Không ạ, đồ ăn ngon lắm ạ, là do con không ăn được nhiều, mới ăn mấy miếng đã thấy no rồi. Mẹ, mẹ ăn đi.”

Lúc này sao Sở Vân Dung còn không hiểu chứ, chắc là Thẩm Thanh Lan nhìn ra bà chưa ăn sáng nên mới cố ý dẫn bà đến đây, trong lòng bà lại xót.

Mỗi khi Thanh Lan đối xử tốt với bà, thì bà lại càng áy náy hơn.

Chờ Sở Vân Dung ăn xong, ba người mới rời khỏi nhà hàng. Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung đi đằng trước, còn Phó Hoành Dật đi theo sau.

http://tieulun.hopto.org

Đi vào cửa hàng bán đồ dùng trẻ em, Thẩm Thanh Lan nhìn hàng hóa đủ loại, rực rỡ nhiều màu sắc thì lại thấy đau đầu. Nhiều đồ như vậy, chắc chắn lựa chọn rất phiền phức.

Nhưng Sở Vân Dung trông thấy mấy đồ vật này thì đôi mắt liền rực rỡ. Bỏ lại Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật phía sau, bà đi vào cửa hàng, bắt đầu càn quét, “Thanh Lan, cái núm cao su này cũng được lắm, chờ cháu mẹ ra đời có thể dùng, cái bình sữa này cũng rất tốt, còn có thể tự động đo nhiệt độ sữa trong bình, không sợ cháu mẹ bị phỏng, cái này cũng mua một cái.”

“Hoành Dật, cái nôi này không tệ, nhưng mà không biết con trai hay con gái, con trai thì chọn màu xanh, còn con gái thì chọn màu hồng, hay là bây giờ mua màu vàng trước đi.”

Sở Vân Dung tươi cười, nhìn hàng hóa trưng bày trên kệ, cái nào cũng thích cả.

Thấy Sở Vân Dung sắp gom toàn bộ cửa hàng này về nhà, Thẩm Thanh Lan đành nói, “Mẹ, hiện giờ con mới mang thai được một tháng, mẹ mua nhiều đồ thế con cũng không dùng ngay được. Chúng ta mua đồ dùng cho bây giờ trước đi, mấy đồ còn lại sau này hãy mua.”

Sở Vân Dung nghĩ ngợi rồi miễn cưỡng bỏ bình sữa xuống, nói với Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan, “Vậy chúng ta đi mua quần áo bà bầu cho Thanh Lan đi, còn cả giày nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Ban đầu Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật định đến đây mua mấy thứ này nên tất nhiên không có ý kiến nào khác. Nhưng vừa mới đi một lúc, bọn họ lại gặp phải Tần Nghiên.

“Cô Thẩm, không ngờ lại gặp cô ở đây.” Tần Nghiên tươi cười, cứ như rất vui mừng khi thấy Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan lạnh mặt nhìn Tần Nghiên, “Bà Tần.”

Tần Nghiên quan sát Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, “Còn chưa chúc mừng hai người tân hôn hạnh phúc. Tôi cũng không ngờ lại gặp cô Thẩm ở đây. Hẹn trước không bằng gặp ngẫu nhiên, chẳng hay tôi có vinh hạnh mời ba vị dùng cơm trưa không?”

Khóe môi Thẩm Thanh Lan hơi nhếch lên, lạnh nhạt đáp, “Không cần khách sáo như thế, hôm nay chúng tôi còn có việc, cho nên là không cần đâu, để hôm khác đi.”

“Cô Thẩm, thật ra tôi chỉ muốn mời cô ăn một bữa cơm đơn giản, không có ý gì khác. Tôi biết vì liên quan đến Nhan Tịch nên cô có chút hiểu lầm với tôi, nhưng tôi không có bất kỳ ác gì với cô và Nhan Tịch cả. Bây giờ Nhan Tịch đã xuất ngoại với mẹ con bé rồi, nên hiện giờ tôi cũng không gặp được con bé nữa. Bây giờ lại gặp cô ở đây, cũng coi như có duyên rồi.”

Thẩm Thanh Lan nhìn sang Phó Hoành Dật và Sở Vân Dung.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật từ tốn nói, “Vị phu nhân này, không phải Thanh Lan không nể mặt bà, mà lát nữa chúng tôi thật sự còn có việc, nên không thể dùng cơm với bà được, thật xin lỗi.”

Tần Nghiên nghe vậy vẻ mặt tràn đầy thất vọng, “Vậy thì đáng tiếc quá. Cô Thẩm, chúng ta đành hẹn lại hôm khác vậy.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu chào tạm biệt Tần Nghiên.

Chờ Tần Nghiên đi rồi, Sở Vân Dung mới nhớ ra lúc trước bà đi cùng Thẩm Thanh Lan cũng đã gặp người phụ nữ này trong trung tâm thương mại, “Thanh Lan, người này có phải là người chúng ta gặp lần trước không?”

“Vâng, nhưng con cũng không thân với bà ta.”

Trước kia Sở Vân Dung không hề để ý đến Tần Nghiên, nhưng gặp phải nhiều lần như vậy nên không tránh khỏi nhớ kỹ.

Phó Hoành Dật chỉ nhìn thoáng qua Tần Nghiên, sau đó liền dời mắt.

Thẩm Thanh Lan không nghĩ Tần Nghiên cố tình chờ cô ở đây, nhưng lúc nào cũng gặp phải bà ta khiến cô cảm thấy hơi kỳ lạ. Lúc đi theo Phó Hoành Dật vào một cửa hàng mẹ và bé, cô còn nhìn ra ngoài cổng thì đã không nhìn thấy bóng dáng bà ta đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

“Thanh Lan, bộ đồ này thế nào?” Sở Vân Dung cầm một bộ đồ ướm thử lên người Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn thử, là một bộ váy hoa dài, “Màu sắc lòe loẹt quá.”

“Thế à, vậy mẹ chọn cái khác.”

Phó Hoành Dật đang xem giày, một nhân viên của cửa hàng đứng bên cạnh anh đang giải thích những khuyết điểm mỗi đôi giày cho anh. Anh cầm một đôi giày lên, thấy khá ổn thì đi tới ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thanh Lan, “Em mang đôi này thử xem hợp không.”

Nói rồi, anh nâng chân Thẩm Thanh Lan, lên thay giày giúp cô.

Một người đàn ông vừa đẹp trai, vừa có thân phận cao, ngồi xổm xuống đổi giày cho cô gái, còn nhìn cô bằng ánh mắt đầy dịu dàng. Hình ảnh này khiến khách trong tiệm thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hai người. Có cô gái còn giận hờn nhìn người đàn ông bên cạnh như đang nói: “Anh coi người ta kìa, rồi nhìn lại mình xem.”

Thẩm Thanh Lan hơi nghiêng đầu, Phó Hoành Dật đang thay giày cho cô, ánh mắt cô long lanh.

http://tieulun.hopto.org

“Đứng lên đi thử xem vừa không.” Phó Hoành Dật nhẹ nhàng nói.

Thẩm Thanh Lan đứng lên đi hai bước rồi gật đầu, “Lấy đôi này đi.”

Chờ Thẩm Thanh Lan ngồi xuống, Phó Hoành Dật lại thay giày cho cô lần nữa, sau đó mới đưa cho nhân viên, “Gói đôi này lại, lấy thêm cho tôi đôi này màu khác.”

Đồ trong cửa hàng này không rẻ, nên khi nghe Phó Hoành Dật nói vậy, nhân viên cửa hàng liền vui mừng không thôi.

Ở bên kia, Sở Vân Dung cũng đã chọn được mấy bộ đồ, “Thanh Lan, con xem thử mấy bộ này thế nào?”

Thẩm Thanh Lan nhìn thử, rồi đưa mắt nhìn sang Phó Hoành Dật. Anh xem kỹ quần áo trên tay Sở Vân Dung rồi nói, “Mẹ, con thấy mấy bộ này cũng được.”

Sở Vân Dung giao mấy bộ mà Phó Hoành Dật chọn cho nhân viên cửa hàng, “Lấy hết mấy bộ này.”

Ra khỏi cửa hàng, trên tay Phó Hoành Dật đã cầm mấy cái túi, đều là đồ của Thẩm Thanh Lan. Vừa đi được mấy bước, một giọng nữ đầy ngạc nhiên đã vang lên, “Cô Thẩm, đúng là cô rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan quay người thì thấy một người phụ nữ ăn mặc thời thượng đang nhìn cô với vẻ mặt rất vui mừng.

Người phụ nữ kia bước nhanh tới, “Cô Thẩm, cô còn nhớ tôi không?”

“Xin hỏi cô là?”

“Năm ngoái chúng ta đã gặp trong cửa hàng XX, lúc đó tôi còn đang mang thai, bị một người điên bắt cóc, là cô đã đứng ra thay cho tôi, cô còn nhớ không?”

Thẩm Thanh Lan liền nhớ ra, thì ra cô ấy chính là người phụ nữ có thai đó. Bây giờ có lẽ là sinh con rồi, trông vóc dáng cũng gầy hơn trước khá nhiều nên thoạt đầu Thẩm Thanh Lan không nhận ra.

Cô gái thấy Thẩm Thanh Lan đã nhớ ra thì nụ cười trên môi càng tươi hơn, “Cô Thẩm, tôi vẫn luôn muốn được cảm ơn cô. Nếu không nhờ cô, e rằng mẹ con tôi đã gặp nguy hiểm rồi, thật sự cảm ơn cô.” Nhớ tới tình cảnh lúc ấy, đến nay cô ấy vẫn còn sợ hãi, nên lại càng biết ơn Thẩm Thanh Lan đã cứu mình.

“Chút chuyện nhỏ này không cần để tâm, con cô không sao chứ?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Cô gái mỉm cười, “Nó rất ổn, là con gái, rất khỏe mạnh.”

Lúc này, một người đàn ông bế một đứa bé đi tới, tính ra cô bé này cũng được mười tháng rồi, đường nét trên khuôn mặt đã rõ ràng, trắng trẻo mập mạp, đôi mắt đen to tròn rất đáng yêu.

“Đây là con gái tôi, tên ở nhà là Đoàn Đoàn.”

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía cô bé, trông thấy đôi mắt đen láy của cô bé thì ánh mắt cô vô thức trở nên dịu dàng hơn, “Con gái của cô thật đáng yêu.”

“Cô đã cứu tính mạng của vợ con tôi, cô Thẩm, cả nhà tôi vô cùng biết ơn cô.” Người đàn ông kia nói, nét mặt lộ vẻ xúc động.

“Đừng khách sao, nếu đổi lại là người khác thì cũng sẽ làm như vậy thôi.” Lúc đó, vì đối phương là phụ nữ có thai nên cô mới ra tay.

Mặc dù Thẩm Thanh Lan nói vậy, nhưng vợ chồng họ vẫn rất biết ơn. Cô chỉ là bỗng nhiên nổi lòng tốt thôi, nhưng lại cứu giúp cả nhà họ tránh khỏi một kiếp nạn.

“Cô Thẩm, chúng tôi vẫn muốn cảm ơn cô, nhưng trước giờ không tìm được cơ hội. Lần này hiếm khi gặp nhau, vợ chồng chúng tôi rất mong được mời mọi người ăn bữa cơm, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện nhỏ này của chúng tôi.” Người đàn ông chân thành nói.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ do dự, nhưng cô còn chưa kịp trả lời thì Phó Hoành Dật đã nhã nhặn đáp, “Ăn cơm thì có lẽ là không cần, tấm lòng của mọi người, Thanh Lan cũng đã nhận, nhưng lát nữa chúng tôi còn phải đến một nơi khác, vô cùng xin lỗi.”

Đôi vợ chồng kia nghe vậy thì thất vọng, nhưng sau đó lại mỉm cười, “Cô Thẩm, vậy chúng tôi không làm lỡ chuyện của mọi người nữa. Về sau nếu như có cơ hội, vẫn mong cô nhất định phải ăn bữa cơm cảm ơn của chúng tôi.”

Người phụ nữ vừa nói vừa lấy một tấm danh thiếp từ trong túi xách ra, “Đây là danh thiếp của chồng tôi, nếu sau này có việc cần đến vợ chồng tôi thì xin cô Thẩm cứ nói.”

Thẩm Thanh Lan nhận danh thiếp rồi đồng ý, sau đó chào tạm biệt vợ chồng họ.

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, ba người Thẩm Thanh Lan đi thẳng về nhà họ Phó.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 268: Ngài phó rất để ý đến tuổi tác

Mới sáng sớm, Phó lão gia đã đi tới đi lui trong sân, thỉnh thoảng còn nhìn ra ngoài cửa. Phó Tĩnh Đình thấy thế thì cảm thấy buồn cười, không nhịn được nói: “Ba, ba vào nghỉ trước đi, Hoành Dật và Thanh Lan sẽ về ngay thôi. Ba vào phòng khách chờ hay đứng đây chờ cũng như nhau mà.”

Phó lão gia trừng mắt, “Ai nói là ba đang chờ bọn nó chứ, ba đang đi tản bộ mà.”

“Vâng vâng, ba đi tản bộ.” Phó Tĩnh Đình hùa theo, vừa dứt lời thì Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đã về.

“Thanh Lan, bây giờ còn không thoải mái ở đâu không?” Thẩm Thanh Lan vừa xuống xe, Phó lão gia đã đi tới, quan tâm hỏi, ông đã biết chuyện sáng nay Thẩm Thanh Lan nôn nghén từ Thẩm lão gia.

“Ông nội, cháu không sao đâu ạ.” Thẩm Thanh Lan trả lời, chỉ có sáng nay hơi khó chịu thôi.

Phó lão gia vẫn không yên tâm, dữ dằn lườm cháu mình, “Cháu nói ông nghe xem, Thanh Lan đang mang thai, ấy thế mà mới sáng sớm cháu đã cho nó ăn nhiều đồ dầu mỡ làm gì chứ. Phụ nữ mang thai là một chuyện rất vất vả, cháu làm chồng, phải thông cảm cho vợ nhiều hơn chứ. Ngày thường cháu không ở nhà còn chưa tính, nhưng bây giờ cháu đang ở nhà mà sao ngay cả vợ mình cũng chăm sóc không tốt chứ.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật im lặng đứng nghe Phó lão gia khiển trách, ánh mắt đầy vẻ vô tội. Đây cũng là lần đầu tiên anh làm ba, làm sao biết phụ nữ có thai ăn được hay không ăn được cái gì chứ.

Thẩm Thanh Lan thấy thế liền vội vàng tiến lên đỡ ông cụ, “Ông nội, ngay cả chính cháu cũng không biết tại sao lại nôn thì sao Hoành Dật biết được ạ. Hơn nữa đồ ăn cháu ăn sáng nay không có tí dầu mỡ nào cả. Ông nội, lâu rồi cháu không đánh cờ với ông, chúng ta mau vào trong đánh cờ thôi.”

Phó lão gia là người mê cờ, nghe vậy thì lập tức quên hết chuyện đang dạy bảo cháu trai, hí ha hí hửng đi vào đánh cờ với Thẩm Thanh Lan.

Phó Tĩnh Đình đứng một bên thấy vậy thì tức cười, an ủi Phó Hoành Dật, “Ông nội cháu chỉ quá lo lắng vì đứa bé trong bụng Thanh Lan thôi.”

Nét mặt Phó Hoành Dật đầy dịu dàng, “Vâng, cháu biết mà, quả thật là do cháu không chú ý đến. Cô, lúc phụ nữ đang mang thai cần chú ý đến gì ạ?” Phó Hoành Dật khiêm tốn xin chỉ dạy.

Dáng vẻ này của anh khiến Phó Tĩnh Đình hơi hốt hoảng, mỉm cười nói, “Bây giờ Thanh Lan vẫn đang ở thời kỳ đầu, ngoại trừ nôn nghén ra thì chắc cũng không có phản ứng mạnh nào khác, đến thời kỳ cuối…” Phó Tĩnh Đình nói cho Phó Hoành Dật nghe những vấn đề thường gặp phải khi mang thai, Phó Hoành Dật nghe rất chăm chú.

http://tieulun.hopto.org

“Yên tâm đi, trong nhà còn có ông nội và cô cháu mà, chúng ta sẽ chăm sóc tốt cho Thanh Lan. Chờ đến khi cháu hết nghỉ phép, Thanh Lan sẽ chuyển về Đại Viện ở, chúng ta cũng thuận tiện chăm sóc hơn.” Thấy nét mặt Phó Hoành Dật nghiêm trọng, Phó Tĩnh Đình vừa cười vừa nói.

“Vâng, lúc cháu không ở đây thì làm phiền cô rồi. Tính tình Thanh Lan mạnh mẽ, có chuyện gì cũng thích tự mình gánh vác, nếu cô ấy có gì không thoải mái thì xin nhờ cô chú ý một chút.”

Phó Tĩnh Đình buồn cười, “Được rồi được rồi, cô biết rồi, cô sẽ chăm sóc tốt cho cô vợ cưng của cháu.”

Phó Hoành Dật hơi xấu hổ.

“Lần này cháu về đây lâu như vậy, định ở nhà với Thanh Lan sao?” Phó Tĩnh Đình hỏi.

“Chờ thêm hai ngày nữa, nếu hai ngày sau Thanh Lan không nôn nghén nghiêm trọng nữa thì cháu sẽ lái xe chở cô ấy đến thành phố kế bên ở mấy ngày, phong cảnh ở đó không tệ, không khí cũng rất tốt.”

Lúc nói những lời này, trong mắt Phó Hoành Dật tràn đầy vẻ dịu dàng. Phó Tĩnh Đình thấy cháu trai thế này trong lòng vừa vui vẻ vừa bùi ngùi, nếu anh trai và chị dâu có thể thấy được cảnh này thì nhất định sẽ rất vui mừng.

http://tieulun.hopto.org

“Hoành Dật, bây giờ cháu sắp được làm ba rồi, cô cũng yên tâm rồi.”

“Cô, chuyện giữa cô và dượng…” Phó Hoành Dật không nói hết, nhưng Phó Tĩnh Đình vẫn hiểu được ý anh. Trong hôn lễ, rõ ràng Cố Bác Văn cũng tới, nhưng lại không đến gần Phó Tĩnh Đình như trước mà chỉ ngồi một bên, cả buổi cũng không nói câu nào với bà.

Đôi mắt Phó Tĩnh Đình hơi sẫm lại, “Cả đời này, cô và ông ấy đã định là như vậy rồi.”

Phó Hoành Dật cũng không nói nữa, chuyện giữa Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn không thể nói rõ trong chốc lát được.

Lúc này, ngoài cửa liền truyền đến tiếng xe, Cố Dương xuống xe, người còn chưa thấy thì đã nghe tiếng trước, “Ông ngoại, mẹ, cháu và ba tới rồi.”

Cố Dương hấp tấp đi vào, theo sau là Cố Bác Văn. Vẻ mặt ông vẫn ấm áp tươi cười như trước đây, trong tay cầm mấy cái túi, lúc nhìn thấy Phó Hoành Dật thì nở nụ cười, “Hoành Dật, cháu cũng tới à!”

Phó Hoành Dật chào một tiếng “Dượng” rồi nhìn sang Cố Dương. Cậu ta lập tức đứng vững, rất quy củ chào Phó Hoành Dật theo nghi thức quân đội, “Chào thủ trưởng.”

Phó Hoành Dật lạnh mặt nhìn cậu ta. Cố Dương thả tay xuống cười ha ha,

“Anh cả, hôm nay em đến thăm ông ngoại, còn ba em thì đến đây chào tạm biệt.”

Cố Dương nói xong còn cố ý liếc nhìn Phó Tĩnh Đình, thấy bà không có phản ứng gì đặc biệt thì hơi thất vọng.

Phó Hoành Dật nghe vậy chân mày hơi cau lại, “Chào tạm biệt? Dượng muốn đi đâu?”

Cố Bác Văn cười cười, “Đến nước F, công ty định phát triển sự nghiệp bên đó, dượng qua khảo sát tình hình trước, nếu có thể thì có lẽ sẽ định cư bên đó luôn.”

Phó Hoành Dật nhìn thoáng qua cô mình rồi hỏi, “Dượng định di cư luôn sao?”

“Bây giờ chỉ đi xem xét tình hình thôi, nhưng cũng có thể. Cố Dương đã lớn rồi, dượng cũng không còn gì để bận tâm, lúc này cũng nên suy nghĩ cho bản thân mình một chút.”

Lúc Cố Bác Văn nói mấy lời này vẫn chú ý đến Phó Tĩnh Đình, thấy bà không có biểu cảm gì thì không còn do dự nữa, nếu ở đây đã không có người lo lắng cho ông thì ông cũng nên đi thôi.

Cố Bác Văn không nói chuyện với Phó Tĩnh Đình, chỉ đi lướt qua bà vào

trong. Cố Dương hỏi mẹ mình, “Mẹ, ba con sắp đi rồi, lần này là thật đó, có lẽ sẽ không về nữa đâu, mẹ thật sự không đi giữ ba lại sao? Nếu mẹ mở miệng thì ba sẽ ở lại đó, chắc chắn ba sẽ đồng ý ở lại mà.”

Phó Tĩnh Đình vẫn không tỏ vẻ gì, “Mẹ và ba con vốn đã không còn quan hệ gì rồi, ông ấy muốn đi hay ở là tự do của ông ấy.”

Cố Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Mẹ, mẹ cứ bướng bỉnh đi, nếu ngày nào đó ba thật sự đi tìm một người mẹ kế cho con thì mẹ có muốn khóc cũng không khóc nổi.”

Thấy Phó Tĩnh Đình vẫn không nói lời nào, Cố Dương đã vội nói tiếp: “Mẹ, mẹ thật sự không cần ba con nữa sao? Hèn gì ba lại đau lòng đến nỗi không còn muốn ở lại nước này nữa. Sau này con không thèm quan tâm đến chuyện của hai người nữa, hai người thích làm thế nào thì làm.”

Nói xong, Cố Dương liền đi vào nhà, vì chuyện của ba mẹ mà cậu đã bận tâm quá nhiều, nhưng hai người này thì hay rồi, cứ cứng đầu. Bọn họ đã không để ý đến thì cậu ta còn quan tâm làm gì nữa.

Phó Tĩnh Đình chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài sân. Phó Hoành Dật vừa muốn nói gì đó thì bà đã nói trước, “Hoành Dật, cháu vào trước đi. Cô muốn ở bên ngoài một lát.”

Phó Hoành Dật chỉ đành nói: “Vâng.”

Nhưng đi được hai bước, Phó Hoành Dật lại dừng chân, nhưng cũng không quay đầu lại, “Cô, có một số việc nếu bỏ qua được thì nên bỏ qua, đừng tra tấn mình, cũng như giày vò người khác. Mặc kệ lúc trước dượng đã làm sai chuyện gì, thì dượng ấy cũng đã chờ cô hơn hai mươi năm rồi, như thế chắc cũng đủ rồi ạ. Đời người ngắn ngủi, cái gì nên quý trọng thì hãy quý trọng.”

Phó Tĩnh Đình hơi run lên, ở góc mà Phó Hoành Dật không nhìn thấy, nước mắt bà lặng lẽ rơi.

***

Tại chung cư cấp cao nào đó ở thủ đô, Đinh Minh Huy tức tối ngồi trên sô pha. Vì chuyện của ba mẹ mà vừa nãy hắn ta và Lưu Tuệ đã ầm ĩ một trận.

Sau khi Lưu Tuệ xử lý xong công việc, ra khỏi phòng sách thấy Đinh Minh Huy vẫn còn tức giận thì cười khẩy, “Đinh Minh Huy, chuyện này không cần bàn nữa, ngày mai hãy đưa ba mẹ anh về nhà cho em, nếu không thì sau này, em sẽ không cho họ dù chỉ một đồng.”

Đinh Minh Huy đứng bật dậy, “Lưu Tuệ, đó là ba mẹ anh, là ba mẹ ruột đã nuôi lớn anh. Bây giờ anh vất vả làm việc, điều kiện sinh hoạt cũng khá hơn, em muốn anh ở thủ đô ăn sung mặc sướng, còn ba mẹ anh phải về quê sống vất vả sao? Lưu Tuệ, em nói ra mấy câu này, lương tâm em không áy náy sao?”

Lưu Tuệ sa sầm mặt, “Đinh Minh Huy, anh nói em không có lương tâm, vậy anh hãy tự hỏi lòng mình đi, rốt cuộc ai mới là người không có lương tâm?

Em có ý tốt mua một căn hộ ở thủ đô cho bọn họ. Ừ thì diện tích đúng là hơi nhỏ, nhưng hai người bọn họ ở vẫn còn rộng rãi kia mà. Em lấy lòng bọn họ, cho họ ăn ngon mặc đẹp, kết quả, bọn họ đối xử với em thế nào?”

Nói đến chuyện này, Lưu Tuệ lại thấy tủi thân. Cô ta tự nhận mình đối xử với ba mẹ Đinh Minh Huy rất tốt, kết quả, hai người này lại lén nói với Đinh Minh Huy rằng cô ta là gà mái không biết đẻ trứng, rồi nói tuổi tác cô ta lớn quá, không xinh đẹp lắm, không xứng với Đinh Minh Huy, còn nói cô ta ghét bọn họ nên không cho bọn họ ở chung.

Lưu Tuệ đúng lúc mua chút đồ ăn đem qua cho hai người, kết quả lại nghe được mấy lời này, tức giận đến mức vứt đồ đạc ngay tại chỗ rồi bỏ về nhà mẹ đẻ, còn bị ba mẹ ruột mình mắng một trận.

Lưu Tuệ cảm thấy mẹ cô nói một câu rất đúng, ngay từ đầu cô ta không nên đối xử với bọn họ quá tốt, để bọn họ được đà lấn tới.

“Ba mẹ anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi, em so đo với hai người già làm gì? Mỗi lần em đến nhà, có lần nào mà mẹ anh không làm đồ ăn ngon để tiếp đãi em đâu? Trước mặt bạn bè, họ hàng thân thích, họ còn khen em tốt, hiểu thảo với bọn họ, như vậy còn chưa đủ sao? Lưu Tuệ, làm người không thể quá đáng.”

“Đinh Minh Huy, tại sao em không có con, người khác không biết, nhưng anh còn không biết rõ ư?” Từ lúc bọn họ bắt đầu ở cùng nhau, mỗi lần làm chuyện đó, Đinh Minh Huy đều dùng biện pháp an toàn, cô ta mang thai được mới là lạ đấy.

“Anh đừng tưởng em là đồ ngốc, lẽ nào em còn không biết ý đồ của anh? Muốn mượn em để trèo lên cao, sau đó đá em? Đinh Minh Huy, tôi nói thật cho anh biết, tốt nhất anh nên bỏ ý định đó sớm đi. Tôi có thể nâng anh lên được thì cũng có thể kéo anh xuống. Anh có thể thử xem tôi có bản lĩnh này không. Còn nữa, nói với ba mẹ anh, muốn sống yên ổn thì khép chặt cái miệng lại, ít ra vẻ ba mẹ chồng trước mặt tôi đi. Lưu Tuệ tôi không phải quả hồng mềm, muốn bóp thế nào thì bóp.”

Mặt Đinh Minh Huy tái mét, chỉ tay vào cô ta, “Lưu Tuệ, bây giờ cô đang ép tôi ly hôn đúng không?”

“Ly hôn, không, tôi sẽ không ly hôn với anh. Anh muốn ly hôn xong rồi đi tìm Phương Đồng hả? Anh nằm mơ đi.”

Mặt Đinh Minh Huy xám ngắt như tro, hắn ta lập tức bỏ đi. Lưu Tuệ cũng mặc kệ hắn đi đâu, dù có to gan thì hắn cũng không dám làm chuyện gì với cô ta, cùng lắm là đi tìm ba mẹ hắn thôi.

Đinh Minh Huy ra khỏi nhà, vốn định đi tìm ba mẹ, nhưng gió lạnh thổi khiến đầu óc hắn tỉnh táo lại ngay. Hắn bèn bắt xe đến quán bar, sau đó gọi điện thoại cho bạn học trước kia.

Trong quán bar, Đinh Minh Huy ngồi trước quầy uống rượu giải sầu. Trần Hải Trình đi đến, “Tôi nói này Minh Huy, sao hôm nay lại hẹn tôi đi uống rượu vậy?”

Đinh Minh Huy đặt một ly rượu xuống trước mặt Trần Hải Trình, “Nói nhiều, mau uống rượu với tôi đi.”

Trần Hải Trình thấy vẻ mặt Đinh Minh Huy khó coi thì phì cười, cũng không nói gì, nâng ly rượu lên uống một ngụm. Đinh Minh Huy gọi anh ta ra nhưng lại không để ý đến anh ta, chỉ lo uống rượu một mình.

Trần Hải Trình thấy hắn uống ba bốn ly liên tục, sợ hắn uống say nên cướp cái ly trong tay hắn, “Được rồi được rồi, uống ít thôi, ngày mai cậu không phải đi làm sao?”

“Nếu là anh em thì trả ly rượu lại cho tôi, trong lòng tôi rất khó chịu, cậu để tôi uống một chút thôi.”

Trần Hải Trình thấy thế, còn tưởng rằng hắn đã biết chuyện về Phương Đồng nên mới khó chịu, bèn vỗ vai Đinh Minh Huy, “Tôi nói này Minh Huy, cậu biết Phương Đồng là con gái của thị trưởng Phương từ bao giờ thế?”

Đinh Minh Huy khựng lại, nhìn Trần Hải Trình, “Cậu vừa nói cái gì? Phương Đồng là con gái của ai?”

Nghe Đinh Minh Huy nói, Trần Hải Trình mới biết mình lỡ miệng. Lúc ở tiệc cưới của Thẩm Thanh Lan, biết Phương Đồng là con gái của Phương Thừa Chí, anh ta vốn định không nói cho Đinh Minh Huy biết, dù sao hắn cũng đã kết hôn rồi, bây giờ có nói những chuyện này cũng vô ích.

“Không có gì, cậu nghe nhầm rồi.” Trần Hải Trình vội phủ nhận.

Đinh Minh Huy siết chặt vai Trần Hải Trình, “Nếu cậu còn xem tôi là bạn thì hãy nói cho rõ ràng đi. Cậu vừa mới nói Phương Đồng là con gái của ai?”

Vì uống rượu nên mặt Đinh Minh Huy hơi đỏ. Trần Hải Trình suy nghĩ một chút, dứt khoát nói hết những chuyện mình biết cho hắn nghe.

Càng nghe, sắc mặt Đinh Minh Huy càng khó coi. Nghe Trần Hải Trình nói xong, hắn ta cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trần Hải Trình vỗ vai hắn ta, “Minh Huy, tôi hiểu cảm giác của cậu mà.” Đây là điển hình của việc thả con tôm bắt con tép.

Sắc mặt Đinh Minh Huy thay đổi liên tục. Hắn ta đứng lên, “Tôi còn có việc, hôm khác chúng ta tiếp tục. Hôm nay xem như tôi nợ cậu, xin lỗi.”

Trần Hải Trình cười cười, “Đi đi, còn rất nhiều cơ hội cùng uống rượu mà.”

Ra khỏi quán bar, Đinh Minh Huy đón xe đến chung cư nhà Phương Đồng rồi gọi điện thoại cho cô, nhưng cô không nghe máy. Hắn ta gọi liên tục, cuối cùng đầu dây bên kia báo tắt máy.

http://tieulun.hopto.org

Đinh Minh Huy không từ bỏ ý định, gửi một tin nhắn cho Phương Đồng.

[Anh đang ở ngoài tiểu khu nhà em. Nếu em không ra gặp anh thì anh sẽ ở đây cho đến khi em ra gặp anh mới thôi.]

Phương Đồng thấy tin nhắn này thì sa sầm mặt, mặc áo khoác đi ra ngoài. Phó Phương Hoa hỏi: “Đồng Đồng, hơn nửa đêm rồi, con còn muốn đi đâu?”

“Con ra ngoài cửa hàng tiện lợi mua ít đồ, sẽ về ngay.”

Phó Phương Hoa lẩm bẩm: “Con bé này, hơn nữa đêm rồi còn muốn mua gì. Ngày mai mua không được sao?”

Vừa ra khỏi tiểu khu, Phương Đồng liền thấy Đinh Minh Huy. Thấy cô, hai mắt hắn ta sáng lên, nhìn chằm chằm vào cô.

Phương Đồng cau mày, “Đinh Minh Huy, anh tìm tôi làm gì?”

Đinh Minh Huy nhìn Phương Đồng bằng ánh mắt đong đầy nỗi nhớ. Đã hơn một tháng hắn ta không được gặp Phương Đồng. Trước đây khi còn yêu cô, hắn ta chưa từng thấy nhớ cô như vậy. Bây giờ, chia tay với cô, kết hôn với Lưu Tuệ, thấy thái độ của cô ta đối với cha mẹ mình, thì hắn ta càng cảm thấy Phương Đồng tốt. Nếu đổi lại là cô, cô nhất định sẽ đối xử tốt với cha mẹ hắn ta, đối xử như cha mẹ ruột của cô vậy.

http://tieulun.hopto.org

“Đồng Đồng, anh nhớ em nên muốn gặp em.” Khuôn mặt Đinh Minh Huy đầy vẻ thâm tình.

Nếu là lúc trước, nghe hắn ta nói những lời này thì Phương Đồng sẽ cảm động. Nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Cô lạnh lùng nói với Đinh Minh Huy, “Đinh Minh Huy, đừng để tôi xem thường anh.”

“Đồng Đồng, anh…”

Phương Đồng cắt lời hắn ta: “Đừng nói nữa! Đinh Minh Huy, hãy để giữa chúng ta còn một chút ký ức tốt đẹp cuối cùng.” Cô xoay người đi vào nhà, nhưng Đinh Minh Huy lại gọi cô.

“Đồng Đồng, sao em không nói cho anh biết?”

Phương Đồng không hiểu gì cả. Đinh Minh Huy tiếp tục: “Nói chuyện ba em là thị trưởng Phương. Sao em lại không nói cho anh biết chuyện đó?”

Ánh mắt Phương Đồng tràn đầy lạnh lẽo, “Hôm nay anh tới đây để hỏi tội tôi? Đinh Minh Huy, ba tôi là ai có liên quay gì tới mối quan hệ của chúng ta sao? Chẳng lẽ vì ba tôi là Phương Thừa Chí thì anh sẽ không phản bội tôi?

Rốt cuộc là anh yêu tôi hay yêu gia thế của tôi?”

“Đương nhiên là anh yêu em rồi. Đồng Đồng, chẳng lẽ em không biết tình cảm của anh sao?”

“Đinh Minh Huy, đừng nói những lời này khiến tôi buồn nôn. Anh càng như vậy thì khiến tôi càng hối hận vì đã từng yêu anh.”

Đinh Minh Huy nhìn Phương Đồng với vẻ không thể tin nổi, “Đồng Đồng.”

“Đừng có gọi tôi như vậy, tôi và anh không thân thiết đến mức đó. Đinh Minh Huy, tôi mong đây là lần cuối cùng chúng ta gặp riêng. Sau này nếu có lỡ gặp nhau trong công ty, xin anh hãy xem như không biết tôi.”

“Phương Đồng, hôm nay anh tới đây là để hỏi một chuyện. Chúng ta yêu nhau đã bao nhiêu năm, sao em lại không nói cho anh biết về gia đình của em?”

“Thì ra anh cố ý tới chất vấn tôi. Đinh Minh Huy, anh muốn nói cái gì? Có phải anh muốn nói nếu biết ba tôi là Phương Thừa Chí thì anh sẽ không phản bội tôi, kết hôn với một bà chị lớn tuổi?”

Đinh Minh Huy nghẹn lời. Nếu như Phương Đồng nói cho hắn ta biết thì…

Phương Đồng cười lạnh, “Đinh Minh Huy, đừng kiếm cớ cho bản thân mình nữa. Ba mẹ tôi nói rất đúng, tôi và anh vốn không chung một đường.”

Phương Đồng hất tay ra, xoay người vào nhà. Đinh Minh Huy nói với theo, “Phương Đồng, thật ra em chưa từng tin tưởng anh đúng không?”

Phương Đồng dừng bước, “Nếu anh nghĩ như vậy thì cứ cho là thế đi.”

“Phương Đồng, em chưa từng yêu anh phải không?”

Trong mắt Phương Đồng hiện lên vẻ khổ sở, cô lạnh nhạt nói: “Anh nghĩ sao thì là vậy. Đinh Minh Huy, tôi nói một lần cuối cùng, sau này đừng tìm tôi nữa, giữa chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa.”

Về đến nhà, Phó Phương Hoa đang đang xem ti vi, thấy cô tay không đi về thì hỏi: “Đồng Đồng, không phải nói mua đồ đi ư? Sao lại tay không trở về?”

“Cửa hàng tiện lợi không có bán thứ con cần mua, ngày mai con đến siêu thị mua. Muộn rồi, con ngủ trước đây, mẹ cũng ngủ sớm đi.”

“Ừ, con ngủ trước đi, mẹ xem hết tập phim này rồi ngủ.”

Phương Đồng đi vào phòng, nằm trên giường, vùi đầu vào trong chăn. Một

lúc lâu sau, cô mới đứng dậy, lấy một quyển nhật ký trong ngăn kéo bàn học ra. Lúc mới quen Đinh Minh Huy, cô đã viết nhật ký liên tục bốn năm. Cô không xem mà lấy kéo cắt nó thành một đống giấy vụn, xong xuôi mới vứt vào trong thùng rác.

***

Nhà họ Phó.

Buổi tối, Phó lão gia bảo Cố Bác Văn và Cố Dương ở lại ăn tối. Trước đây Cố Bác Văn nhất định sẽ ở lại, nhưng lần này ông lại từ chối, “Ba, tối nay con có việc cần làm, con đi trước, sau này có cơ hội con sẽ quay lại thăm ba, ba ăn cùng Cố Dương đi ạ.”

Phó lão gia hỏi Cố Bác Văn: “Đã tối rồi còn có việc gì, không thể ăn xong rồi đi à?”

“Ba, con thật sự xin lỗi, tối nay con có một cuộc hẹn với mấy người bạn đã lâu không gặp, không đi không được.”

Phó lão gia cũng không tiếp tục giữ Cố Bác Văn lại nữa, “Vậy được, con đi đi, lái xe cẩn thận một chút.”

Cố Bác Văn áy náy nhìn Phó lão gia, sau đó đi ra ngoài. Thẩm Thanh Lan thấy ông không có ý bắt chuyện với Phó Tĩnh Đình thì nhướng mày nhìn về

phía Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật trả lại cho cô một ánh mắt “anh cũng không biết”. Lúc này, Cố Dương lên tiếng, lập tức vạch trần lời nói dối của cha mình, “Ông ngoại, ông đừng nghe ba cháu nói bậy, làm gì có cuộc hẹn nào. Ngày mai ba phải ra nước ngoài, đêm nay trở về thu dọn đồ đạc.”

“Ra nước ngoài?” Phó lão gia hỏi.

“Vâng, ba cháu nói muốn đến nước F khảo sát triển vọng phát triển của công ty, thật ra là muốn định cư ở nước ngoài. Trong nước đã không còn gì để cho ba cháu lưu luyến nữa, nên ba cháu muốn rời khỏi nơi đau thương này.” Cố Dương nói, thỉnh thoảng lại liếc qua Phó Tĩnh Đình, rõ ràng là những lời này nói cho bà nghe.

Phó lão gia sốt ruột, “Ba cháu muốn định cư ở nước ngoài? Vậy mẹ cháu phải làm sao?”

“Làm sao là làm sao ạ? Ông cũng thấy mà, ba cháu đợi mẹ cháu nhiều năm như vậy, nhưng mẹ cháu vẫn không chịu trở về. Ba cũng không thể chờ mẹ cả đời được. Thật ra, cháu thấy ba vẫn còn tình cảm với mẹ, nhưng mẹ cháu thì không như vậy. Từ trước tới nay, mẹ cháu đều xem ba như một người xa lạ, ai ở trong hoàn cảnh thế này thì cũng chẳng chịu được. Cháu thấy ba đi cũng tốt, mẹ cháu cứ nhắm mắt làm ngơ mãi cũng được. Mẹ nói gì đi, mẹ!”

Phó Tĩnh Đình như không nghe thấy lời nói của Cố Dương, rũ mắt xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì. Một lát sau, bà đứng lên, “Ba, con đi xem dì

Triệu nấu cơm tối xong chưa.”

Đến khi Phó Tĩnh Đình đi rồi, vẻ không để tâm trên mặt Cố Dương dần biến thành bất đắc dĩ, “Ông ngoại, cháu thật sự hết cách rồi. Ông xem, cháu đã nói đến mức này rồi mà mẹ cháu vẫn còn thờ ơ như vậy. Nếu cháu là ba cháu thì cháu cũng đau lòng chết mất.”

Phó lão gia cũng rất bất đắc dĩ, “Bỏ đi, chúng ta cũng không lo nổi chuyện của chúng nó.”

Thẩm Thanh Lan mím môi nói: “Ông nội, cháu có một cách, mọi người có thể thử xem.”

“Chị dâu, chị có cách gì, mau nói đi.”

“Một cách rất đơn giản, hoạn nạn thấy chân tình.”

Cố Dương nhìn cô như không hiểu ý của cô lắm. Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút, rồi nói thêm vài câu.

“Chị dâu, cách này có tác dụng không?”

Phó Hoành Dật suy ngẫm một chút, rồi từ tốn nói: “Ai cũng nhìn ra được cô

và dượng còn tình cảm, nhưng cô không chịu quay lại, chắc là có nguyên nhân gì đó. Có điều, dù là chuyện gì đi nữa thì đều sẽ phải thua trước chuyện sống chết. Ông nội, cháu cảm thấy ý của Thanh Lan không tệ, có thể thử được. Ông thấy sao?"

Phó lão gia chắp tay ra sau, "Ông già rồi, không quan tâm được nhiều nữa. Ông ấy à, ông đi xem Hoa Nhi* đây."

(*) Hoa nhi: dân ca vùng Cam Túc, Thanh Hải. Ninh Hạ, Trung Quốc.

Đây là ngầm đồng ý rồi, Cố Dương cười ha ha, nói nhỏ với Thẩm Thanh Lan, "Chị dâu, chuyện này phải làm như thế nào?"

Thẩm Thanh Lan cũng chỉ vừa mới nghĩ ra thôi, làm gì có phương án nào cụ thể, đành lắc đầu, nói: "Tạm thời chưa có, chuyện này cần dượng phối hợp, cậu về thuyết phục ba cậu trước đi."

Cố Dương vỗ ngực, "Bảo đảm không thành vấn đề, chỉ cần có thể khiến mẹ quay lại thì chuyện gì ba cũng sẽ đồng ý."

Lúc này, Phó Tĩnh Đình đi vào, cười nói, "Các con đang nói chuyện gì mà vui thế? Tới giờ ăn cơm rồi."

"Không có gì, con đang nói với anh chị chuyện trong quân đội. Ông nội, con dìu ông đi ăn cơm."

Ăn xong cơm tối, Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan, đi bộ trong Đại Viện, “Sao lại muốn giúp dượng?”

Thẩm Thanh Lan không phải là người thích xen vào chuyện người khác. Chuyện của cô và dượng cũng không phải chỉ mới vài năm, trước đây cô cũng chưa từng xen vào.

“Chẳng qua là cảm thấy những người có tình nên ở bên nhau.” Thẩm Thanh Lan mỉm cười, cúi đầu nhìn hai tay của cô và anh đang đan chặt vào nhau, không nhịn được bật cười. Kim Ân Hi nói đúng, từ sau khi kết hôn, cô bắt đầu thay đổi, trở nên có tình người hơn rồi.

Phó Hoành Dật cười cười, tất nhiên là anh thấy sự thay đổi của Thẩm Thanh Lan, anh còn rất vui khi thấy sự thay đổi này, “Thanh Lan, chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc.”

Thẩm Thanh Lan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, gật đầu, “Vâng, chúng ta sẽ hạnh phúc.”

Hai ngày tiếp theo, Thẩm Thanh Lan không còn nôn nghén nữa. Chắc là giống như cô nói nói, đứa nhóc trong bụng cô chỉ muốn nhắc nhở ba mẹ đừng quên sự tồn tại của mình thôi.

Thấy Thẩm Thanh Lan không còn khó chịu nữa, Phó Hoành Dật liền xin phép hai nhà dẫn Thẩm Thanh Lan đến một thị trấn nhỏ du lịch.

http://tieulun.hopto.org

Thị trấn này ở gần thủ đô, nhưng lại mang phong cách cổ kính trang nhã, có nhiều đình đài lầu các, hơi giống cảnh vật Giang Nam. Có người nói, thị trấn này do một thương nhân giàu có ở Giang Nam góp vốn xây dựng, có rất nhiều thương nhân phương Bắc từng an cư ở đây. Nhưng thời gian dần trôi qua, người trong trấn càng ngày càng thưa dần, thương nhân dần dần đi hết, tuy phong cảnh ở đây rất đẹp nhưng giao thông lại không thuận tiện.

Thẩm Thanh Lan vừa vào cổng thì đã cảm thấy rất thích thị trấn an bình này.

Cô đi dọc trên con đường đá, vừa nhìn xung quanh vừa hỏi Phó Hoành Dật, “Sao anh tìm được chỗ này vậy?”

“Trước kia anh từng nghe đồng đội nhắc đến chỗ này.” Bởi vì đồng đội đó là người ở đây nên Phó Hoành Dật còn hỏi rất nhiều về chuyện nơi này, chính là vì muốn có một ngày được dẫn Thẩm Thanh Lan tới nơi này.

“Thị trấn này có rất nhiều homestay, tối nay chúng ta sẽ ở lại đây. Gần đây có một con suối nước nóng, nghe nói rất có lợi với phụ nữ có thai. Ngày mai chúng ta đến đó ngâm mình.”

Thẩm Thanh Lan yên lặng nghe, cười cười nhìn anh. Anh bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Hoành Dật, chúng ta như vậy có giống một đôi vợ chồng bình thường không?”

Phó Hoành Dật nhướng mày, “Lẽ nào chúng ta không phải?”

“Phải.” Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Thị trấn rất bình yên, đến tận trưa trưa cũng không có cảnh tượng ồn ào. Phó Hoành Dật dẫn Thẩm Thanh Lan đi một vòng quanh trấn, rồi trở về homestay.

“Hai em về thật đúng lúc, chị vừa định bảo bé Hai nhà chị đi gọi hai em ăn cơm đấy.” Bà chủ homestay là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, nụ cười trên mặt rất thân thiện.

Thẩm Thanh Lan nhìn bàn ăn đủ hương sắc trên bàn, “Chị Hứa, cảm ơn chị đã chuẩn bị một bữa ăn ngon như vậy.”

Người phụ nữ được gọi là chị Hứa cười cười, “Đây là các món ăn thường ngày thôi, hai em không ngại là chị vui rồi. Hai em ăn trước đi, chị đi chuẩn bị cơm cho bé Hai để đưa cho ba nó.”

Nhà chị Hứa có vài mẫu ruộng lúa, bây giờ đang là mùa gặt, chồng chị Hứa và cậu con cả đã ra ngoài gặt lúa từ sáng sớm.

Chị Hứa đi vào phòng bếp, lúc đi ra thì cầm một cái túi đựng vài hộp thức ăn

to và mấy cái bánh bao, gọi với lên lầu: “Bé Hai, xuống đây con!”

Trên lầu vang lên tiếng bước chân, một bé trai khoảng tám chín tuổi, dáng người nhỏ nhắn xuất hiện trong tầm mắt Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, “Mẹ gọi con ạ?”

Chị Hứa đưa túi thức ăn cho con mình, “Con đi đưa cơm cho ba và anh, đi mau về mau, không được mải chơi trên đường, biết chưa?”

Bé Hai gật đầu, cầm túi thức ăn chạy đi. Chị Hứa cười ngại ngùng với Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, “Bé Hai nhà chị vừa nghịch ngợm vừa ham chơi, nếu chị không dặn trước, thì nó sẽ mải chơi trên đường.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Nhà có hai con thật hạnh phúc.” Thấy ánh mắt của chị Hứa, cô biết cuộc sống của chị ấy rất hạnh phúc, bởi vì ánh mắt chị ấy sáng như sao.

Nhắc đến hai đứa con, chị Hứa cũng cười, “Hai đứa nhà chị cũng không tệ. Nhất là thằng lớn, năm nay đã đi làm rồi, nhưng biết ở nhà gặt lúa nên xin nghỉ hai ngày về phụ giúp vì không nỡ nhìn thấy ba nó khổ cực.”

Thẩm Thanh Lan kiên nhẫn nghe chị Hứa nói vài việc lặt vặt trong gia đình.

Nói một lát, chị Hứa thấy hai người còn chưa ăn thì cười ngượng nói: “Ôi chao, xem chị này, lại nhiều lời làm phiền hai em ăn cơm rồi.”

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Không đâu. Chị Hứa, ăn cơm xong, bọn em có thể đến ruộng nhà chị xem không?”

“Có gì khó đâu, muốn đi thì đi thôi, cũng không xa đây lắm. Lát nữa chị bảo thằng Hai nhà chị dẫn hai em đi.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ăn xong cơm, liền cùng đứa con thứ hai nhà chị Hứa ra ngoài.

Bé Hai là bé trai khoảng bảy, tám tuổi, vừa mới lên lớp hai, đang tuổi hiếu động, đi một bước nhảy một bước, thỉnh thoảng lại đi tới đi lui bụi cỏ ven đường. Thảo nào buổi trưa lúc bảo thằng nhóc đi đưa cơm, chị Hứa còn phải dặn là không được ham chơi.

Bây giờ không phải là mùa du lịch, nên rất ít du khách, trên đường đi chỉ có lác đác vài người, phần lớn là người dân ở nơi này.

“Chú ơi, chú đến từ thủ đô à?” Bé Hai tò mò hỏi.

Phó Hoành Dật gật đầu, “Cháu từng đến thủ đô chưa?”

“Cháu chưa đi bao giờ, nhưng cháu từng thấy Thiên An Môn trên ti vi và máy tính rồi, đẹp lắm ạ. Mẹ cháu đã hứa bao giờ cháu đứng đầu trong kỳ thi

cuối kỳ thì sẽ cho anh trai dẫn cháu đến Thiên An Môn xem quốc kỳ. Chú, có phải là Thiên An Môn rất rộng không?”

“Ừ, rất rộng.”

“Bạn bè của cháu đều nói nơi đó rất đẹp. Lần thi cuối kỳ này, cháu nhất định phải giành hạng nhất, sau đó đi xem Thiên An Môn. Chú, cháu nói cho chú nghe, có rất nhiều du khách từ thủ đô đến ở nhà cháu rồi, nhưng chị này là chị xinh đẹp nhất mà cháu từng gặp đấy.” Bé Hai len lén nhìn Thẩm Thanh Lan, khuôn mặt ửng đỏ.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan toát ý cười, cô lấy mấy viên sô cô la trong túi ra rồi đưa cho cậu bé. Sô cô la này do Phó Hoành Dật đem theo, nói là để cô đỡ thèm.

“Cho cháu này.”

Bé Hai xua xua tay, “Mẹ em nói không được tùy tiện ăn đồ của người khác.” Bé từ chối, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm mấy viên sô cô la trong tay Thẩm Thanh Lan, rõ ràng là muốn ăn, nhưng lại không chịu nhận, có thể thấy chị Hứa dạy con rất tốt.

Thẩm Thanh Lan cười cười, nhét sô cô la vào tay bé Hai, “Lấy đi, cô chú đang ở nhà cháu, mẹ cháu sẽ không mắng cháu đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Bé Hai đấu tranh tư tưởng, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, “Cảm ơn chị.”

Thẩm Thanh Lan vuốt tóc bé Hai. Cô phát hiện, từ sau khi mang thai, cô càng ngày càng thích trẻ con.

Phó Hoành Dật nhìn cô, nhưng khi nghe cách xưng hô của cô thì nhíu mày, ngồi xổm xuống, nói với bé Hai: “Chị này là vợ chú, cháu phải gọi là cô, biết chưa?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 269: Ngài phó làm ngư dân

“Nếu gọi vậy thì sẽ làm chị già hơn rồi. Mẹ cháu nói, thấy những người lớn như chị ấy thì đều phải gọi là chị, không được gọi là cô.” Bé Hai nghiêm túc nói.

Thẩm Thanh Lan cười rộ lên, “Không phải, côvà chú là vợ chồng, nếu cháu gọi cô là chị, gọi anh ấy là chú, thì cô gọi anh ấy là gì?”

Bé Hai suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Cháu hiểu rồi, cô.”

Phó Hoành Dật xụ mặt, đây cũng không phải là lần đầu tiên có người gọi anh là chú, gọi Thẩm Thanh Lan là chị. Tinh Tinh nhà chị dâu Chương cũng gọi hai người như vậy. Anh không nhịn được nhìn lại mình từ trên xuống dưới, chẳng lẽ anh già thật rồi sao?

Thẩm Thanh Lan thấy vẻ mặt của Phó Hoành Dật thì ý cười trong mắt càng đậm hơn, “Bé Hai, ruộng nhà cháu ở đâu?”

Bé Hai chỉ về một hướng, “Đi theo hướng này, tới đầu bên kia là tới ruộng nhà cháu.”

Bé Hai cầm sô cô la đi trước, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật theo sau. Anh ghé tai cô hỏi nhỏ: “Em thấy anh có già không?”

http://tieulun.hopto.org

Thấy anh vẫn còn rối rắm về chuyện này, Thẩm Thanh Lan càng buồn cười hơn. Cô nghiêm túc đánh giá khuôn mặt của anh, rất đẹp trai, vì anh ở trong quân đội quanh năm nên làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, vóc người cân xứng, toàn thân tản ra nét quyến rũ của người đàn ông thành thục. Lúc này, anh chỉ mặc một bộ đồ bình thường nhưng vẫn không làm giảm đi vẻ cao quý trên người anh.

“Hừm… già hơn em một chút.” Thẩm Thanh Lan đùa anh, thấy mặt anh xụ xuống thì cười khẽ, “Nhưng em thích.”

Trong nháy mắt, khuôn mặt Phó Hoành Dật bừng sáng.

Anh nắm tay cô đi tới đầu bên kia con đường, một cánh đồng lúa vàng ươm không nhìn thấy điểm cuối hiện ra trước mắt hai người. Năm nay được mùa, có rất nhiều người đang bận rộn gặt lúa.

“Bên kia là ruộng nhà cháu.” Bé Hai chỉ về một hướng.

Thẩm Thanh Lan nhìn theo hướng cậu bé chỉ thì thấy hai người đang khom lưng gặt lúa.

“Ba cháu là một nông dân giỏi, năm nào ruộng nhà cháu cũng thu hoạch được nhiều thóc hơn nhà khác.” Bé Hai tự hào nói.

http://tieulun.hopto.org

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đi trên con đường nhỏ giữa cánh đồng. Thật ra nó không phải là đường, mà là bờ ruộng do người nông dân đắp đất tạo thành, nhưng lại rất chắc chắn. Hai bên đường là những cánh đồng lúa chín vàng. Thẩm Thanh Lan cúi người xuống nắm lấy bông lúa cẩn thận quan sát.

“Ba, anh, con tới rồi!” Bé Hai gọi to.

Hai người đang làm việc dưới đồng ruộng nghe tiếng của bé Hai thì ngẩng đầu lên, thấy hai người đi sau cậu bé thì đều ngạc nhiên.

“Ba, anh, đây là khách nhà chúng ta.” Bé Hai giới thiệu.

Ba bé Hai nghe thế liền nhìn Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật với ánh mắt ngại ngùng, rồi quay sang trách con trai mình: “Ở đây bẩn lắm, sao con lại dẫn khách tới đây?”

Vẻ mặt bé Hai ấm ức, Phó Hoành Dật hòa nhã nói: “Là tôi và vợ nhờ bé Hai dẫn tới đây. Hai chúng tôi từ nhỏ đã sống trong thành thị, chưa từng thấy cây lúa trông như thế nào nên muốn tới xem. Chúng tôi không gây phiền phức cho anh chứ?”

Hứa Xương, ba bé Hai, là một người thật thà. Thấy Phó Hoành Dật nói khách sáo như vậy thì cười chất phác, “Có gì phiền phức đâu. Nếu hai người muốn xem thì xem thôi. Có điều ruộng bẩn lắm, hai người cẩn thận dính vào quần áo.”

Hứa Xương thấy quần áo của hai người này đều rất đắt tiền, nếu bẩn thì tiếc lắm.

Thấy Hứa Xương bỏ lưỡi liềm xuống, định tiếp chuyện mình thì Thẩm Thanh Lan liền nói: “Hai người cứ tiếp tục làm đi, chúng tôi chỉ tới xem chút thôi, không cần để ý đến chúng tôi.”

Hứa Xương thấy bọn họ không phải đang khách khí bèn cầm lưỡi liềm tiếp tục gặt lúa.

Tuy con trai lớn của Hứa Xương vẫn không nói gì nhưng cũng nở nụ cười thân thiện với bọn họ, rồi khom lưng gặt lúa.

Thẩm Thanh Lan đứng một bên quan sát bọn họ, “Anh Hứa, bây giờ đã có máy gặt lúa rồi, sao nhà anh vẫn gặt bằng tay?”

Hứa Xương xếp bó lúa đã buộc gọn sang một bên, “Máy gặt lúa đắt tiền, mà nhà tôi cũng chỉ có vài mẫu đất. Ở trấn này, nhà ai cũng tự gặt cả. Nếu mua máy gặt lúa, không chỉ tốn tiền mà còn không có chỗ để, thà tự gặt còn có lời hơn.”

Dứt lời, Hứa Xương lại gặt xong một bó lúa rồi xếp sang một bên, động tác vô cùng thuần thục.

“Mỗi năm nhà anh làm mấy vụ?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Mỗi năm làm hai vụ, một phần để nhà ăn, phần còn lại đem bán. Trước đây, khi chưa mở dịch vụ du lịch, mọi người đều dựa vào làm ruộng mà sống. Còn bây giờ, điều kiện sống tốt hơn, mọi người cũng không muốn suốt ngày cắm mặt vào đất nữa, nên mỗi năm chỉ làm một vụ. Không giấu gì hai người, hiện giờ đất ở đây rất có giá. Trước đây không lâu, còn có người muốn mua đất của chúng tôi để xây nhà nữa đấy.”

“Vậy sao nhà anh không đồng ý? Có tiền rồi, anh có thể vào thành phố mua một căn nhà. Dù sao sống trong thành phố cũng thuận tiện hơn ở đây, lại dễ dàng cho con cháu đi học nữa.” Thẩm Thanh Lan hiếm khi có hứng thú trò chuyện, bèn ngồi xổm xuống nói dăm ba câu với Hứa Xương.

“Cô tưởng người ở đây không muốn bán sao? Là do mấy ông cụ trong trấn không đồng ý, bọn họ đều là cụ kỵ của trấn, đức cao vọng trọng. Tất cả bọn họ đều thống nhất là không bán, những người muốn bán cũng không còn cách nào. Có vài người lén bán, nhưng diện tích quá nhỏ, người ta không muốn mua.”

Nói tới đây, Hứa Xương nhỏ giọng nói tiếp: “Thật ra, tôi cũng không đồng ý bán đất. Ruộng đất ở đây đều là tài sản quý giá do tổ tiên để lại cho chúng tôi, bây giờ bán đi để xây nhà, thì lương thực sẽ ngày càng ít. Nếu không để lại gì cho con cháu thì bọn nó sẽ ăn cái gì?”

“Hơn nữa, tôi làm ruộng cả đời người rồi, ít nhiều cũng có tình cảm với từng tấc đất ở đây, thật lòng không nỡ bán. Tôi đã nói với thằng con lớn rồi, sau này tôi có chết thì nó cũng không được bán. Có điều, tôi thấy những người

khác trong trấn lại không nghĩ như vậy. Những nhà phát triển đó đến tìm bọn họ rất nhiều lần, giá mỗi lần đều cao hơn những lần trước đó. Thêm vài lần nữa, dù mấy ông cụ có ngăn cản, thì cũng chẳng ngăn được bao lâu." Hứa Xương thở dài, trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn với vẻ buồn bã.

Đứa con lớn của Hứa Xương ngẩng đầu lên, "Ba nói những chuyện này làm gì?"

Hứa Xương cười cười, "Ha ha, không nói nữa, hai người đi dạo quanh đi chút đi. Ở thành thị không tìm được cảnh sắc như thế này đâu, không khí ở đây lại còn rất thoáng mát, trong lành."

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đứng dậy, chào Hứa Xương. Bé Hai là đứa trẻ ham chơi, không biết đã chạy đi nơi nào chơi rồi.

Hai người đi trên bờ ruộng, Phó Hoành Dật thấy cô đang suy nghĩ gì đó, thì hỏi: "Em đang suy nghĩ gì đấy?"

"Em đang nghĩ những lời anh Hứa nói. Anh cảm thấy phong thủy ở đây thế nào?"

Phó Hoành Dật hiểu ý của cô, "Nếu không phải vì giao thông không thuận lợi thì ở đây đã là một trọng điểm du lịch rồi."

Thẩm Thanh Lan đồng ý với ý kiến của anh, ở đây gần thủ đô, chỉ cách có

hai tiếng lái xe. Hai năm trước, mọi người phát hiện ở đây có hai suối nước nóng thiên nhiên, nên du lịch mới dần dần phát triển, nhưng mọi thứ vẫn còn rất hoang sơ. Ngoại trừ vài gia đình mở dịch vụ homestay thì các dịch vụ du lịch còn lại vẫn còn tương đối lạc hậu.

“Anh xem, xung quanh đều là đồng ruộng, người dân lại ít, thanh niên đều bôn ba nới khác làm việc, chỉ còn lại người già và trẻ con. Em đang nghĩ, nếu có thể biến nơi đây thành nông trường phát triển nông nghiệp thì liệu có tốt hơn nhiều không? Dù sao, đồng ruộng cũng có nét đặc sắc của đồng ruộng, nếu bị nhà phát triển mua lại rồi phá hết đi để xây nhà thì rất đáng tiếc.”

Phó Hoành Dật nhìn cô, “Em muốn đầu tư nơi này?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em chỉ nghĩ như vậy thôi. Công ty của anh trai em có đầu tư nhà đất, nhưng lại chưa thử về mặt này, hôm nào em sẽ bàn bạc với anh ấy xem sao.”

“Nếu em muốn làm thì tài chính của chúng ta vẫn đủ.” Tiền hoa hồng được chia từ Mị Sắc và Thánh Huyên của anh cũng đủ rồi.

“Em không có hứng thú với mấy chuyện này. Chỉ là đột nhiên nảy ra ý kiến khi nghe anh Hứa nói thôi. Nếu anh trai em có hứng thú thì có thể thử. Em thấy hạng mục này rất tốt, vừa không phá hủy sự hoang sơ vốn có, mà vừa phát triển được kinh tế ở đây.”

“Lúc về chúng ta cùng bàn bạc với Quân Dục xem sao.”

http://tieulun.hopto.org

“Chú, cô, thì ra hai người đang ở đây.” Bé Hai không biết từ đâu nhảy ra, mồ hôi đầm đìa.

“Chú, cô, bạn cháu vừa nói ngày mai có tát ao cá. Cô chú muốn đi xem không ạ?”

Thẩm Thanh Lan tò mò hỏi: “Ở đây có ao cá sao?”

“Dạ có, ở đầu kia của thị trấn, có mấy ao cá lớn. Hằng năm, người lớn đều xả nước ra ngoài rồi vớt cá lên. Năm ngoái cháu và bạn còn cùng nhau xuống ao mò cá nữa. Cháu mò được một con cá to như thế này này.” Bé Hai giơ tay diễn tả độ lớn của con cá.

Thẩm Thanh Lan cảm thấy hứng thú, “Cô chú cũng có thể đi xem sao?”

“Đương nhiên là được, trước đây cũng có du khách đi xem, còn nhảy xuống ao bắt cá nữa. Trưởng trấn nói, cá du khách bắt được là của du khách. Năm ngoái có du khách nhảy xuống ao bắt cá, bắt nửa ngày trời cũng không bắt được con nào, người đầy bùn đất, hệt như một con khỉ, bị mọi người trêu chọc.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật, anh cười cười, “Vậy ngày mai chúng ta cũng tới đó góp vui.”

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, “Vâng.”

“Ha ha, chú ơi, cô ơi, ngày mai cháu đi cùng cô chú nhé. Ngày mai là chủ nhật, cháu được nghỉ học.”

Nghe bé Hai nói như thế, Thẩm Thanh Lan liền hiểu, có lẽ là chị Hứa không cho phép bé Hai đi, nên cậu bé mới nghĩ ra cách đi cùng bọn họ.

Đúng là chị Hứa không cho bé Hai đến ao cá, nhưng bởi vì có Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đi cùng nên chị vẫn đồng ý. Kế hoạch đi suối nước nóng của hai người lùi lại ngày hôm sau.

Lần này không cần bé Hai dẫn đường, Thẩm Thanh Lan cũng biết ao cá ở đâu. Bởi vì trên đường đi, cô nhìn thấy nhiều người cầm thùng và các loại dụng cụ bắt cá đi về một hướng.

Đi theo dòng người ra khỏi thị trấn rồi đi qua một đồng lúa nữa, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật liền thấy mấy ao cá lớn. Rất nhiều người đang vây quanh đó, tiếng reo hò vui vẻ của mấy người đàn ông vọng ra.

“Cô chú ơi, mau đi thôi, bắt đầu tát cá rồi.” Bé Hai hơi nôn nóng, trong tay bé còn cầm một cái thùng nhỏ mà chị Hứa đưa trước khi ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đi về phía cái ao có ít người nhất. Đến nơi mới thấy không phải ao này ít người, mà là vì ao cá đã tát xong, cá lớn bị

bắt hết, chỉ còn lại một ít tôm tép nhỏ. Xung quanh có mấy đứa trẻ tầm tuổi bé Hai, tay cầm giỏ cá, bọn nhóc chỉ dám đứng trên bờ, còn có người lớn dặn dò bọn nhỏ không được xuống ao.

Mặc dù ao này đã tát xong nhưng giữa ao vẫn còn nhiều cá, mực nước khoảng nửa thước, chưa tính lớp bùn dưới đáy ao.

Thẩm Thanh Lan nhìn xuống, thấy giữa ao cá còn vài con cá lớn lọt lưới.

“Cô nhìn kìa, là cá lớn đó.” Bé Hai nắm ống quần Thẩm Thanh Lan, hai mắt sáng rực.

Bởi vì xả nước ao ra ngoài, bùn đất bị đào lên, nên ao cá tỏa ra nồng nặc mùi tanh của cá, hòa cùng mùi hôi của bùn. Thật ra, mùi này cũng không khó ngửi lắm, nhưng Phó Hoành Dật vẫn lo nó sẽ làm Thẩm Thanh Lan khó chịu, nên thỉnh thoảng cứ nhìn sang cô.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, nói: “Em không sao. Hoành Dật, anh có muốn thử cá nướng em làm không? Cũng khá ngon đấy.”

Thấy trong mắt cô lấp lánh vẻ đắc ý, Phó Hoành Dật gật đầu, “Được, anh qua đó mua hai con cá cho em nướng.”

Thẩm Thanh Lan kéo anh lại, “Mua cá thì đâu còn ý nghĩa gì nữa, phải tự mình bắt chứ!”

Phó Hoành Dật nhìn thoáng qua ao cá, hơi nhíu mày, nhưng ngay lập tức liền giãn ra, “Em ở đây đợi anh, anh sẽ quay lại ngay.” Nói xong, anh đi sang một cái ao khác, lúc này cái ao đó đang xả nước ra ngoài.

“Chú đi đâu vậy cô?” Bé Hai hỏi.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Chú đi bắt cá cho chúng ta.”

Một lát sau, Phó Hoành Dật quay lại, trên tay cầm một bộ đồ chống thấm nước. Anh đưa điện thoại, đồng hồ đeo tay cho Thẩm Thanh Lan rồi thay đồ rồi xuống ao, bỏ qua tôm tép gần bờ, đi ngay vào giữa ao.

“Cháu gái, đây là chồng cháu sao?” Một bác gái đứng cạnh hỏi Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan gật đầu.

“Cháu gái à, cháu nói với chồng cháu, ở giữa ao nước rất sâu, đừng nên qua đó. Nếu cháu muốn ăn cá thì cứ mua là được, cá hôm nay rất rẻ.”

“Bác gái, không sao đâu ạ, anh ấy sẽ không ra đến giữa ao.”

http://tieulun.hopto.org

Thấy Thẩm Thanh Lan không lo lắng, bác gái lắc đầu, không nói nữa.

Phó Hoành Dật vẫn luôn chú ý dưới chân, ước lượng sâu cạn. Anh đi tới hai phần ba ao liền dừng lại. Lúc này, nước đã tới eo của anh.

Anh cầm vợt lưới, lẳng lặng nhìn mặt nước nhưng chưa vội ra tay.

“Cô ơi, chú giỏi bắt cá không ạ?” Bé Hai khẩn trương nhìn Phó Hoành Dật.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan đầy ý cười, cô nhìn người đàn ông đang nghiêm túc cầm vợt lưới.

Phó Hoành Dật đứng một lát, nhắm đúng cơ hội, quăng vợt lưới xuống. Đáng tiếc, con cá lớn lại nhảy lên, vọt ra khỏi vợt lưới.

“Ối, suýt nữa là bắt được rồi!” Bé Hai nói với vẻ tiếc nuối.

Phó Hoành Dật giơ vợt lưới lên, ước lượng sức nặng, rồi quăng xuống lần nữa.

Lần này, cá trong vợt lưới không lọt ra ngoài. Anh ném cá lên bờ. Bé Hai vội chạy tới bỏ cá vào trong thùng nước của mình.

http://tieulun.hopto.org

“Cô xem, cá chú bắt to thật đấy.”

Vừa bỏ cá vào thùng nước, con cá lập tức tung tăng bơi lội. Con cá lớn trong lời bé Hai cũng chỉ là một con cá chép nặng khoảng một cân mà thôi.

Phó Hoành Dật tiếp tục đi ra giữa ao. Thấy có người đến gần, mấy con cá đang bơi lội giữa ao lập tức lặn mất, Phó Hoành Dật tìm một lúc lâu cũng không thấy con cá nào.

Anh đi lên bờ, cười nói với Thẩm Thanh Lan: “Biểu diễn cho em xem một tiết mục.”

Tiết mục? Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ hứng thú.

Phó Hoành Dật đi tìm một người dân ở đây, nói gì đó, lát sau cầm một cái xiên cá quay lại.

“Chú, cái này không bắt được cá.” Bé Hai nói.

Phó Hoành Dật cười cười, “Bọn họ không bắt được là vì không lợi hại bằng chú.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cầm cái xiên cá bước xuống ao. Lần này, anh chỉ đi xa bờ khoảng một mét là đứng lại. Quan sát, nhắm trúng cơ hội, ném xiên cá xuống nước. Khi nhấc xiên cá lên, trên xiên là một con cá đang vùng vẫy. Mọi người xung quanh thấy được màn này thì vỗ tay hoan hô.

“Giỏi quá! Chú giỏi quá! Cô ơi, chú thật sự bắt được cá kìa!” Bé Hai kích động nắm ống quần Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật. Anh cũng nhìn cô, trong mắt đầy ý cười.

Con cá này rất lớn, nặng khoảng ba bốn cân, cộng thêm những con cá nhỏ lúc nãy cũng đủ ăn rồi. Vì vậy, Phó Hoành Dật không tiếp tục bắt cá nữa, bèn trả xiên lại cho người dân.

Bé Hai bám lấy Phó Hoành Dật hỏi lấy hỏi để, “Chú, chú bắt cá như thế nào vậy?”

Bé Hai nhìn về phía Phó Hoành Dật, ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái, “Ba cháu không giỏi như chú, lần nào cũng bắt cá bằng lưới.”

Phó Hoành Dật cười cười, “Bởi vì chú trẻ tuổi hơn ba cháu.”

Bé Hai không phải là một đứa trẻ dễ dụ, “Anh cháu còn trẻ hơn chú nữa, nhưng anh cháu cũng không bắt được cá.”

“Là bởi vì anh cháu không lớn như chú.” Phó Hoành Dật tiếp tục lừa trẻ con.

Bé Hai nhăn mặt không tin, nhưng lại thấy Phó Hoành Dật nói cũng đúng thì hơi rối rắm. Thẩm Thanh Lan thấy Phó Hoành Dật nghiêm túc gạt người bạn nhỏ thì cảm thấy rất buồn cười.

Suy nghĩ một lát, bé Hai nghe có người gọi tên mình, quay lại thì thấy bạn của bé, bèn gạt vấn đề này ra khỏi đầu, chào Thẩm Thanh Lan một tiếng rồi đi chơi cùng bạn.

“Về nhà trước nhé?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, bọn họ cần xử lý mấy con cá này.

Trở lại nhà chị Hứa, chị vẫn đang ở sau nhà phơi thóc. Phó Hoành Dật mượn phòng bếp, chị Hứa vui vẻ đồng ý, còn cho Thẩm Thanh Lan không ít gia vị nướng cá.

“Chị Hứa, ao cá ở trên trấn là của chung hả chị?” Thẩm Thanh Lan vừa nhìn Phó Hoành Dật làm cá, vừa nói chuyện phiếm với chị Hứa.

“Trước đây thì là như vậy. Lúc đó, mỗi nhà góp một số tiền, mời một người già trong trấn nuôi cá. Đến khi cá lớn rồi thì bắt đem bán, tiền bán được thì

chia đều cho các nhà. Có điều, mấy năm nay, thanh niên ở trong trấn đều ra ngoài làm ăn, không còn ai muốn nuôi cá nữa. Bây giờ ao cá là do con trai của trưởng trấn nuôi, hôm nay mọi người tới giúp cậu ta bắt cá."

Hai người vẫn đang nói chuyện thì Phó Hoành Dật đã chuẩn bị xong cá để nướng, "Chị Hứa, bọn em có thể nướng cá ở đâu?"

"Ra khỏi trấn, đi về phía nam khoảng một trăm thước có một bãi sông, hai em có thể đến đó nướng cá. Mùa đông có nhiều người ở đây ra đó dã ngoại."

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật dọn đồ chuẩn bị ra bãi sông. Bãi sông rất dễ tìm, chỉ một lát là bọn họ đã tìm được chỗ đó.

Bãi sông, nói đúng hơn là một con suối lớn cạn nước biến thành bãi sông. Đối diện nó là một rừng cây nhỏ, Phó Hoành Dật bày đồ xong thì vào rừng cây ôm một đống củi ra.

Phó Hoành Dật nhóm lửa, Thẩm Thanh Lan lấy que sắt xiên cá, đặt lên đống lửa, thỉnh thoảng lật một cái.

Nhìn động tác thuần thục của cô, Phó Hoành Dật lại không hề thấy đang vui mừng mà chỉ thấy đau lòng. Bắt gặp ánh mắt của anh, cô mỉm cười, "Hoành Dật, anh đừng nhìn em với ánh mắt đó, trước đây em cũng không cực khổ lắm đâu, chỉ có bọn Kim Ân Hi là khá thảm, nhưng chính bọn họ đã lôi em ra từ vực sâu đen tối."

Hình như nhớ ra gì đó, Thẩm Thanh Lan lại cười vui vẻ, “Em nhớ lần đầu tiên em nướng cá để cá bị cháy đen cả, bên trong cũng không ăn được. Lần đó, bọn em ở trong rừng mưa, bắt được hai con cá, kết quả là em nướng khét một con, Ân Hi suýt nữa gào khóc. Một thời gian dài sau đó, bọn họ đều không cho em nấu ăn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì, không phải lần rèn luyện nào cũng là hành động nhóm, nhiều nhất là cá nhân. Không có bọn họ bên cạnh, em chỉ có thể tự làm, lâu ngày tay nghề cũng dần tốt hơn.”

“Lần đầu em nướng cá là năm mấy tuổi?”

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút, “Bảy tuổi.”

Đó là năm Tần Mộc ra đi, cũng là năm cô quen Kim Ân Hi, Sicily và Eden.

Lúc đó, mặc dù Andrew cùng một tổ chức, nhưng bọn họ lại không thân.

“Hoành Dật, anh có biết không? Trong rừng mưa có một loại quả màu đỏ mọng nước rất ngọt, lấy nước của quả đó ướp cá sẽ làm thịt cá thêm mềm và thơm. Nhưng loại quả đó lại không có mùi, em vô tình phát hiện ra đấy.”

Thẩm Thanh Lan đầy phấn khởi kể lại vài chuyện thú vị trước đây, đó là chút vui vẻ cô nhớ được trong quãng thời gian khổ sở đó.

Vừa nói chuyện với Phó Hoành Dật, cô vừa thỉnh thoảng lật cá, đến khi cá sắp chín thì rắc thêm chút muối rồi tiếp tục nướng.

Con cá này rất béo, nướng gần chín thì dầu cá rịn trên da, Thẩm Thanh Lan rắc thêm một chút hạt tiêu và bột thì là, sau đó đưa cá tới trước mặt Phó Hoành Dật, “Anh nếm thử xem.”

Thấy ánh mắt của cô đầy vẻ chờ mong, Phó Hoành Dật mỉm cười, cúi đầu cắn một cái.

“Thế nào?”

“Ngon lắm, ngon hơn em nấu cơm nhiều.”

Thẩm Thanh Lan trừng anh, “Anh chê em nấu cơm không ngon?”

“Đâu dám, vợ của anh làm, dù có khó ăn cỡ nào thì với anh cũng là món ngon. Nhưng mà cá nướng này quả thực còn ngon hơn cả món ngon nữa.” Dứt lời, anh lại cúi đầu ăn một miếng cá.

http://tieulun.hopto.org

Da giòn, thịt mềm, nướng ngon, ăn rất vừa miệng.

Thẩm Thanh Lan thấy Phó Hoành Dật thích ăn thì đưa nguyên con cá cho anh.

“Em không ăn sao?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em ăn nhiều rồi, anh ăn đi.” Cô đã ăn quá nhiều món nướng, ngán rồi.

Phó Hoành Dật lấy một quả táo đưa cho cô, “Em ăn táo đi. Tối nay anh nhờ chị Hứa hầm canh gà cho em.”

Táo đã được rửa rồi, Thẩm Thanh Lan cắn một miếng, rất ngọt. Cô vừa ăn, vừa nhìn Phó Hoành Dật ăn hết con cá.

“Ngon lắm sao?” Thẩm Thanh Lan cười hỏi.

“Đây là món cá nướng ngon nhất anh từng ăn.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, cuộc sống bình thản như thế này luôn là mong ước của cô.

http://tieulun.hopto.org

Ăn cá nướng xong, Phó Hoành Dật thu dọn đồ, rồi dẫn Thẩm Thanh Lan vào rừng cây nhỏ.

“Anh dẫn em tới đây làm gì?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật chỉ cười chứ không nói gì. Trong rừng cây nhỏ có một ngọn núi không cao lắm, chỉ khoảng năm sáu trăm mét. Đứng dưới chân núi, Thẩm Thanh Lan hỏi anh, “Anh muốn leo núi sao?”

Phó Hoành Dật gật đầu, ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Lên đi!”

“Em có thể tự leo lên.” Chỉ một chút độ cao này không làm khó được cô, kể cả khi trong bụng cô đang có một đứa nhóc.

Phó Hoành Dật không đứng dậy, “Em cho anh một cơ hội thể hiện đi.”

Thẩm Thanh Lan phì cười, nằm lên lưng Phó Hoành Dật. Đường trên núi đều là đường mòn do dân ở đây đi nhiều mà thành nên cũng không dễ đi, huống chi Phó Hoành Dật còn đang cõng một người.

Nhưng anh đi rất vững, Thẩm Thanh Lan vòng tay ôm cổ anh, “Hoành Dật, em nặng không?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Em quá gầy, lúc về anh phải nhờ dì Triệu bồi bổ cho em. Sau này anh sẽ kiểm tra, nếu em không mập lên thì anh sẽ phạt em.”

Sắc mặt Thẩm Thanh Lan vẫn thản nhiên, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười, “Vâng. Nhưng em mập lên rồi mà anh dám chê em thì buổi tối không cho anh ngủ trên giường.”

Phó Hoành Dật cười khẽ, “Tuyệt đối không dám.”

Phó Hoành Dật đi không nhanh, khoảng hai mươi phút sau bọn họ mới tới đỉnh núi. Thẩm Thanh Lan đứng bên cạnh anh, nhìn một khoảng đất vàng óng ánh dưới chân núi, nắm chặt tay anh nói: “Ở đây thật sự rất đẹp.”

Phó Hoành Dật cười khẽ, lúc nãy anh vào rừng nhặt cành khô, thấy ngọn núi này thì nghĩ leo lên đỉnh núi sẽ thấy toàn bộ thị trấn. Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh.

***

Thành phố Sydney.

Tan học, Nhan Tịch ra ngoài cùng bạn bè. Vừa tới cổng trường, thấy Triệu Giai Khanh ở đó thì mắt cô đầy vẻ vui mừng, đi về phía bà. Nhưng cô vừa đi

tới thì lại bị một chiếc xe đạp không biết từ đâu chạy tới đâm phải.

Nhan Tịch chỉ kịp kêu lên một tiếng liền ngã ra đất. Người chạy xe là một cậu trai trẻ, thấy thế thì vội tới đỡ cô đứng dậy, “Xin lỗi, bạn không sao chứ?”

Nhan Tịch tránh cánh tay của đối phương, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một khuôn mặt vô cùng đẹp trai, mày kiếm, mắt sáng, mũi cao, môi mỏng. Đôi mắt Nhan Tịch long lanh, cô cúi đầu nhìn lòng bàn tay đang rướm máu vì trầy da của mình.

Cậu trai trẻ cũng nhìn xuống tay cô, ngại ngùng nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi chạy nhanh quá, tay em chảy máu rồi, tôi dẫn em đến phòng y tế băng lại nhé.”

Nhan Tịch chưa kịp trả lời thì Triệu Giai Khanh ở bên kia đường đã chạy qua, “Tiểu Tịch, con không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?” Bà quay sang quát cậu trai trẻ, “Cậu chạy xe thế nào vậy? Chạy xe đạp cũng đâm trúng người là sao?”

Cậu trai trẻ xấu hổ cúi đầu nghe Triệu Giai Khanh mắng.

Nhan Tịch kéo tay áo bà nói: “Mẹ, con không sao, chỉ bị trầy da thôi, người ta cũng không cố ý mà. Hơn nữa, vừa rồi là do con đi qua đường mà không nhìn, không thể trách người ta được.”

Cậu trai trẻ nhìn Nhan Tịch, “Thật sự xin lỗi. Tay em bị chảy máu rồi, để tôi đưa em đến bệnh viện.”

“Không cần đâu, chỉ xước xát một chút thôi, lát nữa tôi đến phòng y tế băng lại là được. Lúc nãy anh chạy xe nhanh vậy, chắc là có chuyện gấp, anh đi trước đi.”

Cậu trai trẻ nhìn sâu vào mắt Nhan Tịch, rồi rút một tờ giấy trong cặp ra, ghi một dãy số, nhét vào tay cô “Đây là số điện thoại của tôi, em có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Thấy Nhan Tịch cầm tờ giấy rồi, cậu trai trẻ mới dựng xe đạp lên rồi đạp đi.

Triệu Giai Khanh làu bàu, “Thật là, chạy nhanh như vậy làm gì, đâm cả vào con thế này.”

“Mẹ, con thật sự không sao mà, người ta đâu có cố ý, cũng đã xin lỗi con rồi, thôi thì chúng ta bỏ qua đi. Mẹ nói dẫn con đi ăn đồ ngon mà, chúng ta đi ăn gì vậy? Con đói bụng lắm rồi.”

Nghe Nhan Tịch nói đói bụng, Triệu Giai Khanh cũng không bực bội chuyện vừa rồi nữa, “Hôm nay mẹ dẫn con đi ăn hải sản, mẹ đã đặt bàn rồi. Mẹ đã tìm hiểu kỹ nhà hàng đó rồi, những người từng ăn đều nói khá ngon.”

Vừa nghe được đi ăn hải sản, hai mắt Nhan Tịch liền sáng lên, kéo tay Triệu

Giai Khanh, “Vậy chúng ta đi mau đi mẹ!”

“Đi xử lý vết thương của con trước.” Triệu Giai Khanh kéo Nhan Tịch lại.

“Không sao đâu mà, chỉ một vết trầy nhỏ, sẽ mau lành thôi, bây giờ cũng không chảy máu nữa rồi.”

Nhan Tịch đưa tay ra cho Triệu Giai Khanh xem, lòng bàn tay cô thật sự không còn chảy máu nữa, “Vậy cũng không được, chúng ta đến phòng y tế khử trùng trước, tránh bị nhiễm trùng.”

Nhan Tịch đành chịu thua. Cô luôn cảm thấy, từ sau lần cô bị sốt cao tỉnh lại trong bệnh viện, mẹ luôn lo lắng quá mức. Hễ cô không khỏe là mẹ sẽ vô cùng lo lắng.

Cô bèn đi theo Triệu Giai Khanh đi phòng y tế, bác sĩ lấy cồn khử trùng, sau đó dán băng cá nhân thì xong.

Triệu Giai Khanh lái xe, Nhan Tịch ngồi ghế sau, lấy tờ giấy cậu trai trẻ đưa cho cô ra xem, phía trên dãy số là một cái tên: Tưởng Triết Hàm.

***

http://tieulun.hopto.org

Đến tối, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật mới trở lại nhà chị Hứa. Chị Hứa đã nấu xong cơm tối, “Chị đang định bảo bé Hai đi gọi hai em về ăn cơm đấy.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cảm ơn, rồi bắt đầu ăn cơm.

Chị Hứa đặt một bát canh trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Cậu Phó nhờ chị hầm canh cho em, chị đã hầm mấy tiếng rồi, em nếm thử xem.”

“Cảm ơn chị Hứa.” Thẩm Thanh Lan mỉm cười.

Váng mỡ trên canh gà đã được vớt ra hết, Thẩm Thanh Lan húp thử một muỗng, mùi vị không tệ, “Ngon quá ạ. Chị Hứa, chị nấu ngon như vậy, sao không mở farmhouse, như vậy cũng kiếm thêm được một phần thu nhập.”

Chị Hứa cười nói, “Đến mùa đông ở đây mới đông vui một chút, chứ ngày thường rất ít du khách, nên không mở farmhouse được.”

Thẩm Thanh Lan thấy cũng đúng, “Em thấy phong cảnh ở đây rất đẹp, nếu mở farmhouse thì sẽ có không ít du khách.” Quan trọng nhất là ở đây gần thủ đô, có nhiều người có tiền, sống trong thành phố lâu nên sẽ rất có hứng thú với cuộc sống giản dị nơi thôn quê.

“Hai năm trước, lúc suối nước nóng vừa mới được khai thác, người ở trấn trên bắt chước nơi khác làm farmhouse, nhưng có rất ít người đến, cộng thêm

giao thông không thuận tiện nên không lâu sau liền dẹp.” Hứa Xương tiếp lời.

Nghe vậy, Thẩm Thanh Lan đã lên được ý tưởng sơ bộ. Cô không nói gì, nhìn thoáng qua bé Hai đang ăn cơm.

Buổi tối ở thị trấn rất yên tĩnh, đa số là người già và trẻ con nên không có tiết mục giải trí gì. Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật trở về phòng.

Thấy Thẩm Thanh Lan đứng trên ban công nhìn ra phía xa, Phó Hoành Dật hỏi: “Nghe anh Hứa nói xong, em có thêm ý tưởng rồi hả?”

Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, lắc đầu, “Không phải, đột nhiên muốn vẽ, nhưng em không đem đồ vẽ theo.”

“Chuyện này đơn giản thôi. Em ở đây chờ anh.” Dứt lời, anh liền đi xuống lầu.

Đến khi trở về, Phó Hoành Dật cầm theo giá vẽ và màu Thẩm Thanh Lan hay sử dụng.

“Sao anh lại mang cái này theo?”

Phó Hoành Dật cười nói, “Ai bảo vợ anh là một nghệ thuật gia chứ! Anh nghĩ, nếu ra ngoài chơi mà em đột nhiên có cảm hứng vẽ, nhưng lại không có đồ nghề thì biết làm sao. Bây giờ tranh vẽ của vợ anh đáng giá như vậy, nếu vì không có đồ nghề mà để cảm hứng vuột hết thì tội lỗi biết bao.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 270: Ngài phó thích con gái

Vốn dĩ, các tác phẩm của Thẩm Thanh Lan đã được Daniel lăng xê sẵn rồi. Thêm lần trước, tham dự lễ hội nghệ thuật ở thành phố Sydney, vì được một vài chuyên gia đánh giá cao, nên bây giờ các tác phẩm của cô trên thị trường đều trị giá ngàn vàng khó mua.

Sau lễ hội nghệ thuật, thỉnh thoảng Thẩm Thanh Lan cũng bắt tay vào vẽ, nhưng cô vẫn không hài lòng với các tác phẩm đó, nên đã một thời gian rồi, trong giới vẫn không có tác phẩm của cô.

Daniel từng nhắc đến chuyện này, nhưng anh cũng rất ủng hộ suy nghĩ đã vẽ thì phải vẽ sao cho tốt nhất của Thẩm Thanh Lan, nên chỉ nhắc một lần rồi thôi.

Phó Hoành Dật bày giá vẽ ra, rồi ngồi một bên, yên lặng nhìn Thẩm Thanh Lan vẽ.

Khi vẽ, Thẩm Thanh Lan rất tập trung, rất nghiêm túc. Hai tiếng sau, thấy cô không có ý dừng lại, Phó Hoành Dật bèn lại gần cô, gọi nhỏ: “Thanh Lan.”

Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Em vẽ hai tiếng rồi, nghỉ một lát đi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan vẽ hăng say quên cả thời gian, nghe Phó Hoành Dật nói thì mới đứng lên, vươn người thư giãn, “Ngày mai vẽ tiếp vậy.”

Cô đang có cảm hứng, không hoàn thành được bức vẽ này thì sẽ không có tâm tư làm chuyện gì khác.

Phó Hoành Dật đặt giá vẽ sang một bên, cất bút và màu, rửa sạch vỉ pha màu, rồi ôm Thẩm Thanh Lan lên giường ngủ.

“Hoành Dật, anh thích con trai hay con gái?” Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Thẩm Thanh Lan đột nhiên hỏi. Tối qua, cô mơ thấy mình sinh một bé gái đáng yêu buộc hai bím tóc gọi cô là mẹ.

Nghe cô hỏi, Phó Hoành Dật suy nghĩ một chút, rồi trả lời: “Con gái.”

Thẩm Thanh Lan quay sang nhìn anh, “Vì sao? Em còn nghĩ anh sẽ thích con trai cơ đấy.”

“Con trai không đáng yêu như con gái, tốt nhất là con gái giống em, tính cách cũng giống em.” Chỉ cần nghĩ tới tương lai sẽ có một đứa con gái giống Thẩm Thanh Lan gọi mình là ba, Phó Hoành Dật đã cảm thấy lòng mình mềm đi. Quan trọng nhất là, con trai sẽ quấn mẹ, chỉ cần nghĩ có một người khác giới ngoài anh suốt ngày quấn vợ anh, mà anh còn không thể làm gì nó là anh đã thấy tức tối rồi.

http://tieulun.hopto.org

“Nếu em thích con trai thì phải làm sao?” Tính tình của cô rất thờ ơ, cô không muốn con có tính cách giống cô. Con trai còn được, nhưng con gái mà như vậy thì người ta sẽ không thích.

“Vậy thì sinh hai đứa, một trai một gái.” Phó Hoành Dật nói, vợ thích con trai thì phải làm vừa ý vợ thôi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, sinh hai đứa, một trai một gái.”

Cô đặt tay lên bụng mình, “Không biết trong này có mấy nhóc nữa.”

Phó Hoành Dật đặt tay lên tay cô, “Một đứa là được rồi, như thế thì em sẽ khỏe hơn một chút.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Vì anh, em tự nguyện chịu khổ.”

***

Đại học C, thành phố Sydney.

Nhan Tịch đang đi trên đường với bạn cùng phòng thì đột nhiên bị vỗ vai một

cái. Nhan Tịch quay đầu, liền thấy Tưởng Triết Hàm đang cười với cô, “Này, lại gặp nhau rồi.”

Nhan Tịch nhận ra Tưởng Triết Hàm, mỉm cười hỏi: “Là anh sao? Anh cũng học trường này hả?”

Tưởng Triết Hàm gật đầu, “Ừ, anh học ngành quản trị kinh doanh. Còn em thì sao?”

“Em học thiết kế thời trang.”

“Tay em sao rồi.” Tưởng Triết Hàm hỏi.

Nhan Tịch giơ tay huơ qua huơ lại trước mặt Tưởng Triết Hàm, “Không sao rồi.”

Tưởng Triết Hàm thấy Nhan Tịch không sao thì yên tâm, “Hôm đó đi vội quá nên quên hỏi cách liên lạc với em, cũng không biết em có đến bệnh viện hay không, đành phải chờ em gọi điện thoại. Nhưng mấy ngày rồi vẫn không thấy em gọi, không ngờ hôm nay lại gặp em ở đây.”

Nhan Tịch cười híp mắt, “Chỉ là vết thương nhỏ nên sẽ lành nhanh thôi, anh không cần để ý.”

Thấy Nhan Tịch và bạn đi về hướng căn tin, Tưởng Triết Hàm hỏi: “Em đến căn tin sao? Không ngại đi chung chứ?”

Nhan Tịch không vội đồng ý ngay mà nhìn bạn của mình trước, thấy bạn gật đầu mới cười nói: “Được! Nghe nói hôm nay căn tin có món ăn mới, em và bạn đang định đến nếm thử.”

“Vậy đi thôi. Từ sau khai giảng anh vẫn chưa đến trường, đã lâu không ăn cơm căn tin rồi.”

“Anh không phải đến lớp sao?”

Tưởng Triết Hàm nhún vai, “Anh và mấy người bạn cùng nhau gây dựng sự nghiệp, ngoại trừ thời gian đi học, bọn anh rất ít đến trường. Lần trước là vì phải đưa một văn kiện quan trọng đến công ty nên mới gấp như thế.”

Nhan Tịch ngạc nhiên, “Anh còn chưa tốt nghiệp mà!”

“Ừ, anh đang học năm ba.”

Nhan Tịch giơ ngón tay cái lên, “Anh thật là lợi hại, mới năm ba mà bắt đầu gây dựng sự nghiệp rồi.”

Tưởng Triết Hàm cười ngượng, “Chỉ là một công ty nhỏ thôi, thừa dịp còn trẻ, đi trải nghiệm nhiều một chút, dù có thất bại cũng xem như tích lũy kinh nghiệm.”

Tưởng Triết Hàm là một người biết ăn nói, trong lúc trò chuyện, có thể nhận ra anh ta là một người được dạy dỗ rất tốt. Ăn xong bữa cơm, cả ba người xem như quen biết.

Lúc về, Nhan Tịch và Tưởng Triết Hàm trao đổi cách liên lạc. Nhờ đó cô mới biết anh là người nước Z, lại còn là người ở thủ đô, xem như là có duyên.

Thấy trong mắt Tưởng Triết Hàm đầy ý cười, đồng nghiệp vỗ vai anh, “Có chuyện gì vui thế?”

“Không thể nói cho cậu biết được.” Dứt lời, Tưởng Triết Hàm đưa văn kiện cho đồng nghiệp, “Tôi thức cả đêm viết đó, cậu xem còn vấn đề gì không.”

Đồng nghiệp không hỏi dồn nữa, mở văn kiện ra xem. Đây là hạng mục bọn họ đang tập trung làm, nếu có thể ký hợp đồng được thì công ty của bọn họ sẽ đi vào quỹ đạo. Vì vậy, hạng mục này rất quan trọng.

Hai ngày sau, Tưởng Triết Hàm tan làm, thấy còn sớm nên gọi điện thoại cho Nhan Tịch hẹn ăn tối. Đúng lúc tối nay không có việc gì, nơi Tưởng Triết Hàm hẹn cũng không xa, nên Nhan Tịch đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Đến chỗ hẹn, Tưởng Triết Hàm đã ở đó rồi, Nhan Tịch ngồi xuống đối diện anh, “Xin lỗi, em đến muộn.”

“Không sao, anh vừa mới đến thôi.” Tưởng Triết Hàm cười cười, thật ra anh ta đã ở đây nửa tiếng rồi, “Em đừng thấy quán nhỏ mà lầm, đồ ăn ở đây ngon lắm.”

Dứt lời, anh đưa thực đơn cho Nhan Tịch. Cô xem xong thì trả lại cho anh, “Chỗ này anh quen, anh gọi món đi.”

Tưởng Triết Hàm cũng không khách sáo, gọi vài món. Món ăn được mang lên, Nhan Tịch nếm thử một miếng, hai mắt lập tức sáng bừng, “Ngon thật!”

“Thích thì ăn thêm đi, đây đều là những món đặc trưng của quán này, rất ngon.” Từ sau lần ăn cơm ở căn tin, Tưởng Triết Hàm liền phát hiện Nhan Tịch rất khoái ăn uống.

Lúc ăn, khuôn mặt cô rất thỏa mãn, khiến người ta dễ dàng cảm nhận được cái gì là hạnh phúc.

“Anh nếm thử món này đi, ngon lắm đấy.” Nhan Tịch gắp một miếng bỏ vào bát của Tưởng Triết Hàm. Anh cười cười, gắp lên ăn.

Ăn cơm xong, Tưởng Triết Hàm lấy hai tấm vé ra, “Cuối tuần này ở nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật hiện đại có mở triển lãm tranh, em có muốn đi

không? Lần triển lãm tranh này có một tác phẩm của Lãnh Thanh Thu.”

Nhan Tịch vốn định từ chối, nhưng nghe đến cái tên Lãnh Thanh Thu thì chẳng hiểu sao lại đồng ý.

Cuối tuần, Nhan Tịch nói với Triệu Giai Khanh một tiếng, rồi một mình đi ra ngoài. Cô và Tưởng Triết Hàm hẹn gặp nhau ở trước cửa nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật hiện đại.

“Anh tới sớm thật.” Nhan Tịch từ trên xe buýt xuống, chạy chậm lại trước mặt Tưởng Triết Hàm.

“Anh vừa mới tới, chúng ta vào thôi.”

Nhan Tịch gật đầu, cùng Tưởng Triết Hàm đi vào trong.

“Bình thường lúc rảnh rỗi anh thường đến xem triển lãm tranh, họa sĩ anh thích nhất là Lãnh Thanh Thu.” Tưởng Triết Hàm vừa đi vừa nói với Nhan Tịch.

Nhan Tịch tò mò nhìn anh, “Lãnh Thanh Thu rất nổi tiếng hả? Em không hiểu biết về hội họa lắm.”

http://tieulun.hopto.org

“Lãnh Thanh Thu là một họa sĩ trẻ tài năng. Năm ngoái, một tác phẩm của cô ấy đã đạt giải nhất trong một cuộc thi hội họa quốc tế. Cô ấy là một trong những nhà nghệ thuật trẻ nhất nước Z. Năm nay cô ấy cũng có tham gia lễ hội nghệ thuật ở thành phố Sydney, tiếc là anh không được gặp mặt cô ấy.”

“Theo anh nói thì Lãnh Thanh Thu rất giỏi? Cô ấy còn trẻ lắm sao?” Nhan Tịch tò mò hỏi.

“Ừ, năm nay cô ấy mới có hai mươi hai tuổi, lớn hơn chúng ta có vài tuổi thôi, nhưng cô ấy nổi tiếng từ năm mười tám tuổi rồi.”

Nhan Tịch hơi sửng sốt, ma xui quỷ khiến lại hỏi: “Anh từng gặp cô ấy chưa? Anh có hình của cô ấy không?”

“Anh chưa từng gặp Lãnh Thanh Thu, anh cũng từng lên mạng tìm hình của cô ấy, tuy không có mấy hình, nhưng anh vẫn tìm được một tấm.” Dứt lời, Tưởng Triết Hàm lấy điện thoại mở ảnh của Thẩm Thanh Lan ra.

“Đây chính là Lãnh Thanh Thu. Nhưng Lãnh Thanh Thu chỉ là bút danh thôi, tên thật của cô ấy là Thẩm Thanh Lan.”

Tưởng Triết Hàm tiếp tục nói, không chú ý tới vẻ mặt của Nhan Tịch khi nhìn thấy tấm ảnh. Đến khi nói xong, không thấy cô trả lời, anh mới cúi đầu nhìn cô, thấy cô đang nhìn ảnh trong điện thoại, không nói lời nào.

http://tieulun.hopto.org

“Nhan Tịch, em sao vậy?”

“Em biết chị ấy. Trong lễ hội triển lãm nghệ thuật ở thành phố Sydney lần trước, em đã từng gặp chị ấy.” Trên mặt cô không hề có vẻ hưng phấn hay là kích động, mà chỉ có vẻ buồn. Cô nhớ Thẩm Thanh Lan nói mình tên An.

“Em từng gặp Lãnh Thanh Thu?” Tưởng Triết Hàm ngạc nhiên hỏi.

Nhan Tịch “vâng” một tiếng, giọng điệu buồn bã, “Trùng hợp gặp một lần. Anh có tin duyên phận không?”

Tưởng Triết Hàm sửng sốt, hình như không hiểu ý của Nhan Tịch.

“Lần đầu tiên gặp chị ấy, em cảm thấy rất quen, rất thân thiết, em rất thích chị ấy. Em còn hỏi chị ấy có phải bọn em từng gặp nhau không, chị ấy nói chưa từng. Nhưng… em luôn cảm thấy trước kia em có quen biết chị ấy, hơn nữa có thể còn rất thân thiết, nhưng em nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra được đã từng gặp chị ấy ở đâu.”

Tưởng Triết Hàm cười khẽ, “Có thể là kiếp trước em gặp chị ấy, chị ấy là người vô cùng quan trọng với em, nên kiếp này gặp lại em mới cảm thấy thân thuộc.”

“Ha ha, anh nói cũng đúng, có khi kiếp trước cô ấy là chị ruột của em đấy. Được rồi, anh vừa nói tên thật của chị ấy là Thẩm Thanh Lan?”

“Đúng vậy.”

Nhan Tịch lẩm bẩm cái tên Thẩm Thanh Lan, khắc sâu cái tên này vào đầu.

***

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan thức dậy, ăn sáng xong rồi liền vào phòng tiếp tục vẽ. Thấy cô có hứng vẽ như vậy, Phó Hoành Dật cũng không làm phiền cô. Anh xách một cái ghế ra ban công, ngồi đọc quyển sách mượn được của con trai cả nhà chị Hứa.

Dưới ngòi bút của Thẩm Thanh Lan là một cánh đồng lúa chín vàng, một nam một nữ đứng giữa ruộng lúa, khuôn mặt của người đàn ông dịu dàng, cô gái thì cúi đầu nên không thấy rõ vẻ mặt, một đàn chim bay ngang qua bầu trời cao vời vợi.

Đây là cảnh tượng Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật thấy lúc đi ra ruộng vào hai ngày trước.

Bên ngoài chợt truyền đến tiếng ồn ào, Thẩm Thanh Lan vốn không để ý, nhưng tiếng ồn ào ngày càng lớn, cô ngẩng đầu lên hỏi Phó Hoành Dật: “Bên ngoài có chuyện gì vậy?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật vẫn luôn ở trong phòng với cô nên không biết chuyện bên ngoài, “Anh cũng không biết, để anh ra hỏi xem.”

“Để em đi cùng anh, ầm ĩ như vậy, em cũng không vẽ được nữa.” Đúng lúc cô cũng hơi mệt, đi lại để thư giãn gân cốt.

Xuống lầu mới phát hiện tiếng ồn từ nhà cách vách truyền tới, chị Hứa đang đứng ngoài cửa nhìn sang nhà hàng xóm.

Thẩm Thanh Lan lại gần chị Hứa hỏi: “Chị Hứa, có chuyện gì vậy?”

“Nhà đầu tư lại đến nữa rồi, lần này ra giá cao hơn lần trước, con trai út ông Vương động lòng, lén gạt vợ chồng ông Vương bán đất, lúc nãy bị ông Vương bắt gặp lén lấy giấy tờ, nên mới cãi vã.”

Có tiếng một người trẻ tuổi truyền tới: “Ba, bây giờ đất đang có giá, ba không bán thì giữ lại làm gì? Chúng ta bán đất, lấy tiền vào thành phố mua nhà, cũng tiện cho bọn nhỏ đi học nữa.”

Ông Vương trừng con trai, “Bán cái gì mà bán, đất đai ở đây đều do tổ tông truyền lại. Nếu bán hết rồi thì sau này con cháu của mày đều ăn không khí sao? Một đám nông cạn, chỉ thấy cái lợi trước mắt!”

Một người đàn ông mặc âu phục đứng cạnh đó nói: “Ông này, ông nói vậy là không đúng rồi, bây giờ là thời đại gì rồi, làm gì có ai dựa vào đất đai sống

qua ngày nữa. Đám thanh niên đều đến thành phố làm việc, đâu còn đứa nào muốn ở lại làm ruộng đâu. Đất ở đây cũng chỉ là đất hoang, còn không bằng bán cho chúng tôi, để con ông mua nhà trong thành phố."

Vẻ mặt ông Vương rất khó coi, "Con mắt nào của cậu thấy đất của tôi là đất hoang?"

"Ba, mấy mảnh đất này có trồng ra được bao nhiêu lúa đâu, một năm có thể bán được bao nhiêu tiền, mà còn phải cực khổ quanh quanh năm suốt tháng. Chúng ta bán đất, lấy tiền mua nhà trong thành phố, để ba hưởng phúc về già." Con trai ông Vương khuyên cha mình.

Ông Vương vẫn không thay đổi ý định, "Con đừng nói nữa, dù con có nói thế nào thì ba cũng không bán. Con bỏ ý định đó đi!"

Con trai ông Vương hơi tức giận, anh ta phải kỳ kèo rất lâu với nhà đầu tư mới được cái giá như thế này. Nếu không phải vì nhà bọn họ có nhiều đất nhất thì nhà đầu tư cũng chẳng chịu nhường một bước. Kết quả, cái ông già cổ lỗ sĩ này lại sống chết không chịu bán vài mảnh đất đó.

"Ba, ba đừng trách con nói khó nghe, sau này ba mất rồi, đất vẫn thuộc về con thôi. Bây giờ con đang làm việc trong thành phố, chắc chắn sẽ không quay về làm ruộng, cuối cùng đất cũng sẽ thành đất hoang mà thôi, không bằng thừa dịp này bán luôn."

"Chờ tao chết rồi nói."

Hai cha con không ai nhường ai, nhà đầu tư đã có vẻ sốt ruột, nhất là khi người trong trấn đến ngày càng nhiều, vây kín sân nhà. Ông ta nháy mắt với con trai ông Vương rồi nói: “Rốt cuộc mấy người có muốn bán hay không? Tôi không ngại nói cho mấy người biết, nếu bây giờ mấy người chịu bán thì các điều kiện đã thương lượng sẽ không thay đổi. Còn nếu mấy người kiên quyết không bán thì cứ đợi đất mất giá, mấy người có muốn bán tôi cũng không mua nữa.”

Nhà đầu tư dửng dưng nói, thái độ hoàn toàn khác mấy lần trước.

Ông ta vừa dứt lời, vài người trong đám người trở nên do dự. Bọn họ định đợi nhà đầu tư tăng giá một lần nữa thì mới bán, nào ngờ ông ta lại nói như vậy.

Con trai ông Vương lập tức cười nịnh nọt: “Thanh tra Lý, anh đừng nói vậy, chúng tôi nhất định sẽ bán đất mà. Ba tôi là người bảo thủ, không nhìn rõ tình hình. Tôi biết công ty các anh trả giá rất cao, anh đợi tôi một lát, tôi nói lại với ba tôi.” Dứt lời, anh ta kéo ông Vương qua một bên, thì thầm gì đó.

Những người khác im lặng đứng nhìn, nhà đầu tư không nhìn những người xung quanh, chỉ thỉnh thoảng nhìn đồng hồ xem giờ, vẻ mặt sốt ruột.

Một lát sau, có người đứng ra hỏi: “Thanh tra Lý, công ty của anh không mua đất ở đây nữa sao?”

“Chẳng phải mấy người không muốn bán đất sao? Công ty chúng tôi đã thể

hiện thành ý rồi mà mấy người vẫn không đồng ý, chúng tôi không thể tăng giá hơn nữa, cũng không thể chờ mấy người mãi. Tổng giám đốc của chúng tôi đã chọn được một khu đất khác rồi, điều kiện không hề kém nơi này, quan trọng hơn là người ta ra giá thấp hơn mấy người. Nếu không phải chúng tôi nể tình quen biết thì tôi cũng chẳng tới đây nữa đâu."

Nghe Thanh tra Lý nói vậy, cả đám người mỗi người một biểu cảm, một vài người u sầu, một vài người thở phào, xem như là không cần bán đất nữa rồi, phần lớn người cảm thấy nhẹ nhõm là những người lớn tuổi.

Thẩm Thanh Lan nhìn phản ứng của mọi người. Phó Hoành Dật đứng cạnh cô không nói gì. Cô nhìn một lát là hiểu đại khái tình hướng trước mắt, con trai ông Vương và Thanh tra Lý vào hùa với nhau diễn kịch, e rằng Thanh tra Lý đã cho anh ta một số tiền để cùng diễn màn kịch này.

Đúng như Thẩm Thanh Lan đoán, đã lâu rồi mà Thanh tra Lý vẫn không mua được đất ở đây, nên cấp trên nổi nóng, lấy Thanh tra Lý ra khai đao, thậm chí còn nói, nếu lần này ông ta còn không mua được thì cuốn xéo đi.

Lửa cháy tới mông rồi, Thanh tra Lý mới nhớ ông Vương có nhiều đất nhất, nếu mua được đất của ông Vương thì những người còn lại đều không thành vấn đề.

Nhưng ông Vương rất cố chấp, dù như thế nào cũng không chịu bán đất. Không còn cách nào khác, ông ta đành tìm con trai của ông Vương, anh ta đồng ý rất nhanh, còn bày ra kế này, nói là Thanh tra Lý đã nhắm trúng được nơi khác, không nhất thiết phải mua đất ở đây nữa.

Thanh tra Lý thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, vẻ mặt sốt ruột, nhưng khóe mắt lại luôn liếc nhìn đám đông. Thấy có người bắt đầu đổi ý thì ông ta rất đắc ý.

“Thanh tra Lý, không phải chúng tôi không muốn bán đất, mà là điều kiện của mấy người quá thấp. Bây giờ, nhà trong thành phố rất đắt, chúng tôi bán đất thì cũng chỉ đủ trả tiền mua nhà mà thôi. Chúng tôi là nông dân, không có nhiều tiền, trả xong tiền nhà rồi thì không còn dư nữa.” Người ban nãy vừa đặt câu hỏi nói.

Thanh tra Lý sa sầm mặt, “Mấy người đi ra ngoài hỏi xem, công ty của chúng tôi có trả giá thấp không? Chúng tôi cũng phải cần kiếm tiền, vật liệu xây dựng, thuê công nhân, tất cả đều cần tiền. Nếu tăng giá đất thì chúng tôi lấy tiền đâu xây nhà?”

Nghe ông ta nói vậy thì người đặt câu hỏi im lặng không nói.

“Vậy thì không bán nữa, đúng như ông Vương nói, đất đai ở đây đều là tổ tiên truyền lại cho chúng ta. Nếu bán hết thì sau này con cháu chúng ta trồng lúa ở đâu?” Hứa Xương nói.

Thẩm Thanh Lan nhỏ giọng hỏi chị Hứa: “Nhà đầu tư là công ty nào vậy chị?”

Chị Hứa suy nghĩ một chút, “Hình như là Địa ốc Thẩm Thị.”

Thì ra là công ty của chú hai. Từ sau khi từ chối luật sư Tiếu, Thẩm Thanh Lan không còn để ý đến chuyện của công ty chú hai nữa. Tuy thím hai và Thẩm Quân Trạch có đến dự hôn lễ của cô, nhưng cô cũng chỉ tiếp đãi qua loa mà thôi. Có thể nói sau khi chú hai qua đời, mối quan hệ của Thẩm Thanh Lan với Thẩm Quân Trạch và Lư Nhã Cầm đã vô cùng nhạt rồi.

Mặc dù cô sẽ không cố ý gây phiền phức cho người khác, nhưng cô cũng không thích người khác nhắm vào mình. Mỗi lần gặp cô, Thẩm Quân Trạch đều bày ra dáng vẻ phòng bị, làm cô có chút khó chịu. Nể mặt ông nội, cô sẽ không tính toán với cậu ta, nhưng không có nghĩa là cô sẽ luôn nhịn cậu ta.

Bên kia, con trai ông Vương kiên trì muốn bán đất, khiến ông Vương tức giận lấy chổi đập con trai mình trước mặt mọi người.

Con trai ông Vương né qua một bên, vẻ mặt thù hận, “Ba giữ lại mấy mẫu đất này làm gì? Cuối cùng cũng phải cho con, con sử dụng trước quyền lợi của mình thì có làm sao?”

Ông Vương sa sầm mặt, ông tức giận không phải vì con trai kiên trì muốn bán đất, mà là vì nó cấu kết với người ngoài lừa người dân quê mình. Vừa nãy con trai đã nói với ông, chỉ cần ông đồng ý bán đất, đồng thời khiến mọi người cùng bán đất thì nhà đầu tư sẽ cho nhà bọn họ thêm năm trăm nghìn tệ.

Mắt thấy cây chổi sắp đánh trúng vào người con trai ông Vương, thì bên ngoài có một chiếc xe bỗng nhiên dừng lại, có hai người bước xuống xe, mọi người nhường đường để bọn họ đi vào.

Một người đi trước, một người đi sau, chính là Lư Tiến Tài và Thẩm Quân Trạch.

Thanh tra Lý vội đi lại chỗ Lư Tiến Tài, “Giám đốc Lư.”

“Làm tới đâu rồi?”

Thanh tra Lý cười mỉa, “Bọn họ chưa đồng ý bán đất, nhưng cũng sắp rồi.”

Lư Tiến Tài lạnh lùng nhìn Thanh tra Lý khiến ông ta lạnh cả người.

Ông Vương bỏ cây chổi xuống, nhíu mày nhìn người mới đến, “Mấy người là ai?”

Lư Tiến Tài quan sát ông Vương, “Ông là Vương Đức Kim?”

Ông Vương gật đầu, “Đúng vậy.”

“Tôi là Lư Tiến Tài, tổng giám đốc của Địa ốc Thẩm Thị, còn đây là Thẩm Quân Trạch, chủ tịch của công ty. Chúng tôi đến vì chuyện mua đất trong trấn.”

http://tieulun.hopto.org

Ông Vương lạnh mặt nhìn hai người bọn họ, “Dù mấy người ra giá cao thế nào thì chúng tôi cũng không bán, mấy người đi đi.”

Trong mắt Lư Tiến Tài hiện vẻ tức giận, nhưng ông ta đè xuống rất nhanh, cười nói: “Ông bạn này, ông đừng vội từ chối, trước hết hãy nghe điều kiện của chúng tôi đã. Tôi biết dân cư ở đây sinh sống đã nhiều đời, có tình cảm sâu sắc với nơi này, chắc chắn là không nỡ lòng bỏ đi được. Thế này đi, mọi người bán đất cho chúng tôi, sau khi xây nhà xong, nếu mọi người muốn quay về thì chúng tôi sẽ giảm 10% giá nhà ở. Mọi người đừng xem thường 10% này, nhà ở đây sẽ có giá rất cao, bởi vì xây nhà xong, chúng tôi còn sửa đường đi, giao thông sẽ thuận lợi hơn. Giảm 10% có nghĩa là mọi người sẽ tiết kiệm được mấy trăm nghìn, cộng thêm tiền bán đất thì mọi người sẽ có được không ít chỗ tốt. Chủ tịch chúng tôi thấy mọi người sống không dễ dàng nên đã đặc biệt đưa ra ưu đãi này, sau này sẽ không có ưu đãi như thế nữa đâu.”

Ông Vương nhìn Thẩm Quân Trạch với vẻ xem thường, “Để một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch quản lý công ty?”

Thẩm Quân Trạch nổi giận, định ra mặt cãi lại, nhưng bị Lư Tiến Tài kéo lại. Hôm nay bọn họ tới giải quyết vấn đề, chứ không phải tới cãi nhau.

Bây giờ Lư Tiến Tài nói gì là Thẩm Quân Trạch nghe nấy. Cậu ta cố nén giận, nói với ông Vương, “Địa ốc Thẩm Thị là công ty đa quốc gia, chẳng lẽ chút ưu đãi đấy mà làm không được? Chúng tôi không thể chờ mấy người mãi được. Bây giờ là mười giờ sáng, tôi cho mấy người một tiếng đồng hồ để suy nghĩ xem có muốn bán đất hay không. Đúng mười một giờ, chúng tôi sẽ hỏi lần nữa. Nếu mấy người vẫn không đồng ý bán, thì chúng tôi sẽ không mua nữa.”

Ý tương tự như Thanh tra Lý, chỉ là Thẩm Quân Trạch nói dứt khoát hơn mà thôi.

“Ai biết mấy người có gạt chúng tôi không? Chuyện nhà đầu tư lòng dạ độc ác, lừa gạt mồ hôi nước mắt của dân, còn ít sao?” Không biết ai đó hét lên, được phần lớn đám đông đồng ý. Mọi người nhao nhác bàn bạc. Thật ra thì điều kiện thứ hai của Lư Tiến Tài rất hấp dẫn, có nhiều người đã muốn đồng ý rồi, nhưng thấy không có ai đứng ra tỏ thái độ nên bọn họ mới không chịu nói.

Lư Tiến Tài nhìn mọi người xung quanh, thấy không ai ra mặt thì lạnh lùng nói: “Chủ tịch của chúng tôi nhà người nhà họ Thẩm ở thủ đô, cháu ruột của tướng quân Thẩm Nguyên Dịch. Thân phận của chủ tịch như thế mà còn cần lừa chút tiền này của mấy người sao?”

Thẩm Thanh Lan vốn đang đứng xem diễn, nghe thấy lời của Lư Tiến Tài thì lạnh lùng nhìn Lư Tiến Tài và Thẩm Quân Trạch.

Thẩm Quân Trạch muốn mua đất ở đây thì cô không xen vào, nhưng cô tuyệt đối không cho phép cậu ta lấy tên tuổi của ông nội ra mua bán.

Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói: “Thẩm Quân Trạch.”

Thẩm Quân Trạch vừa định tiếp lời của Lư Tiến Tài, nghe tiếng của Thẩm Thanh Lan, thì xoay người lại nhìn. Bị cô dạy dỗ mấy lần, cậu ta cũng có hơi

sợ cô.

Cậu ta nhíu mày, lạnh giọng hỏi: “Sao chị lại ở đây?”

“Tôi cũng muốn hỏi cậu đấy. Thẩm Quân Trạch, nếu ông nội biết cậu lấy tên tuổi của ông ra làm những việc thế này thì sẽ có hậu quả gì đây?” Ngay cả Thẩm Quân Dục, người lăn lộn nhiều năm trong giới kinh doanh cũng không dám lấy tên tuổi của Thẩm lão gia ra để dùng vào mục đích thương nghiệp.

Nhắc tới Thẩm lão gia, Thẩm Quân Trạch lại thấy tức giận. Lần trước công ty cậu ta để ý đến một mảnh đất, nhưng thủ tục phê duyệt gặp chút khó khăn, cậu ta liền nhờ Thẩm lão gia gọi điện thoại cho người bên đó. Vậy mà Thẩm lão gia không chỉ từ chối, mà còn nghiêm khắc trách mắng cậu ta trước mặt người khác.

Sau đó, Lư Nhã Cầm biết chuyện này đã bảo cậu ta đi xin lỗi Thẩm lão gia, nhưng thái độ của ông rất lạnh nhạt. Ngay cả trong hôn lễ của Thẩm Thanh Lan, ngay trước mặt của nhiều người như vậy mà ông cũng đối xử rất dửng dưng với cậu ta. Hiện nay trong thủ đô, nào ai biết Thẩm Nguyên Dịch còn có một đứa cháu trai là Thẩm Quân Trạch đâu?

Bởi vì chuyện này mà Thẩm Quân Trạch rất oán hận Thẩm lão gia. Ông đã hứa với Thẩm Nhượng chăm sóc cậu ta mà lại không thực hiện, vậy thì còn làm ông nội của cậu ta làm gì nữa.

“Thẩm Thanh Lan, chị đừng lấy ông nội ra dọa tôi, chị nghĩ tôi sợ chắc?”

Cả người Thẩm Thanh Lan toát vẻ lạnh nhạt xa cách, hoàn toàn khác lúc đối mặt với cả nhà chị Hứa.

“Thẩm Quân Trạch, cậu muốn làm gì tùy cậu, nhưng nếu dám lợi dụng tên tuổi của ông nội để làm việc thì đừng trách tôi không khách sáo với cậu. Cậu đừng quên, tôi còn giữ hợp đồng quản lý cổ phần của chú hai, tôi có thể phế bỏ chức chủ tịch của cậu bất cứ lúc nào.”

Sắc mặt Thẩm Quân Trạch tái xanh, chỉ vào người Thẩm Thanh Lan, muốn chửi ầm lên. Nhưng cậu ta còn chưa kịp thốt ra câu nào thì ngón tay chỉ Thẩm Thanh Lan đã bị vặn ngược lại, “Mẹ cậu không dạy cậu chỉ tay vào mặt người khác là hành vi không lễ phép sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Phó Hoành Dật vang lên. Vừa thấy anh, dáng vẻ kiêu ngạo của Thẩm Quân Trạch lập tức bay sạch, ngoan ngoãn buông tay xuống, không dám đối nghịch với anh. Người anh rể này của cậu ta là quân nhân, cơ thể rắn chắc, cậu ta không dám lỗ mãng trước mặt anh.

“Thẩm Thanh Lan, ba để lại công ty cho tôi, không có bất cứ liên quan nào đến chị cả, chị đừng mơ lấy được đồ thuộc về tôi. Còn nữa, đây là chuyện của công ty tôi, chị đừng xen vào việc của người khác.”

Nghe Thẩm Quân Trạch miệng cọp gan thỏ nói như thế, Thẩm Thanh Lan lại một lần nữa cảm thấy tiếc cho sự khổ tâm của Thẩm Nhượng.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi sẽ không quan tâm chuyện của cậu, nhưng cậu đừng có lấy tên tuổi của ông nội ra làm điều xằng bậy. Đây là lần đầu tiên, nếu để tôi phát hiện còn có lần sau, dù tôi có không muốn công ty của cậu thì cũng sẽ không để cậu có được.” Thẩm Thanh Lan nói với vẻ bình tĩnh, nhưng Thẩm Quân Trạch lại nghĩ cô phách lối.

Sắc mặt Thẩm Quân Trạch thay đổi liên tục, lúc xanh lúc trắng lúc đỏ. Còn Lư Tiến Tài vẫn luôn im lặng, Thẩm Thanh Lan chỉ lạnh nhạt nhìn ông ta một cái.

Thẩm Quân Trạch đứng đó một lúc lâu rồi hừ lạnh, xoay người lên xe. Lư Tiến Tài cũng đi theo. Hai vị cấp trên đều đã đi, Thanh tra Lý tất nhiên cũng không ở lại nữa.

Con trai ông Vương thấy bọn họ đi hết thì muốn gọi lại, nhưng còn chưa kịp nói gì thì bọn họ đã lên xe đi mất.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật về phòng, bỏ lại một đám người tò mò đứng bên ngoài.

Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho Thẩm Quân Dục, kể lại ý tưởng của mình.

“Lan Lan, em có hứng thú với farmhouse?” Thẩm Quân Dục hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Không phải hứng thú gì cả, chỉ là không muốn một nơi non xanh nước biếc bị phá hủy thôi.”

Thẩm Quân Dục suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Anh biết thị trấn nhỏ đó, suối nước nóng không lớn, cũng không phải là không thể phát triển thành khu nghỉ dưỡng hạng sang. Nhưng giao thông ở thị trấn đó không được thuận lợi, muốn giải quyết vấn đề này thì phải chi một khoản lớn. Em hãy để anh suy nghĩ kỹ càng.”

“Vâng, anh từ từ suy nghĩ. Nếu cuối cùng vẫn thấy không được, thì cứ xem như em chưa nói.” Cô chỉ cho Thẩm Quân Dục một đề nghị, quyền quyết định vẫn nằm trong tay anh.

“Lan Lan, mấy ngày nay có khó chịu không?” Nói xong chuyện công việc, Thẩm Quân Dục bắt đầu hỏi han sức khỏe của em gái mình.

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Không ạ, đứa nhóc rất ngoan, em ăn ngon ngủ ngon, Hoành Dật chăm sóc em rất kỹ.”

“Cậu ta chăm sóc em là đương nhiên.”

“Ngày mai, em và Hoành Dật định đến suối nước nóng, ở đây phong cảnh rất đẹp. Anh, cuối tuần rảnh rỗi thì anh dẫn chị Hề Dao đến đây chơi đi, đừng chỉ biết suốt ngày làm việc như thế.”

http://tieulun.hopto.org

“Xem ra sức hấp dẫn của Hoành Dật quả nhiên lớn, khiến cả đứa em gái không nếm khói lửa nhân gian của anh cũng bắt đầu quan tâm đời sống tình cảm của anh rồi. Khi nào trở về, anh phải mời cậu ta uống rượu mới được.”

Bị anh trai trêu ghẹo, Thẩm Thanh Lan cũng không hề tỏ ra ngượng ngùng gì, nói với Thẩm Quân Dục thêm vài câu rồi mới cúp điện thoại.

***

Bản tin ngoài lề

1. Bạn đã đọc Nhật ký sa lầy chưa? Bật mí là truyện này cũng do team phụ trách Mật ngọt hôn nhân đảm nhận nha.

Truyện có nội dung xoay quanh cuộc đời của Triệu Hàm Như - một thiên kim tiểu thư luôn sống trong sung sướng và sự bao bọc của mọi người. Biến cố đột ngột xảy đến, ngay trong tiệc sinh nhật lần thứ 16 của mình cô rơi xuống địa ngục. Gia đình cô phá sản, người tưởng chừng là yêu cô lại thông đồng với chị họ, ba mẹ đều bất ngờ qua đời.

Triệu Hàm Như quyết tâm vực dậy, truy tìm mọi ngọn nguồn gây ra bi kịch. Cô lựa chọn trả thù, vì vậy cô phải mạnh mẽ.

Nhật ký sa lầy được phát hành mỗi tuần một tập trên Waka, bắt đầu từ ngày 18.09.2018

2. Nhật ký trưởng thành của Nữ Oa

Lại là “Nhật ký…”?

Truyền thuyết kể rằng, Nữ Oa - vị thần sáng thế năng lực phi phàm, cứu rỗi chúng sinh.

Đoán đúng rồi đấy, cô chính là Nữ Oa!

Người nhận nuôi cô là Thái Bạch Kim Tinh, sau đó hai người lại còn “nhặt” được một Nhị Lang Thần.

Nực cười. Nhiệm vụ của cô là tìm kiếm pháp thân và tàn hồn của chúng thần tiên để tiến tới chấn hưng lại thiên đình? Với đám thần tật xấu đầy mình này?

Ngày trước, bên cô còn có Phục Hy. Nhưng kiếp này, Phong Tiểu Tiểu cảm thấy Phục Hy chưa kịp đến thì rất có thể cô đã mất mạng rồi.

Hơn nữa, vận đổi sao rời, ai dám chắc Phục Hy sẽ là chân mệnh thiên tử của cô? Và, liệu Phục Hy và cô có phải đã được định sẵn là bên nhau?

http://tieulun.hopto.org

Nhật ký trưởng thành của Nữ Oa với văn phong hài hước và nội dung mới lạ, hấp dẫn xoay quanh cuộc sống của các vị thần. Bạn nghĩ thế giới của các vị thần xa vời và cao không thể với tới?

Sai, cuộc sống của mấy kẻ được cho là chuyển thế của các vị thần này lại phàm tục không thể phàm tục hơn.

Nữ Oa chuyển thế lầy lội, thích náo nhiệt, không chuyện không vui.

Nhị Lang Thần miệng lưỡi ngoa ngoắt thiếu đòn.

Thái Bạch Kim Tinh thần thông quảng đại lại là một tên cố chấp, hết thuốc chữa.

Thái Thượng Lão Quân kiếp này cũng biết bán hàng online. Đã thế lại còn bán đan dược. Đá thế lại còn, hám tiền hám của.

Và, anh chính trâu bò cân cả thế giới…

Ngày 21.09.2018 này bạn có hẹn với Nữ Oa nhé, xin đừng đến trễ!

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 271: Vô tình gặp phải?

Truyện được thực hiện bởi team Hạc Đỉnh Hồng - team phụ trách các bộ truyện HOT nhất hiện nay trên Waka như: Thực tập sinh thần tượng, Nhật ký trưởng thành của Nữ Oa.

Rất mong quý bạn đọc sẽ luôn dõi theo và ủng hộ team.

Các bạn có thể ủng hộ team bằng cách like và theo dõi fanpage Hạc Đỉnh Hồng: https://www.facebook.com/hacdinhhongwaka/

***

Thủ đô.

Cúp điện thoại, Thẩm Quân Dục hỏi trợ lý Dư Bân: “Có chuyện gì?”

“Tổng Giám đốc, ba giờ chiều anh phải đi đón Tổng Giám đốc Ôn, cùng tham dự tiệc từ thiện vào tối nay.”

“Tôi biết rồi. Còn chuyện gì không?” Thấy Dư Bân vẫn chưa đi, Thẩm Quân Dục hỏi tiếp.

“Lúc anh đang họp, có một cô gái tên Trần Tố liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, anh có muốn gọi lại không?”

Lúc họp, Thẩm Quân Dục giao điện thoại cho Dư Bân giữ. Ngoại trừ điện thoại của Thẩm Thanh Lan, người nhà và Ôn Hề Dao ra, thì anh không nghe bất cứ cuộc gọi của ai khác trong lúc họp. Lúc nãy là anh cố ý dừng họp để ra ngoài nghe điện thoại của Thẩm Thanh Lan.

“Tạm thời không cần gọi lại, báo với giám đốc Tần tiếp tục chủ trì cuộc họp. Tôi có chuyện cần làm nên đi trước.”

Dư Bân gật đầu, đợi Thẩm Quân Dục vào thang máy rồi mới quay lại phòng họp.

Thẩm Quân Dục vừa xuống đại sảnh thì nhìn thấy Trần Tố đang đợi mình: “Quân Dục.”

Thẩm Quân Dục dừng bước, “Trần Tố?”

Trần Tố đứng lên, cười nói: “Giám đốc Thẩm thật đúng là xưa đâu bằng nay, muốn gặp anh cũng phải hẹn trước.”

Thẩm Quân Dục cười khẽ, “Vừa rồi tôi đang họp, định lát nữa sẽ gọi lại cho

cô, ai ngờ cô đã tới đây rồi.”

“Cùng ăn trưa không?”

“Đi thôi, người đẹp Trần đã lên tiếng mời thì tôi đâu từ chối được.”

Trần Tố tự lái xe tới, nên Thẩm Quân Dục lên xe của cô ta.

Trần Tố vừa lái xe vừa hỏi, “Ăn ở đâu?”

“Tùy em.” Thẩm Quân Dục cười nói.

“Mấy năm nay em vẫn ở nước ngoài, không quen thuộc trong nước, anh chọn chỗ ăn đi.”

Thẩm Quân Dục suy nghĩ một chút, rồi nói một địa chỉ, Trần Tố mở bản đồ lên xem.

Thẩm Quân Dục cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Ôn Hề Dao. Trần Tố nhìn lướt qua, trêu anh: “Ra ngoài ăn cơm với bạn mà cũng phải báo cáo nữa sao?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục bỏ điện thoại vào trong túi, cười cười, “Nếu đã đính hôn thì phải có trách nhiệm.”

Đáy mắt của Trần Tố tối sầm xuống, cô ta chỉ mới ra nước ngoài học mấy tháng theo yêu cầu của công ty, quay về đã biết tin Thẩm Quân Dục đính hôn rồi.

“Em còn chưa kịp chúc mừng anh đính hôn nữa. Vừa từ nước ngoài về, chưa kịp chuẩn bị quà tặng. Bao giờ anh tổ chức hôn lễ, em sẽ tặng cho anh một bao lì xì.”

Thẩm Quân Dục hòa nhã nói: “Dự kiến là tháng ba năm sau, lúc đó chắc chắn sẽ mời em một ly rượu mừng.”

“Vợ chưa cưới của anh là cô gái chúng ta gặp ở nhà hàng lúc trước?”

“Ừ, cô ấy tên Ôn Hề Dao, là Tổng Giám đốc của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa.”

Lúc nhắc tới Ôn Hề Dao, vẻ mặt của Thẩm Quân Dục rất dịu dàng. Nụ cười trên mặt Trần Tố cứng đờ, thầm hối hận vì bỗng nhiên lại nhắc tới chủ đề này. Càng như vậy, cô ta lại càng thấy tò mò về cô gái tên Ôn Hề Dao.

“Hai người quen nhau nhờ công việc à?” Trần Tố tò mò hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng vậy, lúc đầu tôi và cô ấy đều không thích nhau.” Nhớ tới lúc mới quen biết Ôn Hề Dao, ý cười trong mắt Thẩm Quân Dục càng tươi hơn.

Trái tim Trần Tố đau như bị ai đâm một nhát đau điếng. Cô ta bối rối, không biết phải nói tiếp như thế nào, cũng may là đã đến nơi.

Trần Tố bèn xuống xe, cùng Thẩm Quân Dục vào nhà hàng.

Thẩm Quân Dục đưa thực đơn cho cô ta, “Nhà hàng này mở được một năm rồi, tôi và khách hàng tới ăn mấy lần, đồ ăn không tệ. Đã lâu em không ở thủ đô, có thể nếm thử một chút.”

Trần Tố lật xem thực đơn rồi đưa lại cho Thẩm Quân Dục, “Em không giỏi gọi món lắm, anh gọi đi, em dễ ăn lắm. Chúng ta quen biết đã nhiều năm, cũng không đến mức không nhớ khẩu vị của em chứ?”

Thẩm Quân Dục mỉm cười, “Nhớ chứ.”

Anh gọi vài món ăn rồi hỏi: “Anh nhớ không sai chứ?”

“Không ngờ đã nhiều năm rồi mà anh vẫn còn nhớ em thích ăn gì.”

Câu nói này rất khiến người ta dễ suy nghĩ xa hơn, nhưng Thẩm Quân Dục

vẫn bình thản, “Những người khác cũng sẽ không quên em thích món gì đâu. Trước đây, em cũng chỉ thích những món này, lần nào đi ăn cũng sẽ gọi. Bốn năm qua, bọn anh đã ăn cùng em không biết bao nhiêu lần, muốn không nhớ cũng khó.”

“Điều này chứng tỏ em là một người chung tình, đã thích cái gì rồi là sẽ không thay đổi. Với đồ ăn là như thế, với người khác cũng là như vậy.” Trần Tố nói một cách nghiêm túc.

Thẩm Quân Dục biết Trần Tố muốn nói gì. Thời còn đi học, anh không có tình cảm đấy với Trần Tố, bây giờ anh đã đính hôn với Ôn Hề Dao, mà anh cũng thích cô ấy, nên càng không thể có gì đó với Trần Tố.

“Trước đây nghe nói em định ở thủ đô làm việc. Sao lại ra nước ngoài rồi?” Thẩm Quân Dục nói sang chuyện khác.

Thấy Thẩm Quân Dục không tiếp lời, Trần Tố hơi thất vọng, nhưng vẫn trả lời: “Đúng là em định ở lại thủ đô làm việc. Nhưng mấy tháng trước công ty cử em ra nước ngoài học, em mới về hôm qua.” Vừa trở lại, cô ta đã nghe bạn bè nói Thẩm Quân Dục đã đính hôn. Nếu biết mình ra nước ngoài mấy tháng sẽ mất đi anh, thì dù có như thế nào cô ta cũng sẽ không đi.

“Sau này có định ở lại thủ đô không?”

“Có, em cũng đã có tuổi rồi, không bôn ba nổi nữa, mà người nhà cũng giục chuyện chồng con. Em không có hứng thú với đàn ông nước ngoài nên đành quay về nước thôi.”

Quay lại chuyện lúc nãy nữa rồi, Thẩm Quân Dục thầm than khổ, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Bây giờ em đang làm ở đâu?”

Lại bị Thẩm Quân Dục nói sang chuyện khác, Trần Tố biết anh cố ý nên không nhắc lại nữa. Cô ta nói tên công ty đang làm rồi tiếp tục: “Em đang làm trưởng phòng marketing. Gần đây, công ty đang định lấn sang lĩnh vực sản xuất game. Tập đoàn Quân Lan chuyên về mảng này, đến lúc đó, em sẽ học hỏi kinh nghiệm từ anh. Chúng ta là bạn bè lâu năm, anh sẽ giúp em chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Tập đoàn Quân Lan ngày càng lớn mạnh, không ngừng thử sức các lĩnh vực mới, nhưng sản xuất game vẫn là trọng điểm phát triển của tập đoàn, nên lời Trần Tố vừa mới nói cũng khá là hợp tình hợp lý.

Hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện công việc. Bỏ qua vấn đề tình cảm, Thẩm Quân Dục và Trần Tố cũng coi như rất hợp nhau. Mấy năm ở nước ngoài, Trần Tố rất có tiến bộ, lại làm việc ở công ty lớn nên tầm nhìn cũng cao.

Đang trò chuyện vui vẻ, Ôn Hề Dao bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, mỉm cười nói, “Lúc nãy em còn tưởng mình nhìn lầm, đúng là anh rồi. Anh ăn cơm với khách hàng sao?”

Thấy Ôn Hề Dao, Thẩm Quân Dục liền tự nhiên giới thiệu: “Đây là bạn đại học của anh, Trần Tố. Còn đây là vị hôn thê của tôi, Ôn Hề Dao.”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao nở nụ cười khéo léo, “Cô Trần, chào cô.”

Trần Tố bắt tay Ôn Hề Dao, tiện thể quan sát cô, “Cô Ôn, rất vui khi được gặp cô. Tôi vừa nghe Quân Dục nhắc tới cô, còn định tìm cơ hội làm quen, không ngờ lại gặp ở đây.”

Nói tới đây, cô ta nhìn về phía người đang ngồi cách đó không xa rồi hỏi: “Cô Ôn đi ăn cùng bạn sao?”

“Không phải, đó là khách hàng của công ty tôi. Tôi thấy Quân Dục nên mới qua đây. Quân Dục, em đưa khách hàng về trước. Anh lái xe tới sao?”

“Anh không lái xe, em đưa khách hàng về xong thì quay lại đón anh nhé, sẵn tiện đi dự tiệc luôn.”

“Vâng.” Ôn Hề Dao nhìn Trần Tố rồi chào, “Cô Trần cứ từ từ ăn, tôi đi trước.”

Trần Tố cười gật đầu, đợi Ôn Hề Dao đi rồi mới nói: “Vị hôn thê của anh thật giỏi giang.”

Thẩm Quân Dục gật đầu, “Ừ, cô ấy không chỉ đẹp mà còn rất có năng lực.”

http://tieulun.hopto.org

Người mình thích khen người phụ nữ khác trước mặt mình, Trần Tố không biết phải hình dung tâm trạng lúc này của mình như thế nào, cũng không còn tâm trạng muốn ăn nữa.

“Sao không ăn? Thức ăn ở đây không hợp khẩu vị sao?” Thẩm Quân Dục hỏi.

“Không phải, là em no rồi.”

Thẩm Quân Dục thấy Trần Tố không ăn nữa thì gọi phục vụ đến tính tiền, sau đó cùng cô ta ra khỏi nhà hàng, cũng không hỏi mục đích cô ta tìm anh là gì.

“Em đưa anh về.” Trần Tố giả vờ quên chuyện Ôn Hề Dao sẽ đến đón Thẩm Quân Dục.

“Không cần khách sáo như vậy, Hề Dao sẽ đến đón anh ngay. Em về trước đi, hôm khác chúng ta sẽ liên lạc.” Thẩm Quân Dục từ chối ý tốt của Trần Tố, đứng bên lề đường đợi Ôn Hề Dao, quả thật cô cũng đến rất nhanh.

Thẩm Quân Dục lên xe, liền trông thấy vẻ mặt như cười như không của Ôn Hề Dao.

“Sao lại nhìn anh như vậy?”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao cười cười, “Tổng Giám đốc Thẩm à, không ngờ ăn trưa thôi mà cũng gặp được anh.”

Thẩm Quân Dục cười dịu dàng, “Là chúng ta có duyên.”

Ôn Hề Dao không tin lời anh nói, rõ ràng là anh cố ý đến nhà hàng đó ăn. Hai tiếng trước anh hỏi cô ăn trưa ở đâu, cô không tin anh không biết cô đãi khách ở nhà hàng đó.

“Người đẹp lúc nãy là mối tình đầu của anh?”

“Em cảm thấy anh ngốc đến mức dẫn mối tình đầu đến trước mặt em sao?”

“Ai biết được, e là anh muốn để em thấy anh được nhiều người thích, rồi bảo em phải biết quý trọng anh.” Ôn Hề Dao cười rạng rỡ, chính cô cũng bị ý nghĩ này của mình chọc cười.

Thẩm Quân Dục nhìn cô với vẻ bất đắc dĩ. Đúng là anh cố ý chọn nhà hàng đó, nhưng không phải vì chọc cô ghen, mà là vì anh muốn làm Trần Tố biết khó mà lui. Có vài tấm màn không nhất thiết phải chọc thủng, vẫn nên chừa lại mặt mũi cho mọi người.

Đưa Thẩm Quân Dục về công ty xong, Ôn Hề Dao liền lái xe về công ty của mình, cô còn một văn kiện quan trọng cần xử lý, mà Thẩm Quân Dục cũng có công việc chưa làm xong.

Ba giờ chiều, Thẩm Quân Dục đúng giờ xuất hiện dưới lầu Tập đoàn quốc tế Tân Hòa. Anh gọi điện thoại cho Ôn Hề Dao, một lát sau cô liền xuống, còn cầm theo một cái túi, “Mẹ em gửi từ thành phố Hải đến cho Thanh Lan, buổi tối anh về thì nhớ cầm đấy.”

“Cái gì thế?”

“Một ít trái cây thôi, Thanh Lan đang mang thai, để cho em ấy ăn thử. Nếu thích thì mẹ em sẽ gửi tới nữa.” Thành phố Hải có nhiều loại trái cây nhiệt đới mà thủ đô không có.

“Mẹ em không biết Thanh Lan thích ăn gì, nên mỗi loại gửi một ít. Bây giờ Thanh Lan không ở thủ đô, trái cây để lâu sẽ hỏng, thành ra anh được lời rồi.” Nói đến câu cuối cùng, giọng điệu của cô hơi gay gắt, chắc là nhớ lại chuyện không vui gì đó nên lại trừng Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục cảm thấy buồn cười. Buổi trưa, thấy Ôn Hề Dao không có phản ứng gì, anh còn tưởng rằng cô thật sự không để ý, thì ra là có ghen.

“Ghen sao?”

Ôn Hề Dao lại trừng anh, “Anh đừng có tưởng bở, em mà ghen sao? Em đâu có nhỏ mọn như vậy.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục cười cưng chiều.

“Thanh Lan có nói bao giờ quay lại không?” Ôn Hề Dao hỏi.

“Em ấy không nói. Con bé ấy à, chỉ cần đi cùng Phó Hoành Dật là vui đến quên cả trời đất. Nghe con bé nói ngày mai sẽ đến suối nước nóng.”

“Aizz, Thanh Lan thật thong dong, muốn đi đâu thì đi, đâu giống chúng ta, quanh năm suốt tháng chẳng được nghỉ ngơi.” Ôn Hề Dao cảm thán.

“Tháng sau được nghỉ Quốc Khánh, chúng ta cùng nhau du lịch đi.”

“Thôi, Quốc Khánh có nhiều người đi chơi lắm. Chúng ta cứ ở nhà xem ti vi là được rồi.”

“Đến thành phố Sydney. Lần trước Lan Lan đến đó tham gia lễ hội nghệ thuật có gửi ảnh cho anh xem, phong cảnh rất đẹp.”

Ôn Hề Dao suy nghĩ một chút, thời gian đó cô cũng không có việc gấp cần làm, “Vậy tối nay em sẽ đặt vé máy bay và khách sạn.”

Hai người đến trung tâm làm tóc. Vì tiệc từ thiện tối nay không phải vô cùng trang trọng nên Ôn Hề Dao không mặc lễ phục sang trọng, mà chỉ mặc một

bộ lễ phục trang nhã và trang điểm đơn giản.

Chuẩn bị xong thì thời gian vẫn còn sớm, Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao bèn đến một nhà hàng cao cấp ăn tối trước. Ăn xong thì đến nơi tổ chức tiệc, vừa đúng giờ.

Thật ra tháng nào cũng có vài lần tổ chức từ thiện, lần nào Thẩm Quân Dục cũng nhận được thiệp mời, nhưng anh không thích tới những nơi này. Không phải là không muốn làm từ thiện, mà là anh cảm thấy từ thiện thế này rất giả tạo. Thay vì lá mặt lá trái với đám người ở đây, anh thà xây thêm vài trường học và thư viện trong nước.

Có điều dù không thích thì lúc cần vẫn phải tham gia. Nói trắng ra, đây là cơ hội quen biết những nhân vật tầm cỡ, mở rộng mạng lưới giao thiệp, tìm kiếm mối làm ăn. Nếu không có quen biết thì khó mà trụ nổi trong thương trường, dù cho gia thế có lớn đến mấy đi chăng nữa.

Vừa ra tới cửa, Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao đã gặp phải người quen.

Ôn Hề Dao nhìn Thẩm Quân Dục với ánh mắt trêu chọc. Anh nhìn lại cô bằng ánh mắt vô tội, anh thật sự không gọi cô ta đến mà.

“Quân Dục, cô Ôn, không ngờ chúng ta lại gặp mặt.” Trần Tố nở nụ cười đúng mực.

Ôn Hề Dao cũng mỉm cười, “Đúng vậy, trưa nay vừa gặp, tối lại gặp nữa, đúng là chúng ta thật có duyên.”

“Quân Dục, nếu em biết anh cũng tới bữa tiệc này thì em đã đi cùng anh rồi. Đi một mình có vẻ cô đơn quá.”

Ôn Hề Dao nghe thế thì nhất thời trong lòng liền cảm thấy chán ghét, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, “Sao cô Trần không đi cùng chồng?”

Mặt Trần Tố cứng đờ, “Tôi còn chưa kết hôn, tạm thời vẫn độc thân.”

Ôn Hề Dao cười ngượng ngùng, “Xin lỗi, Quân Dục chỉ nói cô là bạn học nên tôi cứ nghĩ cô kết hôn rồi. Xinh đẹp như cô Trần đây, chắc có không ít người theo đuổi.”

Vẻ mặt Trần Tố cứ như ăn phải ruồi, cô ta nhìn về phía Ôn Hề Dao với vẻ dò xét. Người này khó đối phó hơn cô ta tưởng.

Cô ta đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ cần Thẩm Quân Dục chưa kết hôn thì cô ta vẫn còn cơ hội. Cô ta thích anh đã nhiều năm, nên không muốn buông tay một cách dễ dàng như vậy. Cho dù anh có kết hôn rồi, cô ta cũng có thể chia rẽ vợ chồng bọn họ. Không có góc tường nào mà không đào được, chỉ là cái cuốc có cần cù hay không thôi.

“Tôi vừa thấy một người bạn, tôi đi trước đây.” Trần Tố xoay người đi.

Đợi Trần Tố đi rồi, Ôn Hề Dao nhéo eo của Thẩm Quân Dục một cái rồi cười dịu dàng, “Hoa đào của anh bám dai thật đấy!”

Mặt Thẩm Quân Dục biến sắc, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Anh ôm eo Ôn Hề Dao, ánh mắt đầy cưng chiều, “Dù người ta có tốt thế nào thì cũng anh cũng không thích. Ba nghìn con sông, anh chỉ cần một gáo nước.”

Ôn Hề Dao ngẩn người, xoa xoa chỗ mình vừa nhéo, “Đi vào thôi, đứng ở đây cản đường người ta.”

Thẩm Quân Dục cười gật đầu, trong lòng lại thầm kêu khổ, Trần Tố này có vẻ vẫn chưa chịu thôi.

Tiệc từ thiện nào cũng giống nhau, nên giữa buổi tiệc, Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao góp một khoản tiền rồi đi về.

Trên đường trở về, nhớ tới ánh mắt của Trần Tố khi nhìn Thẩm Quân Dục, Ôn Hề Dao càng nghĩ càng khó chịu, không nhịn được hỏi: “Quân Dục, Trần Tố thật sự chỉ là bạn học của anh thôi sao?”

Thẩm Quân Dục tỏ vẻ vô tội, “Anh thề với trời, anh và cô ta chỉ là bạn học. Trước đây, anh và cô ta đều ở trong hội học sinh, học cùng một ngành, nên cũng có tiếp xúc nhiều. Anh bảo đảm lúc đó anh không hề thả thính cô ta một chút nào.”

http://tieulun.hopto.org

“Trần Tố xinh đẹp, lại có tình cảm với anh, anh chưa từng nghĩ sẽ hẹn hò với cô ta sao?” Ôn Hề Dao nghi ngờ nhìn Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục càng tỏ vẻ vô tội, “Anh không thích cô ta thì hẹn hò cái gì? Em mới là mối tình đầu của anh.”

Cuối cùng Ôn Hề Dao cũng cảm thấy thỏa mãn, cảm giác khó chịu trong lòng cũng biến mất.

“Sau này anh cách xa Trần Tố một chút, em không thích cô ta.”

Dù Ôn Hề Dao không nói thì Thẩm Quân Dục cũng sẽ làm vậy, vì anh không phải là người thích những trò dây dưa mờ ám.

“Thùng giấm chua.” Thẩm Quân Dục cười nói.

Ôn Hề Dao nghe giọng điệu cưng chiều của anh thì đỏ mặt, quay đầu nhìn ra ngoài xe.

***

http://tieulun.hopto.org

Chiều hôm đó, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đến suối nước nóng. Suối nước nóng được phát hiện vào hai năm trước, người trong trấn xây một khu tắm suối nước nóng, sau đó tuyên truyền ra ngoài. Dần dà, dân địa phương cũng hay đến suối nước nóng vào mùa đông, nhưng bọn họ chỉ tuyên truyền được trong phạm vi nhỏ nên không có nhiều người biết đến, nếu không nơi đây có lẽ đã kinh doanh tốt hơn.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đi dạo trong khu suối nước nóng. Nhìn cảnh vật xung quanh, ý tưởng cải tạo nơi đây của cô càng thêm rõ ràng, bèn vừa đi vừa nói cho anh nghe.

“Nếu Quân Dục không có hứng thú với chuyện này thì em hãy bàn bạc với Hàn Dịch thử xem. Có điều bây giờ em đang mang thai, không được để mình mệt, biết chưa?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Em chỉ đề nghị thôi, còn cụ thể như thế nào thì để bọn họ tự làm.” Cô không hiểu về lĩnh vực này nên sẽ không nhúng tay vào, chỉ là thấy không nỡ mà thôi. Một thị trấn tràn đầy phong tình thế này thật sự không thích hợp để xây nhà cao tầng.

Thẩm Thanh Lan không biết rằng ngay ngày hôm sau, Thẩm Quân Dục đã phái người của công ty đến đây tiến hành khảo sát. Anh nghiêm túc suy nghĩ lời đề nghị của cô, đồng thời triệu tập hội nghị cấp cao để thảo luận chuyện này và được phần đa mọi người đồng ý.

Đương nhiên, những chuyện này đều là chuyện về sau.

http://tieulun.hopto.org

Buổi tối, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật thay quần áo xong rồi liền đến suối nước nóng.

Suối nước nóng ở đây không phải là suối lưu huỳnh hóa thành, nên không nặng mùi lưu huỳnh.

Thẩm Thanh Lan chỉ ngồi cạnh bờ ngâm chân chứ không bước xuống nước.

Vừa rồi bọn họ gặp một người phụ nữ ở cửa, chị ấy tò mò hỏi Thẩm Thanh Lan: “Cô là phụ nữ có thai sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, thấy chị ấy đang dắt theo một đứa trẻ.

Người phụ nữ nhìn bụng của Thẩm Thanh Lan, do dự một chút rồi mới nói: “Nếu cái thai chưa đến ba tháng thì không nên ngâm suối nước nóng, sẽ ảnh hưởng không tốt đến cái thai, có thể sẽ bị sảy. Mặc dù suối nước nóng có lợi với phụ nữ mang thai nhưng không có lợi cho giai đoạn đầu. Dù là giai đoạn giữa thì cũng không được ngâm mình quá mười lăm phút, nhiệt độ không thể cao hơn 45 độ.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật hơi ngẩn ra, bọn họ thật sự không biết chuyện này.

“Cảm ơn chị.” Phó Hoành Dật chân thành cảm ơn, nếu không phải nhờ chị gái này nhắc nhở thì e là sẽ xảy ra chuyện rồi.

http://tieulun.hopto.org

Người phụ nữ kia cười cười, “Hai cô cậu không trách tôi xen vào việc của người khác là được rồi.”

Đợi chị ấy đi rồi, Phó Hoành Dật mới ảo não nói: “Thanh Lan, nếu không được ngâm nước thì chúng ta về thôi.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Đã tới rồi sao lại về luôn được. Em không thể ngâm, nhưng anh có thể mà.”

Thẩm Thanh Lan đi vào trong, ngồi bên bờ suối.

Phó Hoành Dật xuống nước, ngồi cạnh Thẩm Thanh Lan. Nhiệt độ nước không quá cao, hơi nước bốc lên mờ ảo. Cô vừa nghịch nước vừa ngắm Phó Hoành Dật đang nhắm mắt, bỗng nhiên muốn đùa giỡn, bèn vẩy nước vào mặt anh.

Phó Hoành Dật mở mắt ra, trông thấy ánh mắt đầy ý cười của Thẩm Thanh Lan thì nở nụ cười bất đắc dĩ. Anh đứng dậy, vóc người săn chắc hiện ra trước mặt cô.

Thẩm Thanh Lan sờ sờ cơ bụng của anh, “Nếu để người mẫu nam thấy vóc dáng này của anh thì bọn họ nhất định sẽ tự ti mất.”

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Phó Hoành Dật sâu thẳm, “Em từng thấy rất nhiều vóc dáng của người mẫu nam?”

Thẩm Thanh Lan không biết phải trả lời như thế nào. Ngài Phó chính là một bình giấm chua, nếu trả lời là “đúng vậy” thì bình giấm đổ ào ra ngay. Cô bèn mỉm cười, “Em chỉ mới thấy vóc dáng của một mình anh thôi, chắc chắn vóc dáng của anh là đẹp nhất, em đoán những người khác đều không bằng anh.”

Phó Hoành Dật hài lòng nở nụ cười, cúi đầu hôn lên môi Thẩm Thanh Lan, được cô nhiệt tình đáp lại.

Nhiệt độ trong suối nước nóng dần lên, Thẩm Thanh Lan thành công khơi mào cơn đói của Phó Hoành Dật, rồi chợt nở nụ cười vô tội, còn anh thì nhìn chằm chằm bụng của cô với ánh mắt u oán.

Thẩm Thanh Lan cười khúc khích, xoa đầu anh như đang dỗ trẻ con, “Ngoan nào, em ra ngoài trước đây.”

Phó Hoành Dật ra khỏi suối, quấn thêm khăn tắm rồi cùng Thẩm Thanh Lan ra ngoài.

Vì Thẩm Thanh Lan không được ngâm suối nước nóng, nên ngay ngày hôm sau bọn họ liền trở về thủ đô. Phó Hoành Dật vốn định ở lại thị trấn vài ngày, nhưng Thẩm Thanh Lan không mang đủ dụng cụ vẽ, lại đang có cảm hứng nên hai người quyết định trở về.

http://tieulun.hopto.org

Vừa về đến nhà, Thẩm Thanh Lan lập tức vào phòng vẽ tranh. Bọn họ đã dọn ra khỏi Giang Tâm Nhã Uyển, đến Hòa Sơn Tân Phủ ở. Biết Thẩm Thanh Lan thích vẽ nên lúc sửa nhà, Phó Hoành Dật đã chuẩn bị cho cô một phòng vẽ.

Vì Thẩm Thanh Lan mang thai nên trong nhà đã mời một người phụ trách ăn uống cho Thẩm Thanh Lan. Dù không thích trong nhà có người lạ, nhưng vì sức khỏe của mình và con, cô cũng không phản đối sự sắp xếp này của anh.

Liên tiếp ba ngày, Thẩm Thanh Lan vẫn ở trong phòng vẽ. Phó Hoành Dật đặt một tấm thảm sàn bên trong. Lúc cô vẽ, anh sẽ nằm đó đọc sách, nhân tiện giám sát giờ giấc ăn uống nghỉ ngơi của Thẩm Thanh Lan.

Ba ngày sau, Thẩm Thanh Lan đặt bút xuống, nhìn về phía Phó Hoành Dật đang nằm nghỉ ngơi, nói: “Cuối cùng cũng vẽ xong rồi, Hoành Dật, anh tới xem này.”

Phó Hoành Dật mở mắt, đứng dậy đi tới bên cạnh Thẩm Thanh Lan, nhìn bức tranh sơn dầu của cô, “Em muốn tuyên truyền miễn phí cho thị trấn đó?” Mấy tác phẩm này đều là vẽ về thị trấn đó.

“Em rất thích phong cảnh ở thị trấn đó. Nếu sau này anh trai muốn đầu tư, thì đây cũng không tính là một cách tuyên truyền miễn phí.” Nói cách khác, cho dù Thẩm Quân Dục không có hứng thú với thị trấn đó thì mấy bức tranh này của Thẩm Thanh Lan cũng là một loại tuyên truyền cho thị trấn, xem như một chút tấm lòng của cô.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật hiểu ý của cô thì chỉ cười. Vừa định nói chuyện, bên ngoài đã có tiếng chuông cửa.

Phó Hoành Dật ra mở cửa, Thẩm Thanh Lan thu dọn dụng cụ vẽ. Một lát sau, anh quay lại, “Daniel tới.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan đầy thắc mắc, không biết Daniel đến đây làm gì. Ra khỏi phòng vẽ, cô liền thấy Daniel đang ngồi trên ghế sô pha chờ cô.

Đây là lần đầu Daniel tới nhà mới của Thẩm Thanh Lan, anh quan sát xung quanh, thấy cô đến thì mới thôi, “Thanh Lan, xin lỗi đã quấy rầy tuần trăng mặt của cô.”

“Có chuyện gì thế?” Thẩm Thanh Lan không cảm thấy phiền gì, dù sao cô và Phó Hoành Dật cũng không đi hưởng tuần trăng mật.

Daniel cười nhẹ, “Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là Frank và Noah tới thủ đô, muốn gặp cô. Tôi định gọi điện thoại cho cô, nhưng đúng lúc hôm nay có việc ở gần đây, tiện đường đến đây thăm cô luôn. Nghe Ân Hi nói cô đang mang thai?”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, không ngờ Kim Ân Hi lại nói chuyện này với Daniel. Nói đúng hơn là cô không ngờ cô ấy và Daniel qua lại với nhau.

“Ừ, một tháng rồi. Bọn họ tới thủ đô làm gì?”

“Bọn họ tới tìm cô, muốn mua tác phẩm của cô được trưng bày ở lễ hội nghệ thuật. Tôi không đồng ý bán nên bọn họ muốn trực tiếp hỏi cô.”

“Daniel, tôi đã nói rồi, anh có quyền thay tôi quyết định, tôi không có ý kiến gì cả.”

Daniel cười cười, anh đã biết kết quả sẽ như vậy, “Thanh Lan, hiếm khi bọn họ tới nước Z, tôi nghĩ cô nên gặp một lần, có lợi cho sự phát triển sau này của cô. Tôi đã nói với bọn họ là cô vừa mới kết hôn, nên lúc này bọn họ sẽ không làm phiền cô lâu. Bọn họ sẽ ở nước Z nửa tháng nữa, cô xem hôm nào tiện thì hẹn gặp bọn họ.”

Phó Hoành Dật ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện thì cảm thấy Thẩm Thanh Lan thích hợp với con đường họa sĩ hơn. Trước đây bọn họ đã từng nhắc tới vấn đề này rồi, cô không cũng không cự tuyệt thì anh sẽ ủng hộ, bèn nói: “Hẹn ngày mai đi.”

Ngài Phó đã nói vậy thì tất nhiên Thẩm Thanh Lan cũng không có ý kiến gì nữa, bèn nhìn sang Daniel, “Vậy ngày mai đi, đúng lúc mấy ngày trước tôi vừa vẽ xong vài bức tranh, anh mang về luôn.”

Nghe vậy, mắt Daniel liền sáng lên. Thật ra anh đã trông ngóng tác phẩm mới của Thẩm Thanh Lan từ rất lâu rồi, nên vội hỏi ngay, “Tác phẩm mới ở đâu vậy?”

Phó Hoành Dật dẫn Daniel đến phòng tranh. Thấy mấy bức tranh đặt lung tung dưới đất, anh lập tức trợn mắt nhìn Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt cực kỳ đau lòng, “Bà cô của tôi ơi, rốt cuộc cô có biết bây giờ một bức tranh của cô có giá trị thế nào không? Sao có thể ném tranh lung tung dưới đất thế này, nếu bị hỏng thì làm sao?”

Sắc mặt của Thẩm Thanh Lan vẫn không thay đổi, cô thản nhiên nói, “Hỏng thì vẽ bức khác.”

Daniel trừng mắt, lườ cãi lại cô, chỉ cẩn thận nhặt mấy bức tranh lên rồi ôm vào lòng như ôm báu vật hiếm có. Ngoại trừ vài bức tranh còn chưa khô màu vì Thẩm Thanh Lan mới vẽ xong hôm nay, thì mấy bức tranh cô vẽ mấy ngày qua, Daniel đều mang đi hết.

“Thanh Lan, tôi cảm thấy có thể mở một buổi triển lãm riêng cho các tác phẩm kỳ này của cô rồi, chủ đề sẽ là ‘Trấn nhỏ trời thu’.” Daniel ôm mấy bức tranh của Thẩm Thanh Lan, cười tít mắt.

Thẩm Thanh Lan không thèm tiếp lời anh ta, nhưng anh ta vừa nhận được tranh mới nên tâm trạng vô cùng tốt, không mè nheo ở chỗ cô lâu mà nhanh chóng ra về.

“Anh nói xem quan hệ của Daniel và Kim Ân Hi là thế nào?” Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên hỏi Phó Hoành Dật,

Phó Hoành Dật nhướng mày, “Nếu em muốn biết thì sao vừa rồi không hỏi thẳng cậu ta đi?”

“Em cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi. Phó Hoành Dật, em đói bụng rồi.”

“Trưa nay em muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn sườn sốt tương.”

Phó Hoành Dật đi vào nhà bếp, trong nhà tuy có mời người giúp việc, nhưng mấy ngày nay anh vẫn chưa gọi bà ấy tới nấu, chuyện ăn uống của Thẩm Thanh Lan vẫn do chính tay anh lo liệu.

Ăn cơm xong, buổi chiều Thẩm Thanh Lan rãnh rỗi nên cùng Phó Hoành Dật trở về Đại Viện, trước tiên là đến nhà họ Phó trò chuyện với Phó lão gia một lúc lâu, sau đó mới đến nhà họ Thẩm. Nhưng vừa đến cửa, bọn họ đã nghe trong nhà truyền ra tiếng cãi vã, có vẻ là giọng của Thẩm Quân Trạch.

Thẩm Thanh Lan không đi vào ngay mà đứng ngoài cửa lắng nghe ngóng tình hình bên trong.

Thẩm Quân Trạch tức giận nói, “Ông nội, anh hai cũng thật quá đáng, mảnh đất đó là cháu chọn trước, cháu đã sắp đàm phán xong với bọn họ rồi, bây giờ anh ta chen ngang như vậy là muốn gì đây?”

Thẩm lão gia và Thẩm Quân Dục đang ngồi trên ghế sô pha, sắc mặt Thẩm

lão gia rất nặng nề. Nhưng trái ngược với Thẩm Quân Trạch đang nổi giận đùng đùng, Thẩm Quân Dục thì lại rất thản nhiên.

“Quân Dục, cháu nói xem chuyện này là thế nào?” Dù đã biết chuyện gì xảy ra, nhưng Thẩm lão gia vẫn quay sang hỏi Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục mỉm cười, “Ông nội, ông cũng biết chuyện rồi đấy, thật ra người dân ở đó không đồng ý bán đất mà là chính Thẩm Quân Trạch đã ép buộc dụ dỗ họ. Nhưng dù là như vậy thì lúc cháu đến đó, bọn họ vẫn chưa bàn bạc xong.”

Sắc mặt Thẩm Quân Trạch vô cùng khó coi, “Nếu anh không chen ngang thì bây giờ mấy mảnh đất đó đã là của tôi cả rồi.”

Thẩm Quân Dục nói với vẻ già đời: “Quân Trạch, không phải tôi muốn lên mặt ra vẻ anh hai với cậu, nhưng tốt xấu gì tôi cũng ăn nhiều hơn cậu mấy chén cơm. Tôi thật lòng khuyên cậu vài câu, việc kinh doanh không đơn giản như cậu nghĩ đâu, nhất là cái ngành bất động sản này. Nghề này quanh co khúc khuỷu, muốn người ta bán đất cho cậu thì ít nhất phải tỏ chút thành ý, nếu chỉ dựa vào thủ đoạn gian dối lừa gạt của cậu, một khi bọn họ biết được sự thật thì sớm muộn gì họ cũng sẽ làm lớn chuyện lên thôi.”

“Nói vậy tôi còn phải cảm ơn anh sao?” Thẩm Quân Trạch nghiến răng nghiến lợi.

“Cảm ơn thì không cần, cậu chỉ cần ghi nhớ trong lòng là được. Chú hai đi rồi, tôi thân là anh trai cậu, coi như nể mặt chú hai cũng nên quan tâm tới cậu,

không thể trơ mắt nhìn cậu càng ngày càng lạc lối được.”

Thẩm Quân Trạch tái mặt, nhìn sang Thẩm lão gia, “Ông nội, ông không định xử lý chuyện này sao? Anh ta cạnh tranh kinh doanh với người khác thì thôi đi, lại còn cướp cả mối làm ăn của anh em trong nhà, thật quá đáng.”

Thẩm lão gia vẫn ung dung, còn chưa nói gì thì giọng của Thẩm Thanh Lan đã vọng vào từ ngoài cửa, “Con cháu nhà họ Thẩm làm việc đều dựa vào bản lĩnh của mình, cậu nói anh ấy giành mối làm ăn với cậu, vậy sao cậu không nói cho ông nội biết mấy chuyện tốt cậu đã làm ra đi?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 272: Tai nạn xe bất ngờ?

Người đàn ông kia nhìn bà ta đầy căm hờn, “Tần Nghiên, tốt xấu gì chúng ta cũng đã làm vợ chồng mấy chục năm. Những năm nay, tôi thấy mình đối xử với bà không tệ, thế mà bà lại vì một tên đàn ông không hề quan tâm đến bà mà nhẫn tâm làm tổn thương tôi. Rốt cuộc bà có lương tâm không?”

Nét mặt Tần Nghiên lạnh lùng, dù một bên mặt đã bị sưng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ xinh đẹp lẳng lơ của bà ta, “Tôi muốn ly hôn.”

“Cho dù lần này tôi đồng ý tha thứ cho bà, bà vẫn cứ khăng khăng muốn ly hôn?”

“Đúng thế.”

“Được, tôi tác thành cho tâm nguyện cho bà. Tần Nghiên, tôi hy vọng sau này bà sẽ không hối hận.” Người đàn ông kia tàn nhẫn nói.

“Sáng mai, hẹn gặp ở cục dân chính.” Dứt lời, Tần Nghiên xoay người đi ngay.

Chồng Tần Nghiên buồn bã nhìn bóng lưng rời đi của bà ta.

http://tieulun.hopto.org

Tần Nghiên không về nhà họ Nhan mà đến thẳng một khách sạn, cầm túi chườm đá xoa mặt. Bà ta đã đợi quá lâu rồi, không thể chờ thêm được nữa, chỉ có thể có lỗi với người đàn ông đó.

Lúc trước, nếu không phải vì báo đáp ông ta đã đối xử tốt với mình thì bà ta cũng đã chẳng ở bên cạnh ông ta lâu vậy. Đã mấy chục năm trôi qua rồi, bà ta đã không còn nhiều thời gian nữa, tất cả những người năm xưa hại chết Carl đều phải trả giá xứng đáng.

Hôm sau, lúc người đàn ông kia xuất hiện trước cửa cục dân chính thì Tần Nghiên đã chờ sẵn ở đó. Vẻ mặt ông ta khó coi, lạnh lùng nhìn bà ta, “Bà vội vàng thật đấy.”

Tần Nghiên không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ông ta rồi đi vào cục dân chính trước.

Từ cục dân chính đi ra, người đàn ông không hề nhìn Tần Nghiên mà bỏ đi ngay lập tức. Tần Nghiên bình tĩnh lái xe đến nhà họ Nhan tìm Nhan An Bang.

Lúc Nhan An Bang tỉnh dậy thì không nhìn thấy Tần Nghiên đâu, gọi điện thoại cũng không ai nghe máy, đang định ra ngoài tìm thì bà ta đã quay về, còn kéo theo va li.

“Nghiên Nghiên, hắn ta không làm khó em chứ?”

Tần Nghiên lắc đầu, cười khổ nói: “Không ạ, sáng nay em đã làm thủ tục ly hôn với anh ta rồi. An Bang, bây giờ em thật sự không còn nhà để về nữa.”

Nhan An Bang đi đến cầm lấy va li, rồi ôm vai bà ta vào nhà, “Không sao, nơi đây là nhà của em, sau này em hãy ở lại đây.”

Tần Nghiên hơi lo lắng, “Nếu Thịnh Vũ biết em ở đây thì có phải là không hay lắm không?”

“Không sao đâu, bây giờ nó chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại cho anh, chứ không về nhà nữa. Nếu nó có về đây thì cũng có sao đâu? Anh và mẹ nó đã ly hôn từ lâu rồi.”

Nói đến đây, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng xe ô tô. Một lát sau, Nhan Thịnh Vũ xuất hiện trước cửa, còn cầm theo mấy cái túi. Nhìn thấy hình ảnh trong phòng khách, nụ cười trên mặt anh liền bay sạch, “Hai người đang làm gì?”

Tần Nghiên luống cuống nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Thịnh Vũ, dì…”

Nhan Thịnh Vũ không thèm nhìn lấy bà ta một cái, chỉ im lặng nhìn Nhan An Bang, “Ba, ba có thể nói cho con biết đang xảy ra chuyện gì không? Sao bà ta lại xuất hiện trong nhà chúng ta?”

Nhan An Bang không ngờ Nhan Thịnh Vũ lại về ngay lúc này, nhưng vẫn lập

tức tỏ ra tự nhiên, nói với anh ta, “Con về đúng lúc lắm, ba đang định nói cho con biết chuyện này. Ba sắp kết hôn với dì Tần, sau này bà ấy sẽ ở lại đây.”

Nụ cười trên mặt Nhan Thịnh Vũ hoàn toàn bay biến, lạnh lùng nói: “Ông muốn kết hôn với bà ta?”

“Ừm.”

“Tôi không đồng ý. Ông có thể kết hôn với bất cứ người nào, chỉ duy bà ta là không được.” Cũng bởi vì người phụ nữ này mà ba mẹ anh ta mới ly hôn.

Mặt Nhan An Bang sa sầm, “Ba không hỏi ý kiến của con, mà chỉ thông báo cho con biết thôi. Con có đồng ý hay không cũng không sao cả.”

Tần Nghiên kéo tay áo ông ta, “An Bang, anh bình tĩnh nói chuyện với Thịnh Vũ đi. Thịnh Vũ, hiện giờ dì và ba cháu vẫn chưa kết hôn. Nếu như cháu không muốn dì kết hôn với ông ấy vậy thì dì và ba cháu sẽ không đăng ký kết hôn.”

“Tần Nghiên, em đang nói nhảm gì đó. Ngày mai, không, ngay chiều nay anh sẽ đi đăng ký kết hôn với em. Sau này em chính là vợ của Nhan An Bang.”

“Ha ha.” Nhan Thịnh Vũ cười lạnh, “Bà ta là vợ ông, vậy còn mẹ tôi là gì? Tôi và Nhan Tịch là gì hả?”

“Nhan Thịnh Vũ, tao là ba mày, chú ý thái độ nói chuyện của mày đấy. Tao và mẹ mày đã ly hôn từ lâu rồi. Bây giờ tao là người độc thân, muốn ở với ai là tự do của tao.”

“Đúng vậy, chuyện này là quyền tự do của ông. Nếu tôi nói, ông mà kết hôn với bà ta thì cả đời này tôi sẽ không nhận ông là ba nữa, ông vẫn muốn kiên trì muốn sống cùng bà ta sao?” Nhan Thịnh Vũ bình tĩnh hỏi.

Mặt Nhan An Bang cứng đờ, nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Nhan Thịnh Vũ, mày có biết mày đang nói gì không?”

“Vậy ông biết ông đang làm cái gì không? Ba yêu quý của tôi?” Mấy chữ cuối cùng còn cố ý nhấn mạnh, ý châm biếm rõ ràng.

Nhan An Bang tức giận, Tần Nghiên vội vàng đè tay ông ta lại, rồi nở nụ cười lấy lòng, “ Thịnh Vũ, cháu đừng tức giận, vừa rồi ba cháu chỉ đang đùa thôi. Bây giờ dì đã ly hôn rồi nên tạm thời không có chỗ ở. Ba cháu nhớ đến tình cảm trước đây nên cho dì ở tạm mấy ngày, hai ngày nữa, dì tìm được nhà sẽ dọn đi ngay.”

“Nghiên Nghiên, không cần giải thích, anh muốn kết hôn với em, sớm muộn gì nó cũng biết chuyện này, không cần phải giấu giếm. Nhan Thịnh Vũ, nếu mày nhận người ba này thì hãy tôn trọng dì Tần một chút. Còn nếu mày không nhận, từ nay về sau cũng đừng bước vào cửa nhà này, tao coi như không có đứa con trai này.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ nhìn Nhan An Bang, trong mắt ngập tràn vẻ tổn thương và thất vọng, “Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Nói xong, anh ta xoay người bỏ đi. Tần Nghiên muốn kéo anh ta lại nhưng bị Nhan An Bang ngăn cản, “Đừng đi, anh hiểu tính Thịnh Vũ, mọi chuyện xảy ra bất ngờ quá nên nó chưa nghĩ kỹ thôi, chờ nó nghĩ thông suốt là được rồi.”

Tần Nghiên bất đắc dĩ nhìn Nhan An Bang, “Thịnh Vũ chỉ là trẻ con thôi, anh cần gì phải tức giận với nó chứ? Nói chuyện bình thường với nó không được sao? Bây giờ Triệu Giai Khanh và Nhan Tịch đã đi nước ngoài, chỉ còn một mình Thịnh Vũ ở đây. Anh lại có thái độ thế này, chẳng phải là đẩy thằng bé ra xa sao?”

Nhan An Bang cười cười, “Không sao đâu, nó có hiểu lầm với em, dù em có giải thích thì nó cũng không nghe đâu, chi bằng buộc nó phải chấp nhận sự thật này, chờ sau này quen là được rồi. Chắc em cũng mệt rồi, em nghỉ ngơi trước đi, để hôm nào anh sẽ gọi điện thoại cho nó.”

“Thịnh Vũ thật sự không sao chứ?”

“Thật sự không sao đâu, em lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Tần Nghiên cũng đang mệt mỏi, không nghĩ thêm nữa mà đi lên lầu trước.

Nhan An Bang đứng im, nhớ tới lời mình vừa nói trong lòng cảm thấy hơi

hối hận. Thật ra ông ta cũng không muốn mọi chuyện trở nên thế này, nhưng lời đã nói ra rồi, muốn rút lại cũng không được. Nhìn đồ mà Nhan Thịnh Vũ ném xuống đất, hình như là sản phẩm chăm sóc sức khỏe, còn có hai bộ quần áo nam, ông ta càng hối hận hơn, bèn gọi điện thoại cho Nhan Thịnh Vũ, nhưng lại bị ngắt máy.

Nhan Thịnh Vũ rời khỏi nhà họ Nhan thì liền chạy thẳng tới sân bay, mua một vé tới thành phố Sydney.

Triệu Giai Khanh nhìn thấy con trai thì rất ngạc nhiên, “Thịnh Vũ, sao con lại tới đây?”

Nhan Thịnh Vũ mỉm cười, cúi người ôm Triệu Giai Khanh, “Con nhớ mẹ và Tiểu Tịch nên đến thăm mẹ và em. Cả hai có khỏe không?”

Triệu Giai Khanh vui vẻ gật đầu, “Mẹ rất khỏe, tiểu Tịch cũng khỏe lắm. Con đi máy bay có mệt không, mau vào đây, ăn cơm chưa?”

Nhan Thịnh Vũ vào cửa, nghe Triệu Giai Khanh cứ hỏi liên tục thì phì cười, “Con không mệt, còn chưa ăn gì, trong nhà có đồ ăn không? Tiểu Tịch đâu?”

“Nó đi ra ngoài nghiên cứu văn hóa với bạn rồi. Từ lúc nó mê nhiếp ảnh, cứ cuối tuần là lại không thấy bóng dáng nó trong nhà.” Triệu Giai Khanh vừa đi vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho con trai vừa nói.

Ở một nơi khác. Nhan Tịch đã hẹn với bạn cuối tuần đến vùng ngoại ô chụp ảnh, kết quả cô đã tới nơi mà không thấy bóng dáng của bạn đâu. Cô gọi điện thoại cho bạn, mới biết bạn cô đi được nửa đường thì phát hiện để quên máy ảnh ở nhà nên trở về lấy. Nhan Tịch không biết làm sao, đành phải tiếp tục chờ ở đây.

Tháng Chín ở thành phố Sydney vẫn là mùa xuân, thời tiết rất lạnh. Nhan Tịch tìm một quán cà phê, gọi một ly Cappuccino, rồi ngồi kế bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn người đi lại trên đường.

Ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào người cô, cô híp mắt lại, hệt như một con mèo lười biếng. Đột nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ, Nhan Tịch mở to mắt nhìn lại thì thấy một khuôn mặt xa lạ, mái tóc màu vàng, đôi mắt màu xanh lam, chiếc mũi anh tuấn, gương mặt góc cạnh rõ nét, khoảng chừng hai lăm, hai sáu tuổi, đang mỉm cười nhìn cô.

Trong mắt Nhan Tịch hiện vẻ thắc mắc, “Anh đang nhìn tôi hả?”

Chàng trai kia mỉm cười gật đầu, “Ừm, dáng vẻ vừa nãy của cô rất đẹp.”

Nhan Tịch ngượng ngùng rũ mắt, “Cảm ơn.”

“Tôi tên Doug, tới đây du lịch, rất vui vì gặp được cô trong một trấn nhỏ như này, cô gái xinh đẹp.”

Nhan Tịch nhìn bàn tay trước mặt, ánh mắt dừng trên mặt Doug, nụ cười của anh ta thật ấm áp. Cô đưa tay ra nắm bàn tay ấy, đây là lần đầu tiên cô nắm tay một người khác phái kể từ khi cô đến thành phố Sydney, “Tôi tên là Nhan Tịch, rất hân hạnh được biết anh.”

Doug mỉm cười đáp, “Cô đang chờ người hay đến đây một mình?”

“Tôi đang chờ bạn, cô ấy gặp chút chuyện trên đường nên chưa tới, có lẽ cô ấy cũng sắp đến rồi.”

“Không tệ, không khí cuối tuần rất tốt, quả thật rất thích hợp để đi ra ngoài.”

Nhan Tịch nhìn thoáng qua Doug, “Anh đến đây một mình?”

“Không phải, tôi đi cùng bạn, bạn tôi vừa mới đi rửa tay rồi.” Đang nói đến đây thì một người đàn ông khác đi về phía họ, “Doug, chúng ta đi thôi.”

Doug đứng dậy, “Vậy chúng tôi đi trước. Tiểu Nhan Tịch, rất hân hạnh được biết cô.”

Anh ta lấy một tờ danh thiếp trong túi đặt lên bàn, “Phía trên là cách liên lạc với tôi. Tôi là chuyên gia cố vấn tâm lý, về sau nếu có chuyện buồn phiền thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Nhan Tịch cũng không thích tiếp xúc với người xa lạ, nhất là đàn ông. Nhưng chẳng biết tại sao, người đàn ông trước mặt này không làm cô thấy phản cảm. Cô cất kỹ danh thiếp, mỉm cười chào Doug, “Hẹn gặp lại, bạn của tôi.”

Doug tươi cười, đi ra khỏi quán cà phê cùng bạn. Người bạn kia tò mò quay đầu nhìn Nhan Tịch, thấy cô đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, “Cậu biết cô gái vừa rồi?”

Doug liếc xéo, “Ừm, cô ấy là em gái của bạn tôi, trước kia có gặp một lần nhưng không thân lắm, không ngờ lại gặp cô ấy ở đây, nên trò chuyện vài câu.” Trong mắt anh có vẻ vui mừng. Gặp được Nhan Tịch ở đây đúng là bất ngờ, thấy cô bây giờ thế này, trong lòng anh cũng vui.

Nhan Tịch không phải bệnh nhân nghiêm trọng nhất mà Doug từng gặp, nhưng lại là bệnh nhân khiến anh đau lòng nhất. Đang ở độ tuổi đẹp như hoa nở rộ lại gặp phải chuyện như thế, ngay cả người lòng dạ sắt đá như anh cũng không nhịn được mà nảy sinh lòng đồng cảm với cô ấy.

Hôm sau, Nhan An Bang liền dẫn Tần Nghiên đến cục dân chính đăng ký kết hôn. Ban đầu, ông ta muốn mời mấy người bạn tốt cùng nhau ăn bữa cơm, nhưng lại bị Tần Nghiên từ chối, “An Bang, có thể ở bên anh là em thỏa mãn lắm rồi, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Nhan An Bang chỉ nghĩ Tần Nghiên lo lắng cho ông ta sẽ bị người khác chỉ trích, trong lòng lại càng yêu thương bà ta hơn. Còn người đàn ông kia, khi biết hôm sau Tần Nghiên đăng ký kết hôn thì tức giận đến mức rời khỏi Nam Thành ngay trong ngày hôm đó.

Khi Tần Nghiên nghe tin người đàn ông kia đã rời khỏi thì chỉ lạnh nhạt nói với chính mình: “Rời đi cũng tốt, như vậy tôi mới có thể xử lý tốt chuyện mình cần làm.”

***

Cuối tháng Chín, Phó Hoành Dật dẫn Thẩm Thanh Lan đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện, biết đứa bé trong bụng Thẩm Thanh Lan không sao thì yên tâm. Ra khỏi bệnh viện, cô muốn đi nhà vệ sinh, anh đòi đi theo nhưng bị cô từ chối nên đành chờ ngoài cửa.

Đúng lúc này, điện thoại Thẩm Thanh Lan vang lên, Phó Hoành Dật bắt máy.

“Tôi là Phó Hoành Dật.”

Người gọi tới chính là Daniel, “Chào ngài Phó, xin hỏi Thanh Lan có đó không?

“Thanh Lan mới đi vệ sinh rồi, anh có chuyện gì thì có thể nói với tôi.”

“Là thế này, ngày mai Noah và Frank sẽ rời khỏi đây, trước khi đi bọn họ muốn mời Thanh Lan ăn bữa cơm, không biết hôm nay cô ấy có rảnh không?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nghĩ ngợi rồi nói, “Vậy thì hôm nay đi, anh chọn thời gian địa điểm rồi gửi tin nhắn cho Thanh Lan, lát nữa tôi sẽ dẫn cô ấy tới đó.”

“Được.” Daniel nhắn địa chỉ và thời gian, sau đó cúp điện thoại.

Thấy Thẩm Thanh Lan đi ra, Phó Hoành Dật liền nói với cô, “Vừa rồi anh thay mặt em đồng ý với đề nghị của Daniel, bây giờ chúng ta đi tìm bọn họ, chiều nay sẽ đến chỗ ông nội.”

Thẩm Thanh Lan cũng không có ý kiến gì, nhưng đến phòng ăn mới phát hiện còn có cả Catherine ở đây.

Khi Catherine nhìn thấy Phó Hoành Dật thì mắt như sáng bừng lên, nhưng cô ta rất giỏi che giấu cảm xúc của mình, mỉm cười chào hỏi, “Anh Phó, cô Thẩm, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, Phó Hoành Dật lại chẳng hề để ý đến cô ta. Catherine hơi mất tự nhiên, nhưng rồi vẫn nhanh chóng bình thường trở lại.

Cô ta đã điều tra về Phó Hoành Dật, biết anh là cháu trai đích tôn của nhà họ Phó ở thủ đô, còn là Thiếu tướng trẻ tuổi nhất nước Z, làm gì giống câu “chỉ là một quân nhân mà thôi” trong miệng Daniel chứ.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta nhìn theo bóng lưng Phó Hoành Dật, trong mắt hiện vẻ tiếc nuối. Một người đàn ông ưu tú thế này sao lại yêu Thẩm Thanh Lan chứ? Cứ xem như cô ta vẽ tranh rất giỏi đi, nhưng tính cách lại lạnh như băng thì có gì thú vị đâu cơ chứ.

Lúc ăn cơm, Phó Hoành Dật vẫn nhất mực chăm sóc cho Thẩm Thanh Lan, toàn bộ quá trình có thể nói là từng li từng tí, không hề bận tâm đến ánh mắt của những người khác. Catherine thấy vậy, trong lòng càng tiếc nuối, càng thêm đố kỵ hơn.

Điện thoại Phó Hoành Dật vang lên, anh cầm lên xem, “Tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Chờ Phó Hoành Dật đi rồi, Frank mới mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Lan, “Ngài Phó đối với cô Thẩm thật tốt.”

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Cảm ơn ông Frank, lần này rất xin lỗi ông, vì lý do sức khỏe nên tôi không thể dẫn mọi người đi tham quan xung quanh được.”

Frank không biết Thẩm Thanh Lan mang thai, nghe vậy thì quan tâm hỏi thăm, “Cô Thẩm có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Ông Frank hiểu lầm rồi, tôi không có chỗ nào không thoải mái cả.” Thẩm Thanh Lan nói với vẻ mặt dịu dàng, “Bởi vì tôi đang mang thai, bác sĩ dặn trong khoảng thời gian này nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

http://tieulun.hopto.org

Frank nghe vậy nụ cười trên mặt càng tươi hơn, “Đúng là một tin vui, chúc mừng cô Thẩm.”

“Cảm ơn.” Thẩm Thanh Lan nói, khóe mắt liếc Catherine, thấy nụ cười cô ta cứng ngắc.

Catherine đứng dậy, “Tôi đi ra ngoài một chút, xin phép.”

Cô ta ra khỏi phòng, nhưng không đến vệ sinh mà đi tìm Phó Hoành Dật. Vừa đi qua một khúc rẽ, cô ta đã nhìn thấy anh đang đứng trong góc nghe điện thoại, không biết đang nói gì, nhưng nét mặt rất nghiêm túc, thấy cô ta đến gần thì liền cúp máy.

“Anh Phó, chào anh.”

“Cô Boyle, có chuyện gì sao?” Phó Hoành Dật hờ hững hỏi.

Giọng nói trầm thấp đầy sức hút truyền vào tai Catherine khiến cô ta rung động. Cô ta nhìn chằm chằm vào Phó Hoành Dật, “Anh Phó cứ gọi tôi là Catherine được rồi. Tôi và vợ anh đều là hoạ sĩ cả. Lần này tôi theo thầy Frank đến nước Z thăm cô Thẩm, rất vui vì có thể quen biết anh Phó.”

Vẻ mặt Phó Hoành Dật bình thản, nghe thấy lời này thì ánh mắt cũng không

hề thay đổi.

Catherine cắn môi hơi cụp mắt, nhỏ giọng nói: “Hôm đó, vừa gặp anh Phó, tôi đã cảm thấy anh rất xuất sắc, là người đàn ông xuất sắc nhất mà tôi từng gặp. Hôm nay lại thấy anh chăm sóc cô Thẩm như thế, chắc hẳn anh cũng là một người đàn ông biết lo cho gia đình. Tôi có thể làm bạn với anh không?”

Thấy Phó Hoành Dật không lên tiếng, Catherine bèn giải thích: “Tôi từng nghe Daniel nói, anh là một quân nhân. Có lẽ anh không biết, từ bé người tôi ngưỡng mộ nhất chính là quân nhân. Trong lòng tôi, bọn họ chính là anh hùng. Tôi đã nghe Daniel kể một chút chuyện về anh nên vô cùng ngưỡng mộ anh.” Ánh mắt cô ta nhìn Phó Hoành Dật tỏ vẻ vô cùng sùng bái.

Nhưng Phó Hoành Dật vẫn rất thản nhiên, “Cô Boyle, tôi chỉ là một người lính, không xuất sắc như lời cô nói đâu. Thanh Lan còn ở bên trong, tôi đi vào trước.”

Catherine thấy Phó Hoành Dật muốn đi thì vội vàng nói, “Anh Phó, đàn ông giỏi như anh thì cần có một cô gái tốt hơn để có thể xứng với anh.”

Phó Hoành Dật dừng bước, nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh tanh, “Trong lòng tôi, vợ tôi chính là cô gái xuất sắc nhất trên đời này.”

Catherine nhìn theo bóng lưng Phó Hoành Dật, ánh mắt đầy vẻ ảm đạm.

http://tieulun.hopto.org

Trở lại phòng bao, Phó Hoành Dật không nói tới chuyện mình đã gặp Catherine. Một lát sau, Catherine cũng đi vào, nhưng có vẻ hơi thất thần. Frank gọi mấy lần mà cô ta cũng không nghe thấy.

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật, anh nhìn lại cô bằng ánh mắt vô tội.

Lúc sắp ra về, Catherine đột nhiên nói: “Cô Thẩm, tháng sau là sinh nhật tôi, tôi muốn mời cô và anh Phó đến thành phố Sydney. Cô thấy có được không?”

Thẩm Thanh Lan nhếch môi, còn chưa mở miệng Phó Hoành Dật đã nói trước, “Xin lỗi, bây giờ Thanh Lan đang mang thai thời kỳ đầu nên không tiện đi máy bay. E rằng phải phụ ý tốt của cô Boyle rồi.”

Trong mắt Catherine tràn đầy thất vọng, cô ta gượng gạo nói, “Là tôi suy nghĩ không chu đáo.”

Dù Frank có ngu ngốc đến mấy thì lúc này cũng nhận ra sự khác lạ của Catherine. Ánh mắt ông hơi lúng túng, còn Noah thấy vậy, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Trở về khách sạn, Frank nghiêm mặt nhìn học trò mình, “Catherine, thứ không thuộc về mình thì đừng có nhớ nhung. Có thời gian, chi bằng em hãy cố gắng bình tĩnh lại rồi nâng cao kỹ thuật vẽ của mình đi. Em có năng khiếu, đừng vì những chuyện khác mà làm ảnh hưởng tương lai của mình.”

http://tieulun.hopto.org

Lời nói này rõ ràng là có thâm ý khác, Catherine nghe liền hiểu ngay. Cô ta cụp mắt nhìn xuống đất, “Thầy, nếu ngay cả cố gắng cũng không thử thì sao biết được thứ này có không thuộc về em hay không?”

Frank thấy Catherine cứ u mê không chịu tỉnh ngộ thì thở dài nặng nề, “Catherine, có nhiều thứ trong tay người khác em nhìn thấy rất tốt đẹp, nhưng vào trong tay mình rồi chưa chắc nó đã đẹp đẽ như vậy. Không nên bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của nó.”

Catherine cúi đầu không nói gì, một lúc lâu mới thì thầm: “Em biết rồi ạ.”

“Em là một đứa thông minh, có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi. Lần trước gặp ba em, ba em còn nói với thầy về hôn sự của em, không biết bây giờ em nghĩ thế nào về chuyện này?”

“Bây giờ em còn trẻ, trong hội họa còn phải cố gắng nhiều hơn nữa. Em nghĩ trước mắt nên chuyên tâm vẽ tranh. Còn chuyện kết hôn, tạm thời cứ để đó đi.”

“Được, lần sau gặp ba em, thầy sẽ nói chuyện với ông ấy thử xem. Hôm nay đã khuya rồi, em về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai, chúng ta còn phải ra sân bay sớm.”

Catherine gật đầu, đi vào phòng mình.

http://tieulun.hopto.org

Noah từ phía sau đi tới, nói: “Cô học trò này của ông có lẽ không chịu từ bỏ dễ dàng như thế đâu.”

Frank nghe vậy thì thở dài thườn thượt, “Sớm biết vậy tôi đã không dẫn nó đến đây. Ban đầu tôi muốn để nó tiếp xúc với Thẩm Thanh Lan nhiều hơn, để nó có thể học hỏi thêm nhiều thứ. Nhưng bây giờ xem ra, hình như tôi đã làm một chuyện ngu xuẩn rồi.”

Noah vỗ vai ông, “Đừng nghĩ nhiều nữa, theo tôi thấy, cậu Phó đó không phải là một người đơn giản như vậy đâu.”

Frank gật đầu đồng ý, đúng vậy, người có thể khiến Thẩm Thanh Lan coi trọng tất nhiên đâu thể là một người tầm thường.

Trên đường trở về, Thẩm Thanh Lan liếc nhìn Phó Hoành Dật đang lái xe, cất lời trêu ghẹo: “Không ngờ sức hút của ngài Phó lớn đến nỗi vượt qua cả biên giới, ngay cả mỹ nữ nước ngoài cũng vừa thấy đã thích.”

Phó Hoành Dật nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười cưng chiều, “Em cứ chọc ghẹo anh đi.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười không nói gì. Cô tin tưởng Phó Hoành Dật, cũng không hề để tâm đến Catherine.

Về đến nhà họ Phó, Phó lão gia đang ngồi trong phòng khách, mặt ủ mày ê.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật vừa vào nhà liền phát hiện bầu không khí trong nhà là lạ.

“Ông nội, chúng cháu về rồi.”

“Về rồi à.” Phó lão gia ngẩng đầu nhìn hai người họ, giọng đều đều, không vui vẻ như trước đây.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật nhìn nhau, rồi ngồi xuống bên cạnh ông, “Ông nội, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phó lão gia nghe vậy thì thở dài một hơi, “Aiz, vừa rồi dượng của các cháu có gọi điện đến tạm biệt ông, ngày mai nó sẽ rời khỏi thủ đô để ra nước ngoài, có lẽ sau này cũng không về nữa.”

Ông nhắc đến chuyện này làm Thẩm Thanh Lan nhớ lại một chuyện. Trước đó, cô cho Cố Dương một gợi ý để giữ ba cậu ta lại, nhưng sau khi Cố Dương trở về bàn bạc với ba mình thì ông ấy không đồng ý, cho nên chuyện này vẫn không giải quyết được.

“Cô đâu ạ?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Trên lầu, không biết hai đứa này bị cái gì, đã hơn hai mươi năm rồi, có khúc mắc gì mà không giải quyết được chứ. Nó còn không hiểu chuyện bằng một đứa trẻ con, có sống cũng uổng phí.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cười, “Ông nội, ngày thường ông luôn nói con cháu tự có phúc của con cháu, sao bây giờ ông lại nghĩ không thoáng rồi?”

Phó lão gia trừng mắt, “Là ông nghĩ không thoáng sao? Đó là ông thấy bực mình.”

“Ông nội, ông đừng buồn nữa, để cháu lên xem cô thế nào rồi.” Thẩm Thanh Lan nói rồi đứng dậy lên lầu.

“Không phải hôm nay cháu dẫn Thanh Lan đến bệnh viện sao, bác sĩ nói thế nào?” Cuối cùng Phó lão gia cũng nhớ ra chuyện chính, bèn hỏi.

“Bác sĩ nói Thanh Lan và đứa trẻ đều rất khỏe mạnh.”

Phó lão gia yên tâm gật đầu, “Vậy thì tốt rồi. Nhưng Hoành Dật này, chuyện năm ngoái ông nói với cháu, ông hy vọng cháu có thể suy nghĩ lại lần nữa. Ông biết Thanh Lan ủng hộ cháu, nhưng hiện giờ nó đang mang thai, chính là lúc cần sự chăm sóc của cháu nhất. Cháu làm chồng, nhưng không thể ở bên cạnh vợ, sẽ không tốt cho cảm xúc của phụ nữ có thai đâu.”

Phó Hoành Dật nghe vậy thì im lặng.

Phó lão gia nhìn Phó Hoành Dật rồi thở dài, “Không phải ông nội ép cháu,

mà ông chỉ hy vọng cháu có thể suy nghĩ cho cảm nhận của Thanh Lan và đứa bé. Chờ sau này nó ra đời, chẳng lẽ cháu muốn con của cháu sẽ giống cháu khi còn bé, ba trở về mà cũng không nhận ra sao?"

Phó Hoành Dật nghe vậy trong mắt liền hiện vẻ u ám, ngẩng đầu nhìn ông, "Ông nội, cho cháu thời gian để cháu nghĩ kỹ chuyện này. Tuy cháu là một người chồng, nhưng cháu cũng là một người lính, cháu không chỉ phải có trách nhiệm với gia đình, mà còn phải có trách nhiệm với đồng đội, với các anh em. Chờ đến khi sắp xếp mọi chuyện ổn thoả rồi, cháu sẽ xin điều về quân khu thủ đô."

"Ừ, có lời này của cháu là ông nội yên tâm rồi. Hoành Dật à, ông cũng già rồi, không thể chịu được nhiều cú sốc như lúc trước nữa."

"Ông nội, cháu biết rồi."

***

Thẩm Thanh Lan gõ cửa, "Cô ơi, cô có trong đó không ạ?"

Bên trong không có người đáp lại, Thẩm Thanh Lan lại gõ cửa lần nữa, "Đến đây, chờ một lát."

Cửa mở ra, Phó Tĩnh Đình thấy Thẩm Thanh Lan thì mỉm cười, "Thanh Lan, các cháu về rồi à, mau vào đi."

Thẩm Thanh Lan vào phòng, “Cô đang làm gì trong phòng thế ạ?”

“Cô đang tưới nước cho hoa, chúng nó sắp chết khô cả rồi.”

Thẩm Thanh Lan ra ban công xem, “Mấy chậu hoa này cô chăm sóc tươi tốt quá, rất có sức sống.”

“Giờ cô cũng không có chuyện gì để làm, trong lúc rảnh rỗi thì ở nhà trồng cây. Hôm nay cháu và Hoành Dật đi khám thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói đứa bé rất ổn, cũng rất khỏe mạnh.”

“Vậy là được rồi, bây giờ cháu đang mang thai, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Nếu có chuyện gì cần thì gọi điện thoại cho cô, cô lo liệu cho cháu.”

“Cảm ơn cô.”

“Người một nhà đừng nói cảm ơn. Cháu qua thăm ông nội cháu chưa?”

“Lát nữa cháu qua đó, lúc nãy cháu về thấy tâm trạng ông nội không tốt, hình như đang lo lắng cho cô.” Thẩm Thanh Lan như vô tình nói.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình nghe vậy, nụ cười trên môi nhạt đi, “Ông cụ nghĩ nhiều quá thôi, thật ra cô không sao cả. Cô và dượng đã ly hôn nhiều năm rồi, trước đó cô vẫn luôn bận bịu công việc ở nước ngoài, sớm đã quen rồi.”

“Cô không sao là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan đi xuống lầu thấy Phó lão gia nhìn cô chăm chú thì cười nói: “Ông nội, cô không sao đâu, cô còn đang tưới hoa trên lầu nữa đó.”

Phó lão gia nghe vậy thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đến lúc nào rồi mà còn tưới hoa tưới cây. Thôi, nếu người ta đã không vội thì ông gấp gáp làm gì chứ. Thanh Lan, đi, chúng ta tìm lão Thẩm đánh cờ.”

Thấy Phó lão gia hờn dỗi, Thẩm Thanh Lan thấy buồn cười, “Vâng, chúng ta đi tìm ông nội cháu đánh cờ đi, đến lúc đó cháu pha trà cho mọi người.”

“Ừm, được đó, trà cháu pha có thể sánh bằng mẹ cháu đấy. Lần trước ông thua ông nội cháu rồi, lần này nếu không thắng ông sẽ không về.”

Thẩm Thanh Lan đi cùng Phó lão gia, Phó Hoành Dật nhìn lên lầu, dặn dì Triệu không cần chuẩn bị cơm tối cho bọn họ, rồi cũng đi ra cửa theo.

Thẩm lão gia đang buồn chán, thấy Thẩm Thanh Lan và Phó lão gia đến đây

thì rất vui mừng, lập tức kéo hai người vào thư phòng.

Hai ông cụ ngồi đánh cờ, còn Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh xem hai người tranh luận.

“Cái ông Phó này, lại đi lại, ông nói thử xem, đây là lần thứ mấy rồi?”

“Ông nói vớ vẩn gì đó, con mắt nào của ông nhìn thấy tôi đi cờ lại.”

“Hai con mắt của tôi đều nhìn thấy.”

“Tôi thấy ông già rồi nên không nhìn rõ thì có, ông đã nói nhường tôi ba quân, sao tôi có thể đi lại nữa chứ.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, đặt hai chén trà đến trước mặt hai ông cụ, “Hai ông uống trà trước đi ạ.”

Phó lão gia hừ lạnh, ném quân cờ về, “Hừ, tôi không so đo với lão già như ông.”

Thẩm lão gia không chịu yếu thế, “Câu này phải là tôi nói mới đúng, mỗi lần đánh cờ ông đều đi lại. Không đánh cờ với ông nữa, ông chơi xấu lại còn đánh cờ tệ hại.”

“Ông tưởng ông không chơi với tôi thì không còn ai chơi với tôi nữa à. Tôi cho ông hay, không có chuyện đó đâu, lần sau tôi sẽ chơi với Thanh Lan, không thèm chơi với ông nữa.”

“Lan Lan, cháu không được đánh cờ với ông già thối tha này, tài nghệ đánh cờ của ông ấy không tốt.” Thẩm lão gia nói.

“Ha ha. Tôi nói này lão Thẩm, tôi không giống ông, tài nghệ đánh cờ của ai không tốt chứ. Thanh Lan, cháu xem ông nội cháu kìa, ông ấy có ý gì chứ?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Thôi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa. Hai người bây giờ còn không uống trà thì trà sẽ nguội mất đấy.”

Hai ông cụ trừng nhau, hừ một tiếng rồi lờ đi.

Thẩm Thanh Lan thấy hành động của hai người như trẻ con thì bật cười. Ánh mắt cô rất bình tĩnh, không hề lo rằng hai ông cụ sẽ cãi nhau thật. Quả nhiên, sau khi uống hết hai chén trà, hai người lại bắt đầu đánh cờ, quên hết chuyện cãi cọ vừa rồi.

Người xưa nói càng già càng trẻ con quả không hề sai chút nào, hai ông cụ trong nhà đây không khác gì hai Lão Ngoan Đồng cả.

Thẩm Thanh Lan nhìn hai người đánh cờ một lát dần dần thấy buồn ngủ, “Hai ông cứ ở đây chơi cờ nhé, cháu hơi mệt, cháu về ngủ một lát đây ạ.”

Thẩm lão gia xua tay, “Đi đi.”

Còn Phó lão gia đang loay hoay cầm một quân cờ, cúi đầu trầm tư suy nghĩ. Thẩm Thanh Lan mỉm cười nhìn thoáng qua rồi đứng dậy rời đi.

Trở lại phòng mình, Thẩm Thanh Lan liền nằm xuống ngủ ngay. Phó Hoành Dật lên tìm cô, vào thư phòng trước thì không tìm thấy người, đành trở lại phòng Thẩm Thanh Lan thì thấy cô đang ngủ. Anh rón rén nằm xuống bên cạnh cô, chống đầu nhìn cô yên tĩnh ngủ, trong mắt dịu dàng.

***

Phó Tĩnh Đình đợi đến khi Phó Hoành Dật đi rồi mới ngồi ngẩn người trên ghế sô pha. Dì Triệu đi ra nhìn thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của bà thì lặng lẽ thở dài, chỉ đành trở về phòng bếp tiếp tục bận rộn.

Đang ngây người thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, kéo suy nghĩ của Phó Tĩnh Đình trở về, bà cầm điện thoại lên, mới nghe được hai câu đã liền biến sắc, “Được, tôi lập tức tới ngay.”

Vội vàng cúp điện thoại, Phó Tĩnh Đình đứng dậy chạy ra ngoài, ngay cả giày cũng không thay. Dì Triệu chạy ra hỏi: “Tĩnh Đình, cháu làm gì đó?”

Phó Tĩnh Đình không trả lời, vẻ mặt hốt hoảng.

Đến buổi chiều, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật mới nhận được tin Cố Bác Văn nằm viện. Hai người vội vàng chạy tới bệnh viện thì thấy Phó Tĩnh Đình đang ngồi ngoài hành lang bệnh viện, chân mang dép lê, vẻ mặt ngơ ngác, ngay cả bọn họ tới cũng không phát hiện ra.

“Chị dâu, anh cả, hai người đến rồi.” Cố Khải vừa nộp viện phí xong, trông thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật thì chào.

Ba tháng trước, lúc Cố Khải huấn luyện, vì không cẩn thận nên bị thương, chân bị gãy xương, sau khi Phó lão gia hỏi ý kiến Cố Khải thì để cậu ta rời khỏi bộ đội, chờ chân khá hơn một chút thì Cố Khải trở về liền đi làm trong tập đoàn Cố Thị, mặc dù rút lui nửa đường nhưng cuộc sống mấy tháng trong quân doanh vẫn khiến Cố Khải trưởng thành lên không ít.

“Dượng thế nào rồi?” Phó Hoành Dật hỏi.

Vẻ mặt Cố Khải nghiêm trọng, nhìn thoáng qua Phó Tĩnh Đình, do dự nói: “Bác sĩ nói tạm thời chú út vẫn chưa tỉnh lại, chú bị thương không nặng lắm, nhưng phần đầu lại bị va chạm nghiêm trọng.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thanh Lan nhíu mày.

http://tieulun.hopto.org

“Hôm nay chú út định đến công ty bàn giao công việc, ai ngờ đi được nửa đường thì xảy ra tai nạn xe. Có người uống rượu mà vẫn lái xe, vì tránh xe của ông ta nên chú út đụng phải cột đèn ven đường, chuyện sau đó thì mọi người cũng biết rồi đấy.”

Chuyện xảy ra thế nào không ai nói rõ được, lúc ấy ở trên đường quốc lộ, không chỉ Cố Bác Văn gặp nạn, mà còn xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn. Mặc dù Cố Bác Văn tránh được chiếc xe say rượu đó, nhưng những người khác thì lại không. Có xe sau khi va chạm với xe say rượu rồi lại đụng phải xe của Cố Bác Văn.

Nói trắng ra là, nếu không phải sau đó xảy ra tai nạn liên hoàn thì Cố Bác Văn đã chẳng bị thương nghiêm trọng đến thế. Còn người tài xế say rượu kia thì chết ngay tại chỗ.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 273: Tai nạn xe bất ngờ?

Người đàn ông kia nhìn bà ta đầy căm hờn, “Tần Nghiên, tốt xấu gì chúng ta cũng đã làm vợ chồng mấy chục năm. Những năm nay, tôi thấy mình đối xử với bà không tệ, thế mà bà lại vì một tên đàn ông không hề quan tâm đến bà mà nhẫn tâm làm tổn thương tôi. Rốt cuộc bà có lương tâm không?”

Nét mặt Tần Nghiên lạnh lùng, dù một bên mặt đã bị sưng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ xinh đẹp lẳng lơ của bà ta, “Tôi muốn ly hôn.”

“Cho dù lần này tôi đồng ý tha thứ cho bà, bà vẫn cứ khăng khăng muốn ly hôn?”

“Đúng thế.”

“Được, tôi tác thành cho tâm nguyện cho bà. Tần Nghiên, tôi hy vọng sau này bà sẽ không hối hận.” Người đàn ông kia tàn nhẫn nói.

“Sáng mai, hẹn gặp ở cục dân chính.” Dứt lời, Tần Nghiên xoay người đi ngay.

Chồng Tần Nghiên buồn bã nhìn bóng lưng rời đi của bà ta.

http://tieulun.hopto.org

Tần Nghiên không về nhà họ Nhan mà đến thẳng một khách sạn, cầm túi chườm đá xoa mặt. Bà ta đã đợi quá lâu rồi, không thể chờ thêm được nữa, chỉ có thể có lỗi với người đàn ông đó.

Lúc trước, nếu không phải vì báo đáp ông ta đã đối xử tốt với mình thì bà ta cũng đã chẳng ở bên cạnh ông ta lâu vậy. Đã mấy chục năm trôi qua rồi, bà ta đã không còn nhiều thời gian nữa, tất cả những người năm xưa hại chết Carl đều phải trả giá xứng đáng.

Hôm sau, lúc người đàn ông kia xuất hiện trước cửa cục dân chính thì Tần Nghiên đã chờ sẵn ở đó. Vẻ mặt ông ta khó coi, lạnh lùng nhìn bà ta, “Bà vội vàng thật đấy.”

Tần Nghiên không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ông ta rồi đi vào cục dân chính trước.

Từ cục dân chính đi ra, người đàn ông không hề nhìn Tần Nghiên mà bỏ đi ngay lập tức. Tần Nghiên bình tĩnh lái xe đến nhà họ Nhan tìm Nhan An Bang.

Lúc Nhan An Bang tỉnh dậy thì không nhìn thấy Tần Nghiên đâu, gọi điện thoại cũng không ai nghe máy, đang định ra ngoài tìm thì bà ta đã quay về, còn kéo theo va li.

“Nghiên Nghiên, hắn ta không làm khó em chứ?”

Tần Nghiên lắc đầu, cười khổ nói: “Không ạ, sáng nay em đã làm thủ tục ly hôn với anh ta rồi. An Bang, bây giờ em thật sự không còn nhà để về nữa.”

Nhan An Bang đi đến cầm lấy va li, rồi ôm vai bà ta vào nhà, “Không sao, nơi đây là nhà của em, sau này em hãy ở lại đây.”

Tần Nghiên hơi lo lắng, “Nếu Thịnh Vũ biết em ở đây thì có phải là không hay lắm không?”

“Không sao đâu, bây giờ nó chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại cho anh, chứ không về nhà nữa. Nếu nó có về đây thì cũng có sao đâu? Anh và mẹ nó đã ly hôn từ lâu rồi.”

Nói đến đây, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng xe ô tô. Một lát sau, Nhan Thịnh Vũ xuất hiện trước cửa, còn cầm theo mấy cái túi. Nhìn thấy hình ảnh trong phòng khách, nụ cười trên mặt anh liền bay sạch, “Hai người đang làm gì?”

Tần Nghiên luống cuống nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Thịnh Vũ, dì…”

Nhan Thịnh Vũ không thèm nhìn lấy bà ta một cái, chỉ im lặng nhìn Nhan An Bang, “Ba, ba có thể nói cho con biết đang xảy ra chuyện gì không? Sao bà ta lại xuất hiện trong nhà chúng ta?”

Nhan An Bang không ngờ Nhan Thịnh Vũ lại về ngay lúc này, nhưng vẫn lập

tức tỏ ra tự nhiên, nói với anh ta, “Con về đúng lúc lắm, ba đang định nói cho con biết chuyện này. Ba sắp kết hôn với dì Tần, sau này bà ấy sẽ ở lại đây.”

Nụ cười trên mặt Nhan Thịnh Vũ hoàn toàn bay biến, lạnh lùng nói: “Ông muốn kết hôn với bà ta?”

“Ừm.”

“Tôi không đồng ý. Ông có thể kết hôn với bất cứ người nào, chỉ duy bà ta là không được.” Cũng bởi vì người phụ nữ này mà ba mẹ anh ta mới ly hôn.

Mặt Nhan An Bang sa sầm, “Ba không hỏi ý kiến của con, mà chỉ thông báo cho con biết thôi. Con có đồng ý hay không cũng không sao cả.”

Tần Nghiên kéo tay áo ông ta, “An Bang, anh bình tĩnh nói chuyện với Thịnh Vũ đi. Thịnh Vũ, hiện giờ dì và ba cháu vẫn chưa kết hôn. Nếu như cháu không muốn dì kết hôn với ông ấy vậy thì dì và ba cháu sẽ không đăng ký kết hôn.”

“Tần Nghiên, em đang nói nhảm gì đó. Ngày mai, không, ngay chiều nay anh sẽ đi đăng ký kết hôn với em. Sau này em chính là vợ của Nhan An Bang.”

“Ha ha.” Nhan Thịnh Vũ cười lạnh, “Bà ta là vợ ông, vậy còn mẹ tôi là gì? Tôi và Nhan Tịch là gì hả?”

“Nhan Thịnh Vũ, tao là ba mày, chú ý thái độ nói chuyện của mày đấy. Tao và mẹ mày đã ly hôn từ lâu rồi. Bây giờ tao là người độc thân, muốn ở với ai là tự do của tao.”

“Đúng vậy, chuyện này là quyền tự do của ông. Nếu tôi nói, ông mà kết hôn với bà ta thì cả đời này tôi sẽ không nhận ông là ba nữa, ông vẫn muốn kiên trì muốn sống cùng bà ta sao?” Nhan Thịnh Vũ bình tĩnh hỏi.

Mặt Nhan An Bang cứng đờ, nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Nhan Thịnh Vũ, mày có biết mày đang nói gì không?”

“Vậy ông biết ông đang làm cái gì không? Ba yêu quý của tôi?” Mấy chữ cuối cùng còn cố ý nhấn mạnh, ý châm biếm rõ ràng.

Nhan An Bang tức giận, Tần Nghiên vội vàng đè tay ông ta lại, rồi nở nụ cười lấy lòng, “ Thịnh Vũ, cháu đừng tức giận, vừa rồi ba cháu chỉ đang đùa thôi. Bây giờ dì đã ly hôn rồi nên tạm thời không có chỗ ở. Ba cháu nhớ đến tình cảm trước đây nên cho dì ở tạm mấy ngày, hai ngày nữa, dì tìm được nhà sẽ dọn đi ngay.”

“Nghiên Nghiên, không cần giải thích, anh muốn kết hôn với em, sớm muộn gì nó cũng biết chuyện này, không cần phải giấu giếm. Nhan Thịnh Vũ, nếu mày nhận người ba này thì hãy tôn trọng dì Tần một chút. Còn nếu mày không nhận, từ nay về sau cũng đừng bước vào cửa nhà này, tao coi như không có đứa con trai này.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ nhìn Nhan An Bang, trong mắt ngập tràn vẻ tổn thương và thất vọng, “Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Nói xong, anh ta xoay người bỏ đi. Tần Nghiên muốn kéo anh ta lại nhưng bị Nhan An Bang ngăn cản, “Đừng đi, anh hiểu tính Thịnh Vũ, mọi chuyện xảy ra bất ngờ quá nên nó chưa nghĩ kỹ thôi, chờ nó nghĩ thông suốt là được rồi.”

Tần Nghiên bất đắc dĩ nhìn Nhan An Bang, “Thịnh Vũ chỉ là trẻ con thôi, anh cần gì phải tức giận với nó chứ? Nói chuyện bình thường với nó không được sao? Bây giờ Triệu Giai Khanh và Nhan Tịch đã đi nước ngoài, chỉ còn một mình Thịnh Vũ ở đây. Anh lại có thái độ thế này, chẳng phải là đẩy thằng bé ra xa sao?”

Nhan An Bang cười cười, “Không sao đâu, nó có hiểu lầm với em, dù em có giải thích thì nó cũng không nghe đâu, chi bằng buộc nó phải chấp nhận sự thật này, chờ sau này quen là được rồi. Chắc em cũng mệt rồi, em nghỉ ngơi trước đi, để hôm nào anh sẽ gọi điện thoại cho nó.”

“Thịnh Vũ thật sự không sao chứ?”

“Thật sự không sao đâu, em lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Tần Nghiên cũng đang mệt mỏi, không nghĩ thêm nữa mà đi lên lầu trước.

Nhan An Bang đứng im, nhớ tới lời mình vừa nói trong lòng cảm thấy hơi

hối hận. Thật ra ông ta cũng không muốn mọi chuyện trở nên thế này, nhưng lời đã nói ra rồi, muốn rút lại cũng không được. Nhìn đồ mà Nhan Thịnh Vũ ném xuống đất, hình như là sản phẩm chăm sóc sức khỏe, còn có hai bộ quần áo nam, ông ta càng hối hận hơn, bèn gọi điện thoại cho Nhan Thịnh Vũ, nhưng lại bị ngắt máy.

Nhan Thịnh Vũ rời khỏi nhà họ Nhan thì liền chạy thẳng tới sân bay, mua một vé tới thành phố Sydney.

Triệu Giai Khanh nhìn thấy con trai thì rất ngạc nhiên, “Thịnh Vũ, sao con lại tới đây?”

Nhan Thịnh Vũ mỉm cười, cúi người ôm Triệu Giai Khanh, “Con nhớ mẹ và Tiểu Tịch nên đến thăm mẹ và em. Cả hai có khỏe không?”

Triệu Giai Khanh vui vẻ gật đầu, “Mẹ rất khỏe, tiểu Tịch cũng khỏe lắm. Con đi máy bay có mệt không, mau vào đây, ăn cơm chưa?”

Nhan Thịnh Vũ vào cửa, nghe Triệu Giai Khanh cứ hỏi liên tục thì phì cười, “Con không mệt, còn chưa ăn gì, trong nhà có đồ ăn không? Tiểu Tịch đâu?”

“Nó đi ra ngoài nghiên cứu văn hóa với bạn rồi. Từ lúc nó mê nhiếp ảnh, cứ cuối tuần là lại không thấy bóng dáng nó trong nhà.” Triệu Giai Khanh vừa đi vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho con trai vừa nói.

Ở một nơi khác. Nhan Tịch đã hẹn với bạn cuối tuần đến vùng ngoại ô chụp ảnh, kết quả cô đã tới nơi mà không thấy bóng dáng của bạn đâu. Cô gọi điện thoại cho bạn, mới biết bạn cô đi được nửa đường thì phát hiện để quên máy ảnh ở nhà nên trở về lấy. Nhan Tịch không biết làm sao, đành phải tiếp tục chờ ở đây.

Tháng Chín ở thành phố Sydney vẫn là mùa xuân, thời tiết rất lạnh. Nhan Tịch tìm một quán cà phê, gọi một ly Cappuccino, rồi ngồi kế bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn người đi lại trên đường.

Ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào người cô, cô híp mắt lại, hệt như một con mèo lười biếng. Đột nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ, Nhan Tịch mở to mắt nhìn lại thì thấy một khuôn mặt xa lạ, mái tóc màu vàng, đôi mắt màu xanh lam, chiếc mũi anh tuấn, gương mặt góc cạnh rõ nét, khoảng chừng hai lăm, hai sáu tuổi, đang mỉm cười nhìn cô.

Trong mắt Nhan Tịch hiện vẻ thắc mắc, “Anh đang nhìn tôi hả?”

Chàng trai kia mỉm cười gật đầu, “Ừm, dáng vẻ vừa nãy của cô rất đẹp.”

Nhan Tịch ngượng ngùng rũ mắt, “Cảm ơn.”

“Tôi tên Doug, tới đây du lịch, rất vui vì gặp được cô trong một trấn nhỏ như này, cô gái xinh đẹp.”

Nhan Tịch nhìn bàn tay trước mặt, ánh mắt dừng trên mặt Doug, nụ cười của anh ta thật ấm áp. Cô đưa tay ra nắm bàn tay ấy, đây là lần đầu tiên cô nắm tay một người khác phái kể từ khi cô đến thành phố Sydney, “Tôi tên là Nhan Tịch, rất hân hạnh được biết anh.”

Doug mỉm cười đáp, “Cô đang chờ người hay đến đây một mình?”

“Tôi đang chờ bạn, cô ấy gặp chút chuyện trên đường nên chưa tới, có lẽ cô ấy cũng sắp đến rồi.”

“Không tệ, không khí cuối tuần rất tốt, quả thật rất thích hợp để đi ra ngoài.”

Nhan Tịch nhìn thoáng qua Doug, “Anh đến đây một mình?”

“Không phải, tôi đi cùng bạn, bạn tôi vừa mới đi rửa tay rồi.” Đang nói đến đây thì một người đàn ông khác đi về phía họ, “Doug, chúng ta đi thôi.”

Doug đứng dậy, “Vậy chúng tôi đi trước. Tiểu Nhan Tịch, rất hân hạnh được biết cô.”

Anh ta lấy một tờ danh thiếp trong túi đặt lên bàn, “Phía trên là cách liên lạc với tôi. Tôi là chuyên gia cố vấn tâm lý, về sau nếu có chuyện buồn phiền thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Nhan Tịch cũng không thích tiếp xúc với người xa lạ, nhất là đàn ông. Nhưng chẳng biết tại sao, người đàn ông trước mặt này không làm cô thấy phản cảm. Cô cất kỹ danh thiếp, mỉm cười chào Doug, “Hẹn gặp lại, bạn của tôi.”

Doug tươi cười, đi ra khỏi quán cà phê cùng bạn. Người bạn kia tò mò quay đầu nhìn Nhan Tịch, thấy cô đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, “Cậu biết cô gái vừa rồi?”

Doug liếc xéo, “Ừm, cô ấy là em gái của bạn tôi, trước kia có gặp một lần nhưng không thân lắm, không ngờ lại gặp cô ấy ở đây, nên trò chuyện vài câu.” Trong mắt anh có vẻ vui mừng. Gặp được Nhan Tịch ở đây đúng là bất ngờ, thấy cô bây giờ thế này, trong lòng anh cũng vui.

Nhan Tịch không phải bệnh nhân nghiêm trọng nhất mà Doug từng gặp, nhưng lại là bệnh nhân khiến anh đau lòng nhất. Đang ở độ tuổi đẹp như hoa nở rộ lại gặp phải chuyện như thế, ngay cả người lòng dạ sắt đá như anh cũng không nhịn được mà nảy sinh lòng đồng cảm với cô ấy.

Hôm sau, Nhan An Bang liền dẫn Tần Nghiên đến cục dân chính đăng ký kết hôn. Ban đầu, ông ta muốn mời mấy người bạn tốt cùng nhau ăn bữa cơm, nhưng lại bị Tần Nghiên từ chối, “An Bang, có thể ở bên anh là em thỏa mãn lắm rồi, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Nhan An Bang chỉ nghĩ Tần Nghiên lo lắng cho ông ta sẽ bị người khác chỉ trích, trong lòng lại càng yêu thương bà ta hơn. Còn người đàn ông kia, khi biết hôm sau Tần Nghiên đăng ký kết hôn thì tức giận đến mức rời khỏi Nam Thành ngay trong ngày hôm đó.

Khi Tần Nghiên nghe tin người đàn ông kia đã rời khỏi thì chỉ lạnh nhạt nói với chính mình: “Rời đi cũng tốt, như vậy tôi mới có thể xử lý tốt chuyện mình cần làm.”

***

Cuối tháng Chín, Phó Hoành Dật dẫn Thẩm Thanh Lan đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện, biết đứa bé trong bụng Thẩm Thanh Lan không sao thì yên tâm. Ra khỏi bệnh viện, cô muốn đi nhà vệ sinh, anh đòi đi theo nhưng bị cô từ chối nên đành chờ ngoài cửa.

Đúng lúc này, điện thoại Thẩm Thanh Lan vang lên, Phó Hoành Dật bắt máy.

“Tôi là Phó Hoành Dật.”

Người gọi tới chính là Daniel, “Chào ngài Phó, xin hỏi Thanh Lan có đó không?

“Thanh Lan mới đi vệ sinh rồi, anh có chuyện gì thì có thể nói với tôi.”

“Là thế này, ngày mai Noah và Frank sẽ rời khỏi đây, trước khi đi bọn họ muốn mời Thanh Lan ăn bữa cơm, không biết hôm nay cô ấy có rảnh không?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nghĩ ngợi rồi nói, “Vậy thì hôm nay đi, anh chọn thời gian địa điểm rồi gửi tin nhắn cho Thanh Lan, lát nữa tôi sẽ dẫn cô ấy tới đó.”

“Được.” Daniel nhắn địa chỉ và thời gian, sau đó cúp điện thoại.

Thấy Thẩm Thanh Lan đi ra, Phó Hoành Dật liền nói với cô, “Vừa rồi anh thay mặt em đồng ý với đề nghị của Daniel, bây giờ chúng ta đi tìm bọn họ, chiều nay sẽ đến chỗ ông nội.”

Thẩm Thanh Lan cũng không có ý kiến gì, nhưng đến phòng ăn mới phát hiện còn có cả Catherine ở đây.

Khi Catherine nhìn thấy Phó Hoành Dật thì mắt như sáng bừng lên, nhưng cô ta rất giỏi che giấu cảm xúc của mình, mỉm cười chào hỏi, “Anh Phó, cô Thẩm, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, Phó Hoành Dật lại chẳng hề để ý đến cô ta. Catherine hơi mất tự nhiên, nhưng rồi vẫn nhanh chóng bình thường trở lại.

Cô ta đã điều tra về Phó Hoành Dật, biết anh là cháu trai đích tôn của nhà họ Phó ở thủ đô, còn là Thiếu tướng trẻ tuổi nhất nước Z, làm gì giống câu “chỉ là một quân nhân mà thôi” trong miệng Daniel chứ.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta nhìn theo bóng lưng Phó Hoành Dật, trong mắt hiện vẻ tiếc nuối. Một người đàn ông ưu tú thế này sao lại yêu Thẩm Thanh Lan chứ? Cứ xem như cô ta vẽ tranh rất giỏi đi, nhưng tính cách lại lạnh như băng thì có gì thú vị đâu cơ chứ.

Lúc ăn cơm, Phó Hoành Dật vẫn nhất mực chăm sóc cho Thẩm Thanh Lan, toàn bộ quá trình có thể nói là từng li từng tí, không hề bận tâm đến ánh mắt của những người khác. Catherine thấy vậy, trong lòng càng tiếc nuối, càng thêm đố kỵ hơn.

Điện thoại Phó Hoành Dật vang lên, anh cầm lên xem, “Tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Chờ Phó Hoành Dật đi rồi, Frank mới mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Lan, “Ngài Phó đối với cô Thẩm thật tốt.”

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Cảm ơn ông Frank, lần này rất xin lỗi ông, vì lý do sức khỏe nên tôi không thể dẫn mọi người đi tham quan xung quanh được.”

Frank không biết Thẩm Thanh Lan mang thai, nghe vậy thì quan tâm hỏi thăm, “Cô Thẩm có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Ông Frank hiểu lầm rồi, tôi không có chỗ nào không thoải mái cả.” Thẩm Thanh Lan nói với vẻ mặt dịu dàng, “Bởi vì tôi đang mang thai, bác sĩ dặn trong khoảng thời gian này nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

http://tieulun.hopto.org

Frank nghe vậy nụ cười trên mặt càng tươi hơn, “Đúng là một tin vui, chúc mừng cô Thẩm.”

“Cảm ơn.” Thẩm Thanh Lan nói, khóe mắt liếc Catherine, thấy nụ cười cô ta cứng ngắc.

Catherine đứng dậy, “Tôi đi ra ngoài một chút, xin phép.”

Cô ta ra khỏi phòng, nhưng không đến vệ sinh mà đi tìm Phó Hoành Dật. Vừa đi qua một khúc rẽ, cô ta đã nhìn thấy anh đang đứng trong góc nghe điện thoại, không biết đang nói gì, nhưng nét mặt rất nghiêm túc, thấy cô ta đến gần thì liền cúp máy.

“Anh Phó, chào anh.”

“Cô Boyle, có chuyện gì sao?” Phó Hoành Dật hờ hững hỏi.

Giọng nói trầm thấp đầy sức hút truyền vào tai Catherine khiến cô ta rung động. Cô ta nhìn chằm chằm vào Phó Hoành Dật, “Anh Phó cứ gọi tôi là Catherine được rồi. Tôi và vợ anh đều là hoạ sĩ cả. Lần này tôi theo thầy Frank đến nước Z thăm cô Thẩm, rất vui vì có thể quen biết anh Phó.”

Vẻ mặt Phó Hoành Dật bình thản, nghe thấy lời này thì ánh mắt cũng không

hề thay đổi.

Catherine cắn môi hơi cụp mắt, nhỏ giọng nói: “Hôm đó, vừa gặp anh Phó, tôi đã cảm thấy anh rất xuất sắc, là người đàn ông xuất sắc nhất mà tôi từng gặp. Hôm nay lại thấy anh chăm sóc cô Thẩm như thế, chắc hẳn anh cũng là một người đàn ông biết lo cho gia đình. Tôi có thể làm bạn với anh không?”

Thấy Phó Hoành Dật không lên tiếng, Catherine bèn giải thích: “Tôi từng nghe Daniel nói, anh là một quân nhân. Có lẽ anh không biết, từ bé người tôi ngưỡng mộ nhất chính là quân nhân. Trong lòng tôi, bọn họ chính là anh hùng. Tôi đã nghe Daniel kể một chút chuyện về anh nên vô cùng ngưỡng mộ anh.” Ánh mắt cô ta nhìn Phó Hoành Dật tỏ vẻ vô cùng sùng bái.

Nhưng Phó Hoành Dật vẫn rất thản nhiên, “Cô Boyle, tôi chỉ là một người lính, không xuất sắc như lời cô nói đâu. Thanh Lan còn ở bên trong, tôi đi vào trước.”

Catherine thấy Phó Hoành Dật muốn đi thì vội vàng nói, “Anh Phó, đàn ông giỏi như anh thì cần có một cô gái tốt hơn để có thể xứng với anh.”

Phó Hoành Dật dừng bước, nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh tanh, “Trong lòng tôi, vợ tôi chính là cô gái xuất sắc nhất trên đời này.”

Catherine nhìn theo bóng lưng Phó Hoành Dật, ánh mắt đầy vẻ ảm đạm.

http://tieulun.hopto.org

Trở lại phòng bao, Phó Hoành Dật không nói tới chuyện mình đã gặp Catherine. Một lát sau, Catherine cũng đi vào, nhưng có vẻ hơi thất thần. Frank gọi mấy lần mà cô ta cũng không nghe thấy.

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật, anh nhìn lại cô bằng ánh mắt vô tội.

Lúc sắp ra về, Catherine đột nhiên nói: “Cô Thẩm, tháng sau là sinh nhật tôi, tôi muốn mời cô và anh Phó đến thành phố Sydney. Cô thấy có được không?”

Thẩm Thanh Lan nhếch môi, còn chưa mở miệng Phó Hoành Dật đã nói trước, “Xin lỗi, bây giờ Thanh Lan đang mang thai thời kỳ đầu nên không tiện đi máy bay. E rằng phải phụ ý tốt của cô Boyle rồi.”

Trong mắt Catherine tràn đầy thất vọng, cô ta gượng gạo nói, “Là tôi suy nghĩ không chu đáo.”

Dù Frank có ngu ngốc đến mấy thì lúc này cũng nhận ra sự khác lạ của Catherine. Ánh mắt ông hơi lúng túng, còn Noah thấy vậy, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Trở về khách sạn, Frank nghiêm mặt nhìn học trò mình, “Catherine, thứ không thuộc về mình thì đừng có nhớ nhung. Có thời gian, chi bằng em hãy cố gắng bình tĩnh lại rồi nâng cao kỹ thuật vẽ của mình đi. Em có năng khiếu, đừng vì những chuyện khác mà làm ảnh hưởng tương lai của mình.”

http://tieulun.hopto.org

Lời nói này rõ ràng là có thâm ý khác, Catherine nghe liền hiểu ngay. Cô ta cụp mắt nhìn xuống đất, “Thầy, nếu ngay cả cố gắng cũng không thử thì sao biết được thứ này có không thuộc về em hay không?”

Frank thấy Catherine cứ u mê không chịu tỉnh ngộ thì thở dài nặng nề, “Catherine, có nhiều thứ trong tay người khác em nhìn thấy rất tốt đẹp, nhưng vào trong tay mình rồi chưa chắc nó đã đẹp đẽ như vậy. Không nên bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của nó.”

Catherine cúi đầu không nói gì, một lúc lâu mới thì thầm: “Em biết rồi ạ.”

“Em là một đứa thông minh, có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi. Lần trước gặp ba em, ba em còn nói với thầy về hôn sự của em, không biết bây giờ em nghĩ thế nào về chuyện này?”

“Bây giờ em còn trẻ, trong hội họa còn phải cố gắng nhiều hơn nữa. Em nghĩ trước mắt nên chuyên tâm vẽ tranh. Còn chuyện kết hôn, tạm thời cứ để đó đi.”

“Được, lần sau gặp ba em, thầy sẽ nói chuyện với ông ấy thử xem. Hôm nay đã khuya rồi, em về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai, chúng ta còn phải ra sân bay sớm.”

Catherine gật đầu, đi vào phòng mình.

http://tieulun.hopto.org

Noah từ phía sau đi tới, nói: “Cô học trò này của ông có lẽ không chịu từ bỏ dễ dàng như thế đâu.”

Frank nghe vậy thì thở dài thườn thượt, “Sớm biết vậy tôi đã không dẫn nó đến đây. Ban đầu tôi muốn để nó tiếp xúc với Thẩm Thanh Lan nhiều hơn, để nó có thể học hỏi thêm nhiều thứ. Nhưng bây giờ xem ra, hình như tôi đã làm một chuyện ngu xuẩn rồi.”

Noah vỗ vai ông, “Đừng nghĩ nhiều nữa, theo tôi thấy, cậu Phó đó không phải là một người đơn giản như vậy đâu.”

Frank gật đầu đồng ý, đúng vậy, người có thể khiến Thẩm Thanh Lan coi trọng tất nhiên đâu thể là một người tầm thường.

Trên đường trở về, Thẩm Thanh Lan liếc nhìn Phó Hoành Dật đang lái xe, cất lời trêu ghẹo: “Không ngờ sức hút của ngài Phó lớn đến nỗi vượt qua cả biên giới, ngay cả mỹ nữ nước ngoài cũng vừa thấy đã thích.”

Phó Hoành Dật nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười cưng chiều, “Em cứ chọc ghẹo anh đi.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười không nói gì. Cô tin tưởng Phó Hoành Dật, cũng không hề để tâm đến Catherine.

Về đến nhà họ Phó, Phó lão gia đang ngồi trong phòng khách, mặt ủ mày ê.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật vừa vào nhà liền phát hiện bầu không khí trong nhà là lạ.

“Ông nội, chúng cháu về rồi.”

“Về rồi à.” Phó lão gia ngẩng đầu nhìn hai người họ, giọng đều đều, không vui vẻ như trước đây.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật nhìn nhau, rồi ngồi xuống bên cạnh ông, “Ông nội, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phó lão gia nghe vậy thì thở dài một hơi, “Aiz, vừa rồi dượng của các cháu có gọi điện đến tạm biệt ông, ngày mai nó sẽ rời khỏi thủ đô để ra nước ngoài, có lẽ sau này cũng không về nữa.”

Ông nhắc đến chuyện này làm Thẩm Thanh Lan nhớ lại một chuyện. Trước đó, cô cho Cố Dương một gợi ý để giữ ba cậu ta lại, nhưng sau khi Cố Dương trở về bàn bạc với ba mình thì ông ấy không đồng ý, cho nên chuyện này vẫn không giải quyết được.

“Cô đâu ạ?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Trên lầu, không biết hai đứa này bị cái gì, đã hơn hai mươi năm rồi, có khúc mắc gì mà không giải quyết được chứ. Nó còn không hiểu chuyện bằng một đứa trẻ con, có sống cũng uổng phí.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cười, “Ông nội, ngày thường ông luôn nói con cháu tự có phúc của con cháu, sao bây giờ ông lại nghĩ không thoáng rồi?”

Phó lão gia trừng mắt, “Là ông nghĩ không thoáng sao? Đó là ông thấy bực mình.”

“Ông nội, ông đừng buồn nữa, để cháu lên xem cô thế nào rồi.” Thẩm Thanh Lan nói rồi đứng dậy lên lầu.

“Không phải hôm nay cháu dẫn Thanh Lan đến bệnh viện sao, bác sĩ nói thế nào?” Cuối cùng Phó lão gia cũng nhớ ra chuyện chính, bèn hỏi.

“Bác sĩ nói Thanh Lan và đứa trẻ đều rất khỏe mạnh.”

Phó lão gia yên tâm gật đầu, “Vậy thì tốt rồi. Nhưng Hoành Dật này, chuyện năm ngoái ông nói với cháu, ông hy vọng cháu có thể suy nghĩ lại lần nữa. Ông biết Thanh Lan ủng hộ cháu, nhưng hiện giờ nó đang mang thai, chính là lúc cần sự chăm sóc của cháu nhất. Cháu làm chồng, nhưng không thể ở bên cạnh vợ, sẽ không tốt cho cảm xúc của phụ nữ có thai đâu.”

Phó Hoành Dật nghe vậy thì im lặng.

Phó lão gia nhìn Phó Hoành Dật rồi thở dài, “Không phải ông nội ép cháu,

mà ông chỉ hy vọng cháu có thể suy nghĩ cho cảm nhận của Thanh Lan và đứa bé. Chờ sau này nó ra đời, chẳng lẽ cháu muốn con của cháu sẽ giống cháu khi còn bé, ba trở về mà cũng không nhận ra sao?"

Phó Hoành Dật nghe vậy trong mắt liền hiện vẻ u ám, ngẩng đầu nhìn ông, "Ông nội, cho cháu thời gian để cháu nghĩ kỹ chuyện này. Tuy cháu là một người chồng, nhưng cháu cũng là một người lính, cháu không chỉ phải có trách nhiệm với gia đình, mà còn phải có trách nhiệm với đồng đội, với các anh em. Chờ đến khi sắp xếp mọi chuyện ổn thoả rồi, cháu sẽ xin điều về quân khu thủ đô."

"Ừ, có lời này của cháu là ông nội yên tâm rồi. Hoành Dật à, ông cũng già rồi, không thể chịu được nhiều cú sốc như lúc trước nữa."

"Ông nội, cháu biết rồi."

***

Thẩm Thanh Lan gõ cửa, "Cô ơi, cô có trong đó không ạ?"

Bên trong không có người đáp lại, Thẩm Thanh Lan lại gõ cửa lần nữa, "Đến đây, chờ một lát."

Cửa mở ra, Phó Tĩnh Đình thấy Thẩm Thanh Lan thì mỉm cười, "Thanh Lan, các cháu về rồi à, mau vào đi."

Thẩm Thanh Lan vào phòng, “Cô đang làm gì trong phòng thế ạ?”

“Cô đang tưới nước cho hoa, chúng nó sắp chết khô cả rồi.”

Thẩm Thanh Lan ra ban công xem, “Mấy chậu hoa này cô chăm sóc tươi tốt quá, rất có sức sống.”

“Giờ cô cũng không có chuyện gì để làm, trong lúc rảnh rỗi thì ở nhà trồng cây. Hôm nay cháu và Hoành Dật đi khám thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói đứa bé rất ổn, cũng rất khỏe mạnh.”

“Vậy là được rồi, bây giờ cháu đang mang thai, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Nếu có chuyện gì cần thì gọi điện thoại cho cô, cô lo liệu cho cháu.”

“Cảm ơn cô.”

“Người một nhà đừng nói cảm ơn. Cháu qua thăm ông nội cháu chưa?”

“Lát nữa cháu qua đó, lúc nãy cháu về thấy tâm trạng ông nội không tốt, hình như đang lo lắng cho cô.” Thẩm Thanh Lan như vô tình nói.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình nghe vậy, nụ cười trên môi nhạt đi, “Ông cụ nghĩ nhiều quá thôi, thật ra cô không sao cả. Cô và dượng đã ly hôn nhiều năm rồi, trước đó cô vẫn luôn bận bịu công việc ở nước ngoài, sớm đã quen rồi.”

“Cô không sao là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan đi xuống lầu thấy Phó lão gia nhìn cô chăm chú thì cười nói: “Ông nội, cô không sao đâu, cô còn đang tưới hoa trên lầu nữa đó.”

Phó lão gia nghe vậy thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đến lúc nào rồi mà còn tưới hoa tưới cây. Thôi, nếu người ta đã không vội thì ông gấp gáp làm gì chứ. Thanh Lan, đi, chúng ta tìm lão Thẩm đánh cờ.”

Thấy Phó lão gia hờn dỗi, Thẩm Thanh Lan thấy buồn cười, “Vâng, chúng ta đi tìm ông nội cháu đánh cờ đi, đến lúc đó cháu pha trà cho mọi người.”

“Ừm, được đó, trà cháu pha có thể sánh bằng mẹ cháu đấy. Lần trước ông thua ông nội cháu rồi, lần này nếu không thắng ông sẽ không về.”

Thẩm Thanh Lan đi cùng Phó lão gia, Phó Hoành Dật nhìn lên lầu, dặn dì Triệu không cần chuẩn bị cơm tối cho bọn họ, rồi cũng đi ra cửa theo.

Thẩm lão gia đang buồn chán, thấy Thẩm Thanh Lan và Phó lão gia đến đây

thì rất vui mừng, lập tức kéo hai người vào thư phòng.

Hai ông cụ ngồi đánh cờ, còn Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh xem hai người tranh luận.

“Cái ông Phó này, lại đi lại, ông nói thử xem, đây là lần thứ mấy rồi?”

“Ông nói vớ vẩn gì đó, con mắt nào của ông nhìn thấy tôi đi cờ lại.”

“Hai con mắt của tôi đều nhìn thấy.”

“Tôi thấy ông già rồi nên không nhìn rõ thì có, ông đã nói nhường tôi ba quân, sao tôi có thể đi lại nữa chứ.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, đặt hai chén trà đến trước mặt hai ông cụ, “Hai ông uống trà trước đi ạ.”

Phó lão gia hừ lạnh, ném quân cờ về, “Hừ, tôi không so đo với lão già như ông.”

Thẩm lão gia không chịu yếu thế, “Câu này phải là tôi nói mới đúng, mỗi lần đánh cờ ông đều đi lại. Không đánh cờ với ông nữa, ông chơi xấu lại còn đánh cờ tệ hại.”

“Ông tưởng ông không chơi với tôi thì không còn ai chơi với tôi nữa à. Tôi cho ông hay, không có chuyện đó đâu, lần sau tôi sẽ chơi với Thanh Lan, không thèm chơi với ông nữa.”

“Lan Lan, cháu không được đánh cờ với ông già thối tha này, tài nghệ đánh cờ của ông ấy không tốt.” Thẩm lão gia nói.

“Ha ha. Tôi nói này lão Thẩm, tôi không giống ông, tài nghệ đánh cờ của ai không tốt chứ. Thanh Lan, cháu xem ông nội cháu kìa, ông ấy có ý gì chứ?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Thôi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa. Hai người bây giờ còn không uống trà thì trà sẽ nguội mất đấy.”

Hai ông cụ trừng nhau, hừ một tiếng rồi lờ đi.

Thẩm Thanh Lan thấy hành động của hai người như trẻ con thì bật cười. Ánh mắt cô rất bình tĩnh, không hề lo rằng hai ông cụ sẽ cãi nhau thật. Quả nhiên, sau khi uống hết hai chén trà, hai người lại bắt đầu đánh cờ, quên hết chuyện cãi cọ vừa rồi.

Người xưa nói càng già càng trẻ con quả không hề sai chút nào, hai ông cụ trong nhà đây không khác gì hai Lão Ngoan Đồng cả.

Thẩm Thanh Lan nhìn hai người đánh cờ một lát dần dần thấy buồn ngủ, “Hai ông cứ ở đây chơi cờ nhé, cháu hơi mệt, cháu về ngủ một lát đây ạ.”

Thẩm lão gia xua tay, “Đi đi.”

Còn Phó lão gia đang loay hoay cầm một quân cờ, cúi đầu trầm tư suy nghĩ. Thẩm Thanh Lan mỉm cười nhìn thoáng qua rồi đứng dậy rời đi.

Trở lại phòng mình, Thẩm Thanh Lan liền nằm xuống ngủ ngay. Phó Hoành Dật lên tìm cô, vào thư phòng trước thì không tìm thấy người, đành trở lại phòng Thẩm Thanh Lan thì thấy cô đang ngủ. Anh rón rén nằm xuống bên cạnh cô, chống đầu nhìn cô yên tĩnh ngủ, trong mắt dịu dàng.

***

Phó Tĩnh Đình đợi đến khi Phó Hoành Dật đi rồi mới ngồi ngẩn người trên ghế sô pha. Dì Triệu đi ra nhìn thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của bà thì lặng lẽ thở dài, chỉ đành trở về phòng bếp tiếp tục bận rộn.

Đang ngây người thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, kéo suy nghĩ của Phó Tĩnh Đình trở về, bà cầm điện thoại lên, mới nghe được hai câu đã liền biến sắc, “Được, tôi lập tức tới ngay.”

Vội vàng cúp điện thoại, Phó Tĩnh Đình đứng dậy chạy ra ngoài, ngay cả giày cũng không thay. Dì Triệu chạy ra hỏi: “Tĩnh Đình, cháu làm gì đó?”

Phó Tĩnh Đình không trả lời, vẻ mặt hốt hoảng.

Đến buổi chiều, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật mới nhận được tin Cố Bác Văn nằm viện. Hai người vội vàng chạy tới bệnh viện thì thấy Phó Tĩnh Đình đang ngồi ngoài hành lang bệnh viện, chân mang dép lê, vẻ mặt ngơ ngác, ngay cả bọn họ tới cũng không phát hiện ra.

“Chị dâu, anh cả, hai người đến rồi.” Cố Khải vừa nộp viện phí xong, trông thấy Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật thì chào.

Ba tháng trước, lúc Cố Khải huấn luyện, vì không cẩn thận nên bị thương, chân bị gãy xương, sau khi Phó lão gia hỏi ý kiến Cố Khải thì để cậu ta rời khỏi bộ đội, chờ chân khá hơn một chút thì Cố Khải trở về liền đi làm trong tập đoàn Cố Thị, mặc dù rút lui nửa đường nhưng cuộc sống mấy tháng trong quân doanh vẫn khiến Cố Khải trưởng thành lên không ít.

“Dượng thế nào rồi?” Phó Hoành Dật hỏi.

Vẻ mặt Cố Khải nghiêm trọng, nhìn thoáng qua Phó Tĩnh Đình, do dự nói: “Bác sĩ nói tạm thời chú út vẫn chưa tỉnh lại, chú bị thương không nặng lắm, nhưng phần đầu lại bị va chạm nghiêm trọng.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thanh Lan nhíu mày.

http://tieulun.hopto.org

“Hôm nay chú út định đến công ty bàn giao công việc, ai ngờ đi được nửa đường thì xảy ra tai nạn xe. Có người uống rượu mà vẫn lái xe, vì tránh xe của ông ta nên chú út đụng phải cột đèn ven đường, chuyện sau đó thì mọi người cũng biết rồi đấy.”

Chuyện xảy ra thế nào không ai nói rõ được, lúc ấy ở trên đường quốc lộ, không chỉ Cố Bác Văn gặp nạn, mà còn xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn. Mặc dù Cố Bác Văn tránh được chiếc xe say rượu đó, nhưng những người khác thì lại không. Có xe sau khi va chạm với xe say rượu rồi lại đụng phải xe của Cố Bác Văn.

Nói trắng ra là, nếu không phải sau đó xảy ra tai nạn liên hoàn thì Cố Bác Văn đã chẳng bị thương nghiêm trọng đến thế. Còn người tài xế say rượu kia thì chết ngay tại chỗ.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 274: Ai đang giở trò quỷ?

TThẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật liếc nhìn nhau, hai người như hiểu được suy nghĩ của dối phương. Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi rồi hỏi: “Bác sĩ có nói khi nào dượng sẽ tỉnh lại không?”

Cố Khải lắc đầu, “Không, còn phải xem tình hình thôi.”

Nghe thấy lời Cố Khải nói, Phó Tĩnh Đình liền bật dậy, nhìn người đang nằm trong phòng ICU cắm đầy dây rợ, bà im lặng không nói gì.

Thẩm Thanh Lan cũng không biết nói gì. Ban đầu cô và Cố Dương định dựng vở kịch dượng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau đó giả vờ làm nghiêm trọng hơn, lợi dụng cơ hội đó để cô giãi bày tâm sự. Đó chỉ là giả, nhưng lần này không may lại là thật. Bây giờ dượng nằm trong đó không rõ sống chết, coi như từ giả biến thành thật rồi.

“Báo cho Cố Dương chưa?” Phó Hoành Dật nặng nề hỏi.

“Đã báo rồi, Cố Dương đang trên đường về.”

Đúng lúc này, Cố Dương xuất hiện, vẫn mặc quân phục, cả người đầy mồ hôi, “Ba tôi thế nào rồi?”

http://tieulun.hopto.org

Cố Khải lặp lại lời vừa nói với Thẩm Thanh Lan. Sắc mặt Cố Dương nghiêm trọng đứng bên cạnh Phó Tĩnh Đình, không nói gì.

Thật lâu sau, Phó Tĩnh Đình mới khàn giọng nói: “Thanh Lan, Hoành Dật, hai đứa về trước đi, đừng nói cho ông nội biết, ở đây có cô là được rồi.”

“Cô.” Phó Hoành Dật lên tiếng.

Phó Tĩnh Đình không xoay người lại, ánh mắt vẫn dán chặt vào Cố Bác Văn đang nằm trong phòng bệnh, “Về đi.”

Sau khi rời khỏi bệnh viện, thấy vẻ mặt Phó Hoành Dật nặng nề, Thẩm Thanh Lan bèn an ủi anh, “Anh yên tâm, dượng ở hiền gặp lành, sẽ không sao đâu. Hay là em gọi Eden tới đây, trình độ y thuật của anh ấy rất tốt, chắc chắn sẽ có cách.”

Phó Hoành Dật đồng ý nhưng trong lòng vẫn không yên tâm.

Thẩm Thanh Lan cảm thấy lạ, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Phó Hoành Dật nhíu mày, “Anh cảm thấy chuyện này có vẻ quá trùng hợp.” Dượng chỉ đến công ty một chuyến, vậy mà đúng lúc có một người say rượu lái xe lao về phía dượng.

http://tieulun.hopto.org

“Ý anh là có người sắp xếp tất cả sao?”

“Anh không chắc lắm, nhưng vẫn luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.”

Trực giác của anh luôn chính xác, những người thường xuyên đối mặt với thử thách sống chết như Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật lại càng có trực giác vượt xa người thường. Nếu anh cảm thấy có điều kỳ lạ thì nhất định phải điều tra chuyện này cho rõ ràng.

“Em sẽ nhờ Ân Hi đi điều tra chuyện này.”

Phó Hoành Dật gật đầu, hai ngày nữa anh hết phép, “Nếu đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thì thôi, còn nếu có người giở trò…” Giọng Phó Hoành Dật đầy lạnh lẽo.

“Nếu có người đứng sau giở trò thì đương nhiên không thể bỏ qua đơn giản như vậy. Anh không cần lo lắng, em tự biết phải làm gì.”

Sau khi về nhà, Thẩm Thanh Lan liền gọi điện thoại cho Kim Ân Hi, sau đó mới lên giường.

Còn Phó Hoành Dật cũng không rãnh rỗi, gọi đến lãnh đạo của cục Giao

thông nói muốn kiểm tra camera giám sát ngày hôm đó. Phó Hoành Dật đã mở miệng, dĩ nhiên đối phương sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ này, bảo đảm ngày mai sẽ gửi đến cho anh.

“Đừng lo lắng nữa, nghỉ ngơi trước đi, chuyện này thế nào cũng điều tra rõ ràng thôi.” Thấy Thẩm Thanh Lan vẫn chưa chịu ngủ, Phó Hoành Dật đành ôm cô vào lòng, dịu dàng nói.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Em biết rồi.” Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng cô vẫn rất bận tâm đến chuyện này. Dù cô có ngủ thiếp đi nhưng cũng không được ngon giấc.

Hôm sau, camera giám sát được đưa tới. Kim Ân Hi cũng đến nhà kiểm tra camera cùng Thẩm Thanh Lan. Xem xong, cô đột nhiên nói, “Không đúng, video này đã bị động vào rồi.”

Phó Hoành Dật nghe vậy thì ánh mắt liền biến, thấp giọng hỏi, “Có ý gì? Video này đã từng bị chỉnh sửa?”

“Đúng, nội dung thiếu khoảng năm phút, hai người nhìn chỗ này này.” Cô di chuột, chỉ vào thời gian trên màn hình, “Thời gian hiển thị trên này thiếu mất năm phút.”

Vừa rồi Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật chỉ chú ý theo dõi hình ảnh, không hề để ý đến thời gian. Bây giờ xem lại, quả nhiên có vấn đề.

“Thanh Lan, anh đi ra ngoài một lát.” Phó Hoành Dật nói.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cũng không hỏi anh đi đâu. Chờ Phó Hoành Dật đi rồi cô mới nhìn Kim Ân Hi, “Có cách nào khôi phục băng ghi hình này lại như cũ không?”

Kim Ân Hi do dự một chút rồi nói, “Để tớ thử xem, nhưng không chắc lắm.”

Nói rồi, cô ngồi xuống, gõ gõ trên bàn phím. Một lát sau, Kim Ân Hi nhíu mày nói: “An, dữ liệu đã bị người khác hủy rồi. Người này làm việc rất cẩn thận, không để lại chút dấu vết nào cả. Tớ không tra được, xin lỗi cậu.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì chau mày, “Không sao.”

Rõ ràng đây không phải là sự cố, nhưng rốt cuộc là người nào đã ra tay với Cố Bác Văn? Chẳng lẽ là đối thủ cạnh tranh trên thương trường với dượng?

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi rồi gọi điện thoại cho Cố Khải, “Gần đây dượng có đắc tội với ai trên thương trường không?”

Cố Khải nghe vậy dường như hơi nghi ngờ, vô thức nói: “Không, trước giờ chú út làm việc luôn có chừng mực, đối nhân xử thế rất tốt, chưa từng thấy đắc tội với người khác, quan hệ cũng rất tốt.”

http://tieulun.hopto.org

Trên thương trường không có kẻ thù, vậy thì trong cuộc sống lại càng không có. Tạm thời Thẩm Thanh Lan không có manh mối.

“Chị dâu, có phải chị nghi ngờ chú út bị tai nạn không phải là chuyện ngoài ý muốn?”

“Vẫn chưa chắc chắn được, chuyện này tôi sẽ nghĩ cách điều tra rõ ràng. Hiện giờ tình hình dượng thế này, tạm thời không thể đến công ty được.”

“Trong công ty còn có tôi, tạm thời tôi sẽ giấu người trong công ty.” Lúc đầu Cố Bác Văn đã nói chuyện ông sẽ ra nước ngoài với nhóm lãnh đạo trong công ty, nên muốn giấu chuyện này cũng không khó.

“Ừm, vậy công ty giao lại cho anh, nếu có gặp khó khăn thì hãy tìm anh tôi.” Chuyện trên thương trường, Thẩm Quân Dục vẫn am hiểu hơn.

Biết Thẩm Thanh Lan đang mang thai, Cố Khải không quên nói thêm: “Được rồi chị dâu, chuyện của chú út, chị không cần bận tâm quá, phải chú ý đến sức khoẻ.”

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan và Kim Ân Hi nhìn nhau, tạm thời cũng không rõ kẻ nào đã ra tay, đành phải ở nhà chờ Phó Hoành Dật về.

Phó Hoành Dật đi cũng không lâu, lát sau đã thấy quay lại. Nhìn nét mặt anh, Thẩm Thanh Lan cũng đã có thể đoán được. Quả nhiên, câu nói tiếp theo của

anh y như cô đoán, “Tài liệu ban đầu cũng bị người khác hủy, tạm thời không tra được đoạn video này đã qua tay những ai.”

“Em cũng không tra được gì, bây giờ manh mối đã đứt, chỉ có thể chờ dượng tỉnh lại mới biết được.” Thẩm Thanh Lan nói.

Phó Hoành Dật vuốt mặt rồi gật đầu. Kim Ân Hi thấy không còn chuyện cần mình làm nữa nên mới rời đi.

***

Trong bệnh viện, Phó Tĩnh Đình vẫn đứng bên ngoài, chăm chú nhìn Cố Bác Văn đang nằm trong phòng ICU. Cố Dương thấy ngay cả giày bà cũng không thay, trên người cũng chỉ mặc bộ quần áo mỏng manh, thì đành cởi áo khoác quân trang trên người, choàng cho bà, “Mẹ, mẹ về thay quần áo rồi lại đến đây.”

Phó Tĩnh Đình lại như không nghe thấy gì, không hề có một chút phản ứng nào.

Cố Dương lặp lại lần nữa, thấy Phó Tĩnh Đình vẫn không có phản ứng thì cũng đành thôi, không nói nữa, chỉ yên lặng đứng bên cạnh cùng bà nhìn người nằm trong đó.

Phó Tĩnh Đình đứng suốt đêm. Sáng sớm hôm sau, bác sĩ đến làm kiểm tra

cho Cố Bác Văn. Bà nhìn bác sĩ không chớp mắt. Bác sĩ vừa đi ra, Phó Tĩnh Đình liền chạy lại, “Bác sĩ, ông ấy sao rồi?”

Bác sĩ nhìn Phó Tĩnh Đình rồi hỏi, “Bà có quan hệ thế nào với bệnh nhân?”

Phó Tĩnh Đình do dự một chút rồi đáp, “Tôi là vợ cũ của ông ấy.”

“Bệnh nhân đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng trong đầu ông ấy vẫn còn máu tụ, tạm thời bây giờ không thể làm phẫu thuật được. Bao giờ tỉnh lại thì phải xem may mắn của ông ấy thôi.”

Phó Tĩnh Đình nghe vậy thì vui mừng, nhưng nghe thêm mấy câu tiếp theo thì nụ cười trên mặt liền cứng ngắc, “Bác sĩ, ý ông là ông ấy sẽ trở thành người thực vật?”

“Không không không, bà hiểu lầm ý tôi rồi, ông Cố không phải người thực vật, chỉ là vì trong đầu ông ấy có máu tụ đè lên dây thần kinh nên tạm thời ông ấy chưa tỉnh, chờ đến khi khối máu đó tan thì có thể tỉnh lại. Còn nếu sau một thời gian mà máu tụ vẫn chưa tan, thì chúng tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện làm phẫu thuật cho ông Cố để lấy khối máu tụ ra.”

Phó Tĩnh Đình nghe vậy mới yên tâm. Nhưng bà còn chưa kịp thả lỏng, bác sĩ đã lại nói tiếp, “Nhưng nếu khối máu tụ không tan, vẫn đè lên dây thần kinh, thì ông Cố vẫn còn trong tình trạng nguy hiểm. Trong quá trình chăm sóc, người nhà thường xuyên phải chú ý đến tình trạng của bệnh nhân, nếu có gì bất thường thì phải lập tức báo cho bác sĩ biết.”

“Được, cảm ơn bác sĩ.”

“Hoặc là mọi người có thể thường xuyên nói chuyện, để giúp bệnh nhân có ý thức, mau tỉnh dậy hơn.”

“Ông ấy có thể nghe thấy lời chúng tôi nói sao?”

“Có một số bệnh nhân hôn mê nhưng vẫn có phản ứng đối với tình hình bên ngoài, có thể nghe thấy mọi người nói chyện. Nhưng cũng có một số bệnh nhân không có ý thức, tạm thời không thể đoán được ông Cố thuộc vào dạng nào, mọi người có thể thử xem.”

Phó Tĩnh Đình nghe vậy, trong mắt hiện vẻ thất vọng, rồi bà gật đầu, “Cảm ơn bác sĩ.”

“Lát nữa chúng tôi sẽ chuyển ông Cố đến phòng bệnh bình thường, người nhà đi làm thủ tục trước đi.”

Cố Dương đi đến, “Để tôi đi. Tôi là con trai của bệnh nhân.”

Cố Dương đi theo y tá làm thủ tục, còn Phó Tĩnh Đình thì theo y tá đến đẩy giường của Cố Bác Văn vào phòng bệnh. Ông đã được tháo ống thở ra, khuôn mặt bị trầy xước, tay và chân đều bó thạch cao.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình ngồi một bên lẳng lặng nhìn ông, không hề che giấu vẻ dịu dàng trong mắt. Bà đã không được nhìn kỹ ông hơn hai mươi năm rồi. Bà đưa tay nhẹ nhàng chạm vào tóc bạc bên tai ông, thì thầm: “Cố Bác Văn, ông có tóc bạc rồi này, ông cũng già rồi.”

Cố Bác Văn yên tĩnh ngủ, không biết có nghe thấy lời Phó Tĩnh Đình nói hay không.

“Nghĩ lại cũng đúng, Cố Dương đã lớn như vậy rồi, chúng ta có thể không già sao? Cố Bác Văn, ông là người đàn ông cố chấp nhất mà tôi từng gặp, biết rõ tôi không yêu ông, cũng không muốn ở lại bên cạnh ông, vậy mà còn chờ tôi ròng rã hơn hai mươi năm. Ông nói xem, ông có phải là người đàn ông xuẩn ngốc nhất trên đời này không?”

Bà nhẹ nhàng nắm chặt tay Cố Bác Văn, trong trí nhớ của bà, đôi tay này khô ráo mà ấm áp, nhưng bây giờ lại lạnh buốt. Bà áp mặt mình vào lòng bàn tay ông, “Bây giờ tôi rất hối hận vì lúc đầu đã đồng ý lấy ông. Nếu như ông không cưới tôi thì có phải sẽ gặp được một người tốt hơn tôi không? Một người toàn tâm toàn ý yêu ông, sinh con dưỡng cái cho ông, cùng ông đi hết quãng đời còn lại, bầu bạn với ông đến già. Ông đã có một gia đình hạnh phúc, chứ không như bây giờ, trông chờ một người không có hy vọng đến gần nửa đời người. Thậm chí cuối cùng còn nằm trên giường bệnh, ngay cả cử động cũng không làm được. Cố Bác Văn, xin lỗi vì đã làm trễ nải nửa đời người của ông.”

“Tôi cũng không biết bây giờ ông có nghe thấy lời tôi đang nói không. Cho dù ông có nghe thấy hay không, chỉ có đối mặt với ông lúc này, tôi mới có can đảm nói cho ông biết những lời thật lòng của tôi. Cố Bác Văn, chắc chắn

ông sẽ không biết, thật ra người mà tôi yêu chính là ông. Từ lúc bắt đầu đồng ý lấy ông, thì trong lòng tôi, Thẩm Nhượng đã không còn là gì nữa rồi. Tôi biết ông có rất nhiều thắc mắc, nếu tôi đã yêu ông thì tại sao lại rời xa ông?"

"Cố Bác Văn, tôi vẫn luôn biết, năm đó ông và người phụ nữ kia không có bất kỳ quan hệ gì cả. Bởi vì chuyện đó từ đầu tới đuôi đều do tôi sắp xếp. Vì tôi muốn rời khỏi ông, nên mới tìm một người phụ nữ đến để gài bẫy ông, chỉ có như vậy, ông mới có thể để tôi đi. Cố Bác Văn, đã để ông chịu oan nhiều năm như vậy, thật xin lỗi ông."

Nói đến đây, Phó Tĩnh Đình đột nhiên rơi nước mắt, có lẽ là nhớ đến chuyện cũ nên trong mắt bà tràn đầy đau khổ, thế nhưng trong đau khổ lại chứa nét dịu dàng.

Nước mắt ấm áp rơi vào lòng bàn tay Cố Bác Văn, Phó Tĩnh Đình không nhìn thấy mí mắt ông run lên nhè nhẹ, nhưng qua một lát lại trở về bình thường.

"Lấy ông là quyết định tuyệt vời nhất của tôi trong cuộc đời này, tôi may mắn vì đã từng kết hôn với ông, còn có một đứa con. Tôi muốn được sống cùng ông và con của chúng ta đến già biết bao. Nhưng mà Cố Bác Văn, tôi không còn sạch sẽ nữa, tôi đã mất đi tư cách ở bên ông."

Trong phòng bệnh, Phó Tĩnh Đình thủ thỉ bí mật chôn giấu trong lòng hơn hai mươi mấy năm với Cố Bác Văn. Nhưng thật đáng tiếc, hai mắt ông vẫn nhắm nghiền, không biết có nghe thấy lời bà nói hay không.

Cố Dương làm xong thủ tục xong thì quay lại, nhìn qua cửa sổ thủy tinh trong phòng bệnh, liền thấy hình ảnh Phó Tĩnh Đình cầm tay Cố Bác Văn nói chuyện. Cậu ta dừng bước, ngồi xuống băng ghế ngoài hành lang.

Cố Khải về nhà lấy quần áo để cho Cố Dương thay. Lúc đến nơi, trông thấy dáng vẻ im lặng của cậu ta, anh ta bèn vỗ vai, “Chú út sẽ không sao đâu, đừng lo.”

Cố Dương ngẩng đầu nhìn anh ta, không nói gì. Cậu ta chạy từ quân khu về đây, huấn luyện một ngày đã rất mệt mỏi rồi, cộng thêm tối qua đứng chờ bên ngoài phòng bệnh cùng Phó Tĩnh Đình cả đêm, bây giờ vẻ mặt đầy mệt mỏi, trên cằm còn mọc lún phún râu.

“Đi thay quần áo rồi rửa mặt trước đi.” Cố Khải đưa cái túi cho cậu ta. Cố Dương nhận lấy, đứng dậy vào nhà vệ sinh thay quần áo.

Lúc Cố Khải đi vào phòng bệnh, Phó Tĩnh Đình đã buông tay Cố Bác Văn ra, vẻ mặt cũng bình tĩnh trở lại, nhìn thấy anh ta còn chủ động hỏi han.

“Thím út, cháu có đem đồ ăn đến cho thím, thím ăn một chút đi, chú út để cháu trông cho.”

Phó Tĩnh Đình lắc đầu, “Giờ thím không đói bụng, cháu để đó đi. Trong nhà vẫn ổn chứ?” Theo suy đoán của bà, nhà họ Cố chắc đã biết tin Cố Bác Văn nằm viện rồi.

http://tieulun.hopto.org

“Ba cháu đã biết rồi, bây giờ ông ấy đã đến công ty xử lý một chút chuyện, sau đó sẽ đến đây. Chuyện chú út nằm viện, cháu không nói cho ông ngoại biết.”

“Ừm, như vậy cũng tốt, cháu có việc ở công ty thì cứ đi xử lý đi, trong bệnh viện có thím trông là được rồi.”

“Không sao đâu ạ, cháu đã xin nghỉ rồi. Hôm qua thím còn chưa ăn, bây giờ ăn chút gì đi, muốn chăm sóc cho chú út cũng phải có sức chứ, nếu thím suy sụp thì đến khi chú út tỉnh dậy sẽ rất đau lòng.”

Phó Tĩnh Đình cũng không ương bướng nữa, mặc dù không có khẩu vị gì nhưng vẫn ăn một bát cháo. Bà mới ăn xong thì Thẩm Thanh Lan lại tới đưa quần áo cho bà thay. Tối qua Phó Tĩnh Đình không về nhà, Phó lão gia có hỏi, nhưng bị Thẩm Thanh Lan viện một cái cớ cho qua. Bình thường cô cũng chưa từng nói dối hay giấu giếm ông điều gì, nên Phó lão gia vẫn rất tin tưởng lời cô.

“Cô, cháu mang quần áo tới cho cô thay này.” Thẩm Thanh Lan thấy Phó Tĩnh Đình đã ăn xong nên để đồ ăn mang tới trên bàn, rồi đưa quần áo cho bà.

“Cô, cô đã cả đêm không ngủ rồi, bây giờ đi nghỉ ngơi một lát đi ạ. Ở đây có cháu và Cố Khải rồi.”

Phó Tĩnh Đình nhếch khóe miệng, muốn mỉm cười nhưng lại cười không nổi, “Chuyện ở đây cháu đừng bận tâm, bây giờ cháu còn mang thai, về trước đi,

ở lâu trong bệnh viện không tốt cho đứa bé.”

Cố Khải hùa theo, “Đúng đó chị dâu, chị về trước đi, ở đây còn có chúng tôi mà.”

Thẩm Thanh Lan không rời đi ngay mà ngồi trong phòng bệnh thêm một lát, mãi cho đến khi Phó Tĩnh Đình thúc giục đến lần thứ năm thì mới đứng dậy, nháy mắt ra hiệu với Cố Khải rồi đi ra ngoài. Cố Khải cũng đứng lên theo, “Chị dâu, để tôi đưa chị xuống.”

Ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Thanh Lan nói với Cố Khải: “Cố Khải, anh nghĩ kỹ lại thử xem, gần đây dượng có tranh chấp hay đắc tội với người nào không? Cho dù là trên thương trường hay là cả trong cuộc sống hằng ngày.”

Tối qua Thẩm Thanh Lan suy nghĩ cả đêm, vẫn cảm thấy khả năng trả thù rất cao. Nhưng tính tình Cố Bác Văn rất tốt, ít khi kết thù với ai, nên ngay cả cô cũng không dám chắc chắn.

Cố Khải nghe vậy thì nghiêm túc hơn, suy nghĩ một lúc lâu rồi vẫn lắc đầu, “Chị dâu, chị cũng biết tính tình chú út rồi đó, bình thường không kết thù kết oán với ai đâu. Mặc dù gần đây trong công ty có nhận mấy hạng mục lớn, nhưng chú ấy đều dựa vào cách làm việc thường thấy để nhận thầu, không thể có chuyện đắc tội với người khác, nhất thời tôi cũng không nghĩ ra ngay được. Chị dâu, có phải trong lòng chị đã nghi ngờ ai rồi không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Tạm thời vẫn chưa. Thôi được rồi, chuyện này cứ để đó đã. Tôi đi trước, chuyện ở bệnh viện giao lại cho anh.”

“Được, đi đường cẩn thận.”

Thẩm Thanh Lan rời khỏi bệnh viện liền về nhà. Phó Hoành Dật vẫn chưa về, cô lại mở video mà anh đem về xem đi xem lại mấy lần, ngoại trừ thiếu mất năm phút ra, thì trong video cũng không có gì khác thường. Nhìn qua, đây chỉ là một vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn, nhưng vì thiếu mất năm phút nên cô càng chắc chắn chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Kẻ chủ mưu rốt cuộc là ai? Mục đích là gì? Muốn nhắm vào Cố Bác Văn, hay ông chỉ là người bị liên luỵ?

Lúc Phó Hoành Dật trở về, Thẩm Thanh Lan vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, ngay cả anh đến bên cạnh lúc nào cũng không phát hiện. Anh âm thầm cảm thán, từ khi ở cùng anh, tính cảnh giác của cô càng ngày càng thấp. Nếu đây mà là kẻ thù thì e rằng cô gặp nguy biết bao nhiêu lần rồi.

“Đang nghĩ gì mà mất hồn thế?” Phó Hoành Dật nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Thanh Lan nói mối nghi ngờ trong lòng mình cho Phó Hoành Dật biết, anh đưa tay xoa mặt cô, “Chuyện này cứ giao cho anh, không cần nghĩ quá nhiều, em ăn trưa chưa?”

Lúc này Thẩm Thanh Lan mới nhớ mình suy nghĩ quá nhập tâm nên ngay cả cơm cũng chưa ăn, bèn sờ bụng. Phó Hoành Dật liền hiểu ra, bất đắc dĩ nhìn cô, “Em đó, chỉ lần này thôi, về sau không được như vậy nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Biết rồi mà.”

Phó Hoành Dật vào phòng bếp nấu cơm cho Thẩm Thanh Lan. Vì đã qua bữa trưa, sợ cô đói nên anh cũng không nấu mấy món phức tạp, mà chỉ dùng canh gà còn dư hôm qua nấu một bát mì gà.

Có thể do đói bụng nên Thẩm Thanh Lan ăn rất ngon miệng, giải quyết sạch bát mì.

Thẩm Thanh Lan lấp đầy bụng rồi mới thỏa mãn hỏi: “Chuyện của dượng có manh mối gì không?”

“Bây giờ còn chưa có, hôm nay anh đã đến cục một chuyến, cục trưởng nói ngày hôm đó không có ai vào phòng quan sát, trừ người trực ban. Nhưng người trực ban thì không chỉ có một, tất cả đều không ở một mình.”

Nếu vậy thì vụ án này không có manh mối sao?

Thẩm Thanh Lan không tin trên đời này lại có vụ án hoàn hảo như thế, bây giờ chưa phát hiện ra chỉ có thể chứng minh bọn họ đã bỏ sót chỗ nào đó. Hoặc là từ lúc bắt đầu, phương hướng của bọn họ đã sai rồi.

Thẩm Thanh Lan cố tập trung, sắp xếp mọi chuyện trong đầu lại lần nữa,

nhưng vẫn không có manh mối gì.

Phó Hoành Dật thấy chân mày cô nhíu chặt bèn đưa tay lên vuốt, “Tạm thời đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Tối qua em ngủ không ngon, bây giờ lên lầu ngủ một giấc đi.”

Thẩm Thanh Lan nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra được điều gì, đành gác chuyện này sang một bên, nghe lời Phó Hoành Dật lên lầu nghỉ ngơi, anh cũng không đi đâu, vì vậy đi theo cô lên lầu.

***

Trong bệnh viện, sau khi đuổi Cố Dương và Cố Khải về, một mình Phó Tĩnh Đình trông Cố Bác Văn, nhưng bà chỉ cầm tay ông không nói gì.

Thấy tóc bên tai Cố Bác Văn đã bạc trắng, khóe mắt có nếp nhăn, chẳng hiểu sao bà nhớ lại những chuyện khi mới quen ông. Lúc lên cấp ba, cuối tuần hẹn ra ngoài đi chơi với Thẩm Nhượng. Lúc đến nơi, bà mới phát hiện ông ấy còn dẫn theo một chàng trai rất hay xấu hổ, không thích nói chuyện lắm, còn thẹn thùng nữa. Mỗi lần bà nói chuyện với ông là ông lại đỏ mặt, khiến bà cảm thấy rất thú vị, nhịn không được mà cứ mở miệng trêu đùa.

Sau đó gặp mặt nhiều lần hơn, bà mới biết Cố Bác Văn là cậu hai nhà họ Cố. Rõ ràng là con ông cháu cha, nhưng Cố Bác Văn được dạy dỗ rất tốt, không hề có cái tính nết của mấy cậu ấm cô chiêu.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi lên đại học, Phó Tĩnh Đình vào trường quân đội. Khi đó lại không có điện thoại, muốn liên lạc với người khác chỉ có thể viết thư. Bà và Thẩm Nhượng thư từ qua lại rất thân thiết. Còn Cố Bác Văn thì một tháng mới có thể viết cho bà một bức thư, trong thư đa phần là nói đến cuộc sống đại học của ông. Có lẽ bởi vì như thế nên ngay từ đầu, bà không nhận ra ông có tình cảm với mình.

Sau khi đính hôn với Thẩm Nhượng, có một khoảng thời gian rất dài Cố Bác Văn không viết thư cho Phó Tĩnh Đình nữa. Bà chỉ nghĩ chắc ông có cuộc sống mới, hoặc là bận bịu quá nên quên. Lúc đó, toàn bộ tâm trí của bà đều đặt vào việc học, bà một lòng muốn tham gia quân ngũ. Phó lão gia đã nói chỉ cần thành tích của bà làm ông hài lòng thì có thể cho bà vào quân đội. Chỉ còn lại một chút thời gian, bà cũng dành hết cho Thẩm Nhượng.

Khi đó với Phó Tĩnh Đình, Cố Bác Văn chỉ là một người bạn bình thường, mãi cho đến khi Thẩm Nhượng từ hôn.

Phó Tĩnh Đình cũng không ngờ Thẩm Nhượng lại vì một cô gái mà từ hôn với bà, càng không ngờ tới Cố Bác Văn lại chạy tới đánh nhau với ông ấy. Nếu không phải Thẩm Nhượng cố ý nhường thì e rằng ông đã bị thương nặng rồi.

Phó Tĩnh Đình là người thông minh, trước kia không để ý đến nên mới không phát hiện ra. Thấy Cố Bác Văn thế này, bà còn gì không hiểu chứ, điều duy nhất không hiểu chính là ông đã thích bà từ lúc nào?

Nghĩ đến đây, Phó Tĩnh Đình nhìn người vẫn ngủ yên trên giường, thì thầm hỏi: “Cố Đần, ông hãy tỉnh lại nói cho tôi biết, ông thích tôi từ bao giờ vậy?”

Lời bà nói mang chút trêu ghẹo, nhưng phần lớn là sự mong đợi.

Mấy phút trôi qua, thấy người trên giường vẫn không có phản ứng, Phó Tĩnh Đình mỉm cười tự giễu. Bà đúng là điên rồi, ngay cả bác sĩ cũng nói chờ máu tụ trong đầu Cố Bác Văn tan đi thì ông mới có thể tỉnh lại được mà.

Phó Tĩnh Đình nhìn đồng hồ, đứng dậy vào phòng vệ sinh, bê chậu rửa mặt còn đang bốc hơi nóng ra, vắt khô khăn mặt rồi lau người cho Cố Bác Văn. Hai ngày qua, bà đều tự tay lau cho ông.

Sau khi thay quần áo cho Cố Bác Văn xong, Phó Tĩnh Đình dém chăn cho ông, thấy ông vẫn không phản ứng thì thở dài: “Cố Bác Văn, nếu bây giờ ông mở mắt, tôi sẽ tha thứ cho ông, quay về bên ông.”

Ngay lúc Phó Tĩnh Đình cho rằng vẫn sẽ không có ai trả lời, thì tay bà lại bị giữ lại, “Lời bà vừa nói là thật chứ?”

Mặc dù giọng nói khàn khàn rất yếu, nhưng đúng là giọng của Cố Bác Văn. Cả người Phó Tĩnh Đình đột nhiên cứng đờ, nhưng không dám xoay người lại.

“Tĩnh Đình, lời bà vừa nói là thật chứ? Chỉ cần bây giờ tôi tỉnh lại, bà sẽ tha thứ cho tôi, quay về bên tôi?” Cố Bác Văn hỏi lại lần nữa, giọng nói yếu ớt hơi run rẩy và đầy chờ mong.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình từ từ xoay người lại, trông thấy đôi mắt ngập tràn mong đợi của Cố Bác Văn, bà bỗng dưng mở to mắt, không hề che giấu sự vui mừng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, đôi mắt ấy lại bị vẻ lạnh lùng thay thế, “Ông đã tỉnh rồi, vậy tôi đi gọi bác sĩ đến đây.”

Cố Bác Văn vẫn kéo tay Phó Tĩnh Đình không buông, “Tĩnh Đình, bà trả lời tôi trước đi, lời bà vừa nói có phải là thật không?”

Phó Tĩnh Đình xoay đầu không nhìn ông, “Ông nghe nhầm rồi.”

Ánh sáng trong mắt Cố Bác Văn liền vụt tắt, bàn tay buông thõng xuống. Trong lòng Phó Tĩnh Đình chua xót, nhưng vẻ mặt lại không có biểu cảm gì, “Tôi đi gọi bác sĩ, ông nằm thêm một lát đi.”

“Phó Tĩnh Đình.” Cố Bác Văn gọi bà lại, nhưng chỉ vừa mới gọi tên đã bắt đầu ho dữ dội. Phó Tĩnh Đình hoảng hốt, lập tức xoay người đi đến vỗ lưng giúp ông, “Có gì thì không thể chờ lát nữa rồi nói sao?”

Cố Bác Văn nắm chặt cổ tay bà, “Phó Tĩnh Đình, mặc dù mấy ngày nay tôi hôn mê, nhưng những lời bà nói, tôi đều nghe thấy cả rồi.”

Vẻ mặt vô cảm của Phó Tĩnh Đình cuối cùng cũng thay đổi, trong mắt bà hiện lên vẻ hoảng hốt. Bà muốn đứng dậy rời đi, nhưng lại bị Cố Bác Văn giữ chặt lấy tay. Vì động tác của bà bất ngờ, ông không đề phòng trước, nên suýt ngã xuống giường. Phó Tĩnh Đình lập tức không dám động đậy nữa, đỡ ông nằm xuống.

http://tieulun.hopto.org

“Cố Bác Văn, ông bỏ tôi ra trước đi.”

Cố Bác Văn vẫn không buông, chỉ nhìn bà chằm chằm, “Phó Tĩnh Đình, bà nói người bà vẫn luôn yêu là tôi, có thật không? Nếu bà đã yêu tôi, vậy vì sao năm đó chỉ vì chút chuyện nhỏ mà rời xa tôi. Chẳng phải đã nói giữa vợ chồng phải thẳng thắn với nhau sao? Vì sao bà lại không chịu tin tưởng tôi, không chịu nói cho tôi biết? Sao bà có thể nhẫn tâm bỏ lại tôi và Cố Dương, bỏ đi nhiều năm như vậy?”

“Nếu ông đã nghe được lời tôi nói thì chắc ông cũng biết nguyên nhân rồi?”

“Phó Tĩnh Đình, bà hoàn toàn không tin tưởng tôi sẽ cùng đối mặt với bà có đúng không? Nên sau khi xảy ra chuyện đó, bà thà tình nguyện một mình rời khỏi quê nhà cũng không muốn nói cho tôi biết? Phó Tĩnh Đình, bà luôn miệng nói yêu tôi, nhưng trong lòng bà rốt cuộc xem tôi là cái gì? Xem Cố Dương là cái gì?”

Nghe những lời chất vấn của Cố Bác Văn, Phó Tĩnh Đình á khẩu không trả lời được, chỉ cúi đầu, vẻ mặt đau đớn, “Ông vốn không biết chuyện như vậy đối với một người phụ nữ đau khổ đến nhường nào. Ông nói xem, tôi làm sao có thể nói với ông rằng vợ ông bị người khác cưỡng bức? Cố Bác Văn, ông muốn tôi nói với ông thế nào đây?”

Phó Tĩnh Đình rưng rưng khóc. Cố Bác Văn lập tức bối rối, luống cuống đưa tay muốn lau nước mắt cho bà, nhưng lại quên vết thương chằng chịt trên người mình, một tay còn băng bó thạch cao, mới cử động đã động đến vết thương, đau đến cau mày.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình không kịp đau lòng, vội vàng ấn chuông trên đầu giường.

Trong chốc lát bác sĩ đã tới, kiểm tra sơ bộ cho Cố Bác Văn, “Bây giờ chúng tôi cần phải đưa ông Cố đi làm kiểm tra toàn thân. Bà Phó, bà đi nộp viện phí với y tá đi.”

Phó Tĩnh Đình gật đầu, đi theo y tá ra ngoài. Cố Bác Văn muốn giữ bà lại, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Nộp viện phí xong, Phó Tĩnh Đình gọi điện thoại cho Cố Dương, bảo cậu ta đến đây thay cho bà.

Lúc Cố Dương thở hồng hộc chạy tới bệnh viện, còn chưa kịp nói gì thì bà đã rời đi.

Cố Dương gọi bà, nhưng bà không hề xoay đầu lại. Cậu ta sờ mũi, không có thời gian để lo mấy chuyện này, vội vàng chạy lên lầu tìm ba.

Cố Bác Văn kiểm tra xong, đi ra thì thấy chỉ có một mình Cố Dương đứng chờ bên ngoài, cũng không nhìn thấy bóng dáng Phó Tĩnh Đình đâu, ông buồn bã cụp mắt.

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương đẩy xe cho ông, nhịn không được phỉ nhổ, “Ba, ba đừng vừa mới tỉnh lại, nhìn thấy con thì liền tỏ ra ghét bỏ như thế chứ. Tốt xấu gì con cũng là con trai ruột của ba đấy.”

Cố Bác Văn không trả lời cậu ta mà chỉ hỏi: “Mẹ con đâu?”

“Mẹ gọi con tới bệnh viện rồi đi ngay, chắc là về nhà nghỉ ngơi rồi. Mấy ngày ba hôn mê, mẹ vẫn ở đây chăm sóc, con bảo mẹ đi nghỉ ngơi một lát mẹ cũng không chịu, sợ con chăm sóc ba không chu đáo, phải tự mình đi làm mọi việc mới được, con chỉ có thể đứng một bên nhìn. Ba, con cảm thấy mẹ vẫn còn tình cảm với ba, hay ba nghĩ lại chuyện ra nước ngoài, ở lại đây với mẹ và con đi? Vừa hay, mượn cơ hội lần này để ở bên mẹ con, biết đâu mẹ lại hồi tâm chuyển ý.”

Nói một lúc lâu cũng không thấy Cố Bác Văn trả lời, Cố Dương bĩu môi, chán chường ngậm miệng lại.

***

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật biết Cố Bác Văn đã tỉnh thì chạy tới bệnh viện ngay. Lúc đến, Cố Dương đang nói chuyện với Cố Bác Văn, Cố Khải cũng ở đó.

“Dượng tỉnh rồi.” Thẩm Thanh Lan lại gần, thấy Cố Bác Văn đã tỉnh, tinh thần cũng rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

Cố Bác Văn mỉm cười, “Ừm, mấy ngày nay khiến các cháu lo lắng rồi. Ông cụ ở nhà vẫn ổn chứ?”

“Ông nội vẫn chưa biết, chúng cháu không nói cho ông biết.” Phó Hoành Dật trả lời. Đầu năm nay, Phó lão gia làm kiểm tra sức khỏe, phát hiện huyết áp hơi cao, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt, nên Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật quyết định không nói chuyện này cho ông biết.

“Ông cụ không biết là được rồi, miễn lại khiến cho ông ấy lo lắng, bây giờ dượng không sao rồi.”

Thẩm Thanh Lan hỏi Cố Dương, “Bác sĩ kiểm tra rồi nói thế nào?”

“Bác sĩ nói máu tụ trong đầu ba đã dời vị trí, tạm thời không đè lên dây thần kinh nữa, nên mới tỉnh lại. Vì vị trí máu tụ hơi đặc biệt, nên nếu như phẫu thuật ngay, cộng thêm tình trạng sức khoẻ của ba bây giờ thì quá mạo hiểm. Dù sao khối máu tụ không còn ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường nữa, nên sau khi tôi và ba bàn bạc thì đã quyết định tạm thời không làm phẫu thuật. Hơn nữa bác sĩ cũng nói, hiện giờ không cần làm phẫu thuật, có thể mấy ngày sau máu tụ sẽ tự tan đi, nếu thế chờ sau này tiến hành phẫu thuật cũng được.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật nghe vậy thì yên tâm hơn.

Cố Khải nháy mắt với Cố Dương, cậu ta còn chưa hiểu chuyện gì đã bị anh kéo đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người Thẩm Thanh Lan, Phó Hoành Dật và Cố Bác Văn.

http://tieulun.hopto.org

Cố Bác Văn mỉm cười, “Hai cháu có chuyện muốn hỏi dượng đúng không?”

Phó Hoành Dật gật đầu, “Dượng, dượng thấy tai nạn xe lần này thế nào?”

Cố Bác Văn từ tốn hỏi Phó Hoành Dật, “Hai cháu nghi ngờ vụ tai nạn không phải là sự cố?”

Nếu như là sự cố, Phó Hoành Dật sẽ không hỏi thế.

“Vâng, không giấu gì dượng, sau khi dượng xảy ra chuyện, cháu đã xem camera giám sát đoạn đường xảy ra tai nạn từ đại đội cảnh sát giao thông, nhưng lại phát hiện trong video giám sát thiếu mất năm phút, nội dung đã bị người khác chỉnh sửa.”

Thẩm Thanh Lan tiếp lời, “Chúng cháu đang nghĩ có phải gần đây dượng đã đắc tội với ai nên mới có người tìm cách trả thù. Dượng, dượng nghĩ kỹ lại xem gần đây có kết thù với ai không?”

Cố Bác Văn nghe vậy thì nhíu mày trầm tư, một lúc lâu sau mới chậm rãi lắc đầu, “Thậy sự không nghĩ ra. Dượng tự thấy mình luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người, không tùy tiện kết thù kết oán với ai. Còn trên thương trường mấy năm nay, tuy có rất nhiều đối thủ cạnh tranh, nhưng cũng chỉ là cạnh tranh thương nghiệp bình thường thôi, hoàn toàn không liên quan đến ân oán cá nhân.”

http://tieulun.hopto.org

Lời giải thích này khá giống những gì Cố Khải đã nói với bọn họ, đồng nghĩa với việc mất manh mối.

“Có phải hai cháu đã suy nghĩ nhiều quá không? Có lẽ đây chỉ là tai nạn giao thông ngoài ý muốn.”

Tai nạn xe cộ do tài xế say rượu lái xe chẳng xa lạ gì, ba mẹ Vu Hiểu Huyên không phải cũng mất vì nguyên nhân này sao?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 275: Nhiệm vụ treo thưởng

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Có thể cháu và Hoành Dật suy nghĩ nhiều rồi. Bây giờ dượng còn đang bị thương nên nghỉ ngơi nhiều hơn đi ạ.”

Cố Bác Văn gật đầu, “Ừ, dượng biết rồi. Đúng rồi, cô của hai cháu đâu?”

Phó Hoành Dật đáp: “Chúng cháu từ nhà đến đây, không về Đại Viện, hay là để cháu gọi điện thoại cho cô?”

Cố Bác Văn vội ngăn, “Không cần đâu, cô cháu chăm sóc dượng nhiều ngày, có lẽ cũng mệt mỏi rồi, để bà ấy nghỉ ngơi đi.”

Sau khi về nhà, Phó Tĩnh Đình liền giam mình trong phòng. Tắm nước nóng xong, bà liền lên giường nằm, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu toàn là lời Cố Bác Văn nói hôm nay.

Trằn trọc hồi lâu, mãi cho đến khi Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật về, bà vẫn không ngủ được.

Phó lão gia không ở nhà mà đến nhà họ Thẩm đánh cờ với Thẩm lão gia.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không nhìn thấy Phó Tĩnh Đình đâu, bèn hỏi dì Triệu: “Dì Triệu, cô đâu ạ?”

“Vừa về thì lên lầu ngay, nói là mệt nên muốn ngủ, bảo dì đừng gọi nó.”

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi rồi lên lầu gõ cửa. Phó Tĩnh Đình mở cửa ra ngay, “Cô, cô vừa dậy ạ?”

Phó Tĩnh Đình mỉm cười, “Ngủ không được, đang suy nghĩ một chút chuyện. Cháu vào đi. Hoành Dật về rồi sao?”

“Về rồi ạ, đang ở dưới lầu. Chúng cháu nghe nói dượng đã tỉnh, vì vậy liền đến bệnh viện thăm dượng. Bác sĩ nói hiện giờ dượng không sao cả, nhưng máu tụ trong đầu còn chưa tan, nếu như sau này vẫn không tan thì sẽ đè lên dây thần kinh, làm ảnh hưởng đến sinh hoạt, có thể phải phẫu thuật bất cứ lúc nào. Sau khi dượng tỉnh thì liền hỏi thăm cô. Cô, cô có muốn đến bệnh viện thăm dượng không?”

Phó Tĩnh Đình nghe vậy thì lắc đầu, “Bác sĩ nói không sao là được rồi, cô đến đó cũng chẳng để làm gì.”

Thẩm Thanh Lan thấy vẻ mặt bình thản của Phó Tĩnh Đình, do dự một lát rồi đáp: “Cô, cháu và Hoành Dật đều nghi ngờ vụ tai nạn lần này không phải là sự cố, rất có thể là ai đó cố ý trả thù.”

Phó Tĩnh Đình lập tức ngước đầu lên, nhìn Thẩm Thanh Lan chằm chằm, “Thanh Lan, ý cháu là?”

Thẩm Thanh Lan thuật lại những phát hiện và suy đoán của họ cho Phó Tĩnh Đình nghe, “Mặc dù đây chỉ là suy đoán của chúng cháu, nhưng cháu và Hoành Dật đều cảm thấy đúng đến 90%. Nhưng tạm thời bây giờ chúng cháu chưa nghi ngờ ai, cũng không có bằng chứng.”

Vẻ mặt Phó Tĩnh Đình nghiêm trọng, “Thanh Lan, chuyện này không thể nói đùa được đâu.”

Cố ý mưu sát và sự cố là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu chỉ là tai nạn thì coi như thôi, còn nếu là cố ý mưu sát, ai biết người đứng sau thấy lần này cảm thấy không đạt được mục đích sẽ còn làm chuyện gì tiếp theo nữa chứ.

“Cô, chúng cháu sẽ không lấy chuyện này ra để đùa với cô. Dượng làm người thế nào, chúng ta đều hiểu rõ, khả năng kết thù kết oán với người khác rất thấp, nên bây giờ chúng cháu mới mất phương hướng điều tra.”

Đúng là một chuyện khó giải quyết, Phó Tĩnh Đình cau mày, cũng không biết nên nói gì.

“Cô, nếu cô có thời gian thì hãy đến bệnh viện thăm dượng đi, tốt nhất là có thể ở bên cạnh dượng nhiều hơn, lỡ như…” Cô không nói tiếp, vì cô tin Phó Tĩnh Đình có thể hiểu ý mình.

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình nghe vậy thì hơi do dự, sau đó gật đầu, “Cô biết rồi, cháu cũng mệt mỏi mấy ngày rồi, về phòng nghỉ ngơi đi, nếu không ông nội về mà thấy sẽ đau lòng.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, ra khỏi phòng Phó Tĩnh Đình. Lúc trở lại phòng mình, cô thấy Phó Hoành Dật đang nói chuyện điện thoại với ai đó, hình như từ quân khu gọi đến.

Chờ Phó Hoành Dật cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan mới hỏi anh: “Trong quân khu có việc?”

“Không có gì, là điện thoại của Mục Liên Thành thôi. Gần đây quân khu đang tuyển chọn một tốp lính mới, cậu ta hỏi anh về mấy chuyện huấn luyện thôi.”

“Ngày nghỉ của anh sắp kết thúc rồi, có phải lúc trở về sẽ phụ trách việc tuyển chọn lính mới không?”

“Ừ, việc tuyển chọn lính mới lần này khác trong quân khu thủ đô lần trước. Lần này đơn vị của anh sẽ tuyển chọn, anh là đại đội trưởng, cũng là tổng huấn luyện viên, chính là phụ trách tất cả mọi việc. Nên lần này sau khi trở lại quân khu thì rất có thể rất lâu mới về nhà được. Thật sự xin lỗi em, tình hình như vậy mà anh lại để em ở nhà một mình.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì phì cười, “Phó Hoành Dật, không cần lo lắng

cho em, em và con sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về.”

Lúc Thẩm Thanh Lan chưa mang thai, Phó Hoành Dật đã luôn lo lắng cho cô rồi. Bây giờ cô còn là phụ nữ có thai, sao anh có thể không lo lắng được chứ, “Anh đã bàn bạc với ông nội rồi, chờ anh đi rồi, em hãy chuyển về nhà ở, trong nhà có nhiều người, anh cũng yên tâm hơn, dì cũng sẽ chú ý đến chuyện ăn uống của em.”

Thấy tâm trạng lo lắng quá độ của Phó Hoành Dật, Thẩm Thanh Lan không biết làm sao, chỉ có thể an ủi anh: “Phó Hoành Dật, thật sự không cần phiền phức vậy đâu, một mình em có thể tự lo được mà. Hơn nữa, bây giờ mới mấy tháng đầu, em đi lại cũng không bị ảnh hưởng gì cả.”

“Em coi như là để anh yên tâm đi, được không?” Phó Hoành Dật cúi đầu hôn lên trán cô.

Ngay cả mỹ nam kế anh cũng dùng rồi, đương nhiên Thẩm Thanh Lan phải đầu hàng thôi, “Được rồi, em đồng ý với anh, chờ anh về quân khu, em sẽ chuyển về đây ở cùng ông nội. Mỗi ngày đều báo cáo tình hình của con cho anh biết, như vậy được chưa?”

Phó Hoành Dật lại hôn lên tóc Thẩm Thanh Lan, “Vợ anh ngoan quá, thưởng cho em.”

Thẩm Thanh Lan: “…”

***

Trong một chung cư cao cấp nào đó ở thủ đô, gã đàn ông đi tới đi lui trong phòng, vẻ mặt bực dọc, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại trên bàn. Mãi cho đến khi chuông điện thoại vang lên, ánh mắt hắn mới phát sáng, hắn vội vàng bắt máy.

Điện thoại vừa được kết nối, gã đàn ông không đợi kịp đã hỏi, “Sao rồi, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật có điều tra được gì không?”

Đầu dây bên kia là giọng nói khàn khàn, không biết là nam hay nữ, rõ ràng đã qua xử lý, “Yên tâm, bọn họ không tra được bất cứ manh mối nào đâu. Tôi đã nói chuyện này sẽ không bị phát hiện, bây giờ anh tin chưa?”

Gã đàn ông nghe vậy, vẻ nôn nóng trên mặt lập tức biến mất, thay bằng vẻ đắc ý, “Vậy thì tốt quá. Nhưng thật đáng tiếc, lần này không thể giết chết Cố Bác Văn. Nếu ông ta chết, tôi sẽ tiết lộ nguyên nhân ông ta chết là vì Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, xem bọn họ có thể làm được gì. Tôi không tin nhà họ Thẩm và nhà họ Phó còn có thể đoàn kết như trước được nữa.”

Người bên kia điện thoại cười châm biếm, “Nếu lúc đó anh chịu nghe tôi tàn nhẫn thêm một chút thì Cố Bác Văn có thể còn sống sao?”

Vẻ mặt gã đàn ông cứng lại, một lát sau, hắn mới hỏi, “Anh xác định đã xử lý sạch sẽ cái đuôi lần này chưa? Anh sẽ không giữ lại bằng chứng nào chứ?”

http://tieulun.hopto.org

“Nếu anh không tin thì có thể tự mình làm đi.”

Gã đàn ông nghiêm mặt, u ám nói, “Xử lý sạch sẽ là được rồi, tôi không muốn chuyện này liên lụy đến tôi, nếu như tôi bị kéo vào thì anh cũng không được lợi ích gì cả.”

Người ở đầu dây bên kia nghe vậy cũng không tức giận, chỉ nói, “Chuyện này anh có thể yên tâm, dù tôi có bị kéo vào đó thì anh cũng không bị liên lụy đâu. Bao giờ thì anh gửi số tiền còn lại cho tôi?”

“Vội cái gì? Tôi gửi ngay đây.” Gã đàn ông kia cúp điện thoại, rồi bấm bấm vài phím, chuyển khoản cho đối phương, sau đó ngồi xuống ghế, cầm ly rượu vang lên uống.

Chất lỏng màu đỏ dính lên môi, hắn lè lưỡi liếm liếm, “Thẩm Thanh Lan, tôi không tin không động được cô. Tôi vô cùng chờ mong từng người từng người thân của cô xảy ra chuyện vì cô, để xem cô còn dửng dưng được nữa không. Đừng trách tôi độc ác, nếu không phải vì cô thì tôi đâu đến bước đường này.”

Hắn ngước mắt nhìn những tấm ảnh dán trên tường. Nếu Thẩm Thanh Lan ở đây, cô sẽ phát hiện, trên tường đều là ảnh chụp của người thân, bạn bè cô: Vu Hiểu Huyên, Phương Đồng, Cố Dương, Hàn Dịch, Cố Khải, Ôn Hề Dao, Thẩm Quân Dục…

***

http://tieulun.hopto.org

Đến ngày thứ ba sau khi Cố Bác Văn tỉnh lại, Phó Tĩnh Đình mới tới bệnh viện, cũng do do Cố Dương lôi kéo mãi mới tới.

Sau khi nghe Thẩm Thanh Lan nói, Phó Tĩnh Đình rất lo lắng cho Cố Bác Văn. Nhưng bây giờ, bà vẫn chưa thể đối mặt với ông được, nên cứ do dự không chịu đến bệnh viện.

Cuối cùng, Cố Dương không nhìn nổi nữa, chạy thẳng tới nhà họ Phó, nói với Phó Tĩnh Đình: “Mẹ, mấy ngày nay ba không chịu phối hợp với bác sĩ, ba cứ đòi gặp mẹ. Ba nói nếu không gặp mẹ, thì ba sẽ không uống thuốc, không châm cứu, không thay băng vết thương. Mẹ mau đến bệnh viện thăm ba đi. Nếu mẹ còn không đi, dù ba có thể khỏe lại thì cũng sẽ tự hại mình chết.”

Phó Tĩnh Đình vẫn còn do dự, không biết nên đi hay không đi. Bà thấy Cố Dương không giống nói dối, nên mới ỡm ờ đi theo Cố Dương đến bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện, bác sĩ đang thay băng cho Cố Bác Văn. Thấy cảnh này, Phó Tĩnh Đình liền biết bà bị thằng nhóc Cố Dương lừa. Bà trừng Cố Dương một cái, rồi xoay người đi.

“Mẹ, mẹ đã tới đây rồi, thì vào thăm ba đi. Ba đã thành cái dạng này rồi, mẹ nhẫn tâm để ba một mình sao?”

“Tĩnh Đình, vào đây đi.” Trong phòng bệnh truyền ra tiếng gọi của Cố Bác Văn.

Cố Bác Văn biết Phó Tĩnh Đình không muốn vào, nên nói thêm: “Nếu bây giờ bà dám đi về, thì tôi sẽ bò xuống giường đuổi theo bà. Cùng lắm thì tàn phế hai chân thôi, cái giá này tôi trả nổi.”

Nghe Cố Bác Văn nói vậy, Phó Tĩnh Đình đi không được, mà ở lại cũng không xong. Trong phút chốc bà cứ đứng yên đó, không biết phải phản ứng như thế nào.

Cố Bác Văn mềm giọng nói: “Tĩnh Đình, vào nói chuyện với tôi đi.”

Cố Dương nhìn Phó Tĩnh Đình một cái, đẩy bà vào trong phòng bệnh, “Mẹ, ba đã gọi tha thiết như vậy rồi, mẹ vào đi thôi.”

Bác sĩ hiểu ý đi ra ngoài, Cố Dương đóng cửa phòng bệnh lại, canh giữ bên ngoài cửa. Cậu ta quyết định, cả ngày hôm nay sẽ không cho Phó Tĩnh Đình ra ngoài.

Phó Tĩnh Đình cảm thấy rất bất đắc dĩ, đành phải đi đến ngồi cạnh giường bệnh, vẻ mặt lạnh lùng, không nói câu nào.

Cố Bác Văn nhìn bà chằm chằm, dịu dàng nói: “Tĩnh Đình, sắc mặt của bà hơi xanh xao, bà ngủ không ngon sao?”

Phó Tĩnh Đình vẫn im lặng.

Cố Bác Văn nắm lấy tay Phó Tĩnh Đình, bà muốn giật ra, nhưng lại thấy chỗ kim truyền nước bị rướm máu, thì lạnh giọng nói: “Ông không biết mình đang truyền nước sao? Người thì lớn tướng rồi mà toàn làm những chuyện như đứa trẻ vậy?”

Tuy bị mắng, nhưng Cố Bác Văn lại không hề phật ý hay ảo não, mà còn nở nụ cười, “Chỉ cần bà không đi là được rồi.”

Khuôn mặt Phó Tĩnh Đình cứng đờ, rũ mắt không nói lời nào.

“Nếu vì chuyện đó mà bà cảm thấy có lỗi với tôi, thì tôi có thể nói cho bà biết, tôi không ngại. Tĩnh Đình, chúng ta đều già rồi, không còn bao nhiêu thời gian nữa. Trải qua lần tai nạn xe này, tôi cũng nghĩ thông suốt rồi. Trong lòng bà có tôi, mà tôi không thể rời xa bà, con chúng ta cũng đã lớn rồi, đừng như thế này nữa được không.”

Cố Bác Văn dừng một chút rồi tiếp tục: “Bà nói kiếp sau sẽ ở bên cạnh tôi. Nhưng mà, kiếp sau xa vời quá, tôi chỉ cầu kiếp này.”

Phó Tĩnh Đình vẫn cúi đầu im lặng, Cố Bác Văn không đoán được bà nghĩ gì, nên cũng chỉ đành im lặng chờ.

Một lúc sau, Phó Tĩnh Đình nhẹ giọng thở dài: “Cố Bác Văn, ông biết rõ chuyện đã xảy ra, cần gì phải…”

Cố Bác Văn mỉm cười, “Ở cái tuổi này mà còn nói chuyện yêu đương thì kỳ quá, nhưng Tĩnh Đình, tôi yêu bà, yêu từ lần đầu tiên tôi gặp bà. Nhiều năm trôi qua, tình yêu này chưa từng thay đổi. Tôi tin trong lòng bà cũng có tôi. Nếu đã như vậy, thì sao chúng ta còn tiếp tục phí hoài quãng đời còn lại?”

Trong lòng Phó Tĩnh Đình có đủ loại cảm xúc, từ ấm áp, chua xót, cho đến đắng ngắt. Bà nghẹn ngào nói: “Tôi vẫn còn để ý chuyện năm xưa.”

“Tĩnh Đình, hãy quên chuyện đó đi. Nó không phải là lỗi của bà, bà đừng suốt ngày canh cánh trong lòng nữa. Tôi đã nói rồi, tôi thật sự không để tâm.”

Tất nhiên Phó Tĩnh Đình biết Cố Bác Văn nói thật lòng, nhưng bà không vượt qua được lòng mình, khúc mắc hơn hai mươi năm, đâu có thể nói bỏ liền bỏ được.

Cố Bác Văn nhìn bà với ánh mắt dịu dàng, “Tĩnh Đình, nếu lúc đó tôi xảy ra chuyện tương tự thì bà có để tâm không?”

Phó Tĩnh Đình cạn lời. Một người đàn ông sẽ hỏi câu vô nghĩa như thế này sao?

“Câu trả lời này rất quan trọng với tôi.” Hình như nhìn thấu suy nghĩ của bà, nên Cố Bác Văn nói thêm một câu.

Phó Tĩnh Đình im lặng, Cố Bác Văn nắm tay bà, nói: “Tĩnh Đình, trong đầu tôi vẫn còn máu bầm. Nếu nó tan hết, thì tôi sẽ còn tiếp tục đợi bà. Nhưng nếu nó không tan, thì nó sẽ ảnh hưởng cuộc sống của tôi, có thể tôi sẽ không xuống được bàn phẫu thuật.”

“Ông đừng nói bậy.” Phó Tĩnh Đình quát nhỏ.

Cố Bác Văn cười cười, “Tôi không nói bậy, đây là lời của bác sĩ nói. Tĩnh Đình, cuộc sống ngắn ngủi mấy chục năm, mà chúng ta đã bỏ phí nhiều năm rồi, đừng tiếp tục như thế nữa. Bà thấy sao?”

Thật ra, Phó Tĩnh Đình đã dao động, chỉ là có vài việc bà vẫn nghĩ chưa thông mà thôi.

“Cố Bác Văn, ông thật sự muốn tôi quay lại?” Phó Tĩnh Đình nghiêm túc hỏi Cố Bác Văn.

Cố Bác Văn lập tức trả lời: “Đúng vậy, tôi luôn mong bà quay lại.”

“Cố Bác Văn, tôi không phải là một người vợ tốt, trước đây không phải, sau này cũng không phải.”

“Không sao cả, gia đình chúng ta chỉ cần một người chồng tốt là đủ rồi. Tĩnh Đình, hoan nghênh bà về nhà.”

http://tieulun.hopto.org

Trong mắt Phó Tĩnh Đình long lanh, bà quay đầu, cố nén nước mắt lại.

Mặc dù Cố Dương đang ở bên ngoài, nhưng cậu vẫn luôn chú ý động tĩnh bên trong. Thấy Cố Bác Văn nở nụ cười, dù không nghe được nội dung cuộc nói chuyện bên trong, thì Cố Dương cũng có thể đoán được ba mình đã thuyết phục được mẹ rồi.

Lúc tới bệnh viện, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đúng lúc thấy dáng vẻ vui sướng của Cố Dương.

“Có chuyện gì mà vui thế?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Cố Dương nhìn thấy Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan, thì càng vui mừng hơn, “Chị dâu, tôi nói cho chị biết, ba mẹ tôi làm hòa rồi. Tôi đoán, khi ba xuất viện, mẹ sẽ về nhà cùng ba.”

Trước đó, cô thấy Phó Tĩnh Đình không chịu tới bệnh viện, thì cho rằng chuyện này sẽ chẳng đi tới đâu. Không ngờ hôm nay lại có kết quả này, đã xảy ra chuyện gì mà cô không hay biết sao?

Cố Dương vui vẻ nói: “Sớm biết chiêu này có tác dụng, thì tôi đã làm mấy năm trước rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không nhịn được đả kích Cố Dương: “Dượng suýt thì mất mạng, mới làm cô siêu lòng được đấy.”

Nụ cười trên mặt Cố Dương cứng đờ, hình như cậu đang nhớ lại nỗi sợ hãi lúc đó, “Nói vậy cũng đúng, lần này tôi sợ muốn chết, may là trong họa có phúc. Nếu không có lần tai nạn này, thì không biết đến bao giờ ba mẹ tôi mới quay lại với nhau.”

Trong phòng bệnh, Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn đang trò chuyện. Chủ yếu là ông nói, thỉnh thoảng bà đáp lại một câu. Chỉ thế này thôi, mà ông đã vô cùng thỏa mãn rồi. Khi Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật vào, liền thấy mặt mày Cố Bác Văn tràn đầy ý cười.

“Cô, dượng.” Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật chào hai người, “Dượng, có chuyện gì mà dượng vui vậy?”

Phó Hoành Dật biết rõ còn hỏi.

Phó Tĩnh Đình đã rút tay về, nghe Phó Hoành Dật hỏi, bà ngượng ngùng trừng Cố Bác Văn. Ông cười nói: “Là chuyện vui, một chuyện vui lớn. Vừa rồi, dượng đã bàn với cô cháu, khi nào dượng xuất viện sẽ đi làm thủ tục tái hôn.”

Thẩm Thanh Lan cũng cười nói: “Cháu và Hoành Dật phải chúc mừng cô dượng rồi. Nếu ông nội biết tin này, ông nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Cố Bác Văn tươi cười, “Ba chưa biết tin dượng nằm viện, các cháu tạm thời đừng nói chuyện này, khi nào dượng khỏe rồi, dượng sẽ tự mình nói với ba.”

“Vâng.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật ngồi thêm một lát rồi mới đi, cả nhà người ta vui vẻ hòa thuận, bọn họ cũng không ở đó vướng tay vướng chân làm gì.

Ra khỏi bệnh viện, Phó Hoành Dật hỏi Thẩm Thanh Lan: “Em vui lắm sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Hoành Dật, em phát hiện gần đây em rất mềm lòng, thấy người có tình được ở bên nhau thì sẽ rất vui vẻ.” Cô của bây giờ, hoàn toàn khác cô của quá khứ.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Như vậy không tốt sao?”

“Không phải, như vậy rất tốt.” Thẩm Thanh Lan trả lời. Với sát thủ mà nói, thay đổi tâm tình chính là thay đổi trí mạng. Nhưng bây giờ, cô không phải là sát thủ, mà cô là Thẩm Thanh Lan, là vợ của Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật cài dây an toàn cho Thẩm Thanh Lan, “Tạm thời chưa điều tra ra manh mối vụ tai nạn của dượng. Bây giờ, chúng ta không làm gì được người đứng sau vụ này. Nhưng mà, chỉ cần hắn ra tay, thì chúng ta sẽ tìm ra thôi. Ngày mai anh hết ngày nghỉ phép, hôm nay chúng ta đi xem phim.”

http://tieulun.hopto.org

Hơi thở của anh phả bên tai, Thẩm Thanh Lan cảm thấy vô cùng ấm áp, “Vâng, chúng ta liền đi.”

Phó Hoành Dật cười cười, lái xe chở Thẩm Thanh Lan đến rạp chiếu phim. Bọn họ chọn một bộ phim điện ảnh, lần đầu tiên không bỏ ngang, mà xem hết bộ phim.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Thẩm Thanh Lan ngẩn người nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

Phó Hoành Dật cảm thấy buồn cười, “Nghĩ gì mà nhập tâm thế?”

Giọng nói trầm thấp lọt vào trong tai, làm cho Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, “Đợi bé con ra đời, một nhà ba người chúng ta sẽ cùng nhau đi xem phim.” Lúc nãy, cô thấy có một nhà ba người ngồi xem phim, hình ảnh đó quả thực rất ấm áp.

Phó Hoành Dật cười dịu dàng, “Cái này có gì khó đâu.”

Đến giờ cơm, Thẩm Thanh Lan không muốn ăn, nhưng vì đứa bé trong bụng, cô không thể không ăn. Vì vậy, cô và Phó Hoành Dật tùy tiện tìm một quán ăn. Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua hướng kia, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

http://tieulun.hopto.org

“Sao vậy?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không có gì, em tưởng nhìn thấy người quen, nhưng không phải.”

Phó Hoành Dật cũng không để ý, “Đi thôi, ăn cơm xong thì chúng ta về nhà.”

Có điều, bữa cơm này đã định trước là ăn không xong rồi. Nhân viên vừa bày món ăn lên, Thẩm Thanh Lan đã bắt đầu nôn nghén.

Thấy Thẩm Thanh Lan nôn dữ dội, Phó Hoành Dật rất đau lòng, chẳng còn tâm trạng ăn gì nữa, bèn đưa cô về nhà.

Dọc đường về, Thẩm Thanh không còn nôn nữa. Lúc đi ngang một quán ăn khuya, cô bỗng nhiên nói: “Đợi đã.”

Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan, cô nói: “Em muốn ăn cái đó.” Cô chỉ một quán ăn ven đường, Phó Hoành Dật nhìn sang, là một quán cháo.

Đây là lần đầu tiên, kể từ khi mang thai, Thẩm Thanh Lan chủ động nói muốn ăn thú gì đó. Phó Hoành Dật dừng xe bên lề, hai người đi vào quán ăn.

Trước khi vào cửa, Thẩm Thanh Lan lại nhìn hướng kia, rồi lập tức thu mắt

lại.

Ăn xong, lúc ra xe, Thẩm Thanh Lan giống như vô ý nhìn xung quanh.

Trên xe, Phó Hoành Dật hỏi: “Chúng ta bị theo dõi?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em không chắc lắm, chỉ là cảm giác, chứ không thấy người.”

“Em đừng lo, dù là ai đi nữa, nếu nhắm vào chúng ta, thì nhất định sẽ lộ mặt sớm thôi.”

“Vâng, em biết rồi.” Thẩm Thanh Lan không biết ai theo dõi mình, nên tạm thời không nghĩ nhiều nữa.

Ngày hôm sau, Phó lão gia biết tin tức Cố Bác Văn nằm viện. Là vì Phó lão gia thấy Phó Tĩnh Đình nhờ dì Triệu hầm canh bồi bổ cho Cố Bác Văn.

Sau đó, ông liền chạy đến bệnh viện, lạnh giọng nói với Cố Bác Văn: “Đang yên lành, sao lại bị tai nạn xe?”

Cố Bác Văn cười cười, “Tài xế say rượu tông vào đuôi xe, khiến mấy chiếc xe đâm vào nhau. Con chỉ bị thương nhẹ ở tay chân thôi, mấy tháng là lành

thôi. Con không định nói với ba, kết quả ba vẫn biết."

"Con nói cái gì vậy? Con nằm viện, ba có thể không đến thăm sao" Phó lão gia trừng Cố Bác Văn.

Cố Bác Văn thấy Phó Tĩnh Đình không ở đây, mới nói: "Ba, thật ra con còn rất vui vì bị tai nạn xe." Thấy Phó lão gia lại trừng mắt, Cố Bác Văn vội giải thích, "Tĩnh Đình đã đồng ý về nhà với con, chỉ cần con xuất viện, Tĩnh Đình và con sẽ tái hôn."

Phó lão gia nuốt lời muốn nói lại, nhìn Cố Bác Văn với ánh mắt không thể tin nổi, "Con nói thật sao? Tĩnh Đình bằng lòng quay lại với con?"

Cố Bác Văn cười gật đầu, "Ba, làm sao con lại lấy chuyện này ra đùa được."

"Được, được. Trong họa có phúc, tai nạn xe lần này sem ra cũng có chỗ tốt." Phó lão gia vỗ tay cười to, hiển nhiên là cực kỳ vui vẻ.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật vừa bước vào, nghe được câu nói cuối cùng của Phó lão gia, Phó Hoành Dật không nhịn được nói: "Ông nội, ông đừng để cô nghe được mấy lời này, coi chừng cô sẽ giận ông đấy."

Phó lão gia không thèm để ý, "Biết rồi, biết rồi, cho nó theo Bác Văn đi. Suốt ngày đi qua đi lại trước mặt ông, không cho làm cái này, không cho làm cái kia, phiền chết đi được."

“Ba đang nói ai vậy?” Giọng Phó Tĩnh Đình từ cửa truyền đến.

“Nói con chứ ai, giống hệt bà quản gia, làm ba chả được tự do gì hết.” Phó lão gia oán giận.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan tràn đầy ý cười, “Ông nội, cô mà đi thật thì ông sẽ than cô đơn đấy.”

Phó lão gia hừ lạnh, “Ông còn cháu mà. Thanh Lan, cháu đừng có quản ông giống cô cháu. Ông lớn tuổi rồi, không còn sống được bao lâu, thế mà cái này không thể ăn, cái kia không thể chạm, cuộc sống không còn gì thú vị nữa.”

Thẩm Thanh Lan cười không đáp.

Bởi vì tai nạn xe, Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn cũng đã thấu hiểu nhau hơn liền quay về với nhau. Dù vậy thì vẫn phải tra ra chủ mưu của chuyện này. Có điều, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đều vận dụng mối quan hệ riêng của mình, nhưng vẫn không điều tra được một chút manh mối nào. Tài xế láy xe say rượu thì đã tử vong, không để lại chút manh mối gì, video giám sát ngoại trừ bị cắt mất mấy phút thì cũng không có điểm đáng nghi nào. Điều tra tới cùng, vẫn không tra ra chút manh mối nào.

Thẩm Thanh Lan nhíu chặt mày, nằm trên ghế ngoài ban công. Phó Hoành Dật đưa cho cô một ly nước mật ong, nói: “Em đừng nghĩ về chuyện này nữa. Chúng ta đang ở đầu ngọn gió, mà kẻ chủ mưu lại cẩn thận như vậy, dù có

điều tra cũng sẽ không có kết quả gì. Chúng ta đợi thêm một thời gian nữa đi.”

Tựa như đêm hôm đó, Thẩm Thanh Lan rõ ràng cảm giác được có người theo dõi mình, nhưng lại không nhìn thấy ai.

“Em luôn cảm thấy có ai đó thao túng mọi việc. Hoành Dật, em cảm thấy rất bất an.” Giọng điệu của Thẩm Thanh Lan mang theo sự lo lắng.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Đừng quá lo lắng, cái gì tới sẽ tới. Dù trời có sập thì vẫn còn có anh chống đỡ cho em.”

Thẩm Thanh Lan vẫn không hề yên tâm, “Khi quay về quân đội, anh phải làm việc cẩn thận. Nếu có nhiệm vụ, thì càng phải cẩn thận hơn nữa. Anh hãy nghĩ đến em và bảo bối của chúng ta.”

Phó Hoành Dật ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Thanh Lan, nhẹ nhàng sờ mặt cô, “Vì hai mẹ con em, anh nhất định sẽ bảo vệ tốt bản thân. Anh biết em lo KING sẽ gây ra chuyện gì, em hãy yên tâm, bàn về đấu tay đôi, KING không phải là đối thủ của anh.”

Tất nhiên Thẩm Thanh Lan biết chuyện này. Có điều, đã lâu lắm rồi KING không có bất kỳ hành động gì, đây không phải là một dấu hiệu tốt. Trực giác của Thẩm Thanh Lan quả thực không sai. Chỉ là, người xảy ra chuyện không phải là Phó Hoành Dật, mà là Eden.

Vào chiều hôm Phó Hoành Dật quay về quân đội, Thẩm Thanh Lan nhận được điện thoại của Sicily, nói là Eden bị thương.

Khuya ngày hôm trước, trên đường về nhà, Eden bị một đám người vây đánh. Bọn họ không nói lời nào liền nhào vào đánh, ai cũng có thân thủ rất tốt, không giống bọn lưu manh đường phố, mà giống bọn người được huấn luyện bài bản.

Eden là người có thân thủ kém nhất trong đám bọn họ, mà đối phương lại có nhiều người, nếu không phải Andrew chạy tới kịp thì sợ rằng Eden không chỉ đơn giản là bị thương ở cánh tay.

“Biết ai làm không?” Thẩm Thanh Lan trầm giọng hỏi.

Khuôn mặt Sicily trầm xuống, “Là người của BK, có một người có hình xăm của bọn BK. Chị đoán là KING đã biết chuyện ở MD có sự tham gia của Eden, nên mới ra tay với Eden.”

Lần trước đến MD, ngoại trừ Eden, thì Sicily và Andrew đều hóa trang, bởi vì hai người là nhân vật của công chúng. Kể cả bọn Phó Hoành Dật cũng hóa trang theo đề nghị của Sicily. Với bộ dạng đó, dù hiện tại Ryan có thấy bọn họ, cũng chưa chắc đã nhận ra được.

Vì vậy, Eden trở thành mục tiêu số một.

http://tieulun.hopto.org

“Chẳng lẽ nội bộ KA có kẻ phản bội?” Thẩm Thanh Lan suy đoán. Sau khi bọn họ đã phá hủy hang ổ tạm thời của KING, còn có thêm một nhóm người tới sau đã cho nổ tung nơi đó, giết hết người của KING. Nói cách khác, ngoại trừ Thẩm Thanh Lan, thì bọn KA cũng biết chuyện này.

“An, em nghi ngờ Ryan sao?” Sicily do dự nói. Nếu như là Ryan, vậy thì tất cả đã trở nên dễ hiểu, dù sao thì Ryan chính là người hiểu rõ tình hình lúc đó nhất.

“Không, Eden và Ryan có giao tình, nếu Ryan muốn làm như vậy thì trước đây anh ta sẽ không giúp chúng ta. Hơn nữa, dù sao thì Ryan cũng tham gia vào chuyện này. Theo tính tình có thù tất báo của KING, chắc chắn hắn sẽ không tha cho Ryan. Nếu em đoán không sai, có tám chín phần là nội bộ KA có kẻ phản bội, tiết lộ chuyện cho KING, gây phiền phức cho Ryan.”

Thẩm Thanh Lan đoán không sai, bây giờ Ryan đang gặp phải phiền phức rất lớn. Trong ba ngày ngắn ngủi, anh ta đã bị ám sát đến ba lần. Nếu không phải anh ta may mắn thì đã đi gặp thượng đế từ lâu rồi.

Tại trụ sở KA.

Ryan ngồi ở chủ vị, lạnh lùng nhìn người đang quỳ trên mặt đất, “Eugene, anh dám phản bội tôi?”

Eugene không nói lời nào. Lúc bắt đầu làm chuyện này, hắn đã biết trước hậu quả, nhưng hắn không còn cách nào khác nữa. KING nghi ngờ Ryan, nhưng không tìm được chứng cứ. Cho nên, KING bắt vợ con hắn uy hiếp hắn tìm

chứng cứ.

KING cũng khá là may mắn, bắt đúng Eugene – người cũng biết chân tướng của vụ đó. Hắn là phụ tá đắc lực của Ryan, nên có rất nhiều chuyện Ryan sẽ không giấu hắn. Tất nhiên là ngoại trừ thân phận của bọn Phó Hoành Dật, bởi ngay chính bản thân Ryan cũng không rõ lắm.

Vợ con mình bị bắt, Eugene đành phải khai hết mọi chuyện cho KING biết. Có điều, dù hắn có khai rồi, thì cũng không đổi được tính mạng của vợ con, bọn họ đều chết trước mặt hắn.

“Eugene, tôi tự nhận mình đối với anh không tệ, chúng ta cùng nhau vào sinh ra tử biết bao nhiêu năm, vậy mà anh lại phản bội tôi. Nguyên nhân là gì?”

Eugene đang cúi đầu, mất đi vợ con, phản bội anh em, đáng ra hắn phải chết từ sớm, nhưng KING lại không giết hắn.

Họng súng đen ngóm chĩa vào đầu Eugene, Ryan nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lẽo, “Eugene, nếu anh không nói, tôi sẽ bóp cò.”

“Nổ súng đi.” Cuối cùng Eugene cũng chịu mở miệng nói câu đầu tiên.

Ánh mắt của Ryan càng thêm lạnh lẽo, “Anh nghĩ tôi không dám sao?”

“Anh dám. Tôi phản bội anh, bị trừng phạt là cái giá tôi nên trả. Dù anh giết tôi, tôi cũng sẽ không oán thán gì.”

Ryan đặt ngón tay lên cò súng, chỉ cần ấn nhẹ một cái, thì sinh mạng của Eugene sẽ lập tức chấm hết. Anh ta híp mắt lại, nhìn vết thương trên vai Eugene. Hôm qua, Eugene đã thay anh ta cản một viên đạn trí mạng. Nếu không phải vì vậy, thì e rằng bây giờ anh ta đã không thể đứng ở chỗ này.

Vẻ mặt Eugene đờ đẫn, dường như đã không còn để tâm đến sống chết. Ryan buông súng xuống, trầm giọng nói: “Anh đi đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu còn để tôi thấy anh, thì tôi sẽ tiễn anh đến chỗ của thượng đế chơi.”

Eugene ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Ryan, nói một tiếng xin lỗi, rồi xoay người rời đi.

Ryan ôm đầu ngồi trên ghế, trong phút chốc bỗng không biết nên làm gì tiếp theo. KING là một thằng điên, đã thế còn là một thằng điên biết cắn người. Bây giờ KING đã biết anh ta nhúng tay trong vụ hủy căn cứ của hắn, e rằng sau này sẽ khó sống. May là từ sau chuyện năm xưa, anh ta đã đưa con đến một nơi an toàn, ngoại trừ anh ta thì không một ai biết.

Ryan gõ ngón tay lên bàn, trầm tư, qua một lúc lâu mới nói: “Liên hệ với KING, nói tôi có một cuộc làm ăn muốn bàn với hắn.”

Đàn em nhận lệnh rồi đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Ryan gọi điện thoại cho Eden, biết Eden cũng bị ám sát, thì càng thêm khẳng định tất cả là do KING đang trả thù.

***

Sau khi rõ mọi chuyện, Thẩm Thanh Lan nói: “Tạm thời chuyển Eden đến một nơi an toàn để dưỡng thương. Giao lại KING cho em.”

Sắc mặt Sicily lập tức thay đổi, “An, em muốn làm gì?”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, “Em sẽ không đặt mình trong hoàn cảnh nguy hiểm, chị yên tâm đi.” Dứt lời, Thẩm Thanh Lan liền cúp điện thoại.

Nếu KING biết chuyện này có liên quan đến Eden, thì sẽ không dễ dàng buông tha Eden, cách tốt nhất là giải quyết KING. Nhưng mà, KING là ông trùm của BK, rất khó giải quyết. Cũng chỉ có thể tìm một ít chuyện để hắn làm, cho hắn bớt nghĩ đến chuyện báo thù thôi.

Thẩm Thanh Lan đi vào thư phòng, mở máy vi tính lên, bấm vào một trang web. Nếu Kim Ân Hi ở đây, thì sẽ nhận ra trang web đó chuyên đăng tải nhiệm vụ và nhận nhiệm vụ.

Thẩm Thanh Lan đăng nhiệm vụ lên, rồi đóng trang web.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 276: Đe dọa

Sáng sớm hôm sau, Kim n Hi gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan.

“A lô, n Hi.” Giọng của Thẩm Thanh Lan vẫn còn ngái ngủ.

“An, cậu đoán xem sáng nay tớ thấy gì?”

“Thấy gì?”

“Có người đăng nhiệm vụ, ai giết được KING sẽ nhận được một trăm triệu tiền thưởng, làm hắn bị thương nặng sẽ nhận được năm mươi triệu tiền thưởng, ngay cả thành viên của BK cũng bị treo thưởng với những mức giá khác nhau. Cậu nói xem, rốt cuộc là ai có hận thù sâu sắc với KING mà chơi ác như thế: Nếu để tớ biết là ai ra nhiệm vụ thì tớ nhất định sẽ đi cảm ơn người đó, đúng là vì dân trừ hại mà. Tớ vừa thấy có năm người nhận nhiệm vụ rồi.” Giọng Kim n Hi đầy hả hê.

Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói: “Là tớ làm.”

“Hả? Là cậu… Cái gì? An, cậu là người cậu treo nhiệm vụ?” Kim n Hi kinh ngạc kêu lên, suýt thì ngã khỏi số pha.

http://tieulun.hopto.org

“Ừ, là tớ.” Thẩm Thanh Lan khẳng định lại, chứng minh Kim n Hi không nghe lầm.

“An, cậu vì Eden?” Kim n Hi suy nghĩ một chút liền hiểu.

“Không hẳn vậy.” Những món nợ cũ vẫn chưa tính với KING, lại thêm lần này chuyện của Eden, nợ mới nợ cũ cộng lại, chỉ bao nhiêu đây vẫn còn nhẹ chán. Nếu không phải vì bản thân đang mang thai thì cô đã tự tay giết chết KING rồi.

“Nhưng mà An à, dù làm vậy cũng chắc gì đã giải quyết được KING chứ? Người bình thường chẳng ai dám chọc vào KING, mà người đồng ý vì tiền đi giết KING, e là cũng chẳng có bản lĩnh đó. Cậu làm vậy không phải là lãng phí tiền của sao?”

“Tớ chỉ cần bọn họ gây phiền phức cho KING, để hắn không rảnh lo những chuyện khác là được rồi. KING khó đối phó, nhưng đàn em của hắn thì chưa chắc.”

Kim n Hi vỗ đầu một cái, “An, cậu thật thông minh, sao lúc đầu tớ không nghĩ tới điều này chứ.”

“Nếu đã biết rồi thì cậu giúp tớ theo dõi bọn họ. Bao giờ có tin tức, nhớ báo cho tớ một tiếng.” Từ hôm nay, cô bắt đầu dọn về Đại Viện ở. Dù là ở nhà họ Thẩm, hay là ở nhà họ Phó thì cũng đều không tiện làm việc, nên phải giao cho Kim n Hi chú ý tin tức.

http://tieulun.hopto.org

“Không thành vấn đề, cứ giao cho tớ đi. Lần này nếu còn không lột được một lớp da của KING thì tớ sẽ theo họ hắn luôn.” Kim n Hi nghiến răng nghiến lợi nói, trước đây cô cũng từng thua trên tay KING.

Nói chuyện điện thoại với Kim n Hi xong, Thẩm Thanh Lan không còn buồn ngủ nữa. Cô dứt khoát dậy nấu một tô mì ăn, rồi trở về nhà họ Phó.

Thẩm Quân Dục tới đón cô, để đổ vào cốp sau rồi trêu ghẹo: “Người ta về nhà sẽ mang quần áo, còn em thì mang dụng cụ vẽ tranh.”

Thẩm Thanh Lan ngồi ở ghế lái phụ, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, mặc kệ anh trai trêu chọc.

Thẩm Quân Dục hỏi cô: “Tối qua ngủ không ngon sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, không quen lắm.” Thẩm Quân Dục cười nhạo em gái, “Hoành Dật vừa mới đi, em liền ngủ không quen. Đúng là con gái lấy chồng như bát nước đổ đi.”

“Có câu cưới vợ quên mẹ. Đợi chị H. Dao về nhà mình, để em xem anh còn giống như bây giờ không.”

Thẩm Quân Dục liền im bặt. Từ sáng sớm, Phó lão gia đã bắt đầu ngóng chờ

Thẩm Thanh Lan. Thấy cô về, ông liền cho người cách hành lý của cố lên lầu.

Thẩm Thanh Lan không mang theo nhiều quần áo, mà mang nhiều dụng cụ vẽ tranh về. Từ khi thân phận Lãnh Thanh Thu của cô lộ ra, Phó lão gia đã chuẩn bị cho cô một phòng vẽ, nhưng cô chưa từng vẽ ở nhà họ Phó nên căn phòng đó luôn bỏ trống, lần này mới có dịp dùng đến.

Thẩm Quân Dục bày dụng cụ vẽ ra hết, rồi từ chối lời mời ở lại chơi của Phó lão gia. Hôm nay anh có hẹn đi ăn với Ôn Hệ Dạo nên nhất định phải trở về.

Phó Tĩnh Đình đến bệnh viện chăm sóc Cổ Bác Văn, trong nhà chỉ còn Thẩm Thanh Lan, Phó lão gia, dì Triệu, và dì phụ trách nấu cơm mà Phó Hoành Dật mới thuê.

Ăn trưa xong, Thẩm Thanh Lan đang định đi lên lầu nghỉ ngơi thì nhận được điện thoại của Vu Hiểu Huyên hẹn cố ra ngoài uống trà.

Thẩm Thanh Lan hỏi địa chỉ, thấy không xa Đại Viện nên đồng ý.

Lúc cô đến chỗ hẹn, Vu Hiểu Huyền vẫn còn chưa đến. Cô bèn ngồi trong góc vắng đợi cô ấy, trước mặt đặt một ly nước lọc.

Vu Hiểu Huyên vừa bước vào cửa, Thẩm Thanh Lan liền nhận ra sắc mặt cô nàng rất khó coi. Đến khi Vu Hiểu Huyền ngồi xuống, cô mới thấy rõ sắc mặt

cô ấy trắng bệch.

“Có chuyện gì vậy?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Vu Hiểu Huyên không nói gì, chỉ cầm ly nước trước mặt Thẩm Thanh Lan uống cạn, sau đó mới vỗ ngực một cái, nói: “Thanh Lan, vừa nãy tớ sợ muốn chết.”

Vu Hiểu Huyên kể lại một màn kinh hồn mình vừa trải qua cho Thẩm Thanh Lan nghe.

Thì ra, Vu Hiểu Huyên lái xe đến đây mới phát hiện không có chỗ đỗ xe. Vì vậy, cô đỗ xe ở hầm để xe của một tòa nhà gần đây, rồi đi bộ đến đây.

Có điều, cô vừa đi lên lề đường thì có một chậu hoa từ trên cao rơi xuống vỡ tan tành ngay trước mặt cô. Chỉ cần cô đi nhanh thêm một giây thôi, chậu hoa đó sẽ rơi trúng đầu cố. Dù cô không chết thì cũng sẽ biến thành một kẻ đần rồi.

“Không biết ai lại đặt chậu hoa sát mép ban công như vậy, không biết nhà mình ở gần đường đi sao, chẳng may rớt trúng người ta thì làm thế nào. Hôm nay là do tớ may mắn, lúc đó có điện thoại nên tớ dừng lại nghe. Nếu không có cuộc gọi đó thì chắc bây giờ tớ đang ở trong bệnh viện rồi.” Vu Hiểu Huyên nói, mặt vẫn chưa hết bàng hoàng.

http://tieulun.hopto.org

“Cậu nói cậu vừa lên lề đường, thì chậu hoa từ trên cao rơi xuống?”

“Ừ, gần đây có một tòa nhà, lầu một cho thuê để buôn bán. Lúc tớ đi tới tòa nhà, thì có một chậu hoa rơi xuống. Tớ thật sự sợ chết đi được, còn ngẩng đầu lên nhìn xem có phải ai đó vô ý đụng phải chậu hoa không, nhưng không thấy ai trên ban công cả, có lẽ là do gió thổi mạnh khiến chậu hoa rơi xuống.

Vu Hiểu Huyên gọi phục vụ lấy thêm một ly nước, uống hơn phân nửa mới nói tiếp: “Cũng do tớ may mắn, không đến mức mất mạng. Lát nữa tớ sẽ đi mua vé số, ha ha.”

Nói hết nỗi sợ ra rồi, Vu Hiểu Huyền lại ung dung trở lại, không bị ảnh hưởng vì chuyện vừa rồi. Nhưng Thẩm Thanh Lan thì lại nhớ kỹ chuyện này.

“Thanh Lan, cậu có biết Phương Đông và Lý Bác Minh đang bên nhau không?” Vu Hiểu Huyên vừa ăn bánh ngọt, vừa nói.

“Từ bao giờ vậy?”

“Hình như mới có mấy ngày thôi, tối qua tớ gọi điện thoại cho cậu ấy mới biết. Hai người đó tiến triển nhanh thật đấy, lúc cậu kết hôn còn chưa quen nhau đâu.”

Thẩm Thanh Lan không hề ngạc nhiên. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Bác Minh, cô đã đoán được kết quả sẽ như thế. Lý Bác Minh thích Phương Đông,

tình nguyện chờ cô ấy. Theo tính cách của Phương Đồng thì cảm động rồi động lòng cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

“Tớ thấy Lý Bác Minh tốt hơn Định Minh Huy nhiều. Cặn bã như Đinh Minh Huy chỉ xứng với bà già kia mà thôi. Thanh Lan, chắc cậu không biết, gần đây Đinh Minh Huy đang ầm ĩ đòi ly hôn đấy.”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày: “Chuyện này là sao?”

“Tớ nghe nói là bởi vì vợ của Đinh Minh Huy, tên Lưu gì gì đấy, trước kia mua một căn nhà trong thành phố, đón ba mẹ và em gái Đinh Minh Huy lên ở. Đây vốn là một chuyện tốt, nhưng ba mẹ anh ta lại muốn ở chung với con trai. Hai người họ không ưa con dâu lớn tuổi hơn con trai mình, nên luôn tìm cách soi mói.”

“Tớ đoán là Đinh Minh Huy muốn làm gì đó cho ba mẹ mình, nhưng vợ anh ta không đồng ý, muốn đuổi hai ông bà về quê. Chắc chắn là anh ta không đồng ý, nên hai người ầm ĩ rồi đòi ly hôn.”

“Trước đó nữa, chẳng biết ai nói chuyện Phương Đồng là con gái của Phương Thừa Chí cho Đinh Minh Huy nghe, lúc đó anh ta đã đòi ly hôn một lần rồi.”

“Sao cậu biết mấy chuyện này?” Thẩm Thanh Lan hỏi. Gần đây Vu Hiểu Huyên đang quay một bộ phim mới, theo lời Hàn Dịch nói thì cô nàng bận rộn tới mức không có thời gian ngủ nghỉ, thì lấy đâu ra thời gian quan tâm chuyện của Đinh Minh Huy.

Vu Hiểu Huyên ngượng ngùng nói: “Là do trùng hợp thôi, trong đoàn phim tớ có người ở cách vách nhà Đinh Minh Huy, biết rất rõ chuyện nhà anh ta. Giờ cơm trưa, người đó tám chuyện nhà anh ta cho chúng tớ nghe. Tới hỏi lại có phải Đinh Minh Huy chúng ta quen không, thì đúng là anh ta.”

“Nếu Định Minh Huy và Phương Đồng đã chia tay thì sau này chúng ta đừng quan tâm đến anh ta nữa. Lần trước tớ nghe nói cậu và Hàn Dịch định đính hôn, đã chọn được ngày chưa?“.

Nhắc đến việc này, vẻ mặt Vu Hiểu Huyên xu xuống, “Đính hôn gì chứ, chị đây không muốn lấy Hàn Dịch.”

“Lại làm sao nữa?”

Vu Hiểu Huyền bực bội nói: “Còn chẳng phải là do ba Hàn Dịch sao. Lần trước ông ta chạy đến chỗ tớ, nói tớ là con hát, mồ côi, xuất thân không tốt, không xứng với Hàn Dịch, không cho tớ vào cửa nhà họ Hàn, mắng tới trước mặt cả đoàn phim.”

Thẩm Thanh Lan không ngờ còn có chuyện này nữa, “Thái độ của Hàn Dịch thế nào?”

“Tớ không nói, nhưng có người trong công ty nói cho anh ấy biết. Đêm đó, anh ấy về nhà họ Hàn, không biết hai người họ nói gì hay làm thế nào, mà ngày hôm sau liền kéo tớ đi đăng ký kết hôn.”

http://tieulun.hopto.org

Rõ ràng là Hàn Dịch đứng về phía Vu Hiểu Huyên, “Vậy sao cậu không đồng ý: Sau khi kết hôn, cậu và Hàn Dịch chắc sẽ không ở chung với ba anh ta, không ảnh hưởng nhiều tới cậu.”

Vu Hiểu Huyên buồn bã, “Thanh Lan, không phải tớ không muốn kết hôn với Hàn Dịch, tớ nằm mơ cũng muốn lấy anh ấy. Nhưng tớ muốn có lời chúc phúc của người lớn. Ba mẹ tớ đều mất rồi, mà nhà chú hai lại như thế, nên người thân duy nhất của tớ là Hàn Dịch. Anh ấy là người quan trọng nhất trong cuộc đời của tớ, tớ muốn có một gia đình hoàn chỉnh ấm áp. Mà ba anh ấy lại có thái độ như thế, nhà bọn họ muốn một người con dâu môn đăng hộ đối. Nếu tớ gả vào đó, thì không biết người ngoài sẽ nói anh ấy như thế nào nữa. Anh ấy có thể không để ý, nhưng tớ lại khác.”

Thẩm Thanh Lan hiểu Vu Hiểu Huyên nghĩ gì, chỉ là…

“Hiểu Huyên, cậu phải hỏi ý của Hàn Dịch mới biết anh ấy nghĩ như thế nào. Có người lớn chúc phúc thì tốt, nhưng cũng đừng vì một người lớn không ra gì mà bỏ qua hạnh phúc của mình. Nếu ba Hàn Dịch cả đời đều không đồng ý, chẳng lẽ cả đời cậu cũng không kết hôn?”

“Không thể nào! Tớ nghĩ là bọn tớ còn trẻ, nên tớ muốn thử xem có thể hòa hoãn quan hệ với ba của anh ấy không. Ít nhất cũng đừng ghét nhau như bây giờ.”

Thẩm Thanh Lan cười cười, “Cậu thừa nhận mình ghét ba của Hàn Dịch?”

“Tớ cũng đâu có cách nào. Tớ chưa từng thấy ông già nào khó ưa như vậy, hoàn toàn ngang ngược không biết lý lẽ, lại còn cố chấp, không chịu nghe ý kiến của người khác.”

Thẩm Thanh Lan chưa gặp ba của Hàn Dịch, nhưng cô từng nghe Thẩm Quân Dục kể chuyện về nhà Hàn Dịch, “Theo tớ thì câu nên hỏi ý của Hàn Dịch. Anh ta nói đính hôn thì chắc chắn có lý do của anh ta. Không phải vấn đề từ Hàn Dịch thì không cần do dự.”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Tớ biết rồi. Thanh Lan, tâm sự với cậu khiến tớ cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao nhiêu, tới không thể nào rời xa cậu được, Thanh Lan 2-”

Thẩm Thanh Lan chỉ biết cười lắc đầu nhìn Vu Hiểu Huyền làm nũng. Nếu là trước đây, khi cha mẹ cô ấy còn sống thì cô cũng không nói nhiều như vậy. Nhưng bây giờ, đúng như ba Hàn Dịch nói, cô ấy là một cô nhi, có một số chuyện cô ấy không thể nói với Hàn Dịch, nhưng nếu cũng không thể nói với bạn bè mà cứ giữ trong lòng thì sẽ thành tấm bệnh mất.

“Sau này có chuyện gì thì phải nói với tớ, đừng để trong lòng rồi buồn bực.”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, nói với vẻ tiếc nuối: “Ừ, tớ biết mà. Aizz, thật là tiếc. Nếu cậu là đàn ông thì tốt rồi, tớ sẽ lấy cậu.”

“Nếu để Hàn Dịch nghe được mấy lời này của cậu thì cậu sẽ bị dạy dỗ cho xem.” Thẩm Thanh Lan trêu ghẹo cổ nàng.

“Nếu anh ấy dám dạy dỗ tớ thì tớ sẽ bắt anh ấy quỳ vỏ sầu riêng. Hừ.”

Thẩm Thanh Lan cười cười, không nói gì.

Vu Hiểu Huyên đổi chỗ sang ngồi cạnh Thẩm Thanh Lan, nhìn chằm chằm bụng của cô, “Hơn nửa tháng tớ không gặp con đỡ đầu của mình rồi. Con trai có ngoan không?”

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, “Sao cậu biết là con trai, nhỡ là con gái thì sao?”

“Không phải, nhất định là con trai. Thanh Lan, cậu phải tin tưởng trực giác của tớ. Nếu là con gái cũng không tệ, giống cậu, kết hợp với gen của ngài Phó nhà cậu thì chắc chắn khi lớn lên sẽ trở thành một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Ôi, nghĩ thôi là tớ đã thấy hưng phấn rồi.”

“Nếu cậu thích trẻ con thì sinh cho Hàn Dịch một đứa là được rồi. Với tướng mạo của Hàn Dịch, con của cậu nhất định có thể phù hợp với hình tượng trong lòng cậu.”

Vu Hiểu Huyên cười ha ha, “Thanh Lan, cậu đừng nói nữa. Nếu không phải sự nghiệp của tớ đang đi lên thì tớ thật sự muốn làm vậy đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi. Chuyện này vẫn do Hàn Dịch làm chủ, Hàn Dịch đã từng nói với cô, muốn giúp Vu Hiểu Huyên hoàn thành giấc mộng của mình. Vậy thì anh ta sẽ không để bất cứ chuyện gì ngăn trở bước đi của của cô ấy.

“Có điều lúc này tớ không gấp chuyện có con lắm.” Vu Hiểu Huyên nói.

Hai người trò chuyện được một lát, Thẩm Thanh Lan định cùng Vu Hiểu Huyên ra ngoài ăn, nhưng Phó lão gia lại gọi điện thoại bảo cô về nhà, nên cả hai cùng nhau về nhà họ Phó.

“Ông Phó, lâu rồi không gặp, ông càng ngày càng trẻ ra đó ạ.” Vụ Hiểu Huyền cười tủm tỉm.

Phó lão gia cười toe toét, “Ha ha, cái miệng của con bé này thật là ngọt. Ông nhớ cháu tên Hiểu Huyên phải không?”

Vu Hiểu Huyện cười gật đầu, “Ông Phó, trí nhớ của ông thật là tốt.”

Phó lão gia ham vui, mà tính tình của Vu Hiểu Huyền lại rất hoạt bát, nên hai người trò chuyện với nhau rất hợp.

“Hiểu Huyên, cháu là vợ của Hàn Dịch phải không?” Phó lão gia hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Tuy hẹn hò với Hàn Dịch đã lâu, cũng đã sớm công khai quan hệ, nhưng bị người lớn hỏi, Vu Hiểu Huyên vẫn cảm thấy ngượng, “Ông Phó, cháu và Hàn Dịch vẫn chưa kết hôn mà.”

Phó lão gia vừa cười vừa nói, “Kết hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi mà, mắt nhìn của cháu không tệ đâu. Ông nhìn Hàn Dịch lớn lên từ nhỏ, nó là một người đàn ông tốt, cháu lấy nó sẽ hạnh phúc.”

Vu Hiểu Huyên đỏ mặt.

“Ông nội, Hiểu Huyên da mặt mỏng, ông đừng trêu cậu ấy nữa, nếu không lát nữa cậu ấy sẽ tìm một cái lỗ để chui xuống bây giờ.” Thẩm Thanh Lan bên cứu cánh đồng đội.

Phó lão gia cười ha ha, vô cùng vui vẻ.

“Ông Phó, có chuyện gì mà vui thế ạ? Từ xa là cháu đã nghe tiếng cười của ông rồi.” Giọng Hàn Dịch truyền vào từ ngoài cửa.

Phó lão gia cười to hơn, “Vừa mới nhắc tới cháu thì cháu đã đến rồi.”

“Ông Phó, không phải là ông đang nói xấu gì cháu chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, ông đang kể cho Hiểu Huyên nghe chuyện xấu của cháu lúc còn nhỏ đấy.”

“Ông Phó, bạn gái của cháu còn ở đây này, ông nói những chuyện đó, lỡ dọa bạn gái cháu chạy mất thì ông có đến cho cháu không?”

“Thì vì là Hiểu Huyên nên ông mới nói.”

Hàn Dịch ngồi cạnh Vu Hiểu Huyên, trò chuyện với Phó lão gia một lát rồi đi về.

Xe của Vu Hiểu Huyên để lại trong hầm để xe. Ngày hôm sau, lúc đến lấy xe, Vu Hiểu Huyền thấy xe mình bị người ta tạt sơn đỏ, trên cửa sổ xe còn có một cái đầu lâu màu đỏ, khiến cô sợ hết hồn.

May mà Hàn Dịch đi cùng, vội ốm Vu Hiểu Huyên vào lòng, sau đó báo cảnh sát. Cảnh sát tới rất nhanh, cũng có xem video giám sát trong hầm đỗ xe, nhưng vì xe của Vu Hiểu Huyên đậu ngay góc chết nên camera không quay được. Cuối cùng, bọn họ không điều tra ra được là do ai làm, chỉ có thể tự nhận mình không may.

“Có lẽ là do tên biến thái nào đó làm.” Vụ Hiểu Huyền tự an ủi mình, không hề nghĩ rằng có người đang cố ý nhằm vào mình.

Nhưng Hàn Dịch lại không cho là vậy, vì hầm đỗ xe có rất nhiều xe, nhưng

chỉ có xe của Vu Hiểu Huyên là bị tạt sơn, chuyện này hơi khó hiểu. Và, những chuyện xảy ra sau đó đã chứng minh suy đoán này của Hàn Dịch là đúng.

Giao xe cho người của công ty xe tải xong, Vu Hiểu Huyên bỏ qua chuyện đó luôn. Cô quay về công ty, định vào phòng nghỉ thay quần áo thì trợ lý đi vào cầm một cái hộp chuyển phát nhanh đưa cô.

“Chị Hiểu Huyên, chuyển phát nhanh của chị.”

Vụ Hiểu Huyên thắc mắc, “Của chị sao? Chị có mua đồ gì đâu.”

Trợ lý cười hì hì, “Có lẽ là của fan hâm mộ tặng.”

Vu Hiểu Huyền thấy cũng có lý, vì thỉnh thoảng cô cũng nhận được quà của fan, bèn mở hộp ra, lúc thấy rõ vật bên trong thì hét toáng lên.

Cái hộp rơi xuống mặt đất, vật trong hộp lăn ra, trợ lý cũng hét lên.

Linda đang đứng một bên chọn quần áo cho Vu Hiểu Huyên, nghe tiếng hét chói tai của hai người thì giật mình làm rơi cả quần áo. Đến khi thấy rõ vật trong hộp, sắc mặt Linda liền sa sầm.

Trong hộp là một con mèo bị lột da, toàn thân đẫm máu, tứ chi bị chặt đứt, vòng tứ tung dưới đất.

Sắc mặt Vu Hiểu Huyên tái nhợt, toàn thân run rẩy. Linda ôm cô, nhẹ giọng an ủi, “Hiểu Huyên, không sao, đừng sợ, không sao.”

Sao Vu Hiểu Huyền có thể không sợ được. Cổ nhìn cảnh máu me trước mắt, rồi chợt nhớ tới chuyện xe mình lúc sáng.

Lúc này, Hàn Dịch đang ở công ty, nghe nói chuyện nơi đây thì liền chạy xuống lầu. Thấy con mèo dưới đất, vẻ mặt của anh còn khó coi hơn cả Linda.

“Linda, báo cảnh sát chưa?” Hàn Dịch trầm giọng hỏi.

“Rồi, bọn họ lập tức tới ngay.”

Hàn Dịch ôm Vu Hiểu Huyền đứng sang một bên, không cho cô nhìn nữa. Cảnh sát tới rất nhanh, thấy tình huống này thì liền biết Vu Hiểu Huyên bị người ta đe dọa.

“Cô Vu, xin hỏi gần đây cô có đắc tội với ai không?” Cảnh sát hỏi.

Vu Hiểu Huyên lắc đầu, gần đây cô bận quay phim, ngay cả công ty cũng ít

đến, đầu có đắc tội với ai được.

Cảnh sát hỏi thêm một vài vấn đề khác, không có một manh mối nào dùng được, “Cô Vu, liệu có phải là antifan làm không?”

Có một số antifan không có lý trí, làm ra chuyện này cũng không có gì là lạ. Minh tinh nhận được thư đe dọa của antifan không chỉ có một mình Vu Hiểu Huyên.

Đến tận lúc này, trái tim của Vu Hiểu Huyên vẫn còn đập loạn, vẻ mặt hốt hoảng.

Hàn Dịch nổi giận, “Tôi mời mấy người đến để điều tra chứ không phải để chơi. Bây giờ mấy người để chúng tôi tự đoán sao?”

Cảnh sát ngượng ngùng nói: “Ngài Hàn, ngài đừng nóng vội, chúng tôi cần tìm hiểu rõ ràng tình huống trước, rồi mới xác định phương hướng điều tra được.”

Ve mặt Hàn Dịch lạnh lùng, “Bạn gái của tôi đang sợ hãi mà các người cứ hỏi đi hỏi lại, có thời gian sao không đi điều tra là ai gửi chuyển phát nhanh đi?”

“Tôi nói này, ngài Hàn, cảnh sát chúng tôi làm việc theo trình tự, anh nóng vội cái gì, có tác dụng gì không? Bây giờ quan trọng là mấy người phải phối

hợp điều tra với chúng tôi, vậy thì mới sớm điều tra ra chân tướng được.” Một viên cảnh sát nói.

Một người cảnh sát khác biết thân phận của Hàn Dịch, nghe đồng nghiệp nói vậy thì đỡ trán, thầm nghĩ phải đập cậu ta một trận.

Quả nhiên, vẻ mặt Hàn Dịch lạnh tanh, “Nếu tôi không muốn phối hợp thì cần gì phải đứng đây nhiều lời với mấy người? Nếu không có năng lực phá án thì đổi người khác đi, đừng ở đây lãng phí thời gian của mọi người.”

Viên cảnh sát đó bất mãn muốn cãi lại, nhưng lại bị đồng nghiệp ngắn. Đồng nghiệp cười cười nói: “Ngài Hàn, ngài đừng nóng giận. Trước đây, chúng tôi đã từng gặp những vụ án như cô Vu rồi, đa số là do antifan làm. Lần này không có bằng chứng, nên chúng tôi mới suy đoán như vậy.”

“Gần đây Hiểu Huyên cũng không làm việc gì đến mức khiến người ta ghét cả.” Linda nói, “Nếu là antifan thì không chỉ đơn giản như thế này.”

Cảnh sát thấy Linda nói cũng có lý. Trước kia, những vụ đe dọa minh tinh đều từ scandal xấu mà ra chứ không bỗng nhiên xảy ra thế này.

“Cô Vu, cô nghĩ kỹ lại xem, gần đây có đắc tội với ai không? Hoặc là trước đó, cô có va chạm gì với ai không?” Cảnh sát lần mò từng bước.

Hàn Dịch lạnh mặt, sắc mặt Vu Hiểu Huyên vẫn còn tái nhợt, nhưng cô đã từ

từ bình tĩnh lại, suy nghĩ một lát rồi do dự nói: “Trước kia tôi có cãi nhau với một nghệ sĩ cùng công ty, nhưng chuyện này đã lâu lắm rồi.”

“Người đó tên gì?”

“Tô Linh.” Vu Hiểu Huyền nói một cái tên.

Trước đây, cô và Tô Linh từng đánh nhau một trận vì Hàn Dịch. Sau đó Tô Linh bị công ty hủy hợp đồng, bồi thường cho một khoản tiền lớn, rồi sau đó cô ta đầu quân cho, nghe nói bây giờ cô ta phát triển rất tốt.

Cảnh sát cũng biết Tô Linh, vì cô ta đang được công ty kia tập trung nâng đỡ.

Gấp quyển vở ghi lời khai lại, cảnh sát nói: “Cô Vu, cảm ơn cô đã phối hợp, chúng tôi sẽ tìm Tô Linh để xác nhận tình huống, sớm điều tra ra chân tướng. Nếu cô có nhớ ra chuyện gì thì có thể gọi điện thoại cho chúng tôi bất cứ lúc nào.”

Vu Hiểu Huyên gật đầu, cảnh sát kéo đồng nghiệp của mình đi về.

“Anh Trương Hàn Dịch kiêu ngạo quá. Chỉ có vài đồng tiền dơ bẩn thì đắc ý cái gì?” Đồng nghiệp vẫn còn bất mãn vì hành vi của Hàn Dịch.

http://tieulun.hopto.org

Cảnh sát Trương cười cười, “Thật ra tính tình của anh Hàn rất tốt, có lẽ chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột nên anh ta bực bội ấy mà.”

“Tôi thấy anh ta khinh thường chúng ta thì có.”

“Cậu cho rằng Hàn Dịch là một thương nhân bình thường sao? Không chỉ có gia thế là danh môn ở thủ đô này, mà bản thân Hàn Dịch còn có quan hệ thân thiết với con cháu nhà họ Thẩm và nhà họ Phó. Cậu vừa mới nhậm chức, có một số việc còn không hiểu, cần học tập nhiều hơn.”

Đồng nghiệp còn lẩm bẩm gì đó, nhưng cũng không nói nữa.

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan đọc báo mới biết Vu Hiểu Huyên bị đe dọa. Tuy ảnh bị che, nhưng cô vẫn nhận ra xe của cô ấy. Nhớ tới chuyện chậu hoa hôm trước, cô cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

“ Ân Hi, tớ đây, giúp tớ điều tra một việc.”

Một quán cà phê gần Đại Viện.

Nghe Kim n Hi nói xong, vẻ mặt Thẩm Thanh Lan trở nên nặng nề, “Ý cậu là ngay cả cậu cũng không điều tra được là ai làm?”

http://tieulun.hopto.org

Kim n Hi gật đầu, “Ừ. Xe của Vụ Hiểu Huyền đỗ ở góc chết của camera, nhưng xe đối diện đó có gắn camera. Tới đã liên lạc với chủ xe đó rồi, chủ xe cũng cho tớ xem video. Là một người có vóc dáng giống đàn ông, nhưng hắn bịt kín mặt, tớ không nhìn rõ được.”

“Video đâu?”

Kim n Hi đưa một cái USB cho Thẩm Thanh Lan, “Trong đây có quay lại con đường chỗ quán cà phê cậu và Vu Hiểu Huyên hẹn gặp nhau. Đúng là có người cố ý đẩy chậu hoa xuống, không phải là chuyện ngoài ý muốn. Có điểu, thân hình người đó giống phụ nữ, cũng bịt kín mặt, tớ không thấy rõ.”

“Về vụ chuyển phát nhanh, là do một công ty chuyển phát nhanh gửi, công ty đó không gắn camera nên không có video giám sát, mà ông chủ cũng không nhớ là ai gửi.”

Nhìn bề ngoài thì mỗi một vụ là do một người khác nhau làm, nhưng chẳng biết tại sao, Thẩm Thanh Lan có trực giác tất cả đều do một người làm.

“An, tớ cũng cùng quan điểm với cảnh sát, có lẽ là do antifan làm. Thời buổi này, có vài fan cuồng mất lý trí nên chuyện gì cũng có thể làm.”

Thẩm Thanh Lan từ chối cho ý kiến, “Tạm thời như vậy đi. Làm phiền cậu quá, n Hi.”

http://tieulun.hopto.org

Kim n Hi cười híp mắt, “An, giữa chúng ta không cần khách sáo. Có điều, tớ sẽ tiếp tục theo vụ này, nếu antifan còn làm gì nữa thì tớ sẽ bắt hắn lại.”

“Ừ. Eden thế nào rồi?”

“Hôm qua tớ có liên lạc với Eden, anh ấy không sao rồi. Có điều, vết thương ở tay phải khá nặng, sắp tới có lẽ là không phẫu thuật được nữa, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tình trạng hồi phục sau này.”

Đây cũng coi như là trong phúc có họa, nhưng Eden là người cuồng y học, không thể cầm dao phẫu thuật, còn khó chịu hơn giết chết anh ta.

“An, tớ nói cho cậu nghe một tin tốt.” Kim n Hi nhìn xung quanh, rồi nhỏ giọng nói, “Một trong những phụ tá đắc lực của KING chết rồi.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện ý cười, “Đây đúng là một tin tức tốt.”

“Mấy ngày nay, người của BK liên tục bị tấn công, nhiều người bị thương, KING chắc đang nổi trận lôi đình rồi đây. Hắn đang điều tra người treo nhiệm vụ, nhưng mà cậu yên tâm, hắn sẽ không tra ra được cậu đâu.”

Thẩm Thanh Lan không hề lo lắng, bởi trang web đó bảo mật danh tính người treo nhiệm vụ và người nhận nhiệm vụ rất tốt, rất khó điều tra ra. Hơn nữa, có Kim n Hi ở đây, khó càng thêm khó.

http://tieulun.hopto.org

“KING không bị thương?”

Kim n Hi nói với giọng điệu tiếc nuối: “Không, đến giờ hắn vẫn còn nhảy nhót sống thư thái lắm.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy điều này cũng dễ hiểu, nếu dễ bị thương thì không còn là KING rồi, “Cậu tiếp tục chú ý bọn họ. Nếu không có ai nhận thì tăng thêm tiền.” Tiền nhiều tất có người dũng cảm.

Kim n Hi gật đầu, nói thêm vài câu với Thẩm Thanh Lan rồi về.

Thẩm Thanh Lan đi bộ về Đại Viện, gần đến Đại Viện, một chiếc xe bỗng nhiên lao ra, cô né sang một bên, tuy không bị tông trúng nhưng cô vẫn lập tức nhìn biển số xe, rồi gọi điện thoại cho Kim n Hi.

Kim n Hi tức giận mắng một câu rồi hỏi: “An, cậu không sao chứ?”

“Tớ không sao, cậu giúp tớ điều tra chủ của chiếc xe là ai.”

Kim n Hi đồng ý, Thẩm Thanh Lan về nhà cũng không nói chuyện này cho ai biết.

http://tieulun.hopto.org

Cô ngồi trên ban công, nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây, trừ chuyện của Eden là do KING làm, thì dượng, Vu Hiểu Huyên, và bản thân cố, bề ngoài thì như không có bất kỳ liên hệ nào, nhưng nó lại giống như một tấm lưới lớn đang bao quanh cô. Rốt cuộc là ai đứng sau tấm màn này, cô vẫn chưa đoán ra.

Trong một biệt thự xa hoa nào đó ở thủ đô.

Người đàn ông đang gọi điện thoại, “Chính anh nói sẽ dạy dỗ Thẩm Thanh Lan. Nhưng anh nhìn xem, cô ta có bị thương chút nào không? Người thân bạn bè của cô ta vẫn còn sống sờ sờ, mà tôi lại như chó nhà có tang, chỉ có thể trốn ở một nơi tối tăm không ánh mặt trời, ngay cả mặt mũi cũng không dám để lộ.”

Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì, mà vẻ mặt gã càng nóng nảy, “Đừng có bảo tôi đợi, đợi cái gì nữa, tôi hết kiên nhẫn rồi. Thẩm Thanh Lan hại chúng ta thành như vậy, tôi muốn cô ta phải chết. Tôi cho anh ba ngày, nếu người bên cạnh cô ta vẫn còn yên ổn thì anh đi chết đi.”

Người đàn ông đập điện thoại xuống đất, vớ lấy chai rượu trên bàn đổ vào miệng. Gã nhìn ảnh chụp trên tường, vẻ mặt dữ tợn, ném chai rượu lên tường, “Thẩm Thanh Lan, Vu Hiểu Huyền, Hàn Dịch, Thẩm Quân Dục, chúng mày chết hết đi!”

Hắn cầm một con dao đâm vào ảnh chụp của Thẩm Thanh Lan đâm từng nhát từng nhát, cho đến khi tấm ảnh nát bấy mới thôi.

***

Ôn Hề Dao tới nhà họ Phó thăm Thẩm Thanh Lan, thấy cô đang nằm trên ghế ngoài ban công phơi nắng, “Vẫn là em sung sướng nhất…”

Thẩm Thanh Lan mở mắt, trông thấy ánh mắt hâm mộ của Ôn Hề Dao thì mỉm cười, nói: “Chị cũng có thể như thế mà, quan trọng là chị muốn hay không thôi.”

Ôn Hồ Dao cười cười, ngồi cạnh Thẩm Thanh Lan, “Hôm nay chị tới đây là có chuyện muốn nhờ em.”

“Chị Hề Dao, có gì chị cứ nói thẳng đi.” “Ba chị rất thích các tác phẩm hội họa của Trương Hải Phong. Sắp đến sinh nhật của ba chị rồi, chị muốn mua một bức tranh của ông ấy để tặng cho ba chị. Nhưng hai năm qua ông ấy vẽ rất ít, chị lại không quen ông ấy, nghe nói Daniel có quen biết ông ấy, nên chị muốn nhờ em nói với Daniel mua giúp một bức.”

“Để em gọi điện thoại cho Daniel.” Dứt lời, Thẩm Thanh Lan liền gọi điện thoại cho Daniel.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 277: Bị theo dõi!

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan nói với Ôn Hề Dao: “Daniel nói sẽ hỏi ông ấy. Hai năm vừa rồi, sức khỏe ông ấy không tốt nên ít khi vẽ, Daniel không chắc sẽ mua được.”

Ôn Hề Dao mỉm cười, “Dù có mua được hay không thì chị vẫn phải cảm ơn em.”

“Chị Hề Dao, chúng ta là người một nhà, đừng cảm ơn em.”

“Cũng đúng, người một nhà vốn dĩ không cần khách sáo. Mẹ chị nhờ chị hỏi em, trái cây lần trước ăn ngon không.”

“Rất ngon ạ.” Mấy ngày trước, Thẩm Quân Dục đưa cho cô một túi trái cây, nói là Ôn Hệ Dao cho, chắc là bà Ôn gửi tới.

“Nếu em muốn ăn thì chị sẽ nói mẹ chị gửi thêm.”

“Chị Hồ Dao, em còn chưa ăn hết nữa, không cần phiền bác gái quá đâu.”

“Có gì phiền đầu, mẹ chị còn hy vọng em ăn nhiều nữa đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Tất nhiên Thẩm Thanh Lan biết bà Ôn đối xử tốt với cô như vậy, là bởi vì chuyện ở lễ đính hôn, “Chị Hồ Dao, chị nói bác gái đừng để ý chuyện lần trước nữa, bác gái đã cảm ơn em rồi.” Bộ trang sức giá trên trời đó cô còn đang để trong két sắt kia kìa.

“Chỉ là một vài thứ linh tinh thôi mà, dù không có chuyện đó, chỉ với thân phận em gái Quân Dục, cũng đủ để mẹ chị đối đãi với em như vậy rồi.”

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Thanh Lan lại nhớ tới người gây ra chuyện, “Chị Hồ Dao, Đỗ Nam sao rồi?”

Nụ cười của Ôn Hề Dạo nhạt đi vài phần, “Anh ta đã về thành phố Hải rồi, từ sau lần đó không còn liên lạc với chị nữa.”

Nghe vậy, Thẩm Thanh Lan mới yên tâm.

Thật ra không phải Đỗ Nam không muốn tìm Ôn Hề Dao, mà là vì anh ta không thể phân thân được. Đỗ Thị bị Ôn Thị rút vốn, cộng thêm đối thủ cạnh tranh ác ý, nên bây giờ Đỗ Thị đang rất khó khăn.

Tuy Ôn Bính Xuyên đã bỏ qua chuyện lần trước, Đỗ Hồng Hải có thể vay vốn ngân hàng, nhưng mọi người đều thấy hiềm khích giữa Ôn Thị và Đỗ Thị nên vẫn không có ai bảo lãnh cho họ vay vốn ngân hàng.

http://tieulun.hopto.org

Đỗ Hồng Hải lao lực vì công ty tới mức phải nhập viện, bà Đỗ muốn cầu xin nhà họ Ôn giúp đỡ, nhưng lại bị Đỗ Hồng Hải ngăn lại. Con trai làm ra chuyện mất mặt như vậy, ông còn mặt mũi nào gặp bạn già nữa.

Đỗ Hồng Hải nằm viện, chuyện của công ty liền rơi lên đầu Đỗ Nam. Mấy năm nay, anh ta chỉ lo chú ý đến Ôn Hệ Dao, nên dù có làm việc ở công ty nhiều năm, cũng không làm cho người ta tin phục được. Biết tin Đỗ Hồng Hải nằm viện, những người có dã tâm trong công ty bắt đầu rục rịch. Để áp chế bọn họ, Đỗ Nam đã phải dùng hết vốn liếng của mình.

Công ty loạn cả lên, trong nhà lại như vậy, Đỗ Nam phải lao tâm lao lực, đã sớm ốc không mang nổi thân mình, thì làm gì có thời gian tìm Ôn Hề Dao.

“Vậy cũng tốt. Chị Hồ Dao, gần đây công việc nhiều lắm hả, em thấy sắc mặt của chị không tốt?”

Ôn Hề Dao sờ lên mặt, thở dài, “Mấy ngày nữa chị phải đi công tác nước ngoài, nên cần phải sắp xếp chuyện trong công ty cho xong. Gần đây chị đều phải tăng ca, sắc mặt tốt mới là lạ. Hôm qua anh của em còn trêu chị, nói chị là thiếu phụ luống tuổi có chồng.”

Không phải người phụ nữ nào cũng nhịn được khi bị nói như vậy, Thẩm Thanh Lan hỏi: “Chị Hồ Dao, chị không giận anh em sao?”

“Giận chứ, sao có thể không giận được? Hôm qua chị thèm thèm để ý anh ấy cả ngày, hôm nay cũng không nghe điện thoại của anh ấy.” Ôn Hề Dao nghiến răng, sau đó lại bật cười.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không hề đồng tình với anh trai mình. Những câu dễ gây tổn thương như vậy, Ôn Hề Dao chỉ không nghe điện thoại là tốt lắm rồi. Cô bèn đảo mắt, nói: “Chị Hồ Dao, em cũng thấy anh em nói vậy là hơi quá đáng, chị đừng tha thứ cho anh ấy, để em chỉ cho chị một chiêu.”

Ôn Hề Dao tò mò nhìn cô, “Chiêu gì?”

“Lát đi về, chị đến siêu thị mua một quả sầu riêng, ăn xong chừa lại vỏ cho anh em quỳ lên.”

Ôn Hề Dạo bật cười, “Nếu anh em nghe những lời này của em thì sẽ rất đau lòng đấy.” Đứa em gái mình luôn cưng chiều lại xúi giục Vợ mình cho mình quỳ vỏ sầu riêng. Thẩm Quân Dục có thể không đau lòng sao?

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, “Còn không phải là vì xả giận cho chị sao? Để anh ấy khó chịu còn hơn là làm chị khó chịu.”

Ôn Hề Dao bật cười hỏi cô, “Thảo nào Quân Dục thương em như vậy. Nhìn bộ dáng bảo vệ anh trai của em kìa, biết rõ chị sẽ không làm như thế nên mới xúi giục chị. Em dám nói không phải để chị sớm tha thứ cho anh em?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, cũng không phủ nhận ý đồ của mình, “Bây giờ chị thấy thoải mái hơn chưa?”

http://tieulun.hopto.org

“Em đó, nhưng mà đúng là chị bớt giận rồi.”

Vốn là chỉ là một câu nói đùa, Ôn Hồ Dao cũng không tức giận thật, chỉ buồn bực một lát là hết.

Thẩm Thanh Lan cười không nói.

Đến tối, Ôn Hề Dao ra khỏi nhà họ Phó. Vừa ra cổng, liền thấy Thẩm Quân Dục đang đứng bên ngoài.

Ôn Hề Dao nhướng mày, “Sao không đi vào?”

“Anh đứng đây chờ em.” Thẩm Quân Dục cười dịu dàng, rồi lấy bó hoa hồng trắng giấu sau lưng ra, “Tặng em.”

Ôn Hề Dao cầm bó hoa, “Cũng không tệ, nhưng đừng tưởng rằng chỉ đơn giản như vậy là em sẽ tha thứ cho anh.”

Thẩm Quân Dục mở cửa xe, “Đương nhiên phải vậy rồi. Mời cô chủ Ôn Hệ Dao xinh đẹp lên xe.”

Trong mắt Ôn Hề Dao đầy ý cười, cũng không hỏi Thẩm Quân Dục muốn dẫn cô đi đâu.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục lái xe chở Ôn Hề Dao đến rạp chiếu phim, hừm, xem phim kinh dị.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Ôn Hề Dao hỏi Thẩm Quân Dục, “Anh cố ý?”

Thẩm Quân Dục gật đầu, “Đương nhiên, nếu không… sao em có thể chủ động yêu thương nhung nhớ anh.”

Hay! Lý do chính đáng, Ôn Hề Dao không nói lại được.

“Được rồi, đừng giận nữa. Hôm qua anh chỉ đùa em thôi mà, đừng nói em là thiếu phụ luống tuổi có chồng, dù em có biến thành bà già thì cũng là người anh yêu.” Thẩm Quân Dục đưa tay, ngón tay hai người đan chặt vào nhau.

Trong lòng Ôn Hệ Dao dâng lên cảm giác ngọt ngào, cô nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau, rồi liếc anh, “Ngoại trừ biết dỗ bạn gái vui vẻ, thì anh còn biết làm gì nữa?”

Thẩm Quân Dục cười thần bí, “Bây giờ không thể nói cho em biết được, sau này em sẽ biết.”

Thành phố Sydney.

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch trở về thì thấy Nhan Thịnh Vũ tới, cô vui vẻ nói: “Anh, cuối cùng anh cũng đến thăm em rồi.”

Nhan Thịnh Vũ nhìn Nhan Tịch, trong mắt tràn đầy cưng chiều, “Ừ, gần đây em có khỏe không? Sống ở đây quen không?”

Nhan Tịch híp mắt, tựa vào vai Nhan Thịnh Vũ, “Em rất khỏe, cũng rất thích ở đây. Anh, lần này anh đến thăm em và mẹ hả?”

“Ừ, anh tới xem em và mẹ có khỏe không?”

“Em và mẹ rất khỏe. Mà này, anh ra nước ngoài như vậy, không sợ bị ông chủ mắng sao?”

Vừa nghe em gái hỏi, Nhan Thịnh Vũ mới nhớ mình chưa xin nghỉ phép. Anh cười cười, nói: “Không sao cả, anh xin nghỉ phép rồi. Anh định ở đây với em và mẹ vài ngày. Em vui không?”

“Vui chứ, nếu có ba thì sẽ vui hơn nữa.” Nhan Tịch nói.

Ý cười trong mắt Nhan Thịnh Vũ nhạt đi, “Ba là sĩ quan, rất khó ra nước ngoài. Hơn nữa, công việc của ba rất bận, tạm thời không đi được.”

Sau khi Nhan Tịch tỉnh dậy, người nhà họ Nhan rất ăn ý giấu chuyện Triệu Giai Khanh và Nhan An Bang ly hôn. Vì vậy, cho tới tận bây giờ, Nhan Tịch vẫn chưa biết cha mẹ mình đã ly hôn.

“Cũng đúng. Đợi em nghỉ hè, em và mẹ về nước vậy.” Nhan Tịch nói, “Anh, anh biết Thẩm Thanh Lan không?”

Sắc mặt Nhan Thịnh Vũ chợt đổi, nhưng ngay lập tức đã bình thường trở lại, “Thẩm Thanh Lan là ai?”

Nhan Tịch không thấy sự khác thường của anh, “Chính là hoạ sĩ Lãnh Thanh Thu. Nghe nói chị ấy rất nổi tiếng trong nước mà, sao anh lại không biết?”

Nhan Thịnh Vũ giả vờ như vừa mới nhớ ra, “À, thì ra là cô ấy. Anh từng nghe cái tên Lãnh Thanh Thu, nhưng không biết cô ấy. Có chuyện gì vậy?”

“Em đã gặp chị ấy.” Nhan Tịch nói.

Nhan Thịnh Vũ nhìn cô, “Em gặp cô ấy khi nào?”

“Lúc Sydney tổ chức lễ hội nghệ thuật. Hôm đó em và mẹ đến Lake Macquarie chơi, vô tình gặp chị ấy và bạn đến đó du lịch. Chị ấy rất đẹp, em rất thích chị ấy.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Thịnh Vũ đè nỗi bất an trong lòng xuống, vô tình hỏi: “Trước đây em không biết cô ấy, sao lại gặp một lần là thích được?”

Nhan Tịch nhún vai, “Em cũng không biết nữa, từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy chị ấy, là em đã thích rồi. Em cũng không biết mình thích chị ấy ở điểm nào, chỉ là thấy chị ấy thật thân thiết, ấm áp, giống như một người chị. Đúng vậy, là cảm giác chị em.”

Đôi mắt Nhan Thịnh Vũ tối sầm, nhớ tới người con gái tỏa sáng dưới ánh mặt trời đó, sâu trong đáy lòng lại cảm thấy đau đớn. Anh cười cười, ra vẻ ung dung nói: “Anh tưởng em thích tranh vẽ của người ta cơ đấy. Anh còn đang nghĩ em nghĩ thông suốt lúc nào, mà bày đặt thích nghệ thuật.”

Nhan Tịch bĩu môi, “Anh, anh đừng khinh thường em. Em học thiết kế thời trang, nên cũng có tế bào nghệ thuật, chỉ là không biết vẽ mà thôi, nhưng em vẫn có trình độ thưởng thức. Em thích Thẩm Thanh Lan, cũng thích tranh vẽ của chị ấy. Nó cho em cảm giác ấm áp, giống như chính con người của chị ấy.”

Nhan Tịch tự mình nói, không chú ý đến sự buồn bã trong mắt Nhan Thịnh Vũ, “Em nghe nói chị ấy là người thủ đô. Lần sau về nước, em muốn đến thủ đô tìm chị ấy xin chữ ký. Anh, không phải anh ở thủ đô sao? Lúc về nước, anh mua cho em một bức tranh của chị ấy đi. Lần trước em muốn mua, nhưng không mua được. Tốt nhất là tranh có chữ ký, vậy mới hoàn mỹ.”

Thấy mình nói liên tục mà Nhan Thịnh Vũ không đáp lại, Nhan Tịch chu môi, huơ huơ tay trước mặt anh, “Anh, rốt cuộc anh có nghe em nói không

vậy?”

Nhan Thịnh Vũ hoàn hồn, “Xin lỗi em, anh vừa thất thần. Em mới nói gì vậy?”

Nhan Tịch lặp lại một lần, “Anh, anh nhất định phải giúp em xin chữ ký của chị ấy đó.”

Nhan Thịnh Vũ cười gật đầu, “Được, anh nhất định sẽ xin chữ ký.”

Nhan Tịch cảm thấy vui vẻ. Đúng lúc này, Triệu Giai Khanh gọi bọn họ đi ăn cơm, chủ đề này liền dừng lại.

Ngày hôm sau, Nhan Tịch rủ Nhan Thịnh Vũ ra ngoài. Cô nói muốn dẫn anh đi xem thành phố cổ đang sống.

Nhan Tịch dẫn Nhan Thịnh Vũ tới trang viên rượu nho nổi tiếng ở Sydney. Vừa mới xuống xe, Nhan Thịnh Vũ cảm thấy hơi khó chịu nên đi WC. Nhan Tịch đi dạo một mình trong trang viên.

“Ơ, là anh hả?” Nhan Tịch vui vẻ nhìn người trước mắt, cô không ngờ lại gặp Doug Gers ở đây.

http://tieulun.hopto.org

Doug Gers cũng không ngờ gặp Nhan Tịch hai lần trong mấy ngày ngắn ngủi. Anh mỉm cười, “Thật là trùng hợp. Cô đến đây chơi sao?”

“Vâng, tôi đi cùng anh trai. Còn anh thì sao?”

“Tôi và chủ trang viên là bạn, mấy hôm nay tôi vẫn luôn ở đây.” Doug nói.

“Thì ra là vậy, lần trước gặp nhau trong quán cà phê, tôi còn tưởng sau này không có cơ hội gặp lại anh nữa.” Nhan Tịch vừa cười vừa nói.

Nhan Thịnh Vũ tìm một vòng mới thấy Nhan Tịch. Từ xa, anh thấy cô đang nói chuyện với một người đàn ông. Lại gần, mới phát hiện người đó từng là bác sĩ điều trị cho Nhân Tịch. Anh biến sắc, nhưng rất nhanh thì kiềm nén kinh ngạc lại.

“Tiểu Tịch.” Nhan Thịnh Vũ gọi, Nhan Tịch cười híp mắt vẫy tay, “Anh, em ở bên này.”

Doug nhìn thoáng qua Nhan Thịnh Vũ, vừa cười vừa nói: “Anh cô đã tới rồi, tôi đi trước đây. Rượu nho ở đây rất ngon, nếu lúc về không ngại thì mua một ít đem về.”

Nhan Thịnh Vũ đợi Doug đi rồi, mới hỏi Nhan Tịch: “Lúc nãy em nói chuyện với ai vậy?”

“Một người bạn mới quen. Anh, sao anh đi WC lâu vậy?”

Nhan Thịnh Vũ thấy Nhan Tịch không nhận ra Doug, thì hơi yên tâm, “Còn không phải là vì tìm em sao? Dặn em đừng đi lung tung, nhưng chớp mắt một cái là không thấy em nữa rồi.”

Nhan Tịch lè lưỡi trêu Nhan Thịnh Vũ.

Cùng Nhan Tịch đi dạo trong trang viên. Từ xa, Nhan Thịnh Vũ nhìn thấy Doug. Anh nói với Nhan Tịch một tiếng, rồi đi về phía Doug.

“Anh Doug.” Nhan Thịnh Vũ chào hỏi.

Doug cười hòa nhã, “Đã lâu không gặp.”

“Không ngờ có thể gặp anh ở đây.”

“Tôi tới đây thăm bạn, kết quả lại gặp được Nhan Tịch. Xem ra cô ấy hồi phục rất tốt, cũng đã quen với cuộc sống ở đây.”

Nhan Thịnh Vũ từ từ nói: “Còn phải cám ơn anh Doug giúp đỡ. Nếu không

có anh thì có lẽ Tiểu Tịch…”

“Không cần khách sáo như vậy. Trước đây, là tôi được bạn nhờ. Sau khi Nhan Tịch đi, tôi cũng muốn tìm cơ hội đến thăm, để xác định tình huống của cô ấy. Bây giờ thấy cô ấy như vậy, tôi cũng yên tâm.”

Người bạn này là ai, không cần nói thì Nhan Thịnh Vũ cũng biết.

“Anh Doug, tôi rất bất ngờ khi gặp anh ở đây. Đúng lúc tôi có một thắc mắc, không biết anh có thể trả lời giúp tối không?”

“Xin mời.”

Nhan Thịnh Vũ kể lại chuyện Nhan Tịch gặp Thẩm Thanh Lan, “Bấy giờ, Nhan Tịch vẫn rất thích cô ấy. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì liệu có ngày nào đó Nhan Tịch sẽ nhớ lại tất cả?”

Doug nghe vậy, suy nghĩ một lát, rồi nói: “Điều này chứng tỏ trong lòng Nhan Tịch, Thẩm Thanh là một khái niệm tồn tại rất quan trọng. Dù cô ấy đã quên hết tất cả, nhưng vẫn còn nhớ rõ cảm giác Thẩm Thanh Lan đem lại cho cô ấy. Có điều, cậu cũng đừng lo lắng quá, cũng không cần cố gắng ngăn cản, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi. Trước đây, tôi tiến hành thôi miên sâu, trừ khi bị kích thích cực lớn, nếu không thì cô ấy không thể nhớ lại đâu.”

Lúc này, Nhan Thịnh Vũ mới yên tâm phần nào, nói cảm ơn với Doug, sau

đó quay lại chỗ Nhan Tịch.

“Anh, anh nói gì với anh ấy vậy?” Nhan Tịch tò mò hỏi.

“Không có gì. Anh ta nói rượu ở trang viên này rất ngon, anh hỏi mua ở đâu, loại nào ngon, để mua về nước cho bạn bè.”

Nhan Tịch không hứng thú với mấy chuyện này lắm, cùng Nhan Thịnh Vũ đi mua mấy chai rượu rồi về.

Nhan Thịnh Vũ ở Sydney chơi ba ngày. Lúc về, Nhan Tịch dặn dò anh đủ thứ, “Anh, anh phải nhớ cuốn artbook có chữ ký của em đấy nhá, về nước là phải mua cho em ngay biết chưa?”

Đây đã là lần thứ n+1 Nhan Tịch nói chuyện này rồi, Nhan Thịnh Vũ bóp trán, “Anh biết rồi. Về nước rồi, chuyện đầu tiên anh làm là mua tranh cho em, được chưa?”

Nhan Tịch gật đầu, “Vâng, em biết anh tốt với em nhất mà.”

Triệu Giai Khanh không biết hai anh em đang nói cái gì nên hỏi, Nhan Tịch cười tủm tỉm không chịu nói, Nhan Thịnh Vũ thuận miệng nói một lý do. Triệu Giai Khanh thấy dáng vẻ bí mật của hai anh em, thì không hỏi nữa.

Sau khi về nước, Nhan Thịnh Vũ có nhận được điện thoại của Nhan An Bang, nhưng anh không nghe.

Anh đến nhà sách mua artbook của Thẩm Thanh Lan, sau đó nhìn một cái tên trong danh bạ, do dự thật lâu mới bấm gọi.

Thẩm Thanh Lan nghe Nhan Thịnh Vũ nói xong, thì chỉ nhàn nhạt nói: "Chiều nay tôi rảnh, anh đến quán trà của tôi đi."

"Được."

Buổi chiều ngày hôm sau, Nhan Thịnh Vũ đến quán trả trước nửa tiếng. Thấy người từ ngoài cửa đi vào, ánh mắt của anh trở nên ngẩn ngơ. Đây là lần đầu tiên từ sau khi Nhan Tịch ra nước ngoài, anh gặp lại Thẩm Thanh Lan ở khoảng cách gần như vậy, "Ngồi đây đi."

Anh biết Thẩm Thanh Lan đã kết hôn rồi. Thậm chí, anh còn lén đi xem hôn lễ của cô. Anh đứng từ xa, nhìn cô lên kiệu hoa. Tuy không thấy khuôn mặt của cô, nhưng anh vẫn có thể tưởng tượng ra được vẻ đẹp lộng lẫy của cô khi mặc lên mình chiếc áo cưới.

Thẩm Thanh Lan ngồi đối diện Nhan Thịnh Vũ. Người đàn ông trước mặt đã không còn nét trẻ con năm nào, mà trở nên trầm ổn và trưởng thành hơn nhiều. Trong một năm ngắn ngủi, trong nhà gặp nhiều chuyện như vậy, bất cứ ai cũng phải thay đổi thôi.

http://tieulun.hopto.org

Cô lấy cuốn artbook của Nhan Thịnh Vũ đặt trên bàn, mở ra ký tên vào, còn viết thêm mấy câu trên đó.

Nhan Thịnh Vũ cất tập tranh đi, “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo. Nghe nói anh làm việc ở thành phố G, công việc thuận lợi không?”

Nhan Thịnh Vũ cười cười, “Không tính thuận lợi, nhưng cũng không có khó khăn gì. Kinh tế ở thành phố G tuy không theo kịp những thành phố khác, nhưng tôi rất thích nơi đó, cuộc sống ở đây rất giản dị mộc mạc.”

“Lần này anh tới đây là vì mua tranh cho Nhân Tịch?”

“Ừ, Nhan Tịch rất thích cố, dặn tối nhất định phải mua cho được tập tranh của cô.”

Trong mắt Thẩm Thanh Lan thoáng lên vẻ bị thương. Dù đã quên hết tất cả, nhưng Nhan Tịch vẫn còn thích cô, nhưng cô lại không bảo vệ tốt cô ấy.

“Thẩm Thanh Lan, tôi nợ cô một cầu xin lỗi. Lúc đầu, tôi bị kích động, từng nói những lời không tốt, cổ đừng giữ trong lòng.” Nhan Thịnh Vũ chân thành xin lỗi.

http://tieulun.hopto.org

Mấy tháng qua, anh nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Trước đây, anh và người nhà đều đẩy hết trách nhiệm lên người Thẩm Thanh Lan. Thật ra, điều này không công bằng với cô. Nếu không có cố, thì bọn họ đã không còn gặp lại Nhan Tịch nữa rồi.

Thẩm Thanh Lan run nhè nhẹ, "Chuyện đó thật sự có liên quan đến tôi, mọi người nghĩ vậy cũng không có gì sai cả."

"Thật ra sau đấy tôi đã nghĩ kỹ rồi, bạn bè của cổ nói rất đúng, chúng tôi là một lũ nhát gan, không dám đối mặt với sự thật, nên đẩy hết trách nhiệm lên người cô." Nhan Thịnh Vũ nói, anh chợt nhớ lại, lần đó Thẩm Thanh Lan cũng bị thương.

Thẩm Thanh Lan không muốn nhắc tới đề tài này, bởi nó là vết thương vĩnh viễn không lành trong lòng mỗi người bọn họ. Nhan Thịnh Vũ chỉ nói thêm vài câu với Thẩm Thanh Lan liền rời đi.

Có một số việc, tuy là hiểu rõ ràng, nhưng không thể dễ dàng vượt qua khoảng cách tồn tại ở giữa được. Tình yêu thời niên thiếu, cuối cùng vẫn phải lấy cách tàn khốc nhất để kết thúc.

Nhan Thịnh Vũ đi rồi, Thẩm Thanh Lan cũng về.

Vừa lái xe ra khỏi quán trà, cô nhìn lướt qua kính chiếu hậu, cười lạnh.

http://tieulun.hopto.org

Cô xem như không thấy mà tiếp tục lái xe. Đi được một đoạn, cô lại nhìn kính chiếu hậu. Quả nhiên, có một chiếc xe đang bám theo sau, là một chiếc minivan màu trắng, người theo dõi rất cẩn thận, chạy cách xe có một khoảng cách không gần không xa.

Thẩm Thanh Lan rẽ, chiếc xe đó cũng rẽ. Cô suy nghĩ một chút, lái xe về hướng ngoại ô. Có điều, sắp đến ngoại ô, chiếc xe đó không tiếp tục theo, mà rẽ sang một đường khác. Thẩm Thanh Lan dừng xe bên lề, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ cô đã đoán sai?

Cô gọi điện thoại cho Kim n Hi, nói biển số xe cho cô ấy biết.

“An, hình như đó là một chiếc xe đã bị vứt.” Kim n Hi nói.

Lúc này, Thẩm Thanh Lan đã khẳng định được mình bị theo dõi. Có điều, là do người đó cẩn thận, phát hiện tình hình không ổn nên rút, hay là vì chuyện gì bất đắc dĩ nên mới rút:

“Có thể điều tra được chủ trước của xe không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Cậu chờ tớ một lát.” Kim n Hi đáp.

Thẩm Thanh Lan ngồi trong xe chờ Kim n Hi. Một lát sau, Kim n Hi gọi điện thoại lại, “An, người đó qua đời nửa năm trước rồi.”

Trong mắt Thẩm Thanh Lan lướt qua một tia hứng thú, manh mối lại bị chặt đứt.

“ n Hi, trò chơi ngày càng thú vị rồi.”

Kim n Hi nở nụ cười, “Đúng vậy. Có điều, An à, bây giờ cậu không giống như trước đây, làm gì cũng phải cẩn thận hơn mới được.”

“Tớ biết rồi. Chuyện lần trước tớ nhờ cậu để ý sao rồi?”

“Không có manh mối, nên không có hướng điều tra. Hơn nữa, người đó rất cẩn thận, từ sau vụ lần trước là không còn hành động gì nữa. Tớ cảm thấy người này không phải là người đơn giản. An, có phải là Allen không?”

Nhắc Allen, Thẩm Thanh Lan mới nhớ Allen đã yên lặng lâu rồi. Lâu đến mức cô suýt nữa thì quên sự tồn tại của hắn.

“Không phải là hắn ta.” Thẩm Thanh Lan khẳng định. Allen làm việc rất tàn nhẫn, luôn nhắm đúng đối tượng mà ra tay. Nếu là Allen, hắn ta sẽ không ra tay với Cố Bác Văn và Vu Hiểu Huyên. Quan trọng nhất là, nếu Allen ra tay, nạn nhân tuyệt đối sẽ không phải bị thương nhẹ, hay chỉ đe dọa đơn giản như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Kim n Hi ngẫm lại cũng thấy đúng, “Nếu không phải là Allen, thì là ai? Chẳng lẽ là Hứa Nặc?”

“Cậu đi điều tra cô ta thử xem.” Thẩm Thanh Lan nói vậy rất đúng ý của Kim n Hi. Nếu thật sự là Hứa Nặc giở trò, vậy thì chuyện cùng thú vị.

“Chuyện này giao cho tớ, khi nào có kết quả tớ sẽ báo cho cậu.”

Thẩm Thanh Lan cúp điện thoại, lái xe về nhà.

Trong khi đó, Hứa Nặc đang trải qua một cuộc sống không dễ dàng chút nào. Ở bị Allen ném vào trụ sở huấn luyện, lý do là ả không đủ bản lĩnh làm hắn ta mất mặt.

“Chủ nhân.” Hứa Nặc mới vừa ra khỏi một trận huấn luyện, vết thương chằng chịt, có vài vết thương còn đang chảy máu. Ả cúi đầu, đứng trước mặt Allen.

Allen thờ ơ nói: “Biết mình không đủ năng lực chưa?”

“Vâng.” Chỉ một lần huấn luyện bình thường, mà ả vẫn để mình bị thương khắp người.

“Nếu biết rồi thì trở về đi. Khi nào không làm tôi mất mặt nữa thì mới được

ra.”

“Vâng.” Hứa Nặc lui ra ngoài, trước khi đi còn ngoái nhìn Allen thật lâu.

Đợi Hứa Nặc đi rồi, Allen cầm ipad mở một trang web. Nhìn nhiệm vụ trên đó, hắn ta nở nụ cười. Tiểu Thất của hắn vẫn là mèo con nanh vuốt sắc bén như ngày nào.

“Phân phó xuống, nếu người của chúng ta muốn nhận nhiệm vụ này thì cứ nhận.” Allen giao ipad cho người đứng bên cạnh.

Người nọ nhìn thoáng qua, “Đây là nhiệm vụ đối phó người của BK, liệu có gây phiền phức cho chúng ta không?”

Allen cười nhạt, “Sớm muộn gì tối và KING cũng có ngày này. Đi đi, phần phó xuống, ai lấy được mạng của KING, tôi trả gấp đôi thù lao trên trang web.” Từ lần hủy căn cứ của KING, hắn và KING đã không còn khả năng hòa hoãn nữa.

Người nọ ngẩn ra, “vâng” một tiếng rồi đi.

Hai ngày sau, Kim n Hi gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan, “An, cậu đoán xem, tớ điều tra Hứa Nặc, rồi phát hiện được cái gì thú vị?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan hỏi: “Cái gì?”

“Tớ phát hiện sau lưng Hứa Nặc là một người phụ nữ gọi Kim phu nhân.”

“Kim phu nhân là ai?”

“Có người nói Kim phu nhân không phải người trong giới, nhưng bà ta lại có nhiều mối quan hệ rắc rối phức tạp. Không chỉ có quan hệ với Allen, mà còn có chút quan hệ với KING. Lần trước cậu và Nhan Tịch bị bắt cóc, hình như có bóng dáng của Kim phu nhân trong đó nữa.”

Vẻ thờ ơ trên mặt Thẩm Thanh Lan dần dần biến mất, “Có thể điều tra thân phận thật của Kim phu nhân không?”

“Tạm thời không thể, nhưng tớ sẽ tiếp tục điều tra. Còn nữa, Hứa Nặc là con gái của Kim phu nhân.” Kim n Hi nói thêm.

“Hứa Nặc là con gái của Kim phu nhân?”

“Đúng vậy, hình như quan hệ của hai người bọn họ không tốt lắm. Nếu không phải tớ đang điều tra Hứa Nặc, thì sẽ không điều tra ra Kim phu nhân đầu. Allen và KING không có cấu kết. Lần trước, Hứa Nặc tự ý hợp tác với KING. Allen muốn xử lý Hứa Nặc, nhưng Kim phu nhân xuất hiện dẫn cô ta đi.”

http://tieulun.hopto.org

“Cậu có ảnh của Kim phu nhân không?”

“Không có, mấy tin tức này là do tớ mua được. Kim phu nhân rất thần bí, rất hiếm lộ mặt ra ngoài. Dù có xuất hiện, cũng giấu mình trong bóng đêm. Chưa ai từng thấy mặt của bà ta, nên không ai biết bà ta là ai. Có điều, người khác không biết, nhưng có một người chắc chắn biết.”

“Allen.” Thẩm Thanh Lan nói một cái tên.

Kim n Hi ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu biết?”

“Đừng quên, Hứa Nặc là người của Allen.”

“An, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Cậu thử tìm đường khác điều tra thân phận của Kim phu nhân xem. Nếu không được, thì tớ sẽ ra tay từ chỗ Allen.”

“Được. Có điều, không phải vạn bất đắc dĩ, thì cậu đừng đi tìm tên biến thái Allen.” Allen vốn muốn báo thù, nếu Thẩm Thanh Lan đi tìm Allen, thì chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

http://tieulun.hopto.org

“Tớ biết rồi.”

Kim phu nhân, Thẩm Thanh Lan lặp lại cái tên này, vẻ hoài nghi trên mặt càng nhiều.

“Lan Lan, em đang suy nghĩ gì đấy? Nhíu mày như một bà già vậy, chẳng may sau này cháu anh không biết cười, giống y Hoành Dật thì làm thế nào?” Thẩm Quân Dục thấy bộ dáng nhíu mày của Thẩm Thanh Lan, thì vừa cười vừa nói.

Nhắc tới con, khuôn mặt Thẩm Thanh Lan trở nên dịu dàng không gì sánh được, “Giống như Hoảnh Dật càng tốt chứ sao.”

Thẩm Quân Dục thở dài, quả nhiên con gái lấy chồng như bát nước đổ đi.

Anh đưa cái chén cho Thẩm Thanh Lan, “Đây là tổ yến mẹ chưng, còn nóng đó, em ăn luôn đi.”

“Cảm ơn anh.” Thẩm Thanh Lan húp một ngụm, không ngọt, hợp khẩu vị của cô.

“Chị Hề Dạo sắp về hả anh?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục gật đầu, “Ừ, ngày kia sẽ về.”

“Đợi chị Hồ Dao về, chúng ta đến ngoại ô chơi đi.” Thẩm Thanh Lan đề nghị.

Thẩm Quân Dục hỏi: “Sao tự nhiên lại muốn ra ngoài chơi?”

“Em muốn tìm cảm hứng vẽ tranh. Đến lúc đó, gọi thêm Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyên cho đông vui.”

Thẩm Quân Dục không có ý kiến, hiếm khi em gái muốn đi ra ngoài chơi, tất nhiên là anh đồng ý rồi.

Chỉ là, chuyến đi lần này không thành rồi.

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh Lan vừa thức dậy, thì trong nhà có một vị khách không mời mà đến, Thẩm Quân Trạch.

Từ sau lần ầm ĩ ở nhà họ Thẩm, Thẩm Quần Trạch không đến nhà họ Thẩm nữa, vậy là bây giờ cậu ta lại đến nhà họ Phó?

Dì Triệu nói với Thẩm Thanh Lan: “Cậu ta nói tới tìm cháu.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, “Ông nội cháu đâu?”

“Ông cụ đi tập thể dục rồi.”

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống ghế sô pha, “Cậu tìm tôi?”

Hôm nay Thẩm Quân Trạch rất bình tĩnh, hoàn toàn khác những lần đối chọi gay gắt trước đây. Nghe Thẩm Thanh Lan hỏi, cậu ta gật đầu, “Đúng vậy, tôi tới tìm chị.”

“Nói đi, chuyện gì?” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

Trong mắt Thẩm Quân Trạch hiện lên vẻ tức giận, nhưng nghĩ lại lời Lư Tiến Tài nói, cậu ta nén giận hỏi: “Tôi biết tập đoàn Quần Lan bắt đầu mở rộng khu vực đó, tôi chỉ muốn hỏi Thẩm Thị có thể cùng hợp tác không?”

Được tập đoàn quân Lan quy hoạch, sau này khu đó sẽ rất phát triển. Thẩm Thị chỉ có thế lực ở nước ngoài, còn ở đây là trong nước, muốn phát triển tốt, thì nhất định phải có hậu thuẫn, tập đoàn Quân Lan là một lựa chọn hàng đâu.

Nghe Thẩm Quần Trạch nói tới đây, Thẩm Thanh Lan liền hiểu ý đồ của cậu ta, “Đây là chuyện của công ty, cậu đi tìm anh tôi đi, tôi không tham gia quản lý công ty.”

http://tieulun.hopto.org

Tất nhiên là Thẩm Quân Trạch đi tìm Thẩm Quân Dục rồi, nhưng đã bị từ chối với lý do là tập đoàn quân Lan có đủ khả năng để có thể tự hoàn thành hạng mục này, không cần hợp tác với ai cả.

“Anh ta đã từ chối tôi.” Thẩm Quần Trạch mím môi nói. Cũng vì như vậy, nến Lư Tiến Tài mới bảo Thẩm Quân Trạch tìm Thẩm Thanh Lan, ai bảo Thẩm Quân Dục rất yêu thương chị ta chứ. Chỉ cần chị ta đồng ý nói giúp, thì chắc chắn anh ta sẽ thay đổi ý định.

“Anh tôi đã từ chối rồi, thì tôi cũng không còn cách nào. Dù sao, đó cũng là công ty của anh tôi.”

“Không phải chị có cổ phần công ty sao? Hơn nữa, chị cũng được xem là cổ đông của Thẩm Thị.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy nực cười, đồng thời cũng hơi khó hiểu, không biết chú hai nuôi dạy con trai như thế nào, mà cậu ta trở thành một kẻ như thế.

“Nếu tôi nhớ không lầm, thì tôi không hề ký tên lên hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.” Ý là tôi không phải là cổ động của Thẩm Thị.

“Dù chị không phải cổ đông, nhưng ba tôi đã cho chị cổ phần, thì nó là của chị. Trước đây, Thẩm Thị luôn phát triển ở nước ngoài, không quen thuộc thị trường trong nước. Thẩm Thị muốn phát triển ở đây thì cần phải có quan hệ. Chị là chị của tôi, trước khi qua đời, ba đã giao tôi và công ty cho chị. Lẽ nào

chị không muốn giúp tôi sao?”

Lần này Thẩm Thanh Lan thật sự bật cười, nhưng ánh mắt thì rất lạnh. Thẩm Quân Trạch là điển hình của việc cần thì chơi, không cần thì vứt, “Thẩm Quân Trạch, tôi chỉ đồng ý với chú hai là vào lúc cần thiết sẽ trông chừng cậu một chút. Tôi không phải bảo mẫu của cậu, phải phục vụ cho cậu bất cứ lúc nào.”

Thẩm Quần Trạch vốn không tự nguyện đến đây, cậu ta bị Lư Tiến Tài ép đến. Bây giờ, nghe những lời này của Thẩm Thanh Lan, cậu ta không bình tĩnh nỗi nữa, liền chỉ tay vào Thẩm Thanh Lan nói: “Chị không muốn giúp tối đúng không?”

“Đúng vậy, thì sao?” Thẩm Thanh Lan hỏi ngược lại.

“Hừ, không giúp thì thôi, sau này chị đừng có hối hận.”

Thẩm Thanh Lan cố thì có cái gì để hối hận, “Không còn chuyện gì thì đi đi, tôi còn có việc.” Dứt lời, cô liền đứng lên định đi.

Thẩm Quân Trạch nhìn bóng lưng của Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt hung ác, đẩy mạnh lưng cổ…

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 278: Dấu hiệu sảy thai

Thẩm Thanh Lan vốn không để phòng Thẩm Quân Trạch, nên mới bị cậu ta đẩy một cái, cơ thể lập tức mất thăng bằng. Thấy mình sắp ngã xuống chỗ bàn trà, đáy mắt cô hiện lên vẻ hoảng loạn, lấy tay ôm bụng, khuỵu gối xuống, quỳ lên mặt đất, nhưng bụng vẫn va vào bàn trà.

Cảm giác bụng mình đau đớn, Thẩm Thanh Lan vội kêu lên: “Di Triệu!”

Dì Triệu đang quét dọn trên lầu, nghe Thẩm Thanh gọi thì lập tức xuống, thấy Thẩm Thanh Lan ôm bụng quỳ trên đất thì kinh hãi hỏi: “Thanh Lan, cháu làm sao vậy?”

“Di Triệu, mau gọi bác sĩ.” Lúc này, trên trán Thẩm Thanh Lan đổ đầy mồ hôi lạnh. Vì sợ ảnh hưởng đến cái thai nên cô không dám nhúc nhích.

Dì Triệu vội gọi điện thoại cho bác sĩ. May là bệnh viện quân đội ở gần đây nên bác sĩ đến rất nhanh.

Lúc được đưa đi, trên quần của Thẩm Thanh Lan đã có vết máu màu đỏ.

Phó lão gia vừa trở về, nghe nói Thẩm Thanh Lan bị đưa vào bệnh viện, thì vội vàng chạy tới bệnh viện, hỏi di Triệu: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

http://tieulun.hopto.org

Thật ra dì Triệu cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì. Trên đường tới đây, Thẩm Thanh Lan đau đớn ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, dì Triệu bị dọa sợ, đầu còn nhớ phải hỏi gì.

Chính bản thân Thẩm Quần Trạch cũng không ngờ mình chỉ đẩy Thẩm Thanh Lan một cái mà lại xảy ra chuyện như vậy. Cậu ta không dám ở lại đó, nên đã chạy về nhà từ sớm rồi.

Phó lão gia lo lắng đi tới đi lui, một lúc sau, thấy bác sĩ ra thì vội hỏi: “Bác sĩ, cháu dâu tôi sao rồi?”

Bác sĩ lắc đầu, hai mắt Phó lão gia ảm đạm xuống, “Không sao, không sao cả, con bé và Hoành Dật còn trẻ, sau này còn có con được mà, cháu nó vẫn ổn là tốt rồi.”

Bác sĩ bật cười, nói: “Ngài hiểu lầm rồi. Cháu dâu và chắt của ngài tạm thời không sao. Nhưng cháu dâu ngài có dấu hiệu sảy thai, cần phải nằm viện điều dưỡng một thời gian.”

Nghe bác sĩ nói, Phó lão gia ngẩn người, sau đó mới hồi hồn, đã bớt lo lắng hỏi: “Bác sĩ, ý của bác sĩ là chất của tôi vẫn còn?”

“Đúng vậy. Có điều, lúc này cô Phó còn hơi yếu, cần phải tĩnh dưỡng vài ngày.”

http://tieulun.hopto.org

“Thật tốt quá, tốt quá.” Phó lão gia vỗ vỗ lồng ngực của mình. Vừa nãy, ông thật sự hết hồn. Nếu Thẩm Thanh Lan và đứa bé có chuyện gì, thì ông không biết phải ăn nói như thế nào với Phó Hoành Dật và nhà họ Thẩm nữa.

Thẩm Thanh Lan đang ngủ, nhưng ngủ không được yên, chân mày nhíu chặt lại. Thẩm Quân Dục mới tới, thấy em gái như thế thì ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

“Di Triệu, dì nói trước khi Lan Lan xảy ra chuyện, Thẩm Quân Trạch đã tới?” Thẩm Quân Dục lạnh giọng hỏi.

Dì Triệu gật đầu, “Đúng vậy, cậu ta nói tới tìm Thanh Lan. Bọn họ nói chuyện trong phòng khách, dì thấy vẫn bình thường, ai ngờ dì vừa lên lầu một lát, Thanh Lan liền xảy ra chuyện.” Di Triệu cũng rất hối hận, lúc nào quét dọn lại không quét dọn, sao lại lên lầu ngay lúc đó chứ.

Thẩm Quân Dục không nói gì, xoay người đi. Hai vị lão gia nghe dì Triệu nói, sắc mặt rất khó coi.

Nhà họ Lư.

Thẩm Quân Trạch không dám trở về nhà mình, nên tới nhà Lư Tiến Tài. Thấy khuôn mặt lo lắng của cậu ta, Lư Tiến Tài hỏi: “Quân Trạch, cháu sao vậy?”

Sắc mặt Thẩm Quân Trạch trắng bệch, cậu ta có thấy vết máu trên quần của Thẩm Thanh Lan, “Cậu, cháu đã gây họa rồi.”

“Không phải cháu đến nhà họ Phó tìm Thẩm Thanh Lan sao? Chẳng lẽ Thẩm Thanh Lan không đồng ý?” Dù không đồng ý thì Thẩm Quần Trạch cũng đâu cần tỏ ra thế này?

“Cậu, cháu gây họa rồi, lần này ông nội và anh sẽ không bỏ qua cháu. Cháu phải làm gì đây?”

Thấy cậu ta hoang mang như thế, Lư Tiến Tài nhận ra chuyện nghiêm trọng hơn ông ta nghĩ, “Cháu làm gì rồi?”

Thẩm Quần Trạch lắc đầu.

“Cháu không nói, sao cậu biết phải giúp cháu như thế nào?”

Thẩm Quân Trạch do dự một chút, mới kể lại chuyện đã xảy ra cho Lư Tiến Tài nghe. Nghe xong, sắc mặt ông ta rất khó coi. Ông ta bảo Thẩm Quân Trạch đi nhờ Thẩm Thanh Lan giúp đỡ, kết quả là cậu ta lại gây ra chuyện như thế.

“Cậu bảo cháu đi xin người ta giúp đỡ, cháu đẩy cô ta làm gì?” Lư Tiến Tài

tức giận nói.

Thẩm Quân Trạch uất ức nói: “Ai bảo chị ta không chịu giúp cháu, cháu giận quá nên… Cháu đâu biết chị ta mang thai, nếu biết thì cháu sẽ không đẩy.”

Lư Tiến Tài cố gắng giữ bình tĩnh, “Bây giờ nói những chuyện này cũng đã muộn, cháu thấy rõ cô ta sảy thai sao?”

Thẩm Quân Trạch lắc đầu, “Cháu không biết, nhưng cháu thấy trên quần chị ta có dính máu.”

Lư Tiến Tài sầm mặt lại, chuyện này phiền phức to rồi. Nếu Thẩm Thanh Lan không sảy thai, thì chuyện còn có đường cứu vãn. Nhưng nếu Thẩm Thanh Lan sảy thai thì bọn họ sẽ phải hứng chịu lửa giận của cả hai nhà họ Thẩm và nhà họ Phó.

Đừng nói Thẩm Quân Trạch là cháu trai của nhà họ Thẩm là sẽ không bị sao cả. Thẩm Thanh Lan lại còn là bảo bối của Thẩm lão gia, chuyện này rất khó giải quyết. Trong phút chốc, Lư Tiến Tài không biết phải làm gì bây giờ.

“Cậu, cháu phải làm sao đây?” Thẩm Quân Trạch hoang mang lo sợ.

Lư Tiến Tài đi tới đi lui, “Cháu đừng vội, để yên cho cậu suy nghĩ.”

Chuông cửa vang lên, Lư Tiến Tài đi ra mở cửa, liền thấy khuôn mặt của Thẩm Quân Dục. Lư Tiến Tài muốn nói gì đó, nhưng lại bị Thẩm Quân Dục đẩy ra. Thẩm Quân Trạch thấy anh vào thì xoay người chạy. Nhưng anh đã lanh lẹ xách áo cậu ta lên, đấm vào mặt cậu ta, nắm đấm này gần như dùng hết sức.

Đợi Lư Tiến Tài hoàn hồn, Thẩm Quân Trạch đã ăn trọn mấy cú đấm của Thẩm Quân Dục. Ông ta vội đi tới kéo Thẩm Quân Dục ra, “Quân Dục, có chuyện gì thì nói rõ ràng, đừng động tay chân.”

Thẩm Quân Dục đẩy Lư Tiến Tài ra, nhìn chằm chằm Thẩm Quân Trạch.

Thẩm Quân Trạch quỳ rạp dưới đất ho sặc sụa, khóe miệng chảy máy, “Anh điên rồi hả? Anh muốn đánh chết tôi sao?”

Vẻ mặt Thẩm Quân Dục lạnh lẽo, “Cậu nghĩ tôi không dám?” Thẩm Quân Trạch không dám trả treo với Thẩm Quân Dục.

Lư Tiến Tài đứng ở một bên khuyên nhủ: “Quân Dục, tôi đã nghe Quân Trạch nói rồi. Chuyện này là nó không đúng, nhưng chuyện quan trọng bây giờ là phải chăm sóc kỹ Thanh Lan, còn dạy dỗ Quân Trạch thì để sau cũng không muộn.” Bây giờ Thẩm Quân Dục đang nóng giận, ông ta chỉ có thể khuyên anh về trước.

Thẩm Quân Dục hoàn toàn không thèm để ý Lư Tiến Tài. Thật ra không cần Thẩm Thanh Lan nói, Thẩm Quân Dục cũng có thể đoán được là đã xảy ra chuyện gì.

“Thẩm Quần Trạch, tôi nói cho cậu biết, từ nay về sau tập đoàn Quần Lan sẽ không bao giờ hợp tác với Thẩm Thị. Không chỉ có như vậy, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ thu mua Thẩm Thị.”

Mặt Thẩm Quần Trạch biến sắc, “Anh không thể làm như vậy?

Thẩm Quân Dục cười khẩy, “Không thể? Thẩm Quân Trạch, cậu có tư cách gì nói không thể với tôi, chỉ bằng cậu cũng họ Thẩm? Rốt cuộc là cậu lấy tự tin ở đâu ra mà cho rằng cậu làm Lan Lan bị thương thì tôi sẽ không so đo với cậu?”

“Anh không thể thu mua Thẩm Thị. Thẩm Thị là của ba cho tôi, ba là chú hại của anh. Anh làm như vậy, có xứng với ba tôi không?”

Thẩm Quân Dục nhìn Thẩm Quần Trạch, đáy mắt hiện vẻ trào phúng. Thật đáng tiếc, chủ hai lại có một người con trai như vậy, chút gia nghiệp này xem như bỏ đi rồi, “Thay vì mở mắt nhìn gia nghiệp của chú hai hủy trong tay cậu thì tôi thu mua công ty, sau đó phát triển nó.”

Vẻ mặt Thẩm Quân Trạch trở nên dữ tợn, “Anh không thể làm như vậy, ông nội sẽ không đồng ý.”

Thẩm Quân Dục không thèm để ý đến Thẩm Quân Trạch nữa, mà xoay người đi ra cửa, lạnh lùng nói: “Cậu tốt nhất là hãy cầu nguyện Lan Lan không sao đi. Nếu không thì cậu sẽ không gánh nổi hậu quả đầu.”

http://tieulun.hopto.org

“Cậu, làm thế nào bây giờ?” Đợi Thẩm Quân Dục đi, rồi Thẩm Quần Trạch lo sợ hỏi Lư Tiến Tài.

“Cháu hỏi cậu thì cậu biết hỏi ai? Cậu đã nói với cháu rồi, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ. Cháu xem cháu đã gây ra chuyện gì đi, là ai cũng sẽ tức giận thôi.” Lư Tiến Tài thét lên. Đây là lần đầu tiên ông ta tức giận với Thẩm Quân Trạch. Thằng nhóc này, chỉ giỏi làm hỏng việc.

Thẩm Quân Trạch sửng sốt, “Cậu!”

Lư Tiến Tài lau mặt, đè cơn giận xuống, “Bây giờ cháu đi với cậu đến nhà họ Thẩm, quỳ xuống cầu xin ông cụ. Chỉ cần ông ta chịu ra mặt thì chúng ta sẽ không sao.”

Ông ta đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần Thẩm lão gia chịu tha thứ cho Thẩm Quần Trạch, bằng lòng che chở cho cậu ta thì Thẩm Quân Dục sẽ không thể làm gì được. Còn bên nhà họ Phó nữa, cùng cần Thẩm lão gia ra mặt mới được.

Thẩm Quân Trạch không cam lòng, “Cậu, cháu không đi.” Ông già đó không thích cậu ta, đã thế người xảy ra chuyện lại là Thẩm Thanh Lan, cậu ta đi tìm ông già thì chẳng khác nào tự đi tìm đường chết.

Lư Tiến Tài cười lạnh, “Cháu không đi cũng được, cứ chờ Thẩm Quân Dục thu mua Thẩm Thị đi. Cháu nghĩ nó đùa với cháu à?” Lúc mới tới thủ đô, chuyện đầu tiên Lư Tiến Tài làm là tìm hiểu các mối quan hệ kinh doanh ở

nơi này, nhất là tính tình của một vài ông chủ doanh nghiệp có tiếng.

Theo tư liệu, Thẩm Quân Dục không hề tao nhã, dễ nói chuyện như bề ngoài anh biểu hiện. Hôm nay, anh đã nói vậy thì anh nhất định sẽ làm được.

Trên mặt Thẩm Quân Trạch đầy vẻ đấu tranh, Lư Tiến Tài cũng không giục cậu ta, “Cháu tự mình cần nhắc đi. Rốt cuộc là công ty quan trọng, hay là sĩ diện quan trọng?”

Suy nghĩ một lúc lâu, Thẩm Quần Trạch mới nói: “Cậu, cháu đến nhà họ Thẩm ngay đây.”

“Không phải đến nhà họ Thẩm, mà là đến bệnh viện, chắc chắn Thẩm lão gia đang ở bệnh viện. Cháu biết Thẩm Thanh Lan ở bệnh viện nào không?”

Thẩm Quân Trạch lắc đầu, lúc đó cậu ta hoảng sợ bỏ chạy, làm gì biết Thẩm Thanh Lan ở bệnh viện nào.

Lư Tiến Tài không còn cách nào khác, đành phải gọi điện thoại cho Lư Nhã Cầm. Bà ấy không ngờ có chuyện như thế nên nói chuyện cứ lắp bắp, Lư Tiến Tài nghe mà thấy phiền, “Được rồi, đừng khóc nữa, em gọi điện thoại hỏi xem Thẩm Thanh Lan ở bệnh viện nào.”

Đợi Lư Nhã Cầm hỏi được tên bệnh viện Thẩm Thanh Lan đang nằm, rồi Lư Tiến Tài liền dẫn Thẩm Quân Trạch đến đó.

http://tieulun.hopto.org

“Cháu dẹp cái mặt khó chịu đó đi cho cậu. Cháu đi xin lỗi người ta, chứ không phải người ta đi xin xỏ cháu. Dù trong trong lòng không muốn đi nữa thì cũng phải nhịn cho cậu. Nếu cháu vẫn không thể điều chỉnh tốt tâm trạng của mình thì chúng ta không cần vào nữa.”

“Cậu, cháu đã khó chịu lắm rồi, cậu đừng mắng cháu nữa được không?” Thẩm Quần Trạch buồn bực nói. “Nếu không phải cháu là đứa cháu duy nhất của cậu thì cậu sẽ mắng cháu ư?”

Thẩm Quân Trạch im miệng. Đến bệnh viện, trên mặt Thẩm Quần Trạch đã không tỏ ra khó chịu nữa.

Gặp Lư Nhã Cẩm ở dưới lầu, Lư Tiến Tài liền hỏi: “Em tới đây làm gì? Anh đã nói em cứ ở nhà đi mà.”

Người nhà họ Thẩm vốn không thích Lư Nhã Cẩm, bây giờ thấy bà thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Lư Nhã Cẩm lo lắng nói: “Em lo cho Quân Trạch.”

“Chuyện bây giờ đã quá loạn rồi, em đừng gây loạn thêm nữa. Anh dẫn Quân Trạch lên trên, em ở đây đợi đi.”

http://tieulun.hopto.org

Lư Nhã Cầm cũng biết mình không được nhà họ Thẩm chào đón, nên không kiên trì đi theo nữa.

Lư Tiến Tài dẫn Thẩm Quần Trạch lên lầu, không vào phòng bệnh trước, mà tìm điều dưỡng ở gần đó hỏi tình hình của Thẩm Thanh Lan. Biết Thẩm Thanh Lan không sảy thai, ông ta cảm thấy nhẹ nhõm được một chút. Chỉ cần vẫn cứu vãn được thì dễ nói rồi.

Đi tới cửa phòng bệnh, Lư Tiến Tài liền tươi cười, Thẩm Quân Trạch theo sau, chẳng nói chẳng rằng.

Thấy Thẩm lão gia, Lư Tiến Tài nói: “Thẩm lão gia, tôi dẫn Quân Trạch tới xin lỗi ngài.”

Vẻ mặt Thẩm lão gia rét lạnh, ánh mắt không có chút nhiệt độ nào, “Không cần, tôi nhận không nổi.”

Lư Tiến Tài cười làm lành, “Lão gia, ngài đừng nói vậy mà. Quân Trạch đã kể với tôi rồi. Chuyện này là Quân Trạch không đúng, tôi đã mắng nó rồi, nó cũng biết sai rồi.” Dứt lời, ông ta nháy mắt với Thẩm Quân Trạch.

Thẩm Quân Trạch quỳ mạnh xuống trước mặt Thẩm lão gia, “Ông nội, cháu sai rồi.”

Thẩm lão gia không trả lời, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Lư Tiến Tài tiếp tục: “Lão gia, Quân Trạch thật sự biết sai rồi. Nó nói với tôi, lúc đó là do nó bốc đồng lên mới làm vậy. Sau đó nó cũng rất hối hận, nên mới tới đây xin lỗi ngài.”

“Người nó cần xin lỗi không phải tôi, nhà họ Thẩm nhận không nổi lời xin lỗi của nó.”

“Sao lão gia lại nói như vậy? Quân Trạch là người nhà họ Thẩm mà.”

Thẩm Quân Trạch cúi đầu nên không ai thấy vẻ mặt dữ tợn của cậu ta sau khi nghe Thẩm lão gia nói câu đó.

Thẩm Quân Dục vừa bước vào, nghe thấy những lời đó thì vẻ mặt cũng cực kỳ khó coi.

“Ai khiến mấy người tới đây mèo khóc chuột, giả từ bi? Cút ra ngoài cho tôi!” Thẩm Quân Dục vô cùng phẫn nộ, mặc dù đã đấm Thẩm Quân Trạch mấy cú, nhưng cơn giận của anh vẫn không bớt chút nào.

Thấy Thẩm Quân Dục, Lư Tiến Tài hơi khó xử.

“Quân Dục, Quân Trạch tới xin lỗi.”

“Không cần, chỉ cần sau này mấy người tránh xa nhà chúng tôi ra thì tôi đã cảm ơn trời đất rồi.”

Lư Tiến Tài ngượng ngùng, nhưng cũng lo lắng Thẩm Quân Trạch sẽ nói những lời không nên nói. Cũng may là lần này Thẩm Quân Trạch nhịn được.

Thẩm Quân Trạch vẫn cúi đầu quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nức nở: “Ông nội, cháu thật sự biết lỗi rồi, cháu không biết chị mang thai. Nếu cháu biết thì chắc chắn sẽ không làm như vậy. Ông nội, lần này ông tha thứ cho cháu được không?”

Lư Tiến Tài đứng một bên hùa theo: “Đúng vậy, người không biết không có tội, Quân Trạch không cố ý. Hơn nữa, nó mới có mười tám tuổi, vẫn còn nhỏ, cha lại mất sớm. Mọi người nể mặt cha nó, tha cho nó lần này đi.”

Không nhắc tới Thẩm Nhượng còn đỡ, nhắc tới rồi, Thẩm lão gia càng thêm tức giận, “Dạy dỗ ra đứa con trai như mày, nếu ba mày còn sống thì tao đã đuổi luôn hai cha con mày ra khỏi nhà họ Thẩm rồi.”

Vẻ mặt Lư Tiến Tài rất khó coi, “Lão gia, ông nói nghiêm trọng quá rồi. Tốt xấu gì Quấn Trạch cũng là cháu trai nhà họ Thẩm, dù nó làm sai thì ông có thể từ từ dạy dỗ nó mà.”

Thẩm Quân Trạch quỳ gối, lê gối về phía Thảm lão gia rồi ôm lấy hai chân ông, khóc lóc: “Ông nội, cháu thật sự biết lỗi rồi, ông đừng đuổi cháu đi mà.

Cháu đảm bảo sau này sẽ không làm bậy, sẽ nghe lời mà.”

Bề ngoài của Thẩm Quân Trạch rất giống Thẩm Nhượng lúc còn trẻ, nhưng trừ bề ngoài thì chẳng còn chỗ nào giống nữa, nhất là tính tình của cậu ta, không biết là giống ai.

Thẩm lão gia nhìn Thẩm Quần Trạch, thất vọng nói: “Thẩm Quân Trạch, chỉ cần tính tình mày giống cha mày dù chỉ một chút thôi thì ông cũng sẽ giúp mày. Nhưng mày nhìn lại mình xem, có giống một thằng đàn ông không?”

Vẻ mặt Thẩm Quân Trạch rất khó coi. Bị Thẩm lão gia mắng, cậu ta rất muốn phản bác, nhưng cậu ta biết, nếu lần này không có Thẩm lão gia giúp đỡ thì sẽ khó qua được cửa ải lần này.

Trong phòng bệnh, Thẩm Thanh Lan tỉnh lại, đầu tiên là sờ lên bụng mình. Sở Vân Dung vội nói: “Thanh Lan, đứa bé không sao, nó vẫn còn ở trong bụng con, con đừng lo lắng quá.”

Thẩm Thanh Lan nhìn về phía Sở Vân Dung, “Mẹ nói thật sao?”

“Mẹ đã bao giờ lừa con chưa? Nhưng bây giờ con còn yếu, tạm thời chưa thể xuất viện.”

Thẩm Thanh Lan biết đứa bé không sao thì bình tĩnh lại, nhưng vẫn không yên lòng, “Sẽ không có di chứng gì chứ?”

Sở Vân Dung cười dịu dàng, “Con yên tâm đi, không có di chứng gì cả. Đợi con khỏe lên một chút, bác sĩ sẽ kiểm tra toàn thân cho con.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu. Cô nhìn xung quanh, không thấy những người khác, “Ông nội đâu rồi mẹ?”

Nụ cười trên mặt Sở Vân Dung phai đi một chút, “Ở bên ngoài.”

Thẩm Thanh Lan nghiêng tai nghe, thấy có tiếng Thẩm Quân Trạch loáng thoáng bên ngoài thì ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Lần này cũng vì cậu ta mà cô đã suýt mất đi đứa con cô chờ mong bấy lâu.

“Mẹ, mẹ đừng nói chuyện này cho Hoành Dật biết, con không muốn anh ấy lo lắng.” Thẩm Thanh Lan nói.

Sở Vân Dung hơi xấu hổ, “Hoành Dật đã biết rồi, có lẽ nó đang trên đường trở về rồi.”

Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ bất đắc dĩ. Khoảng mười phút sau, bên ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập, vóc người cao lớn của Phó Hoành Dật xuất hiện trước mắt Thẩm Thanh Lan. Anh mặc quần áo huấn luyện, vệt sơn trên mặt vẫn chưa rửa, rõ ràng là vội vàng chạy tới.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật ôm lấy Thẩm Thanh Lan, tuy trên đường về đã biết cô không sao rồi, nhưng không thấy được người thì anh vẫn lo lắng. Tới tận bây giờ, lúc cô đang ở trong lòng anh, hoàn toàn không sao đúng như lời Sở Vân Dung nói, anh mới thấy yên tâm phần nào.

Cảm thấy anh đang hoảng sợ, Thẩm Thanh Lan vội vòng tay ôm anh, “Em không sao, anh đừng sợ.”

Sao Phó Hoành Dật có thể không sợ?

Anh đẩy cô ra một chút, quan sát kỹ càng từ trên xuống dưới, ngoại trừ sắc mặt hơi tái thì tinh thần vẫn tốt.

“Em nói anh phải làm sao mới được đây?” Phó Hoành Dật bất đắc dĩ nói.

Thẩm Thanh Lan nắm chặt tay anh, “Em xin lỗi, làm anh lo lắng rồi.”

“Chỉ cần em không sao là tốt rồi.”

Chắc chắn Thẩm Thanh Lan không sao rồi, Phó Hoành Dật mới nói với Sở Vân Dung: “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Nếu không nhờ Sở Vân Dung báo cho anh biết thì với tính tình của Thẩm

Thanh Lan, cô nhất định sẽ giấu anh.

Thấy Phó Hoành Dật khẩn trương như vậy, Sở Vân Dung rất vui mừng, “Đều là người một nhà, đừng nói cảm ơn gì cả.”

Thẩm lão gia thấy Thẩm Thanh Lan tỉnh thì đi vào phòng bệnh, bỏ mặc Thẩm Quân Trạch bên ngoài.

Thấy dáng vẻ lo lắng của mọi người, Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Ông nội, anh, cháu không sao rồi.”

Thẩm Quân Dục xoa đầu cô, “Em làm anh sợ hết hồn đấy.”

Phó Hoành Dệt nhíu mày, kéo tay Thẩm Quân Dục ra khiến anh cảm thấy buồn cười, nhưng thấy người vừa bước vào, thì nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

“Thanh Lan, thấy cháu không sao thì chú cũng yên tâm rồi. Lần này là Quân Trạch không hiểu chuyện, cháu khoan dung độ lượng, đừng trách nó.” Lư Tiến Tài đi vào, nịnh nọt.

Thẩm Quân Trạch cúi đầu, nói: “Chị, em xin lỗi.”

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, cố làm như không nghe, không nhìn thấy bọn họ.

Lư Tiến Tài xấu hổ. Thẩm Quân Trạch muốn nổi giận, nhưng lại không dám. Vừa rồi thái độ của Thẩm lão gia rất kiên quyết, dù Thẩm Quân Dục có làm gì thì ông cũng sẽ không quan tâm nữa.

Nghĩ đến chuyện Thẩm Quân Dục sẽ thu mua Thẩm Thị, Thẩm Quân Trạch lại oán hận Thẩm Nhượng đã qua đời. Đi ra nước ngoài mấy chục năm rồi còn quay về làm gì? Nếu ông ấy không quay về thì cũng đã chẳng có chuyện này xảy ra.

“Chị, lần này là em sai, chị đánh em hay mắng em đều được. Em chỉ xin chị hãy tha thứ cho em.” Thẩm Quần Trạch nhỏ giọng nói.

Nhưng Thẩm Thanh Lan đến liếc nhìn cậu ta cũng lười.

Phó Hoành Dật lạnh giọng nói: “Hai người đi đi, ở đây không chào đón hai người.”

Lư Tiến Tài nở nụ cười, “Quân Trạch thật sự biết lỗi rồi, mọi người hãy tha thứ cho nó đi.”

Không ai quan tâm đến lời ông ta nói, Lư Tiến Tài cũng rất bất đắc dĩ, có vẻ như chuyện này không còn đường cứu vãn nữa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Đợi thêm vài phút nữa, thấy mọi người vẫn thờ ơ, Lư Tiến Tài và Thẩm Quân Trạch đành phải đi về.

“Cậu, bọn họ hoàn toàn không không thèm quan tâm tới chúng ta, bây giờ cháu phải làm sao đây?”

Vừa bước ra khỏi phòng bệnh, Lư Tiến Tài liền ngừng giả vời giả vịt, “Làm sao là làm sao, cháu hỏi cậu, sao cậu biết được? Cháu gây ra họa thì tự đi mà giải quyết đi.”

“Cậu, cậu không thể bỏ mặc cháu được.” Thẩm Quân Trạch hoảng sợ kêu lên.

Vừa rồi Lư Tiến Tài phải ăn nói khép nép, nhờ vả người ta cả buổi, vậy mà đối phương chẳng thèm đếm xỉa, nên tâm trạng đang rất xấu, bây giờ nhìn thấy Thẩm Quân Trạch thì thấy vô cùng bực bội, “Cháu đi về trước đi, cậu sẽ tìm cách giải quyết chuyện này.”

Thẩm Quân Trạch vẫn không hề cáu kỉnh với Lư Tiến Tài, từ nhỏ cậu ta đã rất thân thiết với ông ta, thậm chí còn gần gũi hơn với cha ruột là Thẩm Nhượng. Lư Tiến Tài cũng rất thương cậu ta, có thể nói là cậu ta muốn gì được nấy. Nên trong lòng cậu ta, Lư Tiến Tài không khác nào ba cậu ta cả.

“Cậu, lần này cậu nhất định phải giúp cháu.” Thẩm Quân Trạch nài nỉ.

http://tieulun.hopto.org

Lư Tiến Tài thở dài, “Được rồi, cháu về trước đi, cậu nhất định sẽ nghĩ cách giúp cháu.”

Nghe vậy, Thẩm Quân Trạch lập tức yên tâm, theo Lư Nhã Cầm về nhà.

Lư Tiến Tài chau mày, tiếp tục nghĩ xem phải giải quyết chuyện này thế nào.

Trong phòng bệnh, Thảm lão gia ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Lan, biết chắc chắn Phó Hoành Dật còn có lời muốn nói với cô nên ông rời đi trước. Thẩm Quân Dục và Sở Vân Dung cũng biết ý tứ bèn đi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật.

Thấy vẻ mặt anh vẫn nặng nề, Thẩm Thanh Lan liền giơ tay xoa xoa hàng mày đang nhíu chặt của anh, “Phó Hoành Dật, đừng cau mày, mau già đó.”

Phó Hoành Dật nắm lấy tay cô, “Rốt cuộc chuyện này là sao?”

Sở Vân Dung chỉ nói Thẩm Quân Trạch đẩy Thẩm Thanh Lan ngã, nhưng không nói cụ thể, cho nên Phó Hoành Dật vẫn không biết rõ ràng.

Nghe Thẩm Thanh Lan kể lại, Phó Hoành Dật lại nhíu mày, “Hợp tác? Thẩm Quân Trạch đề nghị như thế sao?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Có điều em đoán Lư Tiến Tài mới là người nghĩ ra chuyện này.”

Phó Hoành Dật cũng nghĩ như cô, “Lư Tiến Tài này không phải là người an phận đâu.”

Lần trước Thẩm Quân Trạch tới nhà họ Thẩm náo loạn vài lần, chắc chắn phía sau cũng có sự xúi giục của Lư Tiến Tài. Đáng tiếc là mẹ con Thẩm Quân Trạch và Lư Nhã Cầm vẫn không hề nhận ra bộ mặt thật của ông ta, cứ cho rằng ông ta là người đáng tin tưởng nhất.

Thẩm Thanh Lan thấy Thẩm Quân Trạch và Lư Nhã Cầm chẳng hề đáng để có thông cảm, “Về sau bọn họ sẽ tự nhận ra thôi, anh trai em nói muốn mua lại doanh nghiệp Thẩm Thị, anh thấy thế nào?”

Phó Hoành Dật trầm tư một lúc rồi trả lời, “Anh không tán thành việc mua lại. Bây giờ còn chưa mua mà Thẩm Quân Trạch đã nóng nảy, nếu anh em thật sự mua lại Thẩm Thị thì sau này nhà họ Thẩm sẽ không thể yên tĩnh đâu, chi bằng cứ mặc kệ Thẩm Thị đi. Lư Tiến Tài có lòng tham không đáy, nếu công ty này vào tay Thẩm Quân Trạch thì sớm muộn gì cũng về tay ông ta thôi, cứ coi như cho Thẩm Quân Trạch một bài học đi.”

Khả năng xảy ra tình huống như Phó Hoành Dật nói là rất cao, Thẩm Thanh Lan suy nghĩ rồi gật đầu tán thành, nhưng chuyện này quyết định cuối cùng là ở Thẩm Quân Dục.

http://tieulun.hopto.org

“Quân Dục rất nghe lời em.” Phó Hoành Dật nói, Thẩm Quân Dục chính là một tên cuồng em gái, nếu Thẩm Thanh Lan mở lời thì chắc chắn anh sẽ nghe.

Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi một lúc, sau đó gọi cho Thẩm Quân Dục, thấy anh trầm ngâm không nói gì.

“Anh, anh có nghe em nói không?”

Thẩm Quân Dục bất đắc dĩ cười, “Anh biết rồi, anh sẽ không quan tâm tới chuyện của Thẩm Thị nữa.”

Thẩm Thanh Lan nằm viện, dù có người chăm sóc, nhưng Phó Hoành Dật vẫn không yên tâm, nên anh ở lại bệnh viện để chăm sóc cô.

“Phó Hoành Dật, anh không quay về thế này không sao thật chứ?” “Không sao, anh đã xin nghỉ phép.” Nhưng sự thật là Phó Hoành Dật đã tự ý bỏ về, hoàn toàn chưa được sự cho phép của ai cả, bây giờ cấp trên vẫn đang nổi giận.

Thẩm Thanh Lan bình tĩnh nhìn anh, thấy vẻ mặt anh thản nhiên thì không đề cập tới nữa.

Phó Hoành Dật trở về nhà, tắm rửa thay quần áo rồi quay trở lại bệnh viện. May mà Thẩm Thanh Lan nằm phòng đơn, dù giường bệnh hơi nhỏ nhưng

vẫn có thể chen chúc với nhau. Nếu không thì anh phải trải chăn nằm ngủ dưới đất rồi.

Thẩm Thanh Lan nằm viện năm ngày, Phó Hoành Dật chăm sóc cố suốt năm ngày, đến khi bác sĩ kiểm tra tổng quát cho cô, xác định đã ổn thì cô mới được xuất viện.

Thẩm Thanh Lan về đến nhà, dì giúp việc đã làm cơm xong. Nhưng vừa ngồi xuống, cô lại bắt đầu nôn nghén.

Lần này còn dữ dội hơn trước, dù Thẩm Thanh Lan uống nước rồi nhưng vẫn nôn đến xây xẩm mặt mày, cứ như sau tai nạn kia, đứa bé trong bụng bắt đầu nổi loạn, nhiệt liệt giày vò Thẩm Thanh Lan.

Phó Hoành Dật vốn đang định trở về quân khu thấy tình hình như vậy bèn không đi nữa, Thẩm Thanh Lan khuyên anh nhiều lần nhưng anh vẫn coi như không nghe thấy.

“Phó Hoành Dật, em chỉ nôn nghén mà thôi, phụ nữ nào có thai cũng bị vậy, anh đừng lo lắng nữa, ngay cả bác sĩ cũng đã nói đây là phản ứng bình thường mà.” Thẩm Thanh Lan hết lời khuyên nhủ anh.

Nhưng, Phó Hoành Dật vẫn không bị lay chuyển.

Cuối cùng lãnh đạo quân khu đành gọi điện thoại cho Phó lão gia, không biết

Phó lão gia đã nói gì với Phó Hoành Dật mà hôm sau anh liền quay về quân khu. Cuối cùng Thẩm Thanh Lan cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô muốn trở thành người phụ nữ đứng sau ủng hộ anh, chứ không muốn trở thành gánh nặng của anh.

Vì bị nôn nghén nên chỉ trong vòng mấy ngày, Thẩm Thanh Lan đã gầy đi trông thấy. Mọi người thấy vậy mà đau lòng không thôi. Bây giờ Sở Vân Dung cũng không ra ngoài giao thiệp nữa, nhiệm vụ mỗi ngày chính là cùng dì Triệu, chị Tống và cả dì giúp việc Phó Hoành Dật mới mời về nghiên cứu thực đơn cho Thẩm Thanh Lan, chế biến đủ món ngon cho cổ, hy vọng có thể nấu ra một món làm cô ăn ngon miệng.

Tiếc là bất kể ăn món nào, Thẩm Thanh Lan vẫn nên tối trời tối đất.

Thấy Thẩm Thanh Lan rõ ràng rất khó chịu nhưng vẫn cố ép mình ăn, Thẩm Quân Dục vô cùng đau lòng, chỉ muốn lôi tên đầu sỏ ra đánh một trận.

Thẩm Thanh Lan thấy bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của anh trai cực kỳ buồn cười, “Anh, chẳng phải chỉ là nôn nghén thôi sao, mọi người đừng quá lo lắng.”

Thẩm Quân Dục hậm hực nói, “Tất cả đều là lỗi của Phó Hoành Dật, vội có con như vậy làm gì chứ? Nhìn xem bấy giờ em bị giày vò thế nào rồi kìa?” Em gái anh vốn đã gầy, bây giờ thì gầy đến nổi gió thổi cũng bay luôn rồi.

“Chỉ gầy đi một chút thôi mà, không phải bác sĩ đã nói phụ nữ có thai gầy một chút thì sau này lúc sinh cũng ít mệt hơn sao.” Thật ra Thẩm Thanh Lan

chẳng thấy khổ cực tẹo nào, mà ngược lại, biết con ngày một lớn hơn trong bụng mình, cô chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Bây giờ cô còn có một thói quen, chính là mỗi ngày đều viết nhật ký, ghi lại chi tiết quá trình phát triển của con.

“Em đấy, em muốn anh phải nói gì với em đây, em không đau lòng cho bản thân nhưng anh đau lòng, chờ sau này đứa bé trong bụng em ra đời, xem anh sẽ dạy dỗ nó thế nào.”

Thẩm Thanh Lan lườm anh trai, “Nó là cháu trai duy nhất của anh đấy, anh đành lòng sao?”

Thẩm Quân Dục lườm cô, “Đành chứ sao không, chỉ cần em và Phó Hoành Dật đừng ngăn cản thì anh nhất định sẽ dạy dỗ nó một trận, ai bảo nó không ngoan.”

Chỉ là sau này, sau khi thằng nhóc họ Phó kia ra đời, người thương yêu bé nhất lại chính là người cậu đang tuyển bố phải dạy dỗ cậu bé một trận. Ngay cả cậu bé cũng biết, nếu làm ba mẹ tức giận thì phải đi tìm cậu, cậu nhất định sẽ che chở cho mình.

Ôn Hệ Dao cùng Thẩm Quân Dục đến, nghe anh nói thế cũng phải bật cười, “Được rồi, đây là của cháu ruột của anh đó, em cũng không tin anh thật sự nhẫn tâm đầu. Đúng rồi, vừa rồi không phải Thanh Lan nói muốn ăn nho à, sao anh còn chưa đi mua?”

Thẩm Quân Dục nghe vậy liền nói, “Anh đi ngay đây, giờ em ở đây trò chuyện cùng Lan Lan đi.”

“Anh trai em ấy à, lo lắng quá mức rồi.” Ôn Hề Dao cười nói.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan đầy dịu dàng, “Sau này đến khi chị mang thai, anh em nhất định sẽ còn lo lắng hơn nữa.”

Ôn Hệ Dao mỉm cười, không hề nghi ngờ tính chân thật của lời Thẩm Thanh Lan nói.

Sau đó sự thật cũng chứng minh rằng khi Ôn Hệ Dao mang thai, Thẩm Quân Dục chỉ có lo hơn chứ không hề kém.

***

Tại quân khu bộ đội tiên phong.

Phó Hoành Dật vừa trở về đã bị lãnh đạo gọi đến phòng làm việc. Lãnh đạo lạnh mặt, Phó Hoành Dật đã đi vào cả buổi mà anh ta vẫn không ngẩng đầu nhìn anh, nên anh cũng chỉ im lặng đứng đó.

http://tieulun.hopto.org

Bầu không khí trong phòng làm việc càng ngày càng lạnh, cơn giận của lãnh đạo cũng càng ngày càng dữ dội hơn. Đến cuối cùng, anh ta dứt khoát đập tay thật mạnh xuống bàn, tức giận nhìn anh chằm chằm, “Phó Hoành Dật, bây giờ rốt cuộc trong mắt cậu có còn kỷ cương quân đội không hả? Trách nhiệm quân nhân của cậu bị chó ăn hết rồi đúng không? Chưa được sự cho phép đã tự ý rời khỏi quân đội, dù cậu có bị ghi lỗi cũng không quá đáng.”

Phó Hoành Dật không nói một lời, để mặc lãnh đạo xả giận. Lãnh đạo thấy vậy, cơn thịnh nộ trong lòng chẳng những không bớt, mà ngược lại càng tăng thêm, “Phó Hoành Dật, rốt cuộc cậu có đang nghe tôi nói không?”

Phó Hoành Dật đưa tay lên, cung kính chào theo nghi thức quân đội, “Lắng nghe lãnh đạo dạy bảo.”

Nếu đổi lại là người khác thì chưa chắc đã dám mắng Phó Hoành Dật như thế. Suy cho cùng, quân hàm của anh cũng đã khá cao, lại là người rất có năng lực, dù là người chức vụ có cao hơn anh cũng phải ăn nói rất khách sáo. Nhưng vị lãnh đạo này lại khác, Phó Hoành Dật là do chính anh ta chọn từ quân đội vào, còn ở dưới trướng của anh ta, có thể nói Phó Hoành Dật là do một tay anh ta đào tạo. Ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới, hai người còn là anh em từng vào sinh ra tử cùng nhau, tình cảm hơn hẳn những người khác.

“Tôi thấy hiện giờ trong mắt của cậu chỉ có vợ cậu thôi, có còn để người lãnh đạo là tôi đây vào mắt đầu. Phó Hoành Dật, trở về viết bản kiểm điểm mười nghìn chữ cho tôi.” Lãnh đạo cười nhạo.

“Rõ.” Phó Hoành Dật không hề cãi lại, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân, tuy quân hàm của anh cao hơn vị lãnh đạo này, nhưng nếu

tính theo chức vụ thì lãnh đạo vẫn là lãnh đạo của anh.

Thấy Phó Hoành Dật đã nhận phạt, cơn giận trong lòng lãnh đạo cũng giảm đi một chút, “Sức khỏe vợ cậu thế nào rồi?”

“Đã ổn định rồi ạ.”

Lãnh đạo thở dài, “Hoành Dật, cậu luôn là một người thận trọng, nhưng hành vi lần này của cậu là hoàn toàn sai. Cấp trên đến kiểm tra mà cậu lại tự ý rời khỏi quân đội ngay trước mặt cấp trên, phạt cậu viết kiểm điểm đã là hình phạt nhẹ nhất rồi. Tôi sẽ đưa ra thông báo cho quân đội sau, hy vọng cậu có thể hiểu được.”

“Tôi hiểu, cho dù quân đội có ra quyết định thế nào, tôi cũng sẽ hiểu và chấp nhận.” Vẻ mặt Phó Hoành Dật vẫn không thay đổi. Từ giây phút rời khỏi quân đội, anh đã nghĩ đến hậu quả xấu nhất, cũng đã nghĩ nếu lần này rời khỏi có lẽ cũng sẽ không trở lại được nữa. Nhưng khoảnh khắc đó, Thẩm Thanh Lan và con có vị trí cao hơn ở trong lòng anh, anh buộc phải rời đi.

Chỉ bị phê bình công khai và viết kiểm điểm thật sự đã là hình phạt nhẹ nhất với Phó Hoành Dật, không cần nói thì anh cũng biết là có liên quan đến lãnh đạo.

“Lãnh đạo, lần này cám ơn anh.”

Lãnh đạo hừ một tiếng, “Đừng cảm ơn vội, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng. Nếu còn có lần sau thì ngay cả tôi cũng không giúp cậu được. Phó Hoành Dật, cậu phải luôn luôn nhớ kỹ, cậu là một quân nhân.”

“Rõ.”

Lãnh đạo thấy Phó Hoành Dật là lại đau đầu nên phất tay một cái, “Ra ngoài đi.”

Ra khỏi phòng làm việc của lãnh đạo, Phó Hoành Dật liền gặp đám người Mục Liên Thành đang chờ ở bên ngoài, thấy anh đi ra, cả đám liền tiến tới đón, “Đội trưởng, lãnh đạo nói sao rồi?”

Phó Hoành Dật nhìn lướt qua bọn họ, lạnh lùng hỏi, “Tất cả đều rảnh lắm sao?”

Mạnh Lương cười ha ha, “Đâu có, bọn em chỉ đến xem xem đội trưởng có ổn không thôi. Bây giờ biết rồi, bọn em đi ngay đây.” Nói xong, anh ta liền kéo Tiền Phi chuồn đi, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng nữa, để lại một mình Mục Liên Thành đối mặt với Phó Hoành Dật, cái tên còn lạnh hơn cả tảng băng trôi.

Phó Hoành Dật nhìn Mục Liên Thành chằm chằm rồi hỏi, “Còn có việc gì?”

Da đầu của Mục Liên Thành tê rần, “Không ạ, chỉ muốn hỏi đội trưởng có

muốn cùng đến căn tin ăn hay không thôi.”

“Không cần.” Phó Hoành Dật đi mấy bước rồi dừng lại, “Mang về cho tôi hai cái bánh bao đi.”

“Rõ.”

Phó Hoành Dật trở về phòng làm việc, mở máy vi tính ra, bắt đầu viết kiểm điểm. Trước giờ toàn là anh phạt người khác viết thứ này. Bây giờ đến lượt mình, anh mới phát hiện thì ra viết kiểm điểm lại là một việc khó khăn như thế.

Lúc Mục Liên Thành trở lại, Phó Hoành Dật vẫn đang cắm đầu gõ bàn phím, nhăn mặt nhíu mày.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 279: Suýt xảy ra tai nạn giao thông

Mục Liên Thành đi đến cạnh Phó Hoành Dật, nhìn lướt qua màn hình rồi lập tức dời mắt. Đội trưởng bị

bêu xấu, tốt nhất là không nên nhìn.

“Đội trưởng, ăn cơm trước đi.”

Mục Liên Thành mang hai phần cơm về, một phần cho mình. Lúc đang ăn cơm, anh bỗng nhiên nói, “Đội trưởng, gần đây nhận được tin của KING, có người nói KING và người của KA đã xảy ra mâu thuẫn. Hiện giờ thủ lĩnh của KA đã tuyên bố không đội trời chung với KING. Hơn nữa, nghe nói có người bỏ tiền ra mua mạng của đám BK, dạo này rất nhiều thành viên cấp cao của BK bị tấn công và bị thương, ngay cả trợ thủ đắc lực của KING cũng bị khử mất một tên.”

Phó Hoành Dật ngừng ăn, hỏi: “Có người bỏ tiền mua mạng của đám BK? Có biết là ai không?”

Mục Liên Thành lắc đầu, “Chỉ mới nghe tin thôi, tạm thời còn chưa điều tra. Nhưng bất kể là ai thì đây cũng là một tin tức có lợi cho chúng ta. Có người gây sự với KING thì coi như giúp chúng ta bớt rắc rối.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật không nói gì, nhanh chóng ăn cơm xong rồi lại ngồi trước máy tính, tiếp tục chiến đấu với bản kiểm điểm mười nghìn chữ.

“Hai ngày vừa qua, nhóm tân binh thế nào rồi?” Phó Hoành Dật hỏi.

Nhắc tới bọn chuyện này, Mục Liên Thành liền cười đắc ý, “Đã ngoan ngoãn luyện tập rồi, mặc dù mấy ngày qua liên tục tăng mức độ huấn luyện nhưng không có ai than vãn gì cả. Đội trưởng, sao anh không hỏi xem kết quả thi đấu thế nào?”

“Còn cần phải hỏi sao?”

Mục Liên Thành ngượng ngùng, “Không cần.”

Về trận thi đấu này, phải bắt đầu nói từ trước khi Phí Hoành Dật rời khỏi quân đội về chăm sóc Thẩm Thanh Lan.

Nhóm tân binh này đều là những quân nhân giỏi nhất trong những quân nhân giỏi nhất được chọn ra từ nhiều đơn vị khác nhau, thậm chí có một số người tài giỏi do đích thân Phó Hoành Dật tìm ra, thế nhưng bọn họ còn khó đào tạo hơn nhóm tân bình trước kia ở quân khu thủ đô.

Ban đầu, Phó Hoành Dật chỉ chịu trách nhiệm lập kế hoạch huấn luyện chứ không tham gia huấn luyện bọn họ, nhưng nửa tháng sau, trong lần sát hạch đầu tiên, số người không đạt tiêu chuẩn có tới hơn một nửa. Điều này làm

nhóm người kiêu ngạo kia không thể chấp nhận được, tất cả đều đổ lỗi do Phó Hoành Dật đặt ra mục tiêu quá cao, người thường hoàn toàn không thể hoàn thành nổi. Lúc đó, cựu đội viên của bộ đội tiên phong thấy vậy mà muốn bật cười, không hề che giấu vẻ hả hê trong mắt.

Kế hoạch huấn luyện Phó Hoành Dật lập ra luôn dựa theo giới hạn thể chất của cả tập thể, ban đầu chắc chắn rất ít người có thể hoàn thành.

Bị khiếu nại là lên kế hoạch huấn luyện không hợp lý, Phó Hoành Dật cũng không tức giận, mà chỉ thản nhiên quét mắt nhìn đám tân binh kia, hỏi: “Vậy các cậu muốn thế nào?”

Một người trong nhóm tân binh đó - có lẽ là người có năng lực vượt trội nhất, đại diện cho nhóm tân binh đứng ra, thách đấu với đội viên của Phó Hoành Dật. Nếu các cựu binh có thể hoàn thành hạng mục này của anh thì bạn họ tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì nữa, nghiêm túc luyện tập. Nhưng nếu không làm được, thì Phó Hoành Dật phải xin lỗi bọn họ vì lập ra kế hoạch huấn luyện mà không căn cứ tình huống thực tế.

Phó Hoành Dật cũng không có bất cứ ý kiến gì. Lính do đích thân anh huấn luyện, nếu như ngay cả mấy hạng mục nhỏ này cũng không làm được, vậy thì anh sẽ phải cân nhắc chuyện huấn luyện lại đám người này rồi.

Khi đó đúng lúc lãnh đạo thượng cấp đến thị sát, tình cờ nhìn thấy cảnh này, liền cảm thấy hứng thú nên nói muốn xem trận đấu đối kháng này.

Thi đấu đối kháng tổng cộng mất năm ngày, ngoài một số hạng mục cơ bản

ra, còn có sinh tồn nơi hoang dã. Thi đấu cơ bản diễn ra trong hai ngày đầu, còn ba ngày cuối dành cho thi đấu sinh tồn.

Hạng mục cơ bản hoàn toàn chẳng là cái đinh gì với đội viên quân tiên phong cả, họ dễ dàng vượt qua mà không hề gặp chút trở ngại nào. Đám tân binh thấy vậy, thật ra trong lòng đã hiểu mình và cựu binh chênh lệch rất nhiều, nhưng đã cược với Phó Hoành Dật là chỉ cần bọn họ thắng nhóm cựu binh một hạng mục thì coi như bọn họ chiến thắng, nên bọn họ bắt buộc phải giành chiến thắng trong buổi huấn luyện sinh tồn hoang dã.

Vì để cuộc thi đối kháng công bằng rõ ràng, nên Phó Hoành Dật không tham gia Nhưng ngày cuối cùng, lãnh đạo thượng cấp lại bảo anh dẫn đội đi đánh úp hai đội ngũ này, để khảo nghiệm khả năng ứng phó của bọn họ khi gặp nguy hiểm, đương nhiên Phó Hoành Dật không từ chối.

Nhưng trước thời gian xuất phát mười phút, Phó Hoành Dật đang định tắt máy thì lại nhận được điện thoại của Sở Vân Dung. Hay tin Thẩm Thanh Lan gặp chuyện, anh đâu còn tinh thần quan tâm tới thi đấu đối kháng gì nữa, lập tức giao hết cho Mục Liên Thành rồi bỏ đi ngay.

Nhưng mấy lãnh đạo thượng cấp trong phòng chỉ huy cũng thấy được cảnh này, vẻ mặt đều sa sầm. Nếu không vì năng lực và quân hàm của Phó Hoành Dật, cộng thêm mọi người đứng ra hòa giải, thì quả thật lần này anh không đơn giản chỉ viết một kiểm điểm thế này.

“Đội trưởng, trong nhóm tân binh đợt nay có rất nhiều mầm non không tệ, năm nay chắc là chúng ta sẽ được bơm vào không ít máu mới đấy.” Mục Liên Thành nhanh chóng ăn xong cơm rồi nói với Phó Hoành Dật.

“Tình hình của bọn họ sao rồi?” Phó Hoành Dật nghe vậy thì dừng tay lại, đọc tên vài người rồi hỏi. Đây là những tân binh anh đã đặc biệt chú ý tới trước khi rời đi.

“Bọn họ chính là mấy người tôi đang định nói với anh, có biểu hiện không tệ trong trận đấu sau, đặc biệt là Hạng Nhất Đồng, tiến bộ hết sức ngạc nhiên.”

Phó Hoành Dật nghĩ ngợi một lúc, “Tăng mức độ luyện tập của họ lên gấp đôi so với hạng mục cơ bản đi.” Thể lực và khả năng của bọn họ đã vượt trội hơn hầu hết những người còn lại, thì luyện tập theo mức độ bình thường hoàn toàn không thể kích thích được tiềm năng của bọn họ.

“Được, khi về tôi sẽ điều chỉnh kế hoạch huấn luyện lại cho thích hợp.”

“Lần sát hạch chính thức đầu tiên phải sàng lọc được hơn phân nửa quân số.” Phó Hoành Dật lại nói thêm, sau khi tân binh được huấn luyện hai tháng sẽ tiến hành buổi sát hạch đầu tiên.

“Sàng lọc một nửa ư? Tỷ lệ này có quá cao không? Chất lượng của đám tan binh trong đợt này rất cao.” Mục Liên Thành nghe vậy, vẻ mặt hơi do dự. Nếu là trước kia thì sàng lọc một nửa cũng không hề gì.

Phó Hoành Dật vẫn không đổi ý, “Chúng ta cần tinh binh trong tinh binh. Sau này bọn họ sẽ phải đối mặt với vô vàn thử thách sống còn, chứ không phải cứ diễn tập quân sự mãi, hơn nữa bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể gặp nguy

hiểm, chúng ta không có quá nhiều thời gian để đào tạo bọn họ. Nếu không có bản lĩnh vượt trội, trình độ vững vàng, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết. Bởi vậy, lần sát hạch này mới phải cộng thêm hạng mục khảo nghiệm tâm lý."

Mục Liên Thành cũng biết Phó Hoành Dật nói rất đúng, nếu bọn họ đã có thể vào quân đội thì nói một chọi một ngàn cũng không phải là quá, "Vậy cũng đúng, tôi sẽ lập tức sắp xếp chuyện này."

Phó Hoành Dật in tài liệu trong máy tính ra, "Đây là nhiệm vụ huấn luyện tôi đã lập gần đây, cậu xem trước, sau đó đưa mấy sĩ quan huấn luyện khác xem."

Mục Liên Thành cầm lấy bản kế hoạch huấn luyện kia lật xem vài trang, thấy phía sau mấy hạng mục đều có chủ thích tên của những người có liên quan, phía sau tên còn có mấy con số thì không thể hiểu rõ ngay được, "Đội trưởng, mấy cái tên với con số này có nghĩa cái gì vậy?"

"Là thời gian luyện tập các hạng mục này của những người đó."

Mục Liên Thành lập tức hiểu ra, đây là bản kế hoạch huấn luyện mà Phó Hoành Dật đã lập ra dựa theo thể lực và khả năng của từng người. Chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ có thể nhận ra, tuy anh đã bỏ đi, nhưng trong lòng vẫn nhớ tới công việc ở quân khu, chắc hẳn anh đã phải mất không ít công sức cho kế hoạch huấn luyện này.

"Rõ, bây giờ tôi sẽ lập tức đi bàn bạc với mấy sĩ quan huấn luyện khác." Mục

Liên Thành nói xong liền rời đi.

Phó Hoành Dật ừ một tiếng rồi tiếp tục vùi đầu viết kiểm điểm, hoàn toàn không hề lo lắng về chuyện tiếp theo

mấy sĩ quan huấn luyện khác có sắp xếp được hay không. Anh luôn rất tin tưởng những binh sĩ do mình huấn luyện ra, nhất là Mục Liên Thành. Nếu như tương lại phải chọn đội trưởng mới, thì anh ta chính là một lựa chọn rất tốt.

Phó Hoành Dật mất cả đêm mới đánh xong bằng kiểm điểm, lãnh đạo tỉ mỉ đọc bảng kiểm điểm này từ đầu đến cuối, “Viết cũng sâu sắc quá nhỉ! Được rồi, vấn đề đến đây là kết thúc. Cấp trên rất quan tâm tới đợt tuyển chọn tân binh này, cậu đừng gây thêm chuyện cho tôi nữa.”

Phó Hoành Dật nghiêm túc đáp, “Rõ.”

Lãnh đạo lại hỏi thêm một số vấn đề về huấn luyện tân binh, biết Phó Hoành Dật đã có tính toán riêng thì không hỏi tiếp nữa. Mặc dù là người lãnh đạo quân khu, nhưng anh ta không hề can dự vào việc huấn luyện này, tất cả đều do một mình Phó Hoành Dật quyết định.

Sau đó, Phó Hoành Dật đến sân huấn luyện quan sát tình hình luyện tập của tân binh, xem một lúc mới trở về ký túc xá và lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan.

http://tieulun.hopto.org

***

Thẩm Thanh Lan đang cắm hoa cùng Sở Vân Dung. Mấy ngày nay cô bỗng nhiên có hứng thú với chuyện cắm hoa, nên ngày nào cũng học ở chỗ của mẹ. Có thể ở bên cạnh con gái nhiều hơn, đương nhiên Sở Vân Dung rất vui vẻ mà dạy.

“Hôm nay có khỏe không? Con không hành em chứ?” Vừa bắt máy, Phó Hoành Dật đã liên tục hỏi han, giọng điệu cực kỳ ấn cần.

Thẩm Thanh Lan cong môi cười, “Con ngoan lắm, không hề hành em.”

“Có nôn nghén nhiều không?”

“Đỡ hơn nhiều rồi, hôm nay em chỉ ói một lần khi thức dậy, lúc ăn sáng em còn ăn được một bát cháo, một quả trứng gà và hai cái bánh bao nữa.” Thẩm Thanh Lan báo cáo rất chi tiết tình hình của mình. Từ sau khi Phí Hoành Dật quay lại quân khu, ngày nào anh cũng gọi điện thoại hỏi thăm sinh hoạt hằng ngày của cô, nhất là phương diện ăn uống.

Phó Hoành Dật nghe thấy Thẩm Thanh Lan ăn uống được, biểu cảm trên mặt liền thả lỏng hơn, dựa lưng vào ghế, dịu dàng dặn dò: “Em muốn ăn cái gì thì cứ nói với dì Triệu hoặc chị Tống, bây giờ thời tiết bắt đầu lạnh dần rồi, sáng sớm trời lạnh, em nhớ mặc nhiều quần áo, đừng ỷ sức khỏe mình tốt mà không thèm để ý, biết không?”

http://tieulun.hopto.org

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên sự ấm áp, “Vâng, em biết rồi, anh ở quân khu cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé.”

Nói thêm vài câu nữa, Phó Hoành Dật mới cúp điện thoại.

Bắt gặp ánh mắt đầy ý cười của Sở Vân Dung, Thẩm Thanh Lan cười khẽ, “Mẹ, trước đây lúc mẹ mang thai, ba cũng dài dòng như vậy sao?”

“Ba con đâu có được cẩn thận được như Hoành Dật.” Sở Vân Dung mỉm cười. Lúc đó Thẩm khiêm vẫn đang dốc hết lòng vào sự nghiệp, trong đầu chỉ có bộ đội và lính của mình. Sở Vân Dung mang thai, ông cũng chỉ gọi điện thoại về nhà nhiều hơn bình thường vài cuộc, chứ không được như Phó Hoành Dật, một ngày gọi ba cuộc, quan tâm đến từng bữa ăn giấc ngủ của Thẩm Thanh Lan.

“Có điều, chí hướng của đa số đàn ông đều rất rộng lớn, ít người được như Hoành Dật lắm, Thanh Lan nhà chúng ta thật may mắn.” Không có người mẹ nào thấy con rể quan tâm chăm sóc cho con gái mình mà không vui cả.

Tâm trạng của Thẩm Thanh Lan cũng rất vui, cắm xong đóa hoa cuối cùng, cô cầm lên ngắm nghía, rất hài lòng với tác phẩm của mình, “Mẹ, để bình này trong phòng khách nhé.”

Sở Vân Dung cười gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng rồi mẹ, ngày mai chúng ta nên đến chỗ bác sĩ Chu rồi đấy.” Thẩm Thanh Lan chợt nhớ tới chuyện này nên nhắc nhở.

Bệnh tình của Sở Vân Dung đã được điều trị hơn nửa năm, cộng thêm sự phối hợp của Thẩm Thanh Lan nên đã đỡ rất nhiều, nhưng vẫn cần đến chỗ bác sĩ Chu để kiểm tra định kỳ. Thời gian này bận rộn liên miên, suýt nữa cô cũng quên mất chuyện này.

Bây giờ nhắc tới bệnh của mình, bây giờ Sở Vân Dung đã không còn kiêng kỵ gì nữa, “Được, nhưng ngày mai chúng ta đi muộn một chút đi, bây giờ con cần ngủ nhiều hơn vào buổi sáng, cứ ngủ thêm một chút đi. Để mẹ gọi điện thoại báo cho bác sĩ Chu, bảo cô ấy dời lịch về sau là được.”

Biết ngày mai Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung định đến chỗ bác sĩ Chu, Thẩm Quân Dục liền xung phong nhận làm tài xế cho hai người.

Làm kiểm tra xong, bác sĩ Chu rất hài lòng với tình trạng bình phục của Sở Vân Dung, nhân lúc bà đi vệ sinh, nói với Thẩm Thanh Lan, “Bây giờ mẹ cháu đang bình phục rất tốt, chỉ cần tiếp tục giữ trạng thái sinh hoạt như hiện giờ, thì về sau xác suất bệnh tình bà ấy tái phát sẽ rất thấp.”

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục cũng thấy yên tâm, nhất là Thẩm Quân Dục. Khi còn bé, anh ấy đã tận mắt chứng kiến Sở Vân Dung phát bệnh, nên biết mẹ mình vẫn luôn bị căn bệnh này giày vò và hành hạ suốt mấy chục năm trời, sự hiểu lầm trước kia của anh với bà đều biến thành đau lòng và tự trách.

Bác sĩ Chu cũng không kê thuốc cho Sở Vân Dung, với tình trạng hiện giờ của bà thì đã không cần trị liệu bằng thuốc nữa.

Ra khỏi chỗ bác sĩ Chu, vừa lái xe ra ngoài không bao lâu thì đến một ngã rẽ ở phía trước , Thẩm Quân Dục đột ngột bẻ ngoặt vô lăng sang về một phía. Ngay sau đó, một chiếc xe liền lướt qua sát thân xe bọn họ, nếu vừa rồi anh không phản ứng nhanh thì e rằng hai chiếc xe đã đâm vào nhau rồi.

Vì tình huống quá đột phát, Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung không hề phòng bị nên cả người chúi thẳng về phía trước, Thẩm Thanh Lan nhanh tay chống vào lưng ghế lái nên không bị gì, ngược lại, Sở Vân Dung bị đập mạnh đầu vào cửa kính, nghe vang một tiếng rất to.

Vậy mà bà chẳng hề bận tâm tới vết thương trên đầu mình mà lập tức nắm lấy tay Thẩm Thanh Lan, vô cùng lo lắng hỏi, “Thanh Lan, con có sao không?”

Thẩm Quân Dục dừng xe lại, trước tiến liền xuống xe kiểm tra tình hình của hai người.

Thẩm Thanh Lan hoàn toàn không sao, thấy hai người lo lắng nhìn mình, cô mỉm cười, “Con không sao thật mà, con không hề bị va đập gì cả.”

Nghe vậy, Thẩm Quân Dục và Sở Vân Dung liên an tâm, lúc này bà mới thấy đầu mình đau đớn, bà ôm đầu oán trách, “Sao bây giờ mọi người lái xe ẩu vậy, chẳng có trách nhiệm với mạng sống gì cả.”

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Thẩm Quân Dục cũng rất lạnh lùng, vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, nếu anh không phản ứng kịp thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Đã vậy còn không có chút trách nhiệm nào, cứ vậy mà bỏ chạy.” Sở Vân Dung rất tức giận.

Vừa rồi Thẩm Quân Dục vội vàng kiểm tra tình hình của Thẩm Thanh Lan và Sở Vân Dung nên không thấy được biển số chiếc xe kia, nhưng Thẩm Thanh Lan thì thấy rõ. Dù là một biển số xe lạ, nhưng không biết tại sao, cô lại nhớ tới chiếc xe màu trắng đã theo dõi cô đợt trước.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 280: Đề nghị

Dượng vẫn nằm viện vì tai nạn giao thông, lần trước lại có người theo dõi cô, hôm nay lại suýt xảy ra tại nạn. Liên kết mọi việc lại, Thẩm Thanh Lan chắc chắn người bị nhắm vào là cô, rất có thể dượng gặp chuyện không may là vì cô.

Nhưng người đó là ai? Thẩm Thanh Lan nghĩ hết một lượt, rồi lại bác bỏ hết, vẫn không có đầu mối nào.

Người đã chạy, Thẩm Quân Dục gọi cho đội cảnh sát giao thông, nói rõ tình hình rồi lái xe về trước.

Cả đoạn đường, Sở Vân Dung nắm chặt tay Thẩm Thanh Lan, vẫn chưa hết hoảng hồn.

“Mẹ, đừng căng thẳng” Sắc mặt Sở Vân Dung không ổn chút nào, “Mẹ có thể không lo sao, bây giờ người ta lái xe ẩu quá, lúc nãy nếu không phải anh con phản ứng nhanh thì không biết sẽ thế nào?

Sở Vân Dung nhìn Thẩm Quân Dục, “Nhất định phải tìm ra người này, để cảnh sát giao thông treo bằng lái hắn, bắt hắn học lại lần nữa. Đúng là quá ẩu mà”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục cũng gật đầu.

Thẩm Thanh Lan nhìn cục u trên trán Sở Vân Dung, “Mẹ, đến bệnh viện trước đi, vết thương của mẹ cần phải được kiểm tra”

“Không cần đâu, về nhà trước, về rồi lấy dầu xanh thoa là được rồi” Sở Vân Dung xua tay, bây giờ bà không muốn

ngoài đường thêm một giây nào nữa, vẫn nên về nhà thì hơn.

Thấy Sở Vân Dung khăng khăng như thế, Thẩm Thanh Lan cũng không nói gì nữa. Về nhà cũng được, ai biết kẻ sau lưng sẽ còn làm gì tiếp theo.

Về đến nhà, Sở Vân Dung tìm chai dầu hồng hoa thoa vết sưng trên trán, Thẩm lão gia vừa đi xuống, thấy vậy liền hỏi đã xảy ra chuyện gì, Sở Vân Dung kể đầu đuôi sự việc cho ông nghe.

Thẩm lão gia lập tức lo lắng hỏi Thẩm Thanh Lan, “Lan Lan không sao chứ?” Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Cháu không sao đâu ông”

Thẩm lão gia biết Thẩm Thanh Lan không sao mới nhẹ nhõm một chút, lại hỏi con dâu, “Vân Dung, vết thương của con thì sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Không sao ạ, thoa chút thuốc là hết sưng thôi ạ. Hôm nay con suýt bị dọa sợ chết luôn, dân tình bây giờ lái xe ẩu thật đấy.”

Thẩm lão gia rất đồng tình, hết lái xe trong lúc say rượu, giờ còn vượt đèn đỏ, “Sau này ra đường cẩn thận một chút.”

Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho Kim n Hi, đọc cho cô biển số xe.

“An, dạo này cậu không sinh sự với ai đấy chứ?”

“Đúng là có người gây chuyện. Nhưng đã nấp lâu vậy, cũng nên lộ mặt đi thôi, cậu cứ điều tra giúp tớ chủ chiếc xe này” Tuy rằng chắc là chỉ điều tra được thông tin ảo.

Quả nhiên kết quả Kim n Hi điều tra được y như suy đoán của Thẩm Thanh Lan. Chiếc xe đó bị mất trộm, chủ xe đã báo án từ nửa tháng trước nhưng vẫn chưa tìm ra.

“ n Hi, tớ có một ý này” Thẩm Thanh Lan nói cho Kim n Hi nghe suy tính mấy ngày nay của mình.

“Không được, An, vậy quá nguy hiểm, nếu là trước kia, cậu làm vậy thì tớ không lo gì, nhưng giờ cậu đang có thai, còn là bà bầu vừa mới xuất viện. Nếu lỡ có chuyện gì thì tớ không gánh nổi hậu quả đầu” Kim n Hi gạt đi đề

nghị của Thẩm Thanh Lan.

“ n Hi, tớ sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa đâu” Dù sao cô cũng là người yêu thương đứa con trong bụng nhất, “Nhưng tớ không thể cứ bị động như vậy, nếu tớ đoán không sai, kẻ giấu mặt có thể ra tay với tớ thì sẽ ra tay với người bên cạnh tớ. Tớ không muốn trơ mắt nhìn bạn bè và người thân mình bị thương, thậm chí..”

“Nếu cậu lo lắng thì tớ sẽ bảo vệ họ, một mình tớ không đủ thì thuê vệ sĩ. Nói tóm lại, tớ không thể để cậu mạo hiểm” Kim n Hi vẫn không đồng ý.

“ n Hi, cậu không tin tớ? Hay là không tin cậu?”

Kim n Hi phiền não vuốt mặt, “An, đây không phải chuyện tin hay không, chính cậu nói mục tiêu kẻ giấu mặt là cậu, hắn muốn mạng của cậu, chỉ tại bây giờ không có cơ hội thôi. Nhưng một khi có cơ hội, cậu nghĩ hắn sẽ nương tay sao? Lỡ như cậu có chuyện gì, cho dù cậu không trách tớ thì tớ cũng không thể tha thứ cho mình. Còn người nhà và bạn bè của cậu nữa, tớ biết ăn nói với họ thế nào?

Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ khuyên, “Cũng vì một mình tớ thì không thể chắc chắn an toàn, nên tớ mới cần cậu, hai người chúng ta hợp tác thì tớ nắm chắc chắn phần có thể du kẻ giấu mặt ra mà không để mình bị thương”

Cô đã bắt đầu suy tính kế hoạch này từ lúc Vu Hiểu Huyên gặp chuyện, chưa nói ra là vì nghĩ tới thân thể mình, chiếc xe hôm nay đã cảnh tỉnh có nguy hiểm vẫn còn đó, cô không biết mục tiêu tiếp theo kẻ giấu mặt là ai, nhưng

chỉ cần là người có thân, cô sẽ không thể để chuyện đó xảy ra, thay vì vậy, chi bằng đánh cược một lần.

“An, đừng mạo hiểm như vậy, tớ chắc chắn sẽ tra rõ giúp cậu, chỉ cần cho tớ thêm chút thời gian thôi.”

“ n Hi, không còn thời gian nữa.”

Kim n Hi im lặng một lúc rồi nói, “An, cậu để tớ suy nghĩ một chút, cho tớ ba ngày, nếu tớ vẫn không tra ra kẻ đó thì tớ sẽ giúp cậu”

“Được.”

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan vào phòng vẽ, cầm cọ bắt đầu vẽ vời. Khi trong lòng phiền chán, vẽ tranh là một cách tốt giúp cô giải tỏa.

Vừa vẽ được vài nét, Daniel đã gọi tới muốn tìm cô bàn chuyện triển lãm tranh.

“Thanh Lan, là thế này, chẳng phải lúc trước cô nghỉ phép có vẽ vài bức về thị trấn nhỏ kia sao? Bây giờ vẫn thiếu một ít, cô vẽ tiếp để tôi gom thành một bộ, cô thấy được không?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút, “Được, ngày mai anh tới lấy đi”

“Vậy thì tuyệt quá, lần này tôi phải lên kế hoạch triển lãm thật tốt, bảo đảm sẽ nâng cố lên một tầm cao mới. Đúng rồi, tôi quên nói, lần trước trong buổi triển lãm tranh, bức Bình minh trong đêm đã được đấu giá với một khoản rất khá, cô muốn chuyển về tài khoản hay…”

“Gửi thẳng cho quỹ từ thiện đi, vẫn như cũ, đừng để người ngoài biết.”

Daniel đồng ý, không quên nói thêm, “Thanh Lan, tôi không hiểu nổi, sao cố không muốn người khác biết cô làm từ thiện?”

Từ lúc tranh của Thẩm Thanh Lan được đánh giá cao hơn, số tiền có quyên góp cho từ thiện cũng ngày càng nhiều. Nhưng từ lần đầu tiên, cô đã dặn anh đừng cho ai biết đó là cô quyên góp.

“Người ta quyền hơn mười vạn đã hận không thể báo cho cả thế giới. Cô thì ngược lại, làm chuyện tốt không để lại tên” Đây vốn là cơ hội để xây dựng hình tượng tốt mà.

Thẩm Thanh Lan lặng lẽ cười, cô không muốn có được thanh danh nhờ vào việc làm từ thiện.

“Bỏ đi, cô không thích nghe thì tôi không nói nữa, cô có biết Catherine không?”

Mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, “Sao vậy?”

“Cô ta lại tới thủ đô rồi, hôm qua còn tìm tôi. Thanh Lan, tôi nói cô nghe, cô Catherine này cũng thú vị ra trò đấy. Cô có biết cô ta tìm tôi làm gì không?”

Thẩm Thanh Lan rất phối hợp hỏi: “Tìm anh làm gì?”

Daniel cười rộ lên, “Tìm tôi vì muốn tôi làm người đại diện cho cô ta, mức giá cũng rất được đấy”

Thẩm Thanh Lan nhếch môi, Daniel nói tiếp, “Nhưng Daniel tôi là người thế nào, quan hệ hai ta ra sao chứ? Đâu có chuyện tôi động lòng vì chút tiền kia được? Chắc chắn là không! Nên tôi đã từ chối thẳng, lúc đó mặt cô ta tái mét.”

Daniel nhớ tới phản ứng của Catherine lúc ấy, quả thật rất buồn cười.

“Cô ta đến thủ đô chỉ vì đào anh à?” Thẩm Thanh Lan luôn cảm thấy Catherine không phải dạng người thành tâm như vậy.

Daniel bĩu môi, “Dĩ nhiên cô ta có ý đồ khác rồi, đừng nói cô không biết cô ta để ý ngài Phó nhà cô nhé”

Thẩm Thanh Lan đương nhiên biết điều này, nhưng đành để Catherine thất vọng rồi, bây giờ Phó Hoành Dệt không ở thủ đô.

“Có điều ngài Phó nhà có đúng là quá hấp dẫn. Người ta mới thấy một lần đã không thể quên, thậm chí còn vượt đại dương tới thăm” Daniel hả hê ghẹo Thẩm Thanh Lan.

“Daniel, tôi mới gọi cho n Hi, cậu ấy nói định sẽ về nước H” Thẩm Thanh Lan khẽ nói, làm nụ cười trên mặt Daniel cứng lại.

“Cô ấy có về hay không cũng liên quan gì tôi đâu, Thanh Lan, cô nói với tôi làm gì” Daniel mạnh miệng.

Thẩm Thanh Lan hờ hững, “Chỉ là báo một tiếng thôi, dù sao hai người cũng là bạn mà, cậu ấy đi thì anh cũng nên đến tiễn chứ?”

Daniel cười ha ha, “Thật ra tôi với cô ấy cũng không thân lắm”

“Hả, không thân sao? Nếu vậy thì thôi, coi như tôi chưa nói”

Daniel do dự một chút, “À, Ở, Thanh Lan, cô ấy đang ở đâu?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan ung dung, “Anh vừa nói không thân mà?”

“Không thân thì đúng là không thân. Nhưng bây giờ biết rồi, nếu không đi tiên thì cũng không được hay lắm” Khóe môi Thẩm Thanh Lan khẽ cong lên, cô nói địa chỉ. Daniel trò chuyện với cô vài câu rồi vội vàng cúp máy.

***

Kim n Hi đang vận dụng các nguồn lực và mối quan hệ trong tay mình để điều tra kẻ giấu mặt, lại còn chuyện Kim phu nhân nữa. Hai ngày trước, cô sắp tra ra tin tức của Kim phu nhân thì bị bên kia phát hiện. Người này cũng rất giỏi, lại có thể cho người tiêu hủy thông tin của mình, khiến cô giận sôi máu.

Chuông cửa reo làm Kim n Hi giật mình. Chuyện cô ở đây, trừ mấy người bạn thì không ai biết cả, bình thường cũng chẳng ai tìm cô, bây giờ ngoài Thẩm Thanh Lan ra, những người khác đều không ở thủ đô, nhưng cô ấy chắc sẽ không tìm cô. Nghĩ một lát, Kim n Hi lấy vũ khí ở dưới gối ra, lên nòng, nắm chặt trong tay rồi chậm rãi tiến về phía cửa.

Nhìn qua mắt mèo, thì ra người ngoài cửa là Daniel. Kim n Hi nhướng mày, vội vàng về phòng cất đồ rồi ra mới mở cửa.

“Sao anh biết tôi ở đây?”

http://tieulun.hopto.org

Daniel thấy cô, đột nhiên không biết nói gì, đành phải tìm cái cớ tẻ nhạt, “Là Thanh Lan nói cho tôi biết, nghe nói cô sắp rời nước Z?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 281: Ở lại đi, đừng đi!

Vừa nghe vậy, Kim n Hi đã biết ngay Daniel bị Thẩm Thanh Lan trêu chọc, nên cũng không giải thích mà còn gật đầu.

“Ừm, vài ngày nữa đi rồi.”

“Vậy còn quay lại không?” Daniel chờ mong hỏi.

Ánh mắt Kim n Hi lóe lên, cứ như hiểu ra gì đó, nổi lên hứng trêu chọc anh, “Anh mong tôi quay lại sao?”

Bình thường, Daniel là người rất biết ăn nói, nhưng bị Kim n Hi hỏi vậy thì cứng người, ánh mắt tránh né cô, “Chúng ta là bạn, dĩ nhiên tôi mong cô rảnh rỗi thì về chơi rồi”

Kim n Hi ổ một tiếng, ấm cuối kéo dài, “À, thì ra là chỉ là bạn bè. Cũng chưa biết thế nào được, con người tối trời sinh thích tự do tự tại, có thể sẽ quay lại, cũng có thể trong lúc du lịch vòng quanh thế giới tìm được nơi nào đó ưng ý thì ở lại đây luôn

Vẻ mặt Daniel liền ảm đạm hẳn, “Cô muốn đi du lịch vòng quanh thế giới à?”

“À, lúc trước tới đây là vì có Thanh Lan, hơn nữa tôi cũng chưa từng tới Z. Lần này đến rồi, thấy Thanh Lan hạnh phúc, tôi cũng yên tâm, dĩ nhiên phải tiếp tục hành trình” Kim n Hi nửa thật nửa giả nói, nhưng vì vậy mà Daniel càng tin hơn.

Anh hơi hụt hẫng, nụ cười cũng gượng gạo, “Hôm nay tôi mời cô ăn cơm nhé, coi như tiễn cô”

“Được” Kim n Hi đồng ý, thấy anh tin thật thì không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không nói với anh chuyện này chỉ là đùa.

Ăn cơm xong, Daniel cũng không đưa Kim n Hi về mà đề nghị lên bar chơi.

Kim n Hi không có ý kiến, thể là bọn họ tới Mị Sắc.

Kim n Hi kéo Daniel vào sàn nhảy.

“Tôi không biết nhảy” Daniel la lên, nhưng tiếng nhạc quá lớn, Kim n Hi không nghe rõ, “Anh nói gì?”

Daniel nói lại lần nữa, Kim n Hi nhón chân lên nói bên tai anh, “Không sao, tôi dạy anh”

Cô kéo tay Daniel vào nhảy.

Daniel biết khiêu vũ, nhưng đây lại là lần đầu nhảy nhạc sàn, nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt Kim n Hi, anh đột nhiên ôm lấy eo cô, cúi đầu nói bến tại, “Có thể đừng đi không, ở lại đi.”

Kim n Hi hơi giật mình nhìn anh, Daniel nhìn cô chăm chú, bến tại là tiếng nhạc ồn ào, mấy đôi nam nữ điên cuồng uốn éo bên cạnh, nhưng tất cả hóa hư không trong mắt Daniel, lúc này trước mắt anh chỉ thấy mình Kim n Hi.

“Kim n Hi, tôi thích em, có thể đừng đi, ở lại làm bạn gái tôi không?”

Cả thế giới như đột nhiên tĩnh lặng, Kim n Hi ngạc nhiên nhìn Daniel mấp máy môi.

Daniel nói rồi hồi hộp nhìn Kim n Hi, thấy cô không trả lời thì lòng chùng xuống, tia sáng trong mắt cũng biến mát.

Kim n Hi kéo tay Daniel lại, dẫn anh ra khỏi sàn nhảy rồi đi qua quầy bar tới hành lang. Cô ép Daniel trên tường, rõ ràng thấp hơn anh gần một cái đầu, lại còn có gương mặt loli, nhưng nhìn lại tình huống bây giờ hình như anh mới là người bị ép buộc.

http://tieulun.hopto.org

“Daniel, anh vừa nói gì?”

Ban nãy, Daniel quả thật có can đảm nói ra, nhưng bắt lặp lại thì anh không nói được. Kim n Hi bình tĩnh hỏi anh, “Ban nãy anh nói anh thích tối, có thật không?”

Tay cô chống hai bên người Daniel, vậy anh ở giữa mình và tường.

Daniel chớp chớp mắt, không dám nhìn thẳng Kim n Hi.

Kim n Hi chờ một lát, thấy anh không nói gì thì nhún vai, “Được rồi, coi như tôi hiểu lầm, xin lỗi”

Đang xoay người, Daniel liền kéo tay cô lại, “Kim n Hi, tôi thật sự thích em”

Kim n Hi đứng lại nhìn anh, “Anh nên biết tôi không phải người bình thường”

Daniel gật đầu, từ đêm mưa thấy Kim n Hi cả người toàn máu, anh đã biết nhất định thân phận của cô không hề đơn giản.

“Anh muốn ở bên tôi?” Kim n Hi hỏi.

Daniel lại gật đầu.

“Anh không sợ mình sẽ gặp phiền phức sao?”

Daniel cười khẽ, “Nếu sợ thì tôi đã không thổ lộ với em. Kim n Hi, em có muốn ở bên tôi không?”

Kim n Hi định trả lời thì lại liếc thấy một bóng người, ánh mắt liền khựng lại, đột nhiên đẩy tay Daniel ra, “Chuyện này hôm khác nói, hôm nay tôi có việc, anh về trước đi.”

Nói xong, Kim n Hi liền chạy đi. Daniel đuổi theo, nhưng mới theo vài bước đã mất dấu cổ.

Kim n Hi nhìn thấy Hứa Nặc, nhưng đuổi theo lại không thấy đâu. Cô tức giận dậm chân, tìm xung quanh hai vòng mà vẫn không thấy, đành phải quay về quầy bar tìm Daniel.

Daniel đang ngẩn ngơ, vừa thấy Kim n Hi về thì mắt liền sáng lên, đi tới, “Có chuyện gì sao?”

Kim n Hi lắc đầu, “Không có gì, lúc nãy thấy một người bạn, nhưng nhìn nhầm thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Daniel không để ý, chỉ yên lặng nhìn cô, “Em còn chưa trả lời tôi chuyện ban nãy.”

Kim n Hi khó hiểu nhìn anh, sau đó mới nhớ ra chuyện mình đã quên, cười híp mắt nhìn Daniel, “Thật sự muốn

bên tôi à? Dù sau này sẽ gặp nguy hiểm, thậm chí có thể mất mạng cũng muốn qua lại sao?”

Daniel vô cùng nghiêm túc nói, “Đúng”

“Vậy được, coi như anh là bạn trai tôi nhé”

Kim n Hi nghênh ngang vung tay lên nói, sau đó hôn nhẹ lên môi anh, “Đánh dấu rồi, sau này anh là người của tối, nếu dám không tốt với tôi…” Cô giơ nắm đấm lên huơ huơ trước mặt anh, “Hừ”

Daniel còn đang chìm đắm trong nụ hôn vừa rồi nên không kịp phản ứng. Kim n Hi bèn huơ tay trước mặt anh, “Này, em nói anh có nghe không vậy?”

“Có có có, sau này chắc chắn anh sẽ tốt với em. Nếu không thì em cứ đánh anh, dù sao anh cũng đánh không lại em.”

http://tieulun.hopto.org

Nghe vậy Kim n Hi bật cười, đưa tay muốn khoác vai Daniel, nhưng phát hiện mình không cao bằng nên đổi thành nắm tay anh, “Chúng ta về nhà thôi, bạn trai”

Daniel nhìn mười ngón tay họ đan vào nhau, cười tới mức mắt híp thành một đường cong cong.

“Đừng cười nữa, nhìn đần chết đi được” Kim n Hi ghét bỏ nhìn anh, nhưng trong mắt lại đầy ý cười.

Thủ đô, tại một khu nhà nào đó.

Hứa Nặc cắt đuối Kim n Hi rồi đến đây. Một người phụ nữ đang chờ trong phòng, cô ta vừa thấy liền gọi, “Mẹ”

Người đó bình thản “Ừ” một tiếng, “Sao về trễ vậy?”

“Lúc về bị Kim n Hi phát hiện, mất một lúc mới cắt đuôi cô ta được” Hứa Nặc thành thật nói.

Hôm qua Hứa Nặc và Allen mới về tới thủ đô, hôm nay đã bị người phụ nữ này gọi về, nói là muốn cô ta giúp đỡ. Vất vả lắm cô ta mới tìm được cơ hội rời đi, không ngờ lại đụng phải Kim Ân Hi.

http://tieulun.hopto.org

Người đàn bà kia cầm điếu thuốc trên tay, ánh mắt lành lạnh dùng trên người Hứa Nặc, “Chút chuyện nhỏ mà cũng tốn thời gian như vậy, tôi còn trông cậy gì vào cô nữa?”

Hứa Nặc lẳng lặng rũ mắt, cô ta đã sớm quen với thái độ của bà ta rồi.

“Cô ở cạnh Allen lâu như vậy, có biết trên người hắn có một miếng ngọc không?”

“Biết” Allen vẫn luôn mang theo miếng ngọc kia, bình thường cổ ta hay thấy hắn cầm lên ngắm nghía, chắc là vật yêu thích.

Bà ta nhả một vùng khói, thờ ơ nói, “Nghĩ cách đem miếng ngọc kia đến cho tôi.”

“Con không làm được.” Đó là đồ của Allen, làm sao cô ta lấy được.

“Cô còn có thể làm được chuyện gì không hả?”

Hứa Nặc im lặng. Người phụ nữ kia cười khẩy, “Hứa Nặc, biết miếng ngọc kia là của ai không?”

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nặc nhìn bà ta, sau đó bà ta nói ra một cái tên khiến ánh mắt Hứa Nặc hơi thay đổi.

Bà ta nói tiếp, “Biết cố và nó khác nhau chỗ nào không? Nó chưa bao giờ nói không làm được trước mặt Allen”

Hứa Nặc lạnh mặt, không nghe thấy mấy câu sau của bà ta nữa, vì cô ta vừa nghe miếng ngọc đó là của Thẩm Thanh Lan, “Con biết rồi, con sẽ nghĩ cách lấy miếng ngọc đó. Nhưng đó chỉ là một miếng ngọc thôi, mẹ lấy làm gì?”

Bà ta lạnh lùng nhìn Hứa Nặc, “Đây không phải chuyện của cô, cô chỉ cần làm tốt việc tôi dặn là được. Còn nữa, lần này Allen tới thủ để làm gì?”

Hứa Nặc im lặng, tuy bây giờ cô ta ở cạnh Allen nhưng hắn không hề tin cô ta, rất nhiều chuyện hắn không nói cho cô ta biết.

Người phụ nữ kia hình như cũng biết điều này, khoát tay, “Bỏ đi, hỏi cô cũng như không, lâu như vậy mà còn không giải quyết được một người đàn ông, đúng là vô dụng. Đi đi, về đi, đừng để Allen nghi ngờ”

Hứa Nặc không chút chần chừ đi ra khỏi căn hộ đó.

Thấy Hứa Nặc đi rồi, người phụ nữ kia lại nhả ra vài ngụm khói, không biết nghĩ tới chuyện gì mà ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, lấy điện thoại ra gọi cho KING.

“Bà còn dám gọi cho tôi” Nghe thấy giọng bà ta, KING liền tức giận.

KING biết chuyện có người ra giá cao mua mạng của mình nên không ngừng điều tra xem là ai, nhưng tra tới tra lui lại điều tra ra Kim phu nhân.

Bà ta sửng sốt, cứ như không biết vì sao KING lại tức như giận, “KING, tôi biết cậu dạo này gặp phiền phức, nhưng tôi cũng đâu có đắc tội cậu?”

KING cười nhạt, “Kim phu nhân, tôi cũng muốn biết, chúng ta là đồng bọn hợp tác, bà lại đâm tôi một dao là có ý gì?”

Càng nghe, Kim phu nhân càng mơ hồ, “KING, có chuyện gì? Có phải cậu hiểu lầm gì tôi không?”

“Tôi cũng mong là hiểu lầm” KING nghiến răng nghiến lợi, dĩ nhiên rất tức giận.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 282: Đòn cảnh cáo của allen

Lòng Kim phu nhân chùng xuống, “KING, có gì cứ nói thẳng, đừng có lòng vòng

“Tôi cũng muốn biết bà có ý gì đây, bỏ tiền ra mua mạng của tôi, bây giờ gọi tới khoe khoang sao? Bà nghĩ tôi không dám làm gì bà sao?”

Kim phu nhân biến sắc, “KING, cậu nghĩ chuyện này là tôi làm?”

“Không bà thì ai?” KING căm hận nói, hắn còn tưởng là kẻ thù nào, ai ngờ lại tra ra là đồng bọn của mình, nếu không phải bây giờ có nhiều người tìm hắn, e rằng hắn đã đi tính sổ với Kim phu nhân từ lâu rồi.

“KING, cậu trúng kế rồi, chuyện này không phải tôi làm. Chúng ta hợp tác nhiều năm rồi, cậu phải hiểu tôi chứ?”

“Ngay cả mặt bà tôi còn chưa thấy, không dám nhận là hiểu bà. Tôi với bà hợp tác chỉ có hai ta biết, bây giờ bà nói chuyện này không phải là làm, có người vu oan cho bà, bà nghĩ tôi là trẻ con lên ba sao?” KING lạnh lùng nói, hắn hợp tác với Kim phu nhân đều qua điện thoại, nhiều năm vậy mà cả góc áo của bà ta hắn còn chưa một lần được thấy.

Kim phu nhận biết mình bị người ta hãm hại, nhưng bà ta và KING là hợp tác

ngầm, trừ bọn họ ra thì không ai biết, nói bị người ta vu oan đúng là gượng ép. Không, sai rồi, Kim phu nhân đảo mắt nghĩ tới một người, nếu là hắn ta thì cũng có thể lắm.

Kim phu nhân giải thích với KING hết nửa ngày, khó khăn lắm mới nói rõ được, lúc gã bình tĩnh lại đã là nửa tiếng sau.

“Bà nói chuyện này không phải bà làm, vậy nhất định bà biết kẻ đó đúng không, kẻ đó là ai?”

Kim phu nhân không hề do dự nói, “Tôi không biết hắn là ai, nhưng tôi đoán là Ryan, cậu đừng quên lần trước cậu trả thù Ryan, suýt thì lấy mạng hắn, còn làm hắn mất đi phụ tá đắc lực, người ta bỏ tiền muốn trả thù cậu cũng là dễ hiểu.”

Kim phu nhân phân tích tỉ lệ ra tay và động cơ của Ryan cho KING nghe. Bà ta nói cũng rất có lý, KING có vẻ đã bị thuyết phục, “Tên khốn đó muốn hại chết tôi sao? Để xem tôi xử lý hắn thế nào, tôi cũng muốn xem thử là mạng tôi dài hay mạng hắn lớn” Nói rồi, KING liền cúp điện thoại.

Lúc này Kim phu nhân mới nhớ ra, giải thích với KING hồi lâu, bà ta vẫn chưa nói được điều cần nói.

KING cúp điện thoại, vẻ mặt khó lường. Người bên cạnh thấy vậy thì lên tiếng hỏi, “Đại ca, chuyện này anh nghĩ là Ryan thật sao? Có thể tin Kim phu nhân không?”

KING cười nhạt, “Bà ta tấm địa độc ác, nói gì cũng chỉ tin được ba phần. Chuyện này dù không phải bà ta làm thì bà ta cũng biết kẻ đứng sau”

Người bên cạnh cũng đồng ý gật đầu, hắn là một trong những người KING tin tưởng nhất, nhưng dù vậy cũng gần đây mới nghe KING nhắc đến Kim phu nhân.

“Đại ca, rốt cuộc Kim phu nhân là ai, cả anh cũng chưa từng gặp bà ta sao?”

Vẻ mặt KING lúc này âm trầm, “Đằng sau Kim phu nhân có vài thế lực, ngay cả yakuza ở nước R bà ta cũng có quen biết. Nhưng bà ta là ai, vẻ ngoài thế nào, mấy chục năm nay vẫn không ai hay biết.”

Nói vậy thì đúng là rất bí ẩn.

Kim phu nhân đã đoán được người hắt nước bẩn cho bà ta là ai, chỉ một người có thể biết được quan hệ của bà và KING. Bà ta đã gọi cho Allen, nhưng hắn không bắt máy.

Kim phu nhân không bỏ cuộc, liên tục gọi ba lần, cuối cùng Allen cũng nghe máy, nghe giọng thờ ơ của hắn, bà ta cảm giác lửa giận đang trào lên.

“Là cậu bỏ tiền ra mua mạng KING, lại còn vu oan cho tôi đúng không?”

Kim phu nhân không muốn dài dòng với hắn nên nói thẳng.

“Là tôi” Allen thừa nhận không chút chần chừ.

Kim phu nhân nghiềng răng, “Allen, tốt xấu gì tôi cũng từng là vợ của ba cậu, cũng là mẹ kế cậu, là người cùng thuyền với cậu. Cậu làm vậy với tôi không thấy có lỗi với người ba đã mất sao?”

Allen cười nhạo, “No no no, để tôi sửa lại một chút. Sau khi ba tôi mất bà liền tái giá, nên bà không còn là mẹ kế tôi nữa. Để tôi nghĩ xem, rốt cuộc bà đã lấy bao nhiêu người rồi nhỉ. Một, hai, ba người… Ái chà, nhiều lắm, vô số”

Mặt Kim phu nhân sa sầm, “Allen, cậu đừng quá đáng”

“Câu này hắn là tôi nên nói cho bà nghe mới đúng. Bà qua lại với bao nhiêu người tôi không quan tâm, nhưng nếu bà dám động vào Thẩm Thanh Lan, tôi sẽ khiến bà chết không chỗ chôn. Những chuyện bà làm gần đây tôi đều biết rõ cả, tôi khuyên bà tốt nhất là ngoan ngoãn dừng tay ngay lập tức, nếu không người bên kia sẽ biết Kim phu nhân tiếng tăm lừng lẫy rốt cuộc là loại phụ nữ như thế nào?

“Allen, tôi đang giúp cậu cơ mà, chẳng phải cậu vẫn luôn muốn có được Thẩm Thanh Lan sao. Nhưng cô ta đã lấy người khác, còn sinh con cho người kia, cậu nữ trơ mắt mà nhìn sao?”

http://tieulun.hopto.org

Mặt Allen biến sắc, “Đó là chuyện của tôi, không liên quan bà. Người phụ nữ của tôi, tự tôi sẽ cướp về. Nếu bà dám động đến một sợi tóc của Thẩm Thanh Lan, tôi sẽ để Kim phu nhân nếm mùi lông thú xem thế nào?

“Cậu dám”

Allen cười khẽ, giọng nói khàn khàn khó nghe lại lạnh đến đáng sợ, “Bà biết là tôi dám mà”

Kim phu nhân không dám nói gì, “Được, tôi biết rồi”

Cúp máy, Kim phu nhân tức giận xanh mặt, ném thẳng điện thoại xuống đất vỡ tan tành, nhưng lại không có cách nào đối phó Allen. Hắn là con trai của người đàn ông đó là thứ duy nhất người đó để lại trên đời này, bà ta không thể và cũng không muốn làm gì Allen, thậm chí còn phải bao che cho hắn.

***

Sáng sớm, Thẩm Thanh Lan đã nhận được điện thoại của Kim n Hi, “An, nói cho cậu một chuyện thú vị, nhất định cậu sẽ thấy hứng thú”

Hai mắt Thẩm Thanh Lan mơ màng, bây giờ cô rất mệt mỏi, một ngày có thể ngủ rất nhiều. Bị đánh thức giữa chừng, tuy cô không bực mình nhưng cũng chẳng thấy hứng thú với chuyện Kim n Hi sắp nói.

http://tieulun.hopto.org

Kim n Hi rất vui sướng, hoàn toàn không bị giọng nói buồn ngủ của Thẩm Thanh Lan ảnh hưởng, “Chẳng phải lúc trước tớ điều tra Kim phu nhân bị phát hiện, lại còn bị ngăn cản, không tra được thông tin của bà ta sao? Tớ liền dứt khoát đổ hết chuyện treo nhiệm vụ giết KING lên đầu bà ta, đến khi KING tra ra người sau lưng là bà ta thì vẻ mặt chắc chắn sẽ rất đặc sắc.”

“Chuyện cậu muốn nói chỉ có như vậy thôi sao?” Thẩm Thanh Lan bình thản hỏi ngược lại.

“Chẳng lẽ không thú vị à? Hôm nay tớ nhận được tin, hình như KING đang điều tra chỗ ở của Kim phu nhân. Tới đoán hai người đó sắp xung đột rồi, chó cắn chó, không phải rất vui sao?

“Không xung đột nổi đâu, nếu Kim phu nhân để đối phó như vậy thì bà ta đã chẳng phải là Kim phu nhân rồi.” Thẩm Thanh Lan đã tỉnh táo hơn một chút. Mấy năm trước, ngay cả Kim n Hi tin tức nhạy bén mà cũng không biết có một người như vậy tồn tại, có thể thấy Kim phu nhân là người có bản lĩnh. Nếu chút chuyện nhỏ đã khiến bà ta gặp khó khăn, Thẩm Thanh Lan sẽ phải nghi ngờ Kim phu nhân này có thật sự có tồn tại hay không.

“Vậy là đã cực khổ vô ích rồi à?” Kim n Hi không cam lòng.

“Không đầu, lần này coi như ép Kim phu nhân lộ mặt. Nếu bà ta ra tay phản kích, chúng ta cũng vừa lúc biết được thực lực của bà ta.”

http://tieulun.hopto.org

Lời này rất có lý, Kim n Hi lại nổi hứng thú.

“Được, tớ sẽ chú ý hơn, tớ cũng muốn xem thử Kim phu nhân rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Kim n Hi nói xong mới nhớ ra bây giờ là lúc Thẩm Thanh Lan đang ngủ.

“Vậy cậu ngủ tiếp đi, tớ cúp máy đây”

Thẩm Thanh Lan thật sự vẫn rất buồn ngủ, bỏ điện thoại xuống, nhắm mắt lại định ngủ tiếp. Hôm qua vì Daniel đòi tranh nên cố ngủ khá ít, hơn nữa lại đang mang thai, bây giờ đầu óc cô rất mơ màng.

Lúc Daniel tới, Thẩm Thanh Lan vẫn chưa dậy. Hôm nay hiếm có dịp Phó Tĩnh Đình ở nhà chứ không đến bệnh viện, thấy có khách tới thì ngồi xuống tiếp Daniel.

Lúc Thẩm Thanh Lan đi xuống thì thấy Phó Tĩnh Đình đang nói chuyện rất vui vẻ với Daniel, cô liền khó hiểu nhìn anh, “Daniel, sao anh lại tới đây?”

Daniel nghẹn lời, “Hôm qua cô gọi nói tôi tới mà, cố quên rồi sao?”

Nghe vậy, Thẩm Thanh Lan mới nhớ ra đúng là cô gọi cho Daniel, “Xin lỗi,

dạo này trí nhớ hơi kém”

Sau khi mang thai, đầu óc cô mơ hồ hơn rất nhiều, thường hay đãng trí.

Phó Tĩnh Đình thấy Thẩm Thanh Lan xuống thì mới đến bệnh viện chăm sóc Cố Bác Văn.

“Tranh tôi đã vẽ xong rồi, anh cầm lấy đi.”

Daniel vừa nghe thế thì vui vẻ đi theo Thẩm Thanh Lan vào phòng vẽ, “Đẹp lắm, bức tranh này đúng là cảm giác tôi muốn. Thanh Lan, hai ta phối hợp ngày càng ăn ý đấy. Lần triển lãm này, tôi tin rằng sẽ thu hút rất nhiều người đến tham quan” Mặc dù là triển lãm cá nhân của Thẩm Thanh Lan, quy mô cũng không lớn, nhưng anh tin lần này sẽ có nhiều người nổi tiếng trong giới tới dự.

“Chuyện này anh cứ xem thế nào rồi làm, có điều lúc khai mạc triển lãm chắc tôi không tham gia”

“Được, cô ở nhà dưỡng thai là được.” Daniel đồng ý, đang ngắm nghía bức tranh của Thẩm Thanh Lan thì bỗng nhận thấy ánh mắt cô, bèn khó hiểu hỏi cô, “Thanh Lan, cô nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Anh với n Hi sao rồi?”

Daniel hơi mất tự nhiên, “Sao là sao? Bọn tôi vẫn bình thường”

Bọn tôi? Nghe vậy Thẩm Thanh Lan liên hiểu rồi.

Sau khi Daniel đi, Thẩm Thanh Lan liền gọi cho Kim n Hi, “ n Hi, cậu đã suy nghĩ về kế hoạch tớ nói chưa?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 283: Mồi nhữ

“An, tớ có thể phối hợp theo kế hoạch của cậu, nhưng người làm mồi nhử sẽ là tớ.” Ở đầu bên kia điện thoại, Kim n Hi im lặng một lúc lâu mới nói, cô không thể lấy tính mạng của Thẩm Thanh Lan ra mạo hiểm được.

“ n Hi, chuyện này chỉ có thể để tớ tự làm, vì kẻ đó nhằm vào tớ. Nếu tớ không ra tay, cậu nghĩ đám người đó sẽ xuất hiện sao?”

Kim n Hi tất nhiên hiểu rõ ý Thẩm Thanh Lan, “Nhưng mà An, với tình trạng của cậu bây giờ thì không thể mạo hiểm được.”

Thẩm Thanh Lan thở dài, “ n Hi, cậu phải tin tớ, cũng phải tin vào chính bản thân cậu.”

Kim n Hi do dự một lát rồi cắn răng nói: “Được, tớ bất chấp luôn. Cậu yên tâm, dù tớ có chết cũng không để cậu bị thương.”

Trong lòng Thẩm Thanh Lan như có dòng nước ấm chảy qua, nhưng ngoài miệng vẫn trêu cô ấy, “Tớ không dám để cậu bị thương đầu, nếu cậu xảy ra chuyện, không chừng Daniel sẽ liều mạng với tớ mất.”

Kim n Hi xấu hổ, “Cậu biết rồi sao?”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan phì cười, “ n Hi, Daniel rất tốt, tớ tin cậu sẽ hạnh phúc.”

Trong mắt Kim n Hi tràn đầy ý cười, gật đầu, “Ừm, Thanh Lan, tớ cũng tin tớ cũng sẽ hạnh phúc như cậu vậy.”

+

Hôm sau, Thẩm Thanh Lan thức dậy liền ra khỏi nhà ngay, thấy Phó lão gia đang luyện thái cực trong sân, cổ bèn nói: “Ông nội, cháu có việc nên đi ra ngoài một chút.”

Phó lão gia dừng động tác, trìu mến nhìn Thẩm Thanh Lan, “Ừm, có cần tài xế đưa cháu đi không?”

“Không cần đầu ông nội, cháu ra ngoài ăn cơm với bạn, trưa sẽ không về.”

“Ừm, trên đường đi nhớ cẩn thận.” Phó lão gia nói, trước giờ ông đều không hạn chế tự do của Thẩm Thanh Lan, cho dù cô đang mang thai.

Hôm nay Thẩm Thanh Lan lái chiếc SUV, tính an toàn tương đối cao. Xe chạy ra khỏi Đại Viện, cô nhìn thấy chiếc xe màu đen của Kim n Hi đỗ ở góc đường.

http://tieulun.hopto.org

Kim n Hi thấy Thẩm Thanh Lan đi ra thì chạy theo sau xe cô, luôn chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh. Không biết người đứng sau cẩn thận từng li từng tí, hay hôm nay không có ai theo dõi, mà cố chạy lòng vòng trên đường nửa ngày cũng không thấy cái đuôi nào bám theo.

“An, chẳng lẽ chúng ta đoán sai?” Kim n Hi nói.

Như Thẩm Thanh Lan không nghĩ như vậy, điều này chỉ có thể nói lên người đứng sau vô cùng cẩn thận. Ngày đầu tiên, bọn họ tay trắng trở về. Ngày hôm sau, cô gọi điện thoại cho Vu Hiểu Huyên hẹn cô nàng đi dạo phố.

Bởi vì vụ đe dọa lần trước, nên gần đây Vu Hiểu Huyên thường xuyên lên hot search, nguyên nhân là có người trong nhóm fan hâm mộ nghi ngờ do Tô Linh làm, nên đã liên kết với một nhóm người đi nói xấu cổ ta. Tô Linh dĩ nhiên không làm, nên không thèm đếm xỉa đến lời xin lỗi của Vu Hiểu Huyền mà lên Weibo châm chọc khiêu khích cô.

Lúc đầu Vu Hiểu Huyên còn chịu đựng, nhưng rồi thêm hai ba lần, sao cô có thể nhịn được nữa, đành đáp trả lại, fan hâm mộ của hai người tất nhiên cũng không thể yếu thế. Trong thời gian này, mỗi ngày trên weibo đều có vở kịch hai người đá xéo nhau.

“Thanh Lan, cậu nói Tô Linh có phải bị bệnh không, lúc đầu tớ đã nhún nhường quá rồi, kết quả còn bị chó dại cắn hoài không thả.” Vu Hiểu Huyền nhìn thấy Thẩm Thanh Lan thì trút hết bao nhiêu bực tức những ngày qua với cô.

http://tieulun.hopto.org

Lúc trước, bởi vì hành vi của fan hâm mộ nên Vu Hiểu Huyền đã đứng ra thay mặt fan hâm mộ xin lỗi rồi. Nếu đổi lại là người khác thì chuyện này coi như đến đấy kết thúc, dù sao cũng chỉ là hiểu lầm thôi. Nhưng Tô Linh lại cứ cắn chặt không bỏ qua, châm chọc cô dựa vào Hàn Dịch, vì muốn nổi tiếng mà bản thân, lời lẽ rất khó nghe. Mặc dù cô ta không chỉ mặt gọi tên, nhưng mọi người đều biết người cô ta nói chính là Vu Hiểu Huyên.

“Cậu có thể hiểu thành cô ta đang ghen tỵ với cậu.” Thẩm Thanh Lan an ủi.

Đúng là Tô Linh ghen tỵ với Vu Hiểu Huyên. Lúc trước cô ta chủ động quyến rũ Hàn Dịch nhưng lại bị anh lạnh nhạt, rồi bị Vu Hiểu Huyên ức hiếp nên trong lòng nghẹn muốn chết. Sau khi rời khỏi Thanh Huyền, cộng thêm con đường phát triển không được thuận lợi. Dù công ty vẫn luôn nâng đỡ cô ta, nhưng đó đều là do cô ta lấy thân

mình để đổi lại. Còn Vu Hiểu Huyên thì phát triển thuận lợi, nên dĩ nhiên cô ta căm tức rồi, chỉ là không tìm được cơ hội trả thù thôi. Lần này fan hâm mộ của Vu Hiểu Huyền chủ động tìm rắc rối, chẳng phải là cơ hội tốt sao.

“Bây giờ tớ không tức giận nữa, coi như cô ta đang ghen tỵ với tớ, hừ.” Vu Hiểu Huyên kiêu ngạo hất hàm, làm Thẩm Thanh Lan phì cười.

Đi dạo cùng Vu Hiểu Huyền tới trưa, Thẩm Thanh Lan tìm một nhà hàng định ghé vào ăn. Nhưng mới vừa vào cửa, tầm mắt cô dừng lại trên một góc cửa kính, khóe miệng nhếch lên.

Cơm nước xong xuôi, Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên rời khỏi nhà hàng, còn cầm theo mấy cái túi. Vì hôm nay Vu Hiểu Huyên đi nhờ xe tới đây nên Thẩm Thanh Lan bèn đề nghị: “Hiểu Huyền, tớ đưa cậu về.”

“Được, nhưng để tớ lái xe.”

“Không cần, để tớ lái.” Thẩm Thanh Lan lên xe, còn Vu Hiểu Huyên ngồi vào ghế lái phụ.

Xe chạy được một đoạn, Thẩm Thanh Lan nhìn chiếc xe đang bám theo qua kính chiếu hậu, ánh mắt lạnh lẽo.

Hôm qua cổ và Kim n Hi chạy lòng vòng nửa ngày trời, nhưng những kẻ này không hề xuất hiện. Hôm nay vừa hẹn Vu Hiểu Huyền ra ngoài thì bọn họ liền bám theo. Cô có lý do tin rằng mục tiêu tiếp theo của người đứng đằng sau chính là Vu Hiểu Huyên, nhưng có lẽ vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay.

“Hiểu Huyên, ngoài trừ bị đe dọa thì gần đây còn xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Vu Hiểu Huyên nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, “Không, xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì, tớ chỉ hỏi một chút thôi.” Thẩm Thanh Lan nhìn kính chiếu hậu một lát, phát hiện xe của Kim n Hi đi theo cách đó không xa, kẹp chiếc xe đang bám theo vào giữa, ánh mắt cô càng lạnh hơn.

Cô chỉ nói chuyện cầu có cầu không với Vu Hiểu Huyền.

“Ủa, Thanh Lan, chúng ta đang đi đâu vậy?” Đi được một đoạn, Vu Hiểu Huyên phát hiện đây không phải là đường đến công ty, bèn hỏi.

Thẩm Thanh Lan ra hiệu Vu Hiểu Huyên nhìn vào kính chiếu hậu, nhưng cô ấy không phát hiện ra có gì khác thường.

“Chiếc xe màu trắng đằng sau đã bám theo chúng ta từ lúc rời khỏi nhà hàng.” Thẩm Thanh Lan giải thích.

Mặt Vu Hiểu Huyên biến sắc, “Thanh Lan, ý của cậu là chúng ta đang bị theo dõi?”

“Ừm, cậu sợ không?”

Vu Hiểu Huyên nắm chặt dây an toàn, nghe thấy lời này thì thành thật gật đầu, cô tất nhiên sợ chứ.

“Vậy cậu tin tớ chứ?” Thẩm Thanh Lan lại hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên gật đầu không hề do dự, người cô tin tưởng nhất trên thế giới này chính là Thẩm Thanh Lan, ngay cả Hàn Dịch cũng còn phải xếp sau.

“Vậy đừng nghĩ gì cả, nếu lát nữa thấy sợ thì hãy nhắm mắt lại. Tớ sẽ không để cậu xảy ra chuyện đâu.” Thẩm Thanh Lan nói, mặc dù giọng điệu vẫn bình thản nhưng lại mang theo sức mạnh khiến Vu Hiểu Huyền tin tưởng.

Vu Hiểu Huyền không nhắm mắt lại, cô ấy muốn quay đầu nhìn đằng sau nhưng lại bị Thẩm Thanh Lan nhắc nhở, “Bây giờ, tớ cần dụ đối phương đến chỗ vắng người, cậu không được nhìn ra sau, sẽ khiến đối phương cảnh giác.”

Vu Hiểu Huyền lập tức ngồi ngay ngắn, mặc dù rất tò mò về chiếc xe đằng sau nhưng vẫn nghe lời không nhìn, cô ấy nghiêng đầu nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, cậu vừa mới hỏi tớ gần đây có xảy ra chuyện gì không, có phải đang nghi ngờ vụ đe dọa lúc trước là do người đang theo dõi làm?”

Thẩm Thanh Lan không giấu cô, “Tớ chỉ nghi ngờ thôi, lúc trước dượng tớ bị tai nạn giao thông, tớ nghi là cùng một người làm, người bọn chúng nhằm vào có thể là tớ. Hiểu Huyên, hình như tớ lại mang phiền phức đến cho cậu rồi.”

“Thanh Lan, cậu đừng nói vậy, tớ chưa từng trách cậu. Cậu là người bạn tốt nhất của tớ, cũng là một trong những người thân thiết nhất trên đời này của tớ, tớ rất vui vì có thể chịu chung hoạn nạn với cậu, ha ha.” Vu Hiểu Huyên lắc đầu, bị chính lời nói của mình chọc cho cười phá lên.

Khóe miệng Thẩm Thanh Lan nhếch lên, “Yên tâm, tớ không để cậu gặp

chuyện gì đâu, còn có n Hi ở đằng sau.”

“Thanh Lan, sao chúng ta không báo cảnh sát?”

Không phải Thẩm Thanh Lan chưa từng nghĩ tới việc báo cảnh sát, nhưng làm vậy thì rất ầm ĩ, có thể đánh rắn động cỏ. Nếu người đứng sau biết cô đề phòng thì sẽ không xuất hiện nữa, vậy thì sẽ để lại tai họa về sau, để nó bên cạnh không khác gì bom hẹn giờ. Do vậy Thẩm Thanh Lan thi chọn cách giải quyết đối phương ngay bây giờ.

Xe lái về hướng ngoại ô, Thẩm Thanh Lan lái xe rất chậm, hơn nữa đường trong thành phố có nhiều xe cộ qua lại.

Đối phương làm việc rất cẩn thận, duy trì khoảng cách tầm hai, ba chiếc xe với Thẩm Thanh Lan.

Thấy sắp ra khỏi thành phố mà đối phương vẫn không có hành động gì, Vu Hiểu Huyên đã bớt căng thẳng, mà tò mò nhìn vào kính chiếu hậu, “Người này kỳ lạ quá, chỉ bám theo sau chúng ta nhưng không làm gì cả, nói là theo dõi cũng không giống lắm, rốt cuộc muốn làm gì chứ?”

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua đằng sau, nghĩ một lát rồi nhanh chóng tăng tốc độ, đối phương thấy thế cũng tăng tốc theo, thậm chí lúc cố giảm tốc độ mà đối phương cũng không chịu giảm. Thẩm Thanh Lan liền hiểu lúc này đối phương muốn ra tay rồi.

“Hiểu Huyên, nắm chặt.” Thẩm Thanh Lan nói với Vu Hiểu Huyên, rồi đạp chân ga, xe lập tức lao đi.

Vu Hiểu Huyên bất ngờ không kịp để phòng hét lên một tiếng, giữ chặt tay vịn trên nóc xe rồi nhắm chặt mắt lại.

Chiếc xe theo dõi thấy Thẩm Thanh Lan đột nhiên tăng tốc độ, cũng tăng tốc đuổi theo, hai chiếc xe một trước một sau chạy đua trên đường lớn. Nét mặt Thẩm Thanh Lan bình tĩnh, thoải mái điều khiển tay lái, duy trì khoảng cách không gần không xa với đối phương.

Lái xe đến vùng ngoại ô, dường như đối phương đã nhìn ra ý đồ của Thẩm Thanh Lan bèn rẽ vào con đường khác nhằm chạy trốn, nhưng liền bị Kim n Hi chặn lại.

Đối phương không còn cách nào, cảm thấy bị ép vào đường cùng, nên đạp mạnh chân ga lao về phía xe Thẩm Thanh Lan. Vu Hiểu Huyên vừa mở mắt thì nhìn thấy cảnh này, cô hoảng sợ trừng mắt, dùng tay che kín miệng để phòng mình kêu ra tiếng.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, nhanh tay xoay tay lái lướt qua sát xe đối phương, tránh được đòn tấn công của đối phương.

Đối phương thấy mục đích không thành, liên tiếp tục điều chỉnh phương hướng xông về phía xe Thẩm Thanh Lan lần nữa. Nhưng lần này, không đợi xe gã đụng vào, Kim n Hi đã đụng mạnh vào đuôi xe của đối phương.

http://tieulun.hopto.org

Hai chiếc xe phát ra tiếng va chạm rất lớn, sắc mặt Vu Hiểu Huyên liền trắng bệch như tờ giấy.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 284: Là hắn

Xe của Kim n Hi và xe đối phương đều đụng mạnh vào hàng rào bảo vệ ven đường. May là đang ở ngoài A ngoại ô nên không có nhiều người và xe qua lại, nếu không đã xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng rồi. Thẩm Thanh Lan đỗ xe sát lề đường, “Hiểu Huyên, cậu ngồi ở đây không được xuống xe,“ Dứt lời, cô liền mở cửa xuống xe.

Kim n Hi cũng bước xuống xe, Thẩm Thanh Lan nhìn cô rồi hỏi, “Không sao chứ?”

Kim n Hi lắc đầu, cùng Thẩm Thanh Lan đến chỗ chiếc xe kia, một người đàn ông ngồi trên ghế lái, cả người mặc đồ đen, gục đầu trên tay lái, không thấy rõ gương mặt.

Kim n Hi mở cửa xe, thô lỗ kéo đối phương xuống. Đến khi Thẩm Thanh Lan nhìn thấy rõ mặt mũi đối phương, trong mắt như lóe lên. Cô đã nghĩ đến rất nhiều người, nhưng chỉ bỏ sót tên này.

“An, cậu biết người này?” Kim n Hi hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ừm, hắn là Lâm Hạo, con trai Chủ tịch tập đoàn Lâm Thị.”

http://tieulun.hopto.org

Kim n Hi chưa từng nghe đến cái tên này, ngay cả khi Thẩm Thanh Lan nói ra thân phận của đối phương mà cô cũng không có chút ấn tượng nào, “Cậu và hắn từng có xích mích với nhau?”

Nói đến Lâm Hạo, Thẩm Thanh Lan và hắn có rất nhiều xích mích. Không nói đến trước kia, chỉ nói gần đây thôi, trong buổi liên hoan tốt nghiệp, Lâm Hạo gây sự với bạn cùng lớp của Thẩm Thanh Lan trong quán bar, nên cô đã gọi điện thoại cho Thẩm Quân Dục, nhờ anh giao bằng chứng phạm tội của Lâm Hạo cho cảnh sát, khiến hắn vào được mà không ra được, ai ngờ Thẩm Quân Dục lại còn hợp tác với tập đoàn Cố Thị để thu mua Lâm Thị.

Dù sao tập đoàn Lâm Thị cũng là một công ty lớn, có thể nói là ngang ngửa với Cố Thị. Tuy vì Lâm Hạo mà nguồn vốn bị thiếu hụt nghiêm trọng, nhưng một mình Cố Thị cũng không thể nuốt nổi. Nhưng nay có thêm tập đoàn Quần Lan nữa thì lại khác. Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, Lâm Thị bị ép phải tuyên bố phá sản.

Sau khi Lâm Thị sụp đổ, Thẩm Quân Dục giao bằng chứng phạm tội của Lâm Hạo cho cảnh sát. Có thể nhà họ Lâm đã sớm biết được tin tức, nên lúc cảnh sát tìm đến nhà thì Lâm Hạo đã chạy trốn, cảnh sát đi tìm khắp nơi cũng không thấy hắn đâu.

Kim n Hi im lặng nhìn Lâm Hạo, không ngờ lại là một tên tội phạm trốn tội, “An, chúng ta giao hắn cho cảnh sát luôn hay thế nào?”

“Không, đầu óc của Lâm Hạo không làm được mấy chuyện có kế hoạch tỉ mỉ thế này, chắc chắn có người đứng sau.” Thẩm Thanh Lan nói.

http://tieulun.hopto.org

Tên Lâm Hạo này, chính là con ông cháu cha điển hình, còn là một tên công tử bột, tính tình thì lại hung hăng ngang ngược, làm việc thì bồng bột, không có đầu óc. Từ chuyện của dượng và Vu Hiểu Huyên, có thể thấy được người làm những chuyện này có kế hoạch tỉ mỉ, tâm tư không đơn giản, hoàn toàn không giống cách làm của Lâm Hạo. Hoặc là chuyện này không liên quan đến hắn, hoặc là có một người đứng sau chỉ điểm cho hắn.

Kim n Hi nói, “Vậy tớ đem hắn về trước, chờ tớ điều tra rõ mọi chuyện rồi giao hắn cho cảnh sát?”

Thẩm Thanh Lan nghĩ nghĩ rồi gật đầu, “Bây giờ đưa hắn đến Thượng Nhã Uyển, ngày mai tớ đến đó.”

“Ừm.” Kim n Hi đồng ý, nắm cổ áo hắn lôi đến xe mình như kéo bao tải, sau đó ném vào cốp xe.

Thẩm Thanh Lan trở về xe mình, Vu Hiểu Huyên liền hỏi: “Thanh Lan, người theo dõi chúng ta là ai?”

“Là Lâm Hạo.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

Vu Hiểu Huyên không lạ gì đối với cái tên này, dù sao trước kia cô cũng từng chú ý đến chuyện Lý Hi Đồng, “Thì ra là hắn, nhưng không phải cảnh sát vẫn đang tìm hắn sao? Ấy thế mà hắn còn dám xuất hiện trong thủ đô?”

“Có lẽ hắn nghĩ chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.” Thẩm Thanh Lan nói.

Quả thật là thế, Lâm Hạo trốn trong thủ đô lâu như vậy, còn làm nhiều chuyện ác, mà cảnh sát vẫn không tìm được hắn, không ngờ hắn vẫn còn ở đây.

Vu Hiểu Huyên biết Kim n Hi đã mang người đi, nên tò mò hỏi: “ n Hi sẽ giao hắn cho cảnh sát hả?”

“Ừm, bây giờ tớ đưa cậu về nhà trước, tốt nhất sau khi về nhà cậu hãy ngủ một giấc thật ngon.”

“Thanh Lan, cậu nói thử xem vụ đe dọa có phải do Lâm Hạo làm không?”

“Bây giờ còn chưa chắc chắn, nhưng tám chín phần là vậy. Hắn không nhằm vào cậu mà là muốn hại tớ. Bây giờ đã bắt được người, lát nữa n Hi sẽ giao cho cảnh sát, chuyện này đến đây kết thúc. Sau khi cậu về nhà hãy nghỉ ngơi thật tốt, đừng lo lắng nữa.”

Vu Hiểu Huyên nghe lời gật đầu. Đã biết những chuyện này là do ai làm, trong lòng cô cũng yên tâm hơn. Nếu còn không mù mờ không biết kẻ nào gây ra thì chuyện này vẫn cứ treo lơ lửng ở đó khiến cô không thể ngủ ngon được. Trong thời gian qua, chỉ cần cổ vừa nhắm mắt là nằm mơ thấy cảnh xe bị tạt sơn đỏ chót và con mèo chết kia.

http://tieulun.hopto.org

Hiện giờ chuyện này đã tìm được manh mối, tảng đá trong lòng Vu Hiểu Huyên cũng đã được buông lỏng. Sau khi về đến nhà, cô tắm xong liền đi ngủ sớm, ngủ say đến nỗi ngay cả Hàn Dịch về lúc nào cũng không biết.

Thẩm Thanh Lan về nhà cũng không nói chuyện này cho người nhà biết. Sáng hôm sau, cô liền rời khỏi nhà đến Thượng Nhã Uyển. Kim n Hi đang ngồi trên ghế sô pha nhìn người bị trói dưới đất.

Lâm Hạo đã tỉnh, bị Kim n Hi trói chặt lại, đang trừng mắt nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt đầy vẻ ác độc. Lúc nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đến, hắn chợt giãy giụa thật mạnh, cứ như muốn liều mạng với cô.

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống ghế sô pha, lạnh lùng nhìn Lâm Hạo, rồi bỏ chiếc tất nhét trong miệng hắn xuống.

Miệng Lâm Hạo vừa được tự do đã hét về phía cô, “Thẩm Thanh Lan, con đàn bà độc ác này, thả tạo ra.”

“Ái chà, còn sung sức quá nhỉ.” Thẩm Thanh Lan còn chưa mở miệng, Kim n Hi đã ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm, nhưng lại tát thật mạnh vào mặt Lâm Hạo, “Mới sáng sớm mà miệng đã thối như vậy, không đánh răng hả?”

Cái tát này Kim n Hi đánh không nhẹ. Lâm Hạo bị tát ngã ra sàn, có thể thấy rõ dấu bàn tay trên mặt hắn ta.

http://tieulun.hopto.org

“Nói đi, ai đứng sau sai khiến mày?” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

Lâm Hạo còn muốn chửi ầm lên, nhưng khi nhìn Kim n Hi lập tức ngậm miệng lại, hừ một tiếng không chịu mở mồm.

Thẩm Thanh Lan không vội, cô chỉ yên lặng nhìn Lâm Hạo, hắn bị ánh mắt lạnh lùng của cổ nhìn chằm chằm, trong mắt lộ vẻ sợ hãi. Đối với Thẩm Thanh Lan, hắn ta vừa hận vừa sợ.

“Tao không biết mày đang nói gì?” Lâm Hạo không chịu được ánh mắt đầy áp lực của Thẩm Thanh Lan, cuối cùng cũng chịu mở miệng nói.

“Còn không nói thật.” Kim n Hi vỗ vỗ vào nửa bên mặt còn lại của hắn, “Dương Thanh Lan xảy ra tai nạn xe, Vu Hiểu Huyên bị đe dọa, hôm nay mày còn theo dõi chúng tạo. Mày đừng nói mấy chuyện này không phải do mày làm.”

“Tao theo dõi bọn mày là vì Thẩm Thanh Lan hại tạo. Cô ta đã hại cả nhà tao, nên tao muốn cùng chết với cô ta. Những chuyện còn lại không phải do tao làm. Tao không biết gì hết.”

Thấy hắn còn chưa chịu nói thật, Kim n Hi nở nụ cười tàn nhẫn, rồi cầm lấy con dao nhỏ trên bàn lên, ngắm nghía, “Tao nghe nói trong lịch sử có một loại cực hình gọi là tùng xẻo, chính là cắt từng miếng từng miếng thịt trên người xuống, cho đến khi trên người không còn miếng thịt nào, lúc đó chỉ còn lại trái tim đang đập. Tao vẫn luôn cảm thấy hứng thú với hình phạt này, nhưng lại không có cơ hội thực hành. Bây giờ gặp được mày…” Ánh mắt cô

lóe sáng, khiến Lâm Hạo rùng mình.

“Mày không thể làm thế được, đó là phạm pháp, bọn mày đang bắt cóc, đang giam giữ trái phép.” Lâm Hạo hét lên, hắn ta vốn là một công tử bột, tuy trước kia có ngang ngược nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi.

Kim n Hi lại huơ con dao qua lại trước mặt Lâm Hạo, “Con dao này rất sắc bén, tao nghĩ có thể làm xong nhanh thôi. À, đúng rồi, tao quên nói cho mày biết, đao pháp của tao rất tốt, chắc chắn sẽ cắt mấy miếng thịt của mày có độ dày bằng nhau, giống như tác phẩm nghệ thuật vậy đó. Thế nào, nghe rất cảm động phải không?”

Cả người Lâm Hạo đổ mồ hôi lạnh, cộng thêm con dao sáng loáng trước mặt làm hắn càng thấy căng thẳng, không nhịn được run rẩy. Trong mắt Kim n Hi lộ vẻ chán ghét, chưa gì mà tên này đã bị dọa đến sợ rồi, nhớ đến ngày đó chơi với Hứa Nặc mới gọi là vui.

Lâm Hạo nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thẩm Thanh Lan, hiện giờ mày làm thế là phạm tội, tạo khuyên mày tốt nhất nên mau thả tạo ra, tạo sẽ không nói chuyện này cho người khác biết, còn nếu không thì tao nhất định sẽ nói cho cảnh sát, khiến mày phải ngồi tù.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì phì cười, “Bây giờ cảnh sát đang truy nã mày khắp nơi, nếu mày dám đi thì cứ việc.”

Lâm Hạo có mấy cái mạng chứ, sao hắn dám xuất hiện trước mặt cảnh sát.

Lúc cô chưa thấy mấy tư liệu kia còn đỡ, xem rồi mới biết tên Lâm Hạo này ghê tởm đến mức nào. Lúc trước hắn muốn có được một cô gái, nên đã cho người bỏ thuốc rồi cưỡng ép làm nhục người ta. Đã thế, hắn còn vu khống người ta dụ dỗ hắn, làm hại cô gái đó phải nhảy lầu tự sát. Còn có chuyện, hắn đêm hôm khuya khoắt đua xe đụng chết người, rồi tìm người gánh tội thay. So với mấy chuyện hắn làm, những chuyện trước đây như đánh nhau, uống rượu gây sự là còn nhẹ.

Nói trắng ra thì, cái tên Lâm Hạo này chính là cặn bã. Sở dĩ những chuyện này không ai biết là vì hắn có một người ba chuyên nối giáo cho giặc.

Vì vậy, tất nhiên bây giờ Lâm Hạo sẽ không dám báo cảnh sát.

Trong mắt Kim n Hi tràn đầy vẻ khinh thường, cô ghét nhất mấy tên công tử bột như Lâm Hạo, “Nói đi, những chuyện này có phải do mày làm không? Nếu mày nói thật thì chỉ phải chịu khổ một chút thôi, còn nếu vẫn nhất quyết không chịu nói, tạo không ngại thử tùng xẻo mày đâu. Đúng rồi, mày cũng đừng nói với tao đây là hành vi phạm pháp gì đó, chị đây không sợ đâu. Nếu cảnh sát biết tạo giúp bọn họ bắt được tội phạm truy nã, có khi bọn họ còn tặng cho tạo một lá cờ thi đua nữa đấy.“.

Ánh mắt Lâm Hạo có vẻ lưỡng lự, nét mặt do dự. Con dao trong tay Kim n Hi đã kề lên cổ hắn, lướt tới lướt lui, khiến hắn la lên, “Tao nói, là một người đàn ông làm.”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 285: Cảnh sát đến nhà

Đôi mắt Kim n Hi run lên, nhìn Lâm Hạo, “Người đàn ông nào, tên gì?”

“Tao không biết ngoại hình hắn ra sao, chỉ biết tên hắn là Giang Đào, là do hắn chủ động tìm tao nói sẽ giúp tạo báo thù.”

“Chúng mày cấu kết với nhau, vậy mà mày nói không biết ngoại hình hắn thế nào được? Tạo khuyên mày tốt nhất nên thành thật cho tao.”

“Tao thật sự không biết. Bọn tao vẫn luôn liên lạc qua điện thoại, tạo cho hắn tiến, còn hắn làm việc giúp tạo.”

“Hiện giờ người này ở đâu?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Tao không biết, mấy ngày trước tạo đã không liên lạc được với hắn, lúc đầu gọi điện thoại thì bị tắt máy, về sau biến thành số máy không tồn tại, nếu không phải vậy thì tao sẽ đích thân ra tay sao?”

Bởi vì không liên lạc được với Giang Đào, Lâm Hạo mới nghĩ đến chuyện tự mình ra tay, ai ngờ lại bị tóm cổ. Cái tên Giang Đào làm nhiều chuyện như thế mà không hề hấn gì, ngay cả cảnh sát cũng không điều tra ra hắn, thế mà đến lượt hắn ra tay liền bị tóm.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không biết suy nghĩ trong đầu Lâm Hạo, nếu có biết chắc chắn sẽ khịt mũi coi thường, người ta là người trong nghề, còn Lâm Hạo mày nghĩ mày giỏi lắm sao?

“Đưa số điện thoại di động của hắn cho tạo.” Kim n Hi mở miệng.

“Trong điện thoại tạo, ở trong túi quần.” Lâm Hạo thành thật nói.

Kim n Hi lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số mà Lâm Hạo nói, quả nhiên đầu dây thông báo số điện thoại không tồn tại. Kim n Hi nhớ kỹ dãy số, rồi trả điện thoại lại cho Lâm Hạo, sau đó dưới ánh mắt sợ hãi của gã, cầm lấy gạt tàn thuốc trên bàn đập vào đầu gã.

Đầu Lâm Hạo choáng váng, mắt tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh.

Kim n Hi nhìn Lâm Hạo nằm dưới đất, “An, bây giờ giao hắn đến cục cảnh sát sao?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Những gì gã biết quá ít, giao hắn cho cảnh sát đi.”

“Nhưng nếu hắn khai ra chúng ta thì sao?” Theo cô thấy, loại cặn bã như tên này nên trực tiếp giải quyết thì tốt hơn.

“Không sao đâu.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, dù cho Lâm Hạo có nói ra thì cũng phải có người chịu tin mới được.

Buổi tối, có một bao tải bị vứt trước của cục cảnh sát, có cảnh sát trông thấy mở ra xem thì phát hiện là người, còn là tội phạm đang bị truy nã. Kiểm tra camera giám sát một lúc mới phát hiện là một người đàn ông đem bao tải ném ở chỗ đó, nhưng trên mặt người đàn ông đeo một cái kính râm rất lớn nên không thấy rõ mặt.

***

Hôm sau là cuối tuần, hiếm khi Thẩm Quân Dục không cần đi làm, nên đến nhà họ Phó chơi với Thẩm Thanh Lan để giết thời gian.

Thẩm Thanh Lan nhìn người đang nằm bất động trên ghế sô pha, ánh mắt ghét bỏ, “Anh, cuối tuần mà anh không đi nịnh nọt chị Hồ Dao đi, lãng phí thời gian ở đây làm gì?”

Mặc dù ngoài miệng nói thế, nhưng trong mắt lại có vẻ đau lòng, từ trước đến nay anh cổ đều là một người khiêm tốn, đi tới chỗ nào cũng có dáng vẻ quý công tử, rất ít khi thấy dáng vẻ nằm vật trên ghế sô pha mất hình tượng thế này, có lẽ gần đây mệt mỏi lắm rồi.

Thẩm Quân Dục lườm cô, ánh mắt rõ ràng như đang viết “em làm anh đau lòng”, “Anh đến thăm cháu trai của anh, sao có thể nói là phí thời gian được.

http://tieulun.hopto.org

Hơn nữa, tối hôm qua Hề Dao đã bay đến nước F rồi, bây giờ không ở thủ đô.”

“Hiện giờ cháu trai anh mới chỉ là một cái phôi thai nhỏ như hạt đậu nành thôi, anh có thể nhìn ra cái gì chứ?”

“Vậy anh không thể đến thăm ông Phó sao?” Thẩm Quân Dục nói rồi nhìn thoáng qua Phó lão gia đang nhàn nhã uống trà. Ông cụ nghe vậy thì cười ha ha, “Hoan nghênh hoan nghênh, lúc nào cháu đến ông cũng hoan nghênh cả.”

Thẩm Thanh Lan đưa tách trà cho Thẩm Quân Dục, “Trà an thần pha riêng cho anh đấy.”

Vẻ mặt Thẩm Quân Dục mừng rỡ, ngồi dậy nhận tách trà uống một ngụm, “Ông Phó, không phải cháu nói quá chứ tài nghệ pha trà của Lan Lan càng ngày càng tốt đấy.”

Phó lão gia đắc ý, “Đúng đấy, cháu cũng không nhìn xem là ai dạy con bé pha trà.”

Hai vị lão gia đều là người mê trà. Trà đạo của Thẩm Thanh Lan là được hai ông cụ tự tay dạy.

Đang nói chuyện thì chuông cửa vang lên, dì Triệu đi ra mở cửa rồi nhanh chóng trở lại phòng khách, theo sau còn có hai đồng chí cảnh sát.

http://tieulun.hopto.org

Một viên cảnh sát trẻ tuổi mở miệng trước, “Xin chào ông Phó, cuối tuần còn tới cửa quấy rầy, vô cùng xin lỗi, nhưng chúng tôi có một vấn đề muốn hỏi cô Thẩm… cổ Phó.” Nói rồi nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan.

Nụ cười hiện từ trên môi Phó lão gia biến mất, ngay cả Thẩm Quân Dục cũng lấy lại vẻ lạnh lùng, xa cách, khiêm tốn lễ độ trước mặt người ngoài. Chỉ có nét mặt Thẩm Thanh Lan không hề thay đổi, nhưng trong lòng đã hiểu rõ, cổ phối hợp nói: “Không biết đồng chí cảnh sát tìm tôi là muốn hỏi vấn đề gì, nếu có gì cần tôi hợp tác thì cứ nói.”

Đồng chí cảnh sát ở thủ đô có ấn tượng vô cùng tốt đối với Thẩm Thanh Lan. Chưa nói đến chuyện năm ngoái cổ đã bắt một tên lưu manh ở trung tâm thương mại, chỉ nói đến năm nay cô đã phối hợp với cảnh sát phá được một vụ án bắt cóc và buôn bán trẻ em có quy mô lớn. Mặc dù chuyện này không được công khai với bên ngoài, nhưng trong nội bộ cảnh sát vẫn có một số người biết rõ chuyện này.

“Mời hai cậu ngồi. Tiểu Triệu, đem trà cho khách.” Phó lão gia từ ái nói.

Đối với thái độ hiển từ của Phó lão gia, tâm trạng vốn thấp thỏm của hai viên cảnh sát dần dần thả lỏng hơn, “Cảm ơn ông Phó, chúng tôi quả thật có mấy vấn đề muốn hỏi cô Phó, sẽ không mất nhiều thời gian đầu ạ.”

Phó lão gia cười cười, “Vậy cũng phải ngồi xuống nói chuyện chứ, đứng mãi thế mỏi lắm đấy. Cuối tuần rồi mà mấy cậu còn phải làm việc, đúng là vất vả quá, uống chén trà trước đi.”

Hai đồng chí cảnh sát vô cùng cảm động, Phó lão gia chính là danh tướng có công xây dựng đất nước, đã từng lập được rất nhiều chiến công, bây giờ lại mang vẻ mặt hiền từ nói chuyện với bọn họ thế này, quả thật làm bọn họ được chiều mà sợ.

“Không biết hai vị muốn biết chuyện gì, tôi nhất định sẽ phối hợp.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

Viên cảnh sát lớn tuổi hơn nói, “Là thế này, cô Phó, cô có biết Lâm Hạo của tập đoàn Lâm Thị trước đây không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Biết, tôi và anh ta từng có mâu thuẫn với nhau, nhưng đã lâu rồi tôi không thấy anh ta, sao vậy?” Tuy biết rõ nhưng cô vẫn cố hỏi.

Viên cảnh sát lớn tuổi giải thích, “Thời gian trước, Lâm Hạo phạm tội rồi bỏ trốn, chúng tôi vẫn luôn truy nã anh ta. Tối qua có người ném anh ta trước của cục cảnh sát, sau khi anh ta tỉnh lại thì nói do cô Phó sai người bắt, còn giam giữ và tra tấn anh ta.”

“Đồng chí cảnh sát, tôi nghĩ có phải mấy người hiểu lầm rồi không? Dạo gần đây em gái tôi vẫn luôn ở nhà dưỡng thai, làm sao có khả năng sai người đi làm chuyện này được.” Thẩm Quân Dục nhíu mày, bất mãn nói.

Viên cảnh sát trẻ tuổi nói: “Chúng tôi cũng không tin lời khai này, dù sao

chúng tôi cũng biết rõ cố Phó là người thế nào. Nhưng chúng tôi vẫn phải đến hỏi thăm theo đúng thủ tục, cho nên anh Thẩm đừng căng thẳng."

Thẩm Quân Dục nghe vậy thì mỉm cười xin lỗi, "Xin lỗi xin lỗi, vừa rồi là do tôi khẩn trương quá thôi, trước đó cái tên Lâm Hạo này và Lan Lan nhà tôi có chút mâu thuẫn. Thương trường như chiến trường, Lâm Hạo vẫn luôn cho rằng là do chúng tôi cố ý ra tay với tập đoàn Lâm Thị, nên đã có hiểu lầm rất lớn với em gái tôi. Vì thế, có thể hiểu được tại sao cậu ta lại nói ra mấy lời vô căn cứ đó."

"Đúng vậy, cho nên chúng tôi đến đây là để xác nhận với cô Phó một chút, cũng không có ý gì khác." Thái độ của viên cảnh sát lớn tuổi rất khiêm tốn.

"Nếu đã như vậy, Thanh Lan à, cháu hãy nói rõ với hai cậu cảnh sát này đi, dù sao đây cũng là công việc của người ta." Phó lão gia từ ái nói, nhưng lại không hề rời đi, cũng không định tránh mặt.

Hai viên cảnh sát cũng không để ý, hỏi lộ trình mấy ngày nay của Thẩm Thanh Lan, cô trả lời cũng chi tiết.

Lời muốn hỏi đã hỏi xong, hai người cảnh sát liền ra về, "Cô Phỏ, rất cảm ơn cô đã hợp tác, cuối tuần mà còn quấy rầy cô nghỉ ngơi, thành thật xin lỗi."

Thẩm Thanh Lan hơi nhếch môi, "Đây là chuyện mà công dân tốt như chúng tôi phải làm, đồng chí cảnh sát không cần khách sáo."

“Nếu ai cũng giống như cô Phó, vậy thì công việc của chúng tôi sẽ dễ hơn nhiều rồi. Cô Phó, chúc mừng cô sắp lên chức mẹ.” Vừa rồi Thẩm Quân Dục có nói Thẩm Thanh Lan đang dưỡng thai.

Nụ cười trong mắt Thẩm Thanh Lan càng đậm hơn, “Cảm ơn đồng chí cảnh sát, nếu sau này còn có chuyện cần chúng tôi phối hợp thì cứ mở lời.”

Hai đồng chí cảnh sát lại nói cảm ơn lần nữa, sau đó mới rời khỏi Đại Viện.

Nét mặt Thẩm Quân Dục liền tối sầm lại, “Lâm Hạo đúng là tên chó dại, lúc nào cũng cắn người linh tinh.”

Thẩm Thanh Lan phì cười, “Anh đã nói người ta là chó dại, vậy chúng ta còn so đo với một con chó dại làm gì?”

Thẩm Quân Dục bị lời nói của Thẩm Thanh Lan chọc cười.

Phó lão gia biết những chuyện đã xảy ra, cũng không để trong lòng, nhưng đối với việc cuối tuần mà cảnh sát còn tới cửa thì không được vui, “Thanh Lan, sau này cháu cứ an tâm dưỡng thai đi, nếu bọn họ lại tới thì cứ giao cho ông là được.”

“Ông nội, họ chỉ hỏi mấy vấn đề thôi mà, không sao đâu ạ.” Thẩm Thanh Lan không hề để tâm, cổ ngáp một cái, “Ông nội, anh, cháu buồn ngủ quá, cháu lên lầu ngủ một chút.”

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia cười phất tay, “Đi đi.”

Từ khi mang thai, cứ mỗi xế chiều là Thẩm Thanh Lan đều sẽ ngủ hai tiếng, vừa rồi nếu không phải cảnh sát tới của thì cô đã sớm lên lầu nghỉ ngơi rồi, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Phó lão gia không vui.

“Quân Dục, lâu rồi cháu không đánh cờ với ông, hôm nay đánh một ván nhé?”

Thẩm Quân Dục cười, “Dạ được ạ, nhưng cháu còn chưa phải là đối thủ của ông, ông phải nương tay đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 286: Yên tĩnh

Hai ngày sau, cảnh sát lại tới cửa, nhưng lần này bọn họ không đến tìm Thẩm Thanh Lan, mà tìm Phó lão gia.

“Lão gia, mọi chuyện là thế này, Lâm Hạo đã thú tội. Trước đây, ông Cổ Bác Văn xảy ra tai nạn xe cộ, là do hắn dùng tiền thuê người làm.” Tới nhà vẫn là hai đồng chí cảnh sát hôm trước, người lớn tuổi hơn nói.

Nét mặt Phó lão gia tối sầm, nheo mắt, “Ý cậu là tai nạn xe cộ lần trước không phải là chuyện ngoài ý muốn?”

“Đúng vậy, chúng tôi dựa vào lời khai của Lâm Hạo để truy tìm người này. Chúng tôi sẽ cố gắng bắt được nghi phạm về quy án. Nếu Phó lão gia có manh mối thì phiền ông báo cho chúng tôi biết.”

“Được rồi, làm phiền đồng chí cảnh sát nhiều rồi. Cám ơn hai cậu.” Phó lão gia khách sáo nói.

Cảnh sát không ra về ngay, mà nhìn Thẩm Thanh Lan nói: “Lúc trước, bạn của cô là cô Vu Hiểu Huyên bị đe dọa cũng do Lâm Hạo gây ra. Sắp tới, chúng tôi sẽ bắt đầu khởi tố Lâm Hạo, nếu mọi người có yêu cầu gì thì có thể liên hệ với chúng tôi.”

http://tieulun.hopto.org

“Cảm ơn đồng chí cảnh sát.”

Sau khi cảnh sát rời khỏi, nét mặt Phó lão gia lạnh lùng, “Thật không biết nhà họ Lâm đã dạy dỗ con cái ra sao mà lại dạy ra được một tên khốn như vậy. Nếu mà là con ông, xem ông có đánh gãy chân nó không!”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy buồn cười, “Ông nội, ông tức giận làm gì, chỉ là người ngoài, không có quan hệ gì với chúng ta thôi mà.”

Phó lão gia nghe vậy, cũng cảm thấy buồn cười, “Đúng, vì một người ngoài mà làm hỏng tâm trạng của mình, đúng là không đáng. Thanh Lan, cháu mang thai sắp được ba tháng rồi phải không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Dạ, sắp ba tháng rồi ạ.”

“Lâu rồi Hoành Dật không về. Ngày mốt để cổ hay mẹ cháu đưa cháu đi khám thai định kỳ nhé.”

“Không cần đâu ông, tối qua Hoành Dật gọi điện thoại cho cháu, nói là ngày mai sẽ về, đến lúc đó để anh ấy đi với cháu là được ạ.”

“Vậy thì tốt, thằng bé ngu ngốc đó, biết vợ mình mang thai mà còn liều mạng làm việc, chẳng biết quan tâm đến vợ

http://tieulun.hopto.org

mình gì cả. May mà nhờ cháu khéo hiểu lòng người, nếu mà là người khác, không chừng đã ầm ĩ với nó một trận rồi.”

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, “Ông nội, công việc chính là đam mê của Hoành Dật. Từ khi gả cho anh ấy, cháu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Cháu rất tự hào vì anh ấy là một người lính mang trên mình trọng trách bảo vệ quốc gia.”

Phó lão gia vui vẻ mỉm cười, “Là do Hoành Dệt may mắn lấy được cháu. Ngày mai chờ Hoành Dật về, để dì Triệu đi cùng các cháu đến bệnh viện, có việc gì cũng có tiện giúp hơn.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười gật đầu, “Dạ được.”

Cố Bác Văn đã xuất viện về nhà nghỉ ngơi, Phó Tĩnh Đình cũng chuyển về nhà họ Cố, cho nên trong nhà họ Phó chỉ còn Phó lão gia và Thẩm Thanh Lan.

***

Chiều hôm sau Phó Hoành Dật về nhà, lúc đó Thẩm Thanh Lan đang ngủ trưa trên lầu. Anh rón rén vào phòng, nhìn thấy người trên giường quấn mình thành một cái kén tằm, trong mắt tràn đầy nét cười dịu dàng.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, nhìn dáng vẻ ngủ say sưa của cô, trong mắt tràn đầy nét dịu dàng như sóng biển, rồi ôm Thẩm Thanh Lan vào

lòng.

Trong phòng bật hệ thống sưởi nên khuôn mặt Thẩm Thanh Lan đỏ bừng, có mấy sợi tóc phủ trên mặt cô, Phó Hoành Dật đưa tay vén những sợi tóc mai sang một bên, nhưng không ngờ lại làm cô tỉnh giấc.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan còn mang vẻ mơ màng mới tỉnh, đến khi thấy rõ người trước mặt, cổ mở to mắt, ngồi dậy, “Phó Hoành Dật, anh về rồi.”

Hình như đã hơn một tháng rồi bọn họ chưa gặp nhau. Mặc dù mỗi ngày Phó Hoành Dật đều gọi điện thoại cho cô, nhưng vẫn không giống cảm giác khi được nhìn thấy người thật.

Phó Hoành Dật cúi đầu hôn Thẩm Thanh Lan thật lâu, dùng hành động bộc lộ sự nhớ nhung của mình. Mãi cho đến khi cơ thể có phản ứng anh mới kịp thời dừng lại, anh nhìn lên bụng Thẩm Thanh Lan mà vô cùng u oán. Nếu không phải tại đứa bé này, sao anh có thể giống như bây giờ, ôm vợ mình, nhìn được sở được nhưng lại không thể ăn được.

Thẩm Thanh Lan đọc được suy nghĩ trong ánh mắt của anh, rồi mỉm cười trêu chọc, “Đi giội nước lạnh đi.”

Phó Hoành Dật liếc tên nhóc của mình thêm một cái, bất đắc dĩ đứng dậy vào phòng tắm, giữa mùa đông mà giới nước lạnh, cảm giác đúng là khó mà diễn tả được. Anh âm thầm thề thốt trong lòng, chờ đến khi đứa bé này sinh ra, anh sẽ không muốn có thêm đứa thứ hai nữa.

Thừa dịp Phó Hoành Dật đi tắm, Thẩm Thanh Lan xuống giường chuẩn bị quần áo cho anh, chờ anh tắm xong mới cùng nhau đi xuống lầu.

“Đợi một chút, để anh ôm em xuống.” Đứng trên cầu thang, Phó Hoành Dật vừa nói xong đã ôm Thẩm Thanh Lan lên, còn ước lượng thử rồi nhíu mày, “Không phải em nói không còn buồn nôn nữa mà, sao vẫn nhẹ như vậy, có phải ăn cơm không ngon không?”

“Hiện giờ, mỗi ngày em đều ăn đến năm, sáu bữa đấy.” Nói đến chuyện này, Thẩm Thanh Lan cũng không biết phải nói sao, rõ ràng mỗi ngày cô đều ăn không ít, nhưng cân nặng vẫn không hề tăng lên. Sở Vân Dung vô cùng sầu não, suốt ngày chỉ lo nghĩ cách để cổ ăn nhiều hơn, hy vọng cô có thể ăn thật nhiều rồi mập lên.

Dì Triệu nhìn thấy cách hai người xuống lầu thì che miệng cười, “Thanh Lan, dì đã chuẩn bị mì và chút bánh lót dạ cho cháu rồi, còn có canh gà nữa đấy. Cháu muốn ăn món nào?”

“Canh gà đi ạ, dì cho Hoành Dật một bát mì gà luôn ạ.”

“Được rồi, hai đứa đợi một lát.” Di Triệu nói rồi xoay người vào phòng bếp. Phó Hoành Dật từ quân khu chạy thẳng về nhà, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, nên bây giờ bụng đã đói meo, anh ăn sạch sẽ cả bát mì to mà dì Triệu bưng lên.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan không uống hết canh gà, cổ nhìn Phó Hoành Dật bằng ánh mắt vô tội. Anh không nói nhiều lời, bưng bát canh lên uống sạch sẽ.

“Ra ngoài đi dạo cho tiêu cơm nhé?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, Phó Hoành Dật xoay người lên lầu, lúc đi xuống có cầm theo áo khoác lông vũ, còn có khăn quàng cổ, đều là của cô cả.

Tháng Mười Một ở thủ đô tiết trời đông giá rét, tuy gần đây không có tuyết rơi, nhưng nhiệt độ rất thấp. Phó Hoành Dệt bọc Thẩm Thanh Lan thành một trái bóng, sau khi chắc chắn gió không thể lọt vào mới dẫn cô ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan nhìn quần áo tầng tầng lớp lớp trên người mình, rồi nhìn lại trên người Phó Hoành Dật chỉ mặc một mỗi cái áo len và một cái áo khoác ngoài, cô thật không biết nói gì hơn, quả thực cô cũng không lạnh lắm.

“Bây giờ em không thể bị cảm được, mặc thêm nhiều quần áo sẽ tốt hơn.” Phó Hoành Dật giải thích. Đi tới cửa, anh ngồi xổm xuống đôi giày cho Thẩm Thanh Lan, cô nhìn đỉnh đầu anh bằng ánh mắt dịu dàng.

Phó Hoành Dật cầm lấy bàn tay Thẩm Thanh Lan rồi nhét vào túi áo của mình, hai người đi tản bộ trong khuôn viên Đại Viện, đi tới đi tới lui rồi tới nhà họ Thẩm.

“Trời đang lạnh thế này, sao hai đứa lại tới đây?” Sở Vân Dung nhìn thấy hai

người, thì giục họ mau vào nhà.

Phó Hoành Dật cười cười, “Con tới thăm mẹ và ông nội một chút.”

“Mẹ và ông nội đều khỏe cả, không cần đến thăm đâu. Hôm nay con mới từ quân khu về đây đúng không, đã ăn cơm chưa?”

“Con ăn rồi mẹ, ông nội đâu ạ?”

“Ông nội ở trong nhà kính đó.”

Thẩm Thanh Lan vào phòng khách ngồi, còn Phó Hoành Dật thì đến nhà kính tìm Thảm lão gia.

“Thanh Lan, ngày mai con đi kiểm tra thai kỳ, mẹ đi cùng con nhé?”

“Không cần đâu mẹ, có Hoành Dật đi cùng con là được rồi.”

Sở Vân Dung gật đầu, “Vậy cũng được.”

Nói đến đây, trong sân chợt có tiếng xe dừng lại, chỉ một lát sau đã có tiếng

bước chân lạch bạch chạy đến, giọng của Hạt Đậu Nhỏ vang lên ngoài cửa: “Mẹ, mẹ nhanh lên.”

“Chạy nhanh như vậy làm gì chứ, con chạy chậm một chút cho mẹ. Nếu mà ngã mẹ sẽ kệ con đấy.” Bùi Nhất Ninh nói.

“Mẹ, mẹ chậm như rùa bò vậy. Con đi trước không đợi mẹ đâu.”

Mới chớp mắt, Hạt Đậu Nhỏ đã nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, gọi một tiếng “DÌ” rồi nhào về phía cô. Sở Vân Dung kinh hồn bạt vía nhìn Hạt Đậu Nhỏ, sợ cậu nhóc đụng vào người Thẩm Thanh Lan, đang định ôm lấy cậu bé thì thấy cậu bé đã dừng trước mặt Thẩm Thanh Lan, chăm chú nhìn vào bụng cô, dáng vẻ muốn lại gần nhưng lại không dám.

Thẩm Thanh Lan nhìn cậu nhóc, “Hạo Hạo, sao vậy?”

“Di, mẹ nói gì sắp sinh em trai, nên không cho cháu ôm dì, nói là sẽ đè bẹp em trai.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì dở khóc dở cười, kéo Hạt Đậu Nhỏ vào lòng, để cậu bé ngồi trên đùi mình, “Mẹ nói cho cháu là dì sắp sinh em trai hả?”

Hạt Đậu Nhỏ gật đầu, không hề dời mắt khỏi bụng Thẩm Thanh Lan, “Mẹ nói trong bụng dì có em trai, nhưng vì sao cháu không nhìn thấy?”

Thẩm Thanh Lan mang thai mới được ba tháng nên còn chưa lộ bụng, tất nhiên không nhìn thấy rồi, cô dịu dàng nói, “Em trai còn nhỏ, chở em lớn hơn một chút thì cháu có thể nhìn thấy rồi.”

Hạt Đậu Nhỏ đi nhà trẻ từ tháng Chín vừa rồi, cho nên đã lâu rồi Thẩm Thanh Lan không được nhìn thấy cậu nhóc.

“Đi xuống khỏi người dì nhanh lên, bây giờ trong bụng dì còn có em bé nên không thể ôm con được.” Bùi Nhất Ninh vừa vào thì nhìn thấy Hạt Đậu Nhỏ lại leo lên người Thẩm Thanh Lan liền vội vàng nói.

“Chị họ, không sao đâu, em còn ôm được mà.” Hạt Đậu Nhỏ chỉ ngồi trên đùi cô thôi mà, nhẹ như vậy Thẩm Thanh Lan vẫn chịu được.

Hạt Đậu Nhỏ vẫn nhớ rõ lời mẹ từng nói với cậu bé, cho nên tuy ngồi trên đùi Thẩm Thanh Lan, nhưng cậu bé không hề động đậy, rất ngoan ngoãn, “Dì, hôm nay cháu mới từ nhà trẻ về, mẹ nói dẫn cháu đi thăm dì và em.”

“Bây giờ em còn nhỏ, cho nên cháu không nhìn thấy, đợi mấy tháng nữa là cháu có thể thấy rồi.”

“Mấy tháng là bao lâu ạ?“.

“Năm sau.” Thẩm Thanh Lan nói, ngày sinh dự tính của cô là cuối tháng Tư năm sau.

Nét mặt Hạt Đậu Nhỏ đầy vẻ thất vọng, “Còn lâu như vậy sao.”

“Khi đó Hạo Hạo cũng bốn tuổi, đã là một chàng trai rồi, có thể giúp di chăm sóc em trai, như vậy không tốt sao?”

Hạt Đậu Nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ, “Sang năm cũng tốt ạ, đến lúc đó cháu có thể giúp di chăm sóc em. Cháu có rất nhiều đồ chơi, có thể cho em chơi cùng.” Nói xong nhìn thoáng qua Bùi Nhất Ninh, rồi thì thầm vào tai Thẩm Thanh Lan, “Cháu còn giấu rất nhiều đồ ăn vặt, có thể cho em ăn nữa đấy, nhưng dì đừng nói cho mẹ cháu biết, nếu như mẹ biết thì sẽ chẳng còn đồ ăn vặt nữa đâu đó.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy cảm thấy rất buồn cười, cô gật đầu, bắt chước cậu bé thì thầm lại, “Ừm, dì sẽ không nói cho mẹ cháu biết đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 287: Từ chối

Bùi Nhất Ninh nhìn con trai tinh quái của mình, không cần nghĩ cô cũng biết cậu nhóc đang nói gì, trong lòng không khỏi thấy buồn cười. Lúc trước nhóc này sống chết không chịu đi nhà trẻ, cậu nói mấy đứa bé đó quá trẻ con, dù cô có nói hết lời cũng không chịu nghe. Lúc Bùi Nhất Ninh sắp bó tay, muốn dùng biện pháp mạnh thì Giang Thần Hi xuất hiện, dẫn Hạt Đậu Nhỏ ra ngoài chơi cả ngày, không biết đã nói gì với thằng bé mà hôm sau cậu nhóc liền muốn đi nhà trẻ ngay.

Hạt Đậu Nhỏ thích nghi với môi trường trong nhà trẻ rất nhanh, thậm chí còn có một số thói quen xấu, đó là thích giấu đồ ăn vặt, sau đó đem đến nhà trẻ ăn cùng mấy bạn nhỏ khác. Bùi Nhất Ninh đã tìm thấy đồ ăn vặt dưới gối cậu bé không chỉ một lần.

Hạt Đậu Nhỏ ngồi trên đùi Thẩm Thanh Lan chưa được mười phút đã đòi xuống, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô, tay cầm một cục rubic nhỏ, đây là món đồ chơi mới nhất mà Giang Thần Hi mua cho cậu nhóc.

Chơi hồi lâu, Hạt Đậu Nhỏ cau mày, “Di, dì biết chơi cái này không?”

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua rồi cầm lấy, xoay xoay mấy lần liền xong.

Hạt Đậu Nhỏ sùng bái nhìn Thẩm Thanh Lan, “Dì, dì giỏi quá. Hôm qua mẹ cháu chơi hơn nửa ngày mà cũng không làm được, ngốc lắm ạ. Dì và chú Giang đều thông minh giống nhau.”

http://tieulun.hopto.org

Bùi Nhất Ninh: … Biết là con thích dì con rồi, nhưng con cũng đừng hạ thấp mẹ con như vậy được không.

Bùi Nhất Ninh rất sầu não, coi như cô đã nuối không đứa con trai này rồi, một lòng một dạ chỉ hướng về người khác, “Thanh Lan, sau khi cục cưng trong bụng em ra đời thì chúng ta đổi đi.” Giọng điệu vô cùng u oán.

Đúng lúc Phó Hoành Dật đi vào nghe được cấu này, anh nhìn Hạt Đậu Nhỏ đầy ghét bỏ, thằng nhóc này sao lại dính vợ anh thế, nếu mà là con anh thì không có cửa đâu.

Hạt Đậu Nhỏ thấy Phó Hoành Dật thì gọi một tiếng dượng, muốn anh ôm, anh nhíu mày ôm cậu bé vào lòng rồi ngồi xuống. Hạt Đậu Nhỏ ôm cổ anh hỏi: “Dượng, lâu rồi không gặp, dượng có nhớ cháu không?”

Phó Hoành Dật cúi đầu nhìn Hạt Đậu Nhỏ, không đợi anh trả lời cậu nhóc đã nói tiếp, “Dượng, cháu nhớ dượng lắm, nhưng chỉ có một chút xíu thôi.”

Vẻ mặt Phó Hoành Dật liền dịu lại, so với Thẩm Thanh Lan thì anh càng thích trẻ con hơn, đương nhiên điều kiện tiên quyết chính là đứa bé này không được giành vợ với anh.

Lần này Bùi Nhất Ninh về đây là muốn thăm Sở Vận Cẩn, thuận tiện đến thăm Thẩm Thanh Lan luôn, “Thanh Lan, đây là ít đồ ăn chị đem từ thành phố Lâm đến đây, em nếm thử xem, nếu như thích thì lần sau chị về sẽ đem

nhiều hơn cho em.”

Lúc Bùi Nhất Ninh đến có cầm mấy cái túi, Thẩm Thanh Lan còn tưởng chị ấy mua quà cho Thẩm lão gia, nhưng không ngờ là cho cô.

“Cảm ơn chị.” Thẩm Thanh Lan nhìn Bùi Nhất Ninh chằm chằm, làm chị ấy thắc mắc hỏi, “Sao vậy? Em nhìn chị chằm chằm làm gì?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, tuy Bùi Nhất Ninh che giấu rất tốt, nhưng cô vẫn nhìn ra vẻ lo âu trên mặt chị. Có điều người ta đã không muốn nói, thì cô cũng không ép hỏi.

Bùi Nhất Ninh không ở nhà họ Thẩm lâu, ngay cả cơm trưa cũng không ở lại ăn. Lái xe đến nhà họ Bùi, Bùi Nhất Ninh vừa xuống xe đã nhìn thấy Giang Thần Hi chờ sẵn ở đó.

“Chú Giang.” Hạt Đậu Nhỏ vui mừng, giãy giụa muốn trượt xuống khỏi người Bùi Nhất Ninh.

Bùi Nhất Ninh đặt Hạt Đậu Nhỏ xuống đất, cậu nhóc lập tức chạy tới chỗ Giang Thần Hi, rồi ôm lấy chân anh, “Chú Giang, sao chú lại tới đây?”

Giang Thần Hi ôm Hạt Đậu Nhỏ lên, “Vì chú thấy nhớ cháu nên đến đây.”

http://tieulun.hopto.org

Hạt Đậu Nhỏ nghe vậy, cười đến mức đôi mắt híp lại thành một đường, hôn một cái vào mặt Giang Thần Hi, “Chú Giang, cháu cũng nhớ chú.”

Giang Thần Hi phì cười, “Chú còn có chuyện muốn nói với mẹ cháu, cháu vào nhà trước được không?”

“Dạ được, nhưng lát nữa chú Giang phải đi chơi với cháu đấy nhé.”

“Chắc chắn.”

Hạt Đậu Nhỏ vui vẻ trượt khỏi người Giang Thần Hi rồi chạy lạch bạch vào nhà.

Chỉ còn lại Giang Thần Hi và Bùi Nhất Ninh đứng đó. Cô cảm thấy hơi ngượng ngùng, “Sao anh lại tới đây:

Giang Thần Hi nhìn cô chằm chằm, “Nếu anh không đến thì em định tránh anh bao lâu nữa?”

Bùi Nhất Ninh vén tóc, che giấu vẻ xấu hổ của mình, “Em không trốn tránh anh, chỉ là gần đây công việc nhiều quá thôi.”

Giang Thần Hi tiến lên một bước, nhìn Bùi Nhất Ninh, “Nếu không trốn

tránh, vậy vì sao không nhận điện thoại của anh, anh gửi Wechat cho em, em cũng không nhắn lại.”

“Do công việc bận quá thôi, sắp cuối năm rồi, em phải làm việc liên tục cả ngày lẫn đêm, không có thời gian thôi.”

Giang Thần Hi bất đắc dĩ nhìn cô, “Nhất Ninh, em chán ghét anh đến vậy sao?”

“Không có, em không ghét anh.” Bùi Nhất Ninh vô thức nói.

“Vậy vì sao em lại trốn tránh anh, đừng lấy cớ là do bận công việc.”

Bùi Nhất Ninh im lặng, không lấy cớ công việc thì cô biết giải thích như thế nào đây?

Giang Thần Hi thở dài, “Nhất Ninh, nếu là vì lời nói lần trước của anh làm em bối rối, vậy cho anh xin lỗi. Em có thể quên mấy lời đó đi, chúng ta tiếp tục làm bạn bè là được.”

Lần trước sinh nhật Giang Thần Hi, anh mới Bùi Nhất Ninh ăn cơm, sau đó liền thổ lộ với cô. Nhưng cô trực tiếp từ chối anh, thậm chí về sau ngay cả điện thoại cũng không nhận. Nếu không phải không liên lạc được với cô thì anh cũng không đến nhà họ Bùi chặn người.

“Thần Hi, em cảm ơn anh đã làm tất cả vì em và Hạo Hạo, nhưng chúng ta thật sự không hợp nhau.”

“Nhất Ninh, là bởi vì Hạo Hạo sao?” Giang Thần Hi hỏi.

Bùi Nhất Ninh im lặng, xem như ngầm thừa nhận.

“Anh có thể xem Hạo Hạo như con trai ruột của mình, hơn nữa không phải bấy giờ anh và Hạo Hạo rất thân thiết sao?” Giang Thần Hi không nghĩ rằng Hạt Đậu Nhỏ là trở ngại giữa anh và Bùi Nhất Ninh.

Bùi Nhất Ninh ngước mắt nhìn Giang Thần Hi chăm chú, “Thần Hi, Hạo Hạo là nguyên nhân thứ nhất, nhưng còn một nguyên nhân nữa là giữa chúng ta chỉ có tình bạn thôi.”

Trong mắt Giang Thần Hi tràn đầy tổn thương, “Em không thích anh?”

“Ừm.” Bùi Nhất Ninh cho anh một đáp án chắc nịch.

Mắt Giang Thần Hi tối sầm, không thấy rõ cảm xúc, anh nhìn chằm chằm Bùi Nhất Ninh, muốn nhìn rõ cảm xúc trên mặt cô, nhưng cuối cùng lại thất vọng, anh vuốt mặt một cái, “Anh biết rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Nói xong định lên xe rời đi, nhưng rồi dừng bước nói: “Em nói với Hạo Hạo một tiếng là hôm nay anh còn có việc nên đi trước, hôm khác anh lại đến thăm nó.”

Bùi Nhất Ninh nhìn theo xe của Giang Thần Hi đi thật xa, thật lâu sau mới thu hồi tầm mắt, cô thở dài rồi xoay người vào nhà. Hạt Đậu Nhỏ nhìn sau lưng có nhưng không thấy anh đâu, bèn hỏi, “Mẹ, chủ Giang đâu?”

Bùi Nhất Ninh mỉm cười, “Chú Giang còn có việc bận nên đi trước rồi, nhưng chú ấy nói hôm khác sẽ tới thăm con.”

Hạt Đậu Nhỏ tỏ ra không vui, nhưng cũng không khóc, chỉ yên lặng ngồi một chỗ xoay xoay khối rubic trong tay.

Bùi Nhất Ninh ngồi xuống bên cạnh con trai, sờ mái tóc mềm mại của cậu, “Con rất thích chú Giang hả?”

Hạt Đậu Nhỏ cúi đầu, nghe thấy cô hỏi thì gật đầu, “Dạ, chú Giang đối xử với con rất tốt, cũng rất tốt với mẹ.”

Bùi Nhất Ninh bật cười, “Nhưng Hạo Hạo à, sau này chú Giang sẽ có cuộc sống của riêng mình, chú ấy sẽ không ở bên cạnh chúng ta mãi được.” Cô không muốn con mình quá ỷ lại vào Giang Thần Hi.

http://tieulun.hopto.org

Hạt Đậu Nhỏ không hiểu nhìn mẹ mình, “Mẹ, vì sao chú Giang lại có cuộc sống của riêng mình, chẳng lẽ chú ấy không sống cùng chúng ta sao?”

Con trai cô thật khờ.

“Về sau chú Giang sẽ kết hôn với người khác, sau đó sẽ có con của mình, không thể ở bên cạnh chúng ta mãi được.” Bùi Nhất Ninh kiên nhẫn giải thích, con trai của cô rất nhạy cảm, cũng rất cố chấp, nếu có vấn đề nào mà không được giải thích rõ ràng thì cậu bé sẽ để bụng rất lâu.

“Sao mẹ không kết hôn với chú Giang? Nếu vậy chú Giang sẽ là ba của con, thì có thể sống chung với chúng ta rồi?” Hạt Đậu Nhỏ càng nghĩ càng không hiểu nổi, đây không phải là chuyện rất dễ giải quyết sao?

“Bởi vì mẹ không thích chủ Giang nên không thể kết hôn với chú ấy được.”

“Chú Giang tốt như vậy, vì sao mẹ không thích chú ấy chứ? Con rất thích chú ấy đó.”

Bùi Nhất Ninh đỡ trán, cô cảm thấy đã tự đào hố chôn mình, bây giờ làm sao có thể giải thích rõ ràng vấn đề này với một đứa bé ba tuổi đây?

Bùi Nhất Ninh nghĩ nghĩ rồi dịu dàng nói, “Mẹ và chú Giang là bạn bè, giữa bạn bè thì không thể kết hôn được, con hiểu chưa?”

http://tieulun.hopto.org

“Mẹ, mẹ nói không đúng rồi. Trong lớp con, Tinh Tinh chính là bạn tốt của con, chờ bạn ấy lớn con sẽ kết hôn với bạn ấy.”

Bùi Nhất Ninh: “.”

Sở Vân Cẩn đã nghe được cuộc nói chuyện của hai mẹ con, trong lòng cảm thấy tiếc nuối vì Bùi Nhất Ninh và Giang Thần Hi không thể ở bên nhau. Bà có ấn tượng rất tốt với Giang Thần Hi, quan trọng nhất là Hạt Đậu Nhỏ rất thích cậu ta, cứ nói tới nói lui là muốn tìm cậu ta.

Sở Vấn Cân đi tới ôm Hạt Đậu Nhỏ, “Hạo Hạo, đây là chuyện của mẹ cháu và chú Giang, hai người họ có kết hôn hay không là tự do của họ, chúng ta không thể quyết định thay họ được, biết không? Bây giờ bà ngoại dẫn cháu đi ăn bánh nhé.”

Hạt Đậu Nhỏ không hiểu lời bà ngoại nói lắm, nhưng nghe thấy được ăn bánh, nên tạm thời vứt chuyện này ra khỏi đầu.

Bùi Nhất Ninh day thái dương mình, cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Chiều hôm sau, Bùi Nhất Ninh về thành phố Lâm, cho nên lúc Giang Thần Hi đến nhà thì đã không thấy cô đâu.

http://tieulun.hopto.org

“Chú Giang.” Hạt Đậu Nhỏ nhìn thấy anh thì rất vui.

Giang Thần Hi mỉm cười, “Hạo Hạo, thật xin lỗi, hôm qua chú có việc bận nên đi trước.”

Hạt Đậu Nhỏ lắc đầu, bắt chước dáng vẻ người lớn nói, “Chú Giang, cháu không trách chú, chắc chắn bởi vì mẹ cháu nói không thích chú nên chú khó chịu đúng không? Lúc trước trong lớp cháu, bạn Tiểu Ngọc Mễ nói không thích cháu làm cháu khó chịu mấy ngày lẫn đó.”

Giang Thần Hi nghe thấy lời cậu nhóc tinh ranh này nói thì bật cười. Anh ngồi xổm xuống, mắt đối mặt với Hạt Đậu Nhỏ, “Sao cháu biết mẹ cháu không thích chứ?”

“Bởi vì hôm qua mẹ nói đó.”

Giang Thần Hi nghe vậy thì ánh mắt tối sầm lại.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 288: Rốt cuộc kim phu nh n là ai?

Hạt Đậu Nhỏ hơi do dự, dè dặt hỏi: “Chú Giang, sau này chú sẽ không để ý đến cháu nữa sao?”

“Vì sao lại hỏi vậy?”

“Mẹ nói sau này chú Giang sẽ kết hôn với dì xinh đẹp khác, sẽ có con của mình, nên không thể thường xuyên đến chơi với cháu, cũng không thể thường xuyên đến thăm cháu.”

“Không đâu, chú Giang sẽ không kết hôn với người khác đầu. Sau này sẽ ở bên cạnh Hạo Hạo nhìn Hạo Hạo lớn lên.”

Hạt Đậu Nhỏ nghe vậy, rốt cuộc mặt mày liền sáng rỡ, mỉm cười rất vui vẻ.

***

Mới sáng sớm, Thẩm Thanh Lan vừa mở mắt thì phát hiện có gì đó không đúng. Cảm nhận được hơi ấm trên bụng, cô im lặng một lúc rồi nghiến răng nói, “Phó Hoành Dật.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật vô tội, “Vợ, là do nó đói bụng, không liên quan đến anh. Anh cũng không có cách khống chế được.”

Thẩm Thanh Lan cảm thấy cổ tay còn đang đau buốt, trong lòng vô cùng hối hận vì sao tối qua lại quá mềm lòng, người này đúng là một con sói đói ăn mãi không thấy nó mà.

Phó Hoành Dật cầm tay Thẩm Thanh Lan, cô lập tức để phòng nhìn anh, “Phó Hoành Dật, tay của em vẫn còn rất mỏi.”

Phó Hoành Dật cười, “Nghĩ gì thế, anh chỉ muốn xoa bóp tay cho em thôi mà.”

Thẩm Thanh Lan liền yên tâm, thoải mái hưởng thụ sự phục vụ tận tình của ngài Phó.

Hôm nay Thẩm Thanh Lan phải đến bệnh viện kiểm tra, cho nên Phó Hoành Dật cũng không định quấy cô nữa, thấy không còn sớm bèn rời giường ăn sáng.

Phó lão gia đã ăn xong, đang ngồi trong phòng khách đọc báo.

“Cháu chào ông.” Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cùng nhau chào Phó lão gia.

Phó lão gia cười ha ha, “Hai đứa dậy rồi đấy à, mau ăn sáng đi.”

Dì Triệu nói: “Hôm nay Thanh Lan phải làm kiểm tra, nên phải để bụng đói. Tôi đã chuẩn bị đồ ăn cho con bé rồi, chờ kiểm tra xong là có thể ăn ngay.”

Phó lão gia không biết chuyện này, bây giờ liền giục: “Vậy nhanh đi làm kiểm tra đi, sau đó ăn sáng, nhất định không được để bụng đói.”

“Ông nội, không cần vội, Hoành Dật còn chưa ăn sáng mà.” Thẩm Thanh Lan nói.

Phó lão gia tỏ vẻ không thèm quan tâm, khoát tay nói: “Nó đường đường là thanh niên trai tráng, nhịn đói một bữa cũng đâu có sao.”

Thẩm Thanh Lan cười như không cười nhìn Phó Hoành Dật, ý nói anh có phải là cháu ruột của ông nội không đó?

Phó Hoành Dật đã quen ông nội lúc nào cũng phân biệt đối xử rồi, vẫn rất bình tĩnh như muốn nói “em mới là cháu ruột của ông”.

Vì muốn Thẩm Thanh Lan được ăn sáng sớm hơn, Phó Hoành Dật không thèm ăn sáng đã chở cổ và dì Triệu đến bệnh viện. Trong nhà còn một dì giúp việc khác, không cần lo buổi trưa Phó lão gia không có cơm ăn.

http://tieulun.hopto.org

Buổi sáng trong bệnh viện có rất nhiều người, nhưng bọn họ đã hẹn trước với bác sĩ rồi, cho nên sau khi đến bệnh viện, không cần phải xếp hàng mà đi ngay vào phòng khám.

“Cô nhìn này, đây chính là đứa bé.” Trong phòng siêu âm, bác sĩ chỉ vào một chấm nhỏ màu đen trên màn hình rồi nói với Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn màn hình, ánh mắt dịu dàng: “Bác sĩ, đứa bé có ổn không?”

“Rất tốt, rất khỏe mạnh.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì yên tâm.

“Nhưng thân thể cô hơi gầy, cô phải ăn nhiều mới có đủ dinh dưỡng.”

Thẩm Thanh Lan ngồi dậy, lau sạch chất lỏng trên bụng, chỉnh lại quần áo rồi nói, “Bác sĩ, quả thực tôi ăn không ít, nhưng vẫn không mập lên được.”

“Vậy có nên ăn ít nhưng chia ra ăn nhiều bữa hơn, cố gắng đảm bảo cung cấp đủ dinh dưỡng cho đứa bé. Mấy chuyện còn lại không có vấn đề gì lớn, tôi sẽ kể cho cố thêm ít vitamin B11. Bình thường chú ý vận động nhiều hơn, có thể tham gia lớp tập yoga dành cho phụ nữ có thai, sẽ giúp cho việc sinh con sau

này dễ dàng hơn.”

Bác sĩ lại nói thêm mấy vấn đề cần chú ý, Thẩm Thanh Lan nghe rất chăm chú, nhớ kỹ từng cái một. Sau khi làm xong tất cả kiểm tra, cô mới ra khỏi phòng, nhìn thấy Phó Hoành Dật đang chờ bên ngoài.

“Thế nào?” Phó Hoành Dật chào đón.

“Bác sĩ nói con rất khỏe mạnh.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Chúng ta đi thôi.”

Phó Hoành Dật dừng bước, “Em đi đi. Anh đi hỏi bác sĩ chút chuyện, sẽ ra ngay thôi” Nói xong, anh liền đi vào phòng khám.

Trên tay dì Triệu còn cầm hộp thức ăn, “Thanh Lan, cháu ngồi xuống ăn trước đi.”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, bây giờ cô không đói, cũng thấy không thèm ăn, hơn nữa còn đang ở bệnh viện, “Dì Triệu, chờ lát nữa lên xe rồi ăn.“.

“Cũng được.”

Phó Hoành Dật vừa vào được một lúc liền ra. Thẩm Thanh Lan thấy anh có vẻ rất vui, nhịn không được tò mò hỏi: “Anh hỏi bác sĩ chuyện gì vậy?”

Phó Hoành bật cười cười, “Không nói cho em biết.”

Thẩm Thanh Lan lườm anh.

Buổi chiều, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đến chỗ tổ chức triển lãm tranh. Cô vào phòng làm việc tìm Daniel trước. Còn anh đứng ở sảnh trưng bày tranh thưởng thức các tác phẩm của vợ mình, nhất là mấy bức tranh vẽ cảnh nông thôn, nơi mà lần trước hai người cùng đi.

“Anh Phó, không ngờ lại gặp anh ở đây, đúng là có duyên mà.” Catherine vui mừng nói, cô ta thật sự rất ngạc nhiên, đã tới nước Z một thời gian rồi, hơn nữa cô ta vẫn luôn ở tại thủ đô, thế mà vẫn không cách nào liên lạc được với Phó Hoành Dật. Cô ta cũng từng gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Lan hẹn cô đi ăn cơm, nghĩ làm vậy là có thể gặp được anh, ai ngờ Thẩm Thanh Lan lại không thèm nhận lời.

Biết Thẩm Thanh Lan tổ chức triển lãm tranh ở đây, Phó Hoành Dật rất có thể sẽ đến, nên ngay từ ngày đầu tiên Catherine đã tới đây, mỗi ngày đều đi tới đi lui, nhưng vẫn không gặp được anh. Đúng lúc cô ta cảm thấy thất vọng định từ bỏ thì anh lại xuất hiện, cô ta không ngạc nhiên mới là lạ.

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Phó Hoành Dật rất bình thản, nhìn thấy Catherine cũng không định chào hỏi.

Catherine xấu hổ, “Anh Phó, anh không nhớ em à? Em là bạn của cô Thẩm, Catherine đây.”

Phó Hoành Dật đương nhiên nhớ rõ người phụ nữ này, nhưng lại không có thiện cảm với cô ta, nên dứt khoát không muốn nói chuyện.

“Chào cô.” Cuối cùng Phó Hoành Dật cũng chịu nói lời vàng ngọc, khiến Catherine thở phào nhẹ nhõm rồi cô ta mỉm cười: “Anh Phó đến đây một mình?”

“Không, tôi đi cùng vợ tôi.”

Catherine nghe vậy thì trong mắt hiện vẻ ghen tỵ, to gan nhìn chằm chằm vào mặt Phó Hoành Dật với vẻ đầy khao khát rõ mồn một, “Đã lâu không gặp anh Phó và cô Thẩm rồi, lần này em cố ý đến đây xem triển lãm tranh của cô

Thẩm, không biết lát nữa có vinh hạnh mới hai người ăn bữa cơm không?

“Không cần, lát nữa chúng tôi còn phải về nhà ăn cơm cùng gia đình, không phiền cổ Catherine phải tốn kém.” Nhưng ngay lập tức Phó Hoành Dật liền từ

chối.

Catherine thất vọng, vừa định mở miệng kỳ kèo, thì Thẩm Thanh Lan và Daniel đã qua đây. Trong mắt Phó Hoành Dật hiện vẻ vui mừng, vì Catherine đưa lưng về phía Thẩm Thanh Lan nên không nhìn thấy cô tới đây, còn tưởng nét mặt anh thay đổi là vì mình nên rất vui vẻ. Cô ta biết ngay là không có người đàn ông nào có thể thoát khỏi sức quyến rũ của mình mà, đang định bước lại gần thì anh đã đi lướt qua cô ta.

Catherine hóa đá ngay tại chỗ, xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Thanh Lan.

Phó Hoành Dật đi đến bên cạnh Thẩm Thanh Lan, chỉnh lại khăn quàng cổ giúp cô rồi dịu dàng nói, “Đi được chưa?”

“Được rồi.”

“Cô Thẩm, đã lâu không gặp. Cuối cùng cũng gặp được cố rồi.” Catherine vừa cười vừa nói.

Lúc này Thẩm Thanh Lan mới nhìn thấy cô ta, bình thản đáp: “Xem ra cổ Catherine rất thích nước Z.”

Catherine sảng khoái thừa nhận, “Đúng vậy, tôi rất thích nước Z, rất thích thủ đô này, cũng rất thích người nơi đây.” Lúc nói, đôi mắt không biết là vô tình

hay cố ý liếc nhìn Phó Hoành Dật.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan càng lạnh lẽo hơn, muốn quyến rũ chồng cô ngay trước mặt cô ư? Tưởng cô chết rồi hả?

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì Phó Hoành Dật đã ôm chặt hông cố, giành nói trước, “Vậy hy vọng cổ Catherine ở thủ đô chơi vui vẻ. Chúng tôi còn có việc, đi trước.”

Vừa nói dứt lời, anh liền dẫn Thẩm Thanh Lan đi, chẳng thèm liếc cô ta lấy một cái.

Catherine nghiến răng, người còn lại là Daniel thì cười vui vẻ, vẫy tay: “Cô Catherine, chúc cô chơi vui vẻ.”

Daniel cười tủm tỉm, trong lòng vô cùng vui sướng nhìn Catherine đang tức giận.

Catherine thấy trong phòng trưng bày không còn ai, gương mặt liền cứng đờ. Từ trước đến nay, chưa từng có thứ gì mà cô ta không có được, kể cả đàn ông cũng vậy.

Trên xe, Thẩm Thanh Lan cười híp mắt nhìn Phó Hoành Dật, rồi sờ cằm hỏi, “Xin hỏi ngài Phó Hoành Dật, cảm giác được mỹ nữ mến mộ như thế nào?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật bất đắc dĩ nhìn cô, “Nếu mỹ nữ không phải là em, thì cảm giác này quả thực không hề tốt đẹp gì.”

Cô Thẩm tỏ vẻ rất hài lòng với câu trả lời của ngài Phó, gật đầu: “Ngài Phó tinh mắt đấy.”

Phó Hoành Dệt mỉm cười, “Đương nhiên rồi.”

Giữa lúc vợ chồng đang nói giỡn với nhau thì điện thoại Thẩm Thanh Lan vang lên, là Kim n Hi gọi tới. Cô nhìn qua Phó Hoành Dật đang lái xe, không hề tránh né mà bắt máy ngay, “ n Hi.”

“An, tớ đã tra được lý lịch của tên Giang Đào mà Lâm Hạo nói, nhưng tớ cảm thấy rất kỳ lạ. Mấy ngày trước, người đàn ông này đã mất tích ngay sau khi Lâm Hạo vào tù, có điều tra thế nào cũng không tìm thấy tung tích của hắn. Tớ nghi ngờ hắn ta đã bị diệt khẩu.”

Đôi mắt Thẩm Thanh Lan tối sầm lại, “Có điều tra ra được người đứng sau hắn không?”

“Mặc dù không có bằng chứng nhưng tớ nghỉ người đứng sau hắn chính là Kim phu nhân.”

http://tieulun.hopto.org

“Kim phu nhân.” Thẩm Thanh Lan lặp lại, đây không phải là lần đầu tiên có nghe thấy cái tên này. Người đứng sau Hứa Nặc là Kim phu nhân, người đứng sau người đàn ông này cũng là bà ta. Thẩm Thanh Lan có lý do nghi ngờ, người mà Kim phu nhân nhắm vào chính là cô, nhưng là vì sao?

“An, tạm thời bấy giờ tớ không tra ra được thân phận của Kim phu nhân. Cậu vẫn nên hành động cẩn thận hơn, bà ta còn khó đối phó hơn so với tưởng tượng của chúng ta nhiều. Hơn nữa trong quá trình điều tra, những người biết bà ta đều có chung một nhận xét về bà ta, là một người lòng dạ vô cùng độc ác.”

“Ừ, tớ biết rồi, cậu cũng phải chú ý an toàn, nếu thật sự không tra được thì không nên miễn cưỡng. Đối tượng mà Kim phu nhân nhắm vào là tớ, chắc chắn bà ta sẽ còn ra tay lần nữa, chúng ta có thể ngồi ôm cây đợi thỏ.”

Vừa cúp máy, Phó Hoành Dật liền nhìn cô, sắc mặt nặng nề, “Kim phu nhân nào?”

Thẩm Thanh Lan kể hết mọi chuyện xảy ra gần đây và cả nghi ngờ của cố cho anh nghe, nhưng lại không nói đến chuyện chính mình đứng ra như Lâm Hạo ra tay.

“Anh lại chưa từng nghe đến cái tên Kim phu nhân này, nhưng dựa theo lý giải của em thì Kim phu nhân cũng có chút danh tiếng trong thế giới ngầm, thế thì tại sao lại không có ai biết được diện mạo của bà ta?” Phó Hoành Dệt nghĩ mãi không ra.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng sự thật chính là như thế, quả thật trong thế giới ngầm không có một ai từng thấy khuôn mặt của Kim phu nhân.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 289: Ngài phó kể chuyện trước khi ngủ

“Có khi nào Kim phu nhân đã biết thân phận của em, cho nên mới nhằm vào em?” Phó Hoành Dật suy đoán, nếu như đối phương biết thân phận sát thủ Mị của Thẩm Thanh Lan, vậy thì tất

cả liền có thể giải thích được. Dù sao người từng chết trong tay Mị không ít, có thể có một hai người trong đó biết thân phận của cố nền trả thù.

Thẩm Thanh Lan lập tức bác bỏ suy luận này, “Không đâu, nếu như biết thì bà ta trực tiếp tiết lộ thân phận của em cho người trong thế giới ngầm biết, tới lúc đó chẳng phải em sẽ gặp rất nhiều phiền phức hơn sao.”

Phó Hoành Dật cũng biết Thẩm Thanh Lan nói đúng, “Dù sao thì bây giờ em phải cẩn thận hơn. Anh cũng sẽ nghĩ cách điều tra về Kim phu nhân.”

Thấy mặt anh nghiêm nghị, Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Không nghiêm trọng vậy đâu, anh xem không phải bây giờ em rất bình an sao. Hơn nữa, vợ của anh rất lợi hại đó, người bình thường hoàn toàn không thể gây tổn thương đến em. Cho dù bây giờ em đang mang thai, thì người khác cũng không làm gì được em đâu.”

Danh hiệu sát thủ số một thế giới không phải chỉ để gọi không đâu.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cũng không vì những lời an ủi này của Thẩm Thanh Lan mà yên tâm, anh nắm chặt tay cô, “Thật muốn biến em thành Cô bé tí hon, để em trong túi của anh, vậy thì lúc nào anh cũng bảo vệ được em.”

Thẩm Thanh Lan cười khẽ, “Phó Hoành Dật, anh tin em có được không, vì anh và con, em sẽ tự bảo vệ tốt cho mình. Hơn nữa bên cạnh em chẳng phải còn có n Hi nữa sao?”

Phó Hoành Dật mỉm cười không nói gì, nhưng trong lòng đang tính toán khi nào trở về, anh nhất định phải điều tra về cái người tên Kim phu nhân này, ngăn hết tất cả nguy hiểm có thể xảy đến.

Buổi tối trước khi ngủ, Phó Hoành Dật đã gọi điện thoại rất lâu, lúc quay lại phòng ngủ trên mặt vẫn còn nặng nề. Thẩm Thanh Lan ngồi trên giường, thấy vậy bèn nói, “Bác sĩ nói sau khi thai nhi được ba tháng sẽ phát triển rất nhanh, cũng bắt đầu nhận biết được thế giới bên ngoài, là giai đoạn tốt nhất để dưỡng thai. Phó Hoành Dật, anh không được làm tấm gương xấu, phải cười nhiều hơn, vậy thì sau này con của chúng ta mới thích cười.”

Cô nói rất nghiêm túc, thành công phá vỡ tảng băng trên mặt Phó Hoành Dật, anh cúi người hôn lên trán cô, “Biết rồi, bà xã đại nhân của anh.”

Thẩm Thanh Lan cầm một quyển sách trên tủ đầu giường nhét vào trong tay Phó Hoành Dật, “Kể chuyện trước khi ngủ.”

Phó Hoành Dật nhướng mày nhìn cô, “Muốn nghe kể chuyện?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đây là dưỡng thai.” Cô nhớ lại lúc hai người kể chuyện cho Hạt Đậu Nhỏ nghe nhưng lại bị chê, “Cũng để anh tập quen với thân phận chú bảo mẫu của mình.”

Bà xã đại nhân đã lên tiếng, đương nhiên Phó Hoành Dật phải tán thành ý cô rồi, anh cầm lấy cuốn sách lật ra hai trang, “Ngày xửa ngày xưa, trong một khu rừng nọ có bảy chú lùn, bọn họ.” Giọng nói trầm thấp hấp dẫn chậm rãi vang bên tại Thẩm Thanh Lan, cô phấn khởi nhìn anh kể chuyện.

Rõ ràng là một câu chuyện cổ tích rất ấm áp lại bị Phó Hoành Dật kể như chuyện chém giết nhau. Nghe được phân nửa, Thẩm Thanh Lan nhịn không được phải phê bình: “Phó Hoành Dật, nếu sau này anh kể chuyện cho con nghe giống như bây giờ, thì em sợ rằng con sẽ bị anh dọa đến phát khóc.” Truyện cổ tích mà cũng bị Phó Hoành Dật kể thành truyện ma, Thẩm Thanh Lan cũng hết nói nổi.

Phó Hoành Dật dẹp cuốn sách sang một bên, “Vậy em muốn nghe cái gì?”

Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút rồi nói, “Vậy hãy kể cho em nghe chuyện từ nhỏ đến lớn của anh đi. Chắc chắn sẽ có những chuyện thú vị.”

“Không chê anh phiền sao?”

“Anh cứ kể đi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nghĩ một chút rồi chọn mấy chuyện trong quá khứ của anh để kể cho Thẩm Thanh Lan nghe, nhưng chưa được bao lâu, thì cái người đi đòi nghe chuyện xưa lại ngủ mất rồi.

Phó Hoành Dật ngắm dáng vẻ ngủ say an tĩnh của cô, đưa tay ôm cô vào lòng, rồi cũng nhắm mắt cùng ngủ.

Nửa đêm Thẩm Thanh Lan bị đói nên tỉnh dậy, bèn mở mắt, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường xem giờ. Đã hai giờ rưỡi sáng rồi, cô muốn nhắm mắt ngủ tiếp, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, cứ xoay tới xoay lui, không ngờ lại đánh thức Phó Hoành Dật.

“Sao vậy? Khó chịu hả?” Phó Hoành Dật ân cần hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Xin lỗi, làm anh thức rồi.”

“Có khó chịu ở đâu không?” Phó Hoành Dật không hề để ý đến việc bị đánh thức, mà anh chỉ chú ý đến thân thể của Thẩm Thanh Lan.

“Không, em chỉ thấy đói bụng thôi, muốn ăn cái gì đó.” Thẩm Thanh Lan do dự một chút rồi nói.

Phó Hoành Dật nghe vậy liền đứng dậy, khoác áo vào, “Muốn ăn gì để anh

làm cho.”

“Không cần đâu, để em ngủ tiếp là được rồi, anh mau ngủ đi, đừng để ý đến em.”

Làm sao Phó Hoành Dật có thể mặc kệ có được, “Không sao, đúng lúc anh cũng đói bụng, ăn hoành thánh được không?”

“Được, em muốn ăn nhấn tôm.” Thẩm Thanh Lan muốn đứng dậy, nhưng lại bị Phó Hoành Dật đè lại “Em chờ ở đây, anh làm xong sẽ bưng lên cho em.”

Phụ nữ có thai thì sức đề kháng cũng yếu hơn, tuy trong phòng có mở máy sưởi, nhưng nếu Thẩm Thanh Lan bị cảm thì người chịu khổ chính là cổ.

Thẩm Thanh Lan nằm xuống, dõi theo bóng lưng rời khỏi của Phó Hoành Dật, nở nụ cười ngọt ngào.

“Ai đang ở ngoài đó?” Nửa đêm dì Triệu đi vệ sinh, nghe thấy bên ngoài có tiếng động bèn hỏi.

“Dì Triệu, là cháu, cháu thấy đói bụng nên xuống bếp nấu hoành thánh, không có việc gì đâu, dì đi ngủ đi.” Phó Hoành Dật đáp, trên tay còn bề một bát hoành thánh lớn.

Dì Triệu mở cửa phòng bếp ra, “Muốn ăn hoành thánh thì nói một tiếng với dì là được rồi, sao cháu lại tự nấu chứ.” Thấy anh bưng bát lớn, bà liền đoán ra Thanh Lan đói nên thức giấc.

“Cháu cầm theo giấm chua nữa, Thanh Lan ăn sẽ không bị ngấy.” Nói rồi bà vào phòng bếp lấy giấm rồi đưa cho Phó Hoành Dật.

“Ăn xong cứ để bát trong bếp, sáng dì rửa.”

Phó Hoành bật cười gật đầu, bưng hoành thánh về phòng, Thẩm Thanh Lan liền ngửi được mùi vị của hoành thánh.

“Em đừng đứng dậy, để anh đem cái bàn nhỏ qua đây.s”

Trong phòng có một cái bàn để máy tính, được đặt bên cạnh tủ đầu giường, Thẩm Thanh Lan có thể tự mình lấy được, nhưng anh không cho cổ động chân động tay, kê bàn nhỏ xong, anh đặt bát hoành thánh xuống trước mặt cô, cô ăn được mấy miếng thì đã đặt đũa xuống.

“Ăn không vào hả?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không phải, em nó quá.” Thật ra cô chỉ thèm ăn thôi.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cầm lấy đôi đũa của cô, im lặng ăn sạch bát hoành thánh. Trong phòng đều là mùi vị đồ ăn, anh biết cô không thích trong phòng ngủ có mùi lạ, nên mở hé cửa sổ cho bay mùi.

Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, Thẩm Thanh Lan đắp kín chăn, nhìn Phó Hoành Dật đang dọn dẹp, trong mắt tràn đầy ý cười, “Phó Hoành Dật, sau này con của anh nhất định là một đứa tham ăn, hơn nữa còn rất thích ầm ĩ đòi ba.

Phó Hoành Dật nhanh chóng dọn sạch mọi thứ, nghe thấy lời Thẩm Thanh Lan nói, liền chậm rãi hỏi lại, “Sao em lại chắc chắn như vậy?”

“Anh xem, lúc trước anh ở trong quân khu lâu vậy mà con chưa từng muốn ăn đêm, bây giờ anh vừa về là nó lại bắt đầu quậy em.” Thẩm Thanh Lan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, vốn chỉ định đùa giỡn thôi, sau khi nói xong mới ngẫm lại thấy cũng đúng, nhịn không được mà cười phá lên.

“Nếu nó dám nghịch ngợm gây sự, anh nhất định sẽ dạy dỗ nó.” Phó Hoành Dật vừa nói vừa đi cất bát đũa, lúc quay lại phòng thì cũng đã bớt mùi hơn. Anh đóng cửa sổ lại, rồi nằm xuống giường, nhưng lại không ngủ, mà cầm tay cổ ngắm nghía.

Thẩm Thanh Lan nằm trong lòng Phó Hoành Dật, nói chuyện với anh cầu được câu không, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Phó Hoành Dật lẳng lặng ngắm cô, để tay trên bụng cô, thật ra quan sát kỹ thì sẽ thấy hồng của cô đã lớn hơn một chút, anh nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, đôi

mắt từ từ nhắm lại.

***

Hôm sau, sau khi thức dậy, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật cùng nhau đến trung tâm thương mại, anh nói muốn mua đồ cho con.

“Phó Hoành Dật, anh xem đôi giày em bé này xem, thật đáng yêu.” Trong cửa hàng mẹ và bé, Thẩm Thanh Lan cầm một đôi giày có kích cỡ bằng bàn tay, trên mặt đầy dịu dàng.

Phó Hoành Dật cúi đầu nhìn cô, “Nếu thích thì cứ mua.”

Thẩm Thanh Lan trả đôi giày về chỗ cũ, “Thôi, còn chưa biết là con trai hay con gái, bây giờ mua thì sớm quá.”

Phó Hoành Dật lại cầm đổi màu vàng lên, “Mua màu này là được rồi, cho dù là con trai hay con gái thì đều có thể mang được, nếu mà không mang, thì bày ở nhà ngắm cũng được.”

Thẩm Thanh Lan không nói nên lời, có ai lấy cái này làm đồ trang trí chứ? Nhưng mà có thật sự rất thích những món đồ nhỏ nhỏ xinh xinh này, vậy thì mua đi, dù gì rồi cũng sẽ dùng đến mà.

http://tieulun.hopto.org

Ra khỏi cửa hàng, Thẩm Thanh Lan thấy Phó Hoành Dật cầm túi lớn túi nhỏ thì dịu dàng nói: “Phó Hoành Dật, sau này anh nhất định sẽ là một người ba tốt.” Vừa nãy trong cửa hàng, Phó Hoành Dật nghe nhân viên giải thích cách dùng của những món đồ này rất chăm chú, thuận tiện bổ sung thêm một số vấn đề mà người làm ba cần lưu

Phó Hoành Dật dịu dàng nhìn cô, “Em cũng sẽ là một người mẹ tốt.”

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật nhìn nhau, tình cảm trong mắt hai người như nước tràn bờ đê.

Tiếp tục lên lầu mua thêm vài bộ quần áo bà bầu cho Thẩm Thanh Lan, sau đó hai người mới về nhà.

Phó lão gia đang chờ hai người họ về ăn cơm chung, “Thanh Lan về rồi, mau dọn cơm lên đây! Trưa nay tiểu Triệu cố ý hầm cho cháu một bát canh, cực kỳ tốt với phụ nữ có thai, cháu uống nhiều một chút nhé.”

Thật ra trên đường về, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đã ăn rồi, cho nên mới về hơi muộn, ai ngờ đến giờ này mà ông cụ còn chờ bọn họ về cùng ăn cơm, trong lòng vô cùng áy náy, “Ông nội, sau này ông cứ ăn trước đi, đừng chờ chúng cháu nữa.”

Phó lão gia phớt lờ, “Chỉ chờ một lát thôi mà, không mệt đâu. Hơn nữa, cả nhà cùng nhau ăn cơm mới vui vẻ.”

http://tieulun.hopto.org

Cơm nước xong xuôi, cả nhà cùng nhau ngồi trên ghế sô pha nói chuyện phiếm, Phó Hoành Dật chợt mở miệng, “Ông nội, tháng Ba năm sau cháu định xin chuyển công tác về quân khu thủ đô.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 290: Trở lại chốn cũ

Vừa dứt lời, Thẩm Thanh Lan và Phó lão gia đều nhìn Phó Hoành Dật chằm chằm.

Nét mặt Phó Hoành Dật rất nghiêm túc, không hề có vẻ là đang nói đùa, "Hoành Dật, cháu nói nghiêm túc chứ?" Phó lão gia hỏi.

"Ông nội, chuyện này sao cháu có thể đem ra đùa được?"

Phó lão gia nghe vậy thì rất vui, "Điều về đây cũng tốt, vừa gần nhà, lại tiện chăm sóc cho Thanh Lan và đứa bé." Hơn nữa trong quân khu thủ đô còn có người nhà của chúng ta, nếu Thẩm Thanh Lan muốn theo quân cũng dễ giải quyết hơn."

Thẩm Thanh Lan lặng thinh, chỉ nhìn Phó Hoành Dật một lúc lâu.

Đến khi về đến phòng, chỉ còn lại hai người, cô mới mở lời: "Phó Hoành Dật, nếu là vì em, thì anh không cần phải làm vậy, em có thể tự bảo vệ mình, cũng có thể chăm sóc tốt cho con chúng ta."

Phó Hoành Dật mỉm cười, "Vấn đề này không phải anh mới nghĩ đến, mà đã nghĩ từ rất lâu rồi, chỉ chưa nói với em mà thôi." Dù vậy nhưng biểu cảm trên mặt Thẩm Thanh Lan vẫn không thả lỏng, anh vuốt ve chân mày đang nhíu

chặt của cô, “Thanh Lan, không cần để gánh nặng này trong lòng, anh đã suy nghĩ rất nhiều lần mới đưa ra quyết định. Anh không phủ nhận em chính là một trong những nguyên nhân trong đó, nhưng chủ yếu là vì tuổi của anh càng lúc càng lớn, thời gian qua anh đã sống vì chính mình, vì lý tưởng của bản thân. Bây giờ anh muốn lui về sau, ở bên em và ông nội, và cả con của chúng ta nữa. Anh muốn ở bên em đến già, nhìn con chúng ta trưởng thành. Anh không muốn con của chúng ta giống như anh lúc nhỏ, ấn tượng về ba chỉ dừng lại là người trong tấm hình và trong miệng người nhà.”

Thẩm Thanh Lan ngạc nhiên, nhìn Phó Hoành Dật chăm chú, trong mắt tràn đầy dịu dàng. Cô cảm động, ôm lấy hồng anh, “Phó Hoành Dật, cảm ơn anh.”

Phó Hoành bật cười khẽ, “Lại nói mấy câu ngốc nghếch rồi, lần trước anh đã nói rồi kia mà, nếu lại nói cảm ơn anh, thì anh sẽ trừng phạt em đấy.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ừm, anh phạt đi! Anh muốn phạt cái gì thì phạt cái đó.”

Phó Hoành Dật Vỗ nhẹ vào mông cô, “Em ấy à, chính là ỷ vào việc anh không thể bắt nạt em.”

Sáng sớm hôm sau, Phó Hoành Dật đã kéo Thẩm Thanh Lan dậy, một tay anh nắm tay Thẩm Thanh Lan, còn tay kia thì cầm một cái túi nhỏ.

“Phó Hoành Dật, mới sáng sớm mà anh muốn dẫn em đi đâu?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phó Hoành Dật mỉm cười, nhét Thẩm Thanh Lan vào xe, “Đến nơi em sẽ biết, hơi xa một chút, em ăn sáng trước đi.” Nói rồi đưa cho cô hộp thức ăn giữ nhiệt, trong đó có bánh bao, còn có trứng gà và cháo.

Phó Hoành Dật lái xe rất vững, cho dù Thẩm Thanh Lan ngồi ăn trên xe cũng không thấy xóc nảy, sau khi cô ăn hết toàn bộ thức ăn rồi mới nhìn anh, “Anh muốn dẫn em đến thị trấn phải không?”

Phó Hoành Dật gật đầu, “Ừ, lần trước muốn dẫn em đi tắm suối nước nóng, nhưng lúc đó lại không thích hợp. Bây giờ em mang thai được ba tháng rồi, anh cũng đã hỏi qua bác sĩ, bác sĩ cũng nói là có thể ngâm suối nước nóng được rồi.”

Đã biết là sẽ đi đâu, Thẩm Thanh Lan cũng không vội, cố hạ ghế ra sau một chút, rồi nhắm mắt ngủ.

Vốn chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng Thẩm Thanh Lan đã đánh giá thấp con sâu ngủ của mình, rất nhanh sau đó cô đã ngủ thiếp đi. Phó Hoành Dật dừng xe, cởi áo khoác đắp lên người cô.

Lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh lại thì đã đến nơi. Phó Hoành Dật đậu xe trước cửa khu nghỉ mát suối nước nóng. Cô bước xuống xe, lúc này mới phát hiện khu nghỉ mát đã được sửa chữa, trông khang trang hơn trước kia nhiều.

Thẩm Quân Dục đã ký hợp đồng với người dân ở đây để phát triển thành khu

du lịch. Có tập đoàn quân Lan đầu tư và được truyền thông tuyên truyền, suối nước nóng ở đây đã nổi tiếng hơn nhiều. Bây giờ trong thị trấn vô cùng tấp nập, trước cửa khu nghỉ mát còn có rất nhiều xe ô tô đang đỗ.

Nếu ở đây đã do tập đoàn quân Lan đầu tư, vậy khi Thẩm Thanh Lan đến đây, tất nhiên là có sẵn phòng riêng.

Phó Hoành Dật gọi một cú điện thoại, một người có vẻ là quản lý xuất hiện ngay trước cửa, “Anh Phó, cố Thẩm, hai người đã tới rồi. Căn phòng đã được chuẩn bị xong cả rồi, tôi dẫn hai người qua đó ngay.”

Thẩm Thanh Lan nói cảm ơn, rồi cùng Phó Hoành Dật đi theo sau.

“Giám đốc Thẩm đích thân gọi điện thoại đến giữ lại phòng cho hai người, nếu cần gì thì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.” Quản lý nói xong, xác định bọn họ không còn việc gì nữa thì rời đi.

“Không ngờ chỉ mới hai tháng, mà ở đây đã thay đổi nhiều đến thế.” Cho dù là trang thiết bị hay thái độ phục vụ của nhân viên trong khu nghỉ mát đều đạt chất lượng cao,

Phó Hoành Dật rót một tách trà cho Thẩm Thanh Lan, “Từ trước đến giờ, Quân Dục vẫn luôn rất giỏi trong lĩnh vực kinh doanh. Chút nữa dẫn em đi tham quan trong thị trấn, chỗ đó mới có nhiều thay đổi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật nói vậy khiến Thẩm Thanh Lan cảm thấy hứng thú, dù sao chuyện này cũng do cô thúc đẩy, nghĩ tới đây, tự nhiên có muốn đi ngay, “Vậy chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

Phó Hoành Dật giữ cổ lại, “Đừng vội, nghỉ ngơi một lát đi, trên đường tới đây anh đã nói với chị Hứa là trưa nay đến nhà chị ấy ăn cơm rồi.”

Thì ra anh đã sắp xếp xong cả rồi, Thẩm Thanh Lan nghe vậy, cũng không vội nữa, ngồi xuống từ từ uống nước, lúc trên xe cổ đã được một giấc nên bây giờ tinh thần rất tốt.

Không biết vận may hôm nay của họ là tốt hay xấu, vừa ra cửa thì tuyết đã rơi. Thẩm Thanh Lan đưa tay hứng tuyết, rồi quay đầu nhìn Phó Hoành Dật đầy vui vẻ, “Phó Hoành Dật, năm nay là năm đầu tiên chúng ta cùng nhau ngắm tuyết rơi đó.”

Phó Hoành Dật cũng nghĩ vậy, năm nay tuyết đầu mùa ở thủ đô rơi sớm hơn. Lúc đó anh còn ở trong quân khu, không thể cùng Thẩm Thanh Lan ngắm được, mấy hôm về đây thì tuyết không rơi nữa, thế mà hôm nay lại gặp được.

Phó Hoành Dật lại gần cầm tay cô, dịu dàng nói, “Em thích tuyết sao?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Không thích lắm, nhưng em thích cùng anh ngắm tuyết rơi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cười dịu dàng, đeo khăn quàng cổ và đội mũ lên cho cô xong mới dẫn cô vào trong trấn.

Cánh đồng lúa trong thị trấn đã được thu hoạch, chỉ còn lại khoảng đất trống, trên đó còn có rất nhiều nhà kính. Cô từng nghe Thẩm Quân Dục nói, anh định lấy một phần mảnh đất trong thị trấn làm nông trường, để du khách được trải nghiệm thú vui khi làm nhà nông, còn một phần thì giữ lại tiếp tục trồng lúa, những nhà kính này đều chuẩn bị làm nông trường.

Trong trận mở rất nhiều cửa hàng, ngoại trừ một phần là cửa hàng bày bán hàng thủ công mỹ nghệ, thì đa số đều là quán ăn. Trong trấn còn xuất hiện rất nhiều gương mặt lạ.

Lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đến nhà chị Hứa, bé Hai đã chạy vào nhà thông báo cho mẹ cậu biết, “Mẹ, chú và dì xinh đẹp đến rồi.”

Chị Hứa ló đầu ra nhìn rồi cười rộ lên, “Hai em đến thật đúng giờ, chị vừa định kêu bé Hai đi gọi hai em đấy, cơm vừa nấu xong, ăn nóng sẽ ngon hơn.”

Thẩm Thanh Lan vào nhà, lúc này mới phát hiện lầu một nhà chị Hứa đã được làm thông với nhau, trong phòng khách bày mấy cái bàn, trên một cái bàn trong đó đã dọn sẵn cơm.

“Mau ngồi đi, bây giờ trời đã lạnh, mau ăn kẻo nguội mất.” Chị Hứa nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn mấy bàn bên cạnh, “Chị Hứa, tại sao không thấy khách đến ăn?” Trên đường tới đây, Thẩm Thanh Lan thấy mấy nhà dân đều mở quán ăn giống nhà chị Hứa, nhưng đa phần đều có khách, dựa theo tay nghề của chị ấy thì phải có nhiều khách mới đúng.

Phó Hoành Dật nhìn Thẩm Thanh Lan, cô liền hiểu ngay, trong mắt hiện vẻ ảo não, mọi người đều nói mang thai một lần ngốc ba năm, lời này không sai tí nào, cô mới mang thai được ba tháng mà đầu óc đã choáng váng rồi.

Tất nhiên chị Hứa đã đóng cửa để chuẩn bị để tiếp đãi bọn họ rồi.

Ngồi xuống bàn ăn, Thẩm Thanh Lan mời chị Hứa và bé Hai cùng nhau ăn cơm.

Lúc trước Thẩm Thanh Lan từng ở đây mấy ngày, nên cũng thân với hai người họ, còn chị Hứa lại là người nhiệt tình, cũng không khách sáo gì nữa.

“Chị Hứa, sao không thấy anh Hứa đâu vậy.” Thẩm Thanh Lan hỏi. Chị Hứa cười đáp, “Anh ấy vào thành phố mua thức ăn rồi. Trời càng ngày càng lạnh, nên bây giờ phải chuẩn bị thêm nhiều cải thảo và khoai tây. Về sau, tuyết có rơi lớn hơn nữa thì nhà chị cũng có đủ thức ăn.”

“Đã lâu rồi hai em không đến, có phải thấy thị trấn thay đổi rất nhiều đúng không?”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật đáp, “Đúng vậy, sắp không nhận ra rồi.” Bề ngoài thì thị trấn không khác mấy so với lúc trước, vẫn giữ kiến trúc như ban đầu, nhưng bên trong thì lại thay đổi rất nhiều.

“Không chỉ vậy đâu, hiện giờ trong trận còn có rất nhiều thanh niên lúc trước đi làm ăn xa, nay đều trở về cả, giúp đỡ người nhà làm nông và mở quán ăn. Tuy hiện giờ vẫn mới ở giai đoạn khởi đầu, nhưng mỗi nhà đều kiếm được chút tiền, cuộc sống cũng đầy đủ hơn, làm gì còn ai muốn đi bôn ba chứ.” Lúc chị Hứa nói trên mặt tràn đầy vui mừng.

Khi Thẩm Thanh Lan biết được thị trấn thay đổi thế này, trong lòng cũng vui hơn, “Chị Hứa, cuộc sống trong nhà chị cũng tốt hơn nhiều chứ?”

“Ừm, còn phải cảm ơn Giám đốc Thẩm, nếu không nhờ cậu ấy, thì sao nhà chị lại có thể có những tháng ngày sống thoải mái đến vậy được. Giám đốc Thẩm nói chờ ở đây sửa sang lại hết, thì nhất định nơi đây sẽ trở thành một thị trấn du lịch nổi tiếng.”

Thẩm Thanh Lan không hề nghi ngờ về điều này, lúc trước, khi cô nhìn thấy mảnh đất có kiến trúc đặc sắc ở phía Nam thì đã mường tượng được con đường phát triển của nơi đây rồi. Nếu người ở đây biết tận dụng nguồn tài nguyên mà cha ông để lại, thì nhất định sẽ thu hút được rất nhiều khách du lịch. Bây giờ Thẩm Quân Dục chỉ biến suy nghĩ của cô thành thật mà thôi.

Chị Hứa cũng không biết Thẩm Thanh Lan chính là em gái ruột của Thẩm Quân Dục, còn khen ngợi anh trước mặt cô một hồi lâu.

“Đúng rồi em gái, lần này hai em tới đây tắm suối nước nóng hả?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đúng vậy ạ, không ngờ ở đây lại thay đổi nhiều thế, lúc vừa đến còn tưởng là mình đến nhầm chỗ nữa chứ.”

Chị Hứa nghe vậy thì che miệng cười, “Bây giờ người tới đây tắm suối nước nóng còn nhiều hơn trước đây, đều nhờ Giám đốc Thẩm đã tích cực quảng cáo. Chị còn nhìn thấy quảng cáo về thị trấn trên ti vi đấy, trong đó còn có một cô gái rất xinh đẹp.”

Thẩm Thanh Lan biết cô gái mà chị Hứa nói, lúc quay quảng cáo cho thị trấn, Vu Hiểu Huyên đã kể cô nghe rồi, thậm chí cô còn được xem cả bản gốc.

“Lúc cô gái đó đến đây cũng tới nhà chị ăn cơm, đừng thấy cô gái đó ốm tong ốm teo, không ngờ lại rất ham ăn đấy, một bữa mà có thể ăn được hơn hai bát cơm đó.”

Trong mắt Thẩm Thanh Lan tràn đầy nụ cười, nếu để Vu Hiểu Huyên nghe thấy lời này, chắc chắn cô nàng sẽ khóc thét lên ấy chứ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 291: Suối nước nóng ướt át

“Nhưng nhìn tướng mạo cô gái đó liền biết là người có phúc.” Chị Hứa nói cho Thẩm Thanh Lan

nghe những thay đổi trong thị trấn.

Thẩm Thanh Lan không hề tỏ vẻ mất kiên nhẫn, còn cảm thấy thú vị. Theo cô thấy, cuộc sống sinh hoạt bình thường của người dân nơi đây mới chân thật nhất, tự nhiên nhất.

“Nhưng mà…” Chị Hứa hạ giọng, “Em còn nhớ công ty lúc trước muốn mua thị trấn của bọn chị khôn? Sau này ông chủ của công ty đó lại tới nữa, nhưng lần này không muốn mua nữa, mà muốn hợp tác với trấn để làm gì đó…” Chị Hứa không nhớ rõ lắm, chị gõ đầu mình, “Đầu óc chị thật vô dụng, chị quên mất tiêu rồi, à, là muốn xây nhà đó! Nhưng trưởng thị trấn bọn chị không đồng ý, muốn đuổi tên đó ra ngoài. Cậu ta còn nói mình là cháu trai nhà họ Thẩm, là em trai của Giám đốc thẩm, còn hăm dọa là nếu không nghe lời thì cậu ta sẽ cho bọn chị đẹp mặt.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan liền rét lạnh, người này rõ ràng không ai khác chính là Thẩm Quần Trạch, không ngờ cậu ta vẫn còn dám ở bên ngoài khoe khoang mình là cháu trai nhà họ Thẩm.

“Sau đó có một nhóm người kéo tới thị trấn, nói là muốn dạy dỗ bọn chị, lúc đầu chị còn tưởng là sẽ đánh nhau với bọn họ, ai ngờ người của Giám đốc

Thẩm xuất hiện, dẫn ông chủ đó đi, mọi chuyện đến đó thì kết thúc.”

Thẩm Thanh Lan hỏi lại, “Chị nói là Giám đốc Thẩm đích thân đến đây dẫn người đi?”

“Đúng vậy. Giám đốc Thẩm còn ra trấn an tinh thần của người trong trấn, cậu ấy thật tốt, sau này nếu ai được gả cho người đàn ông như Giám đốc Thẩm thì thật là có phúc.” Chị Hứa vừa cười vừa nói.

Nghe người khác khen ngợi anh trai mình, Thẩm Thanh Lan thấy vô cùng vui vẻ.

“Em gái à, hiện giờ hai em đến hơi sớm, chờ mấy tháng nữa, dâu tây trong nhà kính sẽ chín. Chắc hẳn trên đường đến đây hai em đã nhìn thấy rồi.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Chính là mấy cái nhà kính lợp nilon trắng đó hả chị?”

“Đúng rồi, trong đó có mấy giống dâu tây, bây giờ còn chưa đến mùa thu hoạch, nếu lần sau hai em đến thì có thể tự đi hái.”

Chị Hứa lại kể thêm những thay đổi ở đây cho Thẩm Thanh Lan nghe, thấy thời gian đã không còn sớm, mới chịu đứng dậy dọn dẹp bàn. Phó Hoành Dật đưa tiền, nhưng chị ấy không chịu nhận, thế là nhân lúc chị ấy vào bếp rửa chén anh để tiến lên bàn, rồi dẫn Thẩm Thanh Lan đi ngay.

Trên đường về, Thẩm Thanh Lan tay trong tay cùng Phó Hoành Dật, cô nhìn hai bàn tay đang đan chặt vào nhau, nhỏ giọng nói, “Thật ra sống trong thị trấn cũng rất tốt, anh nói đúng không, Phó Hoành Dật?”

Mỗi ngày đều củi gạo dầu muối, đó mới là hạnh phúc giản đơn.

“Em thích hả?” Phó Hoành Dật hỏi.

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cô thật sự rất thích sống đơn giản như vậy, mặc dù cuộc sống bây giờ của cô cũng rất tốt.

“Nếu em thích, vậy chờ sau này anh về hưu, chúng ta sẽ đến sống trong một thị trấn giống như vậy, mỗi ngày đều trôi qua như Ngưu lang Chức nữ, mặt trời mọc thì đi làm, đến mặt trời lặn thì nghỉ.”

Thẩm Thanh Lan hình dung ra cảnh tượng đó, không nhịn được bật cười, “Anh biết làm ruộng?”

“Không biết thì học.” Phó Hoành Dật nói, rồi nắm chặt tay Thẩm Thanh Lan.

Ngoài trời tuyết đang rơi, Thẩm Thanh Lan không thích che ô, Phó Hoành Dệt sợ cô lạnh nên không dám đi dạo bên ngoài lâu, nên dẫn cô về khu nghỉ mát suối nước nóng ngay.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đứng bên cạnh cửa sổ nhìn tuyết rơi càng ngày càng lớn, rồi xoay người nói với Phó Hoành Dật: “Chờ tuyết rơi nhiều hơn nữa thì chúng ta có thể đắp người tuyết rồi.”

Phó Hoành Dật nghe vậy nhịn không được cười khẽ, vì anh thấy Thẩm Thanh Lan giống như trẻ con.

Thẩm Thanh Lan nói xong cũng cười theo.

Buổi tối, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật thay quần áo xong, đi tới suối nước nóng được chuẩn bị riêng cho họ. Ban đầu, suối nước nóng ở đây chính là mấy cái hồ lớn, sau khi Thẩm Quân Dục xem xét thì chia thành nhiều bể suối nước nóng giành cho hai người, do vậy liền có nhiều không gian riêng tư hơn.

Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh suối nước nóng, cũng không xuống tắm ngay, mà dùng chân thử độ ấm trước.

Nhiệt độ nước ở đây không cao lắm, cổ từ từ trượt xuống, ngâm cả người dưới nước, nước ấm khiến cả người khoan khoái thoải mái, Thẩm Thanh Lan nhịn không được nhắm mắt lại như một con mèo lười biếng.

Phó Hoành Dật ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Lan, tay dựa lên hai bờ, cô dựa vào anh hưởng thụ cảm giác được xoa bóp vai.

http://tieulun.hopto.org

Anh xoa bóp với lực rất vừa phải nên rất thoải mái, cô cảm thấy hơi buồn ngủ, nhưng còn chưa được bao lâu, cô liền mở choàng mắt im lặng nhìn anh.

Phó Hoành Dật tỏ vẻ vô tội, giống như đang nói chuyện này không liên quan đến anh. Thẩm Thanh Lan muốn rời khỏi người anh, nhưng lại bị giữ chặt bả vai, không đợi cô hồi hồn, một nụ hôn đã rơi xuống môi, trên cổ, rồi trên vai cô.

Bàn tay to của Phó Hoành Dật bao trùm bé thỏ trắng của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, “Hình như lớn hơn một chút rồi.”

Thẩm Thanh Lan lườm anh, đổi lại là đôi mắt sâu thẳm của anh.

Vừa mới ôm hôn một lúc lâu, cộng với hơi nước trong suối nước nóng khiến mặt Thẩm Thanh Lan đỏ ửng. Cô trừng mắt như thế, chẳng những không có chút uy hiếp, mà còn có vẻ hờn dỗi đáng yêu.

Phó Hoành Dật chỉ cảm thấy cơ thể mình như nóng lên, anh bế Thẩm Thanh Lan đi về giường, cô VỖ VỖ lên vai anh, “Phó Hoành Dật, con.”

Phó Hoành Dật cúi đầu hôn lên môi cô, “Anh đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói sau ba tháng là có thể rồi, chỉ cần động tác không quá mạnh là được.”

http://tieulun.hopto.org

Anh hỏi bác sĩ khi nào chứ? Thẩm Thanh Lan thắc mắc, chợt nhớ tới hôm đi bệnh viện anh nói có chuyện muốn hỏi bác sĩ, chắc không phải là hỏi chuyện này đấy chứ? Sắc mặt của cô lập tức đỏ bừng.

Phó Hoành Dật nhẹ nhàng đặt Thẩm Thanh Lan lên giường, sau đó cũng đi lên giường, rồi cúi đầu hôn lên môi cố.

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, đôi mắt Thẩm Thanh Lan dần mơ màng, trong đầu chỉ còn giữ lại một chút lý trí, nói một câu ở bước cuối cùng, “Để em.”

Phó Hoành Dật nhướng mày, vô cùng bằng lòng mà thỏa mãn yêu cầu của bà xã đại nhân, anh nằm ngửa trên giường, tỏ vẻ em muốn làm gì thì làm.

***

Sáng sớm hôm sau, lúc Thẩm Thanh Lan thức dậy thì liền trông thấy đôi mắt thỏa mãn của Phó Hoành Dật, thấy cố xấu hổ, anh mỉm cười, thì thầm vào tai cô: “Vợ, em phải hiểu cảm giác của một con sói già bị bỏ đói mấy tháng gặp được miếng thịt tươi ngon.”

Thẩm Thanh Lan cười ha ha, “Anh đã chịu nhận mình già hơn em rồi a.”

Phó Hoành Dật cười, “Đàn ông lớn tuổi mới tốt, đàn ông lớn tuổi biết thương em.” Anh nói vô cùng tự nhiên.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan cảm thấy buồn cười, nhưng không phản bác lời anh nói, cùng anh nằm trên giường, hiếm được một lần thức dậy trễ.

Ở khu nghỉ mát suối nước nóng, tâm trạng Thẩm Thanh Lan vô cùng tốt, trên khuôn mặt lúc nào cũng hiện lên nụ cười, nhưng khi nhìn thấy một người nào đó thì nụ cười liền biến mất.

“Cô Thẩm, trùng hợp quá, thì ra cô và anh Phó cũng ở đây.” Catherine vui vẻ nói.

Thẩm Thanh Lan cười như không cười nói, “Dường như cổ Catherine rất có duyên với chúng tôi nhỉ, đi tới đâu cũng gặp được.”

Catherine cười giả lả, vờ như không nghe thấy lời mỉa mai của cô, “Tôi cũng không ngờ lại có duyên với hai người thế, nếu đã gặp thì đi cùng nhau chứ?”

Thẩm Thanh Lan chưa kịp nói thì Phó Hoành Dật đã lên tiếng, “Không cần, hôm nay chúng tôi phải về rồi, chúc cô Catherine chơi vui vẻ.”

Catherine nghe vậy, nụ cười liền cứng đờ, “Hai người phải đi rồi?” “Đương nhiên, chúng tôi cũng ở đây mấy ngày, cũng đến lúc phải về rồi.” Phó Hoành Dật rất thản nhiên mà trả lời.

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng Catherine vô cùng tức giận, ngay cả cười cũng không nổi, nhưng còn chưa đợi cô ta nói gì, thì Phó Hoành Dật đã nắm tay Thẩm Thanh Lan đi trước.

Catherine tức giận đến mức dậm chân đùng đùng.

“Anh đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.” Thẩm Thanh Lan ghẹo Phó Hoành Dật, mỹ nữ nhà người ta vất vả để đuổi theo tận đây, kết quả người này ngay cả một nụ cười cũng không cho đã tiễn người ta đi luôn.

Phó Hoành Dật bật cười nhìn cô, “Anh thì lại đang thắc mắc, không biết em trở nên phóng khoáng như vậy từ khi nào thế?”

Thẩm Thanh Lan buông tay, “Em trước giờ vẫn rất rộng lượng mà, không giống như người nào đó, hở chút là nổi máu ghen, giấm trong nhà đều bị anh uống hết rồi.”

Phó Hoành Dật cúi đầu, cắn một cái vào môi Thẩm Thanh Lan để trừng phạt, “Còn nói lung tung nữa để xem lúc về nhà anh có dạy dỗ em không?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, dịu dàng hỏi, “Anh nỡ sao?”

“Ừm, anh đúng là không nỡ, hài lòng chưa?” Phó Hoành Dật tức giận.

Hai người về đến phòng liền dọn dẹp mọi thứ, rồi đi ngay.

Catherine còn tưởng rằng Phó Hoành Dật chỉ nói đùa thôi, cô ta định bớt giận một chút sẽ đi tìm bọn họ, kết quả tìm một vòng cũng không thấy, hỏi nhân viên phục vụ mới biết bọn họ đã trả phòng rồi. Cô ta tức giận đến mức mặt mày xanh mét, rồi phất tay áo bỏ đi.

Trở về thủ đô, Thẩm Thanh Lan vừa mới đến nơi, còn chưa ngồi ấm chỗ đã nhận được điện thoại của Daniel, “Thanh Lan, xảy ra chuyện rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 292: Phòng triển lãm tranh bị cháy

Mắt Thẩm Thanh Lan tối sầm, “Xảy ra chuyện gì?”

“Phòng triển lãm tranh bị chảy rồi.”

Thẩm Thanh Lan biến sắc, “Có ai bị thương không?”

“Người thì không sao, nhưng tranh bị cháy hết rồi.”

Thẩm Thanh Lan nghe thấy không ai bị sao, trong lòng cũng yên tâm hơn, cô cúp điện thoại, nói với Phó lão gia một tiếng, rồi cùng Phó Hoành Dật đến phòng triển lãm.

Lúc bọn họ đến nơi, ở đó còn có một chiếc xe cứu hỏa, Daniel đứng ở chỗ mấy bức tranh bị cháy, sắc mặt tối thui, nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đến liền đi tới trước mặt cô, “Sao cô lại đến đây?”

“Ở đây xảy ra chuyện lớn như vậy, sao tôi có thể không đến được, đang yên đang lành thì sao lại cháy chứ?” Lúc nãy Daniel gọi điện thoại cho cô, nói phòng triển lãm bốc cháy, tất cả tranh đều bị thiêu rụi.

http://tieulun.hopto.org

“Cô thấy rồi đó, cảnh sát còn đang điều tra nguyên nhân vụ cháy.” Daniel nhỏ giọng nói, nhưng trong lòng anh lại cho rằng, thời tiết như vậy, làm sao có thể tự dưng bốc cháy được.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật nhìn nhau, cũng có suy nghĩ như Daniel.

Lần này là triển lãm tranh cá nhân của Thẩm Thanh Lan, cho nên trong đó toàn bộ đều trưng bày tác phẩm của cô, vừa bốc cháy, tất cả tranh trong đó đều thành tro bụi.

“Thanh Lan, thật lòng xin lỗi, tranh của cô bị cháy hết rồi.” Daniel áy náy nói, những bức tranh này đều là tuyệt phẩm, bây giờ bị cháy, không tức mới là lạ.

Thẩm Thanh Lan thì lại không tức giận như Daniel, thậm chí nét mặt vẫn rất bình tĩnh, “Chỉ là mấy bức tranh thôi mà, cháy rồi thì vẽ lại, chỉ cần không ai bị thương là tốt rồi. Đã báo cảnh sát chưa?”

Daniel gật đầu, xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không báo cảnh sát được.

Daniel ở thủ đô bao nhiêu năm nay, tổ chức triển lãm tranh ở đây cũng mấy năm rồi, nhưng đều không bị sao cả, thế mà đến lượt Thẩm Thanh Lan thì bị cháy. Nếu nói không nhằm vào cô, có đánh chết anh cũng không tin.

Trận hỏa hoạn rất lớn, camera giám sát cũng không còn, cảnh sát chỉ điều tra

được phòng triển lãm bị tạt xăng, chứng minh được nguyên nhân là do có người cố ý phóng hỏa, ngoài ra không tìm được chứng cứ nào khác.

Daniel rất nóng nảy, anh không đau lòng vì phòng triển lãm bị cháy, mà là vì tranh của Thẩm Thanh Lan bị cháy. Phải biết rằng để vẽ được một tác phẩm xuất sắc, thì người họa sĩ không chỉ phải bỏ công, mà còn phải có tâm trạng và cảm hứng. Dù là cùng một người vẽ, có vẽ lại giống y như bức cũ thì cảm giác cũng không giống được.

“Được rồi Daniel, đừng tức giận nữa.” Thẩm Thanh Lan thoải mái nói.

Daniel có thể không tức giận sao?

“Đừng để tôi biết là ai làm, nếu không… Tôi tuyệt đối sẽ làm cô ta đẹp mắt.”

Thật ra trong lòng anh đã có đối tượng nghi ngờ, nhưng tạm thời vẫn chưa có bằng chứng mà thôi.

Còn Thẩm Thanh Lan lại rất bình tĩnh, tuy cô cũng thấy tiếc mấy bức tranh đó, nhưng không đến mức tức giận như Daniel, người không biết còn tưởng là tranh của anh ta bị cháy ấy chứ.

Daniel thấy dáng vẻ bình tĩnh của Thẩm Thanh Lan thì vô cùng phiền não, “Bà cố của tôi ơi, bây giờ là lúc nào rồi, cô còn có tâm trạng pha trà ư?”

Thẩm Thanh Lan đưa tách trà cho Phó Hoành Dật, sau đó lại rót thêm một tách cho Daniel, “Daniel, ngồi xuống uống tách trà hạ hỏa đi, những thứ đó chỉ là vật chất, sao quan trọng bằng tính mạng con người, hỏa hoạn lớn vậy mà không có nhân viên bị thương, đã là một chuyện đáng ăn mừng rồi.”

Có thể người phóng hỏa cũng sợ gây ra phiền phức không cần thiết, nên đã phóng hỏa vào lúc sáng sớm, khi đó trời còn chưa sáng hẳn, trong phòng triển lãm không có ai, hơn nữa do bị tạt xăng, nên lửa bùng lên rất nhanh. Nếu như không phải buổi tối vẫn có nhân viên trong phòng làm việc ở tầng trên, thì có khi phòng triển lãm đã bị thiêu rụi thành tro bụi rồi, mặc dù bây giờ cũng không khác đống đổ nát là mấy.

Thấy tâm trạng bình tĩnh của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật, Daniel dần tỉnh táo lại, ngồi xuống uống ngụm trà, “Đúng là hoàng đế không vội mà thái giám đã vội.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Nếu đối phương đã nhằm vào tôi thì chắc chắn sẽ không chỉ để yên như vậy, lần này không bắt được người thì lần sau còn có cơ hội. Hơn nữa, chúng ta cũng không phải là quả hồng mềm, không lẽ lại không thể đánh trả ư?”

Daniel vỗ tay cười ha ha, “Đây mới là Thẩm Thanh Lan mà tôi biết chứ, có thù tất báo. Cô nói đúng, nếu đã nhằm vào mình, chúng ta đánh trả cũng là chuyện bình thường.”

Daniel đảo mắt, rõ ràng đang nghĩ đến chuyện xấu rồi.

“Thanh Lan, cô còn nhớ họa sĩ Jonathan mà lần trước chúng ta gặp ở thành phố Sydney không?” Daniel bỗng nhiên hỏi.

Tất nhiên Thẩm Thanh Lan nhớ, “Sao vậy?”

“Frank vẫn luôn yêu thích anh ta, còn muốn nâng đỡ nữa, nhưng lâu nay Jonathan vẫn là một người vô danh, cố không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Thẩm Thanh Lan không thấy có gì lạ, dựa vào tính tình ghen tị, cộng với thế lực gia tộc của người nào đó, Jonathan nổi tiếng được mới là lạ đó.

Thẩm Thanh Lan đoán không sai, Frank có lòng muốn nâng đỡ Jonathan, nhưng vẫn có người âm thầm gây sự, mỗi lần đến trường hợp quan trọng lại xảy ra vấn đề. Nhiều lần như vậy, dù Frank có ngốc đến mấy cũng hiểu ra.

Ông đã ngầm cảnh cáo Catherine rất nhiều lần, thế mà cô ta vẫn làm theo ý mình, không hề biết kiềm chế, lại thêm ba cô ta lại là người bạn già của ông, lúc còn trẻ đã nợ người ta một ân tình, rồi thêm vào mấy nguyên nhân sâu xa, nên đành để mặc cô ta mà từ bỏ suy nghĩ nâng đỡ Jonathan.

“Frank lăng xê người ta nhưng không nổi, không có nghĩa là Daniel tôi làm không được. Ông ta yêu quý cô học sinh vô dụng của mình, nhưng tôi thì không, tôi muốn cho người phụ nữ đáng chết đó thấy được, đã chọc đến Daniel tôi, thì mọi chuyện không dễ giải quyết như vậy đâu.” Daniel căm tức nói.

Thẩm Thanh Lan không phản đối cách làm của anh ta. Người ta đã ức hiếp tới cửa rồi, cô còn có thể ngồi chờ chết sao.

Giao mọi chuyện về vụ triển lãm cho trợ lý mình xử lý, hôm sau Daniel liền đi thành phố Sydney ngay.

Lúc Thẩm Thanh Lan nhận được điện thoại của Catherine cũng không bất ngờ lắm, “Cô Thẩm, tôi nghe Daniel nói phòng triển lãm bốc cháy, tranh của cô đều bị cháy cả, cô không sao chứ?”

Khóe miệng Thẩm Thanh Lan nhếch lên, “Cảm ơn cổ Catherine đã quan tâm, tôi rất ổn.”

“Cô Thẩm, chúng ta là bạn bè, tôi cũng rất thích cô, nếu cô có việc cần tôi giúp thì cứ nói.” Về mặt Thẩm Thanh Lan lạnh lẽo, mặc dù nói chuyện qua điện thoại, nhưng cô vẫn cảm giác được vẻ hả hê trong giọng nói của cô ta.

“Cảm ơn cổ Catherine đã quan tâm, tôi rất ổn, cũng không cần có giúp, chỉ có mấy bức tranh thôi mà, nếu lúc trước tôi vẽ được thì bây giờ cũng có thể vẽ lại lần nữa.”

Thẩm Thanh Lan nói nhẹ như mây gió, khiến Catherine nghe mà tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Cô Thẩm, nói thì dễ rồi, chúng ta là hoạ sĩ thì thứ quan trọng nhất chính là cảm hứng. Nếu lỡ như cô không vẽ lại được tuyệt phẩm của chính mình thì rất đáng tiếc đó.”

Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ rét lạnh. Catherine khiến cô thấy rất phiền, thật ra trước giờ cô và cô ta không có thù hận gì lớn, nếu không phải nhờ chuyến đi đến thành phố Sydney lần trước, thì Catherinee là ai cô còn chẳng biết ấy chứ.

Thẩm Thanh Lan bình thản nói “Không cần cô Catherine quan tâm đến những chuyện này.” Dứt lời liền cúp điện thoại, cau mày.

Phó Hoành Dật thấy cô nhíu mày, vừa cười vừa nói, “Chỉ là một người không quan trọng thôi mà, cô ta không đáng để em mất hứng.”

Thẩm Thanh Lan lườm anh, lý do tại sao Catherine cứ nhằm vào cố, Phó Hoảnh Dật chính là một trong số những nguyên nhân khiến cô ta làm vậy.

Bị vợ giận chó đánh mèo, ngài Phó thấy mình rất vô tội, bèn vội vàng dập lửa, vừa bóp vai cho Thẩm Thanh Lan vừa nóia: “Lần cháy này có liên quan đến người phụ nữ đó?”

“Ừm, 90% là do cô ta sai người làm.” Thật ra, Thẩm Thanh Lan cũng không tức giận lắm, lại thấy ngài Phó chủ động nịnh bợ, tất nhiên là bỏ qua.

http://tieulun.hopto.org

Trong mắt Phó Hoành Dật hiện vẻ rét lạnh, tác phẩm trong triển lãm tranh lần này của Thẩm Thanh Lan được sáng tác trong lúc bọn họ đi hưởng tuần trăng mật, trong đó đều là kỷ niệm đẹp của hai người, lúc đầu anh còn định sau này sẽ cất kỹ, ai ngờ lại bị thiêu sạch.

“Chuyện này giao cho anh xử lý, em không cần bận tâm nhiều.” Phó Hoành Dật chậm rãi nói, bây giờ Thẩm Thanh Lan còn mang thai, anh không muốn cô phải phải suy nghĩ nhiều.

“Anh muốn làm gì?”

“Chuyện này em không cần để ý, anh tất nhiên sẽ không làm mấy chuyện phạm pháp.”

Thẩm Thanh Lan thấy cũng đúng, cô nói sang chuyện khác, “Hai tháng sau anh mới lại về phải không?” Lần này Phó Hoành Dật về nhà gần một tuần, cô nghĩ là anh đã gộp số ngày nghỉ phép hai tháng sắp tới lại để dùng rồi.

Phó Hoành Dật gật đầu, “Ừm, sau khi về anh sẽ báo cáo với cấp trên. Nếu như thuận lợi, sang năm anh sẽ được thuyên chuyển về quân khu thủ đô, khi đó cùng gần tới ngày sinh dự tính của em, đến lúc đó anh cũng tiện chăm sóc cho em và con.”

Nói đến chuyện này, trong lòng Thẩm Thanh Lan vẫn còn do dự, “Phó Hoành Dật, anh đừng vội vàng quyết định như vậy, em hy vọng anh có thể nghiêm túc suy nghĩ lại lần nữa. Em thật sự có thể tự chăm sóc tốt cho em và con mà. Hơn nữa trong nhà còn có mẹ em, ông nội và dì nữa, anh yên tâm đi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật cười, chuyện này anh đã suy nghĩ rất kỹ rồi, Thẩm Thanh Lan có thể vì lý tưởng của anh, tình nguyện là người phụ nữ đứng sau, thì anh cũng có thể vì cô mà thay đổi lý tưởng của mình, trong một gia đình không thể cứ để một người nỗ lực.

“Anh tự biết rõ chuyện này, đây là do anh cam tâm tình nguyện, anh muốn tự tay chăm sóc cho em, cả lúc em ở cữ nữa.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy, nhất thời không biết nói gì, “Nếu ông nói nghe anh nói vậy, anh đoán thử xem ấn tượng về em trong lòng ông liệu có giảm xuống không?

“Không đời nào.” Phó Hoành Dật trả lời chắc nịch, “Bây giờ trong lòng ống nội em chính là cháu ruột, còn anh chỉ nhặt được thôi.” Đúng là thế mà, cùng lắm ông nội chỉ mắng anh không có tiền đồ thôi.

“Anh đang ghen tị đấy hả?” Thẩm Thanh Lan cảm thấy hình như có ngửi được mùi chua nồng nặc trong không khí.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Anh còn ước gì ông nội tốt với em hơn nữa ấy chứ.” Nếu lỡ như anh gặp chuyện gì bất trắc, thì còn có người thay anh che chở cho cô.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 293: Tức giận

“Em có điện thoại kìa.” Phó Hoành Dật nói, lúc này Thẩm Thanh Lan mới nhìn thấy màn hình điện thoại lóe sáng, lúc nãy cố để chế độ im lặng, quên chưa mở lại.

Là Kim n Hi gọi, Thẩm Thanh Lan bắt máy, kể từ lúc cô nói rõ thân phận với Phó Hoành Dật, cô không hề che giấu liên lạc giữa mình với nhóm Kim n Hi nữa.

“An, tớ nghe Daniel nói phòng triển lãm tranh bị cháy, nên tớ đã điều tra Catherine, cậu đoán xem tớ phát hiện được gì?”

Thẩm Thanh Lan không trả lời, vì tin chắc Kim n Hi sẽ tự nói ra.

“Cái cổ Catherine đó kiêu ngạo như thế, không chỉ bởi vì cô ta là người thuộc dòng họ có danh tiếng ở thành phố Sydney, mà còn là vì mẹ cô ta chính là em gái của trùm Mafia. Hắn ta lại bảo vệ cô em gái này vô cùng kỹ lưỡng nên không có nhiều người biết mối quan hệ của họ.”

Không ngờ lại có một tầng quan hệ thế này, hèn gì Catherine kiêu ngạo và ngang ngược như thế.

Kim n Hi khinh thường, “Cái cổ Catherine này cũng chẳng phải là người tốt

lành gì. Tuy cô ta cũng được coi là người mới trong lĩnh vực hội họa, nhưng tính tình lại hay đố kỵ, chỉ cần có họa sĩ nào bằng tuổi mà xuất sắc hơn là cô ta sẽ ghen ghét, không cho người đó có cơ hội tạo dựng tên tuổi."

Thẩm Thanh Lan còn nhỏ hơn Catherine mấy tuổi, nhan sắc cũng hơn cô ta, thậm chí tuổi còn nhỏ mà đã nhận được giải thưởng cấp quốc tế có giá trị cực cao, lại thêm Frank thường xuyên khen ngợi, cô ta mà không ghét cô mới là lạ.

"An, tớ dạy cho cô ta một bài học nhé?" Kim n Hi phấn khích nói, gần đây có quá nhiều chuyện đau đầu, bây giờ còn chưa biết mặt mũi Kim phu nhân ra sao khiến cô vô cùng sầu não, nay có người để có giải trí một chút cũng tốt.

Thẩm Thanh Lan im lặng, sao những người xung quanh cố cứ động một chút là đòi đánh đòi giết thế, "Trước mắt không cần đâu." Nếu bây giờ Catherine xảy ra chuyện, chắc chắn món nợ này sẽ tính lên đầu có. Mặc dù chẳng thèm để tâm, cũng chẳng sợ, nhưng mấy ngày nay cô chỉ muốn ở bên Phó Hoành Dật, hưởng thụ khoảng thời gian ấm áp của hai người, không muốn lãng phí thời gian và sức lực vào mấy kẻ chẳng ra sao.

"Ồ." Kim n Hi hơi thất vọng, nhưng cũng không nói gì, lỡ như không cẩn thận làm hỏng kế hoạch của Thẩm Thanh Lan thì không hay.

Sáng sớm hôm sau, lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh dậy thì không thấy Phó Hoành Dật đâu, vừa ngồi dậy, đã thấy anh đi vào, "Trời đang rất lạnh, anh ra ngoài ban công làm gì?"

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Vừa nhận được một cú điện thoại, anh sợ làm em thức.”

Thẩm Thanh Lan muốn đụng vào tay anh, nhưng Phó Hoành Dật lại lui về sau một bước né tránh, “Người anh còn lạnh, em đừng lại gần.”

“Em đâu phải búp bê.” Thẩm Thanh Lan nói, ngoan ngoãn chui vào trong chăn, cuộn mình lại thật chặt.

“Sáng nay muốn ăn gì, anh nấu cho em.”

“Chắc dì Triệu đã nấu xong rồi, anh xuống bếp xem có món gì, em muốn ăn cháo trắng.” Mấy ngày nay Thẩm Thanh Lan toàn ăn cháo dinh dưỡng, cô đã ngán lắm rồi.

Từ hôm kiểm tra thai xong, Phó lão gia nghe bác sĩ nói Thanh Lan hơi gầy, cần bồi bổ thêm nhiều chất dinh dưỡng, nên bảo dì Triệu một ngày ba bữa đều hầm thuốc bổ, hoặc đủ loại cháo dinh dưỡng và cả canh cho cô uống

“Di Triệu, sáng nay có nấu cháo trắng không?” Phó Hoành Dật vào phòng bếp xem, ở đây tràn ngập mùi thơm thức ăn.

“Không có cháo trắng, chỉ có cháo rau thôi, dì nghĩ Thanh Lan ngán cháo dinh dưỡng nên đổi sang món này. Nếu cháu muốn ăn cháo trắng thì dì sẽ đi nấu ngay.”

http://tieulun.hopto.org

“Không cần đâu dì, cháo rau cũng được ạ.” Dứt lời, Phó Hoành Dật múc cháo ra bát, bế sang phòng ăn, vừa lúc Thẩm Thanh Lan từ trên lầu đi xuống, “Em ăn cháo rau được không?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cô không kén ăn, chỉ cần không phải cháo dinh dưỡng là được.

“Ông nội đâu ạ?” Thẩm Thanh Lan không thấy ông đầu bèn hỏi.

“Mới sáng sớm lão gia đã dậy rồi, nói là muốn đi đánh cờ với Thẩm lão gia.” Đúng lúc dì Triệu nghe thấy, nên trả lời.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, xem ra Phỏ lão gia lại mê đánh cờ rồi.

“Di Triệu, buổi trưa cháu không muốn uống canh bồ câu đâu.” Thẩm Thanh Lan vừa ăn cháo vừa nói với dì Triệu.

“Di biết cháu ăn ngán mấy món đó rồi mà, nên trưa nay dì hầm canh gà cho cháu uống. Lão gia nhờ người mua gà từ dưới quê, gà được nuôi mấy năm rồi, da thịt săn chắc, nấu để bồi bổ vô cùng tốt. Trưa nay, cháu muốn ăn bao nhiêu cũng có.”

Thẩm Thanh Lan: … Canh bồ câu và canh gà có gì khác đâu? Thật ra là cô

không muốn uống canh, cô nhìn Phó Hoành Dật, anh nhìn cô, ánh mắt trấn an.

“Di Triệu, lát nữa cháu muốn dẫn Thanh Lan đi thăm cô và dượng, nên trưa nay không về ăn cơm, còn buổi tối thì cháu muốn đi xem phim, sẵn tiện ăn tối bên ngoài luôn.” Phó Hoành Dật nói.

Di Triệu trừng mắt, “Còn canh gà làm thế nào bây giờ, món này dù hầm cho Thanh Lan đó.”

“Không sao đâu, dì cứ để đó đi, tối về cháu sẽ mang cho cô ấy uống.”

Dì Triệu nghĩ ngợi rồi gật đầu, “Cũng được, vậy để dì hầm lửa nhỏ, hầm càng nhiều giờ thì càng ngon.”

Thẩm Thanh Lan khẽ thở phào, Phó Hoành Dật thấy bộ dạng như lâm trận của cô thì không khỏi buồn cười.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh với ánh mắt “anh không hiểu đầu” Cổ tự nhận mình thật sự không kén ăn, nhưng mỗi ngày đều phải ăn đi ăn lại mấy món gần giống nhau thế này thì lại không chịu nổi.

Cơm nước xong xuôi, Thẩm Thanh Lan liền kéo Phó Hoành Dật rời khỏi nhà họ Phó, “Chỉ một bát canh thôi mà, sao em lại bị dọa thành thế này chứ.” Phó Hoành Dật ghẹo cô.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan lườm anh, “Nếu một ngày ba bữa anh đều phải ăn mấy món giống nhau, thì anh cũng vậy thôi. Là anh đồng ý uống canh gà, để không phụ tấm lòng của dì Triệu, anh nhất định phải giúp em uống hết đấy.”

Cô bĩu môi, hờn dỗi như bé gái.

Hiếm khi thấy vẻ mặt này của Thẩm Thanh Lan, đôi mắt Phó Hoành Dật sâu thẳm, yết hầu trượt lên trượt xuống, anh liền nhìn sang hướng khác để che giấu.

“Được rồi, anh chắc chắn sẽ giúp em.”

Thẩm Thanh Lan hài lòng mỉm cười.

Đến nhà họ Cố, Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật nhìn thấy Phó Tĩnh Đình đang giúp Cố Bác Văn làm mấy động tác hồi phục chức năng.

Tuy chân và cánh tay Cố Bác Văn bị gãy xương, nhưng cũng quá nghiêm trọng, bây giờ đã bắt đầu thực hiện được mấy bài tập cơ bản.

“Cô, dượng.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Tĩnh Đình và Cố Bác Văn thấy hai người đến thì rất vui, “Hoành Dật và Thanh Lan đến rồi hả, mau ngồi đi.”

Thẩm Thanh Lan vẫn đứng đó nhìn chẩn Cố Bác Văn, “Chần của dượng đã đỡ hơn chút nào chưa ạ?”

Phó Tĩnh Đình dìu Cố Bác Văn, hôm nay hai người họ đã luyện tập đủ rồi. Phó Hoành Dật cũng tiến lên đỡ ông ngồi xuống ghế sô pha, lúc này bà mới mỉm cười trả lời, “Đã đỡ hơn nhiều rồi, bác sĩ nói chỉ cần tiếp tục thực hiện mấy bài tập khôi phục này, thì khoảng hai tháng nữa là có thể hoạt động bình thường.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy cũng yên tâm hơn. Dù sao thì Lâm Hạo cũng vì trả thù cô nên mới nhắm vào Cố Bác Văn, nếu ông không bình phục lại thì e rằng cô sẽ áy náy cả đời.

Phó Tĩnh Đình vào phòng vệ sinh, một lát sau, cầm theo một cái khăn ấm đưa cho Cố Bác Văn, vì vừa mới tập luyện nên trên mặt ống đổ nhiều mồ hôi.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan thấy Phó Tĩnh Đình cẩn thận như thế. Thấy hai vợ chồng họ hòa thuận với nhau, trong lòng cô cũng vui lây.

“Dượng, chuyện tai nạn xe, cháu còn nợ dượng một lời xin lỗi.” Thẩm Thanh Lan nói.

Cố Bác Văn xua tay, “Chuyện này không thể đổ lỗi cho cháu, không cần phải tự trách.”

Phó Tĩnh Đình cũng tiếp lời, “Đúng đó, Thanh Lan, dù không có cháu thì Cố Thị và Lâm Thị cũng sẽ cạnh tranh với nhau. Lâm Hạo suy nghĩ cực đoan, sớm muộn gì cũng gây ra những chuyện như thế này thôi. Cháu đừng phải tự trách mình nữa.”

Biết hại người họ đang an ủi mình, Thẩm Thanh Lan đành mỉm cười, không nhắc đến nữa, nếu không sẽ thành xa la.

Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật có đem đồ đến cho Phó Tĩnh Đình, bà trách móc, “Đến nhà cô còn đem nhiều đồ thể làm gì, khách sáo với cô như thế là muốn chọc cổ tức giận phải không?”

Phó Hoành Dật cười, “Đây đều là những thứ Thanh Lan chuẩn bị cho dương, mấy ngày trước đã muốn đến đây thăm dương, nhưng lại có chuyện xảy ra, nên hôm nay mới đến được.”

Phó Tĩnh Đình cất kỹ đồ rồi nói với Thẩm Thanh Lan, “Coi như bỏ qua lần này, nếu lần sau lại như vậy nữa thì cô sẽ giận thật đó.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười gật đầu.

Cố Bác Văn nhớ tới tin tức buổi sáng đã xem, nhìn Thẩm Thanh Lan nói,

“Thanh Lan, cảnh sát có nói nguyên nhân khiến phòng triển lãm của Daniel bị cháy không?” Trong tin tức chỉ nói là phòng trưng bày của Daniel bị cháy, tranh của Thẩm Thanh Lan đều bị thiêu rụi chứ không nói là do có người cố ý.

Thẩm Thanh Lan nhàn nhạt đáp, “Là do có người phóng hỏa, nhưng cảnh sát còn đang điều tra là ai làm, khi nào có kết quả thì cảnh sát sẽ gọi điện thoại báo cho chúng ta.”

Thẩm Thanh Lan không biết bởi vì vụ cháy này, tranh của cô thành tro bụi đã khiến hai ông cụ vô cùng tức giận, hai ông cụ lần lượt gọi điện thoại “hỏi thăm” cục trưởng cục cảnh sát. Hiện giờ, cục trưởng rất quan tâm đến chuyện này, liên tục tăng ca để điều tra về chủ mưu gây ra chuyện này. Nhờ vậy, cảnh sát đã tra được chút manh mối, để ý đến một nghi phạm, nhưng tạm thời vẫn chưa có bằng chứng nên không dám hành động.

***

Một nơi khác, Catherine đang ngồi trong khách sạn nghĩ cách làm sao để tạo ra một cuộc gặp gỡ với Phó Hoành Dật, thì điện thoại chợt vang lên, là cuộc gọi của một người đàn ông, “Cô chủ, bà chủ nói cô về nước ngay lập tức.”

Trên mặt Catherine đầy vẻ không muốn, “Anh nói lại với mẹ tôi rằng, tôi còn có chuyện chưa làm xong, sau một thời gian nữa tôi sẽ trở về gặp bà ấy.”

“Cô chủ, bà chủ nói, nếu trước ngày mai mà cô không về thì mãi mãi đừng quay về nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Mặt Catherine biến sắc, “Biết rồi, bây giờ tôi lập tức về ngay.” Cúp máy, cô ta tức giận đến mức đập nát điện thoại. Mẹ cô ta là một người vô cùng lạnh lùng và hà khắc, ngay cả đối với cô ta cũng không hề nể mặt, khi còn bé cô ta từng vì thái độ đó mà nghi ngờ bà ta có phải là mẹ ruột của mình không. Cuối cùng, kết quả giám định đã khiến cổ ta thất vọng, bà ta rõ rành rành chính là mẹ ruột của cô ta.

Mẹ cô ta rất độc đoán, trong nhà ngay cả ba cũng phải nghe lời mẹ, nên Catherine càng không dám cãi lời, lập tức thu dọn đồ đạc rồi chạy ngay tới sân bay.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 294: Thù hận càng lớn

Catherine về đến nhà, đã thấy quản gia chờ trước cửa. Ông cầm hành lý của cô ta rồi nói, “Thưa cô chủ, bà chủ đang chờ cô trong phòng, bà nói khi nào cổ về thì vào đó gặp bà ngay. Bà chủ đang rất tức giận, lúc nói chuyện cổ chủ đừng chọc bà chủ nổi giận.”

Đôi mắt Catherine lộ vẻ sợ hãi, “Ba tôi đâu?”

“Ông ấy đến thành phố Lâm thị sát công ty rồi, hiện tại không ở thành phố Sydney.”

Catherine liền hiểu, ba đã bị mẹ đuổi đến thành phố khác, rõ ràng không muốn ba nói giúp cô ta mà.

Catherine đi lên lầu, sắc mặt nặng nề, chần chừ thật lâu trước cửa phòng ba mẹ, rồi mới lấy hết dũng cảm để gõ của.

“Vào đi.” Bên trong truyền đến một giọng nữ tao nhã, nhưng giọng nói này truyền vào tại Catherine lại không khiến cô ta thấy vui vẻ gì.

Cô ta mở cửa đi vào, đến bên cạnh mẹ mình - bà Daisy Murs, “Mommy, con về rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Daisy đang nhắm mắt dựa vào ghế, nghe Catherine gọi cũng không mở mắt lấy một cái, vẻ mặt lạnh lùng, bình thản hỏi: “Biết mẹ tìm con về đây là vì chuyện gì không?”

Catherine nhìn xuống đất, “Không biết ạ.”

Daisy mở to mắt lạnh nhạt nhìn con gái, Catherine không nhịn được mà run lên, bà ta ra hiệu cho cô ta nhìn vào máy tính.

Chờ đến khi Catherine nhìn thấy rõ, vừa sợ vừa giận nói: “Mẹ, ai gửi cho mẹ mấy thứ này?”

Daisy nhìn cô ta, “Những chuyện này là do con làm?”

Trên máy tính là một email, kể lại cặn kẽ từng hành động của Catherine ở nước Z.

Catherine rất muốn phủ nhận, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của bà ta thì không dám chối, “Vâng.”

Daisy bật dậy, tát ngay vào mặt Catherine, “Ngu ngốc, ai bảo con làm vậy? Nếu con biết lau sạch dấu vết thì mẹ sẽ không nói gì, nhưng bây giờ thì hay rồi, con lại để người ta tìm tới cửa.”

http://tieulun.hopto.org

Catherine che mặt, nghe Daisy mắng, không dám cãi lại, ngay cả trên mặt cũng không dám để lộ vẻ bất mãn. Mẹ cô ta là người máu lạnh, ngay cả con gái mình, đã nói phạt là phạt, chưa từng nương tay.

Từ nhỏ đến lớn, Catherine đã nếm nhiều đau khổ từ Daisy. Hiện giờ thấy mẹ tức giận, nào dám cãi lại, đành cúi đầu đứng đó "vâng, dạ", làm gì còn có bộ dạng kiêu ngạo bướng bỉnh như ở ngoài.

Daisy nói mấy câu, rồi im lặng nhìn Catherine, "Bây giờ con lập tức đi xin lỗi người ta cho mẹ."

Catherine đột nhiên ngẩng đầu, "Mẹ."

"Sao, không muốn?"

Dĩ nhiên Catherine không đồng ý gọi điện thoại xin lỗi, vì như thế không chỉ phải thừa nhận chính mình đã phá hủy những bức tranh của Thẩm Thanh Lan, mà còn để người đàn ông đó biết được mặt xấu của mình, cô ta không muốn.

Tuy Catherine không nói gì, nhưng Daisy vẫn hiểu rõ suy nghĩ của cô ta, bèn cười lạnh, "Được rồi, con không muốn thì thôi."

Catherine ngạc nhiên nhìn mẹ, không ngờ lần này bà ta lại dễ nói chuyện như vậy.

“Đi ra ngoài.” Daisy lạnh lùng ra lệnh.

Vẻ mặt Catherine nghi hoặc nhìn mẹ mình lần nữa, vậy là xong rồi? Nhưng lại không dám mở miệng hỏi, đành đi ra ngoài. Dù vậy nhưng cô ta vẫn thấy bất an, mà ngày hôm sau, nỗi lo lắng ấy đã xảy ra.

Catherine bị mẹ đánh, thấy rõ dấu tay trên mặt, mà cô ta lại là người vô cùng để ý mặt mũi, tất nhiên không để người giúp việc trong nhà nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình. Do vậy, ngay cả cơm tối cô ta cũng không xuống ăn, mãi cho đến hôm sau mới xuất hiện ở nhà ăn.

“Đưa báo hôm nay đến đây.” Catherine nói với người giúp việc, mẹ cô ta không ở đây, cô ta lại ra vẻ đại tiểu thư kiêu ngạo bướng bỉnh như trước kia.

Người giúp việc do dự, Catherine không vui, “Nhanh đem báo hôm nay đến đây, cô không nghe rõ hả?”

Người giúp việc liền vội vàng gật đầu, “Cô chủ, xin chờ một chút.”

Catherine cầm tờ báo lên xem, ánh mắt chợt ngừng lại, nhìn chằm chằm vào tin tức trên đó. Tiêu đề tờ báo hôm nay đều viết về đại tiểu thư nào đó ở thành phố Sydney tình tình hay đố kỵ, ỷ vào thế lực của gia tộc mình mà ức

hiếp một họa sĩ giỏi hơn mình, trên đó còn liệt kê đầy đủ bằng chứng, cho dù không chỉ mặt gọi tên, nhưng nữ họa sĩ phù hợp với những điều kiện trên thì chỉ có một mà thôi.

“Đúng là nói bậy nói bạ mà, tin này là do ai viết, tôi sẽ dạy cho người này một bài học.” Catherine nổi giận đùng đùng, ném hết bữa sáng trên bàn xuống.

“Mới sáng sớm mà làm gì thế?” Giọng Daisy lạnh nhạt truyền đến, Catherine bỗng nhiên cứng đờ, quay lại thì thấy bà ta lạnh lùng nhìn mình.

Catherine cố cong môi, miệng lưỡi khô khan giải thích, “Lúc nãy bất cẩn nên làm bữa sáng rơi xuống đất.”

Vẻ mặt Daisy vẫn không thay đổi, “Nếu vậy thì lần sau nhớ cẩn thận hơn.”

“Vâng thưa mẹ.”

Người giúp việc nhanh chóng quét dọn sạch sẽ, rồi bưng bữa sáng lên bàn, đặt trước mặt Catherine. Nhưng lần này, cô ta không dám nổi giận nữa mà ngoan ngoãn ngồi ăn sáng.

“Đã xem báo hôm nay chưa?” Daisy hỏi.

“Xem rồi ạ.”

“Cảm thấy thế nào?”

Catherine nghe vậy thì nhỏ giọng trả lời, “Mẹ, xin mẹ hãy giúp con.” Catherinee biết, nếu mẹ không chịu giúp thì cô ta sẽ mất hết danh dự, sau này cũng đừng hòng đặt chân vào giới hội họa nữa.

“Chuyện này do con gây ra thì con tự mình mà giải quyết.” Daisy thờ ơ nói, trên mặt không hề có một chút tình cảm nào.

“Mẹ, con là con gái của mẹ, mẹ không thể giúp con một chút sao?”

Cuối cùng Daisy cũng giương mắt nhìn cô ta, “Bây giờ đã biết con là con gái của mẹ rồi hả? Lúc trước mẹ bảo con xin lỗi, sao không chịu nhớ mà nghe lời mẹ?”

Catherine cứng đờ, vâng dạ nói, “Mẹ, con biết sai rồi, xin mẹ hãy giúp con lần này.” Cô ta không ngờ Thẩm Thanh Lan lại ghê gớm như thế. Nhưng ngẫm lại, trong lòng cô ta cũng hơi sợ Thẩm Thanh Lan. Cô gái này thật đáng sợ, có nhiều bằng chứng như thế, nhưng lúc ở Thủ đô vẫn không vạch trần cô ta, mà lại giao những thứ này cho truyền thống bến Sydney, thậm chí còn có năng lực làm ảnh hưởng đến giới truyền thông bên này.

Nếu Thẩm Thanh Lan biết suy nghĩ trong đầu Catherine, thì chắc chắn sẽ kêu

oan, chuyện này thật sự không phải do cô làm.

Mà người làm chuyện này là ngài Phó đang hầu hạ vợ mình ăn cơm. Bóc xong vỏ tôm bỏ vào bát của Thẩm Thanh Lan, anh dịu dàng nói, “Đang nghĩ gì thế, ngay cả ăn cơm cũng không tập trung.”

Thẩm Thanh Lan trầm tư nhìn anh, kể chuyện đã xảy ra vào sáng nay ở thành phố Sydney cho anh nghe, là do Daniel gọi điện nói cô biết, “Anh làm chuyện này?” Cố dò hỏi.

Hai ngày trước, Phó Hoành Dật nói là giao chuyện này cho anh xử lý, vậy mà ngay hôm nay Catherine đã sắp thân bại danh liệt, quả thực cô thấy không giống trùng hợp chút nào.

Phó Hoành bật cười khẽ, “Cô Thẩm à, chồng em chỉ là một người lính, ở trong nước thì có thể, chứ ở nước ngoài anh không có bản lĩnh lớn đến vậy đâu.”

Thẩm Thanh Lan ngẫm lại thấy cũng đúng, “Vậy là ai làm?”

“Có thể là kẻ thù khác, cô ta đã cản trở tương lai của rất nhiều hoạ sĩ, những người đó đều hận cô ta muốn chết.” Phó Hoành Dật tùy tiện nói. Việc tiết lộ chuyện này cho truyền thông của thành phố Sydney quả thật không liên quan đến anh, lúc anh gửi email cho Daisy thì thuận tiện gửi cho những người khác luôn, những chuyện còn lại không nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Hiện giờ, Thẩm Thanh Lan cũng lười quan tâm đến mấy chuyện này. Từ khi mang thai, cô càng nghi ngờ trí thông minh của mình đã chuyển sang cho đứa bé trong bụng hết rồi, không nghĩ ra được mấy vấn đề quá khó.

**

*

Thành phố Sydney.

Catherine đang cầu xin mẹ mình, “Mẹ, xin mẹ hãy giúp con, nếu chuyện này vẫn tiếp tục lan truyền thì con sẽ mất hết tất cả. Con là con gái của mẹ, nếu như con trở nên như thế, chẳng phải mẹ cũng mất hết mặt mũi sao?”

Daisy nhìn cô ta, ánh mắt rét lạnh, “Mẹ đã nói với con rồi, có một số việc hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm cho sạch sẽ, không được để người khác nắm được thóp. Con xem chuyện mình làm đi, bây giờ ầm ĩ như vậy, người ta là có chuẩn bị, con nói mẹ phải giúp con thế nào đây?”

Catherine cúi đầu, “Mẹ, con biết mẹ quen biết rất nhiều người, chắc chắn sẽ có cách mà, mẹ hãy giúp con lần này

đi.”

http://tieulun.hopto.org

Daisy hừ lạnh, “Bây giờ mới biết cầu xin mẹ để làm gì chứ, đã nói với con biết bao nhiêu lần rồi, ở bên ngoài thì đứng có muốn làm gì là làm đó.”

Mặc kệ Daisy có nói gì, Catherine đều không cãi lại, ngoan ngoãn nghe lời. Cuối cùng, bà ta cảm thấy mất cả hứng, “Con ra ngoài đi, để mẹ suy nghĩ lại đã.”

Catherine nghe vậy đôi mắt liền phát sáng, “Cảm ơn mẹ.” Chỉ cần bà ta chịu giúp, chuyện này sẽ không ảnh hưởng xấu đến cô ta.

Catherine rời khỏi phòng mẹ, đôi mắt liền thay đổi, lần này thù giữa cô ta và Thẩm Thanh Lan càng kết càng lớn. Chờ chuyện này kết thúc, cô ta nhất định sẽ tìm Thẩm Thanh Lan tính sổ.

Chờ Catherine rời đi, Daisy mới lấy điện thoại ra gọi, “Benjamin, đã lâu không gặp, nếu có thời gian rảnh thì ăn cơm với tôi được không?”

“Được, mười hai giờ trưa nay, tôi chờ cô ở nhà hàng.”

Lúc Daisy xuống lầu thì không thấy Catherine đâu, bèn hỏi người giúp việc.

“Cô chủ đang vẽ tranh trong phòng.”

http://tieulun.hopto.org

Daisy không nói gì, lúc đi tới cửa thì nói một câu, “Hôm nay không được cho cô chủ ra ngoài, bảo nó ngoan ngoãn nhà cho tôi.”

Catherine nghe người giúp việc truyền lại, chỉ đáp lại một câu biết rồi. Cô ta cũng không định đi đâu, bên ngoài đều lan truyền tin tức xấu về cô ta, ra ngoài bây giờ để người ta chê cười sao?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 295: Đào góc tường

Qua hai ngày, tin tức về Catherine liền có sự thay đổi. Có một nạn nhân đứng ra nói những tin tức trên báo viết đều là giả, nói bọn họ vì ganh tỵ với tài năng của Catherine, nên đã hợp tác với mấy hoạ sĩ khác dụng nên chuyện này, nói Catherine không hề làm mấy chuyện này, còn công khai xin lỗi và đăng bài giải

thích.

Có bước đầu này, về sau lại có thêm hai hoạ sĩ lần lượt đứng ra đăng bài giải thích tương tự. Trong đó, có một họa sĩ tay bị tàn phế nói do bản thân bất cẩn bị ngã nên gãy tay, chứ không phải giống như trên báo viết là do Catherine sai người đánh gãy.

Mọi người đều nhốn nháo cả lên, những người lúc đầu chỉ trích Catherine, bây giờ chuyển sang trách móc những họa sĩ bị hại kia, đến mức mà người hoạ sĩ bị gãy tay phải tự sát trong nhà.

Catherine ngồi ở nhà nhìn thấy những tin tức này liền cười khẩy. Cô ta biết ngay mà, chỉ cần mẹ chịu giúp thì những tin tức đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến cô ta.

“Tuy mọi chuyện đã được giải quyết, nhưng trong khoảng thời gian này, con phải ngoan ngoãn ở nhà cho mẹ, đừng có ra ngoài gây chuyện.” Daisy lạnh lùng nói.

Catherine ngoan ngoãn đáp, “Con biết rồi, mẹ. Con sẽ ở nhà luyện vẽ.”

Daisy tỏ vẻ hài lòng, “Hy vọng là thế. Mẹ và ba con đã bàn bạc rồi, tuổi của con cũng đến lúc kết hôn rồi, mẹ cảm thấy Kayneth của gia tộc Lampson cũng được lắm, hôm nào mẹ sẽ sắp xếp cho hai con gặp mặt một lần.”

Nụ cười trên mặt Catherine liền cứng đờ, “Mẹ, con mới có hai mươi sáu tuổi, không vội kết hôn.”

“Hai mươi sáu tuổi còn nhỏ gì nữa! Lúc mẹ mới mười sáu tuổi là con đã chào đời rồi. Con không thích Kayneth?” Daisy lạnh nhạt hỏi.

“Không phải, người được mẹ thích chắc chắn vô cùng xuất sắc, nhưng bây giờ con chỉ muốn tập trung vào vẽ tranh thôi, chỉ khi nào con vẽ tốt hơn thì mới không khiến mẹ mất mặt.”

“Mọi chuyện cứ quyết định vậy đi, để hôm nào cho hai đứa gặp nhau, nếu hợp thì tháng sau sẽ đính hôn luôn. Lần trước, ba con đã nói chuyện với ba của Kayneth về hôn sự của hai đứa rồi.”

Catherine muốn nói gì đó, nhưng Daisy lại không cho cô ta cơ hội mở lời, “Có một số chuyện không nên có thì đừng nói. Người đàn ông đó không phải của con, sẽ không có kết quả gì đâu. Cho dù người ta vì con mà ly hôn, nhưng mẹ và ba cũng sẽ không đồng ý. Gia tộc Lampson là bạn hợp tác với chúng ta, nếu con lấy Kayneth, thì hai nhà chúng ta sẽ càng thân thiết hơn.

Cho dù là đối với con hay nó, tương lai sau này chỉ có lợi chứ không có hại.”

Catherine cụp mắt, không nói gì. Giọng Daisy hơi trầm xuống,“Catherine, nghe mẹ nói không?”

“Con biết rồi, mẹ.”

Trở lại phòng mình, sắc mặt Catherine u ám, cho dù là một đại tiểu thư chỉ tay năm ngón thì thế nào, trong mắt mẹ, không phải cô ta chỉ là một công cụ để liên hôn thôi sao.

Nghĩ đến chuyện sắp phải lấy một người mà cô ta không thích, còn Thẩm Thanh Lan thì được người đàn ông kia cưng chiều hết mực, nỗi hận trong lòng giống như núi lửa phun trào, muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Catherine nằm một lúc mới ngồi dậy gọi điện thoại cho ba mình. Mặc dù chuyện trong nhà đều do mẹ quyết, nhưng ba còn có thể giúp cô ta khuyến mẹ mà?

Nhưng e rằng Catherine phải thất vọng rồi, ba cô ta cũng không chịu giúp, “Catherine, đây là quyết định của ba và

mẹ. Con người Kayneth rất tốt, khi nào gặp con sẽ biết. Ba đã gặp nó rất nhiều lần, và cũng rất hài lòng với nó. Ba tin nếu con gặp nó thì chắc chắn cũng thích nó thôi.”

http://tieulun.hopto.org

“Ba, con không thích mấy tên thiếu gia nhà giàu chỉ biết núp sau gia tộc mình. Con muốn lấy người đàn ông xuất sắc nhất thế giới này.” Catherine tủi thân nói.

Louis thở dài, “Catherine, mẹ con đã nói chuyện của con với ba rồi, ba có cùng ý kiến với mẹ con, chuyện này không cần bàn nữa, con hãy chuẩn bị thật tốt để gặp mặt Kayneth đi. Bây giờ ba còn có việc cần xử lý, con ở nhà nhớ nghe lời mẹ.”

Điện thoại bị cúp, Catherine vừa thấy chán nản, nhưng lại càng tức hơn, cô ta không dám cãi lại quyết định của ba mẹ, nhất là mẹ cô ta.

Gần đây Daniel đang ở thành phố Sydney, lúc nhìn thấy tin tức trên báo và internet cũng không ngạc nhiên lắm. Đã là người thuộc gia tộc Boyle, cộng thêm có thể lực của mẹ Catherine - dòng họ Murs chống lưng, nếu ngay cả một chút chuyện cỏn con này cũng không giải quyết được, thì anh mới thấy lạ đó.

Tuy trong mắt người dân bình thường, danh dự của Catherine đã được tẩy trắng. Nhưng đối với người trong ngành, cô ta có còn là một họa sĩ tuổi trẻ, tài cao, có thế lực như lúc trước hay không thì chưa biết được.

Tại trang viên của Frank, Daniel được quản gia dẫn tới phòng ông ấy, “Ông chủ, cậu Daniel đến rồi.”

Frank ngẩng đầu, nhìn thấy Daniel thì rất vui, “Daniel, cậu được lắm, đến thành phố Sydney mà cũng không chịu tìm tôi, phải để tôi sai người mới thì cậu mới chịu đến đây.”

Daniel mỉm cười khách sáo, “Sao tôi dám đến đây chứ, nếu lỡ đụng tới học trò cưng của ông, khiến cô ta không hài lòng, rồi cho tôi một bài học thì chết. Mặc dù tôi không phải là hoạ sĩ, bàn tay không quan trọng như họ, nhưng tôi vẫn còn muốn sống một cuộc sống khỏe mạnh.”

Frank hơi xấu hổ, “Daniel, do có người muốn trả thù Catherine nên mới viết vậy, chứ tôi hiểu rõ học trò của mình, nó sẽ không làm ra mấy chuyện như vậy đâu.”

Ánh mắt Daniel càng rét lạnh, “Frank, tôi quen biết ông đã lâu, vẫn luôn xem ông là bạn thân của mình, nhưng không ngờ cho tới bây giờ ngay cả một câu nói thật cũng không được nghe. Tôi có thể nói thẳng với ông rằng, phòng trưng bày tranh của tôi bị cháy là do Catherine - học trò cưng trong miệng ông gây ra đấy.”

“Daniel, cậu không được nói lung tung.” Frank nghiệm mặt, Daniel cũng là một nhân vật nổi tiếng trong lĩnh vực này, nếu như anh đứng ra nói mấy lời này, vậy sau này Catherine phải điều tiếng cả đời, dù có rửa cũng không sạch.

Trên báo chí viết Catherine vì ghen tỵ nên đã phá hủy tương lai của một số hoạ sĩ, chứ không nói nó còn đốt phòng triển lãm tranh của Daniel.

Daniel cười ha ha, “Frank, ông nghĩ thử xem, nếu không có bằng chứng thì

tôi có dám nói vậy không?”

“Lời cậu nói là thật?” Trong lòng Frank cũng tin tưởng con người Daniel, vừa nãy phản bác chỉ là phản ứng tự nhiên mà thôi.

“Ông thấy sao? Frank, lần này tôi đến không phải để thảo luận về chuyện Catherine với ông, mà tôi muốn lấy một người trong tay ông.” Daniel nói thẳng mục đích.

“Muốn ai?”

“Jonathan.”

“Daniel, cậu có ý gì?”

“Jonathan là một họa sĩ cực kỳ có tài, cái cậu ta thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi, chắc hẳn ông cũng biết rõ điều này. Lúc đầu còn muốn tạo cơ hội cho cậu ta, nhưng vì kiêng dè một số thứ, nên ông vẫn chưa làm được. Nhưng tôi thì khác, tôi không phải bận tâm nhiều chuyện, nên tôi có thể tạo ra cơ hội cho cậu ta. Tất nhiên, tôi biết ông không nỡ thả người, nhưng Frank à, ông hãy nghĩ kỹ đi, một khi tôi lăng xê Jonathan trở thành họa sĩ nổi tiếng, thì ông cũng được lợi không kém, ít nhất trong tay ông còn giữ mấy bức tranh rất có giá trị của cậu ta.”

Frank biết Daniel nói rất đúng, ông phải nể mặt gia tộc Boyle, nhưng Daniel

thì không cần bận tâm đến điều này. Nhưng đưa Jonathan cho cậu ta thì ông không nỡ.

“Daniel, tôi không thể tự quyết định chuyện này được, nếu như Jonathan không đồng ý, thì tôi cũng không còn cách nào.” Frank khó xử nói.

Trong lòng Daniel thẩm mắng ông ta là cáo già, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì khác thường, “Chuyện này rất đơn giản, chúng ta đi hỏi cậu ta là biết thôi. Chắc ông cũng biết cậu ta đang ở đâu mà.”

“Cần gì phải phiền phức như thế, để tôi gọi điện thoại hỏi cậu ta là biết ngay thôi.”

“Không, gọi điện thoại thì không có thành ý, tự mình đến nhà mới là sự tôn trọng lớn nhất.”

“Nếu vậy thì để tôi cùng đi với cậu.”

“Vậy thì càng tốt. Vừa hay tôi đến đây rồi, không bằng chúng ta đi ngay bây giờ.”

Frank im lặng nhìn anh, “Daniel, cậu có cần phải gấp rút như thế không?”

Daniel nhún vai, thành thật nói: “Không còn cách nào khác, tôi sợ ông đổi ý.”

Nhà của Jonathan nằm trong khu vực nghèo nhất Sydney, những người sống ở đây đều có hoàn cảnh sống không tốt.

Daniel nhìn ngôi nhà cũ kỹ trước mặt, hoàn toàn không thể tin được Jonathan lại ở trong một nơi như thế này.

Frank hơi xấu hổ, “Tính tình Jonathan rất kỳ lạ, lúc trước tôi có sắp xếp cho cậu ta một chỗ ở, nhưng cậu ta lại không chịu chuyển đến.”

Daniel im lặng, thật sự còn có người xem tiền tài như rác rưởi” ư? Anh bước lên gõ cửa, thật lâu sau, bên trong mới truyền đến tiếng dép lê, gương mặt Jonathan xuất hiện trước mặt bọn họ, vẫn vẻ mặt tê liệt như trước.

Daniel lên tiếng, “Chào anh, Jonathan, tôi là Daniel. Chúng ta từng gặp nhau tại trang viên của ông Frank trong lễ hội nghệ thuật lần trước, không biết cậu còn nhớ không?”

Jonathan nghe vậy chỉ hỏi: “Có việc gì?”

“Là thế này, tôi muốn mời cậu gia nhập studio của tôi.”

Frank trừng mắt, lúc nãy Daniel đầu có nói là gia nhập studio, cái tên khốn kiếp này.

Daniel không để ý đến Frank, vẫn tiếp tục nói, “Tôi có thể đưa tranh của cậu lên sân khấu toàn thế giới, để càng có nhiều người biết đến tác phẩm của cậu hơn.”

Nhưng Jonathan thì ngay cả ánh mắt cũng không hề thay đổi, “Không hứng thú.”

Daniel cứng họng, người này có vẻ khó chơi đấy. Frank thấy Daniel bị đối xử giống như mình lúc trước thì tâm trạng bỗng chốc lại tốt hơn nhiều, nhìn Jonathan cũng vừa mắt hơn.

Trước đó đã nếm không ít khổ sở từ Jonathan, cho nên mỗi lần nhìn thấy cậu ta là ông lại thở không ra hơi. Bây giờ đã biết mình không phải là người duy nhất bị đối xử như thế, vì vậy mà cơn giận cũng nguội bớt.

“Daniel, nếu Jonathan đã không muốn thì chúng ta mau đi thôi.” Frank vừa cười vừa nói.

Daniel mỉm cười, “Jonathan, tôi có thể nói chuyện riêng với cậu không? Nếu sau khi tôi nói xong mà cậu vẫn không đồng ý, thì sau này tôi cũng sẽ không quay lại làm phiền cậu nữa, cậu thấy thế nào?”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 296: Sinh nhật ngài phó

Cuối cùng Jonathan cũng chịu nhìn đến Daniel, rồi tránh sang một bên. Daniel vào nhà chưa được bao lâu đã ra, vẻ mặt vui vẻ, hiển nhiên là đã thuyết phục được cậu ta rồi.

“Vậy tôi chờ cậu ở nước Z, Jonathan. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Daniel cười tủm tỉm.

Jonathan chỉ gật đầu, sau đó liền đóng cửa trước mặt hai người.

Trên đường trở về, Frank trầm ngâm nhìn nhìn Daniel, “Cậu đã nói gì với Jonathan khiến cậu ta đột nhiên lại đồng ý vậy?”

“Làm gì có chuyện đột nhiên đồng ý chứ, tôi phải dùng hết bản lĩnh mới khiến cậu ta đồng ý đấy chứ.”

“Daniel, cậu cứ tiếp tục bịa chuyến đi. Cậu không muốn nói thì thôi, Jonathan quả thật là một nhân tài, nếu cậu có thể lăng xê tốt, cũng xem như đã rót một dòng máu mới vào làng nghệ thuật.”

“Ha ha, tôi biết ngay mình không nhìn lầm người mà, Frank, ông quả nhiên vẫn là người nhiệt tình như trước. Thật ra, nói cho ông biết cũng không sao, tôi chỉ bỏ vào đó chút gia vị vừa miệng cậu ta mà thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Trước khi đến thành phố Sydney, Kim n Hi đã từng điều tra về Jonathan, mới phát hiện thì ra cậu ta còn một cố em gái, nhưng lúc còn rất nhỏ đã bị cha cậu ta - một kẻ ham mê cờ bạc bán đi. Về sau người cha đó cũng bị dân đòi nợ đánh chết, cậu ta trở thành cô nhi. Mấy năm nay, cậu ta vẫn tìm tung tích em gái khắp nơi, vì điều kiện kinh tế có hạn nên vẫn chưa tìm được. Vì vậy, Daniel đã hứa giúp cậu ta tìm được em gái.

“Daniel, cậu không làm kinh doanh thật đáng tiếc.” Frank cảm thán.

Daniel chỉ mỉm cười, lúc rời khỏi, Daniel nhìn Frank nghiêm túc nói: “Frank, có một số người khi đã đến lúc nên bỏ thì phải bỏ, không thể để cô ta làm ảnh hưởng đến danh tiếng của ông.”

Đôi mắt Frank lóe lên, “Cảm ơn Daniel.”

Mọi chuyện đã giải quyết xong, kịch cũng xem hết, Daniel ngay lập tức liền về nước.

Ngày 28 tháng 11, Phó Hoành Dật phải về quân khu, mà ngày đó lại là ngày sinh nhật của anh. Vì đến sinh nhật

mà anh không ở nhà, cho nên sau khi Thẩm Thanh Lan và Phó lão gia bàn bạc thì quyết định tổ chức sinh nhật sớm cho anh.

http://tieulun.hopto.org

Mới sáng sớm, Thẩm Thanh Lan đã thức dậy, không ngờ cô lại không thấy buồn ngủ, lúc cô tỉnh Phó Hoành Dệt cũng vừa tỉnh, “Muốn đi vệ sinh?”

Từ khi mang thai, cô rất hay đi vệ sinh, có khi ban đêm phải đi những mấy lần. Mỗi lần cô vừa dậy thì anh cũng dậy theo, chờ đến khi cô ngủ, anh mới ngủ tiếp.

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, cười, “Anh ngủ tiếp đi, hôm nay em không ngủ được nên dậy trước.”

Cô đã thức, tất nhiên Phó Hoành Dật không thể ngủ tiếp, anh cũng dậy theo, “Hôm nay, anh ngồi đây chờ em, em sẽ nấu bữa sáng.” Thẩm Thanh Lan để anh ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, vừa cười vừa nói.

Phó Hoành Dệt nhíu mày, “Làm gì mà bí mật thế?”

“Chút nữa anh sẽ biết, em vào nhà bếp nấu ăn trước, anh không được vào giúp, cũng không được nhìn.”

“Được.” Phó Hoành Dật đồng ý, mở ti vi lên xem bản tin buổi sáng.

Lúc Thẩm Thanh Lan vào phòng bếp thì dì Triệu đã chờ cô ở đó, cô vén tay áo lên, “Di Triệu, chúng ta bắt đầu thôi, bây giờ cháu nên làm gì trước?”

http://tieulun.hopto.org

“Nhào bột, để dì dạy cháu. Đầu tiên, cháu đổ bột mì vào chậu…” Di Triệu từ tốn nói.

Hôm nay, Thẩm Thanh Lan định nấu một bát mì trường thọ cho Phó Hoành Dật. Lần trước sinh nhật cô, anh đã cho cô ăn rồi, lần này đến lượt cổ nấu cho anh. Dựa theo lời dì Triệu chỉ, cô bắt đầu nhào bột mì.

Phó Hoành Dật kiên nhẫn ngồi chờ, mất gần một giờ, Thẩm Thanh Lan mới bưng một tô mì đi ra và gọi anh, “Phó Hoành Dật, ăn sáng thôi.”

Phó Hoành Dật đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn nhìn thức ăn trong bát, “Em nấu?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ừm, lần này em lại không được cùng anh đón sinh nhật anh rồi, cho nên nấu cho anh bát mì, xem như chúc mừng sinh nhật anh trước. Chờ sang năm, gia đình ba người chúng ta có thể mừng sinh nhật cùng nhau rồi.”

Trong mắt Phó Hoành Dật tràn đầy tình cảm dịu dàng, anh cúi đầu hôn lên trán Thẩm Thanh Lan, “Cảm ơn vợ, năm nay em đã tặng anh món quà sinh nhật ý nghĩa nhất rồi.”

Thẩm Thanh Lan cười, “Mau ăn đi, mì bị trường sẽ không ngon.”

Phó Hoành Dật ngồi xuống, Thẩm Thanh Lan ngồi bên cạnh anh, trước mặt

cô đặt một bát cháo, khi nãy dì Triệu vừa nấu cháo vừa dạy cô nấu mì.

Quả thật giống như lời Thẩm Thanh Lan nói, trông bề ngoài không đẹp mắt lắm, trong bát mì sợi lớn sợi nhỏ đều có, hoàn toàn không thể so sánh với bát mì do Phó Hoành Dật nấu.

Nhưng trong mắt Phó Hoành Dật, đây chính là bát mì ngon nhất thế giới, anh cầm đũa nếm thử, Thẩm Thanh Lan nhìn anh chăm chú, trong mắt còn mang theo vẻ mong đợi, “Thế nào, không khó ăn chứ?”

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Không, ngon lắm.” Mặc dù bề ngoài không ổn lắm, nhưng mùi vị thì tạm được.

Thẩm Thanh Lan thở phào một hơi, chỉ cần không khó ăn là được, đây chính là bát thứ ba cô làm rồi đó, hai bát trước nếu không phải quá mặn thì độ dày của sợi mì không đồng đều, chỗ dày quá thì nấu chưa chín, chỗ mỏng thì bị nát. Bát này là được hoàn thành dưới sự hướng dẫn tỉ mỉ của dì Triệu.

Phía trên còn có một quả trứng chần nước sôi, Phó Hoành Dật ăn hết cả bát mì, thậm chí còn uống hết nước mì. Thấy anh nể mặt như thế, Thẩm Thanh Lan rất vui, khẩu vị cũng ngon hơn nhiều, sau khi ăn hết một bát cháo còn ăn thêm một quả trứng.

Lúc Phó lão gia xuống lầu, đôi vợ chồng trẻ đã ăn sáng xong.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật đang chuẩn bị dẫn Thẩm Thanh Lan ra ngoài. Hai ngày trước, anh đã giúp cố đăng ký lớp yoga cho phụ nữ có thai, hôm nay là ngày đầu tiên lên lớp.

“Buổi trưa nhớ về sớm một chút, người trong nhà chờ hai cháu về ăn cơm.” Phó lão gia nói. Bởi vì hôm nay muốn tổ chức sinh nhật sớm cho Phó Hoành Dật, cho nên hai nhà Thẩm, Phó đã hẹn nhau ăn cơm.

Lớp học yoga cách Đại Viện không xa lắm, chỉ mất khoảng nửa tiếng đi bộ. Nhưng bây giờ trời đã trở lạnh, Phó Hoành Dật không muốn cô bị cảm lạnh, nên liên lái xe chở cổ đi.

Hôm nay, lớp học bắt đầu vào buổi sáng, nên không có nhiều người đến lớp, nhưng lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đi vào vẫn hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở đây. Ai bảo vẻ ngoài của hai người đều nổi bật như vậy.

Có người nhận ra Thẩm Thanh Lan, cũng đoán được người đàn ông bên cạnh cô là ai.

Thẩm Thanh Lan ngồi xuống vị trí của mình, sau khi giáo viên nói chuyện với cô xong, rồi quay sang nói với Phó Hoành Dật, “Xin mời các ông bố chờ ở bên ngoài.”

Phó Hoành Dật nhìn xung quanh, quả thật ở đây chỉ có mỗi mình anh là đàn ông, tất cả ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía anh. Anh gật đầu với Thẩm Thanh Lan, rồi đi ra ngoài ghế dài ngồi chờ cô.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì Thẩm Thanh Lan tập luyện thường xuyên nên người cô rất dẻo dai, lúc tập mấy động tác yoga cũng dễ dàng. Đến khi lớp học kết thúc, Phó Hoành Dật đón cô, mấy phụ nữ khác đều đổ khá nhiều mồ hôi, chỉ có cô là nhẹ nhàng khoan khoái, giống như chưa từng luyện tập. Cô vô cùng bất đắc dĩ, rõ ràng là có tập rất nghiêm túc mà.

Kết thúc khóa yoga, còn có một lớp mà ba và mẹ đều phải tham gia, lớp học ở kế bên, cô thấy anh lấy sổ ghi chép ra thì rất ngạc nhiên, “Anh mang theo cái này lúc nào thế?”

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Tối qua, anh để trong túi xách của em. Lúc nhỏ đi học không phải thầy cô giáo đã dạy là một trí nhớ tốt không bằng một nét chì mờ sao, trước tiên phải ghi chép lại, có gì không hiểu thì hỏi lại.”

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Thanh Lan mới phát hiện có nhiều người cũng chuẩn bị giống như Phó Hoành Dật. Cô thấy hơi lúng túng, cô quả thật chưa từng có thói quen ghi chép lại.

Cô giáo giảng bài, Thẩm Thanh Lan ngồi nghe chăm chú, còn Phó Hoành Dật cúi đầu viết lên cuốn sổ. Hết tiết học, cố lấy sổ của anh xem, trên đó chi chít toàn là chữ, có chỗ còn có highlight, đều là những điều quan trọng mà cô giáo vừa nói.

Chữ của Phó Hoành Dật rất đẹp, mạnh mẽ rất có lực, nét chữ phóng khoáng.

“Trước kia, chắc chắn anh là một học sinh xuất sắc.” Thẩm Thanh Lan vừa nhìn chữ của Phó Hoành Dật vừa nói.

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Bây giờ anh cũng là một người chồng tốt, về sau cũng là một người ba tốt.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì nghiêm túc gật đầu, “Ừm, anh sẽ làm được.”

Đi được nửa đường, Phó Hoành Dật dừng xe, ghé vào một tiệm hoa, lúc đi ra ôm một bó hoa tươi, đưa cho Thẩm Thanh Lan, “Cảm ơn vì đã tổ chức sinh nhật cho anh, còn vất vả làm một bát mì trường thọ cho anh nữa.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười nhận lấy, nhìn bó hoa hồng hỏi anh, “Tại sao lại mua mười một bông?”

Phó Hoành Dật mỉm cười dịu dàng, “Ý nói trọn đời trọn kiếp anh chỉ yêu mình em.”

Được rồi, anh Phó vẫn không quên làm màu với cô Thẩm.

Trong mắt Thẩm Thanh Lan tràn đầy nét cười, cô cúi đầu ngửi hương hoa thơm ngát. Khung cảnh này bị người ngồi trong chiếc xe đối diện nhìn thấy, thế giới của người đó trong phút chốc liền đóng băng.

http://tieulun.hopto.org

Cách cửa kính xe, Allen nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Thẩm Thanh Lan, trong lồng ngực như bị thiêu đốt, mà đám lửa này, suýt nữa đã thiêu trụi lý trí của hắn.

“Lái xe.” Hắn lạnh lùng nói, nghe nói Thẩm Thanh Lan mang thai nên hắn cố ý từ nước ngoài bay qua đây. Nhưng vừa đến thủ đô, bởi vì nhiệt độ ở đây quá lạnh nên chân hắn càng đau nhức hơn, đau đến mức gần như quằn quại, lăn lộn dưới đất, làm gì còn sức đi tìm cô.

Hai ngày nay, chân hắn vừa đỡ đau một chút, là muốn đi nhìn Thẩm Thanh Lan ngay.

Hắn đã ngồi chờ Thẩm Thanh Lan trong một góc gần Đại Viện rất lâu, mới nhìn thấy cô và Phó Hoành Dật đi ra ngoài, liền đi theo bọn họ, rồi nhìn thấy bọn họ đi vào trung tập dạy yoga cho phụ nữ có thai. Bây giờ lại nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Thanh Lan ôm bó hoa mỉm cười hạnh phúc, hận không thể chạy đến đó giết chết Phó Hoảnh Dật, thay mình vào vị trí đó.

Nhưng mà hiện giờ hắn không thể làm được gì cả, thậm chí muốn đứng dậy cũng là cả một vấn đề. Hắn cảm thấy mình giống như một con chuột sống trong khe cống, còn Thẩm Thanh Lan lại là mặt trời tít trên cao.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 297: Ngài phó lại ghen

Peter bất đắc dĩ lắc đầu, Allen đúng là một kẻ nghiện bị ngược. Rõ ràng có thể mạnh bạo cướp đoạt, làm vua một vùng, nhưng cứ lại sắm vai một tình thánh phiền lòng. Bây giờ ngay cả khuyên anh ta cũng lười khuyên, thôi thì kệ anh hắn thích làm gì thì làm, đợi đến khi cái chân hắn bị tàn phế hắn ắt phải tỉnh ngộ

thôi.

Dọc đường đi, Allen vẫn giữ im lặng, vuốt ve miếng ngọc bội trên tay, chỉ khi nào nhìn tới nó ánh mắt với mềm mại hơn.

“Allen, miếng ngọc bội trên tay anh từ đâu mà có vậy, cho tôi mượn xem một chút đi” Từ lâu Peter đã biết trên tay Allen có một miếng ngọc, vô cùng quý báu, nhưng anh ta chưa từng được nhìn kỹ.

Allen lạnh lùng nhìn anh ta rồi đeo miếng ngọc bội lên cổ mình, ngay vị trí trái tim.

Peter bĩu môi, “Xem bộ dạng hẹp hòi của anh kìa. Có điều, Allen, đừng trách tôi không nhắc nhở anh nhé, bây giờ chân của anh không thể chịu được kiểu giày vò thế này của anh đâu. Nếu anh không muốn nó thật sự tàn phế thì tốt nhất là mau rời khỏi đây đi”

http://tieulun.hopto.org

Allen im lặng, một lúc lâu sau mới trả lời, “Biết rồi, ngày mai sẽ trở về”

Peter ngạc nhiên nhướng mày, sao lần này lại nghe lời thế: Quan trọng nhất là tên biến thái Allen này vượt một quãng đường xa ngàn dặm như vậy mà thật sự không làm gì, chỉ nhìn người ta một cái rồi đi sao?

Anh ta còn tưởng rằng lần này Allen đến thủ đô là để bắt Thẩm Thanh Lan về. Kết quả người này chỉ thật sự nhìn một cái, đúng là chuyện không thể tin nổi.

Không phải Allen không muốn bắt Thẩm Thanh Lan về, nhưng hắn hiểu quá tính tình của cô, dù có bắt về thì kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể là cá chết lưới rách. Mà hắn lại không nỡ làm tổn thương cô, dù bây giờ cô đã kết hôn, trong mình còn đang mang thai đứa con của người đàn ông khác.

Tiểu Thất, rốt cuộc anh phải làm sao với em đây? Allen nhắm mắt lại, che giấu nỗi đau đớn trong mắt.

Khi Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật về đến nhà thì người nhà họ Thẩm và Cố Bác Văn đã có mặt, thậm chí có còn bất ngờ gặp được một người ở đây.

“Hạo Hạo” Thẩm Thanh Lan gọi cậu bé, có điều lúc này Hạt Đậu Nhỏ lại không chạy tới chỗ cô như trước nữa mà chỉ ngẩng đầu gọi cô một tiếng: “Dì?

Thẩm Thanh Lan khẽ nhíu mày, ngồi xuống bên cạnh Hạt Đậu Nhỏ, “Hạo Hạo làm sao vậy, không vui à?”

Hạt Đậu Nhỏ gật đầu rồi ủ rũ cúi gằm mặt, trông rất buồn bã. Thẩm Thanh Lan dịu dàng hỏi: “Có thể nói cho dù biết đã xảy ra chuyện gì không? Sao Hạo Hạo lại không vui?”

Hạt Đậu Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Thanh Lan, “Dì, mẹ cháu có bạn trai, nhưng người đó không phải là chủ Giang”

Thẩm Thanh Lan ngạc nhiên, “Cháu nghe ai nói vậy?”

“Chính miệng mẹ cháu nói với cháu, mẹ còn đưa cháu đến nhà bạn trai mẹ dùng cơm rồi. Dì ơi, cháu không thích người đó, cháu chỉ thích chú Giang thôi.”

“Vì sao cháu lại không thích chú kia, chú ấy không tốt sao?”

Hạt Đậu Nhỏ lắc đầu, “Không phải không tốt, cháu chỉ cảm thấy chú ấy không thích cháu. Tuy chú ấy giả vờ đối xử tốt với cháu ở trước mặt mẹ, nhưng cháu vẫn có thể cảm nhận được chú ấy không thật lòng thích cháu”

Người ta hay nói cảm giác của trẻ con là nhạy bén nhất, do vậy Thẩm Thanh Lan rất tin tưởng vào lời nói của Hạt Đậu Nhỏ. Xem ra chuyện giữa Bùi Nhất Ninh và Giang Thần Hi không thành rồi. Trước đó cô còn tưởng hai người

này sẽ có thể có chút tiến triển.

“Cháu có nói với mẹ là cháu không thích chú ấy chưa?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Cháu đã nói với mẹ, cháu còn nói chú kia không thích cháu, nhưng mẹ lại không tin”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì lập tức hiểu ra, có lẽ Bùi Nhất Ninh cho rằng Hạt Đậu Nhỏ vì thích Giang Thần Hi nên mới cố ý nói vậy.

“Hơn nữa đã lâu rồi cháu không được gặp chú Giang. Dì ơi, dì nói xem có phải là mẹ cháu và chú Giang đã chia tay rồi không?”

Thẩm Thanh Lan chẳng biết trả lời thế nào. Theo như cô biết thì Giang Thần Hi và Bùi Nhất Ninh chưa từng hẹn hò thì làm sao có thể nói là chia tay.

“Dì ơi, cháu thật sự rất thích chú Giang. Cháu muốn chú Giang làm ba cháu” Giọng nói của Hạt Đậu Nhỏ đã có chút nghẹn ngào.

Thẩm Thanh Lan ôm cơ thể nhỏ nhắn của cậu bé vào lòng, khẽ nói, “Hạo Hạo, dù chủ Giang có tốt hơn nữa và được cháu quý mến, nhưng nếu mẹ cháu không thích thì cũng vô ích. Giống như cháu thích kẹo mút, rất thích ăn nó, nhưng người khác chưa chắc đã thích, vì vậy chúng ta không thể ép người khác ăn được, đúng không?”

Hạt Đậu Nhỏ cúi đầu không nói gì nhưng dường như tâm trạng đã khá hơn. Cậu bé dụi dụi khóe mắt, lau mấy giọt nước mắt đi, “Dì, cháu biết rồi. Chú Giang chính là kẹo mút, cháu thích ăn, nhưng mà mẹ cháu lại không thích, mẹ cháu thích ăn một loại kẹo khác. Tuy cháu không thích ăn loại kẹo này, nhưng cháu không thể bắt mẹ cũng không được ăn, có phải không ạ?”

Ừm, trên lý thuyết chính là như thế, có điểu Thẩm Thanh Lan vẫn thấy có chỗ nào đó sai sai.

“Ừ, cho nên Hạo Hạo à, chúng ta phải hiểu cho mẹ, không thể dỗi mẹ biết không?”

Hạt Đậu Nhỏ hơi đỏ mặt, ngại ngùng nói, “Dì à, cháu biết rồi, về nhà cháu sẽ xin lỗi mẹ”

Hai ngày qua, Bùi Nhất Ninh cũng đang phát cáu vì chuyện này. Lần trước khi gặp Giang Thần Hi, cô suy đi nghĩ lại vẫn thấy hơi lo lắng, trùng hợp lúc này có người theo đuổi cô, là một đồng nghiệp trong công ty, cũng biết rõ hoàn cảnh gia đình cô, vì vậy cô đã đồng ý.

Cô vốn định trước tiên để con trai và người đàn ông này gặp mặt một lần, nếu hai người hòa thuận thì cô sẽ tiếp tục gặp gỡ, còn nếu hai người không hợp, thì cô sẽ không làm lỡ thời gian của người ta.

Thế nhưng không ngờ Hạt Đậu Nhỏ lại phản ứng dữ dội như vậy, khi trở về

thì liền nói với cô là không thích người ta, còn nói người nọ không tốt bằng chú Giang. Tóm lại là thằng bé không thích điểm nào cả, nói đến nỗi Bùi Nhất Ninh phát bực, hiếm khi lớn tiếng mắng Hạt Đậu Nhỏ vài câu. Nhưng sau khi mắng xong thì cô lập tức thấy hối hận. Đứa con này vì là con ngoài giá thú nên cô luôn cảm thấy có lỗi với thằng bé, chưa bao giờ nỡ đánh mắng, vậy mà lần này lại vì một người ngoài mà to tiếng với con trai. Trong lòng Bùi Nhất Ninh vô cùng hối hận.

Có điều lần này Hạt Đậu Nhỏ lại thật sự giận, ngay cả người mẹ bé yêu thương nhất mà bé cũng không thèm để ý đến. Vì thế mấy ngày nay hai mẹ con đều không vui.

Đúng lúc hôm nay Sở Vân Dung đến nhà họ Bùi, Hạt Đậu Nhỏ liền nói muốn đến nhà họ Thẩm thăm Thẩm Thanh Lan và em trai nhỏ, cho nên bà dẫn cậu bé đến đây.

Thẩm Thanh Lan xoa xoa mái tóc mềm mại của Hạt Đậu Nhỏ, dịu dàng nói, “Biết sai mà sửa mới là bé ngoan. Sau này có chuyện gì thì phải từ từ nói với mẹ, không được nổi giận với mẹ, càng không được không để ý đến mẹ, biết chưa?”

Hạt Đậu Nhỏ ngoan ngoãn gật đầu rồi nhìn bụng Thẩm Thanh Lan, hỏi, “Dì ơi, em trai có khỏe không ạ?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Em trai rất khỏe”

“Dì ơi, em trai lớn chưa? Vì sao cháu chưa nhìn thấy em ấy?” Hạt Đậu Nhỏ

tò mò hỏi. Bà ngoại đã nói với bé, em trai ở trong bụng của dì sẽ từ từ lớn lên, bụng của dì cũng sẽ trở nên rất lớn.

Thẩm Thanh Lan nghe mà bật cười, “Vì bây giờ em trai còn nhỏ, đến khi nào em trai lớn hơn chút nữa thì bụng di mới lớn”

Lúc Phó Hoành Dật đi tới thì nghe bà xã đang thảo luận về đứa bé trong bụng cô với một thằng nhóc con, thậm chí còn để Hạt Đậu Nhỏ sờ lên bụng mình. Anh thấy bàn tay bé nhỏ của nhóc con kia đặt trên bụng bà xã mình mà sắc mặt sa sầm.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Lan cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, chỉ là một đứa bé, còn cách lớp áo dày vậy mà người đàn ông này cũng ghen. Cô rất hoài nghi rằng nếu mình sinh ra một đứa con trai thì có phải sau này ngay cả với con trai anh cũng ghen không.

Mà thực tế chứng minh rằng suy nghĩ của cô Thẩm không sai chút nào. Sau khi Phó Manh Bảo ra đời, ngài Phó và con trai mình đã có những cuộc chiến tranh giành tình cảm rất dữ dội.

“Dượng” Hạt Đậu Nhỏ thấy Phó Hoành Dật bèn gọi một tiếng, sau đó leo lên người anh, “Dượng, bụng dì đã lớn hơn rồi kìa, em trai cũng đã lớn hơn rồi” Cậu bé rất phấn khích. Trong dòng họ, cậu là đứa cháu duy nhất, lại không có anh chị em. Sau khi đi nhà trẻ, cậu thấy rất nhiều bạn bè có anh chị hoặc em trai em gái nên từ lâu đã rất muốn có một đứa em.

Phó Hoành Dật đỡ lấy thắt lưng cậu bé để tránh cậu bé bị ngã, “Làm sao cháu

biết đó là em trai?" Cậu bé Hạt Đậu Nhỏ rất cố chấp với giới tính của đứa bé trong bụng Thẩm Thanh Lan, ngay từ đầu đã gọi là em trai.

"Chắc chắn là em trai mà. Cháu thật sự cảm thấy trong bụng dì chính là em trai. Cháu còn mơ thấy em trai nữa

đấy."

Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì bật cười, đôi khi những lời nói vô tư của trẻ con thật sự khiến người lớn phải bật cười.

Mặc dù hôm nay tổ chức sinh nhật cho Phó Hoành Dật, nhưng nhà họ Phó không định tổ chức lớn mà hại nhà chỉ tụ tập lại cùng nhau ăn một bữa cơm là xong.

"Bác Văn, anh và Tĩnh Đình định tổ chức hôn lễ lần nữa hả?" Lúc ăn cơm, Sở Vân Dung hỏi Cố Bác Văn.

Cố Bác Văn ôn hòa đáp, "Tôi và Tĩnh Đình đã bàn bạc, sẽ không làm lễ cưới nữa, đợi sau khi chân tôi khỏi, chúng tôi sẽ mời bạn bè thân thích dùng một bữa cơm"

Đây là ý của Phó Tĩnh Đình, bà đã gần 50 tuổi, tổ chức hôn lễ lần nữa không phải rất mất mặt sao, do vậy cuối cùng đã quyết định không tổ chức hôn lễ nữa mà chỉ mời mọi người một bữa cơm coi như thông báo cho họ biết.

“Như vậy cũng tốt, thấy anh và Tĩnh Đình tái hợp, mọi người cũng rất vui mừng” Sở Vân Dung cười nói.

Cố Bác Văn và Phó Tĩnh Đình liếc nhìn nhau, đáy mắt cả hai chan chứa niềm hạnh phúc và xúc động.

Buổi tối, Bùi Nhất Ninh tới đón Hạt Đậu Nhỏ về thì nghe thấy con trai xin lỗi mình. Chờ sau khi cậu bé ngủ, cô ấy liền gọi điện cho Thẩm Thanh Lan, trong giọng nói chứa vẻ cảm kích.

“Thanh Lan, cảm ơn em, nếu không chị thật sự không biết đứa trẻ này còn dỗi chị đến bao giờ nữa”

“Chị, có gì đâu. Hạo Hạo là một đứa bé hiểu chuyện, em đã trò chuyện với bé, thằng bé thật sự không thích bạn trai mới của chị, không phải bởi vì Giang Thần Hi, mà bởi vì thằng bé cảm thấy người kia không thích mình. Người ta nói trực giác của trẻ con rất nhạy bén, Hạo Hạo lại là một đứa bé nhạy cảm. Chị họ, em khuyên chị nên suy nghĩ kỹ lời Hạo Hạo nói”

“Được, chỉ biết rồi. Cảm ơn em, Thanh Lan”

Cúp điện thoại, Bùi Nhất Ninh nhìn con trai đang ngủ say rồi khẽ thở dài. Cô cũng biết Giang Thần Hi rất tốt, bất kể là với cô hay là với Hạo Hạo. Nhưng cũng chính vì anh quá tốt, cô mới càng không thể ở bên anh.

“Hạo Hạo, chắc con không biết mẹ yêu con đến nhường nào đâu” Bùi Nhất Ninh thì thầm rồi cúi đầu hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của con trai.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 298: NGÀI PHÓ XIN ĐIỀU ĐỘNG

Thời gian nghỉ phép của Phó Hoành Dật đã kết thúc, hôm nay anh phải trở về quân khu. Sáng sớm, Phó Hoành Dật vừa thức dậy thì ánh mắt đã không nỡ rời khỏi người Thẩm Thanh Lan. Thẩm Thanh Lan thấy mà chỉ biết cười, “Phó Hoành Dật, nếu anh còn không xuất phát thì người ta phải chờ đến nóng ruột đỏ” Người đến đón Phó Hoành Dật đã chờ ở bên ngoài nửa tiếng. Phó Hoành Dật đưa tay vuốt ve gương mặt Thẩm Thanh Lan. “Anh đi trước, một mình em ở nhà phải biết chăm sóc cho mình đấy” Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Em biết rồi, anh cũng phải tự chăm sóc cho mình thật tốt. Em và con sẽ ở nhà chờ anh trở về.” Phó Hoành Dật cúi xuống ôm Thẩm Thanh Lan, cuối cùng vẫn phải rời đi trong lưu luyến. Thẩm Thanh Lan không ra tiễn anh mà chỉ đứng trong phòng lắng nghe tiếng động cơ ô tô xa dần. *** Sau khi Phí Hoành Dật trở lại quân khu, đầu tiên là anh đến phòng làm việc của lãnh đạo, đặt một tờ tường trình lên bàn làm việc cấp trên. Lãnh đạo xem xong lập tức nổi giận. “Phó Hoành Dật, cậu có ý gì đây. Cậu muốn xin điều về quân khu thủ đô? Tôi thấy đầu của cậu bị úng nước rồi!” Ông sắp về hưu, tương lai vị trí này chính là của Phó Hoành Dật. Với năng lực của Phó Hoành Dật thì đây sẽ chỉ là bàn đạp của anh. Sau này anh có thể sẽ lên cao hơn nữa. Nét mặt Phó Hoành Dật không thay đổi, “Tôi đã suy nghĩ chuyện này rất kỹ. Bây giờ tôi đã lớn tuổi, thể lực không còn bằng lúc trước, cũng nên nhường lại cơ hội cho lớp sau” “Thối mồm” Lãnh đạo không nhịn được chửi bậy, “Cậu bị chuyện tình cảm nam nữ làm mờ mắt, đến ngay cả bản thân là ai cũng quên mất thì có.” Năm nay Phó Hoành Dật mới ba mươi hai tuổi, đang thời kỳ hoàng kim của người đàn ông. Phó Hoành Dật không phản bác lại lời nói của lãnh đạo, coi như ngầm thừa nhận. Thẩm Thanh Lan quả thật là một nguyên nhân lớn khiến anh quyết định như vậy. “Lãnh đạo, tôi biết mình là một quân nhân, trên vai có trách nhiệm lớn. Nhưng tôi cũng là một người chồng, sắp tới còn là ba của con tôi. Tôi không muốn để con tôi sau này thấy tôi về nhà lại không nhận ra tôi mà lại hỏi Chú, chủ tìm ai?” Lãnh đạo ngẩn ra, ông đã từng gặp phải chuyện thế này. Ông đã gia nhập quân đội được một thời gian dài. Khi con gái ông vừa ra đời, thì đội tiên phong vừa mới thành lập, ngày nào cũng bận rất nhiều việc, hoàn toàn không có thời gian trở về. Ông và vợ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, một năm gặp mặt một lần cũng là

chuyện bình thường. Đến khi con gái biết nói, ông trở về thấy con gái đang chơi trước cửa, ông muốn ôm con gái một cái, nhưng không ngờ con bé lại không cho ông ôm, mà lại hỏi, “Chú, chú tìm ai?” Lúc đó, trong lòng ông vô cùng chua xót. Mặc dù bây giờ con gái đã trưởng thành, chuyện đó cũng đã qua rất nhiều năm, nhưng ông vẫn nhớ rất rõ cảm giác khi ấy. “Hoành Dật, tôi hiểu được tâm trạng của cậu, cũng hiểu rõ lo ngại của cậu. Nhưng ở quân khu này cũng có tâm huyết cậu bỏ ra, còn có đám anh em từng vào sinh ra tử với cậu. Cậu thật sự đành lòng rời đi sao?” Phó Hoành Dật không đành, nhưng anh vẫn kiên trì với lựa chọn của mình, “Trên đời này không có bữa tiệc nào không đến lúc tàn, trước sau gì cũng phải chia tay thôi.” Thấy lãnh đạo vẫn định khuyến ngăn, Phó Hoành Dật lại nói, “Lãnh đạo, tôi vô cùng yêu nghề và tổ quốc. Tôi không có ý định xuất ngũ hay chuyển nghề. Tôi chỉ muốn xin thuyên chuyển công tác đến quân khu thủ đô thôi.” Lãnh đạo im lặng một lúc lâu, sau đó mới chậm lại nói, “Trước tiên cứ để lá đơn này ở chỗ tôi. Tôi cho cậu thời gian một tháng, sau một tháng, nếu cậu vẫn kiên trì với lựa chọn lúc này thì tôi sẽ phê duyệt cho cậu.” Phó Hoành Dật không phản đối nữa, xoay người rời khỏi phòng làm việc của lãnh đạo. Trước tiên, anh tìm hiểu tình hình huấn luyện của tân binh trong thời gian gần đây, sau đó mới bắt đầu lập kế hoạch huấn luyện tiếp theo. *** Nam Thành. Lúc Nhan An Bang trở về, Tần Nghiên đang nấu cơm trong bếp, thấy ông ta về thì dịu dàng nói, “Anh về thật đúng lúc, em nấu mấy món anh thích ăn này, mau rửa tay ăn cơm đi” Nhan An Bang nhìn những món ăn trên bàn, mặt mày dịu dàng, “Sao lại tự xuống bếp, chẳng phải có mời dì giúp việc à?” “Dì ấy làm việc không tốt, em đã cho thôi việc rồi. Dù sao thường ngày em cũng rảnh rỗi, làm mấy chuyện linh tinh trong nhà cũng tốt. Nếu như hôm nào không muốn làm thì em sẽ mời người giúp việc theo giờ, như vậy không tốn bao nhiêu chi phí cả.” Tần Nghiên vừa nói chuyện với Nhan An Bang vừa dọn đồ ăn lên bàn, “Anh nếm thử tay nghề của em trước đã. Lâu rồi không nấu nướng, em hơi lạ tay” Lúc còn trẻ, Tần Nghiện nấu ăn rất ngon, Nhan An Bang rất thích ăn đồ ăn bà ta nấu. Mặc dù đã nhiều năm không được ăn, nhưng ông ta vẫn còn nhớ mùi vị năm đó. Mùi hương quen thuộc gợi lên những ký ức đẹp đẽ sâu trong lòng khiến ánh mắt ông ta càng dịu dàng hơn. Tân Nghiên mỉm cười dịu dàng, mong chờ nhìn ông ta, “Có ngon không? Tay nghề của em có bị sụt giảm không?” Nhan An Bang lắc đầu, “Không đầu, ngon lắm, anh thấy vẫn ngon như xưa.” Tần Nghiên gắp cho ông ta một đũa rau, “Thích thì ăn nhiều một chút, em cũng không biết khẩu vị của anh bây giờ có thay đổi hay không, chỉ nấu theo trí nhớ. Nếu có chỗ nào không ngon

thì anh cứ nói, lần sau em sẽ chú ý hơn" "Không thay đổi, khẩu vị anh sẽ mãi không thay đổi, như thế này đã rất ngon rồi. Nghiên Nghiên, anh không ngờ nhiều năm như vậy mà ngay cả khẩu vị của anh em vẫn còn nhớ rõ" "Mọi thứ về anh em đều nhớ cả" Nhan An Bang vô cùng cảm động, đồng thời càng thấy có lỗi với Tần Nghiên hơn, bèn nắm tay bà ta, "Nghiên Nghiên, sau này anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, cùng em sống đến đầu bạc răng long" Tần Nghiên vỗ vỗ mu bàn tay ông ta, "Biết rồi mà, anh buông tay ra đi. Bây giờ chúng ta đều đã là ông già bà già cả rồi mà còn sến sẩm như vậy. May mà đang ở nhà, chứ nếu ở bên ngoài sẽ bị người ta cười cho đấy" Nhan An Bang buông tay ra, cười vui vẻ. Ăn xong, Tần Nghiên rửa bát rồi ra phòng khách. Nhìn thấy Nhan An Bang ngồi trên ghế sô pha day day trán, mày nhíu chặt, bà ta đảo mắt rồi đi đến sau lưng ông ta, xoa bóp huyệt Thái Dương cho ông ta, "Sao trong anh lại như có tâm sự nặng về vậy, có chuyện gì sao?" "Không có gì" Nhan An Bang lắc đầu. Ông ta chưa bao giờ nói chuyện trong quân đội với người nhà, trước đây với Triệu Gian Khanh cũng thế, bây giờ với Tần Nghiên vẫn vậy. "Đúng rồi An Bang à, em định khi nào rảnh rỗi sẽ đi thăm Nhan Tịch, anh thấy thế nào? Đã lâu rồi không gặp con bé, em có hơi nhớ nó." Tần Nghiến dò hỏi. "Đừng nên đi thì hơn. Bây giờ Nhan Tịch đang sống rất tốt ở nước ngoài. Em sang đó, nếu làm ầm ĩ bên đó thì người chịu thiệt sẽ là em thôi." Ánh mắt Tần Nghiên tối sầm lại, nhưng Nhan an bang không nhìn thấy, chỉ nghe giọng nói có vẻ mất mát của bà ta, "Em biết rồi, vậy em sẽ không đi. Nhan An Bang vỗ xuống chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo bà ta ngồi xuống, "Không phải anh không cho em đến gần Nhan Tịch, mà vì tình trạng hiện giờ của con bé hơi đặc biệt. Lần trước nó bệnh một trận rồi quên hết mọi chuyện. Bây giờ nó còn chưa biết anh và mẹ nó đã ly hôn. Từ nhỏ, sức khỏe nó đã không tốt, bị hen suyễn bẩm sinh, anh không muốn con bé lại phải chịu kích thích nữa" Tần Nhiên miễn cưỡng cười, cong môi nói, "Em biết rồi. Trước giờ Nhan Tịch vẫn không thích em, cho rằng em đã phá hoại tình cảm của anh và Triệu Giai Khanh nên rất hận em. Nếu em xuất hiện trước mặt con bé, không chừng sẽ thật sự xảy ra chuyện. Lời anh nói, em đều hiểu cả" Nhan An Bang vỗ tay Tần Nghiên, "Nghiên Nghiên, thiệt thòi cho em rồi" "Em không thấy thiệt. Được ở bên anh, thành vợ chồng hợp pháp với anh, em thật sự rất vui. Nhưng em cũng rất nhớ Nhan Tịch. Hay là anh gọi cho con bé đi? Để em ngồi bên cạnh, nghe giọng nó một chút" Thấy Nhan An Bang nhìn mình, Tần Nghiên lại nói tiếp, "Gương mặt Nhan Tịch và Mộc Mộc có nét giống nhau. Nếu con bé còn sống thì chắc bây giờ đã kết hôn rồi. Em đã không còn được gặp con bé nữa, thì cũng coi như dồn hết tình cảm vào Nhan

Tịch.” Bà ta nói rất thản nhiên, thẳng thắn, ngược lại khiến Nhan An Bang càng khó chịu hơn. Ngày xưa, khi sinh Mộc Mộc, Tần Nghiên mất máu rất nhiều nên thân thể bị tổn thương, không thể có con được nữa. Mà bây giờ Mộc Mộc lại chưa rõ sống chết thế nào, bà ta thấy Nhan Tịch lại nhớ tới Mộc Mộc cũng là chuyện rất bình thường. Nhan An Bang không thể từ chối yêu cầu nhỏ này của Tần Nghiên được. Nhan An Bang đành gọi cho Nhân Tịch. Lúc này, cô đang ở nhà và tập kỹ năng phòng thân dành cho phái nữ. Triệu Giai Khanh mới cho cô một giáo viên chuyên môn, mỗi tuần đều tới nhà dạy cô. “Ba” Giọng nói vui vẻ của Nhan Tịch truyền từ điện thoại ra khiến Nhan An Bang rất vui mừng. Nghe hơi thở hổn hển của cô, ông ta không kiềm lòng được hỏi, “Tiểu Tịch, con đang làm gì đấy, sao lại thở gấp như vậy?” Nhan Tịch cười tít mắt, “Ba, con vừa luyện mấy bài tập phòng thân. Mẹ đã mời cho con một giáo viên riêng đấy. Ba, ba tìm con có việc gì à?” Nhan An Bang giả và tức giận, “Ba nhớ con không được sao? Bây giờ ngay cả trò chuyện với ba cũng không muốn à?” “Ba, con không có ý này mà” Nhan Tịch lẩm bẩm, dù không nhìn thấy nhưng Nhan An Bang vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lúc này của con gái. Nhan An Bang trò chuyện cùng Nhan Tịch, để Tần Nghiên nghe thấy giọng nói cô, nên ông ta mở loa ngoài lên. Tần Nghiên chăm chú nhìn vào điện thoại trong tay Nhan An Bang, không hề chớp mắt, trong mắt ra vẻ đầy nhớ thương và đau buồn. Nhan An Bang thầm thở dài, nắm lấy tay bà ta. Tần Nghiên mỉm cười ý bảo bà ta không sao. Sau đó, bà ta với tay cầm bình nước trên bàn định rót ly nước, kết quả mất tập trung nên đổ thẳng nước nóng lên tay mình. Tần Nghiên kêu lớn một tiếng rồi nhanh chóng bịt miệng mình lại, luống cuống nhìn Nhan An Bang. “Ba, vừa có tiếng gì vậy? Hình như con nghe thấy tiếng kêu của phụ nữ?” Nhan Tịch nghi ngờ hỏi. Nhan An Bang nóng ruột, nhưng lo Nhan Tịch suy nghĩ lung tung nên giải thích với cô trước, “Ba vừa mở ti vi thôi, vừa rồi con nghe thấy là âm thanh trong ti vị đấy” Nhìn sang mu bàn tay sưng đỏ của Tần Nghiên, Nhan An Bang lại nói, “Tiểu Tịch, bên ngoài có người gõ cửa, chắc có khách đến. Ba ra xem thế nào, không trò chuyện nữa. Con ở nước ngoài phải nghe lời mẹ, biết chưa?” “Vâng, con chào ba” Nhan Tịch cúp máy trước. Nhan An Bang vội cầm tay Tần Nghiên, kéo bà ta vào nhà tắm, đặt tay bà ta dưới vòi nước, “Em nói xem, lớn như vậy rồi sao còn bất cẩn vậy?”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 299: NHAN TỊCH BỐI RỐI

Tần Nghiên im lặng không nói lời nào. Nhan An Bang nhìn bà ta rồi lo lắng hỏi, “Có phải đau lắm không? Chúng ta đến bệnh viện đi” “Em không sao, An Bang, xin lỗi anh, vừa rồi không phải em cố tình gây ra tiếng động đầu. Nhan Tịch có nghi ngờ không?” “Không sao, anh đã viện cớ cho qua rồi. Anh thấy vết bỏng rất nặng, hay là đến bệnh viện đi” “Chỉ bị bỏng một chút thôi, rửa sạch rồi bôi thuốc là không sao đâu. Cũng tại em vừa rồi thất thần” Nhan An Bang nhìn kỹ mu bàn tay bà ta, thấy chỗ bị bỏng không bị rộp mới yên tâm, bèn đi lấy thuốc thoa cho Tần Nghiên. Sau khi Nhan Tịch cúp máy liền tỏ ra ngờ vực. Triệu Giai Khanh hỏi cô, “Tiểu Tịch, con đang nghĩ gì vậy?” Nhan Tịch nhìn sang mẹ mình rồi nói, “Mẹ, vừa rồi khi nói chuyện điện thoại với ba, hình như con nghe có tiếng của phụ nữ bên cạnh ba, nhưng ba nói là âm thanh trong ti vi.” Triệu Giai Khanh mỉm cười, nhưng nụ cười không hề thật lòng, “Vậy thì là âm thanh trong ti vi rồi. Ba sẽ không gạt con đâu” Nhan Tịch nghỉ thấy cũng đúng, bèn tựa lên người Triệu Giai Khanh, “Cũng phải, ba đã có mẹ rồi mà. Tình cảm của ba mẹ tốt như vậy, sao ba có thể làm chuyện có lỗi với mẹ được chứ? Nhất định do con suy nghĩ linh tinh… Ôi chao, khóa học của con vẫn chưa xong mà. Mẹ, con đi học tiếp đây” Chờ sau khi Nhan Tịch đi khỏi, nụ cười trên mặt Triệu Giai Khanh mới hoàn toàn nhạt đi rồi tắt hẳn. Tại khu dân thường ở một nước chiến loạn nọ, KING ngồi phía trên, vẻ mặt tức giận, “Vẫn chưa tra ra người treo nhiệm vụ là ai sao?” Người phía dưới cúi thấp đầu, không dám nói lời nào. “Chúng mày đúng là lũ vô dụng, có chút chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong. Tao còn cần chúng mày để làm gì? Người ta đã đánh tới cửa rồi mà thậm chí còn không biết đối phương là ai? Đám người phía dưới đều không dám ho he gì. Sau cùng, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh đứng ra nói: “Đại ca, bọn em đã điều tra rất cẩn thận chuyện này, nhưng tra đi tra lại thì kết quả vẫn là Kim phu nhân. Có khi nào là do bà ta làm thật không?” KING lạnh lùng nhìn hắn ta, “Beyonce, nếu mày là Kim phu nhân thì mày sẽ để lại chứng cứ rõ ràng như thế à?” “Chưa chắc là không thể. Nếu Kim phu nhân cố ý làm như vậy để đánh lạc hướng, dời sự chú ý của chúng ta sang người khác thì sao?” Suy đoán này cũng có thể, KING nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định gọi điện thoại cho Kim phu nhân, nhưng lại không ai bắt máy mà lại bị tắt ngang. KING tức giận đến

mức ném vỡ điện thoại, “Ở đàn bà chết tiệt, tuyệt đối đừng để tao biết là ai làm, bằng không tạo nhất định không bỏ qua” “Tiếp tục điều tra chỗ ở của Kim phu nhân cho tao” Beyonce đáp vâng, vừa định đi ra ngoài thì thấy một người cuống cuồng chạy từ ngoài vào, “Đại ca, người của KA đến rồi” KING đứng bật dậy, vẻ mặt tức giận bừng bừng, “Thằng khốn Ryan này, nó cho là tao sợ nó thật sao. Kéo người ra đó diệt sạch người của KA cho tao” Đám đàn em đồng loạt tuân lệnh rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Mấy ngày nay Ryan cứ như nổi điên, cắn lấy KING không tha. Nếu không phải còn có đám lính đánh thuê khác vẫn luôn rình rập để bất cứ lúc nào cũng có thể đánh lén người của BK, thì KING đã xử Ryan từ lâu rồi, chứ đâu phải trốn chui trốn lủi không khác lũ chuột cống như bấy giờ. Vì thế, có thể nói KING hận kẻ treo nhiệm vụ này đến thấu xương. Lúc Thẩm Thanh Lan biết tin về KING và Ryan đã là ba ngày sau, lần này bất kể là người của KING hay người của Ryan đều bị tổn thấy rất nhiều, có thể nói là hai bên đều thiệt hại nặng nề. “Eden đã đi tìm Ryan rồi” Kim n Hi nói. Suy cho cùng cũng là do bọn họ lôi Ryan vào chuyện này. Nếu không phải vì giúp bọn họ thì anh ta đã chẳng đắc tội với KING. “Chẳng phải vết thương của anh ấy còn chưa khỏi hẳn sao?” Thẩm Thanh Lan cau mày. “Cậu cũng biết tính tên Eden này mà, anh ấy là một người trong tình trọng nghĩa. Bây giờ Ryan gặp nạn, chắc chắn anh ấy sẽ không giương mắt làm ngơ, nhưng tớ cũng chẳng cần lo lắng cho sự an nguy của anh ấy.” Thẩm Thanh Lan nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu tán thành. “Đúng rồi, An này, thời gian gần đây, tớ phát hiện tung tích của Hứa Nặc ở thủ đô, nhưng lại không tìm ra ả ta, lại để ả chạy thoát rồi. Có điều, tớ lại tra được một chuyện có thể giúp chúng ta điều tra ra Kim phu nhân” “Thì ra Hứa Nặc là người nước Z, nhà ở tỉnh G. Từ nhỏ ả ta đã bị đưa đến cô nhi viện, sau đó có một người phụ nữ nhận nuôi ả ta. Mà tớ lại điều tra được Kim phu nhân này có một đứa con gái người châu Á, vì thế tớ đoán liệu có phải người đó có phải là Hứa Nặc không. Thậm chí cái người được gọi là Kim phu nhân này thật ra cũng là người nước Z” Do đây chỉ là suy đoán nên Kim n Hi cũng chỉ thuận miệng nói ra chứ không để ý nhiều. Đáy mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên một ý nghĩ, cô nhìn sang Kim n Hi, “Cậu có điều tra người nhận nuôi Hứa Nặc là ai không?” “Có điều tra, nhưng tra không ra. Năm đó còn có những tài liệu ghi chép lại bằng giấy, về sau cô nhi viện này dời đi vài lần, những tài liệu kia đều bị hỏng. Tớ đang nghĩ cách đi tìm viện trưởng trước đây của cô nhi viện đó, nếu tìm được thì có thể biết được bộ mặt thật của Kim phu nhân rồi” Trong lòng Thẩm Thanh Lan không tán thành với lời của Kim n Hi. Nếu Hứa Nặc là con gái của Kim phu nhân, vậy tại sao cô ta lại xuất hiện bên

cạnh Allen? Thẩm thanh Lan vẫn không thể hiểu được điểm này. Thấy Thẩm Thanh Lan cau mày, Kim n Hi liền khuyến cố, “Được rồi, An, tớ chỉ nói cho cậu nghe chơi thôi chứ việc này cứ giao cho tớ. Bây giờ nhiệm vụ của cậu chính là dưỡng thai rồi sinh ra một bé cưng xinh đẹp đáng yêu” Thẩm Thanh Lan không khỏi buồn cười, “Tớ chỉ lo lắng cho an toàn của các cậu thôi. Thế lực phía sau Kim phu nhân này rất phức tạp. Điều tra không ra cũng không sao, nếu chúng nhằm vào tớ thì trước sau gì cũng sẽ ra mặt, an toàn mới là quan trọng nhất” “Yên tâm, để được gặp đứa con cưng trong bụng cậu, bọn tớ đều sẽ tự bảo vệ mình thật tốt.” Thẩm Thanh Lan hiểu rất rõ tính tình của Kim n Hi và Sicily. Bọn họ là kiểu người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, làm việc cũng bồng bột: “ n Hi, đã hứa thì phải thực hiện cho bằng được.” Biết Thẩm Thanh Lan lo lắng điều gì nên Kim n Hi vỗ ngực cam đoan, “Yên tâm, tớ sẽ làm được mà” *** Nhà họ Nhan, Nam Thành. Nhan An Bang ở nhà nghỉ ngơi vài ngày rồi lại lên đường quay về quân đội. Tần Nghiên đợi ông ta đi thì sắp xếp hành lý, mua vé máy bay bay ra nước ngoài. Hôm nay Nhan Tịch hiếm khi không ra ngoài sưu tầm thơ ca. Cô nằm lỳ trên giường, trong tay cầm một tấm danh thiếp nhỏ, là của Doug lần trước đưa cho, tay cô cứ vấn về tấm danh thiếp. Do dự một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn lấy điện thoại gọi đến dãy số của Doug. Doug nhận được điện thoại của Nhan Tịch thì rất ngạc nhiên, “Nhan Tịch, là cổ sao?” Nhan Tịch “vàng” một tiếng, “Anh Doug, thành thật xin lỗi vì quấy rầy anh nhưng bây giờ trong lòng tôi rất bối rối. Tôi có thể nói chuyện với anh một chút không? Tất nhiên nếu anh không tiện thì xem như tôi chưa từng gọi điện tới. “Không có gì là không tiện cả. Bây giờ tôi đang ở nhà bạn, nửa tiếng sau chúng ta gặp nhau ở quán cà phê nhé” Doug mỉm cười, đọc một địa chỉ. “Được, anh Doug, nửa tiếng nữa gặp lại. Khi Nhan Tịch đến quán cà phê thì Doug cũng vừa đến. “Nhìn vẻ mặt buồn bã này của cô, chắc cô đang có tâm sự phải không?” Doug thấy Nhan Tịch thì ân cần hỏi. Nhan Tịch lắc đầu rồi lại gật đầu, sau đó ủ rũ do dự. Doug cũng không thúc giục cố mà nâng ly cà phê lên uống. Một lúc lâu sau Nhan Tịch mới ngẩng đầu lên nhìn anh, “Anh Doug, dạo gần đây tôi cứ mơ thấy một giấc mơ nhiều lần. Cảnh tượng trong mơ rất chân thật, cứ như là tôi đã từng trải qua vậy.” Nghe vậy, ánh mắt Doug liền thay đổi, dịu dàng hỏi, “Cô mơ thấy gì?” “Tôi mơ thấy ba tôi vì một người phụ nữ mà ly hôn với mẹ tôi, thậm chí còn có một đứa con riêng lớn hơn tôi. Không những thế, ông còn đánh mẹ tôi vì người phụ nữ đó” Mặt Doug hơi biến sắc, chỉ là Nhan Tịch đang cúi đầu nên không nhìn thấy sự thay đổi này của anh mà vẫn tiếp tục nói, “Anh Doug, mấy ngày nay tôi cứ luôn mơ thấy những chuyện này, anh

nói có phải tôi bị bệnh rồi không?" Doug mỉm cười ấm áp, dẫn dắt từng bước, "Thời gian gần đây cô có phải gặp chuyện gì không? Vì thế mới mơ như vậy?" Nhan Tịch hơi sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi trả lời, "Mấy ngày trước, khi tôi nói chuyện điện thoại với ba tôi thì nghe thấy bên kia có giọng nói của phụ nữ. Tôi hỏi ba tôi thì ông nói là phát ra từ ti vi. Đáng lẽ tôi đã quên mất chuyện này, nhưng từ sau đêm hôm đó, tôi cứ mơ thấy giọng nói của người phụ nữ phá hoại hạnh phúc ba mẹ tôi giống với tiếng tôi nghe được trong điện thoại đêm đó y như đúc" Nghe vậy, Doug lập tức hiểu rõ. Xem ra trước kia chuyện ba mẹ ly hôn thật sự có ảnh hưởng rất lớn với cô, nên mặc dù cô đã quên mất một số chuyện nhưng chỉ cần một tác động nhỏ thì cô vẫn sẽ có thể nhớ ra. Đây không phải là một dấu hiệu tốt. "Nhan Tịch, tình cảm của ba mẹ cô thế nào? "Tình cảm của ba mẹ tôi rất tốt, trước giờ họ chưa từng cãi nhau. Ba tôi vì công việc nên rất ít khi về nhà, nhưng mỗi lần trở về đều sẽ mua thức ăn ngon hoặc đồ chơi cho tôi, còn giúp mẹ tôi nấu cơm, đối xử với mẹ con tôi thật sự rất tốt." Khi nói những lời này, ánh mắt Nhan Tịch sáng lấp lánh, cô khẽ cong môi cười. "Vậy thì được rồi. Nhan Tịch, do có quá nhạy cảm thôi, chỉ là giọng nói của một người phụ nữ cũng không chứng minh được điều gì. Cô phải tin tưởng ba mẹ mình" Nhan Tịch nghĩ ngợi rồi ngại ngùng cười, "Cũng phải, anh Doug, anh nói có phải tôi bị bệnh hay không? Chỉ vì một chuyện như thế đã nghi ngờ người ba yêu thương tôi từ bé" "Đây cũng không phải là bệnh, chỉ là do cô thiếu cảm giác an toàn thôi. Nhan Tịch, đừng ngại giao tiếp với người khác, hãy mở lòng, cô sẽ phát hiện thật ra thế giới bên ngoài rất tuyệt vời" Từ sau khi làm thôi miên, Nhan Tịch lập tức theo Triệu Giai Khanh rời khỏi thủ đô. Doug cũng không gặp lại cổ nên hoàn toàn không biết thật ra những chuyện trước kia vẫn có ảnh hưởng tới cô, ví dụ như sự nhạy cảm như bây gio. Nhan Tịch im lặng, một lúc lâu sau mới bình tĩnh nói, "Anh Doug, hôm nay rất cảm ơn anh. Sau khi nói chuyện với anh, trong lòng tôi đã thoải mái hơn rất nhiều" "Sau này, nếu cô có gì không vui thì cô có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ ở lại đây trong vòng nửa năm"

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 300: TẦN NGHIÊN ĐẾN

“Ồ, không phải anh chỉ đến đây du lịch sao?” Nhan Tịch thắc mắc nhìn anh. “Ừ, ban đầu định như thế, nhưng sau khi đến đây thì tôi phát hiện ra phong cảnh nơi này rất đẹp. Hơn nữa bạn tôi cũng mời tôi làm việc ở phòng tư vấn tâm lý, tôi cũng đã đồng ý” Gạt bỏ chuyện gia đình qua một bên, Nhan Tịch rất tò mò về Doug, “Anh thường xuyên thế này sao?” Doug khó hiểu nhìn cô, “Cái gì?” “Anh thường xuyên dừng chân lại ở một nước như thế này sao?” Doug gật đầu, “Ừ, tôi rất thích du lịch, thỉnh thoảng gặp được một thành phố đẹp, tôi sẽ ở lại đó một thời gian. Khi nào chán rồi, tôi lại đến một thành phố khác.” “Vậy anh đã đến những nơi nào rồi?” “Rất nhiều…” Doug kể cho Nhan Tịch nghe về những chuyến du lịch của mình, đều là những chuyện thú vị, khiến cổ thỉnh thoảng lại vui vẻ mà cười to. Nhìn thấy nụ cười trên mặt cổ, ánh mắt anh cũng đầy ý cười. “Doug, tôi chợt phát hiện so với anh thì cuộc sống của tôi thật là vô vị. Chắc anh không biết đâu, từ nhỏ sức khỏe của tôi đã không tốt, ba mẹ tôi hoàn toàn không cho tôi ra ngoài chơi. Sau khi lớn lên cũng vậy, cứ sợ tôi xảy ra chuyện. Lần này tôi có thể ra nước ngoài du học cũng là vì tôi bị bệnh, bỏ lỡ kỳ thi đại học trong nước Nhan Tịch cảm thấy rất xấu hổ. Doug khẽ mỉm cười, “Mỗi người đều có một cách sống riêng. Cuộc sống của cô chưa chắc đã không tốt, ít nhất có vẫn luôn được sống cùng ba mẹ và có cả anh trai. Dù có xảy ra chuyện gì thì bọn họ vẫn sẽ ở bên cạnh cô, quan tâm yêu thương cô. Như vậy là hạnh phúc lắm rồi. Nhan Tịch thấy cũng đúng, “Doug, tôi phát hiện ra anh thật biết cách trò chuyện. Nói chuyện với anh thật thoải mái, mà theo cách nói của nước Z chúng tôi chính là như tắm trong gió xuân vậy.” “Đây là nghề nghiệp của tôi mà, nếu tôi không biết cách ăn nói thì sẽ dọa khách của tôi chạy hết mất. Vậy chẳng phải tôi sẽ chết đói sao?” Nhan Tịch bật cười thành tiếng. “Nhan Tịch, không ngờ lại gặp em ở đây, thật trùng hợp” Nghe giọng nói quen quen, Nhan Tịch liên quay đầu lại nhìn, thì ra là Tưởng Triết Hàm, “Là anh à.” Tưởng Triết Hàm thật sự rất vui mừng vì gặp được Nhan Tịch. Anh đã gọi cho Nhan Tịch rất nhiều lần, muốn hẹn cô cùng ăn một bữa cơm hoặc cùng đi xem phim, nhưng cô chưa một lần nhận lời, thậm chí sau đó điện thoại cũng không gọi được. Nhan Tịch nhìn thấy Tưởng Triết Hàm thì hơi ngại ngùng, dù sao cô cũng đã từng từ chối người ta. Cô không phải là một người khó chung đụng, nhưng lại không

thích tiếp xúc với người khác phái. Ngay cả bản thân cô cũng không hiểu vì sao, chỉ cần người khác phái đến gần thì trong lòng liền thấy hoảng sợ. “Nhan Tịch, gần đây em rất bận sao? Bình thường tôi không gặp được em” Nhan Tịch cười gượng, “Ừ, rất bận, điện thoại của tôi cũng thường phải tắt nguồn” Tất nhiên Tưởng Triết Hàm biết đây chỉ là cái cớ. Nhưng người ta đã giải thích thì chính là cho mình một bậc thang rồi, người thông minh đều sẽ bước xuống bậc thang chứ không ép hỏi nguyên do. Như vậy sẽ chỉ khiến người khác thấy phiền chán. “Vị này là bạn của em à?” Tưởng Triết Hàm nhìn sang Doug, dò hỏi. “Ừ là bạn của tôi” Nhan Tịch gật đầu đáp, nhưng không có ý định giới thiệu hai người với nhau. Ánh mắt Tưởng Triết Hàm hơi sầm xuống. Anh ta có thể cảm nhận rất rõ Nhan Tịch bài cự tuyệt tiếp xúc với mình, bèn khẽ cười, “Vậy tôi không quấy rầy hai người nữa. Hôm nào chúng ta liên lạc nhé, Nhan Tịch” “Được.” Doug thấy dáng vẻ không tập trung của cô thì tò mò hỏi, “Nhan Tịch, sao vậy?” Nhan Tịch nhìn Doug không nói gì khiến anh vô cùng khó hiểu, “Nhan Tịch?” Nhan Tịch lấy lại tinh thần, nói lí nhí, “Doug, anh là bác sĩ tâm lý phải không?” Doug gật đầu, Nhan Tịch nói tiếp, “Vậy hôm nào tôi có thể đến chỗ anh khám bệnh không? Tôi thấy rất có thể mình có bệnh thật” Doug bật cười, “Tại sao lại cảm thấy như vậy?” “Bây giờ anh vẫn chưa phải là bác sĩ của tôi, tôi không thể nói cho anh biết được. Lần sau tôi đến tìm anh khám bệnh thì sẽ nói với anh” Nói xong, Nhan Tịch còn chớp chớp mắt. Doug thấy mà chỉ biết cười, “Được, nếu cần thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm tôi. Tôi sẽ giảm giá cho cô.” Nhan Tịch bật cười vui vẻ. Doug đưa Nhan Tịch đến trước cổng trường, cô muốn vào phòng ngủ lấy đồ, “Doug, anh về trước đi. Tôi lấy đồ xong sẽ tự mình về nhà” “Dù sao chiều nay tôi cũng rảnh, tôi sẽ đưa cô về nhà” Nhan Tịch cũng không khách sáo với anh nữa: “Vậy anh chờ tôi năm phút nhé. Tôi sẽ quay lại ngay” Doug kéo tay cô, “Không phải cô bị hen sao? Đừng vội, tôi sẽ ở đây chờ cô.” “Ừ, tôi biết rồi” Tuy nói vậy, nhưng vừa xuống xe thì Nhan Tịch đã chạy ù đi. Doug bất đắc dĩ lắc đầu mỉm cười. Nhan Tịch vừa đi đến dưới tầng phòng ngủ của mình thì thấy một người phụ nữ kéo một nữ sinh lại hỏi, “Chào cháu, xin hỏi cháu có biết bạn Nhan Tịch chuyên ngành thiết kế thời trang đang ở đâu không?” Nhan Tịch nghe thấy tên mình thì dừng bước, nhìn về phía người phụ nữ kia. Đó là một người phụ nữ trung niên, tuy nhìn thì khoảng hơn ba mươi, nhưng vì chăm sóc tốt nên không thể nhìn ra tuổi thật. “Tôi chính là Nhan Tịch. Bà tìm tôi sao?” Nhan Tịch dùng ngôn ngữ nước Z để trả lời. Người phụ nữ kia quay lại, thấy Nhan Tịch thì vô cùng vui mừng, “Nhan Tịch, cuối cùng cũng gặp được cháu rồi, dì rất nhớ cháu” Nói xong, bà ta liên

tiến tới muốn ôm chầm lấy cô. Nhan Tịch lùi về sau một bước, vẻ mặt đề phòng nhìn bà ta. Người phụ nữ kia khựng lại, ngại ngùng nhìn Nhan Tịch, "Nhan Tịch, cháu không nhận ra dì sao?" Nhan Tịch hơi sửng sốt, thấy ánh mắt bà ta hơi buồn bã thì cảm thấy hơi ngại ngùng, cười nói, "Xin hỏi, trước kia chúng ta có quen biết sao?" Người phụ nữ thấy Nhan Tịch thật sự không nhận ra mình thì tỏ vẻ đau lòng, rũ tay xuống, "Di là Tần Nghiên, là bạn của ba cháu" Tần Nghiên? Nhan Tịch lẩm nhẩm cái tên này trong miệng. Hình như cô đã từng nghe thấy cái tên này, nhưng lại không sao nhớ ra được. Cô ngại ngùng nói, "Rất xin lỗi, tôi không nhớ đã từng gặp bà ở đâu cả" Tần Nghiên mỉm cười hiền dịu, "Không sao, trước kia chúng ta cũng gặp nhau không nhiều. Lại không gặp mặt một thời gian dài, cháu không nhớ ra dì cũng là chuyện bình thường. Dì nghe ba cháu nói cháu đang học ở đây, đúng lúc đi đến đây có chuyện nên tiện đường ghé thăm cháu" "Bà rất thân với ba tôi sao?" Tần Nghiền gật đầu, "Ừ, dì và ba cháu đã quen biết hơn hai mươi năm. Có điều, dù không ở Nam Thành quanh năm, nên cháu không biết gì cũng là chuyện bình thường" Mấy ngày nay Tần Nghiền bị đau họng, giọng hơi khàn khàn, nên Nhân Tịch không nhận ra giọng nói này chính là giọng mình nghe thấy trong điện thoại ngày hôm đó, cũng chính là giọng của người phụ nữ trong giấc mơ. "Vậy chắc bà cũng quen biết mẹ tôi phải không?" Tần Nghiên gật đầu, "Đúng vậy, dì và mẹ cháu rất thân quen. Nhan Tịch, lâu rồi dì không được gặp cháu, có thể để dì ôm cháu một cái không?" Ánh mắt Nhan Tịch chợt thay đổi, bước chân vô thức lùi ra sau, đến khi nhận ra hình như bản thân mình đã phản ứng hơi quá, cô hơi lúng túng. Tần Nghiên khẽ mỉm cười, thu tay về một cách tự nhiên, "Vậy dì có thể mời cháu ăn một bữa cơm không? Sáng mai dì phải rời khỏi đây rồi, không biết bao giờ mới gặp lại" "Rất xin lỗi, hôm nay tôi đã có hẹn với bạn đi tham gia một hoạt động. Anh ấy đang chờ tôi ở cổng trường" Tần Nghiên tỏ ra thất vọng, "Tiếc quá, vậy chỉ có thể hẹn vào lần sau. Cháu cho dì cách liên lạc nhé, chuyện này có thể chứ?" Đã từ chối người ta hai lần nến Nhan Tịch cũng ngại từ chối đến lần ba. Cô đọc số điện thoại của mình cho Tần Nghiên, sau đó không vào phòng ngủ nữa mà rời đi ngay. Doug thấy hai tay Nhan Tịch không lấy gì cả thì thắc mắc hỏi cô, "Chẳng phải nói đi lấy đồ sao?" Nhạn Tịch gãi đầu, "Hình như tôi nhớ nhầm. Đồ không có ở phòng ngủ, chắc tôi đã để ở nhà rồi" "Vậy tôi đưa cô về nhà, trở về rồi tìm kỹ lại xem" Suốt đường đi, Nhan Tịch luôn im lặng. Doug nhìn sang, thấy cô nhăn mặt nhíu mày thì nhẹ giọng hỏi, "Món đồ kia rất quan trọng sao?" Nhan Tịch ngây người, "Cái gì cơ?" "Tôi hỏi món đồ cô muốn tìm rất quan trọng với cô sao? Không tìm thấy thì ủ rũ

như vậy.” Nhan Tịch do dự nói, “Không phải gì chuyện này. Doug, anh nói xem người bình thường có bao giờ gặp tình huống thế này không? Anh gặp một người nói đã gặp anh rất nhiều lần, thậm chí còn rất hiểu về anh, nhưng anh lại không có chút ấn tượng gì về người đó cả” Ánh mắt Doug chợt thay đổi, anh làm như vô tình hỏi, “Cô vừa gặp ai vậy? “Là một người phụ nữ trung niên xa lạ. Bà ta nói mình là bạn của ba tôi, vừa gặp đã nói rất nhớ tôi, nhưng tôi lại không quen biết bà ta” Doug không biết người mà Nhan Tịch nói là ai. “Cô có biết tên bà ấy không? Hay là lát nữa về nhà thì hỏi ba cô xem sao?” “Bà ta nói mình tên Tần Nghiên” Doug ghi nhớ cái tên này, sau đó nhìn sang Nhan Tịch, “Nếu cô không biết thì có lẽ là do không hay gặp mặt người bạn đó. Đừng suy nghĩ nhiều quá” Nhan Tịch thấy cũng phải. Sau khi đưa Nhan Tịch về nhà, Doug liền gọi điện thoại cho Eden, nhưng không ai bắt máy, bèn gọi cho Thẩm Thanh Lan. “Anh nói Tần Nghiên đến tìm Nhan Tịch ?” “Đúng vậy, tôi chưa gặp bà ta, là Nhan Tịch nói với tôi.” “Tần Nghiên tìm Nhan Tịch làm gì?” Nhan An Bang đã ly hôn với Triệu Giai Khanh, bây giờ Triệu Giai Khanh đã đưa Nhan Tịch ra nước ngoài sinh sống. Cho dù Tần Nghiên muốn nối lại tình xưa với Nhan An Bang cũng không cần lo Nhan Tịch cản trở bọn họ nữa. “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm” “Tôi vẫn phải cảm ơn anh, Doug” Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Doug, Thẩm Thanh Lan vẫn cau mày suy nghĩ mục đích Tần Nghiên đến tìm Nhan Tịch là gì. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã không thể nhìn thấu người phụ nữ tên Tần Nghiên này.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 301: QUAN HỆ GIỮA TẦN NGHIÊN VÀ KIM PHU NHÂN

“Ân Hi, cậu điều tra giúp tớ người phụ nữ tên Tần Nghiên này đi. Càng chi tiết càng tốt” Thẩm Thanh Lan nói với Kim n Hi. Kim n Hi ngạc nhiên, “Sao đột nhiên cậu lại muốn điều tra bà ta?” “Tớ vẫn luôn cảm thấy người phụ nữ này rất kỳ lạ” Thẩm Thanh Lan đáp. Nghĩ kỹ lại, từ khi người phụ nữ này xuất hiện thì sóng gió liền bắt đầu kéo đến. Nhưng liệu có thể là do người phụ nữ này gây ra không? Tần Nghiên, rốt cuộc bà là ai? “An, không phải cậu nghi ngờ Tần Nghiên kia chính là Kim phu nhân đấy chứ?” Kim n Hi bỗng hỏi, ánh mắt hoảng sợ. “Cũng không phải không có khả năng này” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nhìn cô. Lúc trước Nhan Tịch bị người của KING bắt đi là vì một cuộc điện thoại. Nếu người gọi tới là Tần Nghiên thì mọi chuyện đã trở nên dễ hiểu. Có điều là như vậy thật sao? Tần Nghiên thật sự có khả năng vạch ra mọi kế hoạch kia sao? Nếu Tần Nghiên là Kim phu nhân… Ánh mắt Thẩm Thanh Lan vô cùng lạnh lẽo. Sau khi gặp Nhan Tịch, Tần Nghiên lập tức về nước. “Phu nhân, có người đang điều tra bà.” Trong điện thoại là giọng nói khàn khàn của một người đàn ông, qua giọng nói có thể nhận ra tuổi tác đã cao. Vẻ mặt của Tần Nghiên vẫn không đổi, nằm trên sô pha, lười biếng hỏi, “Ai?” “Tạm thời chưa biết, hình như bọn họ muốn biết bà có liên quan tới Kim phu nhân hay không?” “Tôi biết rồi. Tôi chưa muốn để bọn họ điều tra ra, ông biết phải làm thế nào rồi chứ?” “Vâng, phu nhân yên tâm” Sau khi cúp máy, ánh mắt Tần Nghiên hiển hiện ý cười. Không hổ là thuộc hạ do Allen dạy dỗ, được hắn vừa ý nhất, đầu óc thật sự rất linh hoạt, mình còn chưa ra tay mà cô ta đã có thể nghĩ tới mình rồi. Trò chơi này đúng là càng ngày càng thú vị. Thẩm Thanh Lan, cô tuyệt đối không được để tôi thất vọng đấy. Ba ngày sau, Kim n Hi đặt một phần tài liệu tới trước mặt Thẩm Thanh Lan, “An, thời gian gần đây nhất mà Kim phu nhân xuất hiện là vào ngày hôm qua. Bà ta xuất hiện ở MD, khi đó Tần Nghiên đang ở Nam Thành. Có phải chúng ta đã đoán sai rồi không?” Nghe vậy, ánh mắt thẩm Thanh Lan liền thay đổi, cầm tài liệu trên bàn lên xem. Bên trong có một bức ảnh, là một người phụ nữ quay lưng về phía họ, mặc áo khoác đen, không nhìn rõ dáng vẻ. “Nghe nói người trong bức ảnh này chính là Kim phu nhân” Kim n Hi nói. Cô đã phải tốn rất nhiều công sức mới có được bức ảnh này.

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, nhìn người phụ nữ trong ảnh. “ n Hi, cậu không cảm thấy kỳ lạ sao? Trước kia chúng ta điều tra Kim phu nhân lâu như vậy nhưng không hề có chút tin tức nào. Vậy mà bây giờ chúng ta điều tra Tần Nghiên thì Kim phu nhân lại xuất hiện” Cũng đúng. Ánh mắt Kim n Hi bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, “An, ý của cậu là người phụ nữ trong ảnh hoàn toàn không phải là Kim phu nhân, mà là có người cố ý đánh lạc hướng chúng ta?” “Không loại trừ khả năng này. Nhưng cũng có thể chỉ là trùng hợp” “Tớ biết rồi, tớ sẽ tiếp tục chú ý tới Kim phu nhân và Tần Nghiên. Nếu Kim phu nhân thật sự là Tần Nghiên thì… ha ha..” Kim n Hi bình tĩnh nói, nhưng làm thế nào cũng nghe ra cô đang nghiến răng nghiến lợi. *** Thủ đô, nhà họ Phương. “Hai đứa muốn kết hôn sao?” Phó Phương Hoa nhìn con gái và Lý Bác Minh, vô cùng kinh ngạc hỏi. Phương Đồng gật đầu, “Bọn con định kết hôn” “Tin này hơi đột ngột, để mẹ tiêu hóa một lúc.” Phó Phương Hoa đưa tay đỡ trán, một lúc lâu sau bà mới nhìn sang Lý Bác Minh, “Bác Minh, lời các con vừa nói là nghiêm túc cả sao?” Lý Bác Minh mỉm cười, “Dì, sao bọn cháu có thể đem chuyện này ra nói đùa với dì được chứ? Cháu và Đồng Đồng đều rất nghiêm túc” Phương Đông cũng nói hùa theo, “Mẹ à, chẳng phải mẹ vẫn luôn hhyi vọng con và Bác Minh thành đôi sao? Giờ lẽ nào mẹ không muốn nữa?” “Không phải mẹ không muốn, chỉ là tin này đột ngột quá. Cháu đã nói với bà cháu chưa?” “Tối qua cháu đã gọi điện thoại cho ba cháu rồi, ông ấy nói hôm nay sẽ sang bàn chuyện với dì và chú” Lý Bác Minh đáp. Bây giờ Phương Thừa Chí vẫn chưa về. Mặc dù Phó Phương Hoa rất vui mừng và hy vọng vào chuyện này, nhưng nếu giờ hai đứa thật sự muốn kết hôn ngay thì bà lại hơi do dự. Trong lòng Lý Bác Minh tuy sốt ruột, nhưng bây giờ vẫn phải cho Phó Phương Hoa thời gian tiêu hóa chuyện này. “Đồng Đồng, con theo mẹ vào trong nói chuyện một chút. Mẹ có mấy lời muốn hỏi con” Phó Phương Hoa nói rồi đứng dậy đi vào phòng mình. Phương Đông nhìn Lý Bác Minh với vẻ trấn an rồi đi theo bà. “Me.” “Đồng Đồng, có phải con có thai rồi không? Nên mới…” Phó Phương Hoa nhìn bụng Phương Đông, do dự hỏi. Nghe vậy, Phương Đông lập tức ngây người, sau đó dở khóc dở cười, “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu thế? Không có chuyện này đâu.” Mặc dù cô và Lý Bác Minh đã quen nhau được một thời gian, nhưng bọn họ chưa từng vượt qua giới hạn cuối cùng. “Vậy sao đột nhiên còn lại muốn kết hôn với Bác Minh?” “Cũng không phải là đột nhiên đâu. Con và anh ấy đã hẹn hò ba tháng rồi. Bọn con quen biết nhau từ nhỏ nên hiểu rất rõ tính cách đối phương. Con cảm thấy anh ấy là một người đàn ông có thể khiến con tin tưởng mà dựa vào. Trước sau gì cũng phải kết hôn, làm sớm một chút chẳng

phải tốt hơn sao?" Điều quan trọng nhất là cô muốn có một gia đình, muốn có một người yêu thương mình, khi bệnh có người chăm lo, khi trời trở lạnh có người quan tâm, chứ không phải một mình trong căn phòng lạnh lẽo nữa. Trong thời gian học tập ở nước ngoài, Phương Đồng đã hiểu rõ tầm quan trọng của gia đình đối với một người. Cô chưa bao giờ là một người phụ nữ mạnh mẽ, từ trước đến nay cô luôn muốn có một gia đình ấm áp và một người đàn ông để cô có thể yên tâm làm một người phụ nữ đứng sau ủng hộ người đó. "Nếu con thật lòng yêu và muốn gả cho Bác Minh thì ba mẹ tất nhiên rất vui mừng" Phó Phương Hoa nói. Vợ chồng họ vẫn luôn rất xem trọng Lý Bác Minh và cũng thấy rất rõ tình cảm của cậu ta dành cho Phương Đông. "Mẹ, con biết mẹ sẽ không phản đối đâu mà" Phương Đông cười tủm tỉm. "Khi nào ba con về mẹ sẽ nói với ông ấy. Vừa rồi Bác Minh nói chú ý của con sắp đến phải không?" "Vâng, chú Lý đang trên đường, chắc sắp đến rồi" Thẩm Thanh Lan và Vu Hiểu Huyên biết tin Phương Đồng sắp kết hôn qua weibo. Vu Hiểu Huyên lập tức gọi điện thoại cho Phương Đông. "Tớ đang định gọi cho các cậu đây thì cậu gọi điện thoại đến. Đúng lúc buổi chiều tớ rảnh, chúng ta gặp nhau nhé" Phương Đồng nói. Vu Hiểu Huyên không có ý kiến gì. Hôm nay cô được nghỉ ở nhà, bèn gọi điện báo cho Thẩm Thanh Lan. Ba người hẹn gặp nhau tại một quán cà phê. "Phương Đông, chuyện này là thế nào? Sao đột nhiên cậu lại muốn kết hôn vậy?" Vừa gặp Phương Đồng, Vu Hiểu Huyên đã lập tức tra hỏi. "Cái gì mà đột nhiên chứ? Đâu phải các cậu không biết tớ và Lý Bác Minh đang hẹn hò. Hiện giờ cũng đến tuổi kết hôn rồi, đây chẳng phải chỉ là chuyện đương nhiên sao?" "Tớ cứ tưởng cậu phải hẹn hò ba hoặc năm năm chứ, không ngờ mới ba tháng đã kết hôn" Phương Đồng không kìm lòng được mà lườm cô nàng, "Ba hoặc năm năm, cậu tưởng tớ là cậu sao? Kết hôn có liên quan gì đến thời gian yêu nhau đâu? Thẩm Thanh Lan đồng ý với lời nói này, bèn nói với Phương Đồng, "Hiểu rõ là tốt rồi. Kết hôn sớm một chút cũng tốt. Có điều bây giờ cậu còn đang học tập ở nước ngoài, tớ nhớ là sau khi học xong cậu còn phải làm việc ở chi nhánh bên đó hai năm nữa. Cậu đã trao đổi với Lý Bác Minh chuyện này chưa?" "Đã trao đổi rồi. Sau khi kết hôn vẫn tạm thời như hiện giờ. Tớ ở nước ngoài học tập và làm việc, có thời gian sẽ trở về, không thì anh ấy sang thăm tớ. Thời gian hai năm trôi qua rất nhanh thôi" Ban đầu cô có ý định từ chức về nước, nhưng Lý Bác Minh nói cố vất vả lắm mới có được cơ hội này, cũng đã nỗ lực lâu như vậy rồi, nên đừng dễ dàng từ bỏ. "Nếu không thì tớ có thể nói với anh tớ cho cậu về trước thời hạn" Thẩm Thanh Lan đề nghị. Phương Đồng xua tay, "Không cần, tớ không thể cứ dựa vào người khác mãi

được. Có điều, khi nào tớ không chịu nổi nữa thì tớ sẽ không khách sáo với cậu đâu. Đùi cậu lớn như vậy, nên khi cần tớ nhất định sẽ ôm" "Các cậu người thì sắp kết hôn, người thì sắp làm mẹ, chỉ còn mỗi mình tớ thôi" Vu Hiểu Huyền nằm dài lên bàn than thở. "Nếu cậu muốn kết hôn thì tranh thủ sắp xếp công việc đi. Hàn Dịch nha cậu nhìn cậu mòn mắt rồi đấy" Phương Đổng chọc ghẹo. Bây giờ da mặt Vu Hiểu Huyên đã dày lên nên chẳng hề biến sắc trước lời trêu chọc của Phương Đông, "Cho anh ấy đợi đi" Phương Đông và Thẩm Thanh Lan liếc nhìn nhau, giọng điệu này hơi bất thường rồi. Sao bọn họ lại nghe thấy chút hậm hực trong đó vậy? "Hàn Dịch chọc giận cậu à?" Phương Đồng hỏi. Vu Hiểu Huyên ngạc nhiên, "Sao cậu lại biết?" "Lửa giận của cậu đã tràn ra khắp nơi rồi. Đâu phải chỉ mình tớ biết, cậu hỏi Thanh Lan xem cậu ấy có nhận ra không?" Vu Hiểu Huyền thở dài nói: "Phụ nữ thông minh quá không tốt, vẫn nên ngốc một chút mới đáng yêu" Phương Đông cười nhạo: "Cậu đang tự nói mình à? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành sao cậu lại giận Hàn Dịch?" Vu Hiểu Huyên bất mãn: "Cái gì mà lại chứ? Nói cứ như tớ không biết lý lẽ lắm vậy. Lần này thật sự không thể trách tớ, là lỗi của tên khốn Hàn Dịch kia. Hơn nửa đêm uống say thì không nói, lại còn dám không về nhà cả đêm" "Tối qua Hàn Dịch không về sao?" "Ừ, nói là ở khách sạn. Chắc các cậu chưa thấy tiêu để giải trí hôm nay đầu" Vu Hiểu Huyên nói. Hàn Dịch cả đêm không về nhà, sáng sớm lại có tin tức chuyện tình cảm của anh với Vu Hiểu Huyền đã tan vỡ. Nhờ phúc của Hàn Dịch, cứ một thời gian thì Vu Hiểu Huyên lại lên hot search trên weibo vài lần. Đúng là Phương Đồng với Thẩm Thanh Lan chưa thấy tin này thật. Thẩm Thanh Lan vốn không quan tâm tới mấy tin đồn của người khác. Hơn nữa bây giờ mang thai nên trừ khi cần thiết nếu không thì có rất ít đụng tới các thiết bị điện tử. Phương Đồng thì mới trở về ngày hôm trước, lại còn trở về vì chuyện kết hôn, cho nên càng không biết chuyện này. "Uống rượu xã giao sao?" Phương Đồng hỏi. Vu Hiểu Huyên tức tối đáp, "Ai mà biết. Tối qua tớ gọi cho anh ấy rất nhiều cuộc, nhưng anh ấy không bắt máy. Sáng sớm về lại không nói lời nào, ngay cả một câu giải thích cũng không có. Cậu nói tớ có thể không giận được sao?" Sau chuyện lần trước, Vu Hiểu Huyên không còn hoài nghi Hàn Dịch sẽ làm chuyện có lỗi với mình nữa. Điều làm cô tức giận là thái độ của Hàn Dịch. Dù có xảy ra chuyện gì anh cũng phải nói với cô chứ. Anh không nói thì cô biết đâu mà lần? "Chẳng lẽ dạo này cậu làm chuyện gì có lỗi với Hàn Dịch? Nên Hàn Dịch nhà cậu mới giận dỗi không để ý tới cậu?" Phương Đồng suy đoán. "Tớ thì có thể làm chuyện gì có lỗi với anh ấy chứ…ặc…" Phương Đồng khựng lại, nhìn sang cô, "Có thật

sao?”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên xấu hổ, “Cũng không phải là làm chuyện có lỗi với anh ấy. Chỉ là mấy ngày trước đó, chẳng phải tớ mới nhận quay một quảng cáo mới sao. Người hợp tác với tớ là nam thần Diệp Tường Vũ của tớ, là Diệp Tường Vũ đó. Sau khi quay xong, tớ có hẹn anh ấy đi ăn một bữa cơm, ai ngờ lại bị đám chó săn chụp được” Phương Đông lập tức hiểu ra, “Thì ra Hàn Dịch nhà cậu ghen” Vu Hiểu Huyên lẩm bẩm: “Người đàn ông này thật là nhỏ nhen. Tớ chỉ đi ăn với nam thần của tớ có một bữa cơm mà anh ấy lại giận dỗi không để ý tới tớ hai ngày. Tối hôm qua còn dám không về nhà. Hôm nay nếu anh ấy còn bơ tớ, không nói chuyện với tớ, thì tớ sẽ bỏ nhà đi. Cho anh ấy tức giận một mình đi, tốt nhất là tức chết anh ấy luôn.” Thẩm Thanh Lan bật cười, “Nếu lời này của cậu bị Hàn Dịch nghe thấy thì có thể anh ấy sẽ tức chết thật đấy. Hiểu Huyền, thật ra không thể trách Hàn Dịch được. Cậu nghĩ xem, nếu đổi lại là cậu thấy tin Hàn Dịch đi ăn cùng một nữ minh tinh, nói người đó là nữ thần của anh ấy, còn bị người ta chụp được rồi đưa tin ầm ĩ, như vậy cậu cảm thấy thế nào?” “Anh ấy dám” Vu Hiểu Huyên nghiến răng. Nói xong cô bỗng hiểu được ý của Thẩm Thanh Lan, vẻ mặt cứng đời như đang suy nghĩ điều gì. Thấy cô hiểu ra, đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện ý cười. Thật ra Vu Hiểu Huyên hơi thiếu nhạy bén trong chuyện tình cảm, nếu không gợi ý thì cô sẽ hoàn toàn không nhận ra vấn đề nằm ở đâu. Khổ thân Hàn Dịch, tức giận lâu như vậy mà ngay cả lý do anh tức giận người ta cũng không biết. Phương Đồng bất đắc dĩ lắc đầu, “Hàn Dịch đáng thương, có mắt như mù, đi thích cô gái có thần kinh thô hơn sợi mì nhà chúng ta.” Vu Hiểu Huyên trợn mắt, “Phương Đông, cậu mới là thần kinh thổ đấy” Hiểu ra vấn đề ở đâu nên cuối cùng Vu Hiểu Huyên cũng cảm thấy áy náy với người đang ở nhà bị mình làm cho tức giận, “À, Thanh Lan, Phương Đông, tớ về trước nhé. Để Hàn Dịch ở nhà một mình, tớ không yên tâm” “Ừ, về đi” Phương Đông trả lời. Sau khi Vu Hiểu Huyên đi rồi, cô và Thẩm Thanh Lan mới nhìn nhau, nở nụ cười. Vu Hiểu Huyên vội vàng chạy về nhà, Hàn Dịch còn đang ngủ, ở trần nằm trên giường, hình như ngủ không thoải mái nên nhíu chặt mày. Vu Hiểu Huyên đứng bên cạnh giường nhìn, trong lòng thầm cảm thán, đẹp trai đúng là có lợi, ngay cả nhíu mày cũng đẹp như vậy. Cô ngồi bên giường khẽ lay Hàn Dịch, “Hàn Dịch, dậy đi” Hàn Dịch không tỉnh dậy. Vu

Hiểu Huyền lại gọi to hơn nhưng anh vẫn không tỉnh. Cô vỗ lên mặt anh, lúc này mới phát hiện nhiệt độ của anh khác thường, bèn đưa tay sờ trán anh, quả nhiên nóng hầm hập. “Hàn Dịch tỉnh dậy đi.” Vu Hiểu Huyên lay anh thật mạnh. Cuối cùng Hàn Dịch cũng mở mắt ra nhìn Vu Hiểu Huyền. “Hiểu Huyên” Giọng nói anh khàn khàn, nghe vô cùng yếu ớt. “Hàn Dịch, anh bị sốt rồi, mau dậy đi, chúng ta đến bệnh viện” Hàn Dịch lắc đầu, “Anh không sao, ngủ một giấc là khỏe lại thôi.” Vu Hiểu Huyên thấm tự trách mình vô tâm. Nếu sáng nay mình làm hòa với Hàn Dịch thì cô đã phát hiện anh bị bệnh rồi. Kết quả cô lại đi giận ngược anh, không nói chuyện với anh. Nếu Thẩm Thanh Lan không nhắc nhở, không chừng cô đã thật sự không để ý đến anh thêm mấy ngày nữa. Nếu sốt suốt mấy ngày thì chắc Hàn Dịch sốt đến ngốc mất. “Hàn Dịch, anh đứng dậy nhanh lên cho em. Chúng ta đến bệnh viện” Vu Hiểu Huyên kéo anh dậy, nhưng Hàn Dịch quá nặng, cô không kéo nổi. “Hiểu Huyên, anh thật sự không sao. Em để anh ngủ một giấc là ổn thôi.” Giọng nói Hàn Dịch khàn đặc, cổ họng anh như bị lửa đốt, nói chuyện rất tốn sức. Vu Hiểu Huyên kéo không nổi Hàn Dịch, lại không thể trơ mắt nhìn anh sốt li bì như thế được, bèn ra khỏi phòng, lấy một chai rượu trắng trên tủ rượu của anh, giúp anh hạ nhiệt. Nhưng một tiếng sau, nhiệt độ cơ thể Hàn Dịch vẫn không giảm xuống. Vu Hiểu Huyên sốt ruột, vội vàng gọi điện thoại cho 120. Hàn Dịch được đưa vào bệnh viện, đến ngày hôm sau mới hoàn toàn tỉnh táo. Vừa mở mắt ra, anh đã thấy Vu Hiểu Huyên đang dựa vào giường bệnh ngủ say sưa, tay còn nắm chặt tay mình. Ánh mắt Hàn Dịch đầy dịu dàng. Anh vẫn nhớ loáng thoáng chuyện hôm qua, hình như anh đã khiến cô sợ hãi. Tay anh vừa cử động, Vu Hiểu Huyền đã lập tức thức giấc, thấy anh tỉnh lại thì cực kỳ vui mừng, “Hàn Dịch, anh tỉnh rồi. Anh làm em sợ muốn chết.” “Xin lỗi đã làm em lo lắng” Hàn Dịch nói. Bị sốt lâu nên cổ họng anh rất khô, khi nói chuyện thì rát như dao cắt. Vu Hiểu Huyên vội rót cho Hàn Dịch một ly nước rồi đỡ anh dậy, “Anh uống nước trước đi.” Uống xong ly nước, Hàn Dịch mới thoải mái hơn, “Lo cho anh lắm à?” Vu Hiểu Huyên khẽ hừ, “Ai lo cho anh chứ. Chẳng phải anh vẫn giận em sao, ngay cả em nói chuyện với anh, anh cũng không để ý tới kia mà.” Hàn Dịch bật cười, nắm tay Vu Hiểu Huyên, cô cũng không rút lại, “Đúng, là lỗi của anh. Anh không nên giận em, không nên lờ em. Anh sai rồi, em tha thứ cho anh nhé” Vu Hiểu Huyên đã hết giận từ lâu, bây giờ Hàn Dịch lại nhận sai với cô nên lại làm cô thấy có lỗi, “Hàn Dịch, là lỗi của em. Em quá ngốc nghếch, còn nói Diệp Tường Vũ là nam thần của mình. Thật ra anh mới là nam thần thật sự của em. Trong lòng em, anh là quan trọng nhất, là trời là đất của em, là

ánh nắng rực rỡ nhất trong cuộc đời em" Bất ngờ được người ta bày tỏ, Hàn Dịch cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Nhưng anh càng nghe càng cảm thấy sai sai, bèn híp mắt nhìn Vu Hiểu Huyền, "Vu Hiểu Huyên, đây là lời thoại trong bộ phim nào?" "Thanh Xuân là điều bất ngờ nhất" Vu Hiểu Huyền trả lời theo bản năng. Ha ha, quả nhiên! Vu Hiểu Huyên trả lời xong mới phát hiện không ổn, vội quan sát sắc mặt Hàn Dịch, trong lòng thầm mắng mình ngốc, xin lỗi mà cũng có thể chọc giận người ta. Vu Hiểu Huyên kéo tay áo Hàn Dịch, "Hàn Dịch, anh đừng giận mà. Dù đó là lời thoại trong phim nhưng xin lỗi là thật lòng. Em thật sự biết mình sai rồi. Sau này em sẽ cách xa mấy nam thần kia ra. Nam thần của em chỉ có một thôi, là anh." Ánh mắt Hàn Dịch đầy ý cười, thế nhưng vẻ mặt vẫn dửng dưng, "Em nói thật sao? Sau này em sẽ không đi ăn với ngôi sao nam nữa phải không?" Vu Hiểu Huyên gật đầu, "Đúng vậy" "Sau này ở nhà, em sẽ không cầm điện thoại, vừa xem vừa mê mẩn sắc đẹp của mấy ngôi sao nam nữa chứ?" Vu Hiểu Huyên hơi do dự. Nhưng thấy nét mặt như muốn nói anh biết em lừa anh mà, em là đồ phụ nữ đa tình thì cô lại gật đầu, "Vâng vâng vâng, sau này em chỉ có một mình anh. Nếu người đàn ông khác hẹn em đi ăn, em nhất định sẽ dẫn anh theo, nói đây là người đàn ông của tôi, đẹp trai hơn anh đúng không, như thế được chưa?" Hàn Dịch rất hài lòng nhưng vẫn thấy chưa đủ, "Sau này em không được đóng cảnh giường chiếu, không được đóng cảnh hồn, không được cởi đồ, không được tiếp xúc thân mật với bất cứ diễn viên nam nào…" Hàn Dịch liệt kể một loạt. Sắc mặt Vu Hiểu Huyền cực kỳ đen, nghiến răng nói, "Hàn Dịch, anh đủ rồi đấy. Đừng có mà được voi đòi tiên" Hiện giờ cố nghiêm túc hoài nghi rằng Hàn Dịch đã cố ý bị bệnh, mục đích là ép cô lùi bước. Hàn Dịch nhìn thấy ánh mắt của Vu Hiểu Huyên, thầm nghĩ vở kịch đã bị phát hiện nên lập tức dừng lại, "Chỉ chừng đó thôi." Vu Hiểu Huyên bật cười ha ha, "Ba điều trước em có thể hứa với anh, nhưng điều phía sau, anh đừng có mơ nữa." Không tiếp xúc tay chân với bất cứ diễn viên nam nào, vậy cô cứ rút khỏi giới giải trí luôn cho rồi. Hàn Dịch ngượng ngùng, "Được." "Hàn Dịch, anh thật không hổ là người làm ăn mà" Vu Hiểu Huyên nghiến răng nghiến lợi nói. Cô chỉ ăn một bữa cơm với người khác mà kết quả lại phải lùi bước đến mức này rồi. Hàn Dịch cười tít mắt, "Cảm ơn lời khen của em" Thấy da mặt của người này đã siêu cấp dày rồi, Vu Hiểu Huyền quyết định không tính toán với bệnh nhân, tránh bị tức chết, "Muốn ăn gì? Em đi mua cho anh." Hàn Dịch đã không ăn gì một ngày một đêm liền nên giờ rất đói bụng, "Cháo là được rồi." "Anh chờ một, bây giờ em đi mua ngay" Vu Hiểu Huyên nói xong thì cầm ví đi ra ngoài, có điều khi quay về thì sắc mặt rất tệ.

“Em sao vậy?” Hàn Dịch hỏi. Vừa rồi lúc đi chẳng phải còn rất tốt sao? “Đám ký giả kia thật là đáng ghét, chỉ một chuyện nhỏ mà cũng có thể phóng đại thành chiến tranh thế giới” Nghe vậy, Hàn Dịch nhướng mày nhìn cô. Vu Hiểu Huyên ném điện thoại cho Hàn Dịch, “An tự xem đi” Hàn Dịch cầm điện thoại lên, vừa mở ra, thấy tin tức mới trên đầu trang mà cạn lời, “Anh tự tử vì tình?” Vu Hiểu Huyên cười ha ha, “Đúng vậy, bây giờ anh nổi tiếng rồi nhé. Vợ chưa cưới của Tổng Giám đốc tập đoàn Hàn Thị ngoại tình với diễn viên nam. Tổng Giám đốc Hàn đau lòng muốn chết, uống rượu đến giữa khuya, nhất thời nghĩ quẩn uống thuốc tự tử, rồi bị đưa vào bệnh viện cấp cứu” Hàn Dịch đen mặt, rốt cuộc ai đã viết cái tin nhảm nhí này vậy. Ông mới tự tử, cả nhà ông đều tự tử. Hàn Dịch muốn gọi điện thoại cho thư ký, lúc này mới phát hiện điện thoại của mình không có ở đây, vẻ mặt anh còn khó coi hơn cả Vu Hiểu Huyên. “Chuyện này cứ giao cho anh” Hàn Dịch nói. Khi thư ký của Hàn Dịch thấy tin này thì đã lập tức gọi cho phòng quan hệ công chúng xử lý. Cậu ta không liên lạc với Hàn Dịch được, phải nhờ tin trên mạng biết tin anh đang ở trong bệnh viện, sau đó lập tức chạy tới. “Tổng Giám đốc Hàn” Hàn Dịch thấy thư ký của mình thì hỏi, “Xử lý chuyện này thế nào rồi?” Thư ký báo cáo, “Đã điều tra xong, là một ký giả vô danh của một tạp chí giải trí vì muốn nổi tiếng nên mới đưa tin thất thiệt. Đằng sau thật sự không có ai giật dây cả” “Chắc chắn không có a?” “Chắc chắn.” Hàn Dịch cười khẩy, “Như vậy thì dễ xử lý thôi. Hẹn ký giả đó cho tôi, nói là tôi muốn nói chuyện với anh ta, tâm sự về chuyện tôi đau lòng muốn chết” “Được, Tổng Giám đốc Hàn” Thư ký lúng túng đáp, vừa định rời đi thì bị Hàn Dịch gọi lại, “Chờ đã” Thư ký nhìn anh. “Trước tiên đính chính tin đồn nhảm kia. Sau này tôi không muốn thấy bất cứ bài viết nào bôi đen Vu Hiểu Huyền trên mạng nữa” Vừa rồi Hàn Dịch tùy tiện xem một chút, phát hiện trên weibo có rất nhiều bài viết bôi đen Vu Hiểu Huyền. Dưới weibo của cô cũng có rất nhiều bình luận mắng chửi rất khó nghe. Vu Hiểu Huyên cũng nghe thấy lời Hàn Dịch, chờ thư ký đi mới nói, “Chỉ là mấy antifan thôi mà. Em cũng không phải là lần đầu tiên bị bôi đen, em không tức thì anh tức làm gì?

Hàn Dịch có thể không tức giận sao? Thấy Vu Hiểu Huyên bị người ta bôi đen anh còn khó chịu hơn thấy mình bị nói xấu nữa. Vu Hiểu Huyên cười khẽ, Hàn Dịch lườm cô, “Đúng là đồ ngốc, bị người ta nói xấu như vậy mà còn có thể cười” “Có gì mà không thể cười chứ, chúng ta cứ chụp một tấm ảnh đăng lên mạng, khoe ân ái, thì những kẻ bôi đen em chẳng phải sẽ tự vả mặt chan chát sao, như vậy sẽ rất thú vị. Hơn nữa em còn được PR tên tuổi miễn phí, chị Linda không cần phải tuyên truyền cho em để nâng cao danh tiếng, tiết kiệm được cho công ty chúng ta một khoản tiền rất lớn đấy” Nghe cô nói thế, Hàn Dịch không xụ mặt nổi nữa, ánh mắt đào hoa đầy ý cười, “Em lạc quan quá nhỉ” Vu Hiểu Huyên nhún vai, “Lăn lộn trong cái giới này, nếu em có trái tim thủy tinh thì sẽ không thể tồn tại được” Đây là lời nói thật lòng, giới giải trí chính là một cái chảo nhuộm lớn, bên trong có đủ mọi loại người và đầy rẫy tin đồn nhảm, nếu anh quá để tâm thì anh sẽ thua cuộc. Tuy Vu Hiểu Huyên nói vậy nhưng Hàn Dịch vẫn không bỏ qua. Không lâu sau, đại diện của Thanh Huyền liền đăng tin làm rõ mọi chuyện. Thứ nhất, Hàn Dịch nhập viện là vì bị sốt chứ không phải tự tử, kèm theo đó còn có giấy chứng nhận của bác sĩ Trương. Thứ hai, tình cảm của Vu Hiểu Huyên và Hàn Dịch vẫn rất tốt, cũng không hề có chuyện Vu Hiểu Huyền ngoại tình, khiến Hàn Dịch đau khổ mà uống rượu giải sầu đến khuya. Thứ ba, công ty họ sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý đối với người tung tin đồn này. Sau đó, Vu Hiểu Huyền cũng đăng một trạng thái lên Weibo… “Chúng tôi vẫn rất tốt. Cảm ơn mọi người đã quan tâm” Kèm theo một bức ảnh Hàn Dịch và Vu Hiểu Huyền chụp chung, dáng vẻ thân mật, có thể thấy rõ địa điểm là ở trong bệnh viện, sắc mặt của Hàn Dịch vẫn còn hơi nhợt nhạt. Lời đồn được làm rõ, đúng với suy đoán của Vu Hiểu Huyên, đám đông không rõ sự thật một ngày trước còn làm anh hùng bàn phím trên Weibo của cô, hiện giờ thái độ đã thay đổi 180 độ, tất cả đều xin lỗi cô, sẵn tiện còn chỉ trích ký giả của trang web giải trí kia đã tung tin đồn nhảm. “Anh xem, em đã nói bọn họ sẽ tự vả mặt chan chát mà” Vu Hiểu Huyền ngồi trên ghế sô pha trong phòng bệnh, cầm một quả táo gặm. Hàn Dịch đang truyền nước biển, tay kia thì cầm một tập tài liệu lên xem. Nghe thấy lời Vu Hiểu Huyền nói, anh mới nhìn sang cô, “Làm người ấy mà, vẫn nên ngốc một chút mới tốt, như thể hạnh phúc hơn” Vu Hiểu

Huyên lườm anh, “Hàn Dịch, anh nói ai ngốc đấy?” “Anh tự nói mình.” Vu Hiểu Huyền thưởng cho anh một ánh mắt khinh bỉ, lười so đo với anh. Hàn Dịch mỉm cười, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu. Mới một ngày hôm qua mà công ty đã dồn lại một đống chuyện cần xử lý, ngay cả bị bệnh mà anh cũng không thể nghỉ ngơi. Điện thoại của thư ký gọi đến, Hàn Dịch bắt máy, khóe miệng nở nụ cười nhạt, “Không chấp nhận hòa giải. Cậu có thể nói với cậu ta là tôi đã quyết định thu mua tòa soạn kia rồi” Cúp máy, Vu Hiểu Huyền quay đầu nhìn anh, “Anh định mua tòa soạn kia sao?” Hàn Dịch không giấu cô “Ừ. Có một số người nếu không cho một bài học thì họ sẽ không khôn ra được” Nghe vậy, Vu Hiểu Huyên lập tức hiểu ra, Hàn Dịch đang muốn giết gà dọa khỉ. Tập đoàn Hàn Thị là anh lớn trong giới truyền thống ở thủ đô. Tổng Giám đốc của tập đoàn Hàn Thị bị người ta tạt nước bẩn, hơn nữa còn liên lụy tới Vu Hiểu Huyên, tất nhiên Hàn Dịch sẽ không bỏ qua. Thu mua đã là nhẹ tay rồi. Vu Hiểu Huyên không hiểu mấy chuyện làm ăn trên thương trường, cũng không có ý định nhúng tay vào. “Đúng rồi, Hàn Dịch, sau khi anh xuất viện, em sẽ phải sang thành phố khác để quay ngoại cảnh, có thể mất khoảng ba tháng” Hàn Dịch ngẩng đầu lên khỏi xấp tài liệu, cau mày, “Ba tháng, lâu như vậy sao?” “Không lâu đầu, đây là phim truyền hình mà, ba tháng đã là nhanh rồi.” “Vậy chẳng phải đến Tết em mới về sao?” “Nếu quay phim thuận lợi thì có thể về sớm hơn dự định” Hàn Dịch có chút không nỡ, nhưng cũng biết đây là công việc của Vu Hiểu Huyên, “Em quay phim ở đâu?” “Thành phố điện ảnh và truyền hình - Tấn Ninh” Đây là lần đầu tiên cô quay phim ở đó, cũng là nơi bắt đầu giấc mơ của cô. Hàn Dịch ngẫm nghĩ, hình như cũng không xa lắm. Cô không thể quay về thì mình đi thăm cô là được, cũng chỉ cần một tấm vé tàu mà thôi. *** Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục đang dùng cơm thì thấy một người xuất hiện trước mặt họ. Ôn Hệ Dao như cười như không nhìn Thẩm Quân Dục, sau đó nói với giọng điệu bình thản: “Cô Trần, không ngờ lại gặp cô ở đây. Cô đi ăn với bạn à?” Trần Tố mỉm cười, “Ừ, đúng lúc tôi và bạn cũng đến đây dùng cơm, không ngờ lại gặp hai người, thật trùng hợp. Chỉ là chúng tôi đến hơi trễ, ở đây đã hết chỗ rồi. Không biết có thể ngồi cùng bàn với hai người không?” Thẩm Quân Dục đang muốn từ chối thì Ôn Hề Dao đã trả lời, “Tất nhiên là có thể rồi. Chúng tôi chỉ mới bắt đầu ăn thôi. Nếu cô Trần không ngại thì cùng ăn đi” “Vậy cảm ơn” Nụ cười trên mặt Trần Tổ chân thành hơn một chút. Cô ta đang muốn ngồi cạnh Thẩm Quân Dục, không ngờ Ôn Hề Dao đứng lên ngồi xuống bên cạnh anh. Vẻ mặt Trần Tổ cứng đờ, nhưng rất nhanh đã tự nhiên trở lại, ngồi xuống đối diện Thẩm Quân Dục, mỉm cười nhìn anh, “Dạo này Tổng Giám

đốc Thẩm bận rộn quá nhỉ, muốn hẹn anh bản chuyện hợp tác cũng không cơ hội.” Thẩm Quân Dục cười cười, “Chuyện này luôn do cấp dưới của tội phụ trách. Nếu chuyện gì cũng phải hỏi tôi thì tôi bỏ tiền lương cao như vậy nuôi bọn họ làm gì? Công ty của Trần Tố và tập đoàn quân Lan cùng hợp tác một dự án. Trần Tổ mượn chuyện này để hẹn Thẩm Quân Dục nhiều lần, nhưng anh cứ viện đủ lý do từ chối, thậm chí cuối cùng còn trực tiếp quẳng việc này cho thư ký Dư Bân. Đã từ chối rõ ràng như vậy, nếu đổi là người khác thì đã hiểu rõ. Nhưng Trần Tố lại giả vờ không hiểu, thỉnh thoảng còn đến tập đoàn quân Lan để tìm Thẩm Quân Dục, nhưng cô ta lại chẳng gặp được anh lần nào. Bạn của Trần Tố cũng tốt nghiệp cùng trường với bọn họ nên tất nhiên quen biết Thẩm Quân Dục, “Đấy chẳng phải là Thẩm công tử trước kia tiếng tăm lừng lẫy của trường chúng ta sao? Nhiều năm không gặp, vậy mà anh vẫn không thay đổi gì cả” Thẩm Quân Dục nhìn sang người nói chuyện, nhưng lại không hề nhận ra cô ta. Người kia cũng không xấu hổ, chỉ cười nói, “Tôi là Tào Thi Vũ, bạn của Trần Tố, anh nhớ chứ? Trước đây tôi thường hay đi cùng Trần Tố đến tìm anh đấy” Nghe cô ta nói vậy, Thẩm Quân Dục mới có ấn tượng mơ hồ. Thấy anh nhớ ra, Tào Thi Vũ bùi ngùi nói, “Mới chớp mắt mà đã tốt nghiệp nhiều năm rồi. Chúng ta đều đã bôn ba, có tuổi rồi, bạn cũ gặp lại nhau cũng đều nhận không ra. Trong số chúng ta, người thành công nhất chính là Thẩm công tử và Trần Tố đấy. Hai người duy trì phong độ thật tốt, quả thật không hề khác năm xưa, không hổ danh được mọi người gọi là kim đồng ngọc nữ. Thậm chí bây giờ, trong hai người vẫn rất xứng đôi. Trước đây bọn tôi đều nghĩ hai người sẽ ở bên nhau đấy, không ngờ chuyện đời khó nói” Tào Thi Vũ nói xong mới ra vẻ nhớ tới sự tồn tại của Ôn Hể Dao. Tin Thẩm Quân Dục và Ôn Hệ Dao đính hôn đã được công khai, chỉ cần có chút quan tâm tin tức là có thể biết ngay. Tào Thi Vũ là bạn của Trần Tố, dĩ nhiên không thể nào không biết. “Chuyện đó… tôi chỉ đùa một chút thôi. Mong cô bỏ qua cho nhé? Ôn Hề Dao mỉm cười, vô cùng phóng khoáng và khéo léo đáp lời, “Tôi không hiểu lầm gì đâu. Bạn cũ gặp mặt trò chuyện vài câu thôi mà.” Tào Thi Vũ tỏ ra xấu hổ. Trần Tổ nói: “Thi Vũ ăn nói hơi thẳng thắn chứ không có ý gì khác đâu. Tôi tin một người dịu dàng phóng khoáng như cô Ôn chắc sẽ không để ý đầu” Ôn Hề Dao cười tít mắt, “Tất nhiên rồi” Trong bữa cơm này, người tự nhiên nhất lại là Ôn Hệ Dao. Mặc dù cô không chặt chém ai, nhưng đến cuối cùng, ngay cả Tào Thi Vũ, người định gây khó dễ cô cũng phải câm miệng lại. Thẩm Quân Dục vẫn không nói gì, chỉ thỉnh thoảng tiếp lời, không ngừng gắp thức ăn cho Ôn Hồ Dao, hoặc ngồi gỡ xương cá cho cô. Động tác của anh rất quen tay, còn vẻ mặt của Ôn

Hề Dao lại rất tự nhiên, chứng tỏ đây không phải là lần đầu tiên hai người có những cử chỉ thân mật thế này. Trần Tố nhìn thấy cảnh này mà trong lòng chua xót, bữa cơm này cô ta ăn đến đau dạ dày. Ra khỏi nhà hàng, Ôn Hề Dao cười tít mắt hỏi: “Hai cô muốn đi đầu, chúng tôi đưa hai cô đến đó nhé?” Trần Tố từ chối, nụ cười trên mặt vô cùng miễn cưỡng. Cả buổi trưa đã phải ăn thức ăn cho chó, cô ta còn có thể cười được đã là rất giỏi rồi, “Không cần, tôi có lái xe. Hai người cứ đi trước đi. Quân Dục, rảnh thì chúng ta hẹn sau nhé” Thẩm Quân Dục gật đầu, nhìn vẻ mặt liền biết thái độ rất qua loa. Trần Tố thầm thở dài, chào Ôn Hệ Dao rồi rời đi. Lên xe, Ôn Hệ Dao không khỏi cảm thấy buồn cười, cô nhìn Thẩm Quân Dục, “Đóa hoa đào này của anh bám dai hơn em tưởng đấy” Thẩm Quân Dục nghe vậy, vẻ mặt vẫn không đổi, “Hoa đào có bám dai cũng không lợi hại bằng cây kéo bên cạnh anh đây” Ôn Hề Dao tán thành gật đầu, “Tất nhiên, em là người hoàn hảo mà. Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, bàn được hợp đồng, đuổi được kẻ thứ ba. Thẩm Quân Dục, anh cưới được em là quá hời đấy.” Thẩm Quân Dục nhìn sang, yêu chiều cười nói, “Đúng vậy, thật quá hời cho anh. Đây chắc chắn là cuộc làm ăn lời nhất, đủ để anh hưởng thụ cả đời” Ôn Hề Dạo quay đầu anh sang hướng khác, “Lo lái xe đi. Cái mạng nhỏ của em đang nằm trong tay anh đấy” “Tuân lệnh, nữ vương đại nhân của anh”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 304: HIỂU LẦM

Thẩm Quân Dục đưa Ôn Hệ Dao đến công ty. Lúc cô bước xuống xe, anh kéo cô lại, “Chiều mai em lên máy bay phải không?” “Không phải, đổi thành sáng mai rồi. Chi nhánh bên nước F xảy ra vài vấn đề, em muốn đi sớm để xử lý.” Ôn Hệ Dao đáp. Theo kế hoạch, cô đại diện chủ tịch đi thị sát chi nhánh công ty bên nước F. Nhưng ngày hôm qua, công ty xảy ra vài vấn đề, cần cô ra mặt xử lý. “Sáng mai anh đến đón em.” “Vâng!” Ôn Hề Dao cúi người hôn lên má Thẩm Quân Dục một cái, “Cảm ơn honey, lái xe cẩn thận.” Thẩm Quân Dục sở chỗ cô vừa hôn, nở nụ cười cưng chiều. **** Sân bay. “Một mình em ở nước ngoài, phải biết tự chăm sóc mình, đừng liều mạng làm việc đấy.” Thẩm Quân Dục dặn dò Ôn Hệ Dao. Ôn Hề Dao cạn lời, “Quân Dục, em chỉ đi công tác thôi mà, cùng lắm ba ngày là về.” Nếu không phải công ty xảy ra vấn đề, thì cô chỉ cần đi thị sát, nhiều nhất hai ngày là về. Thẩm Quân Dục cũng biết mình lo lắng hơi quá, nên không nói nữa. Ôn Hề Dao cầm va li từ tay Thẩm Quân Dục, “Được rồi, em lên máy bay đây, anh về trước đi.” “Anh nhìn em đi.” Ôn Hề Dao không quay đầu lại, mà giơ tay ra sau vẫy vẫy, Thẩm Quân Dục lắc đầu bật cười, xoay người đi. Về đến nhà, thấy Thẩm Thanh Lan đang ngồi trên ghế sô pha ăn nho. Thời gian này, cô rất hay về Đại Viện, Thẩm lão gia và Sở Vân Dung vô cùng vui vẻ. “Quân Dục về rồi à?” Sở Vân Dung gọi con trai một tiếng, sau đó tiếp tục đan áo. Bà muốn đan cho cháu ngoại một cái áo len, chỉ cần có thời gian rảnh là bà lại đan áo, ngay cả bạn bè mời đi chơi cũng không đi. Thẩm lão gia đeo kính lão, lật xem quyển từ điển. Gần đây, ông và Phó lão gia đang nghiên cứu đặt tên cho chắt. Có điều, hai ông sắp lật mòn luôn quyển từ điển rồi mà vẫn không tìm được một cái tên thích hợp, một cái tên mà vừa dễ viết, lại vừa có ý nghĩa. Thẩm Quân Dục thấy mình bị lơ đẹp thì có chút ghen tỵ. Anh đi tới ngồi cạnh Thẩm Thanh Lan, cầm lấy mấy quả nho của cô lên ăn. “Chị H. Dao đã đi rồi?” Thẩm Quân Dục gật đầu, “Ừ, chiều nay anh ở nhà nghỉ ngơi. Lan Lan, có muốn đi xem phim với anh không?” Thẩm Thanh Lan nhìn anh với ánh mắt ghét bỏ, “Đi cùng anh?” “Đi cùng anh thì làm sao? Em lớn thế này rồi, mà cũng chưa từng đi xem phim cùng anh còn gì.” Thẩm Thanh Lan thấy cũng đúng, “Được rồi, ăn cơm chiều xong thì đi.” Buổi chiều, Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục đi xem phim. Vừa đến cửa rạp chiếu phim, lại gặp Trần Tố

và Tào Thị Vũ. “Quân Dục, thật sự là trùng hợp, không nói gặp nhau lúc ăn cơm, đi xem phim thôi cũng có thể gặp được.” Trần Tố rất vui, đúng là bất ngờ trong bất ngờ. Thẩm Quân Dục lạnh nhạt đáp: “Ừ, đúng là trùng hợp.” Có điều, trùng hợp quá nhiều lần thì không còn là trùng hợp nữa rồi, đáy mắt của anh hiện lên tia lạnh lẽo. Tào Thi Vũ nhìn Thẩm Thanh Lan, cô ta không biết Thẩm Thanh Lan là ai. Mấy ngày trước, người đi ăn cùng Thẩm Quân Dục là Ôn Hề Dao. Ngày hôm nay, người đi xem phim cùng Thẩm Quân Dục là một cô gái khác. Xem ra, Thẩm Quân Dục cũng chẳng hề đúng đắn như bề ngoài anh thể hiện. Nghĩ như vậy, Tào Thi Vũ nhìn về phía Thẩm Thanh Lan với ánh mắt khinh thường. Nếu Ôn Hệ Dao là vợ chưa cưới của Thẩm Quân Dục, thì người này chắc là tình nhân của Thẩm Quân Dục rồi. Làm người bình thường không muốn, lại đi làm tình nhân, vậy cũng đừng trách người khác khinh thường mình. Tào Thi Vũ tự cảm thấy bản thân che giấu tâm tình rất tốt, nhưng lại không biết chưa làm đến nơi đến chốn, khiến người ta nhìn vào là biết ngay. Thẩm Thanh Lan hơi nhíu mày, vẻ mặt hứng thú nhìn cô ta. Cô ôm cánh tay Thẩm Quân Dục, anh nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng. Tào Thi Vũ nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, trong mắt viết đây mấy chữ “hồ ly tinh“. Trần Tố nhìn Thẩm Thanh Lan, nở nụ cười, “Chắc em là Thẩm Thanh Lan, em gái mà Thẩm Quân Dục yêu thương nhất rồi. À, phải gọi là cô Phó mới đúng.” Thấy ánh mắt của Thẩm Thanh Lan, Tào Thi Vũ xấu hổ rũ mắt xuống. Hình như cô Thẩm này nhìn thấu suy nghĩ của cô ta, lúc này cô ta chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống thôi. Thẩm Thanh Lan cong môi, vẻ mặt lạnh lùng, “Chào cô!” Thái độ của cô rất lạnh nhạt, khiến Trấn Tổ không biết phải tiếp lời như thế nào. Cô ta còn chưa kịp suy nghĩ phải nói gì thì Thẩm Thanh Lan đã lên tiếng: “Anh, phim chiếu rồi, chúng ta vào đi thôi.” “Chúng tôi đi trước, chào hai cô.” Thẩm Quân Dục gật đầu chào, dẫn Thẩm Thanh Lan đi vào trong. “Anh, anh có nên cảm ơn em đã cản đào hoa hộ anh không?” Thẩm Quân Dục nghiêng đầu nhìn cô, phối hợp diễn: “Cảm ơn Thẩm đại tiểu thư ra tay giúp đỡ, tiểu sinh vô cùng cảm kích, để thể hiện lòng biết ơn, lát nữa tiểu sinh mời Thẩm đại tiểu thư ăn cơm.” Thẩm Quân Dục cười cưng chiều. “Trần Tố, thái độ của Thẩm Quân Dục quá lạnh nhạt rồi, ít nhiều gì chúng ta cũng là bạn cùng lớp đại học với nhau.” Thẩm Quân Dục và Thẩm Thanh Lan đi rồi, Tào Thị Vũ bất mãn nói. Trần Tố không nói gì, cô ta có thể cảm giác được sự xa cách của Thẩm Quân Dục đối với cô ta, e là anh nghĩ cô ta trăm phương nghìn kế gặp anh. Nghĩ như vậy, Trần Tố không còn tâm trạng xem phim nữa. “Thi Vũ, tớ chợt nhớ trong công ty còn việc chưa làm xong, không thể xem phim cùng cậu nữa rồi. Tớ xin lỗi!” Tào Thi

Vũ xua tay, “Chuyện của công ty quan trọng hơn, cậu đi đi, lúc nào chúng ta cũng có thể xem phim mà.” “Tớ đưa cậu về nhà trước.” “Không cần, cậu đi đi, ở đây rất dễ đón xe, tớ đón xe về là được rồi.” Trần Tố không nói thêm nữa, xoay người đi trước. Trên đường trở về, trong đầu của cô ta đều là hình ảnh Thẩm Quân Dục quan tâm lo lắng cho Ôn Hồ Dao trong bữa ăn, đây là những thứ cô ta luôn khát khao mà không thể có được. *** Thẩm Quân Dục và Thẩm Thanh Lan ngồi xem phim. Phim chiếu khoảng năm phút, điện thoại của Thẩm Quần Dục đổ chuông, là bệnh viện gọi tới, nói Trần Tố bị tai nạn xe, bảo anh mau đến bệnh viện. Thấy vẻ mặt Thẩm Quân Dục hơi thay đổi, Thẩm Thanh Lan nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?” “Trần Tố bị tai nạn xe, đang nằm viện.” Ánh mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên, bọn họ xa nhau chưa được nửa tiếng, Trần Tố liền bị tai nạn xe, mà bệnh viện cũng lạ, không gọi điện thoại cho người nhà cô ta, mà lại gọi điện thoại cho Thẩm Quân Dục. “Nếu người ta đã gọi điện thoại rồi thì chúng ta cũng nên đến xem thế nào.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói. Đây cũng là ý của Thẩm Quân Dục. Ra khỏi rạp chiếu phim, Thẩm Quân Dục muốn đưa Thẩm Thanh Lan về nhà, nhưng cô lại từ chối, “Đến bệnh viện trước, sau đó cùng nhau về nhà.” Thẩm Quân Dục không nói gì, cùng Thẩm Thanh Lan chạy tới bệnh viện. Đến bệnh viện, Thẩm Quân Dục để Thẩm Thanh Lan ở lại xe, còn anh đi tới quầy tiếp tân, hỏi phòng bệnh của Trần Tố. Trong phòng bệnh chỉ có một mình Trần Tố, trên đùi cô ta quấn băng gạc, nhìn có vẻ nghiêm trọng. “Quân Dục, anh đến rồi.” Trần Tố thấy Thẩm Quân Dục, hai mắt sáng lên. Thẩm Quân Dục “Ừ” một tiếng, “Sao tự dưng lại bị tai nạn xe thế?” Trần Tổ hơi xấu hổ, cô ta không thể nói cho Thẩm Quân Dục biết là vì lúc lái xe, trong đầu cổ ta toàn nghĩ đến anh, nên vượt đèn đỏ lúc nào không hay, đâm trúng xe người ta, đã thế còn là xe tải, người ta không bị gì, còn cô ta thì nằm viện. Thấy cô ta không chịu nói, Thẩm Quân Dục cũng không buồn hỏi nữa, “Bác sĩ nói như thế nào?” “Bác sĩ nói gãy chân trái.” “Báo cho người nhà chưa?” “Chưa báo, gần đây ba mẹ em ra nước ngoài du lịch, em không muốn quấy rầy bọn họ. Thật xin lỗi, em không ngờ bác sĩ gọi điện thoại cho anh, em định gọi cho Thi Vũ, nhưng điện thoại của cậu ấy tắt máy.” “Chúng ta là bạn học, cố xảy ra chuyện, tôi chăm sóc một hai phần cũng là điều nên làm. Để tôi mời một điều dưỡng cho cô, điều dưỡng chuyên nghiệp, chăm sóc cô sẽ tốt hơn.” Dứt lời, anh đi ra ngoài gọi điều dưỡng. “Quân Dục!” Trần Tố gọi anh lại. Thẩm Quân Dục dừng bước, “Có chuyện gì?” Trần Tố do dự hỏi: “Anh có thể ở lại với em một lát không?” Thẩm Quân Dục xin lỗi: “Xin lỗi, em gái tôi đang chờ bên ngoài, em ấy đang mang thai, tôi không yên tâm để em ấy một

mình.” Ánh mắt Trần Tố nhãn tối sầm lại, “Một lát cũng không được sao?” Thẩm Quân Dục không trả lời câu hỏi này, mà nói sang chuyện khác: “Tôi tìm cho cô một điều dưỡng.” “Quân Dục, anh thật sự ghét em đến vậy sao? Ngay cả ở cạnh em một lát cũng không muốn?”

http://tieulun.hopto.org

“Trần Tố, cô nghĩ nhiều rồi, tôi không ghét cô, nhưng tôi cũng không thích cố. Tôi biết tâm tư của cô, nhưng chúng ta không hợp.” Thẩm Quân Dục nói thẳng. “Anh chưa thử sao biết chúng ta không thích hợp?” “Trần Tố, tôi đã có vợ chưa cưới, tôi rất yêu cô ấy.” Trong mắt Trần Tố hiện vẻ bị thương, “Từ thời đại học, em thích anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, em không tin anh không có cảm giác với em. Còn Ôn Hề Dao, anh quen cô ta được bao lâu, anh có hiểu rõ cô ta không?” Thẩm Quân Dục thầm thở dài, “Trần Tố, chuyện tình cảm không nói đến trước hay đến sau được.” Trần Tố cười ha ha, “Thẩm Quân Dục, anh thật tàn nhẫn, ngay cả một chút xíu hy vọng cũng không cho em.” “Đã biết trước kết quả, cần gì phải khiến người khác ôm hy vọng không cần thiết.” Thẩm Quân Dục lạnh nhạt nói. Có lẽ, có một số đàn ông cảm thấy được phụ nữ yêu thích là một chuyện vui vẻ, dù không thích nhưng cũng không từ chối thẳng, lại còn giữ khoảng cách không gần không xa, khiến bản thân có cảm giác ưu việt. Đáng tiếc, Thẩm Quân Dục không phải là loại đàn ông đó. Về điểm này, anh rất giống Thẩm Thanh Lan, đều không thích lằng nhằng, nên không chấp nhận bất cứ mờ ám nào. “Quân Dục, em hiểu rồi, anh đi đi.” Trần Tủ lạnh lùng nói, nếu Thẩm Quân Dục nhìn cô ta thì sẽ phát hiện trên mặt cô ta đầy nước mắt. “Cô nghỉ ngơi đi. Tạm biệt.” Dứt lời, Thẩm Quân Dục đi ra ngoài. Thấy Thẩm Quân Dục đi một cách dứt khoát, Trần Tố ôm mặt khóc lớn. Ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Quân Dục thấy Thẩm Thanh Lan đang dựa người trên tường, như cười như không nhìn anh, hiển nhiên là đã nghe được cuộc đối thoại vừa rồi. Anh cười bất đắc dĩ, dẫn Thẩm Thanh Lan ra ngoài, “Bảo em chờ anh ở trong xe mà, sao lại đi lên đây?” “Nếu không lên thì sao em có thể thấy được một mặt thương hoa tiếc ngọc của anh chứ?” Thẩm Thanh Lan đùa anh. Bị cô trêu chọc, Thẩm Quân Dục cười bất đắc dĩ, “Trêu anh vui lắm hả?” Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, cũng không tệ lắm.” Thẩm Quân Dục xoa đầu cô, xoa tới rối cả tóc mới buông tay, “Em chỉ biết ỷ vào anh thương em. Đi thôi, anh dẫn em đi ăn, không thể để bảo bối đói được. Nếu không, ông nội sẽ không để yên cho anh.” Thẩm Thanh Lan mỉm cười, gạt chuyện của Trần Tố qua một bên. Thẩm Quân Dục đang làm việc trong phòng sách, thấy Thẩm Thanh Lan đi vào, anh mỉm cười, hỏi: “Em nói hôm nay ra ngoài cùng cô Phó mà, sao quay về nhanh vậy?” Vẻ mặt

Thẩm Thanh Lan nặng nề, nhìn Thẩm Quân Dục không nói lời nào. Lúc này, anh mới phát hiện vẻ mặt của cô không ổn. Anh lập tức đứng lên, tới trước mặt cô, hỏi: “Lan Lan, sao vậy?” Thẩm Thanh Lan nhìn anh, “Anh, chị H. Dao đi chuyến bay nào?” Thẩm Quân Dục nói số hiệu chuyến bay, “Em muốn đi đón cô ấy sao? Bây giờ còn đang bay, chúng ta ăn trưa xong rồi đi cũng không muốn.” Đáy lòng Thẩm Thanh Lan như rơi xuống vực thẳm, siết chặt điện thoại, trầm giọng nói: “Anh, bây giờ em nói với anh một chuyện, anh…” Thẩm Quân Dục cười, “Muốn nói gì thì nói đi, với anh mà còn ấp úng cái gì.” Thẩm Thanh Lan đưa điện thoại cho anh, “Máy bay chị Hồ Dao đi đã xảy ra chuyện.” Điện thoại trong tay Thẩm Quân Dục rơi xuống đất, “Ý em là sao?” Trong mắt Thẩm Thanh Lan lóe lên tia đau đớn, “Máy bay gặp phải dòng khí lạnh, rơi xuống Đại Tây Dương, không rõ tung tích, không rõ sống chết.” Sắc mặt Thẩm Quân Dục trắng bệch, run rẩy hỏi lại: “Những gì em vừa nói là thật?” Thẩm Thanh Lan rất muốn nói không phải, nhưng lại nói không nên lời. Thẩm Quân Dục lập tức chạy ra ngoài, Thẩm Thanh Lan kéo anh lại, “Anh, em đi chung với anh.” Với tâm trạng lúc này của Thẩm Quân Dục, nếu để anh đi một mình, thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Thẩm Thanh Lan và Thẩm Quân Dục lái xe chạy tới sân bay. Suốt dọc đường, anh liên tục gọi điện thoại cho Ôn Hề Dao, điện thoại luôn báo tắt máy. Trên mạng bắt đầu đưa tin về máy bay gặp nạn, còn có danh sách hành khách, Ôn Hề Dao cũng có tên trong số đó. Thẩm Quân Dục cúi đầu, hai tay buông thõng, không biết đang nghĩ gì. Thẩm Thanh Lan chưa từng thấy một Thẩm Quân Dục như thế. Anh của cô luôn mang dáng vẻ ấm áp, chững chạc. Đây là lần đầu tiên anh mang dáng vẻ thất hồn lạc phách. Có thể thấy tận sâu đáy lòng, Ôn Hề Dao thật sự là một người quan trọng với anh. Đến sân bay, Thẩm Thanh Lan mới phát hiện người nhà của hành khách bị nạn đều đã đến. Hiện trường rất hỗn loạn, tiếng khóc ồn ào, người phụ trách sân bay cầm loa an ủi mọi người. Thẩm Thanh Lan tìm người phụ trách sân bay hỏi thăm, vẫn chưa tìm được xác máy bay. Bên nước F đã xác nhận, trên máy bay có tổng cộng 236 hành khách, trong đó có hơn 150 người là người nước Z. Máy bay rơi thẳng xuống biển, tuy không ai nói ra, nhưng mọi người đều biết cơ hội sống sót của những hàng khách trên máy bay đó hầu như là không. Thẩm Quân Dục cố gắng giữ bình tĩnh, kéo tay Thẩm Thanh Lan, đề phòng những người xung quanh đẩy ngã cố. Ôn Hệ Dao đã xảy ra chuyện rồi, anh không thể để Thẩm Thanh Lan cũng xảy ra chuyện nữa. “Anh Thẩm, chúng tôi đã liên lạc với sân bay nước F, bọn họ đã tiến hành cứu viện, bây giờ vẫn chưa có tin tức truyền đến, tôi rất tiếc về chuyện vợ chưa cưới của anh.” Quản lý

sân bay nói với Thẩm Quân Dục. Ánh mắt của Thẩm Quân Dục rất lạnh, trước tai họa thiên nhiên, việc anh làm chỉ có thể là chờ đợi. Nhà họ Ôn cũng đã biết tin tức Ôn Hề Dao xảy ra chuyện, vừa nghe tin. bà Ôn liền hôn mê bất tỉnh và phải nằm viện, Ôn Tư Hãn lập tức lên máy bay đến thủ đô. Lúc anh ta đến sân bay, Thẩm Quân Dục và Thẩm Thanh Lan vẫn còn đang đợi ở đó. Thẩm Quân Dục ngồi trên băng ghế, vẻ mặt ngơ ngác, không biết đang suy nghĩ gì. Anh giữ tư thế ngồi này đã rất lâu rồi. “Có tin tức chưa?” Ôn Tư Hãn cố gắng giữ bình tĩnh hỏi Thẩm Quân Dục. Thẩm Quân Dục lắc đầu, khuôn mặt uể oải, đã qua hơn năm sáu tiếng rồi mà vẫn chưa có một chút tin tức nào. Thẩm Thanh Lan nói: “Sân bay bên kia cũng chưa có tin tức, nước F vẫn còn đang tìm kiếm cứu hộ, nhưng vẫn chưa phát hiện được tung tích của máy bay.” Nếu máy bay rơi xuống biển, dù có tìm được xác máy bay thì cũng không ai còn sống. Kết quả tốt nhất là hy vọng máy bay rơi xuống đảo hoang nào đó, vì không có tín hiệu, nên không liên lạc được. Có điều, khả năng thứ hai rất thấp. “Em xin lỗi.” Thẩm Quân Dục nói. Ôn Tư Hãn lắc đầu, chuyện này không liên quan đến Thẩm Quân Dục. Ai cũng không ngờ được, Ôn Hề Dao chỉ đi công tác, mà lại gặp phải chuyện như vậy. Hơn nữa, Thẩm Quân Dục cũng đau lòng khổ sở không kém nhà họ Ôn bọn họ. “Vừa nhận được tin tức mới nhất, nước F đã tìm được mảnh vỡ máy bay…” Tiếng nói của quản lý sân bay vang lên. Chỉ là, tin tức anh ta mang đến cũng chẳng phải tin tức tốt. Ngoại trừ tìm được mảnh vỡ máy bay, thì không tìm được gì cả. “Thanh Lan, em về trước đi.” Ôn Tư Hãn nói, Thẩm Thanh Lan đang mang thai, không thể chịu mệt nhọc trong thời gian dài được. Thẩm Thanh Lan nhìn khuôn mặt tiều tụy của Thẩm Quân Dục, “Em không sao, hai anh đừng lo cho em, dù em có về nhà cũng không yên lòng được, chỉ bằng cứ ở đây.” Ôn Tư Hãn không nói gì nữa. Lại thêm năm tiếng nữa trôi qua, từ khi có thông tin rơi máy bay tới lúc này đã là mười ba tiếng, cuối cùng nước F cũng truyền tin tức đến. Quản lý do dự nhìn Thẩm Quân Dục, cắn răng nói: “Anh Thẩm, nước F đã tìm được xác máy bay, không còn một ai sống sót, vợ chưa cưới của anh… Thật xin lỗi, anh Thẩm.” Sắc mặt vốn trắng bệch của Thẩm Quân Dục lập tức trở nên âm u, Ôn Tư Hãn nắm vai quản lý, hỏi: “Cái gì mà không còn một ai sống sót? Anh nói bậy bạ gì đây? Em gái tôi còn ở trên máy bay vậy mà anh nói với tôi không còn một ai sống sót?” Ôn Tư Hãn siết chặt tay, khiến sắc mặt quản lý tái nhợt, Thẩm Thanh Lan vội kéo tay Ôn Tư Hãn ra, “Anh bình tĩnh một chút.” Quản lý thoát khỏi tay Ôn Tư Hãn, nhìn Thẩm Thanh Lan với ánh mắt cảm kích, “Thưa anh, chuyện đã xảy ra rồi, mong anh bớt đau buồn.” Ánh mắt của Ôn Tư Hãn như muốn giết người. “Anh.” Thẩm

Thanh Lan gọi Thẩm Quân Dục. Thẩm Quân Dục ngẩng đầu nhìn cô, “Anh ta nói dối đúng không? Hề Dao đang đi công tác ở nước F mà, đâu phải gặp chuyện không may, đúng không?” Thẩm Thanh Lan nhìn Thẩm Quân Dục, không biết phải nói như thế nào. Thẩm Quân Dục lại cúi đầu, “Lan Lan, em về trước đi, anh ở đây đợi Hồ Dao, cô ấy sẽ quay lại. Sáng hôm qua cô ấy còn gọi điện cho anh, nói sau này phải đến con phố ăn vặt sau trường đại học mà anh từng học, cùng anh ăn từ đầu phố đến cuối phố. Cô ấy là một người rất giữ chữ tín, nhất định sẽ không nuốt lời.” Sống mũi Thẩm Thanh Lan cay cay. Cô chớp chớp mắt, cố gắng kiềm nén nước mắt, “Anh, chúng ta về nhà trước. Chi HDao đã…” “Đừng nói, Lan Lan, anh xin em đừng nói nữa.” Giọng Thẩm Quân Dục lúc này vô cùng yếu ớt. Thẩm Thanh Lan im lặng. Ôn Tư Hãn vô cùng khổ sở, nhưng thấy dáng vẻ này của Thẩm Quân Dục, anh cố xốc lại tinh thần, vỗ vai Thẩm Thanh Lan, nói: “Em về trước đi, anh ở đây với Quân Dục, dù Hề Dao có… thì anh cũng muốn đón em ấy về nhà.” Ánh mắt Thẩm Thanh Lan tối sầm lại, biết mình ở chỗ này cũng không giúp được gì, đành quay về nhà. Trở lại nhà họ Thẩm, Thẩm lão gia và Sở Vân Dung đang đợi tin tức. Tối qua, bọn họ xem tin tức tai nạn máy bay, kết hợp với phản ứng của hai anh em thì cơ hồ đã đoán được mọi chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 306: SỢ BÓNG SỢ GIÓ

Thấy Thẩm Thanh Lan về, Sở Vân Dung vội hỏi: “Thanh Lan, Hề Dao…” Sắc mặt Thẩm Thanh Lan rất không tốt, Sở Vân Dung liên hiểu, nước mắt chảy xuống, “Tại sao có thể như vậy? Một đứa bé tốt như hệ Dao, sao lại xảy ra chuyện chứ?” Thẩm lão gia cũng rất đau lòng, ông nhìn sắc mặt tái nhợt của Thẩm Thanh Lan, trầm giọng nói: “Lan Lan, cháu đi ăn cơm trước đi, dù thế nào đi nữa, cháu cũng phải chú ý đến đứa con trong bụng.” Thẩm Thanh Lan định nói không muốn ăn, nhưng nghĩ tới con, thì nuốt lời từ chối vào trong. Cô biết người nhà quan tâm mình, cũng biết bây giờ không phải là lúc bốc đồng, “Vâng ạ.” Chị Tống múc cho Thẩm Thanh Lan một tổ mì, cô ăn xong thì lên lầu nghỉ ngơi, cô biết Thẩm lão gia sẽ nói chuyện với nhà họ Phó. Thẩm Quân Dục và Ôn Tư Hãn vẫn còn chờ ở sân bay, tìm được xác máy bay, xác nhận được thân phận của hành khách gặp nạn, người nhà đang đợi nhận di hài của người thân mình. Thẩm Quân Dục và Ôn Tư Hãn cũng không ngoại lệ. “Anh, Quân Dục, sao hai người lại ở đây?” Giọng Ôn Hề Dạo bỗng nhiên vang lên bến tai hai người, Thẩm Quân Dục sững sờ, tưởng rằng mình nghe nhầm. Còn Ôn Tư Hãn thì đã đứng lên ôm Ôn Hề Dao vào lòng, “Hề Dao, em không sao rồi, tốt quá, tốt quá rồi.” Lúc này, Thẩm Quân Dục mới hồi hồn, nhìn về phía cô gái đang cười với mình bằng ánh mắt không thể tin nổi. “Quân Dục, anh không ôm em sao?” Ôn Hề Dao dang hai tay ra, mỉm cười nói, trong mắt ngấn lệ, bởi vì người luôn chú ý vẻ ngoài như Thẩm Quân Dục, lúc này lại trở nên lôi thôi lếch thếch. Thẩm Quân Dục ôm Ôn Hề Dao thật chặt, cảm giác được nhiệt độ ấm áp trên người cô, mới tin rằng đây không phải là ảo giác, cô thật sự không sao. Anh siết hơi mạnh, Ôn Hệ Dao cảm thấy đau, nhưng cũng không lên tiếng. Cô biết chuyến bay mình vốn đã lên bỗng dưng xảy ra chuyện, chắc là anh tưởng cô ở trên máy bay, nên cả người mới có bộ dạng như thế này. “Quân Dục, em không sao, em không đi chuyến bay đó.” Ôn Hệ Dao cũng ôm lấy anh, nhẹ giọng nói. “Tại sao không nghe điện thoại của anh? Tại sao lại tắt máy?” Thẩm Quân Dục lớn tiếng, hai mắt đỏ hoe. Ôn Hề Dao không hề tức giận, “Điện thoại của em bị hỏng, không thể mở máy được, em lại không nhớ số điện thoại của mọi người, nên không liên lạc được.” Thẩm Quân Dục nhìn chằm chằm cô một lúc lâu rồi bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi cô. Một lúc lâu sau, Thẩm Quân

Dục mới buông cổ ra. “Hề Dao, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Ôn Tư Hãn hỏi. Ôn Hề Dao giải thích: “Hôm đó em lên máy bay rồi mới phát hiện để quên văn kiện quan trọng, sau đó em xuống máy bay, ai ngờ máy bay lại xảy ra chuyện.” Tới tận lúc này, Ôn Hề Dao vẫn còn thấy sợ, nếu không phải cô muốn xem văn kiện đó ngay, thì cũng sẽ không phát hiện quên đem văn kiện, rồi xuống máy bay, nhờ vậy mà thoát nạn trong tích tắc, nếu không giờ này trong danh sách những người gặp nạn đã có tên cô rồi. Thẩm Quân Dục lại ôm chặt cô, “Thật may, Ôn Hề Dao, may mà anh không mất em.” Ôn Hệ Dao cũng cảm thấy lần này quả thực là may mắn. “Chúng ta về nhà trước.” Ôn Tư Hãn nói. Ba người ra khỏi sân bay, Thẩm Quân Dục đã hai ngày không chợp mắt, với trạng thái này thì không thể nào lái xe, nên bọn họ đón xe trở lại nhà của Ôn Hệ Dao. “Anh đi tắm đi.” Ôn Hề Dao đẩy Thẩm Quần Dục vào phòng tắm, mới phát hiện trong nhà không có đồ của Thẩm Quân Dục, bèn nhìn về phía anh mình. Ôn Tư Hãn buông tay, “Vừa nghe tin em xảy ra chuyện, anh liền từ công ty chạy tới, không mang theo cái gì cả.” Ôn Hề Dao đành phải gọi điện thoại cho thư ký mua hai bộ đồ gửi tới đây, rồi gọi đặt đồ ăn ngoài. “Anh cũng tắm đi.” Ôn Tư Hãn gật đầu, vừa trải qua một hồi sợ bóng sợ gió, anh cảm thấy mình cần phải nghỉ ngơi. Thừa dịp hai người đi tắm, Ôn Hệ Dao gọi điện thoại về nhà, bà Ôn đang nằm viện, nghe giọng nói của con gái mới tin là con gái không sao. “Hề Dao, con làm mẹ sợ muốn chết. Nếu con có mệnh hệ gì thì làm sao mẹ sống nơi đây?” Bà Ôn khóc trong điện thoại. Ôn Hệ Dao an ủi bà: “Mẹ, con xin lỗi vì đã làm mẹ lo lắng, con nên gọi điện thoại cho mọi người sớm hơn.” Không đi kịp chuyến bay đó, Ôn Hề Dao mua ngay vé đi chuyến bay tiếp theo. Nhưng khi máy bay gặp rủi ro, chuyến bay sau bị hủy, cô phải mua vé máy bay đến nước Ý, rồi từ nước Y bay về thủ đô, tốn không ít thời gian. “Con không sao là tốt rồi, con bình an mẹ mới an tâm được, những chuyện khác đều không quan trọng.” Đến lúc này, bà Ôn mới cảm thấy mình còn sống. Thẩm Quân Dục và Ôn Tư Hãn tắm rửa xong, thư ký của Ôn Hệ Dao đưa đồ đến, đồ ăn cũng vừa được giao. Hai ngày qua, Thẩm Quân Dục không ăn uống gì, vậy mà lúc này cũng không muốn ăn. Anh nhìn chằm chằm Ôn HỂ Dao, cứ sợ mình nháy mắt thì cô sẽ biến mất. “Anh, Quân Dục, hai người ngủ một giấc đi.” Thấy vẻ mặt tiều tụy của hai người, Ôn Hề Dao rất đau lòng. “Thấy em không sao, anh cũng yên tâm rồi. Anh đi nghỉ trước, em nhớ gọi điện thoại cho ba mẹ, nhà Quân Dục, còn Thanh Lan nữa, em ấy vác cái bụng bầu đợi em ở sân bay mười mấy tiếng, cơm nước gì cũng không ăn, anh khuyến mãi mới chịu về.” Ôn Hệ Dao gật đầu, “Em biết rồi.” Thẩm Quân Dục vẫn còn nhìn Ôn Hệ Dao. “Em ở

nhà, không đi đâu cả. Em bảo đảm khi anh mở mắt ra, liền có thể nhìn thấy em." Ôn Hề Dao dịu dàng nói, cô biết lần này mình dọa anh sợ rồi. Tinh thần của Thẩm Quân Dục vốn đang căng thẳng, lúc này thả lỏng, quả thật rất mệt mỏi. Đợi hai người ngủ rồi, Ôn Hề Dao gọi điện thoại cho nhà họ Thẩm, người nghe máy là Sở Vân Dung, biết Ôn Hề Dao không sao thì mới yên lòng hơn. "HỂ Dao, tối nay đến đây ăn cơm nhé." Biết Sở Vân Dung không thấy cô là không thể hoàn toàn yên tâm, Ôn Hề Dao đồng ý: "Vâng, tối nay cháu sẽ đến." Thẩm Thanh Lan biết Ôn Hệ Dao không xảy ra chuyện gì, cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Nếu Ôn Hề Dao thật sự xảy ra chuyện, thì e rằng anh trai cô sẽ mất đi nửa cái mạng. "Chị H. Dao, chị không sao là tốt rồi." "Làm em lo lắng rồi, chị nghe anh chị nói em đợi ở sân bay mười mấy tiếng, em vẫn còn khỏe chứ?" "Em không sao, chị không có việc gì, xem như anh của em được cứu rồi." Thẩm Thanh Lan còn nhớ bộ dạng như mất đi tất cả của Thẩm Quân Dục khi nghe tin không còn ai sống sót. Ôn Hệ Dao biết vậy càng cảm thấy đau lòng, thầm trách mình không chịu nhớ số điện thoại của Thẩm Quân Dục. Nếu lúc đó cô kịp thời liên lạc với Thẩm Quân Dục, thì anh sẽ không lo lắng đến mức đó, mọi người cũng không sốt ruột. Lúc tỉnh lại, Thẩm Quân Dục không thấy Ôn Hề Dao, thì hoảng sợ nhảy dựng lên tìm cô, thấy cô ngồi trong phòng khách mới bình tĩnh lại. Ôn Hệ Dao thấy anh không mang giày, trong lòng vô cùng chua xót. "Sao dậy sớm thế, không ngủ thêm chút nữa?" Ôn Hề Dao cười hỏi, giả vờ không thấy anh đi chân trần. Thẩm Quân Dục mỉm cười, "Ngủ đủ giấc rồi. Anh đi thay đồ" Thật ra, vừa rồi anh mơ thấy Ôn Hề Dao đã xảy ra chuyện, cô nằm dưới đất, máu me khắp người, anh hoảng sợ nên giật mình tỉnh giấc. Ôn Hề Dao gật đầu. Buổi tối, Thẩm Quân Dục dẫn Ôn Hề Dao và Ôn Tư Hãn về nhà ăn cơm. "Hề Dao, tận mắt thấy cháu không sao, dì mới thật sự yên tâm." Sở Vân Dung nói. Thẩm lão gia nở nụ cười, "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, đại nạn không chết, tất có phúc về sau." Thẩm Thanh Lan vừa từ nhà họ Phó qua đây, nhìn thấy Ôn Hề Dao, cô chủ động bước lên ôm cô ấy. Ôn Hề Dao nói: "Thanh Lan, cám ơn em." Ôn Hề Dao không sao, đây là một chuyện rất đáng ăn mừng. Buổi tối, chị Tống làm rất nhiều món ngon đãi mọi người. *** Buổi tối, lúc Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật nói chuyện điện thoại, anh hỏi: "Bây giờ có thể yên tâm ngủ chưa?" "Vâng, lúc thấy anh trai như vậy, em thật sự rất lo lắng. Nếu chị Hồ Dao thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ anh trai cũng…" Nói tới đây, Thẩm Thanh Lan chợt nhớ tới một câu "tình thâm không thọ", chắc là ý này đây. "Hoành Dật, chúng ta giao hẹn với nhau đi." Thẩm Thanh Lan nói, "Sau này, ai trong hai chúng ta xảy ra chuyện thì người còn lại đều phải tiếp tục

sống tốt.” “Không được nói linh tinh!” Phó Hoành Dật quát lớn, “Chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau đến bạc đầu.” “Em nói nếu như.” “Không có nếu. Thẩm Thanh Lan, em nhớ kỹ cho anh, cho dù ốm đau bệnh tật, chúng ta cũng sẽ đồng sinh công tử, em đi đâu anh sẽ đi đó, đời này em đừng mơ rời khỏi anh. Vì vậy, nếu em muốn anh sống lâu trăm tuổi, thì em phải tự chăm sóc tốt cho mình.” Phó Hoành Dật nói rất độc đoán. Thẩm Thanh Lan dịu dàng trả lời: “Vâng, vì để anh sống lâu trăm tuổi, em nhất định sẽ sống khỏe mạnh.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 307: DỰ ĐỊNH CỦA TẦN NGHIÊN

Nam Thành, nhà họ Nhan. Nhan An Bang vừa về tới cửa nhà, liền thấy Nhan Thịnh Vũ, hai mắt ông ta sáng lên, “Thịnh Vũ, sao con không vào nhà?” Nhan Thịnh Vũ lạnh nhạt nói: “Không cần, tôi đến đưa ông thứ này rồi đi ngay.” Dứt lời, anh đưa đồ trong tay cho ông ta. “Về nhà còn mang đồ cái gì? Ba có thiếu gì đâu.” Ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng trong lòng Nhan An Bang vẫn rất vui vẻ. Từ sau lần cãi nhau với Nhan Thịnh Vũ về chuyện kết hôn với Tần Nghiên, anh chưa từng chủ động liên lạc với ông ta, dù ông ta có gọi điện thoại, anh cũng không nghe máy. “Cái này không phải của tôi, là của Tiểu Tịch nhờ tôi mang cho ông.” Nhan Thịnh Vũ lạnh lùng nói, sau đó xoay người đi. “Thịnh Vũ, con không thể tha thứ cho ba sao?” Nhan Thịnh Vũ đưa lưng về phía Nhan An Bang, “Kết hôn với ai là quyền tự do của ông, tôi không xen vào. Tương tự như thế, quan tâm tới ông hay không là quyền tự do của tôi, ông đừng xen vào. Tôi chỉ mong ông đừng nói chuyện này với Tiểu Tịch, khó lắm con bé mới khỏe lại, tôi không mong nó nhớ lại những chuyện đã qua.” Nhan An Bang nhìn theo Nhan Thịnh Vũ đến khi không thấy bóng dáng nữa, mới đi vào nhà. “Có chuyện gì vậy?” Tần Nghiên quan tâm hỏi. Nhan An Bang lắc đầu, không muốn nói. Tần Nghiên cũng không hỏi nhiều, “Lại đây ăn cơm trước đi.” Hai người ngồi ăn cơm, Tần Nghiên đột nhiên hỏi: “Hơn nửa tháng rồi anh chưa về nhà, có phải bận rộn lắm không?” “Ừ, gần đây quân khu của anh muốn hợp tác diễn tập quân sự với quân khu thủ đô, có rất nhiều việc cần làm, sáng mai anh phải đi rồi.” “Gấp vậy sao?” “Ừ, lãnh đạo rất xem trọng diễn tập lần này, không thể để xảy ra sơ suất được. Anh cần phải tự mình giám sát, sắp tới em cứ ngủ trước, không cần đợi anh về.” “Vâng, em biết rồi, anh cũng phải tự chăm sóc tốt cho mình đấy.” Cơm nước xong, Nhan An Bang đi vào thư phòng. Nhìn của thư phòng đóng chặt, Tần Nghiên suy nghĩ một chút rồi quay về phòng ngủ. Một tiếng sau, tắm rửa xong mà vẫn chưa thấy Nhan An Bang, Tần Nghiên bèn xuống lầu rót một cốc trà, sau đó lên phòng sách gõ cửa, “An Bang, em có thể vào không?” “Vào đi!” Tần Nghiên đẩy cửa ra, Nhan An Bang đang ngồi ở trước bàn, cúi đầu viết gì đó. Tần Nghiên đặt cốc trà lên bàn, “Công việc quan trọng, nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn, anh đừng quá liều mạng.” Nhan An Bang ngẩng đầu lên, cười cười, “Sắp xong rồi, em ngủ trước đi, làm

xong rồi anh ngủ." "Một mình em ngủ không được, em ở đây đợi anh, em bảo đảm không nói lời nào." Nhan An Bang cũng biết gần đây vì công việc mà lơ là Tần Nghiên, nên ngâm cho phép bà ta ở lại. Bà ta vui vẻ rút một cuốn sách trên giá sách, ngồi xuống ghế đọc. Nhan An Bang viết được một lát, thì dựa người vào ghế day day hai bên thái dương. Tần Nghiên đi ra sau lưng ông ta, nhẹ nhàng mát xa hai bên thái dương. "Anh đã từng tuổi này rồi, có còn trẻ trung gì nữa đâu, mà không biết quý trọng sức khỏe của mình." Tần Nghiên vừa mát xa vừa trách móc. Nhan An Bang cười cười, "Chỉ bận rộn thời gian này thôi, đợi diễn tập xong rồi, anh sẽ có mấy ngày nghỉ. Lúc đó anh sẽ ở bên em, nếu em thích, thì chúng ta đi du lịch ở một nơi nào đó gần đây." Tần Nghiên cười cười, "Em không ham đi du lịch, em chỉ lo lắng cho sức khỏe của anh thôi." Nhan An Bang kéo Tần Nghiền ngồi vào lòng mình, "Nghiên Nghiên, sức khỏe của anh rất tốt." Tần Nghiên vòng tay ôm cổ Nhan An Bang, "Tất nhiên là em biết." Ánh mắt của bà ta tràn đầy mờ ám, bởi vì mới tắm xong, nên chỉ mặc một cái áo ngủ, đai lưng buộc lỏng, làn da trắng tuyết như ẩn như hiện, trên người còn vương lại hương sữa tắm. Tất cả rơi vào trong mắt Nhan An Bang, chính là lời mời gọi trần trụi. Ánh mắt Nhan An Bang sâu thẳm, cúi đầu hôn lên cổ Tần Nghiên. Trong mắt bà ta hiện lên vẻ đã đạt được ý đồ, nhiệt tình đáp lại Nhan An Bang. Như củi khô gặp lửa nóng, hai người nhanh chóng lao vào nhau, trong phòng sách vang lên âm thanh khiến người ta đỏ mặt tía tai. Tối nay, Tần Nghiên vô cùng nhiệt tình, từ phòng sách đến phòng ngủ, rồi đến phòng tắm. Lúc Nhan An Bang chìm vào giấc ngủ, đã là chuyện của hai tiếng sau. Tần Nghiên xác nhận Nhan An Bang thật sự ngủ rồi, mới đứng dậy đi tới phòng sách, cả căn phòng tràn ngập mùi vị mờ ám. Tần Nghiên đi tới bạn xem văn kiện Nhan An Bang viết, khóe môi cong lên, sau đó đặt văn kiện về vị trí cũ, rồi ra khỏi phòng sách. Trên người của bà ta đầy dấu vết mập mờ, bà ta lẳng lặng nhìn người đàn ông ngủ trên giường, đáy mắt đầy hận thù. Sáng sớm hôm sau, Nhan An Bang thức dậy, Tần Nghiên đã làm xong bữa sáng. Thấy ông ta, bà ta nở nụ cười, "Mau qua đây ăn sáng." "Sao không ngủ thêm một chút?" Nhan An Bang thấy trên mặt Tần Nghiên có vẻ mệt mỏi thì đau lòng nói. Tần Nghiên cười dịu dàng, "Anh phải đi từ sáng sớm, nên em dậy nấu bữa sáng cho anh. Mỗi ngày em ở nhà cũng không có chuyện gì làm, đợi anh đi rồi em ngủ bù. Anh mau ăn đi, nếu không sẽ không kịp." Nhan An Bang nhìn bữa sáng phong phú trên bàn, thì càng thêm đau lòng cho Tần Nghiên, ông ta nợ người phụ nữ này. Lúc ra cửa, Nhan An Bang đưa cho Tần Nghiện một tấm thẻ, "Ở nhà chán thì ra ngoài tìm bạn bè đi uống trà dạo phố, không thì đi du

lịch cũng được.” Tần Nghiên trả thẻ lại, “Em có tiền mà, tiền anh cho em lần trước, em còn chưa dùng đến.” Nhan An Bang nhét thẻ lại cho bà ta, “Đi mua thứ mình thích, không cần phải lo nghĩ gì đâu.” Tần Nghiên cầm thẻ, “Được rồi, em nhận thẻ vậy, sau này muốn mua gì sẽ nói. Có điều, gần đây em muốn ra nước ngoài, bên nước F có đợt trình diễn bộ sưu tập trang phục mới, em muốn đi xem.” Nhan An Bang không để ý những thứ này, “Muốn đi thì đi, chú ý giữ sức khỏe.” Tần Nghiên gật đầu, nhìn Nhan An Bang rời đi. *** Thẩm Thanh Lan đang đi mua sắm cùng Kim n Hi thì nhận được điện thoại của Daniel, anh bảo cô về phòng làm việc một chuyến. Từ lần phòng triển lãm tranh bị cháy, Daniel đã chuyển chỗ. Phòng triển lãm đang sửa lại, còn phòng làm việc thì đã chuyển sang chỗ khác và bắt đầu đi vào hoạt động như thường. Lúc Thẩm Thanh Lan và Kim n Hi đến, Daniel đang nghe điện thoại, không biết nói chuyện gì mà cười toe toét. Thấy Thẩm Thanh Lan, anh cười nói: “Thanh Lan, nói cho cô biết một tin tốt.” Thẩm Thanh Lan nhướng mày, “Tin gì?” Daniel đáp: “Thanh Lan, đây là một chuyện rất vui, cô có thể hưng phấn một chút được không?” “Có gì thì nói nhanh đi, anh nói nhiều quá.” Kim n Hi không nhịn được nói. Trong nháy mắt, Daniel nghiêm túc nói: “Thanh Lan, tôi vừa nhận được tin, nửa tháng sau ở nước F có triển lãm tranh quốc tế, có cả tranh của cô nữa. Thế nào, tin, vui không?” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt hỏi: “Vui cái gì?” Daniel nghẹn họng, “Chỉ có họa sĩ nổi tiếng thế giới mới có thể có tranh được trưng bày tranh trong đó, cả thế giới chỉ có khoảng năm mươi người tham gia thôi đấy. Mà có được mời, chính là một lời khẳng định tài năng của cô. Chẳng lẽ đây không phải chuyện nên vui mừng?” Thẩm Thanh Lan “ổ” một tiếng, “Nhất định phải tham gia à?” “Nếu cô không tham gia, thì sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này. Dù sao cô cũng còn trẻ, lần này có được mời là do cộng đồng họa sĩ đề cử.” Thẩm Thanh Lan suy nghĩ một chút, hỏi: “Đi bao lâu?” “Nhiều nhất là một tuần.” Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vậy thì đi thôi.” “Tớ đi cùng với cậu, vừa hay Andrew cũng ở gần đó, chúng ta đến thăm Sicily, chắc chắn chị ấy cũng ở đấy.” Kim n Hi nói. Đối với việc Kim n Hi đi, Daniel mong còn không được ấy chứ. “Tớ nhớ nước F đang có được trình diễn bộ sưu tập trang phục mới, gần đây gặp đủ thứ chuyện, khiến tớ không có tâm trạng mua đồ.” Thẩm Thanh Lan im lặng nhìn Kim n Hi, cũng không biết là ai vừa đổ một đống tiền trong trung tâm thương mại nữa. Thẩm Thanh Lan đồng ý đi, Daniel gọi điện thoại cho đối phương xác nhận, chuyện còn lại không cần bọn họ phải lo “Thanh Lan, gần đây tôi nghe được một tin tức khá thú vị, cô muốn nghe không?” Daniel ra vẻ thần bí nói. Kim n Hi nhìn anh với ánh mắt ghét bỏ, “Có gì thì nói đi, ấp a ấp úng

làm gì?" "Tin tức về Catherine, Frank đã tuyên bố cắt đứt quan hệ với Catherine, sau này cô ta không còn là học trò của ông nữa." Thẩm Thanh Lan cảm thấy có chút hứng thú, "Tại sao vậy?" "Cô còn nhớ lần chúng ta đến Sydney tham gia lễ hội nghệ thuật không? Lúc từ hòn đảo Cockatoo về, du thuyền của chúng ta xảy ra chuyện. Chúng ta vốn cho rằng đối phương nhằm vào Frank, chúng ta chỉ là bị liên lụy, cảnh sát không tra ra được manh mối gì. Nhưng gần đây Frank lại tra được, chuyện này là do Catherine làm, ả muốn giết cố. Đại khái là danh tiếng của cổ ở lễ hội nghệ thuật quá lớn, khiến ả ghen tị." Kim n Hi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, "i đàn bà đáng chết! Lần trước chỉ để lộ chút chuyện xấu của ả, quá hời cho ả rồi! Đáng ra nên tiễn ả đi gặp thượng đế luôn mới phải, để ả đi mà sám hối trước mặt thượng đế." Chương 308 THÍM HAI XIN GIÚP ĐỠ Daniel xoa mồ hôi lạnh trên trán, tính tình của cô gái nhà anh sao mà dữ dằn thế, hở một chút là muốn tiễn người ta đi gặp thượng đế, " n Hi, đừng kích động, nghe anh nói hết đã. Sau khi biết chuyện này, Frank đã gọi điện cho anh, ông ta muốn gọi cho Thanh Lan, nhưng lại cảm thấy hổ thẹn, nên mới gọi cho anh." "Frank cũng không phải người gì tốt, ngay cả học trò của mình cũng quản không nghiêm, tớ không tin ông ta không biết chút gì." Kim n Hi hừ lạnh. Thẩm Thanh Lan lại không nghĩ vậy. Tuy ít tiếp xúc với Frank, nhưng cô có thể nhận thấy ông ta là một người có tam quan bình thường, không đến nỗi dung túng cho học trò của mình. "Cho nên, bây giờ Frank và Catherine đang đối đầu nhau?" Daniel lắc đầu, "Không đến mức gọi là đối đầu, dù sao Frank và cha của Catherine có mối quan hệ không tệ. Nếu không phải Catherine làm ra việc này, thì e rằng Frank vẫn phải nể mặt gia tộc Boyle." "Chẳng lẽ chuyện bạo động xảy ra trước nhà trưng bày tác phẩm mỹ thuật lần đó, cũng có liên quan đến Catherine?" Kim n Hi hỏi. Daniel gật đầu, "Em đoán đúng rồi, Frank cũng nói như vậy với anh. Có điều, chuyện này không có chứng cứ, không thể làm gì được cô ta cả." Kim n Hi hừ nhẹ, "Không có chứng cứ, đó là do bọn họ vô dụng không tra được." Tròng mắt của cô đảo vòng, vừa nhìn là biết lại đang nghĩ đến chuyện "tốt" "Thanh Lan, Frank nhờ tôi chuyển lời xin lỗi đến cô." Daniel nói. Thẩm Thanh Lan không trách Frank, việc này là do Catherine làm, không liên quan gì đến Frank. Kim n Hi bỗng nhiên nói: "Thanh Lan, tớ cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng. Chuyện đã xảy ra mấy tháng rồi, tại sao đến lúc này Frank mới điều tra, lại còn điều tra ra được Catherine?" Daniel chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nghe Kim n Hi nói như vậy, anh cũng cảm thấy lạ, "Đúng vậy, n Hi không nói thì tôi cũng không để ý. Lễ hội nghệ thuật diễn ra vào tháng bảy, bây giờ là tháng mười một." Thẩm Thanh Lan

nhìn khuôn mặt hai người dát mấy chữ “chẳng lẽ Frank là vai phản diện”, thì không khỏi cảm thấy buồn cười, “Đừng căng thẳng như thế. Nếu tớ đoán không sai, chắc là có người nhắc nhở Frank, hoặc là ông ta tự phát hiện ra gì đó.” Lúc trước điều tra sai phương hướng, nên không điều tra ra được. Còn bây giờ, đã có mục tiêu rõ ràng, nên dễ dàng điều tra hơn. Thấy Thẩm Thanh Lan không hề nghi ngờ Frank, Kim n Hi nhún nhún vai. Thời gian còn sớm, Kim n Hi không còn hứng thủ đi mua sắm gì nữa. Thấy cô và Daniel muốn nói chuyện, Thẩm Thanh Lan biết ý liền tự mình đi trước. Trở về nhà họ Thẩm, Thẩm Thanh Lan thấy một người đã lâu không gặp. “Thím hai.” Thẩm Thanh Lan chào Lư Nhã Cẩm, sắc mặt lạnh nhạt. Lư Nhã Cẩm cười cười, trên mặt có vẻ lo lắng. Thẩm lão gia trầm mặt ngồi trên ghế, “Lan Lan, ngồi đây với ông một lát.” Thẩm Thanh Lan nhướng mày, ngồi cạnh Thẩm lão gia. Ông nhìn về phía Lư Nhã Cẩm, nói: “Lan Lan về rồi đấy, cô có chuyện gì thì nói với nó.” Lư Nhã Cẩm hơi do dự, nhưng vẫn cắn răng nói: “Thanh Lan, thím cầu xin cháu giúp Quần Trạch.” “Sao thím lại nói vậy?” “Thím hy vọng cháu giúp Quân Trạch quản lý công ty.” “Thím, nếu cháu nhớ không lầm, thì đã có người giúp Thẩm Quân Trạch quản lý công ty rồi.” Trong mắt Lư Nhã Cầm tràn đầy khổ sở, bà ta vì chuyện này mới tới đây, “Thanh Lan, thím sai rồi, là do thím không nhìn thấy rõ khuôn mặt thật của anh trai thím. Bây giờ, công ty đã rơi vào tay anh thím, Quân Trạch không có quyền gì trong công ty cả. Thím thật sự không còn cách nào nữa, Thanh Lan, cháu giúp Quân Trạch đi. Nó là giọt máu duy nhất của chú hai cháu.” Thẩm Thanh Lan thật sự không ngờ chỉ mới có một tháng mà công ty đã rơi vào tay Lư Tiến Tài rồi. Chẳng biết là Lư Tiến Tài tài giỏi, hay là do Thẩm Quân Trạch quá vô dụng nữa. “Thím hai, chuyện này cháu không giúp được. Thím đừng quên chuyện Thẩm Quần Trạch đã làm với cháu, cháu không tính toán là đã nể mặt chú hai rồi. Khi chủ hai còn sống, cháu đã từ chối không giúp. Bây giờ chú hai qua đời rồi, cháu cũng sẽ không giúp. Nếu Thẩm Quần Trạch không có bản lĩnh giữ được đồ của mình, thì chỉ có thể trách nó mà thôi.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói. Lư Nhã Cầm nhìn Thẩm lão gia, vẻ mặt đau khổ, “Ba.” Thẩm lão gia xua tay, “Ý của Lan Lan chính là ý của tôi. Bây giờ Lan Lan đang mang thai, chuyện quan trọng nhất là dưỡng thai.” “Ba, Quân Trạch là cháu trai ruột của ba, là huyết mạch duy nhất của A Nhượng, ba nỡ khoanh tay đứng nhìn sao? Con biết ba không thích con, nhưng Quân Trạch vô tội. Con không hy vọng ba nể tình con, con chỉ xin ba nể tình A Nhượng tới tận lúc sắp chết vẫn muốn quay về thủ đô gặp ba.” “Nếu Thẩm Quân Trạch có nguy hiểm đến tính mạng, thì tôi nhất định sẽ ra mặt. Bây giờ đã đến mức đó chưa?” Thẩm

lão gia hỏi ngược lại. “Nhưng đó là công ty của A Nhượng để lại cho Quân Trạch.” “Cô nên đi cầu xin anh cô, chứ không phải ngồi ở đây làm khó dễ một ông già đã bước một chân vào quan tài và một người phụ nữ đang mang thai.” Thẩm lão gia lạnh giọng nói. Lư Nhã Cẩm thấy Thẩm lão gia dầu muối đều không ăn, thì nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, sau đó quỳ xuống. Thẩm Thanh Lan hoảng hốt đứng sang một bên. “Thím hai, thím làm gì vậy?” Thẩm Thanh Lan hỏi. “Thanh Lan, thím hai cầu xin cháu, thím cũng biết những chuyện mà Quân Trạch gây ra trước đây là sai, cháu có giận nó cũng đúng. Nếu thím có cách giải quyết, thì thím đã không đến tìm cháu.” Thẩm lão gia nổi giận, “Lư Nhã Cầm, cô làm cái gì vậy? Cô đứng lên cho tôi! Cô là người lớn, mà lại quỳ trước mặt con cháu, cô không thấy mất mặt, nhưng tôi lại thấy mất mặt thay cô.” Lư Nhã Cẩm không chịu đứng dậy, hôm nay bà ta phải khiến Thẩm Thanh Lan đồng ý giúp đỡ. Chỉ cần đạt được mục đích thì bà ta sẽ làm tất cả. “Thím hai, dù thím có nói gì thì cháu cũng sẽ không đồng ý, thím về đi.” “Thanh Lan, thím cầu xin cháu.” Thẩm Thanh Lan nhìn sang Thảm lão gia, ông phất tay một cái, “Lan Lan, cháu về nhà trước đi.” Thẩm Thanh Lan không thèm nhìn Lư Nhã Cầm quỳ trên đất, bước nhanh ra ngoài. Lư Nhã Cầm muốn ngăn cổ lại, nhưng còn Thẩm lão gia ở đây nên không dám, đành phải trơ mắt nhìn Thẩm Thanh Lan rời đi. “Cha mẹ làm bậy thì làm sao dạy dỗ con cái nên hồn. Một đứa con trai bị cô dạy dỗ thành cái bộ dạng gì, hở chút là quỳ.” Thẩm lão gia lạnh giọng nói. Lư Nhã Cẩm cứ như không nghe thấy lời nói của ông, “Ba, ba thật sự máu lạnh vậy sao?” Thẩm lão gia nhìn chằm chằm Lư Nhã Cẩm, “Muốn tôi giúp Thẩm Quấn Trạch? Được, cô đưa nó đến nhà họ Thẩm, tự tôi dạy dỗ nó, sau này có không được phép gặp nó. Cô làm được không?” Vẻ mặt Lư Nhã Cẩm thay đổi, “Ba, Quân Trạch là con trai ruột của con, ba không thể nhẫn tâm như vậy!” “Cô về đi, sau này đừng tới nữa. Tôi đã xem như không có đứa con trai là Thẩm Nhượng thì cũng có thể coi như có đứa cháu trai Thẩm Quân Trạch này.” “Ba!” “Đừng gọi tôi là ba!” Lư Nhã Cầm thấy Thẩm lão gia cứng rắn như vậy liền biết có nói gì nữa cũng vô dụng, đành đứng dậy đi về. Thẩm Quân Trạch đang đợi trong phòng khách, thấy Lư Nhã Cẩm về, thì lập tức hỏi: “Mẹ, bọn họ nói sao? Thẩm Thanh Lan đồng ý không?” Lư Nhã Cầm lắc đầu, mắt Thẩm Quân Trạch tối sầm, “Con biết mà, người nhà họ Thẩm đều máu lạnh vô tình. Con nên sớm biết bọn họ chỉ muốn xem chuyện cười của con. Kết cục của con bây giờ đúng như bọn họ mong muốn, sao bọn họ lại giúp con được?” “Con đừng sốt ruột, lát nữa mẹ đi tìm Thanh Lan, có lẽ nó sẽ mềm lòng mà đồng ý giúp.” “Lòng chị ta còn cứng hơn đá, mềm ở đâu mà

mềm? Mẹ, hay là mẹ đi nói chuyện với cậu đi, con tin cậu chỉ hổ đồ chút thôi. Cậu không có con cháu, lấy công ty thì sau này sẽ cho ai?" Vẻ khổ sở trong mắt Lư Nhã Cầm càng đậm. Trước khi đến nhà họ Thẩm, bà ta đã đi tìm Lư Tiến Tài, nhưng ông ta không gặp bà ta, ý tứ đã rất rõ ràng. "Quân Trạch, con nghe lời mẹ, ngày mai cùng mẹ đi tìm Thanh Lan, con đi xin lỗi nó." "Mẹ, sao lại bắt con xin lỗi? Lần trước con đã xin lỗi rồi, huống hồ con của Thẩm Thanh Lan vẫn còn mà. Mỗi lần gặp con, chị ta đều vác cái mặt lạnh bằng, giống như con thiếu tiền không trả vậy." "Quân Trạch, con phải đi xin lỗi Thanh Lan, cũng phải đi xin lỗi ông nội. Nếu con muốn lấy lại công ty, thì con nhất định phải đi." "Mẹ, con không đi, lần trước người ta đuổi con ra ngoài, lần này con đi có tác dụng gì không?" Nói tới nói lui, Thẩm Quân Trạch vẫn là không muốn đi, cậu ta còn chưa quên chuyện ở bệnh viện đầu. Thẩm Quân Trạch không muốn xin lỗi, Lư Nhã Cầm cũng không có cách nào. Ngày hôm sau, Thẩm Quân Trạch thừa dịp Lư Nhã Cầm đi tìm Thẩm Thanh Lan, tự mình chạy đến nhà họ Lư tìm Lư Tiến Tài. Cửa chính nhà họ Lư đóng chặt, cậu ta gõ cửa một lúc lâu mà không có ai trả lời, đành phải đứng bên ngoài đợi. Không phải cậu ta không muốn gọi điện thoại cho Lư Tiến Tài, mà là người ta không nghe máy, cuối cùng con tắt máy luôn. Cậu ta đợi rất lâu, đến lúc sắp không chịu nổi nữa thì Lư Tiến Tài mới từ bên ngoài trở về.

Lư Tiến Tài thấy Thẩm Quân Trạch, liền cười rất tươi, “Quân Trạch, sao cháu lại tới đây?” Thẩm Quân Trạch rất bực bội, nhưng cậu ta còn nhớ mục đích tới đây, nên cố gắng kiềm chế nói: “Cậu không nghe điện thoại của cháu, nên cháu phải tự mình đến đây.” Lư Tiến Tài tiếp tục cười ha ha, “Cháu nói gì đấy, cháu là cháu trai duy nhất của cậu, sao cậu có thể không nghe điện thoại của cháu được?” Dứt lời, ông ta lấy điện thoại ra, “Cháu xem, điện thoại tắt rồi. Gần đây cậu bận quá, ngay cả cơm cũng quên ăn thì làm gì nhớ tới xem điện thoại.” Ông ta viện cớ, xem như cho Thẩm Quân Trạch một bậc thang, vẻ mặt cậu ta đã dễ chịu hơn một chút. Vào nhà, Thẩm Quân Trạch nói thẳng: “Cậu, cháu thấy cậu quản lý công ty quá cực khổ, cháu thật sự không đành lòng nhìn cậu có tuổi rồi mà còn lao lực. Cháu nghĩ kỹ rồi, cháu không nên đẩy trách nhiệm của cháu lên người cậu. Bắt đầu từ ngày mai, cháu quay về công ty làm, cậu ở nhà hưởng phúc đi.” Nụ cười trên mặt Lư Tiến Tài nhạt đi, “Quân Trạch, cháu không hài lòng cách quản lý công ty của cậu?” Có thể hài lòng mới lạ đấy. Thẩm Quần Trạch nghiến răng thầm hận trong lòng. Cậu ta dùng cách treo đầu dê bán thịt chó đưa Lư Tấn Tài lên vị trí Tổng giám đốc. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, hội đồng quản trị đã bị ông ta mua chuộc, ai cũng đứng về phía ông ta, không xem cậu ta ra gì, coi cậu ta như không khí. Không phải, còn không bằng không khí mới đúng. Con người sống thì phải cần đến không khí, nhưng cậu ta thì được coi là cái gì? Ngẫm lại tình cảnh của mình, thật đúng với câu “dẫn sói vào nhà” “Cháu rất hài lòng, cháu chỉ đang lo lắng cho sức khỏe của cậu thôi.” Thẩm Quân Trạch cố cười, đây là lý do cậu ta suy nghĩ cả đêm qua. Nếu Lư Tiến Tài đồng ý rồi khỏi công ty thì sau này cậu ta vẫn sẽ phụng dưỡng ông ta. Còn nếu ông ta không đồng ý, thì hai người phải trở mặt rồi. Lư Tiến Tài thở dài, “Quân Trạch, nếu cậu nghỉ ngơi thì cháu phải làm sao bây giờ? Cháu chưa tốt nghiệp đại học, vừa phải lo học hành lại vừa lo quản lý công ty, thì sao làm tốt cả hai được? Huống hồ, cháu cũng chưa từng quản lý công ty, đám cổ đông sẽ không nghe lời cháu. Cậu không thể trơ mắt nhìn tâm huyết của ba cháu rơi vào tay người khác được.” Nếu là trước kia, khi nghe được những lời này, Thẩm Quân Trạch sẽ cảm động. Còn bây giờ, cậu ta chỉ cảm thấy Lư Tiến Tài thật dối trá. Sao trước đây cậu ta lại coi lão là người thân thiết nhất

được vậy? “Cậu, cháu còn trẻ, cũng bởi vì còn trẻ, nên cháu còn nhiều thời gian rèn luyện để trải nghiệm. Cháu có thể vừa đi học, vừa quản lý công ty. Tuy cháu không làm tốt bằng cậu, nhưng cháu cũng không thể dựa vào cậu cả đời được.” Lư Tiến Tài đột nhiên cảm thấy đứa cháu này cũng không quá ngu xuẩn. Nhưng vậy thì sao, muốn ông ta nhả thứ vừa ăn ra sao? Nằm mơ! “Quân Trạch, bây giờ cháu phải chăm chỉ học hành, đừng quan tâm đến chuyện của công ty nữa.” Khuôn mặt Thẩm Quân Trạch hoàn toàn trầm xuống, “Nói tới nói lui, cậu nhất quyết chiến công ty của ba cháu sao? Cậu làm vậy… không làm ba cháu thất vọng sao? Nếu không có ba cháu, cậu làm gì có ngày hôm nay?” Lư Tiến Tài nhìn Thẩm Quân Trạch với ánh mắt lạnh lùng, “Vì công ty là tâm huyết của ba cháu, nên cậu mới không giao nó cho tên phá của như cháu. Cháu nói xem cháu có thể làm được trò trống gì? Cả ngày chỉ biết chơi bời, trốn học, thi lại. Giao công ty cho người như cháu, không đến ba tháng là công ty phá sản.” Thẩm Quân Trạch nổi giận, những lời của Lư Tiến Tài rất chối tại. Thì ra, ở trong mắt của người cậu mà mình cho rằng thân thiết nhất, cậu ta chỉ là một tên phá của. “Lư Tiến Tài!” “Hừ, dám gọi cả tên họ của cậu, xem ra cháu rất bất mãn với cậu.” Lư Tiến Tài nói. Đâu chỉ là không ưa, thậm chí Thẩm Quân Trạch còn muốn xé xác Lư Tiến Tài nữa kìa, “Cậu đừng quên bản thỏa thuận thay mặt quản lý cổ phần đó là giả, bản thỏa thuận thật vẫn còn nằm trong tay Thẩm Thanh Lan. Chỉ cần chị ta đứng ra xác nhận, thì cái chức Tổng giám đốc của cậu sẽ không còn nữa.” Ánh mắt Lư Tiến Tài hơi thay đổi, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, “Nếu chuyện này bị vạch trần, cháu cho rằng mình không phải chịu trách nhiệm?” Vẻ mặt Thẩm Quần Trạch lúc trắng lúc xanh. Lư Tiến Tài vỗ vai cậu ta, “Cháu trai ngoan của cậu, giao công ty cho cậu thì công ty mới phát triển lớn mạnh được. Cháu không cần lo lắng cuộc sống sau này, mẹ cháu là em gái duy nhất của cậu, ba cháu dạy cậu nhiều như vậy, cậu sẽ không trơ mắt nhìn mẹ con cháu sống cực khổ. Sau này, cháu cứ làm công tử phong lưu, cậu vẫn là cậu tốt của cháu.” “Không được, cậu phải trả công ty lại cho cháu, đó là của ba cháu để lại cho cháu. Nếu cậu vẫn không trả thì cháu sẽ đi bảo Thẩm Thanh Lan đuổi cậu ra khỏi công ty. Lúc đó cậu sẽ rất khó xử đấy, chi bằng bây giờ tự mình đi.” “Ha ha! Được, chỉ cần cháu thuyết phục được Thẩm Thanh Lan đưa thỏa thuận quản lý cổ phần đó ra, thì cậu sẽ cút ra khỏi công ty. Cậu nói được làm được!” “Cậu đợi đấy!” Dứt lời, Thẩm Quần Trạch ra khỏi nhà họ Lư, trước khi đi, còn đá mạnh lên cửa nhà. Lư Tiến Tài cười khinh, hoàn toàn không lo lắng về lời đe dọa của Thẩm Quân Trạch. Trước đây, Thẩm Quần Trạch suýt chút nữa giết đứa con trong bụng

người ta, bây giờ lại muốn cầu xin người ta giúp đỡ, trừ phi Thẩm Thanh Lan là thánh mẫu, nếu không… Thẩm Quân Trạch nằm mơ đi! Thẩm Quân Trạch lái xe đến Đại Viện, không thấy Thẩm Thanh Lan ở nhà, chắc là cô đã đến nhà họ Phó. “Đứng lại. Mày muốn làm gì?” Thẩm lão gia quát. “Ông nội, cháu tới tìm Thẩm… chị Thanh Lan.” Thẩm Quân Trạch vừa cười vừa nói. “Nếu vì chuyện của công ty thì không cần tìm nữa. Lan Lan sẽ không lo chuyện này, đây cũng là ý của ông.” Thẩm Quân Trạch không thể tin nổi, “Ông nội, tốt xấu gì cháu cũng là cháu trai ruột của ông, sao ông có thể đối xử như vậy với cháu?” Thẩm lão gia cười nhạt, quả nhiên là đứa con tốt cho Lư Nhã Cầm sinh, cách nói chuyện giống nhau như đúc. “Nếu mày không phải cháu của ông, thì ngay cả của mày cũng không bước vào được.” “Ông nội, cháu chỉ muốn lấy thỏa thuận quản lý cổ phần của ba cháu để lại cho chị Thanh Lan, chẳng lẽ cái này cũng không được sao?” “Tôi không giữ thỏa thuận đó, cậu tìm luật sư Tiêu đi.” Giọng nói của Thẩm Thanh Lan từ cửa truyền đến. Thẩm Quấn Trạch xoay người lại, liền thấy Thẩm Thanh Lan đang đi vào, sau lưng cô là Lư Nhã Cầm với vẻ mặt cầu xin. Sáng sớm hôm nay, bà ta đã đến cửa nhà họ Phó đợi Thẩm Thanh Lan, phải đợi đến mấy tiếng đồng hồ mới thấy cô ra ngoài. Đương nhiên là Thẩm Quần Trạch biết thỏa thuận đó đang nằm trong tay luật sư Tiều. Có điều luật sư Tiểu đã nói, trừ phi Thẩm Thanh Lan bằng lòng ký tên, nếu không… thỏa thuận đó không có giá trị. “Chị Thanh Lan, em thật sự không còn cách nào nữa, em cầu xin chị giúp em. Sau này em sẽ nghe lời mọi người, không dính dáng gì đến Lư Tiến Tài nữa.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói: “Tôi sẽ không quản bất cứ chuyện gì của cậu. Trước đây, tôi ngăn anh trai thu mua Thẩm Thị, nhưng không có nghĩa là tôi đã quên chuyện kia. Thẩm Quân Trạch, họa do mình gây ra thì phải tự mình gánh, không ai có nghĩa vụ giải quyết thay cậu.” “Em biết em sai rồi, chị muốn em làm thế nào mới chịu tha thứ cho em? Chị muốn em quỳ sao? Được, em quỳ!” Thẩm Quân Trạch cắn răng quỳ xuống, lại bị Thẩm lão gia ngăn lại. Thẩm Quân Trạch không kế thừa được một chút tính cách nào của Thẩm Nhượng, nhưng lại học hết thói hư tật xấu của mẹ cậu ta, hở chút là quỳ xuống, đúng là không biết câu “dưới đầu gối đàn ông là vàng“. Thấy vẻ đau lòng thất vọng của Thẩm lão gia, ánh mắt của Thẩm Thanh Lan càng lạnh hơn, nhìn sang Lư Nhã Cầm, “Thím hai, thím còn nhớ lời cháu vừa nói không?” Lư Nhã Cầm gật đầu, Thẩm Thanh Lan vừa nói dù bà ta hay Thẩm Quân Trạch có quy chết trước mặt cô, thì cô cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Lư Nhã Cẩm cũng là một người mẹ, để tay lên ngực tự hỏi, nếu có người hại con bà ta, rồi muốn bà ta giúp đỡ người đó, bà ta cũng làm

không được. “Quân Trạch, chúng ta đi thôi.” Thẩm Quân Trạch không muốn đi, Thẩm Thanh Lan là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của cậu ta. Nếu cậu ta còn không túm được, thì công ty sẽ thành của người khác mất. “Chị Thanh Lan, cầu xin chị giúp em.” Thẩm Thanh Lan im lặng, thái độ từ chối rất rõ ràng. Thẩm lão gia nhìn về phía Lư Nhã Cẩm, “Xem ra cô không chuyển lời của tôi cho nó.” Thẩm Quân Trạch sững sờ, “Nói cái gì?” Sắc mặt Lư Nhã Cẩm cứng đờ, rũ mắt xuống, không dám chống lại ánh mắt sắc bén của Thẩm lão gia. “Mẹ, ông nội nói gì vậy?” Lư Nhã Cầm không nói lời nào, bà ta thà không có công ty chứ cũng không muốn rời xa con trai. “Cô không muốn nói, thì để tối nói.” Thẩm lão gia trầm giọng nói, “Muốn lấy lại công ty cũng được, chỉ cần mày đến nhà họ Thẩm ở, sau này phải nghe lời của ông, cũng không được phép gặp mặt mẹ mày. Ít nhất, trước khi đủ tư cách, mày không được phép gặp mẹ mình.” Thẩm Quần Trạch trợn to mắt, “Cháu đã trưởng thành rồi, ông dựa vào cái gì mà đòi quản cháu? Không cho phép cháu gặp mẹ, đạo lý gì thế?” Thảm lão gia lạnh lùng nhìn cậu ta, “Ông nói cho mày biết ông dựa vào cái gì. Chỉ bằng mày là cháu trai nhà họ Thẩm, ông không thể trơ mắt nhìn mày càng đi càng sai hướng. Chỉ bằng việc mẹ mày đã dạy hư mày!” Sắc mặt Lư Nhã Cẩm tái nhợt, nghe Thẩm lão gia chỉ trích như vậy nhưng không cãi lại được lời nào. Bởi vì chồng của bà ta rất ưu tú, những đứa con trai duy nhất của bọn họ không hề giống ông. Bà ta không thể phủ nhận sai lầm của mình được.

“Ông dựa vào đầu mà nói mẹ cháu như thế? Mẹ cháu rất tốt, nếu mẹ cháu không tốt, thì sao ba cháu lại chọn mẹ cháu mà không chọn những người có tiếng danh môn thục nữ kia?” Thấy vẻ mặt Thẩm lão gia biến sắc, Lư Nhã Cẩm liền vội kéo Thẩm Quân Trạch, “Quân Trạch, đừng nói nữa.” Thẩm Quân Trạch còn muốn nói, nhưng thấy ánh mắt lạnh bằng của Thẩm lão gia nên không dám nói nữa. Thẩm lão gia tiếp tục nói: “Công ty và mẹ, mày chỉ có thể chọn một. Nếu mày chọn mẹ, thì nhà họ Thẩm xem như không có đứa cháu trai này. Sau này, dù mày có chết trước mặt ông, ông cũng không nhận này.” Sắc mặt Thẩm Quân Trạch và Lư Nhã Cầm vô cùng khó coi. Lư Nhã Cầm kéo Thẩm Quân Trạch đang nổi giận lại, rồi nói với Thẩm lão gia, “Ba, lỗi do con không dạy tốt Quân Trạch, ba đừng tức giận, con sẽ khuyến nó, chúng con đi trước đây.” Dứt lời, Lư Nhã Cầm kéo Thẩm Quân Trạch đi. Đợi hai người đi rồi, Thẩm Thanh Lan ngồi cạnh Thẩm lão gia, nhẹ giọng nói: “Ông nội, ông bà tất phải làm thế. Cháu biết ông đau lòng khi đứa con duy nhất của chú hai bị dạy hư thành thế này, cháu biết ông muốn dạy dỗ lại Thẩm Quân Trạch. Thật ra, chúng ta có thể đổi một cách khác. Ông làm như vậy chỉ làm cậu ta ghét ông thôi.” Thẩm lão gia thở dài một hơi, vỗ lên tay Thẩm Thanh Lan, “Chỉ có cháu hiểu được ông thôi. Ông không còn cách nào nữa, Quân Trạch đã lớn rồi, tình cách cũng đã định hình, không nặng tay thì không thể uốn nắn lại được. Ông không thể trơ mắt nhìn nó càng đi càng sai hướng.” Thẩm Thanh Lan thầm nghĩ, e là Thẩm Quân Trạch sẽ chẳng bao giờ hiểu được nỗi khổ tâm của ông nội. “Ông biết cháu lo lắng cái gì. Có điều, ông đã bước một chân vào quan tài rồi, đâu sợ chút hận thù của nó. Nó hiểu cũng được, không hiểu cũng không sao. Chỉ cần sau này nó sống yên ổn, thì xem như ông không phụ lời trăng trối của chú hai cháu rồi.” “Ông nội, ông đúng là khẩu xà tâm phật, chuyện này để cho cháu giải quyết đi.” Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng dựa vào vai Thẩm lão gia. Cô thật sự không đành lòng thấy ông đã đứng tuổi rồi mà còn bị Thẩm Quân Trạch chọc tức. Thẩm lão gia cười cười, “Ông nội mà yếu ớt như vậy sao, chuyện này ông vẫn lo được. Bây giờ, nhiệm vụ lớn nhất của cháu là dưỡng thai, sinh một chút ngoại khỏe mạnh mập mạp. Sau này ông có chết, cũng có mặt mũi gặp bà nội của cháu.” “Ông đừng nói vậy, sau này ông còn phải xem con của cháu lớn lên rồi kết

hôn nữa.” Thẩm lão gia cười ha ha, “Nếu ông có thể sống đến lúc đó, dù kiếp sau không đầu thai thì ông cũng thấy đáng giá.” “Ông xem, ông lại nói linh tinh nữa rồi.” Thẩm lão gia vốn đang buồn bực vì chuyện của Thẩm Quân Trạch, nghe Thẩm Thanh Lan dỗ dành vài câu thì không còn buồn bực nữa. Chị Tổng thấy như vậy cũng cười, khó trách ông bà Thẩm thương yêu Thanh Lan nhất. Nhìn con bé lạnh lùng thế thôi, nhưng lòng dạ lại rất ấm áp, không phụ tấm lòng thương yêu của hai ông bà với cố. Trước đây, khi Lý Hi Đồng còn ở nhà họ Thẩm, cô ta luôn nói ông bà Thẩm thiên vị Thẩm Thanh Lan. Nhưng cô ta chưa bao giờ ngẫm lại, Thẩm Thanh Lan là thật lòng yêu thương ông bà Thẩm, còn cô ta có làm được không? Thẩm Thanh Lan biết tâm trạng của Thẩm lão gia hôm nay không tốt, nên ở lại ăn trưa cùng ông, sau đó cùng ông tỉa tót cây cảnh, đến khi Thẩm lão gia lên lầu nghỉ ngơi mới rời đi. Vài ngày sau, Thẩm Quân Trạch và Lư Nhã Cầm không quay lại nhà họ Thẩm nữa. Thẩm Thanh Lan được yên tĩnh, không vẽ tranh thì cùng hai ông cụ chơi cờ, nói chuyện phiếm, cuộc sống rất vui vẻ. Bụng của cô đã bắt đầu nhô lên, nhưng vì cô gầy nên chưa lộ rõ ràng lắm. Buổi tối, Phó Hoành Dật gọi video cho Thẩm Thanh Lan, nhìn bụng của cô, nói: “Lần sau anh trở lại, thằng nhóc đó đã lớn hơn nhiều rồi.” Thẩm Thanh Lan vuốt ve bụng, vẻ mặt đầy vẻ dịu dàng, “Vâng, bác sĩ nói bốn tháng sau là thể cảm nhận được máy thai rồi. Mặc dù bây giờ con chưa cử động, nhưng chờ anh trở về, có lẽ nó sẽ nhúc nhích đấy.” Phó Hoành Dật biết máy thai là gì. Từ lúc biết Thẩm Thanh Lan mang thai, anh đã đi tìm hiểu kỹ tất tần tật những chuyện này. “Thứ hai phải đi khám thai định kỳ, em đi cùng mẹ hả?” Phó Hoành Dật hỏi. Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, mẹ đã liên lạc với bác sĩ rồi, bác sĩ nói lần này sẽ làm kiểm tra tổng quát.” Lần đầu đi khám, Thẩm Thanh Lan khám dị dạng thai nhi. Bởi vì mấy tháng trước đó cô điều trị chứng hàn của cơ thể bằng thuốc đông y, sau đó còn bị thương một lần, nên sợ ảnh hưởng đến thai nhi. Tuy bác sĩ đông y nói sẽ không ảnh hưởng, nhưng phải kiểm tra lại thì Thẩm Thanh Lan mới yên tâm được. “Em rủ dì Triệu đi chung, nhớ ăn sáng xong rồi hãy đi khám, dù không đói cũng phải ăn.” Phó Hoành Dật dặn dò, chỉ sợ mình quên nhắc gì đó, rồi lại khổ cho cô. Thẩm Thanh Lan nghiêm túc nghe Phó Hoành Dật dặn dò, không hề có chút khó chịu nào. Đến khi Thẩm Thanh Lan bắt đầu mệt rã rời, Phó Hoành Dật mới lưu luyến cúp điện thoại. *** Thứ hai, Sở Vân Dung thức dậy từ sáng sớm, chuẩn bị đồ đạc cho Thẩm Thanh Lan, rồi đến nhà họ Phỏ. Thẩm Thanh Lan còn chưa thức dậy, Sở Vân Dung cũng không giục cô, mà ngồi trong phòng khách trò chuyện với Phó lão gia. Bà đã bàn giao lại dàn nhạc, khi có lời mời biểu diễn bà cũng từ chối,

bây giờ bà dành hết tâm tự lên người Thẩm Thanh Lan, cả ngày lẫn đêm đều để ý đến cô, hoàn toàn khác Sở Vân Dung của trước kia. Một tiếng sau, Thẩm Thanh Lan xuống lầu, thấy Sở Vân Dung, cô nói: “Sao mẹ không gọi con dậy?” Sở Vân Dụng cười cười, “Mẹ đầu bận gì, ngồi chờ một chút cũng không sao. Mẹ chuẩn bị xong hết rồi, con đi luôn chưa?” Thẩm Thanh Lan gật đầu, nói với Phó lão gia: “Ông, cháu đi trước.” Phó lão gia cười híp mắt, “Đi đi, khám xong thì gọi điện thoại cho ông, ông bảo tiểu Triệu nấu món ngon cho cháu.” “Vâng ạ.” Đến bệnh viện, Thẩm Thanh Lan làm một loạt kiểm tra, vừa định đi về thì thấy một bóng người trông khá quen. Cô nhướng mày, thấy người đó vào khoa phụ sản cố bất giác đi theo. “Thanh Lan, con đi đâu vậy?” Sở Vân Dung hỏi. “Mẹ, con thấy một người quen, con lên chào hỏi. Mẹ và dì Triệu ở đây đợi con một lát, con sẽ quay lại ngay.” Thẩm Thanh Lan theo người đó vào một phòng bệnh của khoa phụ sản.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 310: LÊN ĐƯỜNG RA NƯỚC NGOÀI

Cửa phòng bệnh đóng chặt, Thẩm Thanh Lan nhìn qua cửa sổ, thấy trong lòng người nọ đang ôm một đứa bé, mỉm cười hiền hòa. Còn người phụ nữ ngồi trên giường đang dịu dàng nhìn họ. Ở bên cạnh bọn họ còn có một đứa bé khoảng sáu bảy tuổi đang ngồi chơi xếp gỗ. Nhìn thấy cảnh tượng này, cuối cùng Thẩm Thanh Lan cũng tìm được đáp án cho nghi vấn trong lòng. Đáy mắt cổ dâng lên vẻ hứng thú, rồi xoay người rời khỏi đó. “Sao lại đi lâu vậy, không phải con nói chỉ chào hỏi thôi sao?” Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Sẵn tiện trò chuyện vài câu, mẹ, chúng ta về thôi” Trên đường trở về, Thẩm Thanh Lan cứ nghĩ đến hình ảnh trong bệnh viện. Thảo nào Lư Tiến Tài lại thèm thuồng công ty của chú hai như vậy. Từ đầu cô đã thấy nghi ngờ, ông ta không có con cái, cướp công ty để làm gì? Bây giờ xem ra tất cả đã có lời giải đáp. Người ta không chỉ có con mà còn có tới hai đứa, muốn cướp công ty của em rể lấy hết tài sản cho con mình cũng là dễ hiểu thôi. Huống chi Thẩm Quân Trạch lại là thứ bùn loãng không thể trát tường. Có điều, Lư Tiến Tài này giấu giếm cũng giỏi thật, đứa trẻ kia chắc cũng đã sáu bảy tuổi rồi, nhiều năm như vậy mà không bị ai phát hiện ra. Không biết Thẩm Quân Trạch có biết tới sự tồn tại của đứa bé đó hay không? “Thanh Lan, con đang nghĩ gì vậy, từ khi ra khỏi bệnh viện vẫn không nói gì?” Sở Vân Dung thấy Thẩm Thanh Lan im lặng từ nãy giờ liền hỏi. Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, “Không có gì, con chỉ nghĩ đến mấy chuyện linh tinh thôi.” Ném chuyện này ra khỏi đầu, khi về đến nhà, Thẩm Thanh Lan liên lên tầng nghỉ ngơi. Thời gian thấm thoắt trôi qua, chẳng bao lâu đã đến ngày lên đường sang nước F. Sáng sớm, Sở Vân Dung đã từ nhà họ Thẩm đến, vừa giúp Thẩm Thanh Lan sắp xếp đồ đạc, vừa làu bàu, “Con đó, hiện giờ bụng đã lớn như vậy rồi mà còn chạy đến nơi xa xôi như thế làm gì, lỡ như có chuyện gì thì sao đây?” Thẩm Thanh Lan cười nói, “Mẹ, hôm đó con đã hỏi bác sĩ rồi. Bác sĩ nói bây giờ thai nhi trong bụng con rất ổn định, ngồi máy bay hoàn toàn không thành vấn đề. Khi đến nước F bên đó sẽ có người sắp xếp nơi ăn chỗ ở, con chỉ cần ngồi một chỗ nghe bọn họ nói chuyện, không có vấn đề gì đâu.” “Ở bên ngoài sao bằng ở nhà được, hơn nữa mấy người ngoại quốc gia đầu chăm sóc cho phụ nữ có thai cẩn thận bằng chúng ta. Con nói mẹ làm sao yên tâm được đây? Không được, mẹ vẫn không yên tâm, Thanh Lan, để mẹ đi cùng con đi,

ít nhiều gì cũng có thể chăm sóc con. Tiền khách sạn máy bay gì đó mẹ đều không cần bọn họ trả, mẹ sẽ tự bỏ tiền ra, được không?" Càng nghĩ, Sở Vân Dung càng không yên lòng. Thẩm Thanh Lan nói không nên lời, "Mẹ, thật sự không cần mà, mẹ làm như vậy người khác thấy sẽ nói con làm quá đấy. Hơn nữa lần này có Daniel đi cùng mà, đâu phải con đi một mình" "Daniel là đàn ông, sao có thể chăm sóc con được?" Sở Vân Dung vẫn muốn đi cùng. "Được rồi mẹ, Lan Lan đã bao nhiêu tuổi rồi, đi có một tuần có gì mà không yên lòng chứ, mẹ đừng đặt quả tim trong bụng nữa" Thẩm Quân Dục vừa nghe Sở Vân Dung cằn nhằn, vừa nhận được ánh mắt cầu cứu của Thẩm Thanh Lan, cuối cùng anh cũng lên tiếng. Sở Vân Dung trừng mắt với con trai, "Mẹ có thể không lo lắng sao, con đừng quên rằng trước đó nước F vừa xảy ra sự cố máy bay, toàn bộ người trên máy bay điều không ai sống sót" Sở Vân Dung vừa nói xong thì lập tức nhổ nước bọt ba cái, "Mẹ nói linh tinh cái gì không biết. Trời đất phù hộ, con chưa nói gì cả, ông cũng không nghe thấy gì, Thanh Lan nhà con nhất định sẽ bình an" Nhắc tới chuyện này, Thẩm Quân Dục cũng không thể thờ ơ nữa, dò hỏi Thẩm Thanh Lan, "Thanh Lan, mẹ nói đúng đấy, hay là tạm thời em đừng đi, năm sau hãy đi, chẳng phải năm nào cũng có một lần sao?" Thẩm Thanh Lan liếc anh một, cái cái tên phản bội này, vốn định nhờ anh thuyết phục mẹ vài câu, kết quả anh lại bị một câu nói của mẹ thuyết phục, "Vậy theo ý của mọi người, khi con ra ngoài cũng chỉ được đi bộ sao? Chẳng phải ngồi xe cũng có thể xảy ra tai nạn xe cộ à? Ngay cả đi bộ cũng không an toàn, lỡ bị chiếc xe không có mắt nào đó đụng thì cũng xong đời" "Con bé ngốc này, chỉ toàn nói bậy bạ, mau sửa lại cho mẹ" "Mẹ, mẹ đừng cằn nhằn nữa, nếu không xuất phát thì con sẽ bị lỡ chuyến bay mất" Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ nói. Sau đó, cô nhìn sang Thẩm Quân Dục, anh sờ sờ mũi rồi cầm hành lý của Thẩm Thanh Lan lên, "Mẹ, con đưa Thanh Lan lên máy bay đây, mẹ không cần đi theo" "Không được, mẹ nhất định phải đi cùng, không tận mắt nhìn thấy con bé lên máy bay mẹ sẽ lo lắng, các con không biết thôi, sáng nay vừa thức dậy thì mắt của mẹ đã giật giật, làm mẹ lo quá" "Được rồi, được rồi, mẹ đi thì mẹ đi, nhanh đi thôi mẹ" Thẩm quấn dục nói. Đến sân bay, Daniel đã chờ ở đó, Kim n Hi cũng đứng bên cạnh anh. Nhìn thấy nhóm người Thẩm Thanh Lan từ xa xa, cô liền tránh mặt, giả vờ đi sang chỗ khác. Sở Vân Dung thấy Daniel thì lấy một quyển sổ từ trong túi xách ra, đưa cho anh, "Daniel, Thanh Lan nhà dì mấy ngày này giao cho cháu, bây giờ con bé đang mang thai, không thể chịu mệt nhọc quá, chuyện ăn uống cũng có rất nhiều điều cần chú ý. Dù đã viết hết trong sổ rồi, phiền cháu chú ý giúp dì một chút nhé? Thẩm Thanh Lan không ngờ tới mức

này, rất muốn đỡ lấy trán mà than. Cô áy náy nhìn Daniel. Daniel lại không có ý kiến gì, nhận lấy quyển sổ rồi vỗ ngực cam đoan, “Dì, dì yên tâm đi, cháu nhất định sẽ đưa Thanh Lan trở về bình an cho dì” May mà cũng sắp đến thời gian làm thủ tục nên Thẩm Thanh Lan và Deniel đã nhanh chóng lên máy bay. Trên đường trở về, Sở Vân Dưng vẫn cứ xoa ngực, Thẩm Quân Dục quay sang nhìn bà, “Mẹ, mẹ khó chịu ở chỗ nào à?” Sở Vân Dung cau mày, “Từ lúc Thanh Lan đi, mí mắt của mẹ cứ giật, thậm chí lồng ngực cũng cảm thấy nhói” “Mẹ, con thấy chắc là do mẹ lo lắng quá thôi, không phải sau sự cố máy bay lần trước thì vẫn có rất nhiều chuyến bay qua lại giữa nước F và nước Z sao, cũng không xảy ra chuyện gì nữa mà. Chuyện lần trước chỉ là tai nạn, hôm nay thời tiết của nước F và nước Z đều tốt như vậy, chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì đâu. Mẹ cứ yên tâm đi” Sở Vân Dung thở dài, “Có lẽ thật sự do mẹ quá lo lắng, con không biết đâu, suốt mấy ngày nay mẹ đều không ngủ ngon, vừa nhắm mắt lại là nằm mơ thấy Thanh Lan xảy ra chuyện, làm mẹ sợ đến giật mình tỉnh giấc” Thẩm Quân Dục khẽ cười, an ủi Sở Vân Dung, “Mẹ, mẹ thật là, Lan Lan có thể xảy ra chuyện gì chứ, chỉ là đi tham gia giao lưu giới nghệ sĩ thôi mà. Thật ra con bé đi cũng tốt, lần này là một cơ hội hiếm có, nếu bỏ lỡ thì sau này sẽ bất lợi cho sự phát triển của con bé” Tất nhiên Sở Vân Dung cũng hiểu rõ, cho nên mặc dù ngoài miệng khuyên Thẩm Thanh Lan không nên đi, nhưng cuối cùng mà vẫn không thật sự ngăn cản. Chuyến bay của Thẩm Thanh Lan hết sức thuận lợi, khi đến khách sạn, việc đầu tiên cố làm chính là gọi điện thoại về cho Sở Vân Dung. Bà nghe thấy cô nói đã tới nơi an toàn, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống. “Mẹ, con đã nói mẹ lo lắng quá rồi mà, bây giờ chẳng phải mọi thứ đều ổn rồi sao? Thẩm Quân Dục cười nói. Sở Vân Dung lườm con trai, “Mẹ không được lo lắng à? “Được, sao lại không được chứ? Có điều, mẹ đừng căng thẳng quá mức, lại ảnh hưởng đến sức khỏe? *** Nước F Thẩm Thanh Lan sắp xếp hành lý xong thì xem đồng hồ, sau đó gọi cho Phó Hoành Dật. Phó Hoành Dật vừa trở về ký túc xá thì nhận được điện thoại, “Thanh Lan” “Ừ, em đến khách sạn rồi, anh về ký túc xá chưa?” “Vừa về, ngồi máy bay có chỗ nào không thoải mái không?” “Không, sao anh về muộn vậy, dạo này bận lắm sao?” Phó Hoành Dật day day trán, “Ừ, quân khu Nam Thành và quân khu thủ đô chuẩn bị kết hợp với nhau để diễn tập quân sự với quy mô lớn, bọn anh cũng phải tham gia với tư cách quân xanh. Cuộc diễn tập này là cuộc diễn tập có quy mô lớn nhất trong mấy năm gần đây, lãnh đạo thượng cấp rất coi trọng, cho nên bọn anh không thể có bất kỳ sơ suất nào.” Vừa nghe Phó Hoành Dật nói vậy, Thẩm Thanh Lan lập tức nhớ tới Thẩm Khiêm cũng đã

hơn một tháng chưa về nhà, chắc cũng do bận chuyện diễn tập quân sự. “Vậy anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi, đừng để mệt mỏi quá, hơn một tuần nữa em sẽ về nhà” “Được, tuần sau bắt đầu diễn tập quân sự rồi, bọn anh không được phép mang theo bất kỳ thiết bị truyền tin nào, nên e rằng đến lúc đó không thể liên lạc với em được.” Thẩm Thanh Lan cười khẽ, “Lo cho em à?” Phó Hoành Dật thẳng thắn thừa nhận, “Ừ, bây giờ anh ước gì có thể đặt em ngay trước mắt mình, từng giây từng phút đều nhìn thấy thì anh mới yên tâm” Đáy mắt Thẩm Thanh Lanh đầy ý cười, thấy thời gian không còn sớm nữa mới nói, “Cũng đã muộn rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi, khi nào diễn tập quân sự mới kết thúc?” “Một tuần, sau khi kết thúc anh sẽ được nghỉ mấy ngày, đến lúc đó sẽ có thể về nhà” Thẩm Thanh Lan nghĩ, đến lúc đó mình cũng sắp về nhà rồi, thật khéo. “Được, em ở nhà chờ anh” Vừa cúp máy thì Daniel đến tìm, “Thanh Lan, tôi đã liên lạc với bọn họ, triển lãm ngày mai mới bắt đầu. n Hi rủ xuống dưới ăn chút gì trước rồi trở về nghỉ ngơi điều chỉnh múi giờ, cô thấy thế nào?” “Ừ, cứ vậy đi, tôi cũng đói bụng rồi” Thẩm Thanh Lan trả lời, đồ ăn trên máy bay không thể nuốt nổi, cô hoàn toàn chẳng ăn được bao nhiêu, hơn nữa bay hơn mười tiếng, cô đã sớm đói bụng. Triển lãm lần này không có nhiều người lắm, nhưng những người tham gia đều là những nhân vật có tiếng tăm và địa vị trong giới họa sĩ, cỡ như Thẩm Thanh Lan chỉ được coi là tiểu bối. Theo thông lệ thì họa sĩ mới như cô không thể tham gia sự kiện giao lưu giữa các nghệ sĩ lớn thế này, năm nay đã là phá lệ. Ở hội trường, Thẩm Thanh Lan trông thấy một vài gương mặt quen thuộc, đó là những người cô từng gặp trong buổi triển lãm tranh tại Sydney. Khi cô nhìn thấy Frank thì ông cũng thấy cô.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 311: KIM PHU NHÂN XUẤT HIỆN

Frank đi tới, vừa mở miệng đã xin lỗi, “Cô Thẩm, lần này gặp lại tôi thật sự không có mặt mũi nào đối mặt với cô, dạy dỗ nên một học trò như vậy là thất bại của người làm thầy như tôi. Tôi rất xin lỗi vì đã để cô bị liên lụy” Thật ra Thẩm Thanh Lan không hề đổ lỗi lầm của Catherine lên người Frank. Do đó, thấy ông như vậy trong lòng cô càng đánh giá cao nhân phẩm của ông hơn, “Ông Frank, thật ra ông không cần phải xin lỗi, những chuyện kia không hề liên quan gì tới ông cả” “Cô Thẩm đúng là một người rộng lượng, tôi thật đáng hổ thẹn” Daniel nghe Frank nói vậy liền vỗ vai ông, “Được rồi, Thanh Lan đã nói không để bụng thì thật sự không để bụng. Ông đừng canh cánh trong lòng nữa, chuyện này coi như bỏ qua đi.” “Cô Thẩm, tôi muốn được bồi thường những bức tranh đã bị thiệt hại của cô. Tuy không thể bù đắp được tổn thất cho cô, nhưng đây là tấm lòng của tôi, mong cô Thẩm đừng từ chối “Ông Frank khách sáo rồi, tranh bị hỏng tuy rất đáng tiếc, nhưng may mà không có ai bị thương, vậy là tốt rồi. Vẫn câu nói đó, mọi chuyện không phải lỗi của ông, ông đừng để trong lòng” “Tôi nói này Frank, lần này ông tới đây là để xin lỗi Thanh Lan sao?” Daniel trêu ghẹo ông ta. Không ngờ Daniel lại nói trúng, Frank vốn không định tới tham dự, chuyện của Catherine làm ông rất sốc. Nếu không phải nghe nói lần này Thẩm Thanh Lan cũng tới tham gia thì thật sự ông không đã không tới. Ba người đứng ở một góc nhỏ nói chuyện nên không ai nghe thấy. “Cô Thẩm, lần này những người tới đây đều là những người có danh tiếng trong giới hội họa, tôi có quen biết với vài người. Nếu cô không chế, tôi sẽ giới thiệu họ để cô làm quen” Daniel cầu còn không được, có Frank giới thiệu, Thẩm Thanh Lan sẽ có thể giao lưu tốt hơn với những họa sĩ kỳ cựu này. Lần trước, trong buổi triển lãm tranh ở Sydney, tuy có rất nhiều họa sĩ tham gia, nhưng đa số điều chỉ đem tác phẩm tới triển lãm, chứ bản thân không xuất hiện. Nhưng những người được mời tới lần này thì không như vậy, người nào cũng có tầm ảnh hưởng rất lớn. Trở về khách sạn đã là 10 giờ tối, Thẩm Thanh Lan xoa xoa chân mình. Trong bụng có một một sinh linh nên hiện giờ thể lực của cô không còn được như trước nữa, mới đứng có mấy tiếng đã mệt không chịu được. Kim n Hi nhận lấy chậu rửa mặt từ nhân viên phục vụ, rồi rót nước nóng vào chậu cho Thẩm Thanh Lan, “An, ngâm nước nóng trước đi, sẽ thoải mái hơn rất nhiều đấy.” “Cảm ơn cậu, n

Hi” Kim n Hi cười tít mắt: “Tớ với cậu mà còn cần cảm ơn sao? An, cậu mà còn nói vậy tớ sẽ tức giận đấy” “Được, tớ không nói nữa” Thẩm Thanh Lan khom lưng nhẹ nhàng mát xa mấy huyệt vị trên chân, làm dịu cơn nhức mỏi. Kim n Hi định giúp một tay nhưng cô lại từ chối. Ngâm chân xong, Thẩm Thanh Lan liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Cô nằm trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình. Bụng cô đã được bốn tháng, sau năm tháng nữa cô sẽ có thể gặp con. Vừa nghĩ đến điều này, trong lòng Thẩm Thanh Lan liền tràn đầy mong chờ và ngọt ngào. *** Nửa tháng trước, tại căn cứ của BK ở một quốc gia chiến loạn vùng Trung Đông. KING nhìn người phụ nữ trước mặt, nghi ngờ hỏi, “Bà nói bà là Kim phu nhân?” Kim phu nhân gật đầu, “Chẳng phải cậu vẫn luôn tìm tòi à, bây giờ tôi xuất hiện cậu lại không tin. KING, cậu vẫn là KING tôi biết chứ?” KING cười khẩy: “Bà biết tôi đang tìm bà mà còn dám xuất hiện sao? Bà không sợ tội giết bà sao?” Kim phu nhân mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp hoàn toàn không có chút sợ hãi nào, “Nếu tôi sợ cậu giết tôi thì đã không tới đây rồi, hơn nữa tôi chẳng làm bất cứ điều gì có lỗi với cậu cả, sao cậu nhất định phải giết tôi?” “Kim phu nhân, không phải bà đã quên chuyện thuê người truy sát tôi rồi chứ?” Kim phu nhân bật cười, “Trong lòng cậu biết rõ chuyện này không phải do tôi làm mà, cần gì phải lôi nó ra nói nữa. Tôi tới đây tìm cậu là vì chuyện khác.” KING nghe vậy liền nhướng mày, “Chuyện gì?” “Tôi biết cậu có thù với Phó Hoành Dật, nếu cậu vẫn muốn tìm cơ hội trả thù thì bây giờ cơ hội đã tới, chỉ xem cậu có dám làm hay không thôi.” “Trên đời này còn có chuyện gì mà KING này không dám làm? Bà nói xem cơ hội như thế nào?” Kim phu nhân khẽ cong môi cười, đây chính là câu nói bà ta muốn nghe từ KING. Bà ta nói hết những điều mình biết với gã. KING nghe xong thì im lặng không nói gì, ánh mắt trở nên khó lường. “Lời bà nói là thật sao?” “Chính xác 100%” “Để tôi suy nghĩ đã.” Muốn hành động trên lãnh thổ của nước Z thì rất cần thời cơ thế này. Nhưng nếu không cẩn thận, rất có thể gã sẽ phải trả giá bằng toàn bộ BK. Có điều, đúng như Kim phu nhân nói, đây là một cơ hội vô cùng tốt, chỉ cần biết nắm bắt thì gã sẽ có thể cho Phó Hoành Dật một đòn chí mạng, trực tiếp tiêu diệt hắn ta. Kim phu nhân cũng biết đây chẳng phải là chuyện nhỏ nên không nói gì thêm, “Cậu cứ từ từ suy nghĩ đi, tôi đi trước.” KING lạnh lùng nói: “Đứng lại, Kim phu nhân. Tôi có nói là bà được phép rời khỏi đây rồi sao? Hơn nữa chúng ta hợp tác bao năm qua, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tôi gặp bà. Dù thế nào thì bà cũng nên ở lại đây một thời gian” Kim phu nhân bình tĩnh cười khẽ, “Nếu KING đã nói vậy, tôi không ở lại vài ngày thì đúng là không được rồi.” KING cười sang sảng, sai người chuẩn bị chỗ ở cho

Kim phu nhân. Chờ sau Kim phu nhân rời khỏi, hắn mới sai Beyonce bên cạnh, “Đi điều tra thân phận thật của người đàn bà này đi.” Beyonce ngây người, “Đại ca, anh nghi ngờ Kim phu nhân này là giả sao?” KING lắc đầu, “Không, nhưng có thể bà ta còn có thân phận thú vị nào khác, trước tiên cứ đi điều tra đi, cẩn thận vẫn hơn” Beyonce tuân lệnh, đi ra ngoài. KING sờ cằm, nghĩ tới chuyện Kim phu nhân vừa nói, không ngờ lòng dạ của người đàn bà này không chỉ ác độc, mà lá gan cũng lớn thật, âm mưu như vậy mà cũng có thể nghĩ ra được. Có điều, sao bà ta lại biết được tường tận tin tức cơ mật của quốc gia đến thế? *** “Cô vừa nói bà ta đã đi tìm KING?” Allen hỏi Hứa Nặc. “Đúng vậy” “Bà ta tìm KING làm gì?” Hứa Nặc lắc đầu, “Tôi không rõ lắm, chỉ biết hình như bà ấy muốn đối phó với Phó Hoành Dật, nhưng cụ thể thế nào thì tôi không rõ” Allen bình tĩnh nhìn Hứa Nặc, thấy vẻ mặt cô ta không đổi thì biết cô ta không nói dối, “Nếu là vì đối phó với Phó Hoành Dật thì tạm thời không cần quan tâm tới. Trước tiên hãy quan sát động tĩnh của BK, có bất cứ động tĩnh nhỏ nào cũng phải báo ngay cho tôi biết.” Hứa Nặc rũ mắt, “Vâng” Allen cúi đầu ngắm nghía miếng ngọc bội trong tay, nói với Hứa Nặc, ý tứ sâu xa: “Hứa Nặc, đừng có những ý nghĩ không nên có. Nếu để tôi biết cô lại gạt tôi lần nữa thì chuồng thú sẽ là nơi thích hợp nhất dành cho cô, ngay cả Kim phu nhân cũng cứu không nổi cô đầu” Ánh mắt Hứa Nặc chợt biến, cả người run run, “Tôi biết rồi, ông chủ” “Ra ngoài đi” “Vâng” Trong phòng chỉ còn lại Allen, hắn vuốt ve miếng ngọc bội trong tay, khóe môi nhẹ cong, “Trò chơi này đúng là càng ngày càng thú vị. Đối phó với Phó Hoành Dật, ha ha, KING à, nếu mày thật sự muốn làm vậy thì tao cũng không ngại hợp tác với mày một lần” Nhưng Allen vẫn cảm thấy khó hiểu, Kim phu nhân vẫn luôn thích núp trong bóng tối, nhiều năm qua chưa từng lộ diện trước người ngoài, sao bây giờ lại đột nhiên đến gặp mặt KING. Không thể hiểu được, Allen cũng lười suy nghĩ. Lúc Peter đi vào thì thấy hắn lại đang ngắm nghía miếng ngọc bội quý giá của hắn, “Allen, thời tiết đẹp như vậy, anh nên ra ngoài dạo một chút đi, đừng có cả ngày cứ ở lì trong phòng. Anh xem, ánh nắng bên ngoài rực rỡ chưa kìa. Chẳng lẽ anh không muốn ngắm cảnh đẹp sao?” Allen lạnh lùng nói với anh ta: “Nhìn thấy thứ xinh đẹp, tôi sẽ muốn chiếm được, nếu không có được thì tôi chỉ muốn phá hủy nó” “Allen, anh thật sự quá cực đoan rồi, không chiếm được thì phá hủy, chỉ có kẻ biến thái mới làm mấy việc như thế thôi.” Allen nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh bằng, Peter thấy vậy thì bĩu môi, “Được rồi được rồi, anh không cực đoan, là tôi cực đoan. Anh rất rạng rỡ, rất hào phóng, trơ mắt nhìn người phụ nữ mình yêu lấy người đàn ông khác, sinh con cho hắn ta. Anh lại còn có

tâm tình ở đây nghịch miếng ngọc bội…” Nói đến đây Peter đột nhiên im bặt. “Nói đi, sao không nói nữa” Allen lạnh lùng nhìn anh ta. Peter thẩm tức giận, bây giờ anh chĩa súng vào người tối, bắt tôi nói thế quái nào được? Nếu tôi vẫn tiếp tục nói chẳng phải là trái tim sẽ nở hoa luôn sao, tôi đâu có ngu. Allen thấy anh ta đã ngậm miệng lại thì cất súng đi, “Cút” Peter bĩu môi rồi chuồn mất. Anh ta không chọc nổi người này, tránh đi là tốt nhất. Thật ra Peter không thể nào hiểu nổi tại sao ban đầu mình lại cứu Allen. Nếu mình không cứu hắn thì hiện giờ vẫn là một người tự do, chứ đâu như thế này, động một chút là bị người ta dí súng vào đầu. Ba ngày sau, Hứa Nặc lại tới gặp Allen, “Ông chủ, hôm qua bà ta vừa gọi điện thoại cho tôi” Allen chẳng thèm nhìn cô ta, “Bà ta nói gì?” Hứa Nặc thuật lại lời của Kim phu nhân nói với mình cho Allen nghe. Allen cười ha ha, “Không ngờ bà ta cũng có chút bản lĩnh, ngay cả chuyện này cũng biết được. Lập tức liên hệ với KING cho tôi, cứ nói tôi muốn hợp tác với hắn ta” Hứa Nặc nhìn hắn với vẻ mặt khó hiểu, “Ông chủ, chẳng phải ngài ghét KING nhất sao” Lúc trước cô ta từng vì hợp tác với KING mà suýt chút nữa đã mất mạng. “Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, bây giờ tôi và KING có chung một kẻ thù, chỉ cần có thể giải quyết Phó Hoành Dật thì hợp tác một lần cũng không phải không thể Mắt Hứa Nặc tối sầm lại, muốn giải quyết Phó Hoành Dật chỉ là giả, muốn cướp lại Thẩm Thanh Lan mới là thật. Allen vẫn chưa hết hy vọng với Thẩm Thanh Lan, dù bây giờ cô ta đã có con với người đàn ông khác. Khi KING nhận được điện thoại của Allen thì còn ngạc nhiên hơn cả lúc gặp mặt Kim phu nhân, nghiến răng nghiến lợi nói: “Allen, mày còn dám gọi điện thoại cho tao?” Allen khẽ cười, nhưng chất giọng khàn khàn làm tiếng cười của hắn nghe rất đáng sợ, “KING, không ngờ tao sẽ tìm mày à? Vậy mày sẽ càng ngạc nhiên hơn, tạo tìm mày là muốn hợp tác với mày. Tao biết mày muốn giết Phó Hoành Dật, thật trùng hợp, đó cũng là mục đích của tao”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 312: HỢP TÁC

Nghe vậy, sắc mặt của KING chẳng những không hề tốt hơn mà ngược lại càng thêm khó coi, “Sao mày biết được chuyện này?” “Mày không cần phải quan tâm tại sao tao biết được, chuyện tao muốn biết thì chắc chắn sẽ có cách để biết. Mày chỉ cần nói có muốn hợp tác hay không?” “Ha ha, Allen, mày đừng quên lần trước ở MD, mày đã cho người phá hủy căn cứ và giết chết người của tao. Đầu óc mày có vấn đề hay còn say rượu chưa tỉnh vậy?” “KING, chuyện lần trước đợi sau khi chúng ta giải quyết Phó Hoành Dật xong hãy nói. Tao tin mày căm thù Phó Hoành Dật hơn bất cứ ai. Mày cứ suy nghĩ chuyện hợp tác với tao đi. Lần hành động này rất nguy hiểm, chỉ dựa vào người của BK bọn mày thì e rằng kết cục chỉ có thể chết chung với hắn mà thôi.” Nét mặt của KING vô cùng lạnh lẽo, “Mày có thù oán gì với Phó Hoành Dật, tại sao lại muốn giúp tao?” “Không, tạo không giúp mày, tao chỉ đang giúp mình thôi. Tạo và Phó Hoành Dật không đội trời chung, nói vậy mày đã hiểu chưa?” KING im lặng không nói gì, một lúc lâu sau gã mới chậm rãi nói: “Tao muốn thấy thành ý của mày” Allen bình tĩnh cười, hắn biết chắc chắn KING sẽ đồng ý. *** Mấy ngày nay mắt của Sở Vân Dung vẫn liên tục giật giật, sáng sớm thức dậy cả người bà đều uể oải. Lúc xuống tầng, suýt nữa bà còn nga, may mà Thẩm Quân Dục nhanh tay nhanh mắt đỡ được. “Mẹ, mẹ đang suy nghĩ gì vậy, đi đứng cũng không tập trung” Sở Vân Dung vỗ ngực, vẫn chưa hoàn hồn, “Không có gì, không có gì? “Mẹ, có phải mẹ khó chịu ở đâu không? Con thấy mấy ngày nay mẹ cứ thất thần” Thẩm Quân Dục lo lắng hỏi, mấy ngày nay Sở Vân Dung thật sự rất bất thường. Mấy hôm trước, khi giúp Thẩm lão gia cắt tỉa chậu hoa bà còn cắt luôn cả mấy bông hoa, làm ông cụ đau lòng không thôi. Hôm qua khi giúp chị Tống nhặt rau thì bà lại vứt rau vào thùng rác, còn lá úa lại bỏ vào rổ. Hôm nay đi thì suýt ngã cầu thang. Khóe môi Sở Vân Dung giật giật, muốn cười nhưng không cười nổi, “Mẹ không sao, nhưng mấy ngày nay mắt mẹ cứ giật mãi, tim thì đập mạnh, cả người bồn chồn, luôn có cảm giác bất an. Quân Dục, con gọi điện thoại cho Thanh Lan giúp mẹ đi, không chắc chắn con bé đang bình an thì mẹ không thể yên tâm được. Đáng lẽ lúc đó mẹ phải ngăn không cho con bé đi mới phải” Đúng lúc này Thẩm lão gia xuống tầng, nghe thấy vậy ông liền không kìm lòng được nói: “Vân Dung, con lo lắng quá rồi. Lan

Lan đã mang thai bốn tháng, cái thai đã ổn định, chỉ đi tham gia giao lưu nghệ sĩ chứ có phải đi làm chuyện gì nguy hiểm đâu, có thể xảy ra chuyện gì được chứ?" Sở Vân Dung cũng biết mình lo lắng quá mức, "Ba, con thật sự rất lo lắng, con phải gọi điện thoại cho Thanh Lan, nghe thấy giọng của con bé một chút cũng được." Bà không nói mấy ngày nay bà còn gặp ác mộng, cứ mơ thấy Thẩm Thanh Lan gặp chuyện không may. Sở Vân Dung nhìn đồng hồ, suy đoán lúc này thời gian bên nước F khoảng năm giờ chiều, chắc Thẩm Thanh Lan vẫn chưa ngủ bèn gọi điện thoại cho cô. Nghe Thẩm Thanh Lan nói cô vẫn ăn ngon ngủ ngon, không hề bị khó chịu chỗ nào, cuối cùng chân mày bà mới giãn ra. "Thanh Lan, còn mấy ngày nữa con mới trở về?" Sở Vân Dung tính ngày, Thẩm Thanh Lan đi cũng được năm sáu ngày, cũng sắp đến ngày nên trở về rồi. "Nhanh thôi mẹ, con đã đặt vé máy bay vào tối ngày kia, sáng sớm ngày kia nữa con sẽ về tới" Thẩm Thanh Lan trả lời. Nghe vậy, lúc này Sở Vân Dung mới thật sự thả lỏng hơn, "Vậy thì tốt quá, sáng sớm lúc con về đến mẹ sẽ bảo anh con đi đón con. Nếu như con tới trước thì cứ ở sân bay chờ anh con, đừng tự đón xe về. Bây giờ đi taxi cũng không an toàn, trên tin tức đã có mấy vụ cô gái trẻ đi taxi sau đó mất tích và bị sát hại đấy." Thẩm Thanh Lan hết nói nổi, chưa kể khi cổ về tới đang là ban ngày, có đón xe thì cũng chẳng có tài xế nào dám ra tay vào ban ngày ban mặt. Hơn nữa, cho dù bây giờ cô đang mang thai thì cũng không có người đàn ông bình thưởng nào là đối thủ của cô. Thẩm lão gia vào Thẩm Quân Dục ngồi bên cạnh đều câm nín trước sự lo lắng thái quá của Sở Vân Dung. Chờ sau khi bà cúp điện thoại rồi đi khỏi, Thẩm lão gia mới nói với Thẩm Quân Dục: "Quân Dục, bác sĩ nói bệnh tình của mẹ con thế nào rồi, không sao thật chứ?" Trước đây thì lạnh nhạt với Thẩm Thanh Lan như người xa lạ, còn bây giờ lại quan tâm quá mức khiến người khác thấy mà hoảng sợ, chẳng lẽ bệnh tình đã diễn biến xấu thành chứng đa nhân cách? Thẩm Quân Dục cũng thấy nghi ngờ, trước đây còn bình thường, nhưng từ khi Thẩm Thanh Lan mang thai thì mức độ lo lắng của mẹ anh càng ngày càng tăng, cả ngày ngoài việc vây quanh Thẩm Thanh Lan thì chính là vậy quanh đứa bé trong bụng cô. Anh còn hoài nghi em gái anh đồng ý đến nước F tham gia giao lưu nghệ sĩ gì đó chính là để tránh sự nhiệt tình quá mức của Sở Vân Dung. "Hay cháu gọi điện thoại hỏi bác sĩ Chu xem thế nào nhé? Thẩm Quân Dục hỏi. Thẩm lão gia gật đầu, "Ừ, tốt nhất nên hỏi bác sĩ Chu xem sao, tình trạng này có bình thường không?" Thẩm Quân Dục lên phòng sách ở tầng trên, chuyện này vẫn nên giấu Sở Vân Dung thì hơn. "Cậu nói cụ thể biểu hiện của mẹ cậu trong thời gian gần đây xem" Bác sĩ Chu hỏi. Thẩm Quân Dục nói chi tiết tình trạng của

mẹ mình cho với bác sĩ Chu, nghe xong, bà ấy suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Thật ra chuyện này cũng rất bình thường, mẹ cậu vẫn luôn cảm thấy nợ em gái cậu, hành động bây giờ của bà giống như đang bù đắp. Có điều, nếu cậu không yên tâm thì có thể đưa bà ấy đến đây khám lại” “Trước tiên chưa cần làm khám, cảm ơn bác sĩ Chu” Thẩm Quân Dục nhã nhặn nói. Ba ngày sau, mới sáng sớm Thẩm Quân Dục đã bị Sở Vân Dung lôi khỏi giường, “Quân Dục, hôm nay Thanh Lan trở về, con mau dậy đi đón em” Thẩm Quân Dục mở mắt ra, cầm điện thoại trên đầu giường lên nhìn. Lúc này mới sáu giờ sáng, mà chuyến bay của Thẩm Thanh Lan chín giờ mới hạ cánh, “Mẹ, bây giờ còn sớm mà, chuyến bay của Lan Lan phải chín giờ mới tới.” Tối qua anh có một cuộc họp qua video với đối tác làm ăn ở nước ngoài, mãi cho đến ba giờ sáng mới ngủ được, vậy mà vừa chợp mắt không bao lâu đã bị gọi dậy. “Đừng ngủ nữa, đợi đến khi Thanh Lan về lại ngủ tiếp, giao thông thủ đô ùn tắt như thế, nếu con không đi sớm thì sẽ bị kẹt xe mất” Thẩm Quân Dục không còn cách nào khác, đành mắt nhắm mắt mở rời giường. Bây giờ anh thật sự tin chắc rằng bệnh của mẹ anh chẳng những chưa khỏi mà ngược lại, mẹ anh còn mắc thêm chứng cuồng con gái nữa. Trước khi ra ngoài, Sở Vân Dung đưa cho Thẩm Quân Dục một hộp giữ nhiệt, “Đem cái này theo đi, đây là bữa sáng mẹ nhờ chị Tống nấu cho Thanh Lan, chắc chắn trên máy bay con bé không ăn được gì đâu, cái này để con bé ăn trên đường về Thẩm Quân Dục nhận lấy hộp giữ nhiệt, than thở: “Bây giờ trong mắt mẹ con gái là bảo bối, còn con trai chỉ là cây cỏ mà thôi.” Sở Vân Dung đánh lên vai anh một cái, “Nói bậy bạ gì đấy, ba mươi tuổi đầu rồi mà còn không đúng đắn gì cả, đi nhanh lên” Khi Thẩm Quân Dục tới sân bay thì còn chưa tới tám giờ, cách thời gian Thẩm Thanh Lan xuống máy bay chừng một tiếng nữa nên anh dứt khoát ngủ luôn trong xe. Thẩm Thanh Lan vừa xuống sân bay đã thấy xe của Thẩm Quân Dục, cô đi tới gõ lên cửa sổ. Thẩm Quân Dục mở mắt ra, trông thấy Thẩm Thanh Lan, anh lập tức mở khóa xe. “Sao xuống sớm vậy, không phải em nói chín giờ mới hạ cánh sao” Thẩm Quân Dục vuốt mặt một cái rồi đưa hộp giữ nhiệt cho Thẩm Thanh Lan, “Mẫu thân đại nhân nhà em sợ trên đường bị kẹt xe, không kịp đón em nên sáu giờ sáng đã lối anh dậy, còn chuẩn bị bữa sáng tình yêu cho em này. Công chúa đại nhân của anh, bây giờ em muốn ăn cơm trước hay là muốn ăn trên đường về” Nghe anh trêu chọc, Thẩm Thanh Lan nói không nên lời: “Anh nói chuyện bình thường đi. Thẩm Quân Dục mỉm cười ấm áp, “Không đùa nữa, ngồi máy bay mười tiếng chắc mệt chết rồi hả, em mau ăn sáng trước đi, đến khi về nhà thì có thể nghỉ ngơi ngay” Thẩm Thanh Lam mở hộp cơm giữ nhiệt ra, bên trong là cháo rau và

mấy cái bánh bao chiên. Cô ở nước ngoài một tuần, toàn phải ăn bánh mì bơ nên đã ngán tận cổ, bây giờ nhìn thấy mấy món này, cô liền thấy thèm, “Anh, anh ăn chưa?” Thẩm Quân Dục mỉm cười, “Ăn rồi, em ăn nhanh đi, nếu không sẽ nguội mất đấy” Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì không khách sáo nữa, Thẩm Quân Dục vừa nhìn cô ăn vừa hỏi, “Hoành Dật có liên lạc với em không?” Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Mới hai ngày trước còn gọi điện thoại cho em” Từ hôm qua thì anh không gọi tới nữa, cổ đoán là đã bắt đầu diễn tập quân sự rồi. Khi Thẩm Quân Dục đưa Thẩm Thanh Lan về nhà họ Phó thì đã thấy Sở Vân Dung chờ ở đó. “Thanh Lan, về rồi à. Cả tuần qua con có khỏe hay không?” “Khỏe, không khó chịu ở đâu cả, bé cưng cũng rất ngoan, có điều bây giờ con hơi mệt. Mẹ, mẹ để con nghỉ ngơi một chút đã nhé, đến khi con tỉnh lại sẽ báo cáo tất cả với mẹ, được không?” Sở Vân Dung gật đầu lia lịa, “Mau đi nghỉ đi” Thẩm Thanh Lan ngủ một giấc tám chín tiếng, ngủ thẳng đến chín giờ tối mới dậy. Chuyến đi suốt bảy ngày ở nước ngoài, cô không có ngày nào ngủ ngon cả, môi trường xa lạ, khí hậu khác biệt, khiến cô không thể ngủ yên giấc, về đến nhà vừa ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên chăn gối, cô mới có thể an tâm ngủ. Tỉnh lại, Thẩm Thanh Lan thấy hơi đói bụng, xuống tầng dưới định tìm chút đồ ăn thì thấy dì Triệu đang bận rộn trong phòng bếp, “Dì triệu, sao muộn thế này sao dì còn chưa đi nghỉ?”. Dì Triệu cười cười, “Già nên ít ngủ thôi. Dì nghĩ có lẽ cháu cũng tỉnh rồi, sợ cháu đói nên nấu chút gì đó cho cháu” Vì đã khuya, dì triệu sợ Thẩm Thanh Lan ăn nhiều sẽ khó tiêu, nên không nấu nhiều món, chỉ làm một vài món dễ tiêu hóa. “Cảm ơn dì.” “Cảm ơn gì chứ, thấy cháu ăn ngon là dì vui rồi. Từ khi con về đây, căn nhà này liền ấm cúng hơn nhiều, ngay cả lão gia cũng hay cười hơn” Dì Triệu cảm thán. Trước kia Phó Hoành Dật toàn tâm toàn ý dốc sức vào sự nghiệp, một năm về nhà chưa được một lần, cho dù có về cũng ở lại không lâu, Phó Tĩnh Đình cũng ở nước ngoài suốt, nhiều năm liền không về. Tuy Phó lão gia vẫn cười cười nói nói nhưng dì Triệu có thể nhận ra, trong lòng ông rất cô đơn. Người lớn tuổi mà, ai cũng mong quây quần bên con cháu. “Đã lâu rồi trong nhà này không có trẻ con, đến khi đứa bé trong bụng cháu ra đời chắc chắn sẽ rất náo nhiệt đấy.” Dì Triệu cười tít mắt nói. Cả đời bà không con không cái, mấy đứa bé nhà họ Phó đều do bà chăm sóc, chẳng khác nào con ruột của mình nên bà rất yêu thương chúng.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 313: QUÁ KHỨ CỦA BÀ TA

Năm ngày trước, tại căn cứ BK. Kim phu nhân thản nhiên nhìn kẻ đang đi tới. KING nhìn Kim phu nhân, ánh mắt lóe sáng, “Kim phu nhân ở đây một tuần có thấy thoải mái không?” Kim phu nhân gật đầu, “Rất thoải mái, người của cậu săn sóc tôi vô cùng chu đáo” “Phu nhân thấy thoải mái là tốt rồi, tôi đã suy nghĩ kỹ về chuyện lần trước bà nói. Không biết Kim phu nhận định hỗ trợ bao nhiêu người, bà cũng không thể để một mình tôi làm chuyện này chứ?” Kim phu nhân bình tĩnh nhìn KING, “KING, chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, từ trước đến nay tôi chỉ cung cấp tin tức, còn bên cậu phụ trách hành động. Lần này tất nhiên cũng không ngoại lệ, bắt tôi cung cấp tin tức còn bắt tôi phải cung cấp người, trên đời này làm gì có chuyện hài như vậy? KING đưa một ngón tay lên, lắc lắc, “Kim phu nhân, bà nên biết hành động lần này không giống với những hành động trước kia. Bà nghĩ xem chúng ta hợp tác bao năm qua, tôi đã kiếm về cho bà không ít tiền, chứ chẳng phải bà cung cấp tin tức miễn phí. Hiện tại tôi đắc tội với Ryan. Ryan đã tuyên bố nếu ai dám hợp tác với tôi thì sau này hắn sẽ không bao giờ hợp tác với người đó. Bây giờ ngay cả thứ có hình dạng giống vũ khí tôi cũng không có, bà bảo tối hành động thế nào, đánh bằng nhau tay không à?” “Lợi nhuận là bao nhiêu?” Kim phu nhân hỏi. Trong mắt KING hiện lên vẻ tàn nhẫn, đến lúc này mà người đàn bà này còn không quên đòi lợi lộc từ chỗ mình, quả là kẻ không có chút tình nghĩa, “Kim phu nhân, chúng ta hợp tác lâu năm như vậy mà ngay cả chút việc nhỏ này bà cũng không muốn giúp tôi sao?” “Đây đâu phải là việc nhỏ, tôi phải bất chấp mạo hiểm để giúp cậu. Nếu bị Ryan biết được thì về sau ngay cả tối cũng sẽ gặp phải không ít rắc rối” Kim phu nhân lạnh nhạt trả lời, không hề phủ nhận chuyện mình có thể vận chuyển một lượng vũ khí lớn qua cửa khẩu nước này. KING vốn chỉ định thăm dò bà ta, không ngờ người phụ nữ này thật sự có thể làm được, xem ra bên ngoài đồn đại thế lực sau lưng người phụ nữ này rất phức tạp cũng không phải là không có căn cứ. “Một phần” KING đưa một ngón tay lên. Kim phu nhân lắc đầu, đưa ba ngón tay lên. KING xanh mặt, “Không thể, quá nhiều” Kim phu nhân thản nhiên nói: “Cái giá này tuy hơi cao hơn bình thường, nhưng tôi phải chịu mạo hiểm rất lớn. Đàn em của tôi cũng là con người, đều cần kiếm ăn mà” KING nghiến răng, lạnh lùng nói: “Một phần rưỡi, không thể nhiều hơn”

Kim phu nhân nghĩ ngợi một lúc rồi đáp, “Được, vậy thì một phần rưỡi, lần này nể tình chúng ta đã hợp tác nhiều năm nên tôi mới lấy của cậu với giá hữu nghị, lần sau thì không có cái giá này đầu” Kim phu nhân đứng lên, “Thứ cậu muốn có chậm nhất ba ngày sau sẽ đến, bây giờ tôi có thể rời khỏi đây rồi chứ? KING làm động tác mới, Kim phu nhân mỉm cười, thong thả đi ra ngoài. Beyonce thấy ba ta đã đi khỏi thì lặng lẽ làm động tác cắt cổ, “Đại ca, có cần cho người ra tay không?” KING lắc đầu, “Tạm thời đừng đụng tới người phụ nữ này” Cả tuần nay, KING cũng không được rảnh rỗi, ngoài chuyện phải xác nhận tin tức mà Kim phu nhân cung cấp là thật hay giả, hắn còn phải phái người đi điều tra lại lịch của bà ta. Nhưng điều làm người ta thất vọng là dù có ảnh chụp của Kim phu nhân nhưng vẫn không thể điều tra ra thân phận thật sự của bà ta. Như vậy chỉ có hai khả năng, một là Kim phu nhân này là giả, hai là thân phận của bà ta thật sự rất bí ẩn và thế lực phía sau bà ta cũng rất mạnh. Mà hắn lại nghiêng về khả năng thứ hai hơn. Kim phu nhân vừa ra khỏi căn cứ BK, thì phía xa đã có một chiếc xe chờ sẵn, bà ta đi về phía đó rồi trực tiếp mở cửa ngồi vào xe. “Đi thôi” Kim phu nhân lạnh lùng ra lệnh. Chiếc xe chạy khỏi phạm vi căn cứ BK. “Phu nhân, bây giờ chúng ta đi đầu?” Tài xế hỏi. Kim phu nhân nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi này là quốc gia chiến loạn vùng Trung Đông, căn cứ của BK lại càng hỗn loạn, dọc đường đi khắp nơi đều có thể thấy vết tích xung đột, thậm chí ven đường còn một vài xác chết phơi dưới nắng, không được ai đem đi, “Đợi đã” Kim phu nhân đột nhiên lên tiếng, tài xế dừng lại. Ba ta định xuống xe thì tài xế ngăn bà lại, “Phu nhân, đây quá hỗn loạn, không chừng sẽ có đạn lạc đấy, hay là chúng ta rời khỏi nơi này trước Kim phu nhân không trả lời mà dứt khoát mở cửa xuống xe, đi đến ven đường, ở đó có một bé gái người da đen đang ngồi khóc, nước mắt dàn giụa, trước mặt bé gái là một người phụ nữ đã chết từ lâu. Kim phu nhân ngồi xổm xuống trước mặt bé gái, dịu dàng hỏi: “Cháu có muốn đi theo ta không?” Bà ta nói tiếng bản địa. Bé gái ngẩng đầu lên nhìn bà ta, lẳng lặng không nói lời nào, một lát sau mới dè dặt gật đầu. Kim phu nhân bước tới dắt tay cô bé, không hề chế nó bẩn thỉu, dẫn cô bé lên xe, “Đi thôi.” Tài xế khởi động xe, cô bé ngồi bên cạnh Kim phu nhân, vẫn không nói lời nào, Kim phu nhân cũng không hề lên tiếng. Vừa rồi khi nhìn thấy cô bé ngồi khóc thút thít một cách bất lực bên đường, ký ức chôn sâu trong lòng bà ta bỗng dưng bị gợi lại. Bà ta sinh ra trong một gia đình bình thường ở vùng tam giác vàng, gần biên giới nước Z, ba mẹ bà đều là người dân trong nước, thường ngày buôn bán nhỏ lẻ kiếm sống, nơi đó tuy rằng loạn lạc nhưng cuộc sống của bà ta rất hạnh phúc. Nhưng khi bà ta lên bảy thì cuộc

sống hạnh phúc đó liền kết thúc. Một ngày nọ, đột nhiên quê bà ta bùng lên chiến tranh vũ trang, ba mẹ đều chết hết. Bà ta trơ mắt nhìn ba mẹ gục xuống trước mặt mình. Ba vì cứu bà ta mà bị trúng đạn, bà ta chỉ có thể canh giữ thi thể của ba mẹ, bất lực ngồi khóc bên đường. Lúc đó, không biết bà ta đã phải khóc bao lâu thì người đàn ông kia bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bà ta, ngồi xổm xuống nhìn bà ta rồi cười hỏi, “Cháu có đồng ý đi theo tôi không?” Người đàn ông kia có một đôi mắt, đẹp tóc vàng và sóng mũi cao thẳng, ánh mắt ông ta nhìn bà ta vô cùng ấm áp. Vì vậy, như bị ma xui quỷ khiến, bà ta gật đầu. Người đàn ông kia đưa bà ta về nhà một căn nhà như một tòa lâu đài trong những câu chuyện cổ tích. Bà ta biết người đàn ông này đã có một người vợ rất xinh đẹp và một đứa con trai vừa chào đời. Tuy rằng trong ngôi nhà đó, mọi người đều sợ hãi ông ta, nhưng bà ta không sợ. Ông ta chưa bao giờ mắng hay đánh bà ta, ngược lại còn đối xử với bà ta rất tốt, mà bà ta thì rất lệ thuộc vào người đàn ông này. Bà ta dần dần khôn lớn, năm 17 tuổi, lần đầu tiên bà ta nhìn thấy bàn tay người đàn ông đó nhuộm đầy máu tươi, cả người đầy sát khí. Ông ta lạnh lùng nhìn bà ta, dùng đôi tay đẫm máu kia nâng cằm bà ta lên, dịu dàng hỏi: “Con gái ngoan, con sợ sao?” Mũi Kim phu nhân có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, nhưng bà ta vẫn bình tĩnh nhìn vào đôi mắt xanh biếc của người đàn ông, khẽ lắc đầu, “Tôi không sợ” Người đàn ông nở nụ cười tươi, nét mặt vô cùng dịu dàng. Lần đầu tiên ông ta hôn bà ta là ở nơi đó. Và cũng tại một căn phòng tràn đầy máu tanh đó, ông ta đã mạnh mẽ chiếm lấy bà ta. Kim phu nhân nhắm mắt lại, thoát khỏi dòng hồi tưởng, nhìn sang cô bé ngồi bên cạnh, sự dịu dàng trong mắt đã hoàn toàn biến mất. Khi xuống xe, bà ta nhìn thoáng qua nét mặt lệ thuộc của cô bé khi nhìn mình, lạnh nhạt nói: “Đưa con bé đến chỗ của Allen đi” Cô bé hoảng sợ nhìn về phía người tài xế đang muốn mang mình đi, định chạy về phía Kim phu nhân nhưng đã bị tài xế kéo lại. Cô bé chỉ có thể mở to mắt nhìn Kim phu nhân bỏ đi mà không hề quay đầu lại. Kim phu nhân về đến nhà thì đi thẳng vào phòng tắm, ngâm cả người vào trong nước. Làn nước ấm áp vây lấy cơ thể, tay bà ta nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mình rồi bật cười. Trên đời này có rất nhiều đàn ông muốn chiếm được thân thể bà ta, có người độc tài, cũng có người dịu dàng chiếm giữ bà ta, nhưng chỉ có duy nhất người đàn ông kia là mang lại cho bà ta sự ấm áp. Cũng vì quá ấm áp nên khi ông ta biến mất khỏi cuộc đời mình, bà ta đã không bao giờ cảm nhận được sự ấm áp nữa. Thế giới của bà ta hoàn toàn rơi vào lạnh giá và tuyệt vọng. Kim phu nhân khẽ cong môi cười, chỉ cần có thể báo thù cho người đàn ông đó thì dù sa vào địa ngục thì có hề gì, cũng chẳng thể tồi tệ hơn hiện tại được nữa. Thân thể

này chỉ còn là một cái xác không hồn, bởi vậy miễn là có thể giúp bà ta đạt được mục đích thì ai cũng có thể chiếm lấy nó, bà ta chẳng bận tâm. Hãy chờ em, chỉ cần em báo thù xong thì em sẽ đi tìm anh ngay. Nhưng anh tuyệt đối không được đi quá xa, em sợ mình sẽ không thể đuổi kịp. Kim phu nhân lẩm bẩm, khép mắt lại giấu đi sự nhớ thương trong ánh mắt, một giọt nước mắt lăn xuống rồi hòa vào trong nước. Đến khi bà ta bước ra khỏi phòng tắm thì đã trở về làm một Kim phu nhân lạnh lùng, độc ác, mưu mô và bí hiểm: “Đưa số hàng còn lại cho KING đi” Quản gia sửng sốt, “Phu nhân, đây là số hàng cuối cùng của chúng ta, nếu đưa cho KING hết thì chúng ta phải làm sao?” “Bây giờ đưa nó cho KING với giá cả cao hơn trước rất nhiều, dù có đưa hết cho hắn thì chúng ta cũng không lỗ, vấn đề khác tôi sẽ giải quyết” Quản gia đáp một tiếng rồi rời đi để sắp xếp chuyện giao hàng. Kim phu nhân cầm điện thoại lên, gọi cho một dãy số nhưng không thể gọi được. Bà ta cười giễu, quả nhiên trên đời này đàn ông là loại vật không thể tin tưởng nhất.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 314: PHÓ HOÀNH DỆT MUỐN RÚT KHỎI ĐỘI

Tại căn cứ bộ đội tiên phong. Mục Liên Thành nghiêm túc hỏi Phó Hoành Dật, “Đội trưởng, có thật là anh muốn rút khỏi bộ đội tiền phong không?” Phó Hoành Dật thản nhiên nhìn anh ta, “Cậu nghe được tin này từ đâu?” Vẻ mặt Mục Liên Thành không thể tin được mà nhìn Phó Hoành Dật, “Vậy là thật sao? Đội trưởng, tại sao vậy?” “Cậu đừng quan tâm tới chuyện này, sắp bắt đầu diễn tập quân sự rồi, cậu chỉ cần chuẩn bị tốt cho đợt diễn tập quân sự này, những chuyện khác đợi sau khi diễn tập quân sự kết thúc hãy nói” Phó Hoành Dật trầm giọng nói. Mục Liên Thành bình tĩnh nhìn anh, “Đội trưởng, tôi theo anh không được mười năm thì cũng được bảy tám năm, nhiều lần cùng nhau vào sinh ra tử, nhưng bây giờ tôi chỉ hỏi một lý do mà anh cũng không thể nói cho tôi biết sao?” Phó Hoành Dật ngẩng lên nhìn thẳng vào anh, một lúc sau mới khẽ thở dài, “Liên Thành, đúng là đợt này tôi sẽ rút lui. Bấy giờ tôi đã làm người có gia đình, lại sắp làm ba, tôi muốn có thời gian ở bên cạnh chăm sóc vợ con mình nhiều hơn” Mục Liên thành ngẩn ra, anh chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt này của Phó Hoành Dật. Khi nhắc tới vợ con thì trông Phó Hoành Dật vô cùng dịu dàng. “Chúng ta là quân nhân, vì bảo vệ quốc gia, một năm chỉ có thể gặp người nhà vài lần, hằng năm chung đụng ít mà xa cách thì nhiều. Nhưng con người dù kiên cường đến mấy thì cũng có lúc yếu đuối, chúng ta cũng sẽ biết nhớ nhà, nhớ người thân, tôi cũng vậy. Trước đây tôi không sợ điều gì, nhưng bây giờ tôi sợ chết, tôi sợ nếu mình chết vợ tôi sẽ không có người chăm sóc, con tôi sẽ phải đi vào vết xe đổ của tôi.” Mục Liên Thành biết ba mẹ của Phó Hoành Dật đã hy sinh từ khi anh còn rất nhỏ, anh được ông nội nuôi lớn. Nghe anh nói vậy, Mục Liên Thành liên thấy chua xót trong lòng. “Tôi là đội trưởng của các cậu, là người dẫn dắt các cậu, nhưng tôi lại rất sợ chết, như vậy tôi đã không còn thích hợp để ở lại bộ đội tiên phong nữa. Tôi đã tiến cử cậu với cấp trên, tôi tin rằng cậu có thể làm tốt nhiệm vụ lần này” “Đội trưởng” Phó Hoành Dật xua tay, “Liên Thành, tôi biết cậu muốn nói gì, nhưng lần này cứ coi như tôi ích kỷ đi” Mục Liên Thành ngơ ngẩn nhìn Phó Hoành Dật, “Tôi hiểu rồi, đội trưởng, lần diễn tập quân sự này tôi sẽ chuẩn bị thật tốt, cố gắng biểu hiện xuất sắc nhất có thể Phó Hành Dật yên tâm nhìn anh. Dù gì Mục Liên Thành cũng là do một tay

anh dẫn dắt và là anh em từng vào sinh ra tử, “Thật ra cậu cũng không cần quá bận tâm, tôi cũng chỉ đổi nơi công tác mà thôi.” Mục Liên Thành nghiêm túc chào theo nghi thức quân đội, “Đội trưởng, vậy tôi ra ngoài trước” Phó Hoành Dật khoát phất tay, anh biết quyết định này của mình sẽ khiến anh em trong đội buồn, nhưng như anh nói, hãy cho phép anh ích kỷ một lần. Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày diễn tập quân sự. Lãnh đạo đã xem kế hoạch cụ thể và rất hài lòng với kế hoạch của Mục Liên Thành, “Nếu đã chuẩn bị tốt vậy thì bắt đầu đi, đợt diễn tập quân sự này đối với các cậu mà nói có lẽ cũng chẳng thấm vào đâu” Phó Hoành Dật cung kính chào theo nghi thức quân đội, ra khỏi phòng làm việc của lãnh đạo trực thăng đã đến, anh nhìn những đội viên của mình: “Xuất phát.” Tất cả trật tự ngay ngắn bước lên trực thăng, Phó Hoành Dật lên sau cùng. Đợt diễn tập quân sự này bọn họ tham gia với tư cách là đội xanh, nói trắng ra chính là quận trung lập, không giúp bên nào mà là quân địch của cả hai đội kia. Chỉ cần bọn họ giải quyết được hai phần ba quân số của cả hai đội thì bọn họ sẽ giành chiến thắng. Đã có người bắt đầu hằm hè xoắn tay áo, Phó Hoành Dật đảo mắt nhìn từng người, “Sau đợt diễn tập quân sự này, nếu để bị thua thì hậu quả các cậu biết rồi đấy.” Ai nấy đều giật mình, “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ” Đợt diễn tập quân sự này diễn ra trong một khu rừng nhiệt đới ở biên giới nước Z, thời gian diễn ra trong vòng bảy ngày. Quân khu thủ đô và quân khu thành phố Nam cử hai trăm người đến, đơn vị của Phó Hoành Dật cử ra hai mươi người. Thật ra diễn tập quân sự đã bắt đầu vào hai ngày trước, phải tìm ra bốn trăm người ẩn núp rải rác trong một khu rừng nhiệt đới lớn thế này trong vòng năm ngày thật sự rất khó khăn, nhưng như Phó Hoành Dệt đã nói, nếu không khó thì làm sao có thể gọi là thử thách, sao có thể kiểm tra được năng lực của bọn họ? Sau khi trực thăng hạ cánh, không cần Phó Hoành Dật phân công thì tất cả đội viên đã tự mang trang bị của mình tiến vào rừng nhiệt đới, cứ như dân địa phương sống ở nơi nguyên thủy này, nhanh chóng biến mất ở phía trước. Trong phòng chỉ huy, những lãnh đạo nhìn thấy tình hình này qua màn hình thì rất tán thưởng năng lực của bộ đội tiên phong. Đây là lần đầu tiến bộ đội tiên phong chính thức xuất hiện và hành động trước mặt người khác. Trước kia, mặc dù rất nhiều người cũng đã nghe danh đội quân thần bí này, bộ đội tiên phong cũng đã từng tham gia diễn tập quân sự nhưng đều thuộc quy mô nhỏ, hành động với quy mô lớn thế này vẫn là lần đầu tiên. “Bọn họ thật sự chỉ có bấy nhiêu thôi à, bên chúng ta có tổng cộng bốn trăm người đấy” Một lãnh đạo quân khu lên tiếng hỏi, tuy hai ngày trước đã có hơn năm mươi người bị loại, nhưng vẫn còn lại hơn ba trăm người. Mà những

người này là tin anh, dù có gặp phải tinh anh trong tinh anh thì ông vẫn cảm thấy hai mươi người hoàn toàn không thể nào chọi lại hơn ba trăm người. Lãnh đạo bộ đội tiên phong cũng có mặt ở đây, nghe thế liền cười: “Các ông cứ chờ xem đi, kết quả nhất định sẽ khiến cho các ống kinh ngạc” Quân số của bọn họ tuy thật sự không đông nhưng bọn họ có một lợi thế rất lớn, đó chính là người của quân khu thành phố Nam và quân khu thủ đô không hề biết có sự tham gia của đội quân thứ ba, chỉ có quân của Phó Hoành Dật là nắm rõ, bọn họ chính là quân địch trong bóng tối. Kẻ địch ngoài sáng không đáng ngại, kẻ địch trong tối mới đáng sợ. Bởi vì mọi người đều có xu hướng sợ hãi những thứ bản thân không biết rõ. Quả nhiên, thực tế không khác dự đoán của lãnh đạo bộ đội tiên phong lắm, có sự tham gia của nhóm người Phó Hoành Dật, số người “tử trận” của hai nhóm quân kia lập tức tăng mạnh, quan trọng hơn là người của hai nhóm quân kia vẫn chưa nhận ra điều bất thường, làm sắc mặt lãnh đạo hai quân khu đó đều sa sầm. Ngược lại, lãnh đạo của bộ đội tiên phong cười đến híp cả mắt, các lãnh đạo khác thấy vậy chỉ muốn lôi ông ra đánh một trận, nụ cười này nhìn thế nào cũng thấy thật gợi đòn. Thủ đô, nhà họ Phó. Sáng sớm khi thức dậy Thẩm Thanh Lan lại nôn nghén, đã lâu rồi, kể từ sau tháng thứ ba thì đứa bé trong bụng đã không còn giày vò cô nữa. Sau khi nôn nghén một hồi, cô sở lên bụng mình, khẽ cười, dịu dàng nói: “Sáng sớm đã hành mẹ, đúng là không ngoan mà” Vì vừa nôn xong nên buổi sáng Thẩm Thanh Lan ăn gì cũng không thấy ngon, ăn ít hơn thường ngày rất nhiều, Phó lão gia thấy vậy thì nhíu mày, “Thanh Lan, ăn thêm một chút đi cháu, sao lại ăn ít vậy?” “Ông nội, cháu đã ăn no rồi, không ăn nổi nữa” “Phụ nữ có thai tầm tháng với cháu đều mập lên trông thấy, nhưng cháu xem, bây giờ cháu lại gây thế này, nói với người ngoài mình là phụ nữ có thai thì chắc chẳng ai tin” Thẩm Thanh Lan mỉm cười không nói lời nào, tuy bụng cô bây giờ đã nhổ lên khá rõ nhưng chỉ cần mặc đồ hơi rộng một chút thì quả thật cũng không giống phụ nữ có thai. Lúc trước cô còn lo không biết có phải đứa bé có vấn đề gì không, nhưng bác sĩ nói đây chỉ là hiện tượng bình thường, có một số thai nhi thời kỳ đầu phát triển rất nhanh, nhưng có một số lại phát triển rất chậm. “Ông nội, cháu cũng đã ăn kha khá rồi mà.” Thẩm Thanh Lan nói. Ngày thường thật sự cố ăn uống cũng không nhiều lắm nhưng hôm nay lại ăn hơi ít, “Thanh Lan, có phải hôm nay cháu khó chịu ở đâu không? Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Không ạ, có lẽ do tối qua ăn hơi nhiều nên buổi sáng không đói” Biết có thật sự không ăn nổi nữa, ông cụ cũng không ép buộc, “Vậy thì đến khi đói bụng cháu lại ăn thêm nhé” Thẩm Thanh Lan gật đầu. Bởi vì hiện tại cô đã bắt đầu có bụng, mặc

quần áo lúc trước hơi khó chịu, nhất là nội y, cho nên hôm nay cô đặc biệt rủ Sở Vân Dung đến trung tâm thương mại mua quần áo với cô. Tất nhiên Sở Vân Dung rất sẵn lòng, canh chừng Thẩm Thanh Lan đã ăn sáng xong thì tới đón cô. Đến trung tâm mua sắm, Thẩm Thanh Lan lại vô cùng bất đắc dĩ trước sức chiến đấu của Sở Vân Dung, với số lượng quần áo bà mua cho mình thì cả một tháng dù mỗi ngày cô mặc một bộ thì cũng không mặc lại bộ nào hai lần. Nhìn dáng vẻ muốn đem cả trung tâm thương mại về nhà của Sở Văn Dung, Thẩm Thanh Lan liền vội kéo bà đến nhà hàng. “Cô Thẩm” Hai người đang ăn thì nghe được một giọng nói quen thuộc. Thẩm Thanh Lan ngẩng đầu lên, thấy Tần Nghiên, đáy mắt cô liền tối sầm xuống, “Tần phu nhân” Tần Nghiên thân thiết mỉm cười, “Không ngờ lại có thể gặp được cô Thẩm ở đây, thật trùng hợp, nếu cô không ngại thì tôi ngồi ở đây nhé?” Thẩm Thanh Lan khẽ mỉm cười, “Cứ tự nhiên.” Tần Nghiên ngồi xuống đối diện Thẩm Thanh Lan, phục vụ liền dọn thêm một bộ bát đũa. “Hình như Tần phu nhân rất thường xuyên ở thủ đô nhỉ, hiện bà đang ở đây sao?” Thẩm Thanh Lan thản nhiên hỏi. Tần Nghiên cười, “Nhà tôi ở thành phố Nam, nhưng thường ngày không có ai ở nhà, một mình không ai trò chuyện cũng nên tôi thường xuyên đến thủ đồ chơi. Hơn nữa, trùng hợp là tôi có một người bạn ở đây nên thỉnh thoảng đến đây uống trà tâm sự cùng cô ấy sẽ ở lại vài ngày.” Thẩm Thanh Lan thầm cười nhạo, Kim n Hi đã điều tra người phụ nữ này từ lâu. Bà ta không hề qua lại với người nào ở thủ đô, càng không có chuyện uống trà tâm sự với bạn bè. Biết rõ bà ta nói dối nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn không vạch trần, chỉ thản nhiên nói, “Xem ra quan hệ của Tần phu nhân và người bạn này thật tốt nhỉ? Tần Nghiên mỉm cười không tiếp lời. Sau vài lần cùng Thẩm Thanh Lan chạm mặt với Tần Nghiên thì Sở Vân Dung cũng coi như quen biết bà ta, “Sao Tần phu nhân không ở cùng con mình” Tần Nghiên mỉm cười, “Tôi không có con, con gái của chồng sau đang sống ở nước ngoài, con trai ông ấy cũng đang công tác ở nước ngoài. Chồng tôi là quân nhân nên phần lớn thời gian đều ở quân đội, chỉ có một mình tôi ở nhà” Sở Vân Dung cũng là một người vợ của quân nhân, tất nhiên hiểu được cảm giác cô đơn khi thường xuyên không có chồng ở bên. Hơn nữa, người phụ nữ trước mặt chẳng những không có con cái mà còn phải làm mẹ kế, có thể thấy dù đời sống vật chất của bà ta có đầy đủ thì trong lòng cũng không thể hạnh phúc trọn vẹn. Tuy bà có chút cảm thông cho Tần Nghiên nhưng vẫn không hề có thiện cảm với người phụ nữ này. Có lẽ là do thái độ lạnh lùng của Thẩm Thanh Lan đối với bà ta. Thẩm Thanh Lan biết bà ta đang nói tới Nhan Tịch và Nhan Thịnh Vũ, đáy mắt liền hiện lên sự sắc lạnh. Cô vẫn luôn rất

hoài nghi về thân phận của Tần Nghiên, tuy không có chứng cứ nào chứng minh bà ta có quan hệ với Kim phu nhân, nhưng điều đó cũng không thể chứng tỏ hai người họ không có liên quan với nhau, không phải sao? “Chồng của Tần phu nhân là quân nhân sao?” Thẩm Thanh Lam và kinh ngạc hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 315: DIỄN TẬP QUÂN SỰ (1)

Tần Nghiên tỏ ra khó xử, ngại ngần nói: “Tôi và chồng trước đã ly hôn, chồng sau của tôi là quân nhân” - Chút thông cảm của Sở Vân Dung đối với bà ta lập tức bay sạch. Bà cảm thấy một người phụ nữ vừa ly hôn đã tái giá ngay thì không được hay lắm, mặc dù có thể suy nghĩ của bà hơi phiến diện. Thẩm Thanh Lan cười nhạt, không hỏi gì nữa, ngược lại dường như Tần Nghiên không muốn bị hai người hiểu lầm nên giải thích thêm: “Chồng trước của tôi có khuynh hướng bạo lực, tuy bề ngoài vẫn tỏ ra bình thường nhưng ở nhà rất hay động tay động chân với tôi. Tôi đã cố nhịn rất nhiều năm, cũng đã từng thử báo cảnh sát và cả bỏ trốn, nhưng chỉ đổi lại là sự bạo hành khủng khiếp hơn, tôi vẫn luôn sống trong nỗi sợ hãi” “Sau khi quay về thành phố Nam thì tôi gặp được người chồng hiện tại của mình, ông ấy là mối tình đầu của tôi khi còn trẻ, biết được hoàn cảnh của tôi nên ông ấy đã giúp tôi ly hôn với chồng trước, trùng hợp là ông ấy cũng đã ly hôn với vợ trước nên chúng tôi cứ vậy mà đến với nhau” Tần Nghiên kể lể mà viền mắt đỏ ửng, Sở Vân Dung thấy hơi thương xót. Đều là phụ nữ, nếu bà gặp phải chuyện như vậy thì e rằng bây giờ đã suy sụp rồi. “Mọi chuyện đã qua rồi, hiện tại bà đã được tự do và còn có một gia đình hạnh phúc, tháng ngày cực khổ đã qua, bà nên nghĩ thoáng hơn” Sở Vân Dung an ủi bà ta. Thẩm Thanh Lan nhìn sang mẹ mình. Tần Nghiên mỉm cười, “Khiến hai vị chê cười rồi, thật sự ở đây tôi cũng không có bạn bè, người bạn duy nhất ở đây thì gia đình cũng có rất nhiều rắc rối, làm sao có thời gian nghe tôi tâm sự mấy chuyện này. Nếu không phải trong lòng tôi phiền muộn quá lâu thì tôi cũng đã không đường đột kể với hai vị. Phá hỏng tâm trạng của hai vị, thật ngại quá” Bà ta nói chuyện rất chân thành nên Sở Vân Dung càng không thể nói gì. Còn Thẩm Thanh Lan chỉ lạnh lùng nhìn Sở Vân Dung an ủi Tần Nghiên. Đến khi bữa cơm kết thúc, Tần Nghiên và Sở Vân Dung cứ như đã thân thiết từ thuở nào. Dùng bữa xong, Tần Nghiền nói: “Chị Vân, sau này em có thể thường xuyên tìm chị không?” Sở Vân Dung cười nói: “Sao lại không được chứ, chẳng phải cô có số điện thoại của tôi rồi sao, lần sau nếu lại đến thủ đô thì có thể gọi điện thoại cho tôi. Thường ngày tôi cũng khá rảnh rỗi, vừa hay chúng ta có thể cùng đi dạo phố uống trà” Tần Nghiên nghe vậy liền tươi cười rạng rỡ, “Vậy thì tốt quá, sau này chị đừng chê em phiền đó.” “Không đâu, có thời

gian chúng ta sẽ liên lạc sau, hôm nay chúng ta tạm biệt ở đây đi, lần sau khi cô đến thủ đô chúng ta sẽ lại trò chuyện tiếp" "Được, chị Vân, Thanh Lan, dì đi trước, hẹn gặp lại" Trên đường về, Thẩm Thanh Lan quay sang nhìn Sở Vân Dung, hỏi: "Mẹ, mẹ rất thích Tần Nghiên sao?" "Con nhìn thế nào mà lại thấy mẹ thích bà ta vậy?" Sở Vân Dung hỏi ngược lại, sau đó cười nói, "Con gái ngốc của mẹ à, con thật sự coi mẹ là kẻ ngốc sao? Tuy rằng trước kia mẹ làm nghệ thuật, nhưng vẫn biết cách đối nhân xử thế căn bản mà. Bà Tần Nghiên kia ba lần bảy lượt chạm mặt chúng ta, một hai lần còn có thể là trùng hợp, nhưng sao có thể trùng hợp nhiều lần như vậy. Còn lần này nữa, chúng ta đầu thân thiết gì với bà ta mà vừa gặp bà ta đã kể lể hoàn cảnh bi thảm của mình với chúng ta, điều này có thể bình thường sao?" Nghe Sở Vân Dung phân tích rõ ràng rành mạch, Thẩm Thanh Lan lại có cái nhìn hoàn toàn mới về mẹ mình. Thấy ánh mắt của cô, Sở Vân Dung liếc cô một cái, "Đừng nhìn mẹ bằng ánh mắt như thế chứ, tốt xấu gì mẹ cũng ăn cơm nhiều hơn con ba mươi năm đấy, tất nhiên phải có chút khả năng nhìn người rồi. Thay vì để bà ta lén lút sau lưng chúng ta, chi bằng cứ để bà ta trong tầm quan sát." Biểu hiện của Tần Nghiên rất tốt, nhưng cũng vì quá tốt nên mới khiến người khác hoài nghi. Sở Vân Dung đột nhiên hỏi: "Thanh Lan có phải con biết Tần Nghiên tiếp cận chúng ta vì mục đích gì không?" Thẩm Thanh Lan lắc đầu, "Con cũng không rõ lắm, nhưng mẹ à, tốt nhất mẹ nên cách xa bà ta ra, nếu không có chuyện gì thật sự cần thiết thì mẹ đừng qua lại với bà ta" Sở Vân Dung vui vẻ mỉm cười, "Mẹ biết rồi, ngược lại là con đấy, hiện tại thân thể con đặc biệt, con chỉ cần chăm sóc mình thật tốt là mẹ an tâm rồi." ***** Trong một khu rừng nhiệt đới ở biên giới nước Z. Hôm nay đã là ngày diễn tập quân sự thứ năm, và cũng là ngày thứ ba nhóm người của Phó Hoành Dật tiến vào đây. Phó Hoành Dệt mặc quân phục rằn ri, trên mặt lem luốc sơn quân dụng, anh đứng bên một cây cổ thụ lớn, cầm ống nhòm nhìn về phía xa, Mục Liên Thành đứng bên cạnh cũng cầm một cái ống nhòm. "Đội trưởng, người của đội đỏ ở bên phía tây chúng ta, quân số khoảng mười người, người của đội xanh ở phía bắc, quân số có năm người, bây giờ chúng ta nên giải quyết bên nào trước?" Phó Hoành Dật bỏ ống nhòm xuống, trầm giọng trả lời: "Tuy rằng người của đội đỏ nhiều nhưng tinh thần họ đã uể oải, rõ ràng thể lực đã cạn kiệt. Còn đội xanh người nào cũng còn sung sức, tuy quân số ít nhưng sức chiến đấu vẫn rất mạnh" "Cho nên chúng ta tiêu diệt đội đỏ trước à?" Mạnh Lương hỏi. Tiền Phi liếc cậu ta một cái, tên ngốc này, "Tất nhiên là đối phó với đội xanh trước rồi. Sức chiến đấu của bọn họ mạnh chứng tỏ khả năng chiến thắng của bọn họ lớn. Cậu đừng quên nhiệm vụ lần

này của chúng ta là tiêu diệt toàn bộ bọn họ trước khi hai đội đó công phá bộ chỉ huy tối cao của đối phương" Mạnh Lương gật đầu, "Ừ nhỉ, tối đúng là hồ đồ rồi" "Vẫn có thể cứu chữa, tự biết mình ngốc chứng tỏ chưa đến mức hoàn toàn ngu ngốc" Tiến Phi lành nhạt nói, sau đó liền bị Mạnh Lương tặng một cú cùi chỏ. "Hai người vừa vừa phải phải thôi, nếu để bị đối phương phát hiện thì… hừ hừ" Mục Liên thành cảnh cáo. Phó Hoành Dật nhìn bọn họ, ánh mắt hơi sắc lạnh khiến hai người lập tức nghiêm trang lại. "Đội trưởng, chúng ta tập kích đội xanh thật sao?" Mạnh Lương hỏi, ánh mắt đầy hưng phấn. Phó Hoành Dật đáp, "Cứ đợi đã, hiện tại người của hai đội cách nhau quá gần, rất dễ làm đối phương chú ý, đợi đến khi bọn họ đi xa hơn thì hãy hành động" Vậy có nghĩa là sẽ ra tay với đội xanh rồi, Mạnh Lương thương hại nhìn về phía đội xanh, bị đội trưởng của mình để ý tới, vậy lần này nhóm người tinh anh của đội xanh cũng chỉ có thể đi tới đây thôi. Mặt khác, mấy người của đội xanh cũng đang thảo luận về chuyện diễn tập quân sự này, một người rất vạm vỡ của đội xanh nói: "Tổ trưởng, đợt diễn tập quân sự này thật kỳ lạ, trước kia không phải chúng ta chưa từng tham gia diễn tập quân sự, cũng từng gặp phải nhiều người thực lực mạnh hơn lần này, nhưng chưa bao giờ chúng ta tổn thất nhiều người như lần này. Quan trọng nhất là tốc độ tổn thất quá nhanh, đặc biệt là trong ba ngày qua, đã tổn thất hơn hai phần ba đội viên. Lẽ nào quân khu thành phố Nam lại cử tất cả quân nhân xuất sắc ở chỗ bọn họ đến đấy à?" Một người vóc dáng thấp bé dùng gậy đẩy bụi gai cao ngang thắt lưng sang một bên, tiếp lời: "Không thể nào, tuy đợt diễn tập quân sự này có quy mô lớn hơn trước kia thật, nhưng quan khu đối phương cũng sẽ không mang hết thực lực của mình bày ra trước mặt người khác. Huống hồ, dọc đường chúng ta cũng không gặp quá nhiều người bên đội đỏ. Năng lực của bọn họ cũng chỉ tương đương chúng ta chứ không đến mức mạnh hơn, đầu thể nào dễ dàng tiêu diệt chúng ta thần tốc như vậy? Người được gọi là tổ trưởng Bàng trầm ngâm, "Hay là còn có bên thứ ba?" Những người khác nghe vậy liền biến sắc, "Tổ trưởng, thế nào là có bên thứ ba, viện quân của đội đỏ sao?" Bàng Văn lắc đầu, "Không, không phải viện quân, người của đội đỏ còn hy sinh nhiều hơn đội chúng ta, tôi đoán nhiệm vụ của bên thứ ba chính là đối phó với cả hai đội" Mục Liên Thành phục kích trên con đường đội xanh đi qua, nghe Bàng Văn nói thế, ánh mắt liền lóe lên sự khen ngợi. Không ngờ tên nhóc này cũng khá thông minh đấy chứ. Tuy rằng đến ngày thứ năm mới đoán được nhưng cũng sớm hơn nhiều so với thời gian bọn họ dự tính. Ban đầu, bọn họ còn tưởng phải đến ngày thứ sáu hoặc thứ bảy mới có người nhận ra, thậm chí trước đây còn có tình huống sau khi diễn tập kết

thúc bọn họ vẫn ngơ ngác không rõ về chuyện này. Vị trí và kỹ thuật ẩn nấp của Mục Liên Thành đều rất tốt, năm người kia đi ngang qua nhưng vẫn không hề phát hiện ra anh. Người vạm vỡ của đội xanh kia nghe đồng đội nói xong thì liền phản bác: “Sao có thể thế được, đội đỏ và đội xanh cộng lại cũng chỉ có bốn trăm người. Nếu một phe thứ ba muốn tiêu diệt toàn bộ hai phe thì tối thiểu cũng phải có quân số một trăm người. Nhiều người như vậy thì chắc chắn đã bị phát hiện từ lâu rồi. Nhưng trong doanh trại vẫn chưa phát tín hiệu gì, rõ ràng là không phát hiện ra điều gì bất thường. Nếu quả thật có phe thứ ba tồn tại thì chắc chắn quân số không nhiều. Nhưng sao có thể dùng mấy chục người để đối phó với mấy trăm người chúng ta được?” “Nếu là bộ đội đặc công thì sao?” Bàng Văn thản nhiên hỏi lại. Người vừa nói liển lặng thinh. Nếu là bộ đội đặc công thì quả thật khó nói rồi: “Bọn họ ở một đẳng cấp cao hơn chúng ta rất nhiều, đến tham gia buổi diễn tập thế này chẳng phải là dùng dao mổ trâu để giết gà sao?” Mục Liên Thành cũng suy tư. Anh cũng rất hoài nghi sao lãnh đạo lại đồng ý chuyện như vậy. Trước đây tuy chỗ bọn họ cũng có phe thứ ba xuất hiện, nhưng cũng chỉ là bộ đội đặc công cùng diễn tập với nhau. Trong phòng chỉ huy, lãnh đạo của cả quân khu thủ đô và Nam Thành ba hôm nay vẫn chưa từng có vẻ mặt bình thường. Ai nấy cũng đều sa sầm mặt, thái độ lạnh tanh. Nhưng cũng không trách được họ, bất cứ ai nhìn thấy cấp dưới của mình bị người khác gài cũng sẽ không thể nào vui vẻ nổi. “Không ngờ chỉ vì một buổi diễn tập quân sự mà tư lệnh Lưu lại cử tất cả những người xuất sắc trong căn cứ tham gia, thế này cũng quá trọng thể rồi” Tham mưu trưởng Trần của quân khu Nam Thành nói. Người được gọi là tư lệnh Lưu cũng chính là lãnh đạo của bộ đội tiên phong tủm tỉm cười nói: “Tham mưu trưởng Trần cứ nói đùa, chỉ là một cuộc diễn tập quân sự bình thường cần gì phải cử tất cả quấn tinh anh tham gia. Nếu thật sự như vậy thì đợt diễn tập quân sự này đã kết thúc từ lâu rồi, đợt này bên đội tôi cũng có rất nhiều tân binh, xem như là kiểm tra bọn họ luôn” Ấn ý là chúng tôi chỉ cử tân binh tham gia mà người của các ông đã sắp chịu không nổi rồi, nếu như thật sự cử quân tinh anh thì các người còn có thể chống nổi sao. Tham mưu trưởng Trần hừ lạnh, “Không phải chứ, theo như tôi được biết thì Phó Hoành Dật, đội trưởng của đội ông, chính là người có năng lực mạnh nhất quân khu các ông mà”

Tư lệnh Lưu vẫn cười tủm tỉm, “Dù sao đợt diễn tập này cũng phải có người dẫn đội mà.” - Tham mưu trưởng Trần đang định phản bác thì Thẩm Khiêm luôn im lặng từ nãy giờ lên tiếng, “Chỉ là một cuộc diễn tập quân sự thôi, mọi người đừng để ảnh hưởng đến hòa khí. Huống hồ, đợt diễn tập vẫn chưa kết thúc, thắng bại còn chưa rõ mà” Tham mưu trưởng Trần nhìn Thẩm Khiêm với ánh mắt không vui, “Tất nhiên tham mưu trưởng Thẩm không cảm thấy có vấn đề gì rồi, Phó Hoành Dật là con rể ông mà, đối với ông thì dù đội của Phó Hoành Dật thắng hay đội ông thắng cũng có khác nhau là mấy đâu” Hiện giờ thì đội có tổn thất lớn nhất không phải là đội xanh của ông mà chính là đội đỏ của tôi đó! Tham mưu trưởng Trần nhìn vài chấm đỏ nhấp nháy trên màn hình mà vô cùng phiền não. Tình hình cứ tiến triển theo hướng này thì đội đỏ của ông thật sự bại trận mất. Thẩm Khiểm vốn định làm người hòa giải, kết quả lại chuốc họa vào thân. Ông và tư lệnh Lưu bất đắc dĩ nhìn nhau, tham mưu trưởng Trần này quá đặt nặng vấn đề thắng thua. Thật ra lãnh đạo thượng cấp chỉ muốn kiểm tra và đánh giá năng lực quân sự của bọn họ thông quá đợt diễn tập quân sự này mà thôi, nên chỉ cần phát huy như thường là được. “Tham mưu trưởng Trần, tuy Phó Hoành Dật là con rể của tôi, nhưng hiện tại thì cậu ấy chỉ là người lãnh đạo bền thứ ba, không có bất cứ quan hệ gì với tôi cả” Thẩm Khiếm thản nhiên nói, mặc dù ông không khó tính như tư lệnh Lưu, nhưng cũng không phải là người dễ bắt nạt, bị người khác trút giận tất nhiên cũng sẽ biết đáp trả. Tham mưu trưởng Trần còn định nói tiếp nhưng có người với ngăn ông ta lại, “Được rồi, lão Trần à, chúng ta đều là đồng đội cả mà, ầm ĩ với nhau làm gì. Hơn nữa các ông còn là lãnh đạo, cãi nhau như vậy không sợ bị cấp dưới nhìn thấy sẽ chê cười à” Tham mưu trưởng Trần nhìn sang người vừa khuyên giải rồi không nói gì nữa, có điều, trong phòng chỉ huy vẫn ngập mùi thuốc súng. Mục Liên Thành cho tất cả năm người kia đi xa khỏi chỗ mình, thì đột ngột xông ra từ phía sau, tiêu diệt người đi cuối cùng trong năm người họ. Cũng ngay lúc này, nhóm người Lương Mạnh và Tiền Phi đang nấp ở nơi khác cũng xông ra tấn công mục tiêu của mình. Phả Hoành Dật lấy một chọi hai, tốc chiến tốc thắng, chỉ trong chưa đầy hai, ba chiều đã giải quyết xong cậu lính đội xanh vạm vỡ. Bàng Văn thấy thế lập tức tấn công Phó Hoành Dật, nhưng dù sao cậu ta cũng còn

trẻ tuổi và chưa có nhiều kinh nghiệm. Do đó, chỉ mới hơn hai mươi chiều đã không chống đỡ nổi nữa, thế là bị một con dao găm của Phó Hoành Dật kề vào cổ. “Cậu đã hy sinh” Phó Hoành Dật thản nhiên nói. Bàng Văn nhìn sang Phó Hoành Dật, không thèm để ý tới con dao găm đang kề cổ mình, đối phương cũng mặc quân phục rằn ri giống bọn họ, chỉ là trên cánh tay có ký hiệu màu đen, quả nhiên đúng như mình suy đoán, nhóm người này chính là bên thứ ba. Mục Liên Thành giải quyết xong mục tiêu của mình thì quan sát Phó Hoành Dật và Bàng Văn chiến đấu, thấy Bàng Văn có thể đỡ được hơn hai mươi chiều của Phó Hoành Dật thì vẻ tán thưởng trong mắt càng tăng. Phó Hoành Dật thấy cậu ta không kháng cự nữa mới rút con dao găm về, vẻ mặt vẫn lạnh tanh. “Khá lắm cậu nhóc” Mạnh Lương vỗ vỗ vai Bàng Văn khen ngợi. Không ngờ lại đổi lấy ánh mắt lạnh lùng của Bàng Văn, Mạnh Lương hừ một tiếng, “Nhóc con, cá tính lắm, nhưng tôi thích” “Được rồi, đi nhanh lên đi, chúng ta còn một mục tiêu nữa đấy.” Tiền Phi nói “Ừ, đi thôi, kết thúc nhanh một chút để còn có thể về nhà sớm, ở lại cái nơi quái quỷ này lâu cũng chán quá rồi.” Mạnh Lương phụ họa rồi định bỏ đi. “Các anh là bộ đội đặc công sao?” Bàng Văn ở phía sau hỏi. Mạnh Lương quay đầu lại cười ha ha, “Cậu đoán xem” Điều này còn phải đoán sao, chắc chắn là đúng rồi, cậu lính vạm vỡ của quân xanh trừng mắt. Tiền Phi liếc nhìn bọn họ nói, “Bây giờ các cậu đã là người chết nên không được nói chuyện nữa, ở đây đợi đi, sẽ lập tức có người tới mang các cậu đi thôi.” Nói xong bọn họ liền nhanh chóng biến mất vào trong rừng cây. “Trời ơi, đây là sức chiến đấu của bộ đội đặc công sao, thật là lợi hại” Chờ sau khi nhóm người của Phó Hoành Dệt đi khuất, liền có người thốt lên, mấy người khác cũng gật đầu tán thưởng. “Vừa rồi các cậu có thấy bọn họ ra tay không, nhất là người có vẻ mặt lạnh bằng kia đó, tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã tử trận rồi” Cậu lính vạm vỡ nói, giọng điệu đầy sự tán thưởng và hâm mộ. Bàng Văn vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu trầm ngâm, cậu ta nhìn xuống hai tay mình, vừa rồi đấu với Phó Hoành Dật, cậu ta thậm chí còn không đỡ được ba mươi chiêu. Trước kia vẫn luôn tự cho mình là mạnh nhất, bây giờ mới biết thì ra đứng trước người tài giỏi thật sự, cậu ta chỉ là một đứa trẻ yếu ớt. Phó Hoành Dật. Bàng Văn lẩm nhẩm cái tên này. Có thể ngay cả bản thân Phó Hoành Dật cũng không ngờ rằng, Bàng Văn lại biết mình, và còn vì trận chiến hôm nay, cậu ta đã coi anh là mục tiêu của đời mình, do luôn muốn vượt qua anh mà sau này thành binh vương và được chọn vào căn cứ tiên phong như ước nguyện, trở thành một bộ đội đặc công xuất sắc. “Đội trưởng, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là đội đỏ khi nãy vừa rời đi sao?” Mạnh Lương hỏi. Phó Hoành Dật im lặng nhìn cậu

ta, Mạnh Lương lập tức hiểu ý anh rồi làm một động tác khóa miệng. Anh dời mắt đi, quan sát xung quanh sau đó đi về một phía, những người khác thấy thế liền đuổi theo ngay. Đúng như lời nói của tư lệnh Lưu, trong hai mươi người của đội ông thì tân binh đã chiếm hơn phân nửa, lần này vì để kiểm tra và đánh giá năng lực của tân binh nên Phó Hoành Dật cũng không để lính cũ dẫn lính mới như trước kia mà hoàn toàn để cho tân binh dẫn đội. Nói cách khác, bốn người trong bốn nhóm nhỏ còn lại đều là tân binh, ngay cả kế hoạch tác chiến cũng là do tân binh lập ra. Liên lạc với mấy nhóm nhỏ khác, biết được tình hình của mỗi nhóm, Phó Hoành Dật cơ bản khá hài lòng. Tuy thành tính chiến đấu không cao bằng nhóm anh, nhưng đối với tân binh mà nói thì thành tích như vậy đã rất tốt, xem ra đợt huấn luyện trong thời gian trước rất có hiệu quả. Trong phòng chỉ huy, Thẩm Khiêm xem mấy người bị đưa về qua màn hình giám sát, trong lòng thầm thở dài, xem ra bọn họ không có khả năng chiến thắng rồi. Trong đợt diễn tập quân sự này, những người được tham gia là do chính ông tuyển chọn từ trong quân khu, tất nhiên ông hiểu rất rõ năng lực của bọn họ, nhóm người của Bàng Văn được xem là nhóm xuất sắc nhất. Ban đầu Thẩm Khiêm còn cho rằng cậu ta có thể thắng, nhưng hiện tại có vẻ bản thân đã quá lạc quan rồi. Tham mưu trưởng Trần nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Khiêm, đáy mắt liển hiện lên sự hả hê, “Tham mưu Thẩm, xem ra con rể của ông cũng chẳng nương tay với người của ông nhỉ? Thẩm Khiêm chỉ cười, “Nhiệm vụ chính là nhiệm vụ, đây là chuyện rất bình thường, không Thể nói là nương tay hay không được. Bị phản bác lại một cách khéo léo, tham mưu trưởng Trần nhất thời nghẹn lời, hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì nữa. Tư lệnh Lưu vô cùng đắc ý, cũng giống như Phó Hoành Dật, ông rất hài lòng với năng lực của nhóm tân binh này. Bên kia, nhóm người của Phó Hoành Dật đang đuổi theo đội đỏ nhưng không nhìn thấy người đầu, Mạnh Lương không khỏi thắc mắc, “Đội trưởng, anh nói xem mấy người đội đỏ chạy đâu mất rồi, sao mới chớp mắt đã không thấy ai nữa, chẳng lẽ bọn họ đã nghe thấy động tĩnh vừa rồi nên trốn rồi sao? “Sao có thể chứ, động tĩnh vừa rồi của chúng ta nhỏ như vậy, khoảng cách lại xa, bọn họ có thể phát hiện ra mới là lạ đấy. Tôi thấy chắc bọn họ đã bị người khác tiêu diệt rồi” Mạnh Lương: “…” Đám người này kém cỏi như vậy sao. Ấy vậy mà sự thật lại đúng là như thế, bởi vì ngay sau đó bọn họ đã tìm thấy nhóm người đội đỏ vừa rồi. Mười người đó đang nằm dưới đất, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, một người trong số đó thấy bọn họ liền đứng lên từ mặt đất, “Các anh là người của đội xanh à? Mạnh Lương vừa cười ha ha vừa chỉ vào sáng trong tay cậu ta, “Nhóc con, bây giờ cậu đã là người chết, không có quyền nói

chuyện càng không được dùng súng" Nghe vậy, đối phương liền bỏ súng xuống, quan sát nhóm người Phó Hoành Dật, nhìn thấy phù hiệu trên tay bọn họ, cuối cùng cũng nhận ra nhóm người này căn bản không phải là đội đỏ mà cũng chẳng phải là đội xanh. "Các anh là người của bên thứ ba sao?" Nhóm người này chỉ mới "hy sinh", còn trong thời gian đợi người khác đến mang đi, nên cũng đang thảo luận về đợt diễn tập quân sự này. Người nhận ra điểm bất thường tất nhiên không chỉ mỗi mình Bàng Văn. Dần dà, càng lúc càng có nhiều người chú ý đến điểm kỳ lạ. Mạnh Lương bước tới vỗ vỗ vai đối phương, cười nhe tám cái răng, "Cậu đã là người chết sao lại còn nhiều lời như vậy. Đúng rồi, cậu có biết đồng đội của mình đang ở đâu không. Nghe vậy, mấy người khác đều câm nín nhìn cậu ta, Tiền Phi dùng ánh mắt "Cậu bị đần à!" nhìn Mạnh Lương. Mạnh Lương xấu hổ cười ha ha, nhìn cái gì mà nhìn, chỉ tại kích động nên lỡ lời thôi mà. "Đi thôi" Phó Hoành Dật thản nhiên nói. Bọn họ đi không bao lâu thì gặp được vài người đang đánh nhau, trên thân cây bên cạnh đẩy vết tích của đạn giấy, giữa bãi đất có bốn năm người đang lao vào cận chiến, nói chính xác hơn là ba người đang vây quanh một người. Mạnh Lương thấy người bị vây ở giữa, ánh mắt liền hiện lên sự thích thú, không ngờ cậu ta cũng tham gia đợt diễn tập quân sự này. "Tên điên kia tiến bộ hơn rồi" Mạnh Lương xem một lúc thì đưa ra kết luận. Bọn họ đều quen biết người đang bị bao vây kia, người nọ chính là Triệu Nguy. Vì trước đây từng nghe đồn Triệu Nguy này luôn khiêu chiến với mọi người xung quanh, và cũng từng âm thầm xem cậu ta so tài. Bên kia, tuy Triệu Nguy bị bao vây, mặt mày cũng bầm xanh bầm tím, nhưng đáy mắt lại càng lúc càng hưng phấn. Mấy tháng nay vì Phó Hoành Dật đã rời khỏi quân khu thủ đô, Thẩm Thanh Lan cũng vì vậy mà không xuất hiện nữa, cậu ta mất đi một đối thủ mạnh nên cảm thấy vô cùng nuối tiếc. Trong đợt diễn tập quân sự này, ban đầu Triệu Nguy cũng đi cùng đồng đội nhưng giữa đường lại bị một nhóm người thần bí tập kích, đội viên của cậu ta đều đã "hy sinh, chỉ có một mình cậu ta trốn thoát. Kết quả, đi không bao lâu thì gặp phải ba người đội đỏ này. Ba người này cũng rất tài giỏi, thực lực khá mạnh, cậu ta đã chiến đấu với bọn họ một lúc nhưng vẫn chưa phân thắng bại, điều này khiến Triệu Nguy càng hưng phấn hơn. Còn ba người của đội đó lại có nỗi khổ khó nói, bọn họ cứ tưởng gặp được một trái hồng mềm lạc đàn, dựa theo nguyên tắc có thể tiêu diệt người nào thì hay người đó, nhưng không ngờ tên này lại là một cỗ máy đánh nhau, làm gì có ai càng đánh càng sung sức đâu. "Đội trưởng, anh nói xem Triệu Nguy có khả năng thắng không?" Mạnh Lương sờ cằm, thích thú hỏi.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 317: NGUY HIỂM ẬP ĐẾN

Phó Hoành Dật nhìn về phía bãi đất không nói lời nào, vì có liên quan tới Thẩm Thanh Lan nên anh từng chú ý đến Triệu Nguy một thời gian, bây giờ chúng khiến cậu ta chiến đấu với người khác, ánh mắt anh liền hiện lên sự tán thưởng. Đúng như lời Mạnh Lương nói, thực lực của Triệu Nguy đã tiến bộ hơn trước kia, cậu ta đã học được kỹ thuật chiến đấu, chứ không phải chỉ xông bừa vào đánh như một con trâu hoang dã. “Triệu Nguy không thắng nổi đâu!” Tiến Phi thản nhiên nói. Quả nhiên, một người trong đội đỏ đã chĩa dao vào ngực trái Triệu Nguy, cậu ta đã thua cuộc. Triệu Nguy vô cùng tiếc nuối nhìn con dao găm trước ngực mình, ánh mắt đầy sự bất mãn rồi lại nhìn ba người kia như nhìn ba báu vật, “Hay là chúng ta đấu tiếp đi, dù kết quả thế nào cũng tính là tôi thua” Ba người của đội đó nghẹn họng, nhìn cậu ta đồng loạt lắc đầu, tên này thật biết nói đùa, bọn họ khó khăn lắm mới tiêu diệt được tên điên nhà hắn, có ngu mới đồng ý đánh tiếp. Triệu Nguy cực kỳ tiếc nuối, đặt mông ngồi xuống đất. Ba người kia định bỏ đi, bọn họ còn phải tiếp tục đánh vào bộ chỉ huy tối cao của đội xanh nữa. “Ê, ba người kia, đợi đã” Mạnh Lương lên tiếng, lúc này bọn họ mới nhận ra sự tồn tại của những người khác, vậy mà vừa rồi bọn họ lại không phát hiện. Đầu tiên, ba người họ để ý tới phù hiệu đeo trên tay của nhóm người Phó Hoành Dật, là màu đen chứ không phải mày đỏ, vậy chính là kẻ thù rồi, bọn họ lập tức thủ thế. Nếu không phải đạn giấy trên người đã dùng hết thì bây giờ chắc bọn họ đã ra tay rồi. Nhóm người Tiền Phi cạn lời, bây giờ mới phát hiện ra, cung phản xạ này cũng quá dài rồi. Nếu bọn họ thật sự là quân địch thì e rằng bây giờ đám người này đã chết rồi. “Các cậu không phải là đối thủ của chúng tôi, cho nên đừng phản kháng làm gì” Mạnh Lương nói. Ba người kia xem thường, nhìn Mạnh Lương như nhìn một kẻ ngốc, rõ ràng không tin lời cậu ta. Cậu ta sờ mũi, nhìn gì chứ, lời nói của mình không đáng tin như vậy sao. Mà lúc này, không ai ngờ rằng nguy hiểm đang lặng lẽ ập đến. * Ở biên giới, KING đứng nhìn diện tích rộng lớn của khu rừng nhiệt đới trước mắt, khẽ nhíu mày nhìn sang Allen: “Diện tích khu rừng này lớn như vậy, nếu đi vào tìm thì phải tìm đến lúc nào đây. Hơn nữa, nếu động tĩnh quá lớn, làm quân đội của nước Z phát hiện thì chúng ta coi như đi đời đấy.” Allen cười ha ha, “Tao nói chúng ta phải ra tay trong khu rừng này khi nào? Tìm kiếm trong một phạm vi lớn

thế này nhất định sẽ bị người của quân đội phát hiện. Thay vì vậy, chi bằng hãy dụ Phó Hoành Dật tới, tốt nhất là ra khỏi biên giới nước Z" Dù sao nơi này và biên giới LG cũng chỉ cách một bước chân, không cẩn thận là "xuất cảnh" ngay. KING nhìn Allen nhếch lên một nụ cười, "Sáng kiến hay, không hổ danh là Allen" KING lại nhìn sang người mình dẫn theo, "Allen, lần này tay em của tạo không nhiều, mày phải người dụ Phó Hoành Dật tới đây rồi chúng ta ra tay" Allen cong môi cười giễu, "KING, chúng ta đã thống nhất ngay từ đầu rồi mà" Bắt hắn chủ động gây hấn với quân đội nước Z, nếu xảy ra chuyện hắn sẽ không thể kết cục gì hay ho. "Ngược lại, các người đã giao thủ với Phó Hoành dật nhiều lần rồi, thù mới hận cũ chồng chất dễ dàng dụ bọn họ hơn" Allen cổ thuyết phục KING. KING nhíu mày trầm tư, "Được, tạo sẽ dụ Phó Hoành Dật tới, nhưng đến khi hắn xuất hiện thì mày phải nghĩ cách giải quyết." Tất nhiên là Allen đồng ý. Lần này, Allen và KING đều chỉ dẫn theo mười mấy đàn em, tổng cộng cũng chỉ có hơn ba mươi lăm người, nhưng người nào cũng rất xuất sắc. Muốn tiêu diệt bằng được Phó Hoành Dật rõ ràng là điều tất nhiên, nhưng nếu có thể bắt sống hắn rồi mang về hành hạ một trận rồi giết thì càng tốt hơn. Để không tạo ra động tĩnh lớn, KING chỉ chọn ba người đi cùng mình, có điều bọn chúng phải đi sâu vào trong rừng để tìm kiếm. Cuộc diễn tập quân sự đã đến ngày thứ sáu, cũng có nghĩa là đã gần kết thúc, người của đội đỏ và đội xanh đã đi sâu vào trong rừng, nhóm của KING phải đi rất lâu mới gặp được một người. "Đám người kia trốn đi đâu hết rồi." KING hơi cáu kỉnh, bọn họ càng đi sâu vào bên trong thì khả năng bị phát hiện càng lớn, đồng thời cơ hội trốn thoát cũng càng nhỏ. "Đại ca, có khi nào chúng ta bị ả đàn bà kia gài bẫy không?" vẻ mặt Beyonce rất khó coi. Nghe vậy, sắc mặt KING liền trầm xuống, nếu thật sự như thế thì trừ khi hắn bỏ mạng tại đây, bằng không sau khi ra ngoài nhất định ả đàn bà Kim phu nhân kia sẽ khó sống với hắn. "Trước tiên cứ tìm thử xem? KING nói, thật ra quan sát kỹ sẽ thấy xung quanh có dấu vết đánh nhau, nhìn kỹ hơn còn có thể tìm thấy vài mẩu đạn giấy. Đi được một đoạn nữa, KING liền nghe một trận tiếng súng vang lên, hắn cong môi cười rồi nhanh chóng đi về hướng phát ra tiếng súng. Phó Hoành Dật vừa tiêu diệt được một nhóm nhỏ của đội đỏ thì bỗng nghe thấy tiếng súng, sắc mặt chợt biến. Người bình thường không phát hiện ra sự khác biệt, nhưng làm sao bọn họ không phân biệt được sự khác nhau giữa tiếng đạn giấy và tiếng đạn thật được. "Đội trưởng" Sắc mặt Mục Liên Thành rất nghiêm nghị. Phó Hoành Dật im lặng lắng tai nghe, ở đây chỉ có người dẫn đầu mỗi đội mới được gắn thiết bị liên lạc với phòng tổng chỉ huy, thông thường sẽ không tháo ra cho đến khi cuộc diễn tập quân

sự kết thúc. Phó Hoành Dật liên lạc tới phòng tổng chỉ huy, báo rõ tình huống vừa phát hiện và suy đoán của mình, sắc mặt mấy vị lãnh đạo cũng thay đổi, tư lệnh Lưu đứng phắt dậy, “Phó Hoành Dật, tình hình có chính xác không?” “Chắc chắn” Phó Hoành Dật trả lời. Tư lệnh Lưu biết anh là người luôn cẩn thận, anh nói chắc thì thì nhất định là chính xác, sắc mặt ông liền tối sầm, ánh mắt vô cùng sắc lạnh: “Thông báo kết thúc cuộc diễn tập quân sự rồi lập tức phái người đưa mọi người trở lại, sau khi chuẩn bị đạn thật xong thì bắt đầu chiến đấu!” Ngay lập tức mọi người liền nhận được một chỉ thị như nhau, đó là kết thúc buổi diễn tập quân sự và lập tức tập hợp. Trong lúc mọi người còn chưa hiểu gì thì lãnh đạo đã ra chỉ thị xuất phát đến điểm tập trung, nhóm người của Phó Hoành Dật đưa mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng đi về hướng ngược lại. Những dáng người mạnh mẽ chạy như băng vào rừng rậm, nét mặt ai cũng rất nặng nề. Nếu thật sự xuất hiện đạn thật thì chứng tỏ sự việc rất nghiêm trọng. Khi Phí Hoành Dật chạy tới nơi phát ra tiếng súng thì nhìn thấy một thi thể nằm trong vũng máu, mắt trợn trắng, trên ngực máu tươi đang tuôn ra. Qua vết tích trên đầu thì đây chắc hẳn là người đã “tử trận” của đội đó đang đợi được mang đi, không ngờ lại thật sự hy sinh. Mạnh Lương lập tức bước tới thăm dò mạch đập của đối phương, ánh mắt đỏ lên, “Đội trưởng Sắc mặt của Phó Hoành Dật vô cùng nặng nề, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào ngực người kia. Sau khi nhận được báo cáo của Phó Hoành Dật, sắc mặt các vị lãnh đạo trong phòng tổng chỉ huy vô cùng khó coi. Trong lúc diễn tập còn để người khác thừa cơ lẻn vào ngay trước mắt mình và còn sát hại đồng đội mình, tình huống này thật sự là một sự sỉ nhục và khiêu khích trắng trợn. “Phó Hoành Dật, chúng tôi sẽ lập tức đưa đạn thật tới cho các cậu, bây giờ cậu tuyệt đối không được tự ý hành động” Tư lệnh Lưu hiểu rõ tính tình của Phó Hoành Dật nên cố ý căn dặn. “Rõ” Chờ đợi là tra tấn, nhất là khi trước mặt bọn họ còn là một đồng đội đã hy sinh. Mạnh Lương ngồi xuống vuốt mắt của người kia xuống, “Cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ báo thù cho cậu, dù kẻ đó là ai thì chúng tôi cũng sẽ bắt kẻ đó phải đền mạng” Nụ cười tươi thường lệ đã vụt tắt trên mặt anh, giờ chỉ còn sự lạnh bằng. Hiện trường có dấu vết rời khỏi rất rõ ràng, Tiền Phi bèn nói, “Đội trưởng, đây rõ ràng là bọn họ cố ý để lại dấu vết để chúng ta đuổi theo” Không lâu sau, người chi viện đến, mang theo những vũ khí mà bọn họ cần, đi cùng bộ đội tiên phong còn có mấy tân binh tham gia diễn tập quân sự lần này, Phó Hoành Dật nhìn tất cả mọi người, căn dặn: “Chú ý an toàn? Đối phương cố ý dụ bọn họ đuổi theo, điều này có thể thấy qua dấu vết bọn chúng để lại. Dù biết rõ đây là cái bẫy nhưng đạo nghĩa không cho phép Phó Hoành

Dật chùn bước. Anh không biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì, nhưng trước cái chết của đồng đội, anh không thể lùi bước, trước trách nhiệm và danh dự của quốc gia, anh lại càng không thể lùi bước. “Đội trưởng” Mục Liên Thành gọi, nhìn thi thể trước mặt mình, dù là người kiên cường thế nào cũng phải đỏ mắt, đây đã là thi thể thứ ba bọn họ tìm thấy. Đáy mắt Phó Hoành Dật vô cùng ảm đạm, tối như vực thẳm địa ngục, anh nắm chặt súng trong tay. Đến đây, dấu vết chia làm hai hướng, nói cách khác đối phương đã phân thành hai tốp, “Chia làm hai đội, tách ra tìm kiếm, nếu tìm được phải lập tức gửi tín hiệu báo tin” Mục Liên Thành dẫn theo mấy tân binh được tuyển chọn đuổi theo một phía, còn Tiền Phi và Mạnh Lương thì đi cùng Phó Hoành Dật. Không lâu sau, nhóm người của Phó Hoành Dật đã tới sát bìa rừng, KING và đàn em của hắn nhàn nhã dựa vào thân cây, tất nhiên đang chờ đợi bọn họ. “Phó Hoành Dật, lâu rồi không gặp, có thích món quà tao tặng cho máy không?” KING cười tít mắt khiến vết sẹo khóe mắt hắn trông càng đáng sợ hơn. Nét mặt của Phó Hoành Dật nhìn vẫn bình tĩnh nhưng bàn tay cầm súng đã nổi đầy gần xanh cho thấy sự căm phẫn trong lòng anh, “KING.” Giọng nói của anh như rít qua kẽ răng. KING mỉm cười, “Tốt, rất tốt, mày vẫn còn nhớ tao đấy nhỉ. Phó Hoành Dật, tạo đã chờ mày rất lâu rồi” Không ai biết trận chiến bắt đầu như thế nào, nhưng chỉ trong chớp mắt, một loạt tiếng súng lại vang lên. Kế hoạch của KING là dụ Phó Hoành Dật ra khỏi bìa rừng, nhưng anh đã nhìn thấu ý đồ của hắn. Biết mục tiêu của hắn là mình nên Phó Hoành Dật xoay người chạy sâu vào rừng. KING nhìn về phía bìa rừng cách đây không xa rồi lại nhìn về phía Phó Hoành Dật chạy, khẽ nghiến răng rồi đuổi theo. Đây là một cơ hội rất hiếm có, nếu không tranh thủ giết chết Phó Hoành Dật thì về sau sẽ rất phiền phức. KING phải một đàn em của mình đi tìm Allen rồi tiếp tục đuổi theo Phó Hoành Dật. Ba chọi ba, hơn nữa bây giờ cũng chỉ còn một đoạn nữa là tới bìa rừng, cho dù quân đội có lập tức đuổi tới cũng không thể bắt được bọn chúng, cho nên Phó Hoành Dật không trốn chạy mà chọn cách trực tiếp đối đầu. Thực lực của anh và KING ngang ngửa nhau, Tiền Phi cùng Mạnh Lương giải quyết xong đối thủ thì đến trợ giúp Phó Hoành Dật. Đột nhiên, ánh mắt Phó Hoành Dật chợt biến, “Cẩn thận.” Tiến Phi phản ứng không kịp, cậy ta chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói, sau đó máu tươi liền phun ra.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 318: PHÓ HOÀNH DẬT MẤT TÍCH

Thủ đô, nhà họ Phó. - Buổi sáng, Thẩm Thanh Lan cảm thấy cả người uể oải, chẳng muốn làm gì, sau khi thức dậy vẫn lười biếng ngồi trên ghế sô pha, tay cầm một quyển sách, hồi lâu cũng chẳng lật sang trang nào. Dì Triệu đang dọn dẹp nhà cửa thấy vậy thì không khỏi cười nói: “Có phải đang nhớ Hoành Dật không?” Thẩm Thanh Lan hoàn hồn, nhìn thấy ánh mắt trêu ghẹo của dì Triệu thì ngượng ngùng cười, đúng là cô vừa nhớ tới Phó Hoành Dật. Tối qua cô gặp một cơn ác mộng, mơ thấy anh bị sa vào một đầm lầy, anh gọi tên cô, xung quanh trắng xóa, cô chẳng nhìn thấy gì cả. Cô gọi tên Phó Hoành Dật, nhưng chỉ nghe được giọng của anh mà không trông thấy anh, thậm chí cô cũng không thể phán đoán được vị trí mà âm thanh phát ra. Sau đó cô trông thấy Phó Hoành Dật càng lúc càng lún sâu vào đầm lầy, liên tục gọi tên cô, nhưng trong mơ cô không tìm thấy anh. Khi trông thấy cả người anh bị đầm lầy nuốt chửng thì cô liền khóc, đạp vào khoảng không rồi tỉnh lại. Trong đầu Thẩm Thanh Lan đều là cảnh trong giấc mơ tối qua, cô gọi điện cho Phó Hoành Dật nhưng không gọi được, lúc này mới nhớ anh còn đang diễn tập quân sự. Có điều, nhẩm tính thời gian thì phải kết thúc đợt diễn tập quân sự rồi mới đúng chứ. “Dì Triệu, có phải dì muốn nấu cơm không, cháu nhặt rau giúp dì nhé” Ngồi một chỗ cứ luôn suy nghĩ lung tung, Thẩm Thanh Lan quyết định tìm chút việc cho mình làm để phân tâm. Dì Triệu gật đầu cười: “Được, vừa khéo buổi chiều định làm sủi cảo gói cần tây, cháu nhặt rau cần giúp dì nhé” Thẩm Thanh Lan đến nhà bếp lấy đồ ăn, ngay sau đó dì Triệu chợt nghe thấy tiếng đồ vật bị vỡ vang lên trong nhà bếp. Dì Triệu vội vàng chạy vào, vừa vào đã thấy bên chân Thẩm Thanh Lan đầy những mảnh vỡ thủy tinh và sảnh sứ, cô thì ôm ngực cau mày. Dì Triệu mặc kệ mảnh vỡ dưới đất, đi đến bến Thẩm Thanh Lan, thầy cô ôm ngực liền hỏi: “Thanh Lan, cháu có sao không? Khó chịu ở đâu?” Thẩm Thanh Lan kinh ngạc, nghe thấy tiếng dì Triệu hỏi mới định thần, bỏ tay xuống, “Di Triệu, cháu không sao, vừa nãy không cẩn thận nên làm rơi cái bát” “Đừng quan tâm cái bát nữa, chỉ là một cái bát thôi mà, vỡ thì vỡ, cháu không sao chứ?” Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Cháu không sao? Dì Triệu thấy sắc mặt cô hình như không ổn thì nói: “Thanh Lan, cháu lên lầu nghỉ ngơi chút đi?” “Vâng, dì Triệu, chỗ này phiền dì” “Được rồi, đi đi, để dì dọn dẹp cho” Thẩm Thanh Lan về phòng, nằm trên

giường thế nào cũng không sao ngủ được, trong lúc mơ mơ màng màng mới ngủ thiếp đi. Trong phòng khách dưới lầu, Phó lão gia trở về từ nhà họ Thẩm, sắc mặt hơi kém, không nhìn thấy Thẩm Thanh Lan liền hỏi: “Thanh Lan đâu?” Di Triệu chỉ lên lầu, “Tôi thấy hôm nay tinh thần con bé hoảng loạn, ngủ không được ngon giấc nên bảo con bé lên lầu nghỉ ngơi rồi” Phó lão gia gật đầu, “Tôi thấy hai ngày nay con bé ăn cũng ít, Tiểu Triệu à, buổi chiều chị làm cho nó chút bánh trôi hấp rượu đi. Mà thôi, hay để tôi bảo Tiểu Tống làm. Thanh Lan thích ăn bánh trôi hấp rượu do Tiểu Tống làm” Nghĩ vậy, Phó lão gia lập tức gọi điện qua nhà họ Thẩm. Chị Tống nghe nói Thẩm Thanh Lan muốn ăn bánh trôi hấp rượu thì nào không đồng ý, luôn miệng trả lời rằng buổi chiều sẽ sang làm. “Phó Hoành Dật” Thẩm Thanh Lan kêu to một tiếng rồi hoảng sợ bật dậy, lồng ngực cố phập phồng, sắc mặt tái nhợt, tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng. “Con yêu à, mẹ lại mơ thấy ba con gặp nguy hiểm, người lớn nói nằm mơ thì sẽ ngược lại, ba con sẽ không có chuyện gì, đúng không?” Thẩm Thanh Lan nhẹ giọng nỉ non, nói xong bèn tự cười, Phó Hoành Dật chỉ tham gia diễn tập quân sự thôi, có thể xảy ra chuyện gì được chứ. Ngồi trong chốc lát, cô xuống giường vào phòng tắm rửa mặt. Trong phòng khách dưới lầu, Phó lão gia và Thẩm lão gia đang chơi cờ, dì Triệu và chị Tống đang làm bánh trôi hấp rượu trong nhà bếp. Phó lão gia cầm một quân cờ nhíu mày trầm tư, “Ông Phó à, ông nhanh chút đi, suy nghĩ nửa ngày rồi, nhận thua luôn đi.” Phó lão gia xua tay, “Đừng quấy rầy đừng quấy rầy, cũng tại ông nên tôi mới không nghĩ ra được” “Tài đánh cờ của ông kém thì nói là kém đi, còn nói tại tôi, bây giờ da mặt ông càng ngày càng dày rồi đấy.” Hai người đang cãi nhau thì điện thoại reo lên, Phó lão gia tiện tay nhấc máy, “A lô, tôi là Phó Lập Nghiệp” Không biết người bên kia điện thoại nói gì mà Phó lão gia lập tức đứng lên, quân cờ trong tay rơi xuống đất, mặt biến sắc. “Cái gì, Phó Hoành Dật mất tích?!” Phó lão gia trầm giọng nói. Thẩm lão gia nghe vậy thì sắc mặt nghiêm trọng, không lo chơi cờ nữa mà sốt ruột nhìn Phó lão gia. “Tôi biết rồi, nhất định phải tìm cho bằng được Phó Hoành Dật” Phó lão gia trầm giọng nói, dùng một chút lại nói thêm một câu, “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Cúp máy, vẻ mặt Phó lão gia nghiêm trọng nhìn Thẩm lão gia, giọng lo âu: “Lúc diễn tập quân sự có lính đánh thuê nước ngoài đột nhập vào khu vực diễn tập, sát hại lính nước ta, Hoành Dật vì đi bắt bọn chúng nên mất tích” Sắc mặt Thẩm lão gia lập tức trở nên vô cùng khó coi, “Sao lại xảy ra chuyện như thế, không có ai phát hiện lính đánh thuê nước ngoài đột nhập vào biên giới nước ta sao? Đám Thẩm Khiêm làm việc thế nào mà để một mình Hoành Dật đuổi theo đám liều mạng này!” “Ông nội,

hai người vừa nói ai mất tích?" Giọng Thẩm Thanh Lan bỗng từ trên cầu thang vọng xuống, hai ông cụ khẽ giật mình, sao lại quên mất trong nhà còn có Thẩm Thanh Lan chứ. "Thanh Lan dậy rồi hả, không có ai mất tích hết, vừa nãy cháu nghe lầm đó" Phó lão gia cố gắng bình tĩnh nói, bây giờ Phó Hoành Dật đang mất tích, chưa biết sống chết, ông không thể lại để cho Thẩm Thanh Lan xảy ra chuyện Thẩm Thanh Lan nhìn Phó lão gia chằm chằm, "Ông nội, vừa rồi cháu đã nghe thấy Phó Hoành Dật… mất tích, đúng không?" Phó lão gia thở dài thật sâu, "Thanh Lan à, cháu đừng vội, bọn họ vẫn đang đi tìm, Hoành Dật nhất định sẽ không có chuyện gì đâu" Thẩm Thanh Lan hơi loạng choạng, cô phải nắm tay vịn cầu thang mới đứng vững được, "Hoành Dật mất tích ở đâu, ông nói cho cháu biết đi ông nội" "Ở sát bìa rừng, đã mất tích hai ngày rồi." Thẩm Thanh Lan biến sắc, chợt nhớ lại giấc mơ tối qua. Trong mơ, Phó Hoành Dật bị lún sâu vào đầm lầy, cô muốn cứu anh nhưng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh bị đầm lầy nuốt chửng. Nhìn sắc mặt còn trắng hơn giấy của Thẩm Thanh Lan, Thẩm lão gia bèn đi lên cầu thang đỡ cổ xuống, an ủi cô, "Lan Lan à, bây giờ cháu đừng gấp, Hoành Dật sẽ không sao đâu, cháu phải tin tưởng vào năng lực của nó" Thẩm Thanh Lan vẫn không vì sự an ủi của Thẩm lão gia mà dễ chịu hơn, cô đã đoán được những tên lính đánh thuê nước ngoài đó là những kẻ nào, ánh mắt cô run rẩy dữ dội, sâu trong đáy mắt là nỗi sợ hãi tột độ. "Ông nội, cháu không sao, cháu tin anh ấy sẽ không có chuyện gì. Vì cháu và đứa bé, anh ấy sẽ không để mình xảy ra chuyện gì" Thẩm Thanh Lan ôm mặt, nhẹ giọng nói, Phó Hoành Dật đã hứa với cô rằng bất kể thế nào cũng sẽ không để mình xảy ra chuyện, anh sẽ ở bên cô đến cuối đời. Thẩm Thanh Lan đứng dậy, "Ông nội, cháu nhớ vẫn chưa cất quần áo trên lầu, cháu đi lên trước" Thẩm lão gia muốn giữ cô lại, nhưng bị Phó lão gia ngăn lại, "Để con bé yên tĩnh một mình đi" Thẩm Thanh Lan lên đến lầu bèn lập tức gọi điện cho Kim n Hi, trong khoảng thời gian này Kim n Hi đang điều tra chuyện của Kim phu nhân nhưng chưa có bất kỳ tiến triển nào, cộng thêm đã lâu không thấy tung tích của KING nên cũng không để ý tới hắn, hiện tại nghe được tin từ Thẩm Thanh Lan, nhất thời cũng hoảng: "An, bây giờ cậu đừng nóng vội, trước tiên để tớ nghĩ cách điều tra tung tích KING thêm đã." Nhưng Thẩm Thanh Lan gọi cú điện thoại này không phải vì chuyện đó, " n Hi, tớ cần sự giúp đỡ của các cậu, tôi muốn đến biên giới" "Không được" Kim n Hi lập tức từ chối đề nghị của cô, "An, bây giờ cậu đang có thai, nơi đó quá nguy hiểm, cậu không thể đi được. Chúng tớ có thể giúp cậu tìm Phó Hoành Dật, nếu Phó Hoành Dật thật sự bị người của KING bắt đi thì tớ chắc chắn sẽ liều mạng đem anh

ấy về cho cậu, nhưng điều kiện tiên quyết là - cậu không thể đi.” “ n Hi, tớ phải đi, tớ có linh cảm rằng chắc chắn Phó Hoành Dật bị KING bắt đi. Bây giờ anh ấy đang gặp nguy hiểm, nếu tớ không đi cứu anh ấy thì anh ấy rất có thể sẽ xảy ra chuyện. n Hi, nếu như anh ấy có mệnh hệ gì, tới cũng sống không nổi” Thẩm Thanh Lan nghẹn ngào, nếu Kim n Hi ở đây thì sẽ nhìn thấy trên mặt Thẩm Thanh Lan toàn là nước mắt. “An, tớ không thể đồng ý với cậu, tớ có thể đi tìm Phó Hoành Dật giúp cậu nhưng cậu nhất định phải ở nhà, đây là điều kiện duy nhất của tớ, tớ nhất định sẽ đưa Phó Hoành Dật lành lặn trở về cho cậu.” “Nếu như cậu không đi với tớ thì tớ sẽ đi một mình” “An, cậu nhất định phải ép buộc tớ như thế sao? Rốt cuộc cậu có biết tình trạng bây giờ của cậu không, trong bụng cậu đang có em bé, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì cậu phải làm sao đây?” Kim n Hi biết Thẩm Thanh Lan yêu Phó Hoành Dật nhường nào, cũng biết có quan tâm đứa bé này nhường nào, nếu đứa bé xảy ra chuyện gì, chỉ sợ cả đời này Thẩm Thanh Lan cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình. Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, vẻ mặt dịu dàng, “Tớ tin con tớ là đứa bé kiên cường, nhất định nó cũng mong tớ có thể tìm được ba nó, đưa anh ấy bình an trở về, nếu như… Nếu quả thật đứa bé này vì chuyện này mà xa tớ, vậy chỉ có thể nói duyên phận của tớ và nó chưa tới. n Hi, cậu xem như tớ tùy hứng cũng được, nói tới tự đâm đầu vào nguy hiểm cũng được, nhưng lần này, cho dù thế nào tớ cũng phải đi tìm Phó Hoành Dật. Tớ… Sống phải thấy người, chết… phải thấy xác” Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, Kim n Hi trầm giọng lên tiếng, “An, cậu cho tôi một ngày để chuẩn bị, sáng sớm ngày mai tớ tới đón cậu” “Cảm ơn cậu, n Hi.” Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan ngồi bất động trên giường nhìn ảnh cưới của cô và Phó Hoành Dật thật lâu. Phó Hoành Dật, anh hãy chờ em, em sẽ lập tức tới tìm anh. Đến trưa, hai vị lão gia đều đang ở trong phòng sách, Thẩm lão gia đã liên lạc với Thẩm Khiêm và đã biết đầu đuôi mọi chuyện. Sắc mặt hai người rất ảm đạm, ngay cả lính tiên phong cũng hy sinh, lần này e rằng Phó Hoành Dệt lành ít dữ nhiều.

Phó lão gia ngồi trên ghế không nói lời nào, thật lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Từ khi Hoành Dật bắt đầu vào quân đội, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho ngày hôm nay rồi. Tôi vẫn cho rằng mình có thể bình thản mà đối mặt, nhưng năm ngoái khi Hoành Dật bị thương, cửu tử nhất sinh thì tôi biết thật ra tôi luôn không cách nào đối mặt được. Ông Thẩm à, tôi đã mất đi một đứa con trai rồi, tôi không muốn lại mất thêm một đứa cháu trai nữa! Ông nói nếu lúc trước tôi cứng rắn hơn, buộc nó rời khỏi quân đội, có phải sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay không?” Thẩm lão gia không biết phải an ủi ông bạn già của mình như thế nào, đó không chỉ là cháu trai duy nhất của bạn ông, mà còn là cháu rể duy nhất của ông. Nếu Phó Hoành Dật có mệnh hệ gì, không ai biết được Thẩm Thanh Lan sẽ làm ra chuyện gì. Thẩm Thanh Lan nhốt mình trong phòng mãi cho đến giờ cơm tối vẫn không xuống. Cuối cùng, hai vị lão gia không yên lòng, bèn đến phòng Thẩm Thanh Lan, gõ cửa: “Lan Lan à, là ông đây, cháu mở cửa chút đi” Thẩm Thanh Lan không trả lời, Phó lão gia lại gõ gõ, “Thanh Lan à, ông biết bây giờ cháu cũng lo lắng cho Hoành Dật, lo lắng cho nó như ông, nhưng cháu cũng phải chăm sóc sức khỏe của mình để ông và ông nội cháu yên tâm, được chứ?” Một lát sau, bên trong cánh cửa vọng ra tiếng bước chân. Cửa mở, Thẩm Thanh Lan xuất hiện trước mặt hai vị lão gia, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng vẻ lo lắng đượm trong ánh mắt cô đã nói rõ trong lòng cô không thật sự bình tĩnh như biểu hiện. “Hai ông, cháu đói rồi.” Hai vị lão gia nghe xong liền nói: “Vậy mau xuống ăn cơm, cơm nước xong xuôi thì ngủ một giấc thật ngon, đến khi cháu thức dậy thì Hoành Dật đã về” Phó lão gia nói. Thẩm Thanh Lan gật đầu rồi đi xuống lầu ăn cơm, cô không đói bụng, nhai cơm trong miệng mà cứ như nhai sáp nến, nhưng cô cũng ăn hết một bát, suốt bữa ăn chẳng nói câu nào. Đặt đũa xuống, Thẩm Thanh Lan đứng dậy, mặt không đổi nói: “Hai ông, cháu ăn no rồi, cháu lên lầu trước ạ” Hai vị lão gia nhìn nhau rồi rối rít bỏ đũa xuống, trong nhà xảy ra chuyện như thế, bọn họ nào còn tâm trạng ăn cơm. “Việc chúng ta có thể làm bây giờ chỉ có thể là chờ đợi. Ông Phó à, ngày mai tôi sẽ bảo Vân Dung tới ở cùng Lan Lan” Thẩm lão gia nói. Thẩm Thanh Lan quá bình tĩnh, bình tĩnh thế này là chính là khác thường, ông lo Thẩm Thanh Lan sẽ làm ra chuyện gì đó, Phó lão gia gật đầu, trong lòng ông bây giờ cũng tràn

đầy lo lắng, đứa nào cũng là cháu ông cả, quả thật không thể không chú ý chăm sóc Thẩm Thanh Lan. Có điều, sáng ngày hôm sau, khi Sở Vân Dung biết chuyện và tới để dỗ dành con gái thì đã phát hiện Thẩm Thanh Lan không hề có trong phòng. “Thanh Lan đi ra ngoài rồi sao chú Phó?” Sở Vân Dung hỏi Phỏ lão gia. Phó lão gia ngỡ ngàng, “Đâu có, hôm nay Thanh Lan không hề đi ra khỏi phòng” “Trong phòng không có ai cả.” Sở Vân Dung hơi hốt hoảng nói. Ánh mắt của Phó lão gia chợt biến, gọi dì Triệu tới, hỏi một lúc cũng bảo không trông thấy Thẩm Thanh Lan, lập tức hiểu ra Thẩm Thanh Lan đã biến mất. Nhà họ Thẩm và nhà họ Phó bây giờ vô cùng hỗn loạn. Mà giờ khắc này, Thẩm Thanh Lan đang ngồi trên xe cùng Kim n Hi để chạy tới sân bay, hai người muốn bay chuyến sớm nhất để đến biên giới thành phố, sau đó chạy tới khu rừng nhiệt đới kia. “An, tới đã nghe người chỉ dẫn nói, khoảng thời gian trước, KING đã đến LG, nhưng không dẫn theo nhiều người, không biết là đi làm chuyện gì? LG và nước Z gần nhau, đều ở kế bên khu rừng nhiệt đới kia, hiện tại KING xuất hiện ở đó là có mục đích nào đó, cộng với thời gian lộ diện của bọn chúng thì việc Phó Hoành Dật xảy ra chuyện không tránh khỏi có liên quan đến hản. “Tớ đã liên lạc với đám Eden rồi, bọn họ sẽ đuổi theo hướng đó, Eden đã chuẩn bị những thứ cần thiết cho chúng ta. An, tớ vẫn mong cậu có thể cân nhắc giao chuyện tìm kiếm Phó Hoành Dật cho chúng tớ, cậu ở đây chờ tớ trở về được không?” Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “ n Hi, chuyện này không cần phải thương lượng nữa, cậu biết rồi đấy, một khi tớ đã quyết định thì không ai ngăn cản được. Bây giờ có thể biết được cụ thể phương hướng và vị trí của KING không?” “Xin lỗi, n, thời gian quá gấp nên tạm thời không tra ra được” Những tin tức này là Kim n Hi đã bỏ ra một số tiền lớn để mua được trên đường đi tới đây. Lần này KING làm việc rất cẩn thận, dù là huy động rất nhiều mối quan hệ cũng không biết nhiều. Thẩm Thanh Lan chẳng hề thất vọng, cô sờ lên dây chuyền trên cổ, “Tìm không thấy thì chúng ta tìm từng tấc một” Giống như lần trước Phó Hoành Dật tới cứu cô vậy, bây giờ đến phiên cô đi tìm anh. Lúc Thẩm Thanh Lan và Kim n Hi đến địa điểm thì đám Eden đã tới, trên lưng đeo một cái ba lô lớn, bên trong đều là thứ mà bọn họ cần. Sicily đưa máy tính cho Kim n Hi, “Bắt đầu đi.” Thẩm Thanh Lan tháo dây chuyền trên cổ xuống đưa cho Kim n Hi, Kim n Hi thẳng tay phá nát mặt dây chuyền, lấy ra một vật nho nhỏ không lớn hơn hạt gạo bao nhiêu, lắp vào một thứ màu đen trông na ná như USB. “Đây là nghiên cứu mới nhất của tớ, nó có thể làm tăng khả năng định vị thiết bị mẹ và con giữa cậu và Phó Hoành Dật, mở rộng phạm vi bắt sóng” Vốn dĩ thiết bị định vị chỉ bắt sóng trong vòng một cây số, sau khi có

vật này thì sẽ có thể mở rộng đến năm cây số. “Sau khi kích sóng có phải sẽ bị người ta phát hiện không?” Thẩm Thanh Lan hỏi, vẻ mặt vẫn lạnh tanh. Nếu như để người ta biết bọn họ có thể nhanh chóng tìm được vị trí của Phó Hoành Dật, như thế Phó Hoành Dật sẽ rất nguy hiểm. Bây giờ Thẩm Thanh Lan có thể kết luận chắc chắn rằng Phó Hoành Dật còn sống, đổi vị trí mà suy nghĩ, nếu cô là KING thì cô sẽ bắt sống Phó Hoành Dật, chắc chắn sẽ không để anh chết dễ dàng như thế. “An, xung quanh đây không có” Kim n Hi thất vọng nói, khu rừng này thực sự quá lớn, cho dù đã mở rộng phạm vị định vị, nếu xui xẻo sẽ rất phí công sức. Xem tình hình trước mắt thì nữ thần may mắn không ưu ái bọn họ rồi. Ánh mắt Thẩm Thanh Lan hơi tối xuống, cô lấy di động trong túi ra, gọi cho Thẩm Khiêm một cuộc điện thoại, “Ba, là con đây, Phó Hoành Dật mất tích ở đâu vậy, con cần biết cụ thể vị trí anh ấy mất tích” Thẩm Khiểm nhận điện thoại của con gái, ban đầu còn tưởng cổ muốn hỏi ông đã tìm được Phó Hoành Dật chưa, lúc này nghe xong thì ánh mắt khẽ biến, “Thanh Lan, bây giờ con đang ở đâu? Thẩm Thanh Lan không nói gì, chỉ nói: “Ba, rốt cuộc Phó Hoành Dật mất tích ở đâu, xin hãy nói cho con biết” “Con đang ở biên giới đúng không Thanh Lan?” Thẩm Khiêm đi ra một nơi vắng người rồi hỏi nhỏ. Thẩm Thanh Lan im lặng xem như ngầm thừa nhận, Thẩm Khiêm biến sắc, lại thấp giọng lần nữa, “Thanh Lan, bây giờ con lập tức quay về cho ba” Mặc dù Thẩm Thanh Lan cũng có chút bản lĩnh, nhưng đó là khi bình thường. Còn bây giờ cô đang mang thai bốn tháng. Những tên kia lại là lính đánh thuê, chắc chắn đều là những kẻ liều mạng. Từ những dấu hiệu bọn họ tìm được từ thi thể của các chiến sỹ, đám người này rất có thể là đám người BK nổi danh trên thế giới. Một phụ nữ đang mang thai như Thẩm Thanh Lan nếu đụng phải bọn chúng thì nào còn đường sống. “Ba, con phải đi tìm anh ấy, ba đừng cản con, nếu ba không nói cho con biết chỗ anh ấy mất tích thì con sẽ tìm từng chỗ một, không tìm thấy anh ấy con tuyệt đối sẽ không về” “Thẩm Thanh Lan, chẳng lẽ con không nghĩ đến sức khỏe của mình chút nào sao? Con biết rừng nhiệt đới là nơi thế nào không? Trong đó có thể sẽ có quân địch và rất nhiều dã thú, đụng phải bất cứ thứ gì con cũng có thể mất mạng, con không muốn sống thì thôi, đến cả mạng sống của đứa bé con cũng không cần sao?” Thẩm Khiểm rất tức giận, từ sau khi Thẩm Thanh Lan trở về, cho tới bây giờ ông vẫn chưa từng dùng giọng điệu này để nói chuyện với cô. “Ba, nhất định con phải tìm được anh ấy.” “Bây giờ con đang ở đâu?” “Ba, Phó Hoành Dật là mạng sống của con. Nếu anh ấy xảy ra chuyện gì, con cũng không sống nổi nữa” “Thẩm Thanh Lan, con vì một người đàn ông mà uy hiếp ba sao?!” Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan u ám, nhìn

vào chỗ sâu trong khu rừng nhiệt đới, “Ba, con xin ba” Thẩm Khiêm im lặng, đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Lan cầu xin ông. Ông rất muốn nói không với con gái, làm một người ba, ông không thể trơ mắt nhìn con gái đi mạo hiểm. Thở dài thật sâu một tiếng, cuối cùng Thẩm Khiêm vẫn nói phương hướng và vị trí cụ thể, “Thanh Lan, con phải nghĩ đến đứa bé trong bụng con, ông nội ở nhà, mẹ và anh trai con” Mắt Thẩm Thanh Lan khẽ chớp nhẹ, “Ba, con sẽ an toàn trở về” Nói xong, cô liền cúp máy. Thẩm Thanh Lan xem bản đồ địa hình liên quan tới chỗ này mà Kim n Hi đã điều tra ra, nhanh chóng tìm được chỗ mà Thẩm Khiêm nói, “Ở đây” Cô chỉ lên điểm nào đó trên bản đồ địa hình. Kim n Hi bỏ máy tính vào ba lô, cả nhóm liền đi về hướng Thẩm Khiêm chỉ. “An, chỗ đó cách chúng ta ít nhất mười cây số, em chịu được không?” Sicily lo lắng hỏi. Thẩm Thanh Lan nhìn về phía Eden, “Em có thể phải không, Eden?” Eden gật đầu, “Được, em có thể yên tâm đi. Anh nhất định sẽ không để em và con em xảy ra chuyện đầu” Andrew đi trước nhất, Eden đi sau cùng, khu rừng nhiệt đới này khá yên tĩnh, trước kia bọn họ còn huấn luyện ở mấy rừng nhiệt đới nguy hiểm hơn nhiều, đi hồi lâu, bọn họ cũng không gặp phải thú dữ gì to lớn, ngoại trừ mấy con rắn độc có độc tính mạnh. Đã đi hơn nửa ngày đường, do mang thai nên cuối cùng Thẩm Thanh Lan đuối sức, bọn họ liền tìm một chỗ tương đối bằng phẳng để tạm nghỉ ngơi. Andrew đi tìm một ít nhánh cây gần đó về đốt lửa, đang là giữa mùa đông nên chỗ này chẳng có quả dại gì để ăn, chỉ có thể ăn lương khô mang theo. Thẩm Thanh Lan cắn cái bánh bao cứng ngắc, sâu trong đáy mắt là sương mù không tan. “Ân, uống ngụm nước trước đi” Eden đưa bình nước cho cô. Thẩm Thanh Lan uống một hớp, chờ đến khi hồi phục được chút thể lực liền đứng dậy, “Chúng ta đi tiếp thôi” Thể lực của mấy người kia không hao tổn nhiều, dừng lại nghỉ ngơi cũng vì phối hợp với Thẩm Thanh Lan. Dùng đất dập tắt lửa, bảo đảm sẽ không cháy lại, bọn họ mới tiếp tục lên đường.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 320: HỖN LOẠN

Bởi vì Thẩm Thanh Lan rời khỏi thủ đô nên nhà họ Phó và nhà họ Thẩm lúc này đang vô cùng rối loạn. Sở Vân Dung ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách lau nước mắt, "Con bé này, rốt cuộc là đi đâu chứ?" Ôn Hồ Dao ngồi bên cạnh bà, "Dì à, dì đừng sốt ruột, Thanh Lan làm việc luôn có chừng mực, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Trước hết chúng ta phải bình tĩnh, có lẽ Thanh Lan chỉ ra ngoài một chút, chắc chắn trong lòng em ấy khó chịu về chuyện của Hoành Dật nên ra ngoài hít thở không khí thôi." Ôn Hệ Dao nói xong cũng không tin vào lời mình, cũng chính vì Thẩm Thanh Lan làm việc rất điểm tĩnh, do vậy sẽ càng không có chuyện cô đi hít thở không khí trong lành mà không nói một tiếng với người nhà để mọi người lo lắng. Xem tình hình bây giờ thì tám, chín phần là ra ngoài làm chuyện mà tất cả mọi người sẽ phản đối. "Gọi điện cho Thẩm Khiêm, bảo nếu nó nhìn thấy Thanh Lan thì dẫn con bé về ngay cho ông" Thẩm lão gia nói với Thẩm Quân Dục, sắc mặt rất tệ. Thẩm Quân Dục đang gọi điện cho Thẩm Thanh Lan, nhưng cô không bắt máy. Nghe thấy lời của Thẩm lão gia bèn lập tức gọi điện cho Thẩm Khiêm, nhưng lúc này thì Thẩm Thanh Lan đã đi vào rừng. "Sao ba không đưa Lan Lan về?" Thẩm Quân Dục biết được Thẩm Khiểm không ngăn cản Thẩm Thanh Lan đi vào rừng thì lớn tiếng chất vấn. "Ba để em ấy một mình đi vào rừng, rốt cuộc ba có biết chỗ đó nguy hiểm nhường nào không?" Thẩm Quân Dục không kiềm chế được mà lớn tiếng, đáy mắt dường như muốn phun ra lửa. Những người còn lại nghe được lời này của Thẩm Quần Dục thì mặt lập tức biến sắc. Sở Vân Dung vừa ngừng khóc thì nước mắt lại rơi xuống. Thẩm Quân Dục cúp điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng, anh nói: "Một mình Lan Lan đi vào rừng nhiệt đới tìm Hoành Dật" Phó lão gia lập tức ngã ra sau, làm Thẩm Quân Dục sợ hãi vội chạy đến đỡ lấy ông, "Ông Phó" Tay Phó lão gia run run, sắc mặt tái xanh, "Thanh Lan…" Thẩm lão gia cũng loạng choạng sắp ngã, hai ông cụ từng trải qua sóng to gió lớn ấy vậy mà lúc này cứ như bị người ta rút hết sức lực. Mắt Thẩm Quân Dục tối xuống, không biết đang nghĩ gì, "Hề Dao, việc trong nhà nhờ em" Nói xong liền bỏ đi. Ôn Hề Dao không kịp ngăn anh lại, cô biết bây giờ cũng chẳng giúp được gì, chỉ có thể ở lại giúp anh trông nom nhà cửa, ít nhất cũng không để anh lo lắng. ***** Một ngày sau, rốt cuộc đám Thẩm Thanh Lan cũng tới

được chỗ Thẩm Khiêm nói, tới nơi mới phát hiện đó là một vách núi rất cao, phía dưới là dòng nước chảy xiết. Lúc Thẩm Thanh Lan nhìn thấy độ cao ấy thì trong nháy mắt đáy lòng chùng xuống. Ở độ cao thế này nếu rơi xuống rõ ràng là vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận có thể sẽ mất mạng ngay tại chỗ. Nếu Phó Hoành Dật rơi xuống, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều. “An, anh đi xuống xem một chút” Andrew nói, vừa rồi anh đã cẩn thận quan sát, phát hiện dưới vách núi này có rất nhiều dây leo, có thể là để tạo điều kiện cho người ta leo lên. Thẩm Thanh Lan gật đầu, Kim n Hi đang loay hoay lấy dụng cụ cho cô, nơi này đã là chỗ sâu trong rừng rồi, tín hiệu cũng không tốt, muốn tìm tín hiệu trên người Phó Hoành Dật là rất khó. “Tìm được rồi, An” Kim n Hi bỗng vui mừng nói. Mắt Thẩm Thanh Lan sáng lên, nhìn về phía Kim n Hi. Kim n Hi chỉ vào chấm đỏ trên màn hình, nói: “Ở đây, cách chỗ chúng ta khoảng ba cây số, tớ thấy có một ngọn núi chắn ở giữa, giống như Phó Hoành Dật đang di chuyển nhanh vậy.” Thẩm Thanh Lan hơi thả lỏng, ít nhất cũng xem như đây là một tin tốt. Lúc này Andrew đã bỏ lên, “An, phía dưới không có dấu vết gì hết, chắc là không rơi xuống” “Đã xác định được vị trí rồi, bọn em đang định chờ anh lên là xuất phát” Sicily giải thích. Cả nhóm cấp tốc chạy tới vị trí của Phó Hoành Dật. “An, chúng ta nghỉ ngơi chút đi, nếu không em sẽ ăn không tiêu đó” Eden nhìn sắc mặt trắng bệch của Thẩm Thanh Lan, nói. Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Em vẫn có thể có được” Chỉ cần cô cố thêm một phút thì sẽ đến bên Phó Hoành Dệt sớm hơn một phút. “An à, em không thể có được nữa, bây giờ em phải dừng lại nghỉ ngơi, nếu em còn tiếp tục cố chịu đựng thì đứa bé trong bụng sẽ không ổn” Eden giữ chặt tay Thẩm Thanh Lan, không cho cô đi tiếp. Vừa nãy Thẩm Thanh Lan đã cảm thấy bụng hơi đau, trong lòng cũng lo lắng đứa bé sẽ thật sự xảy ra vấn đề, do vậy bèn nghe lời dừng bước. Bọn họ tìm thấy một cái hang trong núi, Eden lấy một ít da lông động vật na ná như da sói trải ở chỗ bằng phẳng trong hang, nói: “An, trước tiên em phải ngủ một lát để hồi phục chút thể lực” Thẩm Thanh Lan gật đầu, không cậy mạnh nữa, bèn tựa vào vách đá nhắm mắt lại. Cái hang núi này có lẽ trước kia là nơi sói ở, hang rất nhỏ, ngoại trừ mảnh đất vuông dành cho Thẩm Thanh Lan, còn lại chỉ đủ cho mấy người chen chúc một chỗ tựa lưng nghỉ ngơi. Bốn người thay phiên nhau gác đêm để tránh sói hoang chạy đến công kích bọn họ. Thẩm Thanh Lan cũng chẳng hề nghỉ ngơi được yên ổn, tay cô ôm chặt lấy bụng mình, lúc thì nói “xin lỗi”, lúc lại gọi tên Phó Hoành Dật. Giọng cô rất nhỏ, chỉ có Eden cách cô gần nhất nghe thấy được, Eden nương theo ánh lửa nhìn thấy Thẩm Thanh Lan cau mày thì vẻ mặt rất đau lòng. Lo lắng nửa đêm cô bị lạnh mà tỉnh giấc nên

Eden lấy áo khoác trên người mình đắp cho cô. Andrew thấy thế thì nhường lại một nửa quần áo của mình cho anh. Trời chưa sáng Thẩm Thanh Lan đã thức dậy, ngoại trừ Kim n Hi thì những người khác vẫn còn đang ngủ. Kim n Hi thấy cô dậy liền định đánh thức mấy người kia nhưng bị Thẩm Thanh Lan cản lại. Thẩm Thanh Lan mở to mắt, tựa vào vách đá, nhìn những người còn lại đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Dù sao Phó Hoành Dật vẫn thương cho quá khứ của cô, nhưng thật ra cuộc sống trong quá khứ của cô cũng không bết bát như thế, chẳng phải sao? Bởi vì có bọn họ luôn kề vai sát cánh. Cô học được rất nhiều thứ, học được khả năng tự bảo vệ mình, quan trọng nhất là cô có được những người bạn đồng sinh công tử có thể tin tưởng mà giao phó tính mạng cho nhau. Người ta nói khi Thượng đế đóng một cánh cửa của bạn lại thì sẽ mở ra một cánh cửa sổ khác cho bạn. Cô nghĩ, rõ ràng là Thượng đế vẫn ưu ái cô, cho cô có được những người đáng quý đáng trân trọng như thế, lúc nào cũng theo cô vào sinh ra tử. Lát sau, những người còn lại lần lượt thức dậy, ăn qua loa vài miếng lương khô rồi ngay lập tức lên đường. Chấm đỏ đại diện cho Phó Hoành Dật vẫn đang di chuyển. Đám Thẩm Thanh lan đang trên đường tìm thì gặp phải quân đội nước Z, trong đó có một người có quen. “An, là người của quân đội” Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Đi vòng qua, đừng để bọn họ phát hiện” Ở nơi này mà đụng phải quân đội là một chuyện rất phiền phức. Bọn cô sẽ không giải thích được sự xuất hiện của mình, huống hồ trên người bọn cô còn mang theo nhiều vũ khí có tính sát thương như thế. Người của quân đội không có thiết bị định vị tinh vi như đám Thẩm Thanh Lan, cũng không có phương hướng cụ thể nào, chỉ có thể tìm toàn bộ phương hướng và vị trí. Trong bọn họ bây giờ thì hoàn toàn là đang tìm kiếm ở hướng ngược lại. Vòng qua người của quân đội, đám Thẩm Thanh Lan tiếp tục đi về hướng phát ra tín hiệu, ngọn núi này có đường núi rất dốc. Thể lực của Thẩm Thanh Lan không theo kịp, “Mọi người đi trước đi, không thể để lỡ việc tìm kiếm tung tích của Phó Hoành Dật.” Đi được nửa đường, Thẩm Thanh Lan nói. “Không được, một mình em ở đây quá nguy hiểm” Eden phản đối. “Tốc độ của em quá cản trở” Thẩm Thanh Lan nói. Kim n Hi ngẫm nghĩ rồi nói, “Thế này đi, ba người chúng tớ đi tìm Phó Hoành Dật trước. Eden, anh ở cùng An rồi đi theo bọn em sau” Hai người kia không có ý kiến gì về sự sắp xếp này, Kim n Hi lấy mấy thiết bị liên lạc từ trong túi ra, “Giữ liên lạc” “An, em dừng lại nghỉ ngơi chút đi” Eden thấy Thẩm Thanh Lan muốn đứng lên thì ấn vai cô xuống. “An, bây giờ sức khỏe của em đã đến giới hạn chịu đựng rồi. Nghe anh, nghỉ ngơi chút đi, em phải tin tưởng ba người bọn họ chứ.” Thẩm Thanh Lan nghe thế thì ngồi yên không nhúc nhích, nhìn bụi cỏ cách

đó không xa, “Eden, có phải anh thấy lần này em quá nóng nảy không?” Eden nghiêm túc gật đầu, “Phải, em nóng nảy, nói câu khó nghe là bây giờ em kéo chân bọn anh. Nhưng anh luôn ủng hộ em.” Thẩm Thanh Lan nhìn anh, Eden mỉm cười, “Nếu đổi lại hôm nay người gặp nguy hiểm là em thì dù anh có bị thương, không còn sức chiến đấu thì anh vẫn sẽ chọn đến cứu em” Thấy đáy mắt Thẩm Thanh Lan ánh lên vẻ áy náy, Eden xua tay, “Không cần cảm thấy có lỗi với anh, tất cả đều là anh tự nguyện, chỉ cần thấy em hạnh phúc là anh mãn nguyện rồi. Hơn nữa, hiện tại chúng ta còn là bạn thân nhất mà.” Thẩm Thanh Lan yên lặng nhìn anh, “Vâng, chúng ta là bạn thân nhất” Chờ thể lực Thẩm Thanh Lan hồi phục, hai người liền bắt đầu đuổi theo bước chân của đám Kim n Hi. Ở một nơi khác. Phó Hoành Dật lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng người trước mặt. Người đang tháo chạy phía trước là KING. Bốn ngày trước. Lúc KING và Phó Hoành Dật chạm trán thì Allen đã kịp thời tìm thấy bọn họ, thậm chí còn giết người của Phó Hoành Dật. Bởi có viện binh đến nên KING hơi chủ quan, ai ngờ chính tích tắc ấy đã để Phó Hoành Dật trở mình bắt gã làm con tin. Nhờ thế mà Mạnh Lương mới giữ được mạng sống. “Allen” Phó Hoành Dật nhìn vào người bỗng nhiên xuất hiện ở đây, vẫn không hề biết tên Allen này cũng liên thủ với KING. “Phó Hoành Dật. Không ngờ mày cũng có lúc chật vật, vô dụng thế này, thậm chí đến cả anh em mình cũng không cứu được” Vẻ mặt Phó Hoành Dật lạnh tanh, không nói gì. Mạnh Lương lùi ra sau lưng Phó Hoành Dật, nhìn mười mấy tên bọn chúng vây quanh. Tính toán sơ sơ thì hẳn là những tên này vẫn chưa phải toàn bộ viện binh. Trong mắt Mạnh Lương tràn đầy đau thương và phẫn hận. Những người anh em của mình chết cũng bởi vì sự ngông cuồng của mấy tên này. Nhưng, bây giờ nhìn sức chiến đấu của hai bên, Mạnh Lương liền hiểu, có lẽ lần này cậu thật sự hy sinh vì nước nhà, Xưa nay cậu ta không sợ chết, từ ngày đầu tiên vào quân đội, mỗi người bọn họ đều viết một bức di thư để lại cho người thân, cậu ta cũng vậy, đã chuẩn bị sẵn một bản di thư để lại cho mẹ mình. Nhập ngũ nhiều năm như thế, đã từng thực hiện rất nhiều nhiệm vụ. Mỗi lần trước khi xuất phát đều chuẩn bị để sẵn sàng hy sinh, nhưng lần nào bọn họ cũng sống sót trở về, đợt diễn tập quân sự lần này quả thực là bọn họ không mấy để tâm, nhưng có lẽ cuối cùng bọn họ không thể quay trở về được nữa. Mạnh Lương không hối hận khi nhập ngũ, nếu phải nói còn điều gì tiếc nuối thì có lẽ đó là trước khi diễn tập quân sự đã không gọi điện cho mẹ mình.

“Đội trưởng, đợi lát nữa tôi nghĩ cách ngăn chặn bọn chúng thì anh phải nhân cơ hội chuồn đi nha” Mạnh Lương nói. Bọn họ nói tiếng nước Z, KING nghe không hiểu, nhưng Allen lại hiểu, “Phó Hoành Dật, lần này mày không trở về được nữa đâu. Muốn trách thì trách mày đã cướp đi người quan trọng nhất của tao” Phó Hoành Dật dường như không nghe thấy hắn nói gì, dao găm trong tay kề sát động mạch chủ của KING, khiến KING hoàn toàn không dám động đậy, “Thả bọn tao đi, nếu không tao sẽ giết nó” Allen cười ha ha cứ như nghe được chuyện cười gì đó rất thú vị, “Phó Hoành Dật, đến nằm mơ tao cũng muốn giết mày. Bây giờ mày cho rằng tao sẽ vì một kẻ đáng chết mà thả kẻ thù của tao đi, mày cảm thấy có thể sao?” Đôi mắt Phó Hoành Dật trầm xuống. Nhưng không đợi anh tỏ thái độ, KING đã lên tiếng: “Allen, mày là thằng khốn nạn” Allen cười ha ha, “Nếu có thể dùng mạng mày để đổi mạng của Phó Hoành Dật, vậy thì quá tuyệt” KING đã từng làm tổn thương Thẩm Thanh Lan, món nợ này Allen vẫn không quên. Nếu như Phó Hoành Dật giết KING, hắn lại giết Phó Hoành Dật, sau đó hắn đưa Thẩm Thanh Lan đi, vậy thì đây chính là kết cục hoàn mỹ nhất trên đời. Allen giơ tay đang định nổ súng thì bất chợt một tiếng súng vang lên bắn vào cánh tay Allen, súng trong tay hắn lập tức rơi xuống đất. Mạnh Lương nương theo tiếng động nhìn lại, hóa ra Mục Liên Thành đã dẫn người tới. Cậu ta thở dài một hơi, Mục Liên Thành đến thật đúng lúc, nếu chậm chút nữa thì e rằng cậu ta và Phó Hoành Dệt thật sự sẽ không còn đường quay về. KING nhìn người chạy tới, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, sau khi tấn công một người, Phó Hoành Dật hơi thả lỏng, KING liền nhân cơ hội thoát khỏi trói buộc của Phó Hoành Dật, có điều trên cổ có nhiều vết thương. Mặc dù động mạch không bị tổn thương nặng, nhưng lúc này máu cũng chảy rất nhiều. Trước tiên, KING ôm chặt vết thương, nhìn Phó Hoành Dật với ánh mắt tàn độc. Người của hai bên đang đối đầu, Mục Liên Thành thấy Tiền Phi đang nằm trên đất, cả người bị thương nặng, anh mắt anh nhìn đám người của KING càng lạnh thấu xương. Trong nháy mắt, tiếng súng lại vang lên, KING bị thương nên đương nhiên không phải đối thủ của Phó Hoành Dật, bèn xoay người bỏ chạy. Phó Hoành Dật lập tức đuổi theo, mất hút trong cuộc rượt đuổi này. Phó Hoành Dật chăm chú nhìn bóng người phía trước, KING đột nhiên dừng bước, “Phó Hoành

Dật, mày đuổi theo tao cũng ba ngày rồi, mày thấy chưa đủ hả? Phó Hoành Dật lạnh lùng nhìn gã. Anh muốn đưa KING về để chịu sự trừng phạt của pháp luật. Anh không thể để cho những chiến hữu của anh, đồng bào của anh hy sinh vô ích được. Trên người KING chằng chịt vết thương, song trên người Phó Hoành Dật cũng không khá hơn hắn là bao. Ánh mắt KING hung tàn, Phó Hoành Dật, tới đi" Gã chạy ba ngày, Phó Hoành Dật đuổi theo ba ngày, nhưng KING cũng không chiếm được lợi thế, thậm chí trên người còn bị thương nhiều hơn Phó Hoành Dật, gã kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã quỵ xuống đất thở hổn hển. Bụng gã bị một con dao găm cắm lên, gã cắn răng rút dao ra, một dòng máu theo đó mà tuôn ra. Nhưng đột nhiên gã nhìn ra sau lưng Phó Hoành Dật rồi cười, "Ha ha ha ha, Phó Hoành Dật, tạm biệt" Phó Hoành Dật có linh cảm chẳng lành, liên lăn về một bên để né làn đạn công kích, may mắn thay bên cạnh có một cái cây đủ lớn cho anh có chỗ ẩn thân. Phó Hoành Dật quan sát, phát hiện người của KING lại chạy tới, lòng anh chùng xuống. Anh chạy trong rừng ba ngày để đuổi theo KING nên sớm đã mất phương hướng rồi, vậy mà người của KING lại có thể tìm được bọn họ nhanh như thế, chuyện này vô cùng bất thường. Thấy KING tháo chiếc khuyên tai xuống, anh liền hiểu ra. Xem ra KING đã chuẩn bị từ lâu rồi, có lẽ mục đích thật sự của gã đúng là muốn dụ anh tới chỗ này. Phó Hoành Dật phỏng đoán không sai. Mặc dù gã đồng ý hợp tác với Allen nhưng cũng không hoàn toàn tin tưởng. Sau khi lập ra phương án hành động với Allen, gã lại lập ra một kế hoạch khác. Chẳng qua là Beyonce dẫn người đến chậm hơn một ngày so với dự tính ban đầu của gã. Khi Kim n Hi nghe được tiếng súng thì mặt biến sắc, bước nhanh hơn. Lúc đến nơi, bọn họ nhìn thấy KING đang nằm dưới đất, ngực bị đâm, còn Phó Hoành Dật lại nằm cách chỗ gã không xa, không rõ sống chết. Phó Hoành Dật vẫn chưa chết, chỉ bị thương nặng, khi nhìn thấy đám Kim n Hi thì mặt cũng biến sắc, "Sao mọi người lại ở đây?" Andrew kéo Phó Hoành Dật từ dưới đất lên, không trả lời anh mà chỉ nói một câu, "Nơi này để chúng tôi lo. Anh đi nhanh lên, n đang ở phía sau" Nghe được Thẩm Thanh Lan cũng tới, sắc mặt Phó Hoành Dật liền biến. "Anh đi nhanh lên, An đang chờ anh trở về" Andrew nói xong thì nhìn hai người phe mình đang chiến đấu gian khổ, đẩy Phó Hoành Dật đi rồi lao vào chiến đấu. Phó Hoành Dật muốn đi, nhưng chân anh bị thương nên không cách nào đi nhanh được. Khi Thẩm Thanh Lan theo dấu vết mà đám Kim n Hi để lại chạy tới đây, trông thấy Phó Hoành Dật cả người đầy máu bước đến. Thấy anh vẫn ổn đứng trước mặt cô, hốc mắt Thẩm Thanh Lan lập tức đỏ lên. Phó Hoành Dật cũng nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, chỉ là lúc này anh

đang dần mất đi ý thức, trước mắt rất mơ hồ, không thấy rõ Thẩm Thanh Lan. Anh gắng sức để nhìn cô rõ hơn nhưng trước mắt bỗng tối sầm lại rồi cả người đổ rạp xuống. “Phó Hoành Dật.” +* + Thẩm Quân Dục chạy thẳng tới sân bay thủ đô để mua vé máy bay bay đến biên giới. Thẩm Khiêm đang dốc toàn lực để tìm Phó Hoành Dật. Biết Thẩm Thanh Lan đi vào rừng liền định đích thân dẫn người đi vào tìm. Lúc này Thẩm Quân Dục tới, Thẩm Khiêm nhìn thấy con trai xuất hiện trước mắt thì vẻ mặt tối sầm lại. “Ai cho phép con tới đây?” Thẩm Khiêm nghiệm mặt, mặc dù chỗ này không phải căn cứ quân sự, không cấm người không có phận sự ra vào, nhưng người bình thường cũng không dám tới nơi này. “Con muốn cùng ba đi tìm người” Thẩm Quân Dục nói. “Vớ vẩn, nơi này là chỗ con nên tới sao? Đi về, nhanh” Thẩm Khiêm trầm giọng quát lớn. “Ba dẫn con đi, hoặc là con tự đi.” Thẩm Quân Dục nói nghiêm túc. Thẩm Khiêm yên lặng nhìn anh, Thẩm Quân Dục không chịu thua đối mặt với Thẩm Khiêm. Biết rõ tính tình nóng nảy của đứa con trai này, cuối cùng Thẩm Khiêm cũng chịu thua trước con trai. *** “Phó Hoành Dật, anh phải cố gắng lên, không được ngủ” Trong hang núi, Thẩm Thanh Lan vỗ vào mặt Phó Hoành Dật, gắng sức để anh không chìm vào giấc ngủ. Phó Hoành Dật cố gắng mở mắt ra, nắm lấy tay Thẩm Thanh Lan, giọng thều thào, “Được, anh sẽ không ngủ” Thẩm Thanh Lan nhìn những vết thương trên người Phó Hoành Dật, ánh mắt rất lạnh, khẽ cắn môi, “Phó Hoành Dật, anh ở đây chờ em, em sẽ về nhanh thôi.” Phó Hoành Dật kéo cô lại, “Đừng đi” “Em sẽ trở lại nhanh thôi” Thẩm Thanh Lan gỡ tay Phó Hoành Dật ra, nói xong liền nhanh chóng biến mất trong hang núi. Nơi này chỉ có cô và Phó Hoành Dật. Cô đã mất liên lạc với đám Kim n Hi. Nửa ngày trước, khi cố tìm thấy Phó Hoành Dật thì trên người anh đã chằng chịt vết thương. Cô và Eden đưa Phó Hoành Dật đi, nhưng nửa đường lại gặp một nhóm người khác, vì để bảo vệ hai người bọn cô mà Eden đã đánh lạc hướng chúng. Thẩm Thanh Lan dìu Phó Hoành Dật đi rất lâu mới tìm được cái hang này. Lát sau, Thẩm Thanh Lan trở về, trên tay cầm một nắm thảo dược. Cô lấy dao găm trong người cắt nát dược liệu ra, bỏ vào miệng nhai rồi đắp lên vết thương của Phó Hoành Dật. Những thực vật này đều có tác dụng cầm máu. Trước kia, khi cùng huấn luyện trong rừng, Eden đã nói cho cô biết. Trên người Phó Hoành Dật có quá nhiều vết thương, có vết rất sâu, nếu như không kịp thời cầm máu, cho dù có người đến cứu bọn họ thì Phó Hoành Dật cũng đã mất máu quá nhiều, nguy hiểm đến tính mạng. Thẩm Thanh Lan xé quần áo trên người ra để băng bó vết thương cho Phó Hoành Dật, lúc này cô mới ôm anh vào lòng, “Phó Hoành Dật, anh nói chuyện với em chút đi, đừng ngủ”

Phó Hoành Dật nhếch môi, muốn cười nhưng lại không cười nổi, anh nắm chặt lấy tay Thẩm Thanh Lan, “Em không nên tới đây.” Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Em biết, em nên ở nhà đợi anh về. Lần này là do em quá bồng bột, sau khi trở về, anh muốn phạt em thế nào cũng được.” Phó Hoành Dật thấp giọng nói, “Sao anh nỡ phạt em chứ. Thanh Lan, lần này nếu anh không qua được, em nhất định phải sống thật tốt” Thẩm Thanh Lan nghe vậy, cả người cứng đờ, chăm chú nhìn thẳng vào Phó Hoành Dật, “Phó Hoành Dật, anh nghe thật kỹ cho em, lần này nếu anh không qua được thì em sẽ mang theo con đi cùng anh. Không có anh, em không biết mình sống còn có ý nghĩa gì nữa. Em không đợi được đến khi con ra đời mới đi tìm anh, bởi vì em sợ khi con ra đời, em sẽ không rời xa con được. Vì thế, Phó Hoành Dật, nếu anh không muốn thấy dáng vẻ máu lạnh của em thì anh nhất định phải sống” Phó Hoành Dật nhìn viền mắt ửng đỏ của Thẩm Thanh Lan trong lòng vô cùng xót xa, muốn đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, “Đừng khóc, nhìn thấy em khóc, anh thực lòng không biết làm sao bây giờ” “Em không khóc” Cô đưa tay lên mặt mới phát hiện không biết nước mắt đã rơi từ lúc nào, “Phó Hoành Dật, đây gọi là nước muối sinh lý, không phải là khóc” Phó Hoành Dật khẽ cười, nhưng động đến vết thương trên người nên lập tức đau đớn ho khan, “Được rồi, là nước muối sinh lý Bóng đêm dần bao trùm, đường rừng ban đêm vô cùng nguy hiểm, một phụ nữ đang mang thai như Thẩm Thanh Lan dẫn theo một người bị thương nặng, đương nhiên nửa đêm không thể xông vào rừng. Trên người cô vẫn còn một số thức ăn nước uống, cô cho Phó Hoành Dật uống chút nước, nhưng Phó Hoành Dật lại nuốt không trôi, “Bây giờ anh ăn không nổi, em ăn đi” Thẩm Thanh Lan thấy anh thực sự ăn không vào thì cũng không ép nữa, bèn cho anh uống thêm chút nước, xong mới nhẹ giọng nói: “Phó Hoành Dật, bây giờ chúng ta đúng là vợ chồng hoạn nạn có nhau, còn cả con của chúng ta nữa” Cô cầm tay Phó Hoành Dật đặt lên bụng mình, “Anh xem, một tháng không gặp, có phải con đã lớn hơn nhiều rồi không?” Phó Hoành Dệt muốn rút tay lại, “Tay anh lạnh” Thẩm Thanh Lan vẫn giữ tay anh lại, “Phó Hoành Dật, anh có muốn nói chuyện với con không, bác sĩ nói bây giờ con có thể nghe được lời của chúng ta rồi” Phó Hoành Dật cảm nhận được làn da láng mịn dưới lòng bàn tay, ánh mắt dịu dàng, “Ừm, lớn hơn nhiều rồi” Thẩm Thanh Lan nói chuyện không ngừng với Phó Hoành Dật để tránh cho anh ngủ mất, Phó Hoành Dật cũng cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Nhưng đến nửa đêm, Phó Hoành Dật đột nhiên sốt cao, Thẩm Thanh Lan luôn để ý đến anh nên phát hiện được. Cổ áp mặt mình lên trán Phó Hoành Dật, cảm nhận được nhiệt độ khác thường thì lập tức cuống cuồng. “Phó Hoành Dật, anh có nghe em nói gì không, anh không được ngủ.” Phó Hoành Dật mở mắt, khẽ nói, “Anh vừa mới ngủ thì bị em đánh thức” “Phó Hoành Dật, anh không được ngủ, nếu anh ngủ thiếp đi thì em sẽ rất sợ” Thẩm Thanh Lan khẽ nói. “Em mà cũng biết sợ sao?” “Em cũng biết sợ. Phó Hoành Dật, trước giờ em không sợ chết, nhưng em sợ trông thấy người thân cận kề cái chết. Phó Hoành Dật, từ nhỏ em đã trải qua rất nhiều khổ đau và ký ức tối tăm, hạnh phúc với em mà nói là một chuyện rất xa xỉ, xưa nay em càng không dám hy vọng hạnh phúc xa vời” “Chị Mộc Mộc thường nói với em cho dù tuyệt vọng cỡ nào cũng không được từ bỏ hy vọng sống, cho dù đang giãy giụa trong địa ngục cũng phải cố gắng bò ra khỏi đó. Chị ấy luôn nói người thân là những người ấm áp nhất trên cõi đời này, chị ấy luôn miệng nói với em hãy về nhà” “Phó Hoành Dật, em đã trở về, nhưng lòng em vẫn vùng vẫy trong địa ngục, hai tay em dính đầy máu tươi. Em không phải người thiện lương, cũng không phải người dễ dàng rung động trước người khác. Là anh, chính anh đã mạnh mẽ phá bỏ mọi sự kiêng kỵ của em, tiến vào cuộc sống của em, lôi em ra khỏi địa ngục. Bây giờ anh không thể cứ thế mà bỏ rơi em được.” Bên tại là giọng nói thì thầm không ngừng của Thẩm Thanh Lan. Phó Hoành Dật cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, nghe cô nói thế thì không khỏi nói đùa một câu: “Rõ ràng là em kéo anh vào cục dân chính mà, sao bây giờ thành anh kéo em rồi?” Thấy anh còn nói đùa được, Thẩm Thanh Lan thở phào một hơi, mỉm cười dịu dàng, “Chính anh đã xông vào cuộc sống của em, xông vào tim em, khiến em yêu anh. Cho nên, nếu bây giờ anh dám tùy tiện rời xa thì kiếp sau anh sẽ không có cơ hội đầu” Phó Hoành Dật cười khẽ, “Còn nói anh gia trưởng, rõ ràng em độc tài hơn anh mà.” “Vâng, em rất độc tài, vì vậy em nói được thì sẽ làm được” Phó Hoành Dật nắm tay cô, khẽ lay, “Được rồi, anh tuyệt đối sẽ không rời xa” Mắt anh dần trĩu xuống, anh đang đấu tranh, cố gắng mở to mắt, “Thanh Lan, anh vừa nằm mơ, mơ thấy một bé gái giống em khi còn bé như đúc, thắt hai bím tóc, mặc váy công chúa màu hồng rất đáng yêu. Con bé đưa tay về phía anh muốn anh bế, cười với anh,

gọi anh là bao Ánh mắt Thẩm Thanh Lan rất dịu dàng, “Phó Hoành Dật, đó không phải là mơ, đó là thật. Năm tháng nữa con của chúng ta sẽ ra đời, anh xem con ngoan như thế, nhất định là con gái rồi. Ai cũng nói con gái là tình nhân kiếp trước của ba, vì thế anh nhất định phải gắng lên, để chờ gặp được tình nhân bé nhỏ của anh.” “Được.” Giọng của Phó Hoành Dật càng suy yếu hơn, mắt Thẩm Thanh Lan ngấn lệ. Trời vừa sáng, Thẩm Thanh Lan liền dìu Phó Hoành Dật ra khỏi hang đá. Chân Phó Hoành Dật bị trúng đạn, mặc dù vết thương không còn chảy máu nữa, hơn nữa tối hôm qua Thẩm Thanh Lan cũng đã xử lý sơ qua miệng vết thương của anh để lấy mảnh đạn ra rồi. Bọn họ đi rất chậm. Vừa đi, Thẩm Thanh Lan vừa nói chuyện với Phó Hoành Dật, cảm nhận được bụng hơi đau, cô khẽ cắn môi. Con yêu, ba con đang bị thương, mẹ phải cứu ba, lúc này con hãy nghe lời có được không? Không biết có phải đứa bé nghe được lời khẩn cầu của cô hay không mà lát sau bụng đã bớt đau. Vừa đi vừa nghỉ, Thẩm Thanh Lan cũng không biết mình đi được bao lâu. Cô vẫn còn nhớ bản đồ địa hình của khu rừng nhiệt đới này, chỉ có thể cố gắng hết sức đi về phương hướng lúc đến của bọn cô. Ý thức của Phó Hoành Dật đã rất mơ hồ, cảm nhận được hơi thở nặng nề của người bên cạnh, anh khẽ nói, “Thả anh xuống đi Thanh Lan.” Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Phó Hoành Dật, sắp tới rồi, anh cố gắng chút nữa đi” Hai ngày nay, cầu mà cô nói nhiều nhất chính là cố gắng chút nữa đi. ***** Bên kia, sau khi đám Kim n Hi thoát khỏi lũ người BK thì liền đi tìm Thẩm Thanh Lan, lúc này mới phát hiện không liên lạc được với cô. “Xem định vị đi” Sicily nói, lúc này Kim n Hi mới nhớ tới thiết bị định vị của Thẩm Thanh Lan đang ở đây. Có điểu, Thẩm Thanh Lan rời khỏi đây quá lâu, đã ra khỏi phạm vi định vị nên không tìm thấy tín hiệu. Tuy thế, bọn họ lại liên lạc được với Eden, biết anh đang bị đuổi giết thì vội vàng chạy tới cứu anh. “Eden, hiện tại thiết bị định vị của An không có tín hiệu, cũng không liên lạc được với thiết bị truyền tin của cậu ấy” Kim n Hi nói, khuôn mặt búp bê đầy vẻ nặng nề. Eden nghe vậy, nhất thời sắc mặt thì trầm xuống, Thẩm Thanh Lan đang có thai, đã vậy còn dẫn theo một người đàn ông bị thương nặng, mất liên lạc trong rừng là một chuyện vô cùng nguy hiểm. Cho dù hiện giờ không phải Thẩm Thanh Lan không có chút khả năng tự bảo vệ mình, nhưng thực lực của cô bây giờ thậm chí còn không bằng một nửa lúc trước, chẳng may gặp phải lũ người BK thì có thể tưởng tượng được hậu quả sẽ thế nào. “Tôi nhớ lúc tách ra, bọn họ đi về hướng đó, trước tiên chúng ta cứ đi dọc theo hướng đó đi” Eden chỉ về một phương hướng, chính là hướng mà Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đã rời đi. “Đi thôi” Sicily nói rồi dẫn đầu đi về phía trước, cô cũng bị thương,

cánh tay bị chém một vết rất dài. Eden lấy hòm y tế cỡ nhỏ từ trong ba lô ra, băng bó qua cho cô. Vết thương trên người Andrew còn nặng hơn. “Nhanh lên Eden, băng bó qua loa là được rồi, bị thương nhiều đó không chết được đâu.” Andrew thúc giục, bây giờ thời gian là sinh mạng, vẫn chưa biết tình hình của Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan thế nào. Lúc này Thẩm Thanh Lan được bọn họ lo lắng đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai kẻ trước mặt. Hai người phương Tây to con, trong đó còn có người máu me đầy mình, rõ ràng là đang bị thương nặng, chẳng khác nào mất khả năng chiến đấu. Thẩm Thanh Lan bắn hết đạn rồi ném vũ khí xuống đất, trên tay cầm một con dao găm, cô không lo trên tay đối phương có vũ khí nóng. Qua trận đánh nhau ban nãy, cô rất chắc chắn đối phương cũng như cô, ngoại trừ vũ khí lạnh ra thì chỉ có hai nắm đấm. Phó Hoành Dật ngồi dựa vào gốc cây. Thẩm Thanh Lan đứng chắn trước mặt anh, nhìn vào ánh mắt không tàn nhẫn của đối phương. Hôm nay Thẩm Thanh Lan dẫn theo Phó Hoành Dật đi được nửa đường thì bị hai kẻ này phát hiện. May mà Thẩm Thanh Lan vẫn còn có vũ khí, mặc dù mang thai làm ảnh hưởng tới thân thủ của cô, nhưng không ảnh hưởng đến kỹ thuật bắn của cô. Tên còn lại cũng bị thương, nhưng tình trạng vẫn nhẹ hơn đồng bọn nhiều. Thẩm Thanh Lan đoán thực lực của mình kém hơn đối phương, bèn khẽ chuyển động dao găm trong tay. Đây là động tác nhỏ lúc cô suy nghĩ. Hiện thực lực của cô bị ảnh hưởng bởi đứa bé trong bụng, hơn nữa cô còn phải bảo vệ đứa bé và Phó Hoành Dật, muốn hạ gục đối phương trong thời gian ngắn là điều không thể, nhưng cứ kéo dài thời gian thì cổ sẽ đuối sức. Lúc đi vào rừng, để giảm bớt gánh nặng cho Thẩm Thanh Lan, trừ một chút thức ăn cần thiết và nước uống ra, thì trên người có chỉ có một khẩu súng, lúc tách khỏi Eden thì tình hình đã rất nguy cấp, Eden cũng không nghĩ tới việc đưa vũ khí cho Thẩm Thanh Lan. Phó Hoành Dật vẫn đang sốt cao, ý thức đã trở nên mơ hồ. Tiếng súng vừa nãy của Thẩm Thanh Lan đã kéo ý thức sắp mất đi của anh trở lại. Anh mở to mắt nhìn dáng người lạnh lẽo của Thẩm Thanh Lan đứng đấy đối mặt với đám đàn ông cao to vạm vỡ. Phó Hoành Dật rất muốn đứng lên bảo vệ cố nhưng toàn thân lại rã rời, anh phát hiện bấy giờ đến mình còn không thể tự bảo vệ mình được. Quần áo trên người Thẩm Thanh Lan rất rộng, cộng thêm bụng của cô chưa lớn lắm, nên đối phương cũng không nhận ra Thẩm Thanh Lan đang mang thai. Nhưng hắn vừa mới lĩnh giáo kỹ thuật bắn súng của cô, nên tạm thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Từng giây từng phút trôi qua, vẻ mặt Thẩm Thanh Lan rất bình thản, nhưng trong lòng càng lúc càng sốt ruột. Cô rất muốn quay lại xem tình hình của Phó Hoành Dật, nhưng lại lo lắng đối

phương sẽ thừa cơ tấn công. Ánh mắt cô hung ác, chủ động tấn công đối phương, vì để hạ được tên này trong thời gian ngắn nhất nên Thẩm Thanh Lan toàn ra những đòn trí mạng. Nhưng thân thủ của người này cũng không yếu, cộng thêm Thẩm Thanh Lan đang ở trong thời kỳ đặc biệt, do vậy đánh một lúc mà hai người vẫn ngang tay. Hình như đối phương không ngờ rằng Thẩm Thanh Lan lại là cục xương khó gặm đến thế. Giao đấu với cổ mười phút đã bị cô đâm cho một nhát, còn cố lại chẳng bị thương gì, ánh mắt hắn liền trở nên hung ác. Để bảo vệ đứa bé trong bụng không bị thương, Thẩm Thanh Lan phải luôn phòng bị đòn tấn công của đối phương, đánh nhau rất gò bó. Mà cô đang hết sức chăm chú nên đương nhiên chẳng biết tên lính đánh thuế bị thương nặng đến mất ý thức kia tỉnh lại từ lúc nào, đang lồm cồm bò đến nhặt khẩu súng nằm cách đó không xa. Phó Hoành Dật vẫn luôn chú ý tới Thẩm Thanh Lan chợt thấy được cảnh này, không biết lấy sức lực từ đâu ra mà đứng lên đỡ cho Thẩm Thanh Lan một viên đạn. Thẩm Thanh Lan quay đầu đã thấy một tia máu văng ra, bắn vọt qua trước mắt cô, thân hình Phó Hoành Dật đổ xuống. “Phó Hoành Dật!” Thẩm Thanh Lan hét lên, âm thanh xé ruột xe gan vang vọng. “Là tiếng của An” Eden nói. “Nhanh!” Andrew sốt ruột, vừa nãy bọn họ còn nghe thấy tiếng súng. Thẩm Thanh Lan phóng con dao trong tay, một nhát dao trí mạng găm vào cổ tên đó, tên còn lại nhân cơ hội này lại tấn công Thẩm Thanh Lan lần nữa. Đôi mắt cổ lạnh lẽo, sâu thẳm như lối vào địa ngục, không biết cô lấy đâu ra một con dao quân dụng. Ai cũng biết biết kỹ thuật dùng dao của sát thủ đa phần đều rất tốt, bách phát bách trúng, lại liên tục, mánh khóe sử dụng vũ khí lạnh còn chính xác hơn. Lúc tên lính đánh thuế kia vẫn chưa kịp phản ứng thì con dao quân dụng đã cắm vào ngực hắn. Thẩm Thanh Lan không thèm để tâm, mà quay người ôm lấy Phó Hoành Dật đang nằm dưới đất. Tay cô bịt lên miệng vết thương của anh, trong nháy mắt máu tươi đã thấm ướt tay cổ. “Tỉnh lại đi Phó Hoành Dật! Anh có nghe thấy không, em không cho phép anh chết” Thẩm Thanh Lan gọi, nhưng đôi mắt Phó Hoành Dật vẫn nhắm chặt, mặc cho cô kêu la thế nào cũng không phản ứng. Tay cô bịt chặt miệng vết thương của anh, không dám buông ra chút nào. Sắc trời vốn đang âm u chợt đổ mưa to, nước mưa lạnh ngắt nhanh chóng thấm ướt quần áo hai người. Thẩm Thanh Lan có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người Phó Hoành Dật đang nhanh chóng lạnh đi, như mạng sống đang mau chóng rời xa. Cô nhìn Phó Hoành Dật, vẻ mặt chết lặng nhưng ánh mắt lại rất dịu dàng. “Phó Hoành Dật, anh đã từng nói cho dù lên thiên đường hay xuống địa ngục anh đều sẽ ở bên em mà, những lời này em cũng tặng cho anh, bất kể anh đi đâu, em cũng sẽ theo

anh” Cô nhẹ nhàng áp mặt mình lên mặt Phó Hoành Dật, rồi hôn lên đôi môi lạnh như băng của anh.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 323: Thoát hiểm

“An!” Bên tại chợt vọng tới giọng của Kim n Hi.

- Trong ánh mắt tuyệt vọng của Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên lóe lên tia sáng, cô quay đầu, xuyên qua màn mưa nhìn thấy mấy người đang chạy như bay đến bên cô thì đột nhiên muốn khóc.

Thẩm Thanh Lan lập tức nắm lấy áo Eden, “Eden, mau cứu anh ấy”

Eden nhìn Phó Hoành Dật, vẻ mặt nghiêm trọng, cho dù không xem xét cẩn thận thì anh cũng có thể thấy được tình trạng nghiêm trọng đến mức nào. Nhưng hiện giờ trời đang mưa, hoàn toàn không thể nào bắt tay cứu chữa.

“Em vừa thấy được hình như ở gần đây có một cái hang” Sicily chợt nói. Eden bước tới ấn lên vết thương của Phó Hoành Dật thay Thẩm Thanh Lan, Andrew và Eden cùng dìu Phó Hoành Dật đi, đám người tìm được cái hang mà Sicily nói, có điều bọn họ lại không gặp may, cái hang lúc này đã có chủ.

“An, để tớ xử lý” Kim n Hi nhìn con báo đen trước mắt, lạnh lùng nói, súng trong tay đã lên nòng. Thẩm Thanh Lan không nói gì, ngầm đồng ý. Đừng nói là có tàn nhẫn, hiện tại tất cả những thứ ngăn cản cố và Phó Hoành Dệt bên nhau đều là kẻ thù, mà xưa nay cổ vốn chưa từng nương tay với kẻ thù.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng có lẽ con báo đen đó biết đám người trước mắt này không dễ chọc, một lúc sau nó liền rời khỏi nơi này và nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt bọn họ. Sicily vì phòng ngừa nguy hiểm bên trong nên đi vào kiểm tra trước.

“An toàn. Mau vào thôi.”

Có lẽ con báo đen vừa rồi thích sạch sẽ, nên bên trong cái hang không bản chút nào. Andrew và Eden đặt Phó Hoành Dật xuống đất rồi bắt đầu cởi hắn quần áo anh ra.

Eden lấy hòm dụng cụ y tế của mình ra, lúc ấy biết là phải nghĩ cách cứu viện Phó Hoành Dật nên anh đã chuẩn bị chút thuốc trị thương cần dùng, vừa khéo lần này cần dùng tới.

Thẩm Thanh Lan chăm chú nhìn, Kim n Hi ngăn tầm mắt cô lại, “An, bây giờ cậu phải nghỉ ngơi, cũng phải thay quần áo đã ướt đi” Thẩm Thanh Lan thờ thần không hề phản ứng.

“Cậu có nghe tớ nói không, An?” Kim n Hi nói lớn hơn, huơ tay trước mặt Thẩm Thanh Lan. Đôi mắt cô giật giật.

“An, quần áo của cậu ướt hết rồi, cậu mau thay đi” Kim n Hi lặp lại lần nữa.

Thẩm Thanh Lan vẫn nhìn Phó Hoành Dật, Kim n Hi tiếp tục nói: “Eden nhất định sẽ cứu được Phó Hoành Dật. Bây giờ cậu phải chăm sóc tốt cho mình,

sau đó mới có thể chăm sóc tốt cho anh ấy được. Nếu ngã bệnh, thì cậu lấy gì để chăm sóc anh ấy.”

Bây giờ đang là mùa đông, dù nhiệt độ ở đây ấm áp hơn ở thủ đô rất nhiều, nhưng dù sao vẫn lạnh, mặc quần áo ướt trên người sẽ rất dễ bị cảm.

Dường như Thẩm Thanh Lan nghe được lời của Kim n Hi, bèn ngồi xuống cạnh đống lửa, đống lửa này là vừa rồi Sicily đi tìm vài cây gỗ khô trong hang để đốt. Chẳng biết sao chỗ ở của một con báo đen lại có cây khô nữa.

Sicily ngồi ở cửa hàng để đề phòng con báo đen kia trở lại. Thẩm Thanh Lan cởi áo khoác ra, Kim n Hi giơ áo khoác của cô trên lửa để sấy. Rõ ràng người cô cũng ướt, nhưng lại không để ý tới mình mà chỉ lo lắng nhìn về phía Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan chú ý tới ánh mắt của Kim n Hi, mấp máy nói: “Tớ không sao, yên tâm”

Nói xong, cô lại quay đầu nhìn Phó Hoành Dật.

Eden đã xử lý xong vết thương trên người Phó Hoành Dật, trên người anh có rất nhiều vết thương nặng. Ngoại trừ vừa rồi đỡ thay một phát súng cho Thẩm Thanh Lan ra, thì trên đùi, trên người còn có vô số vết thương lớn nhỏ. Với điều kiện hiện tại, Eden chỉ có thể băng bó vết những thương trong lớn, còn những vết thương nhỏ đành phải mặc kệ. Để phòng ngừa vết thương nhiễm trùng, anh đã tiêm chút thuốc cho Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

“An, đợi tạnh mưa chúng ta sẽ lập tức ra ngoài, Phó Hoành bật nhất định sẽ không sao” Eden nói, giọng điệu rất bình tĩnh, nhưng Thẩm Thanh Lan lại không tin tưởng lời anh nói. Cô không phải bác sĩ, nhưng cô biết tình hình hiện tại của Phó Hoành Dật cực kỳ nguy hiểm.

“Eden, anh nói thật cho em biết đi, em có thể chịu được” Thẩm Thanh Lan bình thản nói.

Ánh mắt Eden chợt biến, nhìn Thẩm Thanh Lan, “An, anh đảm bảo anh có thể cứu được Phó Hoành Dật.”

Thẩm Thanh Lan nhìn chằm chằm vào mắt Eden, qua một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Cảm ơn.”

Cô lặng yên ngồi đó, nắm tay Phó Hoành Dật.

Một bên khác, Allen đã đi vào khu rừng nhiệt đới giống Thẩm Thanh Lan, đồng thời cũng biết được tin tức của Phó Hoành Dật, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, “Tên KING vô dụng này, có thế mà cũng không giết được Phó Hoành Dật!”

Ánh mắt Hứa Nặc tối sầm xuống, tiếp lời: “Người BK vẫn còn đang đuổi giết bọn chúng, hình như là ý của Beyonce.”

KING chết rồi, hiện giờ người của BK đều nghe theo Beyonce.

Allen cười cười, “Giải quyết đám BK cho tôi.”

Hứa Nặc khó hiểu nhìn hắn, nhưng Allen không giải thích, thậm chí sau khi nói xong cũng không nhìn lấy cô ta một lần. Cô ta thấy hắn không có ý định nói ra thì lên tiếng, “Được” rồi quay người đi thẳng.

Ngược lại, Peter hiểu được cách làm của Allen. Hắn làm vậy đơn giản vì không muốn để Thẩm Thanh Lan biết mình có tham gia vào vụ này, vì sợ Thẩm Thanh Lan hận hắn. Nhưng hắn cho rằng, chỉ cần hắn không nói thì Thẩm Thanh Lan không biết được hay sao?

Hơn nữa, ngay từ đầu Thẩm Thanh Lan đã không có chút tình cảm gì với Allen, hận hay không có quan trọng không?

Đôi khi, Peter thật sự không hiểu nổi Allen, đã quan tâm như thế sao không nhân cơ hội tốt này đưa Thẩm Thanh Lan đi là xong. Bây giờ năm lần bảy lượt đi giải quyết đám người BK làm gì chứ.

***

Mưa tầm tã cả đêm, mãi cho đến hừng đông hôm sau mới tạnh. Thẩm Thanh Lan luôn ở bên cạnh nắm tay Phó Hoành Dật trồng chừng anh, thậm chí không dám ngủ chút nào.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên, ánh mắt cô lóe sáng, ngẩn người nhìn xuống bụng mình, rồi chợt đặt tay Phó Hoành Dật lên bụng mình, “Hoành Dật, anh có cảm nhận được không, con đạp đấy”

Không biết đứa bé trong bụng nghe được lời của mẹ nó, hay là nghịch ngợm mà lại chợt động đậy, đúng lúc đá vào tay Phó Hoành Dật. Thẩm Thanh Lan nhìn anh chăm chú, “Phó Hoành Dật, con của chúng ta đang gọi anh, nó đang chào anh đấy, anh có cảm nhận được không?”

Mí mắt Phó Hoành Dật hơi giật, lúc sau từ từ mở mắt ra, nhưng chỉ dịu dàng nhìn Thẩm Thanh Lan chứ không nói gì.

Nước mắt Thẩm Thanh Lan cứ thế lăn xuống. Phó Hoành Dật muốn giơ tay nhưng không có chút lực nào để giơ lên, lại nhanh chóng nhắm mắt, lần nữa chìm vào giấc ngủ.

“An, mưa tạnh rồi, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây” Kim n Hi từ bên ngoài đi vào, nói.

Thẩm Thanh Lan nghe vậy mới nghĩ đến mình, nhưng vì duy trì một tư thế quá lâu nên chân tê rần, lảo đảo suýt ngã. Eden vội đỡ lấy cô, Thẩm Thanh Lan lắc đầu, ý nói mình không sao.

Andrew cõng Phó Hoành Dật lên, ngay lập tức bọn họ liền rời khỏi chỗ này.

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ vừa rời đi không lâu thì có người phát hiện ra cái hang này. Beyonce nhìn vết máu và dấu vết đống lửa dưới đất, lạnh lùng nói: “Chắc chắn bọn chúng đang ở gần đây, đuổi theo cho tao”

KING chết rồi, chết ngay trước mặt hắn. Mặc dù xét theo quan hệ, KING chỉ là thủ lĩnh BK duy nhất của hắn, nhưng mấy năm nay, KING đối xử với hắn rất tốt. Vào lúc này, hắn vẫn muốn báo thù cho KING.

Chẳng qua Beyonce xui xẻo, mới đuổi theo được nửa đường thì gặp phải đội của Thẩm Khiêm. Không ngoài suy đoán, ngoại trừ Beyonce, những tên khác đều bị người của quân đội khống chế.

Allen ở đằng sau nhìn thấy cảnh này, bèn nháy mắt với Hứa Nặc. Ở ta lập tức đuổi theo Beyonce, rõ ràng là muốn nhổ cỏ tận gốc.

“Allen, chúng ta cũng phải đi, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ tìm được đám Thẩm Thanh Lan” Peter nhìn theo hướng mà đội của Thẩm Khiêm rời đi mà phán đoán.

Vẻ mặt Allen âm trầm, nhợt nhạt, nhìn xa xăm về phương hướng mà đội của Thẩm Khiêm rời đi rồi quay người đi về phía ngược lại. Hắn không lo lắng chút nào về việc Hứa Nặc vẫn chưa trở lại, hoặc có ứng phó nổi đám Beyonce hay không.

Thẩm Khiêm quả thật đã nhanh chóng tìm được đám Thẩm Thanh Lan,

nhưng lúc tới nơi, ngoại trừ Eden và Phó Hoành Dật ở bên cạnh cô, thì những người khác đã rời đi từ lâu. Vừa nãy, tiếng động của đội Thẩm Khiêm và Beyonce rất lớn. Kim n Hi đi kiểm tra một lúc mới biết đó là ba của Thẩm Thanh Lan. Vì không muốn mang đến phiền phức cho cô, nên bọn họ đã rời đi trước.

“Lan Lan” Lúc Thẩm Quân Dục nhìn thấy Thẩm Thanh Lan thì rất ngạc nhiên, nhưng khi nhìn thấy Phó Hoành Dật trên lưng Eden thì lòng lập tức chùng xuống.

Thẩm Thanh Lan luôn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, dù là sức lực hay tinh thần thì cô cũng đã gần như đến giới hạn. Lúc vừa thấy được Thẩm Quân Dục và Thẩm Khiêm, cô liên kiệt sức, ngất xỉu.

“Lan Lan.”

**

*

Tại bệnh viện quân khu biên giới.

Thẩm Thanh Lan hôn mê nằm trên giường bệnh, cau mày, không biết mơ thấy gì mà nước mắt cứ chảy, vẻ mặt đau thương và tuyệt vọng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục ngồi bên giường bệnh lẳng lặng nhìn cô, trong mắt chất chứa nỗi đau lòng và tức giận. Thầm nghĩ chờ khi nào Thẩm Thanh Lan tỉnh lại nhất định phải dạy dỗ cổ, thật sự quá bồng bột.

“Phó Hoành Dật” Thẩm Thanh Lan bỗng bật dậy, lập tức vén chắn muốn xuống giường, “Phó Hoành Dật.”

Thẩm Quân Dục cản cố lại, “Thẩm Thanh Lan, em định làm gì!”

Thẩm Thanh Lan đẩy tay anh ra, “Em đi tìm Phó Hoành Dật”

“Phó Hoành Dật vẫn đang trong phòng cấp cứu”

Thẩm Thanh Lan khựng lại, nhìn Thẩm Quân Dục chằm chằm, “Anh, anh đưa em đi đi”

Đối mặt với ánh mắt khẩn cầu của cô, Thẩm Quân Dục không từ chối nổi, “Được rồi.”

Thẩm Khiêm đang ngồi chờ trước cửa phòng cấp cứu, trông thấy Thẩm Thanh Lan liền đứng lên, “Thanh Lan”

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, nhìn Thẩm Khiêm, “Tình hình sao rồi ba?”

Thẩm Khiếm thấy cô tỉnh táo, bèn nói: “Vẫn đang cấp cứu bên trong, người bạn đi cùng con đã vào đó. Cậu ta nói mình là bác sĩ, bảo ba chuyển lời với con là Phó Hoành Dật sẽ không sao?

Thẩm Thanh Lan nghe thế thì không phản ứng gì, chỉ lẳng lặng nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, ánh mắt yên tĩnh, không nói một lời.

Thẩm Khiêm và Thẩm Quân Dục biết trong lòng cô đang rất lo lắng nên không nỡ bảo cô về phòng nghỉ ngơi mà củng cố đứng đó chờ. Mà lần chờ đợi này kéo dài đến tận ba giờ đồng hồ.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 324: Là con trai

Lúc cửa phòng phẫu thuật mở ra, Thẩm Thanh Lan lập tức đi tới. Eden ra hiệu cho cô yên tâm, nói, “Mạng thì giữ được rồi, chắc ngày mai sẽ tỉnh”

Nghe vậy, Thẩm Khiêm và Thẩm Quân Dục cũng an tâm.

Thẩm Thanh Lan nhìn Phó Hoành Dật được người ta đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, viền mắt đỏ hoe, nhưng khóe miệng đã có thể cong lên.

Để tiện chăm sóc, Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan được sắp xếp ở cùng phòng bệnh.

Trên người Thẩm Thanh Lan ngoại trừ vài vết thương nhỏ thì chỉ là mất sức, nghỉ ngơi vài ngày là ổn. Nhưng vết thương của Phó Hoành Dật lại nặng hơn.

“Vết thương trên người anh ấy cũng không chí mạng, chỗ bị thương không nguy hiểm, tình trạng như vậy là do mất máu quá nhiều. “Nhưng mà..” Eden ngừng một chút. Anh giải thích với ba người, cũng không hiểu Phó Hoành Dệt may mắn thế nào, ngay cả vết thương nghiêm trọng nhất trên người anh cũng không đến nỗi chí mạng.

“Chân của anh ấy thì khá phiền, bị thương rất nặng, hơn nữa vì chữa trị không kịp nên để lại di chứng không thể chữa được, tôi chỉ bảo đảm chữa

được chân cho anh ấy, nhưng không thể hồi phục như trước.”

Những lời này có ý gì, không ai hiểu rõ hơn Thẩm Khiêm. Hai mắt ông tối sầm lại, “Không còn cách nào sao?”

“Thành thật xin lỗi, tôi chỉ làm được đến vậy.”

Thẩm Thanh Lan vẫn im lặng. Với cố, chỉ cần Phó Hoành Dật còn sống, cho dù cả đời anh không đứng dậy được nữa thì cũng vậy, cô vẫn sẽ ở bên anh.

“Eden, vất vả cho anh rồi, anh đi nghỉ trước đi.” Thẩm Thanh Lan nói. Eden gật đầu, gật đầu chào Thẩm Khiêm và Thẩm Quân Dục rồi đi ra ngoài.

“Thanh Lan, con…” Nhìn vẻ mặt bình tĩnh đến khác thường của Thẩm Thanh Lan, Thẩm Khiêm lại càng lo lắng hơn.

“Ba, con không sao, như vậy đã tốt lắm rồi” Thẩm Thanh Lan nói, vẻ mặt dịu dàng nhìn Phó Hoành Dật.

Đã tìm được Phó Hoành Dật, lãnh đạo cũng rất quan tâm chuyện này. Do vậy, sau khi xác nhận tình trạng của anh xong, Thẩm Khiêm cũng rời đi trước. Ông còn phải trở về quân khu báo cáo với cấp trên.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục báo tin cho người nhà rồi vẫn ở lại cùng Thẩm Thanh Lan.

“Lan Lan, em nghỉ ngơi trước đi, anh trông Phó Hoành Dật giúp em, đảm bảo sẽ trông cậu ấy thật kỹ” Thẩm Quân Dục nhìn quầng thâm trên mắt Thẩm Thanh Lan thì rất đau lòng, nhẹ nhàng nói.

Thẩm Thanh Lan cũng biết mình đã ngang bướng một lần, không thể để người nhà lại lo lắng nữa. Cô gật đầu, nằm xuống giường bệnh bên cạnh Phó Hoành Dật, có lẽ vì biết anh đang nằm cạnh mình nên lần này có ngủ rất yên.

Lúc Phó Hoành Dật tỉnh lại đã là hôm sau, vừa mở to mắt đã cảm giác tay đang bị nắm lấy, nhìn sang liền thấy Thẩm Thanh Lan nằm ở giường bệnh bên cạnh, quay mặt về phía anh mà ngủ.

Ánh mắt Phó Hoành Dật lập tức trở nên dịu dàng. Thẩm Thanh Lan như cảm nhận được ánh mắt của anh, lúc sau liền mở mắt, nhìn chằm chằm vào anh, vẻ mặt như chưa kịp phản ứng, rồi đột nhiên khóe miệng cong lên cười, tình cảm dịu dàng tràn ra như gió xuân thổi qua.

Phó Hoành Dật cũng cong môi.

Thẩm Thanh Lan xuống giường, ngồi cạnh anh, “Phó Hoành Dật, anh không sao rồi, thật may”

“Xin lỗi vì đã để em lo lắng

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, “Chỉ cần anh không sao là tốt rồi.”

Eden đi tới cửa phòng bệnh, thấy cảnh này thì nhẹ nhàng rời khỏi, ngồi xuống ghế trên hành lang. Thẩm Quần Dục trùng hợp đi tới, thấy anh ta thì khó hiểu hỏi, “Sao không đi vào?”

Eden ra hiệu cho anh nhìn bên trong, Thẩm Quân Dục nhìn lướt qua rồi thu tầm mắt lại, ngồi xuống cạnh anh, “Chân Phó Hoành Dật thật sự không thể hồi phục như trước sao?”

“Ừ, chân bị thương rất nặng. Nếu có thể, nhất định tôi sẽ chữa, nhưng tôi đã cố hết sức rồi.”

Thẩm Quân Dục im lặng, anh cũng không thân thiết với Eden, thậm chí lúc trước còn chưa từng gặp, không hiểu biết gì về Eden, nói thẳng thì anh cũng không tin tưởng anh ta. Anh sẽ cho cấp dưới gọi điện mời bác sĩ khoa chấn thương tốt nhất trong nước tới, nếu trong nước không được, anh sẽ mời từ nước ngoài về. Anh không tin không có ai có thể chữa được chân cho Phó Hoành Dật.

Trong phòng bệnh, Phó Hoành Dật đã biết tình trạng của mình qua lời kể của Thẩm Thanh Lan, nhưng phản ứng của anh còn bình tĩnh hơn cô dự đoán.

“Vậy cũng tốt, trước mắt anh có thể rời quân khu, còn có thể nghỉ ngơi một thời gian, ở bên em và con” Phó Hoành Dật cười nói, dường như hoàn toàn

không để ý đến chân mình.

“Eden nói, sau khi bình phục sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường, thậm chí anh có thể tiếp tục ở lại quân khu, chỉ là…”

“Chỉ là không thể ở lại bộ đội tiên phong, đúng không?”

“Nếu anh buồn thì có thể nói với em. Phó Hoành Dật, em đảm bảo sẽ không cười đâu, con cũng sẽ không cười anh.”

Nghe vậy, Phó Hoành Dật cười khẽ, “Bà xã, em thật đáng yêu. Anh thật sự không khó chịu như em nghĩ đâu, chỉ hơi tiếc thôi”

Anh vốn muốn vẽ một dấu chấm tròn hoàn hảo cho cuộc đời làm bộ đội tiên phong, nhưng bây giờ có lẽ là không được rồi.

Phó Hoành Dật nắm tay Thẩm Thanh Lan, “Anh thật may mắn, vẫn còn sống, vẫn có thể ở bên em và con, thậm chí sau này vẫn có thể bế được em”

Trước khi nhóm Thẩm Thanh Lan chạy tới, Phó Hoành Dật thật sự nghi lần này e rằng mình sẽ hy sinh. Tuy KING đã chết, nhưng tình trạng của anh cũng chẳng tốt hơn. Nếu cô tới muộn, cho dù anh không bị người của BK xử lý thì cũng chết vì mất máu quá nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan thấy Phó Hoành Dật không khó chịu như tưởng tượng thì trong lòng cũng hơi yên tâm.

Eden đi vào, kiểm tra tổng quát cho Phó Hoành Dật, “Tình trạng hồi phục rất tốt, nhưng chân của anh nếu muốn hồi phục hoàn toàn thì..”

“Tôi biết, Thanh Lan đã nói với tôi, tôi chỉ muốn biết cần bao lâu thì tôi có thể đứng dậy và cử động thoải mái được”

“Khoảng hơn bốn tháng”

Bốn tháng, vừa kịp lúc Thẩm Thanh Lan ở cữ. Phó Hoành Dật liền hài lòng, anh nói muốn đích thân chăm sóc lúc cô ở cữ.

“Thanh Lan thì sao, sức khỏe cô ấy không có vấn đề gì chứ?”

“Cái gì mà không sao. Chỉ cần cậu chưa tỉnh lại thì nó không chịu đi khám, ngay cả ngủ cũng là bọn tôi ép nó ngủ” Thẩm Quân Dục vốn định vào xem thử Phó Hoành Dật thế nào, nghe vậy thì nổi giận.

Ánh mắt lạnh lùng uy hiếp của Thẩm Thanh Lan bắn về phía Thẩm Quân Dục. Nhưng anh không thèm nhìn thẳng vào mắt cô, kể sạch chuyện cô không phối hợp trị liệu.

http://tieulun.hopto.org

Nụ cười trên mặt Phó Hoành Dật liền nhạt mất, yên lặng nhìn Thẩm Thanh Lan. Cô rũ mắt, đặt tay Phó Hoành Dật lên bụng mình, giọng điệu có chút tủi thân, “Phó Hoành Dật, con không sao cả”

Ý định giảng đạo lý cho Thẩm Thanh Lan khó khăn lắm mới hiện ra của Phó Hoành Dật ngay lập tức bay sạch.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mong chờ Phó Hoành Dật dạy dỗ Thẩm Thanh Lan là chuyện không thể. Thẩm Quân Dục đành xắn tay áo lên tự mình ra trận, nhưng trông thấy ánh mắt hơi lạnh của anh thì không nói nữa. Vợ bảo bối của người ta, mình quan tâm làm gì.

Chờ Thẩm Quân Dục tức giận bỏ đi rồi, Phó Hoành Dật mới nói với Thẩm Thanh Lan, “Bây giờ anh không sao rồi, em đi làm kiểm tra đi”

Thẩm Thanh Lan cũng định như vậy nên không phản đối, đi theo Eden ra ngoài.

Bọn họ đi rồi, Phó Hoành Dật lấy điện thoại di động Thẩm Thanh Lan để lại, gọi cho tư lệnh Lưu một cuộc, báo cáo tình trạng của mình.

“Tôi biết rồi, cậu dưỡng thương cho tốt, chuyện báo cáo tối sẽ thay cậu xin với cấp trên” Tư lệnh Lưu nói, người như Phó Hoành Dật, nếu muốn xuất ngũ thì không chỉ cần tư lệnh Lưu đồng ý, mà còn chờ phê duyệt từ lãnh đạo cao nhất. Hơn nữa, vì anh biết rất nhiều bí mật quân sự cấp cao và lập nhiều công trạng, sau khi anh trở lại quân khu thủ đô, chức vụ đảm nhận sẽ không quá thấp.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan đi khám rất lâu, mãi sau mới trở về. Ngay cả Phó Hoành Dật luôn trầm ổn nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút, mà người đáng ra phải về lại không thấy đâu nên rất sốt ruột.

Thấy Thẩm Thanh Lan đi vào với khuôn mặt hơi ưu sầu, vẻ mặt Phó Hoành Dật hơi đổi, "Có phải con." Anh không dám nói tiếp.

"Không phải, con ổn lắm, rất khỏe mạnh." Trên khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Thanh Lan nở nụ cười nhẹ, cố lắc đầu. Đứa bé này mai sau lớn lên chắc chắn sẽ rất mạnh mẽ. Trải qua chuyến đi giày vò với biết bao hiểm nguy như vậy mà nó chẳng có chuyện gì, chỉ là… cổ nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật.

Phó Hoành Dật nhìn cô, "Thanh Lan, em có thể nói thật với anh"

"Em nói thật, con không sao hết." Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ nhìn anh, chỉ là lúc làm kiểm tra, Eden nói cho cô biết giới tính của con. Cô cảm thấy nếu Phó Hoành Dật luôn một lòng muốn con gái biết công chúa nhỏ mà anh chờ đợi đã lâu giờ thành con trai thì sẽ rất thất vọng thôi.

Nên Thẩm Thanh Lan quyết định trước khi sinh con, tuyệt đối không cho Phó Hoành Dật biết giới tính của đứa bé.

Thấy bộ dạng Thẩm Thanh Lan không giống đang nói dối, Phó Hoành Dật cũng an tâm, kéo cổ ngồi xuống giường, đặt tay lên bụng cô, qua một lúc lâu

thì nhíu mày hỏi, “Sao nó không cử động?”

Lúc ở trong hang trên núi, ý thức mơ hồ, anh vẫn cảm nhận được đứa con trong bụng đang động đậy.

Thẩm Thanh Lan cười, giải thích: “Bấy giờ vẫn còn sớm, chờ sau này lớn hơn một chút thì nó sẽ cử động nhiều hơn.”

Tay Phó Hoành Dật vẫn đặt ở trên bụng Thẩm Thanh Lan, chờ một lát, thấy nhóc con kia không muốn chào hỏi ba nó thì thất vọng bỏ tay xuống.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 325: Kẻ phản bội xuất hiện?

Nước ngoài.

Kim phu nhận biết tin KING đã chết, mà Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật lại yên ổn thoát khỏi rừng mưa nhiệt đới thì tức giận đập hết đồ đạc trong phòng, “Vô dụng, toàn một đám vỗ vụng, nhiều người và vũ khí như vậy mà không giải quyết được hai đứa đó.”

Allen đi vào, nhìn đống đổ lộn xộn dưới đất, ánh mắt lạnh bằng, “Bà nói ai vô dụng”

Lần này cũng có Allen tham gia.

Kim phu nhân tức giận đến mức ngực vẫn phập phồng mạnh, nghe vậy thì vẻ mặt ác độc nhìn hắn, “Nói cậu đó, Allen, không phải cậu cố tình thả Thẩm Thanh Lan đi đấy chứ?”

Nếu không phải có người cố tình, Kim phu nhân không tin Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật lại có thể không hề hấn gì mà thoát khỏi rừng mưa nhiệt đới.

“Phải thì sao, người tôi muốn giết là Phó Hoành Dật, không phải Thẩm Thanh Lan” Ngược lại, nếu Thẩm Thanh Lan có chuyện gì, Allen sẽ tính hết

mọi chuyện chuyện lên đầu Kim phu nhân.

“Allen, tôi thấy đầu óc cậu lú lẫn rồi. Thẩm Thanh Lan là con gái kẻ thù giết ba cậu, cho dù cậu thích cô ta thì cũng phải phân rõ nặng nhẹ”

Allen lạnh lùng nhìn Kim phu nhân, “Tôi không cần bà lúc nào cũng nhắc nhở chuyện ba tối vì sao chết. Bà cùng lắm chỉ là một người đàn bà của ba tôi thối, tôi thích ai, bảo vệ ai là chuyện của tôi, nhưng nếu bà dám đụng vào người của tôi, đừng quên những gì tôi đã nói, đời này là không thấy được tro cốt ba tôi đâu.”

“À, đúng rồi, nhân tiện nói cho bà một tiếng, tôi đã dặn thuộc hạ rồi, sau này không có lệnh của tôi, bà không được phép đi thăm ba tôi”

Kim phu nhân biến sắc, “Cậu dựa vào cái gì mà dám làm vậy!” Allen cười, “Chỉ dựa vào việc bà là người phụ nữ của ba tôi chứ không phải vợ ông ấy, còn cả cái ý nghĩ mà bà vừa tính tới nữa.”

Vẻ mặt Kim phu nhân cứng ngắc, vừa rồi bà ta thật sự muốn ra tay với Thẩm Thanh Lan.

Tuy rằng Allen nhỏ hơn Kim phu nhân vài tuổi, nhưng cũng coi như lớn lên cùng bà ta bấy nhiêu năm, hắn không cần nhìn cũng có thể đoán được vài phần suy nghĩ của bà ta. Đó cũng là nguyên nhân hôm nay hắn tới đây, có vài người, nếu không cảnh cáo một chút thì sẽ quên mất vị trí của mình.

Chờ Allen đi rồi, căn phòng vốn lộn xộn lại càng hỗn loạn hơn, ngoại trừ một tấm hình thì tất cả đều bị Kim phu nhân đập phá gần hết. Bà ta ôm chặt ảnh chụp vào ngực, nở nụ cười dịu dàng, “Nhất định em sẽ báo thù cho anh, nhất định, chở em báo thù xong, em sẽ đến tìm anh. Em nhất định sẽ khiến nhà họ Thẩm và nhà họ Phó phải thân bại danh liệt.”

Trước khi Allen đi, hắn nhìn quản gia một cái, quản gia đáp lại hắn bằng một ánh mắt yên tâm. Không ai ngờ được rằng, quản gia của Kim phu nhân lại là người của Allen. Là người Kim phu nhân tin tưởng nhất, vị quản gia này biết rất nhiều chuyện, thậm chí còn có rất nhiều việc là ông ta tự mình làm, mà tất cả mọi việc ông ta đều báo lại cho Allen, vì thế mọi việc, mọi hành tung của Kim phu nhân, Allen đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

***

Sau khi tình trạng Phó Hoành Dật khá hơn một chút, Thẩm Thanh Lan liền làm thủ tục xuất viện cho anh. Chuyên gia mà Thẩm Quân Dục mời đã kiểm tra cho anh, kết luận còn không bằng Eden. Thậm chí có người còn muốn cắt bỏ, khiến Thẩm Quân Dục tức tới mức lập tức đuổi người.

Sau khi Phó lão gia biết chuyện của Phó Hoành Dật, ông tự mình gọi lên lãnh đạo cấp trên. Không biết ông đã nói gì, nhưng rất nhanh sau đó, Phó Hoành Dật lập tức nhận được câu trả lời từ cấp trên, chờ anh khỏi hẳn thì sẽ nhậm chức tại quận khu thủ đô.

Lúc Phó Hoành Dật biết tin này thì không hề kinh ngạc, thậm chí còn không ngạc nhiên với chức vụ mà cấp trên sắp xếp cho anh. Chỉ là sau khi về lại thủ đô, anh để Thẩm Thanh Lan đưa anh đi tham gia lễ truy điệu Tiền Phi.

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dệt mặc quân trang, ngồi trên xe lăn, để Thẩm Thanh Lan đẩy vào. Anh yên lặng nhìn di ảnh Tiền Phi, hai mắt sâu thẳm. Đây không phải lần đầu tiên anh tham dự lễ truy điệu của đồng đội, nhưng đây là lần khiến anh áy náy nhất, suy cho cùng thì Tiền Phi vì anh mà chết. Mạnh Lương cũng vì cứu anh mà vẫn còn phải nằm trong bệnh viện, chưa biết có thể tỉnh lại hay không.

Mẹ Tiến Phi khóc lóc rất đau lòng, nhìn vẻ mặt tang thương của bà ấy, cả Thẩm Thanh Lan cũng trào lên cảm xúc bị thương. Cô có thể cảm nhận được nỗi đau đớn tuyệt vọng từ bà.

Tuy Tiền Phi không phải là đứa con độc nhất, nhưng lại là đứa bà yêu thương nhất.

Người của bộ đội tiên phong gần như đều đến đủ, đến đưa tiễn đồng đội của họ, anh em của họ.

“Đội trưởng” Mục Liên Thành đi đến bên cạnh Phó Hoành Dật gọi một tiếng.

“Bắt đầu từ ngày hôm qua, tôi đã không còn đội trưởng của các cậu nữa, bây giờ cậu mới đội trưởng của họ. Liên Thành, từ nay, bộ đội tiên phong giao cho cậu” Phó Hoành Dật bình tĩnh nói, nhìn những anh em đứng cách đó không xa.

Mục Liên Thành nghiêm túc làm một lễ chào kiểu quân đội với Phó Hoành

Dật, đây là lời thề, cũng là lời tạm biệt.

“Đội trưởng, chú ý giữ gìn sức khỏe!”

Chờ Mục Liên Thành đi, Thẩm Thanh Lan mới đi tới, “Đi được chưa anh?”

Phó Hoành Dật gật đầu, “Đi thôi”

Phó Hoành Dật lại về bệnh viện, vết thương trên người anh còn chưa lành. Hôm nay đáng lẽ cũng không được ra ngoài, nhưng anh phải đi gặp mặt Tiền Phi lần cuối, tiễn đưa người anh em của mình một đoạn đường.

Phó Hoành Dật về bệnh viện rồi đến phòng Mạnh Lương, cách tấm thủy tinh yên lặng nhìn người nằm bên trong. Thẩm Thanh Lan đứng sau lưng anh, nói: “Eden đã kiểm tra rồi, anh ấy chắc chắn có thể hồi phục, nhưng có lẽ sau này dù, cậu ấy cũng không thể về lại quân đội được nữa”

Mạnh Lương còn bị thương nặng hơn cả Phó Hoành Dật, lần này có thể cứu sống đã là ông trời thương xót.

“Chỉ cần còn sống là tốt rồi.” Còn cuộc sống sau này, Phó Hoành Dật có thể nghĩ cách giải quyết giúp cậu ta.

http://tieulun.hopto.org

Lần diễn tập quân sự này bị lính đánh thuế nước ngoài xông vào, thậm chí số lượng chiến sĩ hy sinh phải đến mười người, lãnh đạo cấp trên rất quan tâm, cũng rất tức giận, yêu cầu tra rõ chuyện này. Tất cả chiến sĩ tham gia diễn tập quân sự lần này đều phải chịu điều tra của quân đội.

Mấy vị lãnh đạo quân khu bàn bạc và quyết định thành lập một tổ chuyên điều tra từng người tham gia diễn tập quân sự lần này, mặc kệ quân hàm cao thấp thế nào, đều phải chấp nhận điều tra.

Vì Phó Hoành Dật còn nằm viện nên người của tổ điều tra đến bệnh viện tìm anh.

Phó Hoành Dật thuật lại hết những chuyện mình biết, ngoại trừ chuyện về đám người Eden.

Thẩm Thanh Lan vẫn chờ bên ngoài, đợi người của tổ điều tra đi rồi mới vào.

“Bạn của em đâu rồi?” Phó Hoành Dật hỏi.

“Ngoại trừ Eden, những người còn lại đều về nước Y rồi”

“Nói với bọn họ, trong thời gian này tạm thời đừng tới thủ đô”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cô cũng có ý này. Chuyện này liên can rất lớn, lãnh đạo ở trên nhất định sẽ nghiêm túc điều tra, lỡ như tra được chuyện gì đó, nếu bọn họ ở lại thủ đô thì sẽ rất phiền phức.

Sau khi xác định tình trạng Phó Hoành Dật đã ổn thì Eden cũng rời đi, chân của anh cần phẫu thuật hai lần nữa, anh cũng phải chuẩn bị một chút.

***

Nam Thành, nhà họ Nhan.

Nhan An Bang từ quân khu trở về thì không thấy Tần Nghiên ở nhà, nên gọi cho bà ta một cuộc.

“An Bang, bây giờ em còn đang ở nước F” Qua điện thoại có thể nghe được tâm trạng Tần Nghiện khá tốt.

Lúc này Nhan An Bang mới nhớ Tần Nghiên từng nói chuyện này với ông, cười cười, “Chơi vui vậy là tốt rồi, nếu không đủ tiền thì gọi cho anh”

Tần Nghiên cười tủm tỉm, “Đủ, em cũng không mua gì. An Bang, anh về nhà rồi à?”

http://tieulun.hopto.org

Nhan An Bang ừ một tiếng, “Vừa về”

“Vậy bây giờ em mua vé máy bay về ngay” “Không cần vội thế đâu, em cứ vui chơi đi. Buổi chiều anh lại phải đi rồi.”

Tần Nghiên nghe vậy hình như có vẻ không vui, “Vậy bao giờ anh mới về?”

“Chưa biết được, trong quân đội có chút chuyện, tạm thời anh sẽ không về, sắp tới cũng không ở nhà, nếu em thích nước F thì ở chơi thêm một thời gian”

Tần Nghiên tò mò hỏi, “Trong quân đội xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì, em chơi vui là được rồi” Nhan An Bang không muốn nói nhiều, Tần Nghiên cũng không hỏi.

Cúp điện thoại xong, sắc mặt Nhan An Bang lập tức trầm xuống, cấp trên nghi ngờ trong chuyện lần này có nội gián.

Thời gian và địa điểm diễn tập quân sự đều được giữ bí mật hoàn toàn, nhưng đối phương lại có thể chính xác tìm ra bọn họ, nếu nói không có ai để lộ thì bọn họ cũng không tin. Hơn nữa, lần này tin tức đội Phó Hoành Dật tham gia diễn tập quân sự, ngoại trừ vài vị lãnh đạo cấp cao ra thì không có bất kỳ ai biết nữa. Theo thông tin từ miệng mấy tên lính đánh thuế mà Thẩm Khiêm bắt được, mục tiêu của bọn chúng là Phó Hoành Dật.

http://tieulun.hopto.org

Hoạt động có mục tiêu và tổ chức như thế, nếu không có mật báo, làm sao chúng có thể tìm ra Phó Hoành Dệt giữa rừng mưa nhiệt đới rộng lớn như vậy?

Lần này tuy phạm vi diễn tập quân sự rất lớn, nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ trong cả khu rừng nhiệt đới.

Mấy ngày nay, cả Nhan An Bang, Thẩm Khiêm và các vị lãnh đạo cấp cao cũng đều phải tiếp nhận điều tra, nhưng tới giờ vẫn không tra được chút gì.

Mà trong lần hành động này, có mười chiến sĩ hy sinh, ngoại trừ một chiến sĩ trong bộ đội tiên phong và vài người vì lúc đầu không có vũ khí với đạn thật, thì những người còn lại đều hy sinh trong lúc truy lùng thì gặp kẻ địch nên xảy ra xung đột.

Hậu sự của họ, người nhà cần an ủi, việc phải làm rất nhiều. Từ hôm diễn tập quân sự đến nay, Nhan An Bang vốn không được nghỉ ngơi tốt, hôm nay về nhà cũng chỉ lấy quần áo để tắm rửa.

Nằm trên số pha một lát, ông ta chỉ lên tầng lấy vài bộ quần áo liền đi, không hề nghĩ tới sao lâu như vậy mà Tần Nghiên vẫn còn ở nước ngoài.

Tần Nghiên cúp điện thoại, cũng không vội quay về, mà đặt ngay một vé máy bay đi Sydney.

http://tieulun.hopto.org

***

Triệu Giai Khanh sắc mặt lạnh tanh nhìn người phụ nữ trước mặt mình, “Cô tới đây làm gì?”

Tần Nghiên đánh giá Triệu Giai Khanh một lượt, trong mắt hiện vẻ khinh thường, lắc đầu, “Vài tháng không gặp, trông cô hình như già đi nhiều thì phải, có vẻ sau khi rời khỏi An Bang, cuộc sống của cô cũng chẳng ra gì?

“Cô vượt ngàn dặm đến đây chỉ để khoe khoang với tôi sao?”

“Không không không, tôi không có vô vị như vậy, tôi tới thăm Nhan Tịch. Tôi đã nghe An Bang nói chuyện của con bé, nếu bây giờ con bé đã quên tối, thì sẽ không có thái độ thù địch với tôi nữa, tôi có thể thăm nó chứ?”

Nghe thấy Tần Nghiên nói Nhan An Bang đã kể cho bà ta nghe về chuyện Nhan Tịch, Triệu Giai Khanh theo bản năng liền nghĩ ông ta cũng nói chuyện con gái bị bắt cóc, trong lòng lại càng hận ông ta hơn.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 326: Châm ngòi

“Nhan Tịch sẽ không gặp cô, tôi cũng không cho phép hai người gặp nhau. Tần Nghiên, chuyện của cô và Nhan An Bang tôi không muốn quan tâm, cũng không xen vào, nhưng Nhan Tịch là

con gái tôi, nếu cô muốn làm hại nó, tôi sẽ liều mạng với cổ” Ánh mắt Triệu Giai Khanh hung dữ như thú mẹ đang che chở cho con thơ.

Tần Nghiên kinh ngạc mở to mắt, “Hại Nhan Tịch? Có phải cô hiểu lầm gì tôi không? Tôi không có ác ý gì với con bé, con gái tôi vì cô nên mới mất tích, nhưng tôi biết là tôi chen vào hôn nhân của cô và An Bang, nên cô mới trả thù tôi. Tôi cũng không phải tìm cô để trả đũa, tôi chỉ muốn thăm Nhan Tịch, nói chuyện với nó, như vậy cũng không quá đáng mà?”

Ánh mắt Triệu Giai Khanh nhìn Tần Nghiên đầy vẻ không thể tin nổi, bà thật sự không lý giải được suy nghĩ của người đàn bà này, “Tần Nghiên, tôi nói một lần cuối cùng, con gái cô mất tích không liên quan gì tôi, cũng không dính líu gì tới nhà họ Triệu, cho dù muốn báo thù cũng không tính tới tối, chỉ có thể nói là báo ứng của cổ mà thôi.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.” Nghe vậy, Tần Nghiên bỗng dưng cười lớn, ánh mắt trở nên điên cuồng, Triệu Giai Khanh cũng không biết câu nào của mình kích động người này, vẻ mặt để phòng nhìn bà ta.

Tần Nghiên cười một lúc lâu mới ngừng, nhìn Triệu Giai Khanh chằm chằm,

nhìn tới mức bà cũng thấy sợ, rồi đi tới gần bà, nhỏ giọng nói: “Nói đúng lắm, Triệu Giai Khanh, đây là báo ứng. Tần Mộc mất tích là báo ứng, Nhan Tịch bị bắt cóc rồi gặp đủ chuyện cũng là báo ứng, tất cả đều là báo ứng!”.

Triệu Giai Khanh bỗng trợn mắt, kéo Tần Nghiên đang muốn bỏ đi, “Chuyện cô mới nói là có ý gì, cô nói rõ ràng cho tôi.”

Tần Nghiên cười nhếch mép, “Chẳng có ý gì?

“Cô nói rõ ràng cho tôi, cái gì mà Tần Mộc là báo ứng, Nhan Tịch cũng là báo ứng? Nói, chuyện Nhơn Tịch có phải do cô làm không?” Vẻ mặt Triệu Giai Khanh điên cuồng, nếu Tần Nghiên dám nói “Phải”, chắc chắn hôm nay bà sẽ liều mạng với bà ta.

Tần Nghiên muốn né tay của Triệu Giai Khanh, nhưng tay của bà nắm rất chặt, bà ta không dứt ra được, chỉ đành để mặc bà kéo lấy mình, “Chuyện Nhan Tịch không liên quan đến tối, nhưng tôi có thể nhắc nhở cổ, cô không ngại thì về hỏi chồng cũ của cô cũng chính là chồng hiện tại của tôi, xem ông ta đã làm gì mới khiến Nhan Tịch gặp phải chuyện như thế.”

Triệu Giai Khanh sửng sốt, Tần Nghiên nhân cơ hội giấy khỏi tay bà ra rồi bỏ đi.

Ngồi trên xe, từ sau cửa kính, Tần Nghiên nhìn Triệu Giai Khanh vẫn còn đang ngẩn người, khóe miệng nhếch lên. Cuộc sống bây giờ quá vô vị, bà ta đã chán ngấy rồi, nếu KING vô dụng như vậy thì bà ta chỉ có thể tự mình ra tay thôi.

Bà ta chưa bao giờ xem thường sức mạnh của phụ nữ, nhất là một người mẹ, người mẹ yêu con hơn cả sinh mạng mình. Người như vậy nếu điên cuồng lên thì còn khủng khiếp hơn bất cứ ai.

Thành công chốn mầm mống nghi ngờ vào lòng Triệu Giai Khanh, Tần Nghiên rời khỏi Sydney. Bà ta đã nghĩ kỹ rồi, nếu chỉ xử lý Nhan An Bang thì hơi cho bọn họ quá. Bà ta không chỉ muốn nhà họ Thẩm và nhà họ Nhan thần bại danh liệt, mà còn muốn Thẩm Khiêm và cả Nhan An Bang phải vợ con ly tán, thành kẻ cô độc.

***

Sau khi Tần Nghiên đi, Triệu Giai Khanh vẫn đứng chôn chân tại chỗ, Nhan Tịch từ trường về, thấy bà như vậy liền hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại đứng một mình ở cửa, không nóng sao?”

Triệu Giai Khanh tỉnh táo lại thì thấy Nhan Tịch đã về, bà muốn cười nhưng không cười nổi, “Tiểu Tịch về rồi à, mẹ còn chưa nấu cơm, bây giờ mẹ đi nấu, một lát là xong thôi.”

Nhan Tịch nhìn kỹ nét mặt Triệu Giai Khanh, “Mẹ, mẹ có chuyện gì không vui ạ?”

“Không, mẹ đâu có gì không vui, hồi nãy nghĩ chút chuyện nên thất thần thôi” Triệu Giai Khanh lắc đầu, nói xong liền xoay người vào bếp.

Một lát sau, Nhan Tịch vọt vào nhà bếp, “Mẹ, cháy rồi”

Triệu Giai Khanh bị tiếng la của Nhan Tịch kéo hồn về, đúng là ngửi được mùi khét nồng nặc. Bà vội vàng tắt lửa, nhìn đáy nồi cháy thui, rõ ràng rất phiền lòng. Bà áy náy nhìn Nhan Tịch, “Chắc phải nấu lại rồi.”

Nhan Tịch ôm lấy vai Triệu Giai Khanh, cười tủm tỉm, “Mẹ, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đi, không nấu cơm nữa, ngày nào mẹ cũng nấu rất mệt”

Bây giờ Triệu Giai Khanh thật sự không có tâm trạng nấu cơm, bà vào phòng thay một bộ đồ rồi cùng Nhan Tịch ra ngoài.

“Mẹ, bữa nay để con bao” Lúc gọi món ăn, Nhan Tịch nói.

Vẻ mặt Triệu Giai Khanh hiền từ nhìn con gái, “Chẳng phải tiến của con đã đưa hết cho mẹ sao? Mẹ trả với con trả có khác gì đâu?”

Nhạn Tịch lắc đầu, “Không giống, tiền hôm nay là tự con kiếm được. Mẹ, con đang muốn nói với mẹ, tấm ảnh con chụp hôm trước đã được tạp chí chọn, bọn họ muốn mua bản quyền tấm ảnh đó, con đồng ý rồi. Đây là nhuận bút đầu tiên con nhận được, đương nhiên phải mời mẹ ăn cơm chứ?”

Triệu Giai Khanh cười vui vẻ, con gái bà đã trưởng thành, “Con có lòng vậy

mẹ đương nhiên rất vui, số tiền này con cứ giữ đi, chờ sau này mẹ già rồi, không thể kiếm tiền nữa thì con mời mẹ ăn, mẹ chắc chắn không từ chối.”

Nhan Tịch nhíu mày, “Mẹ, tuy tiền nhuận bút của con không nhiều, nhưng vẫn mời mẹ một bữa ăn được mà.”

Cuối cùng Triệu Giai Khanh vẫn không thể lay chuyển ý định của Nhan Tịch, bữa cơm này vẫn do cô trả tiền. Ra khỏi tiệm ăn, cô thấy bà thất thần thì hỏi: “Mẹ, không phải mẹ có tâm sự gì chứ?”

Lúc đang dùng cơm cũng vậy, Triệu Giai Khanh cứ hay ngẫn người, cho dù Nhan Tịch thần kinh thổ hơn nữa thì cũng nhận ra sự bất thường.

Triệu Giai Khanh lắc đầu, “Không có. Tiểu Tịch à, mẹ muốn về nước vài ngày, con ở đây một mình có sao không?”

Nhan Tịch nghe vậy thì mắt sáng lên, “Mẹ, mẹ về nước thăm ba sao?”

Triệu Giai Khanh thấy ánh mắt mong chờ của Nhan Tịch thì gật đầu, “Ừm, đã lâu không về rồi, muốn về xem ba con thế nào?

“Con đi với mẹ nhé, cũng lâu rồi con không gặp ba” “Không được Triệu Giai Khanh lớn tiếng nói.

Bà đột nhiên tức giận khiến Nhan Tịch giật mình, có kinh ngạc nhìn bà, nhất thời không kịp phản ứng, “Mẹ”

Triệu Giai Khanh cũng nhận ra vừa rồi mình quá kích động, bình tĩnh một chút rồi mới chậm rãi nói: “Mẹ về là còn có việc muốn làm, cũng không quay lại ngay. Trong trường con còn nhiều chương trình học như thế, con đi rồi tính sao?”

“Không phải chỉ vài ngày là về sao ạ? Hơn nữa đại học xin nghỉ mấy ngày về nước thăm người nhà, giáo sư sẽ đồng ý mà”

Triệu Giai Khanh nói, “Tiểu Tịch, bây giờ con vẫn đang đi học, phải lấy học tập làm đầu, thường xuyên nghỉ sẽ để lại ấn tượng không tốt cho thầy cô

Nhan Tịch muốn nói mình không xin nghỉ thường, nhưng thấy ánh mắt Triệu Giai Khanh, cô bỗng không nói nên lời, đành nghĩ ngợi rồi gật đầu, “Vâng, được rồi, chờ nhà trường cho nghỉ rồi con về thăm ba. Lúc đó mẹ không được cản con đâu đấy”

Lần trước cô đã muốn về, nhưng mẹ lại đăng ký cho cô một trại hè, để cô cùng bạn bè và thầy cô cùng trải nghiệm cuộc sống nơi đây.

Triệu Giai Khanh gật đầu, “Được, chờ lần sau con nghỉ, mẹ về nước với con”

Nhan Tịch tủm tỉm cười, “Vâng, vậy mẹ đừng quên nói với ba, lần này con

không về, lần sau nhất định sẽ về thăm ba.”

Nghe Nhan Tịch mở miệng là cứ một ba, hai ba, Triệu Giai Khanh không biết trong lòng bà có cảm giác gì. Trong đầu bà đều là những câu Tần Nghiên đã nói, bà không rõ bà ta có ý gì, không dám nghĩ, lại không kiếm được cứ suy nghĩ.

Nhan Tịch không nấu cơm, vì đảm bảo trong thời gian Triệu Giai Khanh đi cô sẽ không đói chết. Bà đã mời một cô giúp việc người Philippines cho Nhan Tịch, sắp xếp xong xuôi mới đặt vé máy bay về nước.

Lần này về nước, Triệu Giai Khanh không nói cho bất kỳ ai, ngay cả Nhan Thịnh Vũ cũng không báo. Bà về Nam Thành, đầu tiên là gọi điện thoại cho Nhan An Bang, nhưng không ai bắt máy, đến nhà họ Nhan tìm thì cửa đóng kín. Không chỉ Nhan An Bang mà cả Tần Nghiên cũng không ở nhà.

Triệu Giai Khanh chỉ có thể tìm một khách sạn ở tạm, trong đầu bà vẫn luôn nghĩ đến những lời Tần Nghiền nói, càng nghĩ càng bất an, lại lần lữa không gặp được Nhan An Bang, trong lòng càng nôn nóng. Cái tên Thẩm Thanh Lan lóe lên trong đầu bà. Bà cầm lấy di động, bấm số của cô, do dự một lúc lâu những lại đặt điện thoại xuống.

Qua hôm sau, Triệu Giai Khanh tìm một thám tử tư muốn điều tra chuyện về Nhan An Bang.

“Thưa bà, bà và vị này có quan hệ gi?” Thám tử tư hỏi bà.

“Đây là chồng cũ của tôi, tôi muốn biết ông ta từng dính dáng đến những người phụ nữ nào?

“Nếu là chồng cũ, vậy còn cần điều tra sao?” Thám tử tư nhíu mày. Anh ta còn tưởng là chưa ly hôn, người vợ muốn tìm chứng cứ chồng ngoại tình, để lúc ly hôn được nhiều lợi ích hơn chứ.

Thám tử tư vừa thấy Triệu Giai Khanh là biết đây là phu nhân nhà giàu, chuyện mấy nhà giàu hắn cũng thấy nhiều, vốn tưởng là một đơn hàng lớn. Ai ngờ cũng chỉ là điều tra chồng cũ. Ly hôn thì cũng đã ly hôn rồi, có điều tra cũng chẳng còn ý nghĩa gì, cũng có nghĩa là anh ta nhận được lợi ích gì lớn, do vậy cũng chẳng mấy hứng thú.

Triệu Giai Khanh hiểu rõ ý của anh ta, đặt một xấp tiến lên bàn, “Đấy là tiền đặt cọc, nếu cậu điều tra được kết quả khiến tôi hài lòng, tôi sẽ không bạc đãi cậu”

Mắt thám tử tư sáng lên, cầm tiền trên bàn lên đếm, cười híp mắt nói: “Bà cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ điều tra rõ ràng rành mạch quan hệ trước đây và hiện tại của chồng cũ bà”.

Triệu Giai Khanh lại lấy một tấm hình ra đặt lên bàn, “Đây là người vợ hiện tại của chồng cũ tôi. Trước đây có mười mấy năm cô ta không ở Nam Thành, tôi muốn biết những năm qua cô ta đi đâu, làm gì. Nếu cậu điều tra ra được, tiền công gấp đôi”

Lần này đúng là gặp được khách hàng lớn, thám tử tư vội vàng nhận lấy tấm hình, vỗ ngực đảm bảo: “Bà yên tâm, chắc chắn một tuần sau sẽ cho bà kết quả vừa ý.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 327: Dưỡng bệnh

“Có người điều tra tội? Là ai?” Tần Nghiên nghe tiếng người kia trong điện thoại, khóe miệng nhếch lên.

Bên kia điện thoại đọc một cái tên, Tần Nghiên cười, “Nếu cô ta muốn tra thì cứ để cô ta điều tra, người ta ra giá lớn vậy vì tôi, tôi cũng không thể để cô ta dã tràng xe cát được, cũng phải để cô ta tra được một chút mới phải”

Cúp điện thoại, trong mắt Tần Nghiên lóe lên chút thú vị, bà còn tưởng Triệu Giai Khanh sẽ đi thẳng tới lớn tiếng chất vấn Nhan An Bang chứ, không ngờ vẫn có chút đầu óc, nhưng cũng không phải thông minh, lại tìm một thám tử tư đi điều tra sĩ quan cao cấp, bà ta nghĩ có thể tra được gì đây.

Có điều, tra được hay không cũng không sao, bà ta sẽ giúp Triệu Giai Khanh.

Thủ đô, bệnh viện.

Thẩm Thanh Lan giúp Phó Hoành Dật đi làm kiểm tra, lúc về thì thấy trong phòng bệnh có một người quen, “Anh, chị dâu” Cố Dương thấy hai người thì chạy tới hỏi han.

Thẩm Thanh Lan nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, Phó Hoành Dật thì hỏi thẳng: “Không ở quân khu mà tới đây làm gì?”

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương bĩu môi, “Anh, em được nghỉ mà, nghe mẹ nói anh bị thương phải nằm viện, nên em liền tới thăm anh, kết quả anh lại nói thế, đau lòng quá”

“Anh, bác sĩ nói sao rồi?” Cố Dương quan tâm hỏi, tuy rằng cậu đã biết đại khái mọi chuyện từ Phó Tĩnh Đình, nhưng vẫn muốn tự mình hỏi chút mới yên tâm.

Thẩm Thanh Lan dìu Phó Hoành Dật lên giường, Cố Dương thấy thì vội giúp, “Chị dâu, để tôi làm cho”

Thẩm Thanh Lan tránh qua một bên, nói, “Miệng vết thương đang khôi phục, vết thương trên đùi thì hơi nặng, nếu muốn hoàn toàn bình phục thì cũng cần vài tháng” Chân Phó Hoành Dệt bị va đập rất nặng, cả đùi gần như không có cảm giác, lần trước Eden đã phẫu thuật cho anh một lần nên mới khôi phục chút cảm giác, nhưng để hoàn toàn bình phục thì e là rất lâu.

Hơn nữa, dạo này lộ ra chuyện điều tra diễn tập quân sự nên Eden cũng không tiện tới.

“Chân anh ấy nhất định sẽ hồi phục, em nghe mẹ nói lúc trước có tên lang băm nói phải cưa chân!” Cố Dương tức giận nói.

Thẩm Thanh Lan cũng biết chuyện này, bác sĩ đó suýt bị Thẩm Quân Dục đánh, cuối cùng bị đuổi đi.

http://tieulun.hopto.org

“Không thể hồi phục như trước, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường” Thẩm Thanh Lan nói.

Kết quả như vậy, Phó Hoành Dật đã rất hài lòng rồi, mà Thẩm Thanh Lan cũng vậy.

Hai mắt Cố Dương đảo một vòng, nhích lại gần, “Anh, em nghe nói sau khi anh hồi phục sẽ đến quân khu thủ đô nhậm chức, có thật không?”

Phó Hoành Dật hờ hững nhìn cậu một cái, “Ừ”

“Ha ha. Anh, vậy sau này em là do anh quản lý rồi?” Cố Dương nghe vậy thì hai mắt sáng lên, tầm mắt dừng trên người Thẩm Thanh Lan một lúc, hiển nhiên là nảy lên ý đồ gì đó.

Phó Hoành Dật không biết cậu ta đang nghĩ gì, nhưng Thẩm Thanh Lan thì biết, tên nhóc này nhất định muốn nhận thấy rồi. Chắc muốn chờ sau khi anh đến quân khu thủ đô nhậm chức xong thì nghĩ cô cũng theo quân.

Có điều… Thẩm Thanh Lan nghĩ, cái ý tưởng theo quần này cũng không tệ.

“Chị dâu, chị không biết đấy thôi, sau khi Cố Khải xuất ngũ, anh lại rời khỏi đó, tôi ở quân khu rất cô đơn, cả ngày ngoại trừ huấn luyện cũng chỉ là huấn

luyện, chẳng vui gì cả”

Thẩm Thanh Lan bình tĩnh nhìn Cố Dương, “Ông nói, nếu cậu không muốn ở lại quân đội thì có thể về nhà”

Cố Dương hừ nhẹ một tiếng, “Tôi không về đâu, lúc trước ném tôi vào quân đội, tôi muốn về thì không cho về, bây giờ tôi không muốn về nữa, dù chỉ có chút thành tích, tôi cũng sẽ tuyệt đối không rời khỏi quân đội”

Phó Hoành Dật vẫn im lặng, nghe Cố Dương nói vậy thì lên tiếng: “Nếu đã chọn ở lại thì cố mà làm ra chút thành tích, thể hiện cho tốt, đầu năm sau quân khu sẽ có đợt chọn bộ đội đặc chủng, cậu có thể tham gia.”

Cố Dương nghe vậy thì hứng thú, “Anh, anh thấy em được không?”

Phó Hoành Dật không rõ thực lực hiện tại của Cố Dương lắm, chỉ nói: “Tôi nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là cậu nghĩ như thế, và cố gắng đến mức nào?

Cố Dương ra chiều suy nghĩ, nhưng cậu ta thật sự hứng thú với tuyển chọn bộ đội đặc chủng mà Phó Hoành Dệt nói.

“Anh, khi nào thì bắt đầu tuyển chọn?”

“Tháng Hai năm sau”

Tháng Hai năm sau, cũng vừa qua Tết không lâu, hai mắt Cố Dương đảo một vòng, cười ha ha, Anh, đợt tuyển chọn này do anh phụ trách à?”

Phó Hoành Dật bình tĩnh nhìn cậu ta, lúc này Cố Dương mới kịp phản ứng, anh muốn khỏi hẳn cũng cần ít nhất nửa năm, bây giờ đã là tháng Mười hai rồi, khi đó anh vẫn đang dưỡng thương!

Cố Dương hơi thất vọng, còn tưởng có thể từ Phó Hoành Dật biết chút hạng mục huấn luyện, để cậu ta chuẩn bị trước, tranh thủ thể hiện cho tốt.

Cố Dương ở lại bệnh viện một ngày, có cậu ta liên tục líu ríu, phòng bệnh cũng đỡ trống vắng. Nhưng cuối cùng, Phó Hoành Dật không chịu nổi cậu ta ồn ào nữa nên đuổi đi, phòng bệnh mới yên tĩnh lại.

“Cuối cùng cũng yên ổn rồi” Phó Hoành Dật nói.

“Rõ ràng rất thích cậu ta, vậy mà lần nào cũng tỏ ra ghét bỏ” Thẩm Thanh Lan bật cười nhìn anh. Nếu không thì sao Cổ Dương có thể ở đây nói líu ríu cả ngày được?

Phó Hoành Dật cười, nắm tay Thẩm Thanh Lan, “Tên nhóc đó chỉ nói hơi nhiều thôi. Giờ cũng muộn rồi, em về đi.”

http://tieulun.hopto.org

Mấy hôm nay Thẩm Thanh Lan đều về nhà vào lúc tối, bệnh viện cũng không phải chỗ tốt gì, cô lại đang mang thai, người nhà cũng không mong cổ ở bệnh viện lâu.

“Tối nay em không về, sáng mai làm kiểm tra thai nhi rồi, ở bệnh viện cũng tiện hơn” Thẩm Thanh Lan nói.

Phó Hoành Dật không đồng ý, “Giường ở bệnh viện nhỏ, không khí cũng không tốt, ở đây không thoải mái, về nhà đều tốt cho em và con”

“Anh có thể ở đây, thì em cũng có thể. Phó Hoành Dật, về nhà em bị mất ngủ.” Thẩm Thanh Lan nói, mấy ngày nay

nhà, mỗi buổi tối cô đều mất ngủ, hay giật mình tỉnh lại lúc nửa đêm, không nhìn thấy Phỏ Hoành Dật thì có rất hoảng hốt.

Phó Hoành Dật nghe liền hiểu, thở dài một hơi, “Để anh nói với bác sĩ kê thêm giường”

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, “Vâng”

Phó Hoành Dật gọi điện thoại cho Phó lão gia, “Ông, dạ, buổi tối Thanh Lan không về, sáng mai kiểm tra sức khỏe thai nhi, ở đây cũng tiện hơn, đến lúc

đó để dì Triệu đến là được rồi. Cháu biết, ông yên tâm.”

Cúp điện thoại, Phó Hoành Dật đã thấy Thẩm Thanh Lan cười tủm tỉm nhìn mình.

“Em đi nói với bác sĩ kê thêm giường” Thẩm Thanh Lan cười, nói xong cô liền đi ra ngoài, Phó Hoành Dật bất đắc dĩ cười.

Buổi tối, Thẩm Thanh Lan nằm trên giường, yên lặng nhìn Phó Hoành Dật. Tuy rằng không nằm cùng giường nhưng cô đã rất mãn nguyện, nhìn anh một hồi rồi ngủ ngay.

Phó Hoành Dật nhìn vành mắt thâm đen của cô, lại nhìn chân mình, hai mắt anh ủ rũ. Trong lòng anh không dễ chịu như những gì anh thể hiện ra ngoài. Anh là đàn ông, vậy mà lại cần vợ bảo vệ mình, mà sau này dù bình phục, hai chân cũng không được như trước nữa, rốt cuộc vẫn rất tiếc nuối.

Nhưng vì lần bị thương này, Thẩm Thanh Lan không màn tất cả, mặc kệ hiểm nguy mà ngàn dặm đến tìm anh, trong tim anh ngoại trừ cảm động còn thấy may mắn. May mà mình còn sống, có lẽ giống như cô nói, nếu mình xảy ra chuyện gì, anh thật sự không biết cô sẽ làm thế nào nữa.

Phó Hoành Dật yên lặng nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Thẩm Thanh Lan, trong đầu lo nghĩ đủ chuyện, mãi đến hơn nửa đêm anh mới dần ngủ.

Có lẽ vì biết Phó Hoành Dật ở cạnh mình, đêm nay Thẩm Thanh Lan ngủ rất ngon, cũng không nằm mơ thấy gì, khi tỉnh lại và mở mắt đã thấy anh thay đồ xong, đang chuẩn bị ngồi xuống xe lăn.

Thẩm Thanh Lan đứng dậy, giúp Phó Hoành Dật đứng lên, “Sao không gọi em?”

“Thấy em ngủ ngon, anh không nỡ đánh thức”

Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan đi làm kiểm tra, lúc siêu âm, ánh mắt hai người dịu dàng nhìn tên nhóc trên màn ảnh màu đen kia.

Bác sĩ cười nói chỉ lên màn hình, ánh mắt đầy ý cười nhìn Phó Hoành Dật và Thẩm Thanh Lan, “Đây là tay của bé, còn đây là chân. Nhóc con này phát triển rất tốt, sau này sinh ra nhất định là đứa bé khỏe mạnh, ba mẹ có muốn nghe tiếng tim bé đập không?”

Nghe vậy, Thẩm Thanh Lan quay đầu nhìn bác sĩ, “Nghe được sao?”

Bác sĩ cười, “Dĩ nhiên là được.”

Thẩm Thanh Lan nghe tiếng tim đập rõ ràng bên tai, hai mắt hơi kích động, “Phó Hoành Dật, anh nghe thấy không?”

Phó Hoành bật cười gật đầu, “Ừm, nghe rõ”

“Sau này hai người có thể tự mình nghe tim thai, nghe lại rồi có thể tự theo dõi, nếu có vấn đề gì cũng có thể phát hiện kịp thời” Bác sĩ nói, trước kia cũng không phải không có trường hợp thai nhi giai đoạn đầu phát triển khỏe mạnh, giai đoạn sau vì chút lý do ngoài ý muốn mà tim thai ngừng đập.

Phó Hoành Dật nghe vậy thì cẩn thận hỏi bác sĩ từng vấn đề liên quan, trên tay còn cầm laptop, ghi lại những điều bác sĩ nhấn mạnh.

Trở lại phòng bệnh, Thẩm Thanh Lan cầm laptop của anh xem, cười nói, “Sau này em muốn cho cục cưng xem cái này, nói cho nó biết, ba nó thương nó thế nào?

Phó Hoành bật cười dịu dàng.

Vì tin tức Phó Hoành Dật nằm viện không biết vì sao lại lộ ra ngoài, ngày nào trong phòng cũng có người tới thăm bệnh, đa phần là họ hàng của nhà họ Phó và họ Thẩm, cũng có một vài người là tới bám víu để tạo quan hệ. Thẩm Thanh Lan ứng phó vài ngày rồi Phó lão gia tuyên bố không cho thăm nữa thì cô mới được yên tĩnh.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 328: Thật thật giả giả

Chiều mùa đông, ánh nắng chiếu vào phòng bệnh, Thẩm Thanh Lan dựa vào ghế sưởi nắng, còn Phó Hoành Dật thì ngồi bên cạnh đặt ống nghe lên bụng cố và tập trung nghe.

“Hình như đạp nhanh hơn trước.” Phó Hoành Dật nói, rồi ghi chép số liệu vào cuốn sổ nhỏ.

Bỗng nhiên, có thứ gì nhô lên từ bụng Thẩm Thanh Lan, hình dạng giống như một bàn tay nhỏ. Ánh mắt Phó Hoành Dật dịu lại, duỗi ngón tay chạm nhẹ vào đó, bàn tay nhỏ lập tức rụt lại. Một lát sau, một bàn chân nhỏ lại in trên bụng cô, cô liền kêu lên.

Phó Hoành Dệt nhíu mày, “Sao vậy, con đạp hả?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Đúng là nghịch ngợm mà, sau này chào đời chắc hẳn sẽ là một đứa bé khỏe mạnh.”

Phó Hoành Dật cau mày, nhìn chằm chằm vào bụng Thẩm Thanh Lan, “Con gái yêu, sau này không được nghịch ngợm nữa, sẽ làm mẹ đau đấy.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy, vừa cảm thấy buồn cười lại vừa cảm thấy bất đắc dĩ. Từ khi trở về, Phó Hoành Dật cứ khăng khăng đứa bé trong bụng cô là

con gái. Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi dò hỏi: “Anh cứ nói là con gái, nhưng nếu sinh ra là con trai, có khi nào anh không cần con nữa không?”

Phó Hoành Dật thản nhiên nói, “Chắc chắn là con gái, anh đã nằm mơ thấy mấy lần rồi.”

Thẩm Thanh Lan rất muốn nói cho anh biết, anh là ban ngày suy nghĩ quá nhiều nên tối mới nằm mơ, trong bụng cổ chính là con trai đó, “Vậy nếu thật sự là con trai thì sao?”

Phó Hoành Dật nhún vai, “Hai ông cụ đều thích cháu trai, nếu nhìn thấy nó chắc chắn sẽ rất vui, sau này cứ giao cho hai ông cụ dạy dỗ là được rồi.”

Như vậy thì thằng nhóc đó sẽ không quấn lấy vợ anh nữa.

Sau này, khi cậu Phó lớn hơn một chút, biết đi đứng nói chuyện, thường xuyên bị ngài Phó quẳng cho hai ông cụ, khiến hai ông cụ vui đến mức không ngậm được miệng. Còn cậu bé thì nước mắt đầm đìa nhìn cô Phó hỏi “Mẹ, con không phải là con ruột của ba đúng không? Cho nên ba mới không thích con, mới không cho con ở cùng ba mẹ?”

Cô Phó nhìn đôi mắt lấp lánh ánh nước của bé, thật sự không đành lòng nói cho cậu bé biết lý do là vì ngài Phó muốn có con gái, nhưng lại biến thành con trai, nên anh mới buồn bực.

Nếu ngài Phó biết suy nghĩ trong lòng cô Phỏ, nhất định sẽ nói, anh chỉ không muốn thằng nhóc này giành vợ với anh thôi mà.

Thẩm Thanh Lan nhìn vẻ mặt dịu dàng của ngài Phó khi nhắc đến con gái, còn con trai thì ghét bỏ, thì âm thầm lau giọt nước mắt cay đắng vì con trai.

Nam Thành.

Triệu Giai Khanh nhìn tư liệu, nét mặt rét lạnh, “Tôi đã trả bao nhiêu tiền, thế mà cậu chỉ tìm được mấy tin này?”

Thám tử tư có nỗi khổ khó nói, “Bà chưa từng nói chồng cũ của cô là sĩ quan cấp cao. Nếu sớm biết ông ấy làm nghề này, thì có cho nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không làm.” Chỉ vì mấy tin tức ít ỏi này mà suýt nữa anh ta đã bị tống vào ngục.

Triệu Giai Khanh cũng biết Nhan An Bang là sĩ quan cấp cao, có rất nhiều tư liệu được giữ bí mật, người bình thường không thể điều tra được, thật ra cũng hơi khó khăn. Bà mở tài liệu ra nhìn, thấy nội dung bên trong tương đối chi tiết, sắc mặt mới dịu lại nói, “Đây là số tiền còn lại.”

Thám tử tư cầm lấy tiền đếm, rồi gọi Triệu Giai Khanh, “Chờ chút, số tiền này?”

Triệu Giai Khanh xoay người, “Lúc trước đã nói năm mươi nghìn tệ, không

thiếu một đồng.”

Thám tử tư cười cười, “Năm mươi nghìn tệ là giá của người bình thường, chồng cũ của bà là người bình thường sao? Vì điều tra chút tư liệu này, suýt nữa tôi đã bị phát hiện, xém tí là bị bắt, xem như không có công lao thì cũng có khổ lao. Dù sao thì bà cũng nên cho tôi thêm chút phí lao lực chứ?”

Triệu Giai Khanh nhíu mày, bà không muốn nâng giá lúc này, “Còn dám nhắc đến tiền, cậu tưởng cậu làm tốt lắm ha?”

“Vì lúc trước bà không nói rõ thông tin về chồng cũ, nếu không lúc đầu tôi cũng sẽ chẳng đưa ra giá đó. Tôi biết bà không muốn để ai biết mình đang điều tra về chồng cũ, chỉ cần bà cho tôi thêm chút phí, tôi đảm bảo những chuyện này chỉ có trời biết đất biết, bà biết tôi biết, tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết.”

“Cậu đừng có lươn lẹo.”

Thám tử tư cười vô sỉ, “Sao lại nói là tôi lươn lẹo? Tôi làm việc cho bà, bà thì trả tiền, đây là lẽ đương nhiên.”

Triệu Giai Khanh không muốn lằng nhằng với cậu ta làm gì nữa, nghĩ một lúc rồi lấy một xấp tiền trong túi ra, “Chỉ có chừng này thôi, lấy hay không?”

Thám tử tư cười tít mắt cầm ngay, “Bà đúng là người hào phóng. Nếu sau

này còn muốn điều tra ai thì nhớ tìm tôi, nể mặt người quen, tôi sẽ giảm giá cho bà 10%.”

Triệu Giai Khanh khinh bỉ nhíu mày, rồi nhanh chóng rời khỏi.

Thám tử tư bĩu môi, trong mắt hiện vẻ khinh thường. Chỉ là một người phụ nữ đáng thương bị chồng bỏ thôi mà, có gì đáng để ra oai.

Triệu Giai Khanh quay về khách sạn, xem tư liệu thám tử tư đưa, những thông tin liên quan đến Nhan An Bang rất ít, còn không bằng những gì bà biết. Bà đành để sang một bên, tiếp tục xem về Tần Nghiến. Sau khi xem xong, chân mày càng nhíu chặt, tin về Tần Nghiên thì rất nhiều, nhưng chẳng có cái nào có ích.

Bỗng nhiên, ánh mắt Triệu Giai Khanh khựng lại. Tần Nghiên từng bị điên vì chuyện con gái mất tích, rồi vào bệnh viện tâm thần, thừa dịp bác sĩ không chú ý trốn đi, lại bị lưu manh chặn trong hẻm, sau đó được người chồng trước cứu, dẫn bà ta ra nước ngoài.

Triệu Giai Khanh nhớ lúc trước Nhan An Bang không nói vậy, mà nói bà ta sống ở thành phố khác, chứ không ra nước ngoài. Nhưng trong tư liệu này lại nói bà ta đi nước ngoài, rốt cuộc là tư liệu sai, hay là bà ta nói dối?

Triệu Giai Khanh không nghĩ ra, cho dù có đi nước ngoài hay không thì cũng không chứng minh được điều gì. Tần Nghiên vì sao lại nói dối, còn cả báo ứng mà bà ta nhắc tới là ám chỉ cái gì?

http://tieulun.hopto.org

Không đợi Triệu Giai Khanh nghĩ ra, thám tử tư đã gọi điện thoại tới, “Tôi đã đưa tiền, cậu còn muốn gì nữa?” Giọng điệu của bà không mấy thân thiện.

Thám tử tư cười, “Bà đừng khẩn trương, tôi không đòi tiền. Sau khi bà đi, tối vô tình điều tra được mấy tin tức, có thể có lợi cho bà, nên muốn tặng thêm cho bà, yên tâm, tôi sẽ không lấy thêm tiền đâu.”

Triệu Giai Khanh cầm lấy tư liệu trên bàn nhìn một chút, sắc mặt liền thay đổi, “Cậu tra được từ đâu?”

“Chuyện này tôi không thể nói cho bà biết được, dù sao đó cũng là thứ để tôi kiếm cơm, nhưng tôi có thể bảo đảm, những tin tức này đều là thật. Mặc dù con người tôi ham tiền, đôi khi vì tiền mà làm mấy chuyện, khụ khụ, không có đạo đức, nhưng tôi vẫn còn đạo đức nghề nghiệp.”

Triệu Giai Khanh không nói gì, lấy một xấp tiền mặt trong túi ra, sau đó đứng dậy rời đi.

Thám tử tư nhún vai, đây không phải do cậu ta yêu cầu, mà do bà muốn khen thưởng thối.

Triệu Giai Khanh quay lại khách sạn xem tư liệu, sắc mặt càng tái nhợt. Thì ra là vậy, thì ra là vì thế nên Nhan Tịch mới gặp những chuyện vốn nó sẽ không phải gánh chịu.

http://tieulun.hopto.org

Nhan An Bang, ông hại con gái tôi, là ông đã hại con gái tôi!

Trong mắt Triệu Giai Khanh đầy thù hận, bà lập tức đón xe đến nhà họ Nhan. Nhưng lần này bà gặp may, không chỉ có Tần Nghiên, mà ngay cả Nhan An Bang cũng ở nhà.

Triệu Giai Khanh đẩy Tần Nghiên ra, xông thẳng vào, “Nhan An Bang, ông cút ra đây cho tôi!”

Tần Nghiên đi theo sau, “Chị, chị nói nhỏ chút, An Bang đang nghỉ ngơi trên lầu, chị kêu lớn như vậy sẽ khiến anh ấy tỉnh đấy.”

Triệu Giai Khanh không quan tâm đến Tần Nghiên, biết ông ta đang ở trên lầu liền lập tức chạy lên đó, “Nhan An Bang, ông ra đây cho tôi.”

Tần Nghiên lại cản bà, “Bây giờ chị không thể lên đó được. An Bang đang ngủ, để em đi gọi anh ấy.”

Triệu Giai Khanh lạnh lùng nhìn bà ta, “Tránh ra cho tôi.”

Tần Nghiên không chịu, nên Triệu Giai Khanh muốn đẩy bà ta ra, nhưng mới vừa đụng vào cánh tay thì bà ta đã la lên một tiếng, rồi ngã xuống đất.

Nhan An Bang đang ngủ, nghe dưới lầu ồn ào, vừa đi tới đã nhìn thấy Triệu Giai Khanh đẩy ngã Tần Nghiên. Ông ta giật mình, chạy lại chỗ bà ta, “Nghiên Nghiên, em không sao chứ?”

May là chỗ Tần Nghiện đúng không cao lắm, hơn nữa dưới sàn nhà có lót thảm, chỉ thấy bà ta bị treo chân.

Triệu Giai Khanh đang ngày người thì Nhan An Bang đã tát vào mặt bà, “Triệu Giai Khanh, đồ đàn bà ác độc, rốt cuộc bà đến đây để làm gì?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 329: Báo cảnh sát

Triệu Giai Khanh vừa mất tập trung đã bị Nhan An Bang giáng cho một cái tát, đầu nghiêng sang một bên. Bà sững sờ, dường như không cảm nhận được đau đớn trên đó, lạnh lùng nhìn ông ta, “Ông chỉ biết quan tâm đến tình nhân của mình, nhưng đã quên Nhan Tịch là con gái ruột của ông rồi đúng không?”

Đôi mắt Nhan An Bang hơi thay đổi, “Nhan Tịch làm sao?”

“Ha ha, Nhan Tịch làm sao? Nhan An Bang, tôi hỏi ông, ông đã nói chuyện của Nhan Tịch cho người đàn bà này biết đúng không? Ông biết rõ bấy giờ con bé không thể chịu nổi kích động, mà ông còn để bà ta đến Sydney, rốt cuộc ông muốn gì chứ? Không, rõ ràng ông hoàn toàn không xem Nhan Tịch là con gái của mình? Dường như nhớ đến điều gì, ánh mắt Triệu Giai Khanh dữ tợn như muốn băm vằm người đàn ông trước mắt này “Nhan An Bang, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng còn ông, ngay cả một con súc sinh cũng không bằng. Cho dù ông hận tôi, nhưng Nhan Tịch vô tội, sao ông có thể làm như thế hả?”

Nhan An Bang nhíu mày nhìn bà, “Triệu Giai Khanh, bà đừng ở đây nói hươu nói vượn, Nghiên Nghiên đi Sydney lúc nào?”

Triệu Giai Khanh bật cười, ánh mắt rét lạnh, “Nhan An Bang, ông không nên làm lính, mà nên đi làm diễn viên thì hợp hơn đấy, không chừng còn đoạt giải Oscar nữa đấy.”

http://tieulun.hopto.org

“Tôi không biết bà đang nói gì, bây giờ bà lập tức xin lỗi Nghiên Nghiên, sau đó cút khỏi nhà tôi!”

“Nhan An Bang, ông giả vờ giỏi thật đấy, suýt nữa tôi đã bị ông lừa. Tôi còn tưởng cho dù ông không phải là một người chồng tốt, thì ít ra cũng là một người ba tốt. Bây giờ tôi mới biết, ông chỉ là một con súc sinh không hơn không kém. Nhan Tịch là con gái ruột của ông, sao ông có thể nhẫn tâm đối xử với nó như thế!”

Một người yêu cầu xin lỗi, một người thì cứ trách mắng, hai người giằng co, ông nói gà bà nói vịt.

Tần Nghiên ngồi sụp xuống đất, cúi đầu, trong mắt đầy ý cười. Cãi nhau đi, càng ầm ĩ thì càng vui, cuộc sống yên bình thế này đã quá lâu rồi.

Triệu Giai Khanh tiếp tục lớn tiếng, tốt nhất là cho mọi người biết hết. Nhan An Bang hại Nhan Tịch, hủy cả đời con bé. Nó là đứa con gái mà bà cực khổ mang thai mười tháng sinh ra, là máu thịt trong lòng bà, nhưng lại bị ông ta nhẫn tâm hủy hoại. Tức giận đi, phản kháng đi, tốt nhất là kéo ông ta cùng xuống địa ngục.

Tần Nghiên im lặng suy nghĩ, thấy hai người sắp đánh nhau, cố gắng đứng dậy, giữ chặt Triệu Giai Khanh, “Đừng đánh nữa, có chuyện gì thì từ từ nói. Nhan Tịch là con gái của An Bang, ông ấy sẽ không hại con bé đâu, chắc chị hiểu lầm rồi.”

Triệu Giai Khanh đã bị cơn giận khống chế, hiện giờ bà chỉ muốn liều mạng

với Nhan An Bang, chết cùng ông ta. Thấy Tần Nghiên ngăn cản, bà liền nghĩ đến chuyện ông ta vì người đàn bà này mà làm con gái mình tổn thương, nỗi hận trong lòng không thể kiềm chế được.

Bà tát vào mặt Tần Nghiên, cho đến khi Nhan An Bang kịp kéo bà lại, thì trên mặt bà ta đã sưng vù. Vừa rồi Triệu Giai Khanh đánh ông ta, nhưng ông ta chỉ đỡ chứ không đánh trả. Còn bây giờ ông ta đã nổi giận, không nhẫn nhịn nữa mà đánh Triệu Giai Khanh tới tấp.

Một khi Nhan An Bang đánh thật thì sao Triệu Giai Khanh có thể là đối thủ của ông ta được, nên bà chỉ có thể chịu trận. Tần Nghiên đứng một bên im lặng nhìn, còn kêu la, “Đừng đánh nữa. Mau dùng tay lại.”

“An Bang, đừng đánh nữa, còn đánh nữa sẽ xảy ra án mạng đấy.” Thấy Triệu Giai Khanh sắp bị đánh chết, bà ta mới kéo Nhan An Bang ra, trong giọng nói còn mang theo vẻ hốt hoảng, kéo lý trí ông ta quay về.

Lúc này, Nhan An Bang mới ý thức được mình vừa làm gì. Ông ta nhìn Triệu Giai Khanh, trong lòng thấy hơi hối hận.

Triệu Giai Khanh nhìn Nhan An Bang chằm chằm, “Nếu hôm nay ông không đánh chết tôi, ngày mai tôi sẽ khiến ông thân bại danh liệt.”

Cơn giận trong lòng ông ta liền dâng lên, muốn xông tới, nhưng lại bị Tần Nghiên ôm chặt, “An Bang, ông tỉnh táo lại đi.” Rồi nhìn Triệu Giai Khanh đang ngồi dưới đất, “Chị còn không đi mau, muốn bị đánh chết hả?”

Triệu Giai Khanh bò dậy, “Nhan An Bang, từ hôm nay trở đi, tôi và ông không đội trời chung, ông đối xử với Nhan Tịch thế nào, tôi sẽ đáp trả gấp bội. Ông nên trông chừng kỷ người tình bé nhỏ của mình vào, nếu cô ta xảy ra chuyện gì…”

“Triệu Giai Khanh.”

“An Bang, đừng nói nữa.”

Rời khỏi nhà họ Nhan, Triệu Giai Khanh lạnh lùng nhìn nơi mà mình đã từng sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên cảm thấy nơi này cực kỳ bẩn thỉu.

Người bà rất nhếch nhác, tóc rối bời, quần áo nhăn nheo, trên mặt còn có vết bầm, bà đón xe, “Đến bệnh viện!”

Tài xế lái xe taxi là nữ, nhìn Triệu Giai Khanh qua kính chiếu hậu, tỏ vẻ đồng cảm, đây rõ là bị bạo lực gia đình mà.

“Chị… chị bị chồng đánh à? Tôi nói chị nghe, bây giờ chị nên đến sở cảnh sát báo án đi, tố cáo ông ta hành hung, loại chuyện này không thể nhịn được, nếu đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai. Nếu lần đầu ông ta ra tay mà chị không phản kháng, sau này sẽ thành thói quen, người chịu khổ chỉ có chị.”

http://tieulun.hopto.org

Triệu Giai Khanh không nói gì, người tài xế là người nhiệt tình, tưởng bà không dám làm nên tiếp tục thuyết phục, “Theo tôi thấy thì chị không phải bị đánh lần đầu, bây giờ đi bệnh viện, sau này về nhà sẽ bị ông ta đánh nữa. Còn nếu báo cảnh sát, thì vết thương trên người chị đều là chứng cứ tốt nhất, cảnh sát sẽ không mặc kệ đầu. Hiện giờ, quyền lợi của phụ nữ đã được bảo vệ, chồng chị bạo lực gia đình, vậy chị cứ tố cáo đi.”

Triệu Giai Khanh đi bệnh viện gần đó, sau khi đến nơi, Triệu Giai Khanh trực tiếp vào bệnh viện yêu cầu giám định vết thương.

Bác sĩ kiểm tra vết thương, kê đơn thuốc cho bà xong, rồi nhìn bóng lưng rời đi của bà lắc đầu thở dài, lại là một người bị bạo lực gia đình nhưng không dám lên tiếng, đúng là người phụ nữ đáng thương.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Triệu Giai Khanh liền đến sở cảnh sát, đạt kết quả giám định vết thương lên bàn, lạnh giọng nói, “Tôi muốn tố cáo, có người cố ý gây thương tích!”

Cảnh sát ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Triệu Giai Khanh thì nét mặt hoàn toàn thay đổi.

“Bà nói vết thương trên mặt là do chồng cũ đánh?” Cảnh sát hỏi.

“Không chỉ trên mặt, còn có trên người nữa, đây là kết quả giám định mà tôi vừa khám ở bệnh viện, tôi muốn tố cáo ông ta cố ý đánh tôi.”

Cảnh sát chăm chú ghi lời khai, “Chồng cũ của bà tên là gì, điện thoại liên lạc số mấy?”

“Ông ta tên là Nhan An Bang.” Triệu Giai Khanh đáp.

Cảnh sát dừng tay, nhìn Triệu Giai Khanh, “Bà nói ông ta tên là gì?”

“Nhan An Bang.” Triệu Giai Khanh lặp lại.

Lần này cảnh sát nghe rất rõ, nhìn bà chằm chằm, “Người bà nói là Nhan An Bang ở nhà họ Nhan?”

“Đúng!” Cảnh sát đặt bút xuống, “Bà Triệu, là như vậy, tuy bây giờ bà là người bị hại, nhưng tội vu cáo phải chịu hình phạt theo pháp luật, bà vẫn muốn tố cáo ông ta?”

“Tôi chắc chắn, bây giờ lập hồ sơ được chưa?” Triệu Giai Khanh lạnh mặt hỏi.

Cảnh sát thấy bà không giống nói đùa, đành tiếp tục ghi chép.

“Bà Triệu, chúng tôi sẽ để đồng nghiệp đi điều tra dựa theo lời khai của bà, nếu như là thật, chúng tôi sẽ liên lạc với bà, hy vọng mấy ngày tiếp theo bà

không được khóa máy.”

“Làm phiền cậu rồi, trong khoảng thời gian này tôi sẽ ở lại trong nước, chuyện của tôi hy vọng cậu quan tâm nhiều hơn.” Triệu Giai Khanh khách sáo nói, sau đó quay về khách sạn.

Bà nằm trên giường, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo, dường như không cảm giác được đau đớn trên người.

Thật ra trong tay bà có một vài chứng cứ về việc Nhan An Bang lợi dụng chức quyền. Ông ta ngồi vị trí này đến

mấy năm, không thể hoàn toàn sạch sẽ. Bà và ông ta là vợ chồng mấy chục năm, cũng từng làm mấy chuyện này vì ông ta, chứng cứ là lấy được khi ấy. Lúc đó bà quên hủy, không ngờ bây giờ lại trở thành lá bài may mắn của bà.

Bà từng nghĩ sẽ giao cho cảnh sát, nhưng suy nghĩ lại, nếu lấy lý do này đi tố cáo vạch trần Nhan An Bang, ngay lập tức ông ta sẽ thân bại danh liệt, sự nghiệp của ông ta cũng tan thành mây khói, thậm chí có thể được mời đi uống trà. Nhưng nếu vậy thì rất có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp của Nhan Thịnh Vũ. Bấy giờ nó đang giữ vị trí cấp cao trong công ty, cho dù là tiền lương hay đãi ngộ đều rất tốt.

Con của bà xuất sắc như vậy, tương lai còn có thể tiến xa hơn nữa, chỉ vì Nhan An Bang mà ảnh hưởng đến tương lai của nó, bà không nghĩ đây là một cuộc mua bán có lời, nếu như có thể dùng chứng cứ khác khiến ông ta mất hết tất cả, tất nhiên Triệu Giai Khanh sẽ không do dự gì mà lựa chọn cách đó.

http://tieulun.hopto.org

Ngay từ lúc trên xe đến nhà họ Nhan thì bà đã nghĩ ra cách này, nhưng không ngờ Tần Nghiến lợi phối hợp với bà đến thế, cố tình ngã xuống cầu thang đúng không, muốn vu khống cho bà hả? Nếu là Triệu Giai Khanh vẫn yêu Nhan An Bang trước kia, có thể sẽ đau lòng, sẽ quan tâm, nhưng Triệu Giai Khanh của bây giờ đã khác rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 330: Tên thân mật của con trai

Sau khi Triệu Giai Khanh đi rồi, Nhan An Bang cầm túi chườm đá xoa mặt cho Tần Nghiên.

Tần Nghiên thấp thỏm nhìn ông ta, thấy ông ta vẫn không nói gì thì nhịn không được mà dò hỏi, “An Bang, anh sao vậy?”

Nhan An Bang nhìn Tần Nghiên chằm chằm, làm bà ta lo lắng, “Triệu Giai Khanh nói em đến Sydney tìm Nhan Tịch?”

Tần Nghiên tỏ vẻ bối rối, “An Bang, anh đừng giận, em chỉ muốn đi thăm Nhan Tịch một chút thôi. Anh thừa biết em rất thích Nhan Tịch mà, nhưng con bé vẫn luôn hiểu lầm em. Lần trước em nghe anh nói con bé không còn nhớ một số chuyện nữa, nên em muốn đến đó làm quen với nó. Nếu không có ai nói thân phận của em cho nó biết thì bọn em có thể sống hòa thuận với nhau. An Bang, em không ngờ Triệu Giai Khanh lại kích động như vậy.”

Thấy Nhan An Bang vẫn im lặng, Tần Nghiên kéo vạt áo ông ta, “An Bang, anh đừng giận em, em chỉ muốn gặp Nhan Tịch một lần thôi mà. Anh cũng biết, chân mày Nhan Tịch có hơi giống Mộc Mộc, em…”

Vừa nhắc tới Tần Mộc, cơn giận của Nhan An Bang liền biến mất. Tần Mộc chính là nỗi đau trong lòng Tần Nghiên, cũng chính là áy náy lớn nhất của ông ta với người đàn bà này.

http://tieulun.hopto.org

Trong mắt Tần Nghiên hiện vẻ u ám. Bà ta biết chỉ cần nhắc tới Tần Mộc, cho dù Nhan An Bang có giận đến mấy cũng bỏ qua, quả nhiên là vậy.

Ông ta thở dài, “Nghiên Nghiên, anh rất xin lỗi.”

Tần Nghiên thấy ông ta không tức giận nữa thì mỉm cười, “Anh không giận em là được rồi. Thật ra, chuyện hôm nay cũng do em mà ra, nếu không phải tại em lén lút bay qua Sydney gặp Nhan Tịch, thì Triệu Giai Khanh cũng không kích động như thế.”

Nhan An Bang cầm túi chườm đá bị Tần Nghiên để bên cạnh, tiếp tục xoa mặt cho bà ta, “Hiện giờ Triệu Giai Khanh đúng là một con chó điên, em không cần để ý. Nếu sau này bà ta còn dám tìm tới đây thì em cứ đuổi đi, đừng cho bà ta vào đây.”

Tần Nghiên giả vờ đau đớn, hít một hơi, Nhan An Bang liền nhẹ tay, “Em cũng thật ngốc, bà ta đánh mà em cũng không biết đánh trả, chỉ biết đứng im một chỗ chịu trận.

Tần Nghiên tủi thân, “Em đâu ngờ chị ta lại đột nhiên ra tay chứ, làm em không kịp phản ứng.

Nhan An Bang thấy cảnh sát tới nhà mà không hiểu tại sao. Nghe giải thích xong, sắc mặt ông ta càng khó coi hơn. Chờ cảnh sát đi về, Tần Nghiên thấy ông ta tức giận thì vội vàng an ủi, “Anh bình tĩnh, bây giờ đi xem Triệu Giai

Khanh trước đi, hay là anh đi xin lỗi chị ấy, dàn xếp chuyện này. Nếu chị ấy tiếp tục làm lớn chuyện thì sẽ ảnh hưởng xấu đến anh đấy."

"Anh đi xin lỗi ư? Lúc ấy anh nên đánh chết người đàn bà độc ác đó. Thế mà anh lại ngồi đây chờ bà ta phản đòn." Nhan An Bang căm tức nói, lúc đầu ông ta còn không hiểu Triệu Giai Khanh đến đây tìm phiền toái làm gì, thì ra là muốn ép mình ra tay.

"Khoan hãy nói đến mấy chuyện này, bây giờ cần xoa dịu Triệu Giai Khanh trước. Anh thử nghĩ xem, nếu chuyện này truyền đến quân khu thì chẳng phải anh sẽ mất hết danh dự sao?" Làm một sĩ quan cấp cao, còn là một người đàn ông, thế mà lại đánh vợ cũ, chuyện này càng ầm ĩ, không cần biết ai đúng ai sai, thì kết quả cuối cùng cũng là Nhan An Bang sai.

Nghe Tần Nghiên nói vậy, Nhan An Bang mới dần tỉnh táo lại. Ông ta đi tới đi lui, cau mày suy nghĩ.

"An Bang, anh gọi điện thoại cho Triệu Giai Khanh đi, giải thích cho chị ấy hiểu, rồi cúi đầu nhận sai, biết đâu chị ấy sẽ tha thứ cho anh. Nếu anh không muốn gọi, vậy để em gọi điện thoại xin lỗi giùm anh. Chỉ cần chị ấy chịu tha thứ, muốn em làm gì cũng được."

Nhan An Bang vô cùng cảm động, cầm tay Tần Nghiên, "Cảm ơn em, Nghiên Nghiên, mọi chuyện cứ để anh xử

Làm sao Tần Nghiên có thể yên tâm được, tỏ ra lo lắng hỏi: "Anh định giải quyết như thế nào?"

Nhan An Bang cười cười, gọi điện thoại cho cục trưởng sở cảnh sát, giải thích hết mọi chuyện, “Thật ra chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi. Anh sẽ giải thích rõ ràng với Triệu Giai Khanh, không quấy rầy cục trưởng nữa.”

Cục trưởng sở cảnh sát vừa mới biết chuyện này, đang cảm thấy đau đầu thì Nhan An Bang gọi điện thoại tới, giải thích rất hợp ý ông ta, “Nhan tham mưu trưởng gọi tới đúng lúc lắm, tôi vừa định nói chuyện này với ông. Tôi đã hiểu hết mọi chuyện, cũng biết con người Nhan tham mưu trưởng, tôi tin trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó. Nếu là hiểu lầm, thì hai vị hãy giải thích rõ ràng với nhau. Dù sao cũng từng là người một nhà, giữa hai người còn có hai đứa con, ầm ĩ quá sẽ ảnh hưởng xấu đến bọn trẻ.”

Nhan An Bang cười ái ngại, “Cục trưởng nói rất đúng, ngày mai tôi sẽ tìm bà ấy nói rõ mọi chuyện. Lần này đã làm phiền cục trưởng rồi, thật ngại quá.”

Cục trưởng cũng không biết nói gì hơn. Nhan An Bang cười vui vẻ nói: “Được rồi, để hôm nào tôi mời ông bữa cơm.”

Cúp điện thoại, Tần Nghiên nhìn Nhan An Bang, “Sao rồi?”

“Triệu Giai Khanh muốn tố cáo thì cũng phải xem cảnh sát có dám nhận vụ án này không. Anh đã bàn với cục trưởng, ông ta sẽ đè chuyện này xuống giúp anh. Chờ qua mấy ngày, Triệu Giai Khanh muốn làm lớn chuyện cũng không được.”

http://tieulun.hopto.org

Tần Nghiên vẫn còn lo lắng, “Hay là, chúng ta đi xin lỗi Triệu Giai Khanh đi. Nếu Nhan Tịch và Thịnh Vũ biết được, chắc chắn sẽ hận anh. Nhất là Thịnh Vũ, trước đó nó đã hiểu lầm anh rồi, nếu nó biết mẹ nó bị như vậy, thì tình cha con giữa hai người sẽ không thể nối lại nữa.”

Nhan Thịnh Vũ là con trai độc nhất của Nhan An Bang, muốn ông ta không quan tâm là chuyện không thể nào. Lần trước ống ta và Nhan Thịnh Vũ chia tay trong tâm trạng không mấy vui vẻ, nếu nó biết ông và mẹ nó xảy ra tranh chấp, thì hậu quả khó mà lường trước được.

Nhan An Bang do dự, “Được rồi, mặc kệ nó có biết hay không, dù gì nó cũng không muốn trở về, cứ kệ nó đi.”

Tần Nghiên muốn khuyên tiếp, nhưng Nhan An Bang đã xua tay, xoay người lên lầu. Bà ta nhìn theo bóng lưng, mãi cho đến khi ông ta vào phòng thì mới ngồi xuống ghế sô pha, nghĩ đến chuyện đã xảy ra hai ngày này thì liền cười rộ lên. Triệu Giai Khanh, làm tốt lắm, nhưng còn chưa đủ, cứ tiếp tục ầm ĩ đi, tôi vô cùng chờ mong biểu hiện của bà.

Thủ đô.

Thẩm Thanh Lan đang dùng cơm với Vu Hiểu Huyên và Phương Đông. Phương Đông đã học xong khóa học ở nước Mỹ, sang năm sẽ chính thức nhậm chức ở chi nhánh công ty bên nước M trong vòng hai năm.

“Phương Đông, lần sau gặp lại, cậu sẽ là người xuất sắc trong công ty, sau này có thể sẽ biến thành nữ cường nhân giống như chị dâu của của Thanh

Lan chăng?” Vu Hiểu Huyên trêu ghẹo cô.

Phương Đồng liếc cô nàng, “Nữ cường nhân gì chứ, tớ không muốn trở thành người như chị Ôn đâu, chỉ muốn là một cô gái dịu dàng thôi.”

“Chao ôi, có chồng chưa cưới đúng là có khác. Cậu xem khóe mắt, lông mày của cậu ấy đều như mùa xuân phơi phới, đúng là một bông hoa si rơi vào bể tình không có lối thoát.”

Phương Đông trừng mắt nhìn cô, “Vu Hiểu Huyên, cậu có tin tớ dán cái miệng của cậu lại không?”

“Cứ tự nhiên.”

Phương Đồng giả vờ muốn nhào tới, Vu Hiểu Huyên liển ngửa ra sau. Thẩm Thanh Lan lẳng lặng nhìn bọn họ đùa giỡn, ánh mắt lấp lánh ý cười, cứ như được quay trở về thời đại học.

“Thanh Lan, cậu cười rồi.” Vu Hiểu Huyên nói, còn làm quá lên, tỏ vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Thanh Lan nhíu mày nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu.

http://tieulun.hopto.org

“Từ lúc ra khỏi nhà, cậu chưa từng mỉm cười, cứ thất thần mãi. Chẳng phải chỉ xa ngài Phó một ngày thôi sao, không nỡ đến mức này cơ à?”

“Tớ đầu có nhớ Phó Hoành Dật, tớ đang suy nghĩ chuyện khác.”

Chuyện khác? Chẳng lẽ trong lòng Thẩm Thanh Lan còn có chuyện gì quan trọng hơn ngài Phó ư?

Trong mắt Vu Hiểu Huyên viết hai chữ “bà tám” thật to, “Thanh Lan, cậu đang nghĩ chuyện gì vậy, nói xem nào, biết đâu tớ sẽ giúp được cậu.”

Phương Đông cũng nhìn cô.

Thẩm Thanh Lan rầu rĩ, “Tớ đang nghi đặt tên thân mật cho con, nhưng mãi vẫn chưa chọn được.”

Vừa dứt lời, đôi mắt Phương Đông và Vu Hiểu Huyên rực sáng, nhìn chằm chằm vào bụng Thẩm Thanh Lan. Lúc trước bụng của cô không lớn, so sánh với mấy phụ nữ có thai cùng tháng khác, thì bụng cô được xem là nhỏ. Nhưng nửa tháng gần đây, bụng của cô giống như quả cầu, mỗi ngày lại lớn hơn một chút. Cuối cùng, bây giờ cũng có chút dáng vẻ của phụ nữ mang thai năm tháng.

“Đặt nhũ danh cho đứa bé, hay đấy, cậu nghĩ ra mấy tên rồi? Không chọn được hả? Nói nghe xem nào, chúng tớ sẽ giúp cậu chọn.” Phương Đông nói.

Vu Hiểu Huyên gật đầu phụ họa.

“Tớ nghĩ được mấy tên, Đoàn Đoàn, Viên Viên, Bánh Trôi, Bánh Bao,…” Thẩm Thanh Lan nghiêm túc nói.

Phương Đông và Vu Hiểu Huyên câm nín nhìn nhau. Vu Hiểu Huyền nhìn Thẩm Thanh Lan, nói với vẻ sâu xa: “Thanh Lan, sau này tên thân mật của đứa bé nên để ngài Phó đặt, biết chưa?” Nếu để Thẩm Thanh Lan đặt, cô cảm thấy sau này cậu nhóc Phó sẽ khóc thét.

“Khó nghe đến vậy sao?”

Phương Đông và Vu Hiểu Huyên cùng nhau gật đầu.

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, “Tớ đã nghĩ mất mấy ngày đấy.”

Vu Hiểu Huyên không nói nên lời, suy nghĩ mấy ngày cũng vậy thôi, nếu đã là thuận miệng đặt thì đúng là chỉ có thể như thế thôi.

“Thanh Lan, ngày sinh dự tính của cậu là tháng Năm năm sau hả?” Vụ Hiểu Huyên hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan gật đầu, cô mang thai đầu tháng tám, ngày sinh dự tính vào tháng Năm.

“Vậy cứ gọi là Ngũ Nguyệt đi, cho dù là con trai hay con gái đều có thể gọi như vậy, đơn giản dễ hiểu, đúng là một cái tên hay.” Vu Hiểu Huyên vỗ tay.

Phương Đồng ghét bỏ nhìn cô, “Vu Hiểu Huyên, về sau tên của đứa bé nhà cậu phải để Hàn Dịch đặt, nếu không chờ đến khi đứa bé trưởng thành e rằng cũng chỉ biết khóc thét.”

Vu Hiểu Huyên bị xem thường, lườm cô, “Vậy cậu thử đặt xem nào.”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đồng nhún vai, “Tớ cũng không biết đặt thế nào cho hay, nhưng chỉ là một cái nhũ danh thôi mà, | tớ cảm thấy không cần phải phức tạp đến vậy, nếu là con gái thì gọi là An An, con trai thì Nhạc Nhạc hoặc Đông Đông, cũng hay mà.”

Vu Hiểu Huyên cười phá lên, “Phương Đông, bây giờ tớ đã tin cậu không biết đặt tên rồi. An An còn nghe được, chứ Nhạc Nhạc và Đông Đông là cái quỷ gì thế? Con của Thanh Lan và ngài Phó chắc chắn là một đứa trẻ tài sắc vẹn toàn, thế mà lại có nhũ danh thủ tục như thế. Sau này, Cậu Phó mà khóc, cậu có chịu trách nhiệm dỗ dành không?”

Phương Đông và Vu Hiểu Huyên đều nhìn chằm chằm vào Thẩm Thanh Lan, “Cậu nên về hỏi ngài Phó đi.”

Thẩm Thanh Lan nhếch môi, có vẻ như đây là cách tốt nhất.

Hôm nay Thẩm Thanh Lan không định ra ngoài, nhưng Phó Hoành Dật nói cô đã lâu không ra ngoài chơi với bạn bè, cho nên dặn tài xế lái xe đưa cô đưa đi.

Lúc này Phó Hoành Dật đang đọc sách trong phòng khách. Phó lão gia từ nhà họ Thẩm trở về, không thấy Thẩm Thanh Lan đâu, bèn hỏi: “Khi nào Thanh Lan mới về?

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Cháu không hỏi, cứ để cô ấy đi chơi với bạn bè thoải mái đi. Gần đây cô ấy cứ quanh quẩn bên cạnh cháu, cả ngày ở nhà mãi cũng không tốt.” Ngay cả bút vẽ cô cũng không đụng tới. Mỗi ngày, ngoại trừ chăm sóc anh, thì đều đọc sách và đi ngủ cùng anh.

“Thôi đừng vội gọi con bé về, cứ để nó thư giãn một chút đi. Lần này cháu có thể bình an trở về, may mà nhờ có Thanh Lan.” Phó lão gia biết cô không những đi tìm mà còn cõng Phó Hoành Dật về, trong lòng vừa cảm động lại vừa lo lắng không thôi. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, đúng là muốn mạng của ông mà.

“Nhưng lần này cháu bị thương, chưa chắc là chuyện xấu.” Phó lão gia nói, hôm đó vì chuyện của Phó Hoành Dật, ông đã gọi điện thoại cho lãnh đạo cấp trên, lãnh đạo hy vọng anh có thể ở lại bộ đội tiên phong, cho dù không trực tiếp thực hiện nhiệm vụ, vẫn có thể tiếp tục làm huấn luyện viên, huấn luyện học viên mới. Hơn nữa, anh cũng biết rất nhiều bí mật không nên biết, nếu điều anh đi, thì lãnh đạo cũng không yên tâm.

Cấp trên trình bày rất nhiều lý do và khuyên nhủ Phó lão gia, nhưng cuối cùng vẫn bị ông cụ thuyết phục, đành điều Phó Hoành Dật về.

Mặc dù Phó Hoành Dật bị thương nhưng cấp trên vẫn không muốn thả người. Nếu anh không bị thương, mà muốn rời khỏi bộ đội tiên phong cũng không phải là chuyện dễ.

“Vâng, tái ông mất ngựa, cũng không chắc là không phải phúc.” Phó Hoành Dật bình thản nói.

“Phía trên vẫn đang điều tra nội gián?” Phó lão gia hỏi.

Phó Hoành Dật gật đầu, “Cho đến bây giờ vẫn chưa tìm ra.”

“Cháu có nghi ngờ ai không?”

Phó Hoành Dật cười, “Ông nội, nếu như cháu nghi ngờ ai thì ông nghĩ cháu sẽ ngoan ngoãn ngồi đợi ở đây sao?”

Phó lão gia thấy cũng đúng, vì nhiệm vụ lần này mà cấp dưới của Phó Hoành Dật hy sinh, người đó chính là anh em vào sinh ra tử cùng anh nhiều năm. Còn một người thì bị thương nặng đang nằm trong bệnh viện, e là đời này phải sống cuộc sống người thực vật, nếu nói về nóng lòng, thì anh chính là người muốn tìm ra tên nội gián đó đầu tiên.

Phó lão gia vỗ vai anh, “Được rồi, không cần nghĩ nhiều về chuyện này.”

“Ông nội, cháu biết rồi. Bây giờ, Thanh Lan và đứa bé trong bụng cô ấy mới là điều quan trọng với cháu nhất.”

Thấy Phó Hoành Dật hiểu chuyện như vậy, Phó lão gia cũng không nói nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hai ông cháu đang nói chuyện thì Thẩm Thanh Lan trở về.

“Ông nội, cháu về rồi.”

Phó lão gia cười ha ha, “Sao cháu về nhanh vậy, không chơi với bạn bè thêm chút nữa sao?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Hai người họ vẫn còn nói chuyện với nhau, cháu thấy mệt nên về trước.” Thật ra là cô không yên tâm về Phó Hoành Dật.

“Cháu đã ăn chưa?” Phó lão gia hỏi, sợ Thẩm Thanh Lan chưa ăn gì.

“Cháu ăn rồi, cháu ăn cơm với bạn xong rồi mới về.”

Phó lão gia nghe vậy thì yên tâm hơn.

Vì Phó Hoành Dật bị thương, cử động không tiện, cho nên phòng ngủ của Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật được chuyển xuống tầng một. Mắt thấy thời gian cũng không còn sớm, cô tắm xong, lúc đi ra thấy anh đang cầm máy sấy tóc chờ sẵn, cổ dời ghế đến trước mặt anh, để anh sấy tóc cho mình.

http://tieulun.hopto.org

Đầu ngón tay của Phó Hoành Dật dịu dàng xuyên qua làn tóc khiến cô cảm thấy buồn ngủ.

Chờ Phó Hoành Dật sấy khô tóc, thấy dáng vẻ lim dim buồn ngủ của cô, anh cưng chiều cười một tiếng, vỗ vào mặt cô, “Lên giường ngủ đi em.”

Thẩm Thanh Lan leo lên giường, bỗng nhiên nhìn anh, cô hỏi: “ Phó Hoành Dật, anh nói xem sau khi con của chúng ta ra đời nên đặt nhũ danh là gì mới hay?”

Phó Hoành Dật nghe vậy thì nghiêm túc suy nghĩ, “Con gái thì gọi là Đường Đường.”

Thẩm Thanh Lan đợi một hồi, vẫn không thấy anh nói tiếp, “Còn con trai thì sao?”

Phó Hoành Dật tùy tiện nói, “Con trai thì gọi gì cũng được, không phải người xưa đã nói trẻ con đặt tên xấu mới dễ nuối sao?”

Thẩm Thanh Lan: … Con trai, không phải mẹ không giúp con, mà là ba của con trọng nữ khinh nam!

Thẩm Thanh Lan có thể đoán được cuộc sống sau này của con cô sẽ “bi thảm” cỡ nào. Cô cảm thấy tư tưởng trọng nữ khinh nam của ngài Phó đúng là hơi nghiêm trọng, nên nghiêm túc nói: “Phó Hoành Dật, em cảm thấy

chúng ta cần nói chuyện.”

Phó Hoành Dật nhìn cô, “Ừm, nói chuyện gì?”

“Con trai và con gái đều giống nhau, đều bình đẳng. Anh không thể vì thích con gái mà không quan tâm đến con trai được.”

Phó Hoành Dật tỏ ra khó hiểu, “Anh đâu có.” Con còn chưa sinh ra, cho dù muốn thương con gái cũng phải có đối tượng chứ.

Thẩm Thanh Lan nhấn mạnh, “Thế sao vừa rồi em hỏi đặt nhũ danh cho con, anh chỉ đặt cho con gái, còn con trai thì tùy tiện, còn nói cái gì mà đặt tên xấu mới dễ nuôi.”

Phó Hoành Dật sờ sờ mũi, “Con trai thì không thể nuôi yếu ớt như vậy, tục ngữ nói phải chịu đòn roi thì mới có con trai ngoan, cho nên phải nghiêm khắc với con trai hơn.”

Thẩm Thanh Lan bất lực xua tay, không muốn nói chuyện nữa, chỉ xuống giường dìu Phở Hoành Dật nằm lên giường, rồi xoa bóp hai chân cho anh. Eden nói, phải thường xuyên xoa bóp thì chân của anh mới mau hồi phục được.

Mười lăm phút sau, Phó Hoành Dật cản Thẩm Thanh Lan, “Hôm nay tới đây thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, “Em không mệt.”

Phó Hoành Dật cầm tay cô, không cho cô tiếp tục, “Nhưng anh xót.” Anh cưới vợ là vì yêu, chứ không phải cưới về để vợ hầu hạ mình, hơn nữa bây giờ cô còn đang mang thai.

Anh vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Lại đây.”

Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ, đành phải chui vào chăn, dựa vào lòng Phó Hoành Dật. Anh cầm một cuốn truyện cổ tích, từ khi xuất viện, anh vô cùng thích đọc truyện cổ tích trước khi ngủ. Mỗi khi trời tối sẽ đọc cho cô nghe, nói là dưỡng thai, nhưng mỗi câu chuyện đều là những chuyện mà bé gái thích nghe, tấm tự hy vọng có con gái đúng là thể hiện cực kỳ rõ ràng.

Giọng Phó Hoành Dật rất ấm áp, có tác dụng thôi miên, Thẩm Thanh Lan thiếp đi rất nhanh. Anh nhìn gương mặt say sưa ngủ của cô, rồi đưa tay đặt lên bụng cô, sau đó cũng dần nhắm mắt ngủ.

Mặc dù cấp trên vẫn đang điều tra, nhưng cho đến nay vẫn không tra được bất cứ tin tức nào, mọi chuyện cũng vì vậy dần lắng xuống. Eden đã đến thủ đô, chuẩn bị tiến hành phẫu thuật chân lần thứ hai cho Phó Hoành Dật.

***

http://tieulun.hopto.org

Thành phố Sydney.

Triệu Giai Khanh nói về nước mấy ngày, nhưng lần này đi mất mười ngày, ngoại trừ mấy ngày đầu còn gọi điện thoại cho Nhan Tịch thì càng về sau càng ít liên lạc, chỉ nói là có việc bận, nên cô hơi lo cho mẹ mình.

“Nhan Tịch, cẩn thận.” Có người la lớn, Nhan Tịch chưa kịp phản ứng, đã bị người ôm vào lòng, sau đó ngã xuống đất, một chiếc xe chạy qua trước mặt, chủ xe còn hạ cửa sổ xe xuống mắng. Lúc này cô mới phát hiện mình vừa thất thần mà vượt đèn đỏ.

“Nhan Tịch, em không sao chứ?” Tưởng Triết Hàm quan tâm hỏi, đỡ cô đứng dậy.

Nhan Tịch nhìn bàn tay Tưởng Triết Hàm đặt trên vai mình, sắc mặt tái nhợt, lui về sau mấy bước, cảnh giác nhìn Tưởng Triết Hàm, “Anh làm gì vậy?”

Tưởng Triết Hàm khựng lại, sững sờ nhìn cô, dường như chưa hiểu được lời cô nói.

Nhan Tịch cũng biết mình phản ứng quá gay gắt. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại như thế, nhưng khi nhìn thấy Tưởng Triết Hàm đặt tay trên vai cổ thì trong lòng cô dâng lên một nỗi sợ mãnh liệt. Thấy biểu cảm của anh, cố vô cùng xấu hổ.

http://tieulun.hopto.org

“Xin lỗi, vừa rồi tôi phản ứng gay gắt quá.” Nhan Tịch lúng túng nói.

Tưởng Triết Hàm hoàn hồn, mỉm cười, “Không có gì, em không sao chứ?”

Biết anh hỏi đến chuyện vừa rồi cô mất hồn mất vía suýt nữa bị xe đụng, Nhan Tịch lắc đầu, “Tôi không sao, cám ơn anh.”

“Nếu cậu muốn cảm ơn anh thì mời anh ăn cơm đi.”

Nhan Tịch thấy lát nữa mình không bận gì, bèn gật đầu, “Được, anh chọn nhà hàng đi.”

“Vậy đi xe của anh đi.” Tưởng Triết Hàm chỉ chiếc xe cách đó không xa, Nhan Tịch mới phát hiện hôm nay anh lái xe tới đây.

Tưởng Triết Hàm dẫn cô đến một nhà hàng gần đó, “Anh và bạn đã từng đến nhà hàng này rồi rồi, đồ ăn cũng rất ngon, anh nghĩ em sẽ thích.”

Nhan Tịch cười tủm tỉm, “Chỉ cần ngon là tôi thích.”

Nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, trong mắt Tưởng Triết Hàm đầy ý cười, “Gần đây anh cũng không hay lên trường, lâu rồi chúng ta không gặp nhau. Cuối tuần này anh đang định đi xem phim, em có thời gian không?”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch đang gửi tin nhắn cho dì giúp việc người Philippines ở nhà, dặn với dì không cần chuẩn bị cơm cho mình, nghe Tưởng Triết Hàm hỏi, thì vô thức trả lời: “Xin lỗi, cuối tuần này tôi bận rồi.”

“Nhan Tịch, em ghét anh đến vậy sao?” Ánh mắt Tưởng Triết Hàm tối lại. Anh mới mười lần thì cô chỉ đồng ý một lần. Anh không thăm dò nữa mà hỏi thẳng.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 332: Chướng ngại tâm lý?

Nhan lịch sững sờ, “Đâu có, tôi không ghét anh.” Nhưng cũng không thích.

“Anh vẫn nghĩ chúng ta là bạn bè.” Tưởng Triết Hàm nói rất nhỏ, có vẻ buồn bã

Nhan Tịch cảm thấy xấu hổ, nhìn món ngon trước mặt cũng thấy không ngon, “Anh thích tôi sao?”

Bị nhìn thấu nhưng Tưởng Triết Hàm cũng không bất ngờ. Anh biết Nhan Tịch thông minh, nếu cô không nhìn ra thì đã chẳng tránh mặt mình như thế. Thấy cô thẳng thắn như vậy, anh bèn dứt khoát thừa nhận, “Nhan Tịch, anh thích em, anh muốn theo đuổi em.”

Nhan Tịch đặt dao dĩa xuống, nhìn thẳng vào mặt anh, nói rất nghiêm túc: “Tưởng Triết Hàm, bây giờ tôi không định có bạn trai, cũng không muốn yêu đương.

“Vì sao? Vì em đã có người em thích rồi sao?”

“Không, bây giờ tôi còn trẻ, còn có chuyện quan trọng hơn để làm, chưa muốn nghĩ đến chuyện này.”

http://tieulun.hopto.org

Nghe Nhan Tịch nói chưa có người trong lòng, Tưởng Triết Hàm liền buông lỏng, mỉm cười nói: “Không sao, tôi có thể chờ em. Nhan Tịch, có thể em sẽ nghĩ anh bồng bột, nhưng anh rất thích em. Lần đầu tiên nhìn thấy em thì anh đã có ấn tượng tốt về em rồi. Em không muốn yêu đương cũng không sao, chúng ta làm bạn bè trước. Em đừng vội từ chối, cũng đừng tránh né anh. Anh bảo đảm sẽ không làm em khó xử, như vậy được không?”

Nhan Tịch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, trong lòng không khỏi cảm động, nhưng lại thấy cảm thấy không

muốn tiếp nhận. Đổi lại là mấy cô gái khác, được Tưởng Triết Hàm đẹp trai thổ lộ với mình, lại bằng lòng chờ đợi thì e rằng đã cảm động đến mức nước mắt lưng tròng.

“Xin lỗi, đột nhiên tôi nhớ ra tôi còn có việc bận, đi trước nhé.” Dứt lời, Nhan Tịch liền cầm túi xách rời khỏi đó ngay.

Tưởng Triết Hàm chạy nhanh đuổi theo, kéo tay cô lại, “Nhan Tịch.”

Mặt Nhan Tịch lập tức biến sắc, cô quay lại tát anh một cái, hai người sững sờ giây lát rồi cứ đứng ngây ra.

Nhan Tịch ngơ ngác nhìn tay mình, dường như không ngờ mình lại làm vậy. Nhìn dấu tay đỏ ửng in trên mặt Tưởng Triết Hàm, cô không nói nổi nên lời.

Tưởng Triết Hàm cũng sợ ngây người, buông tay Nhan Tịch ra, “Anh chỉ muốn đưa em về thôi.”

Mặt Nhan Tịch đỏ bừng, “Thật xin lỗi.” Cô nói xong, liền xoay người chạy đi. Lần này, Tưởng Triết Hàm không đuổi theo nữa.

Lúc Tưởng Triết Hàm trở lại phòng trọ, bạn cùng phòng thấy trên mặt anh có vết thương thì liền trêu đùa, “Ôi, cậu chọc phải con mèo rừng nào nên bị cào à?”

Tưởng Triết Hàm không thèm để ý, mà hỏi lại: “Có một cô gái, cậu chỉ nắm cánh tay của cô ấy thôi mà đã bị tát, thì cậu nghĩ vì nguyên nhân gì?”

Bạn cùng phòng nghe vậy càng thấy thú vị, “Cậu đã làm gì, hoặc là nói cậu định làm gì mà bị người ta đánh?”

“Tớ không định làm gì cả, chỉ muốn đưa cô ấy về nhà thôi. Hơn nữa, trên đường người đến người đi, tớ có thể làm được gì chứ.”

“Vậy thì tớ không biết, tớ là chó độc thân, cậu hỏi vấn đề này, cũng làm khó tớ quá.”

“Không phải cậu học ngành tâm lý sao, cậu cứ đứng ở góc độ tâm lý học giải

thích xem nào.”

Bạn cùng phòng ngẫm nghĩ rồi nói, “Có hai nguyên nhân: thứ nhất, cô ấy không thích cậu, thậm chí cực kỳ ghét cậu, nên mới không thích sự tiếp xúc của cậu, từ đó dẫn đến hành vi mất kiểm soát. Thứ hai, cô ấy có chướng ngại tâm lý, cực kỳ ghét người khác giới đến gần.”

Tưởng Triết Hàm trầm tư suy nghĩ, lần đầu tiên gặp Nhan Tịch, cô không tỏ vẻ ghét anh. Hơn nữa, hôm nay lúc ăn cơm, cô cũng đã nói không ghét anh. Vậy là nguyên nhân thứ hai sao?

“Nếu là chướng ngại tâm lý thì tại sao lại bị như vậy?”

Bạn cùng phòng đang chơi game trong điện thoại, nghe vậy thì thuận miệng nói: “Nguyên nhân thì có rất nhiều, có thể là do bẩm sinh, có thể đã gặp phải chuyện gì đó, chịu kích thích quá lớn. Nếu là nguyên nhân thứ hai, thì tính tình của người này hơi kỳ lạ, không chỉ đối với người khác giới, mà chỉ cần thân thể tiếp xúc với người khác, cho dù là cùng giới cũng sẽ phản ứng rất mạnh.”

Tưởng Triết Hàm nhớ lại, qua mấy lần gặp gỡ thì anh thấy tính tình Nhan Tịch cũng không có gì kỳ lạ. Trái lại, còn rất vui vẻ hướng ngoại, vậy là do bẩm sinh sao?

“Nếu do bẩm sinh thì có cách nào chữa khỏi không?”

“Vậy phải xem chính bản thân cô ấy, vấn đề này rất phức tạp, tron chốc lát không thể nói rõ được.”

Tưởng Triết Hàm nghe vậy cũng không tiếp tục hỏi nữa, ngẫm nghĩ rồi đi về phòng mình.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Nhan Tịch đón một chiếc xe, nhưng lại không biết đi đâu. Tài xế hỏi đến lần thứ ba, cô đột nhiên lấy một tấm danh thiếp trong túi xách ra đưa cho anh ta, “Đến địa chỉ này.”

Khi Doug nhìn thấy Nhan Tịch thì rất bất ngờ, đây là lần đầu tiên có chủ động đến đây.

“Nhan Tịch, sao em lại tới đây?” Doug ngạc nhiên hỏi.

“Em không biết đi đâu, nên đành đến đây, không làm phiền anh chứ?” Nhan Tịch vừa nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện Doug vừa trả lời.

Người đàn ông đứng dậy, mỉm cười với Nhan Tịch, “Doug, chuyện tôi vừa nói cậu nhớ suy nghĩ thật kỹ. Tôi đi trước.”

Doug gật đầu, chờ người đàn ông đi rồi mới quay sang nói chuyện với Nhan Tịch, “Ngồi đi.”

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch ngồi xuống, cúi đầu không nói gì.

Doug lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, cũng không thúc giục, đứng lên rót một ly nước ấm cho cô.

“Cảm ơn.” Nhan Tịch cầm lấy, uống một ngụm, bỗng nhiên hỏi Doug, “Em có thể nắm tay anh được không?”

Doug nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu.

Vừa dứt lời, Nhan Tịch mới ý thức được mình nói gì, nên khuôn mặt đỏ ửng. Cô đưa ra quyết định, ngẩng đầu nhìn Doug chăm chú, “Em chỉ muốn nắm tay anh một chút thôi, được không?”

Doug nhìn thẳng vào mắt Nhan Tịch, nhoẻn miệng cười, rồi vươn tay ra trước mặt cô.

Tay của anh thon dài, khớp xương rõ ràng, nhìn rất đẹp. Nhan Tịch chậm rãi đưa tay ra, rồi nắm lấy, nhắm mắt cẩn thận cảm nhận một chút, không hề có cảm giác chán ghét, nên khuôn mặt cổ hiện rõ vẻ hoài nghi.

Cô mở mắt ra, ngượng ngùng nói: “Doug, anh có thể, ừm, kéo cánh tay em một chút không?”

http://tieulun.hopto.org

Doug vẫn khó hiểu, Nhan Tịch cũng không biết nên giải thích thế nào, “Là thế này, giả dụ như em muốn đi, nhưng anh không cho em đi, nên kéo tay em lại.”

Tuy Doug không biết Nhan Tịch muốn chứng minh cái gì, nhưng vẫn làm theo.

Lần này, vẻ mặt Nhan Tịch lại càng ngờ vực hơn: “Vì sao không có?”

Doug không nghe rõ nên hỏi lại, “Nhan Tịch, em vừa nói gì thế?”

Nhan Tịch im lặng nhìn anh “Doug, vì sao lúc người khác nắm tay em, trong lòng em lại thấy rất khó chịu, thậm chí còn làm ra hành động vượt mức, nhưng đối với anh thì em lại rất bình thường?”

Ánh mắt Doug hơi tối lại, anh ngồi xuống, dịu dàng nói, “Nhan Tịch, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhan Tịch nghe vậy thì im lặng, nhưng Doug cũng không vội. Một lát sau, cô mới kể lại chuyện xảy ra hôm nay, “Doug, anh nói xem, có phải em bị bệnh rồi không? Em rất ghét người khác giới đến gần mình.”

“Vậy em cũng ghét anh đến gần em sao?”

“Lạ thật đấy, vừa rồi cầm tay anh, trong lòng em không thấy ghét chút nào.” Trái lại, cô còn thấy rất yên tâm.

“Vậy là được rồi, thật ra đây chỉ là một loại phản ứng bình thường thôi. Nhưng dựa vào miêu tả của em, thì triệu chứng này nặng hơn một chút, điều này nói rõ trong lòng em thiếu cảm giác an toàn. Nhan Tịch, đừng sợ tiếp xúc với mọi người, cũng đừng sợ tiếp xúc với người khác giới. Em chỉ cần thả lỏng cảnh giác trong lòng, thì em có thể hòa đồng với người khác.”

“Thật không?”

Doug gật đầu, “Em thấy anh là một người rất đáng ghét sao?”

Nhan Tịch lắc đầu quây quậy, “Không ạ, em cảm thấy anh rất tốt, trò chuyện với anh rất vui.”

“Em không có chướng ngại tâm lý, chỉ vì em nghĩ người khác giới rất đáng sợ. Em hãy nghĩ về ba và anh trai em, nghĩ về anh, thử ở chung với người khác, rồi từ từ sẽ quen.”

Nhan Tịch ngẫm nghĩ, không nói gì. Trong phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Doug cũng không nói gì, im lặng nhìn Nhan Tịch, nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ cách loại bỏ chướng ngại tâm lý cho cô. Bây giờ không thể hiện ra,

nhưng về lâu dài, cổ càng cự tuyệt tiếp xúc với người khác giới. Nếu không tìm ra nguyên nhân, có thể cô sẽ nghi ngờ bản thân mình có vấn đề, như thế không phải là chuyện tốt.

Vất vả lắm anh mới kéo được Nhan Tịch từ địa ngục trở về, anh không muốn lần nữa cô lại chịu tổn thương.

Bỗng, Nhan Tịch đứng bật dậy nói: “Doug, anh có thể ôm em không?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 333: Nhan tịch về nước

Doug sững sờ, không ngờ Nhan Tịch lại yêu cầu như vậy. Còn cô thì vẫn nhìn thẳng vào anh.

Doug âm thầm thở dài, rồi đứng dậy ôm Nhan Tịch vào lòng. Cô nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng tim đập của anh.

Một lát sau, Nhan Tịch chủ động tách ra, “Doug, cảm ơn anh, em sẽ nhớ kỹ cảm giác này.” Thứ cảm giác vừa ấm áp vừa an toàn.

Doug mỉm cười, giơ tay nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, em muốn đi ăn tối với anh không?”

“Được ạ.” Nhan Tịch vui vẻ ra mặt, có thể đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, vẻ mặt cứ lúc này lại tươi cười.

Ăn cơm xong, Doug đưa Nhan Tịch về nhà.

Nhan Tịch tắm rửa xong nằm trên giường, gọi điện thoại cho Triệu Giai Khanh lần nữa, nhưng không ai bắt máy. Cổ nhíu mày, gọi cho Nhan Thịnh Vũ thì báo máy bận.

http://tieulun.hopto.org

Suy ngẫm một hồi, Nhan Tịch lại gọi cho Nhan An Bang, cuối cùng cũng gọi được, “A lô, ai đó?” Giọng nữ dịu dàng từ bên kia truyền đến.

“Xin lỗi, tôi gọi nhầm số.” Nhan Tịch lập tức cúp máy, cô nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, rồi phát hiện

mình gọi đúng số. Trong lòng càng cảm thấy bất an, thế là cô gọi cho Nhan Thịnh Vũ lần nữa, vẫn không có ai nghe máy.

Nhan Tịch muốn gọi cho Nhan An Bang, nhưng cô không dám. Cô sợ mình lại nghe thấy giọng người phụ nữ kia, mà người phụ nữ đó lại không phải mẹ mình.

Hôm sau, cả đêm Nhan Tịch không ngủ mà thu dọn hành lý, sau đó lập tức mua vé máy bay về nước.

Bây giờ ở Nam Thành đang là trung tâm của cơn bão, tin tức liên quan tới Nhan An Bang đánh vợ cũ đang xôn xao khắp nơi.

Mọi chuyện bắt đầu từ hai ngày trước, sau khi Triệu Giai Khanh báo cảnh sát, đợi mãi nhưng không thấy tin tức của sở cảnh sát, gọi điện thoại hỏi thăm thì họ cứ ấp úng không nói rõ. Bà liền hiểu ra mọi chuyện, chắc chắn Nhan An Bang đã đánh tiếng với người ta rồi.

Khi biết kết quả này, Triệu Giai Khanh cũng không thấy bất ngờ lắm, bà đã

sớm liệu trước kết quả này rồi. Cuối cùng, bà gọi điện thoại cho nhà báo nổi tiếng nhất Nam Thành.

Ngày hôm sau, tin tức liên quan đến chuyện Nhơn An Bang bao nuôi vợ bé mà bỏ vợ, thậm chí còn vì bà ta mà ly hôn với vợ mình, đuổi vợ và con ra khỏi nhà. Bây giờ, tin tức ông ta không hề ngó ngàng đến vợ con và còn hành hung vợ mình đã chấn động cả Nam Thành.

Đến khi Nhan An Bang biết, muốn đè tin tức xuống thì đã muộn. Trong quân khu đã có lãnh đạo biết chuyện này, ngay lập tức đã ra lệnh ông ta trở về quân khu để giải trình.

Tần Nghiên xem tin tức, khóe miệng nhếch lên, trong mắt hiện vẻ hài lòng. Bà ta đoán không sai, chỉ cần ép Triệu Giai Khanh thì người đàn bà này có thể bộc phát hết khả năng của mình để liều mạng với Nhan An Bang.

Bà ta lấy điện thoại ra, gọi cho một người, “Giúp Triệu Giai Khanh làm lớn chuyện lên.”

Mấy ngày nay, Triệu Giai Khanh chỉ chú tâm trả thù Nhan An Bang, mà quên liên lạc với Nhan Tịch. Càng không biết con bé vì mình mà về nước, bây giờ đang ở Nam Thành.

Nhan Tịch biết tin tức qua ti vi ở sân bay. Lúc vừa thấy cô còn không tin, nhưng ảnh chụp trên đó nói cho cô biết đây chính là sự thật.

Tuy ảnh chụp đã được làm mờ, nhưng Nhan Tịch vừa liếc mắt liền nhận ra đó là ba mẹ mình, sắc mặt cô trắng bệch. Vừa xem tin tức, vừa nhớ lại mấy tháng cô ở nước ngoài, mẹ cô vẫn luôn không muốn về nước, thì ra ba mẹ cô đã ly hôn lâu rồi, chỉ là bọn họ không muốn cho cô biết mà thôi.

Thật ra chỉ cần có để ý kỹ là có thể phát hiện ra. Mấy tháng nay, hầu như ba mẹ cô không hề liên lạc với nhau. Triệu Giai Khanh giải thích là thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện với ba cô vào những lúc cô đi học, nhưng cổ chưa từng nhìn thấy.

Nhan Tịch đón một chiếc xe chạy đến nhà họ Nhan, người mở cửa chính là Tần Nghiến.

Tần Nghiên cũng không ngờ Nhan Tịch lại về nước. Lúc trông thấy bà ta, lý do mà cô đã cố gắng tìm ra để tự thuyết phục mình liền trở nên vô nghĩa. Cô suýt đã đứng không vững, nhìn người phụ nữ trước mặt, mới nhớ lại cô từng gặp bà ta một lần ở Sydney.

“Bà là ai?” Nhan Tịch lạnh lùng hỏi.

Tần Nghiên mỉm cười dịu dàng, “Nhan Tịch về rồi à! Mau vào đi.”

Nhan Tịch đứng im, nhìn Tần Nghiên chằm chằm, “Bà là ai?”

Tần Nghiên hơi xấu hổ, “Di… Dù là vợ của ba cháu, tên là Tần Nghiên, cháu

có thể gọi dì là dì Tần.”

“Ba tôi đâu?” Sắc mặt Nhan Tịch liền tái nhợt.

“Ba cháu đến quân khu rồi, không ở nhà. Cháu vào nhà trước đi, dì sẽ gọi điện thoại cho ba cháu ngay.”

“Không cần, tôi tự có chỗ ở.” Nhan Tịch không vào nhà, mà chỉ lạnh lùng nhìn Tần Nghiên, dứt lời liền rời đi, không để ý đến Tần Nghiên.

Nhan Tịch vừa lên xe thì ngay lập tức gọi điện thoại cho Nhan An Bang, nhưng lại báo tắt máy. Cô lại gọi cho Triệu Giai Khanh, vẫn không gọi được. Nhan Tịch bỗng nhiên hốt hoảng, một thành phố lớn như thế, vậy mà cô không biết nên đi đâu.

Biến cố gia đình ập đến khiến cô rơi vào tuyệt vọng. Cô lại gọi cho Nhan Thịnh Vũ lần nữa, rốt cuộc anh cũng nghe máy. Nhan Thịnh Vũ biết Nhan Tịch tự ý trở về nước, thậm chí còn biết chuyện giữa Nhan An Bang và Triệu Giai Khanh thì lập tức bảo cô chờ anh, không được đi đâu hết, còn mình thì lập tức bay từ thành phố Lâm về Nam Thành.

Anh cũng vì chuyện của Triệu Giai Khanh mà về đây, nhưng đúng lúc hôm nay có việc nên phải đến thành phố Lâm.

Khi Nhan Thịnh Vũ gặp Nhan Tịch, cô đang ngồi trong quán cà phê chờ anh.

Cà phê đã nguội từ lâu, cô như người mất hồn, lúc nhìn thấy anh cũng không lên tiếng.

“Tiểu Tịch.” Nhan Thịnh Vũ nhẹ nhàng gọi.

Nhan Tịch hoàn hồn, vừa thấy anh trai mình, nước mắt đột nhiên rơi xuống, Nhan Thịnh Vũ luống cuống, vội vàng ôm lấy cô, vỗ nhẹ vào vai cô, “Tiểu Tịch, đừng khóc, có anh ở đây rồi.”

Được an ủi, Nhan Tịch càng khóc lớn hơn, “Anh, vì sao lại thành thế này? Chẳng phải tình cảm giữa ba mẹ rất tốt ư? Tại sao lại ly hôn, vì sao ba lại kết hôn với người phụ nữ khác. Anh, tất cả mọi chuyện là thế nào? Em chỉ ra nước ngoài học mấy tháng thôi mà, vì sao cả nhà đang yên đang lành lại biến thành thế này?”

Sống mũi Nhan Thịnh Vũ cay cay, anh biết giải thích thế nào với Nhan Tịch đây?

“Anh, có phải vì mẹ ở nước ngoài với em, nên bọn họ mới ly hôn không?” Nhan Tịch nước mắt đầm đìa hỏi. Đây là lý do duy nhất mà cô có thể nghĩ ra trong lúc chờ Nhan Thịnh Vũ. Lúc trước, tình cảm của ba mẹ cô rất tốt, rất yêu thương nhau. Tất cả đều bắt đầu từ lúc cô ra nước ngoài học, cũng vì thế mà ba mẹ ở hai nơi khác nhau, ba không chịu nổi cô đơn nên mới ly hôn với mẹ?

“Không, không phải, Tiểu Tịch, chuyện này không liên quan gì đến em. Trước khi em ra nước ngoài thì bọn họ đã ly hôn rồi, không phải vì em đâu.

Thật ra tình cảm của bọn họ đã phai nhạt từ lâu rồi, không ly hôn là vì em sắp thi đại học, ba mẹ không muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng của em. Bởi vì em bị sốt nặng, cuối cùng vẫn không thi đại học được, cho nên hai người họ chờ em khỏi bệnh liên hoàn tất thủ tục ly hôn, sở dĩ không nói em biết, là vì không muốn em đau lòng.”

“Trước giờ tình cảm của ba mẹ vẫn luôn rất tốt mà, sao lại phai nhạt chứ?” Nhan Tịch không tin.

Lòng Nhan Thịnh Vũ vô cùng cay đắng. Ba chưa từng yêu mẹ, tất cả chỉ là giả tạo mà thôi. Ngay cả hai đứa con cũng nghĩ mẹ mình sống rất hạnh phúc, thật sự không biết đã đau lòng đến nhường nào!

“Tiểu Tịch, thật ra mấy năm trước ba mẹ đã không còn tình cảm với nhau rồi, bọn họ sợ anh và em không thể chấp nhận được, nên mới kéo dài đến tận bây giờ. Anh vô tình nghe thấy bọn họ cãi nhau nên mới biết, vì thế về sau đó anh đã khuyên bọn họ ly hôn. Tiểu Tịch, xin lỗi vì đã giấu em lâu như vậy.”

Nhan Tịch vô cùng đau lòng, không chấp nhận được sự thật, cô nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Anh, hiện giờ đang xảy ra chuyện gì? Sao trên báo lại nói ba đánh mẹ, mẹ còn tố cáo ba là cố ý gây thương tích cho mẹ?”

Nhan Thịnh Vũ càng thấy đắng cay hơn. Anh cũng không rõ chuyện này là thế nào, nhưng ba mẹ ầm ĩ thế này, có nghĩa là đã trở mặt thành thù. Vợ chồng mà lại thành ra thế này thực sự là một chuyện đau lòng.

Nhan Tịch thấy Nhan Thịnh Vũ không nói lời nào, lập tức cũng hiểu ra ít

nhiều, nên không hỏi nữa, mà nói: “Anh, em mệt quá, em muốn nghỉ ngơi.”

Nhan Thịnh Vũ dẫn Nhan Tịch đến khách sạn, mấy ngày nay anh đều ở đây.

Đến khách sạn, Nhan Tịch nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Anh, em không gọi được cho mẹ, anh biết mẹ ở đâu không?”

“Mẹ có chuyện cần phải xử lý, hai ngày nữa sẽ về.” Nhan Thịnh Vũ nói, tối qua Triệu Giai Khanh được mời đến quân khu, lãnh đạo bên đó muốn bà xác nhận một số chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 334: Nói chuyện

Tại văn phòng lãnh đạo ở quân khu Nam Thành.

Triệu tư lệnh nghiệm mặt nhìn Nhan An Bang, “Anh Nhan, anh nói xem, đã từng tuổi này rồi mà anh còn làm ra mấy chuyện này?”

Nhan An Bang im lặng, mọi chuyện đã ầm ĩ thành thế này, ông ta cũng không biết nên nói gì, không ngờ Triệu Giai Khanh lại độc ác như thế.

“Anh Nhan, tôi đã nói chuyện với vợ cũ của anh rồi, chị ấy kiên quyết muốn tố cáo anh. Bây giờ hai người đã ly hôn, nên hành vi của anh không tính là bạo lực gia đình, nhưng chị ấy lại tố anh cố ý gây thương tích cho chị ấy, tất nhiên là hợp lý, anh định làm gì?”

Nhan An Bang vẫn im lặng. Triệu tư lệnh đi tới đi lui, thấy dáng vẻ lặng thinh của ông ta liền tức giận, “Bây giờ tôi đang hỏi anh đấy, anh không nói lời nào là có ý gì?”

Cuối cùng Nhan An Bang cũng chịu mở miệng, “Nếu bà ta muốn tố cáo thì cứ để bà ta làm đi. Tôi không thẹn với lương tâm là được.”

“Không thẹn với lương tâm, Nhan An Bang, tôi thấy đầu óc anh lú lẫn rồi đấy! Cho dù chị ấy không phải là vợ cũ của anh, thậm chí còn sinh hai đứa

con cho anh, mà chỉ riêng chuyện bà ấy chỉ là một người bình thường, không có bất cứ quan hệ nào với anh, thì anh cũng không được ra tay đánh người ta. Anh là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người lính, anh làm vậy, không thấy xấu hổ sao?"

Triệu tư lệnh là điển hình cho một người đàn ông của gia đình, ghét nhất chính là loại đàn ông đối xử tử bạc với phụ nữ. Hiện giờ cấp dưới của mình gây ra chuyện này, trong lòng ông càng tức giận, càng chướng mắt Nhan An Bang hơn. Hơn nữa, chuyện này gây ảnh hưởng xấu đến quân khu.

Nếu Triệu Giai Khanh có lỗi thì cũng thôi đi, nhưng vấn đề là bà không làm gì sai cả. Dù bà chủ động đến nhà họ Nhan gây phiền phức thì cũng còn cách giải quyết khác mà. Không ngờ Nhan An Bang lại chọn cách ngu ngốc nhất.

Lúc đầu Nhan An Bang còn nghĩ mình ra tay đánh bà có hơi quá đáng, nhưng bị Triệu Giai Khanh làm ầm ĩ lên, thành trò cười cho thiên hạ thế này, thì ông ta chỉ hối hận vì sao năm xưa lại kết hôn với người phụ nữ độc ác này.

"Bây giờ anh lập tức đi xin lỗi Triệu Giai Khanh ngay cho tôi. Chỉ cần chị ấy huỷ bỏ khởi tố anh thì chuyện này có thể giải quyết, nếu không thì anh cứ đợi bị cách chức đi. Anh Nhan, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, nếu tội danh cố ý gây thương tích được thành lập thì cuộc đời quân nhân của anh đến đây xem như kết thúc, cho dù anh có chuyển nghề hay đến chỗ khác cũng khó."

Vẻ mặt Nhan An Bang hơi thay đổi, ngẫm nghĩ rồi đứng dậy, "Bây giờ tôi đi tìm bà ta nói chuyện ngay."

Triệu tư lệnh vỗ vai ông ta, “Đi đi, bình tĩnh nói chuyện với chị ấy, đừng gây ra bất kỳ xung đột nào nữa.”

Triệu Giai Khanh cũng được mời tới, đang ngồi đợi trong phòng tiếp khách.

Lúc Nhan An Bang đi vào, Triệu Giai Khanh chỉ nhìn ông ta một cái rồi không nói gì.

“Triệu Giai Khanh, chúng ta nói chuyện đi.” Nhan An Bang thấp giọng nói.

Triệu Giai Khanh nhìn chằm chằm mặt đất, chẳng thèm để ý tới ông ta.

“Chuyện này bắt đầu từ ai, trong lòng bà tự rõ, bây giờ đã ầm ĩ thế này, tôi cũng mất hết mặt mũi ở Nam Thành. Còn bà đã đạt được mục đích, bà hài lòng rồi chứ?”

Triệu Giai Khanh cười nhạo, “Hài lòng? Nhan An Bang, tôi chưa hài lòng. Tôi đã từng nói nếu ông dám làm tổn thương con tôi, thì tôi sẽ liều mạng với ông. Ông nên thấy may mắn vì tội của ông chỉ là cố ý gây thương tích, chứ không phải là một số việc không thể lộ ra ngoài.”

Triệu Giai Khanh nói đầy ẩn ý, khiến vẻ mặt Nhan An Bang chợt thay đổi, “Triệu Giai Khanh, bà có ý gì?”

Triệu Giai Khanh mỉm cười, “Ông đã làm những gì mà trong lòng ông còn không rõ sao? Két sắt trong nhà còn lưu lại chứng cứ đấy, cần tôi nói tiếp không?”

Nhan An Bang liền hiểu, trừng mắt nhìn Triệu Giai Khanh, “Tôi là ba của Nhan Tịch và Thịnh Vũ. Bà làm vậy, chẳng lẽ không sợ Thịnh Vũ biết được sẽ hận bà?”

“Thịnh Vũ và Nhân Tịch sẽ không như vậy. Nhan An Bang, từ lúc ông bắt đầu hại Tiểu Tịch thì kết quả giữa chúng ta nhất định sẽ trở thành thế này.”

Nhan An Bang chỉ nghĩ ý Triệu Giai Khanh nói là vì hai người ly hôn nên làm Nhan Tịch tổn thương, chứ không hề biết bà đang nói chuyện khác.

“Vì ai mà chúng ta ly hôn? Triệu Giai Khanh, bà tự hỏi lòng mình, năm đó Mộc Mộc còn nhỏ như thế, sao bà có thể nhẫn tâm ra tay? Chẳng lẽ Nhan Tịch là con cưng của bà, thì Tần Mộc không phải là con cưng của Tần Nghiên sao? Bà khiến Tần Mộc mất tích, ép Tần Nghiên bị điên, những chuyện này bà có dám nói cho Nhân Tịch và Thịnh Vũ biết không?”

Về mặt Triệu Giai Khanh không hề thay đổi, ánh mắt nhìn Nhan An Bang càng lạnh hơn, còn mỉm cười khinh thường, “Nhan An Bang, lúc trước lấy ông là do tôi bị mù, không hạnh phúc là do tối gieo gió gặt bão, tôi chẳng trách ai. Nhưng ông còn đáng thương hơn tôi nhiều, ít ra bây giờ tôi đã nhìn thấu, còn ông thì vẫn giống như một kẻ ngu cứ mơ mơ màng màng chẳng biết gì.”

http://tieulun.hopto.org

“Nhan An Bang, muốn tôi rút lại đơn kiện là chuyện không thể nào, cho dù ông có nói gì đi nữa thì cũng vậy thôi?”

“Nhất định phải cá chết lưới rách bà mới chịu hả? Bà không nghĩ cho Nhân Tịch và Thịnh Vũ chút nào sao?”

“Nhan An Bang, ống đúng là vừa ích kỷ lại vừa giả dối. Lúc ông làm những chuyện đó sao không nghĩ đến Nhan Tịch và Thịnh Vũ là con ông. Bây giờ lại nhắc đến chúng nó với tôi, muộn rồi.”

Không thể tiếp tục nói chuyện được nữa, Nhan An Bang cũng lười nói, ông ta liền bỏ đi.

Hòa giải không thành, Triệu tư lệnh cũng không còn cách nào khác, sai người đưa Triệu Giai Khanh về, chuyện còn lại để bọn họ tự giải quyết.

Sau khi về, Triệu Giai Khanh mới biết Nhan Tịch đã về nước, liên nghiêm mặt nhìn cô, “Ai bảo con về đây? Con lập tức thu dọn đồ đạc về Sydney ngay cho mẹ.”

Nhan Tịch ngơ ngác nhìn Triệu Giai Khanh, không hiểu ra sao. Nhan Thịnh Vũ nhíu mày, “Mẹ, mẹ dọa Tiểu Tịch rồi.”

Lúc này Triệu Giai Khanh mới tỉnh táo lại, ánh mắt buồn bã, “Tiểu Tịch, con nghe mẹ nói, bây giờ về Sydney trước, chờ mẹ giải quyết xong mọi chuyện ở

đây sẽ qua đó với con.”

Nhan Tịch nhìn Triệu Giai Khanh, bỗng nhiên đưa tay sờ trán bà, “Mẹ, đây là do ba đánh sao?”

Ánh mắt cổ chỉ đầy vẻ đau lòng và khó tin.

Lúc này Triệu Giai Khanh mới nhớ ra trên mặt mình còn vết thương do Nhan An Bang đánh, bèn nghiêng đầu, mỉm cười, “Mẹ không sao, hết đau rồi.”

“Mẹ, nhất định phải như vậy sao? Mẹ và ba không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau sao?” Tình nghĩa vợ chồng hơn hai mươi năm bây giờ lại trở thành thế này, trong lòng Nhan Tịch như rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Triệu Giai Khanh biết cô đau lòng, nhưng vẫn cứng rắn không nhìn cô, “Nhan Tịch, không còn con đường nào khác” Nhan Tịch cúi đầu, Triệu Giai Khanh không thấy rõ mặt cô, “Nhan Tịch, bây giờ con về Sydney trước được không?”

Nhan Tịch lắc đầu, cô không muốn về. Triệu Giai Khanh nhìn Nhan Thịnh Vũ, muốn anh khuyên nhủ con bé, nhưng anh cũng bất lực. Lúc bà chưa về, anh đã khuyên rồi, nhưng cô không muốn nghe, nhất quyết ở lại đây:

Triệu Giai Khanh không biết phải làm sao, chỉ có thể để mắt đến Nhan Tịch nhiều hơn, cố gắng không để cô gặp người quen.

Thẩm Thanh Lan xem tin tức mới biết chuyện về nhà họ Nhan, nhưng cô không ngờ Triệu Giai Khanh và Nhan An Bang lại ầm ĩ đến tình trạng này. Cô từng gặp bà mấy lần, chưa từng nghĩ bà lại là người cực đoan như thế, tố cáo Nhan An Bang lên tòa án, đồng nghĩa với việc muốn hủy sự nghiệp của ông ta. Trước đây, lúc bọn họ ly hôn, bà không làm, hiện giờ làm vậy là vì sao?

Trong lòng Thẩm Thanh Lan mơ hồ, cô cảm thấy trong đó nhất định đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết, bèn gọi điện thoại cho Kim n Hi, " n Hi, giúp tớ điều tra về chuyện giữa Triệu Giai Khanh và Nhan An Bang."

Lần này Kim n Hi về nước cùng Eden, đang thấy buồn chán thì nhận được điện thoại của Thẩm Thanh Lan, liền phấn khởi nhận lời, "An, cậu cứ yên tâm, tớ bảo đảm sẽ điều tra tường tận."

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Lan liền ném chuyện này ra khỏi đầu. Cô vào phòng tắm, giúp Phó Hoành Dật tắm rửa. Eden đã khám cho anh, đề xuất phương án phẫu thuật thích hợp vào ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, Phó Hoành Dật vừa tới bệnh viện đã bị đẩy đi làm kiểm tra, xác nhận tất cả chỉ tiêu đều bình thường, sau đó được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Thẩm Quân Dục ngồi chờ bên ngoài cùng Thẩm Thanh Lan, ngoài hai người họ, Phó Hoành Dật không cho ai đến, nhất là hai ông cụ. Bọn họ đã lớn tuổi rồi, anh không muốn hai người lo lắng.

http://tieulun.hopto.org

“Lan Lan, em yên tâm, nhất định Hoành Dật sẽ phẫu thuật thành công.”

Thẩm Thanh Lan không quá lo lắng về chuyện này. Eden đã nói anh rất nắm chắc về lần phẫu thuật này thì chắc chắn không có vấn đề gì.

“Em tin tưởng chuyên môn của Eden, nhất định Hoành Dật sẽ phẫu thuật thành công.” Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói.

Thẩm Quân Dục tò mò nhìn cô, “Lan Lan, sao em biết bác sĩ Eden?”

“Tình cờ quen biết thôi.” Thẩm Thanh Lan nói.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 335: Cảnh xu n trong phòng bệnh

Thẩm Quân Dục biết quá khứ của Thẩm Thanh Lan không đơn giản như những gì cô nói. Anh nghĩ Eden chính là bạn tốt lâu năm của cô. Mặc dù giữa bọn họ không thể hiện ra, nhưng người thân và bạn thân có

thể nhìn ra được, chỉ cần một ánh mắt mà có thể hiểu ý đối phương, e rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể có được sự ăn ý như vậy.

Nhưng Thẩm Thanh Lan không muốn nói, thì Thẩm Quân Dục sẽ không hỏi, đây là sự tôn trọng của anh dành cho cô.

“Anh, cảm ơn anh.” Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên nói.

Thẩm Quân Dục sững sờ, sau đó mới hiểu, xoa tóc cô, “Ngay cả anh mà em cũng khách sáo, đúng là muốn ăn đòn mà.”

Thấy bụng Thẩm Thanh Lan đã lớn, Thẩm Quân Dục tò mò hỏi, “Đã biết là con trai hay con gái chưa?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan dịu dàng, “Biết rồi ạ, là con trai, nhưng anh đừng nói cho Phó Hoành Dật biết.”

http://tieulun.hopto.org

“Vì sao?”

“Anh ấy thích con gái, cứ nghĩ đứa bé trong bụng em là con gái, lúc nào cũng chờ mong.”

Thẩm Quân Dục mỉm cười xấu xa, “Nếu đứa bé ra đời thì không phải cậu ấy sẽ càng thất vọng?”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, không nói lời nào. Thẩm Quân Dục nhìn bụng cô, trong mắt đầy ý cười, anh rất muốn trông thấy cảnh Phó Hoành Dật đang chờ mong con gái lại biến thành con trai. Cảnh tượng đó, chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Thời gian phẫu thuật trôi qua rất chậm, nhưng có Thẩm Quân Dục nói chuyện cùng, nên Thẩm Thanh Lan không thấy lâu nữa.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Phó Hoành Dật được đẩy ra ngoài, Thuốc vẫn còn tác dụng nên anh vẫn ngủ mê man. Thẩm Thanh Lan đành nhìn về phía Eden.

Eden mỉm cười, “Yên tâm, phẫu thuật rất thành công, bây giờ theo dõi tình hình hồi phục, nếu như tốt thì một tháng sau anh sẽ làm phẫu thuật cho cậu ấy lần nữa.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy, cuối cùng mới nở nụ cười, “Cám ơn anh, Eden.”

http://tieulun.hopto.org

Eden gật đầu, “Hai giờ sau cậu ấy sẽ tỉnh lại. Anh đi trước, lát nữa anh sẽ qua xem cậu ấy.”

“Được.”

Thẩm Thanh Lan đi theo Phó Hoành Dật vào phòng bệnh. Nhìn người đang ngủ say trên giường, cô ngồi xuống bên cạnh, cầm quyển sách, yên lặng đọc.

Lúc Phó Hoành Dật dậy thì nhìn thấy dáng vẻ điềm tĩnh của vợ. Cô ngồi cạnh giường đọc sách, nhẹ nhàng lật từng trang, ánh mắt yên tĩnh, không biết đang đọc gì mà khóe miệng hơi nhếch lên.

Phó Hoành Dật vừa cử động thì Thẩm Thanh Lan đã phát hiện. Cô xoay đầu nhìn anh mỉm cười, đặt sách xuống, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Phó Hoành Dật lắc đầu, “Anh muốn uống nước.”

Thẩm Thanh Lan rót một ly nước cho Phó Hoành Dật, cô nâng đầu giường lên cao một chút, đút nước cho anh. Phó Hoành Dật uống được nửa ly thì không uống nữa, anh nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Lan, thấy cô khó hiểu sờ lên mặt mình, “Sao vậy?”

“Anh chỉ cảm thấy mình như một người tàn phế. Đáng lẽ anh phải là người

chăm sóc cho em, nhưng bây giờ em lại phải chăm sóc cho anh.” Phó Hoành Dật ủ rũ, giọng nói của anh rất nhỏ, đượm vẻ mất mát.

Thẩm Thanh Lan nắm chặt tay anh, dịu dàng nói: “Phó Hoành Dật, anh nhìn em này.”

Phó Hoành Dật nhìn vào đôi mắt sáng ngời của cô. Bây giờ trong đó chỉ có hình bóng của anh, cứ như toàn bộ thế giới của cô chỉ còn lại một mình anh.

“Phó Hoành Dật, vợ chồng hai người như một, không nhất thiết người này phải chăm sóc người kia, cũng không có chuyện người nào vì người nào mà bỏ ra nhiều hơn. Em luôn nghĩ, chúng ta phải chăm sóc lẫn nhau, nếu cứ để một người cố gắng thì có một ngày người đó sẽ cảm thấy mệt mỏi. Em không muốn là người tham lam đó.”

Trong lòng Phó Hoành Dật như có từng tia ấm áp dâng lên mãnh liệt, hệt như có người cầm lông vũ lướt qua. Anh kéo Thẩm Thanh Lan lại gần, rồi hôn lên môi cô.

Thẩm Thanh Lan vòng tay ôm cổ anh đáp lại nhiệt tình.

Thẩm Quân Dục đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn vào trong liền quay ra ngoài. Anh chỉ đi ra ngoài mua thức ăn thôi mà hai người này đã thân mật rồi, đúng là dính nhau.

Tuy trong mắt Thẩm Quân Dục tỏ vẻ ghét bỏ, nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên.

Thấy Eden đến đây, Thẩm Quân Dục chắn ở cửa không cho anh vào, “Bác sĩ Eden, cậu tới đúng lúc lắm, tôi đang có mấy vấn đề muốn hỏi cậu.”

Eden nhíu mày, nhìn thoáng qua đồ trên tay Thẩm Quân Dục, rồi liếc nhìn phòng bệnh, như hiểu ra cái gì, phối hợp nói: “Vậy đến phòng làm việc của tôi nói đi.”

Tuy Eden không phải là bác sĩ ở đây, nhưng từ lần đầu tiên phẫu thuật cho Phó Hoành Dật thì viện trưởng đã muốn giữ anh lại, nhưng bị từ chối. Cuối cùng, anh đồng ý cho viện trưởng để hai bác sĩ đến quan sát và học hỏi chuyên môn của mình.

Tất nhiên viện trưởng đồng ý. Đối với bác sĩ mà nói, được đích thân quan sát phẫu thuật chính là cơ hội học tập tốt nhất, cầu còn không được. Hơn nữa, sau lần phẫu thuật cho Phó Hoành Dật, y thuật của Eden đã được chính ông công nhận là xuất sắc. Bởi vậy, viện trưởng liền chuẩn bị một phòng làm việc cho anh.

Thẩm Quân Dục không có ý che giấu, dĩ nhiên hai người trong phòng bệnh đã nghe thấy. Nhưng Phó Hoành Dật không thèm quan tâm. Chờ đến khi anh buông Thẩm Thanh Lan ra, thì hai mắt cô đã mơ màng, rõ ràng là bị anh trêu ghẹo đến mềm nhũn. Nhưng anh cũng chẳng khá hơn, hơi thở nặng nề, cơ thể có phản ứng rõ ràng, ngay cả chăn mền cũng không che được.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan xấu hổ lườm anh, rồi xoay người sang chỗ khác.

Phó Hoành bật cười cười, ôm cô từ phía sau, “Vợ, em hỏi bác sĩ xem bao giờ anh mới xuất viện được.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan càng ảo não hơn, cô quát khẽ, “Phó Hoành Dật, anh đủ rồi đó!”

Vừa mới khó chịu vì bị thương xong mà bây giờ lại bắt đầu giở trò lưu manh được rồi. Sao cô lại ngu ngốc tin lời người đàn ông này chứ, đã vậy còn lo lắng mà đi an ủi anh.

Phó Hoành Dật thổi nhẹ vào tại Thẩm Thanh Lan, “Vợ, đừng nói với anh là vừa rồi em không muốn…”

Cô quay người, đánh một cái lên ngực anh, “Anh còn nói nữa.”

Phó Hoành Dật nhìn chằm chằm vào môi cô, đôi mắt sâu thẳm. Vì vừa được tưới nước, đôi môi Thẩm Thanh Lan đỏ mọng nước, cứ như đang mời mọc anh nếm thử. Yết hầu của anh bỗng trượt lên trượt xuống.

Thẩm Thanh Lan làm vợ chồng với anh đã lâu, chuyện thân mật hơn cũng làm không ít lần. Không chỉ có Phó Hoành Dật quen thuộc thân thể cô, mà cô cũng rất quen thuộc với phản ứng của anh. Thấy tình hình này, cô không cần suy nghĩ đã vỗ vào vị trí nào đó trên người anh, “Mau dẹp cái suy nghĩ đen

tối của anh lại đi, bây giờ anh vẫn là bệnh nhân đấy.”

Mặt Phó Hoành Dật biến sắc, nắm tay Thẩm Thanh Lan, “Vợ, em ra tay ác thế, em không quan tâm đến hạnh phúc nửa đời sau của em nữa hả?”

Thẩm Thanh Lan xấu hổ, mắng anh, “Phó Hoành Dật, chú ý dưỡng thai.” Phó Hoành Dật nhìn cái bụng tròn vo của cô, ánh mắt tiếc nuối, “May là cái chân đã bị tàn phế, nếu không cả ngày đối mặt với vợ như hoa như ngọc mà không thể ăn được, thì sớm muộn gì anh cũng bị phế.”

Thấy anh càng nói càng quá trớn, Thẩm Thanh Lan liền đứng dậy, “Anh ngồi đây một mình đi, em đi gặp Eden.”

Làm vợ mình giận đến bỏ chạy, Phó Hoành Dật ngượng ngùng sở mũi, anh chỉ muốn trêu cô chút thôi mà, ai ngờ da mặt cô lại mỏng thế, đến bây giờ vẫn không chịu được mấy câu trêu chọc.

Thẩm Thanh Lan đi khỏi phòng, bị gió thổi lạnh, cả người liên tỉnh táo lại. Cô mỉm cười dịu dàng, cô biết rõ vừa rồi Phó Hoành Dật cố ý làm vậy, là vì không muốn có suy nghĩ nhiều về chân của anh.

Đưa tay sờ bờ môi sưng đỏ của mình, Thẩm Thanh Lan cắn răng. Người đàn ông này cố ý cắn mạnh, đúng là nằm trên giường bệnh cũng không quên hái hoa đào.

Thẩm Thanh Lan vào phòng làm việc của Eden thì thấy Thẩm Quân Dục đang nói chuyện với anh. Thấy cô đi vào, Thẩm Quân Dục dời mắt nhìn cô. Nhưng Thẩm Thanh Lan vẫn tỏ ra thờ ơ với ánh mắt trêu chọc của anh trai.

“Eden, Phó Hoành Dật tỉnh rồi, anh đi xem một chút đi.”

“Ừm.” Eden cười rộ lên, ánh mắt như có như không dùng trên mỗi cổ.

Thẩm Quân Dục đi tới, “Lan Lan, anh mua đồ ăn cho hai người rồi, em ăn trước đi.”

“Em chờ Phó Hoành Dật khám xong rồi ăn.” Bây giờ cô không thấy đói.

Lúc trở lại phòng bệnh, Phó Hoành Dật đã lấy lại vẻ hình thản như ngày thường.

Eden ấn nhẹ vào đùi Phó Hoành Dệt mấy lần, rồi quan sát phản ứng của anh.

“Eden, thế nào?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Eden hài lòng gật đầu, “Tình hình không tệ, trên đùi cậu ta có cảm giác hơn rồi, đây là chuyện tốt, chứng tỏ bên trong chân cậu ta đang từ từ khôi phục. Dựa theo tình hình này, làm thêm một ca phẫu thuật nữa, chân cậu ta có thể

bình phục hoàn toàn, có thể còn tốt hơn so với mong đợi.”

Thẩm Thanh Lan nghe vậy thì yên tâm.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 336: Phụ nữ mang thai, tâm trạng thất thường

“Anh Eden, tôi hy vọng anh đừng tiết lộ tình hình của tôi anh cho người ngoài biết.” Phó Hoành (Dật bỗng nhiên nói.

Eden nhìn anh thắc mắc, Phó Hoành Dật giải thích, “Tôi hy vọng lúc anh nói với người ngoài, có thể nói tình trạng của tôi nghiêm trọng hơn.”

Eden liền hiểu ngay, “Ừm, tôi có thể đồng ý với anh. Nhưng sau này chân của anh bắt đầu làm hồi phục chức năng, tôi sẽ căn cứ theo tình trạng của anh để lập kế hoạch trị liệu. Ngày thường tốt nhất là thường xuyên xoa bóp, thư giãn cơ chân, có lợi cho việc bình phục.”

“Cảm ơn.” Phó Hoành Dật nói. Eden gật đầu, rồi rời khỏi phòng bệnh.

Thẩm Quân Dục kéo bàn nhỏ ra, “Bây giờ có thể yên tâm rồi, hai người mau ăn cơm đi.”

Bây giờ Thẩm Thanh Lan đã thấy đói bụng.

Thẩm Quân Dục mua toàn đồ ăn thanh đạm, trong đó còn có một bát canh, “Lan Lan, canh này là cho em, dì Triệu nói mấy ngày nay khẩu vị của em không tốt, nên anh đã đi hỏi bác sĩ, canh này rất có công hiệu kích thích vị giác, em uống nhiều một chút.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật dọn canh ra đặt trước mặt cô, sau đó bắt đầu nhặt xương cá cho cô.

“Anh ăn chưa?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Thẩm Quân Dục cười gật đầu, “Ăn rồi, hai đứa ăn đi.”

Đang ăn cơm thì điện thoại của Thẩm Quân Dục reo, là người trong nhà gọi hỏi thăm tình hình của Phó Hoành Dật. Lúc này Thẩm Thanh Lan mới nhớ là đã quên gọi điện thoại báo bình an cho người nhà biết.

“Phó Hoành Dật, em cảm thấy từ lúc mình mang thai, trí thông minh càng ngày càng giảm.”

Phó Hoành Dật nghe vậy thì không nhịn được cười, thấy cô đang buồn rầu thì vội vàng an ủi, “Đâu có, vợ của anh vẫn thông minh như trước mà. Nếu ai dám nói em ngốc, anh sẽ không để yên cho người đó.”

Thẩm Quân Dục nói chuyện điện thoại xong, đúng lúc nghe thấy, nhịn không được tiếp lời, “Người ta nói mang thai một năm ngốc ba năm, em có ngốc cũng là chuyện bình thường thôi.”

Nghe xong cầu này, bốn ánh mắt “nồng cháy” bắn sang Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục sở mũi, ngậm miệng lại.

Phó Hoành Dật bỏ miếng cá vào bát của Thẩm Thanh Lan, “Ăn nhiều cá một chút, người ta nói ăn nhiều cá mới thông minh.”

Thẩm Thanh Lan âm thầm nhìn anh.

Thẩm Quân Dục mỉm cười xấu xa, đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo của Phó Hoành Dật, đứng dậy nói: “Công ty còn có việc, anh đi trước, tối nay trở lại thăm hai người.”

Dứt lời, Thẩm Quân Dục liền thản nhiên đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Lan im lặng nhìn bóng lưng anh dần mất hút rồi thu hồi mắt, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Lan xuống dưới lầu dạo một vòng, bác sĩ nói giai đoạn này thích hợp vận động nhiều, để sau này dễ sinh hơn. Đi dạo khoảng nửa tiếng, cổ lo lắng cho Phó Hoành Dật nên lên lầu, nhưng vừa đến cửa phòng bệnh, đã nghe thấy giọng nói chuyện, là giọng nữ, nghe qua có vẻ là người đã từng gặp.

Thẩm Thanh Lan nhíu mày, đi vào phòng bệnh.

http://tieulun.hopto.org

Người đến là Khương Văn Tình, Thanh Lan từng gặp cô ta ở quân khu thủ đô, là hoa đào của Phó Hoành Dật.

“Cô Khương, đã lâu không gặp.”

Khương Văn Tĩnh nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, liếc qua bụng cô, đôi mắt tối lại, sau đó lấy lại tinh thần mỉm cười, “Cô Thẩm, đã lâu không gặp.”

“Bây giờ cố Khương nên gọi tôi là cố Phó mới đúng.” Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt nói.

Nụ cười của Khương Văn Tĩnh khựng lại, rồi nói: “Cô Phó.”

Sau đó, cô ta nhìn Phó Hoành Dật, “Nếu anh đã không sao thì em đi trước.”

Phó Hoành Dật gật đầu. Chờ Khương Văn Tĩnh đi rồi, Thẩm Thanh Lan mới hỏi: “Sao cô ta biết anh đang nằm viện?”

Có rất nhiều người biết Phó Hoành Dật bị thương, lần trước còn nằm viện một tháng, nhưng Khương Văn Tĩnh chưa từng xuất hiện. Thẩm Thanh Lan còn quên mất là có người này, không ngờ hôm nay anh vừa phẫu thuật xong thì cô ta đến.

http://tieulun.hopto.org

“Cô ta nói đến nhà nhưng không thấy anh, ông nội nói anh đang ở bệnh viện nên đến đây.”

Thẩm Thanh Lan nhìn sang bó hoa Khương Văn Tĩnh mang đến, cầm lên ngửi, “Xem ra đóa hoa đào này chưa hết hy vọng với anh.”

Ngay cả bó hoa bách hợp mang đến thăm bệnh mà còn không quên phối thêm mấy đóa hoa hồng.

Phó Hoành Dật chẳng thèm để tâm đến mấy chuyện này, cái anh để ý là tâm trạng của cô vợ nhà mình, “Nếu em không thích thì cứ quẳng đi.”

“Quẳng đi thì tiếc biết bao! Người ta từ xa đến đây thăm, còn tặng hoa cho anh, nếu như ném đi sẽ phụ tấm lòng của người ta. Tìm bình hoa cắm vào cho không khí trong lành cũng không tệ.”

Còn không bằng ném đi thì hơn, Phó Hoành Dật thầm nghĩ. Nghe giọng Thẩm Thanh Lan mang theo mùi chua, anh mỉm cười cưng chiều, anh phát hiện gần đây cảm xúc của cô như thời tiết tháng Năm, thay đổi thất thường, nhưng anh lại thích cố lộ cảm xúc ra ngoài giống như bây giờ, khiến anh càng yêu chiều hơn.

Anh kéo cổ ngồi xuống, “Ghen hả?”

Thẩm Thanh Lan lườm anh, “Em ghen lúc nào, đồng nghiệp đến thăm thôi mà. Phó Hoành Dật, trong lòng anh, em nhỏ mọn đến vậy sao?”

Phó Hoành Dật không biết trả lời thế nào, cầu này rất khó trả lời, nếu đốt thùng thuốc nổ này, người chịu khổ chính là anh, “Làm gì có, vợ anh là người xinh đẹp nhất trên đời này, lại rộng lượng nhất, sao ghen bấy ghen bạ được.”

Thẩm Thanh Lan hài lòng, cái này còn tạm được.

Trấn an cảm xúc của vợ xong, ngài Phó âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối, lúc đầu Phó Hoành Dật muốn Thẩm Quân Dục đưa Thẩm Thanh Lan về, nhưng cô cứ đòi ở lại đây, nên anh đành đồng ý.

Đang định đi ngủ thì Kim n Hi gọi điện thoại đến, “An, tớ điều tra được một chuyện, Nhan Tịch về rồi.” Ánh mắt Thẩm Thanh Lan hơi thay đổi, “Đang ở Nam Thành?”

“Ừm, ở cùng Nhan Thịnh Vũ và Triệu Giai Khanh.”

Nghe thấy đang ở cùng Triệu Giai Khanh, Thẩm Thanh Lan cũng yên tâm. Nhan Tịch là con gái của bà, đương nhiên bà ấy biết bảo vệ cô thế nào.

http://tieulun.hopto.org

“Chuyện giữa Triệu Giai Khanh và Nhan An Bang điều tra được chưa? Tần Nghiên có nhúng tay vào không?”

Kim n Hi ngạc nhiên nói, “An, cậu đoán như thần ấy, tớ đang định nói với cậu về chuyện đó đấy. Tin tức về Triệu Giai Khanh và Nhan An Bang ầm ĩ lớn như thế, một mặt là do Triệu Giai Khanh gửi tin tức đến tòa soạn, mặt khác là do có người đứng sau giúp đẩy chuyện này lên.”

“Người đó là Tần Nghiên?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại rất khẳng định.

“Ừm. Người này làm việc rất cẩn thận, tớ phải phí hết công sức mới moi ra được.” Kim n Hi đáp, “Không biết Tần Nghiên có mục đích gì, bây giờ bà ta đã là vợ Nhan An Bang. Theo lý mà nói, ông ta mà bị xui xẻo thì bà ta cũng chẳng đẹp mặt, tại sao bà ta lại muốn làm vậy?”

“Có thể điều tra được vào ngày Triệu Giai Khanh bị đánh đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao bà ấy lại đến nhà họ Nhan?”

“Chuyện này thì không điều tra được, trừ phi đi hỏi ba người bọn họ. Nhưng tớ tra được một chuyện, sau khi về nước, bà ấy từng tìm một thám tử để điều tra về Nhan An Bang và Tần Nghiên, sau đó mới đến nhà họ Nhan.”

Nói vậy thì mọi chuyện xuất phát từ người thám tử đó. Rốt cuộc anh ta đã điều tra được gì mà lại khiến Triệu Giai Khanh trở nên điên cuồng như vậy?

“Nhưng tạm thời tớ không tra được tên thám tử đó đã đưa gì cho Triệu Giai Khanh. Ngày mai tớ sẽ tới Nam Thành tìm anh ta.” Kim n Hi nói.

“Được, nhưng cậu nhớ chú ý an toàn, nếu tra được gì thì cứ yên lặng, đừng để Tần Nghiên phát hiện.”

Cúp điện thoại, cô còn đang nghĩ về chuyện Tần Nghiên, thì Phó Hoành Dật đã chợt kéo cô vào lòng thì thầm: “Mặc kệ Tần Nghiên muốn làm gì, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là em phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Thẩm Thanh Lan “vâng” một tiếng, xoay người đối diện với Phó Hoành Dật, “Anh nói xem, nếu anh là Tần Nghiên thì anh có thể ngay lúc chồng mình và vợ cũ đang đối mặt với bê bối, không những không giúp làm lắng xuống mà còn chậm dầu vào không?”

“Nếu là phụ nữ thì sẽ làm vậy, mục đích rất đơn giản đó là vì trả thù.” Phó Hoành Dật thuận miệng nói, anh không hiểu gì về người phụ nữ tên Tần Nghiên này lắm, nhưng suy đoán theo lẽ thường thì đó chính là lý do hợp lý nhất.

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe lên. Trước đó cố và Kim n Hi không để ý đến điều này. Nếu bà ta muốn trả thù Triệu Giai Khanh hoặc Nhan An Bang, thì lý do này đã giải thích tất cả.

Nhưng trả thù vì điều gì chứ? Chẳng lẽ là vì cái chết của Tần Mộc?

Theo trực giác thì Thẩm Thanh Lan cảm thấy không phải vậy, chắc chắn mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Không nghĩ ra được, cô tạm thời không nghĩ đến vấn đề này nữa, nhắm mắt lại đi ngủ.

Hôm sau, Eden lại kiểm tra cho Phó Hoành Dật một lần nữa, xác định không có vấn đề gì mới để anh xuất viện về nhà dưỡng thương.

Cổ Dương đến đón Phó Hoành Dật xuất viện, “Chị dâu, chị đừng động tay, để em làm.” Thấy Thẩm Thanh Lan muốn cầm bình thủy, Cố Dương liền vội vàng kêu lên rồi đi tới cạnh cô, lấy bình thủy đi, “Chị dâu, bây giờ chị chính là quốc bảo của nhà chúng ta, những chuyện nguy hiểm cứ để em làm là được rồi.”

Thẩm Thanh Lan im lặng nhìn cậu, đây chỉ là một cái bình thuỷ thôi mà, có gì nguy hiểm chứ?

Cố Dương giải thích: “Trong bình thuỷ toàn là nước nóng, nếu lỡ phát nổ hoặc rơi xuống đất, thì chị sẽ bị thương.”

Thẩm Thanh Lan cạn lời, nhìn Cố Dương với ánh mắt ghét bỏ.

Về đến nhà, Thẩm Thanh Lan vào phòng tắm trước, sau đó thoải mái nằm trên giường. Dù sao chất lượng của giường bệnh cũng không tốt, hơn nữa

khắp nơi đều có mùi thuốc sát trùng.

Phó Hoành Dật thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô thì vẻ mặt đau lòng, ôm cô vào lòng, “Ngủ đi, anh ngủ cùng em.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, nhắm mắt rồi thiếp đi rất nhanh. Phó Hoành Dật vốn không buồn ngủ, nhưng nằm một lúc cũng thấy buồn ngủ, anh ôm cổ trong lòng rồi cũng ngủ.

Phó lão gia thấy dì Triệu đang dọn dẹp vệ sinh, bèn hỏi: “Thanh Lan đâu rồi?”

Dì Triệu cười nói, “Chắc tối qua ở bệnh viện không được ngủ ngon, nên vừa về là đi ngủ rồi, Hoành Dật ở bên con bé.”

“Vậy để hai đứa đó ngủ đi, lát nữa cô chuẩn bị chút thức ăn, khi nào hai đứa tỉnh lại là có thể ăn ngay.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 337: Xin lỗi

“Lão gia, ông cứ yên tâm. Mà sắp đến Tết rồi, năm nay mọi người cũng cùng nhau ăn Tết giống như mấy năm trước hay thế nào?”

Cứ cách ba năm thì nhà họ Phó sẽ tụ họp lại để cùng nhau ăn Tết, đúng lúc năm nay là năm thứ ba.

Phó lão gia ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, “Năm nay khỏi đi, Thanh Lan mang thai không thể chịu được mệt nhọc. Hoành Dật thì đang dưỡng thương, nhiều người đến sẽ rất ồn ào, chuyển qua sang năm đi.”

“Dạ, vậy cháu sẽ gọi điện báo cho bọn họ biết.”

“Ừm, sẵn tiện hỏi Tĩnh Đình luôn, năm nay ăn Tết ở nhà họ Cố, hay cùng Bác Văn về đây.”

Dì Triệu vỗ đầu một cái, “Ông không nói suýt nữa cháu đã quên mất, hôm qua Tĩnh Đình có gọi điện thoại đến, nói là năm nay cùng Bác Văn ăn Tết ở nhà họ Cố, không về đây, chỉ về vào ngày đầu tiên thôi.”

“Ừm, vậy là năm nay chỉ có mấy người chúng ta cùng nhau ăn Tết.”

http://tieulun.hopto.org

“Chỉ có người nhà của ông thôi thì vui thế nào được.” Tiếng của Thẩm lão gia từ ngoài cửa truyền đến, “Hai nhà chúng ta cùng nhau ăn Tết không hay hơn sao, nhiều người càng vui.”

Phó lão gia ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng, “Lão Thẩm, ý kiến của ông không tệ, vậy cứ quyết định vậy đi, hai nhà cùng nhau ăn Tết.”

Thẩm lão gia đi vào, cười tủm tỉm, Sở Vân Dung đi cùng ông, “Thanh Lan đâu?”

“Con bé ngủ rồi.” Di Triệu đáp.

Sở Vân Dung đưa cái hộp giữ ấm cho dì Triệu, “Đây là của chị Tống hầm cho Hoành Dật.”

Dì Triệu nhận lấy rồi đem vào phòng bếp cất.

Biết Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật đang ngủ, Sở Vân Dung không đi vào làm phiền, mà ngồi nói chuyện với hai ông cụ ở phòng khách.

Lúc Thẩm Thanh Lan tỉnh lại thì trời đã khuya. Phó Hoành Dật đang đọc sách, Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua tên sách “Một trăm điều mà bố nên biết”.

Phó Hoành Dật thấy cô dậy, bèn để sách sang một bên, “Dậy rồi à? Muốn ngủ tiếp nữa không?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu, có thể là ngủ nhiều quá, nên bây giờ có thấy hơi chóng mặt, cô đưa tay bóp trán. Phó Hoành Dật thấy vậy thì nhíu mày, lo lắng hỏi: “Không thoải mái ở đâu sao?”

Thẩm Thanh Lan thấy dáng vẻ lo lắng của anh thì nhoẻn miệng cười, “Chắc là ngủ nhiều quá nên hơi nhức đầu, không sao đâu, lát nữa sẽ hết thôi.”

Phó Hoành Dật nghe vậy thì kéo Thẩm Thanh Lan lại, “Ngồi xuống, anh xoa bóp cho em.” Thẩm Thanh Lan điều chỉnh lại tư thế ngồi để Phó Hoành Dật thuận tiện xoa bóp, lực rất vừa phải, cô hưởng thụ nhắm mắt lại, “Phó Hoành Dật, anh đã từng học rồi đúng không?”

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Sao em biết?”

Thẩm Thanh Lan mở mắt, “Thật sự đã học?”

“Ừm. Thôi được rồi, mau rời giường ăn cơm đi, ngủ lâu vậy chắc cũng đói bụng rồi.”

Thẩm Thanh Lan quả thật đói bụng, bèn đứng dậy thay quần áo. Cô vừa định đỡ Phó Hoành Dật ngồi vào xe lăn, thì anh đã xua tay, “Em đi gọi dì Triệu vào đấy.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Thanh Lan nhìn anh, Phó Hoành Dật là người kiêu ngạo, ngoại trừ bác sĩ và cổ ra, trước giờ anh đều không muốn người khác giúp.

Nhưng anh vẫn mỉm cười, “Đi gọi dì Triệu đến đỡ anh.” Tuy Phó Hoành Dật kiêu ngạo, không muốn để ai nhìn thấy dáng vẻ bất lực của mình, nhưng anh càng không muốn để vợ đang mang thai phải cực khổ.

“Em làm được mà.”

Nhưng Phó Hoành Dật vẫn kiên quyết, cuối cùng cô chỉ có thể thỏa hiệp, ra ngoài gọi dì Triệu vào giúp.

Di Triệu và Thẩm Thanh Lan cùng dìu Phó Hoành Dật ngồi lên xe lăn, sau đó mới nói: “Lúc chiều mẹ và ông nội cháu qua đây, chờ đến trưa nhưng thấy hai đứa chưa dậy nên về rồi.”

“Sao không gọi cháu dậy ạ?”

“Biết tối qua cháu ngủ không ngon nên không nỡ đánh thức.”

Dì Triệu đẩy Phó Hoành Dật ra ngoài, Thẩm Thanh Lan nghĩ nghĩ rồi gọi điện thoại cho ông nội, biết không có chuyện gì thì mới yên tâm.

http://tieulun.hopto.org

***

Sắp tới cuối năm, mấy năm trước vào khoảng thời gian này Phó Hoành Dật còn ở quân khu chưa về. Năm nay bởi vì bị thương, nên có cơ hội về nhà sớm hơn.

Năm nay không định mời thân thích đến nhà, nên không cần chuẩn bị nhiều đồ Tết. Dì Triệu và Thẩm Thanh Lan bàn bạc, rồi định đi mua sắm với Sở Vân Dung.

“Thanh Lan, cháu muốn đi cùng không?” Di Triệu hỏi.

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua Phó Hoành Dật rồi lắc đầu, “Cháu không đi đâu, nếu cháu đi thì hai người phải chăm sóc cho cháu, rất phiền phức.”

“Vậy dì đi trước, nếu cháu muốn mua cái gì thì cứ gọi điện thoại cho dì.”

“Da.”

Chờ dì Triệu ra cửa, trong lúc hai người rảnh rỗi, Thẩm Thanh Lan nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Phó Hoành Dật, anh làm người mẫu cho em đi.”

http://tieulun.hopto.org

Phó Hoành Dật giương mắt nhìn cô, “Muốn vẽ?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Ừm, lâu rồi không vẽ nên hơi ngứa tay.”

“Được, vậy chúng ta vào phòng về?”

“Không cần đâu, cứ vẽ trong phòng khách, anh chờ em một chút, em đi lấy dụng cụ.”

Chuẩn bị xong giá vẽ, Thẩm Thanh Lan đẩy Phó Hoành Dật lại gần cửa sổ sát đất, đưa cho anh một quyển sách, “Anh ngồi đây đọc sách, tự nhiên một chút là được.”

Phó Hoành Dật nhìn cuốn sách mà Thẩm Thanh Lan đưa, là sách quân sự, anh mỉm cười, tùy ý lật xem. Bên cạnh anh đặt một cái bàn, phía trên để một ly trà, còn bốc hơi nóng.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh một lúc lâu, rồi cúi đầu bắt đầu vẽ, có rất ít ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt Phó Hoành Dật đã khắc sâu vào đầu cô, cho dù nhắm mắt, cô cũng vẽ được.

Lúc đầu Phó Hoành Dật còn đọc sách, một lát sau, ánh mắt anh nhìn Thẩm Thanh Lan đầy dịu dàng.

http://tieulun.hopto.org

Phó lão gia từ trên lầu đi xuống, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng ấm áp hài hòa này, trên khuôn mặt già nua tràn đầy ý cười, đi tới một bên nhìn tranh Thẩm Thanh Lan vẽ.

Chuông cửa reo, Thẩm Thanh Lan định đi mở cửa, nhưng Phó lão gia khoát tay, đích thân ông ra mở cửa, người đến là Thẩm Quân Dục và Ôn Hệ Dao.

“Chị H. Dao.” Thẩm Thanh Lan gọi một tiếng, rồi tiếp tục cúi đầu vẽ tranh, tác phẩm của cô nhanh chóng được hoàn thành.

Lần đầu tiên Ôn Hề Dao nhìn thấy Thẩm Thanh Lan vẽ tranh, bèn ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh Thẩm Quần Dục, chờ cô vẽ xong.

Thẩm Thanh Lan đặt bút vẽ xuống, Ôn Hề Dạo qua xem, “Hèn gì tranh của em lại có giá như thế, em vẽ giống y như thật vậy.”

Quan trọng nhất là, tranh của Thẩm Thanh Lan vẽ rất có hồn, tràn đầy tình cảm.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, đưa tranh cho Thẩm Quân Dục chuyển sang một bên để hong khô, “Chị Hồ Dao, sao lại đến đây, không phải đi làm à?” Hôm nay không phải cuối tuần mà.

Ôn Hồ Dao ngồi xuống ghế sô pha, dáng vẻ biếng nhác, “Gần đây mệt mỏi quá, nên hôm nay xin nghỉ ở nhà nghỉ ngơi.” Ôn Hề Dao nhìn bụng Thẩm

Thanh Lan, cảm thán nói: “Em còn nhỏ hơn chị mấy tuổi, mà bây giờ đã sắp làm mẹ rồi.”

Phó lão gia đã sớm kéo Thẩm Quân Dục sang một bên đánh cờ, Thẩm Thanh Lan bỗng nhiên tới gần Ôn Hề Dao thầm thì, “Chị H. Dao, khi nào chị mới sinh cháu cho em.”

Khuôn mặt Ôn Hề Dao ưng đỏ, bèn đưa tay nhéo mặt Thẩm Thanh Lan, “Làm mẹ da mặt cũng dày hơn nhỉ, dám chọc ghẹo chị.”

Thẩm Thanh Lan nhìn cô chằm chằm, “Đừng nói chị và anh em không làm chuyện kia nha?”

Lúc đầu Ôn Hề Dao còn chưa kịp phản ứng, chờ đến khi hiểu rõ ý Thẩm Thanh Lan, ngay cả vành tại cũng đỏ ửng. Thẩm Thanh Lan quan sát liền hiểu ngay, âm thầm thở dài, anh mình cũng chậm quá đi.

Thấy Thẩm Thanh Lan định nói nữa, Ôn Hề Dao liền bịt miệng cố, “Chị cảnh cáo em không được nói nữa, nếu không chị sẽ nói cho ngài Phó nhà em biết.”

Ôn Hề Dao ngượng ngùng. Thẩm Thanh Lan nhíu mày, không ngờ cô gái mạnh mẽ như chị lại là một thiếu nữ ngây thơ như thế.

Cô mỉm cười, “Được rồi, em không nói nữa. Chị Hồ Dao, năm nay chị ăn Tết ở thủ đô hay thành phố Hải?”

Theo lý thì Ôn Hề Dao và Thẩm Quân Dục đã đính hôn, cô ăn Tết ở thủ đô cũng hợp tình hợp lý. “Chị đã bàn bạc qua với anh em, năm nay chị sẽ về thành phố Hải.” Năm nay là năm cuối cùng Ôn Hệ Dao còn là gái chưa chồng ăn Tết ở nhà, ba mẹ cô cũng hy vọng cổ có thể về nhà.

Thẩm Thanh Lan ngẫm lại thấy cũng đúng. Buổi tối, tất nhiên Ôn Hệ Dao và Thẩm Quân Dục muốn ở lại ăn tối. Nhưng không ngờ lại có khách không mời mả den.

Thẩm Quân Dục còn chưa rời đi, khi nhìn thấy người tới, nụ cười liền nhạt đi, “Cậu đến tìm Lan Lan?”

Thẩm Quân Trạch gật đầu, “Anh cả, Thanh Lan có ở đây không?”

Thẩm Quân Dục không cho Thẩm Quân Trạch vào nhà, “Nếu vì chuyện của công ty mà tới đây thì cậu không cần nói nữa. Lúc trước ông nội đã nói rõ ràng với cậu rồi. Cậu cũng lựa chọn ý kiến của của mình, bây giờ lại đến đây, có nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa gì.”

Vẻ mặt Thẩm Quân Trạch ảm đạm, không hề có tinh thần năng động của người trẻ tuổi, cả người đều toát ra vẻ chán chường, “Anh cả, lần này em đến đây không phải gây sự đầu, mà thật lòng đến xin lỗi chị Thanh Lan.”

Thẩm Thanh Lan thấy Thẩm Quân Dục đi mở cửa lâu vậy mà chưa trở lại nên ra xem, khi thấy Thẩm Quân Trạch liền lạnh mặt.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Trạch thấy cô, hai mắt liền bừng sáng, “Chị Thanh Lan.”

Thẩm Thanh Lan nhíu mày nhìn cậu ta, quen biết Thẩm Quân Trạch lâu vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe được một tiếng “chị Thanh Lan” cam tâm tình nguyện.

“Tìm tôi?” Thẩm Thanh Lan tuy biết nhưng vẫn hỏi. Ở đây là nhà họ Phó, dĩ nhiên Thẩm Quân Trạch không đến tìm Phó Hoành Dật rồi.

Thẩm Quân Trạch gật đầu, “Chị Thanh Lan, em đến xin lỗi chị.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 338: GẶP NHAU TRONG BỮA TIỆC CUỐI NĂM

Trong mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ thú vị, “Xin lỗi tối? Lý do gì?”

- Thẩm Quân Trạch hơi mím môi, nhìn thoáng qua Thẩm Quân Dục, thấy anh không định nhường chỗ cho mình vào cửa tất nhiên biết mình không được chào đón, “Chị Thanh Lan, trước kia là do em sai, là do em có mắt không trọng, không nhìn rõ bản mặt người ta, xem người thân thành kẻ thù. Ba em nói đúng, bây giờ em đã biết ba làm tất cả đều là vì tốt cho em. Lúc trước em đối xử với chị như vậy, hiện giờ công ty bị người ta cướp, đúng là đáng đời em.”

Cậu ta nói cực kỳ chân thành, Thẩm Thanh Lan chỉ nhìn cậu ta chằm chằm chứ không nói lời nào.

Thẩm Quần Trạch nói tiếp: “Lần này em chỉ đến tìm chị để xin lỗi thôi, không phải nhờ chị giúp đỡ. Chị Thanh Lan, lúc trước hại chị suýt nữa mất con là lỗi của em, em chỉ xin chị tha thứ cho em vì tuổi trẻ bồng bột không hiểu chuyện.”

“Chị Thanh Lan, thật lòng xin lỗi chị.” Dứt lời, cậu ta cúi thấp người trước mặt cô, rồi đứng dậy rời đi, không hề quay đầu lại.

Thẩm Quân Dục và Thẩm Thanh Lan nhìn nhau, không hiểu Thẩm Quân Trạch diễn cảnh này để làm gì.

http://tieulun.hopto.org

“Được rồi, không cần nghĩ nhiều đầu. Nếu cậu ta đã thật lòng xin lỗi thì em cứ nhận đi.” Thẩm Quân Dục thản nhiên nói, nhìn bóng lưng rời đi của Thẩm Quân Trạch, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Trở lại phòng khách, Phó Hoành Dật nhìn cô hỏi thăm. Thẩm Thanh Lan lắc đầu tỏ vẻ không có gì.

“Đúng rồi, Lan Lan, Hoành Dật, cuối tuần này là bữa tiệc cuối năm của công ty anh, hai đứa có hứng thú tham dự không?” Thẩm Quân Dục hỏi.

Thẩm Thanh Lan muốn từ chối, nhưng Phó Hoành Dật đã mở miệng trước, “Bữa tiệc tổ chức ở đâu?”

“Ở câu lạc bộ tư nhân của bạn anh.”

“Được, đến lúc đó anh đến đón hai đứa.”

Ban đêm trước khi ngủ, Thẩm Thanh Lan hỏi Phó Hoành Dật: “Chẳng phải anh không thích mấy bữa tiệc thế này sao? Tại sao lại đồng ý?”

Phó Hoành Dật mỉm cười, “Ở nhà suốt sẽ chán, thỉnh thoảng đi ra ngoài thay đổi không khí cũng tốt.” Thời gian này Thẩm Thanh Lan vẫn ở bên cạnh anh, không đi đâu cả, ngay cả Vu Hiểu Huyên và Phương Đồng hẹn ra ngoài ăn

cơm cô cũng từ chối, anh cảm thấy đau lòng.

“Nhưng mà em không muốn đi.”

Biết cô đang lo điều gì, Phó Hoành Dật nắm chặt tay cô, “Coi như đi chung với anh đi, cũng lâu rồi anh không gặp nhóm Hàn Dịch.”

Anh đã nói như vậy, Thẩm Thanh Lan không thể phản đối nữa, đành nói: “Chân của anh…”

“Thanh Lan, anh chỉ bị thương thôi mà, không phải tàn phế, chân của anh sau này sẽ từ từ hồi phục, nên em đừng lo lắng quá mức như thế. Chồng em còn chưa yếu ớt đến mức đó.”

Thời gian qua, Phó Hoành Dật nhận ra Thẩm Thanh Lan luôn cẩn thận từng chút một, sợ làm tổn thương tới lòng tự trọng của anh.

Thẩm Thanh Lan chăm chú nhìn vào mắt Phó Hoành Dật, thấy anh không có vẻ miễn cưỡng mới biết là do mình nghĩ quá nhiều, “Vâng, đến lúc đó anh có thể họp mặt với bọn họ. Chỉ có điều, là anh không được uống rượu.”

Phó Hoành Dật mỉm cười cưng chiều, “Biết rồi, anh đảm bảo không uống.”

http://tieulun.hopto.org

Thứ Bảy, mới sáng sớm chuông cửa nhà họ Phó đã reo. Dì Triệu đi mở cửa, mới biết là lễ phục của Thẩm Thanh Lan được đưa đến, đúng lúc cổ vừa thức dậy liền nhận quần áo, “Đưa cho cháu đi.”

Bởi vì mang thai nên lễ phục trước kia đều không mặc vừa, chỉ đành đặt may bộ này. Cửa hàng này phục vụ rất tốt, giao đúng giờ đã hẹn, không chỉ có lễ phục của Thẩm Thanh Lan mà còn có bộ comple của Phó Hoành Dật.

Phó lão gia biết hai người định tham dự tiệc cuối năm của công ty Thẩm Quân Dục, chỉ dặn dò: “Trước khi về nhớ gọi điện thoại, ông bảo lái xe đi đón hai cháu.”

“Vâng, ông nội, chúng cháu sẽ cố gắng về sớm.” Phó Hoành Dật đáp.

Bây giờ Thẩm Thanh Lan là phụ nữ có thai, do vậy trang điểm rất nhạt, đi đôi giày đế bằng thoải mái dễ chịu.

Lúc Thẩm Quân Dục đến thì hai người đã chuẩn bị xong.

“Lần này có nhiều người không anh?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

“Tương đương năm ngoái, nhưng nhân viên trong công ty thì ít hơn năm ngoái một chút.” Đến nơi, đã thấy Cố Dương đứng ở cửa chờ, cậu ta là đặc biệt ra đón Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật.

“Chị dâu, để em đẩy, chị không thể mệt được.”

Thẩm Thanh Lan buông tay ra, đi bên cạnh Phó Hoành Dật.

Phương Đông đã đến, đang nói chuyện phiếm với Vu Hiểu Huyên, hai người nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, lập tức đi tới, “Chào ngài Phó.”

Phó Hoành Dật mỉm cười gật đầu, nói với Thẩm Thanh Lan, “Em nói chuyện với bạn đi, anh và Cố Dương đi tìm nhóm Giang Thần Hi.”

“Vâng.”

Chờ Phó Hoành Dật đi, Vu Hiểu Huyên tò mò quan sát cái bụng của cô, “Thanh Lan, bụng của cậu cứ như quả bóng lớn vậy, có khi nào sẽ nổ không?”

Phương Đồng nghe vậy bèn đánh vào đầu cô nàng, “Nói bậy nói ba gì đó.”

“Ôi.” Vu Hiểu Huyên kêu đau, ôm đầu, “Phương Đông, nếu cậu đánh tới thành kẻ ngốc, tớ sẽ liều mạng với cậu đấy”

http://tieulun.hopto.org

Phương Đông trùng mắt, “Dù gì bây giờ đầu cậu cũng ngốc rồi.” “Phương Đông, cậu muốn đánh nhau phải không?” “Được rồi, hai người các cậu, một người là ngôi sao, còn người kia là quản lý cấp cao của công ty, để người khác nhìn thấy không phải là khiến người ta chỉ cười sao.” Thẩm Thanh Lan bình thản nói, một năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, bây giờ có thể nhìn thấy hai người vẫn thân thiết như vậy, trong lòng cô cảm thấy ấm áp.

Có thể nói nửa năm qua của Vu Hiểu Huyền khá thành công. Ngoại trừ quảng cáo, cô còn đóng vai nữ chính trong một bộ phim điện ảnh và truyền hình, đều là kịch bản nổi tiếng, khi phim được công chiếu, lời khen ngợi như nước thủy triều dâng cao,

Vé bán chạy, cộng thêm Hàn Dịch ủng hộ, con đường diễn xuất của cô càng thuận lợi. Hiện giờ, Linda cũng tập trung vào cổ, chỉ cần Vu Hiểu Huyên không tự tìm đường chết, tương lai sau này sẽ vô cùng nổi tiếng.

“Ngôi sao lớn, lát nữa nhớ chụp với tớ mấy tấm hình, còn phải ký tên nữa, nếu sau này tớ không có cơm ăn, thì đi đổi mấy cái đó lấy tiền tiêu vặt.” Phương Đồng chọc ghẹo.

Vu Hiểu Huyên trừng mắt, “Cậu còn trêu tớ, có tin là tớ sẽ cào mặt cậu không! Cậu cũng sắp trở thành bà chủ nhà giàu rồi, còn lo không có cơm ăn ư?”

Phương Đông và Lý Bác Minh đã chọn thời gian kết hôn, vào mùng sáu Tết, còn mấy ngày nữa là đến.

“Tại sao không thấy chồng chưa cưới của cậu?” Thẩm Thanh Lan hỏi.

Phương Đồng mỉm cười, ra hiệu cho cô nhìn về một phía. Thẩm Thanh Lan nhìn sang thì thấy Lý Bác Minh đang nói chuyện với người khác.

“Gặp được mấy người bạn trên thương trường nên đã qua đó rồi.” Phương Đồng giải thích, “Tháng trước, ba anh ấy nhập viện, sức khoẻ càng yếu, nên anh ấy đã xin từ chức ở chỗ Giám đốc Hàn, về tiếp quản công ty nhà anh ấy.”

“Vậy cậu lấy anh ấy phải chăm sóc cho ba chồng hả?” Vu Hiểu Huyên hỏi.

“Cũng không đến lượt tớ, mẹ kế anh ấy sẽ chăm sóc, hơn nữa ba anh ấy cũng không đến nỗi cần người phục vụ. Chỉ là ông ấy đã lớn tuổi, không chịu được cả ngày vất vả, chỉ cần được nghỉ ngơi sẽ không sao.”

“Mẹ kế của anh ấy có dễ chung sống không?” Vu Hiểu Huyên cũng không hiểu rõ về tình hình trong nhà của Lý Bác Minh lắm, nghe thấy hai chữ mẹ kế, liền không yên tâm. Cô nhớ lại cảnh bị Hạ Phỉ dùng tiền để sỉ nhục cổ, vì để ép cô rời khỏi Hàn Dịch mà đã làm rất nhiều chuyện.

Phương Đồng mỉm cười, “Mẹ kế của anh ấy cũng được, tính tình rất tốt. Hơn nữa, sau này Lý Bác Minh định chuyển công ty về thủ đô, nên về sau cũng không ở cùng nhau, cùng lắm là về ăn Tết một chuyến, cũng không gặp nhau nhiều.”

“Vậy cậu còn may mắn hơn tới nhiều, mẹ kế của Hàn Dịch ấy à, đúng là…” Vu Hiểu Huyên nghe vậy thì yên tâm, cũng không muốn nói nhiều, bây giờ bà ta đã rời khỏi nhà họ Hàn, có nói nữa cũng vô dụng.

Ba người đang nói chuyện vui vẻ thì Đinh Minh Huy đi tới.

“Đồng Đồng.” Anh ta gọi đầy thâm tình, Vu Hiểu Huyền rùng mình xoa xoa cánh tay, nổi hết da gà.

Phương Đông nhìn thấy anh ta thì liền lạnh mặt, “Có việc gì?”

Đinh Minh Huy nhìn Phương Đồng chằm chằm, “Nghe nói em sắp kết hôn.”

“Ừm, mùng Sáu, nhưng tôi sẽ không gửi thiệp mời cho anh.”

“Đồng Đồng, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

Vu Hiểu Huyền nghe vậy thì nói, “Định Minh Huy, sao con người anh lại mặt dày như thế nhỉ? Lúc đầu là do anh bỏ rơi Phương Đông, là do anh bám lấy người phụ nữ khác trước. Bây giờ Phương Đông của chúng tôi vất vả lắm mới tìm được hạnh phúc của mình, anh lại muốn gì nữa?”

“Đây là chuyện của tôi và Phương Đông, không liên quan đến hai người.”

Đinh Minh Huy lạnh lùng nói. Ánh mắt Thẩm Thanh Lan hiện vẻ rét lạnh.

Phương Đồng sa sầm mặt, “Đinh Minh Huy, Vu Hiểu Huyên là bạn của tôi, xin anh hãy tôn trọng cậu ấy. Nhưng cậu ấy cũng không nói sai. Lúc trước người phản bội là anh, bây giờ anh có tư cách gì mà nói tôi? Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, cũng chẳng còn gì để mà nói. Xin anh cách xa tôi một chút, tôi không muốn chồng chưa cưới của tôi hiểu lầm.”

Đinh Minh Huy nghe mấy lời lạnh nhạt mà Phương Đồng nói, ánh mắt chợt lóe vẻ đau xót, “Đồng Đồng, anh và em phải trở thành thế này sao?”

Phương Đông còn chưa lên tiếng, Lưu Tuệ đã đi tới, nắm tay Định Minh Huy rồi nhìn Phương Đông, trong mắt có vẻ để phòng và thăm dò, “Cô Phương, cô với Minh Huy nhà tôi nói gì mà vui vẻ thế?”

Người Đinh Minh Huy cứng ngắc, xấu hổ nhìn Phương Đồng.

Vu Hiểu Huyên bật cười, “Thím à, con mắt nào nhìn thấy Phương Đông nhà chúng tôi và Đinh Minh Huy nói chuyện vui vẻ vậy, rõ ràng là do anh ta mặt dày cứ bám lấy chúng tôi đấy chứ. Phương Đồng nhà chúng tôi không hề đáp lại.”

Ánh mắt Lưu Tuệ hiện vẻ tức giận, chưa ai dám nói chuyện kiểu này với cô ta. Nhưng khi nhìn thấy Thẩm Thanh Lan, cô ta liền kiềm chế cơn tức giận. Người này là em gái của Chủ tịch, cô ta không đắc tội nổi.

“Vị này chắc là cô Thẩm nhỉ? Tôi biết cô là bạn thân của cô Phương, nên lúc nói chuyện khó tránh khỏi thiên vị. Nhưng tôi vẫn có lời muốn nói với cô Phương, bây giờ Minh Huy đã kết hôn rồi, là người có gia đình, nếu có Phương gần gũi Minh Huy quá, sẽ làm ảnh hưởng xấu đến bản thân.”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 339: CẮT HOA ĐÀO

“Ha ha, lần đầu tiên tôi nhìn thấy người mặt dày như thế. Thím ơi! Hình như thím vẫn chưa hiểu rõ chuyện thì phải. Phương Đông nhà tôi sắp kết hôn, đối tượng là một thiếu gia nhà giàu tuổi trẻ tài cao. Hơn nữa, Phương Đồng lại là thiên kim của Thị trường, cô nghĩ cậu ấy còn coi trọng Đinh Minh Huy cặn bã này sao?” Vu Hiểu Huyên đáp trả, nhân tiện sỉ nhục luôn Định Minh Huy.

Sắc mặt Lưu Tuệ lúc này đã trở nên khó coi, đến giờ cô ta vẫn chưa biết Phương Đồng lại là thiên kim nhà Thị trưởng.

“Không ngờ đúng không? Ngay cả người đứng bên cạnh thím cũng không biết nữa là thím. Thím nhớ để ý Đinh Minh Huy nhà thím cho kỹ vào, đừng để anh ta đến đây bám lấy Phương Đồng nữa. Dù sao thì cả ngày cứ trông thấy một con ruồi vo ve bên cạnh mình, còn tỏ vẻ si tình thì buồn nôn lắm đấy.” Vu Hiểu Huyên đáp.

Sắc mặt Lưu Tuệ tái xanh, lạnh lùng nhìn Định Minh Huy, rồi xoay lưng bỏ đi, còn anh ta vẫn đứng im tại chỗ.

Vu Hiểu Huyền lên tiếng: “Đinh Minh Huy, sao anh còn chưa đi, kim chủ của anh đi rồi kìa.”

Đinh Minh Huy lườm Vu Hiểu Huyền, cô lại trừng mắt đáp trả. Muốn so ai mắt to hơn đúng không, ai sợ anh chứ!

Phương Đồng kéo Vu Hiểu Huyên, “Đinh Minh Huy, anh đi đi, tôi và anh không có gì để nói. Tôi đã nói rồi, sau này gặp mặt thì chúng ta coi như không quen biết.”

“Đinh Minh Huy!” Lưu Tuệ kêu lên, đồng nghiệp xung quanh quen biết hai người đều tò mò nhìn qua, anh ta xấu hổ nhìn Phương Đông thật lâu rồi xoay người đi tìm Lưu Tuệ.

Chờ Đinh Minh Huy đi rồi, Vu Hiểu Huyên xì một tiếng khinh miệt, “Loại người gì thế không biết, cứ tự cho là mình đúng, cảm thấy mình tốt đẹp lắm không bằng. Sao không về nhà soi gương đi, còn không tự nhìn lại xem tính tình của mình thế nào!”

Thẩm Thanh Lan cầm một ly nước trái cây từ người phục vụ nhét vào tay Vu Hiểu Huyền, “Nếu đã biết người ta là tên cặn bã thì cậu còn tức giận làm gì.”

“Tớ tức giận lúc nào chứ? Tớ chỉ không muốn thấy dáng vẻ tự cho là đúng của bọn họ thôi. Rõ ràng là do hắn ta phản bội trước, bây giờ lại làm như là Phương Đồng bám lấy bọn họ không buông.”

Trái lại, Phương Đồng vẫn rất bình tĩnh, “Không cần so đo với họ, ai cũng có thời tuổi trẻ nông nổi, không hiểu chuyện gặp phải mấy tên rác rưởi. Có thời gian để tức tên cặn bã này, chi bằng cậu hãy nghĩ xem nên chuẩn bị quà tân hôn gì cho tớ.”

http://tieulun.hopto.org

Nói đến vấn đề này, Vu Hiểu Huyên bỗng nhiên cười xấu xa, cười đến mức cả người Phương Đồng run rẩy, “Cậu cười gì đó?”

Vu Hiểu Huyền vẫn cười híp cả mắt, “Đương nhiên là nghĩ đến quà tân hôn của cậu rồi, bảo đảm cậu sẽ… thích.”

Trực giác Phương Đồng đang reo lên tiếng chuông cảnh báo đây sẽ không phải là đồ gì hay ho, “Cậu định tặng cái gi?”

Vu Hiểu Huyền lắc đầu, “Đã nói là quà tân hôn, đương nhiên đến lúc đó mới cho cậu biết được. Cho dù bây giờ cậu ép hỏi cỡ nào thì tớ cũng không nói. Nếu không sẽ mất vui.”

Thẩm Thanh Lan thấy dáng vẻ đó của Vu Hiểu Huyền, chợt nhớ lại món quà mà cô nàng từng tặng mình, ngay lập tức liền hiểu, ánh mắt nhìn Phương Đồng đầy ý cười.

“Đồng Đồng.” Lý Bác Minh đi tới, chào hỏi Vu Hiểu Huyền và Thẩm Thanh Lan trước rồi mới nói, “Vừa rồi gặp mấy người bạn, bọn họ muốn làm quen với em, em có tiện qua đó với anh không?”

Phương Đông còn chưa nói gì, Vu Hiểu Huyên đã vẫy tay, “Đi đi, anh cứ dẫn cậu ấy đi đi.”

Phương Đông nhìn Thẩm Thanh Lan, “Thanh Lan, vậy tớ đi trước.”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, Vu Hiểu Huyên nhìn bóng lưng của hai người, “Thanh Lan, thật ra nhìn Phương Đồng và Lý Bác Minh đứng cạnh nhau rất xứng đôi đúng không?”

Thẩm Thanh Lan cũng nghĩ vậy.

“Bây giờ cậu sắp làm mẹ, Phương Đông thì sắp kết hôn, thấy hai người đều tìm được hạnh phúc, tớ rất vui.” Vu Hiểu Huyền thoải mái nói.

Thẩm Thanh Lan nhìn cô, “Chúng ta đều hạnh phúc, cậu cũng hạnh phúc.”

Vu Hiểu Huyền bỗng nhiên bật cười, “Ừm, tớ đã nghiêm túc nói chuyện với Hàn Dịch rồi, muộn nhất là năm sau, tớ sẽ lấy anh ấy… Thanh Lan, tớ muốn một mái nhà.”

Thẩm Thanh Lan vỗ vai cô, “Hiểu Huyên…”

Vu Hiểu Huyên sụt sùi, “Thanh Lan, tớ không sao, tớ chỉ nói vậy thôi. Tớ là Vu Hiểu Huyên lạc quan mà, là con gián đánh mãi không chết, tớ không yếu đuối vậy đâu.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Năm nay cậu ăn Tết cùng Hàn Dịch hả?”

http://tieulun.hopto.org

Vu Hiểu Huyên gật đầu, “Anh ấy nói muốn đón Tết cùng tớ, có thể chúng tớ sẽ ra ngoài chơi mấy ngày. Năm sau tới phải theo đoàn quay phim. Không chừng sau đám cưới của Phương Đông, tớ sẽ rời khỏi thủ đô mấy tháng. Nhưng cậu yên tâm, trước ngày cậu sinh, nhất định tớ sẽ về, tớ phải gặp con nuôi của tớ.“.

Vừa nói, Vu Hiểu Huyên vừa nhìn bụng của Thẩm Thanh Lan, cười vui vẻ, “Tớ muốn fan của cậu hâm mộ tới muốn chết. Bọn họ muốn nhìn mà không được, thế mà tớ còn được ôm nữa chứ.”

Đối với thú vui khác thường của Vụ Hiểu Huyên, Thẩm Thanh Lan chỉ biết im lặng.

Một chỗ khác, Thẩm Quân Dục đang chào hỏi đối tác làm ăn thì Trần Tố đi tới. Hôm nay, cô ta mặc lễ phục màu đen, lộ ra bờ vai tuyết trắng, trông rất có tri thức, lại không mất đi vẻ quyến rũ.

Là bạn bè hợp tác với tập đoàn quân Lan, Trần Tố đến tham dự bữa tiệc cũng không có gì lạ, “Quân Dục.”

Thẩm Quân Dục mỉm cười nhã nhặn, nâng ly chạm nhẹ vào ly của Trần Tố, cô ta nhìn xung quanh, không thấy Ôn Hệ Dao đầu bèn hỏi, “Sao không thấy vợ chưa cưới của anh ở đây?”

“Cô ấy đi rửa tay rồi.”

“Nghe nói ba tháng nữa anh sẽ kết hôn, em không ngờ lại nhanh như vậy.”

“Tuổi tôi không còn nhỏ nữa rồi, trong nhà thúc giục cho nên hôn lễ được cử hành sớm.”

Trần Tố không biết nên nói gì với Thẩm Quân Dục, từ lần gặp mặt trước, anh luôn cố gắng lảng tránh cô ta. Cổ ta đã đến tập đoàn quân Lan rất nhiều lần, cho dù lấy cớ là việc công hay tư, thì Thẩm Quân Dục vẫn không muốn tiếp xúc với mình, cảm giác này khiến cô ta rất bất lực.

“Quân Dục.” Giọng Ôn Hồ Dao từ phía sau truyền đến, cổ khoác tay Thẩm Quân Dục, “Cố Trần cũng tới à, thật trùng hợp.”

Trần Tố mỉm cười, “Giám đốc Ôn.”

“Cô Trần đến đây một mình à? Sao không dẫn bạn trai theo?” Ôn Hệ Dao tò mò hỏi.

Nụ cười trên mặt Trần Tố liền cứng ngắc, “Hôm nay trợ lý có việc không đến được, nên tôi đành đến đây một mình.”

Ôn Hề Dao mỉm cười, “Cô Trần, cô đừng trách tôi nhiều chuyện, tối quen biết rất nhiều thanh niên vừa giỏi vừa tuấn tú, nếu như cô Trần có ý, tôi có

thể giới thiệu cho cô làm quen mấy người.”

Trần Tố cười gượng, “Không cần, cảm ơn ý tốt của cô Ôn, tạm thời tôi chưa có dự định đó. Bây giờ tôi chủ yếu tập trung vào sự nghiệp.”

“Công ty của cô ắt hẳn là may mắn mới có được nhân viên như cô Trần đây. Nhưng cô Trần này, tuổi xuân của con gái chúng ta chỉ có mấy năm ngắn ngủi nên hãy cố gắng nắm chặt. Cô nhìn cô em chồng tương lai của tôi kìa, em ấy kết hôn sớm, con cũng sắp chào đời rồi, gia đình hạnh phúc, được chồng yêu thương, coi như cuộc đời cũng viên mãn.”

“Mỗi người đều theo đuổi những thứ khác nhau, tôi không muốn chỉ ở nhà làm bà chủ gia đình, con gái vẫn nên tự lập một chút mới có thể ở bên cạnh người đàn ông của mình lâu dài được.” Lời này còn có ẩn ý khác.

Ôn Hề Dao cười tủm tỉm, “Cô Trần đúng là nữ cường nhân điển hình, nhưng mà tôi thì chắc là không làm được rồi. Sau khi kết hôn, Quân Dục hy vọng tôi có thể làm người phụ nữ của gia đình, tôi cũng cảm thấy rất cũng đáng để suy nghĩ.”

Nụ cười của Trần Tổ trở nên cứng ngắc, nhìn Thẩm Quân Dục nói: “Biết anh nhiều năm như vậy, thật sự là bây giờ mới biết anh thích kiểu người như vậy. Tôi còn tưởng cô Ôn là người coi trọng sự nghiệp chứ.”

Thẩm Quân Dục ôm eo Ôn Hề Dao, “Cô đừng thấy vẻ ngoài của Hề Dao là nữ cường nhân mà cho rằng cô ấy là người như vậy, thật ra cô ấy chính là cô gái nhỏ, phụ nữ như vậy rất thích hợp để lấy làm vợ.”

Trên mặt Ôn Hệ Dao vẫn duy trì nụ cười dịu dàng.

Trần Tố giật giật khóe miệng, “Vậy thì tốt, hai người rất hợp nhau. Quân Dục, em vừa thấy người quen, em qua đó chào hỏi trước.”

Chờ Trần Tố đi rồi, Thẩm Quân Dục như cười như không nhìn Ôn Hề Dao, “Sao anh không nhớ mình đã nói sau khi kết hôn, hy vọng em trở thành bà chủ gia đình nhỉ?”

Ôn Hệ Dao cười dịu dàng, “Vừa nói đó, chẳng lẽ anh không thừa nhận?” Dứt lời, đôi mắt nheo lại tỏ vẻ, Nếu anh dám nói không thì xem em có để yên cho anh không.

Thẩm Quân Dục cười cưng chiều, nhéo cái mũi của cô, “Ừ. Là anh nói, lần này hài lòng chưa?”

Ôn Hề Dao hừ hừ, “Đừng nhéo nữa, trang điểm xong lại bị anh nhéo hỏng rồi. Đóa hoa đào này của anh thật đáng ghét.”

“Không thích thì cắt, cần anh đưa cho em cây kéo không?” Ôn Hề Dao nhìn anh, “Không cần, chỉ cần anh không đau lòng là được.”

Thẩm Quân Dục cúi đầu hôn vào môi cô, “Anh chỉ cần em đây - đóa hoa rực

rỡ nhất là đủ rồi, những đóa còn lại em muốn xử lý thế nào cũng được, anh không có ý kiến, nếu cần anh giúp gì thì cứ nói.”

“Anh chú ý chút, bây giờ đang ở chỗ nào chứ.” Ôn Hệ Dao buồn bực, đánh nhẹ vào lòng anh, cẩn thận quan sát xung quanh, thấy không ai chú ý liền thở phào một hơi.

Thẩm Quân Dục thấy dáng vẻ đó của cô thì cười khẽ, “Em là vợ chưa cưới của anh, chúng ta không phải yêu đương vụng trộm, em sợ cái gì chứ!”

Đây là sợ sao? Ôn Hề Dao lườm anh, thấy trên môi anh dính son của cô, khuôn mặt liền ứng đỏ,vươn tay lau vết son giùm anh, “Cho anh đánh lén này, nếu bị người khác nhìn thấy, sẽ chê cười anh đấy.”

Thẩm Quân Dục cười, cầm tay cô, nhìn thấy phía trên đỉnh son liền cúi đầu ngậm vào miệng.

Mặt Ôn Hệ Dao nóng rực như muốn lửa thiêu, ngơ ngác nhìn động tác của Thẩm Quần Dục, mãi mà không thể hoàn hồn. Thẩm Quân Dục thấy dáng vẻ này của cô, cười càng vui vẻ, “Ừm, hương vị không tệ.”

Ôn Hề Dao rút tay lại, không dám nhìn anh, cúi đầu giả làm đà điểu.

Cách đó không xa, Trần Tố nhìn thấy cảnh này thì cắn môi, đôi mắt tối sầm.

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 340: GIẬT DÂY

Tào Thi Vũ đi đến cạnh Trần Tố, thấy cảnh đó thì bĩu môi, “Loại phụ nữ này đúng là mặt dày, ở nơi đông người mà ôm hôn đàn ông nồng nhiệt như thế, mặc dù là vị hôn phu nhưng cũng phải chú ý một chút chứ?

Trần Tố thôi nhìn, hờ hững nói: “Người ta là vị hôn phu hôn thê danh chính ngôn thuận mà.”

“Vị hôn phu hôn thê thì sao, ở cổ đại thì vợ chồng hành động như thế đều bị gọi là làm bại hoại thuần phong mỹ tục đấy. Trần Tố, không phải tớ cố ý nói cậu, nhưng cậu quá thụ động rồi, cậu nhìn người ta đi, nếu cậu chủ động một chút thì Thẩm Quân Dục đã sớm đã về tay cậu rồi, ả kia là cái quái gì chứ?”

Ánh mắt Trần Tố tối sầm lại, không thể không nói đúng là Tào Thi Vũ đã nói trúng tim đen cổ ta. Đôi khi cô ta cũng nghĩ, nếu như cô ta chủ động một chút thì có phải hiện giờ mọi việc đã khác rồi không.

Tào Thi Vũ bỗng hạ giọng, “Bây giờ cậu chủ động vẫn còn kịp, anh ấy vẫn chưa kết hôn, cậu vẫn còn cơ hội. Nếu cậu thật sự muốn có được Thẩm Quân Dục thì tớ sẽ giúp cậu”

Trần Tố nhìn cô ta, “Cậu định giúp tớ thế nào?”

http://tieulun.hopto.org

Tào Thi Vũ cười nói, “Tạm thời tớ không thể nói ra cách của tớ, tớ muốn chắc chắn với cậu một việc đó là, để có được Thẩm Quân Dục thì cậu sẽ bằng lòng đánh đổi thứ gì?”

Trần Tố yên lặng nhìn cô ta, “Cậu nói rõ ràng trước đi.”

Tào Thi Vũ thấy không xoay chuyển được cô ta thì thoáng im lặng, kéo cô ta đến một chỗ vắng, rỉ tai: “Chỉ cần cậu phối hợp với tớ, tớ đảm bảo đêm nay cậu nhất định sẽ có được Thẩm Quần Dục. Anh ấy là một người rất có trách nhiệm, nếu hai người bọn cậu thật sự thành đối, chắc chắn anh ấy sẽ không đùa giỡn với Ôn Hệ Dao nữa, đến lúc đó cậu hãy đợi được gả vào nhà họ Thẩm làm phu nhân nhà giàu đi”

Sắc mặt Trần Tố thay đổi liên tục, Tào Thi Vũ thấy thế thì nói tiếp: “Tớ cũng nhắc nhở cậu luôn, cậu muốn quang

minh chính đại có được Thẩm Quân Dục thì cực kỳ khó, tớ tin chính cậu cũng đã nhận ra rằng anh ta vốn không thích cậu. Không phải tớ muốn đả kích cậu, nhưng quả thật Ôn Hề Dao trẻ trung xinh đẹp hơn cậu, gia thế cũng tốt hơn cậu, lại còn là Tổng Giám đốc của Tập đoàn quốc tế Tân Hòa, cậu lấy cái gì để so với người ta chứ?”

“Tớ biết tớ thủ đoạn như thế là hơi vô sỉ, nhưng hữu hiệu là được.”

Trần Tổ lên tiếng: “Làm vậy nhất định Thẩm Quân Dục sẽ ghét tớ, cho dù lấy được anh ấy thì cũng chỉ có thể có được danh phận thiếu phu nhân nhà họ Thẩm. Tớ giành lấy một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực như thế để làm gì

chứ?”

Tào Thi Vũ nhìn cô ta như nhìn kẻ ngốc, “Chị hai à, cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn tin vào tình yêu chứ, tớ không tin tình yêu cậu dành cho Thẩm Quân Dục lại thuần khiết như thế. Tớ hỏi cậu, nếu như Thẩm Quân Dục không phải cháu đích tôn và là Tổng Giám đốc tập đoàn quân Lan, thì cậu có nhớ mãi không quên anh ta như thế không?”

Nét mặt Trần Tố cứng đờ, Tào Thi Vũ thấy thế liền hiểu, ai cũng vậy thôi, cô ta nói tiếp: “Hơn nữa tình cảm là thứ có thể bồi dưỡng được, chỉ cần cậu kết hôn với anh ta, sau này các cậu còn nhiều thời gian mà. Cậu cứ dâng hiến tấm chân tình của cậu, toàn tâm toàn ý đối tốt với anh ta, có thể anh ta sẽ đáp lại cố gắng của cậu. Sau đó nếu may mắn thì cậu sẽ có thai, có con thì quan hệ của các cậu sẽ không căng nữa, đàn ông mà, xem trọng tình cảm, có thể bỏ mặc con mình được sao?”

“Hồi đó cậu cũng làm thế này để được ở bên chồng cậu sao?” Trần Tố chợt hỏi.

Nụ cười trên mặt Tào Thi Vũ cứng lại, cười ha ha, “Bây giờ đang nói chuyện của cậu mà, sao lại chuyển sang chuyện của tớ vậy. Đương nhiên tớ với chồng tớ là vì yêu nhau mới kết hôn, cậu cũng biết tới là người kén chọn mà.”

Mặc dù cô ta nói vậy nhưng lại khiến Trấn Tố chắc chắn rằng, Tào Thi Vũ đã dùng thủ đoạn như thế để được ở bên chồng mình.

Trần Tố do dự, tuy hơi dao động về việc Tào Thi Vũ nói, nhưng nền giáo dục mà cô ta được dạy dỗ lại nói cho cô ta biết rằng làm thế là không đúng, nếu cô ta làm vậy thì chắc chắn sẽ khiến Thẩm Quân Dục càng ghét bỏ mình.

Nhìn ra sự do dự của cô ta, Tào Thi Vũ không ngừng khuyên bảo, “Bây giờ Thẩm Quân Dục chưa thích cậu, thậm chí còn cố ý tránh né cậu vì cô gái đó, dù gì thì kết quả cũng không thể tệ hơn hiện tại đúng không?”

Ánh mắt Trần Tố khẽ thay đổi, đúng vậy, bây giờ Thẩm Quân Dục đã không thích cô ta, có làm hay không cũng không được anh thích. Nếu làm vậy thì có lẽ còn chút hy vọng, còn nếu không làm, vậy thì cô thật sự chỉ có thể trở mắt nhìn Thẩm Quân Dục kết hôn với người khác.

“Cậu định giúp tớ thế nào, nói cách khác là tớ biết phải làm sao mới có thể phối hợp được với cậu?” Trần Tổ khan giọng nói.

Mắt Tào Thi Vũ sáng lên, hạ giọng, “Trên người tớ bây giờ chẳng có cái gì cả, cậu đợi tớ chút, tớ gọi điện bảo người đem tới, đến lúc đó tớ sẽ nghĩ cách để Thẩm Quân Dục uống hết. Nhưng cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội, nếu như bị những cô gái khác giành lấy, thì tớ thật sự không giúp được cậu đâu”

Trần Tố nắm chặt hai tay, nhìn chằm chằm vào Thẩm Quân Dục và Ôn Hề Dao đang trò chuyện vui vẻ, cuối cùng gật đầu, “Được.”

Tào Thi Vũ mỉm cười, cầm điện thoại di động ra ngoài, lát sau đã trở lại, “Đồ đang trên đường tới đây rồi, nhưng mà Trần Tố à, cậu thấy tớ giúp cậu như thế, nếu sau này cậu thật sự được gả vào nhà họ Thẩm thì có thể…”

Trần Tố lập tức hiểu ra, “Yên tâm, nếu tớ thật sự kết hôn với Thẩm Quân Dục, tớ nhất định sẽ giúp đỡ chống cậu”

Tào Thi Vũ liền nở nụ cười, “Trần Tố, cậu đợi đến khi như hình với bóng cùng Thẩm Quân Dục đi”

**

*

Một bên khác.

Thẩm Thanh Lan đang nói chuyện với Vu Hiểu Huyền được một lúc, thấy đã sắp đến giờ, bèn đi tìm Phó Hoành Dật, Phó Hoành Dật đang chơi mạt chược với mấy người Hàn Dịch.

Vẻ mặt Hàn Dịch ảo não, dễ nhận ra là đang thua, nhìn thấy Thẩm Thanh Lan đi tới liền vội vàng đứng lên, “Chị dâu, tôi vào nhà vệ sinh một chút, chị chơi thay tôi một lúc nhé”

“Tôi nói này Hàn Dịch, cậu đừng có bị thua rồi bỏ chạy, có còn là đàn ông không vậy.” Cố Dương nói, đêm nay vận may của cậu ta không tệ, chơi suốt từ nãy giờ vẫn còn hăng.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Dịch không mắc mưu, “Không biết con người có ba cái gấp sao. Chị dâu, chị đánh giùm tôi đi, thắng thì hai ta chia đều, thua thì mình tôi chịu”

Hàn Dịch ấn Thẩm Thanh Lan xuống ghế, sau đó bỏ chạy. Cố Dương im lặng nhìn theo qua bóng lưng Hàn Dịch, “Tên Hàn Dịch này, mới thua tí đó đã chạy, đúng là thiếu nghĩa khí”

Giang Thần Hi mỉm cười, nói: “Ừm, đúng là không nhiều, khoảng một triệu thôi.”

Cổ Dương lập tức ngậm miệng. Từ sau khi gia nhập quân đội, cậu ta chẳng có tiền tiêu vặt hằng tháng, trên người cậu ta ngoại trừ mấy ngàn tệ do quân đội trợ cấp ra thì chẳng có gì cả. Có thể nói là nghèo nhất trong đám, một triệu bây giờ với cậu ta mà nói đã được coi như con số trên trời rồi.

Phó Hoành Dật đẩy đống chip đến trước mặt Thẩm Thanh Lan, “Bà xã, đây là tiền tiêu vặt mà đêm nay anh thắng được, cho em”

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua, ừm, cũng không ít, đoán chừng 70% số tiền mà Hàn Dịch thua đều vào tay Phó Hoành Dật.

“Không được, không thể để chị dâu đánh thay Hàn Dịch được, nếu để chị dâu đánh thì chẳng phải rõ ràng bảo đại ca cho ăn bài sao, vậy thì chúng ta còn làm cái quái gì được nữa.” Cố Dương kêu ca.

http://tieulun.hopto.org

Câu này nhận được sự đồng tình của vài người khác, hai vợ chồng này cũng liên thủ thì những người khác chỉ có nước thua sạch tiền.

“Tôi không đánh đâu, để Cố Khải thay tối đi” Thẩm Thanh Lan chủ động đứng lên. Cô kéo cái ghế đến cạnh Phó Hoành Dật ngồi xem.

“Đúng đó, Cố Khải đến đây đi” Cố Dương hùa theo.

Cố Khải không có ý kiến, bèn ngồi xuống vị trí Thẩm Thanh Lan vừa ngồi.

Ván bài lại bắt đầu, Vu Hiểu Huyên và Hàn Dịch cùng nhau đi vào, trông thấy cảnh này thì chậc lưỡi, “Tiệc thường niên của công ty người ta mà các anh trốn ở đây chơi mạt chược vậy sao?”

“Có ông chủ Quân Dục ở ngoài chào hỏi là được rồi, bọn tôi đến đây cho có khí thế thôi” Giang Thần Hi cũng đã gặp Vu Hiểu Huyên mấy lần nên cũng không xa lạ gì, nói chuyện cũng thoải mái hơn. Mục đích chính của mấy người bọn họ là thừa cơ hội tốt này để tụ tập.

Sau khi Hàn Dịch đi vào cũng không chơi bài nữa mà bắt chước theo Thẩm Thanh Lan, kéo cái ghế đến ngồi bên cạnh xem, Vu Hiểu Huyên đứng bên cạnh anh.

“Đại ca, có phải anh đang tính bài không?” Sau khi thua hai ván, Cố Dương bố bổ nói.

Phó Hoành Dật tỉnh bơ, thản nhiên nói một câu: “Cậu cũng có thể tính mà”

Cố Dương nghe thế thì ném mạt chược ra, “Không chơi nữa, anh biết tính bài, bọn này còn thắng được sao?

“Cố Dương, mới thua hai ván đã muốn chạy rồi à, có phải là đàn ông không đấy?” Hàn Dịch trả lại câu nói vừa nãy Cố Dương đã nói anh.

Cố Dương cười ha ha, “Tôi là đàn ông, tôi chạy đấy thì sao?” Sau đó, cậu ta đảo mắt một vòng rồi dừng lại nhìn Vu Hiểu Huyên, cười hì hì, “Biết chơi không Hiểu Huyên?”

Vu Hiểu Huyên gật đầu theo bản năng, “Biết chút chút”

Cố Dương nhìn sang Phó Hoành Dật, “Hay là để Vu Hiểu Huyên chơi hai ván?”

Phó Hoành Dật thì sao cũng được, vốn chỉ là giải trí mà thôi. Anh liếc nhìn Thẩm Thanh Lan, cô liền giúp anh đẩy xe lăn qua một bên.

http://tieulun.hopto.org

Cố Dương kéo Vu Hiểu Huyên ngồi xuống, “Đến đây, ngồi xuống đây chơi với bọn anh mấy ván nào?

“Tôi không chơi đầu, các anh chơi lớn, tôi không dám” Vu Hiểu Huyên xua tay, nói xong liền định đứng lên.

Cố Dương giữ cô lại không cho đi, “Cô không có tiền nhưng Hàn Dịch có tiền, cho dù đêm nay cô có thua một trăm triệu thì đảm bảo Hàn Dịch cũng không chớp mắt lấy một cái đầu, không tin thì cô hỏi cậu ta đi”

Hàn Dịch mỉm cười, cặp mắt đào hoa lấp lánh, “Muốn chơi thì chơi đi, chồng em có tiền mà, cho dù thua sạch cũng không sao, anh sẽ kiếm lại”

Vu Hiểu Huyên vẫn không muốn chơi. Cô không rành mạt chược cho lắm, giống như cô nói vậy, cô thật sự chỉ biết chút chút mà thôi.

Hàn Dịch nắm lấy tay cô, ngồi xuống cạnh cô, “Đừng sợ, có anh ở đây, yên tâm mạnh dạn chơi đi”

“Hiểu Huyền, chỉ là giải trí thôi mà, đừng nghiêm túc vậy chứ? Thẩm Thanh Lan nói.

Mọi người đều nói thế, nếu từ chối nữa sẽ thành làm kiêu, Vu Hiểu Huyên đành ngồi xuống, cầm mạt chược lên.

Cao thủ đều không chơi nữa, rốt cuộc Cố Dương cũng hài lòng, ngồi xuống, “Tới đi tới đi, chúng ta bắt đầu thôi, nói trước nha, mấy người ngồi xem chỉ được ngồi xem thôi, không được đánh giúp càng không được nghĩ kế”

Hàn Dịch phì cười, “Cậu tưởng chúng tôi là cậu sao”

Trong này vô cùng yên tĩnh, nhưng ở bên ngoài lại sắp nổi gió.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 341: TRÚNG KẾ

Ôn Hệ Dao đang nói chuyện với Thẩm Quân Dục thì chợt nghe thấy một giọng nữ quen thuộc, “Hề Dao, lâu rồi không gặp, không ngờ lại gặp cậu ở đây”

Ôn Hề Dao nhìn về phía tiếng nói vang lên, đôi mắt kinh ngạc: “Annie, là cậu à.”

Annie bước tới ôm lấy Ôn Hề Dao, “Bạn yêu, đúng là lâu rồi không gặp”

Ôn Hồ Dao gật đầu, “Đúng vậy, từ sau khi tớ về nước đến giờ chúng ta chưa từng gặp nhau. Sao cậu lại về đây?”

Annie mỉm cười, “Tớ về thăm ba tớ, vừa khéo ba tớ phải dự một buổi tiệc, tớ đi cùng ông ấy”

“Ba cậu cũng hợp tác với Quân Lan à?” Ôn Hệ Dao ngạc nhiên hỏi.

Annie trả lời, “Ừm, tớ cũng vừa mới biết được đây là tiệc thường niên của tập đoàn Quần Lan. Đúng rồi, sao cậu lại ở đây?”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hệ Dao mỉm cười, kéo Thẩm Quân Dục qua, “Đấy là Thẩm Quân Dục, là Tổng Giám đốc tập đoàn Quân Lan, cũng là vị hôn phu của tớ. Quân Dục, đây là bạn thân của em hỏi em học nghiên cứu sinh”

Annie kinh ngạc nhìn Ôn Hệ Dao, “Trời ạ, cậu đính hôn rồi ư, chuyện khi nào vậy?”

“Tháng Tám vừa rồi, nhưng không nhiều người biết, chỉ có vài người thân thích thôi. Tớ vốn định sang năm mới thông báo thời gian kết hôn với cậu”

Annie nghiêm mặt lại, nhìn sang Thẩm Quần Dục, “Chào Tổng Giám đốc Thẩm, tối là Annie”

Thẩm Quân Dục nhẹ nhàng bắt tay cô, “Chào cô, tôi là Thẩm Quân Dục”

“Tôi biết anh, ba tôi thường nhắc đến anh trước mặt tôi, nói anh tuổi trẻ tài cao. Không gạt anh, hôm nay tôi đến đây cũng là muốn gặp mặt anh, không ngờ anh lại là hôn phu của Hề Dao” Nói rồi còn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Tổng Giám đốc Thẩm, không ngại cho tôi mượn vị hôn thê của anh một lát chứ?”

Thẩm Quân Dục gật đầu, “Xin cứ tự nhiên”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao nhìn thoáng qua Thẩm Quân Dục rồi đi theo Annie. Annie kéo Ôn Hề Dao qua một bên, xấu xa nhìn cô, “Bạn yêu, có phải cậu nên giải thích với tớ rốt cuộc chuyện này là sao không. Không phải quan hệ giữa cậu và Đỗ Nam đang rất tốt sao, bây giờ lại đính hôn với Thẩm Quân Dục là thế nào?”

Nhắc đến Đỗ Nam, nụ cười trên mặt Ôn Hề Dao nhạt đi đôi chút, “Tớ và Đỗ Nam vẫn luôn là bạn bè, nhưng bấy giờ thì ngay cả bạn bè cũng không phải”

Thấy cô nói vậy, Annie liền hiểu, chắc chắn là đã có chuyện gì đó mà cô không biết, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu mau nói cho tớ biết đi.”

Ôn Hệ Dao nhìn lướt qua xung quanh, thấy không có ai chú ý đến hai người bọn cô thì cô mới nói hết mọi chuyện xảy ra khi về nước cho Annie biết.

Annie càng nghe càng tức giận, “Tên Đỗ Nam này đúng là mặt người dạ thú mà, trồng nhã nhặn, chiều chuộng cậu như thế vậy mà không ngờ lại là hạng người đó. Chúng ta đúng là nhìn lầm anh ta, may mà trước đây cậu không thích anh ta, nếu không còn chẳng biết sau này sẽ thế nào?

Ôn Hệ Dao uống một hớp rượu, “Chuyện đã qua rồi, sau này tớ không còn bất kỳ quan hệ gì với anh ta nữa. Thôi đừng nhắc chuyện này nữa, lần này cậu về nước là định đón năm mới thối, hay định ở lại đây luôn?”

Annie nhún vai, “Vẫn chưa biết, đợi hết năm hẵng nói”

“Xem ra cậu vẫn không định ở yên một chỗ, vẫn định đi du lịch các nơi trên thế giới a?”

“Không không không, tớ sẽ không đi khắp thế giới nữa. Bây giờ tớ chỉ muốn đến nước Y thối” Annie cười thần bí.

Ôn Hề Dao cau mày, “Xem ra là có gì đó rồi, nói cho tớ biết chút đi”

Annie cười khẽ, nhìn tới nhìn lại trong sân rồi nói, “Bây giờ chưa thể nói cho cậu biết được, chờ chắc chắn tớ sẽ nói cho cậu biết đầu tiên. Vị hôn phu của cậu được nhiều cô thích quá nhỉ. Cậu xem kìa, chỉ mới mấy phút mà đã có mấy cô đến nói chuyện với anh ấy rồi. Cậu không lo lắng chút nào sao?”

Ôn Hệ Dao cười dịu dàng, “Tớ lo lắng cái gì chứ?”

Annie ngẫm nghĩ rồi gật đầu, “Ừ, đúng là không cần lo lắng, với điều kiện của cậu thì người có thể vượt qua cậu không nhiều, miễn là mắt của Thẩm Quân Dục không mù thì sẽ không bỏ rơi cậu mà đi thích những cô gái diêm dúa lòe loẹt ngoài kia”

Ôn Hệ Dao mỉm cười, “Chúng ta đã lâu lắm rồi không gặp, đừng nói về tớ nữa. Nói về cậu đi, một năm qua cậu đã đi những đâu?”

Annie nói với Ôn Hệ Dao rằng khoảng thời gian đó cô ra nước ngoài trải nghiệm.

“Tổng Giám đốc Thẩm” Tào Thị Vũ bước tới chào hỏi Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục khẽ gật đầu, “Chào cô.”

“Tôi đến cùng bạn, chắc Tổng Giám đốc Thẩm sẽ không chê bai tôi chứ?” Tào Thị Vũ nói đùa.

“Sao lại thế được, bạn cũ nể mặt đến dự tiệc thường niên của công ty tôi là vinh hạnh của tôi mà”

Tào Thi Vũ thuận thế trèo lên thang, “Vậy Tổng Giám đốc Thẩm không ngại uống với tôi một ly chứ?”

Thẩm Quân Dục giơ cái ly trong tay lên, “Đúng lúc vừa uống xong”

Tào Thi Vũ lấy một ly rượu từ cậu nhân viên phục vụ đi ngang qua, đưa cho Thẩm Quân Dục, “Chẳng phải ly này có rượu sao”

Thẩm Quân Dục lịch sự mỉm cười, nhận lấy, cụng ly với cô ta, nhấp một hớp.

Tào Thị Vũ uống một hơi hết sạch rượu trong ly, sau đó nhìn Thẩm Quân Dục, “Tổng Giám đốc Thẩm, nhưng tôi uống hết rồi”

Thẩm Quân Dục bất đắc dĩ nhìn cô ta một cái, “Đều là bạn cũ cả, có cần phải ác vậy không?”

Tào Thi Vũ mỉm cười nhìn anh không nói câu nào, Thẩm Quân Dục thấy thế thì ngửa đầu uống hết rượu trong ly.

Tào Thi Vũ cười nói, thấy Thẩm Quân Dục định đi, bèn giữ chân anh lại nói chuyện, “Quả nhiên vẫn là Tổng Giám đốc Thẩm nể mặt. Lần trước gặp vị hôn thê của anh, tôi đã nói mấy lời không nên nói, có làm vị hôn thê của anh khó chịu không vậy?”

Thẩm Quân Dục lắc đầu, “Hề Dao là một người rộng lượng, cô ấy sẽ không bận tâm tới mấy chuyện này đâu.”

“Vậy thì tốt rồi. Sau khi về nhà tôi cứ cảm thấy rất áy náy, vẫn muốn nói xin lỗi anh nhưng không có số điện thoại của anh. Sau đó có nhờ Trần Tố nói với anh, dù sao lúc trước quan hệ giữa anh và cô ấy cũng rất tốt, nhưng cô ấy nói anh bận nhiều việc nên không liên lạc được”

Thẩm Quân Dục cảm giác ly rượu vừa rồi có nồng độ hơi mạnh, bây giờ thấy hơi choáng đầu, “Tôi không để bụng chuyện đó đâu, tôi đi trước đây.”

Tào Thi Vũ ngăn anh lại, “Tổng Giám đốc Thẩm, tôi vừa mới nói chuyện này thì anh đã muốn đi ngay, không phải là vẫn còn giận tôi chứ? Có phải vị hôn thê của anh hiểu lầm quan hệ giữa anh và Trần Tố không? Nếu là thế thì tôi sẽ đi giải thích với vị hôn thê của anh”

Thẩm Quân Dục khẽ chau đôi mày kiếm, “Không có, Hề Dao không hiểu lầm, tôi cũng đã giải thích với cô ấy rồi. Xin lỗi, bây giờ tôi cần phải đi toilet.”

Tào Thi Vũ hơi xấu hổ, bèn tránh sang một bên, “Mời Tổng Giám đốc Thẩm”

Thấy Thẩm Quân Dục rời đi, cô ta nháy mắt ra hiệu cho Trần Tố đi theo sau.

Trần Tố do dự, cứ chần chừ không đi. Tào Thi Vũ thấy thế bèn bước nhanh tới, “Cậu còn đứng đây làm gì, mau đuổi theo đi”

“Tớ thấy hay là thời đi.” Trần Tố ngập ngừng nói. Cô ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy dùng thủ đoạn này để chiếm được Thẩm Quân Dục thì quá ghê tởm.

Tào Thi Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn cô ta, “Bây giờ thuốc đã ngấm rồi, cậu cứ nghe theo tớ là được. Trần Tố, cậu đừng đùa với tớ chứ, cậu mau làm đi chứ, tác dụng của thuốc này rất mạnh, không có phụ nữ thì không giải được đâu. Nếu cậu muốn thấy anh ấy lên giường với cô gái khác, vậy thì tớ không còn gì để nói, dù sao người muốn cưới Thẩm Quân Dục cũng không phải là tớ. Nhưng tớ cảnh báo trước, tớ làm chuyện này hoàn toàn là vì cậu,

cậu không được bán đứng tớ đấy”

“Thuốc này không có phụ nữ thì không giải được ư?” Trần Tổ hỏi dò.

Tào Thi Vũ trợn tròn mắt, “Đây chẳng phải là vì để cậu thành công ngay trong lần đầu sao, thuốc không mạnh thì hoàn toàn vô dụng với người có ý chí mạnh, đã làm thì dĩ nhiên phải mạnh tay một chút. Bây giờ cậu suy nghĩ đi, hoặc là lập tức đi theo, hoặc là trơ mắt nhìn, hoặc cậu có thể chạy tới nói với vị hôn thê của anh ta một tiếng để vị hôn thê của anh ta phục vụ anh ta”.

Câu này đúng là một nhát dao đâm vào tim Trần Tố. Cô ta nhìn thoáng qua Ôn Hề Dao vẫn đang trò chuyện với người khác trong góc với vẻ mặt hạnh phúc, cắn răng nói, “Tớ đi tìm Thẩm Quân Dục”

Tào Thi Vũ cười, “Vậy mới phải chứ, mau lên đi, Thẩm Quân Dục được nhiều cô gái để ý như vậy, nếu như bị người ta nhanh chân đến trước thì cậu cứ chờ mà khóc mù mắt đi. Hơn nữa, tớ nghe nói trên tầng hai của câu lạc bộ tư nhân này có chỗ nghỉ ngơi cho khách, cậu vào đại một phòng nào đó rồi khóa lại, ai tìm được các cậu chứ. Đến khi những người khác phát hiện ra thì cậu cũng xong việc rồi, lúc đó gạo đã nấu thành cơm, có nói gì cũng đã muộn”

Trần Tố gật đầu rồi đi theo.

Sau khi chờ Trần Tố rời đi, Tào Thi Vũ cũng theo sau.

Trần Tố tìm được Thẩm Quân Dục ở cửa nhà vệ sinh, lúc ấy mặt anh đã rất đỏ, đang rửa mặt bằng nước lạnh. Cô ta đến WC, trông thấy anh còn hỏi, “Anh say à, Quân Dục?”

Thẩm Quân Dục nghe thấy có người gọi tên mình thì ngẩng đầu, nhìn Trần Tố qua gương, “Trần Tố?”

Trần Tố bước lên một bước, đỡ lấy cơ thể loạng choạng sắp ngã của anh, “Sao mặt anh đỏ vậy, uống nhiều quá à?”

Thẩm Quân Dục lắc đầu, cảm thấy càng choáng hơn, bèn nhắm mắt lại, “Tôi không sao, lát nữa sẽ ổn thôi, cô giúp tôi tìm Hề Dao được chứ?”

Ánh mắt Trần Tố tối sầm lại, Thẩm Quân Dục không tỉnh táo thế này mà trong lòng vẫn còn nghĩ đến Ôn Hề Dao. Trong thời khắc này, sự do dự trong lòng cô ta gần như biến mất, cô ta đỡ Thẩm Quân Dục, nói: “Em đi tìm một căn phòng để anh nghỉ ngơi cho tỉnh rượu trước đã. Sau đó em sẽ gọi Ôn Hề Dao đến cho anh, được không?”

“Làm phiền cô” Thẩm Quần Dục nói, bây giờ đầu anh rất choáng.

“Phiền gì chứ, chúng ta là bạn bè mả” Trần Tố cười mỉm. Cô ta làm theo lời dặn trước đó của Tào Thị Vũ, dịu Thẩm Quân Dục lên một căn phòng ở tầng hai.

Tào Thi Vũ vẫn luôn đi theo bọn họ, thấy bọn họ đã vào phòng bèn đến gõ cửa. Trần Tố ở bên trong giật nảy mình, Tào Thị Vũ nói khẽ, “Là tớ”

Trần Tố nghe thấy giọng cô ta bèn ra mở cửa. Tào Thi Vũ nhét một bọc đồ vào tay cổ ta, nói mập mờ, “Cái này cho cậu, thuốc mà Thẩm Quân Dục uống rất mạnh. Anh ấy mà kích động thì đoán chừng cậu sẽ chịu khổ, dùng cái này sẽ làm cậu bớt đau hơn”

Nói xong, Tào Thị Vũ liền rời đi, trước khi đi vẫn không quên căn dặn Trấn Tô mau đi vào.

Lúc đi xuống, cô ta đụng phải một nữ nhân viên phục vụ, cô nhân viên nhìn cô ta chằm chằm. Tào Thi Vũ trừng mắt, “Nhìn cái gì, chưa từng thấy người đẹp hả?

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 342: CHỊ CÓ YÊU ANH ẤY KHÔNG

Lúc này cô nhân viên mới thôi nhìn, bĩu môi, cúi đầu khinh thường. Tào Thi Vũ không trông thấy vẻ mặt của nhân viên phục vụ, bèn hừ lạnh một tiếng, hất tóc, nguẩy mông bỏ đi. Tâm trạng của cô ta cực tốt, mặt mày hớn hở. Quay lại lầu một, cô ta thoáng nhìn lên lầu, không ở đây chờ nữa mà đi về luôn.

Qua hôm nay, chỉ cần Trần Tố gả vào nhà họ Thẩm, vẫn còn ghi nhớ ân tình của cô ta thì sau này đường đi của chồng cô ta sẽ thuận lợi, cuộc sống của gia đình cô ta sẽ càng không ngừng tốt.

Về phần Trần Tố thành công hay thất bại, cái này không thuộc phạm vi lo nghĩ của cô ta. Cô ta đã làm đến nước này rồi, nếu Trần Tố vẫn không bắt được Thẩm Quân Dục, vậy cô ta cũng không thể nói gì hơn.

Mà sau đó nếu Trần Tố phải đối mặt với cơn giận của Thẩm Quân Dục thì lại càng không ở trong phạm vi lo nghĩ của cô ta, những điều này Trần Tố phải tự gánh lấy thôi.

Tào Thi Vũ hí ha hí hửng bước đi, nhưng không ngờ cái kế hoạch mà cô ta tự cho là hoàn hảo lại bởi vì một sai lầm nhỏ mà thất bại.

Nữ nhân viên phục vụ đi lên lầu, dừng lại chốc lát trước cửa phòng ban nãy Tào Thi Vũ đã đứng, chẳng nghe động tĩnh gì bên trong.

http://tieulun.hopto.org

“Cô đang làm gì đó Tiểu Phàn?” Trưởng nhóm chợt gọi cô nhân viên, cô nhân viên giật nảy mình, đứng thẳng người lên, “Không, không có gì thưa trưởng nhóm

Vẻ mặt trưởng nhóm nghi ngờ nhìn cô nàng, “Không được lười biếng trong giờ làm việc, còn không thấy bên dưới bận rộn thế nào sao, mau xuống giúp đi”

“Vâng” Tiểu Phàn nhỏ giọng trả lời rồi định rời khỏi.

“Khoan đã” Trưởng nhóm gọi cô lại.

“Cô đem trái cây và các món nguội xuống phòng đánh bài ở lầu một đi.”

“Vâng” Tiểu Phàn đáp lại, lúc này mới rời khỏi.

***

Thẩm Thanh Lan đang nói chuyện với Phó Hoành Dật, mấy người khác đã đánh mấy ván mạt chược, do anh không tham gia bọn họ bất phân thắng bại, có thua có thắng.

“Quả nhiên chơi mạt chược phải chơi với người cùng trình độ mới thú vị” Cố Dương cảm thán một câu, bị Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật áp chế nên bây giờ cậu ta đang đánh với Vu Hiểu Huyên, tâm trạng quả thật rất sảng khoái.

Vu Hiểu Huyên liếc cậu ta, “Anh cũng có thể tìm cảm giác thỏa mãn từ tôi.”

Hàn Dịch lia mắt nhìn cậu ta, phun ra hai chữ, “Tiến bộ”

Cố Dương giận, “Hai người ức hiếp tôi không có đối tượng đúng không?

Vụ Hiểu Huyện cười hì hì rồi quay lại hôn lên mặt Hàn Dịch một cái, “Ức hiếp anh không có đối tượng đó thì sao?

Cố Dương trừng mắt, quay người nhìn Thẩm Thanh Lan, uất ức, “Chị dâu, chị nhìn cô ấy đi, cô ấy và Hàn Dịch hợp sức ức hiếp tôi”

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn cậu ta, Phó Hoành Dật tặng cậu ta một câu, “Đáng đời”

Giang Thần Hi và bọn Cố Khải bật cười thành tiếng, tay Cố Dương run run, “Các người đều ức hiếp tôi”

http://tieulun.hopto.org

Cửa phòng mở ra, một nhân viên nữ đi vào, trên tay cầm một đĩa trái cây. Cô đặt đĩa lên bàn, nhưng không rời đi ngay mà thỉnh thoảng nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhận thấy được ánh mắt của cô, bèn dịu dàng ngẩng đầu nhìn cô, “Có việc gì vậy?”

Nữ nhân viên lắc đầu rồi lại gật đầu, hơi do dự, nói: “Xin hỏi, cô có phải cô Thẩm Thanh Lan không?”

Thẩm Thanh lan ở một tiếng, “Là tôi”

“Là thế này, vừa nãy tôi thấy hình như Tổng Giám đốc Thẩm uống say, có một cô gái đã dìu anh ấy lên phòng ở tầng hai”

Thẩm Thanh Lan nghe thể cũng không để tâm, chỉ cho rằng đó là Ôn Hề Dao. Nhưng lại nghe nữ nhân viên nói tiếp, “Người dìu Tổng Giám đốc Thẩm lên lầu không phải cô gái đi cùng anh ấy. Tôi đã từng gặp vị tiểu thư đó rồi, tôi biết đó là vị hôn thê của Tổng Giám đốc Thẩm, nhưng cô ấy lại không phải người dìu Tổng Giám đốc Thẩm lên lầu.”

Vừa nói ra câu này, sắc mặt hờ hững ban đầu của Thẩm Thanh Lan lập tức thay đổi, nhìn nữ nhân viên, “Có chắc không?”

Nữ nhân viên gật đầu, “Vâng, tôi không biết cô gái kia, sau khi cô ấy vào

phòng với Tổng Giám đốc Thẩm thì chưa hề đi ra”

Thẩm Thanh Lan nghe xong liền hiểu. Cô và Phó Hoành Dật nhìn nhau, đứng lên, những người còn lại cũng nghe nữ nhân viên nói, định đi theo. Thẩm Thanh Lan nói: “Mọi người ở đây đi, chuyện này tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.”

Những người còn lại liếc nhìn nhau rồi lại ngồi trở lại ghế.

“Cô dẫn tôi đi đi” Thẩm Thanh Lan nói với nữ nhân viên.

Nữ nhân viên gật đầu.

Thẩm Quân Dục chỉ cảm thấy cả người nóng ran chưa từng có, đầu anh rất choáng, luôn thấy một bóng người cứ lập lờ trước mắt.

“Hề Dao” Anh gọi một tiếng, chẳng ai trả lời. Anh giật cà vạt ra vứt xuống đất, cởi cả áo khoác, nhưng trên người vẫn nóng bừng. Trần Tố đi vào phòng tắm lấy một cái khăn lông ra lau mồ hôi trên trán Thẩm Quân Dục.

Thẩm Quân Dục nắm chặt tay cô ta, mở to mắt nhìn cô ta. Trần Tố thầm giật mình, ánh mắt bối rối, người cứng đờ, không nén nổi căng thẳng, nhưng khi nghe Thẩm Quân Dục gọi tên Ôn Hề Dao thì lòng bỗng nguội lạnh đi.

“Thẩm Quần Dục, anh yêu cô gái đó đến vậy sao?” Trần Tố nhìn Thẩm Quân Dục, khẽ nỉ non.

“Là em sao, Hề Dao?” Thẩm Quân Dục nói, giọng khàn khàn, hoàn toàn không sang sảng như ngày thường, nhưng lại dịu dàng chết người. Ánh mắt Trần Tố hơi tối lại, nhìn Thẩm Quân Dục, sở lên mặt anh, “Quân Dục, là em.”

Xúc cảm lạnh buốt trên mặt khiến Thẩm Quân Dục thoải mái nhắm mắt lại, Trần Tố nhìn anh rồi cúi đầu xuống.

Đang lúc hai bờ môi sắp chạm vào nhau, Thẩm Quân Dục bỗng nhiên mở mắt, ngay tức khắc đẩy Trần Tố ra, “Cô không phải Hồ Dao, cô là ai?”

Trần Tố bất ngờ không kịp đề phòng bị đẩy ngã thẳng xuống giường, đầu đập mạnh xuống nền nhà, đau đến chảy nước mắt. Nhưng cô ta cũng chẳng để tẩm, lập tức bò dậy, “Quân Dục, em là Hề Dao đấy mà, anh không nhận ra em sao?”

Đầu Thẩm Quân Dục rất choáng, trời đất như quay cuồng trước mắt, người rất nóng, nóng như muốn nổ tung, nhất là chỗ nào đó ở phía dưới. Anh lắc mạnh đầu, muốn trút dục vọng không thể khống chế ra ngoài, nhưng lại càng chóng mặt dữ dội hơn.

“Cô không phải Hề Dao, mùi hương trên người Hề Dao không phải thế này” Thẩm Quân Dục nói.

Trần Tố đơ người, sững sờ nhìn Thẩm Quân Dục, dường như không ngờ anh đã thế này mà vẫn nhớ rõ Ôn Hề Dao dùng mùi nước hoa gì.

Ánh mắt cô ta thay đổi, bắt đầu kéo lễ phục xuống, “Quân Dục, nếu không chiếm được trái tim anh, thì chiếm lấy cơ thể anh em cũng thỏa mãn”

Lễ phục trượt xuống để lộ da thịt mịn màng trắng nõn, cô ta đi chân trần từ từ tiến đến gần Thẩm Quân Dục.

***

“Ở phòng nào?” Đi lên tầng hai, Thẩm Thanh Lan hỏi nữ nhân viên phục vụ.

Nữ nhân viên chỉ vào căn phòng ở giữa.

“Có chìa khóa không?”

Nữ nhân viên lắc đầu, “Để tôi đi tìm thử”

“Không cần” Thẩm Thanh Lan khoát tay rồi nhấc chân đạp mạnh lên của một cái, cánh cửa ngay lập tức văng ra, khung cảnh bên trong phơi bày không sót

chút gì.

“Là cô!” Trần Tổ trợn tròn mắt, khó tin nhìn Thẩm Thanh Lan.

Thẩm Thanh Lan nhìn Trần Tố khỏa thân, rồi nặng nề nhìn thoáng qua Thẩm Quân Dục đang nằm trên giường, thấy mặc dù quần áo anh lộn xộn, nhưng ít nhất cũng còn quần áo trên người, lập tức thở phào, may mà tới kịp.

Trần Tố nhìn thẳng vào Thẩm Thanh Lan, lúc này mới ý thức được mình chẳng mặc gì, bèn bối rối nhặt quần áo dưới đất choàng lên người.

“Cút ra ngoài” Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nói. Trần Tố cắn môi, yên lặng nhìn Thẩm Thanh Lan, ánh mắt đầy khẩn cầu.

“Nếu không muốn ra ngoài thì tôi sẽ mời bảo vệ lên mời cô ra đấy” Thẩm Thanh Lan nói thêm một câu.

“Hề Dao” Trên giường, Thẩm Quân Dục gọi một tiếng.

Ánh mắt Trần Tố thoáng thay đổi, ngấn lệ, mặc qua loa quần áo vào người rồi chạy ra ngoài. Thẩm Thanh Lan nhìn thấy mặt Thẩm Quân Dục đỏ bừng thì hơi đau đầu, chỉ có thể gọi điện cho Eden.

http://tieulun.hopto.org

May mắn thay Eden ở cách chỗ này không xa, lập tức đón xe tới. Lúc này Thẩm Quân Dục đã được Thẩm Thanh Lan và nữ nhân viên phục vụ đưa vào bồn tắm.

Eden nhìn sơ qua, sau khi kiểm tra cho Thẩm Quân Dục xong mới nhìn Thẩm Thanh Lan, “An, thuốc này, anh thực sự bó tay, dược tính quá mạnh. Nếu dùng thuốc khống chế thì sau này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ấy, nghiêm trọng hơn còn có thể để lại di chứng không cách nào trị tận gốc”

Thẩm Thanh Lan lạnh lùng nhìn Thẩm Quân Dục đang ngâm mình trong nước lạnh vẫn chưa mảy may tỉnh lại, trầm giọng nói, “Chỉ có thể dùng cách đó thôi à?”

Eden gật đầu, “Cách đó là cách không gây tổn thương cho cơ thể nhất, hơn nữa cũng không để lại bất cứ di chứng gì.”

“Tôi biết rồi, Eden, anh giúp tôi đưa anh ấy đến một phòng khác.” Thẩm Thanh Lan nói.

Eden nghe thế thì đỡ Thẩm Quân Dục ra khỏi bồn tắm, dìu đến phòng bến. Lúc này thần trí Thẩm Quân Dục đã mơ hồ, miệng cứ lẩm bẩm gọi tên Ôn Hệ Dao.

Thẩm Thanh Lan nhìn thoáng qua anh mình rồi quay người rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao vẫn đang nói chuyện phiếm với Annie, đang tới đoạn vui vẻ thì thấy Thẩm Thanh Lan đi tới, “Thanh Lan, em tới thật đúng lúc, để chị giới thiệu với em một chút, đây là bạn thân của chị, Annie. Còn đây là em gái của vị hôn phu tớ, là đàn em Thẩm Thanh Lan của tớ.”

Thẩm Thanh Lan chào hỏi Annie một tiếng, Annie ngây người nhìn Thẩm Thanh Lan, “Cô đẹp thật đấy.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Cảm ơn. Tôi có vài chuyện muốn nói với chị H. Dao, có thể…?”

Annie lập tức hiểu ra, vừa cười vừa nói: “Tôi cũng phải đi tìm ba tôi rồi, hai người nói chuyện đi”

Thẩm Thanh Lan liền kéo Ôn Hệ Dao đi.

“Sao thế Thanh Lan, em định đưa chị đi đâu vậy?”

Thẩm Thanh Lan thản nhiên nói, “Chị đến rồi sẽ biết.”

Ôn Hệ Dao hoài nghi, “Thần bí như thế là muốn làm chị ngạc nhiên sao?”

“Cứ xem là vậy đi.” Em tặng anh trai em cho chị, như vậy đủ ngạc nhiên

chưa.

Đến cửa phòng, Eden vẫn đứng chờ ở đó để bảo đảm không có bất kỳ ai thừa lúc vắng người mà đi vào, thấy Thẩm Thanh Lan dẫn một cô gái trở về thì gật đầu với Thẩm Thanh Lan rồi liền đi.

Thẩm Thanh Lan không mở cửa phòng ra ngay, mà nhìn Ôn Hệ Dao, hỏi nghiêm túc, “Chị Hồ Dao, chị có yêu anh em không?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 343: CẢNH ĐÊM TUYỆT ĐẸP

Ôn Hệ Dao sững người, “Sao tự nhiên lại hỏi vậy?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan nghiêm túc và chăm chú, “Chị trả lời em trước đi.”

Ôn Hệ Dao không biết Thẩm Thanh Lan định làm gì, nhưng lại hiểu dường như vấn đề này rất quan trọng, do vậy cũng nghiêm túc nhìn Thẩm Thanh Lan, “Chị yêu Thẩm Quân Dục”

“Chị sẽ kết hôn với anh trai em và ở bên anh ấy cả đời chứ?”

Ôn Hề Dao trịnh trọng gật đầu, nhìn Thẩm Thanh Lan, “Tất nhiên Thanh Lan, rốt cuộc em định làm gì vậy?”

“Chị vào thì biết” Thẩm Thanh Lan hơi mỉm cười, nhét chìa khóa vào tay Ôn Hề Dao, sau đó xoay người rời khỏi.

Ôn Hệ Dao đứng ngày ra tại chỗ, không hiểu Thẩm Thanh Lan có ý gì, nhớ lại nụ cười bí hiểm hồi nãy của Thẩm Thanh Lan, cô không kìm được mà nghĩ đến chẳng lẽ Thẩm Quân Dục có bất ngờ gì dành cho cô ở trong phòng?

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hề Dao mong chờ mở cửa phòng ra, trong phòng rất tốt, chỉ có ánh đèn ngủ mờ ảo, lại rất yên tĩnh, có thể loáng thoáng nghe được tiếng gì đó trong phòng, Ôn Hề Dao bước chậm lại, gọi một tiếng, “Thẩm Quân Dục”

Không ai trả lời, Ôn Hề Dao ngẫm nghĩ rồi mở cửa phòng ngủ ra, chỉ có ánh đèn ngủ lóe lên. Cô thấy rõ người đang nằm trên giường, là Thẩm Quân Dục.

Cô lập tức thả lỏng người, gọi thêm tiếng nữa nhưng không được đáp lại, lúc này cô mới phát hiện mặt Thẩm Quân Dục đỏ ửng bất thường, mắt nhắm chặt.

Ôn Hề Dao gọi tên Thẩm Quân Dục nhưng anh lại không có phản ứng gì, cô đưa tay sờ lên trán anh mới nhận ra nhiệt độ trên người anh nóng lạ thường.

Cố rụt tay lại, muốn gọi xe cứu thương theo bản năng thì Thẩm Quân Dục chợt mở mắt, bất ngờ bắt lấy tay cô. Ôn Hề Dao không kịp đề phòng, lập tức ngã xuống giường.

Cô nằm nhoài lên người Thẩm Quân Dục, sững sờ nhìn anh, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm Quân Dục nhận ra cô, dịu dàng gọi tên cô, mày kiếm chau lại, thở gấp, “Hề Dao, anh khó chịu quá”

Nếu tới lúc này mà Ôn Hề Dao vẫn không biết chuyện gì xảy xa vậy thì

chẳng khác nào kẻ ngốc. Ngay lập tức cô cũng hiểu được vì sao Thẩm Thanh Lan lại gọi cô tới, còn hỏi có một câu như vậy trước cửa phòng. Cô yên lặng nhìn Thẩm Quân Dục, “Thẩm Quân Dục, anh có biết em là ai không?”

Thẩm Quân Dục mơ mơ màng màng nhìn Ôn Hệ Dao rồi cong môi nở một nụ cười đẹp mắt, “Hề Dao, em là vị hôn thê của anh, Ôn Hề Dao”

Mắt Ôn Hệ Dao long lanh, sờ mặt Thẩm Quân Dục, “Vâng, em là Ôn Hề Dao, là vợ tương lai của anh, là mẹ tương lai của con anh”

Thẩm Quân Dục nắm chặt tay Ôn Hề Dao, xúc cảm lành lạnh khiến anh thoải mái nheo mắt lại. Anh áp tay cô lên mặt mình cọ cọ như một chú mèo đang cầu xin tình yêu. Cô không nhịn được cười, anh không biết làm thế này đã chọc trung điểm cười của cô sao.

Cô từ từ cúi đầu chủ động hôn lên môi Thẩm Quân Dục, anh hơi híp mắt lại, đổi bị động thành chủ động, xoay người một cái, hai người liền đổi vị trí, hôn nóng bỏng y như thân nhiệt khác thường của anh.

Theo bản năng, Thẩm Quân Dục thuần thục cạy mở hàm răng Ôn Hệ Dao để đánh chiếm thành trì bên trong, cô thấy lưỡi tê dại, anh nhiệt tình như thế khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Tay có chống lên ngực Thẩm Quân Dục, nhưng khi nhìn thấy anh vã mồ hôi khắp người và cả vẻ mặt nhẫn nhịn chịu đựng thì ánh mắt cô đột nhiên trở nên dịu dàng, vòng tay ôm lấy cổ anh.

Chẳng biết quần áo đã rơi xuống đất từ lúc nào, Thẩm Quân Dục vừa hôn Ôn Hề Dao vừa gọi tên cô, ánh mắt anh mơ màng, rõ ràng cơ thể đã khó chịu đến sắp nổ tung, nhưng động tác lại cẩn thận từng chút một và mang theo sự dịu dàng thương tiếc.

“Em yêu anh, Thẩm Quân Dục” Giọng nói dịu dàng của Ôn Hề Dao quyến luyến bên tai, âm thanh này đã nhấn chìm tỉa lý trí cuối cùng của Thẩm Quân Dục…

***

Thẩm Thanh Lan về lại phòng đánh bài, mấy người trong phòng đã nghỉ chơi mạt chược, thấy cô đi vào thì đồng loạt nhìn cô. Thẩm Thanh Lan khẽ lắc đầu, “Không sao rồi? Những người còn lại nghe vậy thì lập tức yên tâm.

“Anh tôi uống say, chị Hồ Dao đã đưa anh ấy về trước rồi, chúng ta cũng nên giải tán thôi” Thẩm Thanh Lan nói.

Hàn Dịch nhìn đồng hồ, đúng là đã muộn rồi, bèn đứng lên, “Ừm, giải tán thôi, chị dâu và Hoành Dật về nhà nghỉ ngơi sớm đi. Chúng ta đến Mị Sắc chơi tiếp không?”

“Được đó, đến Mị Sắc chơi tiếp đi” Cố Dương liên hùa theo, Cố Khải không có ý kiến, đương nhiên Giang Thần Hi cũng tán thành, đám người cứ thế vui vẻ quyết định.

http://tieulun.hopto.org

Tiễn Thẩm Thanh Lan và Phó Hoành Dật lên xe xong, mấy người họ mới rời khỏi nơi này. Về phần ai chủ trì tiệc thường niên của tập đoàn quân Lan thì… ha ha, trong tập đoàn quân Lan nhiều quản lý cấp cao như vậy, còn lo không có Thẩm Quân Dục thì tiệc hằng năm sẽ tàn sao?

Trên đường về nhà, Thẩm Thanh Lan luôn im lặng không nói câu nào. Phó Hoành Dật nắm tay cô, nhẹ giọng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì vậy em?”

Thẩm Thanh Lan lắc đầu nhìn Phó Hoành Dật, anh lập tức liền hiểu, không nói thêm gì nữa. Đến khi về tới nhà, cô mới nói hết mọi chuyện với anh.

“Em nói là Quân Dục bị người ta bỏ thuốc ư?”

Thẩm Thanh Lan gật đầu, “Vâng, dược tính rất mạnh, Eden nói nếu dùng thuốc khống chế có thể sẽ để lại di chứng, cho nên em mới…”

Phó Hoành Dật vỗ vỗ tay cô, “Đừng tự trách, mặc dù Quân Dục không tỉnh táo nhưng Ôn Hể Dao tỉnh táo mà, chỉ cần cô ấy không muốn thì chắc chắn Quân Dục sẽ không ép buộc cô ấy”

Đương nhiên Thẩm Thanh Lan biết điều này, vậy nên mới yên tâm để Ôn Hề Dao đi vào. Có điều, đây là lần đầu tiên của cô ấy nhưng lại không diễn ra trong bầu không khí lãng mạn, điều này khiến cô hơi áy náy với Ôn Hệ Dao.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều về chuyện anh tình em nguyện, nếu bây giờ em muốn nghĩ thì đợi ngày mai sau khi anh trai em tỉnh lại sẽ làm gì với kẻ bỏ thuốc đi” Phó Hoành Dật bình thản nói, với sự hiểu biết sâu sắc của anh về tính cách của Thẩm Quân Dục thì chắc sẽ cậu ta không nghĩ mình lại bị người ta tính kế thế này, cậu ấy sẽ quên ngay thôi.

Nói đến đây, ánh mắt Thẩm Thanh Lan hơi tối xuống, “Em đã hỏi nhân viên phục vụ kia rồi. Cô ấy nói có hai người đưa anh em lên lầu, trước khi về em đã gọi điện cho n Hi bảo cậu ấy đi tìm đoạn camera đếm đó ở câu lạc bộ, chắc bây giờ đã tìm được rồi.”

Đang nói thì Kim n Hi chợt gọi điện đến, “An, đồ mà cậu bảo tớ tìm tớ đã tìm được rồi, gửi đến mail của cậu rồi đó, cậu xem đi.”

Cúp máy, Thẩm Thanh Lan bật máy tính lên xem đoạn băng Kim n Hi gửi tới cùng Phó Hoành Dật. Sau khi xem xong, anh không biểu hiện thái độ gì đặc biệt, mánh khóe quá vụng về, có thể thành công được là nhờ Thẩm Quần Dục không hề để phòng bọn họ mà thôi.

“Chúng ta không cần nhúng tay vào chuyện này, cứ giao cho Quân Dục xử lý là được.” Phó Hoành Dật nói.

Thẩm Thanh Lan cũng nghĩ như vậy, gật đầu, “Vâng, em sẽ không nhúng tay vào chuyện này” Cô lưu đoạn bằng, sau đó ngồi xuống cạnh Phó Hoành Dật bóp chân cho anh. Anh ngăn cô lại, “Em không cần…”

“Phó Hoành Dật, em không phải giấy, chỉ đấm bóp cho anh chút thôi mà,

không mệt mỏi gì đâu. Nếu anh rảnh đến phát chán thì kể chuyện cho em và con nghe trước khi đi ngủ đi.” Thẩm Thanh Lan gạt tay anh ra, rồi lấy quyển sách trên bàn nhét vào tay anh.

Đáy mắt Phó Hoành Dật tràn ngập ý cười, cầm sách lật đến một trang, kể tiếp câu chuyện cổ tích vẫn chưa kể xong trước đó.

Thẩm Thanh Lan xoa bóp cho Phó Hoành Dệt khoảng nửa tiếng thì ngừng lại, đắp kín chăn cho anh rồi mới nằm xuống cạnh anh. Phó Hoành Dật ôm cô vào lòng chợt nói một câu, “Thật ra thế này cũng rất tốt.”

“Gì cơ?” Thẩm Thanh Lan nhìn anh.

Phó Hoành Dật mỉm cười, lắc đầu, “Không có gì. Có phải lâu rồi em chưa tới quán trà không?”

Thẩm Thanh Lan vừa mới nhắm mắt liền mở ra, “Anh không nói em cũng thật sự quên mất đấy, cuối năm phải cho bọn họ nghỉ nữa. Vậy ngày mai em sẽ tới quán trà một chuyến, anh đi cùng em không?”

“Ừm, bà xã đi đâu thì đương nhiên anh sẽ đi theo đó”

Ôn Hề Dao bị cơn đau nhức làm cho choàng tỉnh, toàn thân giống như bị phá ra xây lại, hơn nữa không chỉ một lần, mà là nhiều lần. Cố định xóa eo mình, nhưng lại chạm vào một làn da nhẵn bóng không giống với xúc cảm trên cơ

thể mình, đầu óc đang mơ màng của cô tức thì tỉnh táo lại, vừa quay đầu cô đã đối diện với ánh mắt dịu dàng của Thẩm Quân Dục.

“Tỉnh rồi à?”

Từng cảnh tượng tối qua lập tức hiện lên trong đầu cô, mặt Ôn Hề Dao đỏ ửng, có điều giờ phút này ánh sáng trong phòng vẫn mờ nên không thấy rõ sắc mặt của cô.

Thẩm Quân Dục đặt tay lên ngang hông cố. Cả người Ôn Hệ Dao cứng đờ, hơi lùi về sau theo bản năng, thấy cô định xuống giường. Anh liền nhanh chóng ôm lấy cô.

“Trốn cái gì, anh cũng đâu ăn thịt em” Thẩm Quân Dục quát khẽ, nhưng giọng điệu lại đẩy cưng chiều.

Ôn Hề Dao rất muốn trừng anh. Anh không ăn em nhưng anh phá hủy em.

Thẩm Quân Dục nhẹ nhàng xoa xoa eo cho cô giúp cô bớt đau, anh dịu dàng nói: “Anh bảo đảm sẽ không làm gì em.”

Tối hôm qua mặc dù anh bị thuốc điều khiển, ý thức mơ hồ, nhưng vẫn nhớ rõ tất cả. Đương nhiên tối qua Ôn Hề Dao vì giúp anh giải thuốc mà chịu khổ biết bao nhiêu.

Ôn Hề Dao nhúc nhích rồi khẽ rên một tiếng, Thẩm Quân Dục liền khẩn trương, “Có phải khó chịu chỗ nào không?”

Ôn Hệ Dao đỏ mặt không nói câu nào.

“Tối qua anh làm em đau đúng không?” Thẩm Quân Dục ảo não, biết rõ hôm qua là lần đầu tiên của cô nhưng anh không cách nào kiếm chế được mình.

Thấy anh tự trách, Ôn Hề Dao mỉm cười, ôm lấy anh, “Em không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi, tối hôm qua là em tự nguyện”

Thẩm Quân Dục vùi mặt vào cổ cô, giọng nói hơi khàn, “HỂ Dao, tủi thân cho em rồi. Vốn dĩ anh định cho em một đêm tân hôn lãng mạn, nhưng bây giờ…”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 344: CHỈ NGHE THEO LÒNG MÌNH

Ôn Hề Dao đưa tay ôm lấy đầu anh, đôi mắt to cong cong, “Em không tủi thân, miễn là sau này anh đối tốt với em, không làm chuyện gì có lỗi với em thì em tuyệt đối không tủi thân”

Thẩm Quân Dục nghiêm túc gật đầu, “Anh nhất định sẽ đối tốt với em, nếu sau này anh đối xử tệ bạc với em thì em muốn làm gì anh cũng được”

Ôn Hề Dao phì cười, “Đùa với anh thôi, đồ ngốc, anh tưởng là thật đấy à?

Thẩm Quân Dục nghiêm túc, “Không, Hề Dao, anh không đùa với em, anh rất nghiêm túc”

Ôn Hệ Dao thổi đùa, hơi ngửa đầu hôn lên môi anh một cái, “Em biết rồi, Thẩm tiên sinh”

Tối hôm qua giày vò đến hơn nửa đêm, không chỉ Ôn Hề Dao mệt mỏi, mà cả Thẩm Quân Dục cũng mệt, chưa đầy một lát sau hai người lại tiếp tục ngủ thiếp đi, đến khi thức dậy lần nữa thì đã xế chiều.

Lúc Ôn Hệ Dao thức dậy thì Thẩm Quân Dục đã rời giường, ở đầu giường đã đặt sẵn một bộ quần áo mới. Cô cầm lên nhìn, là size của cô, bèn mỉm cười mặc đồ vào, đi chân trần ra khỏi phòng ngủ. Thẩm Quân Dục đang ngồi bên

ngoài gọi điện thoại, mặc dù đang cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo.

Nhìn thấy Ôn Hề Dao đi ra, anh cúp máy, nhíu mày, sau đó đi vào phòng ngủ trong ánh nhìn khó hiểu của cô. Lúc đi ra, anh cầm một đôi dép lê trên tay, ngồi xổm xuống xỏ dép cho cô.

“Sao đi ra ngoài mà không mang dép, con gái không được để bị cảm lạnh biết không?”

Ôn Hề Dao không nói gì, “Trong phòng có máy sưởi mà”

“Vậy cũng không thể không mang dép, dù sao ở đây cũng là phòng ở câu lạc bộ. Mặc dù có máy sưởi, cũng trải thảm, nhưng lỡ trong thảm có vật gì đó sắc nhọn chưa được quét dọn sạch cứa vào chân thì sao?”

Đầu Ôn Hệ Dao đầy vạch đen, nếu câu lạc bộ cao cấp thế này mà để xảy ra vấn đề như thế thì đã sớm bị đóng cửa rồi.

“Sao anh hiểu rõ con gái vậy?” Ôn Hề Dao nghiêng đầu nhìn anh, tò mò quan sát anh.

Thẩm Quân Dục đánh nhẹ vào gáy cô, “Không được nghĩ lung tung, Lan Lan cũng rất không chú ý mấy thứ này”

http://tieulun.hopto.org

Vốn dĩ Ôn Hệ Dao chỉ muốn đùa chút thôi, đương nhiên không xem là thật, nhưng lúc này cô bỗng nổi lên hứng thú trêu chọc Thẩm Quân Dục, bèn đảo mắt thở dài một tiếng, ngồi xuống ghế sô pha, “Nếu em và Thanh Lan cùng rơi xuống nước, chắc anh sẽ cứu Thanh Lan trước, đúng không?” Nói xong còn ai oán nhìn anh.

Thẩm Quân Dục nhíu mày, lắc đầu.

“Chẳng lẽ anh sẽ cứu em trước?”

Thẩm Quân Dục lại lắc đầu, “Hai người đều biết bơi, không cần anh cứu”

Ôn Hề Dao trừng mắt, “Người ta là nói nếu như, anh đúng là không biết phối hợp chút nào cả”

Thẩm Quân Dục ngồi xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng, “Đã là nếu như thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, giả thiết thì chẳng có ý nghĩa gì. Hơn nữa, anh sẽ không để em và Lan Lan cũng gặp nguy hiểm”

“Vậy nếu em và Thanh Lan thật sự cùng gặp nguy hiểm, mà anh chỉ có thể cứu một người thì anh sẽ làm sao?”

“Nếu vậy anh chắc chắn sẽ cứu Thanh Lan trước, rồi sau đó chết cùng em” Thẩm Quân Dục nghiêm túc nói.

http://tieulun.hopto.org

Tim Ôn Hề Dao đập thình thịch, chợt che mắt Thẩm Quân Dục lại, “Chỉ đùa với anh thôi mà cũng nghiêm túc như thế, anh tẻ nhạt thật đấy.”

Thẩm Quân Dục mỉm cười, “Ngủ cả ngày rồi, có đói bụng không?”

Ôn Hệ Dao xoa xoa bụng, gật đầu, “Đói, chúng ta ra ngoài ăn đi”

“Được.”

Trước khi đi, Thẩm Quân Dục bảo Ôn Hề Dao đợi anh một lát, sau đó chỉ thấy một người có vẻ là quản lý đến đưa cho Thẩm Quân Dục một cái USB, “Tổng Giám đốc Thẩm, đây là đồ mà anh cần.”

“Chuyển lời cảm ơn đến Tổng Giám đốc Triệu giúp tôi nhé” Thẩm Quân Dục nhã nhặn nói. Sau đó rời khỏi câu lạc bộ cùng Ôn Hề Dao.

Ôn Hề Dạo nhìn USB trong tay anh, “Camera à?”

Thẩm Quân Dục gật đầu, “Mặc dù không xảy ra chuyện gì đáng tiếc hay không thể cứu vãn, nhưng có vài món nợ vẫn cần phải tính”

http://tieulun.hopto.org

Ôn Hệ Dao không hỏi hôm qua là ai đã bỏ thuốc anh, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng có thể biết. Nếu Thẩm Quân Dục muốn tự mình giải quyết thì cô sẽ đặt hết niềm tin vào anh.

“Nếu không xuống tay được thì hoan nghênh đến tìm em giúp đỡ bất cứ lúc nào” Ôn Hệ Dao cười tủm tỉm nói.

Thẩm Quân Dục xoa đầu cô, “Thế này là không tin chồng em sao?”

Ôn Hệ Dao lườm anh, “Ai là chồng em thế, sao em không biết nhỉ?”

Thẩm Quân Dục nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, “Mới ăn sạch người ta mà giờ đã không muốn nhận rồi?”

Vành tai Ôn Hệ Dao đỏ lên, trừng Thẩm Quân Dục, “Anh lái xe đàng hoàng đi, em sắp chết đói rồi đây này”

May thay hôm nay là cuối tuần, hai người đều không phải đi làm, Ôn Hệ Dao và Thẩm Quân Dục ăn xong thì về nhà nghỉ ngơi. Hiện giờ cô rất hoài nghi Thẩm Quân Dục luyện công pháp Thái m Bổ Dương gì đó, rõ ràng tối qua người tốn nhiều sức là anh, nhưng hôm nay người rã rời cứ như bị hút cạn tinh khí lại là cô.

Sau khi đưa Ôn Hệ Dao về thì Thẩm Quân Dục liền về nhà, vừa về tới thì đi thẳng vào phòng sách ngay để xem đoạn băng trên máy vi tính, xem xong sắc

mặt rất nặng nề. Anh lục hết tất cả hình ảnh trên camera cũng không tìm được chỗ nào khả nghi, bèn gọi điện cho quản lý của câu lạc bộ, “Anh chắc chắn là tất cả các đoạn camera đều

đây chứ?”

Ánh mắt quản lý hơi thay đổi, cố gắng bình tĩnh nói, “Đúng vậy thưa Tổng Giám đốc Thẩm, tất cả các đoạn camera tối qua đều đã đưa cho anh không thiếu cái nào?

Quản lý nhìn thấy chữ cuộc trò chuyện đã kết thúc mới sờ lên cái trán và đầy mồ hôi lạnh của mình.

Thẩm Quân Dục biết người bỏ thuốc anh hôm qua là Trần Tố, nhưng loại chuyện như thế này nếu không có chứng cứ thì chỉ cần cô ta phủ nhận là anh sẽ phải bó tay.

Thẩm Quân Dục ngồi trong phòng sách rất lâu, không ai biết anh đang nghĩ gì, mãi cho đến khi Thẩm Thanh Lan gọi điện đến.

“Anh, anh đã về chưa?”

Thẩm Quân Dục ừ một tiếng, “Sao thế?”

“Em vừa gửi vào mail của anh một thứ, anh mở ra xem đi” Thẩm Thanh Lan nói.

“Thứ gì vậy?” Thẩm Quân Dục vô thức hỏi một câu nhưng Thẩm Thanh Lan không nói gì nữa mà cúp máy luôn.

Thẩm Quân Dục mở hộp thư ra, lúc xem xong thứ được gửi tới, sắc mặt lập tức đen như đít nồi.

Anh lập tức cầm chìa khóa xe ra ngoài, mặc kệ Sở Vân Dung ở đằng sau hỏi với theo, “Sắp ăn tối rồi mà con còn đi đâu thế?”

Thẩm Quân Dục lái xe đến thẳng nhà Trần Tố, mãi một hồi lâu sau cô ta mới mở cửa. Nhìn thấy Thẩm Quân Dục ngoài cửa, cô ta chẳng sợ hãi chút nào, ngược lại, ánh mắt rất bình tĩnh.

“Anh đã đến rồi thì vào nhà ngồi đi.” Trần Tố né sang một bên để Thẩm Quân Dục đi vào nhà.

Thẩm Quân Dục lạnh lùng bước vào nhưng không ngồi xuống, lạnh nhạt nhìn Trần Tố, “Trần Tố, tôi chưa từng nghĩ cô lại có thể làm ra chuyện như thế?

Trần Tố nở nụ cười thê lương, “Đừng nói anh, mà ngay cả em cũng không nghĩ tới. Tối qua sau khi từ câu lạc bộ trở về, em đã mất ngủ cả đêm, trong đầu em như có hai luồng ý thức đấu tranh mãnh liệt. Một người khinh bỉ em

vì đã làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế, còn một người khác thì cười nhạo em, bận rộn nửa ngày, chẳng những mai mối cho người ta mà còn bị anh căm ghét nữa”

Ánh mắt Thẩm Quân Dục tối sầm, “Cô cũng thành thật nhỉ?

Trần Tố cười ha ha, “Tối qua anh bị bỏ thuốc chứ không phải mất trí nhớ, có phủ nhận cũng vô nghĩa thối”

“Nhưng mà Trần Tố, tôi vẫn sẽ không tha thứ cho cổ”

Trần Tố gật đầu, “Em biết, từ lúc Thẩm Thanh Lan bước vào thì em đã biết anh sẽ không tha thứ cho em rồi. Nhưng mà Quân Dục, yêu một người là sai sao, chỉ là em quá yêu anh, không muốn mất anh thôi mà, như thế là em sai sao?”

Thẩm Quân Dục thâm trầm nhìn cô ta, “Yêu một người không sai, nhưng cô yêu sai cách rồi. Trần Tố, cố hắn phải sớm biết là tôi và cô là không thể nào”

Trần Tố nghe thế thì bỗng thay đổi sắc mặt, nhìn Thẩm Quân Dục chằm chằm, “Cái gì là có thể và cái gì là không thể? Quân Dục, không phải giữa chúng ta không có khả năng, mà là vốn dĩ anh không muốn cho em cơ hội, từ trước đến nay người anh yêu vốn không phải là em”

“Nếu cô đã biết thế thì sao vẫn muốn làm chuyện như vậy?” Thẩm Quân Dục

hỏi cô ta.

Trần Tố gượng cười đau khổ, đúng vậy, trước giờ luôn biết mà sao vẫn muốn làm thế. Nếu không làm, phải chăng chí ít thì bây giờ cô ta vẫn còn là bạn của Thẩm Quân Dục, ít nhất vẫn có thể dùng tự cách bạn bè để ân cần thăm hỏi nhau, thỉnh thoảng gặp mặt ăn một bữa cơm, nhưng bây giờ thì sao, cô ta đã tự tay cắt mất mối liên hệ duy nhất giữa bọn họ, ngay cả làm bạn cũng không thể nữa.

Thẩm Quân Dục đưa USB cho Trần Tố, "Tôi nghĩ chắc cô biết trong đây là thứ gì, nếu muốn tập đoàn quân Lan tiếp tục hợp tác với công ty cô thì nhất định cô phải rời khỏi công ty, nếu không tôi sẽ hủy bỏ quan hệ hợp tác song phương.

Trần Tố biến sắc, không nhận lấy USB, "Quân Dục, anh nhất định phải tuyệt tình như vậy sao? Em có thể rút khỏi hạng mục này để đồng nghiệp phụ trách mà"

"Trần Tố, tôi làm như thế này là đã nể tình bạn nhiều năm giữa chúng ta rồi"

"Ha ha, mọi người đều nói Thẩm Quân Dục trông ôn tồn nhã nhặn, nhưng thật ra phong cách làm việc còn tàn nhẫn hơn bất kỳ ai. Trước đây em không tin, nhưng bây giờ em tin rồi, em biết rồi. Em sẽ từ chức ở công ty hiện tại, anh không cần phải hủy bỏ hợp tác. Sau này em sẽ không làm phiền anh nữa, cho dù có gặp nhau trên đường em cũng sẽ xem như không quen biết."

"Tốt" Thẩm Quân Dục để USB lên bàn, nói xong liền quay người định rời

khỏi.

Trần Tố gọi anh “Quân Dục, vì sao anh không yêu em? Em thua kém Ôn Hề Dao chỗ nào? Lẽ nào thật sự như mọi người nói, là vì gia thế của em ư?”

Thẩm Quân Dục không quay người mà đưa lưng về phía cô ta, “Cô và Hề Dao trước giờ không phải thua kém về mặt gia thế, mà là lòng dạ. Người mà Ôn Hề Dao yêu là Thẩm Quân Dục, còn người mà cô yêu là cái danh cháu đích tôn nhà họ Thẩm, Tổng Giám đốc Thẩm Quân Dục của Tập đoàn Quần Lan”

“Chẳng phải tất cả đều là do anh nghĩ sao? Sao anh biết khi anh không còn là Tổng Giám đốc Tập đoàn quân Lan thì Ôn Hề Dao vẫn còn yêu anh như bây giờ, còn em sẽ không tiếp tục yêu anh?”

“Trần Tố, đây chính là điểm khiến tôi không thể yêu cô. Trước giờ tôi chọn vợ đều nghe theo trái tim mình chứ không phải yếu tố bên ngoài. Tôi rất chắc chắn Hề Dao chính là người mà tôi muốn lấy làm vợ, ở bên nhau cả đời”

Nói xong, Thẩm Quân Dục lập tức rời khỏi. Sau lưng, Trần Tố ngồi thụp xuống đất khóc như mưa.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 345: THẨM QUÂN DỤC PHẢN ĐÒN (1)

Sau khi rời khỏi nhà Trần Tố, Thẩm Quân Dục cũng không đi tìm Tào Thi Vũ mà lập tức quay trở về nhà. Mặc dù xem trên màn hình giám sát thi chính Tào Thi Vũ chỉ là kẻ giật dây, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Thẩm Quân Dục sẽ tha cho Tào Thị Vũ dễ dàng như vậy.

Tối qua, sau khi từ tiệc rượu trở về, Tào Thi Vũ rất vui vẻ, mãi đến khi về đến nhà vẫn còn hát nghêu ngao. Chồng cô ta thấy thế thì tò mò hỏi: “Em lẩm bẩm một mình cái gì đấy?”

Tào Thi Vũ cười ha ha, “Em vừa giúp anh một việc đấy, anh nói xem anh sẽ làm gì để cảm ơn em đây?”

Chồng cô ta càng tò mò hơn, “Em giúp anh chuyện gì chứ?”

“Bây giờ vẫn chưa thể nói cho anh biết được, sau này anh sẽ biết, đến khi anh thăng quan thì tuyệt đối không được quên cảm ơn em đàng hoàng đâu đấy” Tào Thi Vũ cười thần bí, nói rồi hí ha hí hửng đi tắm.

Mẹ chồng Tào Thi Vũ nhìn con trai, “Vợ con làm sao vậy?”

Chồng của Tào Thi Vũ bĩu môi, “Con đâu biết, vừa rồi con hỏi mà cô ấy cũng không nói.”

Sắc mặt mẹ chồng hơi khó coi, “Con nói xem, vợ mình mà cũng không quản lý được, hơn nửa đêm vợ con ăn mặc trang điểm lòe loẹt về nhà mà con cũng không hỏi xem nó đã làm gì? Con cũng bao dung thật đấy”

Anh chồng cười cười, “Mẹ à, Thi Vũ đã nói với con từ sớm rồi, công ty của bạn cô ấy mở tiệc thường niên, cô ấy được mời đi dự, mẹ nói xem, cô ấy ở nhà trông con cả ngày cũng không được nghỉ ngơi gì, thỉnh thoảng đi chơi một chút cũng có thể thông cảm mà, hơn nữa cô ấy về nhà đầu có quá muộn”

Mẹ chồng khoát tay, “Được rồi được rồi, con đừng nói giúp cho nó nữa, dù sao nó cũng là vợ con, con đã không để ý thì mẹ quản nhiều làm gì để chọc cho người ta ghét chứ?

Anh chồng cười bất đắc dĩ, ai cũng nói mẹ chồng và nàng dâu là kẻ thù trời sinh, câu này mặc dù không tính là tuyệt đối đúng ở nhà bọn họ, nhưng cô con dâu này và bà mẹ chồng cũng chưa từng hòa thuận.

Anh chồng đi vào phòng ngủ, Tào Thi Vũ đã tắm rửa, thay quần áo xong, cô ta mặc một bộ đồ ngủ rất sexy, khẽ cười nhếch miệng rồi khóa trái cửa phòng, mời gọi kiểu đó thì có anh chồng nào mà còn không hiểu chứ.

Sáng hôm sau, Tào Thi Vũ canh giờ gọi điện cho Trần Tố, nhưng điện thoại lại tắt máy, “Ha ha, không ngờ hai người này vẫn còn chiến đấu kịch liệt.”

Anh chồng nằm bên cạnh cô ta, không nghe rõ cổ ta nói gì, hỏi thì Tào Thi

Vũ nói, “Không có gì đâu, anh ngủ tiếp đi.”

Đến trưa, Tào Thi Vũ lại gọi điện cho Trần Tố nhưng điện thoại vẫn trong trạng thái không liên lạc được, trong lòng thoáng chốc có cảm giác không ổn, ngẫm nghĩ một hồi định ra ngoài thì mẹ chồng nói: “Tối qua khuya vậy mới về, hôm nay lại muốn đi đâu nữa, có con rồi mà không ở nhà trông con mà cứ suốt ngày lông nhông ngoài đường, còn ra dáng một người vợ, một người mẹ sao?”

Tào Thi Vũ trừng mắt, định cãi lại mẹ chồng thì anh chồng kéo cô ta lại, “Mẹ, không phải Thi Vũ muốn đi đâu, vừa rồi con phát hiện trong nhà hết sữa tắm, cho nên mới bảo cô ấy đi mua một chai, thôi thế thì để con đi vậy.”

Nói rồi kéo Tào Thi Vũ đi, “Muốn đi đâu thì chờ buổi tối mẹ đi rồi em đi.”

Tào Thi Vũ liếc mắt, “Buổi tối mẹ định đi đâu?”

“Đến nhà em gái anh, đợi sau đó rồi hẵng đi, chẳng qua chỉ nửa tiếng nữa thôi mà, em chờ một lát đi”

Tào Thi Vũ nghe vậy cũng lười cãi nhau với mẹ chồng, bèn bỏ túi xách xuống, “Được, vậy em sẽ chờ”

Quả nhiên lát sau mẹ chồng liền ra khỏi nhà. Bà vừa đi thì Tào Thi Vũ cũng ra cửa, đón xe đến thẳng nhà Trần Tố. Vừa đến cổng chung cư, cô ta đã thấy

Thẩm Quân Dục lái xe ra ngoài.

Mắt Tào Thi Vũ sáng lên, không ngờ quan hệ của hai người này lại tiến triển tốt hơn cô ta nghĩ. Đã vậy, Thẩm Quân Dục còn đích thân đưa Trần Tố về nhà.

Nghĩ thế, Tào Thi Vũ khấp khởi mừng thầm đi đến gõ cửa.

Trần Tố mở cửa, nhìn thấy Tào Thi Vũ thì ánh mắt không chút gợn sóng, Tào Thi Vũ vui mừng, mờ ám nhìn Trần Tố, “Tối qua có ổn không?”

Trần Tố ngồi xuống ghế sô pha không nói câu nào.

“Trần Tố, tối qua chiến đấu kịch liệt lắm đúng không? Cậu có dùng đồ tớ cho cậu không? Có phải dễ chịu lắm không?”

“Cô im đi!” Nghe Tào Thi Vũ lải nhải bên tai, cuối cùng Trần Tố không kiềm được mà bộc phát.

Tào Thi Vũ ngẩn ra, sững người nhìn Trần Tố, “Cậu sao vậy Trần Tố?”

Sắc mặt Trần Tố trắng bệch, ánh mắt lạnh tanh, “Cút ra ngoài cho tôi.”

http://tieulun.hopto.org

Câu này vừa thốt ra, Tào Thi Vũ liền chuyển sắc mặt, cô ta nhìn Trần Tổ: “Tớ nói này Trần Tố, làm người đừng qua cầu rút ván thế chứ, tốt xấu gì tớ cũng giúp cậu đạt được ý nguyện, bây giờ cậu báo đáp tớ vậy sao?”

Trần Tố đẩy Tào Thị Vũ đi, “Cô cút ra ngoài cho tôi, nhà tôi không chào đón cô. Cô đi ra ngoài ngay cho tôi, sau này cũng đừng bao giờ đến nhà tôi nữa.”

Tào Thi Vũ không phải người tốt tính, cộng thêm mấy năm nay, mặc dù chồng cô ta không có thành tựu gì đặc biệt nhưng có thể nói là nghe lời cô ta răm rắp, dẫn đến tính tình cô ta trở nên nóng nảy vô cùng, không coi ai ra gì, càng không cho phép có chút xíu không hài lòng nào, bây giờ bị Trần Tố quát thì nào còn nhịn được.

“Trần Tố, cô muốn qua cầu rút ván phải không, tôi giúp cô chiếm được Thẩm Quân Dục, giúp cô có cơ hội gả vào nhà giàu làm thiếu phu nhân. Bây giờ vẫn chưa gả vào mà cô đã vội muốn qua cầu rút ván rồi sao? Nếu tôi đến nói với Thẩm Quân Dục những chuyện cô đã làm, cô nghĩ anh ta sẽ còn lấy cô nữa không?”

Mặt Trần Tố đơ như khúc gỗ, hiện giờ cô ta rất bực bội, thậm chí có thể nói là cáu kỉnh, “Cô có đi không, nếu không đi thì tôi sẽ mời bảo vệ đến đấy”

Tào Thi Vũ nổi giận, “Trần Tố, có đúng là đồ mặt dày, ăn cháo đá bát. Cô có tin tôi sẽ lập tức gọi điện cho Thẩm Quân Dục không?”

Rốt cuộc sắc mặt Trần Tố cũng biến, cô ta lạnh lùng nhìn Tào Thi Vũ, “Cô gọi đi, tối xem cô gọi thế nào. Thẩm Quân Dục mới rời đi không lâu, chắc vẫn chưa đi xa, có lẽ cô vẫn có thể gọi anh ấy quay lại đó, chúng ta ba mặt một lời. Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không phủ nhận đâu.”

Tào Thi Vũ nhìn thái độ này của Trần Tố thì lấy làm lạ, sắc mặt cô ta biến đổi thất thường. Trần Tố nói tiếp, “Nếu cô không có số điện thoại của anh ấy thì tôi có thể cho cô. Cô muốn không? Gọi đi! Cô gọi ngay đi! Nếu không thì lập tức cút ra ngoài cho tôi”

Tào Thi Vũ xanh mặt, “Được lắm Trần Tố, cô được lắm, đi thì đi, nhưng từ nay về sau tôi sẽ không có người bạn như cô nữa. Cô tưởng rằng mình sẽ được gả vào nhà giàu thật sao, tôi nói cho cô biết, cô nằm mơ đi”

Cô ta đá cửa ra rồi bỏ đi. Trần Tố đóng cửa lại, đờ đẫn ngồi dưới đất.

Tào Thi Vũ rời khỏi nhà Trần Tố, càng nghĩ càng thấy không đúng, phản ứng ban nãy của Trần Tố hoàn toàn không giống với phản ứng đạt được mong muốn, chẳng lẽ đã xảy ra sự cố gì? Nhưng mà, tối qua cô ta tận mắt thấy Trần Tố đỡ Thẩm Quân Dục vào phòng mà. Thuốc đó mạnh như thế, người có ý chí mạnh mẽ tới đâu chăng nữa cũng không chịu nổi, không có lý nào lại thất bại. Hơn nữa, vừa nãy cô ta còn trông thấy Thẩm Quân Dục từ nơi này đi ra mà.

Nghĩ vậy, Tào Thị Vũ thành công an ủi mình, nên sự bất an mơ hồ xuống đáy lòng, đón xe về nhà. Về đến nhà, anh chồng thấy mặt mũi cô ta đấy bực bội thì nhịn không được, hỏi: “Sao vậy, lúc đi vẫn vui vẻ lắm mà, sao lúc về lại giận rồi, ai chọc giận em?”.

Tào Thi Vũ hừ lạnh, “Còn không phải… quên đi, không nói nữa, càng nghĩ càng bực. Đúng rồi, chủ nhiệm của các anh đã nói rõ sự việc chưa, sau khi trưởng ban rút khỏi thì anh sẽ lên thay thế phải không?”

Anh chồng thở dài một hơi, “Đừng đùa, nghe nói là lính nhảy dù đó, gia đình mình không có quan hệ gì, anh lấy gì để bon chen với người ta chứ, được rồi, cứ thuận theo tự nhiên đi”

Tào Thi Vũ xụ mặt xuống, “Được rồi được rồi, cái gì anh cũng được rồi, anh xem, anh vào công ty này mấy năm rồi, người ta vào sau anh mà đều thăng chức hết rồi, chỉ có mình anh vẫn dậm chân tại chỗ, chính cái tính không tranh không đoạt của anh cho nên chuyện tốt đẹp mới không tới phiên anh đấy”

“Cái này có sao đâu, anh không tranh không đoạt nhưng cuộc sống của chúng ta cũng thoải mái hơn người khác. Chuyện tốt không có phần anh, nhưng chuyện xấu cũng đổ lên đầu anh còn gì? Có lẽ đã quen bị quở trách nên vẻ mặt anh chồng vẫn tỉnh bơ, còn cười hì hì. Anh ta nghĩ rất thoáng, biết tự lượng sức mình, không quá quan tâm mình có được thăng tiến hay không.

Tào Thi Vũ cười lạnh, “Cuộc sống của chúng ta là do anh gây dựng được sao, đều là của ba mẹ anh cả, nếu anh biết phấn đấu vì em, biết dựa vào năng lực bản thân thì em đâu phải chịu đựng mẹ chồng suốt ngày gắt gỏng thế này

Anh chồng khó xử, “Vậy em nói phải làm sao, anh không có ô dù gì, anh cũng không thể chạy đến chỗ chủ nhiệm bảo rằng anh già đời, anh thành thạo. Bây giờ có xếp hàng cũng không tới lượt anh nói câu đó.”

Nói thì nói vậy nhưng đương nhiên không thể để yên như vậy, nếu không thì cả bát cơm bây giờ cũng không giữ được, Tào Thi Vũ tỉnh táo lại, “Được rồi, chuyện này cứ giao cho em, em sẽ nghĩ cách” Cô ta vẫn muốn mượn tay Trần Tố để cho chồng cô ta leo được lên chức trưởng ban nho nhỏ. Cho dù không dựa vào quan hệ của nhà họ Thẩm, nhưng có lẽ là Trần Tố vẫn có thể. Mình giúp cô ta nhiều như thế, dùng chút chuyện nhỏ này để trao đổi chắc cũng không quá đáng đâu nhỉ?

Có điều bây giờ Trần Tố đang rất tức giận, mà cô ta cũng không tỉnh táo, vậy nên Tào Thi Vũ quyết định hai ngày nữa sẽ lại đến tìm Trần Tố.

Nhưng mà, không đợi được đến hai ngày sau thì ngày tháng tốt lành trong nhà Tào Thi Vũ đã kết thúc.

Đầu tuần đi làm, chồng cô ta vừa tới chỗ làm đã bị lãnh đạo gọi đi, không bao lâu sau liền sa sầm mặt ra khỏi phòng chủ nhiệm, trở về phòng làm việc của mình bắt đầu thu dọn đồ đạc. Đồng nghiệp lấy làm lạ nhìn anh ta, có một đồng nghiệp đi lên hỏi chuyện gì xảy ra thì bị chồng cô ta hung dữ trừng mắt, “Không phải chuyện của anh, hỏi linh tinh cái gì?”

Đồng nghiệp bĩu môi, “Làm cao cái gì chứ, bị sa thải rồi mà còn vênh mặt lên với ai?

Anh chồng xanh mặt, lạnh lùng liếc người đồng nghiệp đó rồi ôm đồ của mình rời đi.

Tào Thi Vũ đang ở nhà đắp mặt nạ, thấy chồng về liền sửng sốt, “Sao giờ này anh đã về rồi, có phải để quên gì không?

Anh chồng nghiêm mặt, không nói câu nào mà đi thẳng vào phòng ngủ trèo lên giường nằm.

Tào Thi Vũ cũng đi theo vào, “Sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không?”

Anh chồng tức giận nhìn Tào Thi Vũ, chỉ ra cửa, “Bây giờ tâm trạng anh không được tốt, không muốn cãi nhau với em, em mau ra ngoài đi”

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 346: THẨM QUÂN DỤC PHẢN ĐÒN (2)

Tào Thi Vũ sững người nhìn chồng hồi lâu mà vẫn chưa hoàn hồn lại. Trước giờ chồng đều nghe lời mình,

từ sau khi sinh con thì càng chiều theo cô ta tuyệt đối, ngay cả một câu nặng lời cũng chưa từng dám nói, vậy mà bây giờ lại quát cô ta!

“Tâm trạng anh không tốt thì sao lại bực bội với em, đâu phải em làm tâm trạng anh không tốt đầu. Ai làm tâm trạng anh không tốt thì anh đi mà tìm người đó ấy” Tào Thi Vũ đâu chịu nổi việc bị trút giận, lập tức cãi lại.

Anh chồng sầm mặt, nhớ lại lời chủ nhiệm Thiên đã nói với anh ta, lại nhìn vợ, nào còn là người mà anh ta yêu thương trước đây nữa, liền ngồi bật dậy, “Nếu không phải tại loại đàn bà phá hoại như cố chọc vào người không nên dây vào thì tôi có thể bị đuổi việc sao?”

Tào Thi Vũ không nghe được câu trước, chỉ chủ ý cầu sau cùng, “Cái gì, anh bị đuổi việc rồi? Anh đâu có làm sai chuyện gì, bọn họ dựa vào đầu mà đuổi việc anh?”

Tào Thi Vũ tỏ vẻ muốn đi tìm người ta để tranh luận phải trái thì thấy chồng càng nổi giận không biết trút vào đầu, “Bây giờ cô đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, trông thấy cô là tôi lại ngứa tay”

“Anh nói vậy là có ý gì, anh bị đuổi việc, em bất bình thay anh là sai sao?”

“Vậy được, tôi hỏi cô, tối hôm trước rốt cuộc cô ra ngoài làm gì?”

“Em có thể làm gì chứ, đi dự tiệc thường niên của công ty bạn thôi, anh nghĩ em ra ngoài làm gì, cắm sừng anh à?” Tào Thi Vũ cũng tức giận, cô ta không chịu được bị người ta nghi ngờ.

Anh chồng chỉ thẳng mặt cô ta, “Cổ suy nghĩ thật kỹ cho tôi, rốt cuộc cổ đã làm chuyện tốt đẹp gì mà hôm nay tôi vừa tới chỗ làm đã bị chủ nhiệm gọi lên văn phòng, ném một chồng hóa đơn thanh toán vào mặt tôi rồi bảo tôi xéo đi, còn nói vợ tôi đã đắc tội với người không nên đắc tội, nên công ty không thể giữ lại tôi”

Những hóa đơn kia đều là những hóa đơn ăn nhậu chơi bời thường ngày đem đến để công ty thanh toán, ai cũng làm vậy, vốn dĩ cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, mắt nhắm mắt mở cho qua là được, nhưng cấp trên muốn kiếm chuyện, đây chính là cái cớ tốt nhất.

Bình thường chồng cô ta làm việc rất nghiêm túc, lại có trách nhiệm, khuyết điểm duy nhất đó là thanh toán hóa đơn hơi nhiều. Lần này chủ nhiệm đã nắm lấy điểm này để đuổi anh ta đi, phút chót còn nói nguyên nhân cho anh ta biết.

Tào Thi Vũ sững người, định nói rằng chuyện chẳng liên quan gì đến mình, nhưng bất chợt nhớ lại chuyện hôm qua đến tìm Trần Tố. Trong lòng đã mơ hồ hiểu ra nguyên nhân, lúng túng nhìn chồng, “Làm sao em biết Thẩm… lại

hẹp hòi vậy chứ?”

Nghe xong câu này, anh chồng liền hiểu, đúng là người đàn bà này đã gây ra chuyện tốt đẹp gì rồi, “Rốt cuộc cô đã làm gì?”

Tào Thi Vũ rụt cổ lại, nào dám nói, nếu nói ra thì chồng sẽ liên hệ đến mình, đây không phải tự đào hố chôn mình sao? Trong lòng cũng đang hối hận rằng tại sao ngày đó lại đề ra nước cờ ấy cho Trần Tổ chứ.

Tào Thi Vũ không nói gì, mẹ chồng đột nhiên mở cửa phòng ngủ ra, cầm dép lê lao vào đánh Tào Thi Vũ tới tấp, vừa đánh vừa mắng: “Cô đúng là sao chổi, tôi đã sớm nhìn ra cô không phải thứ tốt lành gì rồi, ngày thường hết ăn lại nằm thì thôi đi, bây giờ lại còn hại chồng mình mất việc. Cô muốn cả nhà chúng tôi hít không khí đúng không?!”

Tào Thi Vũ bị đánh bàn khóc nức nở, gọi chồng đến giúp. Anh chồng bước lên định can mẹ mình, ai ngờ sức mẹ lại rất khỏe, liền đẩy cả con mình ra, “Con cút ngay cho mẹ, hôm nay mẹ phải dạy dỗ con đàn bà không biết liêm sỉ này cho đàng hoàng”

“Ai không biết liêm sỉ, bà già, bà mắng ai đấy?” Tào Thi Vũ cãi lại.

Sắc mặt mẹ chồng càng khó coi hơn, “Mắng cố đấy, không đúng sao? Cô chính là đồ vô liêm sỉ, con trai tôi đi làm nên không biết, nhưng tôi thì thấy rất nhiều lần, cổ năm lần bảy lượt liếc mắt đưa tình với một thằng trong tiểu khu này. Trước mặt tôi còn không biết kiềm chế lại, coi tôi là người mù à?”

“Bà già, bà đừng có nói bậy!” Tào Thi Vũ gần giọng cãi, phản ứng khác thường của cô ta trong mắt anh chồng liền trở thành chột dạ, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi.

“Tôi nói bậy? Có muốn tôi tìm thằng đó tới đối chất không?”

Tào Thi Vũ luống cuống nhìn chồng, “Anh đừng nghe mẹ anh nói bậy, em không có, lúc gặp phải em chỉ chào hỏi người đó một hai câu thôi, em không có quan hệ gì với anh ta cả, em cũng không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với anh.”

Anh chồng nghiêm mặt, “Nếu không có thì cô chột dạ làm gì, cô giải thích cái gì?

Tào Thi Vũ cứng mặt, “Chẳng phải là sợ anh hiểu lầm sao?”

Ánh mắt anh chồng lạnh lẽo, “Nếu cô không làm thì sao phải sợ tôi hiểu lầm?”

“Con đừng nhiều lời với nó nữa, con đàn bàn này là một kẻ không an phận, cho dù cô ta không vượt quá giới hạn về thể xác, nhưng trong suy nghĩ thì sao. Bây giờ còn hại con mất việc, công việc an nhàn này là ba mẹ phải tốn bao nhiêu công sức mới xin được cho con, thế mà bây giờ nói mất là mất”

Anh chồng nghĩ về công việc của mình cũng đau lòng, thấy mẹ mình lại định cầm dép lê đánh Tào Thi Vũ thì bèn quay người đi thẳng vào phòng ngủ, thậm chí còn không quên đóng cửa phòng lại.

Tào Thi Vũ trợn trừng mắt, đang lúc ngây người thì bị mẹ chồng túm tóc đánh tơi bời.

Tào Thi Vũ vừa chống cự vừa mắng, mắng chồng, mắng cả mẹ chồng, căng mắng thì mẹ chồng càng đánh nặng tay hơn.

Đến khi mẹ chồng dùng tay thì đã có thể dùng từ vô cùng thể thảm để hình dung cô ta.

Anh chồng vẫn ngồi ở số pha trong phòng khách, lặng lẽ lắng nghe động tĩnh trong phòng ngủ. Không phải ý chí anh ta sắt đá không nghĩ đến tình cảm vợ chồng. Tào Thi Vũ hại anh ta mất việc, anh ta có thể nhịn, bình thường không tôn trọng mẹ anh ta, anh ta cũng có thể chịu đựng được, không thích đi làm cũng không sao, tất cả những thứ này anh ta đều có thể chịu được. Duy nhất không thể nhịn được là chuyện dám cắm sừng anh ta, dù là trong suy nghĩ cũng không được.

Anh ta tin cho dù mẹ mình có bất mãn với Tào Thi Vũ cỡ nào cũng sẽ không lấy chuyện như vậy ra nói lung tung, nếu đã nói thì chắc chắn là có chuyện này.

Tào Thi Vũ nằm dưới đất, quần áo bị mẹ chồng kéo xốc xếch, dưới đất còn có mấy nhúm tóc, đừng thấy mẹ chồng lớn tuổi nhưng sức lực quả thật không

yếu, hoàn toàn áp chế cô ta.

“Đồ sao chổi nhà cô, tôi phải bảo con trai tôi ly hôn với cô” Mẹ chồng bò dậy trừng mắt nhìn Tào Thi Vũ, nói rồi liền ra khỏi phòng ngủ, nói với con trai đang ngồi trên ghế sô pha, “Loại đàn bà như thế mà con còn tưởng là báu vật, bây giờ thấy đau chưa, đàn bà chỉ có cái mặt đẹp thôi có xài được không? Một tí đầu óc cũng không có, trước đây bảo con ly hôn thì con không muốn. Bây giờ mẹ hỏi con một cầu, con có ly hôn hay không, nếu con ly hôn thì căn nhà này sẽ là của con, còn nếu con muốn sống cùng con đàn bà đó thì mẹ sẽ lấy lại căn nhà này. Sau này tiền bán nhà mẹ sẽ quyên góp hết mà không cho con một đồng nào. Ly hôn hay không, con nói một câu thôi.”

Sắc mặt anh chống biến đổi vô chừng, cuối cùng vẫn gật đầu, “Con ly hôn.”

Mẹ chồng hài lòng, “Nếu ly hôn thì mau làm ngay đi”

Anh chồng đi vào phòng ngủ, nhìn Tào Thi Vũ đang giả chết nằm dưới đất.

Tào Thi Vũ lặng lẽ nhìn anh ta, “Anh có còn là đàn ông không, thấy vợ mình bị đánh, đã không giúp thì thôi lại còn đóng cửa lại để mặc cho người ta đánh tôi?”

“Đứng dậy, chúng ta ly hôn!” Anh chồng nói.

Tào Thi Vũ biến sắc, “Anh nói cái gì, anh muốn ly hôn với tôi? Anh điên rồi

à?”

“Tôi kết hôn với cô mới điểm đó, tôi đối với cô không tốt sao? Sao cô lại cắm sừng tối?” Anh chồng lạnh giọng chất vấn.

“Nói chuyện với người khác mấy cậu cũng gọi là cắm sừng sao, anh dám nói bình thường anh không nói chuyện với những người phụ nữ khác không?” Ánh mắt Tào Thi Vũ hiện vẻ chột dạ. Sống cùng với một người đàn ông lâu ngày, chạm mặt nhau cả ngày, cho dù người đó có tốt đến mấy cũng thấy chán.

“Tào Thi Vũ, cô đừng có lươn lẹo, nếu chỉ nói mấy câu thì sao mẹ tôi lại nói vậy?”

“Anh chỉ nghe lời nói từ một phía của mẹ anh mà không định nghe em giải thích thật sao? Em và anh là vợ chồng nhiều năm như thế, chẳng lẽ anh còn không rõ tình cảm của em dành cho anh ư?” Tào Thi Vũ thầm hận trong lòng, bà già đáng chết này. Thấy chồng thực sự muốn ly hôn với mình, cô ta vội vàng bò dậy, kéo tay áo chồng. Cô ta nói rất tình cảm, nhưng những điều này lại không làm rung động trái tim anh chống được nữa.

“Ly hôn đi, bây giờ lập tức đến cục dân chính” Anh chồng vứt cho cô ta một cấu.

Tào Thi Vũ kéo tay chồng, dịu giọng nói tránh nặng tìm nhẹ, “Ông xã à, em sai rồi, em biết em không nên đắc tội với người đó. Bây giờ em sẽ đến xin lỗi người ta để người ta tha cho anh, được không? Em cam đoan về sau sẽ không

phạm sai thế này nữa.”

Nhưng chồng cô ta lại không dễ gạt như vậy, “Tào Thi Vũ, tôi giận vì bị mất việc, nhưng tôi có thể nhịn được. Tuy nhiên, chuyện tôi không thể nhịn được chính là chuyện cô cắm sừng tối. Cô hẳn phải biết chứ, đừng nói với tôi đây không phải cắm sừng, vượt quá giới hạn trong suy nghĩ cũng là vượt quá giới hạn”

Tào Thi Vũ thấy chồng quyết tâm muốn ly hôn thì thay đổi sắc mặt, cũng không giả bộ dịu dàng nữa, “Ly hôn đúng không? Được, vậy nhà thuộc về tôi, con thuộc về anh, tiền tiết kiệm thì mỗi người một nửa”

Cô ta đột nhiên trở mặt khiến anh chồng hơi ngẩn ra, vốn tưởng rằng có đánh chết Tào Thi Vũ cũng không ly hôn, nhưng bây giờ lại thay đổi nhanh như thế, chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật của người chung chăn gối với anh ta nhiều năm? Trái tim anh chồng bỗng nhiên lạnh đi.

“Muốn chia nhà ư, cô nằm mơ đi, nhà này là nhà của tôi chứ không phải của con trai tôi!” Mẹ chồng nghe được Tào Thi Vũ nói thế thì bèn đi vào. Bà cầm cái chổi lông gà trong tay, Tào Thi Vũ vốn đang định nói tiếp, nhưng nhìn thấy cái chổi lông gà thì lập tức ngậm miệng.

Bị chổi lông gà đánh còn đau hơn dép nhiều. “Ly hôn thì cô chỉ có thể ra đi tay trắng, cháu trai cũng là của nhà tôi, cô không được mang nó đi” Mẹ chồng buông lời.

Tào Thi Vũ trừng mắt, “Các người tính toán hay ghê. Trên đời này nào có

chuyện dễ dàng như thế, hoặc là con trai thuộc về tôi, hoặc là nhà và tiền thuộc về tôi.”

Ba người cãi cọ trong phòng, cuối cùng Tào Thi Vũ và chồng vẫn đến cục dân chính, tiền tiết kiệm giao cho Tào Thi Vũ, nhà và con trai thuộc về anh chồng. Cô ta định lấy nhà, nhưng nhà lại đứng tên trên danh nghĩa của mẹ chồng.

Cô ta hoàn toàn chẳng làm được gì.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 347: THẨM QUÂN DỤC PHẢN ĐÒN (3)

Tào Thi Vũ ra khỏi nhà, tìm một quán bar ngồi. Cô ta thật sự không ngờ, chỉ mách cho Trần Tố một đường đi, mà lại hại cả nhà mình, Thẩm Quân Dục ra tay quá tuyệt tình.

Cô ta gọi điện thoại cho Trần Tố, nổi giận đùng đùng quát: “Trần Tố, vì cô mà chồng tôi mất việc, bây giờ, tôi và chồng đã ly hôn. Cô hài lòng chưa?”

Giọng điệu của Trần Tố rất lạnh nhạt, không có lấy một tia thương xót, “Đây là báo ứng của việc làm không đứng đắn. Tào Thi Vũ, tôi điên rồi mới nghe theo cô. Bây giờ tôi đã từ chức, sau này chúng ta đừng liên lạc nữa.”

“Trần Tố, cố có ý gì? Vì có nên tôi mới thành ra thế này. Chẳng lẽ cô không cảm thấy nên bồi thường gì cho tôi sao?”

“Chúng ta đều là gieo gió gặt bão thôi.” Trần Tố nói một câu, sau đó cúp máy.

Tào Thị Vũ gọi lại, điện thoại báo tắt máy.

**

http://tieulun.hopto.org

*

Phòng làm việc của Tổng Giám đốc Tập đoàn Quần Lan.

Thẩm Quân Dục nghe Dư Bản báo cáo, vẻ mặt hài lòng.

Dự Bần hỏi: “Tổng Giám đốc, dừng chuyện này hay là…”

Thẩm Quân Dục cười tủm tỉm, “Trên tay người ta còn nhiều tiền gửi ngân hàng như vậy, cũng đủ để cô ta làm triệu phú rồi. Cậu nói xem phải làm thế nào?”

Dự Bân đã hiểu, “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi làm ngay.”

Thẩm Quân Dục ừ một tiếng, rồi tiếp tục: “Nếu cô ta thích dùng thủ đoạn đó để có được đàn ông, vật thì không ngại để cô ta nếm thử mùi vị đó đi.”

Dự Bán căng thẳng, “Tôi hiểu rồi.”

Tào Thị Vũ không gọi được cho Trần Tố, nên chạy tới nhà Trần Tố tìm. Gõ cửa cả buổi, nhưng không có ai ra mở cửa. Cuối cùng, hàng xóm ra nói chủ nhà đi vắng rồi. Tào Thi Vũ hỏi đi đâu, hàng xóm nói không biết.

http://tieulun.hopto.org

Không thấy Trần Tố, Tào Thi Vũ vô cùng tức giận, tìm một quán bar rồi vào uống rượu. Ngày mùa đông, cô ta mặc một chiếc áo hở vai, quần bó sát, khiến đám đàn ông xanh mắt.

Tào Thi Vũ mặc kệ ánh mắt xung quanh, uống liên tục mấy ly rượu, rồi đi ra ngoài. Mấy người đàn ông nhìn nhau, rồi đi theo cô ta.

Vừa ra tới của quán bar, đám đàn ông nhào tới táy máy tay chân, Tào Thi Vũ hất tay bọn họ ra, “Cút ngay, bà không có tâm trạng chơi đùa với bọn mày!”

Mấy người đàn ông đó vẫn bám lấy cô ta, vừa lôi kéo, vừa nói những lời dâm đãng. Tào Thi Vũ đang sốt ruột, thì đột nhiên có một người đàn ông đi tới ôm cô ta vào lòng, “Anh đã nói anh đến trễ rồi, bảo em chờ một chút, sao em lại không nghe lời, một mình chạy ra ngoài? Ngay cả áo khoác cũng không mặc, lỡ bị bệnh thì sao?” Mặc dù là trách cứ, nhưng giọng điệu lại rất dịu dàng.

Thì ra là có chủ, mấy người đàn ông nọ bực bội bỏ đi.

Người đàn ông buông Tào Thi Vũ, cười ấm áp: “Vừa rồi gấp quá, mạo phạm rồi, thật là ngại.”

Tào Thi Vũ quan sát người đàn ông, dáng dấp nhã nhặn, quần áo khá đắt tiền, tuy không nhận ra của hãng nào, nhưng chất lượng khá tốt. Hừm, đây là một người đàn ông tốt.

Tào Thi Vũ quan sát xong, nở nụ cười, “Cảm ơn anh đã giải vây cho tôi.”

Người đàn ông nọ cũng cười, “Cô không trách tôi xen vào việc của người khác là được rồi. Cô tới đây uống rượu sao? Có muốn vào uống thêm một ly không?”

“OK!” Tào Thi Vũ đồng ý, tròng mắt đảo vòng, “Quán bar này không tốt, chúng ta đi quán bar khác. Mị Sắc được không?”

Người đàn ông cười cười, “Đi thôi, tôi đi xe tới, cô ngồi xe của tôi nhé?”

Tào Thi Vũ gật đầu, đi theo người đàn ông. Nhìn chiếc xe thể thao có số lượng hạn chế, cô ta huýt sáo, nói: “Nhà giàu!”

Người đàn ông nghe không rõ, “Cô nói gì?”

“Tôi nói chiếc xe này không tệ.”

“Tôi không có sở thích gì ngoài sưu tầm ô tô, thỉnh thoảng sẽ tới quán bar thư giãn một chút.”

http://tieulun.hopto.org

“Đến quán bar chơi, không sợ vợ anh tức giận sao?” Tào Thi Vũ nhướng mày.

Người đàn ông cười ha ha, “Tôi là người độc thân, ngay cả bạn gái cũng không có thì lấy đâu ra vợ.”

Tào Thi Vũ giả vờ kinh ngạc, “Không thể nào, nhìn dáng vẻ của anh không giống là độc thân.”

“Công việc bận rộn, không có thời gian tìm bạn gái.”

“Anh làm việc gì?”

“Mở một công ty nhỏ với bạn.”

Tào Thi Vũ thầm tính toán, hừm, mở công ty là có tiền, lại còn độc thân, dáng người cũng không tệ, thỏa mãn các tiêu chuẩn của một người đàn ông tốt trong lòng cô ta.

Đến Mị Sắc, Tào Thi Vũ đã biết cách liên lạc và địa chỉ nhà, địa chỉ công ty của người đàn ông, đó là một công ty nổi tiếng.

Tuy hai người trò chuyện vui vẻ, nhưng Tào Thi Vũ lại không tính sẽ xảy ra

gì đó với người đàn ông. Có một số việc, phải ở bên nhau một thời gian mới được. Những thứ có quá dễ dàng, đàn ông sẽ không quý trọng.

“Nếm thử ly này đi, tôi cố ý đặt cho em đấy.” Người đàn ông đặt một ly đủ màu sắc trước mặt Tào Thi Vũ, cô ta nâng lên nhấp một ngụm, “Mùi vị không tệ.” Dứt lời, liền uống một ngụm lớn.

Người đàn ông đè tay cô ta lại, “Uống chậm một chút, rượu này dễ say lắm.”

Tào Thị Vũ cười cười, “Không sao, tửu lượng tối rất tốt.”

Người đàn ông thấy Tào Thi Vũ uống hết ly rượu, bèn đưa mắt nhìn bartender, anh ta gật đầu, pha một ly khác đặt trước mặt Tào Thi Vũ, “Ly đó quá nồng, thử ly này đi!”

“Vẫn là anh nghĩ chu đáo.” Tào Thi Vũ dịu dàng nói.

Uống xong vài ly rượu, Tào Thi Vũ có cảm giác trên người nóng lên, đưa tay quạt quạt, “Anh có thấy ở đây nóng quá không?”

Người đàn ông lắc đầu, “Có phải say rồi không? Tôi đã nói đừng uống như vậy mà không nghe. Giờ hối hận chưa?”

Tào Thi Vũ mỉm cười, “Lát nữa là tỉnh, tối đi ra ngoài hóng gió.” Dứt lời, cô ta đứng lên muốn đi.

Người đàn ông đỡ tay cô ta, “Tôi đưa cô về, trời cũng tối rồi.”

Tào Thi Vũ suy nghĩ một chút, gật đầu, “OK!”

Ra khỏi Mị Sắc, gió lạnh thổi vào, Tào Thi Vũ tỉnh táo hơn một chút, “Còn phiền anh đưa tôi về, thật ngại quá.”

Người đàn ông mỉm cười, “Đưa một cô gái đẹp về nhà lúc trời tối là hành động nên làm. Nhà cổ ở đâu?”

Tào Thi Vũ nói tên khách sạn, rồi giải thích: “Gần đây nhà tôi đang sửa, nên tạm thời ở trong khách sạn.”

Người đàn ông mở máy sưởi, Tào Thi Vũ cảm thấy khô nóng. Cô ta không lạ gì cảm giác này, nhưng không có nghĩ rượu có vấn đề, mà chỉ nghĩ rằng uống hơi nhiều rượu, lại thêm gặp một người đàn ông tốt hơn cả chồng trước, nên hormone bạo phát.

Người đàn ông đưa Tào Thi Vũ đến khách sạn, thấy Tào Thi Vũ đi không vững, thì bước lên đỡ cổ ta, “Tôi đưa cô lên trên, tôi bảo đảm đưa cô đến cửa phòng là đi.”

Lời từ chối của Tào Thi Vũ nghẹn trong cổ họng. Người đàn ông nói chuyện giữ lời, thấy cô ta vào phòng rồi thì đi, ai ngờ cô ta ôm sau hông của anh ta, cọ cọ mặt lên lưng anh ta, “Đêm nay anh ở lại với em được không?”

Đáy mắt người đàn ông hiện lên tia sáng, xoay người nâng cằm Tào Thi Vũ lên, “Là do em không cho anh đi đấy nhé, tiểu yêu tinh.”

Tào Thi Vũ cười quyến rũ, chủ động đưa đôi môi đỏ mọng lên, củi khô lửa bốc, đụng một cái là cháy.

Hai người quấn quýt lấy nhau, từ cửa đến trong phòng, quần áo rải khắp nền nhà, trong phòng nhanh chóng vang lên tiếng rên rỉ khiến người ta tim đập đỏ mặt. Trong lúc mơ màng, người đàn ông dịu dàng thẩm thì bên tai Tào Thi Vũ, “Bảo bối, mật khẩu thẻ ngân hàng của em là gì?”

“876451.” Tào Thi Vũ nói, ánh mắt lờ mờ, hiển nhiên là không còn ý thức.

Người đàn ông hài lòng, hỏi tiếp: “Mật khẩu điện thoại thì sao?”

“170908”

Người đàn ông cúi đầu hôn lên mặt Tào Thi Vũ, “Bảo bối giỏi quá!”

Xác định Tào Thi Vũ đã ngủ, người đàn ông lấy điện thoại của cô ta bấm vài cái. Thấy điện thoại mình báo có tin nhắn, trên màn hình hiện lên vài chữ số, người đàn ông cười ha ha, cúi đầu hôn lên mặt Tào Thi Vũ, “Cảm ơn tiểu yêu tinh của anh. Sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa.”

Người đàn ông mặc lại quần áo, sau đó rời khỏi khách sạn.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, không thấy người đàn ông đầu, Tào Thi Vũ cũng không để tâm, anh ta đã để lại cách liên lạc, không sợ không tìm được người.

Cô ta xoa bóp vòng eo có chút đau nhức của mình. Người đàn ông này làm cô ta thỏa mãn hơn cả chồng trước, tối qua thật sự khiến cô ta muốn thét chói tai.

Cô ta mở điện thoại ra xem, ngẩn người nhận tin nhắn báo tiêu của ngân hàng, một lúc lâu sau vẫn chưa hồi hồn. Tin nhắn báo thẻ ngân hàng của cô ta tiêu hơn năm sáu trăm nghìn tệ.

Tào Thi Vũ hoảng sợ ngồi dậy, bấm nhầm biểu tượng album ảnh, cô ta nhìn thoáng qua, bên trong đều là ảnh nude của cô ta, và ảnh quan hệ với đàn ông, không chụp rõ khuôn mặt đàn ông, nhưng lại chút rõ ràng khuôn mặt của cô ta.

Trên tủ đầu giường đặt một tờ giấy, “Bảo bối, có hài lòng với sự phục vụ tối qua của anh không? Thấy em còn đang ngủ, anh không nỡ gọi em dậy, nên tự

mình lấy phí dịch vụ. Anh có món quà nhỏ lưu trong điện thoại của em, hy vọng em sẽ thích. Nếu em không thỏa mãn, chỗ anh còn có những ảnh khác nữa.”

Đến lúc này, Tào Thi Vũ đã rõ ràng người đàn ông tốt đó chính là là một tên lừa bịp. Cô ta bị lừa cả tiền lẫn tình.

Chợt nhớ tới điều gì, Tào Thi Vũ hốt hoảng mặc quần áo, sau đó chạy đến ngân hàng gần đó. Quả nhiên, tiền ly hôn chồng trước vừa đưa cho cô ta đã không còn một đồng, lại còn nợ đến năm sáu trăm nghìn.

Cô ta chán nản ngồi dưới đất, khuôn mặt tuyệt vọng.

Nhân viên ngân hàng thấy cô ta là lạ, nên bước lên hỏi: “Chị này, chị không sao chứ?”

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 348: THẨM QUÂN DỤC PHẢN ĐÒN (4)

Tào Thi Vũ nhìn đồng phục của nhân viên ngân hàng, hai mắt sáng lên, chạy như điên về phía đồn cảnh sát. Cô ta phải báo cảnh sát! Thằng khốn kiếp, cô ta phải báo cảnh sát bắt hắn ta!

Có điều, cảnh sát nói Tào Thi Vũ tự nguyện chuyển tiền, cũng tự nguyện quan hệ, nên không thể lập án cưỡng gian. Dù có muốn lập án cũng không có chứng cứ.

“Không phải tôi tự nguyện, tôi bị người ta dụ dỗ, lúc đó tôi uống say.” Tào Thi Vũ thét chói tai, tâm trạng vô cùng kích động.

Cảnh sát khuyên cô ta bình tĩnh lại, cô ta lạnh giọng nói: “Không phải anh bị lừa tình lừa tiền, đương nhiên là anh bình tĩnh được rồi. Tôi bị lừa mất gần một triệu, mà các người dám mặc kệ không quan tâm. Tôi muốn tố cáo mấy người với truyền thông.”

Cảnh sát vốn đang nói chuyện nhẹ nhàng với Tào Thi Vũ, bây giờ nghe cô ta nói như vậy, cũng không còn kiên nhẫn nữa, “Ngân hàng không có tin tức chuyển khoản của cô, là tự cô thông qua phần mềm chuyển vào tài khoản khác. Chúng tôi không có bản lĩnh lấy lại tiền cho cô. Ngay cả trẻ em cũng biết không được nói chuyện với người lạ. Còn cô thì sao, một người hơn ba mươi tuổi, lại tin tưởng một người đàn ông mới lần đầu gặp mặt”

Tào Thi Vũ lạnh mặt, “Tôi bảo mấy người giải quyết vấn đề, chứ không phải

bảo mấy người trách cứ tôi. Không phải trách nhiệm của cảnh sát là giúp người dân giải quyết khó khăn sao?”

Ý tốt bị cho là lòng lang dạ thú, cảnh sát bực bội khép văn kiện lại, “Chúng tôi sẽ điều tra chuyện này, khi nào có tin tức sẽ báo cho cô.”

“Thái độ của mấy người như thế là sao?” Tào Thi Vũ bất mãn.

Cảnh sát bình tĩnh đáp: “Cô báo án, chúng tôi giúp cô lập án, sau đó bắt đầu điều tra. Thái độ này có vấn đề gì à?”

“Cô có tin tôi nói với truyền thông rằng đám sâu mọt các người cầm tiền không làm việc không?”

Bị Tào Thị Vũ sỉ nhục như vậy, vẻ mặt cảnh sát trở nên khó coi, “Cô muốn nói thì nói đi.”

Tào Thi Vũ nổi giận đùng đùng ra khỏi đồn cảnh sát.

Cảnh sát khinh thường nói: “Nhìn cách ăn mặc là biết không phải phụ nữ đàng hoàng rồi, người ta không lừa cô thì lừa ai?”

Đồng nghiệp lắc đầu, “Được rồi, nói ít một câu đi, nên điều tra thì vẫn phải

điều tra, làm tròn trách nhiệm của mình thôi.”

Phòng làm việc của Tổng Giám đốc Tập đoàn Quần Lan.

“Ừ, anh lập tức ra khỏi thủ đô, tốt nhất là ra nước ngoài một thời gian, tôi sẽ gửi anh số tiền còn lại.” Dư Bân nói xong liền cúp điện thoại, “Tổng Giám đốc, đã giải quyết xong.”

“Xử lý sạch sẽ?” Thẩm Quân Dục cúi đầu xem văn kiện.

Dự Bân gật đầu, “Người này rất đáng tin, tôi đã sắp xếp cho anh ta ra nước ngoài, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về. Anh ta chưa từng gặp tôi, người khác có muốn điều tra cũng không tra ra được chúng ta.”

“Vậy là được rồi. Chiều nay có lịch gì không?”

Dự Bán nhìn điện thoại, “Không có. Có điều, ngày mai có hội nghị qua video với chi nhánh công ty bên nước M.”

Thẩm Quần Dục để bút qua một bên, cầm áo khoác lên, “Chuyện của công ty giao cho cậu.”

“Anh yên tâm, Tổng Giám đốc.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục rời khỏi công ty, lái xe đến cửa hàng hoa, mua một bó hồng, sau đó lái xe đến Tập đoàn quốc tế Tân Hòa.

Đỗ xe xong, anh gọi điện thoại cho Ôn Hề Dao, dịu dàng hỏi: “Bận lắm sao?”

Ôn Hề Dao cười, “Cũng không bận lắm.”

“Vậy em xuống đấy một chút.”

Ôn Hệ Dao ngạc nhiên hỏi: “Anh ở dưới công ty em?”

“Ừ, anh đợi em, em xuống đi.”

Ôn Hề Dao vội vã đi về phía thang máy.

Thẩm Quân Dục thấy dáng vẻ thở hổn hển của cô thì nhíu mày, “Đi nhanh như vậy làm gì, bị ngã thì làm sao?”

Ôn Hệ Dao cười, “Em không phải giấy, đâu dễ ngã như vậy. Hơn nữa, em không muốn anh đợi lâu.”

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Quân Dục lấy bó hoa ra, Ôn Hề Dao nhận lấy hoa, “Tặng em hả?”

“Không tặng em thì tặng ai?” Thẩm Quân Dục hỏi ngược lại.

Ôn Hệ Dao cười ha ha, “Em rất thích. Anh từ xa chạy tới đây chỉ vì tặng em một bó hoa?” Gần cuối năm là thời điểm bận rộn nhất, đến cô còn bận rộn cả ngày, huống hồ là Thẩm Quân Dục.

“Tất nhiên là không phải. Anh đến để mời tiểu thư Ôn Hề Dao xinh đẹp cùng ăn trưa. Không biết tiểu thư Ôn Hệ Dao có nguyện ý hay không?”

Ôn Hề Dao cười tủm tỉm, “Thấy anh có thành ý như vậy, em miễn cưỡng đồng ý. Anh đợi em một lát, em đi lấy đó.”

Thẩm Quân Dục gật đầu, “Đi từ từ thôi, anh đợi em.”

Ôn Hề Dao cầm bó hoa quay lại phòng làm việc, mấy cô gái trong công ty nhìn mà hâm mộ. Thư ký nói: “Tổng Giám đốc, anh Thẩm đối xử với cô thật tốt.”

Ôn Hề Dao mỉm cười, “Cuộc họp chiều nay dời lại một tiếng. Những văn kiện đó khi nào quay lại tôi sẽ xem.” Dứt lời, cô đưa bó hoa cho thư kỷ, “Tìm một cái bình cắm hoa vào, đặt lên bàn làm việc của tôi.”

http://tieulun.hopto.org

“Vâng, Tổng Giám đốc.”

Ôn Hệ Dao cẩm túi và điện thoại xuống lầu.

Ôn Hề Dao lên xe, cười hỏi Thẩm Quân Dục: “Tâm trạng tốt vậy, có chuyện gì vui sao?”

Thẩm Quân Dục cười dịu dàng, “Không có chuyện gì cả.” Chỉ là dạy dỗ được một người có không biết an phận nên tâm trạng khá tốt mà thôi.

Ôn Hệ Dao thấy anh không muốn nói, liền không hỏi nữa.

***

Nam Thành.

Chuyện của Nhan An Bang và Triệu Giai Khanh đã ồn ào khắp Nam Thành. Ai ai cũng đang chê cười Nhan An Bang, vì tình nhân mà ly hôn với vợ, bây giờ lại truyền ra chuyện đánh vợ trước. Tin tức vừa bùng nổ, hình tượng của Nhan An Bang lập tức bị hủy hoại. Không chỉ có như vậy, bởi vì Triệu Giai Khanh kiên trì muốn kiện, nên Nhan An Bang luôn gặp khó khăn trong quân đội.

http://tieulun.hopto.org

“An Bang, hay là em đi tìm Triệu Giai Khanh xin lỗi. Anh xem, chuyện thành cái dạng gì rồi.” Tần Nghiên thở dài một tiếng, khuôn mặt đầy vẻ u sầu.

Mấy ngày nay, Nhan An Bang vẫn luôn trầm mặt. Bây giờ ông ta bị cách chức, không biết lúc nào sẽ khôi phục. Tất cả mọi chuyện đều do Triệu Giai Khanh gây nên, ông ta hận không thể xé xác bà ra. Ông ta chưa từng hận một người như vậy, Triệu Giai Khanh là người đầu tiên.

Nếu Triệu Giai Khanh muốn dùng hận thù để ông ta nhớ kỹ bà, thì bà đã thành công rồi.

Chuông cửa vang lên, Tần Nghiên nhìn Nhan An Bang, rồi đi ra mở cửa, “Nhan Tịch, sao con lại đến đây? Con về lúc nào đấy?” Tần Nghiện ngạc nhiên hỏi, trong mắt mang theo vẻ vui mừng.

Nhan Tịch vốn nửa tin nửa ngờ về tin tức. Hôm nay, thừa dịp Nhan Thịnh Vũ và Triệu Giai Khanh không chú ý, cố lén đi tới nhà họ Nhan, muốn tự mình hỏi Nhan An Bang, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý thấy một người phụ nữ xa lạ trong nhà mình, nhưng rốt cuộc khi thấy thì trong lòng vẫn khó chịu vô cùng.

“Mau vào trong đi, bên ngoài lạnh lắm, ba con đang ở trong phòng khách.” Tần Nghiên tránh ra một bên để Nhan Tịch đi vào.

Nhan An Bang nghe lời Tần Nghiền nói, liền biết Nhan Tịch tới. Khi thấy Nhan Tịch, nhất là thấy sắc mặt tái nhợt của cô, ông ta đau lòng nói với Tần Nghiên: “Nghiên Nghiên, em lên trên trước đi.”

Tần Nghiên cười cười, xoay người lên lầu.

Nhan An Bang nhìn Nhan Tịch, khuôn mặt đầy vẻ yêu thương, “Tiểu Tịch, con về nước khi nào vậy? Sao không nói với ba một tiếng?”

Nhan Tịch nhìn chằm chằm Nhan An Bang, nhẹ giọng nói: “Ông là ba của tôi sao?”

Nhan An Bang ngẩn ra, “Nhan Tịch, đương nhiên ba là ba của con rồi.”

Đoán Nhan Tịch đã biết chuyện qua tin tức, ông ta từ tốn giải thích: “Tuy ba và mẹ con ly hôn, nhưng con vẫn là con gái của ba, ba vẫn là ba của con, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

“Không phải, ông không phải là ba của tôi, ba và mẹ tôi thương nhau lắm, bọn họ sẽ không ly hôn. Ba tôi sẽ không vì một người ngoài mà làm tổn thương mẹ tôi. Ông không phải là ba tôi, ông không phải!” Nhan Tịch hét lên.

Nhan An Bang thấy con gái kích động thì sốt ruột, “Nhan Tịch, con đừng kích động, con nghe ba giải thích được không? Con tỉnh táo lại chút đi.”

Nhan Tịch không thể nào bình tĩnh lại được. Trước khi tới đây, cô đã nghĩ đến đủ loại khả năng, cũng đã nghĩ tới ba đang sống cùng một người phụ nữ khác. Nhưng khi thật sự thấy được, Nhan Tịch lại không khống chế được chính mình.

Trên mặt của cô tràn đầy nước mắt, lồng ngực phập phồng dữ dội, hô hấp khó khăn, rõ ràng là bệnh hen suyễn lại tái phát. Thấy Nhan Tịch ngã xuống đất, Nhan An Bang vội vã chạy đến đỡ lấy con gái.

“Nhan Tịch, thuốc đâu, thuốc của con đâu?” Nhan An Bang vội hỏi, Nhan Tịch không nói lời nào, Nhan An Bang lật tung túi xách của Nhan Tịch mà vẫn không thấy thuốc, “Nhan Tịch, thuốc của con đâu?”

Nhan Tịch lắc đầu, sắc mặt tái nhợt, Nhan An Bang không tìm thuốc nữa, mà ôm Nhân Tịch xông ra ngoài cửa, Tần Nghiên nghe tiếng động bên dưới nên xuống lầu, lo lắng hỏi: “An Bang, Nhan Tịch sao vậy?”

Nhan An Bang không có thời gian giải thích, hét lên: “Mau mở cửa!”

Tần Nghiền mở cửa, Nhan An Bang ôm Nhan Tịch lao ra ngoài. Đến bệnh viện, Nhan Tịch đã lên cơn sốc, được đưa vào phòng cấp cứu. Nhan An Bang ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu, hai tay ôm đầu, vẻ mặt buồn bã. May là đưa tới bệnh viện kịp thời, nên Nhan Tịch không có nguy hiểm đến tính mạng.

“Làm cha mẹ biết rõ con mình bệnh như thế, sao không để sẵn thuốc thường

dùng bên mình?” Bác sĩ hỏi.

Nhan An Bang cúi đầu, mặc cho bác sĩ quở trách. Trước đây, những chuyện này đều do Triệu Giai Khanh lo liệu. Sau khi ly hôn, Nhan Tịch không ở bên cạnh ông ta, nên ông ta không nghĩ đến chuẩn bị thuốc. Hơn nữa, lần này Nhan Tịch đột nhiên từ nước ngoài về, ông ta càng không có chuẩn bị gì.

Bác sĩ vốn không biết Nhan An Bang, nhưng bà có xem tin tức mấy ngày nay nên biết chuyện gia đình ông ta, “Người lớn mấy người chú ý một chút, đừng suốt ngày chỉ quan tâm chuyện xa xưa nào đó.”

Vẻ mặt Nhan An Bang trở nên khó coi, nhưng không cãi lại bác sĩ một lời.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 349: NHAN TỊCH TỚI

Nhan Tịch đã tỉnh, cũng nghe bác sĩ và Nhan An Bang nói chuyện, nhưng cô không mở mắt.

Nhan An Bang theo bác sĩ đi lấy thuốc. Lúc trở về, thấy Nhan Tịch đang nhắm mắt ngủ, nhưng mí mắt lại run nhè nhẹ.

Nhan An Bang nhẹ giọng nói: “Nhan Tịch, ba biết con đã tỉnh, ba có chuyện muốn nói với con. Ba biết con oán hận ba, nhưng Tiểu Tịch, ba yêu con, dù ba và mẹ con có như thế nào thì ba vẫn yêu con. Ba rất xin lỗi về chuyện của ba và mẹ con. Có điều, dì Tân không phải là kẻ thứ ba. Lúc ba và dì ấy kết hôn, ba và mẹ con đã ly hôn từ lâu rồi.”

“Sở dĩ mọi người không nói chuyện này với con, là vì nghĩ đến sức khỏe của con. Lúc đó, con vừa mới hết bệnh, bác sĩ nói con không thể chịu kích thích được. Ba mẹ gạt con, là vì tốt cho con.”

Nhan Tịch mở mắt, lẳng lặng nhìn Nhan An Bang, “Người phụ nữ đó từng có một đứa con gái với ba?”

Nhan An Bang hơi khựng lại, nhìn đôi mắt trong suốt của con gái, ông ta bỗng nhiên không biết nên giải thích chuyện này như thế nào, đành phải hỏi: “Nhan Tịch, ai nói với con chuyện này?”

Trong mắt Nhan Tịch lóe lên vẻ nghi ngờ. Đúng vậy, rốt cuộc là ai nói chuyện này với cô? Vì sao cô biết, mà còn hỏi một cách hiển nhiên như thế?

Nhưng Nhan An Bang lại hiểu phản ứng của Nhan Tịch thành cô không muốn nói.

Chỉ có vài người biết chuyện này, ngẫm lại cũng không khó đoán. Nhan Thịnh Vũ sẽ không nói cho Nhan Tịch biết, vậy chỉ còn có Triệu Giai Khanh thôi, ông ta càng thêm hận bà.

Nhan Tịch im lặng, Nhan An Bang tiếp tục: "Nhan Tịch, chuyện này rất phức tạp, liên quan đến chuyện xưa, đó là ân oán giữa ba và mẹ, không liên quan đến con và anh con. Ba hy vọng con có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này, đừng vì ba mẹ ly hôn mà có thành kiến với ba."

Nhan Tịch không biết mình đang có cảm giác gì, lòng của cô bỗng nhiên rất bình tĩnh, cứ như cô đã từng hết hy vọng với cuộc sống này vậy.

Cô lẳng lặng nhìn Nhan An Bang, bên tại là tiếng nói của ông ta, nhưng cô lại không lọt nổi một cầu, hình ảnh trước mắt dần trôi xa, rồi trở nên mờ nhạt.

Nhan An Bang nói một lúc lâu, thấy Nhan Tịch vẫn không có phản ứng gì, thì bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi với cả Nhan Tịch.

Lúc tới bệnh viện, vẻ mặt Nhan Thịnh Vũ rất khó coi. Mặc dù biết Nhan Tịch

đã không sao, nhưng lửa giận trong anh vẫn không vơi. Thấy Nhan An Bang, anh cũng không thèm chào.

Tần Nghiên đứng ở ngoài phòng bệnh thấy tình hình bên trong, trong mắt đều là ý cười. Sau khi vào phòng bệnh, bà ta lại đổi sang vẻ mặt áy náy và lo lắng.

“An Bang, Nhan Tịch không sao chứ?”

Nhan Tịch thấy Tần Nghiên, ánh mắt liền thay đổi. Nhan Thịnh Vũ vẫn luôn chú ý đến Nhan Tịch, lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Nghiên, “Mời đi ra ngoài.”

Khuôn mặt Tần Nghiên cứng đờ, ngẩn người không nói lời nào. Nhan An Bang thấy đau lòng, nhưng nhìn đến ánh mắt của Nhan Tịch, bèn nói: “Nghiên Nghiên, em về trước đi, ở đây em không cần lo.”

Vẻ mặt Tần Nghiên ỉu xìu, nhưng vẫn cười nói: “Em về ngay đây. Nhan Tịch, mặc kệ con ghét dì đến mức nào, mặc kệ con suy nghĩ gì về chuyện kết hôn của dì và ba con, thì đó đều là chuyện của người lớn. Ba con không nói với con, là vì không muốn gây ảnh hưởng đến sức khỏe của con, hy vọng con đừng hiểu lầm ý tốt của ba con. Dì đi trước đây, con nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nhan Tịch quay đầu không muốn nhìn bà ta, Tần Nghiên thở dài rồi đi về.

http://tieulun.hopto.org

“Ông cũng đi đi.” Nhan Tịch đuổi người. Lúc này, cô không muốn nhìn thấy Nhan An Bang, cũng không muốn nghe ông ta nói chuyện, lòng của cô đang rất rối bời.

“Nhan Tịch.” Nhan An Bang gọi.

Nhan Thịnh Vũ nhìn Nhan An Bang, nói: “Sức khỏe Tiểu Tịch không tốt, ông đừng kích thích con bé.”

Lời muốn nói của Nhan An Bang nghẹn lại trong cổ họng, ông ta thở dài rồi ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Nhân Tịch và Nhan Thịnh Vũ, cô giành nói trước: “Anh đừng nói gì cả, em muốn yên tĩnh một mình.”

“Được, anh không nói, anh ở đây với em. Nếu em cần gì thì nói với anh.”

Nhan Tịch gật đầu, quay đầu nhìn ngoài ra cửa sổ.

Ngay vừa rồi, trong đầu cô hiện lên nhiều hình ảnh xa lạ, còn chưa kịp nhìn rõ thì nó đã biến mất. Cô cố gắng nhớ lại, nhưng không nhớ ra được.

“Anh, điện thoại của em đâu rồi?” Nhan Tịch bỗng nhiên hỏi.

Nhan Thịnh Vũ đưa điện thoại cho Nhan Tịch, cổ mở danh bạ lên xem, ngón tay dừng trên một cái tên rất lâu, cuối cùng vẫn không ấn xuống mà đặt điện thoại sang một bên, “Anh, em buồn ngủ.”

“Vậy em ngủ đi, anh ở đây với em, sẽ không làm phiền em đâu.”

Nhan Tịch nhắm mắt lại, cô muốn trở về thành phố Sydney, tất cả mọi thứ ở đây đều làm cố khó thở.

Nhan Thịnh Vũ đợi Nhan Tịch ngủ say mới đứng dậy đi ra ngoài. Anh vừa đi, Nhan Tịch vốn ngủ say bỗng nhiên mở mắt, mang giày vào rồi ra khỏi phòng bệnh.

Lúc quay lại, Nhan Thịnh Vũ không thấy Nhan Tịch, anh vội hỏi y tá, y tá nói cô tự mình đi xuống lầu, anh liền đi tìm khắp bệnh viện, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cổ đầu.

Gọi điện thoại cho Nhan Tịch, cô không nghe máy mà chỉ gửi tin nhắn cho anh, nói muốn yên tĩnh một mình, khi nào suy nghĩ thông suốt cô sẽ quay lại, còn đảm bảo sẽ không làm chuyện gì ngốc nghếch.

Thẩm Thanh Lan đang ở nhà vẽ tranh, người mẫu vẫn là Phó Hoành Dật. Mấy ngày gần đây, cô rất thích về anh, chỉ cần có thời gian là hai người ngồi trong phòng khách, một người làm mẫu, một người vẽ.

http://tieulun.hopto.org

Nghe có người tìm mình, Thẩm Thanh Lan còn đang đoán là ai, đến khi thấy Nhan Tịch thì cô càng thêm ngạc nhiên.

“Nhan Tịch?”

Nhan Tịch nở nụ cười, phối với sắc mặt tái nhợt, làm nụ cười này trở nên rất khó xem, “Chị, em xin lỗi vì bỗng nhiên tới tìm chị, nhưng em không còn chỗ nào có thể đi được nữa.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Lan chợt lóe lên, cô lùi ra nhường đường, “Em vào đi.”

Nhan Tịch vào nhà, thấy Phó Hoành Dật thì hơi sững sờ. Thấy Nhan Tịch, anh nói với Thẩm Thanh Lan: “Anh lên phòng trước.” Thẩm Thanh Lan gật đầu.

Thẩm Thanh Lan rót cho Nhân Tịch một ly nước ấm, “Sao em tìm được chị?”

Nhan Tịch cầm ly nước trong tay ủ ấm, lúc này cô mới thấy hơi lạnh. Nghe Thẩm Thanh Lan hỏi, cô nhỏ giọng nói: “Trên mạng có hồ sơ cá nhân của chị, nói chị gả cho cháu trai trưởng nhà họ Phó, em biết nhà họ Phó ở trong Đại Viện, nên em tìm tới đây.”

http://tieulun.hopto.org

“Nếu chị không có ở đây thì sao?”

“Em muốn thử vận may, nếu không thấy chị thì em sẽ đi.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Nhan Tịch, không biết đang suy nghĩ gì, “Sao em muốn tìm chị?”

Nhan Tịch lắc đầu, “Em không biết, hôm nay ở trong bệnh viện, em chỉ muốn gặp chị, ý muốn này rất mãnh liệt, ngay cả em cũng thấy ngạc nhiên, sau đó em liền đến đây.”

Nhan Tịch không thể hiểu nổi cảm giác này của mình, may mà Thẩm Thanh Lan không thấy phiền. Cô thầm thở dài, trên đường tới đây, cô nghĩ có lẽ sẽ bị chặn ngoài cổng, có lẽ sẽ bị xem là bệnh nhân tâm thần. Thật may mắn, Thẩm Thanh Lan thân thiết giống như trong suy nghĩ của cô, tất cả giả thiết đều không xảy ra.

“Xin lỗi vì đã tới đây làm phiền chị, em biết em làm vậy là rất không lễ phép, nhưng em cũng không biết tại sao mình lại muốn gặp chị như vậy.” Nhan Tịch nhỏ giọng nói.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, nhưng trong mắt hiện lên vẻ đau xót. Cô biết nguyên nhân Nhan Tịch làm như vậy, cũng bởi vì biết, nên mới càng thêm khổ sở. Nhan Tịch, chị cực kỳ cực kỳ hy vọng em quên chị đi, không mong tiềm thức của em xem chị là người có thể tin tưởng và dựa dẫm.

http://tieulun.hopto.org

“Không sao, em có thể đến tìm chị bất cứ lúc nào. Người nhà của em biết em tới tìm chị không?” Thẩm Thanh Lan hòi.

Nhan Tịch lắc đầu, đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên vẻ quả nhiên là như vậy, “Em làm vậy sẽ khiến người nhà của em sẽ lo lắng.”

Nhan Tịch cúi đầu, “Em biết, nhưng em không muốn gặp bọn họ. Chị, em biết mình tùy hứng, nhưng em chỉ muốn gặp chị một lúc thôi, em bảo đảm sẽ không làm phiền chị lâu, lát nữa em sẽ đi ngay.”

Thẩm Thanh Lan bất đắc dĩ giải thích, “Chị không có ý này, em muốn ở bao lâu cũng được. Chị chỉ mong em nói với người nhà một tiếng, đừng để bọn họ sốt ruột. Hay là em cho chị số điện thoại người nhà của em, chị nhắn giúp em?”

Nhan Tịch đọc số điện thoại của Nhan Thịnh Vũ, Thẩm Thanh Lan gọi điện thoại cho anh trước mặt cô. Anh biết Nhan Tịch ở nhà Thẩm Thanh Lan, vừa cảm thấy bất ngờ vừa không, “Nhan Tịch biết chuyện ba mẹ ly dị nên không vui, phiến em chăm sóc nó một chút. Ngày mai tôi sẽ đến đón con bé.”

Thẩm Thanh Lan nhìn Nhan Tịch, rồi “Ừ” một tiếng.

“Anh em nói ngày mai tới đón em.” Thẩm Thanh Lan nói.

Nhan Tịch gật đầu, “Cảm ơn chị, em làm phiền chị rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan hiện lên vẻ đau lòng, nhìn dáng vẻ khổ sở của Nhan Tịch, bỗng nhiên không biết trước đây mình làm như vậy là đúng hay là sai. Cùng một nỗi buồn nhưng lại phải trải qua hai lần, là người bình thường đều phải sụp đổ.

“Đừng nói phiền phức gì cả. Lúc gặp em ở thành phố Sydney, chị cũng rất thích em. Nhưng lúc đó chị chỉ nói cho em biết tên tiếng Anh của chị, đến giờ chị vẫn có chút áy náy.”

Hai mắt Nhan Tịch sáng lên, “An là tên tiếng Anh của chị, không phải là tên giả?”

Thẩm Thanh Lan có chút dở khóc dở cười, “Ừ, là tên tiếng Anh.”

Tâm trạng của Nhan Tịch bỗng nhiên tốt hơn vài phần, biết Thẩm Thanh Lan không lừa mình, sự buồn bực trong lòng cô cũng vơi đi chút ít.

http://tieulun.hopto.org

Mật Ngọt Hôn Nhân - Chương 350: CON GÁI QUAN TRỌNG HAY VỢ QUAN TRỌNG?

Lúc trở lại, Phó lão gia có chút ngạc nhiên khi thấy Nhan Tịch. Ông biết cô bé này, nhưng đã lâu không gặp u rồi. Thấy Thẩm Thanh Lan nháy mắt, Phó lão gia cười ha ha chào hỏi Nhan Tịch một tiếng rồi lên lầu.

“Chị, người nhà của chị thật tốt.” Nhan Tịch bỗng nhiên nói.

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Người nhà của em cũng tốt, chị vừa gọi cho anh em, anh ấy rất quan tâm đến em.”

Nhan Tịch hơi ngẩn người, sau đó gật đầu, “Vâng, anh em rất tốt, mẹ em cũng rất tốt.” Cô ấy không nhắc đến Nhan An Bang, Thẩm Thanh Lan cũng không hỏi xảy ra chuyện gì, chỉ yên lặng ngồi cùng cô.

Ánh mắt Nhan Tịch rơi lên bụng Thẩm Thanh Lan, ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, “Chị sắp làm mẹ ạ?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Lan dịu dàng, “Ừ, hơn năm tháng rồi.”

Lần trước, Nhan Tịch gặp Thẩm Thanh Lan ở thành phố Sydney, khi đó cô còn chưa mang thai, ai ngờ lần này gặp lại cô đã sắp làm mẹ rồi.

http://tieulun.hopto.org

Nhan Tịch dè dặt hỏi: “Chị, em có thể sở bụng của chị không?”

Thẩm Thanh Lan cười gật đầu, Nhan Tịch cẩn thận đặt tay lên bụng Thẩm Thanh Lan. Đúng lúc này, nhóc con trong bụng Thẩm Thanh Lan đá một cái, Nhan Tịch càng thêm kinh ngạc.

“Thì ra cục cưng ở trong bụng mẹ đạp như thế!” Nhan Tịch cảm thán một câu, đây là lần đầu tiên có cảm nhận được máy thai.

Thẩm Thanh Lan không ngờ cậu nhóc trong bụng lại nể mặt như thế. Qua một thời gian, cô phát hiện cậu nhóc rất lười, ít khi cử động. Nhiều lúc, Phó Hoành Dật nhìn nó cả ngày, chỉ mong thấy được nó cử động, nhưng nó nhất quyết không có động tĩnh gì, khiến anh vô cùng lo lắng.

Nếu không phải tim thai biểu hiện bình thường, kết quả kiểm tra cũng nói không có vấn đề gì thì Phó Hoành Dệt thật sự sẽ lo lắng cậu nhóc xảy ra chuyện.

“Xem ra nó rất thích em.” Thẩm Thanh Lan nói.

Trên mặt Nhan Tịch tràn đầy ý cười.

Đêm đó, Nhan Tịch vốn định đi về, dù sao cô cũng ngượng khi tùy tiện tới

nhà người khác. Nhưng Thẩm Thanh Lan lo lắng một mình cô ra ngoài sẽ xảy ra chuyện, nên giữ cô ở lại.

Sắp xếp cho Nhan Tịch xong, Thẩm Thanh Lan trở lại phòng ngủ, Phó Hoành Dật đang ngồi trên giường đọc quyển "100 điều người làm cha nên biết".

Thẩm Thanh Lan nằm bên cạnh Phó Hoành Dật, anh đặt tay lên bụng cô, "Không phải là nó không thích anh đấy chứ?"

Thẩm Thanh Lan nhướng mày, Phó Hoành Dật tiếp tục nói: "Nhan Tịch vừa tới mà nó đã cử động, còn anh mong nó động thì nó nhất quyết không động. Nó ghét bỏ anh sao?"

Nếu cục cưng biết suy nghĩ của ba mình, thì nó nhất định sẽ nói cho ngài Phó biết, dù là ai khi đang ngủ ngon, lại bị một người lải nhải làm phiền n lần trong ngày thì đều sẽ ghét người đó.

Thẩm Thanh Lan bật cười, "Bây giờ mới có năm tháng thôi, bác sĩ đã nói rồi, bảy tám tháng mới có máy thai rõ nhất, cục cưng còn đang lớn mà." Cô phát hiện từ khi ngài Phó biết mình được làm ba, thì ngày càng tò mò về thằng bé trong bụng cổ.

Không hỏi vấn đề về con nữa, Phó Hoành Dật hỏi sang chuyện khác: "Chuyện của Nhan Tịch, em tính sao?"

“Em gọi điện thoại cho Nhan Thịnh Vũ rồi, ngày mai anh ta sẽ đến đón em ấy. Hoành Dật, em bỗng nhiên không biết lúc đó mình làm như vậy là đúng hay sai. Bây giờ, Nhan Tịch phải chịu nỗi đau ba mẹ ly hôn thêm một lần nữa. Em lo…”

Phó Hoành Dật ôm cô, “Thanh Lan, Nhan Tịch không phải là trách nhiệm của em, em đừng ôm chuyện này lên người mình. Với tình huống khi đó, quên đi mới là cách tốt nhất. Chịu thêm một lần nỗi đau ba mẹ ly hôn, vẫn tốt hơn cả đời đắm chìm trong tuyệt vọng.”

Thẩm Thanh Lan vỗ vỗ đầu của mình, “Em lại nghĩ lung tung rồi. Hoành Dật, từ khi mang thai, tất cả IQ của em đều chia cho con trai của anh rồi.”

Phó Hoành Dật nắm tay cô, nghiêm túc nói: “Là con gái.”

Thẩm Thanh Lan nghẹn lời. Rốt cuộc anh thích con gái đến nhường nào chứ? Cô cảm thấy hơi lo cho đứa con trai chưa chào đời của mình. Ngài Phó trọng nữ kinh nam như thế, nếu có sinh con trai, chẳng lẽ anh sẽ khóc nhè?

“Được được được, con gái, là con gái. Hoành Dật, em hỏi anh, con gái quan trọng hay vợ quan trọng?”

Phó Hoành Dật mỉm cười, không chút do dự nói: “Tất nhiên là vợ quan trọng rồi. Vợ đứng thứ nhất, con gái đứng thứ hai.” Quan điểm này nhất định phải tỏ rõ!

Thẩm Thanh Lan trêu anh: “Là do anh chưa thấy con gái, nếu thấy con gái rồi, trong lòng anh còn có vị trí của em sao?”

Cô Phó cảm thấy ghen tỵ khi ngài Phó quá xem trọng con gái. Cho nên, kiểu phụ nữ lý trí cũng có lúc trở nên xấu tính. Ngài Phó rất thỏa mãn về điều này, vì như thế chứng tỏ có Phó ngày càng giống những người phụ nữ bình thường.

“Làm sao có thể chứ? Trong lòng anh, em là quan trọng nhất! Anh thích con gái, vì nó là do em sinh. Nếu không… ngay cả liếc một cái anh cũng không thèm.” Phó Hoành Dật nói một cách hùng hồn.

“Xem như anh biết điều.” Thẩm Thanh Lan nở nụ cười, nằm nghiêng người. Phó Hoành Dật ôm cổ từ phía sau. Từ khi cô mang thai, hai người đều ngủ ở tư thế này, để cổ thoải mái hơn một chút.

Sáng sớm hôm sau, Nhan Thịnh Vũ tới đón Nhan Tịch, trên tóc còn đọng sương. Thẩm Thanh Lan đoán là anh đã đợi ở bên ngoài một lúc lâu.

Nhan Tịch thấy Nhan Thịnh Vũ, cúi đầu chào anh. Qua một đêm, cô đã nghĩ thông suốt một số việc, cũng hơi hối hận vì mình lại tùy hứng rồi.

Nhan Thịnh Vũ nhìn Nhan Tịch một cái, rồi nhìn về phía Thẩm Thanh Lan, “Cố Thẩm, thật ngại quá, em gái tôi làm phiền cô rồi, bây giờ tôi sẽ đưa em ấy đi.”

Thẩm Thanh Lan mỉm cười, “Không phiền, Nhan Tịch rất ngoan, không gây phiền gì cho tôi cả.”

Nhan Thịnh Vũ gật đầu, nhìn lướt qua Phó Hoành Dật ngồi trên xe lăn, “Vậy chúng tôi về trước.”

Thẩm Thanh Lan vỗ vai Nhan Tịch, “Sau này có chuyện gì thì có thể gọi điện thoại cho chị.”

Nhan Tịch gật đầu, theo Nhan Thịnh Vũ đi về. Thấy cô cúi đầu không nói lời nào, anh hỏi: “Người sai là em, sao em lại bày ra vẻ mặt như anh ức hiếp em?”

Nhan Tịch ngẩng đầu nhìn Nhan Thịnh Vũ, “Anh, là do em tùy hứng, anh mắng em đi.”

Nhan Thịnh Vũ sững sờ, xoa đầu Nhan Tịch, cười nói: “Biết mình tùy hứng thì sau này đừng như vậy nữa. Hôm qua mẹ biết không thấy em, mẹ lo lắng đến phát khóc. Em có chuyện gì khó chịu thì nhất định phải nói với anh, không thể vô duyên vô cớ chơi trò mất tích như vậy được.”

Nhan Tịch gật đầu, “Vâng, em biết lỗi rồi, sau này không như vậy nữa.”

“Được rồi, chúng ta mau trở về thôi, mẹ lo lắm rồi. Nếu còn không thấy em, mẹ sẽ báo án mất.” Nhan Thịnh Vũ nói.

http://tieulun.hopto.org

Trở lại Nam Thành, Triệu Giai Khanh đang ở trong khách sạn chờ Nhan Tịch, bà không hỏi Nhan Tịch đi đâu, chỉ hỏi cô ăn gì chưa.

“Con ăn rồi. Mẹ, con xin lỗi.” Nhan Tịch nói.

Triệu Giai Khanh cười nói: “Không cần phải nói xin lỗi, mẹ hiểu mà. Con lên phòng đi, mẹ có chuyện muốn nói với anh con.”

Đợi Nhan Tịch đi rồi, Triệu Giai Khanh mới nói với Nhan Thịnh Vũ: “Thẩm Thanh Lan không nói gì với Nhan Tịch chứ?”

Nhan Thịnh Vũ mím môi, “Mẹ, Thẩm Thanh Lan quan tâm Nhan Tịch không kém gì chúng ta, những chuyện không nên nói cô ấy sẽ không nói.”

“Mẹ không có ý gì khác. Con xem, Nhan Tịch đã quên những chuyện đó rồi mà còn nhớ để đi tìm nó. Điều này làm mẹ rất lo lắng. Thịnh Vũ, mẹ thật sự rất sợ.”

Nhan Thịnh Vũ an ủi bà: “Mẹ, con đã hỏi bác sĩ Doug rồi. Anh ta nói Nhân Tịch rất ỷ lại và tin tưởng Thẩm Thanh Lan, nên trong tiềm thức mới thích cô ấy. Trừ phi chịu kích thích cực lớn, nếu không thì con bé sẽ mãi mãi quên đi. Chúng ta đừng lo lắng quá, như thế sẽ khiến Nhan Tịch nghi ngờ. Đến lúc đó mới thật sự không ổn.”

http://tieulun.hopto.org

Triệu Giai Khanh xem như yên tâm. Nhan Tịch thích Thẩm Thanh Lan thì cứ thích. Bà sẽ dẫn con bé về thành phố Sydney ngay thôi.

“Mẹ muốn kiện ba thật sao?” Nhan Thịnh Vũ hỏi.

Triệu Giai Khanh lạnh mặt, “Con muốn làm thuyết khách?”

“Mẹ, Nhan Tịch đã rất khó chịu vì chuyện ly hôn của ba mẹ rồi. Nếu ba mẹ thật sự ra tòa, con sợ con bé không chịu nổi.”

Nhắc đến Nhan Tịch, Triệu Giai Khanh cũng rất lo lắng, Nhan Tịch không thể chịu kích thích được, “Ngày mai con dẫn Nhan Tịch trở về Sydney đi.”

Thấy Triệu Giai Khanh quyết tâm muốn kiện Nhan An Bang, Nhan Thịnh Vũ nhịn không được hỏi: “Mẹ, bởi vì ba đánh mẹ nên mẹ muốn kiện sao? Thật sự không có nguyên nhân khác à?”

Triệu Giai Khanh sững sờ, “Con đừng xen vào chuyện này, không thể giảng hòa được đâu.”

“Mẹ, rốt cuộc vì chuyện gì mà mẹ muốn làm vậy?” Nhan Thịnh Vũ không hiểu, cũng không thể nào hiểu được.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Giai Khanh không chịu nói, “Con không cần quan tâm những chuyện này, ngày mai con dẫn Nhân Tịch trở về Sydney đi.” Lần này, bà và Nhan An Bang phải có một kết thúc.

Ngày hôm sau, Triệu Giai Khanh nhận được điện thoại hẹn gặp mặt của Tần Nghiên.

“Giữa chúng ta không có gì để nói, tôi cũng không muốn nói chuyện với cô. Tôi sẽ không gặp cô!” Triệu Giai Khanh nói một cách lạnh lùng.

“Nếu tôi muốn nói về Nhan Tịch thì sao? Cô vẫn không đi à?” Tần Nghiên nói.

Triệu Giai Khanh ngẩn người, “Cô nói cái gì?”

Tần Nghiên cười, “Tôi tin cổ đã nghe rõ tối vừa nói gì. 12 giờ trưa mai tại quán cà phê Ảo Tưởng. Nếu cô không tới, thì cô sẽ không còn cơ hội biết chân tướng Nhan Tịch bị bắt cóc.”

Triệu Giai Khanh sầm mặt lại, ngẩn người nhìn điện thoại không nói lời nào.

http://tieulun.hopto.org